No. 1

GRATUIT

DEMONUL ROȘU

de GASTON RENÉE

Traducere de A. TOMA

CAPITOLUL 1

Cele două rivale

Vânful își cânta melodia lui visătoare printre copacii bătrâni ai parcului Hohenegge. Soarele a apus; zarea însângerată se reflectează în apa liniștită a lacului, pe marginea căruia o fată stă rezemată de trunchiul unui fag secular. Capul ei împodobit cu bucle aurii îi atârnă trist peste piept și din când în când, privirile înlăcrimate ale ochilor săi de culoarea cerului, se îndreaptă îndurerate înspre castelul Hohenegge, care se zărește printre copaci.

— Vine! Vine, spre a o îmbrățișa și spre a o mângâia pe biata lui Margot, spre a-i spune că totul n'a fost decât o nenorocită înșelăciune de împrejurări! — îngână ea deodată.

Se desprinsese de lângă copac și mânată de dragostea nemărginită, pe care i-o purta iubitului său, își deschise larg brațele spre a-l cuprinde în ele.

Ea nu știa că fiecare mișcare îi era spionată de doi ochi diabolici cari o priveau printre frunzele unui tufiș din apropiere, ea nu știa că o mână albă, împodobită cu pietre scumpe, se strânsese înciudată, văzând-o că aleargă în întâmpinarea iubitului.

Din dosul unei cotituri se ivi făptura chipeșă a unui tânăr îmbrăcat într'un foarte elegant costum de călărie.

— Margot!... Draga mea Margot!

Din câteva sărituri ,el fu lângă fată, pe care o îmbrățișă cu patimă.

— Dragul meu Eberhard! murmură ea, în cele din urmă. Acuma că te simt lângă mine, mi se pare că tot ceeace am îndurat de câteva ceasuri, nu este decât un vis urât! Nu-i așa Eberhard, că nu mă vei părăsi? Nu-i așa că nu vrei să-ți bați joc de biata fată săracă, care te-a urmat, numai din pricina prea marei iubiri pe care ți-o poartă?

— Niciodată, iubita mea, niciodată nu te voi părăsi! răspunse contele Eberhard de Hohenegge și mângâiară bucîele blonde ale fetei. Îți mulțumesc că mi-ai dat putința să mă întâlnesc cu tine aici, în parc, căci din pricina spionilor cu cari ne înconjură geloasa mea verișoară, baroneasa Leonie de Brissac, nici o clipă nu mai putem rămâne singuri la castel.

Cu aceste cuvinte, tânărul conte își așeză iubita lângă el, pe o bancă a parcului și-i șopti mii de cuvinte de dragoste.

— Să ne întoarcem la cele întâmplate, dragul meu, zise Margot într'un târziu. Până astăzi m'am lăsat purtată pe aripele visului pe care mi l-ai zugrăvit tu, până astăzi nu m'am temut că, într'o bună zi, tatăl tău, asprul conte de Hohenegge mă va alunga dela castel, deoarece el nu s'ar putea învoi niciodată ca fiul lui să se însoare cu o fată simplă, dintr'o familie burgheză. El nu bănuește că, în dosul sorei de caritate se ascunde iubita propriului său fiu, fata, care și-a luat însărcinarea de a-l îngriji, tot timpul cât va fi bolnav, numai în nădejdea că astfel va putea să-i înduioșeze inima.

— Şi oare tata nu este mulţumit de tine? întrebă tânărul conte, zâmbind.

— Ba da şi, totuş, mă îngrozesc, când mă gândesc că, va veni o zi, în care va trebui să-i mărturisim dragostea noastră.

— Îi vom mărturisi atunci, când vom socoti că a sosit momentul potrivit. Tata mă iubeşte foarte mult, şi în timpul din urmă am putut să-mi dau seama că te iubeşte şi pe tine. Dar, chiar dacă s'ar împotrivi, totuş, numai tu vei fi soţia mea!

Ochii fetei se îndreptară asupra tânărului conte, dar îndată după aceea, ei se întristară din nou.

— Până astăzi şi eu credeam la fel, zise ea. Dar astăzi, după amiază... Doamne! mă întreb cum de nu m'am prăbuşit la pământ, când l-am auzit pe tatăl tău, vorbind cu baroneasa de Brissac şi cu mama ei, despre căsătoria ta cu baroneasa Leonie?

Chipul frumos al tânărului conte se întunecă, o clipă.

— Ce ne pasă nouă, de dragostea pe care mi-o poartă Leonie? Va trebui să-şi caute un alt bărbat!

Buzele lui sărutară din nou gura fetei, dar el nu putea să ştie ce chinuri arzătoare erau sărutările lui, pentru femeea, care îl spiona din boschet.

— Mi-e teamă de această baroneasă, murmură Margot, cutremurându-se. Eu cred că ea bănueşte adevărul!

— N'are decât! Nădăjduiesc că voiu putea vorbi cu tata, mai înainte ca ea să ne poată pune beţe în roate, răspunse Eberhard. Acuma, întoarce-te la castel şi mai ai puţină răbdare. Pentru a nu fi silit să mă mai întâlnesc cu ea, în astă seară, mă duc călare până la un vecin. O fac aceasta anume, spre a-i dovedi că nici nu mă sinchisesc de ea.

Margot se ridică depe bancă; dar sufletul îi fu cuprins de o neliniştе fără seamăn. I se părea că în clipa aceea se despărţea de Eberhard pentru totdeauna. Lacrimi fierbinţi îi năpădiră ochii şi se aruncă în braţele tânărului conte.

— Eberhard, nu pleca! murmurară buzele fetei. Simt că la castel se pregăteşte ceva groaznic, simt că vor să ne despartă!

Cu multă blândeţe, el îşi luă depe gât mâinile fetei, şi zise:

— Fii cuminte, scumpa mea, mă întorc îndată. Poate că ziua de mâine va fi ziua fericirii noastre.

Buzele celor doi îndrăgostiţi se mai întâlniră odată.

Eberhard dispăru printre copaci şi în curând se auzi galopul unui cal.

Contele Bertram de Hohenegge zăcea în pat de câteva luni. Acuma însă, era în afară de orice primejdie, numai că, nu putea părăsi patul, din pricina prea marei slăbiciuni.

Contele dormea când Margot se înapoie în vârful picioarelor şi se aşează, ca întotdeauna, pe un fotoliu, la capătul bolnavului.

Contele se mişcă şi Margot tresări, fără să vrea. Dar când

bolnavul o zări pe bună sa ingrijitoare, un zâmbet de mulțumire i se înfiripă în colțul buzelor. Plin de recunoștință, el luă mâinile fetei.

— Ce s'ar fi ales din mine, dacă nu aș fi avut o asemenea îngrijitoare? șopti el. Niciodată nu voiu uita aceasta, draga mea Margot și sunt încredințat că, nici fiul meu nu va pierde niciun prilej, de a-ți dovedi veșnica lui recunoștință. Numai d-tale îți va putea mulțumi că tatăl său a mai rămas în viață. Dece roșești? Oare nu au recunoscut chiar doctorii că nimeni nu m'ar fi putut îngriji mai bine ca d-ta? După ce mă voiu fi înzdrăvenit pe deplin și Eberhard îi va fi dat castelului o nouă stăpână.. Dar ce este cu d-ta, Margot? De ce tremuri?

— Oi... nimic, domnule conte! îngână sărmana fată. În ultimul timp am adeseori asemenea slăbiciuni...

— Ești istovită, copila mea, răspunse contele. De mâine va trebui să te cruți mai mult. Voiu vorbi și cu Eberhard despre lucrul acesta. Îți mărturisesc sincer că mă simt atât de mult legat de d-ta, încât nici nu-mi pot închipui că ne-am mai putea despărți!

Contele se opri, deoarece Margot, care nu-și mai putea ține cumpătul, se aplecase peste mâna lui, spre a o săruta.

— Ce însemnează aceasta Margot? De ce plângi? Am vorbit oare despre un lucru care te doare? N'am vrut...

— Domnule conte... Doamne, ajută-mă!... Eu...

Draperie dela intrare se mișcă și lui Margot cuvintele îi muriră pe buze... Ființa, care intrase în odaie, cu capul semeț și aproape fără să fie observată, era Leonie de Brissac.

— Tu aici Leonie? murmurară buzele bolnavului.

— Da, răspunse ea, în vreme ce Margot încremeni, ca sub privirile otrăvitoare ale unui șarpe. — Am venit să te scap de prezența acestei femei pierdute!

CAPITOLUL 2.

O faptă mișeleasă

Un strigăt surd făcu pe conte să-și întoarcă fața dela nepoata sa. Strigătul acesta ieșise din pieptul lui Margot, pe care cuvintele baronesei o loviseră ca tot atâtea lovituri de biciu, făcând-o să cadă în genunchi.

— Milă!... Indurare! strigă ea, sfâșietor. Eu nu sunt o femee pierdută, nu sunt vinovată! Ascultați-mă pe mine, domnule conte! Baroneasa se uită la mine cu priviri de ură. Vrea să mă nimicească...

Ce comedie! exclamă baroneasa de Brissac, disprețuitoare. Pe care din noi două o vei crede, dragă unchiule, pe mine, sau pe această ființă, venită cine știe de unde?

— Vorbeşte Leoniei Ce învinuiri aduci îngrijitoarei mele? răspunse contele, turburat.

— Fata aceasta are de mult legături de dragoste cu Eberhard. I-am auzit, astăzi după amiază, în parc. Ea a aflat despre viitoarea noastră căsătorie şi crede că prin plânsete şi suspine, va izbuti să-l facă pe Eberhard să strice planurile d-tale.

— Nu este adevărat!... Nu, nu!... Să spună Eberhard singur! strigă Margot, în prada desnădejdii,

— Spune mai departe, Leoniei zise contele, răguşit. Eberhard, fiul meu, ultimul urmaş al conţilor de Hohenegge, ar avea legături serioase, cu o persoană care este plătită pentru a mă înşela?

Privirile bietei fete rătăceau prin încăpere, ca şi când ar fi căutat un ajutor. Oare nu mai era nici un mijloc de scăpare?

— Ne iubim, domnule conte, murmură ea, căzând în genunchi din nou. Dumnezeu îmi este martor că l-am urmat pe Eberhard, fără nici un gând ascuns, fără să întreb de numele sau de averea lui!

— Aşa dar, totuşi... O poveste de dragoste sub acoperişul casei mele! În vreme ce eu zăceam pe patul de moarte, fiul meu petrecea cu o drăguţă, care se furişa de lângă patul meu, de îndată ce bolnavul adormea. Câtă decădere!

Biata fată se zbătea în căutarea unor cuvinte cari să înduioşeze inima contelui, dar în prada fricei şi a desnădejdii, ea nu le găsi pe cele potrivite.

— Eberhard mi-a jurat că mă va lua de soţie.

Un hohot de râs satanic isbi urechile celor de faţă.

— Soţia lui! Ha, ha, ha! Mai vrei şi altă mărturisire, unchiule? zise Leoniei.

— Soţia lui? Ai înebunit? exclamă contele. Un conte de Hohenegge şi o femee decăzută, o femee de stradă?

Atunci, toată mândria fetei se revoltă. Era prea mare murdărie, care i se arunca în faţă.

— Eu nu sunt nici decăzută, nici o femee de stradă, domnule conte! strigă ea atunci şi ochii ei începură deodată să arunce scântei. Am fost săracă, dar cinstită, până în ziua în care fiul dvs. mi-a câştigat inima. Iar dacă am venit aici, ca îngrijitoare, n'am făcut-o spre a vă înşela.

L-am rugat pe Eberhard, de nenumărate ori, să vă mărturisească adevărul şi dacă el n'a făcut-o, aceasta este numai fiindcă se temea să nu vă înrăutăţească boala.

— Nu mai sta pe gânduri, unchiule şi dă-le binecuvântarea d-tale, zise baroneasa. Poate că-mi veţi trimite şi mie o invitaţie, pentru nunta d-lui conte de Hohenegge, cu Margot Ernemann!

Bătrânul conte îşi ridică mâna tremurândă şi rosti:

— Afară din casa aceasta, fiinţă mizerabilă! Voiai să fii

confesă! O femee de stradă, în castelul Hohenegge! Ha, ha, ha! Ce ar fi râs toată aristocraţia! Vei părăsi castelul chiar în noaptea aceasta, chiar în ceasul acesta! Cât despre fiul meu, voi îngriji eu să nu-şi mai dea întâlniri cu o femee de teapa ta! Afară! Şi să nu mai îndrăzneşti să calci pragul acestei case, că te voi alunga cu câinii!

Margot se mai îndreptă odată, plină de mândrie.

— Mă duc, domnule conte! Dar va veni o vreme, când vă veţi căi amar de jignirea pe care mi-aţi adus-o în clipa aceasta! Nu sunt decât o fată săracă, lipsită de ajutor, dar dacă fiul dvs. ar fi de faţă, fiţi încredinţat că ar fi arătat uşa, nu mie, ci femeiei aceleia de colo!

Contele de Hohenegge sunase şi bătrânul său servitor se ivi îndată.

— Fiinţa aceasta va părăsi castelul fără întârziere, strigă el, furios. O vei da afară, o vei arunca în stradă.

Margot părăsi dormitorul, ca mânată de furii şi aruncând o privire mânioasă asupra contelui, care căzu cu capul între perne.

Ea îşi adună repede cele câteva lucruri pe cari le avea la castel. Nu mai avea ce căuta acolo. Nimeni nu-i dădea mâna, nimeni n'o învrednicea de un rămas bun! Sărutând un mic medalion, cu chipul lui Eberhard, îngână:

— Am crezut, ca un copil, în visul pe care mi l-ai plăsmuit, atât de frumos! Dar visul s'a sfârşit şi eu m'am trezit la crude realităţi! Rămâi cu bine!... Rămâi cu bine!

Îmbrăcată în vestmintele-i simple, cu capul învăluit într'un fişu, în mână cu micul ei geamantan, Margot coborî treptele pustii. Ajungând în faţa uşii ce ducea în dormitorul contelui, simţi deodată că i se înmoaie genunchii. Ceva nehotărît, ceva tainic, o ţinea pe loc. I se părea că, nu avea dreptul de a părăsi castelul, fără a mai arunca o privire asupra chipului aceluia, care era părintele lui Eberhard.

Margot deschise uşa încet şi dădu draperia la o parte. Dormitorul era slab luminat, iar bolnavul zăcea între perne, cu ochii închişi. Ea se apropie de pat în vârful degetelor şi cu inima tremurândă de teamă. Dar oare nu se mişcau tocmai buzele contelui?

— Dar dacă totuş, am fost nedrept? Margot... unde eşti? Vreau...

Bolnavul nu mai urmă. Fata căzu în genunchi şi cu glasul înăbuşit de lacrimi, îngână:

— Vă mulţumesc de mii de ori, pentru cuvintele acestea! Nu le voi uita niciodată!

După aceea se ridică şi puse mâna pe geamantănaş. Trebuia să plece, căci contele se putea deştepta în fiecare clipă. Atunci, deodată, rămase ca trăznită. Privirile i se rătăciseră înspre firida dormitorului şi i se păru că, perdelele grele, cari atârnau

în fața ființei, se mișcaseră ușor. Oare nu era singură, numai cu contele? Un strigăt pe jumătate înăbușit îi muri pe buze... Printre cutele perdelelor ea zărise chipul ascuns în dosul unei măști roșii, al unui necunoscut!

Margot se repezi spre ieșire, clătinându-se. Vroia să fugă departe, cât mai departe de privirile acelea înfiorătoare.

Într'o fugă nebună, ea ajunse pe coridor, unde se văzu pe neașteptate în fața bătrânului servitor, care o privea uimit.

— De unde vii? Ce ai mai căutat în odaia domnului conte? o întrebă dânsul.

— Dă-mi drumul! exclamă ea, în prada unei groaze neînțelese. Am vrut să-mi iau rămas bun și atâta tot...

Cu o mișcare bruscă ea se smulse din brațele servitorului și o luă la fugă. Servitorul se uită după ea, clătinând capul, apoi se înapoiă în anticameră și se trânti într'un fotoliu.

Peste vreun ceas, Eberhard se întoarse și el dela vecinul la care fusese și se îndreptă înspre dormitorul bătrânului conte, spre a-i ura „noapte bună".

Dar.. ce însemna aceasta? Eberhard își duse ambele mâini la tâmple, fața i se făcu ca varul, iar pe buze îi muri un strigăt de groază,.. apoi, se năpusti ca o furtună în spre pat.

În așternutul răscolit, cu capul dat pe spate, cu ochii sticloși, cu trăsăturile feții schimonosite, zăcea tatăl său... *Contele Bertram de Hohenegge fusese sugrumat de o mână criminală!*

— Ajutor!... Ajutor! Ucigaș! își bătu Eberhard să strige, într'un târziu.

În câteva minute toată servitorimea fu adunată la fața locului.

— Ucigașii!... Ucigașii! se auzi de prin toate colțurile. Cine a săvârșit această grozăvie?

Deodată, o mână se așeză pe umărul tânărului conte, care căzuse în genunchi, alături de patul de moarte al părintelui său și o voce rece, zise:

— Este opera fetei alungate. Margot e ucigașa tatălui tău!

Eberhard își întoarse fața îngrozită. Privirile îi căzură asupra chipului frumos, dar plin de nemărginită ură, al verișoarei sale, baroneasa Leonie.

CAPITOLUL 3

Întâmplări misterioase

După ce câțiva servitori fură trimiși în grabă să aducă poliția, baroneasa Leonie se întoarse împreună cu mama sa, în apartamentul ce le fusese hotărât, pentru tot timpul șederii lor la castel. Leonie era într'o asemenea stare de enervare, încât i-ar

fi fost cu neputință să mai rămână în apropierea cadavrului contelui.

Leonie își conduse mama până în dormitorul ei, apoi încuiă ușile.

— Însfârșit singure! murmurară buzele pline ale frumoasei femei. Să vedem ce se va mai întâmpla acum!

Deodată tresări! I se păruse numai, sau într'adevăr scârțâise ușa balconului?

Nu, nu i se păruse, căci ușa balconului se deschise într'adevăr și mai înainte ca baroneasa să se fi putut ridica de pe divan, un bărbat se avântă în odaie.

Dar țipătul de groază i se stinse pe buze, de îndată ce zări chipul acestui vizitator, ce venea la o oră și pe o cale stât de puțin obișnuită. Fără să-i pese de stăpâna camerei, el îi întoarse spatele și închise ușa balconului. Apoi se întoarse din nou la ea. Purta o mantie lungă și neagră, chipul, încă tinerese, îi era adumbrit de o pălărie moale, iar hainele de sub pelerină, păreau să fie foarte elegante.

— Tu!... Tu? îngână buzele tremurânde ale baronesei.

— Nu puteam să mă îndepărtez neobservat, deoarece parcul e împresurat, răspunse el, apropiindu-se de canapea.

— Este o nebunie să te furișezi în dormitorul meu! îngână Leonie.

— Prostii! Ne cunoaștem destul de bine și fiecare știm ce vrem! Contele a murit și tu vei ajunge contesă de Hohenegge

— Și? întrebă baroneasa, care își mai venise în fire și care se uita la necunoscut cu priviri ucigătoare.

— Și? repetă acesta, așezându-se pe divan. Ce caraghioasă întrebare! După ce-ți vei fi atins scopul, devenind contesă de Hohenegge și deci stăpână a atâtor milioane, vom căuta să ne descotorosim de domnul conte, tot astfel după cum....

— Taci! Ai înebunit! Cine îți spune că nu-l iubesc pe Eberhard și că nu voi ști să-l apăr, dacă voi vedea că este amenințat?

Necunoscutul privi uimit în ochii Leoniei, apoi zâmbi.

— Așa stau lucrurile? Atunci Hector Rammont trebuie să-și țină ochii deschiși! Sau poate crezi că un om ca mine face servicii gratuite?

— Ce vrei să spui?

— Cine te-a scăpat la Paris, de prezența primului tău soț, de care te săturaseși?

— Soțul meu, baronul de Brissac, a căzut la o alergare de cai și și-a frânt gâtul!

— Așa este. Numai că aceasta nu s'ar fi întâmplat, dacă în urma dorinței tale, nu-și vârî coada și Hector Rammont, care era amantul tău.

— Nemernicule, de ce îmi mai aduci aminte? Baronul era ruinat și tu te-ai dat drept milionar. După aceea...

— Ți-am mărturisit că nu sunt decât un cavaler de industrie, un aventurier, care era foarte inclinat să te facă tovarășa sa. Tu însă n'ai vrut și într'o bună zi ai dispărut. Eu însă ți-am dat de urmă și aici și după ce am aflat ce gânduri ai, ți-am dat o mică mână de ajutor să ajungi contesă de Hohenegge.

Leonie se cutremură din nou.

— Mă îngrozești, Hector? Mi-e teamă că nici astăzi nu știu cu adevărat cine ești, și nu-mi pot da seama, ce afaceri misterioase învârtești!

— Ia-mă drept ce vrei; nu căuta însă să-mi mai scapi și a doua oară, căci nu vei isbuti. Ești a mea, cu trup și suflet!

Cu aceste cuvinte, el își înlănțui brațele pe după trupul ei și căută s'o tragă mai aproape de sine.

— Nu vreau să fiu sclava ta! Dacă nu-mi dai drumul strig după ajutor!

El îi dete drumul, dar numai spre a o arunca pe un fotoliu.

— Îndrăznești să mi te împotrivești, femeie? Ferește-te să te trec în rândurile dușmanilor mei, căci te nimicesc, ca pe o muscă! Vino!

Necunoscutul arătă înspre ușa dormitorului alăturat.

— Nu suntem noi oare, ca și bărbat și soție?

Atunci cineva bătu la ușa ce dădea spre coridor.

— Mii de draci! murmură Hector Rammont, dându-se înapoi.

— Verișoară, dacă nu te-ai culcat încă, deschide, te rog! se auzi o voce bărbătească, de afară.

Era Eberhard.

Leonie era în prada nehotărârii. Acolo, lipit de perete, omul pe care îl ura și în mâinile căruia căzuse, fără nădejde de scăpare; dincolo de ușă, Eberhard, omul, pe care-l iubea și care trebuia s'o apere.

Luă o hotărâre bruscă și deschise ușa... tocmai în clipa în care Hector Rammond se refugiă într'o cameră vecină, scoțând o injurătură.

La marginea capitalei, într'un cartier plin de grădini și căscioare, locuite aproape numai de funcționari ieșiți la pensie, ședea și pensionarul Hartenberg. El avea două fete: cea mai tânără, Alice, care conducea gospodăria și a doua, Margot, cu un an mai mare decât sora sa. După câte se șopteau prin vecini Margot era dusă, de câteva săptămâni, la un castel, unde îngrijea de un conte bolnav. Nici Hartenberg și nici Alice nu vorbeau bucuros despre lucrul acesta.

Hartenberg trăia modest, din mica lui pensie; un lucru însă, li se părea vecinilor foarte ciudat. Adeseori, Hartenberg lipsea de acasă zile întregi, fără ca cineva să știe pe unde își petrece

timpul, nici chiar fiicele lui, cărora le spunea că face excursii cu câțiva vechi prieteni.

În seara aceea, Hartenberg lipsea din nou și acasă nu era decât Alice, care deabia împlinise douăzeci de ani și care era parcă și mai drăgălașă, decât frumoasa ei soră, Margot.

Deodată, cineva bătu încet în fereastră.

— El este! Așa dar, tot a venit! murmură Alice, vădit emoționată și alergând să deschidă ușa tânărului, care se furișă iute în casă și o cuprinse în brațe.

— Ești singură, comoara mea? întrebă el, grăbit.

— Firește, răutăciosule! Tata e plecat de două zile și după cât mi-a spus, nu se întoarce decât mâine.

— Slavă Domnului! Atunci suntem nestingheriți!

Cu aceste cuvinte, tânărul se așeză pe un scaun și vru să la fata pe genunchi. Aceasta însă se împotrivi.

— Iartă-mă, Franz, îngână ea, dar nu mai pot urma cu această comedie, pe care o jucăm în spatele tatălui meu. Trebuie să te hotărăști să vorbești cu el și să-i mărturisești totul.

Fruntea tânărului se întunecă.

— N'am avut timp, Alice... Afaceri foarte însemnate, m'au reținut!

Alice isbucni în plâns.

— Știi prea bine cât îmi ești de drag și că aș fi în stare să-mi dau și viața pentru tine. Dar eu nu sunt învățată să-i tăinuesc tatei nimic și mai ales, un lucru atât de însemnat. De aceea, spune-mi cinstit dacă vrei să vorbești mâine cu el?

Franz Hohenwalder, după cum își zicea el, făcu o mișcare de nemulțumire.

— Șovăiești să-mi dai un răspuns? îl zori fata. Spune-mi, vrei să vorbești mâine cu tata, da sau nu?

— Ei bine, nu! la naiba! Eu nu sunt obișnuit să fiu sub papuc și mai puțin sub al tău! Aceasta este dragostea ta? Dacă vrei să rupem, spune-mi-o pe față și-mi văd de drum.

El se ridică în nădejdea că Alice nu-l va lăsa să plece. Se înșela însă.

— Cine vorbește astfel, acela nu mai iubește! răspunse ea, indurerată, dar hotărâtă. Pesemne că te-ai săturat de mine și acuma nici prin gând nu-ți mai trece, să mă ceri de soție.

— Voi veni altădată! zise el. Mie nu-mi plac scenele acestea. Noapte bună!

Dar n'ajunse până la ușă, căci Alice se agăță de el și exclamă:

— Franz, Franz, este cu neputință să fii atât de rece cu mine? Dar ce îți ședie aici, în buzunar? O scrisoare!

Mai înainte ca el s'o fi putut împiedeca, Alice își smulse scrisoarea din buzunar și citi pe plic adresa: „Baronesei Leonie de Brissac".

— Mii de frăsnete! strigă el, furios. Dă-mi scrisoarea!

Dar fata se și repezi în fundul odăii, unde luă în mână lampa cu petrol, apoi zise:

— În clipa în care te atingi de mine, trântesc lampa jos!

Alice rupse plicul și citi următoarele:

„Fereşte-te de răzbunarea mea! În seara aceea am isbutit să scap nevăzut, cu toate că frumosul tău conte a intrat peste mine, în odaie. Te aştept în noaptea de Miercuri, în camera No. 18, a hotelului „La bradul verde". Trebuie să ne înţelegem. Va fi vai de tine, dacă nu vii! Hector Rammont nu este obişnuit să fie păcălit de femei".

Alice scăpă scrisoarea din mână și se prăbuși la pământ. Franz se repezi la ea, dar văzând că își pierduse cunoștința, se mulțumi să-și ia scrisoarea și să zică:

— Cum dracul a dat peste scrisoare? Eh, nu va face ea nicio legătură, care să mă dea de gol. Păcat doar că, n'am putut să aflu, taina acestui misterios Hartenberg! Dacă aș ști că, într'adevăr el este celebrul „Ochiu-de-Pisică", regele detectivilor...

Se întoarse deodată, cu un strigăt răgușit. Ușa se deschise și o femeie se ivise în prag. Era Margot Hartenberg, sora Alicei.

Timp de o clipă, el se uitară încremeniți, unul la altul, apoi Margot scoase un țipăt de groază:

— Dumnezeule! Ochii aceștia!... Masca roșie, din dosul draperiei...

Dintr'o săritură, tânărul fu la ușă și apoi dispăru.

Zărindu-și surioara zăcând pe podea, fără cunoștință, Margot se trudi s'o aducă în simțiri, și care nu-i fu mirarea, când aceasta îi povesti despre scrisoarea adresată baronesei Leonie de Brissac!

Ea nu-i spuse însă nimic sorei sale, ci o culcă, încercând s'o liniștească. Toată noaptea aceea însă, Margot nu închise ochii.

Franț Hohenwalder... Hector Rammont... Masca Roșie... Leonie de Brissac, îi frământau creerul necontenit, fără însă a isbuti să ajungă la vreo concluzie.

A doua zi de dimineață veni și Hartenberg, și după ce ascultă trista poveste a fiicei sale mai mari, zise:

— Mi-ai spus totul, Margot? Nu mi-ai ascuns nimic?

— Ba da, tată, am uitat să-ți spun că, în urma dorinței lui Eberhard, la castel nu mi-am spus numele meu adevărat, ci m'am dat drept Margot Ernemann. Nu știu de ce a vrut Eberhard așa. Și acuma, spune-mi, tată, poți să mă ierți?

Hartenberg își așeză mâna dreaptă pe capul fiicei sale. În ochii lui se putea citi o milă fără margini.

— Și eu am fost tânăr odată, copila mea și eu am iubit...

și am suferit mult și deaceea înțeleg durerea ta! Caută de-l uită, Margot, căci niciodată nu vei putea fi soția... unui conte de Hohenegge!

— Dacă n'ar trăi tatăl său aș fi! Cred în cuvântul lui Eberhard cum cred în Sfânta Scriptură.

Dar Hartenberg zâmbi amarnic. El știa prea bine, cât se putea crede în jurămintele oamenilor.

— Deocamdată, caută să te liniștești, Margot. Mai târziu vom mai vorbi despre chestiunea aceasta, căci sunt unele lucruri, pe cari nu le înțeleg prea bine, zise el. Pentru moment ai un adăpost, unde nu te va mai supăra nimeni.

După aceea, Hartenberg, care părea să fie foarte obosit, se culcă, spre a nu se deștepta decât spre seară, când, după ce mâncă ceva, își luă un teanc de gazete și se așeză cu ele pe un scaun lângă fereastră. Să fi răsfoit vreun ceas prin ziare, când o ramură isbi în fereastră. În aceeaș clipă, în dosul geamului se ivi chipul unei femei.

Un strigăt înăbușit ieși din pieptul lui Hartenberg.

Ridicându-se de pe scaun, spre a se năpusti din odaie, se văzu față 'n față cu Margot, care tocmai venea din încăperea vecină. Se părea însă, că nu-și mai recunoaște fiica, deoarece, fără a o băga în seamă, se repezi în grădină, unde oprindu-se în fața necunoscutei, îi strigă, cu asprime:

— Ce cauți din nou aici, stafie a trecutului meu? Vrei să mi le furi și pe acestea două, după cum mi-ai furat pacea și fericirea vieții mele?

— Nu vreau nimic, decât să mai privesc odată în ochii copiilor mei, în fața cărora ai avut cruzimea să mă dai drept moartă, răspunse femeea.

— Pleacă...! Pleacă! zise atunci Hartenberg, în șoaptă, împingând-o înspre o portiță laterală a grădinei. Tu ți-ai pierdut dreptul de a mai păși înaintea copiilor tăi. Sau poate că vrei să le desvălui taina vieții tale?

— Plec! îngână femeea. Fii însă îndurător, numai de data aceasta... poate că nu mă voi mai întoarce niciodată! Lasă-mă să-mi văd fetele!

Dar Hartenberg o împinse cu asprime, afară din grădină.

Peste un sfert de ceas, plecă de acasă.

Mergând pe strada întunecoasă, se trezi deodată în față cu un om care îl strigă pe nume.

— Ce vrei? întrebă el, mânios.

— O însărcinare, din partea primului procuror. Vei avea de lucru, nu glumă, Ochiu-de-Pisică!

Hartenberg se opri îndată.

— Vorbește mai încet! Am putea fi auziți! Vino!

Cei doi bărbați dispărură în întunericul nopții.

CAPITOLUL 4

Părăsită și alungată

Peste vreun ceas dela plecarea lui Hartenberg, ușa casei se deschise pe neașteptate și în pragul ei se ivi un bărbat înalt, cu gulerul pelerinei ridicat aproape până peste ochi.

Un strigăt de bucurie ieși din pieptul lui Margot și cu brațele larg deschise, fata exclamă:

— Eberhard! Însfârșit! Scumpul meu, cum să-ți mulțumesc că ai venit? Teama și durerea m'au înebunit aproape!

Cu aceste cuvinte Margot alergă înaintea lui, dar deodată brațele întinse îi căzură de-alungul trupului. Fiori de ghiață o străbătură, din creștet până'n tălpi.

Omul pe care îl adora, ca pe un Dumnezeu, stătea în fața sa, nemișcat, cu fața palidă, ca de mort, cu ochii aruncând scântei.

— Nu mă atinge, nenorocito! strigă tânărul conte de Hohenegge. Dacă m'am furișat ca un hoț, până aici, n'am făcut-o decât numai fiindcă mă chinuia gândul că ființa pe care am copleșit-o cu dragostea mea, va trebui să sfârșească... sub șecu rea călăului.

Margot se clătină, ca lovită de trăsnet.

— Eberhard, ingână ea, tu uiți că vorbești cu aceea ce s'a jertfit pentru dragostea ta?

— Blestem ziua în care inima mi-a fost cuprinsă de dragoste pentru tine, răspunse Eberhard cu voce sinistră.

Nepricepând nimic, Margot căzu în genunchi și încercă să-l înlănțuiască picioarele.

— Eberhard, îți jur pe numele lui Dumnezeu că nu înțeleg ce însemnează această purtare a ta. Spune-mi, ce am făcut, de-mi adresezi asemenea cuvinte?

Tânărul conte râse amarnic.

— Renunță la teatru! Nu mă mai momi. Privește, ce a rămas din mine, în timpul ultimelor două zile! Aceasta este opera ta, ucigașă a tatălui meu!

— Eu... aș fi... eu... Dumnezeule!... Eberhard, ți-ai pierdut mințile?... Tatăl tău să fi murit? băiguí biata fată.

— Ucis de mâinile tale, deoarece n'a vrut să se învoiască la unirea noastră! Orice tăgăduială este în zadar! Bătrânul servitor te-a văzut fugind îngrozită din dormitor, mai înainte de a părăsi castelul și dacă n'ai fost arestată până acuma, aceasta se datorește numai împrejurării că n'am mărturisit că Margot Erneman este una și aceeaș cu Margot Hartenberg. Dar pot să-ți dea de urmă în orice moment, deoarece mandatul de arestare a și fost emis împotriva ta.

Bietei fete i se păru că pământul începe să i se clatine sub picioare. Ea să fi săvârșit o crimă?

- Eberhard, mă crezi tu în stare de a săvârși o crimă? zise ea, ridicându-și frumoșii ochi albaștri spre fața iubitului.

— Sfârșește cu comedia, nenorocito! strigă dânsul. Faptul că mă găsesc aici, îți dovedește că tot mai simt pentru tine o fărâmă de milă. Fugi! la banii aceștia!... (El aruncă un portofel pe masă). Nu mai pierde nicio clipă. Mâine vei fi arestată. Ie-ți o altă înfățișare. Vei găsi în portofel actele unei foste servitoare care a servit la castel... Dumnezeu să-ți ierte păcatul, eu nu pot! Mâinile tale sunt pline de sângele tatălui meu!

El mai aruncă o singură privire îndurerată și plină de dispreț asupra fetei, apoi se îndreptă în spre ușă. Dar Margot îl prinse de picioare.

— Nu pleca așa, fie-ți milă! Nu-mi trebuiesc banii tăi, ci dragostea ta. Nu mi-o lua, căci atunci îmi iei viața!

Cu un brânciu, Eberhard o trânti la pământ.

— Nu-mi pot da dragostea, ucigașei tatălui meu! Rămâi cu bine!

Cu aceste cuvinte, tânărul conte plecă, trântind ușa în urma sa.

Cu ochii secați de lacrimi, din pricina durerii nemărginite, Margot se târî până într'un colț, unde căzu pe un fotoliu, și rămase nătângă, îndobitocită de ceeace aflase.

Timp de o jumătate de ceasă, stătu așa.

Apoi, ușa se deschise din nou. Hartenberg se înapoiase. Ultima licărire de speranță! Chiar dacă o părăsiseră toți, un tată nu putea să nu-i creadă copilului său! El o va apăra, împotriva acestei cumplite învinuiri ce i se aducea.

Dar Hartenberg venise clătinându-se, căutând un sprijin... și se prăbuși alături de masă, pe un scaun...

Împreună cu însoțitorul său, Hartenberg fusese la primul procuror, în cabinetul căruia intrase printr'o ușă secretă.

— Am de lucru pentru d-ta, îi zise primul procuror, de îndată ce Hartenberg se ivi înaintea sa. Ai citit dările de seamă asupra crimei săvârșite la castelul Hohenegge?

— Nu, domnule prim-procuror, răspunse Hartenberg. Pot afla ceva amănunte?

— Poftim dosarul. Studiază-l! răspunse înaltul magistrat dându-i un maldăr de acte.

— Domnule prim-procuror, zise pretinsul pensionar, după ce citise fiecare foaie a dosarului, nu s'ar putea ca de data aceasta...

— Cum? Temutul Ochiu-de-Pisică, cel mai celebru detectiv al timpurilor noastre șovăie?

Hartenberg își ridică încet capul, pe care până atunci și-l ținuse îndreptat spre pământ.

— Bine, nu voi șovăi! Ucigașa va fi găsită, vie sau moartă! Margot Ernemann, îngrijitoarea bătrânului conte!

Zece minute mai târziu, Hartenberg părăsi cabinetul primului procuror și acuma ochii lui împăinjeniți căutau spre lăp-

tură ghemuită în colțul odăii. Acolo era propria sa copilă pe care crezuse că o crescuse în frica lui Dumnezeu și care devenise... o ucigașă! Mila, îndoiala, voiau să mai pună odată stăpânire pe el; dar le alungă pe amândouă. Era doar atât de vădit! Voise să ajungă contesă.

Privirea neobișnuit de fixă a tatălui său, o trezi pe Margot din amorțeală. Ea se îndreptă în spre el, clătinându-se.

— Tată, Eberhard a fost aici! S'a întâmplat ceva înfiorător. Părintele lui a fost ucis!

— Știu, răspunse acesta, și tu, Margot Ernemann, ești ucigașa!

Margot scoase un țipăt înfiorător.

— Și tu, și tu, tată, crezi aceasta? Nu, nu este cu putință! Tu ești tatăl meu, tu trebuie să-ți aperi copilul, trebue să ți-l scapi din ghiarele desnădejdii!

Dar detectivul clătină din cap.

— *Aceea care a ucis, nu mai este fiica mea!*

Hartenberg își văzu copila prăbușindu-se la pământ, dar nu rosti nici un cuvânt, ci doar își mușcă buzele. Ea nu știa că de mult el era în slujba poliției secrete și că, cu câteva minute mai înainte, îl făgăduise primului procuror să i-o aducă pe ucigașă... vie sau moartă!

Margot îi prinse mâinile și udându-i-le cu lacrimi, îngână:

— Tată, scumpul și bunul meu tată, ajută-mă... sunt nevinovată!

— Nu cred... Nimeni nu te crede!

— Nu mă lăsa să cad în mâinile poliției! Ascunde-mă, sunt doar copilul tău! Îl implora nefericita ființă.

Hartenberg știa prea bine că, nici chiar el n'are puterea de a scăpa o ucigașă... De făgăduiala făcută magistraturii, de jurământul de credință, putea să scape. Un glonte, și nu ar fi fost silit să-și aresteze pe propria sa fiică. Dar atunci ar fi rămas singură pe lume, cealaltă, Alice, unicul copil ce-i mai rămăsese și Margot tot nu ar fi scăpat de securea călăului.

Securea călăului?... Aceasta nu trebue să atingă gâtul copilului său.

— E noapte! îngână el, ca și când ar fi vorbit pentru sine. Drumul într'acolo mai este liber. Mâine nu va mai fi! Tot e mai bine, decât sub securea călăului!

— Mai bine ucide-mă, tată, cu propria ta mână și te voi binecuvânta!

— Eu nu sunt ucigaș! răspunse Hartenberg, ca trezit din vis. Am avut o fată, pe care am pierdut-o... cu mi-am pierdut și fiul... Cruță-ne cel puțin, pe mine și mai ales pe sora ta, de rușinea de a te vedea executată. Mai este un loc, unde se poate ascunde orice rușine!

— Ce vrei să spui, tată? întrebă Margot, îngrozindu-se.

— Răul curge nu departe de aici; în fundul lui se poate ascunde orice ruşine!

— Tată... tu îmi dai sfatul acesta?... Doamne, atât de tânără... şi să mor, pentru păcatul altuia!

— Pentru a salva numele surorei tale, care nu este vinovată de păcatul tău! zise detectivul, îndreptându-se spre odaia sa.

În pragul uşii se mai întoarse însă şi după ce o învălui pe Margot într'o privire sfâşietoare, zise:

— Dacă nădăjduieşti că mai este vreun om, care să-ţi poată dovedi nevinovăţia... atunci aşteaptă răsăritul soarelui!

Apoi, uşe se închise în urma lui.

Nevinovăţia ei? Cine să i-o mai poată dovedi, când iubitul o blestemase, când tatăl ei se lepădase de ea? Nimeni!... Nimeni!... Tatăl ei avea dreptate. Trebuia să scape, ce se mai puten scăpa numele curat al sorei sale, Alice, a cărei singură zestre era un nume neprihănit!

Fără să mai stea pe gânduri, se îndreptă în spre uşă, o deschise, dar când să iasă, fu reţinută de un strigăt. Alice alergă după ea.

Apoi se repezi în strada pustie, ca mânată de furii, îndreptându-şi paşii înspre rău. Peste câteva minute, podul se şi îvi înaintea ochilor săi. Două felinare luminară slab împrejurimea neocupată. Apa murmura ispititor, spunând parcă: „Vino, te aşteptăm".

— Viu! Dumnezeule, îi îndurător cu sufletul meu! strigă nenorocita fată, ridicându-şi braţele.

Deodată, se cutremură. Auzise un strigăt de ajutor!... Îşi întoarse capul şi în apropierea podului, slab luminat de felinare, zări două făpturi omeneşti, cari se luptau desnădăjduite: o femee şi un bărbat!

— Ajutor! se mai auzi odată.

— În fad cu tine! strigă bărbatul.

Doamne, unde mai auzise ea glasul acesta?

Din câteva sărituri, Margot ajunse la locul unde se luptau cei doi. Luna străpunse perdeaua norilor şi în mâna ridicată a bărbatului, Margot zări lama ascuţită a unui pumnal...

— Stai! strigă fata, îngrozită.

Dar era prea târziu! Pumnalul lovise şi femeea se prăbuşi la pământ, cu un ţipăt sfâşietor.

— Ucigaşule!... Ucigaşule!... strigă Margot ca ieşită din minţi. Omul se întoarse furios, se uită la chipul nepoftitei şi... un ţipăt dublu se auzi!...

Cereţi mâine fascicolele No. 2 şi 3 gratuit tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare precum şi Editurei I. G. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei No. 5.

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Saligny, 3

Margot se dete înapoi şovăind. Era trează sau o amăgea un vis fantastic? Privea o faţă, pe jumătate acoperită de o mască, din găurile căreia fulgerau doi ochi — doi ochi pe care i-a mai văzut odată — în dosul draperiei, în acea nenorocită noapte, la Hohenegge!

Aceasta îi smulsese ţipătul: groaznica descoperire o face să se clatine ca lovită de trăznet; ştie acum cine săvârşise florosul atentat împotriva bătrânului conte: **omul cu masca roşie!**

Şi el a scos un strigăt; prea repede, prea pe neaşteptate a venit surpriza de a recunoaşte în persoana care-i cădea aici în braţe, pe — sora Alicei! Dar se stăpâni repede.

Doar ochii lui scăpărători privesc ţintă la faţa, care tocmai voia să-şi caute moartea în apă, căci îşi pierduse pe vecie şi iubitul şi patria.

De groaza acestei întâlniri, ea uită pentru o clipă chiar şi pe nenorocita femeie, care zăcea întinsă la pământ, străpunsă de oţelul ucigaş al acestui om misterios; un singur gând, înfricoşător, o stăpâneşte, covârşind totul. Stă în faţa adevăratului vinovat, din pricina căruia s'a abătut nenorocirea asupra ei, în faţa ucigaşului contelui Hohenegge!

Cu un strigăt sălbatic se repede la omul cu mantila largă. Degetele ei se înfig în postavul negru, îşi manifestă ura, scoţând un ţipăt răsunător:

— Ajutor! Ajutor! Ucigaş! Ucigaş!

Cu o lovitură omul o repede cât colo, încât fata se isbeşte clătinându-se, de parapetul podului.

— Îndrăzneşti, făptură netrebnică, să te atingi de Masca-Roşie? Fugi, dacă ţi-e dragă viaţa, înainte ca mâna mea să se fi ridicat spre a te distruge! se auzi o voce şuierătoare, răguşită de sub mască.

Dar biata fată nu mai ia în seamă că viaţa îi e în primejdie, ea ştie, că dacă-l lasă acum pe misteriosul individ să-i scape, atunci poate că n'are să-l mai întâlnească niciodată iar crima îi va păta pe veci numele.

— Am să mă agăţ de picioarele tale, ucigaşule, căci pe conştiinţa ta apasă viaţa contelui de Hohenegge!

— Drace, ce-i asta? strigă furios omul cu mască. — Ai înebunit, femeio?

El ridică mâna. Mai ţinea între degete oţelul pătat de sânge.

— Încă un cuvânt şi te trimit unde am trimes-o şi pe femeia care zace colo, la pământ! strigă el sălbatec.

— Omoară-mă, mizerabile, dacă eşti în stare! Dar mâna îţi tremură! Nu ai nenorocit-o tu şi pe sora mea şi n'ai aruncat asupră-mi bănuiala că aşi fi săvârşit sângeroasa ta crimă? Loveşte! A! — Nu poţi! Braţul nu vrea să ţi se supuie!

Omul cu mască scrâşneşte din dinţi de furie.

Se repede la ea și o cuprinde cu brațele-i musculoase. Ca într'un clește de fier strânge trupul mlădios, răsuflarea lui caldă i se revarsă pe obraz. Margot privește timp de câteva secunde în ochii lui, care-i ard obrazul ca niște flăcări.

— Ești frumoasă! — cuvintele acestea îi izbesc deodată urechea. — Fii a mea și n'ai să mai știi ce-i lipsa și nevoia!

Ea îl lovește cu pumnii.

— Mai bine în mâinile călăului, decât femeia ta, asasinule!

Ea rostește cuvintele acestea, cu un strigăt sălbatec, răsunător. Atunci el o apucă cu o putere aproape supra-omenească și o ridică în aer.

— Atunci, în iad cu tine! Nu o femeie va învinge pe Mască-Roșie!

Zadarnic încearcă nenorocita să i se împotrivească, știe doar prea bine că omul acela misterios vrea s'o arunce în adâncime, dessupra parapetului. Asta înseamnă moarte sigură, căci hainele ei nu s'o tragă în jos, și nici-un om nu va fi prin apropiere, care s'o poată salva.

Vântul sfâșie norii, lumina lunii se revarsă pe pod. Margot vede apa neagră sub ea, aude vâjâitul ei la picioarele podului, îl vine amețeală; moartea, pe care cu câteva minute înainte o căutase de bună-voie, i se pare ceva înfiorător, acum când l-a găsit pe adevăratul ucigaș!

Un râs sarcastic îi izbește auzul, vântul îi suflă părul mătăsos ca un nimb în jurul capului — brațele lui Mască-Roșie se desfac...

— Ajutor!...

Mască-Roșie sare înapoi în timp ce trupul lui Margot sboară vâjâind prin aer!

CAP. 5

Ochiu-de-pisică

In seara următoare, în căsuța lui Hartenberg domnește o atmosferă grea, apăsătoare. Chiar și Hartenberg însuși umblă, încoa și încolo, posomorât și întunecat. Fruntea îi e brăzdată, ca niciodată până acum, ochii lui care altminteri par a pătrunde în fundul inimii fiecărui om, ca un oțel tăios, acum privesc numai în podea. Pare stăpânit de gânduri misterioase.

Din pricina asta nu ia în seamă nici măcar atitudinea ciudată a fiicei sale, Alice. Fata e palidă, se ferește din calea tatălui ei, pe cât îi e cu putință și mulțumește în gândul ei bunului Dumnezeu, că părintele ei nu-i pune vreo întrebare.

Dar în odăița ei, Alice stă cu privirea ațintită în gol, ținându-și tâmplele între mâini.

— A putut să mă înșele — el, Franz Hohenwalder! Nu,

ei numai față de mine doar se numea așa! Nu cunosc adevăratul lui nume, și unul ca și celalt e falș! Un mister adânc îl înconjoară, căci stă în legătură cu baroneasa de Brissac! N'am fost decât o jucărie pentru ei! Și totuș i-am dat tot sufletul meu, tot eul meu, fiecare fibră a ființei mele! Ași vrea să-l blestem, să-l uit, nu trebuie să mă mai gândesc la el, și totuși simt că nu pot trăi altfel, că mă prăpădesc fără el! Ajută-mi, Doamne Dumnezeule, îndură-te de mine, sau lasă-mă să mor!

Plângând cu hohote cade pe patul ei. Bărbatul din odaia din față nu bănuiește ce se petrece cu al doilea copil al lui, umblă fără pace în sus și în jos, ridică din când în când capul și ascultă.

Acum au să vie, în fiecare clipă pot fi aici și să-i vestească grozave știre la care se așteaptă: am găsit o femeie înecată la stăvilare! El însuși le pusese în legătură, pe cale oficială, cu oamenii poliției!

Tăcere apăsătoare domnește în casă, și nici de afară nu răzbate cel mai mic zgomot. Deodată, ușa se deschide încet și Alice se furișează înăuntru.

— Ce vrei? întrebă Hartenberg, abia ridicând ochii.

— Tăticule, mi-e așa de frică! zice cu buze tremurătoare Alice. — Unde s'a dus Margot de nu se mai întoarce?

Bărbatul dela fereastră întoarce o clipă capul, și trăsăturile lui poartă expresia aspră, neînduplecată.

— Nu mai întreba niciodată de sora ta, ea a plecat pentru totdeauna și nu va mai călca niciodată în casa asta!

— Niciodată?...

— Niciodată! Este moartă!

Cu un țipăt, Alice se dă înapoi, clătinându-se, și privește îngrozită la tatăl ei, al cărui ochi cenușii ca oțelul o sperie acum.

— Margot? Ce s'a întâmplat cu ea? Nu mă lăsa în nesiguranța asta înfricoșătoare, tată!

Hartenberg face o mișcare scurtă cu mâna.

— Nu mai întreba nimic! Într'o zi al să afli despre ce e vorba, și — ca și mine ai s'o blestemi pe Margot.

Fata încearcă să mai spuie ceva — dar, se aud bătăi în ușă, la intrare. Hartenberg se cutremură.

— Du-te! zise el aspru. Am o vizită — o vizită importantă!

Din nou unul din acei misterioși vizitatori nocturni, pe cari tatăl ei îi ducea în odăița de alături, având grijă să încuie ușa după ei! Tot așa de misterios cum au venit oamenii, dispar. Știe prea bine, că Hartenberg nu rabdă nici cea mai mică contrazicere în asemenea caz, astfel că ea se depărtează în tăcere.

Repede pășește prin gangul îngust spre odăița ei, pe când Hartenberg o urmează mai încet, dar se îndreaptă apoi spre

partea cealaltă, ca să descuie ușa dela intrare, după ce s'a încredințat mai întâi că Alice a intrat în camera ei.

Și în astă seară e lună plină. Lumina se așterne palidă în grădiniță.

Un bărbat îmbrăcat simplu, cu pălăria trasă tare peste ochi, stă în fața casei.

Hartenberg îl poftește cu un gest să intre, și străinul îl urmează în sală. Ușa se încuie iar.

Cei doi bărbați intră, în tăcere, în odaia cea mare, fără ca noul sosit să-și fi scos pălăria. Hartenberg pășește înainte tot așa de tăcut, deschide ușa unei odăițe lăturalnice, aprinde lampa și încuie ușa după ei.

Se așezară amândoi la o masă.

Ce se petrecea în sufletul detectivului secret Hartenberg în aceste câteva minute, nu-și poate nimeni închipui. Nicio fibră nu se mișcă pe fața liniștită, rece, ochii săi cenușii privesc neclintiți.

— Un raport? întrebă vestitul detectiv.

— Da, dar înainte de toate o întrebare particulară — suntem aici siguri că nu vom fi deranjați?

Hartenberg îl privește.

— D-ta, trebuie să știi doar, d-le inspector! Cine să ne spicnneze?

— Hm, am avut impresia, cașicum m'ar fi urmărit cineva! Știe naiba cine-o fi fost individul, care ba apărea, ba dispărea în umbra caselor!

— Te-a urmărit până aici?

— Dincolo, în colțul străzii l-am pierdut din ochi, — dar știi, e bine să te asiguri pentru toate cazurile. Mă trimite șefu'. Suntem încredințați că omul cu masca roșie se află în Berlin!

— Ce-l face pe șef să creadă una ca asta? întrebă detectivul calm.

— Omul are un trădător printre ai săi, poate chiar o trădătoare! Poliția criminală a primit un denunț.

— Ah, dacă-i la mijloc o femeie, atunci e chestie de gelozie. Bine! Mai e ceva?

— În astă seară Masca-Roșie se întâlnește cu câțiva din partizanii săi într'un loc pe care-l cunoaștem. La capătul străzii I... se află o casă veche, destul de încăpătoare, dar părăsită de câteva săptămâni, vândută pentru dărâmare. Nimeni nu se sinchisește de baraca cea veche. În pivnițele acestei case ci-că, va ține în noaptea asta Masca-Roșie o consfătuire.

— Când o să fie adunarea?

— La unsprezece fix! La ora asta străzile din cartierul acela mai sunt animate, de aceea persoanele singuratice nu atrag nici o atenție. Iei asupra d-tale afacerea?

— Cu plăcere — chiar de ar fi numai, ca să dau de urma tainelor lui Mască-Roşie.

Inspectorul se ridică.

— Inc'o întrebare — zise Hartenberg. — Cum stau lucrurile cu crima dela palatul Hohenegge?

— Nu am înaintat mai deloc. Comisiunea a cercetat totul cu deamănuntul în camera mortului, dar n'a găsit nimic.

— Asta nu mă miră.

— N'ai vrea şi dta să vii la faţa locului?

— Poate! Dar criminala dispărută, domnişoara ceea de companie? Încă nicio veste în privinţa ei?

— Nimic!

Hartenberg însoţeşte pe inspector până la ieşire, apoi se întoarce în odaie. Stă o clipă pe gânduri apoi strigă afară pe geng:

— Alice!

Durează câteva minute până ce fata să răspundă şi să apară în coridor.

— Mă duc să iau masa cu un cunoscut al meu şi probabil că am să mă întorc târziu, Alice, zice el cu indiferenţă. Nu trebuie să mă aştepţi. Noapte bună!

Fata îşi apasă mâna pe inimă, care-i bate năvalnic.

— Tăticule, — n'ai vrea azi, tocmai azi.... să rămâi cu mine? Mi-e grozav de frică!

— Prostii, Alice! Ţine închise uşile şi ferestrele şi n'o să ţi se întâmple nimic! răspunse Hartenberg. El observă ochii roşii de plâns ai copilei, dar nu cedează. Alice o fi amărâtă pentru sora ei!

Mâna încinsă de friguri a copilei sale tremură într'a lui. Apoi el pleacă. Uşa se închide în urma sa...

Inspectorul nu se înşelase. Fusese urmărit de cineva, pe când se ducea spre casa lui Hartenberg. Încă dela prefectura poliţiei îl urmăise umbra aceasta, pe care la început, firește, nici n'o observase. Decum intră inspectorul în casă, necunoscutul se apropie şi el. Dintr'o săritură se avântă peste grilaj; era mai tânăr ca Hartenberg şi cel puţin tot atât de îndrăzneţ ca acesta.

— Trebuie să aflu cu orice preţ, în ce constă taina acestui onorabil funcţionar de cancelarie, murmură necunoscutul. — Dacă nu mă înşeală presimţirea sau mai bine zis spiritul meu de combinaţie, atunci sunt pe urme bune!

Se apropie de casă şi caută să se furişeze fără cel mai mic zgomot pe lângă zid, ceeace şi izbuteşte. Iată-l ajuns la fereastra odăiţii din fund. Pune urechea la oblon şi ascultă cu încordare.

— Vorbesc despre Mască-Roşie! Ah!

Cu o îndemânare puţin obişnuită, tânărul scoate un in-

strûment din buzunar şi sfredeleşte o gaură în oblonul de lemn. Operaţia aceasta fu îndeplinită repede de tot. Acum spionul poate urmări pe cei doi inşi din odaia luminată.

— Inspectorul de poliţie Morner, — ia te uită!

Dar tot nu putea încă prinde fiecare cuvânt al convorbirii. Pentru a doua oară începe să găurească cu sfredelul de formă atât de ciudată, lucrat din cel mai fin oţel englezesc. De astă dată însă sfredelea de jos în sus, cam oblic. Fără de niciun zgomot găuri lemnul pervazului. Dacă cei din odaie ar fi stat s'asculte, ar fi auzit cel mult ceva ca sfredelitul unui cariu. Gaura cea mică era gata, tânărul vări cu băgare de seamă o sârmă subţire de tot în deschizătură, iar căpătul celalt, care se termina cu un fel de pălnioară, îl duse la ureche.

Telefonul era gata. Fiecare silabă rostită de către cei doi bărbaţi din odaie, era percepută de către necunoscut.

Convorbirea se încheiă şi inspectorul îşi luă rămas bun. Ceasornicul unui turn bătea ora nouă şi jumătate.

Uşa căsuţii se deschise din nou. Harfenberg ieşi afară; avea iar înfăţişarea lui obişnuită de modest funcţionar de cancelarie. Apucă drumul spre oraş şi dispăru repede.

Acum se ridică depe jos necunoscutul şi-şi scutură praful depe haine.

Un râs scurt, aspru îi scapă depe buze.

— Ochiu-de-Pisică! Nu mi-am jertfit zadarnic noaptea! Acum ştim tot ce ne trebuie! La zece o să fie la prefectura poliţiei, la unsprezece, în pivniţă! Bine!

Vrea să iasă din grădină şi-şi caută un loc potrivit. Trece astfel pe la fereastra, care răspunde în odaia Alicei. El nici nu ştie că e a ei, dar, de-odată, oblonul de lemn se ridică şi raze de lumină se revarsă în grădină.

Prea târziu ca să mai ferească în lături — fata care stă în pervazul ferestrei, l-a descoperit — şi l-a recunoscut!

CAP. 6

Sărmana Alice

— Franz! O, Doamne! scăpă un strigăt de pe buzele palide ale fetei.

Lumina lămpii izbeşte chipul de afară, din întuneric. O clipă Franz Hohenwalde stă în cumpănă, apoi doar un tremur uşor îi agită buzele. Hotărârea lui e luată, cunoaşte doar prea bine pe femeile îndrăgostite. Repede ca fulgerul se avântă peste prichiciul ferestrei, şi stă în faţa Alicei, care tremură ca varga şi-l priveşte cu ochi mari, ca buimăciţă.

Tot atât de repede, tânărul închide fereastra şi oblonul.

Abia acum se întoarce spre iubită, și chipul lui poartă iar expresia blajină, rugătoare.

— Alice, fetița mea iubită, strigă el aruncându-se în genunchi înaintea ei și căutând să-i apuce mâinile. — Iartă-mi cele ce ți-am făcut în nebunia mea! Nici nu-mi dădeam seama ce făceam! Dacă ai ști, ce se petrecea în sufletul meu!

Își acoperise fața cu o mână și Alicei i se păru că-l aude gemând.

Toată dragostea ce o simțise pentru omul acesta o cotropește din nou. S'a luptat ea destul cu sine, a plâns, s'a văicărit, dear l-o uita — și totuși n'a izbutit. Dacă ar fi avut într'adevăr un motiv pentru purtarea lui de ieri și dacă i-ar putea cel puțin explica împrejurările care l-au silit la asta!

— Ce faci, Franz? întrebă ea printre lacrimi. — Decе mai vii iar aici?

Ochii lui negri o sfredelesc. Ea se cutremură.

— Trebuia să te mai văd odată, Alice, o ultimă dată! îi răspunde el. Să nu mă numești falș și necredincios!

Sărutările lui calde ard pe mâinile ei; atunci o părăsește orice putere. Plângând se apleacă asupra ticălosului.

— Franz! — Franz! Nu știi oare cât te iubesc?

Cu un strigăt de triumf el o trage la pieptul lui.

— Păsărica mea, sărmănico! De ce nu pot rămâne lângă tine! Blestemată să fie groaznica ursită! Dar tatăl tău...!

El se oprește cu speriat. Alice însă îl privește țintă, cu sufletul înghețat.

— Decе nu pot deveni soția ta, Franz? Tatăl meu?.... Ce voiai să spui?

— Nu pot... nu pot vorbi, e prea înfricoșător! murmură el adânc mișcat.

Ea îl cuprinde cu amândouă brațele.

— Imi ascunzi ceva înfricoșător! Te implor, spune-mi ce-i cu tatăl meu?

— El ne desparte! Asta a fost ce mă schimbase ieri așa de mult.

— Tatăl meu? Știe oare ceva despre iubirea noastră?

— Nu, încă nu; mai bine să nu afle niciodată nimic, căci și-a pierdut dreptul de a numi a sa, o fiică curată ca un înger, cum ești tu!

— Franz! — Nu, nu! Ți-ai pierdut mințile! Ce vor să însemneze toate astea?

— Că tatăl tău, sub masca unui simplu slujbaș, își ascundea firea lui de criminal!

Alice se trage înfrozită înapoi. Tremură toată. Dar apoi privește cu un zâmbet copilăresc pe Franz.

— Nu, Franz, tăticu nu-i un criminal! Asta nu poate fi decât o mare eroare!

Din nou apucă mișelul mâinile mici ale fetei.

— Crezi, oare, că am suferit mai puțin ca tine, sărmana mea copilă? Ceasuri întregi mi-am ținut capul între mâini, după ce mi s'a făcut destăinuirea...

— De către cine? Spune-mi-o, pentru numele lui Dumnezeu! imploră fata, tremurând.

— Alice, ai să mă ierți dac'am să-ți desvălui și această din urmă taină asupra persoanei mele? Mă numeam Franz Hohenwalder, pentrucă am fost trimes aci la Berlin ca ajutor al poliției secrete franceze. Destăinuirea mi-a fost făcută de către superiorul meu.

— Atunci ai fi...

— Detectiv secret — da! Voiesem să mă las de meseria asta primejdioasă, după ce te-am cunoscut pe tine, voiam să rămân aici să încep vreo afacere bănoasă.

— Dar baroana de Brissac?

— Da, vezi tu, asta-i o doamnă care stă și ea în legături tainice cu noi. Asta am să ți-o povestesc altă dată, Alice. Tatăl tău, după cum am aflat eri foarte precis este șeful bandei care plasează bancnotele false fabricate în Franța!

Alice se aruncă la picioarele lui cu un țipăt de spaimă.

— Spune-mi că te-ai înșelat! Nu se poate să fie așa! Fii îndurător!

Franz Hohenwalder răspunse cu glas îndurerat:

— De ași mai fi avut îndoiala cea mai mică, în astă seară mi-a fost răpită. Am ascultat convorbirea lui cu omul celalt, care pare atât de misterios!

— Ce voia omul acela dela tata?

— I-a adus cincizeci de bancnote a o mie de mărci, pe care Hartenberg le-a închiat în biroul lui, pentrucă sus, în partea dreaptă aveau o mică greșeală de imprimare, o pată mică de tot, abia vizibilă.

Sărmana fată se mai împotrivește cu disperare.

— Nu-i adevărat! Noi suntem săraci! Niciodată n'a avut tata în stăpânire o sumă atât de mare! strigă ea.

— Tu ești copilul lui, te înțeleg, Alice! Rămâi cu bine! N'aibi teamă, nu-l trădez pe tatăl tău, în orice caz părăsesc slujba de polițist! Nu-l pot arunca în temniță pe omul care te numește fiica sa!

Ochii bieței fete ard de înfrigurare.

— Cunosc biroul tatei și știu unde-și ascunde cheile. Vreau să mă încredințez chiar cu ochii mei — și apoi...

O apucă amețeala gândindu-se numai la asta.

Ea îl trage aproape cu deasila în odaia de lucru a lui Hartenberg și el o urmează cu un zâmbet misterios.

Găsește repede cheile, vrea să descuie, dar o apucă un tremur, și cade pe un scaun de lângă masă.

— Nu pot!..

El îi ia cheile din mână şi deschide singur dulăpaşul. Tăblia se dă deoparte, Franz se apleacă peste rafturile deschise, întinde mâna, şi în clipa următoare aruncă un pachetel tare pe masă.

— Cincizeci de mii de mărci în bancnote falşe! Poftim, încredinţează-te! zise el cu glas înăbuşit.

Alice se ridică, clătinându-se, mâinile ei tremurătoare rup învelişul, ochii i se holbează — numai hârtii de câte o mie! Şi în colţul drept, greşeala de imprimerie, cum spusese Franz.

Cu un geamăt dânsa cade la pământ.

Franz Hohenwalder stă în faţa ei cu braţele încrucişate.

De pe chipul lui a pierit expresia de milă, de disperare şi de jale.

Zâmbind se apleacă peste trupul tineresc al Alicei.

— Mai bine nici că-mi puteam dori! îşi zise el. Prin asta îmi economisesc o treabă importantă.

Scoate din buzunarul dela piept o sticluţă, o destupă şi o ţine sub nasul Alicei. Apoi pune sticluţa la loc. Se uită la ceas.

— Înainte!

Repede a adus ceva îmbrăcăminte pentru ea, şi un fişiu negru, cu care înfăşoară dibaci capul şi umerii fetei leşinate. Îşi întinde braţele puternice, îşi pune pălăria, şi o ridică pe Alice depe jos. Cu povara, al cărei cap se odihneşte pe umărul lui, părăseşte apoi casa zăvorită pe dinăuntru.

Afară se uită mai întâi în juru-i, ascultă în noapte, şi când îşi dă seama că totul e liniştit în jur, păşeşte zorit şi răzând încet, pierzându-se în întunerec.

Repede a ajuns la o mică piaţă, unde se vede o trăsură. Birjarul doarme pe capră.

— Hei birjar, du-ne la podul M... Nevastă-mea a leşinat. Hai, grăbeşte-te! strigă el.

Înainte ca birjarul să fi putut vedea pe cine aşează în trăsură clientul său nocturn, uşa cupeului se şi închisese. Birjarul dă bice cailor, care pornesc în goană.

Câtă vreme o fi zăcut leşinată, nu ştia nici Alice. Când se trezi însfârşit, privi în juru-i şi scoase un oftat adânc.

Unde se afla oare? Ce se petrecuse cu ea şi dece o doare aşa capul?

Cu încetul i se adună gândurile. Apoi scoase un ţipăt de groază.

Banii cei mulţi! Bancnotele. Cine şi-ar fi putut măcar închipui că tatăl ei ar fi un criminal? Dar Franz? Unde o fi rămas?

În jurul ei, tăcere de moarte.

O cuprinde o spaimă care-i strânge inima tot mai tare.

E oare la ea acasă? Nu, asta-i o odaie străină! E întinsă pe un divan acoperit cu blănuri. Mobilele din juru-i sunt elegante, pe jos covoare.

Şi — Sfinte Dumnezeule! — ce-o fi asta? Unde-i rochia ei simplă de casă? Se ridică repede, tremurând toată. Privirea ei cade pe oglinda din peretele odăii; odaia, deşi mică, e aranjată cu mult gust. Trupul ei frumos, tineresc e învăluit într'un capot de dantelă spumoasă, care ia forma trupului ei delicat; picioruşele ei mici sunt vârâte în papuci turceşti.

Se repede la fereastră şi dă deoparte perdelele. Odaia e slab luminată de o lampă din tavan, dar Alice speră, că aruncând o privire în stradă să-şi poată da seama unde se află.

Dar se trage îndărăt îngrozită — aici nu e nicio fereastră: perdelele sunt acolo doar ca să acopere peretele, tapetat ca şi restul odăii, şi nimic altceva.

Alice îşi ţine fruntea în mâini, ochii ei rătăcesc plini de groază în juru-i.

— Sfinte Dumnezeule! Unde mă aflu oare? — Franz! Franz! ţipă ea deodată cu glas răsunător, înspăimântată la culme.

Dincolo e uşa. Vrea să iasă — să plece! Aerul înăbuşitor de aici ameninţă s'o sufoce. Zgâlţâie uşa dar rămâne împietrită: e încuiată! Pumnii ei mici bat în tăblie, gura ei strigă cu putere după ajutor — şi iată că uşa se deschide fără zgomot şi Franz Hohenwalder intră.

În primul moment, Alice se dă îndărăt, cu spaimă. Tânărul este îmbrăcat în haine foarte elegante de seară, un briliant mare străluceşte pe cămaşa lui albă ca zăpada. Dar sărmana fată n'are timp să cumpănească mult, şi cu un strigăt de mântuire sare la pieptul iubitului.

— Franz! O, cât îţi mulţumesc că eşti aici! Unde mă aflu oare? Ce s'a petrecut cu mine? Ocroteşte-mă, Franz, îmi este o frică de moarte!

Răsuflând greu se lipeşte de umărul lui. Braţele lui o cuprind, în ochii-i se aprinde o flacără caldă şi pătimaşe. Astfel o trage pe Alice până la divan. Respiraţia lui îi arde faţa, iar buzele lui murmură răguşit:

— În sfârşit a mea — cu totul a mea! De ce ţi-e frică, Alice? Nu sunt eu cu tine? Nimeni n'o să ne deranjeze, aci ne putem trăi în voie iubirea noastră.

Ea se sperie de expresia pătimaşe a ochilor săi şi-l depărtează cu braţele.

— Cum îmi vorbeşti, Franz? — Te rog... fii îndurător... du-mă înapoi, la tata! De nu mă găseşte acasă când s'o întoarce, o să se sperie!

Franz izbucneşte în râs.

— Ia lasă-l încolo! Să te caute, dar de găsit — de găsit nu o găseşte nimeni aici, câtă vreme nu vreau eu.

El o cuprinde din nou. Dar Alice e atât de copleşită de spaima şi de groaza ce-i inspiră toată situaţia ei, încât se smulge dela el şi fuge spre uşă.

— Vreau să plec, — bunul, dragul meu Franz, condu-mă afară! îl imploră ea.

El râde din nou şi se apropie de ea.

— Incotro, oare, în costumul ăsta?

Ea se priveşte roşind şi se trage în colţul odăii.

— Asta... n'ai fi trebuit s'o faci, Franz! M'am încrezut în tine până'acum, credeam că mă vei iubi curat şi nobil — şi acum — o, Doamne!

Izbucneşte în hohote de plâns, dar tânărul stă în faţa ei şi-i trage mâinile depe obraz.

— Dacă mă iubeşti, Alice, lasă plânsul, care dealtminteri te face şi mai frumoasă!

Cu patimă sălbatecă trage trupul zvelt, delicat, la pieptul lui; picioarele fetei şovăie, dar braţele lui o ridică şi cu toată împotrivirea ei o duce spre divan.

— De mult am aşteptat ceasul acesta! zise el cu bucurie.

— Franz! — Ajutor!

Mătasea fină a capotului se sfâşie, gâtul ei ca de alabastru e acoperit de sărutările lui, capul de copil al Alicei cade înapoi palid ca ceara. Deodată bate cineva în uşă. De trei ori — cu bătăi regulate!

Braţele lui Franz Hohenwalder se desfac îndată. Se ridică dintr'o mişcare şi pe chipul lui se desenează acuma o expresie de rigiditate.

Fără să mai arunce o privire măcar asupra Alicei, care-l priveşte uluită, el păşeşte spre uşă. Ştie că e timpul să plece. Omul lui de încredere i-a dat semnalul.

Deodată răsună un ţipăt în urma lui. Alice stă pe pragul uşii. Nu mai are decât un singur gând: să se vadă liberă!

— Franz! Pentru numele lui Dumnezeu! Du-mă de aici! strigă ea şi vrea să apuce uşa.

Dar ce-i asta? Uşa a fost trântită în faţa ei. Franz nici nu s'a întors măcar. Sărmana duce mâinile la tâmple, care svâcnesc cu putere. Este ea oare în toate minţile? Ce însemnează toate astea? Zgâlţâie sălbatec dar uşa e încuiată!

O cuprinde disperarea. Situaţia ei misterioasă, închisoarea asta încuiată, totul o îngrozeşte până la nebunie.

Ochii ei caută vreun instrument ca să forţeze uşa. Numai să se vadă afară. Chiar de ar fi să se prăbuşească jos în stradă. Numai să poată pleca de aici! Un cârlig de fier atârnă pe după sobă cea mică; a fost pe semne uitat acolo! Intr'o iritaţie sălbatecă, nenorocita încearcă să-l vâre între uşă şi broască — izbuteşte însfârşit — încă o opintire, şi uşa cedează sub mâinile ei.

se strecoară din închisoarea ei. Dar fără ca să se întrebe încotro duce, ea nu se gândește decât la fugă.

Vrea să pornească repede pe gang, dar n'a apucat încă să facă un pas, că se și dă înapoi plină de groază, până în pragul odăii, cu ochii larg deschiși spre o arătare fantomatică, un spectru care ieșise ca din pământ înaintea ei.

Un bărbat cu o mantie largă, cu pălăria trasă adânc, peste obraz. Acum lumina mată cade pe obrazul acesta — o mască roșie îi arătă doi ochi negri, arzători, care-i pricinuiesc groază.

Mâna lui, îmbrăcată cu o mănușe albă, o apucă de încheietura brațului. Ca un clește de fier se înfig degetele lui în carnea ei — cu brațul celalt îi arătă poruncitor odaia pe care abia o părăsise.

Ea se cutremură de groază, dar cu toate astea, desnădejdea o face să nu-și piardă cumpătul.

— Vreau să plec! Ajutor! strigă ea.

Caută să se libereze, o luptă scurtă se iscă între cei doi, apoi Masca-Roșie îmbrâncește cu putere pe nenorocită înapoi în odaie, și pe când Alice, cu un strigăt pe jumătate înăbușit, se prăbușește lângă divan, ușa se închide.

De astă dată nu mai există salvare. Zăvorul de fier a rămas afară în gang.

CAP. 7

Intrat ca în pământ

Să ne întoarcem cu o noapte înainte, la podul peste care Masca-Roșie aruncase pe Margot.

Ce se întâmplase cu ea? S'a înecat, sărmana, sau a salvat-o vreo minune?

Criminalul se apleacă peste parapet și ascultă murmurul apei în adâncime.

— Ea nu-mi mai poate face niciun rău, nu mă mai poate trăda! zise el cu un zâmbet diabolic.

Dar — ce-o fi asta? Niciun plescăit al apei, niciun fel de luptă disperată colo jos, doar un troznet și un pârâit sub unul din picioarele podului.

— Mii de draci! Ce se petrece aici? blestemă Masca-Roșie.

Încă odată se mai apleacă adânc peste parapetul podului, și acum, la lumina nesigură a lunii, putu recunoaște o schelă de scânduri, șubredă, care înconjoară piciorul acesta. Păreau că lucrătorii avuseseră ceva de reparat și lăsaseră acolo câteva bârne și scânduri, surprinși de venirea nopții.

Trupul lui Margot stă atârnat printre scânduri. Se agață cu toată puterea de ele, dar chiar în clipa următoare terenul șubred se va nărui sub ea.

Şi chiar aşa este — unele bucăţi au şi început să cadă—nu mai are de trăit decât câteva secunde. — Deodată strigătul ei sfâşietor de ajutor răsună pentru ultima oară peste gâlgâitul sgomotos al apei.

De sus răspunde un râs. Peste faţa lunei se întinde un nor negru, zdrenţuit, şi se face întunerec. Apoi urmează o cădere, un plescăit puternic al apei repezi, şi iar se luminează.

La mare depărtare se vede gonind un obiect întunecat, care se învârteşte încoace şi încolo, până ce însfârşit se scufundă.

— Cale bună! strigă criminalul în batjocură. Apoi dă din cap. — E mai bine aşa, decât să mă fi folosit de cuţit.

Stă să asculte, dar nu se pare să se apropie vreo primejdie. Deacurmezişul trotuarului podului zace un trup nemişcat, sângerând. Cu braţele încrucişate priveşte mascatul în jos la victima sa.

— La un astfel de sfârşit nu te-ai aşteptat, desigur, Madame? murmură el. De ce a trebuit să ne mai întâlnim şi aici la Berlin? Decât te ţii scai după mine? Sau aveai cumva în capitala Germaniei vreo altă afacere de descurcat? Atunci să ştii că ai avut un ghinion blestemat.

Stă să cumpănească. După toate probabilităţile femeia este moartă. Cuţitul lui a lovit-o în inimă.

— S'o trimet după cealaltă? se gândeşte el. Dar apoi clătină din cap.

Vrea să se depărteze. Dar mai şovăie odată fără să vrea. Se lasă jos lângă moartă şi fără să se înspăimânte întoarce într'o parte capul cald încă al femeii.

Luna îi luminează. Un chip pământiu zace lângă el, cu ochii închişi, buzele strânse tare în ultimul zvâcnet al durerii.

Un timp nu se aude decât respiraţia gâfâitoare a criminalului.

Ochii lui sfredelesc trăsăturile înlemnite. N'a văzut-o pe femeia aceasta decât deghizată, nu ştie pe cine are în realitate înaintea sa, dar un sentiment necunoscut până atunci, ceva ciudat vrea să i se strecoare în inimă.

— Prostie! exclamă el. — N'am văzut niciodată pe femeia asta în prima mea tinereţe, un gând nerod, atâta tot!

Repede ca fulgerul se întrerupe. Un şuierat strident spintecă aerul.

— Mii de draci! Semnalul de alarmă al poliţiei! A sosit!

Aruncă o privire repede înapoia lui — drumul e încă liber! Apoi fuge cu paşi mari. Pare să aibe noroc, căci luna dispare iar în nori şi umbre fantastice se întind. Mantia lui fâlfâie în vânt ca aripile unui liliac.

Dar poliţiştii — sunt numai doi oameni — au observat umbra care fuge şi pornesc în goană după ea.

Ucigaşul se trezeşte la întrarea unei străduţe înguste. Încă vreo câteva zeci de paşi şi poate dispare într'una din grădini,

şi atunci n'au decât să-l caute. — Dar... ce-o mai fi şi asta?

Din nou răsună fluerul poliţistului.

— Opreşte! răsună porunca.

Un răspuns ironic se pierde în noapte.

Masca-Roşie s'a îndreptat spre malul fluviului. Un drum lăturalnic duce spre pod. Dar dintr'acolo se reped spre el primii doi poliţişti, pe când ceilalţi mai sunt încă departe.

Zadarnic caută fugarul să scape — zadarnic, el aleargă spre pieirea sa!

In urma lui se află zidurile de îndiguire ale fluviului. Nu-i mai rămâne decât să sară în apă!

Atunci criminalul se reazimă de zid şi rămâne cu privirile aţintite asupra celor doi poliţişti cari se apropie în fugă.

— Mâinile sus! strigă întâiul.

Omul învăluit în mantie surâde sub mască. Ridică amândouă braţele, cu degetele încleştate. N'are nicio armă în mâna dreaptă, deci nu-i nicio primejdie.

Mergând strânşi unul de altul, cei doi poliţişti se apropie. Acum îl privesc în faţă.

— Individul poartă o mască — ce-o mai fi şi asta?

Al doilea a întins şi el capul.

Deodată, ei se cutremură, sar în sus — bolborosesc câteva cuvinte fără rost — şi încep să se învârtească în loc, sfârlează, ca nişte nebuni!

Un şuerat se aude, un praf fin ţâşneşte dintr'o mică pompă de cauciuc, pe care omul cu mantia largă o ţine în mâna dreaptă ridicată, şi fără voia lor poliţiştii respiră praful vătămător; încep să bată aerul cu braţele, faţa li se schimonoseşte groaznic şi se prăbuşesc ameţiţi, ca după o beţie grea.

Mascatul porneşte fuga pe pod. Se crede salvat. Dar semnalul de alarmă şi-a făcut efectul. Din două părţi i se taie drumul.

Bagă mâna în buzunar şi apucă revolverul. Dacă n'o merge altfel, atunci primii cari l-or ataca trebuie să cadă, cu toate că el ar fi preferat să evite orice gălăgie.

Deodată zăreşte în strada lăturalnică, o lumină — felinarul unei trăsuri! Aceasta se apropie în goana mare şi goneşte spre oraş.

Masca Roşie aleargă dealungul zidurilor caselor. Dacă ajunge la un colţ al străzii, e salvat! Dar şi acolo se iveşte un poliţist, şi mascatul vede licărind revolverul acestuia.

Chiar în clipa aceea trece pe dinaintea lui trăsura şi-i ascunde privirilor poliţistului care se repezise înspre el. Înapoi nu mai poate da Masca-Roşie, şi acolo îl aşteaptă adversarii.... Atunci ucigaşul se repede la trăsura închisă, smulge înlăuntru cu o dibăcie nemaipomenită uşa, în plin mers, se aruncă în trăsură şi uşa se închide la loc.

O doamnă şade înăuntru. Grozav de surprinsă de cele petrecute, scoate un ţipăt care se pierde însă, acoperit de uruitul roţilor, iar mâna ei se întinde spre cordonul soneriei, ca să facă pe vizitiu să oprească.

Masca-Roşie vede asta — şi înainte ca doamna speriată să fi atins cordonul, criminalul s'a şi aruncat asupra ei. Cu amândouă mâinile îi încleştează gâtul...

— Ajutor! încearcă ea să strige.

In zadar! Omul ştie ce-l aşteaptă, dacă birjarul opreşte!

Trăsura goneşte înainte. A şi trecut dincolo de colţ — când deodată, lumina unui felinar cade în trăsură. Cu un râs zgomotos mascatul îşi retrage mâinile de pe frumosul gât alb al femeii care se apără cu îndârjire.

Amândoi se privesc.

— Leonie! strigă înveselit criminalul, scoţându-şi în acelaşi timp masca.

— Hector Remmonti răspunde baroana de Brissac, sforţându-se să-şi recapete respiraţia.

Două suflete nobile s'au regăsit!

Poliţistul din colţ a rămas ca buimăcit. Unde a dispărut omul care fugise pe stradă? Pe piaţă dispar luminile trăsurii străine, care părea că n'are nicio legătură cu toată afacerea. Repede se înapoiază la ceilalţi poliţişti. Poate să se fi întors criminalul la pod.

Dar acolo nu dau decât de cei doi colegi ai lor, adormiţi. La toate zgâlţâielile nu dau decât răspunsuri bâlbâite. Insfârşit aerul rece îi înviorează.

— Unde-i ticălosul? exclamă unul din ei.

După multă osteneală ajung să se înţeleagă. Omul cu mantia largă trebuie să fi întrebuinţat un narcotic necunoscut până acum, de o tărie excepţională, pentru a reduce la neputinţă pe adversarii săi.

— După el! fu hotărârea.

Cel mai în vârstă însă clătină din cap.

— Mă tem că în noaptea asta nu mai punem mâna pe el. Asta-i un maestru! Aţi uitat ce ne-a comunicat azi dimineaţă şeful poliţiei? — Masca-Roşie e în Berlin! El a fost! De data asta ne-a scăpat. Să vedem mai bine de victima lui! A strigat aici cineva după ajutor.

Pornesc cu toţii spre pod. Luna s'a ivit din nou, lumina ei palidă se aşterne pe pământ.

Felinarele oarbe îşi împrăştie luminile.

— Aici sunt urme de sânge! strigă unul.

Se apropie cu toţii. Da — aici zăcuse un trup sângerând. Dar locul e gol, victima a dispărut, ca şi omul cu masca roşie.

CAP. 8

În căpcană

Strada I. din Berlin se întinde, la unul din capete până afară din oraș, până la marginile unui fost sat, care astăzi nu mai există. Doar puține felinare mai ard prin partea locului și aproape nu trece nimeni pe acolo, în orele târzii ale nopții. Din când în când se furișează doar câte un individ care se ferește de lumina zilei, sau se aude pasul obosit al vreunui vagabond lipsit de adăpost; oamenii la locul lor însă, evită, mai ales la ore târzii, strada aceasta.

E unsprezece fără un sfert. Dinspre oraș se ivește umbra unui om care se clătină, un om beat, pe semne. Se apropie în zig-zaguri de capătul străzii, unde stă singuratică o casă veche, părăsită, neluminată și dărăpănată, poreclită de popor „Hotelul Călăului", pentru că se povestea că de mult de tot ar fi locuit aici călăul oficial.

Din când în când bețivul se reazimă de câte un zid, și atunci, bombănește de parcă și-ar vorbi singur, pentru ca apoi să pornească din nou mai departe, clătinându-se.

A ajuns la casa singuratică și caută o ușă pe unde să intre. Aici totul e dărăpănat, nimeni nu-l oprește să intre când împinge în lături ușa care atârnă strâmb în țâțâni, și dispare în cuprinsul casei.

În întunericul care domnește, scapără o lumină. A aprins-o bețivul. Nu sunt oare două umbre care stau lângă el?

Din nou se lasă noapte adâncă. Se aude un pas târșit și se pare că bețivul a căzut undeva. Într'adevăr, urmează un zgomot în momentul acela, apoi o înjurătură a omului, care socotise pesemne să-și găsească aci adăpost peste noapte.

Nimeni nu răspunde ceva. Bețivul sau a căzut în vreo gură de chepeng, care duce în pivniță și statuse pesemne deschisă, sau zace prin vreun ungher pe undeva.

Zece minute după aceea apare din nou dinspre stradă făptura unui bărbat, privește în juru-i, ascultă și dispare în casa întunecată. Urmează o pauză, apoi apare un al doilea bărbat, al treilea, al patrulea, al cincilea și toți dispar în casă.

Întâiul dintre ei așteaptă pe următorii într'o pivniță care nu prea e adâncă, dar are două ieșiri. Tot felul de vechituri zac prin unghere; mirosse a mucegai și praf.

Un felinar orb luminează încăperea. Fiecare din cei cinci bărbați e altfel îmbrăcat: unul ca un comisionar de stradă cu șapca roșie, al doilea ca un cărbunar cu fața înegrită, al treilea chiar ca polițist, ceilalți doi par a fi niște vagabonzi, dintre cei cari dorm pe bănci sau prin piețe în nopțile calde de vară.

Ce e ciudat la ei, e că au cu toții mâini mici și nemuncite.

Stau tăcuți în cerc. Așteaptă parcă ceva. După cât se pare, ei nu sunt aici pentru întâia oară.

— Știe naiba — mormăie însfârșit unul din ei, cel îmbrăcat ca polițist. Astăzi nu mă simt în apele mele. Cuibul ăsta vechiu de lilieci nu-mi place de fel.

— Te temi cumva de un atac neașteptat din partea venerabililor d-tale colegi? îl ironizează comisarul.

Undeva în depărtare se aud vag cele unsprezece bătăi ale unui ceasornic.

— Hai să coborâm, zice omul cu șapca roșie. A auzit careva din voi vreun zgomot suspect de când stăm aici?

— Nu!

— Atunci înainte!

Lumina felinarului orb joacă pe podea. Un chepeng se arată. E ridicat repede și cei cinci dispar în adâncime — într'o a doua pivniță.

O vreme domnește tăcere deplină, apoi se aude un hărăit, într'un colț unde sunt așezate, claie peste grămadă, niște scânduri.

— Cinci! se aude o voce înceată. Le-ai văzut fețele?

— Indivizii aveau toți fețele mânjite. Nu prea era ceva de văzut! sună răspunsul.

— O să le curățim noi îndată, fețele astea, la prefectura poliției! râde vocea întâia.

— Pst! Vine cineva.

Iar tăcere mormântală... apoi un pas ușor. O lumină vie scapără. În pivnița de sus stă un bărbat cu o mantie neagră, care tocmai s'a desfăcut puțin. Ciudat de tot: omul poartă haine de bal cu briliante la cămașe!

Acum înalță capul: o mască roșie acoperea fața mosafirului nocturn. Timp de mai multe secunde lumina cade asupra lui. Pe buzele lui subțiri, care au rămas neacoperite de mască, joacă parcă un zâmbet batjocoritor, apoi se apropie și el de chepengul prin care au dispărut cei cinci și bate de trei ori.

I se deschide de jos. Omul cu mantie neagră dispare și el.

— Chepengul e încuiat! șoptește sus o voce înceată.

— Sunt toți în colivie. De fapt am putea proceda scurt, căci de scăpat nu ne mai poate scăpa niciunul. Șase dintr'ai noștri sunt postați pe acoperiș și în stradă.

— Răbdare! Să ne ținem de parolă! Dacă răsună de jos un fluerat sau vreo împușcătură, atunci forțăm chepengul și prindem banda!

Masca-Roșie fu primit în pivnița a doua, tare veche dar încăpătoare, cu un murmur surd. Dar niciu salutare nu scapă de pe buzele mascatului.

— Faceți lumină! spuse el, scurt.

Îndată scânteiază câteva felinare oarbe, care sunt așezate în

firidele pivniței. Acum abia, după ce este destulă lumină, se poate arunca o privire prin pivniță. Trebuie să fi fost odinioară o hrubă pentru vinuri. Coloane înegrite de vreme sprijină tavanul boltit, pe pereți atârnă uriașe pânze de păianjen, ca văluri fâlfâietoare. Podeaua e din lespezi. Câteva bănci de lemn pe jumătate ruinate stau sau zac primprejur și se vede și o masă de scânduri. Dealungul unui perete și într'o firidă întunecată stau butoaie vechi, mari și mici, unele plesnite și hodorogite. Într'unul din butoaiele astea zace un om, bețivul, pe care l-am putut observa la început. Nimeni nu-l poate zări căci butoiul îl acoperă și una din doage, care se desprinsese, o așezase el la locul ei după ce se strecurase înăuntru. În față se află o deschizătură mare cât capul, care înlesnește omului să observe tot ce se petrece în pivniță. Privirea lui de culoarea oțelului, ageră ca de șoim, măsoară cu deamănuntul pe fiecare. În mâna dreaptă ține revolverul, gata să tragă. Dar mai întâi vrea să audă, ce vor să pună la cale Masca-Roșie cu tovarășii săi.

— Așezați-vă, azi trebuie să terminăm iute, spune șeful.

Repede sunt aduse două bănci lângă masă și cei cinci se așează. Omul în mantie neagră stă tot în picioare, întunecat, cu mantia strânsă tare în jurul trupului. Ochii lui scânteiază ca cei ai unui șarpe.

— Vă convocasem aici, ca să vă dau însărcinări noui și informațiuni, începe el.

Aveți și voi să-mi dați socoteală. Dar m'am răsgândit! Nu se va rosti niciun cuvânt despre faptele ce le avem în urma noastră, nicio silabă despre planurile noastre tainice în viitor.

Se aude un murmur înăbușit.

— S'a întâmplat ceva? întrebă unul dintre cei cinci.

Cu o mișcare violentă Masca-Roșie înfige lama unui pumnal în masa de lemn.

— Trădare! strigă el cu acelaș glas răgușit de până acum. Nu suntem aici pentru întâia oară, dar pentru ultima! Casa e împresurată, stăm ca guzganii în cursă.

Răsună blesteme sălbatice. Toți sar în sus și-și scot armele ascunse. Vocea aspră a mascatului îi oprește:

— Stați locului! La ce să vă agitați? Nu sunt eu aici cu voi?

Toți îl privesc ca buimăciți.

— Da — dar dacă știi că e casa împresurată, atunci de ce ai mai venit încoace, șefule? spuse polițistul cel lung.

Urmează un râs batjocoritor.

— Pentrucă am de gând să joc înalt prea stimabilei poliții o festă, pe care n'o s'o uite așa de curând! Poliției... ca și lui Ochiu-de-Pisică!

— Canelia își vâră iar nasul, în treburile noastre? Numai el unul se poate măsura cu tine — acest nou Sherlock Holmes!

— O să vedeți cum jucăm azi, amândoi, pe viață și pe moarte. Care din voi a pomenit ceva Garoafei Negre despre întrunirea noastră de azi? Răspundeți!

Un moment de tăcere, apoi urmează un răspuns șovăitor, al comisarului:

— Eu, șefule! Ea e doar dintr'ai noștri și...

— Câine blestemat! îl întrerupe Masca-Roșie. — Nu ți-am impus tăcere ca și celorlalți?

Pe jumătate sugrumat de strânsoarea de fier a „șefu'ui", omul se rostogolește de pe bancă. Dar nu face nici cea mai mică împotrivire; gâfâind, se ridică din nou.

— Dacă a făcut ea pe trădătoarea — mii de tunete! — îi curm, eu cu mâna mea șirul zilelor! zice el sufiând greu.

— Asta-i treaba mea! interveni mascatul.

— Nu mai ai ce te sinchisi de asta. Încă o singură nesupunere și — s'a isprăvit cu tine! O întâmplare m'a făcut să aflu despre această trădare, altminteri ar fi biruit Ochiu-de-Pisică! Așa însă, e el omul pe care-l putem strivi după bunul nostru plac.

— Moarte blestematului! strigară cei cinci.

Șeful zâmbește:

— Nu! Să trăiască, să povestească celor dela siguranță, cum l-a biruit Masca-Roșie. Blestemul ridicolului nemărginit al acestei înfrângeri trebue să-i ia cu sine, acest nou Sherlock Holmes, ca să fie izgonit cu rușine și ocară la prima vizită care o va face la prefectura poliției! N'o să ne mai poată face vreun rău! Am eu azi o toană, să-l las pe mișel să trăiască! Casa împresurată, noi toți în cursă, și să nu obții totuși nicio izbândă! Așa de tont nu e nici măcar cel din urmă gardist de stradă.

Incrementiți îl privesc cei cinci bărbați. Nu se pot dumiri. Dar omul din butoiu își cercetează revolverul și zâmbește. Mai curând s'ar putea nărui cerul și pământul, decât să nu izbutească atacul său de azi!

Cu toate astea tonul „șefului" i se pare din ce în ce mai misterios.

— Cum vrei s'o scoți la capăt? strigă bărbații într'un glas.

— Răbdare! Mai întâi de toate canalia trebue să ia cunoștință de ultima mea lovitură. Agentul nostru principal a răspândit mai multe sute de bancnote false prin provincie. Am luat dela ei cele din urmă cincizeci — din alea cu greșala de imprimare — și le-am pus drept amintire, în biroul lui Ochiu-de-Pisică!

Surprinși la culme cei cinci bărbați îl privesc ca înpietriți. Oare „șeful" o fi în legătură cu Satana?

— Tu îl cunoști pe Ochiu-de-Pisică?

— De azi, da! Nu întrebați cine este, asta rămâne taina mea! N'aveți grijă, am să-i trimet contul meu la timp.

Se auziră exclamaţii de triumf. Privesc la conducătorul lor ca la o fiinţă supra-omenească.

— Şi acum, urmează Masca-Roşie, o să aveţi plăcerea să-l vedeţi în carne şi oase pe noul Sherlock Holmes!

Trânteşte masa în lături şi ridică în sus borul pălăriei. Cu braţele încrucişate, izbucneşte într'un hohot batjocoritor, strigă tare:

— Ochiu-de-Pisică, aibi bunătatea, să ni te prezinţi! Vezi cât de încordaţi de nerăbdare îmi sunt prietenii! Haide! Cât mai repede cu putinţă!

Pereţii răsfrâng sunetele, nu se mişcă nimic.

Cei cinci bandiţi stau în aşteptare, cu ochii larg deschişi.

— Omul nostru nu prea e politicos! râde „şeful". Să aşteptăm — hai să zicem, cinci minute! Eu am să mă mai plimb. Tu, Joe, urmăreşte arătătoarele ceasului tău! Numără tare! După o tăcere de cinci minute Sherlock Holmes al doilea va sta înaintea voastră! Să mă ia dracu, dacă-mi cade cuvântul de data asta!

Masca Roşie începe să se plimbe. Păşeşte agale în şus şi în jos prin pivniţa încăpătoare, cu braţele ascunse sub mantia lui neagră.

Şi Joe numără tare: unu... doi.. trei... patru...

Urmează clipe de încordare supremă. Omul cu mască stă aproape de tot de butoiul-ascunzătoare al beţivului şi se opreşte o clipă.

— Cinci minute! strigă Joe.

O lovitură detunătoare, un zgomot, blestemul sălbatec al unui om — şi detectivul stă în picioare în faţa celor şase bandiţi.

Ce se întâmplase? Ceva foarte simplu: cu un clocan puternic de lemn, care se afla într'o firidă de lângă butoiul cel vechiu şi uscat, omul cu mantia largă izbise în pereţii butoiului cu atâta putere încât doagele s'au desfăcut şi căzură în lături cu zgomot. Şi tot atât de repede se ridică în sus beţivul.

Ţinând în fiecare mână câte un revolver, îndreptate asupra bandiţilor, stă în faţa lor.

— Predaţi-vă! Orice împotrivire e zadarnică, strigă el cu glas detunător. Ieşirea e păzită! Niciunul din voi nu poate fugi!

Tăişuri de cuţite fulgeeră, mutre sălbatece, contractate, se arătară detectivului, care parcă nici nu se sinchiseşte de nimic.

— Opriţi! îndărăt! porunceşte Masca-Roşie oamenilor săi.

Ei se dau în lături mârâind ca nişte câini.

— Armele la loc, n'avem nevoie de aşa ceva, domnii mei, pentru ca să vă prezint aci în persoană pe cel mai temut dintre detectivii lumii, pe colegul şi rivalul gloriei lui Sherlock Holmes, numit Ochiu-de-Pisică! Iţi spun bună-seara, prea stimabile şi mă bucur nespus de a face cunoştinţă cu d-ta.

CAP. 9

O întâlnire ciudată

In căderea ei mortală, Margot întinsese brațele instinctiv, ca să găsească ceva de care să se ție. Corpul ei se izbește greu de ceva dar — ce-i asta? — Ea nu se cufundă în apă, atârnă și se încleștează de niște scânduri și bârne. Abia adineauri voise să moară și acum e apucată de o adevărată groază de moarte. Simte scândurile cutremurându-se sub ea, mâinile ei sfâșiate și însângerate se încleștează de lemnul care se clatină, ea strigă după ajutor, aproape fără să-și dea seama. De sus îi răspunde râsul criminalului — și asta îi redă deodată conștiința de sine.

Nu vrea să moară, de-acum știe unde trebuie să-l caute pe criminal, ea trebuie să trăiască! Terenul de sub picioare se clatină, e pierdută, un trosnet sub ea, lângă ea, apa gâlgâie, dar iată, în clipa din urmă, cu moartea în fața ochilor, se petrece ceva ciudat, neașteptat! Un cârlig de fier i se înfipsese în haine, pe la spate și o ține cu putere. De sub ea se rostogolește o bârnă grea prăvălindu-se în unda repede, vâjâitoare. Vântul nopții gonește niște nori negri, acoperind luna; se face întuneric. De sus răsună strigătul lui Mască-Roșie: „Cale bună!"

Ca paralizată atârnă nenorocita între cer și apă, tot reținută de cârlig. Insfârșit, se mai luminează și acum recunoaște și ea ce i se întâmplase.

In urma unei mișcări repezi, pe care o făcuse Margot în ultimul moment, hainele ei s'au agățat pe la spate de cârligul puternic de fier, înfipt în zid, pe care ea nu-l observase mai înainte. De moarte prin înec e salvată, dar situația ei nu e mai puțin înfricoșătoare, apa îi udă picioarele, cari nu mai au de ce se sprijini, simte un fior de ghiață cuprinzându-i membrele, iar buzele ei îngână o rugăciune supremă. Dacă ar striga, poate că va fi ridicată de acolo spre a fi aruncată în închisoare.

Cine o va crede că l-a văzut pe ucigașul contelui de Hohenegge și că a fost asvârlită de el peste pod? Ochii îi rătăcesc speriați în jur, ea atârnă în umbră, nici de sus nu poate fi descoperită, și asta e spre binele ei. Pași răsună peste pod, fluierele polițiștilor — ucigașul e urmărit! Dar goana trece mai departe, ea va scăpa, cu siguranță!

Atunci privirea desnădăjduită a fetei zărește o mică ieșitură a zidului, pe care-și poate propti piciorul, mâna i se întinde după un inel de fier, și acum se poate libera de cârlig! O ultimă scândură îngustă mai stă aproape de tot de pilastrul podului, susținută de două bârne. Dac'ar putea ajunge la scândura aceea, dacă n'ar apuca-o amețeala, i-ar fi cu putință să iasă la mal și atunci ar fi salvată.

Trebuie cu orice preț să cuteze, să se hotărască la pasul acesta. Piciorul îi bâjbâie spre scândura nesigură; ajunge la ea. Mâinile ei sfâșiate și însângerate, caută cel mai mic punct de sprijin, dă drumul inelului și... stă gâfâind pe scândura clătinătoare, cu spatele rezemat de pilastrul întunecat. I se face negru dinaintea ochilor, dar își încleștează dinții, nu trebuie să-și piardă tocmai acum cunoștința, căci atunci ar fi pierdută!

Încă o mică săritură, — o ultimă, primejdioasă îndrăzneală! — și iată, are noroc, trupul ei cade în iarba umedă a malului povârnit. Margot a scăpat de moarte, de înec! Câteva minute zace ca paralizată pe jos, apoi simte puterile revenindu-i. Numai să nu moară, acum, când îl cunoaște pe mârșavul criminal! Vrea să se ridice, dar deodată se aude iar zgomot de sus. Polițiștii îl urmărese pe ucigașul care fuge. Se aud voci, cineva strigă peste parapetul podului, dar Margot nu răspunde, și de văzut nu poate fi văzută în locul acesta.

Insfârșit, se face tăcere. Criminalul și urmăritorii săi au dispărut în întuneric.

Cu mare greutate se cațără biata Margot pe povârnișul malului. Sus trebuie să sară peste zidul de piatră, dar nu e lucru chiar așa de greu. Dar mai înainte de toate stă să asculte înc'odată în juru-i. Nu se aude nimic! Ciudat! Oare n'au dat polițiștii de victima criminalului — sau au luat-o cu ei?

Dar tot n'ar fi fost cu putință ca ei s'o fi luat atât de repede. Veghează vreunul din ei cadavrul? Dar nu se vede, nu se aude nimic! Margot stă pe stradă, și-a pierdut fișiul, o fi rămas agățat de pilastrul podului sau o fi plutind pe apă. Vântul îi flutură părul peste chipul palid ca de mort. Ochii ei cată îngroziți spre pământ.

Pășește pe pod și vede petele negre pe lespezile de piatră. Aci zăcuse femeia pe care criminalul o înjunghiase cu pumnalul! Dar unde o fi pierit trupul? Merge pe pod clătinându-se ca beată. Încotro să apuce? Nu cunoaște niciun om care ar putea-o primi și ascunde pe ea, care de mâine dimineață va fi căutată pretutindeni de poliție. Urechea îi e izbită deodată de un oftat. Ea se cutremură toată. Ce să fie? Pare să fi fost o voce omenească.

Se îndreaptă spre direcția de unde auzise oftatul. Podul formează într'un loc o firidă îngustă, în care nu pătrunde nicio rază de lumină. Acolo se mișcă ceva.

— Cheamă cineva? Pot fi de vreun ajutor? întreabă ea căutând să pătrundă întunericul.

Căpătă îndată răspuns.

— Oricine ai fi — îndeplinește ruga unei femei rănite! Un om m'a atacat și sângele curge din rană.

Margot nu aude pentru întâia oară vocea aceasta. Este femeia care se luptase cu Masca-Roșie. Dar o altă amintire îl

Un gang îngust stă în fața-i, luminat doar de lumina care

străfulgeră gândirea: aceeași voce răsunase în grădina tatălui ei, sălbatecă, desnădăjduită.

— Te-am văzut luptându-te cu criminalul și am vrut să te ajut! răspunde ea repede.

— Dar cine ești d-ta?

— O nenorocită — ca și d-ta! Să chem poliția?

— Nu! nu! Nu-mi trebuie poliția, se aude prin întuneric vocea iritată a rănitei. Vrei să fii atât de bună să-mi dai brațul?

— Din toată inima! Dar cum de ai ajuns în firida asta întunecoasă? Te văzusem doar zăcând nemișcată într'un lac de sânge lângă parapetul podului?

— Îmi pierdusem cunoștința și căzând m'am izbit cu capul de lespezile de piatră. Când mi-am mai revenit în simțire m'am târât cât am putut de repede în firida asta.

— În vremea asta criminalul a fost urmărit de mai mulți polițiști, dar le-a scăpat. Dece n'ai strigat pe vreunul din ei?

— N'am vrut! Asta e taina mea. Eu însă-mi am să-l prind pe ucigaș și am să-l predau călăului!

Margot simți un fior de groază străbătând-o din creștet până în tălpi, la auzul acestor cuvinte ale necunoscutei, rostite cu voce aspră și plină de patimă.

Nu poate vedea fața necunoscutei, și tot așa și trăsăturile propriului ei chip se șterg în întuneric.

Știe însă un lucru: că trebuie să-i ajute sărmanei femei, că trebuie să salveze ce mai e de salvat.

— Sângerezi! Pot să-ți leg rana până ce-om ajunge la un doctor? întrebă ea repede.

— Îți mulțumesc, dar e o rană la piept, și mi-am apăsat pe ea o batistă. Poate că mă iartă moartea și de data asta! Ajută-mă să mă ridic în picioare, pierderea sângelui mi-a luat puterile! O să găsim o trăsură care să ne ducă la mine acasă. Acolo am să-ți povestesc mai multe.

Margot o cuprinde cu amândouă brațele pe rănită și o ridică în sus. Femeia se sprijină de parapetul podului. O rază a lunei cade asupra ei și asupra fetei care stă în fața-i. Deodată ochii i se holbează și un strigăt răgușit îi scapă de pe buze.

— Sfinte Dumnezeule! D-ta — d-ta! Cum de ai ajuns la mine la o asemenea oră?

Margot nu pricepe turburarea grozavă a rănitei. Să fie oare frigurile rănei care o fac să aiureze?

— Am auzit strigătul d-tale de ajutor și am venit repede încoace! îngână ea, cu privirile plecate în jos. Dar n'am putut face nimic, căci în furia lui, criminalul m'a azvârlit peste pod.

— În apă?

— Da, dar am rămas agățată de un cârlig și m'am putut salva fără ca el să aibă cunoștință de asta.

— Nu ești d-ta Margot Hartenberg? șoptește rănita. Fața tresare speriată.

— Mă cunoști?

— Da, dar nu mai întreba nimic! Mă simt sfârșită de puteri. Ține minte numele pe care ți-l spun: Doctorul Bertrand; servitorul meu să-l aducă numaidecât. Birjarului spune-i casa cu numărul 56 din Wildenowstrasse, apartamentul din fund. Sună la parter, dacă mi-așa pierde cumva cunoștința.

Margot își întipărî în minte numele; era ca și cum totul ar fi un vis. Cine e femeia aceasta? De unde îl știe numele? Și totuși simte că o putere necunoscută, misterioasă o atrage către ea.

— Hai să mergem! o roagă din nou aceasta.

Încet, târându-se mai departe pas cu pas, cele două femei pornesc pe pod. Greu atârnă trupul rănitei în brațele lui Margot. Dar ea știe că trebuie să rabde, ca să salveze viața aceasta. Deodată aude uruitul unei trăsuri, în depărtare.

— Nu mai pot, geme rănita.

— Mai fă o mică sforțare ca să te ții în picioare! o îndeamnă Margot. Aud uruitul unei trăsuri, se apropie!

— Lasă-mă jos pe piatra asta... cheamă pe birjar.

Nenorocita își pierde din nou cunoștința; ca moartă cade pe un bolovan mare din drum.

Margot privește în juru-i, disperată. Nici țipenie de om cât vezi cu ochiul, împrejurimea e prost luminată și nu prea locuită. Dar iată că se ivesc felinarele trăsurii, se apropie tot mai mult, iar Margot se așează în mijlocul drumului, făcând semne cu brațele. Trăsura se oprește cu o smucitură; calul clatină capul cu violență.

— Ce naiba vrei de-mi închizi drumul? Fă bine de te dă deoparte! strigă birjarul morocănos.

— Te rog, vino-mi într'ajutor! răspunde fata cu o supremă încordare. Poartă-te creștinește! E vorba de viața unei nenorocite.

— Nu mă mai reține, am un client în trăsură și trebuie să mă grăbesc. În trecere am să vestesc un post de salvare. Așteaptă până atunci.

— Sărmana își pierde tot sânghele în vremea asta!

— Îmi pare rău, dar trebuie să-mi văd de drum!

El ridică biciul, spre a-și porni calul mai departe, dar în aceeași clipă ușa trăsurii se deschide și un tânăr sare afară.

— Ce s'a întâmplat? Ah, o domnișoară! exclamă el surprins, apropiindu-se de Margot.

La lumina felinarului stau față în față, tânărul și Margot. Primul e îmbrăcat elegant, e înalt, svelt, și pe figura lui strălucesc doi ochi negri, care trezesc încrederea. O mustață mică

acoperă buza de sus, iar gura ușor întredeschisă lasă să se vadă dinții lui frumoși.

— Ajută-mi, domnule! se roagă Margot, roșind fără voie sub privirile cercetătoare ale tânărului. Ruda mea a suferit un accident. Am fost atacate de niște țicăloși pe când ne întorceam acasă, și sărmana a căpătat chiar o lovitură de cuțit. Zace leșinată acolo pe o piatră.

— Dar se înțelege dela sine că vă cedez trăsura, vreau să zic că n'o s'aveți, cred, nimic împotrivă dacă am să vă ajut să aducem încoace pe rănită și să vă însoțesc până acasă?

Margot nu găsește îndată cuvinte; nu poate arăta decât locul unde zace leșinată. Tânărul o urmează repede spre locul acela și fără întârziere ridică pe rănită și ajutat de Margot, duce pe necunoscută în trăsură, dă birjarului adresa, pe care i-a comunicat-o fata, și se așează și el în trăsură.

In tot timpul mersului cei doi tineri n'au schimbat niciun cuvânt între ei. Insfârșit trăsura se oprește. Margot sună. Apare portarul, și nu mică e spaima acestuia când aude despre ce e vorba. Cu lumânarea în mână conduce pe tânărul care poartă pe femeia leșinată, spre curtea din fund, în așa zisul pavilion din grădină. Un servitor bătrân deschide, la bătăile în ușă ale lui Margot, care îi comunică în câteva cuvinte cele întâmplate, apoi culcă cât se poate de repede pe rănită pe un divan din odaia din față. Niciun cuvânt de prisos, niciо jelanie nu-i scapă de pe buze, doar ochii lui au o scăpărare amenințătoare și plină de taină în acelaș timp.

— Dacă voiți să rămâneți lângă stăpâna mea, am să mă duc să-l aduc repede pe doctorul, a cărui adresă v'a dat-o, zice el apoi.

— Mă voiu duce să-l chem chiar eu, îl răspunde Margot.

Părăsește apoi casa împreună cu tânărul, ca să se folosească de trăsura acestuia, care apucă pe strada unde locuiește doctorul. In momentul despărțirii, străinul ține o vreme mâna lui Margot într'a lui și caută să citească în privirile fetei.

— Am să vă mai revăd? întrebă el.

Ea clătină repede din cap.

Ce să răspundă ea acestei întrebări deschise? Tânărul nici nu bănuiește măcar pe cine are în față lui.

— Păreți atât de tristă! Dacă v'aș putea ajuta cu ceva... Am îndurat multe amărăciuni în viața mea, am desnădăjduit adesea de bunătatea lui Dumnezeu, dar totuși a răsărit și pentru mine ziua, în care soarele îmi luminează din nou. Sunt în drum spre tatăl meu — un tată, pe care nu l-am mai văzut de mulți ani, pentru care am fost mort, și care azi, după nesfârșite încercări, mă strânge iertător iarăși la pieptul său. Vă mir desigur, că vă povestesc asemenea lucruri, cari mă privesc numai pe mine. Dar trebuie să mă iertați, mi-e inima prea plină!

O ursită asemănătoare cu a ei! Nu e şi ea moartă pentru tatăl ei? Va veni oare şi pentru ea vreodată ziua în care să-şi afle şi ea iertarea, în care să-şi poată ridica liberă privirea către cer? Adânc mişcată întinde tânărului, mâna.

— Vă mulţumesc pentru bunătatea d-voastră — dar n'am nevoie de nicjun ajutor! Ţin numai să vă mulţumesc din toată inima în numele nenorocitei mele rude.

— Atunci rămâneţi cu bine, domnişoară, murmură el încet. De mâine încolo mă voi numi tar ca odinioară Erwin von Bergen— dacă veţi voi să vă aminiiţi vreodată de mine.

Şi cu asta plecă.

Margot privea după el gândiloare. Erwin von Bergen! Auzea pentru întâia oară numele, care avea să joace pe viitor un rol important în viaţa ei.

După o jumătate de oră tânărul baron ajunge la hotelul său, unde s'a înscris sub numele de John Roller, cu care călătorise până acum dela sosirea sa din Hamburg. Urcă în fugă scara hotelului. Era târziu dar cu toate astea tânărul nu simţea oboseală.

Face lumină şi se aşează într'un fotoliu de lângă masă. Scoate o scrisoare din portofoliu, pe care o şi citise de mai multe ori până acum, căci e cam mototolită. O reciteşte iar:

„Iert toate sângelui tău năvalnic şi fierbinte, Erwin. Ne-am purtat supărare destul de multă vreme. Singuratecă îmi e bătrâneţea, simt că n'am s'o mai duc multă vreme. De trei ani de zile te caut în tot întinsul Statelor-Unite. Ba se spunea că ai fi căzut în luptă cu Indienii, ba se zvonea că fuseseşi văzut în West. Însfârşit, am căpătat veşti sigure şi adresa ta. Nu mă mai lăsa să aştept mult, vino îndărăt în braţele tatălui tău. Uitat să fie tot ce s'a petrecut odinioară între noi! Ceasurile ce-mi mai rămân de trăit să le petrecem în pacinică fericire"!

— Viu, tată, peste câteva ceasuri ne vom strânge în braţe! De mii de ori m'am căit şi am ispăşit greu nebunia care m'a făcut să-mi pierd patria. Mâine, însfârşit, se deschide pentru noi o viaţă nouă, plină de fericire!

A pus la loc scrisoarea lângă celelalte documente în portofoliul, pe care-l aruncă pe masă.

— Tare aşi vrea să ştiu, ce-or fi vrând să însemneze rândurile acelea misterioase pe cari le-am primit aci la hotel, odată cu sosirea mea la Berlin! murmură el.

În gând repetă, ceeace-i scrisese un necunoscut:

„înainte de a vă înfăţişa tatălui d-voastră, contele von Bergen, sunteţi rugat a vă obosi până la adresa mai jos notată. Vi se vor desvălui lucruri de cari depinde tot viitorul d-voastră. De aceea nu şovăiţi, aveţi destul timp să vă duceţi mâine dimineaţă la locuinţa tatălui d-voastră".

Ca încheere era descris drumul spre un anumit loc, depărtat mult de oraș, în pădurica Humboldt.

Erwin nu știa ce e aceea frică, se liberase de acest sentiment dincolo, în West, și de oarece sub aceste câteva cuvinte părea a se ascunde ceva enigmatic, se supuse întocmai misteriosei scrisori.

La ora fixată, Erwin se afiase la întâlnire, și deși asupra locului nu părea să se fi înșelat — nu văzu, însă pe nimeni.

Să fi fost reținut oare cel care-i scrisese? Că se întâmplase chiar așa, vom afla mai târziu și vom afla deasemeni și despre cine era vorba aci.

Cu încredințarea, că necunoscutul îi va mai scrie, dacă era într'adevăr vorba de ceva serios, Erwin se culcă, după ce a tras perdelele și a stins lampa. Doar printr'o crăpătură îngustă cade înăuntru lumina lunii, care se revarsă pe acoperișuri și peste străzi. În somnolență îi apare pe dinaintea ochilor chipul lui Margot. Cât de ciudat, de trist l-au privit ochii aceia! Câte nu păreau ascunse sub privirile ei!

Dar nu se mișcă ceva în odaia de alături? Desigur că se înșeală!

După ce se făcu tăcere adâncă, Erwin închise din nou ochii și începu să viseze — despre tatăl său care-i apăru așa cum îl părăsise cu mulți ani în urmă—și despre fata aceea necunoscută. — Cât o fi visat așa, nu știe nici el. Deodată tresare speriat. Nu se mișcase un scaun?

Se ridică repede în capul oaselor. Ochii i se holbează. Sunt atrași de dunga de lumină a lunii, de pe podea. Și în lumina asta palidă vede un om chircit pe jos, nemișcat, (deoarece se vede descoperit), cu capul ciufulit pe jumătate ridicat, cu un cuțit între dinți!

Erwin vrea să strige, dar grozăvia situației îi sugrumă gâtlejul. Izbutește numai să întindă mâna după revolver, pe care, după obiceiul american, îl punea întotdeauna la îndemână.

În clipa aceasta omul depe jos se mișcă. Ochii arzători și-i ține ațintiți asupra tânărului și, se retrage astfel spre ușa care dă în odaia alăturată.

Abia acum poate recunoaște Erwin, că ușa stă întredeschisă. Încă înainte de a lua vreo hotărâre, omul cel misterios a și dispărut, și fără niciun sgomot, aproape fantomatic, ușa se închide.

Dintr'o mișcare tânărul sare din pat. Aprinde îndată lumina și se îmbracă sumar. Apoi apasă pe butonul soneriei electrice. Durează destulă vreme până ce, însfârșit, apare portarul, somnoros. Repede, dar jimpede, tânărul îi comunică cele întâmplate. În odaia alăturată a hotelului trebue să se mai găsească și acum misteriosul individ.

Portarul îl privește ca buimăcit.

— Se prea poate, la urma urmelor, ca domnul să fi visat doar ceva așa de îngrozitor! insistă el.

Dar Erwin stăruie violent, ca uşa să fie deschisă. Omul trebuie, de voie de nevoie, să se supună.

Incordat peste măsură, tânărul stă în faţa uşii cu numărul 11. Camera lui are No. 12. După un timp uşa se deschide. Pe prag apare un omuleţ slab şi pipernicit, cu faţa speriată şi tremurând de spaimă.

— Ce s'a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu? geme el şi ciucurele dela tichia de noapte i se bălăbăneşte încoace şi încolo. — Am să mă mut numaidecât dacă nu mi se dă pace.

Erwin se bate peste frunte. Ce să fie asta? Dar aşa de uşor nu poate renunţa la cercetarea lui.

— Daţi-mi voie! zice el intrând în cameră, urmat de locatar şi de portar, care explică clientului cazul.

O nouă enigmă! La uşa de comunicaţie stă un dulap mare masiv, care-o acoperă pe de-a'ntregul. Una din uşi e pe jumătate deschisă, căci pe semne că locatarul scosese de acolo în grabă ceva cu care să se îmbrace în pripă — restul odăii e gol.

— Ce vreţi dela mine? se răsteşte pasagerul hotelului, învăluit într'un halat. Nu-i chip aci nici măcar să doarmă omul liniştit? Nu se află în camera mea, nici banditi, nici ucigaşi, aşa aşi fi trebuit s'o ştiu eu mai întâi, eu, consilierul Bennecke de la Curtea de conturi din Dresda. Am să mă plâng poliţiei!

Erwin luminează sub pat — nimic! Aşa că nu-i rămâne alta de făcut decât să se scuze.

Să fi visat el cu adevărat? Să-i fi jucat fantezia o festă atât de sinistră? Trebuie să admită asta, căci omuleţul de alături nu poate fi pentru nimic în lume banditul cu capul ciufulit şi cu ochii scăpărători, pe care i se păruse că-l zăreşte jos.

S'a isprăvit cu somnul. Începe să se lumineze cu încetul. Tot clătinând din cap tânărul îşi face toaleta şi apoi la dejunul la el în odaie. Vecinul său de odaie pleacă înapoi la Dresda. Erwin îl aude cum scoboară scara, înjurând.

— Şi acum la tine, tată! zice Erwin von Bergen, sunând. Cere să i se aducă valiza la locuinţa baronului von Bergen cam pe la prânz. Apoi îşi achită socoteala şi pleacă.

O trăsură îl aduce în strada aristocratică în care se află micul palat al familiei. În faţa intrării parcului, opreşte trăsura. Lacrimi de emoţie îi năvălesc în ochi. El nu vede a doua trăsură care se opreşte mai de o parte şi din care coboară trei domni, după ce el a tras clopotul şi a fost lăsat să intre de către un servitor grav. Şi nici nu se sinchiseşte, că şi străinii au intrat după el în parc. Cu inima plină de bucurie grăbeşte prin alei spre casă. Aci, pe drumurile acestea se juca pe când era copil! Colo pe banca aceea îl ţinuse pe braţe măicuţa lui; îi e caşicum toţi copacii bătrâni îi fac semne, salutându-l: „Bine ai venit! — Bine ai venit!"

Clădirea cu înfățișare de castel apare înaintea lui. Tatăl său e multi-milionar iar el unicul său moștenitor; asta o știe Erwin prea bine, dar în clipa aceasta turburătoare nici că se gândește la așa ceva, se luptă să-și recapete respirația, să se liniștească. Apoi, își înalță statura și intră în hall. Cunoaște foarte bine încăperile. În fața lui se află camera de lucru a tatălui său, alături dormitorul, iar de partea cealaltă odăile de locuit.

În camera de lucru, l-o fi așteptând bătrânul său părinte, poate chiar în camera de culcare, căci îi scrisese doar că se simțea suferind în timpul din urmă.

O ușă se deschide în fața lui. Un servitor se ivește în prag, un obraz străin, — lipsise doar atât de multă vreme!

— O întrebare, dragul meu! exclamă Erwin, palid de emoție: unde-l pot găsi pe baronul von Bergen?

Omul îl privește ca înlemnit, apoi arată spre camera dindărătul său:

— Bunul nostru stăpân a murit azi dimineață la patru, îndată după sosirea fiului său! zise el.

Erwin holbează ochii. N'a auzit bine? Sau a înebunit cumva? Tatăl său mort! — a murit pe când el era deja în oraș și aștepta ivirea dimineții ca să se arunce la pieptul lui! Și fiul?

— Sfinte Dumnezeule! strigă el apucându-și capul între mâini, — dar asta-i nebunie, minciună! Fiul care s'a întors...

Se întrerupse; un domn tânăr, îmbrăcat în negru stă pe prag și-l privește rece.

— Eu sunt Erwin von Bergen. Ce dorești?

Cu un strigăt înăbușit nenorocitul se trage înapoi, clătinându-se. Totul se învârtește sub picioarele lui.

— Minciună! — minciună! gâfâie el.

Vrea să sară la gâtul omului, care stă în fața lui cu un zâmbet rece, — nu mai știe ce face. Atunci, pela spate i se așează două mâini grele pe umăr, și o voce puternică strigă:

— În numele legii! Ești arestat!

Domnul cel tânăr, care-și zice baronul Erwin von Bergen, se apropie de el și-și ațintește ochii lui negri în acel ai fiului reîntors la casa părintească.

— De astă dată nu l-a izbutit lovitura, oricât de iscusit fusese plănuită! Duceți-l de aci pe omul acesta, domnii mei. Nu e nimeni altul decât vestitul Mască-Roșie, excrocul și rafinatul criminal internațional, pe care l-a ajuns azi soarta!

CAP. 10

O lovitură diabolică

În pivnița adâncă a casei dărăpănate se petrece o scenă ciudată. Vestitul detectiv și șase inși din banda lui Mască-Roșie își stau amenințători față în față.

Hartenberg încă nu știe ce vor să însemneze toate astea, dar i-a și revenit sângele rece.

— Comedia cu masca o să ia îndată un sfârșit, onorabile, zice el, fără a pierde din ochi o mișcare măcar, a celor șase bărbați. — V'am mai spus odată că jocul vostru s'a sfârșit. Nu aveți nici-o putință de fugă.

— Te înșeli, zâmbește mascatul, există o cale pentru mine și pentru amicii mei — și chiar d-ta vei avea bunăvoința să îngrijești, ca să putem fugi în liniște.

— Ba pe dracu, măcar că nu pricep o iotă din vorbele d-tale zăpăcite! strigă detectivul. Acolo e scara. Faceți bine de vă urcați, dar vă rog, frumușel unul după altul! *Allons!*

Omul cu mască râde tare:

— Nu te osteni, lasă-ne să ajungem la sfârșit. Ai auzit că le-am făgăduit prietenilor mei, că le voi prezenta în cinci minute pe vestitul copoi în carne și oase. *Voilà*, mi-am ținut cuvântul: iată-te! Priviți-l bine pe mult temutul erou, a cărui glorie o distruge în noaptea asta Masca-Roșie! Va avea bunăvoința să ne lase să ne strecurăm prin gangul secret și să vegheze cu credință, ca nu cumva vreunul din deștepții de polițiști de colo sus să ne urmărească!

— Dacă nu depuneți cu toții armele și nu urcați de bunăvoie, dau semnalul de alarmă și în mai puțin de cinci minute veți fi puși în lanțuri cu toții! răspunse detectivul.

Urmează un moment primejdios. Rece privesc ochii detectivului, care în amândouă mâinile ține câte un revolver încărcat îndreptat asupra bandiților. Niciunul din ei nu se mișcă. Ochii lui Mască-Roșie scapără sălbatec.

— Când mi-am adus prietenii în pivnița asta, am făcut, firește, mai întâi studii precise asupra locului, zice omul cu mască. Colo în colț, sub butoiul acela mare, căruia îi lipsește fundul, se află un gang subteran. Se ajunge la un canal care trece pe sub stradă. Precum vezi, sunt mai bine orientat ca d-ta! Momentan s'o fi aflând puțin nămol în canal, căci a fost curățat de curând. În afară de asta, pe lângă pereții lăturalnici se află din loc în loc trepte de piatră pentru lucrători. Ne vom depărta așadar prin canal, iar d-ta vei sta de pază lângă butoi, ca nu cumva colegii d-tale să ne urmeze prea repede!

— Ești nebun! strigă cu glas tunător detectivul. O împușcătură în aer și poliția pătrunde înăuntru!

El ridică revolverul.

— Oprește! strigă Masca-Roșie, de astădată cu glas răgușit.

Fără de voie Ochiu-de-Pisică lasă să-i cadă în jos dreapta.

— Bagă de seamă, zice mai departe Mască-Roșie, scoțându-și ceasul de aur. Este acum cincisprezece și douăzeci și cinci! Trecerea prin nămol ne cam întârzie, căci at ne-am grăbi. Până la ieșire ne trebuie cel puțin zece minute. Abia de ne ajunge timpul.

Până la trăsura care mă așteaptă, îmi mai trebuiesc alte zece minute, iată că s'ar face douăsprezece fără un sfert. Să mai socotim douăzeci de minute drumul, dacă nu li se întâmplă nimic cailor, atunci abia dacă pot fi la douăsprezece și cinci minute în cartierul meu!

— Ce vor să însemneze toate amănuntele astea? întrebă detectivul.

Masca-Roșie zâmbește.

— Am dat ordin ca la douăsprezece și zece minute precis, în caz că până atunci nu mă voi fi întors, deci mi se va fi întâmplat ceva, să i se succeadă gâtul alb prizonierei mele, drăguței domnișoare Alice Hartenberg!

Detectivul privește ca ieșit din minți pe omul cu mască.

— Ai înebunit pesemne! Fiica mea — Alice a mea,.

— E iubita mea, onorabile, cu voia d-tale. Și pe când domnul papa, vestitul detectiv, „noul Sherlock Holmes" cădea în cursa pe care voia s'o întindă altora, fetița lui a zburat dela cuib, — și din nefericire a fost atât de neprevăzătoare să-mi cadă tocmai mie în brațe!

— Diavol cu chip de om! gâfâie detectivul. Minți! Fiica mea Alice singurul copil ce mi-a mai rămas, ar fi... Hahaha! Povestea asta s'o îndrugi altora.

Cu o mișcare Masca-Roșie își desface mantila. Ridică mâna.

— Minciună? Ține! Ce-i asta? Cunoști obiectele astea? strigă el cu glas aspru.

Și aruncă pe jos un lănțișor subțire, la capătul căruia atârnă un medalion.

Fără voia lui, detectivul întinde mâna după el — e al Alicei! îl purta mereu pe gât, sub bluză!

— De nu ți-e încă deajuns, onorabile, atunci te mai pot servi cu ceva! urmează mascatul.

Mâna lui asvârle un fișiu subțire la picioarele tatălui; și pe acesta îl recunoaște Hartenberg ca fiind al copilei sale.

Ca izbit de un pumn puternic se reazimă de perete clătinându-se. Pieptul i se sbuciumă de parcă s'ar înăbuși, gura lui caută cuvinte, dar în situația în care se află, nu găsește nimic.

— Am mai pierdut cinci minute! se aude din nou vocea lui Masca-Roșie. Știi ce se află în joc!

— Ai putea, dacă Alice se află într'adevăr în mâinile d-tale, să lași să fie omorâtă o copilă nevinovată? rostesc cu greu buzele lui Hartenberg.

— Nu cunosc îndurare! Masca-Roșie nu se dă în lături în fața vieții unei fetițe! Dă-te la o parte!

— Eu, chiar eu, care mi-am luat însărcinarea față de autorități, să-l prind pe omul care făptuiește crimă după crimă și care apare ca o fantomă, pentru a dispare tot așa cum a apărut — eu, să-i viu într'ajutor...

Demonul roșu.

— Ca să fugim nestingheriți, da! O mică glumă a mea, onorabile.

— Poliția așteaptă sus și în jurul casei semnalul meu!

— Știu! Mutrele lungi ce au să le facă au să fie tare caraghioase, când or vedea domnii, că chiar d-ta ne-ai dat o mână de ajutor la fugă.

— Nu! exclamă detectivul, nu pot! Omoară-mă, încarcă-ți conștiința cu o nouă crimă! Atunci cad cel puțin în exercițiul funcțiunii!

— Uiți numai, că prin asta tot nu-ți salvezi fiica! La douăsprezece și zece va fi sugrumată! Oamenii mei așteaptă cu ceasul în mână.

— Diavol cu chip de om! geme Hartenberg.

Ca zdrobit se dă într'o parte, clătinându-se.

Masca-Roșie face un semn.

— *Allons*, băeți. E timpul! Orice ar fi, cuvântul dat trebuie ținut.

Cu repeziciunea fulgerului e rostogolit încolo un butoi vechiu, și înapoia lui se ivește într'adevăr o deschizătură în formă de gaură, închisă cu un capac de fier. O izbitură și aceste sare în lături. La un semn al căpitanului, banditii dispar unul după celalt în deschizătura întunecoasă. Masca-Roșie, rămas cel din urmă, se întoarse zâmbind spre detectiv, care urmărise cu ochi împietriți pe ticălos.

— Dacă mă grăbesc mai sosesc la timp! Aibi te rog bunătatea, ca îndată ce mă voi fi depărtat să rostogolești înapoi butoiul la locul lui, căci s'ar putea prea bine întâmpla ca domnii de sus să descopere ieșirea și să coboare după noi. În cazul acesta nu pot, firește, garanta că am să mai ajung la timp.

Trupul lui zvelt a dispărut în deschizătură. Nu i se mai vede decât capul.

— Fata mea — am s'o mai revăd? gâfâie detectivul.

Masca-Roșie îl răspunde zâmbind: — Poate! Depinde de împrejurări — presupun însă că va deveni complicea lui Mască-Roșie. Ce nu-i în stare iubirea?!

Dispare cu un hohot de râs batjocoritor. Ușa de fier cade la loc — noapte neagră îl înconjoară pe detectiv. Instinctiv vrea să pornească pe urmele bandei, dar se trage înapoi gemând. Nu poate lăsa ca fiica lui să fie ucisă mișelește, oricât ar fi de mare durerea pe care i-a pricinuit-o ea în noaptea asta.

— Alice — Alice! izbucnește el în hohote sălbatece de plâns. Pierdute amândouă — totul pierdut. Soție și copii! Eri am izgonit-o pe Margot, pentrucă nu pot ocroti o ucigașă, azi îmi fuge ultimul meu copil în brațele unui criminal. Și eu...

Trage cu o smucitură felinarul său orb. Pivnița se luminează.

Nu pătrunde un zgomot înăbușit dinspre gangul secret? Sfinte Dumnezeule, dacă i-o fi reținând ceva? Nu, — e liniște! Au scăpat!

Tăcerea care domnește trebuie să le fi părut suspectă polițiștilor de sus, căci deodată se aud bătăi în chepeng.

Ca electrizat se îndreaptă detectivul spre butoiul cel vechiu și-l rostogolește gâfâind peste intrarea secretă.

Apoi se îndreaptă spre scară, clătinându-se. A gustat cea mai groaznică amărăciune a vieții, Masca-Roșie l-a biruit, a devenit salvatorul bandiților, el, care a jurat de zece ori moartea acestor diavoli! Vrea să se urce sus, nu știe cu ce vorbe să se înfățișeze polițiștilor, ce pretexte să dea. Vocile dela intrarea în pivniță devin tot mai insistente.

— Colo jos trebuie să se fi întâmplat ceva! exclamă deodată inspectorul, curmând tăcerea. Dați semnalul de alarmă! După mine!

Se aude un fluerat și chepengul e ridicat dintr'o smucitură. Lumina puternică a mai multor felinare cade pe scări, revolverele stau gata să tragă.

În clipa aceasta detectivul se năruie pe treptele de jos ale scării. Zăngănind, se sparge lângă el, propriul său felinar. Prea îngrozitoare fusese pentru el emoția și faptul că trebuise să se dea bătut! Greu îi cade capul pe scara de piatră, pe când polițiștii alarmați pătrund grăbiți în adâncime.

Dar tot atât de surprinși se opresc și holbează ochii la zdrențerosul, care zace în fața lor.

— Ce-i asta?

— Hei — cine-i? D-ta ești, Hartenberg? strigă inspectorul, scuturând pe omul leșinat.

Nu capătă niciun răspuns.

— Cercetați pivnița, am auzit voci cu propriile mele urechi! ordonă el, buimăcit.

Ordinul este executat numaidecât. Dar încăperea posomorâtă e goală. Blestemând înfuriat, inspectorul însuși începu să cerceteze fiecare colț.

— Aici nu se petrec lucruri curate. Mizerabilii au fost aici! Chiar eu i-am văzut intrând. Au fost șease indivizi; cel din urmă, omul cu masca roșie. Unde-or fi pierit?

Hartenberg le-ar fi putut desigur da informațiuni, dar nu-i chip să fie rădus în fire. Dar iată că deodată unul dintre polițiști dă deoperte butoiul care acoperea ieșirea secretă.

— Hei, oameni buni, strigă el, taina e deslegată.

Se reped cu toții într'acolo. Dar ușa de fier e încuiată de partea cealaltă, și durează destulă vreme până ce să fie forțată.

— După mine! comandă inspectorul.

S'a și coborât în gaură, cu felinarul într'o mână, și cu revolverul în cealaltă. Dar în clipa următoare scoate un țipăt: „Înapoi! Că de nu, ne înecăm ca șobolanii!" Canalul cel scund ducea cu sine apa cloacelor, mocirloasă și împuțită. Tot mai înaltă crește massa, și inspectorul care se afundase până'n genunchi

în nămol se străduia cu ajutorul inferiorilor săi să iasă afară din gaură. Toate blestemele ce-i veneau la gură nu şi le putu stăpâni de furie. Plin de murdăria ce se scurgea depe el, inspectorul se îndreptă clătinându-se spre scara care duce în sus.

— Banda a scăpat! Şi Ochiu-de-Pisică...

Un geamăt îl întrerupse. Hartenberg îşi revenea în fire.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, ce s'a petrecut aici? îi strigă inspectorul.

Detectivul îl priveşte cu ochii sticloşi.

— Mi-e rău — duceţi-mă la aer!

Asta-i tot ce putură scoate dela el. Ca nişte curci plouate cortegiul poliţiştilor îşi făcu retragerea, având în mijlocul lor pe inspectorul căzut în nămol...

Ce se petrecuse în canal?

Decum se închisese capacul de fier după Masca-Roşie, felinarele se şi aprinseră.

— Ţineţi-vă pe lângă pietrele lăturalnice, grăbiţi-vă! strigă mascatul. Mergem până la cotitură, apoi la stânga!

Aproape fără sgomot înaintează trupa celor şase, ţinându-se aproape de tot de peretele ud. Lângă ei sé scurgè apa împuţită prin canal. Acum au ajuns la cotitură.

— Staţi! comandă conducătorul.

Trupa se opreşte, cu trupurile îndoite.

— Roşcovanul să se strecoare în gangul ăsta lăturalnic. El cunoaşte tubul cel mare de legătură, care are un capac mobil. Dacă apei din canalul principal i se deschide intrarea spre partea aceasta, canalul acesta mic se umple, în mai puţin de cincisprezece minute, până la trei sferturi din înălţimea lui. N'au decât să ne mai urmărească, dacă le face plăcere! Dar să te zoreşti, Roşcovane, de cum vei fi dat în lături capacul. Dacă nu ajungi în zece minute la ieşire, te înec ca un şobolan!

Roşcovanul tăcu chitic. Cunoaşte el poruncile astea! Felinarul lui dispare în gangul lăturalnic.

Masca-Roşie însă, cotind spre stânga, îşi urmează drumul cu oamenii săi şi după câteva minute se strecoară printr'un gang îngust, ieşind iar în stradă. Noapte adâncă îi întâmpină, dar se găsesc într'o stradă cotită, singuratică, într'un colţ uitat de lume. În depărtare se arată o lumină. E un felinar de stradă.

— Depărtaţi-vă. Mâine noaptea căpătaţi alte instrucţiuni!

Banditii dispar cât ai clipi din ochi. Masca-Roşie păşeşte singur pe stradă.

Într'un colţ stă o trăsură. Vizitiul e un complice. Mascatul sare în trăsură.

— La palatul Bergen! strigă el vizitiului.

CAP. 11

Scrisorile unei părăsite

Doctorul Bertrand veni încă în noaptea aceea la femeia rănită din strada Wildenow. Nu puse nicio întrebare, rece şi calm examină rana, o spălă şi o pansă. Margot îl ajută şi nu odată îşi aţintii ochii asupra chipului nemişcat al doctorului. O cunoştea el pe femeie? Desigur că da, dar el nu pomenea nimic despre asta. Când bolnava îşi reveni în fire, ea rugă pe Margot s'o lase puţin singură cu doctorul.

Decum plecă fata, chipul doctorului îşi schimbă deodată expresia. Se aplecă asupra femeii care zăcea între perne, respirând din greu.

— Ai avut o ciocnire cu vreunul din banda internaţională?

— A fost chiar Masca-Roşie!

— Ei, drace! Atunci i-ai dat de urmă? Dece nu m'ai vestit? Ştii doară că şeful nostru parizian mi-a pus în vedere să nu te las să întreprinzi nimic singură!

— A fost o întâmplare! Nici că mă gândeam că o să mă întâlnesc în noaptea asta cu Masca-Roşie, altminteri m'aşi fi pregătit...

— Cum, n'ai avut o armă la d-ta?

— Nu!

— Ce neprevedere! Şi tocmai d-ta care serveşti drept model întregei poliţii pariziene!

— Spune-mi mai bine cum stau cu rana?

— Eşti în afară de orice primejdie! Mare pierdere de sânge, însă asta a trecut! Dar nici plămânul, nici vreun alt organ delicat n'au fost atinse!

— Slavă Domnului, doctore! Asta îmi redă tot curajul!

— De, de! Ai să cam trebuie să te cruţi, e de neînlăturat o febră a ranei, şi-ţi trebuieşte o îngrijire bună timp de câteva zile. Cine e tânăra fată pe care o ai la d-ta? Face impresia de foarte timidă.

— Las'o în pace! O biată nenorocită, care m'a salvat astă noapte, ca să zic aşa. Garantez eu pentru ea. A fost de faţă când Masca-Roşie mi-a înfipt pumnalul în piept.

— El te crede moartă?

— Fireşte! Datorez viaţa doar unei mişcări repezi, căci diavolul acela nimereşte inima aproape fără greş, cu preciziune anatomică. Am căzut jos, izbindu-mă la cap şi mi-am pierdut conştinţa! Când mi-am revenit puţin, m'am târât într'un colţ. Poliţia l-a urmărit pe criminal.

— Fireşte, fără să-l prindă! Povestea cea veche!

— Răbdare Bertrand, ceasce nu reuşeşte nimănui vom izbândi la urma urmelor noi doi!

— Dorești să trimit vreun raport la Paris?

— Nu, sper să-mi revin curând. Corpul meu e rezistent. Nu cer nimic dela d-ta decât să ai bună-voința să mă ajuți și să taci!

— Și în vremea asta eu să stau inactiv!

— Cu atât mai mult vei avea de lucru mai târziu. O întrebare: Așa-zisa ucigașă a contelui Hohenegge a fost deja prinsă?

— Nu, se zice că ar fi o damă de companie, Margot Ernemann. Pare-mi-se că e la mijloc și o poveste de dragoste. În orice caz e ceva enigmatic.

— Nu crezi oare că și aici trebuie să fie amestecat Masca-Roșie?

Doctorul tresare.

— Presupunerea asta ar fi cam prea exagerată! După cum am spus, asupra damei de companie apasă o atât de serioasă bănuială, încât nu mai încape aproape îndoială.

— Hm! Se prea poate. Acum, însă, vreau să mă odihnesc. Dar în timpul acestor ore de repaus silit, mi-ai putea totuși face o plăcere. Informează-te, te rog, în taină, dacă nu se află cumva baroana Leonie de Brissac în Berlin sau pe undeva prin apropiere.

— Leonie de Brissac, tânăra văduvă a ofițerului francez, care a murit în urma accidentului de curse?

— Chiar ea! Nu uita numele! La revedere, dragă doctore.

Obosită, bolnava cade pe spate. În odaia alăturată, doctorul îi dă lui Margot unele instrucțiuni și pleacă. Margot intră în vârful picioarelor în odaia bolnavei și se apropie de pat. Rănita a zărit-o și bâjbâie căutându-i mâna.

— N'am să uit niciodată ce ai făcut pentru mine, copila mea! șoptește ea cu o voce tiudată, plină de emoție.

— Acum culcă-te în odaie de alături și odihnește-te! Dacă oiu avea nevoie de ceva, îl chem pe bătrânul meu servitor. Mâine vom mai sta de vorbă!

Margot simte cum i se sugrumă gâtlejul. Ea e o înfierată, nu trebuie să accepte bunătatea acestei femei, ci să-i spuie...

Dar bolnava o privește aproape implorătoare.

— Culcă-te — te rog! Mâine va trebui să-mi faci un foarte mare serviciu — poate că prin asta să-ți câștigi o nouă viață!

Fără nici un cuvânt, uluită, fata părăsește odaia.

*

O dimineață luminoasă. Bolnava a avut o noapte liniștită. Febra încă nu s'a pronunțat. Odată cu tânăra față a intrat în odaie și servitorul cel tăcut. Aduce ziarul de dimineață și se depărtează îndată.

— Așează-te lângă patul meu, copila mea, zice doamna Werner, — așa s'a recomandat străina față de Margot. Aștept

o noutate deosebită, — te rog, citește-mi întâmplările locale.

Șoviind, Margot apucă ziarul. Cu atenție o urmărește ochii bolnavei.

Deodată fata scoate un țipăt răsunător și acoperindu-și chipul cu mâinile, cade în genunchi.

Femeia aproape că nu se mira. Ia doar gazeta și citește: „MANDAT DE ARESTARE! *Dispăruta Margot Ernemann este bănuită ca ucigașă a contelui de Hohenegge. Se presupune că numele e de împrumut. Nu s'a putut stabili încă nimic pozitiv, deoarece fiul ucisului, care ar fi în măsură să dea informațiuni surprinzătoare, evită să facă vreo declarație*"...

Urma descrierea semnalmentelor ucigașei.

Ca frântă stă nenorocita în genunchi în fața patului. Mâna rănitei lunecă tremurătoare pe creștetul sărmanei fete. În ochii ei se oglindește milă și îndurare — dar și durere sălbatecă.

— Sărman, sărman copil nenorocit!

Margot tresare. E dumna trădată? Va trebui să fugă și din azilul acesta ca și din casa tatălui său?

— Sunt nevinovată! Martor mi-e Dumnezeu! strigă ea. Am vrut să mor, căci nimeni nu mă crede, nici măcar tatăl meu, nici omul căruia i-am dăruit inima mea tânără, nimeni!

— Totuși eu, copila mea, eu cred în nevinovăția ta! Și deaceea vreau să te salvez!

Nenorocita nici măcar nu-și dă seama că străina îi vorbește ca unei ființe.

— D-ta — mă crezi? Dar nici nu știi? îngână ea.

— Ce nu știu, presimt! L-ai iubit pe tânărul conte de Hohenegge! Te numeai Margot Ernemann, pentrucă el a voit așa!

Margot nu-și poate lua ochii dela străină.

— Sfinte Dumnezeule! Cine ești d-ta de poți privi în lucrurile cele mai ascunse?

— Într'o zi vei afla totul! Vrei să te încrezi în mine cu trup și suflet?

— Doar n'am pe nimeni pe lume, sunt părăsită de toți!

— O să rămânem împreună, o să luptăm împreună, copila mea — și eu port în pieptul meu o taină grea. Și eu am suferit sub numele contilor de Hohenegge și mi-am pierdut din pricina lor fericirea vieții. Cred în nevinovăția ta! Nu tu, un altul a făptuit crima.

Margot răspunde repede:

— Omul cu masca roșie a fost! L-am văzut, i-am recunoscut ochii. Diavolul acesta cu chip de om a făptuit și crima asta!

Străina apucă brațul lui Margot, turburată la culme.

— Spune-mi tot ce știi! Tot — nu-mi ascunde nimic!

Și Margot îi destăinuiește tot ce știe. Străina o ascultă cu încordare. Apoi dă din cap.

— Ai dreptate, domnișoară — ba nu, lasă-mă să-ți spun

pe nume, ca propriei mele fiice pierdute — Margot se numea şi ea, ca şi tine — Masca-Roşie îşi are şi aci amestecul, după cum am bănuit îndată. Dar motivele îmi sunt neclare încă.

— Nu ştiu de ce m'a ales pe mine de victimă a lui. În castelul Hohenegge n'aveam decât o singură duşmană care mă ura, pentrucă mă iubea contele Eberhard — baroana de Brissac

Străina ridică capul cu o sforţare.

— Baroana Leonie de Brissac se află în castel?

— Va fi mireasa tânărului conte.

— Bine — bine! murmură ea. De-aşi fi numai sănătoasă! Dar mâine am să zac în frigurile ranei — şi totuşi aşi dori ca, mai înainte, să duc la bun sfârşit un lucru care-mi stă la inimă!

— Îţi pot fi de vreun folos?

— Da, mă gândisem la tine, copila mea — dar nu-i de fel uşor ceea ce-ţi cer.

— Viaţa mea e pierdută; dacă d-ta mă ocroteşti şi mă adăposteşti până ce-l voiu fi demascat pe misteriosul criminal, salvezi o nenorocită dela eşafod. Şi eu să-ţi refuz ceva?

— Atunci ascultă! Nu mă întreba ce a fost odinioară în viaţa mea contele de Hohenegge, cel care a fost ucis, — destul că l-am cunoscut. E mult timp deatunci! Multă durere şi suferinţă am îndurat în vremea asta. Moartea lui m'a lovit ca trăznetul. Am stat mult la Paris, sunt abia de scurtă vreme aici, dar odinioară îmi avusesem aici patria. Destul despre asta, viaţa m'a înăsprit în multe lucruri, doar necesitatea mă îndrumă. Spui că mi-ai putea face un mare serviciu?

— Tot ce-mi ceri!

— Chiar dacă te-aşi ruga să mai porneşti încă în astă seară spre castelul Hohenegge?

Margot îşi duse mâna la inimă.

— Ce m'ar putea duce acolo? exclamă ea cu voce tremurătoare.

— O misiune importantă! Eu zac bolnavă, nimeni în care să mă pot încrede nu cunoaşte ca tine împărţirea încăperilor castelului; trebuie să ajung în posesiunea unei lădiţe, care se află acolo. Tu ai să mi-o aduci.

Margot respiră precipitat. Oare o fi vorbind serios femeia asta? Stă ea aici în faţa unei taine întunecate? Ce fusese mortul pentru femeia aceasta?

— Eu să.... îngână ea. Şi dacă m'ar întâlni cel care m'a respins?

— Eberhard? N'o să te vadă, pregătirile pentru înmormântarea tatălui său îl preocupă prea mult probabil. Şi nu cunoşti tu toate încăperile? Tocmai acum când domneşte acolo aşa zăpăceală, se poate întreprinde orice. După trecere de câteva zile va fi prea târziu.

— Prea târziu?

— O comisie judecătorească va cerceta şi va sechestra, cu siguranţă, toată corespondenţa mortului, cu învoirea fiului, desigur. Înainte ca aceasta să se întâmple, o casetă cu scrisori, care se afla în posesia bătrânului conte, trebuie să dispară. Tu ai să iei deacolo pentru mine caseta aceea, Margot!

— Dacă ai un drept asupra acelor scrisori, n'au să ţi se elibereze dacă le-ai cere?

— Nu! sună aspru răspunsul. Pe faţă, nu le-aşi putea pretinde niciodată. Dar taina pe care ele o desvăluie şi care ar trebui să arunce o mare nenorocire asupra tânărului conte, dacă şi-ar arunca o privire pe aceste mărturisiri, trebuie să dispară prin distrugerea acestor hârtii!

Cu toate că Margot se înfioră gândindu-se că trebue să se mai ducă încă odată la castelul Hohenegge şi mai ales în asemenea împrejurări, ea se simţea însă îndatorată faţă de miloasa femeie, care-i făgăduise s'o salveze, şi după o grea luptă sufletească, se declară gata să execute îndrăzneaţa întreprindere.

In noaptea următoare avea să aducă la împlinire dorinţa protectoarei sale.

. . . . . .

O noapte zăpuşitoare apasă asupra castelului şi parcului Hohenegge. Frunzişul copacilor freamătă ciudat, încet se învârteşte titirezul bătrân şi-şi cântă în noapte melodia sa jalnică.

Catafalcul bătrânului conte stă înălţat într'o încăpere mare, aproape de camera de lucru. Capela castelului fiind în plină restaurare, sicriul a rămas aici. Ard mai multe lumânări şi-şi aruncă lumina lor galbenă, prin crăpătura perdelelor, în parc.

La căpătâi stă de veghe un servitor bătrân. Dar l-a copleşit obosenla, greu îi cade pe piept capul cărunt.

Deodată se mişcă portiera neagră dela uşa de intrare. Leonie de Brissac îşi face apariţia. Cu chipul palid, frumos se îndreaptă spre catafalc, sfioasă, neliniştită privesc ochii, trupul ei plin se cutremură uşor, apoi se aşterne o expresie de ironie în jurul gurii sale senzuale.

— Ai murit tocmai la timp, bătrânule! Altminteri ar mai fi urmat o luptă grea!

Semeaţă, înfăşurată în mătase neagră, se înalţă din trup.

In clipa aceasta, bătrânul servitor se mişcă. Cu repeziciunea fulgerului frumoasa baroneasă se lasă în genunchi şi se roagă încet, cu căldură. Apoi ea se depărtează cu capul plecat.

— Nenorocirea trebuie că a îndurerat-o grozav pe viitoarea noastră stăpână! murmură servitorul. Nimeni nu se roagă aşa ca ea, din adâncul inimii!

Jos, în camera lui dela parter, a cărei fereastră e larg deschisă, căci tânărul conte e gata să se sufoce, stă Eberhard, foarte aproape de fereastră, cufundat într'un fotoliu.

Fața îi e palidă, ca după o grea luptă sufletească, buzele îi zvâcnesc neliniștite, privirile îi ard ca 'n flăcări.

Afară parcul vâjâie și șușotește, în depărtare se aude o privighetoare — încolo tăcere adâncă.

Deodată se aude în odaie un geamăt prelung, dureros.

— Margot — dulcea mea Margot! Te-am blestemat, te-am alungat cu piciorul de lângă mine — am blestemat ceasul în care gura mea a stins pentru întâia oară gura ta — ucigașe tatălui meu! Și totuși, Doamne, Dumnezeul meu, iartă-mă! Nu pot — nu te pot uita! — Am luptat cu mine însumi, m'am aruncat în brațele celeilalte — din disperare, fără ca să știu ce fac, — zadarnic, totul zadarnic!

Contele își acoperă fața palidă ca de mort. El nici nu bănuiește că doi ochi mari, înecați în lacrimi îl privesc din parc, că pe după cel mai apropiat tufiș înflorit stă însăși Margot a lui, cu mâinile apăsate pe pieptul ce se sbuciumă furtunos, cu buzele strânse de sălbatecă durere.

Ea trecu pe dinaintea ferestrei, îl văzu zăcând în jilțul lui, văzu fața lui palidă, îndurerată și auzi geamătul lui înăbușit, chiar dacă nu putu desluși decât vorbe răslețe. E ținutită locului ca de o putere magică, nici nu se gândește măcar la primejdia, că ar putea fi descoperită aci. Doar numai o singură dată încă — de despărțire — vrea să-i vadă chipul, care însemnă pentru ea întreaga fericire.

Și dacă a întreprins pasul primejdios și a îndeplinit voința acelei femei, care o tratează ca pe propriul ei copil, a făcut-o oareșicum și pentrucă știa că documentele, pe care avea să le aducă, nu trebuiau să cadă în mâinile lui Eberhard, care în cazul acesta, ar ajunge nenorocit.

De-ar fi ca ea să moară în durere și mizerie, de-ar fi să fie aruncată în închisoare înainte ca să-și fi dovedit nevinovăția — primește cu dragă inimă ca ea să sufere, numai el să ajungă fericit!

Ce rău arată! Moartea îngrozitoare a bătrânului l-a schimbat cu totul. Și desigur și credința lui în vinovăția fetei, pe care o închisese în inima lui, din care voia să facă soția lui!

Ea își trece mâna peste ochii plini de lacrimi calde.

— Sunt nevinovată, iubitule! O, crede-mă! O, de-aș fi o păsărică a pădurii, care să-ți poată ciripi zi de zi cuvintele astea la ureche!

Contele Eberhard s'a ridicat. Privirile lui se afundă în noapte. Întârzuește asupra lui apropierea iubitei? Privește melancolic peste tufișurile înflorite, cu brațele încrucișate. Se oprește la fereastră.

— Margot, ai fost totul pentru mine, zâna mea, visul meu! Mi-aș fi dat viața pentru tine! Dar ai fi trebuit să rămâi curată și fără de vină! Dar vai, gerul a căzut pe mugurii iubirii noastre, un ghimpe mi s'a înfipt adânc în inimă. O, de-aș putea să mai

cutreer iar ca odinioară parcul tăcut în tovărășia ta! O, de-aș putea săruta buzele tale de copilă și să-ți sorb răsuflarea caldă! Vai, decе mi-ai luat credința în curățenia femeii?

Capul îi cade greu pe piept, el se întoarce înapoi spre fotoliu, și cade obosit în perne. Dar Margot? Ea a auzit fiecare din cuvintele lui, îndură chinurile iadului — și totuși nu poate vorbi!

Pe jos, în iarba umedă a parcului îngenunche și-și împreună tremurând mâinile.

— Ajută-mi Dumnezeule îndurător, ca să pot rezista durerii acesteia!

Ar vrea să strige implorătoare: „Eberhard, privește-mă în ce hal am ajuns! Ia-mă iar la inima ta — numai o singură dată încă — apoi pot să mor, numai nu mă lăsa să plec dela tine copleșită de ură!"

Dar ea trebuie să tacă, — omul de colo e pierdut pentru ea! Se ridică, vrea să plece, să mai arunce spre el o ultimă privire dureroasă — deodată picioarele îi înțepenesc și ochii se deschid larg.

O femeie a intrat în odaia luminată a lui Eberhard — baroana de Brissac. În rochie ei neagră de mătase bogată împodobită cu dantelă venețiană, arată și mai frumoasă ca 'ntotdeauna! Doar privirile ei au sclănțeieri ciudate, au ceva iscoditor, ceva perfid în ele.

Eberhard încă n'o vede. El privește înlemnecat, desnădăjduit înainte-i. Ochii Leoniei fulgeră de mânie.

Dar apoi, ca o sirenă se furișează fără zgomot pe după fotoliu și pune mâna pe capul tânărului ca pentru a-l consola.

Margot tresare, vede totul, aude totul!

— Eberhard! șoptește baroana. N'am putut răbda să mai stau lângă maică-mea! Frica m'a gonit încoace! Lasă-mă să te ajut să suporți groaznica nenorocire!

Apropie cu asprime el se liberează din mâna ei.

— Eu caut singurătatea, Leonie, te rog, lasă-mă singur! zice el. Trebuie să ai răbdare cu mine!

— Eberhard, de-ai vrea numai, de mi-ai putea spune ce ai pe inimă! Nimeni nu te poate înțelege mai bine decât mine!

— Nu mă martiriza, Leonie! Te implor! Îmi pierdusem mințile din pricina trădării lui Margot, am blestemat-o, ea a dispărut — m'am aruncat în brațele tale și am strigat disperat: „Nu mă lăsa să înebunesc!"

— Și eu am luat capul tău în mâinile mele și ți-am șoptit: „Acum că ești al meu, vreau să îndur toate cu tine, vreau să-ți iert, că ai voit să-ți dăruești inima unei târfe!"

Contele sare în sus, vocea îi tremură:

— Nu rosti cuvântul acesta, Leonie! Nu-l pot auzi!

— Ah, încă n'ai uitat-o pe mizerabila!

— Nu pot! Nu pot! Dumnezeu să mă ierte.

— Ucigaşa tatălui tău!

— De-ai şti cât am iubit-o!

Chipul Leoniei se descompune de furie. Dar el nu vede asta.

— Atunci decе m'ai rugat să devin soţia ta? zise ea cu glas şuierător.

El răspunde cu un geamăt: — N'a fost voinţa mortului? Şi spre cine mă puteam refugia în jalea mea? Tu ştiai totul, nu ţi-am ascuns nimic! Renunţă la mine, Leonie, blestemă-mă — nu mai sunt vrednic să-ţi fiu soţ, căci nu-ţi pot dărui decât resturile unei inimi îndurerate!

Ea se apleacă deodată asupra lui, şi el simte sbuciumul pieptului ei, parfumul părului ei îl ameţeşte, mâinile ei se încolăcesc în jurul gâtului său.

— Eberhard! holotеşte ea dureros, nu poţi trăi fără iubirea ta! Ia-mă în braţele tale, cum o strângeai pe Margot la inima ta, sărută-mă — buzele mele sunt tot aşa de roşii ca şi ale ei, inima mea bate tot atât de cald şi de sălbatec ca şi a ei!

— Leonie! strigă contele Eberhard pe jumătate înăbuşit. Vrea s'o respingă, dar braţele ei pline îl cuprind cu putere, lui i se pare că o strânge la piept pe Margot a lui, şi uitând toată sălbateca lui durere, răspunde la sărutările sirenei...

Deodată răsună un ţipăt afară între tufişuri. El se cutremură, o împinge pe Leonie încolo şi sare 'n sus. Ochii lui se holdesc în lumina lunii din faţa ferestrei. Şi iată, ce să fie? E spectrul lui Margot, — e ea-însăşi. În lumina lividă, vede chipul ei palid ca de moartă, cu ochii ei dragi, cu gura mică, arcuită.

— Rămâi cu bine, rămâi cu bine, Eberhard! aude el un glas jeluitor. O, cât mă doare suferinţa ta!

Vârfurile înflorite ale boschetului se închid la loc asupra arătării. Cu un strigăt, contele se întoarce în cameră. Acolo stă gâfâind în faţa Leoniei.

— Târfa! şuieră ea. Îndrăzneşte să mai vie încoace? Trebuiesc asmuţiţi câinii asupra ei!

Ea dă să iasă, dar cu faţa descompusă, Eberhard o trage în lături.

— Nu mă urma! Eu e aici. Trebuie s'o mai văd odată! Nu-i numai o întâmplare, că mi-a apărut!

Cu respiraţia tăiată se repede afară, prin sala cea mare, în parc. Dar locul unde stătuse Margot abia adineauri e gol, şi cu strigătul: „Margot! Margot!" contele grăbeşte spre tufiş.

Sărmana fată a fugit în goană nebună. Ar vrea să plece dar nu şi-a îndeplinit încă însărcinarea. Ea cunoaşte o intrare mică, ce duce în castel printr'o scară dosnică. Nici Eberhard, nici Leonie n'au să bănuiască prezenţa ei în castel. Acum sau niciodată! Hazardul îi e prielnic, nimeni nu-i stăne calea. Ca atunci, se furişează în camera mortuară a contelui. Se dă înapoi îngrozită. Cosciugul tot mai e aici!

Servitorul care stătuse de veghe s'a îndepărtat. Se poate deci strecura în camera alăturată... Emoția o copleșește. Doamna Werner care o trimisese, trebuie să fi cunoscut odinioară foarte bine castelul acesta, de i-a putut spune cu atâta preciziune unde stă vechea masă de scris, cum se poate deschide sertarul dela mijloc cu cheița, și că la dreapta se află o casetă mică de fier, care conține tocmai scrisorile pe cari le cere femeia rănită.

— Descui-o apăsând roseta cea mică din colțul de la stânga, scoate repede hârtiile, ascunde-le bine, încuie la loc caseta, lăsând să cadă capacul si întoarce-te repede! așa suna ciudata însărcinare.

Cu cheia pe care o căpătase, Margot deschide masa de scris, repede a recunoscut sertarul și a scos caseta cea mică de o formă ciudată. O apăsare pe rozetă și capacul sare în sus!

Un pachet de scrisori se află înăuntru, legat cu mai multe panglici.

„De deschis în ziua de după nunta tânărului conte Eberhard"! stă scris pe pachet cu slove pe jumătate îngălbenite.

Margot apucă repede pachetul — dar acesta se risipește deodată. Poate că l-a lovit, poate că panglicile de mătase s'au tăiat de vechime — fata trebuie să adune depe jos câteva scrisori. Și în grabă se mai desface și unul din plicuri. Observă aceasta abia după ce îi stă în mână o foaie scrisă.

Ochii ei nu vor să vadă nimic, e atrasă parcă de o forță supra-omenească.

„...Eberhard, frumosul tău fiu nu-i din sângele tău! Azi în ziua nunții sale, să te ajungă ura unei femei părăsite! Eu sunt mama lui, și propriul tău fiu este..."

Cu fața împietrită de groază citește Margot înspăimântătoarele rânduri. O apucă amețeala.

În clipa aceasta i se pune o mână pe umăr.

Ea țipă înspăimântată și...

Este Leonie de Brissac, care a urmărit-o pe Margot și i-a pus mâna pe umăr!

Sărmana, încă uluită de cuprinsul scrisorii, se trage înapoi, ochii ei caută o putință de fugă. Atunci îi cade privirea pe casetă și pe scrisorile secrete risipite pe jos. Știe ce stă în joc pentru ea, dar mai știe, că trebuie să ducă scrisorile acestea femeiei care a trimis-o la castelul Hohenegge.

Cu repeziciunea fulgerului adună scrisorile risipite, dar Leonie i-a și luat-o înainte. Cu o mișcare brutală baroana i-a smuls caseta și scrisorile.

Un râs aspru, triumfător o izbește pe Margot:

— Houță, criminală! strigă Leonie cu glas șuierător. Tot am pus mâna pe tine! Te furiezi în castelul pe al cărui stăpân l-ai omorât, și-i jefuiești dulapurile!

Mâinile ei se încleștează în brațul lui Margot.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Dă-mi drumul! imploră nenorocita. N'am vrut să sustrag nimic — cel puțin nu ceva de preț! O taină îngrozitoare zace în scrisorile acestea, și ce să le fac nevătămătoare, am venit încoace! Dă-mi înapoi caseta cu scrisorile! Vreau să plec tot așa de tainic precum am venit, vreau să port mai departe blestemul unei ucigașe urmărite, numai dă-mi înapoi documentele!

— Și dacă nu fac asta, dacă-l chem încoace pe contele Eberhard și-i arăt, ce a adus-o din nou încoace pe femeia pe care el a iubit-o o vreme, — dacă-i predau toate hârtiile astea?

Margot duce mâna la frunte. Sfinte Dumnezeule! Doar a citit abia adineaurea înfiorătoarele rânduri — doar câteva cuvinte — dar cari cuprind întreaga taină! Dacă Eberhard, omul pentru care și-ar dărui viața, căruia ar vrea să-l dea fiecare picătură de sânge a inimii sale, află aceste întunecate taine — atunci e și el pierdut, și va fi nenorocit pentru tot restul zilelor sale! Totul, numai asta nu!

Cu un țipăt dureros se aruncă Margot la picioarele femeii cu zâmbetul demonic.

— Îndură-te! Numai această singură dată în viață! imploră ea. Vreau să uit și să iert tot răul pe care mi l-ai făcut, vreau să fug afară în noapte, să nu mai întorc nici măcar odată capul spre locul unde mi-am îngropat speranțele mele tinere, de fericire — dar înapoiază-mi hârtiile, înainte ca să-și fi aruncat asupră-le privirea contele Eberhard. Căci de s'ar întâmpla astfel, nimic nu-l mai poate scăpa din ghiarele desnădejdii.

Leonie de Brissac privește neîndurătoare la frumoasa Margot.

— Așa? Și dac'așĭ avea eu-însumi plăcerea să exploatez taina aceasta care mi-a căzut în palmă atât de pe neașteptate?

Margot o privește cu ochi mari, înspăimântați.

— Ce crezi cu asta? îngână ea.

— Am privit peste umărul tău, și ceeace au văzut ochii tăi, au văzut și privirile mele! Eu știu cine-i moștenitorul lui Hohenegge!

— Ai citit?

— Destul ca să știu ce valoare prezintă hârtiile astea, pe care vroiai să le furi din ordinul unei străine!

— Sfinte Dumnezeule, atunci Eberhard e pierdut!

Leonie ridică cu mult tâlc umerii ei plini.

— Depinde! Îl iubești pe tânărul conte?

Margot privește în pământ roșind ca para focului. Respirând anevoie, abia poate rosti:

— O, știi prea bine lucrul acesta! Mă urăști doară pentru asta, m'ai urmărit cu ura d-tale și m'ai numit târfă! Ai fost cea dintâi care a aruncat asupră-mi bănuiala de omor, ca să mă distrugi!

Baroana ridică lenăș din umeri.

— Îl iubesc pe vărul meu, fierbinte, nebunește, dacă vrei! Asta-i toată explicația atitudinei mele! N'ai mai auzit niciodată, că o femeie îndrăgostită, când are sânge de foc, pătimaș, în vine, nu poate avea niciun fel de scrupule, nicio îndurare față de o rivală? Că e capabilă de orice crimă, dacă e nevoie să-și asigure posesia omului iubit? Că nu cunoaște decât un singur țel: să-și distrugă rivala?

Margot se trage înapoi până la perete, înfiorându-se.

— Așa dar vrei să mă distrugi și pe mine?

— Dacă nu te dai înapoi din lupta pentru bărbatul acesta, da! Dar pot și mai mult: mai degrabă decât să cedez ca Eberhard, conte de Hohenegge, să facă pe altă decât pe mine contesă de Hohenegge „îl distrug și pe el!

— Cum, — ai fi în stare și de una ca asta?

— Vrei să ți-o spun așadar și mai limpede? o ironizează baroana. N'ai decât să-ți amintești de cuprinsul scrisorilor pe cari le posed acum! Dacă i-ar cădea în mână aceste scrisori, — și asta depinde doar de bunul meu plac — trebuie să-și piardă mințile — sau să fugă din castelul ăsta ca prigonitul Ahasverus, rătăcind, fără pace, din loc în loc!

— Aibi îndurare! Nu cu mine — și eu știu să sufăr pentru dragostea mea fierbinte, — ci cu Eberhard!

— Doar îl iubesc, deoc l-aș distruge? Depinde de tine numai să faci totul, pentru a ajuta să izbândească dragostea asta a mea!

Margot privește din nou pe femeia care-i vorbește. Ea să ajute acestei femei pline de ură, ca Eberhard să-i dărulască întreaga lui inimă? Tocmai ea, care îndură suferințe negrăite pentru omul mult iubit? — Margot întinde mâinile în semn de refuz.

— Eu să?... Nu, nu, asta-i prea mult, asta întrece puterile unei fete îndrăgostite! El va fi nenorocit alături de d-ta, el nu m'a iubit decât pe mine, nu se poate să rămâie pe veci cu credința că eu l-am omorât pe bătrânul conte!

— Ah — va să zică asta ți-e speranța? Atunci cu atât mai puțin îmi va fi milă de tine!

— O femeie care iubește, doar nu poate distruge pe omul iubit.

— Eu iubesc altfel decât tine! Dacă nu-l pot poseda, atunci zdrobesc obiectul dragostei mele!

— Ești o fiară! strigă Margot, cutremurându-se. Dac'ar ști Eberhard...

Ea se întrerupe, un zgomot vine din odaia alăturată. Și Leonie stă să asculte. Apoi se repede spre ușa, prin care adineauri pășise, fără a face cel mai mic zgomot, când, urmând unei presimțiri, urcase sus, pe când Eberhard alerga în parc.

— Este Eberhard! șuieră ea cu glas răgușit, întorcându-se spre Margot. Trebuie să pleci! Nu se poate să te găsească aici!

— Dă-mi caseta!

— Ea rămâne cu taina ei în mâna mea! Grăbeşte-te!

— Vrei să-l distrugi pe Eberhard?

— Încă nu! Deocamdată îl mai iubesc mult, prea mult! Dinspre partea mea n'are ce se teme! Uşa îngustă de colo duce în biblioteca cea mică a contelui. Aşteaptă acolo până ce ţi-oi da drumul. Nu bate în uşă, chiar de ar dura ceva mai mult. Dacă te-ar descoperi vreunul din servitorii castelului ai fi pierdută!

Zicând acestea, baroana deschide o uşă îngustă de stejar abia vizibilă între două rafturi înalte de cărţi şi încearcă s'o tragă pe Margot în încăperea de după uşa aceea.

Margot se cutremură sub fiecare atingere a acestor mâini

— Lasă-mă... lasă-mă! Aud vocea lui Eberhard! Vine încoace!

Cereţi mâine *fasciculul* 5 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, precum şi la Librăria Editoare I. G. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei No. 5.

Se aud bătăi în uşa încuiată. Leonie de Brissac a apucat cu putere pe Margot de amândouă braţele. Afară, pe pragul uşii stă Eberhard. Poate că a şi auzit ceva din schimbul de cuvinte.

— Leonie! Tu eşti acolo încuiată? strigă el.

Atunci baroana se ridică ca un şarpe întărâtat. Respiraţia ei caldă atinge faţa lui Margot.

— Pentru ultima oară: vrei să-l distrug cu o singură vorbă pe Eberhard?

— Nu! nu! El nu trebuie să afle niciodată.

— Atunci dispari! Te scot eu mai târziu de aici şi fac să poţi pleca neobservată. Să poţi scăpa! Altminteri eşti pierdută şi tu şi contele: o ucigaşă urmărită şi amantul ei, un....

Margot ridică mâinile implorătoare.

— Nu mai rosti niciun cuvânt! Îndurare... eu... eu plec doar!

Trupul ei mlădios lunecă peste prag. Repede, Leonie încuie uşa după ea şi aruncă cheia într'unul din rafturile bibliotecei alăturate. Apoi respiră adânc, ascunde cât poate de repede casetă într'un loc la care să poată apoi ajunge uşor şi păşeşte către uşă.

— Cine bate? întreabă ea cât se poate de calmă.

Vocea agitată a lui Eberhard răspunde:

— Ce se petrece aici, Leonie? Deschide! Te rog, pentru ultima oară!

Acum mâna ei întoarce cheia. Rece, cercetătoare, ea îl priveşte cum păşeşte pragul gâfâind.

Ochii lui caută prin odaie, apoi se întorc spre dânsa.

— Leonie, nu-mi ascunde nimic! Tu n'ai fost singură aici, am impresia că aşi simţi aici respiraţia lui Margot! Ea a fost aici!

Baroana îl priveşte, ofensată.

— Persoana ceea, căutată de poliţie şi care ni s'a părut c'o vedem jos în parc? Te înşeli, prietene! N'am vorbit cu nimeni. Am venit într'adevăr aici sus cu intenţia de a vedea dacă persoana ceea n'o fi făcut la urma urmelor vreo vizită tainică prin camera asta!

— M'am înşelat? N'a fost nimeni aici?

Eberhard o priveşte cu îndoială. Bănuiala nu poate fi atât de lesne biruită.

— Am auzit două voci!

— Am vorbit cu mine însămi, vezi doară că sunt singură deloc!

— Te-ai încuiat! Dece? Şi când am bătut, n'am căpătat niciun răspuns!

— Mi-am amintit că aveam de scris câteva rânduri modistei,

în oraș, și m'am așezat acolo la masă. Servitorul tău a trecut de două ori prin odaia alăturată; și asta mă deranja. Deaceea am încuiat! Și dacă n'am auzit bătaia ta în ușă, te rog să mă scuzi!

Ea văzu că ochii lui iscodeau prin odaie. Deodată, el se repede la ușa cea mică, ce duce la vechea capelă a castelului.

Leonie sta în dosul lui, cu fața palidă, cu ochii fulgerători sub sprâncenele încruntate, amenințătoare.

— Ce vrei să faci? exclamă ea.

— În odaia bibliotecii este cineva!

— Nu! Nu ți-e deajuns cuvântul meu?

— Jură-mi!

— Jur!

Ea o face fără cea mai mică șovăială. Ce-i pasă el de un jurământ!

O clipă rămâne ca uluit, apoi i se pare că aude un zgomot, și ca electrizat de acesta, apucă clanța și o zgâlțâie.

Încuiat! Ochii lui caută un obiect, ca să forțeze ușa; el știe că nu există decât această singură intrare, că nu există o a doua ușă.

— Ești nebun, pentrucă mă ofensezi! zice frumoasa baroană.

El nu mai aude. Dacă ar fi Margot aici — aici în apropierea lui — de i-ar mai putea privi odată chipul, acum, când ar putea cumpăni toate cu mai multă liniște, i-ar cădea la picioare și i-ar striga:

— Știu că nu ești o ucigașă! Sunt un nebun, că am putut măcar rosti cuvântul acesta în primele clipe ale îngrozitoarei mele turburări! Să căutăm împreună pe mizerabilul, și am să te ocrotesc împotriva întregei lumi, căci simt că te iubesc pe tine, numai pe tine, numai pe tine în toată lumea asta!

Presimte sau ghicește Leonie cuvintele acestea? Cam așa se pare, căci își mușcă buzele îndârjită și aruncă o privire plină de mânie asupra lui Eberhard.

Deodată ochii lui au găsit întâmplător cheia aruncată de Leonie pe raftul de cărți. Eberhard a și vârît cheia în gaură, și o întoarce — când auzi deodată vocea verișoarei sale aproape de urechea lui: — Dacă pășești pragul acesta e pierzania ta!

Eberhard o privește o clipă, apoi întoarse îndărăt capul.

— Orice ar fi, trebuie să știu dacă mă înșeală presimțirea.

Ușa sare în lături, și el intrat în vechea încăpere a bibliotecii în care domnește un miros greu de mucigai.

Biblioteca cea nouă se afla de partea cealaltă, aci nu intră decât foarte rar cineva, aci nici n'a fost încă introdusă lumina electrică. Doar o rază de lumină pătrunde prin ușa camerei de lucru.

— Este cineva aici? strigă Eberhard.

Nu se mișca nimic. Contele își trece mâna peste frunte. Oare să-i fi jucat o farsă nemărginita lui turburare?

Baroana stă la intrare. El nu-i poate vedea expresia feței. Își simte sufletul năpădit de amintirea caldă și dornică a zilelor de fericire.

— Margot! suspină el dureros.

Tonul vocii sale se frânge de bolțile gangului. S'a înșelat așa-dar!

— Te-am nedreptățit, Leonie, iartă-mă! rostesc anevoie buzele lui. Pășește înapoi în camera de lucru a răposatului său tată. Ca distrus se lasă să cadă în fotoliul de piele, care se află lângă ușă.

Mută, Leonie a încuiat din nou biblioteca și a ascuns cheia. De astă dată el nu mai observă nimic. Fotoliul lui stă aproape de ușe încuiată, și când vorbește, Margot poate auzi din bibliotecă. Dar tocmai asta umple de o bucurie diabolică pe baroana.

Acum o poate chinui și martiriza până la sânge pe rivala pe care o urâște din adâncul sufletului.

Eberhard stă cu privirea aplecată în pământ. Pieptul lui se ridică și se lasă greu. Leonie îi pune blajin mâna pe umăr.

— Și nu poți oare uita deloc, Eberhard? întreabă ea cu ton moale. Fără voie el îi apucă mâna.

— O de-aș avea cel puțin un om care să mă înțeleagă în durerea mea! geme el. — Tu n'ai iubit-o pe biata Margot, Leonie, știu! Dar pot foarte bine pricepe asta la urma urmelor căci ea era doar aceea care-ți stătea în cale. Dar, vezi tu, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai mult sunt încredințat că pentru nimic în lume ea n'ar fi făptuit îngrozitoarea crimă. În timp ce noi o bănuim și poliția o urmărește, scapă adevăratul criminal. Numai o întrebare rămâne misterioasă: cine să fi fost, și ce l-a împins să făptuiască crima? La ce i-a folosit, dacă nici n'a încercat măcar să jefuiască?

Leonie nu l-a întrerupt deloc. Dar acum îi răspunde calmă:

— Iubirea te face orb. Nimeni altul decât persoana asta n'a făptuit crima, căci voia să devie contesă. Nici nu încape altă explicație.

El se împotrivește gândului acesta.

— Nu, nu, trebuie să fie cu totul altceva, și de-aș avea cel mai mic indiciu, că în seara ceea se afiase o persoană străină în camera bolnavului... (el se întrerupe gemând). — Când am zărit-o adineauri pe Margot jos în parc, când i-am văzut chipul palid ca de mort cu ochii atât de triști și de îndurerați, atunci abia am simțit din nou că a fost o nebunie din partea noastră să izgonim pe biata fată, aruncând-o în mizerie și desnădejde. Uitasem totul din juru-mi, și dac'aș fi găsit-o, aș fi dus-o pe braț înapoi la castel!

— Fiul să ducă pe braţe pe ucigaşa tatălui său! Intervine Leonie cu glas tăios.

Eberhard îi caută din nou mâna.

— Spune-mi, Leonie, că numai antipatia te îndeamnă s'o vorbeşti de rău pe nenorocită. Lupta ce se dă în pieptul meu de atâtea zile încoace, e de nesuferit!

— Nu! Nu pot admite ca o criminală să înfrângă dragostea ce ţi-o port! Ţi-ai pierdut minţile, Eberhard. Cine în toată lumea afară de tine, o mai crede nevinovată! Abia de curând, nu gândeai ca şi mine şi ca toţi cellalţi? Trebuie să-ţi mai spun că Margot Ernemann nu ar fi meritat dragostea ta, chiar dacă mâna ei n'ar fi fost pătată de groaznica faptă!

Află că am făcut cercetări! Fata asta a avut un şir de amanţi înainte de a te fi prostit pe tine, e rafinată ca cea mai mare cocotă! Unde-i vorba de un avantagiu mai mare pune în joc inima şi onoarea. A venit încoace cu intenţia de a deveni soţia ta, şi dacă nu se întâmpla să intru tocmai atunci la bolnav, cine ştie ce se întâmpla. Să-ţi spun mai mult? Oare dragostea ta faţă de ea a rămas curată şi nevinovată? Dacă-mi răspunzi cu *da* la întrebarea mea, atunci îmi retrag orice acuzaţie!

Aceste din urmă cuvinte avură efectul unei lovituri de măciucă. Ca împietrit priveşte Eberhard pe femeia diabolică.

— De unde ştii tu, ce ne-a putut face să ne uităm cu totul într'o noapte caldă de vară, dornici de o fericire supra-omenească?

— Vasăzică nu m'am înşelat! (Leonie isbucneşte într'un râs tăios). Atunci pot s'o numesc târfă fără nicio remuşcare, căci se lăuda în gura mare cu păcatul ei şi că de-aci încolo va avea şi mai mare putere asupra tânărului conte şi că ar putea chiar să ridice pretenţii legale.

— Asta... asta să fi făcut Margot, Margot a mea?

— Să chem servitorimea ca să-ţi dovedesc temeinicia spuselor mele?

— Nu... nu... Dumnezeule prea Sfinte! Dacă într'o inimă ca a lui Margot, pe care o veneram şi o adoram, pot sălăşlui astfel de demoni, atunci blestem din nou ziua, care m'a adus în apropierea ei, o blestem pe ea şi copilul pe care-l poartă în pântecele ei!

Contele Eberhard s'a ridicat, îşi strânge pumnii gâfâind şi porneşte spre uşă.

— În sfârşit! îşi zice în sine baroana. Dacă nici asta nu-i este deajuns, atunci nu se mai vindecă de ea!

Ce-i pasă ei, că în câteva zile a făcut din vărul ei un om frânt, pe jumătate distrus! Vrea să-şi ajungă ţinta pe orice cale, să devie contesă de Hohenegge şi să-i câştige inima!

În încăperea alăturată, aproape de tot de uşa vechei biblioteci, zace întinsă pe jos, Margot, acoperindu-şi faţa albă cu mâinile. Cu toate că a păcătuit, mânată de o iubire aprinsă,

atotputernică, ea a rămas totuşi cu inima curată şi liberă de toată urâciunea sufletească pe care i-o atribuie baroana. Ca sângeroase lovituri de biciu o lovesc cuvintele Leoniei, s'a năruit sub ele, şi-a împreunat mâinile în disperare mută, doar s'o îndure Dumnezeu să închidă gura calomnistoarei. Şi cum lucrul nu se întâmplă, ea urmă să tacă, suferind de dragul celui pe care-l iubeşte mai mult decât pe Dumnezeul ei, şi care acum a părăsit-o cu totul. Dincolo s'a făcut tăcere. Printr'una din ferestruicile castelului străvechiu pătrunde în bibliotecă o rază a lunei şi sărută ca spre mângâiere chipul unei biete femei nenorocite.

CAP. 12

In împărăţia morţilor

Doar cu încetul se linişteşte durerea sălbatecă din sufletul lui Margot. Groaznicele răni însă, pe cari i le-au pricinuit cuvintele Leoniei, vor sângera mai departe, până la sfârşit. Cum să-l încredinţeze pe Eberhard, că niciodată n'a urmărit un gând murdar, calculat, că n'a fost mânată spre el decât de un sentiment curat? Baroana posedă acum groaznica taină care-l poate distruge, oricât ar fi el de tare, şi prin asta va va triumfa.

Ce va spune femeia, la care găsise adăpostire, când îi va comunica, ce rău îşi împlinise însărcinarea? Aştepta din minut în minut, ca Leonie s'o libereze, după cum îi făgăduise. Nu va adresa niciun cuvânt mizerabilei, care i-a călcat în picioare cele mai sfinte simţiminte şi a făcut-o târfă care se vinde. Va pleca în tăcere şi piciorul ei nu va mai călca niciodată pela Hohenegge!

Cum i se strânge inima de durere la gândul că acum i-a pierdut deabinelea pe Eberhard, că a trebuit să-l cedeze celeilalte!

Dar minutele se prefac în sferturi de oră şi ore, nimeni nu se apropie de uşa încuiată şi Margot rămâne prizonieră. Oare Leonie o fi pregătind o nouă perfidie?

Să bată şi să cheme nici nu poate îndrăzni Margot, căci atunci şi-ar fi trădat prezenţa. Cu cât înaintează noaptea, cu atât mai chinuitoare devine situaţia ei.

Doar luna luminează din când în când încăperea foarte întunecoasă în care domneşte un aer greu de mucigai. O altă ieşire nu există. Adineauri, când intrase Eberhard, abia avusese timpul să se ascundă pe după unul din vechile dulapuri, oricât de mult îi sângera inima, că nu trebuie să răspundă nici măcar la una din chemările lui.

Obositâ rătăceşte prin încăperea semi-întunecoasă, în sus şi'n jos. Ea stă s'asculte fiecare sunet care vine din coridorul

castelului. Dar tăcerea crește tot mai mult. Dincolo, lângă cadavrul mort, va mai fi veghiând încă bătrânul servitor, dar toți ceilalți vor fi dormind.

Margot se hotărăște să aștepte dimineața. În noaptea asta somnul nu se lipește, firește, de ochii ei. Unul din jilțurile înalte cu îmbrăcăminte de piele îngălbenită de vechime o adăpostește. Obosite îi cad pleoapele peste ochi, dar spaima n'o lasă să se odihnească. Il vede pe răposatul conte venind din colț, vede cum întinde brațele spre ea, pe gura lui are un zâmbet dezgustător... aude vocea lui, de parcă ar sta iar la căpătâiul lui.

— Târfă!... Ucigoșă... — Ea sare în sus.

Insfârșit se luminează de ziuă. Acum trebuie să vie baroana! Ziua namiaza mare e greu de executat o fugă tainică.

Margot e obosită de moarte. Și foamea o chinuie. Ascultă și ascultă — nimic și iar nimic!

Se luminează deabinelea, e ziuă. Începe să se simtă mișcare prin castel, multe persoane aleargă încoace și încolo. Trăsura pleacă, altele sosesc! Ce-o fi asta oare?

Își frământă creerul și acum își dă deodată seama: înmormântarea bătrânului conte în capela castelului!

În ceasurile acestea de agitație, Leonie n'a găsit momentul potrivit s'o elibereze pe Margot.

Va trebui cumva să rămâie o a doua noapte în biblioteca izolată? Se înfioară la gândul acesta — și acum o cuprinde bănuiala, că baroana o fi uneltind vreo altă viclenie.

O fi existând oare numai această singură ieșire? Castelele vechi își au aproape toate, gangurile lor secrete. Nevoia ascute mințile. Margot cercetează toate tăblițile, caută colțurile și firidele — nimic! Rămâne mai multă vreme în fața unui tablou foarte vechiu cu rama lată, reprezentând o doamnă din secolul al șaptesprezecelea. Mâinile ei pipăie tabloul ciudat. E pictat pe lemn. La lumina slabă cercetează încrustațiile cari împodobesc rama.

Deodată scoate un strigăt ușor. Sub apăsarea degetului ei sare un resort — tabloul din ramă se învârtește.

O deschizătură întunecoasă se cască în fața lui Margot, un gang îngust, care duce pe niște trepte, spre adâncime. Vrăjitoarea tot n'a înșelat-o presimțirea. Pe undeva tot va ajunge cu să iasă. De existența acestei scări secrete nu are cunoștință nici Leonie și nici Eberhard.

După o scurtă cumpănire, Margot pășește în gangul cel îngust.

În aceiași clipă scoate un strigăt de spaimă. În urma ei se aude un sunet metalic — și noapte adâncă o învăluie. Tabloul s'a întors dela sine la locul lui și resortul tainic s'a închis.

Mână de groază, fata caută să găsească în întuneric locul de unde s'ar putea pune în mișcare resortul din spre partea

asta; zadarnic, toată osteneala ei nu e de nici un folos — a devenit prizonieră pentru a doua oară, de astădată într'o gaură neagră și îngustă.

Pereții sunt reci și umezi; Margot înaintează, pe dibuite, câțiva pași și întâmpină niște trepte înguste ce duc în adâncime. Dar încotro? Cine-i garantează că n'o să cadă pe întuneric într'o gaură adâncă?

În cele din urmă, ochii ei se mai deprinseră cu întunericul. Cu o rugă impregnată de spaimă, bâjbâie mai departe.

— Nu mă lăsa să mă prăpădesc de o moarte așa de groaznică, Dumnezeule Atotputernic! șoptește ea.

Dar.... ce-i asta? Jos, în adâncime, pare că se face puțină lumină! Coborâ adânc, tot mai adânc. Curând descoperă și pricina licăririi celei slabe. În zid, sus, printre pietre se află o mică deschizătură, care permite să pătrundă lumina zilei.

Ciudat, cât e de lung gangul acesta secret! Ba din ce în ce merge mai în pantă. Nădăjduise să dea undeva peste o ușă care să ducă în vreun loc tainic din parc, și iat-o că stă în fața unor ziduri masive. Unde se află ea?

Oare gangul se sfârșește aici? Nu se poate! N'ar fi avut niciun rost, dacă n'ar fi oferit o putință de scăpare fugarului din castel. Dar se prea putea să fie zidită ieșirea! Copleșită de gândul acesta înspăimântător, Margot cercetează zidurile de piatră.

Deodată se oprește și ascultă. Sunete ciudate, ca venind din mare depărtare, îi pătrund la ureche.

Nu erau niște sunete de orgă? Și iată că se adăugară la ele și voci: o cântare tristă, o cântare de îngropăciune!

Înmormântarea stăpânului castelului! Sfinte Dumnezeule. Unde s'o fi aflând ea oare? Și, cu zel tot mai mare, caută — pe jos — pe sus — în sfârșit dă de o piatră desprinsă din loc. O poate da în lături, și tot mai puternic răsună cântecul de orgă.

Cu degetele-i rănite, depărtează alte câteva pietre, pieptul i se sbate năvalnic, o frică sălbatică o copleșește, n'o mai animă decât un singur gând: să plece din locul acesta, unde se prăpădește de groază!

Și însfârșit deschizătura e atât de mare, că-și poate strecura nu fără greutate, trupul mlădios; speră să nimerească într'o încăpere care să aibă o ușă în spre parc. După socoteala ei, trebue să fie cel puțin în dreptul parterului castelului, căci a coborît foarte multe trepte.

Acum se află dincolo de zid, privește în juru-i și-și duce mâna la piept, care-i palpită de groază. Încăperea pare a fi destul de mare; e întunecoasă, doar în depărtare se ivesc trepte largi, care sunt luminate de sus de o lumină mată. O boltă, vasăzică, susținută de un mare număr de coloane groase.

Ochii lui Margot se deschid mari. Se cutremură, un gând îngrozitor o copleşeşte! Orga începe din nou să cânte, un val de sunete puternice răsună deasupra ei, o lumină roş-gălbuie pâlpâie peste treptele largi din depărtare şi Margot se trage înapoi, cu un ţipăt înăbuşit. O umbră mare se răsfrânge pe scară, lăsându-se tot mai jos, şi de astădată Margot ştie unde se află şi ce se petrece aici!

O cuprinde un frig de ghiaţă, vrea să strige, dar nu poate: fatalitatea a dus-o pe drumul secret în cavoul castelului, care se află sub capelă. Chiar în acest moment, şase servitori coboară treptele cavoului, ducând sicriul stăpânului lor ucis!

Alţi doi, cu lumânări aprinse, păşesc de o parte şi de alta.

Scuturată de un fior, Margot poate distinge şi ce cuprinde restul încăperii. Cosciuge ori încotro priveşte, învechite de vreme, prăfuite, şi multe din ele cu chipul clopilit pe capac al adormitului pe veci.

Pe după coloana veche, care sprijină o firidă, nu poate fi, fireşte, descoperită; totuşi, cade, tremurând, în genunchi, privind cu ochi înfricoraţi cortegiul mortuar care se mişcă încet pe galeria îngustă a cavoului.

La un loc anumit sicriul de metal e lăsat jos, şi servitorii se retrag.

Margot întinde braţele, fără a fi văzută. Bărbatul cel încovoiat care se apropie este Eberhard, care a venit, de sigur, să-şi ia un ultim adio dela tatăl său!

Ea îi recunoaşte faţa, care, în ultimele zile, a slăbit şi a pălit, îl vede cum luptă împotriva groaznicei fatalităţi, ce l-ar putea doborî la pământ.

Tatăl ucis, iar el, fiul, despărţit de fata pe care a iubit-o, cu care a voit să se căsătorească şi care n'a fost decât o târfă... cum s'a silit Leonie să i-o dovedească. Nu năruie aceasta la pământ şi pe omul cel mai tare?

Face un semn cu mâna, şi servitorii se retrag. Eberhard rămâne multă vreme lângă sicriu, adâncit în rugăciune. De sus răsună înăbuşit murmurul jalnicei adunări.

— O, de ce nu pot să alerg, să îngenunchez lângă el, şi să mă rog împreună cu dânsul?

Îl vede strângând pumnii fără de voie; şi ea trebuie să stea aci jos la pământ, fără să-şi îngăduie niciun gest, nevinovată şi totuşi sdrobită. Îşi împreună mâinile în caldă rugăciune. Pentru mortul de colo, pe care ea nu l-a omorât, pentru Eberhard, pe care-l iubeşte mai mult decât viaţa ei, şi care-o dispreţuieşte!

Eberhard se întoarce deodată, şi urcă încet treptele capelei, urmat de servitori. Margot se ridică şi ea. Dacă vrea să scape de tovărăşia morţilor, apoi trebuie să se grăbească

s'o facă acum, căci ușa grea de stejar de sus se va închide îndată, și nimeni nu va mai veni multă vreme încoace.

Dar cum — Sfinte Dumnezeule — cum să poată fugi când sus, în capelă, e adunată atâta lume?

Tocmai a pășit și ultimul servitor pragul de sus. Margot se apucă cu amândouă mâinile de tâmplele ce-i svâcnesc.

— Scapă-mă, Doamne Dumnezeule! Nu pot... nu pot să mai rămân aici...

Ultimele cuvinte îi mor pe buze, ușa grea, de stejar, s'a închis. Servitorul încuie; noapte neagră, înfiorătoare, învăluie pe nenorocita fată.

Ea se prăbușește pe scară cu un țipăt. Nimeni n'o aude din capelă, căci în aceeași clipă, orga intonează prohodul. Margot a leșinat de groază.

Cât o fi zăcut așa nu știe nici ea; când își revine în sfârșit, se ridică cu un geamăt greu. Unde se află? Își amintește, vai! prea curând de cele petrecute.

Se trage ca ametită, într'o parte, vrând să fugă, dar nu dă decât de coloanele reci! E sortită să rămână în tovărășia morților! Dar parcă se mișcă ceva în întunerec. Nu șoșnesc umbrele de mătase, mucegăite, ale răposaților în vechile sicrie? Să plece! O, de-ar putea să plece. Spaima aproape să-i răpească mințile!

Vrea să se întoarcă la gangul secret, pe întâia deschizătură! Mai bine să piară acolo, încetul cu încetul, de foame, decât să vină Leonie s'o ia, decât să rămâie aici! Se cutremură ori de câte ori, dibuind cu mâna, atinge unul din sicrie; se izbește cu capul de muchiile zidului, dar nici că-i pasă.

În sfârșit, îi se pare că a ajuns la firida căutată, dar puterile îi sunt sleite și cade în genunchi, gâfâind.

În aceeași clipă, Eberhard de Hohenegge, cu fața întunecată, pășește din nou în capela părăsită a castelului. Lumea care venise la înmormântare a plecat, slugile s'au întors în interiorul castelului; chiar și ușa dela intrarea capelei a fost încuiată.

Eberhard o descuie, vrând să mai coboare odată singur de tot la mort, simțind nevoia împerioasă să-i destăinuiască toată suferința, în speranța că poate aceasta îi va reda mult dorita pace sufletească.

Nicium servitor nu-l însoțește, căci tânărul conte vrea să ie cu desăvârșire singur, la unul din sfeșnicele altarului, își aprinde o lumânare de ceară și astfel înaintează spre gura cavoului. Nu știe ce e groaza. Cu cheia pe care o are la el, descuie și pășește încet în adâncime. Se oprește lângă sicriul tatălui său, pune sfeșnicul jos și rostește o scurtă rugăciune.

În apropiere, lângă o coloană, se află o bancă de piatră, pe care se așează. Nimeni nu-l vede; își poate da frâu liber durerii, sălbaticei lui disperări, fără ca cineva să-l acuze de slăbiciune!

Nu bănuiește că doi ochi l-au zărit și-l privesc de departe: ochii lui Margot! Rezemată de perete, nenorocita stă pe după o coloană depărtată, cu brațele dornic întinse spre bărbatul mult iubit.

Nu e oare o minune că tocmai el a venit, ca s'o smulgă din groapa asta vie?

Îi aude glasul. Sună limpede în tăcerea cavoului. Eberhard s'a ridicat și s'a rezemat de sicriu, de parcă mortul l-ar auzi astfel mai bine.

— Tată, dacă vocea mea ajunge până la tine, dacă auzi ce-ți vorbește fiul tău în ceasul acesta, dacă nu s'a sfârșit totul odată cu moartea, dă-mi, atunci, un semn care să-mi spuie adevărul! Cine a întins spre tine mâna ucigașă, tată? Fost-a într'adevăr Margot?

Un sunet ușor, jalnic, se aude prin cavou.

— Cine oftează aici atât de dureros?

Dar ochii lui nu pot descoperi nimic!

— Îmi simt fruntea cuprinsă de ghiarele nebuniei, tată! se jelește din nou contele. Și tu ai iubit-o pe Margot a mea, o știu, chiar dacă speranța ei de a-mi deveni soție, ți-a provocat crunta mânie. Poate că tot ai fi iertat-o... după aceea! Dar e prea târziu! Dacă mă poți auzi, tată, află că o iubeam, da, o iubeam mai presus de orice pe lume! Chiar sărac și disprețuit, aș fi avut puterea să pribegesc oriunde; cu dragostea ei caldă și credincioasă, m'aș fi simțit rege! Și ea să fie un suflet pervers, cântărind cele câte a făcut, ba chiar și o criminală, o creatură care să fi dăruit și altora dragostea ei, în schimbul arginților? Am blestemat-o pe ea și pe nenorocita făptură, pe care o socoteam carne din carnea mea! Dar aci, în fundul inimii, se deschid din nou rănile sângerânde, stârnindu-mi dureri, în dorul meu vechiu, sălbatic, fierbinte, după ființa iubită! Dacă m'am înșelat totuși, și ea nu e vinovată, ci numai o fatalitate s'a abătut asupra ei, iar dânsa nu e decât o victimă a gelozieî și a perfidiei?.

Vorbea, cu respirația tot mai înecată, cu urechea aplecată deasupra sicriului, ca și cum s'ar fi așteptat să se întâmple ceva, ce să-l lumineze. Dar... ce să fie asta? E lucru aevea sau îl înșeală simțurile? Un sunet îi isbește urechea... ușor ca adierea zefirului:

— Eberhard! Eberhard.

El se întoarce, își prinde tâmplele în mâini, ochii îi ard ca'n friguri. Colo, rezemată de o coloană, luminată de flacăra pâlpâitoare a lumânării, se desprinde... chipul lui Margot!

Privirile ei sunt ațintite asupra lui, cu acea expresie indescriptibilă a celei mai adânci iubiri și a celei mai mari dureri. Nici ea însăși nu-și poate da seamă cum s'a făcut, de s'a trădat, părăsindu-și ascunzătoarea și venind la el... ca odinioară,

când fericirea îi mai surădea! Dar dânsul? Întocmai cum neaua se risipește la întâile raze ale soarelui, tot așa și Eberhard, în clipa în care vede înainte-i, chipul ei drag, dulce, într'un moment în care suferă atâta pentru ea... a uitat tot ce-l distrusese, aruncându-l în abisul nenorocirii. Nu, ființa aceasta nu poate fi o stricată, e numai Margot a lui, dragostea lui, căreia i-a făcut o atât de amarnică nedreptate, în turburarea-i aprigă.

— Margot! Margot!

E un strigăt sălbatic care-i se smulge din piept.

Se repede la ea, nici nu se gândește cum de a putut ea veni înconce, nu vede decât chipul ei tremurând și ochii ei scăldați în lacrimi.

Ea închide ochii, brațele lui puternice o cuprind; o, cum ar vrea să moară, să nu se mai trezească niciodată!

Eberhard strânge la piept trupul adorat și-i acoperă gura cu sărutări pasionate.

Și ea, nu-i se împotrivește de loc, ci-l lasă s'o ducă spre banca de piatră și s'o ia ca odinioară pe genunchi.

— Margot, îmi pierdusem mințile, când te-am acuzat pe nedrept, când am putut crede măcar, o oră numai, că sufletul ți-era împovărat de odioasa vină cu care te încărcaseră calomnia și perfidia! Ai să mă poți tu vreodată ierta, iubito?

Și-i sărută rănile de pe mâinile ei mici, și ochii ei, pe jumătate deschiși, îl mângâie cu un răspuns drăgăstos.

— Câte nu s'au spus împotriva ta, Margot! Nici nu vreau să îl le repet... nu pot... nu vreau să te cred. Azi stai curată înainte-mi! Și bătrânul pe care l-am condus azi la odihna de veci, — de-ar mai putea vorbi — ar spune cu siguranță: „nu; vă înșelați cu toții, ucigașul meu nu-i mica Margot, căreia i-am făcut, firește, mult rău pentrucă voia să-mi ia fiul, dar pe care o iubeam totuși în tăcere"!

Brațele ei slabe se încolăcesc pe după gâtul lui.

— Eberhard, șoptește ea, cald, îți mulțumesc de mii și mii de ori că m'ai descărcat de vina crimei! O fatalitate întunecată e gata să mă doboare. Dar acum că știu că tu, unicul om care crede în mine, nu ești pierdut pentru mine, voiu aștepta cu drag ziua în care nevinovăția mea va ieși la lumină!

Și, desprinzându-se de pe genunchii lui, se apropie de sicriul bătrânului conte, ne mai știind ce e frica, ce e groaza! Doar e lângă ea Eberhard!

— Ce faci tu acolo, Margot? strigă tânărul conte.

— Eberhard, zice ea, cunoști vechea legendă despre judecata divină, care face ca rănile unui asasinat să se redeschidă și să înceapă a sângera de cum mâna criminalului le atinge? Pun mâna mea dreaptă pe sicriul acesta și-ți jur: sunt nevinovată de moartea tatălui tău; am auzit ultimele cuvinte ce le-a rostit în somn, când mi-am luat rămas bun dela el: „Dacă

te-am nedreptăţit totuşi? Margot, unde eşti?" Mă iertase în cugetul lui! Blestem şi sbucium să mă urmărească, să ajung fiinţa cea mai disprețuită de sub soare, dacă am mărturisit strâmb.

Nu mai poate vorbi. Eberhard a întrerupt-o, strângând-o din nou la piept şi ducând-o înapoi la banca de piatră, unde-i cade la picioare, culcându-şi faţa-i palidă în poala ei şi sărutându-i cu căldură mâinile.

— Iartă-mă, Margot... iartă tot ce ţi-am făcut! o imploră el. De acum încolo voiu fi ocrotitorul tău, ferindu-te de năpastă şi primejdii!

De pe trepte răsună un hohot de râs batjocoritor.

Amândoi se întorc deodată şi recunosc pe Leonie de Brissac, care se apropie de ei dreaptă, cu dispreţ şi furie în priviri.

Mai poartă rochia de doliu; ca nişte fulgere distrugătoare îi ţâşnesc privirile de sub sprâncenele negre.

De o bună bucată de vreme, stătea la intrare, sus, căci urmărise, bănuitoare, pe vărul ei şi fusese martoră la convorbirea celor doi îndrăgostiţi. În clipa în care Margot îşi rostea jurământul, Leonie coborî repede în adâncime.

— Tu, Leonie? exclamă Eberhard, încruntând sprâncenele.

Îşi aminteşte prea bine că ea a fost aceea care a stârnit toată ura şi calomnia împotriva lui Margot.

Mută, tremurând în faţa noii nenorociri pe care o presimte, Margot se reazămă de coloană, privind implorătoare pe femeia care o iubeşte ca şi ea pe Eberhard.

— Admirabilă scenă! zice Leonie batjocoritoare. Felicitările mele, vere! Îţi dai întâlniri de dragoste în ziua înmormântării tatălui tău asasinat, şi chiar cu ucigaşa lui! E demn de penelul unui pictor, zău aşa!

Eberhard strânge pumnii de mânie.

— Potoleşte-te, Leonie! Sunt stăpân pe hotărârile mele, şi ca atare îţi declar că nu mai cred în vina acestei sărmane fete!

— A, vasăzică te-a împânzit din nou în mrejele ei?

— Taci! N'ai niciun drept să vorbeşti despre Margot în modul acesta! izbucneşte el.

Leonie de Brissac gâfâie şi vine în faţa lui, cu ochii arzători, îl priveşte voind parcă să-l sfredelească.

— Niciun drept, spui tu? rosteşte ea, tremurând. Ei cum, nu sunt eu logodnica ta? N'am cuvântul tău că te vei căsători cu mine? Şi acum când vechea ta amantă s'a târât după tine şi ţi-a sucit capul cu gunguritul ei ipocrit, mă jicneşti de parcă n'ar fi ea o târâtură ca şi eu, şi îmbrăţişezi în faţa logodnicei tale pe această creatură! Este demn de un nobil?

— Dă-mi voie să-ţi spun, Leonie... căută contele să îmbuneze pe baroană, socotind, firește, că-i datorește o explicaţie,

Dar ea nici nu-l lasă să urmeze. Stă în fața celor doi, ca o zeiță a răzbunării.

— Crezi așa dar în nevinovăția acestei fărturi? Vrei să fii de partea ei împotriva întregii lumi, vrei să mă alungi ca pe o jucărie de prisos? gâfâie ea.

— Nu pot... nu pot s'o părăsesc pe Margot; tot ce mi-ai spus despre ea nu e adevărat!

— O, ți se vor deschide curând ochii... Disprețuiește-mă de dragul acestei târfe, insultă-mă, — pentru ultima oară, răspunde: vrei să cedez locul fetei acesteia sau îți amintești de datoria ce o ai față de mine?

— Margot rămâne la mine! strigă Eberhard hotărât.

Baroana își dete capul pe spate, sfidătoare, aținându-și ochii-i aprinși asupra lui Margot.

— Și d-ta? Ce spui d-ta de asta? Vrei să descătușezi de d-ta pe omul acesta, în folosul său propriu?

Margot o privește implorătoare.

— Indură-te! Indură-te de nenorocirea mea! se roagă ea.

— Îndurare! Hahaha! Față de d-ta? Nu. Ai pe conștiință sufletul acestui om orbit; liberează-l! Trebue!

— Nu pot, lasă-mi unica mea fericire, sunt doar mama copilului său... eu...

Dar Leonie nu cunoaște îndurarea. Se apleacă fulgerător asupra sărmanei fete, care a căzut în genunchi, și-i șoptește:

— Vrei să-i spun?

— Nu... nu! strigă Margot împotrivindu-se, cu groază în ochi. Eberhard dă de o parte pe baroană.

— Destul! Pentru ultima oară îți poruncesc: retrage-te Leonie! Mai vorbim noi în castel. Nu e aci locul pentru aceasta. Acolo îți voi da orice satisfacție!

— Numai să nu devii soția ta!

— Nici nu mai e cu putință! Mai ales după ce am auzit până și jurământul acestei nenorocite.

— Crezi ceea ce ți-a spus?

— Da... de o mie de ori da!

— Atunci... fie!

Și, cu o mișcare de inversunare și aținându-și privirile ei demonice asupra ființei prăbușite la pământ, strigă cu răutate:

— Aruncă-te deci cu ochii deschiși în pierzanie! Cum mă distrugi tu pe mine, tot așa te distrug eu pe tine! Află dar că ești...

Un strigăt sfâșietor o întrerupe. Margot a dat pe Eberhard la o parte și a sărit în picioare, ridicând implorătoare amândouă mâinile.

— Nu mai continua... sunt gata să îndur orice...

Șovăie, dar nu mai are dreptul să dea înapoi. E în joc salvarea lui Eberhard, cărc nici nu bănuiește ce se petrece aci între

pele două rivale.

— Ce însemnează asta? strigă el, uluit.

Atunci Margot se repede la el, strigând cu glas sfâșietor:

— Te-am înșelat, te-am mințit, Eberhard! Nu sunt demnă să fiu soția ta! Rămâi cu bine, rămâi cu bine, pe vecie!

Contele se trage înapoi, clătinându-se și ținându-și fruntea în mâini. E treaz sau visează? Ce să fie asta?

— Margot! strigă el ca ieșit din fire. Nu știi ce vorbești. Dar jurământul la sicriul tatălui meu, că ai fi nevinovată de moartea lui?...

Vrea să se repeadă la ea, s'o ia în brațe, căci îi face impresia că a înebunit.

— Nu mă atinge! Colo este femeia pe care ai s'o duci la altar, iar pe mine... să mă ierte Dumnezeu cel îndurător! șoptește ea cu buzele învinețite. Am jurat... strâmb!

— Nenorocito! Al fi așa dar...

Eberhard o privește, de parcă ar vedea o nebună.

— Vinovată... da... da! Ucigașă! Uită-mă, nu voiu putea fi a ta niciodată.

Și el se apropie, ca un om beat, de coloana de piatră, clătinându-se.

Margot însă caută să fugă, căci n'ar putea rezista cuvintelor lui! Și totuși, a trebuit să rostească mincinoasa aceea înșiratoare, spre binele lui, și pentrucă femeia aceea dominată de ură l-ar putea distruge!

Leonie de Brissac zâmbește rece. A biruit și de astădată!

— Margot!

Strigătul dureros, sfâșietor, al lui Eberhard ajunge până la urechea nenorocitei, care fuge sus pe scară.

Acoperindu-și cu mâinile fața scăldată în lacrimi, se repede în capelă și, de acolo, pe ușa deschisă, în parcul scăldat de razele aurite ale soarelui.

Nimeni n'o oprește. Ajunge, pe cărări înguste la ieșirea parcului. Apoi mai departe... tot mai departe... și drumul cel mai cu dreg l-ar face spre moarte!

Leonie de Brissac se uită după nenorocita fată, până ce a dispărut colo sus. Apoi, se întoarce spre vărul și logodnicul ei.

— Sărmane Eberhard, zice ea încet. Recunoști acum că ai fost mințit și înșelat de creatura aceea?

El abia de-o înțelege. Își simte capul greu. Dar, cu toate cele aflate, simte mânie și aversiune față de Leonie, care i-a dăruit din nou o oră de fericire.

Il respinge, de aceea, mâna și-i spune brutal:

— Te rog, lasă-mă! Am ajuns la capătul puterilor!

Și, fără ca s'o învrednicească cu o privire măcar, se ridică anevoie și urcă treptele spre capelă.

— Dragostea asta are rădăcini mai adânci decât am crezut! murmură ea cu glas răguşit. Dar vedem noi cine va rămâne, la urma urmelor, biruitoare: eu sau cocota asta cerşetoare!

Şi, frământând gânduri sinistre, urmează pe vărul ei. Sus în capelă, priveşte zadarnic în juru-i, să-l zărească: a plecat însă, fără ca s'o aştepte.

— N'ai decât s'o cauţi! Va fi zadarnic! Nu-mi voiu permite niciun răgaz până ce nu voiu ajunge contesă de Hohenegge!

In drumul spre castel, nervii îi se mai liniştesc, astfel că nimeni nu ghiceşte la sosirea ei, prin ce zguduire sufletească trecuse.

Se îndreaptă repede spre camerele ei. In anticameră, aşteaptă un bărbat în apropierea ferestrei, probabil vreunul din servitorii aduşi de invitaţi la înmormântare. Stă cu pălăria în mână şi e cu spatele întors spre Leonie.

— Cine eşti d-ta? Ce doreşti? întreabă baroana.

Servitorul, îmbrăcat în negru, întoarce capul şi zâmbeşte.

— Hector Rammont! exclamă Leonie speriată. Masca-Roşie face o vizită ziua 'n amiaza mare!

Cereţi mâine numărul 6 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Saligny, 3

CAP. 13

Moarta vie

Bietul Hartenberg, care până atunci obținuse ca detectiv în cercurile poliției secrete, succese însemnate și era invidiat de colegi, a suferit o înfrângere de care pătimește greu.

Încă în noaptea aceea l-a chemat la cercetare șeful poliției secrete, în urma raportului celorlalți polițiști.

Hartenberg se supuse. Își spărgea zadarnic capul să găsească un argument destul de plauzibil cu care să motiveze de ce a lăsat pe Masca-Roșie și pe tovarășii lui să scape, căci trebuia doar să înlăture orice bănuială ce ar pluti asupră-i, spre a nu părea complice al mișelului.

Pentru întâia oară, șeful îl primi nu tocmai amabil. Un interogatoriu începu și, după o cumplită luptă lăuntrică, Hartenberg raportă totul conform adevărului.

— Îl și aveam în mână, totul era sub pază, aș fi pus rămășag pe ori-ce, că vestitul bandit nu mai are niciun mijloc să scape.... și iată că mi-a paralizat brațul, voința, făcând din mine un copil, de care-și poate bate joc oricine! Am știut că, pentru el, o crimă nu înseamnă nimic, n'am voit să-l cred că a pus stăpânire pe copilul meu, până ce nu mi-a arătat fișiul și lănțișorul pe care ea îl purta la gât și atunci mi-a pierit curajul; nu puteam rosti, chiar eu, condamnarea la moarte a copilului meu, carne din carnea mea, sânge din sângele meu! Așa că l-am lăsat să-mi scape. Dacă m'am făcut vinovat, pedepsiți-mă, Excelență!

Șeful poliției a ascultat cu emoție mărturisirea celui mai bun agent al său. Apoi se apropiă de omul acesta zdrobit și-i puse mâna pe umăr.

— Probabil că nici eu n'aș fi procedat altfel, zise el scurt. Bine. Și acum, ce ai de gând să faci?

— Să pun totul în joc ca tot să-l mai prind pe câinele de ticălos și, pe lângă asta, să salvez pe copila mea, Alice!

— Ai vreun indiciu pe unde o fi ascunsă?

— Nu, încă nu, dar m'aș apuca îndată de lucru!

— Atunci... îți urez succes! Dacă ai nevoie de oameni, știi prea bine că-ți stau la dispoziție. Și nu trebuie să-ți iei prea mult la inimă chestia cu dispariția banditului. Ticălosul îi ia la rând pe fiecare din detectivii noștri și trebuia să-ți vie rândul și d-tale. După cum prevăd, o să mai avem de furcă cu el, până să-l putem duce la eșafod. Și sunt încredințat că, dacă vreodată cineva l-ar putea face să cadă, numai d-ta ești acela, d-ta, Sherlock Holmes-ul nostru!

Îi întinde mâna și Hartenberg își ia ziua bună, plin de recunoștință.

Alice dispăruse. Nicio schimbare nu intervenise. Și orice încercare din partea tatălui de a-i afla urma, fie ea cât de slabă, e zadarnică. Mască-Roșie trebue să aibă mii de ascunzători și peste tot ajutoare, astfel că-și poate face mendrele.

La ce șiretlicuri va fi recurs ticălosul, ca să i-o ademenească și pe Alice? Știa ea, cine era seducătorul? Era cu neputință, Hartenberg o cunoștea doar prea bine. Unde s'o fi aflând ea? Nu s'a găsit nimic, absolut nimic dela ea! Nu venea nicio veste, dar tocmai aceasta întărea credința detectivului, cel puțin, că fiica lui nu fusese asasinată.

Porni singur de tot în căutare. Se deghiza mereu altfel. Totul zadarnic!

In vremea aceasta îl chinuia gândul și la cealaltă fiică, Margot. Poliția tot nu putuse încă descoperi că numele Ernemann, pe care și-l luase Margot, ar fi trebuit să sune, de fapt, Hartenberg! Dela

o zi la alta taina putea fi deslegată, și anume că aceea pe care trebuia s'o caute era chiar propria lui fiică.

Își găsise desigur moartea în apă, dar cadavrul ei rămăsese dispărut până 'n ziua de azi.

Căsuța lui Hartenberg era ca pustie. Nimeni nu-l vizita; totul zăcea ca mort.

Într'o seară se apropiară de casă câțiva bărbați, cari purtau un obiect lung. Unul din ei descuie, aprinde lumina în tăcere și face un semn celorlalți să ducă povara în casă.

— Puneți coșul în odaia cea mică, zise el cu glas obosit.

Era Hartenberg. Oamenii făcură cum le porunci și plecară apoi, tot așa de tăcuți precum veniseră.

Hartenberg încuiă ușa după ei și păși apoi, cu lumânarea în mână, în odăița de lângă camera lui de lucru. Să tot fi stat acolo vreun sfert de oră; apoi, se întoarce iar. Fața îi e ca de ceară, buzele îi svâcnesc de parc'ar fi văzut ceva înfiorător; caută cu mâna un punct de reazăm și, în sfârșit, se lasă greu pe un scaun acoperindu-și fața cu amândouă mâinile.

— Cu ce am meritat asemenea lovituri, Dumnezeule Sfinte! murmură el.

In acest timp se apropie afară în noapte, de casa singuratecă, o arătare svelță, o fată tânără.

Vântul vâjâia prin frunzișul grădinii. Fata se reazămă, obosită, de gardul grădinii și ochii ei urmăresc raza subțire de lumină ce străbate afară printre obloanele închise ale ferestrelor.

— Cum și-o fi suportând el groaznica soartă? O, numai o singură dată să-l mai pot vedea, să-i privesc fața de departe, fața aceluia care m'a trimis la moarte pentru că mă crede vinoavtă! șoptește ea, cu buzele înfrigurate.

Este biata Margot, care a făcut drumul pe jos

dela Hohenegge și a ajuns destul de târziu în cartierul ei.

— Tata e acasă... sau poate că și Alice!

Ea nu știe ce s'a mai petrecut după plecarea ei. Moartă de oboseală și flămândă cum e, cât i-ar fi fost de drag să se odihnească un ceas măcar în casa părintească. Ar fi aflat dela Alice, în ce fel suportă tatăl lovitura.

Deschide încet poarta de fier și se strecoară spre casă. Nu îndrăznește să bată, dar cel puțin de ar izbuti să poată vedea fața mult încercatului bărbat. Și astfel, dă tiptil târcoale casei. Obloanele sunt toate închise; nu poate vedea nimic. Dar o ușiță dosnică cedează la apăsarea ușoară a mâinii sale; poate intra în gangul întunecat. Poate că Alice a uitat să încuie.

Liniște de moarte învăluie pe biata fată. In bucătărie nu se aude nici cel mai mic sgomot. Frica de o nenorocire, pe care n'o poate încă pătrunde, face ca inima bietei Margot să se strângă. Bâjbâie cu piciorul mai departe, deschide fără sgomot ușa spre mica bucătărie. De aci, o fereastră largă dă spre camera cea mare, astfel că poate vedea totul.

Bucătăria e pe jumătate luminată, căci din odaia alăturată lumina se revarsă și încoace. Nici aici nu se vede Alice; totul pare atât de părăsit! Privirea înlăcrămată a lui Margot cade asupra bărbatului din odaie: tatăl ei! Șade ca distrus în fotoliu, cu fața îngropată în mâini. Din când în când un fior îi cutremură trupul.

— Cât suferă! Pentru mine... pentru mine! șoptește Margot. Iartă-mă, tăticule... O, iartă-mă! N'am făptuit alt păcat, decât acela de a fi iubit!

Deodată se aude un sgomot... afară, la ușa de intrare. Bate cineva! Cine să fie? Alice? Nu, Alice dacă ar fi fost plecată, ar avea cheia la ea. Hartenberg tresare; cu o sforțare, se ridică și iese. Margot rămâne ca vrăjită lângă fereastră.

Tatăl ei apare din nou, însoțit de alt bărbat. Își strâng mâinile. Apoi, străinul zice:

— Nu arăți bine, Hartenberg! Am venit ca să-ți aduc o veste cât se poate de importantă. Margot Ernemann, presupusa ucigașă a contelui de Hohenegge...

Se întrerupe. Hartenberg l-a apucat de braț, pieptul îi se bate năvalnic, ochii aproape să-i iasă din orbite.

— Vino! exclamă el brusc.

Deschide ușa odăiții și Margot poate vedea totul. El arată spre un obiect de forma unei lăzi, acoperit cu o pânză neagră! Margot simte bătăile inimii oprindu-i-se și se ridică în vârful picioarelor....

— Ce-i asta? strigă străinul, uluit.

Atunci Hartenberg apucă unul din capetele pânzei... o smucitură...

Ca lovită de trăznet, Margot se trage îndărăt,

căci ceea ce zăresc ochii ei face să-i înghețe sângele în vine... In coșul cu formă de ladă, pe care l-au pus jos oamenii, se află o moartă.

Comisarul de poliție, căci acesta e vizitatorul lui Hartenberg, se trage înapoi, îngrozit.

— Sfinte Dumnezeule! N'o fi cumva...? exclamă el.

Detectivul stă cu dinții strânși în fața cadavrului. Cine ar putea descrie ce se petrece în pieptul omului acestuia, în cele câteva secunde!

— Ucigașa contelui de Hohenegge! zice el apoi încet.

Comisarul îl privește cu ochi mari. Hartenberg însă, dă din cap cu un zâmbet sfâșietor:

— Când mi-a dat Șeful însărcinarea s'o caut pe ucigașă, i-am dat cuvântul meu că o voiu afla, vie sau moartă! Vie n'am putut-o afla—să mă ierte Dumnezeu — dar mi-am ținut totuși cuvântul: aci zace moartă, Margot Ernemann, de fapt propria mea fiică Margot Hartenberg, îngrijitoarea contelui bătrân și iubita tânărului conte Eberhard de Hohenegge!

— Hartenberg, ți-ai pierdut mințile? Această Ernemann să fie...?

Detectivul dă iar din cap.

— Îți dai seamă acum ce însemnează să-ți urmărești propriul tău copil, carne din carnea ta, sânge din sângele tău, cu intenția de a o preda călăului? Știusem că nu se va bucura multă vreme de libertate, dar speram — ascultă bine! — speram că mă va scuti de rușinea, ca s'o predau călăului. Mulțumesc lui Dumnezeu... nu mi-a înșelat speranțele... aci zace aceea care a fost odinioară mândria mea, bucuria mea, toată nădejdea mea în viitor!

Vocea-i se frânge, hohote de plâns înăbușite îi sbuciumă pieptul. Lasă pânza neagră peste cadavrul întrat în putrefacție.

— Hartenberg! zice comisarul mișcat, nu vreau să fiu polițist în momentele acestea groaznice, nu

vreau să fiu decât om. Erai ferm încredințat că femeia asta a săvârșit crima?

Hartenberg ridică ochii, surprins.

— Nu eram cu toții încredințați? zice el. Cine altul ar fi avut vreun interes să moară contele?

In bucătărie, Margot se agață cu amândouă mâinile de pervazul ferestrei. Una din aripi e pe jumătate deschisă și sărmana poate vedea totul, poate auzi totul! Simte pământul clătinându-i-se sub picioare, îi se face negru înaintea ochilor.

In coșul de colea ar însemna că zace chiar ea, înecată, mutilată, o imagine a groazei! Cine e sinucigașa cu părul blond, care seamănă atât de mult cu al ei, cu picioarele mici, încălțate cu acelaș fel de pantofi pe care-i purtase și ea la plecarea de acasă?

Coi doi bărbați din odaia cealaltă sunt pradă unei groaznice erori. Dar fie! De acum Margot e moartă pentru lume, pentru toți cei cari au cunoscut-o!

Aude din nou vocea aspră a comisarului:

— Dar n'am ajuns încă să-ți spun ce m'a adus încoace la o oră atât de târzie!

— Ce altceva decât raportul că s'a aflat adevăratul nume al lui Margot Ernemann?

— Te înșeli; e cu totul altceva! Dar mai întâi o întrebare, Hartenberg: cum de ai ajuns la cadavrul ăsta?

— Lăsasem vorbă la paznicul unuia din stăvilarele principale, să fiu înștiințat, dacă s'ar pescui un cadavru, care ar avea vreo asemănare cu semnalmentele date de mine. Azi, spre seară, am căpătat vestea. In ce stare sufletească mă aflam, nici nu ți-aș putea descrie. Nu cred ca în viața mea să mă pot consola vreodată de lovitura asta! Totuși, mă dusei făr'de zăbavă la stăvilar, privii moarta din micul șopron, unde fusese depusă, și dădui ordin, ca să fie adusă încoace.

— Dar asta trece, de fapt, peste atribuțiile d-tale, Hartenberg.

— Știu, dar voiu putea motiva destul de bine față de superiorul meu hotărârea aceasta.

— Hm... spune te rog, ești chiar așa de sigur că e vorba de fiica d-tale Margot? N'ar fi pentru întâia oară cazul când am fi victima unei erori; chipul moartei nu mai e de recunoscut.

Hartenberg se întoarse încet în camera cea mare. Comisarul îl urmă în tăcere.

— M'am gândit și eu la asta, zice detectivul. Dar aci nu mai încape îndoială. Este părul nefericitei mele copile, sunt pantofii ei pe cari i-am cumpărat de curând, îi recunosc foarte bine, și apoi încă ceva: în buzunarul moartei am găsit un portofel cu ceva mărunțiș și niște cărți de vizită cu numele Margot. Și portofelul îl recunosc.

— In cazul acesta, nu mai am ce obiecta! aprobă comisarul. Aș vrea să-ți spun vreo vorbă de mângâiere, Hartenberg, dar îmi lipsesc cuvintele față de o nenorocire atât de mare ca a d-tale. Altul ar fi căzut zdrobit; d-ta însă o să-ți revii, dar ți-aș fi dorit din toată inima ca fiica d-tale să mai fie în viață!

— De ce să-mi dorești asta? întrebă aspru detectivul.

— Să-ți spun de ce: pentrucă sunt ferm încredințat că asasinatul din castel l-a comis altcineva!

Hartenberg se trage înapoi, surprins.

— Altcineva? rostește el imperceptibil. Atunci aș fi... nu, nu, astea nu sunt, de sigur, decât niște presupuneri?

— Fără îndoială, dar toate aparențele pledează pentru ele!

— Vorbește atunci... vorbește!

— Iată: încă înaintea înmormântării contelui, care a fost azi dimineață, am făcut în cea mai mare taină o vizită în camera din palat, unde fusese

săvârșită crima. In calitate de comisar, am obținut ușor permisiunea. Ceea ce scăpase din vedere tuturor până atunci, eu am reușit însă să descopăr: am găsit în firida ferestrei, pe jos, ascuns pe jumătate într'o crăpătură, un inel.

— Ei și ce-i cu asta? L-o fi pierdut probabil vreun membru al familiei!

— La asta mă gândisem și eu la început. Dar pe urmă am privit mai cu deamănuntul obiectul și am rămas perplex. Reprezinta un cap de mort, lucrat cu măiestrie, încrustat cu două briliante în cavernele ochilor! Capul e culcat pe două spade încrucișate.

Detectivul sare în sus cu un strigăt răgușit.

— Dar ăsta-i inelul... lui Masca-Roșie, cum ne-a fost descris în amănunțime de către poliția din Paris, care ne-a trimes și un desen al lui.

— Exact. Și la prefectura poliției am comparat inelul cu desenul: o eroare e exclusă în cazul acesta; am găsit așa-zisul „Inelul morții" al lui Masca-Roșie. Dacă însă acest misterios criminal s'a ascuns, după cum presupun, pe după portiera cea mare din camera bolnavului, unde a pierdut inelul, atunci tot el, și nimeni altul e cel care a săvârșit crima!

La auzul acestora, Hartenberg e cuprins de înfrigurare.

— Dacă bestia aceea, hiena aceea cu chip de om a săvârșit asasinatul din castel, atunci — Sfinte Dumnezeule! — atunci eu mi-am împins la moarte copilul nevinovat.

Tremură din tot corpul, se așează în fața comisarului.

— Ai mai vorbit cu Margot după crimă? întrebă acesta.

— Da, aici, în camera asta! Sta în genunchi în fața mea, plângea și se tânguia, jurându-se că e nevinovată; eu însă, am gonit-o, la moarte, eu

însumi i-am indicat fluviul... pentru că nu voiam s'o predau vie călăului! Acum o știi și pe asta!

— Mi-am închipuit eu! zice comisarul dând din cap. Ce groaznică fatalitate!

Și se ridică, nesimțindu-se bine lângă omul acesta. Hartenberg are un ghinion oribil de o vreme încoace! se gândi el.

Detectivul își revine cu greu.

— Știe șeful ceva despre asta? întrebă el, respirând anevoie.

— Nu numai atât, dar Masca-Roșie e chiar în mâinile noastre.

O nouă surpriză.

— Și ați putut prinde — fără mine — așa de ușor pe omul acesta, după ce mi-a jucat o astfel de farsă? E cu neputință! exclamă Hartenberg.

— Da, vezi d-ta, în meseria noastră trebue contat întotdeauna pe surprize! Ce nu s'a putut obține prin sforțări extreme, s'a putut realiza printr'o simplă întâmplare!

— Dar cum... cum oare?

— Ei, individul combinase o nouă lovitură. El trebue să fi aflat că bogatul baron de Bergen avea un fiu flușturatic, cam disgrațiat, plecat în lume. Baronul a murit, și ticălosul de Mască-Roșie a venit de s'a dat drept fiul acela. De astă dată, însă, a căzut în cursă, poliția l-a arestat chiar în palatul baronului Bergen, și acum stă într'o celulă cu gratii groase.

Hartenberg își frecă fruntea.

— Prins vasăzică! Dar atunci... unde a dus o pe Alice?

— Ah, fiica d-tale cea mică pe care omul acela a sedus-o și o amenință cu moartea, oridecâteori aflai urma lui? De, n'o știm încă.

— S'ar putea s'o fi ascuns în palatul Bergen.

— Se prea poate; eu n'am fost de față la arestare, așa că nu știu cum s'au desfășurat lucru-

rile. Probabil că ai să te ocupi mâine de afacerea asta?

— Mâine disdedimineață voiu cere permisiunea Șefului, de a sta de vorbă cu criminalul arestat. Văzând că s'a isprăvit cu gloria lui, n'o să-și mai păstreze tainele!

— Îți urez mult noroc; pentru azi... noapte bună!

Intinde lui Hartenberg mâna; dreapta detectivului arde ca 'n friguri.

De cum a plecat comisarul, Hartenberg încuie ușa și se așează pe scaunul de lângă masă.

Un geamăt înăbușit, dureros, îi umflă pieptul:

— Mi-am ucis copila!

Margot a auzit totul. Trebue să facă o sforțare ca să nu țipe, auzind că nu mai era bănuită și că misteriosul individ, Masca-Roșie, ai cărui ochi îi zărise într'adevăr pe după portieră, ar fi asasinul.

Și nu numai atât; mai e și arestat! Dar ce vor fi însemnând cuvintele comisarului că Alice, sora ei, ar fi fost sedusă? Cu repeziciunea fulgerului, se face lumină în creerul ei. Tânărul acela, pe care l-a găsit la Alice, care-a înșelat-o și pe care l-a văzut apoi pe pod sau i s'a părut că-l recunoaște totuși, nu e altcineva decât tot Masca-Roșie!

El a sedus-o pe Alice, el o ține ascunsă, ca zălog și amenințare împotriva tatălui? Dacă e cumva prea târziu pentru salvarea nenorocitei?

Din nou un suspin dureros îi parvine la ureche. Hartenberg s'a ridicat. Ce-a auzit adineauri e prea mult pentru un om, chiar de ar avea nervii de fier.

Ia lampa și astfel, pășește în odăița de alături, în care se află moarta! Cu ochii larg deschiși, privește pe acea care zace în coș. Pune lampa pe masa de alături. Apoi smulge pânza neagră și bărbatul acela, tare ca fierul, cade în genunchi.

— Margot... Margot! Poți tu ierta pe orbitul tău tată? strigă el cu glas cutremurător. — Te-am omorât fără ca să fii căutuși de puțin vinovată! Pen-

tru așa ceva nu există iertare; asta mă va face să-mi pierd mințile.

Afară se deschide o ușă. El nici n'aude. Margot a intrat în camera cea mare; nu mai poate vedea durerea năpraznică a omului acela, fără ca să nu intervie, întâmple-se orice!

Nu era oare Masca-Roșie arestat și ticălosul nu va trebui să-și mărturisească crima?

Cum îi mai tresaltă inima de bucurie că și Eberhard va trebui s'o recunoască nevinovată, cu toate că dimineața, în spaima ei cea mare, i-a mărturisit o vină inexistentă! Groaza de a se afla în fața unui cadavru necunoscut, care, din întâmplare, are părul ei, care poartă pantofi ca ai ei — lucru ieftin de fabrică — și care o fi găsit probabil și portofelul pe care Margot l-a pierdut în noaptea fugii, acolo pe pod... toate astea dispar în fața unicului, sublimului gând că a fost redată vieții și tatălui ei care o plânge ca pe o moartă.

A păsit în pragul camerei vecine și tot sângele îi năvălește la inimă.

CAP. 14

Și totuși, o stricată!...

— Tată! Tată! șoptește un glas tremurător.

Bărbatul îngenunchiat tresare, întoarce capul și vede la ușă un chip de fată, dar nu-i vine să-și creadă ochilor. O negură roșie îi plutește parcă dinaintea privirilor, mâinile-i fac mișcări, de parc'ar vrea să gonească o fantomă. Dar arătarea nu dispare; cunoaște doar ochii aceștia...

— Tăticule... m'am întors iar acasă! Vrei să mă primești! întreabă cu sfiiciune ființa aceea.

Detectivul se ridică.

— Margot! strigă el ca ieșit din minți. Dacă nu ești o fantomă, dacă trăiești...?

— Trăiesc, tăticule! Colo nu-i decât o străină, o biată nenorocită pe care n'o cunoaștem!

Un strigăt nearticulat izbucni din pieptul lui Hartenberg. Pierzând orice stăpânire de sine, acesta se repede la Margot, înlănțuind-o strâns, ca și cum i-ar mai putea fi răpită odată.

Ea se apleacă, cu un zâmbet dureros, asupra lui și-i vorbește ca în zilele de pace și liniște.

— Vino, Margot, zice el în sfârșit, ținându-i mâinile într'ale lui. Să-mi spui cum de a putut decurge visul acesta îngrozitor.

Pornesc amândoi spre odaia cea mare și ușa se închide în urma lor.

Margot șezu la masă și trebui să povestească tatălui ei tot ce-i se 'ntâmplase din noaptea aceea. Numai despre femeia care a adăpostit-o și în care a recunoscut pe aceeași persoană, ce apăruse în grădină, nu vorbește nimic, ocolind înadins punctul acesta, având impresia că între ocrotitoarea ei și Hartenberg trebue să existe o legătură obscură, de care nu-i e îngăduit să se atingă.

Ii relatează, deci, numai că voise, în disperarea ei să se arunce în apă spre a-și găsi moartea, dar că, trebuind să vie în ajutorul unei femei străine, aceasta o adăpostise scurtă vreme.

Mai spune că ar fi zărit în noaptea aceea pe omul cu masca roșie și că aceasta îi dăduse putere să mai rămâie în viață spre a-și dovedi nevinovăția.

Și acum, criminalul fiind arestat, toate se vor îndrepta.

— Și până azi ai fost la femeia aceea? Cum o chiamă? întreabă tatăl.

Margot roșește. Să mărturisească oare totul?

— Am fost la Hohenegge, tăticule!

— La contele cel tânăr?

— Țineam să-l mai văd odată, acum, când știam că omul pe care-l zărisem pe după portieră nu era o fantomă, ci ucigașul.

— Şi — i-ai vorbit?

— Da, azi dimineaţă, după înmormântarea tatălui său.

Hartenberg priveşte cu neîncredere crescândă chipul fiicei sale, care s'a aşezat lângă el pe un scăunel şi-şi sprijină braţele pe genunchii lui.

— Te fereşti de privirile mele, Margot? Ce 'nsemnează asta? Nu te iubea contele Eberhard din tot sufletul?

— Ba da, tăticule!

— Dacă în primul moment n'a vrut să mai ştie de tine, îngrozit de presupusa ta faptă, se explică uşor, căci şi el, ca şi toată lumea, te credea ucigaşa tatălui său. Dar acum totul s'a schimbat. Nu te crede nevinovată?

Margot caută cuvinte, tâmplele-i svâcnesc.

Hartenberg îi ia capul în mâini. Vocea îi tremură.

— Margot, nu mă tortura! Ce s'a întâmplat între voi? Dacă Eberhard nu mai vrea să recunoască ceea ce-ţi datorează, atunci eu, ca tată, va trebui să mă prezint la dânsul, spre a-l sili să-şi ţie cuvântul, pe care ţi l-a dat, de sigur.

Face o pauză. In hohote dureroase de plâns, fata caută să-şi ascundă capul în poala lui, lipsindu-i puterea să-i mai ascundă starea în care se află.

Hartenberg o agâlţâie de umeri.

— Margot... bănuiala mea. Priveşte-mă în ochi şi spune-mi că ai rămas curată în dragostea aceasta!

Tremurul care a cuprins-o, tăcerea ei, sunt pentru el un groaznic răspuns.

Se ridică greoiu, faţa-i are o expresie aspră:

Cereţi mâine numărul 7 arturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I. Calea Victoriei 5.

— Vino, zice el brutal. Ne mai ducem încă în noaptea asta la Hohenegge! Vreau să văd dacă nobilul domn conte îndrăznește să dea tatălui un răspuns negativ!

Dar Margot întinde mâinile în semn de refuz.

— Nu mă duc, tată, nu pot... nu vreau să fiu soția lui Eberhard!

Detectivul o privește uimit.

— Aud bine? Ai fost a lui cu trup și suflet, pentrucă voia să te ridice la el, ați fost despărțiți scurtă vreme printr'o fatalitate groaznică, iar acum, când eu, tatăl tău, vreau să pledez pentru nevinovăția ta, tu eziți... te feresti chiar să mă însoțești?

Își prinde capul în palme, neputând domina cu mintea toate astea.

Nenorocita se luptă să respire. Ce-ar putea, oare, răspunde, ce-ar putea face ca să împace pe taică-său?

— Te implor, tătucule, iartă-mă dacă poți dar Eberhard de Hohenegge nu trebue, — nu, nu trebuie să fie soțul meu!

Hartenberg s'a apropiat de ea, apucând-o de brat. O privește dezamăgit.

— Aici nu se petrec lucruri curate! gâfâie el. — Răspunde: nu crede contele Eberhard în nevinovăția ta?

— Ba a crezut, dar i-am răpit eu credința!

— Tu? De ce?

— Pentrucă n'a voit să renunțe la mine și să-mi înapoieze cuvântul! Atunci i-am declarat că eu aș fi omorât pe tatăl său, că l-aș fi mințit și înșelat!

Detectivul se dă înapoi, speriat, de parc'ar avea o nebună înaintea sa.

— Tu ai făcut aceasta? De ce, de ce? Și n'a vrut să-ți înapoieze cuvântul? Vrea să repare nedreptatea, vrea să spele rușinea ce a căzut asupra

capului tău și a tatălui tău? Și totuși... dar vorbește... vorbește odată! strigă el sălbatic.

Dar Margot dă doar din cap, stând în genunchi și neîndrăznind să ridice ochii.

— Vasăzică... tot o prostituată! gemu dureros tatăl, acoperindu-și fața cu mâinile.

Ea nu caută să înlăture această îngrozitoare lovitură, căci nu-i e îngăduit să trădeze taina lui Eberhard, chiar de ar fi să piară ea din pricina aceasta!

Din nou aude vocea aspră a tatălui ei:

— Și mai îndrăznești să vii tuc'odată sub acoperișul meu, tu, prea lașă, ca să cauți moartea! Ceeace mă umplușe de nemărginită bucurie, că te văd salvată, pe jumătate liberată de groaznica bănuială a crimei, s'a schimbat din nou prin propria ta vină, în cel mai amarnic ceas al existenței mele. Ai fost amanta contelui, el vrea să-și facă datoria, te iubește... și tu îl respingi! Pentru cea din urmă oară te somez: expune-mi adevăratul motiv!

— Nu pot... tată. Să mă judece Cel-de-Sus!

— Ai alt amant?

Ea vrea să răspundă, dar apoi își mușcă buzele. Dacă va spune nu, tatăl se va liniști și mai puțin.

Hartenberg înaintează spre ea cu pumnii strânși.

— Vasăzică, asta este... asta! Hahaha! Cum se poate cineva înșela asupra copiilor săi, din dragoste absurdă pentru dânșii! Ei, de cum au căpătat aripi, te înșeală, își bat joc pe sub ascuns de nerozii de bătrâni. Nu mai am niciun copil! Pustie mi-e bătrânețea! Și tu îndrăznești să ceri iertare... tu... tu?

Și cade, gâfâind, pe un scaun.

Margot s'a ridicat cu greu și, clătinându-se, se îndreaptă spre ușă.

— Plec... plec, îngână ea cu buzele albe ca de ceară.

Și tatăl nu face nici-un gest ca s'o reție.

— Aș fi preferat ca să fi zăcut moartă în odaia de alături în locul acelei sărmane străine, care poate că a fost mai puțin vinovată decât tine! rosti Hartenberg cu glas aspru.

Ea deschide ușa.

— Atunci, am să rămân și de acum încolo moartă pentru tine, tată... rămâi cu bine... rămâi cu bine!

Vocea lui Margot se stinge. Ușa se închide în urma ei.

— Margot! strigă deodată detectivul, nevrând să renunțe cu totul la ea, ci s'o ascundă undeva... până ce va fi deslegat taina dela Hohenegge!

Nimeni nu răspunde. Se repede la ușa care duce spre grădină. Nu e închisă. Când s'o deschidă, un vânt puternic îi biciuiește obrazul și un fulger orbitor spintecă cerul.

Dincolo de gardul grădinii, detectivul poate distinge silueta unei fete tinere... Margot! Lângă ea pășește un bărbat. Amândoi se îndreaptă spre oraș.

Hartenberg se trage înapoi.

— Vasăzică, tot e adevărat! îngână el. Noul ei iubit aștepta pe stradă, să vadă cum o să fie primită de către tatăl ei!

Amărât intră, trântind ușa după el; a pierdut pe Margot pentru a doua oară...

Leonie de Brissac se duse în camera ei cu presupusul servitor, care a urmat-o zâmbind.

— Ce cauți aici? Ți-ai pierdut mințile? Tocmai în ziua asta, în care castelul mișună de atâtea persoane, cari au asistat la înmormântare?

— Fii, te rog, cât se poate de calmă, odorul meu! răspunse el. La ce să te iriți? Dacă viu eu încoace și nu prefer să aștept vizita ta în oraș,

trebue să știi că am motive cât se poate de serioase. Și apoi, țin să-ți mai exprim și mulțumirile mele pentru amabilul tău ajutor din zilele trecute. Dacă trăsura ta n'ar fi cotit la momentul oportun ..

— ...poliția te-ar fi arestat, complectează scurt Leonie. Ce ispravă ai făcut în noaptea aceea? Nu mi-ai dat încă nicio explicație în privința asta!

— De ce vrei să-ți împovărezi frumosul tău cap cu asemenea lucruri, Leonie? Am fost urmărit și, la un moment dat, mă aflam la strâmtoare. Ai avut drăgălășia să mă primești, și, după un sfert de oră, să mă lași să cobor într'un anumit loc, pe care-l hotărâsem. Nu te sinchisi câtuși de puțin de rest!

— Dacă n'aș fi avut de gând să merg la gară, să iau trenul de noapte, care mergea spre Hohenegge, sau dacă n'aș fi întreprins de fel plimbarea aceea spre a mă duce la croitoreasă...

— Atunci probabil că aș fi găsit vreo altă gaură în care să mă furișez!

— Sau că mult temutul Mască-Roșie ar sta azi la închisoare!

Hector Rammont scoate printre dinți un sunet șuierător.

— Nu mai pomeni de asta! Folosește cât mai rar cuvântul acesta; altminteri, ți-ar putea deveni primejdios odată! Nu ne turbură nimeni aci?

Leonie se trântește pe o sofa și ridică din umeri, jignită. Rammont, aproape că nici nu ia în seamă asta. Pășește spre ușa lăturalnică și o deschide brusc. Camera e goală, mama baroanei nu e acolo.

— Așa! Și acum ascultă ce mă aduce înceace!

Se așează pe unul din taburetele tapisate.

— Îți trebuo ceva bani? întreabă Leonie plictisită.

El face cu mâna un gest disprețuitor.

— Vremurile acelea au trecut, Slavă Domnu-

lui! Azi mă joc cu milioanele și nu cred că astfel de sume să-ți stea la dispoziție.

— Revino la chestie! zice ea mânioasă.

— Cer dela tine un serviciu, numaidecât, făr' de șovăială! In camera în care a zăcut contele înmormântat azi, trebue să se afle în firida ferestrei, pe undeva pe jos, probabil în vreo crăpătură, Inelul Morții... al Măștii-Roșii! L-am pierdut acolo și, din năcate, abia azi am observat.

Leonie întoarce spre el frumosul ei cap, cu o expresie iscoditoare.

— Ții atât de mult la inelul acela?

— Nu-ți dai seamă? Inelul mi-a mai dispărut odată și a căzut în mâinile poliției... atunci, la Paris. I s'a copiat modelul, sunt destul de deștept ca să ghicesc aceasta. S'a întors atunci iar în posesia mea, dar cel care-l avusese plătise cu viața. De astă-dată l-am pierdut, dar trebue să-l recapăt, căci de va fi găsit în încăperea în care a fost săvârșită crima...

Tace. Leonie îl privește cu ochi arzători.

— Înțeleg! zice ea dând din cap. S'ar putea ajunge la convingerea că, până atunci, Margot fusese bănuită pe nedrept, că dimpotrivă celălalt, Masca-Roșie...

— Procură-mi inelul cu capul de mort! Nu se poate să-l fi pierdut în altă parte decât acolo sus!

— Ai ghicit! Dar inelul a și fost găsit. Vii prea târziu!

— Mii de tunete! exclamă Hector Rammont. In a cui mână se află oare?

— O mână spală pe cealaltă. Iți cer și eu un serviciu și atunci ai să afli și tu numele persoanei care și-a însușit inelul!

Rammont își mușcă buza de jos. Apoi răspunde într'o hotărâre repede:

— La ce atâta vorbă? Cu o femeie tot nu ieși niciodată la capăt. Ce vrei?

— O nimica toată pentru dibăcia ta. O cunoşti pe Margot Ernemann!

— Ce-i cu ea? Poliţia tot o mai caută! Hahaha! Au să caute mult şi bine!

— Cine ştie, Margot a fost aici azi dimineaţă! Rammont sare îndărăt.

— Se vede că ţi-ai pierdut minţile, Leonte? Persoana asupra căreia a căzut bănuiala crimei... a murit!

— Te înşeli; trăeşte!

— Iţi spun că chiar eu am... ei, acum poţi s'o ştii — am azvârlit-o în noaptea ceea peste pod în fluviu!

— Imi pare rău, prietene. Să ştii că ai avut ghinion! Persoana s'a salvat sau a fost salvată!

Hector Rammont murmură un blestem.

— Chestia asta îmi încurcă toate socotelile. M'a recunoscut, m'a văzut aici şi în noaptea ceea, — şi încă fără de mască, în casa tatălui ei! Ce păcătoşenie! Unde se află acum? Spune-mi cel puţin asta, ca să ştiu unde s'o găsesc!

— A plecat, a fugit într'o sălbatică agitaţie, căci dispun de un mijloc, ca s'o silesc, să-mi cedeze pe conte. Dar cu totul altceva e cu Eberhard. Luptă cu sine, şi ştiu că, la urma urmelor, va ajunge la hotărârea să desfacă logodna noastră, şi aşa destul de şubredă, căci în cugetul lui tot o mai învăluie cu un nimb pe acea Margot!

— Ce-mi folosesc toate astea? Spune-mi mai bine cum aş putea-o răpune pentru totdeauna! insistă Hector, înciudat.

— Ai s'o afli şi asta. Dar ne abatem dela chestiunea principală. Trebue să convingi pe contele Eberhard mai întâi de necredinţa lui Margot, înainte de a o face să dispară!

— Şi cum se poate asta?

— Treaba ta! Un cap aşa de iscusit ca al tău găseşte mii de căi, spre a ajunge la ţintă. Caută de

pune stăpânire pe Margot și dă-mi apoi de veste. Mai mult nu-ți cer. Odată ce-mi voiu fi împlinit scopul, va vedea Eberhard cu proprii lui ochi, ceeace în sufletul lui tot nu crede; mi-am realizat atunci ținta și poți face cu creatura ceea orice poftești!

Hector Rammont stă un timp cufundat în gânduri. Apoi se ridică.

— Bine! Nu mai zăbovesc pe aici și am să văd eu ce e de făcut! Margot aceea trebue suprimată, căci mi-a văzut fața în ceasul acela, îmi cunoaște numele prin sora ei!

— A... ai legat o dragoste nouă?

— Nu întreba; doar atât: aveam un plan, care n'avea nicio legătură cu dragostea. Îți mai aduci aminte de numele Ochiu-de-Pisică?

— Mult temutul detectiv?

— Da, nu e altul decât Hartenberg, tatăl lui Margot și al surorii sale Alice. Ceeace am vrut

să obțin, am izbutit; deocamdată, eu mai țin cărțile în mână. Ia seama ca detectivul să nu-ți devie primejdios și ție!

— Mie?

— Cine poate ști? Fiica lui știe că baroana de Brissac e în legătură cu Hector Rammont. De aceea, poartă de grijă ca să-ți întărești din vreme situația. Mărită-te cât mai repede, vei fi atunci contesă, restul se va aranja după aceea!

— Am să fiu cu ochii în patru! Mă pot bizui pe tine?

— De astă dată, da! Am și eu tot interesul s'o pot căpăta pe Margot în mâna mea. Imi stă în drum. Rămâi cu bine!

In dimineața aceea, în care castelul era plin de străini, el se putea furișa mai cu ușurință, dispărând în vălmășagul celor cari plecau.

La ușă, se trage îndărăt.

— Vine cineva! exclamă el.

Leonie se ridică repede.

Cu agilitatea unei pisici, falsul servitor se furișează sub porticră.

Era și timpul. Cineva zgâlțâie ușa încuiată. Leonie așteaptă o vreme, apoi deschide.

Mama ei, bătrâna baroană, se află în fața ei.

— De ce te-ai încuiat? întrebă ea, mirată.

— N'am vroit să fiu deranjată, răspunse ea. — Dar ce s'a întâmplat? De ce ești așa de enervată?

Baroana întinde deodată brațele și o strânge pe Leonie la piept.

— Sărmana mea copilă! Fă-ți curaj, sunt aducătoarea unei vești nenorocite!

Leonie urăște aceste isbucniri sentimentale, dar fără voie se sperie.

— Dar ce s'a mai întâmplat iar? De sigur că e ceva cu Eberhard! Vorbește calm, mamă, răspunde ea, conducând spre divan pe baroană, care

e într'un hal de iritație grozavă. — Despre ce nenorocire vorbești?

Bătrâna, o femeie cam slabă, cu greu se poate stăpâni.

— Tocmai mă despărțisem de niște mosafiri în sala cea mare, că Eberhard trimise pe cineva să mă roage să viu la el... logodnicul tău!

Insoțește ultimul cuvânt cu un hohot disperat de râs.

— De ce râzi așa de ciudat, mamă? Nu sunt cu adevărat logodnica lui Eberhard? N'a fost asta ultima dorință a bătrânului conte pe patul de moarte?

Baroana dă din cap.

— Firește că da... dar închipuiește-ți... Eberhard a luat hotărârea, să desfacă logodna, de care eu am și vorbit la toată lumea.

Leonie strângo pumnii în taină. Vasăzică, totuși! Intreaga ei scenă de dimineață din cavoul castelului a fost zădărnicită!

El începe să-și piardă încrederea în ea, se îndoiește de tot ce vine dela dânsa!

— Ți-a declarat Eberhard asta pe față? exclamă ea.

— A făcut-o cât mai cruțător. Totuși mi-a declarat, fără nici-un fel de rezervă, că nu se poate amăgi pe sine-însuși, că nu te iubește și că inima-i aparține celeilalte, criminalei! Nu se va însura însă cu dânsa până ce nu se vor fi risipit norii întunecoși cari plutesc în jurul persoanei ei.

— Așa! exclamă cu răceală Leonie. Și tu? Ce i-ai spus tu la toate astea?

— Sfinte Dumnezeule, eram că zăpăcită! De unde să știu eu ce s'a petrecut între voi? Dar atâta e sigur că, în trista stare materială, în care ne zbatem de mult, am făcut până azi mai multe împrumuturi. Suntem expuse să rămânem pe drumuri!

Leonie are doar un zâmbet de dispreț. Jalea și frica maică-sii pentru precara existență o lasă rece.

— Te rog, mamă, nu te mai enerva, îi spuse ea. Dacă Eberhard crede că, cu mine, o poate rupe așa de ușor, apoi se înșeală amarnic!

— Dar... ce vrei să faci oare?

— Așteaptă! Ce mi-a trimis vorbă?

— Eram cu totul distrusă; l-am rugat să ia în considerație reputația noastră, dar a rămas neclintit în hotărârea sa. Ci-că va găsi el o explicație față de societate, care să ne ferească pe amândouă, și mai ales pe tine, de bârfeli. De altfel, mi-a oferit o rentă...

— A îndrăznit una ca asta? Un cadou în locul numelui său și al milioanelor sale?

— Sfinte Dumnezeule, ce alta putem face? Ba trebuie să mulțumim lui Dumnezeu că e și atât de prevenitor cu noi. Nu vrea să se înșoare și pace!

Leonie stă în picioare în fața maică-sii.

— Nu vrea? Ei bine, va trebui!

— Leonie! Ai înebunit? Și apoi... voia să vie încoace ,după ce voiu fi vorbit cu tine, ci-că să ia răspunsul tău...

— Atunci lasă-l să vie! Cauza noastră încă nu e pierdută. Te rog numai, mamă, să nu te mire, orice ai auzi sau ai vedea!

— Da, dar...

— Tăcere! A și venit!

Se aud pași în anticameră! Dar până ce contele Eberhard, care luase o hotărâre fermă, să ti deschisă ușa, Leonie se aruncă în hohote de plâns la picioarele mamei sale, îngropându-și fața în poala ei.

— Nu suport rușinea asta! Mai bine moartea din mâna lui! strigă ea cu ton sfâșietor.

Contele Eberhard rămâne în prag, privind uluit tabloul ce se oferă privirilor sale. Tot așa de consternată și de uluită este și bătrâna baroană. Ea nu știe, pur și simplu, ce însemnează asta, de ce joacă Leonie teatru.

— Leonie! strigă ea încurcată. Spuneai mai adineauri....

Brațele cari o cuprind o ciupesc atât de tare, că bătrâna scoate un țipăt de durere. Și abia acum ea începe să-și dea încetucâtva seamă. Eberhard se apropie emoționat.

— Te rog, Leonie, liniștește-te, te rog! zice el cu căldură. — Am ținut de datoria mea, să aduc la cunoștința mamei tale hotărârea pe care am luat-o înainte de a veni, să-ți vorbesc, deschis, cinstit ca un bărbat. Te plâng din toată inima, Leonie, vreau să fac totul ce-mi va sta în putință ca să-ți asigur viitorul. Vei găsi un soț mai bun decât ți-aș fi putut fi eu.

Leonie se ridică încet. Ochii îi sunt plini de lacrimi, pe chipul ei nu-i nici ură nici mânie, ci doar nemărginită desnădejde, cea mai adâncă durere.

— Nu-i nimic, vere, șoptește ea, știu că de acum s'a sfârșit între noi. Mă socoți o mincinoasă, o calomniatoare, o creatură însuflețită de o ură oarbă...

— Leonie, să nu vorbești cu atâta amărăciune!

— Te rog, lasă-mă! Nu te poți rupe de fata aceea, care a pus stăpânire pe inima ta, chiar de ți-ai spune singur, de mii de ori, că e o ființă nedemnă!

— Nu e adevărat, Leonie! Doar am auzit eu însumi ce spunea azi dimineață; s'a acuzat ea însăși, dându-și singură epitetul de mincinoasă, a fugit, și, cu toate astea, cred că ea n'are nicio legătură cu crima. Dar apoi mi-am frământat creierul și m'am gândit la toate. Nu, de o mie de ori nu... e nevinovată, a fost calomniată și față de tine; e curată ca aurul! Ceva misterios, enigmatic, o silește să fugă de mine, dar cu toate astea nu mi-o pot smulge din inimă. N'aș putea fi soțul tău cu imaginea ei în suflet.

— O iubești dar atât de mult pe această Margot?

șoptește ea, privindu-l printre lacrimi, pe când mama ei asista mută la această scenă.

El cade pe un scaun, acoperindu-și fața cu mâinile.

— Nu pot... nu pot s'o uit! Într'o bună zi au să se limpezească toate și atunci voiu afla ce ne-a despărțit într'un chip atât de îngrozitor! îngână el cu căldură.

— Dar eu, aceea pe care o respingi, care a făcut poate ceva nedrept, dar numai din sălbatica teamă de a nu te pierde, pe mine mă urgisești, nu sunt pentru tine decât o calomniatoare, Eberhard?

— Nu sunt supărat pe tine, Leonie! Admit că-mi voiai tot binele!

Ea izbucni din nou în hohote de plâns.

— Tot binele, Eberhard! Nu mă gândeam decât la tine, nu la propria mea fericire, pe care mi-o zugrăvisem atât de frumoasă, încă înainte de a fi venit încoace. Te iubeam încă demult și, dacă mă mistuia o gelozie nebună, era pentrucă te știam sub vraja fetei aceleia, care nu e vrednică de tine...

— Leonie, te rog, calmează-te! N'o calomnia pe Margot, îmi faci nespus de rău! se roagă el.

— Iartă-mă... iartă-mă, mi-am pierdut într'adevăr mințile! murmură ea. Mă voiu resemna, voiu pleca spre a te scăpa de prezența mea. Nu mai am decât o singură caldă dorință: să n'ajungi niciodată să cunoști groaznica dezamăgire de a fi fost înșelat de acea Margot. Nu e o criminală, cred și eu acum aceasta, a fost o eroare grozavă, căreia i-am căzut cu toții victimă... dar ce o fi ea altminteri...

Vocea-i se frânge, buzele ei caută mâinile lui Eberhard.

— Păstrează-mi cel puțin o amintire frumoasă!

Bătrâna baroană se apucă de cap, uluită. Dacă Leonie vrea să hotărască cu orice preț pe vărul

ei să se însoare cu dânsa, apoi și-a ales un mijloc pe care ea, mama, nu-l poate pricepe.

Eberhard se înduioșează.

— Suntem cu toții dominați de un vis năprazinic, Leonie, și trebue să ne iertăm reciproc. Să ne despărțim în pace, nimeni nu va spune de tine un cuvânt jignitor, port eu grijă de asta. Castelul Hohenegge ți-e deschis oricând.

— Îți mulțumesc, Eberhard!

Ea șoptește cuvintele acestea cu voce moale, stinsă. El vede cum ea luptă cu sine, cum îi zvâcnesc buzele și mila amenință să-l copleșească. Leonie de Brissac își întoarce puțin capul, de parcă n'ar mai avea putere să privească în ochii lui.

— Mâine părăsesc castelul, zice ea încet.

— Ba nu, intervine el. Ești prea turburată. Mai rămâi cel puțin o săptămână!

Ea refuză categoric:

— Cu neputință, nu vreau... nu pot să rămân!

El ridică surprins capul.

— Ai vreun motiv deosebit, Leonie?

— Nu vreau să te văd decăzând și mai mult, decât până acum!

— Leonie... știi oare mai mult despre ea? Mi-ai putea da o dovadă concretă?

Gelozia a pus din nou stăpânire pe el. Otrava se cuibărise prea adânc!

— Nimic... nimic... rămâi cu bine!

Ea vrea să părăsească în grabă camera, dar el stă la spatele ei și o apucă de mâini.

— Leonie! exclamă el, răgușit. — Tu știi mai mult, decât am aflat eu până acum! Vorbește!

— Nu, tu o iubești prea mult pe fata aceea, fii fericit cu Margot!

Dar ea nu poate scăpa din mâinile lui. El se luptă cu dânsa.

— Dela cine ai informații? Nu mă martiriza!

Ea își mai întoarce odată fața spre el

— Sărmane! Ce știe aproape jumătate oraș, a rămas o taină pentru tine!

— Dar ce... ce oare?

— Margot s'a reîntors în brațele fostului ei amant și s'a instalat în casa lui!

El o privește cu ochi sticloși.

— Astea sunt iar vechile calomnii.. nu-i adevărat!

Ea se îndreaptă spre ușă.

— Rămâi cu bine!

— Nu! Vreau un nume, vreau să mă încredințez cu proprii mei ochi dacă nu-i se face o nedreptate! Cum îl cheamă pe acela a cărui amantă ar fi ea acum?

— Pretinzi cu adevărat această ultimă, netăgăduită dovadă?

— Da.. da!

— Bine! Ți-o procur. Va fi ultimul serviciu al dragostei mele.

— Când?

— In... douăzeci și patru de ore... sau de nu, sunt o mincinoasă.

O clipă o privește buimăcit, apoi el se trage îndărăt.

— Peste... douăzeci și patru de ore, — murmură el, ieșind încet.

Leonie sare în sus ca o panteră.

— Va fi pentru tine o lovitură mai grea ca toate câte-ai primit până acum! Iadul să-mi vie acum într'ajutor, că de nu, jocul e pierdut!

Maică-sa întinde brațele spre ea.

— Leonie, copila mea! Pentru numele lui Dumnezeu, ce însemnează toate astea?

Cereți mâine numărul 8 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2.

Librăria Editoare IG. HERTZ. Bucuresti I. Calea Victoriei 5.

Cu un zâmbet dispreţuitor, tânăra baroană răspunde:

— Aşteaptă! Dac'ar fi după tine, am ajunge să cerşim!

CAP. 16

Planul diabolic.

Margot e în stradă. Un fulger sfâşie norii; va fi o noapte furtunoasă. E obosită de moarte, picioarele abia de o mai ţin.

Pentru a doua oară a fost izgonită din casa părintească, pentrucă nu poate deveni soţia lui Eberhard, nici măcar dacă aceasta ar fi voinţa lui. Femeia aceea demonică l-ar distruge fără de milă.

Vântul îi suflă în faţă şuviţe din părul ei blond, dar ea nu ia nimic în seamă. Un fior îi străbate corpul, gândindu-se la moarta care rămâne în casa tatălui. El va da drept înecată pe fiica lui, aruncând-o astfel pe ea, Margot, între morţii vii!

Incotro acum? Îşi aminteşte de povestirea comisarului: Alice, sora ei, se află, desigur, în casa baronului de Bergen, iar omul cu masca roşie fusese dus la închisoare, după ce planul său de a se da drept baronul de Bergen fusese zădărnicit.

Cel puţin aşa înţelesese ea. Dânsa nu bănuieşte adevărul exact! Inainte de a pleca, de a părăsi oraşul pentru totdeauna poate, ar mai vrea să vadă odată pe Alice, să-i vorbească şi să-i dea în grijă pe tatăl lor.

Apoi se va reînfoarce la femeia care zace rănită în locuinţa ei şi care de sigur că-şi frământă creierul, deoce nu se întoarce aceea pe care o trimisese la Hohenegge!

Deodată, o voce îi răsună la ureche. Un bărbat s'a apropiat de ea; nu-i poate vedea faţa deslușit.

— Așa de singură, frumoasă copilă? zice el lingușitor. Va izbucni îndată o furtună. Nu vrei să te iau sub scutul meu?

Margot, copil crescut într'un oraș mare, nu se miră de această acostare. Răspunde rece:

— Te rog, vezi-ți de drum. N'am nevoie de însoțitor!

Dar bărbatul tot nu se depărtează.

— Ce năzuroasă! râde el, observând-o atent cu coada ochiului. Poate că ai făcut până acum experiențe rele cu bărbații.... eu însă sunt o excepție... Mi-ar face nemărginită plăcere, dac'aș putea sta cu d-ta de vorbă, un ceas măcar, colo, la cafenea!

Incearcă s'o ia de mijloc.

— Strig ajutor, dacă nu mă scutești imediat de prezența d-tale! amenință ea, cu ochi fulgerători.

Tânărul are pe buze un cuvânt brutal, dar iată că ceva mai departe se ivește un gardist. Prefăcându-se că se scuză, el salută și se retrage. Margot a scăpat. Pășește și mai grăbită înainte.

Cunoaște palatul bogatului baron de Bergen. I-l arătase odată tatăl ei. Cum mai are ceva bani mărunți, un rest din banii pe care i-i dăduse femeia rănită, pentru drum, poate lua tramvaiul. Se urcă repede. Aci e ferită de îndrăznelile bărbaților.

Nu s'a așezat bine în vagon, că tânărul sare și el pe platforma dela remorcă, într'un loc ferit, de unde urmărește fiecare mișcare a lui Margot.

Ajunsă la destinație, ea se ridică. In acelaș timp părăsește și tânărul remorca.

E foarte întuneric. O ploaie repede se pornește. Margot a și uitat de străin. Fără de umbrelă, ploaia o udă. Dar e foarte aproape de palatul Bergen, unde ținea să se informeze până a nu porni mai departe.

De sigur că aceasta nu putea s'o expuie la vreo primejdie.

Și, totuși, se simte cotropită de un simțământ

ciudat, când se găsește în sfârșit, lângă grilajul parcului, a cărui poartă e încuiată.

Cu o sforțare, alungă frica aceea ce o copleșise. Dacă răspunsul pe care-l cere, nu va fi după dorința ei, n'are decât să plece mai departe. Dar dacă Alice e aci, dacă nu îndrăznește cumva să se întoarcă acasă, atunci de sigur că vizita surorii sale o va mângâia.

Margot întinde mâna spre cordonul clopoțului.

— Ei drace! exclamă tânărul. Vrea să intre... Ce o fi căutând tocmai aici?

Se retrage fără sgomot. O portiță din zid scârțâie puțin, apoi se face iar tăcere.

Hector Rammont, Masca-Roșie, șade în camera de lucru bogat mobilată a răposatului baron de Bergen, cu un teanc de hârtii dinainte-i.

— Toate merg strașnic! râde el. — Mâine dimineață primesc pe banchier, care vrea să-mi înmâneze un milion, bani peșin. Peste douăzeci și patru de ore aduc dintr'altă parte tot atât cât a lăsat și baronul Bergen... nimeni nu bănuiește înșelăciunea, iar după aceea o să fie prudent din partea mea să dispar de aici cu prada și să predau adevăratului baron casa jefuită! Hahaha! Ce ochi o să mai facă domnii dela poliție!

Deodată încrețește fruntea.

— Propunerea Leoniei nu prea îmi vine la socoteală și, dacă n'ar fi vorba de Margot aceea pe care trebue s'o distrug, pentru propria mea siguranță...

O bătaie scurtă, energică, în ușă îl întrerupe. Sare îndată de pe scaun și merge repede spre o ușiță îngustă, pe care o deschide. Tânărul, urmăritorul lui Margot, stă în prag.

— A fost găsită!

— Unde?

— E afară, la intrarea parcului, şi aşteaptă să i se deschidă!

Vestea aceasta îl uluieşte chiar şi pe Masca-Roşie.

— Ce idioţie! Vine dela sine! exclamă el.

— Întocmai! Fără intervenţia mea; o eroare e exclusă.

— Ce vrea oare?

— Nici eu nu ştiu!

Se aude sunetul strident al unui clopot, pentru a doua oară.

— Ea e! zice omul de încredere al demonului.

Nu mai e timp acum de pus alte întrebări. O grimază de cruzime descompune pentru câteva secunde trăsăturile altminteri regulate ale lui Hector Rammont. Ia o hotărâre cu repeziciunea fulgerului.

— Aşteaptă! porunceşte el.

Omul, de pe ale cărui haine mai picură apa, se aşează pe un scaun.

Rammont iese. Afară, are o convorbire tot atât de repede cu o femeie mai în vârstă, pe care o angajase ca menajeră.

Apoi se întoarce iar în camera de lucru.

— Primul lucru s'a făcut. Nu mai îmi scapă fata asta! îşi zice el cu un zâmbet plin de cruzime. — Şi acum povesteşte cum s'au petrecut lucrurile!

Omul de pe scaun povesteşte cum a urmărit-o pe Margot, întocmai după ordinul ce i l-a dat Masca-Roşie, şi cum spre marea lui mirare observase că ea venea încoace, de-a-dreptul în vizuina leului.

— Bine, Joe, poţi să pleci; de cum va fi ceva nou de lucru vă dau eu de ştire.

Tânărul şovăie.

— Hm! — face el cu jumătate glas, presupun, Şefule, că serviciul de azi a fost tot atât de important ca şi cel ce l-am făcut deunăzi la hotel, deghizat ca un consilier ramolit al curţii de con-

turi din Dresda, când i-am furat celuilalt din sertarul mesei hârtiile!

— Ordinul suna altfel!

— Da, da... să-i fac de petrecanie! N'a mers, se trezise!

— O să meargă și așa! zice Masca-Roșie, dând din cap. Când or fi milioanele în mâinile mele, se va împărți prada. Noapte bună!

— Vezi că sunt — cum s'ar spune — lefter, Șefule!

Rammont trage un sertar și întinde tânărului o bancnotă cafenie. Cu o plecăciune elegantă tânărul trece ușor pragul ușii secrete, după ce a făcut să dispară bancnota în buzunarul lui.

Hector Rammont se furișează spre a doua ușă. Trage cu urechea.

— Da, asta-i vocea ei... și bătrâna proxenetă, madam Fernbach, o să știe să-și facă bine treaba.

Margot trebuie să aștepte cam mult și să tragă de repetate ori clopotul până să apară cineva. In cele din urmă un glas morocănos întreabă:

— Ce doriți!

— Iertați-mă că viu așa de târziu, răspunde Margot, tremurând de frig și de emoție. — N'aș putea vorbi cu stăpânul acestei case? Viu într'o chestiune foarte urgentă.

— Hm! De fapt, asta nu-i oră de vizite, dar îi poți comunica madamei noastre ce poftești!

Zicând aceasta, omul cel morocănos deschide și, curând după aceea, Margot se pomenește în vestibulul palatului cu o femeie mai în vârstă, cu privirea cinstită. Femeia aceasta îi va înțelege de sigur spaima și neliniștea și-i va înlesni să vorbească cu Alice.

— Caut o fată tânără, sora mea Alice, care se află aci, pe cât am aflat, zice ea, sfioasă, abia găsind cuvintele.

O, te rog, ajută-mă, să-i pot vorbi!

Femeia, la 'nceput surprinsă, pare deodată că înțelege despre ce e vorba. Știe de sigur unde se află Alice, dar se va feri de a trăda adevărul.

— Da, vezi, domnișoară, răspunde ea, se află la noi o fată tânără, dar doarme acuma. N'ai putea veni mâine dimineață?

Margot, răspunde negativ, și repetându-și rugămintea, bătrâna îi spune:

— Știi ceva? Rămâi în noaptea asta aci, pur și simplu. Pari istovită de oboseală. Momentan pot face orice vreau, și camere sunt destule, slavă Domnului. Mâine dimineață poți sta de vorbă cât vei pofti cu sora d-tale.

Margot are oarecari vagi presimțiri, dar bătrâna știe să expuie totul așa de simplu și de firesc, încât se lasă condusă într'o cameră din aripa laturalnică a palatului, unde i se dă ceva de mâncare ceeace îi mai întărește puterile; apoi cade, obosită de moarte, într'un somn greu...

Dimineața, Margot sare în sus din pat. S'a făcut ziuă deabinelea.

Cum de a putut ea dormi așa de târziu? E aproape de amiază, probabil.

Vrea să se ridice. Un capot de mătase roz se află lângă pat. Ce însemnează asta?

Bătrâna intendentă a palatului își vără, surâzând, capul pe crăpătura ușii.

— Ai dormit bine, domnișoară? întrebă ea.

O frică ciudată o cotropește pe Margot. Se ridică în pat.

— Unde mi-e rochia? Unde e sora mea?

Bătrâna își trage îndărăt capul. Margot aude un chicotit ironic și ușa se deschide. Din gâtlejul bietei fete scapă un țipăt. In prag se află — Sfinte Dumnezeule! — cea mai cumplită dușmană a ei: Leonie de Brissac!

In primul moment, Margot parcă și-a pierdut

graiul. Ce s'a întâmplat? Cum de se găsește tocmai Leonie în casa asta?

Se aștepta doar s'o vadă pe sora ei, Alice!

Baroana se apropie cu un zâmbet rece, ciudat și ușa se închide.

Nenorocita caută să-și facă curaj, dar tot nu poate încă bănui ce plan diabolic au cu dânsa.

— Unde mă aflu oare? exclamă ea. Visat-am? Ce s'a întâmplat cu mine?

Apoi vrea să se ridice, căci expresia feței Leoniei nu-i prezice nimic bun. Dar tot atât de repede cade iar în perne. Nici nu s'a îmbrăcat încă, așa că întinde mâna după rochia-i simplă,.— pe care femeia ceea cu privirea blajină, cinstită, a luat s'o usuce—dar nu e la locul ei. In schimb atârnă pe scaun capotul cela de mătase, bogat împodobit cu dantele.

— Indură-te de mine! — se roagă ea, plină de spaimă — și părăsește camera până ce mă îmbrac.

Leonie zâmbește ironic.

— La ce bun! Putem sta și așa de vorbă, frumoasă Margot!

Și chicotind, se lasă pe un fotoliu.

— Dar eu nu vreau să vorbesc așa cu d-ta! răspunse fata cu buzele tremurânde. Uneltești ceva misterios împotriva mea! Chem servitorii!

— Nu-ți da nicio osteneală, răspunde baroana. — Ai venit de bună voie în casa asta, deci trebuie să mai rămâi nițel!

— Să rămân? De ce? Ce să fac aici?

— Dar căutai parcă pe cineva?

— Pe sora mea Alice, pe care o credeam aici! Imi amintesc acum tot ce s'a petrecut azi noapte. Unde-i Alice? De ce nu sunt lăsată s'o văd?

— Unde e sora d-tale Alice, nu știu; probabil că nici nu e aici. Palatul acesta e locuit de tânărul conte de Bergen! E oare cu putință să nu știi asta?

— Nu-l cunosc pe stăpânul casei, nu l-am văzut niciodată! Doamna cea bătrână îmi spusese...

— Ah, așa, doamna Fechinger? Doamne, dânsa e deprinsă să mai închidă ochii, când tânărul ei stăpân primește vreo amantă.

Margot își duce mâinile la tâmple.

— O... Ce vrei să spui cu asta?

Leonie de Brissac dă din cap, batjocoritoare.

— Ce altceva decât că ești amanta tânărului baron de Bergen!

— Eu?

Cuvântul moare pe buzele lui Margot. Se uită țintă la Leonie de parcă i-ar fi vorbit o nebună.

— La ce comedia asta, frumoasă Margot? De astădată nu-ți folosește la nimic orice revoltă! A venit în sfârșit timpul, ca să-i se deschidă ochii orbitului Eberhard de Hohenegge. Până ce nu s'o încredința cu proprii lui ochi, n'are să se liniștească.

Un râs ironic însoțește cuvintele acestea.

— Eberhard are încredere în mine, el tot mă mai iubește! zice Margot printre lacrimi. O, numai asta mă mai poate consola în nenorocirea mea!

— Așteaptă! răspunse Leonie rece. Eberhard se va încredința cu însuși ochii lui că adorata sa Margot nu-i nimic altceva decât o prostituată care se vinde oricui.

Fața sărmanei fete pălește groaznic

— Dar ce ai făcut? îngână ea.

— O, nimic altceva decât că, încă azi noapte când am plecat, din Hohenegge, — după o întârziere urgentă pe care am primit-o noaptea, — i-am lăsat câteva rânduri, prin care-i arătam unde poate găsi pe adorata, credincioasa lui amantă, dacă-i face cumva plăcere aceasta.

Ochii lui Margot se boldesc la ea îngroziți.

— D-ta atunci ai fi...? O, Doamne, dar e cu neputință! Atâta minciună și perversitate nu pot sălășlui în sufletul unei femei! Știi că n'am aparținut nici-

odată vreunui alt bărbat decât lui Eberhard, că mai curând m'aș fi dus la moarte! Nu știu cine ți-a trădat prezența mea aici, nu știu de ce sunt reținută aici și dela cine a pornit porunca pentru asta, dar simt că voiu fi victima unei noui ticăloșii! Cine e baronul de Bergen? Dacă e aici, apoi trebue să-mi ajute, căci eu nu-l cunosc!

— Asta o s'o creadă Eberhard mai puțin ca ori ce! râde baroana. Eu însă îți cer ca să taci și să-l lași în părerea că ai fi amanta altuia! Ți-o poruncesc!

— Nu... nu! Nu pot! Lasă-mă să plec, voiu fugi de el, n'o să mai apar niciodată înaintea ochilor săi, numai să nu mă disprețuiască! imploră Margot.

Baroana rămâne neclintită.

— Auzișî ce-ți cer și așa rămâne! La ce-mi folosește renunțarea d-tale la Eberhard, atâta vreme cât mai suferă de această nenorocită dragoste pentru d-ta? Trebue să se vindece radical... și de aceea l-am chemat încoace!

Margot tremură de groază. Eberhard avea să vie... să vie încoace, în palatul acesta! E cu neputință! Ea a căzut într'o cursă, care i-a fost întinsă într'un chip inexplicabil.

Clatină capul, desnădăjduită.

— Baronul mă va ajuta! El o să mă creadă când îi voiu spune ce m'a făcut să pătrund în palatul lui — o să-mi redea libertatea — până a nu veni Eberhard din Hohenegge! Strig ajutor!

Și puternic răsună strigătul ei prin încăpere.

Doar râsul batjocoritor al baroanei îi răspunde însă.

— Strigă cât poftești, de aci nu te salvează nimeni! Și îndrăznește numai să faci scandal față de Eberhard! Înainte de a ți-l ceda îl distrug și pe el. Posed doar m'j'ocul, taina lui.

Margot abia de mai aude ce vorbește demonul

acesta. Atâta știe: că trebue să plece, până nu vine Eberhard; e pradă unei spaime de nedescris.

— Rochia mea! strigă ea jalnic.

Frica aproape că-i ia mințile; sare din pat și înfășurându-se cu una din cuverturile de mătase, vrea s'o apuce spre ușă. Leonie o înșfacă însă de umăr, astfel că țesătura fină a cămășii de dantelă se rupe și se ivesc sânii albi ca zăpada.

— Trebuie să rămâi pentru el o prostituată! șuieră baroana.

— Lasă-mă! Vreau să mă arunc la picioarele bătrânei și s'o implor să-mi procure o rochie! Ea va fi mai miloasă decât d-ta!

Cele două femei se luptă cu înverșunare. Margot a și ajuns lângă ușă, aproape ca ieșită din minți, de enervare, dar... ce să fie asta? Voci din antica-

meră îi isbesc urechea, strigăte furioase! Aude pași apropiindu-se! Și una din voci o cunoaște bine! Sfinte Dumnezeule, e Eberhard! Prea târziu... prea târziu!

CAP. 17

In mâinile lui Mască-Roșie.

Contele Eberhard de Hohenegge a petrecut o noapte proastă. In zadar își tot spunea iar și iar: „Margot nu mai e demnă de tine, te-a înșelat, ea însăși s'a învinuit în cavou că a săvârșit crima", el totuși nu poate crede, oricât își readuce în memorie toate acele triste momente.

Margot... Margot a lui... să fi fost atât de perversă, atât de rafinată, ca să-l fi putut înșela până într'atât?

Nu-și silit să asculte vocea stăruitoare a inimii sale, care strigă mereu în orele de singurătate și de calmă cumpănire: „e victima urii, geloziei Leoniei!" Cine a săvârșit groaznica crimă nu se știe încă, dar bănuiala s'a îndreptat acum asupra acelei persoane denumite: „omul cu masca roșie", care-și țese uneltirile lui misterioase în familiile cele mai bogate și care nu se dă în lături dela nicio faptă sângeroasă.

Ce l-a adus la Hohenegge și, înainte de toate, ce scop urmărea prin crima asta, nu s'a clarificat încă, firește. Poate că presupunerea că va da de bani mulți, în camera de lucru, de alături, a contelui Bertram și va fi fost stânjenit de conte, care se trezise... toate astea se vor clarifica de sigur; dar în ce legătură poate fi pusă Margot cu toate aceste întâmplări? Doar în prima surescitare, după acuzările aduse de Leonie și pentru că toate vorbeau împotriva bietei Margot, s'a putut el, E-

berhard, hotărî la acel pas îngrozitor împotriva nenorocitei, în casa tatălui ei.

După ce vor fi trecut teribilele furtuni, o va strânge iar la pieptul lui. Gândul că a izbutit să desfacă la timp proectata căsătorie cu Leonie, îl face să respire în sfârșit ușurat.

Când se gândește la ultimele ei cuvinte, cari îi promiteau să-i dovedească neîndoielnic că Margot e o simplă prostituată și încă în interval de douăzeci și patru de ore, îi vine să zâmbească compătimitor. De fapt, îi pare rău pentru verișoară-sa. Ea îl iubește cu toată patima și de aceea el judecă mai cu indulgență acuzările ce ea le-a adus bietei Margot.

În interval de douăzeci și patru de ore va avea rezultatul sau de nu, Leonie se va recunoaște ea însăși mincinoasă.

Indrăgostita baroană nu știuse nici ea, desigur, ce spunea în clipa aceea.

După ce și-a făcut toaleta și a luat dejunul la repezeală, vrea să ceară să i se înșeueze calul, ca să facă o plimbare de dimineață.

In clipa aceasta, intră un servitor, același care veghiase până în ultima clipă la căpătâiul bătrânului conte Bertram.

— Chiar acum a sosit o telegramă urgentă, domnule conte! zice el.

Servitorul nu eșise din cameră, căci mai avea de strâns farfuriile, și contele scoate un strigăt înăbușit.

— Ce să însemneze asta?

Literele îi joacă pe dinaintea ochilor; ține să mai citească odată, dar conținutul îngrozitor rămâne!

„Gândește-te la făgăduiala mea. Incă n'au trecut douăzeci și patru de ore și-mi pot împlini promisiunea. Margot se află în palatul tânărului baron de Bergen din strada R... din Berlin.

Dacă vrei să te încredințezi personal, vino imediat!

Leonie

Eberhard scăpă jos hârtia. Privește înainte-i cu ochi sticloși, de parcă i-ar fi apărut o fantomă.

— Domnule conte, vă rog, ce vi s'a întâmplat? Să chem doctorul? întrebă servitorul foarte speriat.

Eberhard își vine în fire. Nu trebue să arate acum nicio slăbiciune.

— O veste neplăcută, nimic mai mult, răspunde el. Nu știi dacă verișoara mea, baroana de Brissac, se află acum în apartamentul ei?

— Doamna baroană a cerut încă din zori o trăsură care s'o ducă la gară, domnule conte, răspunde bătrânul servitor. — Vroia să apuce primul tren de dimineață.

— Vasăzică, totuși! Se află deci în Capitală! Să tragă numaidecât trăsura la scară! poruncește Eberhard. Am și eu niște treburi în oraș. Când trece trenul celălalt spre Berlin?

Bătrânul îi spune ora.

— Bine! Repede! Bine!

Servitorul iese, iar contele își pune pardesiul și mănușile. Nimeni să nu-l însoțească. În sfârșit, va putea da de rostul atâtor taine, va vedea cu ochi limpezi ce este cu acea nouă acuzare.

Cu o expresie de întunecată hotărâre, coboară zorit scările castelului. Trăsura îl așteaptă.

— Vreau să prind primul tren, mână repede, vizitiu! strigă el cu glas energic.

Trăsura pornește pe aleea parcului, ajunge de acolo pe șosea și apoi la gară, cu puțin timp înainte de plecarea trenului.

Șezând singur în colțul unui compartiment, se cufundă în gânduri triste, în vreme ce trenul îl poartă cu mare repeziciune spre Capitală.

— De astă dată am să pun capăt calomniilor!

înșală el. — Leonie nu-mi mai dă pace. E ca nebună în acuzările ei. Dumnezeu știe ce o mai fi născocit! Cu pumn de fier voiu zdrobi toate intrigile, salvându-mi-o pe Margot, dacă a fost adusă cumva într'o situație care pare suspectă. N'o să mi se smulgă iubirea asta așa de ușor din suflet.

Trenul intră în gară.

Eberhard coboară hotărât, face semn unui automobil și strigă șoferului adresa palatului Bergen, pe care-l cunoaște de altfel, căci vizitase uneori pe bătrânul baron Bergen. Circulă svonul că tânărul baron s'ar fi întors de curând, după o lungă absență, ca să intre în posesiunea moștenirii tatălui său. Multă simpatie pentru omul acesta nu are Eberhard! Vai de el, dacă ar avea de gând să pună la cale ceva rău împotriva lui Margot!

Dar apoi Eberhard își zice iar, că baronul Bergen trebue să fie, totuși, cavaler și că e răspunzător de fiecare gest al său.

Automobilul se oprește. Contele coboară. E aproape ora zece înainte de amiază. Sună și cere servitorului să-l anunțe domnului baron de Bergen.

Cu un aer cam încurcat, servitorul îl lăsă să intre.

Cu mare greutate își înăbușe Eberhard sbuciumul ce-l copleșește și care crește tot mai mult, cu cât se apropie de casa în care se află, zice-se, Margot. Iată-l în hallul cel mare al palatului. Stă fără de voia lui să asculte, căutând să prindă vreun sunet care să-i trădeze prezența lui Margot.

Deodată tresare. I se pare c'a auzit un strigăt de ajutor, dinspre odăile ce răspund în vestibul.

Cereți mâine numărul 9 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

O paloare cadaverică îi acoperă fața. A fost vocea lui Margot. Sau poate că s'a înșelat? Servitorul care l-a condus a intrat într'o cameră de primire și așteaptă ca „domnul conte" să-l urmeze. Dar Eberhard, sub stăpânirea unei idei subite, se îndreaptă spre partea cealaltă.

Pare'că s'a deschis acolo o ușă? În prag apare, pentru o clipă, silueta unui domn elegant, care se retrage, însă, repede de tot, de parc'ar vrea să dispară.

Fără să-și dea socoteală de ceea ce face, Eberhard pornește spre ușa aceea și o deschide. Dacă Margot este într'adevăr aici, dacă vor s'o ascundă de el?....

Un strigăt de mânie îl întâmpină. În încăperea, ce reprezintă budoarul unei femei, îl întâmpină un tânăr.

— Domnule, strigă acesta, contrariat, răstit, cine ești d-ta de îndrăznești să pătrunzi aici în felul acesta?

Contele Eberhard examinează pe cel care-i vorbise. Pentru o clipă, privirile celor doi bărbați se sfredelesc și, între sprâncenele contelui se ivește o cută adâncă.

Tânărul baron nu-i e simpatic, nu știe nici el de ce. Ochii aceștia au într'înșii o licărire atât de ciudată, ceva ce amintește de privirea unei pisici viclene.

Dar se stăpânește și răspunde politicos, deși ceva cam pripit:

— Vă rog să mă iertați, dac'am intrat în camera asta într'un chip cam neobișnuit.

Și se recomandă:

— Contele de Hohenegge!

Cel căruia se adresase abia de binevoi să se încline:

- Baron de Bergen! Ce-mi procură onoarea vizitei dv.?

Eberhard nu slăbește din ochi pe bar n. Omul acesta nu va fi niciodată animat de sentimente amicale față de dânsul: de asta-i încredințat!

— O chestiune cam ciudată, domnule baron, răspunde el. Pot vorbi deschis cu d-ta ca dela bărbat la bărbat?

— Mă rog!

Ce rece rostise cuvintele acestea Bergen, care nici nu se mișcă dela locul lui!

— Domnișoara Margot Hartenberg se află în palatul d-tale?

Și, zicând acestea, Eberhard privește țintă pe baron. Bătăile inimii parc'ar vrea să se oprească.

Buzele subțiri ale baronului schițează un zâmbet; el răspunde:

— Dă-mi, te rog, voie, domnule conte, ca să refuz a-ți răspunde până ce nu voiu cunoaște relațiile dintre d-ta și acea persoană.

Eberhard simte sângele începând să-i clocotească în vine.

— Am intenția să mă căsătoresc cu dânsa! declară el.

— In cazul acesta nu pot decât să regret, domnule conte, că ai putut inspira atât de puțină afecțiune acelei persoane. Mititica Margot...

Eberhard și-a pierdut tot calmul.

— Ce e pentru d-ta Margot? gâfâie el, ca lovit de un ciocan.

— Este... pentru moment amanta mea de ocazie!

Eberhard scoate un strigăt răgușit. Dintr'o săritură apucă brațul baronului, care continuă să zâmbească și, strigă plin de mânie:

— Retrage-ți cuvântul că de nu, pe viul Dumnezeu....

Inima îi bate năvalnic.

— Liniștește-te, conte de Hohenegge! răspunde von Bergen, smucindu-se din mâna contelui. Pentru o prostituată pe care am culeso de pe stradă și am luat-o la mine, fiindcă era drăguță și gentilă, nu se insultă doi nobili... Și apoi, există alte căi pentru clarificarea unui diferend!

Eberhard se clătină retrăgându-se cu un pas. Bergen are dreptate, s'a lăsat târât fără de voie spre un gest necugetat. Cu toate astea, vorbește din nou:

— Iți stau la dispoziție domnule baron de Bergen, și declar, totdeodată, că ești un mincinos și laș, dacă vrei s'o înfierezi pe Margot ca prostituată!

Baronul răspunde de astă dată cu un râs răgușit:

— Vei auzi despre mine! Fata asta te-a înebunit. Ți-aș putea-o arăta în clipa asta într'o situație ce te-ar putea vindeca pentru vecie. Dar renunț! Părăsește-mă!

— Nu mai înainte de a fi văzut pe Margot și de a fi auzit chiar din gura ei tot ce s'a întâmplat cu dânsa!

— Imi păstrez drepturile mele în casa mea! Pleacă! strigă Bergen.

Eberhard își aținteste ochii asupra ușii celeilalte, pe după care se petrece ceva extraordinar. Se aud glasuri confuze.

Din nou îl părăsește calmul; cu o smucitură, îmbrâncește pe baron și iată-l la ușa micei odăi de culcare pe care bătrâna proxenetă o dăduse lui Margot.

— Nu deschide! In propriul d-tale interes, îl amenință Bergen.

Inăuntru răsună un strigăt, apoi zgomotul unei uși care se închide; de astădată, nu mai există pentru Eberhard cumpănire. O opintire... și pune piciorul pe pragul camerei lui Margot, trântind ușa după el.

Tot sângele îi năvălește la inimă. Lasă în jos

brațele, holbează ochii și un strigăt plin de durere îi scapă de pe buze.

Vede un pat, cu așternut elegant, numai dantele, ale cărui perne erau răvășite, și lângă pat silueta unei fete, pe care o cunoaște prea bine...

Ea îl privește cu fața galbenă ca de mort, dibuie cu mâinile după cuvertura de mătase, ca să se înfășoare, spre a-și acoperi goliciunea. Zadarnic. El vede picioarele ei goale, brațele ei albe, cămașa de noapte sfâșiată la gât și sânul ca de crin, pe jumătate desvelit.

Nenorocita se înghesuie în firida de lângă pat; e prea târziu ca să mai fugă, nu se poate depărta din colțișorul ei, căci mizerabilii i-au luat și strictul necesar cu care s'ar fi putut acoperi!

Vederea lui Eberhard, în care spera să-și gă-

seacă salvatorul, are asupra ei efectul unei arătări înfricoşătoare.

— Eberhard... eu... o, sfinte Dumnezeule... nu mai găsesc cuvinte, ca să-ţi explic... îngână ea, cutremurată de groază.

Îşi roteşte privirea prin odaie. Unde-i baroana? Trebuie să fi dispărut în ultimul moment pe a doua uşă. Opera ei diabolică e doar împlinită!

Contele se ţine de portieră. Ochii parcă stau să-i iasă din orbite. Asta e Margot a lui, fata pudică şi curată, care roşea de obicciu la fiecare cuvânt îndoielnic!...

Strânge pumnii şi gâfâie, luptând să-şi recapete respiraţia.

— Nenorocito! Tu, în care mai crezusem până'n ultimul moment, zice el obidit, — cum de ai ajuns aici?

— Eu... nu mă privi aşa, Eberhard... o, Doamne Dumnezeule, cum să găsesc cuvinte, ca să-ţi explic!

Şi iată că ea zăreşte pe bărbatul care, zâmbind, a intrat în odaie. O nouă, teribilă schimbare se petrece cu ea. Vrea să strige; a uitat ce s'a întâmplat cu ea, căci figura aceasta... da, o cunoaşte... a văzut-o în cea mai grozavă clipă din viaţa sa... acel demon şi ucigaş....

— Eberhard, strigă ea ca ieşită din minţi, apără-mă! Salvează-mă! Omul ăsta e...

— Amantul tău, odorul meu! îi curmă brusc vorba Bergen. Aseară, în chambre separée-ul localului de noapte în care ne sărbătoream cunoştinţa, şi după care te-am luat la mine, pentrucă îmi ziceai că n'ai locuinţă... de ce nu mi-ai spus îndată că eşti în legătură de dragoste şi cu domnul conte? Aş fi putut lua, atunci, măsurile cuvenite.

Eberhard îşi înalţă deodată bustul. Îşi întinde trupul străbătut ca de un curent electric. Totul s'a sfârşit, Leonie are dreptate: a fost un nerod stupid, orbit de dragoste!

Nu există altă explicație pentru situația aceasta, decât aceea că Margot este o fată decăzută.

Deschide gura spre a profera o injurie.

— Știi ce ai făcut, mizerabilo? Ai călcat în picioare tot ce are un om mai bun în el: mila și credința curată. Și așa cum ți-a zis răposatul meu tată, așa cum te-au înfierat ceilalți, îți zic și eu: prostituată!

Margot își lasă capul pe piept, lovită de groaznicele lui cuvinte. Apoi, își ridică ochii plini de lacrimi, gata să implore grație, mântuire din starea aceasta jalnică.... dar un hohot de râs rece din partea baronului îi ia ultimul rest de putere. Era prea mult!

Cu un țipăt slab, dureros, ea cade la pământ și Bergen abia mai poate sări la ea ca să întindă peste dânsa o cuvertură de mătase.

Fără a se sinchisi de Eberhard, care a căzut pe un scaun, ridică trupul neînsuflețit, pe care-l întinde în pat, potrivind repede cuvertura, astfel că nu se mai vede decât fața albă, inertă, a sărmanei.

Dar Eberhard nu le mai vede toate astea. El se ridică obosit, ca frânt, trecând pragul ca un lunatec.

Cu un zâmbet diabolic, baronul îl urmează, trăgând ușa după el.

Eberhard își revine. Își trece mâna peste frunte. Oricât de nesimpatic și de respingător îi apăruse baronul în toată purtarea lui față de Margot, avusese totuși dreptate: pentru o astfel de creatură nu se poate bate un nobil un duel.

Respirând adânc, se întoarce spre baronul care păstrează o atitudine rece.

— Am rostit adineauri cuvinte ofensătoare, îmi ieșisem din minți, zice el cu greu. Vom mai vorbi noi. Acum trebue mai întâi să-mi revin!

O, cu câtă greutate îi ieșeau cuvintele din gură! Dar n'are încotro!

Baronul se înclină rece, fără a spune vreun cuvânt.

Și tot astfel însoțește pe conte până afară în hall, unde face semn unui servitor.

Eberhard de Hohenegge pleacă distrus din palat; îi se răpise și ultimul rest de fericire.

Leonie și-a ținut făgăduiala, i-a luat în sfârșit, și pentru totdeauna, vălul de pe ochi.

O ploaie fină se cerne după noaptea vijelioasă, izbindu-l în obraz, dar Eberhard nici că ia în seamă. In urma lui s'a năruit o lume; în palatul care dispare pe după copacii parcului, se află Margot a lui, ca amantă a baronului de Bergen, adunată de pe stradă.

O scârbă și silă imensă îl năpădește; cu un fior de frig în oase, pășește în stradă, unde-l mai așteaptă automobilul, și tot înfrigurat se lasă dus înapoi la gară.

Falsul baron Bergen stă de ascultă un timp până ce pașii contelui nu se mai aud, apoi se întoarce în camera de culcare a lui Margot.

— Pe ăsta știu că l-am dat gata! râde el.

Lângă patul în care zace leșinată Margot, stă cu brațele încrucișate, Leonie de Brissac.

— Ei, comoara mea, te am în mână! o ironizează ea. Acum de sigur, d-l conte o să renunțe la ideia de a te face contesă!

Bergen îi stă la spate.

— Comedia a fost jucată bine, nu? Intocmai după dorința ta? întreabă el râzând.

Leonie dă din cap și întinde mizerabilului mâna, arătând pe Margot.

— Și acum poți face cu ea orice poftești! Nu mai am nevoie de ea!

— Sper și eu, căci a doua oară jocul ar fi prea riscat! Alipsit de orice cătunfrie pe ca domnul conte

al tău să mă provoace la duel! Creatura asta mi-e în orice caz prea periculoasă, știe prea multe despre Masca-Roșie! răspunde el.

— Ce ai de gând să faci cu ea?

— Treaba mea! Acum să încheiăm socoteala. Mi-am făcut treaba. În posesia cui se află Inelul Morții?

— E în mâinile poliției.

— Ce ghinion! Dar cine l-a găsit?

— Comisarul. L-a luat cu el în dimineața înmormântării. De ce ai făcut prostia să-l pierzi pe după perdea?

Masca-Roșie o privește posomorît.

— Dacă asta e singura noutate ce mi-o poți aduce, apoi ies păcălit din acest târg.

— Da? Asta e părerea d-tale? Află însă dela mine că, până în ceasul acesta, n'am încă siguranța că voiu fi contesă de Hohenegge, căci chiar ieri contele de Hohenegge a voit să desfacă logodna noastră... de dragul creaturii acesteia. Dar de acum va fi al meu!

— Firește... al tău cu toate milioanele lui, asta e dela sine înțeles! Ține-l bine și, de îndată ce vei fi contesă și moștenitoare....

— Vorbim noi mai târziu despre asta! îi taie vorba Leonie. — La revedere! Mă întorc la Hohenegge ca să profit de situație!

Știe că Margot e menită morții, dacă pleacă și o lasă în mâinile lui.

Margot face o mișcare ușoară.

Bergen se apleacă cu repeziciunea fulgerului asupra ei. Trebue să lucreze repede, încă înainte ca Margot să se trezească.

Cu brațele-i mușchiuloase, ridică trupul nemișcat al sărmanei și iese repede pe ușa cea mică de care se-folosise adineaori Leonie.

Capul nenorocitei zace din nou inert pe umărul lui.

Indată după sosirea sa, Bergen a făcut o inspecție amănunțită prin încăperile vechiului palat.

Cunoaște fiecare scară, fiecare odaie, oricât de tainică.

De asemenea, și gangul îngust, dosnic, îi e cunoscut.

Cu mâna liberă, deschide o ușă grea, ferecată, ce duce într'o pivniță.

Alunecă repede pe scări, în adâncime. Peste tot domnește tăcere mormântală. Nu se perce-

pe nicio mișcare. Apoi, deodată, se aude, ca din mare depărtare, un strigăt înăbușit de ajutor, care se stinge curând.

După zece minute, apare Masca-Roșie pe ultima treaptă, de sus.

Dar vai, ce înfățișare avea! Fața-i se decolorase cu totul: o dâră de sânge îi se prelinge pe tâmplă, picurând în jos și formând pete roșii pe

rufele albe. Strânge pumnii, surescitat. Dar apoi, recăpătându-şi calmul, închide prevăzător uşa cea grea, întorcându-se pe drumuri lăturalnice, în camerele sale.

Oare îi sunase lui Margot ceasul din urmă, colo jos în adâncime, acum când fusese predată fără de scăpare în mâinile duşmanului ei?

CAP. 18

„Ochiu de pisică" şi „Vipera".

In celula arestului preventiv sta de câteva zile Erwin von Bergen, adevăratul moştenitor al decedatului baron Bergen.

Parcă se năruise cerul peste dânsul, când, la apariţia sa în palatul părintesc, comisarul de poliţie îi pusese mâna pe umăr, declarându-l arestat; dar spaima-i crescu şi mai mult la ştirea că bătrânul baron a murit şi că altul îi luase locul, un om pe care nu-l văzuse încă niciodată în viaţa sa.

Şi la jalea pentru tatăl, pe care nici nu-l lăsaseră să-l vadă, care fusese înmormântat fără de prezenţa fiului, se adăuga chinul că nu putea găsi crezare la autorităţile poliţieneşti.

La început, luă toate drept un vis urât. Dar apoi, când îi se atribuiră mai multe crime pe cari le-ar fi săvârşit în străinătate sub numele unui individ suspect, aşa numitul Mască-Roşie, protestă cu toată energia.

Incă în palat, la arestarea sa, şi l-a închipuit pe tânărul elegant care-şi zicea baron de Bergen, ca pe un şarlatan rafinat, care poate că, în unire cu Masca-Roşie, a dat lovitura. Dar poliţiştii clătinau neîncrezători capul.

Celălalt Bergen rămăsese rece şi neclintit şi se rugase atâta numai: să fie scutit de prezenţa „omului" acestuia.

Cu toată împotrivirea sa, consternat la culme, Erwin fu închis într'o celulă a arestului preventiv, unde căzu jos ca distrus.

Fatalitatea îl urmărise din primul moment în care păşise în Berlin, de parcă s'ar fi prins un blestem de paşii lui. Cine era şarlatanul? De ce nu-l credeau mai mult pe el, fiul, decât pe celălalt?

Ceru să vadă pe judecătorul de instrucţie şi-i se împlini dorinţa fără întârziere.

Fu ascultat de reprezentantul Justiţiei, cu un zâmbet rece, ironic.

— Susţii aşa dar, că ai fi baronul de Bergen? întrebă magistratul.

— Eu sunt acela; ani de-a-rândul am stat departe, dar la urma urmelor m'am împăcat cu tatăl meu şi mă aştepta.

— Şi n'ai vrea să ne dezvăluieşti cine e atunci celălalt domn din palatul Bergen?

— Asta n'o ştiu! În orice caz, un şarlatan!

— Am încă răbdare cu d-ta, cu toate că ştim destul de sigur pe cine avem în faţa noastră. De astă dată ai căzut într'o cursă! Cu ce-mi poţi dovedi afirmaţiunile d-tale?

— Posedasem câteva scrisori ale tatălui meu, de asemeni şi actele mele autentice, cu toate că trăiam în străinătate sub un nume de împrumut, declară Erwin. Avusesem intenţia să mă duc încă în seara sosirii acasă, la tata, când fui atras la o întâlnire misterioasă. Vestea pe care urma s'o primesc ar fi fost, după cum suna scrisoarea, hotărâtoare pentru tot viitorul meu.

— Şi te-ai dus la locul hotărât?

— A fost, în tot cazul o prostie, căci sunt încredinţat că acolo fusese pusă la cale dispariţia mea pe vecie. Vreo întâmplare oarecare împiedicase însă, executarea planului şi, astfel, mă întorsei destul de târziu, cu o trăsură, la hotelul meu.

— Foarte romantică poveştire! zise cu ironie

judele. Cine, oare, putea să se gândească să-ți curme viața?

— Mă gândesc că tocmai omul care și-a însușit numele meu! De asta m'a încredințat și întâmplarea din hotel.

Și, la cererea judecătorului, descrise atacul, arătând că asasinul se furișase într'un chip oarecare din camera alăturată, dar că nici de astă dată nu putuse reuși să săvârșească omorul.

— Astea le-ai visat probabil, fu răspunsul. Ai fi trebuit să descoperi dimineața un fapt cât de mărunt.

— Și chiar l-am descoperit, domnule judecător! In clipa în care voiam să mă legitimez în hall-ul palatului, văzui spre marea mea groază, că-mi lipsea portofoliul, în care se aflau toate actele mele de identitate.

— Desigur că aceleași, pe cari tânărul domn baron Bergen s'a grăbit de bunăvie să le înfățișeze funcționarilor noștri, pe când d-ta voiai să pătrunzi cu de-a-sila în palat?

— De sigur că aceleași... Mi-au fost furate și acum nu mai posed nicio hârtie cu care să mă legitimez.

Judele ridică din umeri, zâmbind.

— De ce nu voiești să ne cruți nu prea mica osteneală, de a-ți dovedi, punct cu punct că nu ești nimeni altul decât omul care e cunoscut și căutat la Paris sub numele de Masca-Roșie?

— Nu știu cine e criminalul acela, dar n'am nimic de face cu el! strigă Erwin revoltat. Moștenirea tatălui meu este în mâna unor șarlatani și, dacă nu izbutiți să scoateți curând adevărul la lumină, apoi într'o bună zi omul acela va dispare împreună cu milioanele.

Nu-și poate stăpâni enervarea ce crește din moment în moment. Dar judelui nu-i pasă..

— Stăruiești, va-să-zică, în declarațiile d-tale fan-

tastice? Bine. Să-l luăm, dar, la cercetare pe patronul hotelului — sau, mai bine, nu ne-ai putea indica, cu cine te-ai mai întâlnit azi noapte? Nu ți s'a întâmplat absolut nimic?

Erwin își amintește de ciudatul incident cu femeia rănită și cu tânăra fată. Descrie amănunțit întâlnirea.

Judele îl ascultă neîncrezător.

— Ce mai inventezi și d-ta? Dacă azi noapte o femeie ar fi fost atacată și grea rănită, poliția ar fi prins până acum de veste. Dar nu s'a semnalat nimic.

Erwin îl privește surprins.

— E de neînțeles, murmură el. Din nefericire, nu-mi mai pot aminti nici strada nici adresa. Pare că mă urmărește un destin nenorocit!

— Și de sigur că nu ai nici cunoscuți din trecut, cari să te poată recunoaște?

— Nu, lipsesc de prea multă vreme.

— Imi închipuiam eu. Deocamdată, regret că nu pot acorda nicio crezare indicațiilor d-tale. Domnul baron de Bergen s'a legitimat în mod perfect; chiar unul din bătrânii servitori a declarat că-l recunoaște a fi stăpânul cel tânăr. Intre timp însă, am trimis o adresă și autorităților polițienești pariziene, prin care le cer anumite informațiuni și răspunsul poate sosi dintr'un moment într'altul. Sau poate că voești să recunoști d-ta însuți că vii direct din Paris?

— Am fost, de sigur, la Paris, dar ce are asta a face cu chestia mea?

— O, doar prea puțin! Tare aș vrea să știu dacă Masca-Roșie, al cărui nume adevărat nu-l cunoaștem încă, din nefericire, nu se află cumva tocmai.... în călătorie de afaceri!

Un funcționar inferior intră în cabinet.

— Telegrama din Paris, domnule judecător! anunță el.

— Ei, ia să vedem! strigă judele, desfăcând hârtia:

„După indicii sigure, Masca-Roșie s'a îndreptat spre Berlin", citește el cu glas tare, examinând deasupra foii, mina ce-o face Erwin. „Criminalul trebue să fi ajuns acolo cam la 28 ale lunii curente".

— Dar eu sunt aici abia de eri! strigă enervat tânărul baron.

Magistratul zâmbește din nou.

— Ca baron de Bergen vrei să spui! Ca Masca-Roșie ai doară ascunzătorile d-tale, pe care, din nefericire, nu le-am putut încă descoperi!

— Sfinte Dumnezeule, nu există care nimic, ce ar putea încredința autoritățile că săvârșesc o groaznică eroare?

— Deocamdată nu, dar mai așteaptă. Poate că te voiu confrunta curând cu o persoană care ne va spune îndată, dacă s'a comis vreo eroare.

— Și cine e persoana aceea?

— Vipera! răspunde magistratul, râzând.

Te pricepi perfect să joci teatru. Dar îți poți face în voie plăcerea încă un timp. De scăpat tot nu scapi, avem noi grijă de asta. Oare d-ta să nu fi văzut, într'adevăr, niciodată pe vechea, cunoscuta agentă secretă pariziană, numită Vipera?

— Vă rog, duceți-mă înapoi în celulă! cere Erwin gâfâind. Simt că înebunesc dacă mai urmează acest interogatoriu înjositor.

— Dorința îți va fi împlinită. Când voiu avea nevoie de d-ta, ordon eu să fii adus iar.

Un sunet al clopoțelului, și Erwin de Bergen este dus înapoi în închisoare. Parcă-i se clatină pământul sub picioare.

Cereți mâine numărul 10 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

Judecătorul însă izbucnește într'un hohot de râs.

— Ce șarlatan rafinat! Se ține bine! O să renunțe însă repede la sistemul de a face pe neștiutorul, când o vedea că nu-i folosește la nimic.

Citește pentru sine restul telegramei, pe care-l trecuse adineauri sub tăcere.

„Vipera, agenta noastră, se află de altminteri pe urmele lui, și, cum ea e una dintre puținii cari îl cunosc la față, va fi de un real serviciu poliției de acolo".

— Așteaptă, banditule, zice judecătorul clătinând capul. La asta de sigur că nu te prea aștepți. De cum s'o anunța agenta, o să fiți confruntați.

Trecură câteva zile fără ca agenta să se arate.

Tot atât de puțin se schimbă ceva în atitudinea celui arestat, doar paloarea feței sporise, și, adesea, el rămânea cu privirea turbure, ațintită în gol, trădând adâncă desnădejde.

In vremea aceasta, se discutase mult între agenții poliției și despre întâmplările descrise, întâlnirea lui Ochiu-de-Pisică cu Masca-Roșie în hotelul Călăului și dispariția acestuia.

Individul acesta misterios poseda ciudățenia ca adesea, într'o singură noapte, să apară în punctele cele mai diferite și să lase pretutindeni urmele sale criminale.

Așa se întâmplă și de astădată.

Hartenberg fu pus, firește, față 'n față cu cel arestat: Erwin de Bergen. Dar el nu văzuse pe criminal decât cu mască, nici măcar culoarea ochilor n'ar fi putut-o indica cu siguranță; doar vocea i-ar fi putut-o recunoaște.

Erwin trebui să vorbească tare, încet, să strige, dar Ochiu-de-Pisică ridică doar din umeri și plecă tăcut. Nu recunoscuse în cel arestat pe Masca-Roșie, dar voia mai întâi să fie sigur de aceasta, așa că nu spuse nici da, nici nu.

Cu atât mai zelos însă, căuta în tăcere urmele misteriosului individ.

Şi atunci veni, deodată, vestea găsirii Inelului-Morţii şi Hartenberg fu chemat numaidecât la şeful său. Bănuiala de crimă care plana asupra îngrijitoarei bătrânului conte, Margot Ernemann, era înlăturată. Găsirea inelului dovedea că Masca-Roşie era amestecat şi în această crimă misterioasă.

— Dacă nu izbuteşti să pui mâna pe mizerabil, apoi trebue să renunţăm la speranţa asta! exclamă şeful poliţiei. Individul ţi-a jucat, ştiu, o farsă sângeroasă, şi n'ai să i-o uiţi!

Hartenberg zise cu voce aproape stinsă:

— Excelenţă, nu mai am decât această unică datorie — şi am s'o împlinesc; când, — asta n'aş putea-o spune în niciun caz.

Puţină vreme după aceea, se produse oarecare fierbere la prefectura poliţiei: Agenta franceză, numită „Vipera", sosise. Când se anunţă ceru să vorbească numai cu Şeful poliţiei, cerere ce-i fu acordată fără întârziere. Hartenberg nu era de faţă, cu toate că tare ar fi vrut să ştie ce veşti aducea vestita colegă şi, înainte de toate, dacă va recunoaşte în cel arestat pe Mască-Roşie.

Pe înserate, o trăsură închisă intră în curtea prefecturii; din ea coboară o doamnă îmbrăcată în negru, cu un văl des pe faţă, care se sprijină greu de braţul însoţitorului său. Într'un cabinet încăpător, elegant mobilat, şeful poliţiei secrete berlineze primeşte pe Vipera. E cam dezamăgit de aspectul ei şubred. Însoţitorul ei se legitimează şi el ca agent al poliţiei franceze şi, în urma cererei detectivei, poate lua şi el parte la întrevedere.

Agenta îşi ridică încet vălul des şi şeful poliţiei zări un chip palid ca de mort.

Surprins, face o mişcare de uimire. Asta să fie renumita poliţistă secretă? Cu neputinţă!

Dar îndată primeşte o explicaţie neaşteptată.

— Vă rog să-mi daţi voie să şed, Excelenţă, zise ea, după primele câteva cuvinte. Sunt.. rănită!

Şeful poliţiei sare în sus.

— Rănită? Doamne, nu m'am gândit la aceasta! De aceea, vasăzică...

— Slăbiciunea mea, nu-i aşa? zice zâmbind Vipera.

Apoi deschide ochii mari, tăioşi, sfredelitori până în adâncul sufletului.

— Dar, nicio grijă. Până 'n câteva zile sunt iar restabilită şi atunci îmi voiu fi recăpătat vechile puteri.

— Sunteţi rănită! Dar nu... în exerciţiul funcţiunii? întrebă şeful.

— Masca-Roşie mi-a înfipt pumnalul în piept şi m'a lăsat ca moartă pe podul M...

Acum surprinderea şefului poliţiei e şi mai accentuată.

— Când s'a întâmplat atacul acesta? exclamă dânsul.

— Acum câteva zile. N'am voit ca autorităţile să afle ceva despre asta şi de aceea n'am anunţat nimic. E mai bine ca mizerabilul să mă creadă moartă.

— Şi acuma?

— Am aflat, sau, mai bine zis, poliţia pariziană mi-a comunicat, că Masca-Roşie ar fi fost prins, pe când era gata să dea o nouă lovitură.

— Aşa şi este! Criminalul s'a dat drept fiul decedatului baron de Bergen şi a fost arestat chiar în clipa în care se prezentăse la palatul în care tocmai se instalase adevăratul baron de Bergen.

— Vă pot ruga să-mi daţi amănunte mai precise, Excelenţă? zise calmă Vipera.

Şi pe când şeful poliţiei îi descrie în câteva cuvinte măsurile luate până 'n prezent, femeia priveşte, tăcând, în pământ.

Apoi ridică iar capul.

— Vă pot spune sincer părerea mea?

— Vă rog chiar!

— Bine. Poliția d-voastră a săvârșit o mare eroare. Ați arestat, cum am mai susținut, un om cu totul nevinovat, iar acela care s'a instalat în palatul Bergen nu e nimeni altul decât Masca-Roșie însuși!

Șeful poliției zâmbește discret.

— V'ar veni cam greu ca să dovediți asta, doamnă, răspunde el.

— Sunt prea sigură de afirmațiile mele, zice Vipera cu convingere. Masca-Roșie a aflat prin agenții săi — și el are legături pretutindeni — despre întoarcerea fiului pierdut, căruia baronul bolnav vroia să-i ierte totul. Planul lui fu repede gata. Bătrânul baron posedă o avere foarte mare, care trebuia să cadă în mâinile demonului acesta. El era informat cu preciziune asupra sosirii tânărului baron; puse să fie urmărit și-i trimise un bilet ticluit cu dibăcie, prin care era poftit la o întâlni-

re. In vremea asta, el s'a şi instalat în palatul Bergen, unde fu recunoscut ca fiul pierdut.

— Uitaţi că bătrânul baron a murit în aceeaşi noapte în care-şi aştepta fiul!

— Când Masca-Roşie păşeşte pragul unei odăi, atunci şi moartea merge lângă el, zice rece Vipera.

— Nu veţi fi crezând cumva....

— ...că el ar fi omorât pe baron, care şi aşa era destul de bolnav? De sigur! Câteva picături de morfină erau prea de ajuns..... o nimica toată pentru diavolul acesta!

— La asta nu s'a gândit încă nimeni, dar... dacă deducţiile d-tale ar corespunde adevărului, ar putea fi cu putinţă.

— Să urmăm mai departe. La întâlnirea dată, adevăratul Bergen trebuia să dispară de asemenea. Cine s'ar fi sinchisit de un cadavru fără de nume, într'un colţ oarecare al marelui oraş? Căci e cert că trebuia jefuit acolo de toate hârtiile ce-i dovedeau identitatea. Aci, în Berlin, el era doar necunoscut. Dintr'o întâmplare oarecare atentatul n'a izbutit, probabil că Masca-Roşie a fost împiedicat; destul că, el sau unul din complicii săi, îşi luă o cameră la hotelul unde trăsese tânărul baron, căutând să-i izbutească lovitura ce-i fu zădărnicită în primul moment. Mai întâi de toate trebuia pus mâna pe hârtii. Lucru care şi făcură..

— Uitaţi că hotelierul pusese să fie trezit pasagerul din camera alăturată şi că acela, un domn bătrân şi ramolit, s'a legitimat ca fiind din Dresda!

— O întrebare, Excelenţă: domnul acela bătrân, ramolit, mai e pe undeva?

— Nu; a plecat de mult!

— Mi-am închipuit eu. Un individ ca Masca-Roşie e în stare de deghizări şi mai desăvârşite! Trucul a reuşit, vasăzică! In vremea asta şi sosise la autorităţile poliţieneşti o anonimă, care ves-

tea cum că un criminal internațional, probabil Masca-Roșie, se va instala în palatul Bergen, spre a da o lovitură. Atât fu deajuns spre a posta acolo câțiva agenți. Și a doua parte a izbutit și ea.. Doar un amănunt a uitat mizerabilul: că eu care-l cunosc, care-l urmăream pas cu pas n'am murit, ci trăesc spre a-l preda călăului!

Șeful poliției n'avu încotro și trebui să admire perspicacitatea detectivei. Dar în gând era întrucâtva indispus că străina i-o luase înainte.

— Ne putem încredința îndată, zise el. — Arestatul poate fi adus în fața dumitale.

— Vă rog chiar, deși aproape că nici n'ar mai fi nevoie, căci sunt foarte sigură de ceeace afirm. Dar vă mai rog ceva: chiar dacă recunosc că cel arestat e un străin, iar nu Masca-Roșie, încă trebuie să mai fie ținut ascuns — așa cere interesul afacerii, până ce va fi arestat veritabilul răufăcător.

— Voiu da cu plăcere ordinele pe cari d-ta le găsești bune.

Un agent primește însărcinarea să aducă pe arestat. Vipera, la rându-i, e condusă de însoțitorul ei — în care recunoaște pe doctorul, care a tratat-o după atacul suferit — într'o odaie alăturată, a cărei ușă e mascată de o portieră, astfel că detectiva poate vedea trăsăturile celui arestat fără ca ea să fie văzută.

După câteva minute apare Erwin.

— Agenta pariziană, cu care vei fi confruntat, și-a anunțat sosirea, — începe șeful poliției. Poate ca mâine chiar să și fie aici. Ai putea ușura mult sarcina judecătorului de instrucție dacă ai declara acum liniștit, că ești așa-numitul Masca-Roșie! Chibzuit-ai lucrurile?

Erwin respiră ușurat.

— Slavă Domnului, în sfârșit va ieși la lumină nevinovăția mea! strigă el.

— Rămâi la afirmația d-tale că ești Erwin de Bergen? (Vezi ilustrația copertei).

— Da... de o mie de ori, da!

Șeful face un semn agentului.

— Du înapoi pe arestat în celulă! ordonă el. — Peste puțină vreme o să se facă lumină în chestia aceasta!

De astă dată Erwin urmează pe gardian cu sufletul înviorat. Pare-se că și șeful și-ar fi schimbat părerea.

Vipera apare la brațul însoțitorului său. Zâmbește.

— Nu este Masca-Roșie, este tâlharul care m'a luat în trăsură în noaptea atacului, ducându-mă la locuința mea de aici. Masca-Roșie se află în palatul Bergen!

— Așa dar, totuși! exclamă șeful poliției secrete. — Și, acum, ce-i de făcut?

— Puneți pe cei mai dibaci detectivi ai d-voastră să supravegheze palatul... sau, mai bine, nu dispuneți nimic, iau eu măsurile cuvenite. Numai de n'aș fi așa de slabă!

— Vă pot pune la dispoziție un om, pe cel mai bun, cel mai isteț detectiv pe care-l posedă Berlinul!

— Da, asta ar fi o idee. Cum îl chiamă pe omul acela?

— Noi îi zicem Ochiu-de-Pisică. Adevăratul lui nume e rostit foarte arareori pe aci. Dar ce facem acum cu adevăratul baron Bergen?

— Din nefericire, mai trebue să rămâie două-trei zile în arest. Altfel, Masca-Roșie ar prinde îndată de veste și ar dispare, dacă l-ați libera pe baron. Nimeni nu știe încă deocamdată nimic și oricât mi-ar părea de rău că nu-i se poate reda omului nevinovat libertatea, aci e în joc o problemă importantă: să se evite tot ce ar putea servi ca avertisment celuilalt din palatul Bergen.

— Fie! aprobă șeful poliției. Îmi iau eu răspunderea acestei mici ilegalități. Dar cum să punem mâna pe Masca-Roșie? La urma urmelor, cel mai bine ar fi să pătrundem în locuința lui, pur și simplu. Doar nu e pregătit..

— Pe cât ar părea, planul acesta are în sine toate șansele de reușită, răspunse Vipera, gânditoare; totuși v'aș sfătui să nu-l urmați. Un individ așa de șiret ca Masca-Roșie e întotdeauna prevăzător. Cunoaște detectivul d-voastră mai de aproape chestiunea?

— Da; mai mult: e chiar implicat personal!

— Personal?

— Da, prinsese pe mizerabil în cursă, toate ieșirile fuseseră împresurate, ar fi fost de ajuns un țignal ca să se pună mâna pe bandă... când Masca-Roșie îi jucă o festă, cum numai unul ca el e în stare!

— Și anume?

— Foarte simplu. Sub un nume oarecare, sedusese pe fiica detectivului și o ținea la el ca zălog. Tocmai voia Ochiu-de-Pisică să dea semnalul, când Masca-Roșie îi declară cu cel mai mare calm, ce a făcut, arătându-i un mic colier, pe care-l luase victimei sale și spunându-i că, în caz că el nu se întoarce la o anumită oră, unul din complicii săi, care l-ar urma și 'n iad, are ordin să sucească gâtul bietei fete!

— Mii de draci! Și ce-a făcut omul d-tale?

— L-a lăsat pe ticălos să scape, cu toate că-i jurase de mult pieirea.

Vipera ridică din umeri.

— Admit că detectivul d-voastră se afla într'o situație groaznică, dar era în exercițiul funcțiunii și...

— Voiți să susțineți că, într'un caz analog, ați fi sacrificat mai bine pe fiica d-voastră, doamnă?

Vipera își muscă buza de jos. Apoi, aproape fără de voie, poate și pentrucă era geloasă pe renumele colegului ei, rosti cu asprime:

— Da, de sigur că aș fi făcut-o!

Și, până ce șeful poliției să fi putut da un răspuns, răsună în dulapul din perete bătaia caracteristică.

Un zâmbet ironic alunecă peste fața șefului.

— Vă dau prilejul să spuneți aceasta personal lui Ochiu-de-Pisică. Tocmai se anunță.

Zicând aceasta, se îndreptă spre dulapul din perete și-l deschise.

Hartenberg intră în cameră, îmbrăcat ca un oarecare funcționar de cancelarie.

— Bună seara, Excelență! zice el.

N'a văzut încă pe Vipera și pe însoțitorul ei, amândoi stând în fundul biroului.

— Aduci ceva nou? întrebă șeful.

— Da! Trădare în lagărul lui Masca-Roșie! Bergen cel arestat aci e nevinovat, Masca-Roșie se află în palatul Bergen, și mâine noaptea îl predau însfârșit călăului!

— Ah! Asta o va interesa grozav pe doamna de colo!

Hartenberg se întoarce cu repeziciunea fulgerului. Nu e singur? Femeia de pe scaun s'a ridicat, fața ei palidă ca de mort țintește pe detectiv, buzele-i tremură.

— Acesta... acesta e...?

— Ochiu-de-Pisică! zice șeful poliției. — Dar ce aveți?

Cu un sunet horcăitor, agenta cade înapoi pe scaun. Nici însoțitorul ei nu știe ce să creadă despre incidentul acesta.

Hartenberg stă cu bustul plecat înainte, un tremur ușor îi înfioară tot corpul. Dar cu o putere supraomenească se stăpânește

A recunoscut-o pe străină... cum îi a recunoscut și în noaptea aceea chipul la fereastră... Știe, că aceasta e femeia care a adus nenorocire asupra vieții sale!

Dar ce caută ea aici? El nu trebue să se trădeze, chiar de i-ar fi dat să audă lucruri ce i-ar sfâșia sufletul.

Poate că a auzit că Margot a murit și vine să ceară cadavrul găsit. Va susține și față de ea drept adevăr substituirea: Margot e moartă!

Dar nu; atunci ea ar trebui să spuie cine e, cum de se crede îndreptățită să ceară pe Margot Hartenberg!

— Cine... e doamna? rostește el șovăitor. N'o cunosc!

— Cred și eu, dragul meu Hartenberg, răspunde șeful poliției. — Este colega d-tale pariziană, doamna Antoinette Vacher, supranumită Vipera!

CAP. 19

Terenul se clatină

Masca-Roşie se plimbă neliniştit prin eleganta cameră de lucru a palatului Bergen. O cută adâncă brăzdează fruntea ciudatului, misteriosului om. Pare-se că ceva neplăcut îl preocupă. Apoi se opreşte iar şi strânge mânios pumnii, morm㠍nd cuvinte neînţelese.

— Vedem noi! zice el în sfârşit, aşezându-se la birou.

Afară începe să se întunece. Hector Rammont apasă butonul electric şi luminile se aprind.

Trec zece minute. Apoi se aude la uşa secretă, — pe care omul prevăzător şi-a construit-o caracteristică.

Masca-Roşie se ridică liniştit şi deschide.

Este Joe, individul pe care Rammont pune cel mai mare temeiu, căci e şi cel mai şiret şi cel mai curajos, un individ care nu se dă în lături din faţa niciunei primejdii chiar de ar fi să ia captiv pe însuşi şeful poliţiei.

— Ai ceva ştiri sigure? întrebă Masca-Roşie, aşezându-se iar în fotoliul dela birou.

Joe ridică din umeri.

— Fata e a naibii de vicleană, n'o poţi prinde aşa de uşor cu ocaua mică pe Aranka.

Masca-Roşie sare furios în sus.

— Sunteţi nişte măgari cu toţii! Când e vorba de făcut ceva repede şi sigur, n'ai pe cine te bizui. Presupuneri? Dac'aş pune vreun preţ pe aşa ceva, n'aş avea nevoie de ajutorul vostru! În cazul ăsta aş fi redus fata — pur şi simplu — la muţenie.

Joe, foarte simplu şi foarte modest îmbrăcat, nu s'a uitat decât cu coada ochiului la maestrul lui, fără ca să riposteze ceva la cuvintele de cum şi-a făcut intrarea în palat, — o bătaie

insultătoare ale acestuia.

— Eu am făcut tot ce a fost cu putință, șefule! zice el calm. Garoafa-Neagră e teribil de geloasă pe orice femeie de care d-ta te apropii, și femeile geloase sunt și au fost întotdeauna periculoase. Dacă aceea care a trădat întrunirea noastră la hotelul Călăului a fost ea sau altcineva... nu se poate dovedi!

In tot timpul acesta, Masca-Roșie privește țintă în pământ.

— Există un element oarecare, între voi, care joacă pe trădătorul și care trebue exterminat! murmură Rammont. — Cu propriile mele urechi l-am auzit pe Ochiu-de-Pisică spunând asta. Probabil că poliția nu posedă încă indicii suficiente, căci altminteri ne-ar fi făcut o vizită în vechiul cartier. Dar a fost o femeie, aceea care a trădat întrunirea și care voia să provoace arestarea mea. Când mă gândesc că, cu puțin înainte, am adus-o pe cealaltă în cartier și am pus s'o păzească în camera de jos...

Se întrerupe.

— Nu... nici asta nu coincide! O adusesem abia cu o seară înainte! Dac'ar fi Garoafa-Neagră, apoi ea trebue să-și fi pus mai de mult în gând să mă distrugă! Ai supraveghiat-o?

— Cu strășnicie! Mai ales azi n'am scăpat-o o clipă din ochi. De trei ori m'am schimbat, căci fata asta e deșteaptă și isteață, ca niciuna!

— Când a plecat Aranka de acasă?

— Cam pe la zece dimineața. A luat o trăsură și a făcut o plimbare pe „Unter den Linden" 1); eu după ea, fără ca să fi mirosit ceva. In scopul acesta, mi-am împrumutat dela un servitor al casei un mic automobil de transport. Pentru douăzeci de mărci,

1) celebră stradă din Berlin, — loc de promenadă.

ce nu face un biet părlit de ființă, mai ales că nu știe la ce servește! La o cârciumă din Chausseestrasse mă aștepta servitorul. Firește că mă luă drept un coleg, căci purtasem de grijă să-mi procur costumul potrivit.

Masca-Roșie aprobă din cap.

— Bine, și mai departe?

— Aranka își făcu câteva târgueli de toaletă, — avem doar bal astă-seară, — deci aceasta n'avea nicio importanță. In cele din urmă, se duse la Gerson de-și alese o rochie elegantă de mătase, pe care o vom putea admira, probabil, astă seară. Am fost mereu în preajma ei, fără ca ea să fi avut cea mai mică bănuială. După ce-și termină târguielile, trăsura o duse în Friedrichstrasse, apoi în Leipzigerstrasse și coborî în sfârșit la restaurantul „Traube". După puțin timp o urmai, trecui prin local, ca și cum aș fi avut de făcut o comandă și o văzui șezând singură la o măsuță. Era încă devreme, deci nu erau încă mulți consumatori. Ca să nu-i trezesc vreo bănuială, m'am retras repede, am lăsat undeva automobilul prin apropiere, la loc sigur, și m'am dus cu tramwaiul acasă, căci nu stau departe de acolo. M'am schimbat repede și, după o jumătate de oră, intrai din nou în local ca un fecior de bani gata, elegant, cu o barbă sură, bine îngrijită. Ochelarii pe cari mi-i pusei mă făcură și mai de nerecunoscut și, astfel, putui trece pe lângă masa Arankăi, fără ca ea să mă fi recunoscut. Nu mai era singură acum: un domn se așezase la masa ei. Dar nici aceasta nu e ceva surprinzător, căci Garoafa Neagră e frumoasă și se pricepe să atragă cu jocul ochilor ei. Cei doi vorbeau foarte animat, râdeau tare și nici că mă luau în seamă, deși ședeam la o masă vecină.

Puteam chiar înțelege cuvânt cu cuvânt ce vorbeau. Proștii, lingușeli ale domnului, nu prea tânăr

nici el, care căuta o aventură în restaurant!

— Şi apoi? Mai departe?

— Domnul plecă mai întâi; era foarte aprins şi sărută mâna Arankăi. Se înţeleseră ca să se mai întâlnească într'o zi a săptămânei; după cum am mai auzit, azi, spunea Garoafa-Neagră, n'ar fi liberă.

— Şi ai urmărit pe omul acela?

— Nu; am crezut că e mai important s'o supraveghez mai departe pe Aranka.

— Poate că tipul acela era un spion? Poliţia lucrează tot aşa de bine ca şi noi în materie de deghizări dibace.

— M'am gândit şi eu că ar fi fost bine să nu-l scap din ochi nici pe acela, dar era cu neputinţă, căci eram singur. Aranka ar fi putut face în vremea asta, ceva care s'o trădeze!

— Afurisită treabă, că în asemenea cazuri nu sunt întotdeauna doi oameni la dispoziţie! zise Masca-Roşie scrâşnind.

— După un sfert de oră, plecă şi Garoafa-Neagră. Îmi aruncă doar o privire în treacăt, dar nu mă recunoscu. Plecă cu automobilul la domiciliul ei şi se culcă. O văzui trăgând perdelele de mătase la ferestre. Până acum o jumătate de oră am supravegheat etajul şi uşa ei, ba din stradă, ba dela scară. Uşor n'a prea fost, căci trebuia să mă feresc să nu bată la ochi manevra mea. Nu s'a întâmplat nimic care să poată trezi bănuieli. Dacă Garoafa-Neagră joacă, într'adevăr, pe trădătoarea, apoi de sigur că se pricepe, nu glumă. Odată măcar tot ar fi trebuit să se dea de gol!

Masca Roşie se ridică şi se plimbă încruntat,

Cereţi mâine numărul 11 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

încoace și încolo prin odaie. Vânătaia cu care Rammont se alesese în pivniță, abia de se mai vede, căci pieptănătura o acoperă aproape în întregime.

— Toate bune! murmură el, numai de n'aș avea în mine simțimântul că dansăm pe un mic vulcan. Presimt ceva... ceva ce miroase a trădare, și nu pot pune mâna pe câinele care se poartă cu asemenea gânduri! Nici dela arestul preventiv unde, șade celălalt Bergen, nu mai vine nicio știre. Ar fi trebuit să mă mai interogheze odată!

— N'ar fi mai bine să ne ridicăm tabăra de aci din Berlin, maestre? propuse Joe.

Masca-Roșie nu răspunde îndată. In cele din urmă, ridică, îngândurat, capul.

— Mai cântăresc eu chestiunea. Vestește pe ceilalți, în afară de Aranka, să fie în așteptarea unui semn al meu. Dacă bancherul meu îmi va fi procurat cele două milioane și lovitura pe care o plănuim pentru astă seară izbutește... e cu putință să disparem pentru un timp oarecare, din locurile acestea.

— Incotro o pornim de astă dată, maestre?

— Vă dau eu indicații la timp. Lasă-mă singur; am de lucru!

O clipă în urmă, tovarășul și dispăruse.

Masca-Roșie sună. Un servitor intră și urmează pe „domnul baron" în camera de toaletă.

După un timp oarecare, Rammont apare iar, elegant, în toaletă de bal.

— Trăsura! poruncește el scurt.

Se întunecă tot mai mult; el trece în trăsura deschisă, pe poarta de fier a micului parc din fața palatului, pornind spre cartierul de Vest.

Se oprește în dreptul unei clădiri mari, pe care ocupații înalți aproape că o ascund vederii. Cu priviri scrutătoare, examinează împrejurimile. Nicio-

dată Masca-Roșie nu evită de a fi prevăzător. Nu se poate ști ce se întâmplă! Trecătorii își văd de drum, nu se arată nimic suspect. Casa cu grădina-parc, formează un colț de stradă.

O stradă lăturalnică, îngustă, puțin animată, duce spre partea cealaltă. Împrejurarea aceasta are și ea importanță pentru Rammont.

După ce a strigat vizitiului că poate să aștepte, dispare în grădina, a cărei poartă s'a deschis pe dinăuntru, la sunetul clopoțelului.

În vestibulul luminat îl întâmpină un servitor îmbrăcat în negru.

— E acasă stăpânul d-tale? întrebă Masca-Roșie scurt.

Aspectul elegant al străinului impune servitorului, care răspunde umil și politicos:

— Domnul consilier comercial mai are de rezolvat câteva afaceri importante. Pe cine să anunț, domnule?

— Baronul de Bergen! Dacă e cu putință, l-aș ruga pe d. consilier să-mi acorde câteva minute de ascultare!

Servitorul dispare și după câteva secunde se și întoarce ca să conducă pe domnul baron în camera de lucru a bancherului Grosser.

Pe drumul într'acolo, Masca-Roșie examinează cu atenție totul, uși și ferestre, fără ca servitorul să observe absolut nimic.

După puțin, se află în fața bancherului, un domn mai în vârstă, cu trăsături jovíale, care-l întâmpină cu voioșie.

— Domnule baron... dumneavoastră! Îmi acordați odată și aci, în locuința mea particulară, onoarea unei vizite? Mă bucură nespus! exclamă el, poftindu-l să șadă. — Ce vă aduce la mine?

— Iubite domnule consilier comercial, — începe Rammont cu un zâmbet prevenitor, — am

de făcut în astă seară o vizită absolut necesară — nu poți să te eschivezi, din nefericire, de aceste îndatoriri mondene — și m'am gândit că aș putea uni utilul cu plăcutul. Aș vrea să plec mâine cu agentul spre Bergrain și să închei cumpărarea castelului. Știți doară despre ce e vorba?

— De sigur, de sigur, domnule baron! se grăbește să răspundă bancherul.

— Hm — uite ce-aș vrea să-ți cer în treacăt — te-am rugat să-mi prefaci în monedă lichidă suma de cumpărare pe care o pretinde vânzătorul. Formalitățile moștenirii mele nu merg, din nefericire, așa de repede cum aș dori!

— Îmi pare și mie cât se poate de rău, domnule baron, și tot atât de mult că vă gândiți să plecați iar în străinătate. Ne-ar fi drag și nouă să vă putem păstra aci... între locuitorii orașului Berlin!

Bergen strânse, râzând, mâna bancherului.

— Ei, poate că mă întorc mai târziu iar aici! Mai întâi de toate, aș vrea să iau în stăpânire castelul Bergrain, pentru plata căruia trebuie să am două milioane, apoi să întreprind un voiaj în jurul lumii și mai târziu ne mai revedem noi în noul meu castel. Și, acum, să revenim la chestia principală! Voiai să-mi procuri banii până mâine la prânz, domnule consilier comercial.

— Și mă țiu întotdeauna de cuvânt, domnule baron! Banii sunt aici!

El nu observă străfulgerarea din ochii lui Rammont.

—Îi ai în monedă lichidă? Ar fi o înlesnire grandioasă! exclamă el.

— De vreme ce ați dorit d-voastră așa, domnule baron! La urma urmelor, cu oarecare osteneală...

— Vă sunt foarte recunoscător, foarte! Lucrul se simplifică mult cu asta! Posesorul actual are absolută nevoie de monedă lichidă... datorii pe po-

liță sau așa ceva! Când aș putea, așa dar, intra în posesia sumei?

— Acum o jumătate de oră mi-a fost numărată suma aci, pe masa asta, de către omul meu de încredere. Mâine pe la ora 9 vă aduc eu personal, suma, domnule baron!

— Ce spuneți, aveți aici cele două milioane?

— De sigur, sunt acolo în casa mea de bani, pe care nici focul n'o poate distruge! afirmă Grosser...

O întâmpinare îi stă pe limbă lui Mască-Roșie. Ce-ar fi dacă ar cere să i se predea îndată suma? Ar fi cel mai simplu. Dar nu! E cu neputință; nu trebue să trezească niciun fel de bănuială! Și ce-i cu asta? Doar douăsprezece ore mai sunt la mijloc! Atâta, dacă nu mai mult, rezistă el cu siguranță, cu toate că presimte că se pregătește ceva împotrivă-i...

Mâine va avea în mână cele două milioane. Castelul cela Bergrain s'o fi aflând pe undeva în lună, firește! Se ridică, nu fără a fi aruncat o privire repede asupra casei de fier, care se află într'o firidă a odăii.

— O sumă atât de mare... e în destulă siguranță aci, domnule consilier comercial? întrebă el alene, făcând un pas spre dulap.

Grosser râde, înveselit.

— Nicio grijă domnule baron! Aici am păstrat sume cu mult mai mari, luni întregi de zile! Mijloacele acestea de siguranță nu le posed în birourile mele. Tocmai de aceea păstrez aici până una-alta sumele mai mari.

— Ah, înțeleg! zice Rammont râzând și el. — Instalații electrice de alarmă și altele de soiul acesta! Dacă aș fi eu spărgător... ce-aș trebui să fac ca să pătrund în interiorul acestui dulap-minune?

Bancherul era plăcut impresionat de umorul baronului. Se apropiă cu Rammont de dulap, răzând într'una.

— Nostimă glumă, domnule baron, dar vreau să risc! Mai întâi de toate ar trebui să știți unde se află contactul electric pe care-l atașez la un element puternic și care nu numai că dă, îndată, la atingerea dulapului un semnal puternic în camera mea de culcare, ci provoacă în acelaș timp, și domnului spărgător o comoție electrică atât de puternică, încât....

Rammont îl întrerupe:

— Dă-mi voie domnule consilier comercial! Oare ar da atâta bătaie de cap unui bandit rafinat găsirea contactului?

— N'aveți decât să încercați!

Rammont căută un timp, apoi ridică din umeri.

— Trebue, totuș, să mărturisesc...

— Că nu-l găsiți! Hahaha! Ia te uită, e... chiar aici! Simplu de tot, ai? Da, dacă ar ști asta domnii pungași! N'ar trebui decât să taie firul!

— De fapt, e grandios! râse Rammont. — Și apoi, o casă de fier englezească atât de complicată nu se poate deschide decât cu scule englezești și cu flacăra de acetilenă!

— Dulapul meu rezistă și acestora, domnule baron, garantez de asta! Broasca se deschide numai atunci când literele mobile sunt astfel alcătuite ca să formeze un anume cuvânt secret, după care însă, se deschide îndată. Dar cine l-ar putea ghici, când eu schimb cuvântul în fiecare seară?

— Astăzi, spre exemplu?

— Aha, vreți să mă prindeți? Foarte bine! Ia ghiciți!

— Nici gând! Nemesis, Mercur, sau cam așa ceva! Sunt într'astea tare neștiutor!

— Văd și eu, domnule baron! De astă dată am ales un cuvințel cam original. O să rădeți și dv. când îl veți auzi: Masca-Roșie! Original, nu?

— Porecla rivalului meu îi scăpă lui Rammont de pe buze.

— Strașnic, nu-i așa? La una ca asta nici că s'ar gândi mizerabilul, dacă i-ar veni poftă să-mi facă o vizită.

Deosebit de încântat de ideia lui „originală", Grosser mai arătă „domnului baron" și manipularea broaștei.

După zece minute, Bergen salută de plecare pe consilierul comercial, care-l conduse până în vestibul.

In clipa în care Rammont se urcă în trăsură și se vede singur, murmură:

— Unde am ajunge noi, dacă n'ar exista pe pământ niște măgari și imbecili de ăștia? Sper că n'o să fie nevoie să fac o vizită științifică camerei de lucru a domnului bancher. Mâine la ora 9 voiu fi doar în posesiunea celor două milioane. Dar pentru orice eventualitate, cunosc mecanismul.

Și, în acelaș timp, și consilierul comercial își freacă mâinile.

— Zău, nostim băiat e baronul ăsta tânăr. De fel închipuit și nu cu fasoane. Cu astfel de oameni, mai mare dragul să ai de-aface.

In vremea aceasta Masca-Roșie străbate în mare goană orașul. Deodată trage cordonul. Trăsura se oprește și Rammont coboară.

— Inapoiază-te la palat, am de făcut o vizită aici! poruncește el vizitiului. La întoarcere mă voiu folosi de trăsura cunoscutului meu la care mă duc.

E singur și, ceva mai departe, sare într'altă trăsură, dând birjarului o nouă adresă.

După zece minute, trăsura se oprește din nou. Rammont coboară. O grădină destul de mare, si-

tuată pe după un zid înalt, se află în apropiere. Plăteşte birjarului ,care se îndepărtează.

Rammont poartă azi din nou mantila lungă neagră, dar n'are mască. In loc de pălărie moale, poartă un cilindru strălucitor ca o oglindă.

Se îndreaptă repede spre poarta din zid. Inainte de a deschide, priveşte în juru-i Strada e întunecată aici. Clădirea vecină se află cam departe. Aci, afară, se mai află câte o vilă din acelea singuratice, care n'au fost acaparate încă de speculatorii de clădiri.

Pe o mică placă de metal, de curând bătută lângă butonul soneriei electrice, se putea citi: Prinţul Utaşin.

Ce avea de căutat Masca-Roşie la prinţul care s'a mutat de curând în vechea vilă, după ce aceasta sătuse foarte multă vreme goală?

O să aflăm îndată.

Rammont examinează câteva tufişuri dese, cari se află în firida zidului. Nu se mişcă nimic. Dar,e prevăzător şi mai aşteaptă câteva minute. Apoi descuie repede cu o cheie pe care o scoate din buzunar. Indată dispare pe după poarta de fier, care se închide fără de zgomot în urma lui.

Aproape pe de-a-întregul ascunsă de copaci bătrâni, se află vila cea mare a prinţului. Cu cât se apropie mai mult, cu atât apare mai luminoasă şi mai animată. Lumina cade pe brazde şi pe pajiştile întinse. Uşile sunt deschise, o noapte călduţă se aşterne peste pământ. Pe după ferestrele luminate se văd servitori forfotind încoace şi încolo; pe cât se pare, se fac preparative pentru o reuniune de seară.

Rammont face un ocol şi porneşte în umbra copacilor spre dosul vilei.

Fără de zăbavă, deschide o uşă îngustă şi se află deodată în cuprinsul casei. Gangul în care a

ajuns e slab luminat, pe jos sunt așternute covoare, pereții însă sunt goi; gangul duce pe semne spre apartamentele de sus. Mai multe scări duc în jos. Intr'acolo grăbește Rammont. Trebue să descuie o a doua ușă.

Incuiând prevăzător în urma lui, Masca-Roșie pășește mai departe în gang. Apoi bate într'o ușă îngustă, care se deschide îndată.

O femeie apare și se sperie la vederea lui Rammont. **(Vezi ilustrația copertei).**

— Tu ești, stăpâne? exclamă ea.

El încruntă sprâncenele și o privește cu ochii lui sfredelitori.

— Ce te sperii așa? S'a întâmplat ceva?

— Nimic, stăpâne... absolut nimic! M'am gândit doar la copila cea tânără și la însărcinarea, pe care ne-o dăduseși deunăzi și că...

— Și că aș putea înfăptui eu însumi, azi, sentința?

— Da, stăpâne! Trebuie care să se facă cu toi dinadinsul așa... așa ceva?

— Când e vorba de siguranța mea sau de a voastră, atunci viața unei femei nu trebuie să tragă în cumpănă. Ia seama ce-ți spun! Dar viu azi cu altă intenție. Fă rost numaidecât de una din rochiile tale cele mai elegante de bal, care să-i vie bine „pensionarei" de alături.

— Se duce la vreun bal?

— Nu întreba, fă ce-ți poruncesc! Ce face ea, de altfel?

— E nemângâiată, cere să plece, să-i dăm drumul.

— Știe unde se află?

— Habar n'are, și eu una am să mă feresc s'o luminez. Dar îmi vine aproape să cred...

— Ce?

— Că fata e așa de nenorocită, pentru că, cu

toate cele întâmplate... iubește cu adevărat.

Masca-Roșie zâmbește ironic.

— Cu atât mai bine! Așteaptă aici cu rochia până te chem.

— Bine, stăpâne!

Masca-Roșie iese iar în gang. Stă să asculte. O voce îi pătrunde la ureche, ca venind dela mare depărtare.

— Franz! O, Doamne Dumnezeule, Franz... iubitul meu Franz, nu mă lăsa să mor aici de frică! Ajută-mă, îndură-te de mine, lasă-mă să plec! Ajutor!...

Pumnii izbesc în ușă. Omul cu mantia neagră zâmbește. Apoi merge mai departe, trecând până după colț... și se oprește de-odată lângă ușa încuiată, în care bate Alice. Cu o singură mișcare, deschide și intră. Sus în tavan arde o lumină.

— M'ai chemat, Alice... iată-mă! zice el calm.

Ușa se închide. Fata se retrage în fundul odăii dând un țipăt.

CAP. 20

Taina detectivului

Un moment se păru — în urma cuvintelor cu cari șeful său îi prezentă pe femeia de pe scaun drept vestita agentă secretă pariziană — că detectivul ar voi să se repeadă la ea.

Un strigăt îi stă pe buze, fața-i exprimă limpede sbuciumul prin care trece. Strânge pumnii enervat.

Șeful îi pune mâna pe braț șoptind:

— Dar ce faci? Fii cuminte! Cine ar fi în stare să se lase târât până în halul ăsta de invidie față de o colegă străină?

Ochiu-de-Pisică se stăpânește. Slavă Domnului! Șeful poliției n'are cum bănui adevărul, căci atribuie gestul său doar vanității și înaltei păreri ce are despre persoana sa, care ar fi putut fi jicnită de sosirea agentei francceze.

Fața-i s'a liniștit din nou.

— Scuzați... crezusem că am mai întâlnit odată pe doamna, într'o împrejurare foarte serioasă din viața mea, zice el. — Dar observ că m'am înșelat.

Vipera și-a revenit. Surpriza amândurora fusese identic de mare! Amândoi în slujba poliției secrete, fără ca vreunul din ei să bănuiască: iată ceva cu totul neașteptat!

— Prea m'am încrezut în puterile mele, venind încoace, zise Vipera cu voce slabă. Nu se vindecă și nici măcar nu se cicatrizează așa de repede o rană de pumnal ce i-a pricinuit-o cuiva Masca-Roșie.

Şeful poliţiei găsea şi el explicabil aceasta, cu toate că domnul care însoţea pe Vipera şi pe care noi l-am cunoscut sub numele de doctor Bertrand, îl asigurase că nu mai era temere de vreo complicaţie.

Hartenberg întoarce capul. Trebue să-şi păstreze calmul.

— Pot întreba, Excelenţă, dacă... doamna lucrează actualmente în aceeaşi direcţie ca şi mine? întrebă el.

— De sigur, şi doamna Vacher a şi primit, îndată după sosirea ei la Berlin, un salut dela Masca-Roşie... o lovitură de pumnal.

— Ah!

— Pe podul M... cu o noapte înainte de a fi primit noi denunţul, unde avea să se întâlnească mizerabilul cu ai lui. Ai suferit un fiasco la arestarea lor, tocmai povestisem colegei d-tale cele întâmplate. Şi ce crezi că mi-a declarat doamna Vacher? Că într'un caz analog mai bine şi-ar fi sacrificat copila decât să lase pe mizerabilul să-i scape!

Ochiu-de-Pisică întoarce încet privirea spre Viperă. A putut ea să spună asta... tocmai ea?

— Doamna nu mă cunoscuse încă, zice el scurt. Puneţi-o la încercare şi, dacă va realiza ceea ce susţine că ar putea face, apoi ea n'a simţit niciodată ce este adevărata dragoste de părinte!

Un oftat adânc, greu, saltă pieptul Viperei. Faţa nu-i e de recunoscut. Doctorul Bertrand se apleacă asupră-i:

— Sunteţi încă foarte bolnavă, doamnă! exclamă şeful poliţiei. Pentru azi e destul, ştim că arestatul Bergen nu-i Masca-Roşie, şi asta e mult. Oamenii noştri vor face până una-alta o încercare de a prinde pe Masca-Roşie. Puteţi fi încredinţată că de astă dată, Ochiu-de-Pisică va lucra mai energic.

Şi se întoarce spre detectiv.

— Ai mai primit vreo comunicare dela acea mână misterioasă?

— Nu numai atât, am vorbit chiar cu fata aceea!

— A! Asta ar fi.... Unde oare?

— Mi-a dat întâlnire la un restaurant!

— Când?

— Azi la prânz. Am folosit intervalul acesta ca să-mi fac pregătirile. Sper, ca la noapte să pun mâna pe ticălos.

— Cu toate că are la el pe fiica d-tale?

— Cu toate astea!

— Eşti sigur că fata care joacă pe trădătoarea nu e şi ea spionată de ceilalţi, astfel ca Masca-Roşie să prindă de veste?

— In cazul acesta, ar fi pierdută! Am fost urmăriţi; un tovarăş al lui Masca-Roşie ,spionul lui cel mai isteţ, şedea în vecinătatea noastră, deghizat, şi asculta convorbirea noastră.

— Mii de tunete! Va-să-zică, totuş!

— N'a aflat însă nimic şi nu poate raporta nimic. Faptul că m'am distrat cu persoana cochet îmbrăcată n'a bătut de fel la ochi. Astă seară e bal... la prinţul Utaşin.

— Ce face prinţul la noi?

— Nu e de fel prinţ, ci un complice al lui Masca-Roşie. Şi doamna mea, căreia-i zice Aranka, sau şi Garoafa-Neagră, după împrejurări, va fi şi ea acolo. Trădarea pare să fie fructul gelozie, cu toate că nu prea s'a rostit pe faţă în chestia aceasta. Pe persoana asta mai ales n'am s'o scap din ochi!

— Nu cumva vei fi voind să iei parte şi d-ta la bal?

— De sigur. M'am şi îngrijit de cele necesare. De astă dată am cam avut noroc.

— Mii de tunete! Ce-ai mai pus la cale?

— De fapt, ceva foarte simplu. Imi spuneam că toate câte le născocește Masca-Roșie au ca scop să adune bani, mulți bani, și apoi să dispară cu ei. Raita pe care a întreprins-o încoace cu banda lui trebuia să renteze. Legăturile lui se întind de bună seamă peste orașele cele mai mari din lume, astfel că el are pregătite din vreme diferite domicilii, de com sosește. Așa și aici!

— Are birouri de informații în toată forma; da o știm!

— De când știu că Masca-Roșie a avut un amestec oarecare în asasinatul dela Hohenegge, am lucrat și în altă direcție decât până acum. Ce scop tintea individul prin crima dela Hohenegge? Că a fost acolo, o dovedește inelul găsit. Cu cine are el legături acolo?

— Și ai găsit d-ta ceva, care să-ți dea dezlegarea acestei probleme?

— Poate, dar deocamdată aș vrea să mai tac în privința asta. Odată ce vom fi pus mâna pe omul acela primejdios, se vor limpezi și multe altele. Un lucru e cert: N'a venit la Hohenegge pentru a pune mâna pe vreo sumă mare. Nu s'a săvârșit nicio tâlhărie. Dar în vremea asta, un individ ca Masca-Roșie nu rămâne inactiv, astfel că am căpătat curând convingerea că trebuia să se întâmple altceva, căci bani și iar bani îi e lozinca. Oamenii lui de asemenea vor să trăiască. Am înaintat pas cu pas. Omul acesta însă, nu se ocupă cu bagatele. Atunci mi-a ajuns la urechi povestea cu falsul baron. L-am văzut pe arestat, dar n'am recunoscut în el pe Masca Roșie. Cu toate astea, am tăcut. Tot nu eram încă sigur de ceea ce aveam în minte. Dar am iscodit mai departe, dacă falsul baron nu și-a pus în gând să-și facă rost de sume mai mari.

— Și ce ai aflat?

— Știu de ieri că vrea să ridice mâine dimineață dela bancherul Grosser două milioane!

— Și apoi?

— Vrea să dispară, dacă nu vom fi pus noi mai întâi mâna pe el. Dar nici nu vrea să lase să-i scape și alt prilej, pe care, ca să zic așa, îi l-am procurat eu și anume, ca încă în ultima noapte și în chipul cel mai lesnicios să ajungă în posesia unei valori de peste trei milioane.

— Mii de tunete! Și cum poate să izbutească? Ochiu-de-Pisică zâmbește.

— In vitrina unuia dintre cele mai mari magazine de bijuterii e expus de două zile un diamant de o mărime și o splendoare rară. Ceva la fel nici

Cereți mâine numărul 12 cuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

că mai există pe undeva, întrece toate diamantele mari cunoscute, în strălucire și tărie. De îndată ce ziarele au înregistrat faptul, în toate saloanele și chiar pe stradă nu se mai vorbea decât despre această nouă minune, care ci-că a fost adusă în Europa de către un indian, un Rajah, care a cumpărat piatra dela un compatriot al său. S'a mai anunțat de asemenea că Țarul Rusiei ar fi oferit două milioane și jumătate, iar regele Angliei trei milioane.

— Mai departe?

— Nu bănuește încă nimic Excelența Sa? Piatra nu prețuiește nici măcar trei mărci; e o cursă și nimic mai mult, pusă chiar de mine în vitrină, o momeală pentru Masca-Roșie, cu alte cuvinte: slănina din capcană!

— Asta ar fi.... Și înscenarea a prins?

— Strașnic! La balul, sau mai bine zis, la garden-party-ul, pe care-l dă presupusul, tot atât de imens de bogat, prinț Utașin — din ordinul lui Masca-Roșie firește, a fost invitat și posesorul pietrei minunate, Rajahul din Mahory, cu dorința expresă de a aduce cu sine piatra, ca societatea să se poată încredința mai de aproape de strălucirea ei. Rajahul, care a descins la hotel „Brüxelles" a promis cu plăcere, cu atât mai mult, cu cât știa că va întâlni compatrioți la balul prințului. Va purta piatra la piept într'o montură special lucrată.

Șeful poliției își frecă fruntea.

— Rajahul... există într'adevăr? Și vrea el să-și dea concursul așa, cu una cu două? exclamă el.

— L-am poftit cu toată politeța, zâmbește iar rece detectivul. Vine el cu siguranță!

— Și apoi?

— Da, apoi... urmarea programului n'o mai pot stabili cu siguranță. Probabil că Masca-Roșie o să încerce să-l amețească pe Rajah, atrăgându-l poate, la un moment prielnic, în vreun cabinet, ca

să-i ia briliantul — poate că vor face ca omul să dispară îndată, totul depinde de planul lui Masca-Roșie. Canalia aceasta are destule mijloace la dispoziție. De îndată ce piatra va fi în posesia lui, dispară îndată; totul depinde de planul lui Mascafireșe, dacă lăsăm noi timp bandei pentru aceasta.

Șeful poliției privește cercetător pe Ochiu-de-Pisică.

— Vasăzică, iar un joc pe viață și pe moarte! Și dacă nu izbutește, dacă Rajahul cade victimă?

— Voiu fi în preajma sa, Excelență, și cu mare băgare de seamă, răspunde cu un zâmbet ciudat detectivul.

— Bine, fă cum crezi de cuviință! Știi prea bine că în chestia asta ai mână liberă. Ai oameni la dispoziție ori câți poftești. Poate mai ai ceva de discutat cu doamna Vacher?

Un oftat înăbușit sălta pieptul detectivului. El răspunde încet, aproape brusc și tăios:

— Aș vrea să lucrez fără doamna. Dacă, cu toate măsurile mele de prevedere, îmi scapă Masca-Roșie și se 'ntoarce la Paris, doamna va avea mai târziu prilejul să-și arate măiestria.

Șeful poliției ridică din umeri. Iar și iar susceptibilitatea aceea, gelozia de succesul altei persoane!

— Cum voiești! răspunde el.

Vipera, adunându-și puterile, își înalță capul palid.

— Excelență, am o rugă personală către domnul.

Hartenberg tresare neobservat.

— Aș vrea să pun colegului câteva întrebări foarte importante. N'ați voi să-l rugați să-mi acorde această scurtă convorbire în interes de serviciu, între patru ochi?

Hartenberg vrea să deschidă gura spre a răspunde: „Nu, nu vreau să fiu singur cu această femeie!

Nu vreau să am nimic de-afface cu Antoinette Vacher! Lăsați-mă să-mi văd de drum".

Dar își dă îndată seamă că nu poate refuza convorbirea fără a nu motiva purtarea-i ciudată.

— Domnul Hartenberg vă va acorda cu plăcere convorbirea. Poate treceți în cabinetul de alături, unde nu veți fi auziți de nimeni, ușile fiind capitonate!

Hartenberg ridică din umeri.

— Dacă doamna crede de cuviință că trebuie să-mi vorbească... mă rog! spune el cu oarecare rezervă.

Vipera e condusă încet, de către însoțitorul ei, în cabinetul alăturat și așezată în fîrida ferestrei, pe un scaun.

— Lasă-mă singură, Bertrand, se roagă ea. — Ceeace am de vorbit cu domnul, nu vreau să audă nimeni!

Și Bertrand trebue să fi fost obișnuit cu ciudățeniile acestei femei, căci se retrase fără de nicio întârziere.

In aceeași clipă, intră și Ochiu-de-Pisică, închizând încet, cu băgare de seamă, ușa. Apoi, respiră adânc și, cu un gest de nespus dispreț se apropie de femeia de pe scaun.

— Vasăzică, asta e acum noua-ți meserie! Spioană de poliție! zice el răgușit. Nici eu nu sunt ceva mai bun, ne-am potrivit foarte bine... dar eu sunt bărbat!

Sub privirile lui, ea luptă să-și recapete respirația.

— Ce știi tu, cum am ajuns eu aci, cât am suferit de-atunci...

— De-atunci?

— De-atunci de când ne-am despărțit!

— Ah, așa! Să lăsăm asta, nu vreau să atingem chestiunea aceea, altminteri se deschide iar vechea rană și-mi năvălește sângele în ochi și nu-i îngăduit aceasta unor oameni de meseria noastră! Ce cauți aici la Berlin? Ai venit, într'adevăr, numai ca să găsești pe Masca-Roșie, sau...?

Vipera își frânge mâinile, de durere.

— Am vrut să-mi văd copiii... m'am gândit la asta zi și noapte. Poate că, altminteri, nici n'aș fi primit însărcinarea, cu toate că urmăresc de multe luni de zile pe Masca-Roșie în Paris!

— Copiii tăi? Ce-ți pasă ție de ei? Ești tu oare mamă? N'ai pierdut tu orice drept de a te gândi măcar la ei?

— Cât ești de crud!

Detectivul sta în fața ei cu umerii plecați:

— Crud? Dar tu... dar tu? Nu mi-ai furat tu tot, nu mi-ai răpit tu ceea-ce mă putea face să cred în fericire? Hahaha! Dacă Șeful poliției ar avea cea mai mică bănuială că doamna Vacher, „Vipera", a fost soția detectivului său — odinioară — cu ani înainte! Ce sângeroasă ironie că ne-am apucat de aceeași meserie și urmărim amândoi aceeași țintă: de a preda călăului pe Masca-Roșie! Cine știe prin câte ne mai e dat să trecem! Pe cât mi se pare, surprizele încă nu sunt nici de departe pe isprăvite. Dar să sfârșim odată: ce vrei dela mine?

Și atunci, cu toată slăbiciunea ei, Vipera lunecă deodată de pe scaun în genunchi, și buzele ei, din cari a pierit orice picătură de sânge și cari zvâcnesc de sălbatică durere, rostesc răgușit:

— Salvează pe copilul nostru! Eu sunt prea slabă; m'aș fi strecurat în societatea prințului Utașin, spre a nu scăpa din ochi pe Masca-Roșie, dar abia de mă pot ține pe picioare, și el m'ar recunoaște. Dar tu... tu poți asta.... tu ești doar tatăl Alicei!

Îl cuprinde o dorință nebună, cruntă, s'o pedepsească sângeros pe femeia aceasta pe care o urâ-

ște ca o fiară sălbatică, pe care o îmbrâncește de o parte, ori de câte ori încearcă să se apropie de dânsul!

— N'ai spus chiar tu Șefului poliției că datoria mea de slujbaș ar fi fost să las mai bine să mi se sugrume copila, decât să deschid mizerabilului calea libertății?

Vipera își plecă, umilită, capul, cutremurându-se.

— N'am știut ce făceam! N'am știut că tu ești tatăl... că e Alice — fii îndurător, leapădă-te de ura cea groaznică! Ce am făcut, am ispășit de mult, de mii de ori! Ar fi timpul să ierți, căci ai albit de pe urma celor întâmplate!

— Nu! exclamă cu glas aspru detectivul. — Dumnezeu să te ierte, eu nu pot! Îți voiu păstra taina pentrucă a devenit și a mea, pentrucă aș

vrea să pot da unicului meu copil cel puțin un nume cinstit!

— Unicului tău...? De ce nu vorbești și despre Margot? exclamă femeia cu înfrigurare. — O mai socoți și azi vinovată de crima oribilă dela Hohenegge?

— Și asta o știi? Ei bine, nu, Margot a căzut victima unor împrejurări nenorocite. Dar e prea târziu...!

— Prea târziu? Sfinte Dumnezeule, unde se află oare Margot? A dispărut, nimeni nu știe nimic despre ea?

Hartenberg o privește lung.

— A fost găsită... zace la morga Berlinului, moartă, înecată, desfigurată! Nu mai am decât un sigur copil și încă 'n noaptea asta o să pot afla dacă n'a căzut și el sub oțelul ucigaș al lui Mască-Roșie.

Se întoarce rece, mâna îi zvâcnește — parcă tot ar voi să ajute pe femeia lipsită de putere de a se reîntoarce la scaun — dar apoi își mușcă buzele și, pe când capul Viperei cade, cu o izbitură puternică, pe podea, detectivul deschide ușa dincolo, spre cabinetul Șefului poliției.

— Doamna a leșinat, zice el liniștit către medicul parizian. Dați-i ajutor.

— Hartenberg! exclamă Șeful, în timp ce doctorul se repede în cabinetul alăturat. — Ce diferend ai avut cu Vipera?

Detectivul îl privește fără a clipi măcar.

— Doar o convorbire de interes strict de serviciu. E încă prea slabă și s'a încrezut prea mult forțelor sale, când a venit încoace. De va fi nevoie mai târziu voiu căuta cu plăcere să lucrez cu dânsa la prinderea lui Mască-Roșie.

Și, zicând acestea, se înclină și iese, folosindu-se de aceeași ușă pe care intrase.

CAP. 21

O nouă comedie

Ușa s'a închis după Mască Roșie. Un resort secret, pe care numai Hector Rammont îl cunoaște o pune în funcțiune.

— Alice, zice el cu glasul lui cel mai dulce, — de ce strigi mai întâi numele meu și apoi fugi de mine în aceeași clipă?

Asta e vocea lui cu care a amăgit-o și i-a otrăvit sufletul! Ea își acoperă fața cu amândouă mâinile și începe să plângă încet. El se apropie de ea binișor. Ea nici nu-i aude măcar pasul.

Simte doar că s'a apropiat, simte că se apleacă asupra ei și că vrea să-i tragă mâinile de pe obraz. Ar vrea să-i reziste, să-l respingă cu oroare, îi e groază de el, îi e frică de el și se înfioară, când se gândește, unde se află, ce voia să facă aici cu ea și că el o ține ca pe o prizonieră — dar se revarsă parcă o vrajă dintr'însul, toată rezistența ei se topește, și când el o mângâie ușor pe cap și vocea lui îi atinge auzul, toată ura ei se preschimbă în dragoste fierbinte, sălbatică.

— Sărmană, micuță Alice — sărmană prostuță! — De ce ți-e frică de mine? Oare nu mă mai iubești?

— Franz... ah, Franz! exclamă ea.

Și, întinzând brațele, ea se aruncă de gâtul lui.

— Dacă nu te dedai cu mine unui joc groaznic, crud, dacă m'ai iubit vreodată cu adevărat, atunci redă-mi libertatea... o, mă prăpădesc de frică aici, în închisoarea asta! Cine ești tu de ți stau la dispoziție astfel de camere ascunse, de tremură așa, de teamă, femeia ceea de afară, care-mi aduce mâncarea, când mă închleștez de ea și-i cer

să-mi dea drumul, blestemându-te, pe tine care, printr'o tărădelege, m'ai făcut unealta ta!

— Dacă vrei să mă asculți în liniște, Alice, vei afla încă astă-seară deslegarea întregii mele taine, zise el, trăgând-o după sine pe sofa.

— Spui adevărat, Franz? întrebă ea șovăitoare, nesigură. Voiu afla ce fel de casă misterioasă e asta?

— Toate le vei afla, răspunde el desmierdător. — Casa asta aparține unui om care duce o viață misterioasă... unui om așa numit Masca-Roșie.

Alice se înfioară.

— Masca-Roșie? Omul cel misterios care m'a îmbrâncit deunăzi cu atâta brutalitate înapoi în cameră? șoptește ea.

— Același! I-am cerut socoteală de gestul lui, dar nu pot face nimic împotrivă-i.

— Dar ce legături ai tu cu el și cum de ai ajuns în casa lui?

— Tocmai asta vreau să-ți explic. Știu că nu te 'nerezi în mine, îți apar într'o lumină suspectă. După toate cele întâmplate, e și foarte firesc. Nu mă numesc nici Franz Hohenwalder, nici Hector Rammont; am fost multă vreme agent al poliției secrete pariziene, dar de fapt sunt baronul Erwin de Bergen și moștenitor al unei vechi familii nobile.

Alice îl privește cu ochi mari. Pulsul îi bate nebunește.

— Iarăși ceva nou? Ah, sfinte Dumnezeule, nu mai știu ce să mai cred!

— E și firesc, comoara mea. Dar îndată o să se clarifice totul! râde Rammont. — Vasăzică, uite-te... Am fost întotdeauna un svăpăiat, dar niciodată ceea ce se cheamă rău. Tatăl meu era foarte sever, mama mea însă, prea mă răsfățase mult; pe scurt, când am ajuns mare, am făcut multe isprăvi nebunești, și când maică-mea muri și taică-meu își dublă severitatea, am șters-o, în-

tr'o bună zi de-acasă, plecând în țări străine, spre Franța, apoi în California, rătăcind, ca să vorbesc sincer, prin toată lumea, netrăind întotdeauna tocmai ca un baron. Adesea am lucrat ca hamal la cărbuni, numai ca să-mi pot câștiga existența!

— Sărmane Franz! murmură Alice, înduioșată de tonul lui cinstit.

— Ei, sfinte Dumnezeule, în jurul meu, afară de mine mai erau și alții, cari nu erau nici ei mai fericiți și, așa, am învățat cel puțin ce e munca! Astfel trecură ani și ani, până-ce, printr'o întâmplare, îmi căzu în mână un ziar în care era inserat anunțul pe care-l dăduse tatăl meu și în care se interesa de fiul său cel pierdut. În timpul acela îmi mergea cum nu se poate mai prost. Poliția parizană, unde intrai ca agent secret, mă trimisese la Berlin, dar aci căzui în mâna unei bande vesele, care-mi deschisese încă odată gustul pentru plăcerile vieții, pe care o puteam duce ca baron, dacă tatăl meu m'ar fi reprimit. Unul dintre tovarășii mei, cel mai elegant și, pecât se pare și cel mai bogat, era așa zisul Masca-Roșie. Avea toana să nu se arate decât noaptea pe la locuințele noastre și întotdeauna cu masca roșie pe obraz. De ce, nimeni n'ar putea-o spune. Curând devenirăm, ca să zic așa, prieteni intimi, astfel că mă destăinuii lui și atunci când, în dragostea mea furtunoasă, te-am luat cu mine și am vrut să te păstrez lângă mine, el mi-a pus la dispoziție vila sa, unde nu te-ar putea găsi nimeni. Tocmai în vremea asta îmi căzu în mână ziarul cu anunțul tatălui meu. Mă pun îndată în legătură cu el, și ce crezi oare că s'a întâmplat?

— Tatăl tău te-a iertat?

— A iertat și a uitat totul. Din nenorocire, nu i-am putut încă mărturisi că te țin ascunsă aici și că mă gândesc să mă însor cu tine. E o chestie de prudență, spre a nu strica iar totul.

De aceea am tăcut și față de tine privitor la întâmplările din ultimul timp. Dar omului cu masca roșie i-am declarat că nu te voiu ține aici decât atâta vreme până ce tatăl meu își va da învoirea pentru logodna noastră. Dacă s'a purtat cam brutal față de tine într'un moment de mânie, a fost că se temea de vreun scandal în casa sa. Numai femeia de afară și noi doi știm că tu te afli aci. Acum îți explic atitudinea mea, Alice?

Fata își ține fruntea în palme.

— E un fel de basm asta... și frica nu vrea să mă părăsească. Oare de astădată mi-ai spus adevărul adevărat? întreabă ea încet.

— Ți-o jur! o încredințează Rammont. Orice neîncredere însă se va risipi cu totul, când ți-oi spune ce se va întâmpla azi!

— Azi?

— Hm! face el răzând. — M'am dat bine pe lângă unchiul meu, bogatul prinț Utașin. Dă astă

seară o mică serbare și vrea să te vadă, vrea să-ți vorbească și, dacă-i place, fără 'ndoială că va înfrânge probabila rezistență a tatălui meu!

— Cum... încă în astă seară! — exclamă Alice speriată.

— Și ce-i cu asta? Am îngrijit eu de toate. Te vei îmbrăca, femeia o să te ajute; o toaletă de bal a și sosit și peste o jumătate de oră viu să te iau să mergem cu trăsura la prințul Utașin. Vrei?

Alice îl privește cu ochi strălucitori. De ce iubește atât pe omul acesta?

— Tot... tot ce vrei! zice ea în șoaptă, aruncându-i-se în brațe.

Rammont o sărută, apoi pornește spre ușă și dispare cu un zâmbet mult promițător.

Alice e din nou singură. Abia de-și poate reveni. Un baron de Bergen! Și ea să fie soția lui? O, cum îi vâjâie toate astea prin cap!

Toate misterele vor lua sfârșit, se va duce chiar în astă seară la un bal, va vorbi deschis unui prinț... despre iubirea, despre viitorul ei.

Sărmana fată nu bănuiește că a căzut victima unei noi înșelăciuni. Se și aud pași pe gang. Femeia ei de serviciu vine, ca să-i ajute să se gătească. O roșeață arzătoare îi năvălește în obraji. Da, vrea să fie frumoasă, ca să nu facă de rușine pe iubitul ei! Se așează la oglindă, se privește și zâmbește fericită, căci în curând soarta ei va lua o întorsătură fericită!

Deodată tresare. O răsuflare fierbinte i-a atins ceafa. Asta nu-i bătrâna care o servește.... e cu totul altcineva!

Vrea să se întoarcă... să strige ajutor... dar se simte apucată de umăr și o voce șuierătoare îi izbește urechea:

— Ah, te bucuri de pe acum de succesul pe care-l vei avea la noapte, mizerabilo? Dar răzi prea devreme! Mie-mi aparține Masca-Roșie, și înainte

de a mă da eu în lături, el şi tu... şi toţi veţi fi distruşi!

Alice boldeşte ochii la chipul aprins al unei doamne, care se află înainte-i înfăşurată într'o mantie neagră. E, oare, în mâinile unei nebune? Ce vrea dela ea persoana aceasta? N'a mai văzut-o niciodată!

Deschide gura ca să strige.

Cu repeziciunea fulgerului, însă, străina îşi scoate braţul de sub mantilă. Un stilet îi licăreşte între degetele pline de inele.

— Du-te în iad! gâfâie năgusit femeia.

Şi, înşfacă de gât pe Alice, care încearcă zadarnic să se libereze; cuţitul pluteşte deasupra ei. Scoţând un ţipăt, fata detectivului cade în genunchi.

Dar... în ultimul moment, când să şi intre în domeniul morţii, Alice capătă ajutor.

Uşa sare în lături şi Rammont apare în ogdaie, dându-şi seama de situaţie dintr'o singură privire. Ce imprudenţă că n'a încuiat adineaurea uşa! Dar voise să trimită numaidecât Alicei rochia, fiind sigur că ea nu va mai fugi.

Aranka trebue să se fi furişat după el, de sus, şi probabil că a stat ascunsă pe undeva prin gang, a ascultat ce-au vorbit poate până ce a ieşit el, şi, mânată de gelozia ei turbată, s'a repezit în camera tainică.

In momentul însă în care Aranka vrea să înfigă cuţitul în gâtul rivalei, Alice mai apucă odată de braţ pe turbata femeie. Frica de moarte îi insuflă puteri.

A căzut, de sigur, în genunchi, de spaimă, dar lovitura a dat greş.

Şi acum, Rammont a ajuns lângă cele două fete.

Scoate un strigăt de mânie şi, apucând bratul Arankăi, i-l răsuceşte cu forţă.

Un strigăt de durere scapă de pe buzele geloasei, care cată ţintă la faţa lui descompusă de

mânie. Cuțitul mic, foarte ascuțit, îi cade pe podea.

— Dă-mi drumul, gâfâie ea, smucindu-se de sub strânsoarea mâinilor lui, pe când Alice, tremurând din tot trupul, se refugiază în fundul camerei.

La un moment dat s'ar putea crede că Rammont, cotropit de furie, o va sugruma pe Aranka cu propriile lui mâini; vinele de pe frunte i se umflă...

Cu o singură smucitură, trântește în genunchi pe amanta lui, care poartă o elegantă rochie de bal sub mantilă. Ea nu se mai împotrivește, și de groază, nu-și mai ia ochii de la fața lui. El o strânge de gâtlej; o clipă numai și ar fi pierdută.

— Îndrăznești să pătrunzi în tainele mele... tu... tu?...

Atunci Alice scoate un țipăt răsunător.

— N'o omorî... iart-o... Franz... Franz!

Intervenția aceasta îl face să-și vie în fire. E mai bine așa; în clipa asta nu-i nevoie să făptuiască o crimă!

Târăște după el spre ușă pe Aranka, pe jumătate leșinată și o azvârle afară pe gang, trântind ușa.

Apoi, se apropie de Alice, respirând din greu.

— Ce ți-a spus nebuna asta, Alice?

Fata tremură de agitație, stând cu privirile ațintite spre ușă.

— N'am înțeles-o... a fost ceva îngrozitor! exclamă ea. Cred că vroia să mă omoare. De ce oare? Și a mai spus ceva despre Masca-Roșie, pe care voia să-l distrugă...

Rammont o cuprinde pe Alice în brațe. Dar în ochii lui e o licărire ciudată.

— O neroadă, o nebună! răspunde el. E una din amantele omului misterios cu mască și o mistuie o gelozie turbată. Nu mai are pace de câteva zile încoace, doar o alia pe cine ține ascuns aici

Masca-Roşie... căci ea crede, firește, că tu ai fi iubita acelui om bizar. Gelozia ei i-a mai jucat unele feste. Iartă-mă, Alice, în mânia mea față de acest atac, a cărei victimă era să cadă o ființă cu totul nevinovată și scumpă mie, mi-am pierdut pentru un moment cumpătul și era cât p'aci să sugrum pe descreerata aceea. Gândul că ea te-a amenințat cu cuțitul a fost prea îngrozitor pentru mine. Dar de acum încolo nu mai ai de ce te teme. Voiu ruga încă în astăseară pe Masca-Roșie să se explice cu fata asta geloasă, și apoi, sper să te pot adăposti într'altă parte, de îndată ce vei fi câștigat inima unchiului meu, prințul! Pentru o viitoare baroană, nici nu mi se mai pare prea potrivit locul!

Alice se lăsă cu dragă inimă convinsă de vorbele lui liniștitoare. Doar gândul la tatăl ei o chinuie mereu.

— Ce o să se întâmple cu bătrânul meu tată? Mi-e așa de frică de soarta lui! șoptește ea.

— Ingrijesc eu și de asta, odorul meu. Cu bani se poate orice! Dar trebue să mai ai puțină răbdare; fac eu să-i parvie un bilet anonim, ca să știe că e supraveghiat de poliția secretă sau măcar pus sub observație. Cel mai bun lucru ar fi ca, după lichidarea tuturor formalităților să plecăm în staținătate... la Nissa... pe Riviera. Ce fericiți vom fi acolo, Alice!

Cineva bate ușor în ușă. Rammont se retrage.

— Și acum îmbracă-te, zise el. Peste o jumătate de oră, viu să te iau!

Cereți mâine numărul 13 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ. București I. Calea Victoriei 5.

Alice îi zâmbește, în culmea fericirii, și cum camerista tocmai intră, el părăsește încăperea, nu fără a fi schimbat mai întâi o privire tainică cu femeia.

Afară, pe gang, fața-i se schimbă cu desăvârșire. Pumnalul cel mic, care a căzut din mâna Arankăi, îl ridicase înainte de a fi părăsit camera, ascunzându-l într'un buzunar dela spate.

— E timpul s'o sfârșesc cu diavolița ceea nebună, murmură el. Dacă Alice n'ar fi o ființă atât de îndrăgostită, de mult și-ar fi dat seamă că sunt chiar eu omul cu masca roșie! Nu bănuiește câtuși de puțin de ce o duc în noaptea asta cu mine la „print"!

Urcă repede treptele. Ușa de legătură nu e încuiată. Aranka s'a furișat adineauri înăuntru, într'un chip oarecare și acum, a fugit. Diseară, de sigur că o să asiste și ea la bal, la comedia aceea. Rammont a ajuns sus. Încuie de data asta cu grijă, deschide ușa spre parc și ascultă.

În clipa aceasta, se aude o detunătură.

— Drace! exclamă el. Pare-se că vine din interiorul parcului! Ce-o fi însemnând asta?

Și, cum se pregătea să cerceteze cauza, urechea lui percepe un zgomot, de parcă un om ar străbate desișul spre a se apropia de casă. În lumina nesigură apare o siluetă. Rămâne pitulat, întoarce capul, se ridică apoi ca să meargă mai departe.

Masca-Roșie scoate un șuierat ușor.

Omul se apropie îndată de Rammont și amândoi intră în interiorul casei.

— Tu ești, Joe! zice Masca-Roșie, examinând pe complice, care a îmbrăcat bluza de grădinar. Mi-am închipuit! Tu ai azi paza parcului. Cine a tras focul de revolver de adineauri?

— Eu, Șefule, se aude răspunsul.

Şi Joe îşi şterge obrazul cu mâneca hainei.

— În cine ai tras?

— Cine să fi fost, nu ştiu! Dar ţiu de datoria mea să te previn!

— Raportează, dar scurt!

— Făceam rondul obişnuit, mă furişasem pe după copaci şi ascultan la nişte zgomote. Deodată se furişează cineva pe lângă mine, se aude ca un foşnet de rochie de mătase. Sar repede şi pornesc în întuneric după persoana ceea. Dar n'am putut-o ajunge aşa de repede, căci s'a folosit, ca şi mine, de desiş. Tot mai mult ne apropiam de zid, când iată că luna se ivi de sub nori.

— Şi ai recunoscut pe cine aveai înaintea ta?

— Doar silueta; era o femeie... Aranka cu siguranţă! Am strigat scurt: „Opreşte"! Dar ea fugea mai departe şi eu după ea.

— Ai ajuns-o?

— Nu, dar chestia devenea tot mai suspectă căci se apropia de portiţa din zid. Mai strigai odată şi cum nu-mi dădu niciun răspuns descărcai un foc, căci o auzisem întorcând cheia în broască. Ivindu-se din nou luna dintre nori, am putut-o recunoaşte bine!

— Ai atins-o? întreabă Masca-Roşie, rece.

— Nu, a fugit în stradă, unde n'am vrut s'o mai urmăresc, fiind prea primejdios. Dar cred că, geloasă cum e, ar fi cu putinţă să plănuiască vreo lovitură şi să se fi pus şi în legătură cu agentul de poliţie!

Masca-Roşie zâmbeşte. Dar e un zâmbet rece, crud.

— O să ne putem încredinţa... şi apoi o voiu judeca! zice el liniştit. — Deocamdată n'am încă nicio dovadă, deşi nu mă mai prea încred în ea!

— Se face serbarea astă seară?

— De sigur! Rajahul va apare azi, poate că

mâine va fi şi plecat!

— Şi dacă se plănuieşte ceva tocmai pentru serbarea asta?

— Lăsaţi pe mine! Voi aveţi instrucţiunile voastre. De îndată ce veţi auzi dela mine ţignalul cunoscut, semnul de retragere, atunci... repede jos, în camera secretă. Acolo să poftească să ne caute! Fii cu ochii în patru! Că Aranka a fugit fără să dea vreun răspuns n'are nicio însemnătate, m'am întâlnit cu ea cu puţin înainte şi n'a prea fost încântată de aceasta!

— Bine, Şefule, voiu fi cu băgare de seamă.

Zicând acestea, omul deghizat ca grădinar se furişează din nou în parc.

CAP. 22

Prinţul Utaşin

La opt seara Ochiu-de-Pisică îşi instruise oamenii la prefectura poliţiei. Inspectorul Mörner li se alătură de asemeni. Apoi, Hartenberg dispare; celelalte dispoziţiuni le are asupră-i inspectorul.

Nu e de văzut nicio singură uniformă măcar în apropierea vilei prinţului Utaşin. S'ar putea zice că poliţia se ţine dinadins departe. In schimb, lampagii, măturători şi tot felul de trecători făr de vreo însemnătate trec încoace şi 'ncolo, aruncând priviri spre zidul pe după care se află vila princiară.

Să cam fie ora nouă, când, poarta de fier se deschide şi o trăsură închisă iese, îndreptându-se repede spre oraş. Inainte de a coti după colţ, trebue să treacă pe lângă un felinar, şi lumina cade pentru o clipă în fundul trăsurii.

Lucrătorul care tocmai îşi aprinde pipa prin apropiere s'a uitat în trăsură, foarte indiferent, cum e şi firesc. Trăsura s'a depărtat, lucrătorul şi-a aprins

luleaua şi porneşte agale pe trotuar. Un coleg îi iese în cale. Se cunosc, îşi scutură mâinile, salutându-se şi răzând voioşi, spre a intra apoi într'o bodegă care se află mai încolo, sub bolta unei porţi.

Mai găsesc acolo alţi doi cunoscuţi, cari salută zgomotos pe noii sosiţi.

— Ura! a venit Willem! strigă unul dintre ei, un individ murdar deabinelea. — Willem face cinste, că-i galanton!

Cârciumarul aduce cele comandate, iar cei patru bărbaţi ciocnesc paharele.

Cârciumarul părăseşte camera unde se aflau aceşti consumatori.

Atunci, omul cu pipa puturoasă se pleacă peste masă şi şopteşte:

— Tocmai a ieşit pe poartă trăsura. Şedea înăuntru o femeie tânără.

— Alice Hartenberg! zise unul dintre cei trei.

— Lângă ea un cavaler elegant...

— Masca-Roşie! Ce naiba o mai fi însemnând şi asta? O fi prins ceva de veste şi a şters putina?

— Prostii! răspunde „lucrătorul" de adineauri. Se înapoiază el, de asta sunt încredinţat; să ne întoarcem la posturile noastre.

— Dar Ochiu-de-Pisică?

— Până la zece sau unsprezece nu va fi în vilă.

— Ce îndrăzneală diabolică! El singur de tot în văgăuna leului! Cel puţin de-ar fi luat cu sine pe câţiva dintre noi.

— Dar cum am fi putut intra? Masca-Roşie e al naibii de viclean şi complicii săi nu mai puţin.

— Dar cum va pătrunde el în vilă?

— Asta-i taina lui! Noi să facem întocmai tot ce a orânduit el. De îndată ce o trăsură cu geamul

felinarului drept spart va intra pe poarta cea mare de fier, vila trebue împresurată!

Cârciumarul intră din nou. Convorbirea e urmată pe altă temă și, la urmă, cei patru lucrători se despart și dispar unul câte unul.

Pe la zece vine o trăsură în goana cailor, îndreptându-se spre poarta vilei princiare. Ici colo vine hoinar pe stradă câte un lucrător care se întoarce acasă. Poarta se deschide și trăsura dispare în parc.

Unul din lucrători, care, tocmai trecea pe acolo cu mâinile în buzunare, își zice:

— Vasăzică, totuși! Tânărul cel elegant trebue să fie Masca-Roșie. Se întoarce iar cu fata.

Pornește repede spre primul colț de stradă. Acolo, tocmai sare dintr'o trăsură un om, plătește și trăsura pleacă mai departe.

Se oprește un moment lângă lucrătorul, care-și aprinde o nouă țigară.

— Ei, întreabă lucrătorul repede. — Ai putut afla unde [illegible] dus omul cu fata?

— De sigur, domnule inspector, răspunde lucrătorul tot atât de repede, dar cu glas foarte scăzut. Am urmărit trăsura pas cu pas. N'a făcut decât o simplă plimbare, străbătând străzile în zig-zag ca, la urma urmelor, să se întoarcă înapoi!

— Aha! Înțeleg! Dă-te mai încolo. Văd venind un trecător pe care nu-l cunosc!

Cei doi se despart în tăcere.

Noul sosit e un bărbat mai tânăr, îmbrăcat în bluză de grădinar. Merge agale și nepăsător dealungul zidului, dar în schimb cu atât mai ze loase și mai pătrunzătoare îi sunt privirile.

In clipa în care luna e acoperită de un nor el dispare pe portița parcului.

— Ei, drăcia dracului! murmură el stând sub copaci. — Seara asta mai aduce ea ceva. Îmi pun rămășag capul! Afară e deocamdată liniște, nu e

de văzut nicio uniformă, dar toți lucrătorii ăștia cari trec pe aici ca în nicio altă seară! Nu știu de ce s'o fi îndărătnicind așa maiestrul!

Abia a rostit cuvintele acestea că se și aude un foșnet prin apropiere. Se 'ntoarce cu repeziciunea fulgerului.

— Cine-i? strigă el.

Nici un răspuns, dar... colo pe după tufiș stă chircit un om! Atâta tot mai poate vedea.

Scoate încet revolverul și, cu capul plecat înainte, pornește spre acea matahală. Luna trebue și ea să iasă îndată de sub nori.

Dar Joe, cărci el e, nu vede decât pe omul cela de sub tufiș, nu și pe celălalt care s'a ridicat fără de zgomot în spatele lui.

De un sfert de oră e supraveghiată ieșirea parcului din spre partea aceasta de către doi agenți, cari s'au furișat înăuntru de cum s'a depărtat Joe.

O săritură, un strigăt de furie, pe jumătate înăbușit.... apoi, Joe se simte trântit la pământ, pe la spate.

Nu se mai poate servi de revolver spre apărare, căci brațul, aproape că-i e răsucit din încheietură și arma îi scapă.

Al doilea polițist s'a aruncat și el asupra lui. Joe vrea să strige, putând astfel cel puțin preveni pe Mâsca Roșie, dar prea târziu, căci un căluș i s'a înfundat în gură; brațele îi sunt legate. El se zvârcolește sălbatic pe pământ, dar fără folos, căci e redus la neputință, și aceasta aproape fără zgomot.

— A mers strașnic! râde primul polițist.

O lumină albă țâșnește. Polițistul a deschis clapa felinarului său orb, făcând să joace lumina pe chipul descompus de furie al lui Joe și pe ochii lui holbați. (Vezi ilustrația copertei).

Indată după aceea, lumina se stinge iar.

— Să aduc o trăsură? întreabă al doilea polițist.

— Nu, trebue evitat tot ce ar putea bate la ochi, sună răspunsul. Banda e vicleană ca diavolul însuși. N'are să-i strice ticălosului nimic, o noapte la aer liber. Să-i legăm picioarele și apoi să-l împingem ceva mai deoparte în desiș. Pentru orice eventualitate însă, unul din noi rămâne de pază lângă el.

Manevra e executată îndată.

Pe când cei doi oameni duc pe Joe, legat cobză, dealungul zidului spre un locșor izolat, se aude răsunând muzica din spre vila prințului.

— Incepe uvertura pentru dansul nostru nocturn! zice unul din polițiști, râzând pe înfundate.

Serbarea din vila prințului Utașin a început; e o reuniune într'un cerc restrâns, cum explică prințul, în chipul cel mai amabil, mosafirilor săi.

Sala de primire, de jos, e scăldată în lumină, plante exotice formează nișe primitoare, pe după un perete verde e postată o orchestră de țigani, care face să răsune melodiile ei aprinse.

Prințul Utașin e o persoană înaltă, cu ținută plină de demnitate, barbă albă, îmbrăcat cu o eleganță desăvârșită; pe piept, un diamant de o valoare imensă. Lângă el, prințesa, o femeie de vreo cincizeci de ani, dar bine conservată, face onorurile, vorbește cu mosafirii cari sosesc și recomandă pe unii altora.

După cum anunțase prințul, se serbează aniversarea căsătoriei sale, dar festivitatea mai avea pe de lături și alt scop: să dea prilej nepotului său, tânărului baron de Bergen, să-i prezinte lui, unchiului, pe logodnica sa.

Datorită amabilității amfitrionilor, se creează în curând o atmosferă din cele mai animate. Ușile ce dau spre parc sunt deschise, adierea blândă a serii trimete înăuntru mireasma tufișurilor înflorite. Seara, cu lumina ei mată, îmbie pe mosafiri la plimbare.

Servitori în livrele bogate oferă șampanie și alte răcoritoare, când iată că lacheul postat la intrare anunță o nouă pereche:

— Domnul baron de Bergen cu logodnica!

O vie animație se produce printre cei de față. Doamnele — sunt peste zece la număr — toate în toalete foarte elegante și scumpe, își șoptesc între ele, domnii ridică curioși capul.

Prințul schimbă, la rându-i, câteva cuvinte cu soția sa.

Perechea așteptată apare: Hector Rammont, în elegantă ținută de bal, și la brațul lui Alice, fiica detectivului!

Tânăra, naiva fată pare cam speriată. Nu se simte la largul ei în eleganta rochie de bal, care-i scoate în evidență și-i avantajează silueta svelță,

frumoasă. Deasemeni și strălucirea și bogăția care o înconjoară o orbesc, o uluiesc.

Sărmana! Acum vreo oră și ceva, Hector Rammont a scos-o din camera secretă, a dus-o sus pe scara cea mică, de unde a ieșit în parcul întunecat. Acolo aștepta o trăsură, în care se urcase îndată cu încrezătoarea fată. Închise portiera tot atât de repede și trăsura porni, fără ca Alice, în tot timpul drumului, să fi avut măcar o singură dată prilejul să se orienteze prin priviri aruncate pe fereastră, unde se afla de fapt. Astfel că nu-și putu de loc da seamă că Rammont nu făcuse cu ea decât o plimbare circulară, după cum se înțelesese din vreme cu vizitiul, și... după o anumită vreme se întorsese iar la vila prințului, intrând de astădată cu trăsura pe poarta cea mare.

Masca-Roșie o acaparase și-i distrase atenția până într'atâta, încât fetei nu-i mai rămăsese timp să se preocupe de locurile pe unde se află, lucru ce de altfel ar fi fost foarte greu și fără de asta.

Toată faptura ei se afla într'o agitație fără de seamăn. Nu-i spusese oare Erwin, cum îl numea ea acum pe criminal, că totul depindea de impresia pe care o va face asupra prințului?

Și acum se afla în fața mult temutului bărbat! De unde putea ea să bănuiască cum că acest domn bătrân, venerabil, cu ochii inteligenți și cu zâmbetul atrăgător era și el un criminal ca și ceilalți domni, cari îl înconjurau, tipi cari nu se aveau bine cu lumina, la fel ca și doamnele, care în toalete splendide, încărcate de bijuterii, stăteau aci de vorbă atât de volubil!

Mască-Roșie convocase vreo cincisprezece complici și complice pentru lovitura de azi. În afară de aceștia, mai era de față un mic număr de mosafiri neutri, servind numai ca decor și cu totul nesuspecți. Dar fiecare dintre acești neinițiați trebuia să fie adus de către un membru al bandei, care

garanta pentru mosafir şi dădea oarecare siguranţă lui Masca-Roşie.

Rammont conduce pe Alice spre prinţ şi soţia acestuia.

— Iată, onorate unchiule, zice el ţinând mâna Alicei, ţi-o aduc pe Alice a mea, despre care ţi am vorbit aşa de adesea şi atât de mult, încât la urma urmelor m'ai ameninţat, zâmbind, că nu mă vei mai primi fără de perla aceasta. Ia pe buna copilă sub ocrotirea d-tale.

Prinţul întinde Alicei mâna şi întâmpinarea lui prietenoasă ajută fetei să iasă din uluiala în care a aruncat-o emoţia.

Prinţesa e şi ea de o drăgălăşie încântătoare şi, pe când ia cu sine pe Alice pe o canapea mică, ca să stea împreună cu ea de vorbă, Rammont face cu „unchiul" său un mic tur prin sală, schimbând ici şi colo saluturi şi strângeri de mână.

Zâmbitor, şopteşte prinţului:

— Unde-i Aranka? N'o văd!

— N'a venit încă! sună răspunsul prinţului,

— Dacă proiectează vreo trădare?

— Nu cred! Ştie că atunci ar fi pierdută, că mai de vreme sau mai târziu va trebui să cadă de mâna noastră!

— O femeie geloasă e capabilă de orice. Terenul de sub picioare începe să mi se 'ncingă. Dacă lovitura de azi izbuteşte, dispărem pentru câtva timp. Rajah-ul...?

— Încă nu-i aici. Dar n'are nicio importanţă. A anunţat doar că va apare ceva mai târziu.

— Şi aduce piatra cu el?

— De sigur. L-am rugat chiar special.

— Toate celelalte pregătite?

— Fii fără de grijă! De cum s'o ivi prilejul, aduc Rajah-ului un pahar cu şampanie, care o să-l ameţească deabinelea. Pun pe oamenii noştri

să-l ducă într'un cabinet și să-l culce pe un divan.

— Bine! întrerupe Masca-Roșie. Restul e treaba mea. S'a pregătit în parc o groapă în care să putem arunca pe Rajah?

— De azi după-amiază încă; nu se poate descoperi așa de ușor locul!

— Tăcere, aud o trăsură!

Trăsura, pe care polițiștii trebuiau s'o recunoască după geamul spart al felinarului drept.

— Rajah-ul din Mahory! anunță cu glas puternic maiestrul de ceremonii de pe pragul sălii.

De astădată surpriza celor de față era chiar veritabilă și nu simulată.

Însoțit de un servitor înfășurat în vestminte indiene, o apariție ciudată își făcu intrarea pe ușa salonului. Era un bărbat de vreo șaizeci de ani, dacă se putea trage vreo concluzie sigură în privința vârstei Rajah-ului, după acea față galbenă cu ochii strălucitori, cu barba de un alb lăcăritor și sprâncenele stufoase.

Un fel de turban încorona capul uscățiv, un vestmânt indian luminos, cu bogate broderii, înfășura întreaga-i statură, până la pământ.

Marelui principe indian îi plăcea să-și păstreze și aci în Berlin portul național. Dar ceea ce interesa pe cei prezenți era juvaerul pe care-l purta, și anume, acel unic, uriaș diamant, care se răsfăța la pieptul lui, lucrat într'o montură provizorie și prins de o panglică.

Un fulger țâșni din ochii lui Mască-Roșie.

Mosafirul acesta indian purta asupră-și o avere de milioane! Vinderea acestei pietre ar fi fost un lucru greu pentru ori care altul afară de Masca-Roșie! Dar criminalul acesta genial știa de pe acum omul dela care avea să primească valoarea deplină a acestei nestemate, mai ales că Rajah-ul n'ar mai ajunge niciodată în situația de a-și reclama diamantul.

Ceea ce ușura în general conversația, era faptul că Rajah-ul nostru poseda la perfecție limba engleză; afară de asta vizitase toate orașe le mari ale Europei și era foarte în curent cu toate formele societății înalte.

După ce se făcură prezentările, se auzi muzica intonând un imn indian de salut, fapt ce făcu pe mosafir să mulțumească în cuvinte pline de înduioșare și recunoștință.

Până atunci fusese înconjurat de domni; acum însă vroiau și doamnele să-l admire, pe el și superba bijuterie. Il înghesuiau aproape.

Rajah-ul vorbea spre toate părțile, zâmbea politicos, ridica însă doar arareori pleoapele pe jumătate aplecate ale ochilor săi vioi.

— Imi dați voie, prințul meu, zise în clipa aceea Hector Rammont, care nu și mai ridica privirile de pe diamant, — să vă prezint pe logodnica mea?

Și, zicând aceasta, o trase mai aproape pe Alice, care-l urmă roșind.

Un moment Rajah-ul și Alice își stătură față în față. Își căuta oare mosafirul cuvintele, de deschisese de câteva ori gura spre a vorbi?

Nici Alice nu se simte la largul ei în apropierea acestui om care o sperie cu îmbrăcămintea lui străină și manierele lui neobișnuite.

Celorlalți însă, aceasta nu le bate la ochi de fel.

— Aceasta... e logodnica d-tale... baroane? întreabă în sfârșit Rajah-ul pe englezește.

Masca-Roșie răspunde, zâmbind:

— Da, prințe! N'ați voi să-i spuneți câteva cuvinte pe care de sigur că nu le-ar mai uita niciodată?

Rajah-ul apucă mâna Alicei și spuse cu voce gravă:

— Zeii aibă-te sub ocrotirea lor!

Alice nu înțelegea bine de tot cuvintele ace-

stea deși a învățat ceva englezește și franțuzește, dar tonul în care a vorbit indianul vibrează parcă în sufletul ei. Ea caută să citească în obrazul acela oacheș; încet se ridică pleoapele sub sprâncenele stufoase ale Rajah-ului și... ochii lui Hartenberg se cufundă timp de secunde în cei ai copilului său.

Are în față-i pe aceea pe care bărbatul de lângă dânsa, omul acesta misterios, i-a răpit-o, și pe care o ține pe lângă sine ca mijloc de apărare!

Putea doar să 'ntindă mâna ca să i-o smulgă, dar toate aceste perscane car·l înconjurau aparțineau doară lui Mască-Roșie, sau i-ar fi luat parte. înainte ca Ochiu-de-Pisică să le fi putut explica ceva.

Nu, oricât de îngrozitoare era situația, înțelepciunea îi poruncea să fie prevăzător.

Și, ciudat... la privirea stranie a Rajah-ului,

fața Alicei își pierdu orice culoare. Ea simți un fior de ghiață cutremurându-i trupul, fără ca de fapt, să-și poată explica pricina.

Rammont nici acum nu nutrește cea mai mică bănuială. De astădată, se pare că Ochiu-de-Pisică l-a întrecut totuși în rafinament.

După o jumătate de oră, Indianul ședea într'un mic cabinet, vorbind auditorilor atenți, cari se așezaseră în jurul lui, spre a asculta povestea diamantului minunat, care, firește, era cu mult mai bizară și care se asemăna cu un roman fantastic.

— Oricui și l-a dorit, aceluia i-a adus întotdeauna nenorociri! își încheiă tocmai Rajahul povestirea. — Mie însumi mi-a fost vândut aproape cu deasila de către un Indian care și-l însușise după o serie de crime și apoi fusese cuprins de o spaimă superstițioasă, ne mai voind să păstreze în niciun chip piatra prețioasă. Plătind o sumă mare de bani guvernului, piatra a trecut în posesia mea, dar nu țineam cine știe cât la ea... vroiesm să fac mai mult un serviciu guvernului, păstrând-o!

Rammont exclamă:

— Zău, cu riscul de a atrage asupră-mi cine știe ce nenorociri prin această piatră, mărturisesc că mi-aș dori-o din toată inima!

Toți râd, dar Rajah-ul privește serios pe cel care vorbise.

— Uneori, era deajuns chiar numai dorința, spre a abate nenorocirea! zice el cu jumătate glas.

Servitorii se apropie cu băuturi. Prințul Utașin oferă Rajah-ului să ciocnească cu el un pahar de șampanic în sănătatea suveranului său, regele Angliei.

Cereți mâine numărul 14 autorul chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I. Calea Victoriei 5.

Dar Indianul refuză.

— Nu beau niciodată vin, zice el zâmbind. Şi ia câteva bomboane.

— Blestem! murmură Rammont care se afla în apropiere. Trebue încercat pe altă cale!

In aceeaşi clipă, Rajah-ul observă că un servitor înmânează tânărului un bilețel. Rammont îl citeşte îndată, după care face să alunece hârtiuţa în buzunarul vestei.

Fălfăie însă parcă ceva.... numai Rajah-ul a observat! Hârtia n'a nimerit în buzunar şi zace acum pe jos.

In mijlocul animaţiei, Hartenberg izbuteşte cu uşurinţă să pună mâna pe foiţă. O citeşte şi el:

„In seră, lângă fântâna arteziană, te aşteaptă un prieten. Ameninţă primejdie!"

Asta-i tot! Dar destul pentru Ochiu-de-Pisică. Privirea-i zboară prin sală. Rammont pare să nu fi găsit încă momentul prielnic de a se duce la seră; de sigur că obţinerea diamantului îi stă mai aproape de inimă. Vorbeşte insistent Alicei, care a fost luată în primire de câteva doamne.

Hartenberg înţelege. Masca-Roşie nu vrea ca Alice să-l urmeze cumva, când se va duce în seră.

Neobservat de nimeni, Rajah-ul se strecoară şi el în seră, dispărând repede pe după frunzele cele mari. Odată în casa de sticlă, înaintează cu paşi repezi. Iată-l ajuns la mica fântână arteziană, care-şi aruncă în înălţime apele ei înmiresmate. Locul este încă gol.

Prevăzător, cercetează tufişul următor. Apoi merge mai departe, de parc'ar fi venit încoace ca să se mai odihnească. Dar a şi găsit o uşă care nu e încuiată şi răspunde spre parc. Noaptea e liniştită; nu se simte nicio mişcare afară.

Rajah-ul face deodată o mişcare în sus cu mâna... o rază orbitoare, ca o ţâşnire de flacără zvâc-

neşte printre copacii parcului, spre a se stinge curând iar.

Unul — două minute trec... departe, undeva, zvâcneşte de asemeni ceva ca un fulger.

Hartenberg dă din cap. Se strecoară încet înapoi în seră. Şi tot aşa de făr' de zgomot se furişează spre locul cu fântâna. Prin golurile frunzelor poate vedea, ce se petrece acolo.

Locul nu mai e gol... o femeie aşteaptă iscoditoare lângă basinul de marmoră: Aranka, trădătoarea!

CAP. 23.

Trădare.

Ochiu-de-Pisică aşteaptă în tăcere. El trebue numaidecât să ştie ce se petrece pe aci. Aranka poartă sub mantila de mătase neagră, o rochie de bal foarte elegantă, dar toată înfăţişarea ei nu se potriveşte la rochia aceasta de gală.

Trebue să fi sosit chiar acum, căci pe pantofii ei de lac se mai văd urme de nisip. Probabil că mai există o intrare în seră, pe care detectivul n'o cunoaşte.

Chipul Arankăi e palid, dar ochii ei negri licăresc ca nişte cărbuni încinşi; între buzele ei roşii se întrevăd dinţii albi; murmură cuvinte neînţelese, trecând pe dinaintea ascunzătorii detectivului.

Deodată, se opreşte, faţa-i se acoperă de o roşeaţă subită.

— Vine! îngână ea, apăsându-se cu amândouă mâinile pe pieptul zbuciumat.

Se aude un pas uşor, apoi apare sub palmieri o siluetă: Masca-Roşie!

In câţiva paşi a şi ajuns la locul indicat, cu fruntea încruntată, pe buze cu un zâmbet plin de dispreţ.

— Tu, vasăzică? — începe el. — Tu ești bunul prieten care vrea să mă previe de o nenorocire?

Aranka răsuflă adânc, ochii-i sunt pironiți pe fața lui.

— Hector! exclamă ea plină de patimă, îndură-te de mine! Nu-mi smulge iubirea ta, care înseamnează totul pentru mine. Pentru numele lui Dumnezeu sau al diavolului, n'am fost a ta cu trup și suflet? M'am dat eu vreodată de o parte în fața unei crime, când mi-ai cerut tu? Dar am voit să nu te posed decât eu singură. Imi vine să înebunesc la gândul că o alta ar putea avea aceleași drepturi asupra ta, pe cari le avusesem eu!

Și, aruncându-se la picioarele lui, caută să-i cuprindă genunchii. Dar bărbatul numit Masca-Roșie se smucește brusc din mâinile ei.

— Asta e tot ce aveai a-mi spune, Garoafă-Neagră? o ironizează el.

— Nu mă numi cu porecla pe care mi-au dat-o tovarășii tăi, exclamă ea, zăcând încă la picioarele lui. Pentru tine am fost Aranka ta, căreia i-ai jurat adesea iubire!

— Atunci fii mulțumită! Ce 'nsemnează toată purtarea ta? Gelozia ta furioasă te înebunește! Dar ia seama! De-o vreme încoace nu mai îmi prea placi! Nu te gândești cumva, din răzbunare, să mă... să ne trădezi?

Și, cu un gest fulgerător a apucat-o de umeri și o privește țintă în ochi.

— Tu știi care-i pedeapsa trădării! gâfâie el, îmbrâncind-o.

Privirile ei alunecă în sus spre el, spre omul acesta, care pășește prin lume întocmai ca o fiară setoasă de sânge și care poate, totuși, până într'atât încătușa o inimă de femeie, încât aceasta să i se dăruiască până la pierzanie!

— Sunt nebună, da, ai dreptate, Hector! Nu mai știu ce fac, nu mai mi-e frică nici de moarte!

Astă seară m'am furișat după tine, voiam s'o omor pe fata, pe care o ascunzi jos în camera secretă, și ai avut dreptate să mă arunci în gang, în mânia ta. Spune-mi, jură-mi, că ții sechestrată pe persoana ceea numai pentru realizarea scopurilor ale secrete, că n'o iubești, că te prefaci num c'o iubești... și mă arunc din nou ca odinioară la picioarele tale, întocmai ca un câine credincios!

Și implorătoare ridică brațele spre el.

Dar râsul lui aspru, batjocoritor o izbește în obraz.

— Nu merită să dai răspuns unei nebune!

— Hector, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi vorbi astfel, astăzi mai ales! Tu nici nu știi în ce hal mă aflu! Nu mă mai tem nici de moarte! Spune-mi că voiu fi iar a ta ca odinioară... și te salvez...

— Tu să mă salvezi? Ce să însemneze asta?

— Nu întreba mai departe! Eu pot, te-aș apăra cu propriul meu trup! Dar dă-mi asigurarea că cealaltă nu e nimic pentru tine... nimic!

— Să sfârșim odată, Aranka! răspunde el rece. — Ce-ai vrut dela mine? In ce constă primejdia de care voiai să mă previi?

— Nu; dă-mi mai întâi răspunsul: O iubești pe cealaltă?

— Și dac'așî răspunde da?

Ea se aruncă din nou la picioarele lui, cu respirația precipitată. Mantila de mătase neagră s'a desfăcut și ea zace înaintea lui în rochie de bal, adânc decoltată; o femeie de o frumusețe fascinantoare, mistuindu-se de o patimă sălbatică!

Dar el a profitat destul de ea și acum nici măcar nu se mai încrede într'însa. Grațiile ei îl lasă azi rece.

— N'ar fi trebuit s'o spui! oftează ea. — Dar nu! Vrei numai să mă chinuiești; minți! Fie-ți milă de sbuciumul meu nebun!

Se aude răsunând ușor muzica țiganilor...

— Sunt așteptat în casă! Isprăvește odată! se răstește el. — Va mai fi de lucru acolo, pentru mine, în noaptea asta!

— O, știu ce vrei să spui! Vrei să jefuiești pe Rajah-ul indian... să-l omori!

— Ce-ți pasă ție? Vezi-ți de drum! În halul în care te afli, n'am ce face cu tine!

— Nu! Aici o să zac, pe jos, până ce te vei îndura să mă asculți, până ce mă vei fi strâns iar la pieptul tău! Sunt ca turbată, mi-am ieșit din minți! Am făcut un lucru, de care mă căiesc, pentru care m'ai putea omorî... dar ar mai fi vreme, aș mai putea înlătura primejdia!

Masca-Roșie ridică disprețuitor din umeri.

— Amenințări! Le cunosc eu de mult dela tine! Din fericire, nu ai curajul să le aduci la îndeplinire! Mâine vei primi dispozițiile mele pentru eventuala noastră plecare! Și acum, du-te!

Aranka sare în sus. Tremură toată.

— Pentru cea din urmă oară, Hector, nu mă respinge cu ironie! Tu nici nu știi ce se poate naște în inima unei femei disprețuite; tu... tu nu cunoști chinurile prin cari trec, adevărate chinuri ale iadului! Nu mai însemn oare chiar nimic pentru tine?

— Pe mâine! răspunde el ironic, nerăbdător.

— Stai! Oprește-te! N'o vei mai vedea vie pe cealaltă, dacă pleci așa de lângă mine!

— Ce... e asta?

— Te-am trădat... pe voi toți! Poliția a împresurat parcul, o știu! Nu așteaptă decât un semn din parte-mi spre a pătrunde înăuntru. Dar vreau să fug cu tine pe drumul cel tainic, mai putem scăpa, dacă o părăsești pe cealaltă! Acum știi totul... acum alege între mine și cealaltă!

O schimbare înfricoșătoare se petrece cu Hector Rammont. Ochii-i se holbează, privirile îi sunt ca niște fulgere distrugătoare, iar degetele-i se

sgârcesc de furie, ca niște ghiare.

Stă în fața victimei sale ca o fiară gata să sară asupră-i.

— Te-ai încumetat tu să faci asta? Te-ai unit cu câinii de polițiști... azi... tocmai azi? — strigă el furios.

Ea își dete capul pe spate cu un gest de disperare.

— Am făcut-o... din gelozie... înebunită la gândul că te voiu pierde! Dacă mă respingi pe mine, să nu mai aparții cel puțin nici alteia! Dar mai e timp... Hector... Hector....

Ea se dă înapoi, înfricoșată de privirile lui fulgerătoare.

— Bestie! strigă el cu glas sugrumat, înarmându-se cu pumnalul cel mic.

Dând un țipăt, Aranka se aruncă în genunchi, ridicând amândouă mâinile...

— Oprește! Înapoi! se aude în clipa aceasta un glas răsunător. Se întoarce cu repeziciunea fulgerului și... bolește ochii la Rajah.

Îi scapă un strigăt răgușit. Vocea asta a mai auzit-o el odată. Indianul vorbește deodată curent de tot limba germană.

— Ce... voiești d-ta aici? gâfâie el, ferindu-se în lături.

— Revanșa pentru renghiul dela „hotelul Călăului", dragul meu! În sfârșit, tot mi-ai căzut în cursă, piatra minunată și-a făcut datoria! Nu te-aș fi ținut drept așa de prost, ca să te lași momit de o bucată de sticlă strălucitoare! Mâinile sus! Altminteri trag! La ce bun rezistența? Ai auzit doară că parcul e împresurat... așa dar...

Masca-Roșie se clatină, de parcă n'ar putea suporta lovitura ce a primit-o acum. Apoi, face o mișcare, ca și cum ar vrea să se predea.

— Ca om inteligent, trebue să mă supun fatalității, zice el cu glas așa de slab, încât abia se

aude. — Fără de femeia asta, însă, n'ai fi pus mâna pe mine... şi acum...

Aranka se repede la el.

— Iartă-mă!... iartă... strigă ea.

Şi-atunci se întâmplă ceva cu totul neaşteptat! Cu o mişcare uimitor de repede, de nici Hartenberg nu l-a putut împiedica, o smuceşte pe Aranka spre el, şi cu vorbele: „Asta-i răsplata trădării!" îi înfige pumnalul în piept.

Cu un strigăt răsunător, înfiorător, cu mâinile încă agăţate de el, nenorocita se prăbuşeşte jos. In acelaşi moment, pare că vechiul spirit a reluat în stăpânirea-i pe Masca-Roşie: a văzut sânge!

Cu o putere herculeană, criminalul smuceşte în sus fata rănită şi o zvârle în braţele detectivului

— Aşa de uşor nu se lasă prins Masca-Roşie.

Hartenberg îl vede repezindu-se spre sala de festivităţi şi e cuprins de o spaimă sălbatică. Dacă punea iar stăpânire pe Alice, atunci tot planul s'a năruit! Nu poate ţine seamă de rănita din braţele sale; acum e momentul să puie totul în joc, spre a prinde pe Masca-Roşie, până a nu fi ajuns la Alice.

Ca un fulger îl străbate pe Ochiu-de-Pisică înfricoşătorul gând: omul acesta îndrăzneţ a hotărât-o numai de aceea pe Alice să-l însoţească azi la bal, pentruca s'o aibă pe lângă el ca mijloc de apărare, căci probabil că presimţise primejdia!

Un fluierat lung, ascuţit, răsună prin seră. Deodată oamenii poliţiei se fariseră prin apropierea vilei făcă dela semnalul luminos al detectivului, trebuia ca ei să fie aci în clipa următoare.

Se şi aude zăngănitul geamurilor.

Hartenberg dă drumul Arankăi; nenorocita cade horcăind, jos.

Nu e de pierdut nicio clipă, altminteri izbânda e din nou de partea ticălosului!

Răsună împuşcături... doi trei poliţişti năvălesc înăuntru. Se trag uimiţi îndărăt, la vederea Rajah-ului indian. Unul din ei ridică chiar revolverul, crezând că are în faţa lui vreun complice de-ai lui Masca-Roşie deghizat ca indian.

— Eu sunt! strigă detectivul. După mine! Masca-Roşie e în sală!

In vremea aceasta au mai sosit trei agenţi secreţi, cari, de asemenea, o lasă pe Aranka să zacă pe jos însângerată. Ochiu-de-Pisică o fi ştiind mai bine ce-i de făcut în momentul de faţă!

Rajah-ul se repede pe gangul serei. Dincolo, în sală, muzica se întrerupe, un murmur înăbuşit de voci se aude până aici.

— Aha! Masca-Roşie dă alarma! strigă Ochiu-de pisică.

In clipa următoare, luminile se sting. Domnește un întuneric de mormânt.

Hartenberg scoate un blestem!

— Înainte! Altminteri e prea târziu! Deschideți felinarele oarbe!

Câteva lumini fulgeră prin întuneric.

In grup compact, cu revolverele gata de tras, polițiștii înaintează grăbiți. Nu se aude decât gâfâitul lui Hartenberg, care știe foarte bine ce este în joc azi pentru el.

Ajunseră la ușa sălii de bal. Dar... ce să fie asta? Ușa e încuiată!

Polițiștii nu șovăiesc decât o clipă.

— Spargeți-o! sună comanda.

Două, trei izbituri puternice cu un ghiveciu de flori și ușa cedează.

Dar ce se petrecuse în sală în vremea aceasta?

Tocmai începuse muzica să cânte un ceardaş săltăreţ, când, deodată, apăru presupusul baron Bergen, gâfâind, în mijlocul veseliei generale. Faţa îi era pământie, ca a unui cadavru, ochii-i păreau că aruncă scântei. Pe plastronul alb al cămăşii se vedea o pată roşie: sânge!

— Alice! strigă el cu un glas care covârşea totul.

Muzica conteni îndată şi toţi cei de faţă începură să strige.

Alice stătuse de vorbă cu prinţul Utaşin; se simţea acum pentru întâia oară fericită, cum nu se simţise de multă, multă vreme, căci domnul cel bătrân îi făgăduise doară să facă tot ce-i va sta în putinţă, ca să înlesnească unirea ei cu „dragul şi svăpăiatul său nepot".

In clipa aceasta o izbi strigătul lui Rammont. Sări în sus, îl privi, stând palid ca un cadavru sub candelabrul sălii, cu disperare, groază — cum le interpreta ea — în ochi!

Se smulse din mijlocul convorbirii, repezindu-se la el, urmată de prinţ şi de ceilalţi din juru-i.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Erwin! Ce s'a întâmplat? zise ea speriată la culme.

Dar Rammont o trase doar cu o mişcare sălbatică spre el, având încă în mână oţelul ucigător pătat cu sângele Arankăi. Privirea lui de şoim sbură în cerc deasupra complicilor săi, cari atârnau toţi parcă de buzele lui.

— Să se stingă lumina! strigă el cu glas pătrunzător. Suntem trădaţi! Aranka a fost judecată de mine! Toţi jos în gang!

Alice nu-l înţelese, căci îi atârna de braţ, ca ieşită din minţi.

— Dar ce să fie oare... Sfinte Dumnezeule! Erwin... Erwin!

Deodată se făcu întuneric beznă. Blesteme sălbatice, oameni alergând zăpăciţi încoace şi înco-

lo, uşi trântite... şi dintr'o direcţie oarecare se auziră şuierături ascuţite de ţignale.

— Cine întâlneşte pe Rajah să-l doboare! Este Ochiu-de-Pisică! răsună prin întuneric vocea lui Mască-Roşie.

Lovituri puternice duduiau în uşa sălii, care se năruie în clipa următoare şi lumina albă, tăioasă, a felinarelor poliţiştilor zvâcni prin sală.

Cei cari erau dintre iniţiaţii lui Masca-Roşie îşi făcuseră drum în învălmăşeală, spre o uşă mică, dosnică, înghesuindu-se şi luptând sălbatic să poată fugi mai repede.

Ceilalţi precum şi muzicanţii alergau încoace şi încolo, fără a putea înţelege ceva. Şi chiar dacă se apropia vreunul din ei de eşirea liberă încă, căpăta câte-un ghiont atât de straşnic chiar din partea vre-uneia din elegantele complice ale prinţului criminal, încât se retrăgea ameţit.

La lumina felinarelor poliţiştilor, Rammont văzu pe cei din urmă din banda lui dispărând pe uşa cea mică. El singur mai rămăsese în sală, cu Alice în braţe, ţinând în mâna dreaptă cuţitul. El era căpetenia întunecatei adunări, el trebuia să le acopere la toţi retragerea, pe cât îi sta în putinţă.

Fără îndoială că parcul era împresurat; ar fi fost o nebunie să se mai îndoiască de asta, dar chiar în momentul acesta critic Masca-Roşie nu socotea jocul pierdut.

Îşi închipuia oare cu adevărat Ochiu-de-Pisică că cel mai temut duşman al său nu şi-ar fi făcut pregătirile pentru orice eventualitate?

Bărbatul în costum de Rajah indian apare înaintea criminalului.

— De astădată ai pierdut jocul, omule cu mască roşie! Predă-te! strigă Ochiu-de-Pisică.

Încă mai străluceşte piatra trădătoare la pieptul Rajah-ului, trezind furia lui Rammont.

— Opreşte! strigă el cu glas răsunător, înfioră-

tor. — Înapoi cu voi! Altfel vă dau morții!

Cu mâna stângă o ține pe Alice, pe jumătate leșinată, iar cu cea dreaptă ridică revolverul. Pumnalul îi dispăruse în răscroiala vestei.

La lumina felinarelor, detectivul își recunoaște copila.

— Alice! strigă el din răsputeri. — Tu zaci în brațele unui criminal! Respinge-l!

Un râs bâtjocoritor îi răspunde, apoi fulgeră o împușcătură, descărcată de arma lui Rammont.

Hartenberg aude șuieratul glontelui aproape de tot de urechea lui. Însoțitorii lui se pregătesc să tragă... o secundă și Masca-Roșie trebue să cadă sub gloanțele polițiștilor!

Dar au pierdut, pe semne, din vedere rafinamentul îndrăzneț al bărbat.

Ridică pe sus trupul Alicei care stă atârnată de gâtul lui, ca un copil neputincios și plin de spaimă.

— Și acum împușcați-mă! zice el batjocoritor.

Ochiu-de-Pisică vede ochii plini de groază nebună ai fiicei sale, îndreptați asupra lui. Îl apucă amețeala. (Vezi ilustrația copertei).

Cu propria-i mână smucește în jos brațele polițiștilor.

— E fata mea... gloanțele voastre o ating întâi pe ea! gâfâie el. Nu trageți! Mizerabilul nu ne va scăpa în niciun caz!

Și, până ce Masca-Roșie să mai fi putut trage un glonte, protivnicii lui s'au despărțit și-l împresoară din trei părți.

Cu o săritură, strângând-o pe Alice la piept, Rammont dispare pe ușa care servise de refugiu complicilor săi, cari trebue să fie cu toții jos în camera secretă. Cu piciorul trântește înapoi ușa în țâțâni.

Pentru câteva minute și-a făcut loc, poate respira.

Trage mai departe, după el, trupul mlădios al fetei printr'un coridor scurt, spre o încăpere deschisă, slab luminată. Într'un colț, covorul e tras în lături; se arată un chepeng, prin care poate intra în adâncime.

Abia răsuflând, Rammont lasă pentru o clipă să-i lunece povara la pământ.

Dar iată că și fata își vine în simțiri. Cu priviri îngrozite, privește pe criminal.

— Erwin, m'ai înșelat! Toate jurămintele, toate încredințările tale nu sunt adevărate! Tu nu ești baronul Bergen. Ești Omul cu masca roșie!

Rammont o apucă de încheietura mâinii.

— Taci, nenorocito, că de nu, ești pierdută! gâfâie el. Dincolo se află tatăl tău, spion de poliție, omul în vestmintee indience! Da, trebue afli, eu sunt Masca-Roșie... dar te iubesc!

Ea se aruncă la picioarele lui, îi cuprinde genunchii, ultimul lui cuvânt a îndepărtat dela ea orice groază, orice silă. Îi e devotată cu trup și suflet, tremură să nu-i fie viața în pericol.

— Alice!.. Alice! se aude ea chemată, și-și astupă urechile, ca să nu înebunească.

Tatăl ei o cheamă doară de dincolo.

— Lasă-mă bătrânului de colo... lasă-mă... lasă-mă! imploră ea.

— Nu! Vei rămâne la mine, acum și 'ntotdeauna... căci tu m'ai salvat azi!

Și el vrea s'o tragă pe gura chepengului, s'o ducă peste scara cea mică, dar ea se opune.

Deodată un blestem sălbatic scapă de pe buzele lui Rammont.

Ușa de dincolo a căzut... Prea târziu... Polițiștii se și reped înăuntru!

Dar și nenorocita Alice vede aceasta. Ea știe că bărbatul pe care-l iubește, cu toate că o minte și o înșeală, e pierdut, dacă un înger nu-l salvează.

— Pentru ultima oară, mizerabile... predă te!

Liberează din mâinile tale pe nenorocita pe care mi-ai răpit-o! strigă Hartenberg.

Alice se ridică deodată. Ochii-i sunt pironiți asupra tatălui ei un oftat adânc îi se urcă din piept.

Dar apoi, văzând că trei revolvere sunt îndreptate asupra lui Rammont, strigă ca înebunită:

— Iartă-mă, Dumnezeule Sfinte... iartă-mă, Tată ceresc! Nu pot, nu pot să-l văd murind!

Și, întinzând brațele, acoperă cu propriul ei trup pe Rammont, pe al cărui chip scapără un zâmbet diabolic.

Polițiștii se retrag, uluiți. O apăsare a mâinilor lor și fata s'ar fi scăldat în propriul ei sânge. Dar chiar și acești oameni cu firea aspră șovăie.

Ochiu-de-Pisică știe că Mașca-Roșie i-a luat și acest unic copil; e mai mult decât dacă ar fi omorât-o. Se clatină ca lovit de trăznet.

Apoi însă, își amintește de acele cuvinte ale femeii din cabinetul șefului poliției, când ea încă nu știuse că el ar fi tatăl Alicei: „chiar de-ar fi să omoare pe propriul său copil, când e vorba de pus mâna pe un astfel de criminal!"

— Alice! strigă el abia respirând, vino încoace la mine, la tatăl tău! Omul de lângă tine ni se cuvine nouă!

Dar un zâmbet sfâșietor plutește pe buzele sărmanei fete. A și pus piciorul lângă Rammont pe prima treaptă.

Premiul de **500 LEI**, instituit de
Colecția celor 15 lei
a fost câștigat de
Plutonul regimentului 3 Grăniceri
Vladimirești (Caliacra)

Cereți mâine numărul 15 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5.

— Mă poți omorî, tată, dar și atunci tot lui îi voiu aparține! zice ea încet.

— Dacă-i așa... o să mă ierte Dumnezeu odată și odată... mori dar! spune el ca ieșit din minți.

Polițiștii privesc cu adevărată groază pe Ochiu-de-Pisică.

Hartenberg ridică revolverul, cu privire disperată, dar deodată-i se face negru înaintea ochilor... nu poate apăsa degetul pe trăgaciu: ochii copilului său îi iau orice putere.

In clipa următoare, Rammont și Alice dispar în adânc, și aproape tot atât de repede cade și chepengul.

La ce mai folosește că răsună câteva împușcături? Niciun glonte nu nimerește și, când polițiștii izbutesc să ridice cu forța chepengul, văd sub ei un gang întunecos.

Hartenberg se reazămă de perete ca ieșit din minți, și boldește ochii la polițistul de lângă el.

— A fugit... cu el? geme dânsul.

— Da... cine s'ar fi gândit la una ca asta! răspunde polițistul.

Hartenberg vâră revolverul în buzunar.

— Dacă nu izbutesc nici azi să prind banda, îmi pierd și postul și renumele! murmură el. — Propriul meu sânge mă distruge!

— Ei, ei, încearcă să-l consoleze un coleg, n'o fi chiar așa de rea situația! Cine ar fi în stare să-și doboare fiica cu un glonte?

Chepengul e deschis, primii polițiști se reped pe scară jos, în gangul subteran.

— Ii mai putem prinde, strigă în sus primul. — Intreaga vilă e împresurată. Parcul e plin de ai noștri. Dacă nu-și pun singuri dinamită, tot îi scoatem noi din gaura de șoareci de colo de jos!

Aceasta mai redă ceva curaj lui Hartenberg. Face o sforțare ca să-și revie.

— De acum nicio îndurare, nicio sovăială! scrâșnește el.

A ajuns și el în gangul de jos. Se află acum în coridorul ce duce spre camera secretă, în care locuise Alice. Ea însăși crezuse azi, firește, că se află în cu totul altă casă.

Polițiștii năvălesc înainte cu felinarele oarbe. Iată-i în fața unei uși în dosul căreia se aud voci.

— Aici s'a cuibărit cu banda lui! râde inspectorul polițienesc Moerner, care e încă în bluza de lucrător. — Acum o să-i putem lua îndată în primire. Câți suntem?

— Șase! răspunde Hartenberg, tare.

— E deajuns! Deschideți! De nu... forțăm ușa, strigă el cu glas puternic prin ușă.

Înăuntru se face tăcere.

— La naiba, ce s'o fi petrecând iar acolo? mormăie Moerner. Nu trebue să pierdem timpul. Hanke, înfige instrumentele de spargere în crăpătura ușii... așa!

Lemnul pârâie... încă o smucitură... Cu un strigăt, având pe obraz toate semnele groazei, omul se trage îndărăt, clătinându-se.

— Ce-i... ce s'a întâmplat oare? vrea să întrebe Hartenberg.

Dar nici n'apucă să vorbească, și pe după ușa pe jumătate năruită, răsună un duduit scurt, ciudat, misterios... apoi și restul ușii sparte sare în lături trosnind, iar polițiștii, presimțind instinctiv primejdia, se trag în lături, dar sunt trântiți la pământ ca spicele de către vijelie.

Un nor de aburi se revărsă peste ei și tavanele parcă se năruie, pământul se cutremură, ca și când ar vrea să se deschidă, ca să-i înghită pe toți.

Apoi se face tăcere..

Hartenberg e cel dintâi care se ridică din colțul lui. Din pricina aburului nu poate încă recu-

noaște nimic, dar încearcă cel puțin să se facă înțeles de către polițiști:

— Ei, inspectore... Hanke... hei, mai trăiți sau v a măturat vijelia?

Din diferite părți vine răspunsul. Ce-i ciudat, e că niciunul din oamenii poliției n'are vreo rană mai grea, cu toate că toți au fost trântiți la pământ cu mare putere.

Acum începe să se risipească și norul greu de aburi. Dar nu; e fum! Arde în ochi! Ce naiba s'o mai fi întâmplat pe aici?

Fără a lua în seamă primejdia ce-i mai poate pândi, polițiștii se reped totuși înainte în gang.

Hartenberg, care și-a pierdut turbanul indian, e iar primul.

Acolo unde se aflase ușa încuiată și apoi forțată de Hanke, oamenii se trag înapoi, nu puțin surprinși.

Ușa a dispărut, dar ceea ce văd e un morman oribil de dărâmături și scânduri, mobile sparte și o parte a tavanului. De vreo intrare oarecare, nici urmă.

Moerner apucă de braț pe Hartenberg.

— Ce-o fi însemnând asta? exclamă el, gâfâind.

Detectivul își trece mâna peste frunte.

— Câinele mi-a scăpat și de astădată! A purtat de grijă ca să nu-l mai urmărim!

— Ce vrei să crezi, oare, cu asta?

— Nu vezi și d-ta? A pus pur și simplu dinamită sau vreun alt explosiv în odaie... ca să sară în aer!

— Dar el... el însuși și toți complicii săi? Trebue să fie mulți la număr? întreabă inspectorul încă buimăcit.

Detectivul întoarce spre el chipu-i aspru.

— Sau sunt îngropați sub dărâmăturile astea... sau — și aș paria mai curând pe această

din urmă părere — sub conducerea individului cela şi-au croit o cale de ieşire pe care noi nu le-o putem tăia, aşa, cu una, cu două!

— Să fi izbutit chiar una ca asta, Masca-Roşie?

— Precum vezi! Dar iată că începe să ardă! Dă un semnal... se mai poate stinge!

Hartenberg avea dreptate. De cum se apucară de lucru poliţiştii, flăcările se înăbuşiră sub apă.

Moerner luase în vremea aceasta, măsuri să fie arestaţi toţi cei cari se mai aflau sus în sală. Un număr de trăsuri îi duse la prefectura poliţiei. Dar li se dădu drumul chiar în noaptea ceea, dovedindu-se că n'au nicium amestec în crimele lui Mască-Roşie.

Aranka fu dusă la spitalul „Charité", în stare de arest. Oţelul ucigător al lui Rammont i se înfipsese adânc în piept, dar şi de astădată probabil că el cam tremurase... sau poate că furia pricinuită de trădarea ei îi răpise calmul obicinuit; cert era că ea trăia încă, chiar dacă starea ei părea foarte gravă.

Pe când jos în gangul secret, care dă în camera năruită, un număr de oameni lucrau spre a înlătura dărâmăturile, fie spre a găsi cadavrele banditilor, fie vreun drum nou, Hartenberg, căruia-i se raportase prinderea lui Joe, porni grăbit, însoţit de doi poliţişti, spre locul din parc, unde zăcea omul de încredere al lui Mască-Roşie.

Un om rămăsese de pază lângă el, pentru orice eventualitate. Nu fără dreptate sperase Hartenberg că omul acesta i-ar putea da indicaţii importante, atât asupra lui Mască-Roşie cât şi asupra acestei case, în care se mutase de curând falşul prinţ Utaşin şi care fusese, în orice caz, amenajată pentru scopurile bandei.

Dar aci îl aştepta o nouă surpriză.

Ajunsese cu cei doi polițiști la locul luminat de lună, unde trebuia să zacă Joe.

— Așteaptă, băiețele, răde mănios unul dintre polițiști. — Ai să ispășești tu pentru toți ceilalți!

Dar unde-i omul de santinelă? Să fi fugit? E aproape inadmisibil, de vreme ce criminalul legat cobză, zace întins în iarbă!

Hartenberg a aruncat o privire repede în jur-i. Apoi își deschide felinarul.

Se apleacă asupra trupului întins pe iarbă.

Dece o fi rămânând omul atât de nemișcat? Doar n'o fi dormind!

Îi scapă un blestem pe jumătate înăbușit.

Cei doi polițiști se apropie, consternați, presimțind ceva rău...

— Colegul nostru! zice cu glas înăbușit Har

tenberg. — E mort! Sugrumat cu o curea de piele, care a fost aruncată asupră-i de peste tufiș!

La lumina felinarului orb, ei văd fața descompusă a polițistului și gura lui pe jumătate întredeschisă, ca pentru a striga.

— O victimă a neprevederii sale, murmură Ochiu-de-Pisică.

— Cum să fie cu putință aceasta? întreabă un polițist, destăcând latul de piele din jurul gâtului nefericitului lui coleg.

Detectivul stă mohorât înaintea lor.

— Totul mi se limpezește. Unde e mantaua omului? Masca-Roșie i-a luat-o ca să poată scăpa mai ușor. Și acum mai știu că nu zace sub dărâmături, că s'a strecurat foarte repede afară din casă. El însuși s'a încărcat cu această nouă crimă...

Faptul însă care rămânea: sentinela era moartă, iar omul pe care-l păzea fugise.

Intors iar la vilă, Hartenberg găsește în odaia groaznic devastată, aceea în care locuise Alice, ieșirea secretă, o gaură în perete, acoperită prin niște scânduri.

Explozia care a smuls podeaua, aruncând-o în tavan, a scos la iveală și intrarea aceasta. Polițiștii se târăsc sub conducerea lui Hartenberg, în gaura din pământ. Nu e făcută de multă vreme, se vede foarte deslușit aceasta. Tavanul și pereții laterali sunt propțiți în scânduri sau bârne.

Masca-Roșie ar fi putut prea bine să facă să se surpe și gangul acesta, scoțând doar o bârnă din loc, dar misteriosul bărbat socotea că asta nici nu merita osteneală.

Chiar atât de repede doar nu-l puteau urma agenții!

După câteva minute, Ochiu-de-Pisică ajunse la un canal uscat al fostei canalizări. Probabil că ducea sau aproape de tot de poartă, ori undeva sub pământ, prin apropierea parcului.

Urme de paşi în pământul mocirlos arătau deslușit, spre care direcție se îndreptase banda..

— Ei, am ajuns! zice Hartenberg gâfâind.

Şi arată câteva trepte stricate, ce duc în sus. Se cațără cu toții pe ele, căci aerul de aci, de jos, aproape că-i înăbuşe. Incă o cotitură... şi, pe o gaură semi-rotundă, Ochiu-de-Pisică vede luna pe cerul nopții.

Iată-l afară, urmat de ceilalți.

Se pomenesc într'un loc izolat al parcului; în apropiere curge noul canal. Apa se izbeşte, plescăind, de pereții canalului. Cât despre banda de criminali, firește că nu-i nimic de văzut nici de auzit. Au dispărut cu toții de mult.

Dar acum se ştie cum au scăpat ticăloşii. Pe aci au ieşit din adânc, aci a predat probabil Masca-Roşie unui tovarăş pe Alice leşinată, şi pe când cu toții se urcau într'o barcă pe care o ținea pe după un tufiş pentru asemenea eventualitate, Masca-Roşie s'a dus de şi-a adus din parc, complicele prizonier.

Trăsătură cu trăsătură, le expuse Ochiu-de-Pisică întreaga stratagemă.

— Acolo-i cârligul pentru lanțul bărcii... aci în pământul moale urmele pantofilor săi de lac... colo ramurile frânte.... iar că purta o ființă leşinată cu el o dovedesc urmele unui trup omenesc, îndată lângă intrare. Probabil că o lăsase jos.

Poliţiştii stau în jurul lui, consternați.

Ce-i de făcut? Nu pot nici măcar să-i urmărească pe apă, căci le lipseşte o barcă şi tocmai în partea asta parcul nu fusese supraveghiat.

Cu capul plecat, mormăind cuvinte neînțelese, Ochiu-de-Pisică păşeşte înapoi spre vilă. Inc'odată a triumfat asupră-i Masca-Roşie!

CAP. 24

Ingerul cel bun

— Hei... vizitiu! se aude strigat, deodată, birjarul care moţăie pe capră.

Trăsura lui închisă aşteaptă de mai bine de un ceas în locul acesta singuratic.

El deschide ochii şi vede în lumina cea slabă care domneşte aici, un poliţist care ţine în braţe o doamnă.

— Eşti aici ca să dormi, sau ca să duci muşterii? se răsteşte la el domnul. Porneşte! Doamna asta tânără e rănită. Trebue dusă la secţia 63-a. Hai! Grăbeşte!

S'a şi urcat cu povara în trăsură şi birjarul, trezit deabinelea, dă bice Rosinantei sale.

Tot mai mult se apropie de secţia 63-a. Dac'ar fi fost vreun altul decât un agent poliţienesc, care să se răstească aşa la el, şi-ar fi văzut el nasul! Dar aşa! Văzuse doar uniforma, nasturii lucitori ai mantalei. Destul de caraghios, că domnul poliţist îşi încheie mantaua până la gât într'o noapte ca asta.

E smuls, deodată, din şirul gândurilor sale. Bate cineva din interiorul cupelei. Goreşte caii şi se dă jos de pe capră.

Dar iată că portiera trăsurii se şi deschide şi capul poliţistului se iveşte.

— Doamna şi-a venit în fire şi mi-a spus unde-i locuinţa părinţilor ei. Nu trebue să ne mai ducem la secţie. O duc eu îndată sus la ea. Vino mâine dimineaţă să-ţi iei banii. N'ai decât să întrebi de locotenentul de poliţie Falke.

Vizitiul clatină din cap. E bucuros să se ştie scăpat de poliţie. Cu de-ai de ăştia ai numai bocluri!

Domnul cu tânăra au coborît din trăsură. Ea tot nu pare încă să-și fi revenit deabinelea, dar când vrea și birjarul să privească fata, care părea neînsufletită, polițistul se răstește la el furios:

— Cară-te, la naiba... **allons!**

Mormăind și mai apoi înjurând deabinelea... la o bună bucată de drum de acolo, birjarul pornește în goana cailor.

Omul, care a cuprins cu amândouă brațele pe tânăra cea leșinată, privește dealungul străzii. Nimeni pe drum! Bine! Cunoaște doar regiunea; de aceea a și cerut birjarului să oprească aici.

In clipa următoare, și-a ridicat din nou povara și pornește mai departe. Pași se apropie; se retrage repede în bolta unei porți.

Un polițist trece... dar nu observă nimic.

A plecat!

— Asta a trecut destul de *bine!* îngână cel chincit pe gang.

Pornește și mai repede acum și iată-l că și-a ajuns ținta: Birkenstrasse. Încă vrreo câțiva pași și a dispărut într'un gang întunecos.

Fațada casei arată, în lumina felinarului de peste drum, o firmă: Hotelul „La Bradul Verde".

Dar omul nu se folosește de intrarea principală, ci de o ușă laterală, ce duce într'o curte întunecoasă.

Chiar și în întunericul acesta el își găsește calea, deși tocmai aici ar fi fost nevoie de ochi de pisică.

Iată-l ajuns la o ușă, dar care nu cedează la sgâlțâiturile lui.

Ce ghinion! N'are cheia la el, așa că trebue să se întoarcă iar, până la o fereastră închisă cu oblon, unde bate de câteva ori într'un chip deosebit — tac-tac-tactactac!

O rază de lumină țâșnește de sub oblonul întredeschis.

— In sfârșit! murmură omul.

Ușa de adineauri se deschide și pe prag se ivește patronul „Bradului Verde". In mână ține o lumânare și, cum își adumbrește ochii, în întuneric, și întreabă: „Cine-i?" primește răspunsul:

— Stinge lumina! Imi trebue numărul 18. Ia-o înainte!

Și se și făcu îndată noapte neagră. Omul dispare. O scară scârțâie, deoparte se află coridorul luminat, care duce spre câteva camere ale hotelului. Patronul bâjbâie însă mai departe în direcție opusă.

Apoi se aude o cheie într'o broască și amândoi intră într'o odaie.

— Totul e închis, se aude un răspuns.

— Nimeni nu-i găzduit pe alături? Cum se poate?

Se face lumină și patronul rămâne cam năucit, văzând pe mosafirul său nocturn, aducându-i o ființă neînsuflețită în casă.

— E moartă? bâlbâie el, scărpinându-se pe după ureche.

— Prostii! îi răspunde cel întrebat. — Adu o sticlă de vin, dar de cel mai bun care se află în pivnița de otrăvuri. Sunt ca măcinat. Poate că mai capăt vreo vizită. Și, de altminteri, e cu putință să mai dispar chiar în cursul nopții.

Patronul se uită cu coada ochiului spre tânăra cea frumoasă, pe care omul cu mantaua o depune pe patul din camera vecină și în momentul în care acesta iese din nou, patronul exclamă cu glas răgușit:

— Sfinte Dumnezeule! N'ei fi cumva d-ta vreunul din cei mari dela poliție?

Abia acum a observat că mantaua e polițienească.

— Poate ca în curând să solicit un astfel de post;

deocamdată, mi-am împrumutat obiectul ăsta, răspunde străinul.

In acelaşi timp omul îşi desface mantaua pe care o aruncă împreună cu chipiul, pe un scaun, într'un colţ.

Este Masca-Roşie!

Patronul a părăsit camera. Rammont întinde urechea spre camera alăturată şi clatină din cap.

— A fost prea mult! Nu se trezeşte ea aşa de repede! Cu atât mai bine! In vremea asta, pot să mai văd ce am de făcut.

Se întinde şi-şi deştepeneşte oasele.

— Sunt deşelat! râde el, sinistru. — Dar a fost iar o ispravă, care m'a amuzat. Dar că m'a putut prosti câinele de detectiv cu înscenarea lui şi din pricina lui mi s'au evaporat cele două milioane ale bancherului, asta, pe toţi dracii! mă face să turbez! Ce-aş putea face ca să pot pune mâna măcar pe bani?

Se plimbă întunecat prin odaie. Gândurile şi combinaţiile lui se fugăresc unele pe altele.

— Dacă nu m'aş fi lăsat prins de comedia ceea cu diamantul, aş fi putut încasa mâine dimineaţă milioanele şi să plec neîmpiedicat de nimeni din Berlin!

Apoi, îşi dete din nou pe spate capul şi, printre buzele-i fin arcuite, se ivesc dinţii lui albi, puternici.

— Hahaha! Dar la urma urmelor tot a fost nostim, cum le-am jucat farsa ălora de colo şi cum ne-am furişat pe sub pământ ca sobolii! Şi am calculat exact când am presupus că-l prinseseră pe Joe; altminteri, ar fi dat la timp semnalul!

Zăreşte mantaua poliţienească din colţ şi câteva minute stă de-şi muşcă buza.

— N'a mers altfel! Nu e el întâiul şi nu va fi nici ultimul! Lupta va urma între mine şi ceilalţi

din partida adversă, atâta vreme cât voiu fi în stare să-mi mişc braţul.

Se aude un bâjbâit la uşă. E patronul. Aduce o sticlă din cel mai bun vin al său şi o farfurie cu mezeluri. Când vine „omul fără nume" la el, atunci pică un câştig bun.

— Mai poruncîţi ceva? întreabă el.

— Nu... hârtie şi cerneală ai? Bagă de seamă, dacă bate cineva iar în oblon, lasă-l să intre! Şi ţine-ţi gura... oricine ar întreba ceva! Cea mai mică trădare şi „Bradul verde" şi-ar putea căuta alt patron! Pe cel vechiu l-am redus la tăcere, la repezeală!

— Puteţi fi fără de cea mai mică grijă, bâlbâie patronul, înfricoşat.

Masca-Roşie se aşează la masă şi dă pe gât un pahar de vin.

— Trebue să-mi întăresc puterile; în noaptea asta mai e mult de lucru, își zice el, clătinând din cap.

Ciudat, aceleași mâini albe, cari au dat dovadă de o putere atât de surprinzătoare, când se încleștaseră pe după gâtul unui om, se pricep și să mânuie cu eleganță cuțitul și furculița!

Fața lui Masca-Roșie se calmează tot mai mult. Mănâncă tacticos și cu plăcere cele servite.

Deodată se anunță o vizită.

Rammont se ridică foarte calm și încuie mai întâi ușa alăturată. Apoi deschide.

Intră Joe. E în costum de comisionar. Trăsăturile-i dovedesc că pe lângă el evenimentele din noaptea aceasta n'au trecut așa de lin ca pe lângă maiestrul său.

— Iată-mă, maiestre, nu mai e niciun pericol, zice el repede. Toți ceilalți sunt în siguranță.

— Bine! Șezi! Aș vrea să-mi isprăvesc mâncarea; munca de azi n'a fost tocmai ușoară și mai am una strașnică de dus la capăt! zice Rammont.

— Vrei să mai ieși în astă seară, maiestre? Dar e în picioare toată poliția!

— Cu atât mai mult! Pe mine nu pun ei mâna... și am de lucru!

Joe privește pe șeful său, plin de admirație.

— Tare-aș vrea să am curajul și agerimea ta, maiestre; m'aș lua la întrecere și cu diavolul! înjură el.

Masca-Roșie spune, așa, în treacăt:

— Atunci, probabil că nu ți-ai fi dat în petec ca'n noaptea asta! De n'aș fi fost eu, ai fi stat acum la răcoare și le-ai fi putut chiar da informațiuni!

— Mai bine mi-aș fi tăiat limba. Îți datoresc viața mea, maiestre, și n'am s'o uit niciodată! M'ai chemat încoace. Ce am de făcut?

Masca-Roșie privi un moment în gol, apoi dădu din cap.

— Dă-mi tocul și hârtia de pe masa de colo... nu, lasă! Copoii ăia afurisiți caută să se informeze din orice. Ia bine seama, ce-mi trebuie. În cel mult o jumătate de oră trebue să am aici obiectele. Banii n'au nicio importanță în chestia asta.

Joe ascultă atent ce-i spune maiestrul, apoi se ridică.

— În cel mult o jumătate de oră, sunt iar aici, zice el. Ingăduie-mi doar o întrebare, maiestre: Vrei într'adevăr s'o iei cu tine... pe fată? Singur e cu mult mai ușor de fugit; e doar o povară!

— Te-am întrebat eu cari sunt părerile tale? Când întocmesc eu un plan, știu și de ce îl fac. Tăcere! O aud trezindu-se... șterge-o de aici!

Joe se furișează repede pe ușă afară.

Masca-Roșie deschide încet ușa spre camera alăturată. Prin raza de lumină ce se răsfrânge acolo, vede pe Alice întinsă în pat.

Sărmana s'a ridicat pe jumătate și privește zăpăcită în juru-i.

— Unde... mă aflu oare? îngână ea.

Cereți mâine numărul 16 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Hârtie maculatură

cu prețul de Lei 10 kilogramul

se află de vânzare la

Librăria IG. HERTZ, Calea Victoriei 5

Pentru en-gros, prețuri speciale

Librăria Editoare IG. HERTZ, București Calea Victoriei 5.

Rammont se apropie de ea. A luat lampa de pe masa primei camere și ea îl recunoaște.

Își acoperă, scâncind, fața, cu amândouă mâinile, și face o mișcare, de parc'ar voi să fugă.

Rammont a observat toate acestea. Scoate și el un oftat, pentru ca apoi să cadă pe un scaun de lângă pat.

— Urăște-mă, Alice, disprețuiește-mă, știu că sunt un mizerabil, un om pierdut! îngână el, cu buzele zvâcnitoare. — De ce n'ai lăsat cale liberă tatălui tău, spionul poliției, care s'a furișat în casa prințului ca Rajah indian? Îndreptase doară arma spre pieptul meu, s'ar fi răzbunat — și tu ai fi acum liberă!

Alice boldește ochii la el. Își ține tâmplele în mâini. Omul care stă în fața ei pe scaun e un cri-

minal; o știe de acum fără nici-un dubiu. Și totuși l-a ocrotit, chiar ea împotriva tatălui, care voia să-l prindă, a fugit cu el, s'a făcut complicea lui!

Cum o să se lovească cu pumnii în cap bătrânul ei tată, care nu e un criminal, ci în slujba poliției secrete, și cum o s'o blesteme pe Alice a lui!

Un fior scutură trupul mlădios al fetei.

— Erwin... Franz... Dumnezeule îndurător! geme ea. — Cum să-ți zic? Nu știu unde mi-e capul.

Masca-Roșie își ridică ochii, acei ochi mari, adânci, cari pătrund până în fundul sufletului Alicei.

— Fă ce-ți dictează inima, Alice! Orice crimă aș fi făptuit, una trebue să mă crezi: că te iubesc! Dar știu bine că nu pot încătuşa viața ta abia înmugurită de a mea. Depinde de tine să pleci de aici... drumul e liber, n'ai decât să poruncești și te părăsesc, iar patronul casei acesteia îți face rost de o trăsură, cu care să poți pleca acasă.

Sărmana tremură de durere.

— Acasă! Eu mi-am pierdut și căminul și totul, de vreme ce am ales între tine și între tatăl meu! spune ea cu tristețe.

Și apoi exclamă ca înebunită:

— Erwin, o, Dumnezeule! De ce a trebuit să ni se încrucișeze drumurile? De dragul tău am alungat dela mine și ultima afecțiune sfântă pe care o mai posedam, aceea pentru tatăl meu! De ce-mi spuseși că ar fi un criminal?

— Nu știam alt mijloc cum să te cuceresc, Alice!

— Și miile celea multe din biroul lui?

El rostește cu greu:

— Le-am pus eu acolo, ca să te conving pe tine!

— Atunci... ești tu însuți falsificatorul!

— Sunt un izgonit de oameni și de Dumnezeu, Alice! Am avut și eu o mamă, dar m'a dat pe

mâna străinilor, nu s'a sinchisit de mine, şi când m'am făcut mai mare, s'a cuibărit în mine o ură nebună împotriva a tot ce e bogat, vesel şi fericit. Nicio mână blajină nu mi s'a pus pe frunte, ca să potolească furtuna din sufletul meu! Da, trebue să ştii totul, totul! Mă numesc de fapt. Hector Ramment, dar baronul de Bergen era tatăl meu... o poveste lungă, pe care am să ţi-o povestesc mai târziu. Am cunoscut pe fiul lui, pe fiul lui legitim, pe care el nu l-a mai văzut de asemenea de ani de zile şi pe care acum voia să-l reprimească. Semănând foarte mult, şi furându-i tânărului conte — care aştepta la Paris veşti dela tatăl său — toate actele, m'am instalat aci la palatul Bergen. Bătrânul m'a recunoscut... de fapt chiar sunt fiul său, ca şi celălalt, şi jocul mi-a reuşit... până aseară. Tatăl tău, pe care ei îl numesc Ochiu de-Pisică, mi-a dat de urmă şi voia să mă prindă la prinţul Utaşin!

— Dar prinţul ce rost are? geme Alice.

— Face şi el parte din grupul amicilor mei secreţi.

— Vasăzică, şi el şi toţi domnii aceia grăbiţi... numai răufăcători?

— Am vrut să mă cotorosesc de ei, cât s'o putea mai repede, dar soarta a hotărât împotriva mea. De ce să te mai silesc, să te chinuiesc mai departe? S'a sfârşit farmecul cel scurt. După ce te vei fi întărit puţin, te poţi întoarce la tatăl tău, care e în acelaş timp şi cel mai vajnic duşman al meu; îi vei implora iertare, căzându-i la picioare şi... mă vei trăda! E doară datoria ta de copil!

Sărmana fată lunecă pe jumătate de pe pat. Toată fiinţa îi e într'un sbucium îngrozitor. Nimic în lume n'ar fi abătut-o de pe făgaşul dreptăţii... şi acum nu resimţea decât o durere negrăită, o milă supraomenească pentru omul de lângă ea, pe care-l iubea, de care nu se putea despărţi nici

acum, cu toate că era unul din cei esclusi din sânul societății...

— Franz, Franz! izbucnește ea în hohote de plâns. — Lasă-mă să-ți spun așa, căci acesta e numele pe care l-am auzit dela tine! Ce-i de făcut? Indură-te, arată-mi o cale pe care să pot apuca!

— La tatăl tău! zice el respirând greu.

Ea clatină sălbatec din cap.

— Nu pot... nu mai pot! Dacă te pierd pe tine, sunt nenorocită și distrusă!

— Alice! exclamă el, înviorat. Rămâi atunci la mine, rămâi! Fă din visul unui om pierdut o realitate! Fii îngerul meu cel bun, rămâi lângă mine! Înapoi nu mai pot da! Dar unele se pot îmbunătăți, dacă ai fi tu în preajma mea, dacă aș ști că există o singură inimă care să creadă în mine, care nu mă părăsește chiar dacă ceilalți toți din jur mă părăsesc descurajați!

A pus mâna pe umărul ei gol, îi trage apoi brațele spre el; dar ea vrea să se smulgă, o voce îi sună la ureche: „Salvează-te! Nu-l crede! Omul acesta e un vampir, care bea sângele tău roșu... fugi de el!"

Dar buzele lui calde se lipesc de gura ei... ea îi e robită, fără de mântuire!

— Vrei să rămâi la mine, Alice? șoptește el.

Ea plânge amarnic.

— O, aș vrea să mor, ar fi cu mult mai bine pentru un biet obiect fără de conștiință ca mine! Bunul meu tată! Nu mai trebue să mă arăt niciodată... niciodată înaintea ochilor săi! Franz... încă odată, spune-mi: E oare prea târziu pentru tine ca să te abați din calea greșită pe care ai apucat? Nu poți spera grațiere, îndurare, dacă te-ai înfățișa de bună voie judecății? Aș îndura cu tine orice lipsă, orice rușine, te-aș aștepta, dacă te-ar arunca în închisoare! Iubitul, bunul meu Franz, fă-o de dragul meu.

Rammont zâmbește dureros.

— Îți mulțumesc, Alice, dar e cu neputință. Chiar de-ai vrea să mă aștepți până ce ți-o încărunți părul, până ce și ultima suflare a pieptului tău va fi stinsă... jertfa ta ar fi zadarnică. Sunt învinovățit de a fi omorât un om... a fost o luptă pe viață și pe moarte! El sau eu! Dar sentința ar fi fost: moarte de mâna călăului! Să-mi pun eu capul pe eșafod, Alice?

Ea nu poate decât să-l cuprindă și mai tare, strigătul de groază îi rămâne în gâtlej.

— Atunci rămâi și fugi încă în noaptea asta cu mine! zice el.

— Incotro oare?

— Ne ducem în străinătate, unde vor veni pe rând și tovarășii mei. Firește că nu știu încă dacă în noaptea asta vom putea ajunge mai departe decât afară din Berlin. Dar lasă asta în grija mea. Inainte de toate, e chestie de o deghizare bună. Ești pregătită și la asta, Alice?

Ea își sprijină căpșorul înfrigurat de mâna lui și șoptește:

— Orice, dacă rămâi lângă mine!

Acum, el știe că a învins și o privire triumfătoare alunecă peste trupul fraged, frumos, dela picioarele lui.

Ii apare ca o minune și lui, omului care cunoaște totuși femeile! Ființa aceasta naivă, pe care el a amăgit-o, căreia i-a luat și tată și cămin — căreia i-a mărturisit deschis că e un criminal — nu se poate smulge de lângă el, pentru că iubește, supra-omenește, uitând toate celelalte.

Rammont tresare ușor. A auzit un hărăit la ușa antreului... Joe se va fi întors.

— Un moment, Alice! unul din prietenii mei îmi aduce vești și, probabil ,și alte haine, pentru tine și pentru mine! zise el grăbit.

A și ieșit cu lumina, trăgând ușa după el. A-

poi, afară, deschide. E Joe. Aduce un pachet mare pe care-l pune pe un scaun.

— Am îngrijit de toate, maiestre! A mers cam greu, dar banii şi-au făcut efectul!

Rammont îi face semn să vorbească încet. Apoi desface sforile cu cari e legat pachetul.

Iese la iveală un costum complect, bărbătesc, o pălărie moale şi un pardesiu negru, apoi şi o toaletă de damă, cam demodată, cu o pălărioară de dantelă, de acelea pe cari obişnuiesc să le poarte încă doamnele bătrâne din provincie. Două peruci, amândouă albe, şi o barbă de aceeaşi culoare, complectează toaleta. Intr'o cutiuţă, agrafe şi substanţe de lipit.

Masca-Roşie dă din cap.

— E bine! Totul în regulă! Noapte bună! Vezi de scapă! De azi în două săptămâni veţi găsi parola mea la oficiul poştal parizian cunoscut de voi. O să ştiţi atunci, unde sunt şi ce va mai fi de făcut.

Intinde lui Joe mâna, pe care acesta i-o strânge mai multă vreme într'a sa.

— Maiestre, aşi prefera să rămân cu tine! zice el.

— Nu se poate acum, băiete! Ne vedem noi iar în curând, sper!

Joe a plecat. Nici el nu vede în Masca-Roşie pe criminal; îi admiră doar geniul.

Rammont încuie iar uşa şi apoi trece în camera alăturată. Exact după treizeci de minute, o pereche ciudată părăseşte camera aceasta. El, un barbat mai în vârstă, cu părul alb şi barba de asemeni, are aspect de profesor din vreun oraş de provincie. Pălăria moale şi-o ţine cam stângaciu în mână şi ajută însoţitoarei sale să-şi înoade sub bărbie panglicile de dantelă.

E şi ea bătrână: un obraz rotund, drăguţ, cu şuviţe cărunte ce-i acoperă fruntea şi tâmplele;

sprâncene sure, cearcăne ușoare în jurul ochilor. În mâini mănuși negre de mătase.

— Nimeni nu ne va recunoaște, Alice, fii curajoasă, și putem lupta împotriva întregii poliții; iar până să prindă cineva de veste, noi am și dispărut cu trenul de dimineață. Bunul Joe a îngrijit chiar și de hârtii, le am în buzunarul pardesiului.

O așează pe însoțitoarea lui pe un scaun, căci o zguduie hohote de plâns. Apoi sună.

Iar hârâitul convențional la ușă.

Patronul hotelului a și venit.

Cu ochii larg deschiși, se trage îndărăt, văzând perechea cea străină.

— Doamne... cum de ați ajuns d-voastră aici? se bâlbâie el.

Rammont schimbă cu el câteva cuvinte, dar atât de încet că Alice nu poate înțelege nimic. Ea vede doar că patronul dă din cap și că vără o bancnotă de o mie în buzunar.

Apoi pleacă repede.

— Și acum, vino, Alice! zice Rammont. Trăsura o să și fie la scară până ajungem noi jos. Sunt servit repede aici!

Și într'adevăr, când ajunseră în curtea întunecată și păsiră în stradă pe sub gangul întunecos al unei porți, se și auzi o trăsură oprindu-se.

Masca-Roșie spune vizitiului numele unei străzi, se urcă cu Alice și pleacă.

— Un diavol și jumătate!! mormăie patronul, uitându-se după ei din firida unei ferestre.

CAP. 25

Vizita nocturnă

Trăsura se oprește într'o străduță lăturalnică. Rammont a făcut dinăuntru un semn birjarului.

— Așteaptă-mă aici, Alice! roagă criminalul

pe nenorocita fată care a renunțat la totul numai ca să-l urmeze. — In cel mult un sfert de oră sunt înapoi. Nimeni nu se va atinge de tine. Il instruiesc eu pe birjar!

Sărmana se agață de el.

— Franz, mi-e inima atât de strânsă! Ce ai de gând? De ce vrei să mă părăsești tocmai acum? strigă ea.

— Dar, prostuțo, o liniștește el, gândește-te că, înainte de a pleca din Berlin, mai am de rezolvat în toată graba unele afaceri importante. Până la trenul de patru dimineața trebue totul aranjat. Bizuie-te pe mine, mă întorc curând!

Strânge la piept trupul tremurând al fetei și coboară.

Iar schimbă cu birjarul câteva cuvinte. Omul îl înțelege cu atât mai bine cu cât Rammont i-a vârât în mână o monedă de aur.

— Să fiți făr' de nicio grijă, domnule! răspunde el.

Masca-Roșie privește în juru-i. Nu se poate să fi greșit direcția. Intr'adevăr, uite colo casa bancherului Grosser! Doar câțiva pași și Rammont a și ajuns la grilajul grădinii.

Privește cerul și zâmbește. Azi îi e și vremea prielnică. Nu-i lună pe cer. S'a înourat.

Infășurat în mantia neagră, a ajuns la o poartă care duce în parcul bancherului. Bogătașul e celibatar și, după cum știe și Rammont, n'are decât puțini servitori la el.

Masca-Roșie scoate repede câteva chei din buzunar; cât despre unealta lui din cel mai fin oțel englezesc, nu-l părăsește niciodată.

— Cele două milioane trebue să intre în stăpânirea mea, cu orice preț! mormăie el. — Imi trebue bani de drum!

Sărmana Alice nu bănuiește că iubitul ei, în

aceeași oră în care ea l-a urmat ca îngerul lui Bun, e pe cale să săvârșească o crimă.

Strada e goală, nici țipenie de om; departe, la o bună distanță, staționează trăsura lui Rammont a și descuiat poarta: o jucărie pentru el.

A intrat în parc. Deasupra-i a început să tune înăbușit, dar nu cade nicio picătură. Doar vântul șuieră și zgâlțâie pomii, cari văjâie jalnic.

— Așa-i bine! râde înfundat regele criminalilor, — vremea asta e tocmai pe placul meu.

Se apropie prevăzător de casă. Totul pare acolo adormit. Cine să stea de veghe așa de târziu?

Rammont dă târcoale casei, tot așa de prevăzător, furișându-se țiptil ca o pisică. Curând de tot a izbutit să stabilească cu precizie unde e situată odaia în care se află casa de bani.

Una din ferestrele acestei încăperi dă într'un balcon. Masca-Roșie măsoară din ochi depărtarea, apoi cercetează zidul și dă din cap mulțumit.

Cotoarele bătrâne ale viței sălbatice se înalță până sub balcon.

Mosafirul nocturn începe îndată să se cațere pe ele. În vântul, care zgâlțâie copacii, zgomotul acesta mic, aproape că nici nu se aude. Iată-l ajuns la capătul viței, care părăie cam suspect.

Deodată, o avântare îndrăzneață — și Masca-Roșie a ajuns la balustrada balconului. După o clipă, a și ajuns la ușa acestuia, se chincește și ascultă... liniște deplină peste tot. Nici măcar un câine nu pare să fie aici. **(Vezi ilustrația coperței).**

Începe din nou să lucreze la broască și izbutește s'o deschidă. Bancherul nu se gândește la vreo spargere, circumscripția de poliție e la o distanță de câteva străzi și apoi e și el în legătură telefonică cu acea circumscripție.

De sigur că Masca-Roșie nu știe de asta, dar nici aceasta nu l-ar fi reținut să-și încerce norocul.

O a doua ușă se deschide și mai ușor... și iată-l în așa numita cameră de lucru, pe care o părăsise mai acum câteva ore.

E dominat de vechea lui îndrăzneală. Bâjbâie pe pereți în căutarea comutatorului, pe care îl știa cam în partea ceea. Într'adevăr... o mișcare și camera de lucru a bancherului se umple de lumină strălucitoare.

Masca-Roșie privește în juru-i. Colo, în apropiere se află casa de bani pe care amabilul bătrân i-a descris-o atât de precis!

Dar unde doarme Grosser? Asta trebue s'o afle Rammont înainte de toate. Deschide încet ușa camerei alăturate... o încăpere elegantă! Merge mai departe, mereu în vârful picioarelor și iar deschide — aha, de astădată a dat de ce căuta!

Are în fața sa camera de dormit a bătrânului. E luminată de o lămpiță de noapte.

Masca-Roșie își alunecă privirile licăritoare către omul care doarme liniștit în perne.

L-ar putea suprima — cu o singură apăsare a mâinii l-ar putea trimite pe lumea cealaltă, dar strânge disprețuitor din buze. La ce munca asta inutilă! Deschiderea casei de bani e doar un joc de copil, în cel mult zece minute treaba s'a făcut și Rammont e în siguranță. Trage încet ușa după el, dar întoarce cheia. Așa... acum bancherul e încuiat și mâine n'are decât să bată până i-o veni servitorul. Masca-Roșie e ferit de orice surprindere!

Sigur de el, ca și cum s'ar învârti ca mosafir în cel mai distins salon, se întoarce în camera de lucru.

Se apucă îndată de treabă. Taie sârmele cu un cuțit ascuțit, sârmele subțiri electrice, ce i le-a arătat Grosser. Acum e sigur! Bancherul are dreptate, pe afară e greu de atacat casa, tăbliile de oțel sunt prea groase, prea puternice, dar cuvântul secret îi e doar cunoscut lui Rammont.

„Masca-Roşie".

Încă o mică sforţare şi uşa cea grea se deschide.

În ochii lui Mască-Roşie se aprinde o flacără demonică. Nu mai are decât să întindă mâna şi două milioane sunt ale lui! E un simţimânt ameţitor, care nu se poate asemăna cu niciun altul!

Afară cade un trăsnet. Geamurile zăngănesc, dar Rammont nici că se sinchiseşte. Râde singur.

— Iacă şi o mică geantă! Foarte drăguţ din partea dumitale, domnule bancher, mă voiu folosi numaidecât de ea! zice el.

Şi îndeasă în mica servietă pachetelele de bancnote de câte o mie, unul câte unul, numărându-le tacticos, de parc'ar fi fost vorba de o afacere în toată regula.

— E surprinzător de exact! În despărţitura astalaltă se află chiar şi un mic supliment — hm — omul trebue să ştie să profite de ocazie. În cazul acesta, nu trebue să atac îndată cele două milioane!

Mai face să dispară un număr de alte bancnote în buzunarul lui şi se trage îndărăt, zâmbind.

— Întotdeauna ordine! Să încuiem din nou casa, zice el.

În clipa următoare, cum vrea să-şi pue în aplicare gândul, răsună la spatele său un strigăt.

Se întoarce cu repeziciunea fulgerului şi boldeşte ochii la faţa descompusă de groază a bancherului. Grosser a intrat pe o uşă secretă, trezit de un tunet puternic. Intrarea aceasta îi era cunoscută numai lui şi servitorului său, şi ceea ce-l adusese mai ales în camera de lucru, era împrejurarea că visase că cineva ar fi voind să-i fure cele două milioane. La urma urmelor tot fusese un fapt uşuratic să lase acolo o sumă atât de mare.

Deschide uşa secretă... lumina orbitoare îl uluieşte.... şi vede într'adevăr un om lângă casa de bani.

Rammont scapă un blestem sălbatic. Ține la subsuoară geanta cu bancnotele. Privirea-i zboară spre balcon, ușa e întredeschisă. O săritură și a ajuns în prag!

Dar bancherul se uluise doar pentru o clipă; apoi, cum criminalul dă să fugă, se repede după el și-l înhață cu amândouă brațele.

Se 'ncinge o luptă scurtă. Grosser știe despre ce e vorba, căci vede geanta îndesată... caută să citească în trăsăturile bătrânului cu care se luptă; zadarnic: e un străin, un om care nu pare nicidecum un criminal! Dar hoțul cel bătrân are puteri uriașe; Grosser se simte răpus.

— Ajutor! Ajutor! strigă el.

Dar glasu-i abia de se aude prin bubuitul tunetului care se rostogolește pe întinsul cerului.

Dar... ce să fie asta? În lupta disperată a ce-

lor doi, Masca-Roșie își pierde deodată peruca și iese la iveală părul său negru, piepteănat cu cărare.

Bancherul se trage îndărăt.

Se apucă de frunte... nu-i acesta...

— D-ta, domnule baron de Bergen? strigă el.

Rammont face să-i dispară peruca în buzunar și respiră adânc.

— Admir spiritul d-tale inventiv, domnule bancher, zice el cu un zâmbet sarcastic, da, eu sunt baronul de Bergen, care și-a permis să-și ridice ceva mai devreme și personal cele două milioane ale sale!

Bancherul și-a revenit.

— M'ai jefuit D-ta! Sfinte Dumnezeule, parcă mi se ia o ceață de pe ochi... d-ta nici nu ești măcar adevăratul baron; celălalt este! D-ta nu ești altul decât Masca-Roșie!

— Și asta e exact, onorabile... și acum dormi liniștit mai departe! Masca-Roșie îți spune noapte bună!

Grosser se repede spre peretel Semnalul de alarmă! Apasă butonul... de sigur că-l vor auzi... au să fie îndată aici! Dar și Rammont ghicește ce vrea să însemneze mișcarea asta. Dintr'o săritură de pisică a ajuns lângă bătrân.... prea târziu, semnalul își va și îndeplini funcțiunea.

O lovitură de pumn trântește pe bancher cât colo... criminalul trebuia să-și facă doar puțintel loc, pe urmă tot scapă el. Grosser își adună ultimele puteri ca să ție pe mizerabil; doar câteva clipe încă și Masca-Roșie e prins!

Dar Rammont se răsucește cu dibăcie și privește țintă în ochi pe bătrân.

— Dă-mi drumul, că de nu, ești al morții! gâfâie el, cu obrazul descompus.

— Ba nu, te țin sdravăn, mizerabile! N'ai să-mi scapi! strigă bancherul ca înebunit.. — Ajutor!... Ajutor!

— Fiindcă nu vrei altfel..... eşti un prost ca şi ceilalţi, cari au ispăşit ca şi tine... na...

Bancherul scoate un strigăt şi cade înapoi.

Masca-Roşie i-a înfipt în beregată pumnalul.

Acum drumul e liber.

O clipă în urmă, arătarea de afară de pe balcon a şi dispărut.

După alte cinci minute, Rammont sare în trăsură, care porneşte îndată.

Masca-Roşie se ghemuieşte gâfâind într'un colţ.

— Franz!... Franz!... Ce s'a întâmplat? strigă Alice, cuprinzându-l cu braţele.

— Nimic, nimic, prostuţo! A mers totul de minune! Izbucneşte furtuna. Am alergat prea repede, atâta tot! Ia geanta asta şi păzeşte-o bine! Înainte de a ajunge la gară, mai am de rezolvat ceva... la palatul Bergen!

— Trebue cu tot dinadinsul, Franz? Primejdia e, de sigur, din ce în ce mai mare! zice înspăimântată sărmana fată.

— Trebue! răspunse el. Tu nu poţi face decât un singur lucru: să-mi urezi noroc şi izbândă!

— Asta o şi fac, Franz, pentrucă tu o vrei! şopteşte ea supusă.

Şi nu presimte de loc că e vorba de înlăturat în pivniţa palatului Bergen, o martoră incomodă, pe Margot, sora ei.

Cereţi mâine numărul 17 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Premiul de **500 LEI**, instituit de
Colecţia celor 15 lei
a fost câştigat de
Plutonul regimentului 3 Grăniceri
Vladimireşti (Caliacra)

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

CAP. 26

Un vampir

Palatul Bergen avea un mare număr de subterane, la cari puteai ajunge pe o scară lată, și, odată jos, te pomeneai în fața a două uși groase, ce duceau, la rândul lor, în două direcții opuse. Într'una din cele două părți, cea mai veche, care aproape că nu mai fusese folosită, zăcea biata Margot, într'o gaură înăbușitoare situată într'o înfundătură. O ușă groasă o despărțea de gangul de afară.

Încăperea n'avea nicio fereastră. Doar de sus, de deasupra ușii, cădea o lumină slabă, ce se revărsa înăuntru, venind din spre gang, ce avea la o oarecare depărtare o fereastră cu gratii.

Când o târâse Rammont aici jos, ea își venise în fire chiar în clipa când o trântise într'un colț. Avea pe dânsa doar lingeria și cuvertura pe care Rammont o aruncase peste ea. Atâta tot!

Margot observă cu groază unde se afla.

Un chip rânjind batjocoritor se aplecă asupra ei, astfel că ea sări în sus țipând și înfășurându-și trupul cu cuvertura.

— Vrei să mă omori, demon fioros... ucigaș al contelui... seducător al surorii mele? strigă ea.

El nu răspunse, dar întinse mâinile spre gâtul ei alb, ca s'o sugrume.

Ea se repezi spre ușă, strigând ajutor, dar nimeni n'o auzi.

In ultimul moment, cu moartea dinaintea ochilor, apucă o piatră, care se desprinsese din zidul cel vechiu, și în clipa următoare îl și izbi pe Rammont în frunte. Apoi, se trase îndărăt, rămânând cu arma aceasta în mâna dreaptă, iar cu cea stângă strângând pe trupu-i cuvertura.

Rammont se dădu înapoi amețit, scoțând un strigăt de furie, după care se năpusti afară, trântind ușa grea de stejar.

Margot era acum prizoniera lui. Strigătele ei nu puteau fi auzite, astfel că renunță repede la ele. Dacă n'o salva o minune, era pierdută.

Ceasurile se transformau în veșnicii, locul devenea mai înfiorător, vietăți scârboase se cățărau pe nenorocita fată și aerul amenința s'o înăbușe.

Să moară aici de foame și de frig, aici jos?

Câte ceasuri or fi trecut, nu mai putea ști, dar iată că în sfârșit — domnea noapte neagră — se apropiau pași.

— Ajutați-mă... ajutor! strigă ea cu glas vibrător.

Ușa se deschise, și apăru un om luminat de un felinar: o față albă, încadrată de o barbă cărunță, cu părul ciufulit, aruncând asupră-i priviri aprinse, demonice.

Margot își duse mâna la frunte. Acesta nu era un salvator, nu era nimeni altul decât — Masca-Roșie! Îl recunoscu după ochi, după expresia feței, cu toată deghizarea.

Rammont își potrivise din nou în trăsură, cât putuse mai bine, barba și peruca, dar neavând oglinda, e dela sine înțeles că exterioru-i nu era tocmai în bună rânduială.

Pe Alice o lăsase să aștepte în trăsură, spunându-i că are neapărată nevoie să se ducă la palatul Bergen. De altfel, nu se expunea la nicio primejdie, căci cunoștea toate intrările, avea chiar cheile, și la urma urmelor nu voia nimic altceva decât niște hârtii de care avea nevoie pentru călătoria lor comună.

Cu toate că era încă zguduită de spaimă, zbătându-se între sentimentele cele mai contrazicătoare, dar supunându-se și lăsându-se biruită cu toate

astea de demonii patimei, sărmana fată îl crezuse și de data asta.

Cum putea Alice, când el o rugase să-i ureze noroc la întreprinderea lui, să bănuiască, căutși de puțin, că era vorba de uciderea lui Margot, nefericita ei soră!

Masca-Roșie pătrunsese nestingherit în parc și intrase în palat. Totul zăcea în pace adâncă, nicăieri nu era de zărit o rază de lumină.

Bătrâna Fernbach, proxeneta aceea, care se afla în slujba lui, se dusese cu siguranță la culcare. Nici ea nu știa unde se afla Margot.

Regele criminalilor exercita o putere nelimitată asupra creaturilor sale. Nu le era îngăduită îndrăzneala să-l împovăreze cu întrebări indiscrete, sau să se intereseze cumva de soarta unui om pe care el l-a făcut să dispară.

Astfel pătrunse făr' de zgomot în interiorul marei clădiri și în primul rând, se îndreptă spre scara ce ducea în beciu.

La coborâre ,își lumină cu bricheta. Aci, într'o firidă, trebuia să se afle un felinar, pe cât știa. Îl găsi repede și-l aprinse. Cheile cele mari dela ușa mare de jos le ascunsese, la vizita lui de data trecută, într'un loc sigur din gang și acum le scoase la iveală.

Nu era absolut deloc turburat, doar puțin curios să știe ce se petrecuse cu Margot în răstimpul acesta.

Plăcut nu era, de sigur, adăpostul, mai ales că nu-i lăsase nenorocitei nici măcar vestmintele.

O asvârlise în pivnița aceea fioroasă așa cum o smulsese din camera de culcare, cu cuvertura de mătase pe ea.

Ea îl lovise în frunte cu piatra și asta îl făcuse să se retragă fără de voie. În după-amiaza asta nu voise să se ocupe de ea. Era în mâna lui, se putea juca cu ea ca pisica cu soarecele.

Dar lovitura cu piatra avea s'o ispăsească, era lucru hotărât. Acum trebuia să spele putina, căci mâine chiar, palatul Bergen va fi luat în primire de către noul său stăpân... dar pierderea celor două milioane, gentilul domn va trebui s'o înghită frumuşel, el sau bancherul!

Cu banii aceştia Masca-Roşie spera să poată rezista o bucată de vreme şi să-şi poată susţine întrucâtva şi complicii.

Mai avea la el pumnalul cel mic, pe care-l smulsese Arankăi şi pe care-l înfipsese şi bancherului în gâtlej. Dar aici jos voia să procedeze fără vărsare de sânge. Margot nici nu trebuia să fie găsită de către noul stăpân, deşi era probabil că acesta nici nu va ajunge vreodată în partea aceasta a pivniţelor. Şi chiar dacă da, Rammont cunoştea topografia locului; cunoştea o groapă în care ar putea svârli cadavrul bietei Margot.

Şi, cum se apropia de uşa închisorii ei, auzi strigătul ei de ajutor şi nu se putu stăpâni să nu râdă. Comedia — pentru el nu era nimic altceva decât o comedie — se va termina repede.

Cei doi vrăjmaşi se priveau acum ţintă.

Margot, cutremurându-se de groază, se îndeasă în colţ, vrea să scoată un nou strigăt de ajutor, dar spaima i-a paralizat limba.

Masca-Roşie închide încet uşa în urma lui şi se apropie de victima sa.

— Ei, cum îţi merge, frumoasă Margot? o ironizează el, ba chiar se şi aşează pe lada veche de scânduri, singurul obiect ce se află în încăpere.

Ai petrecut bine în răstimpul acesta? Ah, te miră înfăţişarea mea? O, Doamne, un om în situaţia mea trebuie uneori să se servească de asemenea mici trucuri. Nu trebue însă să te simţi atinsă de puţin stingherită.

Cu încetul, nenorocita îşi recapătă graiul. Mi-

zerabilul a venit ca s'o ucidă, de asta o încredințează privirea ochilor lui perfizi.

Și iar, ca și 'n altădată, ea ar voi să se agațe de viață, acum, când știe cine a săvârșit crima dela castelul Hohenegge și are dovezi sigure că Leonie, femeia aceea demonică, e în legătură tainică cu Masca-Roșie.

Cum ar fi fost altminteri posibile groaznicele întâmplări din ultimile zile și ore?

Se înfășoară și mai strâns în cuvertura de mătase; în tremurul ce a cuprins-o caută din ochi ușa; nu-i decât pe jumătate închisă.

Gândurile îi zboară prin capul îndurerat, cu repeziciunea fulgerului. De ce vine Masca-Roșie iar la ea și astfel deghizat?

S'a întâmplat ceva sus în palat?

Și e el baronul de Bergen? A izbutit oare,

să părăsească închisoarea — unde ea presupunea că el se află acum — ca să vie încoace?

Nicio mirare că nu putea găsi un răspuns la toate aceste întrebări, căci nu cunoștea adevărul.

Rammont izbucnește în hohote de râs.

— De ce privești așa disperată spre ușă, frumoasă Margot! Părăsește ori-ce nădejde de evadare. Data trecută ai avut amabilitatea să mă lovești în frunte cu o mică piatră de zid; a fost o lipsă de galanterie, mai ales că trebuia să mă duc la un bal foarte distins... și chiar cu sora d-tale Alice!

— Mizerabile! Sărmana mea soră tot se mai află în mâna ta? exclamă Margot. — Ce ai de gând cu ea? Vrei s'o omori și pe ea, ca și pe mine?

— Ce-ți trece prin minte, Margot! Ar însemna să nu am inimă în piept. Alice mă iubește doară! zice el râzând.

— E orbită; ea nu știe cărui vampir îi s'a aruncat în brațe!

— Și de astă dată ai nimerit greșit, odorule! o ironizează el. Alice îmi știe, în clipa de față, trecutul, știe că la Paris călăul așteaptă de mult, să mă ia în primire.

— Și... Alice... le știe astea? îngână ea.

— Pe cuvântul meu de onoare... da! Și ce crezi d-ta? Iubirea ei e atât de mare, că în noaptea asta, când iubitul tată al d-voastră, Ochiu-de-Pisică, detectivul cel mai temut al Berlinului, Sherlok Holmes-ul țării, voise să pună mâna pe mine, ea s'a dat de partea mea, mi-a salvat așa dar de bună voie viața!

Margot întinde brațele, ca și cum ar vrea, îngrozită, să înlăture un mare rău.

— Fost-a în stare Alice să facă aceasta? Nu, nu! Nu te cred! Minciună e fiece cuvânt ce-ți iese din gură! strigă ea, cutremurându-se. — Sărmana

mea soră Alice. Ar fi putut să cadă victima unui seducător mizerabil, dar ea i-beș e pe bătrânul nostru tată, ea are oroare de orice nelegiuire! Cum s'a putut ea alătura de d-ta, monstru cu chip de om?

El râde iarăși.

— Regret, Alice însă gândește cu totul altfel despre acest monstru! Ea vrea să devie îngerul meu cel bun! Ce nu-i în stare iubirea! Am primit sacrificiul ei, și în prezent așteaptă afară într'o trăsură, într'o stradă lăturalnică, până ce eu... voiu fi rezolvat aci o afacere urgentă. Mi-a urat chiar noroc!

— Știe că eu sunt aici?

— Nu poți cere dela mine chiar una ca asta! Cum aș fi eu în stare s'o sperii până într'atâta pe biata fetiță? Suntem, cu destulă părere de rău, nevoiți, eu și ea, să întreprindem încă în noaptea asta o călătorie, palatul Bergen capătă mâine alt stăpân, și de aceea... deghizarea asta. Deocamdată, Alice mă așteaptă cu două milioane de mărci în trăsură.

— O nouă crimă? Monstru mizerabil, dar ce s'a petrecut în noaptea asta?

— Ceva foarte obișnuit! Tatăl d-tale, care-și pusese în cap, cu tot dinadinsul, să mă predea pe mine, Masca-Roșie, în mâna poliției, mi-a făcut unele neplăceri,... în scurt, trebue să mă retrag pentru o vreme. Pentru așa ceva e doar nevoie de bani. Astfel că — cu ajutorul surorii d-tale, Alice, l-am ușurat pe bancher de două milioane. Dacă lucrurile n'au mers chiar atât de lin precum am dorit, — sfinte Dumnezeule, de ce nu-mi îndeplinesc oamenii dorințele? Vina e a lor, dacă plătesc cu viața, într'un asemenea caz!

Lui Margot îi se părea că va muri de groază și silă. Alice se află în apropiere, așteaptă pe mizerabilul ăsta, care pusese deplină stăpânire asupră-i.

Ea voiește să fugă cu omul care venise încoace să-i omoare sora.

Nu erau toate astea nespus de îngrozitoare? Și tatăl ei era detectiv. Acum abia își lămurea unele lucruri, pe cari nu le putuse înțelege bine odinioară.

— Da, da, afirmă din nou Masca-Roșie, râzând. — Firește, că nici prin vis nu ți-ar fi trecut așa ceva: că sora d-tale m'a ferit cu propriul ei trup de câinele de polițist, copoiul Berlinului, tatăl d-tale, că jefuiește și fură cu mine — și că la urma urmelor șterge putina cu mine.

Margot simte pământul clătinându-i-se sub picioare, îi se pare că o să moară de atâta jale.

— Cu ce mijloace diabolice ai otrăvit sufletul Alicei! strigă ea. — Într'o bună zi, nenorocita se va trezi din scurtul ei vis îngrozitor, de a fi urmat pe un bărbat, pe care crede că-l va putea salva ca înger bun din calea sângeroasă pe care a pășit. Dea Domnul să nu fie prea târziu! Dar eu nu am decât un blestem pentru tine, mizerabile, cum n'a mai fost rostit de gură de femeie! Să desnădăjduiești în ceasul tău din urmă și să te prăbușești sub chinul remușcărilor, să înduri mii de morți pentru toate grozăviile pe cari puterea ta demonică le-a săvârșit.

Râsul lui Rammont se stinge. El se ridică.

— S'o sfârșim! Am stat de am ascultat destul la palavre stupide și mă plictisești! zice el tăios.

Felinarul aprins se află lângă el, pe jos. Lumina-i galbenă își împrăștie razele prin încăperea posomorâtă.

Colo, în colț, mai este piatra, cu care-l izbise Margot. De-ar mai putea avea odată îndrăzneala asta!

Face o mișcare... dar Rammont i-o ia înainte.

— Regret, zice el cu ironie, n'am poftă de repetiții!

Chipul îi se descompune dintr'o dată — brațele-i se întind — ea îi vede ochii căpătând o expresie îngrozitoare — și iată-l că se repede la ea, s'o apuce de beregată.

Margot știe că-i este viața în joc! O, numai de n'ar muri acum, când e în posesia atâtor taine!

Nu există oare nicio putere de salvare?

Lovește cu pumnu-i mic, în obraz, pe regele criminalilor, tocmai între ochi. Nici ea singură nu știe cum a putut avea, în clipa aceasta îngrozitoare, atâta curaj și putere.

Rammont gâfâie... se trage o clipă în lături, clătinându-se, un blestem îngrozitor îi scapă de pe buze. Nu și-ar fi închipuit că va avea vreo rupărare din partea fetei acesteia.

— O, ispășești tu, vrăjitoare!

Dar n'apucă decât o bucată din stofa ce acoperea umerii albi, căci ea, Margot, îi alunecă printre brațe și, cu o smucitură supremă deschide ușa.

El aleargă după ea; nu-i poate scăpa.

Dar afară e întuneric, fără felinar n'o poate urmări.

Cum se apleacă să-l ridice, ușa pivniței e trântită înapoi închizându-se.

— Mii de tunete și de trăznete! scrâșnește el; m'a închis aici!

Dar acum se arată puterea lui, pe care nimeni n'o bănuiește în trupul acesta svelt. Se opintește cu umărul de ușa cea grea — ea trosnește din toate încheeturile — dar tot nu cedează încă!

Încă odată — vinele tâmplelor îi se umflă; el ar vrea să doboare ușa aceasta ca și Samson coloanele de piatră.

Și lucrul ne mai auzit se petrece într'adevăr: zăvorul rugnit de afară sare sfărâmat; drumul e liber.

Rammont ieșe afară în gang cu felinarul, pe care-l ridică sus de tot... ha, colo, în fața scărei ce duce în sus poate zări silueta lui Margot.

In câteva sărituri a ajuns la locul acela. Dar nenorocita îl vede venind; scoase un strigăt pe jumătate înăbușit, de cum trebuise să constate că zăvorul cedase — și acum trebue să se întoarcă, căci nu mai simte puterea să poată ajunge sus înaintea lui.

Afară de aceasta, e și acolo o ușă încuiată.

El și crede că o va putea prinde, când iată că'n ultimul moment îi scapă din nou.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă ea. Incotro să-mi îndrept pașii? Nu mai există nicio salvare?

S'a refugiat în partea cealaltă. Un gang îngust, întunecos, duce într'acolo.

Unde o s'ajungă nu știe, frica morții nu-i dă

răgaz să cumpănească... N'o preocupă alta decât să fugă... să fugă!

Dacă n'o salvează vreo minune sau un înger apoi e pierdută!

Aude la spatele ei gâfâitul urmăritorului, îi se pare că vede înaintea ei chipul lui batjocoritor, descompus... mâinile care se întind după gâtul ei!

— Sfinte Dumnezeule! Ajutor!... Ajutor! mai încearcă ea să strige, dar glasul ei înăbuşit de groază abia de se mai aude.

Masca-Roşie e aproape de tot de ea; criminalul rânjeşte iar cu râsu-i plin de cruzime. Nu i s'a auzit gura în timpul urmăririi, căci doar ştie bine că ea nu-i mai poate scăpa.

Dar iată că Margot se izbeşte cu capul de o uşă de fier. Lovitura îi spune, deodată, că aici poate că ar mai fi vreo ieşire.

Pipăie după un mâner... după vreun zăvor... apucă ceva, smuceşte... şi o deschizătură întunecoasă se cască înaintea ei.

La lumina cea proastă pe care o revărsa felinarul lui Rammont nu poate recunoaşte nimic deslușit, dar n'are încotro şi astfel pune piciorul în deschizătură.

Un pumn o înşfăcă de umăr... prea târziu ca s'o tragă înapoi.

Pământul piere sub picioarele lui Margot; ea scoate un strigăt sfâşietor şi cade în adâncime. Un zgomot înăbuşit şi apoi liniște de moarte!..

Masca-Roşie se trage înapoi cu o smucitură.

— Unde a dispărut? se întreabă el.

Afurisit lucru că arde aşa de prost felinarul ăsta!

Vrea să lumineze în jurul-i, vrea să vadă unde a dispărut Margot, ce este golul unde s'a prăbuşit. Dar iată că-i se stinge lumina şi întuneric complect îl înconjoară.

Trânteşte furios felinarul în gang, unde se sparge

zăngănind. Trebue să mai aibă în buzunar bricheta. Într'adevăr! O flăcăruie țâșnește.

Criminalul îngenunchiază la pământ, aproape de tot de ușa de fier, și observă că foarte aproape sub ea, se află o groapă adâncă, o subterană pe jumătate năruită. Întinde brațul în adânc, ca să-și poată mai bine da seamă, și mai ales ca să vadă unde a rămas trupul lui Margot. Dar flăcăruia se stinge îndată.

Atunci se ridică necăjit.

— La ce să-mi mai risipesc vremea în zadar? îngână el. — Trebue să mă grăbesc! Acum ea e la adăpost și bine îngrijită! — Ascultă de nu s'aude vreun horcăit, vreun geamăt, strigă din răsputeri numele lui Margot... dar nimic nu-i răspunde. Totul rămâne învăluit în tăcere, ca într'un mormânt.

— E la adăpost sigur și bine îngrijită! mai spune el odată, râzând în întuneric. Haidem sus!

CAP. 27

Răpus

Grav rănită, Aranka a fost dusă într'o trăsură închisă la „Charité", unde doctorii încercară zadarnic s'o readucă în simțiri. Lovitura de cuțit nare să fie mortală; dela această singură arestată nu se poate afla nimic despre Masca-Roșie și legăturile lui prezente.

Polițistul ucis a fost dus la morgă.

După ce vila așa zisului prinț Utașin fu închisă și câțiva agenți puși de pază, Ochiu-de-pisică și inspectorul Mörner se duseră să raporteze șefului lor, încă în cursul nopții, cele întâmplate.

Cuvintele pe cari le rostea Hartenberg erau parcă lipsite de sens. Trebuia doar să-și mărturisească propria înfrângere, să vorbească despre ru-

şinea propriului său copil, propriului său sânge.

Şi jalnicul rezultat al nemaipomenitelor eforturi al întregii acestei nebunești îndrăzneli: O persoană rănită mortal, un polițist asasinat! Şi omul cu Masca-Roşie a putut să scape, să fugă cu toată banda lui de ticăloşi!

Ceeace era şi mai rău totuşi, era faptul că avea pe fiica lui Hartenberg la el, că se folosea de nenorocita, pe care o făcuse unealta lui, pentru a-şi apăra propria lui persoană de gloanţele revolverului tatălui ei.

Şeful ascultă în tăcere şi cu multă gravitate. raportul. Vedea doar singur cât îi sta la inimă lui Ochiu-de-Pisică chestia asta.

— Şi acum? întrebă el, după ce sfârşi detectivul.

Hartenberg ridică uşor capul.

Faţa lui, încă galbenă de sulemenelile cu ajutorul cărora îşi alcătuise masca de Indian, abia mai era de recunoscut; părea că se descompune, nu alta. Doar ochii, ochii aceia căprui, mobili, de o agerime neobişnuită, grăiau despre furtuna care se deslănţuise în pieptul său.

— Criminalul trebue să mai fie prin oraş, Excelenţă, răspunse el încet. — El şi tovarăşii săi ştiu foarte bine, că toate gările sunt foarte sever păzite. Pentru o deghizare, care să nu trezească vreo bănuială abia de mai are timp mizerabilul.

— Şi ce-i cu asta? Crezi serios că, după încercarea aceasta neizbutită, se va arunca îndată iar în plasă? obiectă şeful.

— Excelenţă, răspunse Ochiu-de-Pisică cu un calm nestrămutat, aproape sinistru, — de n'aşi avea nădejdea că o să izbutesc, să-l mai arestez pe mizerabil încă în noaptea asta, cu... n'aş mai sta aici!

— Ai fi şters-o în voiaj?

— Nu, mi-aş fi tras un glonte în cap!

Şeful poliţiei întinde detectivului mâna.

— Şi omul cel mai isteţ poate fi nenorocos! Nu lua lucrurile chiar aşa în tragic.

— Excelenţă, aci e vorba de onoarea mea.... aşa că v'o spun şi v'o jur: De nu izbutesc, înainte de ivirea dimineţii, să-i pot preda pe Masca-Roşie închisorii, recunosc că toată reputaţia mea nu face doi bani şi... mă retrag din arenă!

— Dar, Harlenberg! strigă şeful. — Nici nu-ţi dai seamă ce-ţi propui să faci! Nu mai avem decât câteva ceasuri până la ziuă. Omul cu masca roşie a fugit, e prevenit, ştie că este urmărit, ca vulpea de câini. O să se ferească să fie descoperit tocmai acum. Unde presupui că ar fi?

— Nu prea sunt încă dumirit, asupra acestui punct... dar îl voiu găsi! Şi ne răfuim apoi. M'aţi văzut slab încă odată, aş fi trebuit să trag... întâi în ea, în Alice a mea, şi apoi să-l dobor pe el! Festa sângeroasă pe care mi-o joacă pentru a doua oară, m'a curarisit. N'am să mai cruţ nici propria mea carne, propriul meu sânge; Vipera a avut dreptate: Datoria mai presus de fericire şi viaţă! Şi acum vă rog să-mi daţi voie să mă retrag.

— Iţi trebuiesc câţiva oameni?

Cereţi mâine numărul 18 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Hârtie maculatură

cu preţul de Lei 10 kilogramul

se află de vânzare la

Librăria IG. HERTZ, Calea Victoriei 5

Pentru en-gros, preţuri speciale

— Trei sau patru. Dacă-mi îngăduiți, Excelență, mi-i aleg eu singur!

— Ai mână liberă. Eu rămân aci peste noapte, în eventualitatea că se petrece ceva. Nu mai e chip de dormit!

Hartenberg privește un timp țintă înainte-i, a poi deodată fața îi zvâcnește.

Ochiu-de-Pisică și-a schițat planul.

— O rugăminte, Excelență! N'ar fi cu putință ca baronul de Bergen, care se află în arestul preventiv, să fie liberat în momentul acesta? Domnia-sa e descărcat de orice vină și prelungirea stării lui de arest nu mai are niciun rost!

Surprins, șeful poliției ridică ochii.

— Nimic nu stă în calea liberării lui, dacă urmărești d-ta vreun scop cu asta, Hartenberg, zice el. — Dar, gândește-te... la o astfel de oră! Domnul baron o fi dormind!

— O, sunt încredințat că îndată ce va auzi dela mine ce am de gând cu el, se va înviora numaidecât!

— Ei bine, cum voiești! Uite mandatul de liberare, cu toate că, fără iscălitura judecătorului de instrucție... dar iau asupră-mi răspunderea. Îți predau cu plăcere pe baron.

— Mulțumesc, Excelență! N'aș vrea să mai pierd timpul.

Se depărtează cu o înclinare respectuoasă a capului.

Care nu fu uluirea lui Erwin de Bergen când se pomeni trezit în mijlocul nopții.

Ochiu-de-Pisică intră la el. Nu îl cunoaște pe omul acesta decât din vedere și privește cu îndoială fața aceea serioasă, palidă, din care pierise orice picătură de sânge.

Detectivul și-a schimbat hainele în toată graba. Portul Rajahului indian îl stânjenea acum.

Fără înconjur, Hartenberg comunică tânărului baron ce s'a petrecut, îi spune că poate părăsi îndată arestul preventiv și ce dorește dela el.

Erwin își cuprinde mai întâi fruntea în mâini ca să poată pricepe.

Toate astea vin atât de uluitor, atât de neprevăzut, încât tot îi se mai pare că visează.

Dar apoi e cuprins de sentimentul atotcovârșitor: e liber! Nevinovăția lui e recunoscută! Criminalul s'a prăbușit! Baronul poate iar umbla cu fruntea sus, ușile îi se deschid!

Hartenberg nu lasă mult timp tânărului ca să se mire.

— Ceea ce trebue să mai știți, neapărat, domnule baron, vă voiu povesti în trăsură, zice el hotărât. Vă rog urmați-mă. Am obținut liberarea la o oră de oră neobișnuită, numai cu condiția ca și dv. să-mi faceți un mic serviciu.

— Tot ce doriți! exclamă Erwin. Încotro mergem?

— La proprietatea d-tale, la palatul Bergen!

Cei doi bărbați părăsesc închisoarea. Afară îi așteaptă o trăsură, care-i duce cu mare iuțeală spre casa în care murise bătrânul baron îndată după sosirea presupusului fiu.

Pe drum, Hartenberg tot vorbește tânărului baron, care din când în când rostește câte un blestem la adresa lui Mască-Roșie.

Trăsura se oprește în apropierea palatului Bergen.

— Să coborîm, zice Ochiu-de-Pisică. Chiar dacă nu cred ca mizerabilul să fie prin împrejurimi, aș voi, totuși, ca de astă dată să domnească cea mai desăvârșită prevedere. O ultimă întrebare: Te simți destul de tare, domnule baron, să-mi sări într'a-

jutor în cazul că m'aș încurca într'o luptă cu Masca-Roșie?

— Dacă sinistrul bărbat ne mai întâlnește în noaptea asta, atunci poți conta pe mine, asta-i dela sine înțeles! sună răspunsul. — Dar ce-ai de gând?

— Vei vedea îndată! N'avem, din nefericire, o cheie dela poarta principală sau dela vreo intrare lăturalnică, dar la urma urmelor... vino, te rog, o să meargă și așa!

Detectivul pare-se că a și studiat împrejurimile. Și în timp ce șoptește birjarului câteva cuvinte la cari acesta răspunde clătinând capul, baronul, mișcat și îndurerat, își îndreaptă privirea spre casa cea mare, ale cărei contururi le distinge în lumina nesigură.

— Pare-se că vine o furtună, zice Hartenberg, apropiindu-se de el, dar mi-ar fi foarte pe plac.

Erwin, însă, nu știe încă decât o parte din ceeace a proiectat de fapt detectivul. Se încrede însă orbește în omul acesta și dacă ar fi vorba să pună mâna pe omul cu masca roșie, criminalul acesta internațional, i-ar sări cu bucurie într'ajutor detectivului.

Ochiu-de-pisică s'a oprit lângă o portiță dosnică. Lucrează de zor la broască; iată că poarta de fier se deschide și amândoi intră în parc.

— Cum ai putut deschide? întreabă mirat Erwin și Hartenberg răspunde:

— Cu un „pase-partout". Port întotdeauna astfel de unelte la mine.

Se apropie de casă, care este cufundată în întuneric complect. Ici și colo câte un fulger își revarsă lumina palidă asupra zidurilor.

— Liniște peste tot... dar vulpoiul e viclean, nu trebue să ne lăsăm nici noi mai prejos! murmură detectivul.

— Crezi cumva că ar mai îndrăzni să calce pe aici? zice Erwin.

— Nădăjduiesc chiar, pentrucă presupun, că mă sunt aici destule lucruri, de cari n'ar vrea să se lipsească: bani, hârtii; în scurt, dacă vine, să știi că numai în noaptea asta vine!

Găsiră o ușă dosnică a clădirii, care putu fi deschisă fără osteneală, și intrară foarte prevăzători și foarte încet. Înăuntru nu mai rostiră niciun cuvânt.

Dar oricât își încorda detectivul urechea, nimic nu indica prezența lui Mască-Roșie în casă.

— Cu atât mai bine, își șopti el.

Erwin de Bergen se gândește la clipa în care, plin de dragoste și de dor, apăruse în casa aceasta, — când abia așteptase să-și revadă tatăl — și în locul acestuia era așteptat de polițiști! Nici măcar la înmormântarea părintelui nu-i fusese îngăduit să ia parte.

O lacrimă fierbinte îi izvorăște din ochi, dar acum nu-i timpul să se dedea unor astfel de sentimente, căci dacă criminalul ar cădea azi, avea să-și ispășească fapta!

Cei doi bărbați ajunseră la intrarea apartamentului ocupat de Masca-Roșie și în care locuise și răposatul baron. Ușile nu sunt nici măcar încuiate; cât despre vreun servitor, nu se aude, nu se vede nimic.

De asemeni, nu arde nicio lumină prin coridoare, fapt ce-ar trebui să bată la ochi. Poate că astea au fost aranjate dinainte, așa de către Rammont.

Erwin intră cu Hartenberg în așa numita cameră de lucru a tatălui său, o încăpere mare, cu multe firide. În jurul acestei odăi sunt celelalte camere de locuit.

— O clipă! zise Ochiu-de-Pisică încet; nu te clinti din loc, orice s'ar întâmpla. Așteaptă-mă. Peste cinci minute sunt iar aici!

Erwin se așează în jilțul tatălui său, lângă bîrou. E întuneric, dar când fulgeră, lumina cade pe una din ferestrele înalte și, astfel se pot recunoaște obiectele din încăpere.

Cu capul între mâini, Erwin se cufundă în gânduri întunecate. Strânge pumnii de mânie la gândul că un ticălos i-a putut juca și lui și răposatului o astfel de farsă.

Deodată sare în sus... într'o odaie de alături se aude un zgomot.

S'a spart un geam. Ce 'nsemnează asta?

Urmează apoi tăcere adâncă.

Puțin după aceea se aude un scârțâit în dosul jilțului lui Erwin.

— Suntem numai noi, și asta-i bine, zise detectivul cu jumătate glas.

— Fereastra de adineauri?

— Eu am spart-o. Dacă mizerabilul ar pândi pe aici prin apropiere, s'ar fi arătat. Încă nu-i aici. Să pornim la a doua parte a programului nostru.

Un felinar orb luminează camera.

Mai întâi de toate, Hartenberg închide bine perdelele groase de pluș de la fereastră. Apoi deschide un dulap din perete. Sunt arme în el.

— Servește-te, domnule baron! zice el rece. Este, de fapt, avutul d-tale. Cine știe ce servicii îți mai poate aduce un revolver bine încărcat!

Erwin urmează povața și vâră în buzunar o armă frumos cizelată, gata încărcată.

— Dar d-ta? întreabă el pe detectiv.

— O, eu port întotdeauna la mine material propriu! Mulțumesc!

Din nou începe să caute; se oprește apoi dinnaintea unui cap de Cezar, care, cu ochii lui de lemn — artă sculpturală italiană — privește în jos de pe soclul lui.

Hartenberg dă din cap.

— Vino, domnule baron! zice el.

Şi, fără a sta pe gânduri, ia capul sculptat în lemn de pe postament şi dispare în încăperea alăturată, urmat de Erwin, care nu se poate dumiri de ciudata purtare a detectivului.

. . . . . .

Tunetele s'au înteţit, dar nu cade încă nicio picătură. Lumina albăstrie a fulgerelor cade asupra parcului şi peste acoperişurile palatului Bergen. Nimic nu pare să se fi schimbat prin casă; totul zace încă într'o linişte de mormânt.

Deodată se aude scârţâitul uşor al unei uşi care duce în parc. Un om păşeşte prin întuneric, stă să asculte în juru-i şi ocoleşte apoi încet clădirea.

Iar scapără un fulger şi vântul smulge o cracă uscată de pe un stejar bătrân, astfel că ea cade trosnind, la picioarele bărbatului.

În lumina palidă îl recunoaştem: este Masca-Roşie!

Hector Rammont vine din pivniţă. Dar e prevăzător. Înainte de a urca la încăperile de sus, spre a goli biroul şi să ia ce-i se pare demn de dorit şi necesar, vrea să cerceteze mai întâi casa pe din afară. Nu se poate şti niciodată...

Deodată tresare şi se opreşte contrariat.

— Mi-am pierdut minţile? îngână el. Ce să fie asta?

E lângă camera de lucru, pe care o cunoaşte foarte bine. Încăperea e luminată! Luminată la o astfel de oră? Ce se petrece aici?

Chiar şi una din draperiile ferestrelor e trasă pe jumătate, şi în lumina, cam mată, firească, a unei lămpi cu abajur, vede un om... un bărbat şezând la birou. Masca-Roşie îşi duce mâna la frunte. Nu se poate dumiri. Când a intrat în palatul Bergen, domnea linişte mormântală; nici ţipenie de om, nicio luminiţă măcar, şi acum?

Se urcă pe o mică balustradă de piatră ca să poată vedea mai bine... şi, o clipă în urmă, îi scapă

de pe buze un strigăt de furie, pe jumătate înăbuşit.

— Câinii! L-au liberat pe celălalt. Individul stă acum la birou în carne şi oase şi holbează ochii la hârtii ca un idol de lemn! Poliţia a lucrat al naibii de repede. Abia am fost detronat şi poliţia a şi instalat pe adevăratul stăpân. E lesne de în-

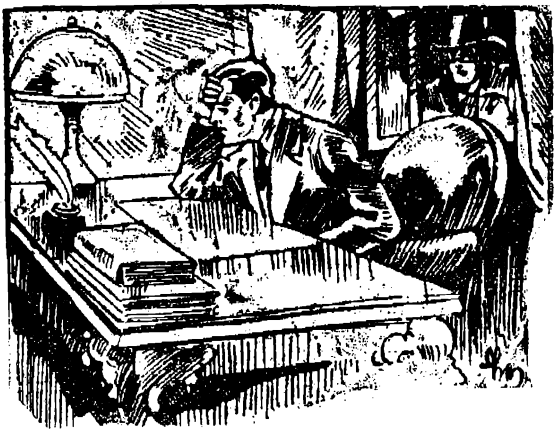

chipuit că somnul nu se lipeşte de domnul baron în noaptea asta şi dumnealui preferă să cerceteze hârtiile tatălui său. O mai fi simţind şi acum în oase zilele de arest! Doar nu m'o fi aşteptând chiar pe mine aci şi, la drept vorbind, nu voiu mai găsi un prilej mai nimerit decât acesta, de a înfăptui o ultimă ispravă înainte de plecarea mea din Berlin. **Allons!** Să ne grăbim! Imi trebue hârtiile!

Lunecă încetişor jos de pe balustradă şi se furişează înapoi.

Se opreşte încă odată şi cumpăneşte. Pare-se că tot are vreo presimţire..

Şi nici nu posedă altă armă decât micul, dar ascuţitul pumnal al Arankăi.

Scoate la iveală lama lucitoare, o lustruieşte de haină şi o face să licărească în lumină.

— Nu se poate altfel! îngână el. E ca un făcut că nu mai pot înainta fără vărsare de sânge! Şi, la urma urmelor ,groaza pe care o împrăştiu preţuieşte şi ea! Nu toţi, nici măcar puţini sunt aşa de îndrăsneţi ca blestematul de Ochiu-de-Pisică... sau Vipera!

Se furişează fără sgomot pe gangurile palatului, până a ajuns la încăperea care se află lângă camera de lucru şi aceea în care locuise chiar el.

Stă secunde întregi să asculte. Se prea poate ca noul stăpân să fi pus pe bătrânul servitor al răposatului baron să stea de veghe în anticameră.

Deschide uşa încet de tot. Dar camera e goală şi nu arde decât o singură lumină.. Totul e cufundat într'o tăcere de moarte.

Ca un şarpe se târăşte Masca-Roşie pe covorul cel gros, spre uşa cabinetului de lucru, care nu e închis decât de o portieră.

Cu băgare de seamă, trage de o parte, cu mâna stângă, stofa grea şi privirea lui de şoim sboară prin îngusta crăpătură în camera de lucru.

Tânărul baron tot mai şade la birou, nemişcat, cufundat în gânduri. Nici nu bănuieşte că-l paşte o primejdie grozavă. Judecând după toată atitudinea-i, e cu desăvârşire distrus de ultimele evenimente, de moartea tatălui său.

Pe chipul lui Mască-Roşie se schiţează un râuţet urâcios. Încet, fără de cel mai mic zgomot, trage atât de mult portiera, încât să se poată furişa în odaie.

Cel dela birou tot n'a observat nimic.

Pe jumătate aplecat, pe jumătate târându-se, Rammont se apropie de baron, care stă cu spatele întors spre el. Încăperea e slab luminată; abia

de se poate recunoaște silueta tânărului. Doar ne hârtia asupra căreia îi sunt ațintite privirile, se răsfrânge o pată mai luminoasă.

Acum Masca-Roșie nu mai e decât la un metru de scaunul baronului și se ridică întocmai ca un șarpe care stă la pândă în iarbă. Are în mână lama mică, tăioasă. Măsoară mica distanță... lovitura va nimeri pe la spate în nodul vital și tânărul se va prăbuși aproape fără a scoate vreun sunet.

Cu mână sigură Rammont ridică pumnalul ca să-și înfăptuiască gândul — un șuierat scurt al buzelor sale — lama se înfige cu putere în gâtul nenorocitului.

Dar — ce fuse asta? Masca-Roșie scoate un strigăt sălbatic, răgușit — ucigașul deschide larg ochii — cu un duduit puternic, capul victimei sale se rostogolește pe jos! În zadar încercă Rammont să smulgă din lemn lama înfiptă... iată-l dezarmat!

Se înăbușe de furie. Cu repeziciunea fulgerului, își dă seamă că a fost păcălit. În lumina cea slabă și pentrucă nici măcar nu se gândea la așa ceva, n'a recunoscut că omul din scaun nu era decât un manechin, care fusese așezat acolo cu un cap de lemn și o perucă veche, astfel ca să fie luat de către Rammont drept tânărul baron..

Dar și știe în clipa aceasta că fusese prins în cursă

Se întoarce cu un strigăt de furie.

Deodată, becurile electrice se aprind și, în lumina cea puternică, se pomenește față în față cu Ochiu-de-Pisică.

Nu schimbă între ei niciun cuvânt. Doar privirile lor se încrucișează amenințător.

În clipa în care Rammont se repede asupra detectivului ca o fiară turbată, primește în cap o lovitură puternică, astfel că, ametit și învârtindu-se pe loc, cade întins la pământ.

Din camera alăturată se iveşte Erwin, care vrea să vie într'ajutor detectivului.

Hartenberg face un semn negativ, zâmbind rece.

— Lasă! Deocamdată e destul! zice el. — Cu beţişorul ăsta elastic dobor şi un bou, la nevoie!

Vână în buzunar cravaşa de cauciuc şi se apleacă apoi asupra lui Rammont, care zace la pământ leşinat. Cu o repeziciune uimitoare, i-a pus cătuşe la mâini şi la picioare, o măsură de prevedere cât se poate de nimerită în cazul de faţă.

După aceea abia, îşi şterge sudoarea de pe frunte şi respiră adânc.

— Acum îţi pot spune, domnule baron, că în noaptea asta era pentru mine chestiune de viaţă şi de moarte. Dar acum mi-am ţinut cuvântul dat. Masca-Roşie, să sperăm, şi-a jucat ultima cartă. Dea Domnul, ca să mai pot găsi în noaptea asta şi pe însoţitoarea lui!

Erwin sta cu mâinile încrucişate în faţa omului lungit jos.

In cădere, Rammont îşi pierduse peruca cărunţă şi barba îi se deslipise. Zăcea cu fălcile încleştate.

— Şi, acum, ce-i de făcut? întreabă, înfiorat, baronul.

— Am dat ordin vizitiului să aştepte într'un loc mai izolat, răspunse detectivul. Până una-alta, ia te rog bine seama la individul ăsta periculos; peste două minute sunt iar înapoi. Vreau să dau doar un semnal, ca vizitiul să tragă la poartă. Ai poate vreo cheie ca să se poată descuia pe dinăuntru, domnule baron?

— Trebue să se găsească vreuna pe-aici!

— Atunci nu-l slăbi din ochi pe criminal; se spune că ar fi legat cu Satana!

Cu aceste cuvinte, Hartenberg părăseşte camera.

Erwin de Bergen păşeşte către portretul tatălui său, care atârnă în perete.

Vederea acestui criminal, care zace pe jos încătușat și ghemuit, îi produce silă. De scăpat nu mai poate scăpa..

— Iată-mă, tată! In mijlocul nopții viu la tine! șoptește el. — Imi închipuisem altfel — o, cu totul altfel revenirea! Blestemat să fie mizerabilul acesta care mi-a furat ultima ta binecuvântare!

N'a isprăvit bine și, deodată, se aude un zgomot ca de lanțuri rupte.

— Sfinte Dumnezeule! Să fie oare cu putință?

Omul care zăcuse pe jos leșinat și încătușat, sărise în picioare, liberat de orice piedică.

Erwin abia de mai are timp să-și smulgă revolverul din buzunar, când Rammont se și repede la el.

— Blestemată să fie toată comedia voastră păpușerească! zice Masca-Roșie gâfâind. — In sfârșit, am înainte-mi pe cel adevărat!

Se aude o detunătură, dar... glontele dă greș.

Intre cei doi bărbați se iscă o luptă sălbatecă. Fiecare din ei știe că e luptă pe viață și pe moarte.

Și iată că Erwin se împiedică de covor... cade! Și de data asta să-l biruiască celălalt?

Rammont i-a și smuls arma... Omul acesta are trucuri și o îndemânare, cu care nu te poți măsura. Tânărul baron și vede țeava armei la frunte... — când iată că criminalul se trage îndărăt.

Lui Rammont îi se pare că se aude un zgomot... afară în anticameră. Se întoarce oare Ochiu-de-Pisică?

Să lase să ajungă lucrurile la o luptă cu acela? O săritură, care ar fi făcut cinste oricărui gimnastic... și iată-l pe prichiciul ferestrei. Una — două lovituri puternice — și în mii de țăndări sar și geamul și cercevelua și drumul spre parc e liber..

Cu un râs diabolic, Masca-Roșie se pregătește să facă săritura. Când deodată se auzi strigătul răsunător:

— Stai! Înapoi!

Un fulger scapără... urmează un trăznet bubuitor, copacii parcului parc'ar înota într'o mare de foc... E Hartenberg, care, la auzul împușcăturii, a dat fuga pe după casă; calculase exact când presupusese că Rammont se va folosi probabil de fereastră pentru a fugi, după ce izbutise să se desfacă de cătușe, într'un chip atât de neînțeles.

— Blestemul iadului! strigă Rammont surprins, îndreptând asupra lui Hartenberg revolverul pe care-l smulsese lui Erwin.

Dar detectivul i-o ia înainte: detunătura revolverului se amestecă cu bubuitul tunetului... criminalul atins de glonte se prăbușește peste marginea ferestrei în parc.

Ruperea lanțurilor nu i-a fost de mare folos de astădată. Cu asta și-a înrăutățit doar situația,

căci acum nu i-a fost cu putință să joace comedie... dintr'o rană din piept se scurge sânge și, după o zadarnică încercare de a se împotrivi detectivului, Rammont cade înapoi horcăind.

— Lumină! Aduceți lumină! strigă Hartenberg.

Ingenunchiat pe pieptul mizerabilului, îl cuprinse o dorință sălbatecă, nebună, de a sugruma pe nemernicul acesta, care-și bătuse joc de el, care-i răpise fiicele.

— Unde-i Alice a mea, tu diavol cu chip de om. Vorbește — vorbește — că nu știu, zău, ce aș fi în stare să fac! gâfâie detectivul.

Sosește și Erwin cu servitorul cel bătrân, pe care-l trezise. Aduc felinare.

Masca-Roșie privește ca împietrit în ochii lui Hartenberg. Chiar și acum ironia și cruda nepăsare învinge durerea-i groaznică.

— N'ai decât să ți-o cauți, Ochiu-de-Pisică, — da, caută-ți-o, pe fetița ta! zice el horcăind. — Alice mi-a ajutat în noaptea asta — să fur — două milioane — a devenit — complicea mea!

Ca lovit în cap, detectivul se trage înapoi.

Ce nouă nenorocire ascund aceste cuvinte?

Avea să-și dea îndată seamă...

CAP. 28

Șarpele geloziei

Ziua cea nouă salută cu lumină strălucitoare pe noul stăpân și moștenitor al palatului Bergen.

La dormit nu mai fu chip să se gândească; nervii îi erau prea excitați. Erau și destule de făcut până dimineața. Nici urmă de madam Fechinger, mijlocitoarea și complicea lui Masca-Roșie! Dispăruse fără de urme încă de cu noapte: de asemenea, doi servitori.. Doar bătrânul, care în ultimii ani fusese în preajma răposatului baron și care, în

noaptea asta, la auzul primei detunături se repezise înăuntru, se mai afla în casă. El rămăsese în slujbă și după disgrațierea și îndepărtarea tânărului Erwin din palat, nu cunoștea deci personal pe noul stăpân; totuși, bătrânul acesta nu era câtuși de puțin bănuit că ar face parte din banda lui Mască-Roșie.

Și acum, nu-i mai rămânea baronului decât să ție capul sus și să apuce cu toată energia frânele de stăpân.

Chiar în dimineața aceea, Erwin, care se informase la bătrânul servitor despre diferite lucruri și cercetase documentele pe cari le avea la îndemână, primi o veste zdrobitoare. Vechiul bancher al baronului de Bergen căzuse peste noapte victima unei tâlhării.

Mai trăia încă, dar gravitatea ranei nu dădea nădejdi de scăpare. Tot ce putuse comunica polițiștilor și doctorilor, cu ultimul rest de putere, era că fusese atacat peste noapte de baronul de Bergen, deghizat și că acesta îl rănise mortal. O sumă de nu mai puțin decât două milioane și-o însușise mizerabilul.

Unde erau banii aceștia?

Cereți mâine numărul 18 futuror chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Hârtie maculatură

cu prețul de Lei 10 kilogramul

se află de vânzare la

Librăria IG. HERTZ, Calea Victoriei 5

Pentru en-gros, prețuri speciale

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

La criminalul arestat și păzit cu străşnicie la infirmeria închisorii nu se găsise mai nimic. Era rănit, ar fi putut da lămuriri unde depusese suma jefuită cu puțin înainte. Tăcea însă cu încăpățânare.

Se presupuse deci că banii fuseseră luați în primire de vreun complice, care sta pe undeva ascuns bine. Hartenberg nu-și da odihnă, tot cercetând cu zel, doar o da de ascunzătoarea complicelui. Totuși, trecu sub tăcere cuvintele pe cari Masca-Roșie le îngânase privitor la Alice.

Dar oricât căutase, nici urmă de Alice!

Și, cum fu singur, se lovi cu amândouă mâinile în obraz, gemând: „A trecut de partea lui, ea, care s'ar fi cutremurat numai la atingerea vreunei mase într'o adevărată rupere de nori, soarele cel Ce puteri sălășluiesc în el de a putut înfăptui la ea o transformare așa de grozavă?"

Nimeni nu-i dă răspuns...

După furtuna, care spre dimineață se transformase într'o adevărată rupede de nori, soarele cel mai luminos strălucea iar deasupra Berlinului.

Cu totul abătut de evenimentele de peste noapte, Erwin de Bergen șade în cabinetul de lucru al tatălui său, când iată că bătrânul servitor îi anunță doi domni: baronul Fred de Berwitz și dr. Ewald Sievert.

Nu cunoaște pe niciunul din domnii aceștia. Dar cum au venit pentru o chestiune importantă, spune servitorului să-i poftească înăuntru.

Peste o clipă cei doi domni intră.

Amânoi sunt îmbrăcați elegant, nu bate la ochi nimic decât scriozitatea cu care se înclină în fața lui Bergen.

— Citesc numele dv. azi pentru întâia oară, domnilor, începe tânărul baron, curios să afle ce-i aduce încoace. — Și nici nu e de mirare, căci nu

mă aflu aici decât de prea puţină vreme. Ce-mi procură onoarea vizitei dv.?

— Domnule baron, răspunde cu politeţe Berwitz, presupun că, cu toată lunga dv. absenţă din patrie, mai cunoaşteţi codicele onoarei?

— Aha, domnilor, exclamă Bergen, veniţi la mine cu însărcinarea de a discuta condiţiile unui duel?

Cei doi se înclină din nou.

— Fiţi încredinţaţi, domnilor, zice Bergen zâmbind rece, că mai ştiu şi azi ce are de făcut un om de onoare. Dar m'aţi îndatora mult, dac'aţi vrea să-mi spuneţi, cu cine trebue să mă bat de fapt?

— Domnule baron, camaradul nostru de regiment şi prieten ne-a împărtăşit întreaga chestiune atât de penibilă care a provocat duelul, răspunse Berwitz. — E vorba de amanta d-tale!

— De amanta mea?

— De acea Margot Ernemann, pe care contele de Hohenegge a surprins-o aici la d-ta, şi pe care a părăsit-o după o scenă scandaloasă. De sigur că tânăra se mai află aici!

Erwin scutură din cap.

— Domnilor, răspunse el calm, atât d-voastră cât şi contele de Hohenegge vă aflaţi în mare eroare!

— Eroare? Cum... eroare?

— Pur şi simplu pentrucă eu n'am nicio amantă. Spuneţi contelui de Hohenegge că nici n'am avut vreodată deafface cu el, că deci n'a surprins în casa asta pe amanta mea, ci probabil pe amanta unui criminal, vestitul Mască-Roşie. Un om care a îndrăznit să-şi însuşească un timp, numele meu, dar care de azi de dimineaţă a căzut în mâinile Justiţiei! Dacă domnul conte vrea să se bată cu el „à tout prix", atunci nu-i mai rămâne alta de făcut decât să viziteze pe falsul baron Bergen, Masca-Roşie, la închisoare!

Cei doi cavaleri privesc pe Erwin uimiţi la

culme. Una ca asta nu li s'a mai întâmplat în viaţa lor!

Ingânând scuze, se îndreaptă spre anticameră şi părăsesc palatul Bergen, trebuind neîntârziat să încunoştiinţeze pe Eberhard de această senzaţională întorsătură; lucru uşor, căci contele se află chiar în oraş, la hotelul unde trage de obiceiu.

Erwin râde fără voie, la dispariţia după uşă a celor doi domni, buimăciţi de cele aflate.

— Asta-mi mai lipsea acum, zice el. Chiar dacă n'am refuzat vreodată de a mă bate în duel, trebue totuşi să ştiu despre ce e vorba! Ce-mi pasă mie de acea Margot — sau cum s'o fi numind — în orice caz n'o fi mare lucru de femeia asta, dacă se ceartă ăştia doi pentru ea!

O oră după aceea vrea să iasă din cabinetul de lucru, când îi se vesteşte un nou incident.

In prag a apărut servitorul, palid, buimăcit, luptând să-şi găsească graiul.

— Dar ce s'a întâmplat, Franz? exclamă Erwin. — Ce ţi s'a întâmplat de eşti aşa de speriat?

— Domnule baron, îngână bătrânul, încă nu mi-a venit inima la loc. Adineauri am fost jos — jos în pivniţă....

— Ei şi? N'ai văzut cumva acolo o stafie?

— Cam aşa ceva, domnule baron, şopteşte bătrânul, trecându-şi mâna peste frunte.

— Prostii!

— N'am văzut, domnule baron, dar am auzit! Un geamăt lung, venind din mare depărtare — ba venea din pământ, ba din aer. Mai tremur şi acum de spaimă!

Erwin privi cu atenţie pe servitor. Să fi băut? Nu, nu pare de fel să fie aşa!

Dar la urma urmelor, de când a intrat în casa asta s'a deprins cu atâtea ciudăţenii! E foarte uşor

de crezut ca Masca-Roşie să fi ascuns pe cineva în pivniţele cele vechi.

— Trebue să dăm de rostul lucrurilor, Franz, şi numaidecât! strigă el. — Slafii, firește că nu sunt, dar mizerabilul care a jucat aici pe stăpânul şi-a încărcat poate cugetul cu vreo nouă crimă. Nu-ţi aminteşti cumva ca în ultimele zile să fi dispărut vreo persoană?

Servitorul se scărpină pe după ureche.

— Domnule baron, a fost aici o femeie tânără; într'o dimineaţă ne-am pomenit cu ea, ştiu foarte bine, Fechingheroaia i-a procurat o cămaşă de noapte, de mătase... apoi veni un domn elegant, care avu o scenă cu tânăra aceea, scenă la care fusese de faţă şi falşul baron — şi după aceea nu se mai văzu şi nu se mai auzi nimic despre ea. Crezusem că plecase în taină.

— Bine! Chiamă pe grădinar, îngrijiţi de scule şi felinare. Dacă dăm de vreo uşă încuiată, o forţăm. Inainte!

După câteva minute baronul coboară în pivniţe, însoţit de cei doi oameni. Cu atenţie stau de ascultă în toate părţile. Peste tot tăcere!

Caută prin gangurile mai vechi, chiamă tare... iată, în sfârşit — Sfinte Dumnezeule, de unde o fi venind geamătul acela înăbuşit, stins?

Grădinarului îi vine deodată o idee.

— Dac'o fi căzut cumva cineva în fântâna ceea secată din pivniţă?

Iată-i în curând la uşa de fier, luminanu ... dâncurile... Priveliştea care li se înfăţişează, face să le îngheţe sângele în vine.

La o adâncime simţitoare, într'o firidă a fântânei pe jumătate năruite, zace un trup femeiesc. Cu faţa ei albă, priveşte cu nespusă groază, în sus, spre salvatorii ei. Dar sunt oare aceştia salvatori? Sau îşi râde numai călăul de chinul ei? Nu şi-a frânt nimic în cădere, molozul a micşorat puterea

căderii, dar nu poate să urce nici să coboare.

Zăcând în gaura cea umedă, e amenințată să se prăpădească..

— Ajutați-mă — dacă în inimile voastre mai sălășluește vreo scânteie de îndurare! imploră ea.

Vocea asta! Unde a mai auzit-o oare Erwin?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Mai ține-te un timp, altminteri cazi în apa mocirloasă! strigă el.

După un sfert de oră, Margot era salvată. Dar în clipa în care simte teren solid sub picioare și privește pe Erwin, care abia acum o recunoaște, cade leșinată la picioarele lui. Ce-a îndurat a fost prea mult pentru o ființă omenească!

Doar o clipă șovăie Erwin; tot sângele îi năvălește la inimă — se luptă ca să-și recapete respirația — fata aceasta, al cărei chip l-a văzut în noaptea ceea, când a luat în trăsura lui pe femeia rănită, ochii aceștia, care i-au aprins în piept scânteia iubirii, ochii aceștia să-i fi zâmbit lui Mască-Roșie? Și nu numai lui, ci și contelui Hohenegge?

Cu toate astea, o ridică și duce sus trupul pe jumătate gol, delicat, acoperindu-l pe cât cu putință, într'o odaie pe care bătrânul servitor o și pregătise.

Ca un foc fierbinte îi se transmitea dela trupul acesta moale, tâmplele îi zvâcneau; își plecă fața în lături.... o, numai o singură dată să poată săruta buzele acestea, cari-l urmăreau până și 'n vis în celula din închisoare! Și chiar dacă ar trebui s'o piardă după ce se va trezi, s'o piardă pentru totdeauna, va fi gustat totuși fericirea aceasta!

Buzele lui se odihnesc pe buzele ei — un fior îl străbate — deodată răsună un strigăt furios și înaintea lui stă cu ochii înflăcărați... contele Eberhard de Hehenegge! — Nu-l cunoaște, firește, dar bănuiește pe cine are în față, căci cine altul s'ar putea astfel ocupa cu fata asta, de vreme ce Mască-Roșie e arestat?

Il cuprinde un sentiment ca de mânie față de omul acesta.

Margot — Sfinte Dumnezeule! Dacă ea, pe care o ține acum în brațe, ar fi fost într'adevăr și iubita omului acestuia?

Dar se luptă cu toată puterea împotriva acestui gând..

In clipa aceasta, când ține în brațele lui trupul cald, frumos, al nefericitei, după ce i-a sărutat buzele, își dă seama că o iubește.

Incă din noaptea aceea nenorocită în care o întâlnise, fără ca măcar să fi știut de cine e vorba, chipul acesta dulce, blajin, îi se întipărise în inimă. I-ar fi căutat urma a doua zi, de îndată ce se va fi văzut cu tatăl său.

Doar arestarea lui, toate întâmplările triste ce au decurs de atunci, l-au împiedicat s'o facă.

Și acum trebue s'o găsească aci — în palatul

lui — într'o situaţie grozavă, colo jos în fântâna părăsită, de existenţa căreia nici măcar nu bănuise!

Privirea lui cade asupra domnului care, respirând greu, stă înaintea lui şi-şi ţine fruntea în mâini..

Fulgere de mânie tăşnesc din ochii contelui, dar oricât ar fi numită Margot netrebnică, o prostituată, o fiinţă de plâns, căreia-i pusese la picioare cele mai ştinte bunuri ale sale, iubirea lui caldă, nemărginită, — ea e totuşi mama copilului său, el a sărutat cel dintâi buzele ei şi în braţele ei a gustat cele mai turburătoare şi înălţătoare emoţii ale iubirii.

Îi vine să turbeze văzând-o în braţele altuia şi, oricât s'ar numi el singur slab, că nu-şi poate smulge din inimă iubirea aceasta, — ea tot mai e prezentă şi, cu ea, gelozia atotdistrugătoare, care-i mistuie sufletul.

De aceea tabloul care-i se înfăţişează aici îl izbeşte ca o lovitură de măciucă.

Prietenii lui, cari veniseră să provoace la duel pe presupusul baron, neavând încă cunoştinţă de demascarea acestuia, îi făcuseră cunoscut la hotel ocle întâmplate. Poate că mai clătinau şi acum din cap, căci o asemenea poveste nu li se mai întâmplase. El însă dăduse fuga încoace, voi să vorbească cu adevăratul baron, să se scuze faţă de el, să întrebe de Margot.

Nu era de văzut niciun servitor; contrariat, Eberhard pornise mai departe — şi acum sta în faţa unui tablou care făcea să-i clocotească sângele.

Strânse pumnii păşind în faţa Erwin.

— Ce însemnează asta? gâfâie el pe jumătate scos din minţi. Fata asta aici — Margot — ce-i între d-ta şi ea?

— Înainte de a răspunde ciudatei dv. întrebări, domnule ,trebue să-mi îngădui mai întâi s'o duc pe nenorocită în camera ei! răspunse baronul.

Şi zicând aceasta, porneşte mai departe cu Margot până 'n odăiţa de culcare, pe care bătrânul servitor a şi aranjat-o.

— Ingrijeşte numaidecât de o femeie care să vadă de tânără! porunceşte Erwin servitorului său.

Eberhard l-a urmat fără de voie. Poate gândi ce-o pofti tânărul baron de el şi de purtarea lui, el nu se poate sinchisi de asta — trebuie să ştie ce s'a întâmplat cu Margot!

Aici o găsise doară ca iubită a celuilalt baron de Bergen, aici primise din gura acelui mizerabil întărirea cuvintelor calomnioase ale verişoarei sale — Leonie — de aici fugise în culmea disperării.

Acum stă rezemat de uşă şi ochii lui urmăresc fiecare mişcare a lui Erwin.

Ar vrea să sară, ar vrea să-l împingă de acolo, ar vrea să strige: „mie-mi aparţine ea, Margot, Margot a mea, pe care voi toţi voiţi s'o distrugeţi, mie gâtul acesta alb, buzele astea mici, mâinile astea, care-mi cuprinseseră de atâtea ori umerii".

Dar îşi încleştează fălcile — dacă ea a fost iubita celuilalt, nu mai trebue s'o atingă.

Erwin de Bergen a pus-o pe Margot pe pat, acoperind-o cu plapoma, şi cu ochii închişi ea se odihneşte.

Un oftat adânc îi ridică pieptul. El a uitat pentru un moment chiar şi prezenţa contelui, care-l urmase totuşi.

Dar iată-l că se întoarce spre Eberhard.

— Vă rog, fiţi bun şi mă urmaţi! zice el scurt, — servitorul meu se va întoarce îndată cu o femeie care să îngrijească de nenorocită!

Mut, urmează Eberhard invitaţia. Cei doi bărbaţi îşi stau faţă în faţă într'una din camerele apropiate..

— Aş putea afla numele dv., domnule? începe Erwin.

— Conte Eberhard de Hohenegge, răspunde vizitatorul. Înțeleg bine că apariția și felul meu de a proceda trebue să vă fi părut ciudate, dar poate veți găsi o explicație spunându-vă că fata pe care o zărisem pe jumătate goală în brațele d-tale, era logodnica mea!

— Am auzit aceasta dela cei doi domni, pe cari mi i-ați trimis ca martori, răspunse Erwin, rece. — In orice caz, nu știam absolut nimic până la venirea dumnealor. Ce vă aduce aci, domnule conte?

— De fapt socotisem că e de datoria mea să viu la dv. să-mi cer scuze pentru eroarea comisă. Și apoi — când vă voiu spune că am iubit-o adânc și cu adevărat pe Margot Ernemann, fata pe care am văzut-o adineauri în brațele d-voastră, cu toate că nu de mult mi-a fost dat s'o întâlnesc aci ca amantă a alter-ego-ului d-tale, banditul acela, mă veți înțelege de ce am vrut să mă interesez și de soarta ei!

— Pardon, domnule conte! Spuneați că ați iubit-o pe fata aceasta adânc și cu adevărat! Dar atunci de ce v'ați depărtat de ea?

— Tata a murit asasinat. Margot trecea drept ucigașa lui și a trebuit să fugă, pentrucă toată lumea o socotea vinovată!

— Ah! și dv., domnule conte?

— Eu — din nefericire și eu! Dar curând am recunoscut că nu se putea să fie așa, că ar fi însemnat să fiu nebun ca să cred aceasta. Voiesm s'o salvez, s'o ascund, aș fi luptat pentru ea împotriva lumii întregi — dar atunci ea s'a lepădat de mine și curând după aceea, mi-a fost dat să văd cu proprii mei ochi că locuia aci în palatul Bergen, că e amanta acelui falș baron Bergen, un om care a făptuit crime peste crime, pe care-l numește poliția Masca-Roșie și care a săvârșit, probabil și asasinatul împotriva tatălui meu — de ce? la ce? asta mai e o taină.

Erwin privea țintă pe omul din fața sa. Margot o criminală! Nu — oricât ar glăsui împotriva ei toate indiciile, nu credea, pur și simplu, nimic!

— Fata asta, domnule conte, pe care a trebuit s'o salvez azi dintr'o groaznică primejdie, nu e o criminală! Căutați într'altă parte pe vinovații! rostește el cu asprime.

— Cum se face că-i luați apărarea cu atâta căldură, domnule baron? întreabă el.

— Îngăduiți-mi să nu răspund, domnule conte, — cel puțin deocamdată!!

Eberhard se ridică de pe scaun. Ochii celor doi bărbați se încrucișară ca tăișurile asculite de pumnale.

— O iubiți pe... Margot! zice Eberhard cu buzele palpitânde.

Erwin își dă capul pe spate.

— Și dacă vă interzic să-mi pretindeți astfel de răspuns?

— Atunci... dar nu, d-v. nu sunteți încă cu totul inițiat în cele întâmplate! rostește cu anevoie contele. — Nu v'am spus înainte că Margot fusese amanta falșului baron?

— Dați-mi voie — eu nu cred, pur și simplu, nimic din toate astea!

— Cum? Am văzut-o doară aici — în camera asta de culcare — pe jumătate goală, avea pe ea doar o cămășuță de mătase, cu dantelă, ca de cocotă; am auzit din gura mizerabilului, fiind chiar ea de față, starea ei rușinoasă... și dv. vreți să susțineți că ar fi la mijloc o eroare?

— Fie ce-o fi, și chiar dacă aparențele îi sunt împotrivă, numai o taină adâncă, misterioasă, închide gura nenorocitei. Ce-ați spune dacă ea n'ar fi venit aici de bună voie? Dacă criminalul acela ar fi atras-o, să presupunem, aci, împins de altcineva și el să vă fi mințit și pe dv.?

— Sfinte Dumnezeule! Mă tem să nu înebunesc! geme Eberhard. — Când mă gândesc că Margot ar fi putut fi victima vicleniei şi a perfidiei — că ea nu e aceea drept care a trebuit s'o socot, — îndepliniţi-mi vă rog o singură rugăminte! Este implorarea unui om care a dus lupte înverşunate cu inima lui în ultimele zile — lăsaţi-mă să vorbesc cu Margot, doar o singură dată! De astădată vorbele ei, ochii ei să-mi pătrundă în inimă. — trebue să restabilesc adevărul!

Erwin de Bergen priveşte cu oarecare compătimire pe conte, al cărui suflet e răscolit de disperare.

— Domnule conte, răspunde el calm, — sărmana e pe jumătate moartă. Am găsit-o într'o stare care pe alta ar fi înebunit-o de sigur. Chiar dacă aş îngădui ca să-i puneţi unele întrebări, n'ar fi, totuşi, cu putinţă s'o faceţi acum. Vă voiu trimite vorbă, de îndată ce Margot îşi va fi revenit.

Eberhard clătină din cap.

— Nu, nu! exclamă el. — Nu pot pleca după ce ştiu câte a suferit! Dacă ne-a despărţit o taină, şi aproape că-mi vine şi mie a crede aceasta, — atunci vreau să desleg această taină, cu mii de rugăminţi! Vreau să m'arunc în genunchi înaintea ei, s'o implor, să mă sape de nebunie — şi atunci, dacă va mai fi păstrat o singură scânteie a iubirii ei de odinioară faţă de mine, va vorbi!

— Nu acum, domnule conte! răspunde Erwin. Nici nu aveţi dreptul s'o siliţi la o astfel de convorbire, căci în ochii dv. Margot trecuse drept o fiinţă nedemnă pe care aţi părăsit-o.

— Da, am părăsit-o şi chiar am blestemat-o, căci crezusem că voiu turba de durere! gâfâie Eberhard.

Şi deodată el, mândrul conte de Hohenegge, ridică implorător amândouă mâinile spre tânărul baron.

— Ştiu că voiu fi omul cel mai nenorocit, ne-

spus de nenorocit dacă ar trebui să-mi iau într'adevăr rămas bun pe viață dela Margot! exclamă el. Mai bine moartă decât s'o știu în brațele altuia! Doi bărbați ne stăm față în față — nimeni nu ne aude — aveți deci milă de mine și îngăduiți-mi o convorbire cu Margot, înainte de plecarea mea din acest palat! Vă rog din adâncul inimii!

— Bine, răspunse Erwin constrâns, — poate că știu și eu mult să știu, ce gândește sărmana despre d-v! O voiu întreba dacă vă dă voie să intrați la ea bine înțeles dacă și-a revenit din leșin și se simte destul de tare. Vă rog — așteptați-mă aici până mă întorc!

Eberhard se înclină mut. Oricât i-ar veni de greu, cu forța nu se poate ajunge la nimic!

A rămas singur și se îndreaptă spre fereastră, apăsându-și fruntea de geamul rece și privind afară, cu ochi sticloși, în lumina soarelui.

— Margot, sărmana mea Margot, mult chinuită! șoptește el. — O, de-ar exista vreun mijloc să împrăștiu norii posomorâți ce planează asupra vieții noastre — un mijloc de a deslega tainele, ce tind să ne distrugă...

Bătrânul Franz a adus la repezeală pe nevasta fostului grădinar al parcului, și aceasta, fără ca să să întrebe ce se petrecuse aci, se apucă numaidecât de lucru spre a veni într'ajutor bietei Margot, care tot mai zăcea leșinată.

Margot își revine curând, dar fiori de groază tot o mai străbat, când se gândește la căderea groaznică în fântâna părăsită — la ochii lui Mască-Roșie, care-i vestiseră moartea.

El o socotise moartă, când ea căzuse jos, altminteri mizerabilul n'ar fi dispărut.. Și mult nu mai lipsise ca dorința lui să fi fost împlinită.

Cum o doare capul! Ce-i strigase oare demonul? Nu-și poate aduna decât anevoie gândurile...

Da, despre sora ei Alice — și că nenorocita e de partea lui, că au făptuit o crimă împreună!

Sfinte Dumnezeule! Nu se poate aceasta! El nu trebue să fugă cu ea. Margot doar trăiește și respiră, trebue să facă tot ce i-o sta în putință spre a împiedica o asemenea grozăvie.

Dar iat-o recăzând pe perne, palidă.

Dar dacă Alice e cu adevărat părtașă la crimă? Poate ea s'o arunce în închisoare?

O, acum nu mai există decât o scăpare: un gând salvator! La tatăl ei nu se mai poate întoarce; el a aruncat-o printre morți, a blestemat-o, din pricina iubirii care a făcut din ea o femeie pierdută.

Și aici, unde se află ea oare? N'a mai văzut ea odată fața aceasta, care se pleca mântuitoare asupra ei? Când oare? Când?

Tocmai atunci buna femeie care o îngrijea și

care umbla cu ea atât de blajin, își vârî capul pe crăpătura ușii. Asta nu e mijlocitoarea Fechinger — are un chip cu totul altfel, mai cinstit.

— Domnișorică dragă, ah, Sfinte Dumnezeule, cum mă mai bucur că te văd cu ochișorii deschiși! șoptește ea zâmbind cu bunătate...

— Unde mă aflu oare? Cine m'a adus aici? întrebă Margot tremurând..

— Să nu mai ai nicio teamă, domnișorică dragă. Te-a scăpat noul domn baron; cât despre celălalt, e la închisoare! Dar las'că o să-ți spuie toate astea mai bine domnul baron.. M'a trimis să întreb dacă îngădui, să vorbească cu d-ta câteva cuvinte.

Margot dă din cap; cum s'ar putea să refuze?

Femeia dispare și îndată după aceea Erwin intră în odaie.

Caută din ochi pe sărmana martiră, și, cum îi zărește chipul palid printre perne, se îndreaptă repede spre ea și-i ia mâna.

— Vă mulțumesc, domnișoară Margot, că mă primiți! Nu mă mai cunoașteți?

Cereți mâine numărul 20 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Hârtie maculatură

cu prețul de Lei 10 kilogramul

se află de vânzare la

Librăria IG. HERTZ, Calea Victoriei 5

Pentru en-gros, prețuri speciale

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Ba da, pare-mi-se că ne-am mai văzut odată... dar în capul meu e un vălmășag de gânduri, șoptește ea.

— Imi dau foarte bine seamă, zise el, așezându-se pe un scaun lângă pat. In noaptea în care am luat pe femeia ceea rănită în trăsura mea...

— Ah ,acum știu... D-ta ești....?

— Baronul Erwin de Bergen, fiul cel pierdut. Dacă un mizerabil nu mi-ar fi răpit numele și binecuvântarea răposatului meu tată; dacă nu s'ar fi mutat aci în palat în locul meu, în timp ce pe mine m'au dus la închisoare, lucrurile n'ar fi ajuns așa de departe. Dar acum ticălosul a căzut în mâinile justiției, iar eu m'am stabilit în palatul tatălui meu putând să săvârșesc îndată o faptă bună: să te salvez din fântâna părăsită. Cine te-a aruncat acolo, domnișoară Margot?

Ea își acoperi cu amândouă mâinile chipul îmbujorat. Acum i s'au limpezit toate.

— Omul cel sinistru, omul cu masca roșie a vrut să mă omoare! zice ea în șoaptă. — O, în în ce mediu de răutate și de crimă mă aruncase soarta!

— Dar acum ești salvată, domnișoară Margot. Lasă-mă să vorbesc! Ai găsit în mine un prieten, care te va apăra de orice primejdie, orice ar născoci oamenii, împotriva dumitale! Vrei să ai încredere în mine, Margot?

— Dacă o nenorocită ca mine mai merită un prieten, atunci ți-aș mulțumi cu lacrimi că ai găsit pentru mine un cuvânt bun, blajin! zice ea încet.

Erwin duce mâna ei la buze.

— Ești încă foarte slabă, dar îți vei reveni în curând! Aci ești în toată siguranța, nimeni n'are voie să se apropie de d-ta. Despre toate celelalte ce te mai chinuie vom vorbi mai târziu.

Deodată, culoarea feții i se schimbă. In bucu-

ria lui a uitat cu totul de ce venise de fapt la ea. Contele așteaptă doară.

— Margot, zice el mișcat, oricât mi-ar părea de rău, trebuie să-ți comunic ceva foarte serios încă în această primă clipă în care te-am regăsit. Afară este cineva — cineva pe care l-ai cunoscut — și care ar dori să-ți vorbească.

Cu atenție, aproape cu spaimă el îi scrutează fața.

Margot se sperie. Se gândește la Eberhard — mereu și numai la el.

Dar s'ar putea să fie și poliția!

— Cine... e oare? șoptește ea cu frică.

— Contele Eberhard de Hohenegge!

Sărmana întinde amândouă mâinile în semn de refuz. Respirația ei devine greoaie și fierbinte.

— Nu vreau — nu pot să-l văd! exclamă ea. — O, Dumnezeule, de ce a mai venit odată?

— Ți-e frică de conte, Margot? întreabă încet Erwin de Bergen, aplecându-se asupra trupului tremurând, — atunci spune-mi-o!

— Nu, nu — dar, ce-o fi vrând oare? Nu-l pot vedea! gâfâie ea, ne mai fiind în stare să-și adune gândurile.

— Margot! Spune-mi doar atât, te implor: Il mai iubești pe conte? În cazul acesta îi voiu deschide ușa de colo, împlinindu-i dorința!

Atunci nenorocita își amintește de toate cele întâmplate și scuturâ capul sălbatec:

— Nu, de o mie de ori nu! Nu-l mai iubesc! Nu vreau să-l văd, nu vreau să-i aud vocea! Scapă-mă de el — te rog, te rog!

— Fii fără de grijă, Margot, zice el, sculându-se — Contele de Hohenegge nu te va mai speria. Fă-te numai sănătoasă și au să fie iar toate bune!

Zicând aceasta, părăsește camera.

Eberhard se depărtează dela fereastră, decum îl vede intrând.

— Vrea să mă asculte, nu-i așa? Mă așteaptă? — exclamă el grăbit.

— Regret foarte mult, domnule conte, sună răspunsul lui Erwin. Domnișoara Margot m'a rugat chiar să vă interzic intrarea la dânsa!

Eberhard sare înapoi.

— Să fi spus ea aceasta? Nu, nu e cu putință! I-ați spus oare...

— Tot ce am crezut că e bine. Nu sunt destul de inițiat în întâmplările trecutului — dar un lucru e cert: Margot nu vrea să vă vadă cu niciun preț. Îi e chiar groază de d-ta!

— Și dacă voiu încerca să intru cu forța? — exclamă contele ca ieșit din minți.

— Atunci, domnule conte, aș trebui să-mi chem servitorii într'ajutor împotriva unui nobil! Dar sper că nu vor ajunge lucrurile atât de departe!

— Atunci trebue să plec, cu sufletul zdrobit, pradă celei mai sălbatece desnădejdi, zice el, mai întorcându-se odată din ușă.

Și, deodată, ochiu-i scăpără amenințător.

— Ai ținut pe Margot în brațele d-tale, domnule baron de Bergen, dar te-am văzut și sărutând buzele nenorocitei. Vai de d-ta, dacă abuzezi acum de slăbiciunea lui Margot, ca să faci din ea amanta d-tale!

Nu așteaptă niciun răspuns, dar privirea cu care se depărtează de Bergen, spune prea bine acestuia că între ei doi s'a născut o amarnică dușmănie!

Eberhard străbate repede parcul scăldat în lumina soarelui. Tot mai mult dispare nădejdea ca s'o mai poată recuceri pe Margot, nădejdea de a putea deslega toate acele enigme, cari o înconjoară!

Ea rămâne în palatul Bergen, iar el trebue să se întoarcă acasă la Leonie!

N'are cum să vadă că doi ochi îl urmăresc

dela o fereastră, că două braţe se întind după el pline de dor şi de duioşie, şi că o gură mică, palidă, şopteşte stins:

— Eberhard — o, tu, care eşti totul pentru mine, tu, unicul meu bun pe lume! De ce nu mă pot refugia la pieptul tău, de ce nu poţi tu apăra pe Margot a ta, ferind-o de orice primejdie? Rămâi cu bine — rămâi cu bine!

CAP. 29

Inimă chinuită

Tremurând de frică, Alice se ghemuie în colţul trăsurii, care aşteaptă într'un loc întunecat şi lăturalnic întoarcerea lui Rammont.

Acum ar fi liberă, acum ar putea fugi, nimeni n'ar reţine-o! Ceeace dorise abia adineauri, ceeace i-ar curma desnădejdea şi s'ar putea împlini dacă ar întinde mâna ca să deschidă uşa trăsurii... Rammont nu e aici, el n'o poate reţine, primul sergent de stradă ar duce-o la adăpost, — la tatăl ei!

Cu un strigăt desnădăjduit, ea se loveşte cu mâinile în obraz. Nu se mai poate întoarce acasă, a pierdut dreptul de a îngenunchia la picioarele acelui tată pe care l-a trădat, de dragul unui criminal!

Ce să facă — ce să facă?

Fiori reci o trec din nou, la gândul că e tovarăşa unui om, care i-a declarat el însuşi că e criminal. N'are decât să deschidă uşiţa trăsurii iar dacă n'o va mai primi nimeni, apa canalului se va îndura de ea!

Dar nu poate. Cuvintele lui Rammont i-au căzut în suflet ca picăturile de apă pe un fier încins: „fii îngerul meu cel bun!"

Nu poate — nu-l poate părăsi!

Lângă ea se află o geantă de piele — aceeaşi,

pe care i-a predat-o, când se întorsese dela prima lui vizită. A cui să fi fost, n'ar ști să spuie; și aci pare-se că iubitul ei trebue să fi săvârșit vreo nouă ispravă misterioasă.

La o crimă nici nu se gândește, firește!

Acum el se află în palatul Bergen, spre a-și lua niște hârtii importante pentru călătorie — și să mai rezolve și chestiuni însemnate. Îi spusese să-i ureze noroc — și ea o făcuse din toată inima, pentru că el o rugase: Noroc la uciderea propriei sale surori!

Ce mult întârzie! Frica pentru el crește tot mai mult.

Vizitiul a adormit pe capră; când se va întoarce Hector, îl va trezi.

Alice deschide deodată ușița. Abia de mai poate îndura această încordare nervoasă; vrea cel puțin să-l aștepte afară, să-l vadă venind. Locul unde staționează trăsura e izolat, nu se vede țipenie de om prin apropiere. Zgomotul marelui oraș nu pătrunde decât înăbușit până aici.

Dar — ce să fie asta? N'a răsunat pe undeva o detunătură? Alice își duce amândouă mâinile la piept. Sfinte Dumnezeule! E ca și cum chiar ea ar fi fost atinsă. Aleargă o bucată de drum mai departe, stă să asculte iar, caută să străbată cu privirea orice pată de întuneric.

Nimic — nici urmă de Hector Rammont!

S'a făcut iar tăcere — apoi se aude un țignal. Ca orășancă, știa ce însemnează asta: alarma poliției! Dacă el — dacă Hector ar fi în primejdie?

Se uită la birjar. Dar acesta nu se mișcă; pe el nu l-a trezit nici măcar detunătura.

Palatul Bergen trebue să fie la o distanță destul de mare.

Gândurile se bat năvalnic în capul Alicei. Să dea o fugă până acolo, să caute pe cel pe care-l așteaptă cu inima îndurerată?

Dar dacă el a căzut în mâinile poliției, dacă tatăl ei l-a putut totuși aresta?

Ea nu l-ar putea libera, acum mai puțin ca oricând.

Se reazămă de un copac, apăsându-și fruntea de coaja rece. Trebue să ia o hotărâre. Nu poate rămâne aici până în ziuă.

Cum aranjase el? La ora patru, aveau să ia expresul, care pleacă din gara Lehrter, mai întâi spre Hamburg.

Aude voci la oarecare depărtare și observă acum și uniformele polițiștilor, cari în urma țignalului se reped spre parcul palatului Bergen.

— Sfinte Dumnezeule, a căzut în mâinile poliției! Nu mai poate veni încoace! geme ea. Și nu sunt în stare să-l apăr cu slabele mele puteri!

Mai așteaptă un sfert de oră și apoi își dă seamă că trebue să plece dacă vrea să mai apuce trenul de ora patru.

Tremurând ca'n friguri, privind într'una spre direcția din care avea să vie Rammont, pășește înapoi spre trăsură și strigă birjarului: „Du-mă repede la gara Lehrter, domnul trebue să se fi dus într'acolo pe alt drum și așteaptă!"

Birjarul se uită somnoros la doamna, care se și urcă în trăsură, apoi ridică din umeri și pornește caii.

Alice sosește în gară puțin înainte de plecarea trenului. Dar ultima ei speranță că Masca-Roșie ar fi de acum aici, că a scăpat cu bine de poliție, se spulberă.

Lasă trenul să treacă. Ce să facă singură în Hamburg, când n'are mijloacele necesare ca să aștepte ascunsă undeva? Că în geanta dela subsuoară poartă două milioane bani peșin, habar n'are! Trebue să-și facă un plan nou. Nu poate părăsi Berlinul fără ca să nu știe ceva despre soarta omului căruia îi sacrificase toată curăția ei, tot sufletul ei neatins,

omul pentru care tremură și după care lânjește toată ființa ei.

Nu-i mai rămâne de făcut decât un singur lucru: să se întoarcă la micul hotel, al cărui patron, pe cât îi se păruse, depindea de Hector, și care o s'o reprimească de sigur.

Caută prin buzunare ceva bani, ca să plătească birjarului. Găsește într'adevăr câteva mărci pe cari le căpătase dela Rammont.

Cu inima grea, părăsește gara și pornește spre Birkenstrasse. Din fericire, a citit noaptea firma de peste ușa de intrare, de asemenea și numele străzii.

In apropiere de „Bradul verde", coboară, plătește birjarului și se îndreaptă spre casă pe care o părăsise de scurtă vreme.

Intre timp s'a mai luminat, viața pe străzi începe să se anime. E un mare noroc că nimeni n'o prea ia în seamă, căci pare o călătoare sosită cu trenul de dimineață.

Deoarece intrarea din spre stradă mai e închisă, intră în curte și bate, așa cum văzuse pe Hector. După o vreme, se aude un zgomot în coridor și ușa se deschide.

Patronul, încă nespălat și îmbrăcat la repezeală, stă pe prag. Ochii-i mici, vicleni, nu privesc prea prietenos pe fata deghizată. A văzut doară că veniso singură. (Vezi ilustrația copertei).

— Ce mai cauți aici? zice el ursuz. — Ia seama. Și fără de asta poliția a cam început să se învârtească primprejurul casei mele și, dacă „domnul" nu mi-ar fi spus că nu e chestie decât de o singură noapte...

Alice știe că n'are alt refugiu decât acesta, deci omul acesta trebue s'o ție ascunsă o vreme oarecare, Doar fusese plătit regește de către Rammont.

— Însoțitorului meu pare să-i se fi întâmplat o nenorocire, răspunde ea. — Nu știu încă precis.

Dar până ce voiu ști ceva cu siguranță ca să pot lua noui hotărâri, te rog să mă adăpostești. Nu-ți produc nicio supărare. O cămăruță cât de mică mi-e de ajuns, și am să stau tăcută și ascunsă, ca să nu se nască vreo bănuială.

Patronul cam avea poftă să-i refuze cererea, căci fata era dintre oamenii lui Mască-Roșie — dar se răsgândi repede. Frica de omul misterios, care se răzbuna cu atâta cruzime, dacă vreun om de-ai lui de încredere îl părăsea în caz de primejdie, îl hotărî s'o primească pe Alice.

— Vino, — zise el. — Nădăjduiesc că „domnul" o să se aște curând, căci stau ca pe tăciuni când adăpostesc aici pe cineva pe care nu-l pot anunța la poliție.

O duce pe fată, care ține ca și până acum geanta strânsă de piept, sus pe scară, în aceleași încăperi pe cari le ocupase cu Masca-Roșie.

Dar ea vede că tot ce ar fi putut aminti de persoanele cari se deghizaseră aci, fusese strâns și înlăturat cu cea mai mare grijă.

— Dacă ai nevoie de mine, apasă de două ori pe butonul ăsta, mai spune patronul, până a nu pleca. Soneria e instalată chiar în camera mea de culcare. Când dau eu un semn de jos, să știi că e iminentă o primejdie. Vei auzi deslușit un hărăit pe după sobă. Vezi de te ascunde, în cazul acela, alături — în pat — sau mai bine în firida de după haine. Să sperăm, însă, că n'o să fie nevoie!

Alice rămase singură și cu toate că era obosită de moarte, nu îndrăzni, totuși, să se culce. Stătea să asculte orice sunet din casă, tresărea la cel mai mic zgomot suspect.

Dar nu vine nici poliția — nici Hector!

Până ce, la urma urmelor, oboseala o învinge, nervii ei surmenați nu mai pot rezista, trebue să se întindă puțin ,și în curând pleoapele i se închid.

Deodată, sare din somn ca friptă. E lumină mare în odaie.

A trezit-o hârâitul de după sobă. Sare în sus, se clatină, dar trebue să-şi adune gândurile. Ce s'a întâmplat oare? Unde se află?

Iarăşi hârâitul acela înăbuşit de după sobă.

Şi acum — ştie: se apropie o prim[illegible]!

Tremură de groază, abia de-şi poate concentra gândurile. Ce să facă oare?

Îşi aranjează în grabă peruca albă, rochia demodată, pe care nu şi-a scos-o, când s'a întins în pat ca să se odihnească.

Apoi, tremurând aşteaptă cu inima strânsă ceea ce avea să vie..

Poate că patronul vrea numai s'o previe... Cine ştie, poate că o fi întrebat jos cineva ceva ce părea suspect...

Dar zgomotul din casă se 'nteţeşte. Se repede în camera alăturată şi ascultă... Sfinte Dumnezeule ce să fie asta?

Se trage îndărăt şi se reazămă cu amândouă mâinile de perete — ceeace a auzit adineauri nu este altceva, decât... vocea tatălui ei!

E oare descoperită? Vine chiar bătrânul tată să-şi reia copilul decăzut, nenorocit?

Ce alta ar putea să fie? Hector Rammont e de sigur arestat şi acum vor să pună mâna şi pe ea! E pierdută! Ascultă, apăsându-şi mâinile pe tâmplele care-i svâcnesc. O ultimă speranţă îi sboară prin minte. Poate că pe detectiv l-a adus încoace vreo bănuială vagă; nu bănuieşte nimic de prezenţa Alicei aci, va trece pe lângă uşă fără să deschidă

Patronul face de sigur tot ce-i stă în putinţă ca să-l abată din cale.

Şi iată că aude din nou vocea lui Hartenberg, aspră, venind dintr'un piept zbuciumat:

— Nu-ţi foloseşte la nimic, omule! Am arestat pe birjarul care a adus încoace pe Mască-Roşie — pe el şi pe o doamnă leşinată! Diavolul a omorât pe un poliţist şi şi-a pus mantaua aceluia. Numai astfel a putut scăpa. D-ta ştii acum de ce e vorba!

Urmară câteva cuvinte de apărare ale patronului.

Alice face sforţări să-şi recapete respiraţia. Ce i-a mai fost dat să audă?

Hector ar fi — da, el purtase o manta poliţienească, — îşi aminteşte foarte bine! Şi-a încărcat conştiinţa cu o nouă crimă?

Face un gest de îndepărtare, de parcă ar putea să înlăture înfiorătorul gând.

— Nu cunosc niciun răufăcător care să se fi introdus la mine, spune patronul. — In noaptea asta n'am avut decât prea puţini clienţi, domni foarte cumsecade.

— Da? Ei, o să vedem. Fă bine atunci, de deschide ușa asta!

Patronul îngână:

— Doamna cea bătrână e cam suferindă și se mai odihnește.

— O doamnă bătrână?

— Da, soția unui consilier de Curte din Plauen — zău, foarte cumsecade....

— Imi pare foarte rău, zice cu asprime Hartenberg, doamna trebue să ne îngăduie să intrăm și s'o privim niței. Bate în ușă.

Alice simte picioarele tăindu-i-se.

Doar poartă o perucă albă și îmbrăcăminte de femeie mai în vârstă, dar ochiul de șoim al lui Hartenberg o va recunoaște cu siguranță, dela prima privire, chiar dacă ar izbuti poate, să amăgească pe ceilalți polițiști cari-l însoțesc.

Aruncă în juru-i priviri disperate! Oare nu se poate ascunde undeva?

Colo, în odaia alăturată, îi spusese patronul să se ascundă, în pat sau pe după haine.

Dar nici asta nu mai merge; patronul doar a declarat că se află în cameră o bătrână „doamnă consilier".

Deodată, se aude o bătaie în ușă —odată, apoi iar, de astă dată mai tare!

Fata înspăimântată de moarte se repede în cealaltă cameră.

Canatul unei ferestre e deschis — deodată îi vine un gând disperat!

Decât să se lase târâtă în închisoare de propriul ei tată, se aruncă jos pe caldarâmul curții!

S'a și urcat pe fereastră — dincolo, Ochiu-de-Pisică cu doi polițiști au intrat în prima cameră.

CAP. 30

O surpriză plăcută

Leonie de Brissac cu mama ei, veşnic vătămătoare şi spărioasa baroană, se aflau încă la Hohenegge.

Nervozitatea ei aproape că nu mai era de suportat, pentru bătrâna doamnă, căci, pe cât de stăpânită era frumoasa Leonie în prezenţa vărului ei Eberhard, când era chestiunea de obţinut vreun avantaj, pe atât dădea frâu liber temperamentului ei sălbatec, de îndată ce se afla singură cu mama ei.

Contele tot nu-i satisfăcuse dorinţele, cum ar fi voit ea; el se lupta greu cu lovitura cu care-l copleşise soarta, şi nici chiar cea din urmă dovadă, că Margot era, de acum, iubita baronului de Bergen, nu i aruncase încă cu totul în braţele Leoniei.

Îi jurase că o va lua de soţie, dacă va izbuti cu adevărat să-l încredinţeze de temeinicia spuselor ei, cum că Margot s'ar afla în palatul Bergen ca metresă a baronului.

Acum, când i-a dat din plin dovada cerută — el tot o ocoleşte; plecase iar la Berlin, fără ca să-i vorbească; scurt, se învârtea făr'de pace încoa şi încolo.

Frumoasa femeeie stă, în această după amiază târzie de vară, întinsă pe un divan din budoarul ei, înfăşurată într'o rochie de casă, de dantelă, şi ţine în mână o carte franţuzească.

Dar numai de citit nu-i arde ei acum. Deodată, azvârle cât colo cartea, cu un gest de mânie, ca apoi să sară în sus.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Leonie! exclamă speriată baroana, care şedea lângă fereastră ocupată cu un lucru de mână.—Ce-i cu tine mereu?

— Scumpă mamă, răspunde drăgăstoasa fiică

supărată, — te rog, nu mă mai întreba mereu cu atâta încăpățânare plictisitoare.

— Dar, Leonie...!

— Îmi pare rău, dar nu găsesc altă expresie! Vezi doar cum stau lucrurile aici! Știi doar bine că fără de această căsătorie cu Eberhard, va trebui să ne ținem zilele cerșind pe la rubedenii. Aș fi stăpână pe milioane, dacă aș fi contesă de Hohenegge — dar vezi doar și tu că Eberhard, omul acesta

fără de voință, tot mai șovăie cu răspunsul hotărâtor, și a putut chiar să se gândească la desfacerea logodnei noastre!

— Oare nu l-ai convins de necredința fățișă a acelei Margot, Leonie?

— Firește că am făcut-o — și tocmai de aceea sunt furioasă că nu vine în sfârșit să-mi spuie: „s'a isprăvit cu patima aceea bolnăvicioasă,, mi-am smuls din inimă dragostea aceea, sunt al tău, Leonie!"

— Lasă-i puțin timp, copila mea, nu se poate schimba cineva așa de repede.

— Timp — timp! exclamă frumoasa văduvă furioasă, — eu mă prăpădesc de nerăbdare! Abia după ce voiu avea verigheta în deget, după ce voiu fi contesă, atunci abia mă voiu fi liniștit! Știi tu unde a plecat și azi și ieri seara?

— Servitorul spusese că la Berlin — pentru niște afaceri...

Leonie izbucnește într'un hohot de râs mânios,

— Eu nu cred! E iar la mijloc Margot! O, aș vrea s'o am aici în mâinile mele! Aș fi în stare s'o sugrum de furie.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă baroana. — Leonie, — nici nu știi ce vorbești!

— Ba știu foarte bine — și ceea ce fac! Și dac'aș ști că Eberhard...

Se întrerupe brusc. O trăsură a intrat în curtea castelului.

— Eberhard! Se întoarce din Berlin! exclamă Leonie. — De astă dată va trebui să stea de vorbă cu mine! Nu mai pot suporta situația asta!

Apoi se apropie tare de tot de baroană.

Cereți mâine numărul 21 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Hârtie maculatură

cu prețul de Lei 10 kilogramul

se află de vânzare la

Librăria IG. HERTZ, Calea Victoriei 5

Pentru en-gros, prețuri speciale

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Fă-mi plăcerea, mamă, și lasă-mă singură. Eberhard va fi îndată aici! spune ea agitată. Nu se mai poate amâna explicația aceasta. O știe și el.

— Vrei să-i joci iar vreo comedie? întreabă cu sfială bătrâna.

— Ce-ți pasă ție! îi răspunse Leonie. Mulțumește lui Dumnezeu că mă gândesc și la tine!

Oftând, baroana se ridică și trece în camera alăturată..

Presupunerea Leoniei n'a fost greșită. Eberhard ceru să fie anunțat la verișoară-sa.

Ea îl primește cu un zâmbet promițător, în timp ce o roșeață adâncă se așterne pe chipul ei.

— Eberhard, ce îngrijată am fost din cauza ta! exclamă ea, întinzând spre el brațele. —Ești așa de greu lovit de soartă, trebue să înduri atâtea! Ființa aceea mizerabilă, Margot aceea...

Se oprește, căci abia acum observă privirea lui întunecată. El nici nu vede că ea a întins brațele spre dânsul.

— Am de vorbit cu tine lucruri importante! zice el iritat.

Ea îl măsoară scrutător și-și mușcă buzele.

— Nu prea ești duios cu logodnica ta, Eberhard, răspunde ea scurt.

El s'a așezat pe un taburet de lângă divan și-și trece mâna peste frunte.

Ea însă se trântește alene între perne, astfel ca formele trupului ei superb să iasă în evidență — dar el n'o ia totuși în seamă.

— In oraș s'au petrecut lucruri senzaționale, începe el. — Omul care se numea baronul de Bergen, presupusul amant al lui Margot, a fost demascat ca șarlatan și e acum arestat.

Ea pălește subit. Apoi se silește să zâmbească.

— Nu pricep tocmai bine, Eberhard!

— In două cuvinte: omul acela nu-i nimeni altul decât vestitul Mască-Roșie, regele criminalilor. El s'a dat drept adevăratul baron de Bergen și, ca

atare, cine știe prin ce mijloace demonice a atras-o în palat pe Margot. Numai de un singur fapt nu mă pot dumiri nicidecum! De ce nenorocita, când m'am explicat cu ea de față cu el, nu mi-a spus totul!

— Tocmai pentrucă era vinovată! intervine Leonie. Indiferent dacă a fost veritabilul sau falsul baron ,— vorba este că a fost amanta lui!

— De aș putea crede cu tărie aceasta! Dar îndoiala mă face să înebunesc aproape!

— Așa? Și ceeace ai văzut cu proprii tăi ochi?

— Nu știu ce să cred! geme Eberhard. De aceea viu la tine. Țin să mă edific mai întâi asupra persoanei acestui om, care va fi de sigur supus judecății. Ceva misterios înconjoară arătarea aceasta. Nimeni nu știe bine, cine e de fapt această Masca-Roșie. Răsare în toate capitalele mari și, abia arestat, ceea ce pentru poliție este un tur de forță, el și scapă prin vreo manevră drăcească. A fost aici în castel, și există bănuiala că el și nu Margot — a săvârșit asasinatul căruia i-a căzut victimă tatăl meu...

— Sau amândoi împreună! intervine Leonie mânioasă.

— Leonie, o urăști pe nenorocita aceea!

— Nu am care toate motivele pentru aceasta? Și dacă el a fost aici, dacă a fost părtaș la crima împotriva tatălui tău și o avea acum pe Margot la el ca fals Bergen, nu se poate deduce că amândoi au săvârșit aici împreună crima?

— Nu, nu cred! Nu se poate ca Margot să fie așa de decăzută! răspunde Eberhard tare. — Când a fugit de aici nu știuse nimic despre Masca-Roșie. Pun eu mâna 'n foc pentru asta!

— Cum poftești! îl ironizează Leonie, turbând de furie, în sinea ei.

— Dar altceva m'a izbit și nu-mi dă pace: cum de ai ajuns tu să cunoști pe criminalul acela?

— Eu?

Ea simte că întrebarea lui neașteptată a făcut-o să roșească. Iscoditori se odihnesc ochii lui asupra ei..

— De sigur... tu! Probabil că ai aflat dela cineva că Margot se află în palat. Ai fost, după cum am aflat, chiar tu personal în oraș, și fără îndoială că mi-ai trimis și acea telegramă, de îndată ce ai fost sigură că voiu întâlni pe Margot la falsul baron.

Leonie își mușcă buzele. Ce să inventeze pentru desvinovățirea ei? Răde nervos.

— Iubite vere, ai fi chiar în stare să spui că eu, baroana Leonie de Brissac, m'am unit cu omul acela misterios, că am încheiat chiar un pact cu el, pentru a duce la cădere pe virtuoasa și prea curata ta Margot? Aci se poate vedea deabinelea că iubirea face pe om orb și surd! Această Margot îți mai stă mereu dinaintea ochilor ca un îngeraș alb, imaculat, iar eu, logodnica ta, sunt demonul care ar fi în stare să făptuiască o crimă, numai și numai ca să-ți ponegrească îngerașul! Ah! E de necrezut ca tu să mă insulți până într'atâta!

Și se aruncă pe divan, izbucnind în hohote de plâns, și tot trupul îi zvâcnește și tremură.

Eberhard se ridică indispus.

— Leonie, zice el grav, am venit încoace, spre a căpăta dela tine un răspuns serios! Cine ți-a spus ție că Margot se afla la baron în palatul Bergen?

— Și dacă-ți refuz răspunsul acesta, pentrucă numai o enormă și jicnitoare neîncredere te face să mi-l ceri? îi trântește ea în față.

El o privește consternat.

— Leonie... dacă m'aș gândi totuși că acel criminal a fost totuși în vreo legătură cu tine?

— Că eu l-am lăsat să intre aici, că i-am ajutat să sugrume pe tatăl tău — hahaha, izbucnește ea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Leonie! Te rog, lasă încolo aceste îngrozitoare ironii! Răspunde-mi!

— Nu! Nu acum! Într'o bună zi vei recunoaște ce groaznică nedreptate mi-ai făcut, vei simți că numai o femeie te iubise cu adevărat și că ar fi fost în stare să înfrunte chiar și moartea pentru tine.

El nu vrea să mai audă nimic; rugămințile lui

au rămas așa dar fără de rezultat; dar de groaznica bănuială nu va mai putea scăpa: Leonie... și Masca-Roșie! De unde se cunosc ? Să existe oare cu adevărat o legătură între ei? Și de ce nu-i dă oare verișoara o explicație deschisă?

Se îndreaptă spre ușă: ea se ridică atunci deodată și se aruncă la pieptul lui.

— Eberhard, sfârșește odată cu groaznicul martiraj, în care faci să mă zvârcolesc! Izgonește-mă din castelul tău, dacă mă disprețuiești — sau ia-mă la pieptul tău și iubește-mă! Ce vrei să mai fac, ca să-ți dovedesc că acea Margot e o prostituată?

— Liniștește-te, Leonie, zice Eberhard, ferindu-se de privirile ei. — Nu mă gândesc să te izgonesc. Tu știi că bietul meu tată m'a înlănțuit de tine. Dar mai aibi puțină răbdare cu mine. O unire între noi, n'ar fi cu putință chiar îndată. După o trecere oarecare timp, mă voiu fi liniștit și eu!

Zicând acestea, desface brațele el de după gâtul său și o duce înapoi spre divan.

— Scuză-mă, sunt foarte obosit, zice el, părăsind-o.

N'a plecat bine contele și toată furia ei reținută isbucnește cu patimă sălbatecă.

Cu un strigăt răgușit, se aruncă pe covor și începe să-și smulgă frumosul ei păr.

— Își bate joc de mine, umilindu-mă; îmi aruncă fărâmiturile ce se lasă câinilor, se gândește la cealaltă și, oricât ași zugrăvi-o în culori negre, el tot nu crede nimic din ce a văzut cu proprii lui ochi! gâfâe ea, ca scoasă din minți. Unei asemenea ființe să-i fiu sacrificată, să aștept și să mă las umilită până ce într'o bună zi, fi se va mai recunoaște nevinovăția? Că n'a săvârșit ea crima o știu de mult — și chiar și de ce a fost comisă crima! Ce favorabilă ar fi pentru mine acum toată situația! Hector a căzut în mâinile poliției, și poate că aici, în Germania, se vor găsi închisori mai strașnice decât dincolo și cu asta soarta lui va fi pecetluită. Că nu mă va trăda, de asta sunt sigură. De-aș ajunge acum contesă de Hohenegge, n'ar mai veni nimeni

așa dar să-și ceară partea — căci Hector Rammont va sfârși sub securea călăului.

Dar vezi că Eberhard șovăie — mă ține la distanță — abia de-mi suportă prezența. Ah, de ar ști el că tot destinul lui e în mâna mea, că l-aș putea reduce la nimic, că aș putea face din el una din cele mai nenorocite ființe de pe fața pământului...

Sare în sus, ochii ei asvârle fulgere spre ușa pe care tocmai ieșise contele, mâinile-i se strâng de furie, ca niște ghiare de fiară.

— Sau mă ridică la el... sau îl asvârl cu o lovitură de picior în prăpastie! zice ea cu glas șuierător.

Tremură de mânie reținută. Apoi, se așterne pe chipul ei o expresie de hotărâre.

— Trebue să se decidă zilele astea, nu vreau să mai aștept! Să plecăm spre Sud, pe Riviera, unde nu ne cunoaște nimeni, unde n'am nevoie să joc nici măcar comedia dolinlui exterior! Și dacă va căuta de astădată tot felul de pretexte, dacă n'o vrea să plece, de dragul celeilalte, care mai trăiește în Berlin, atunci îi voiu flutura pe dinaintea ochilor hârtiile acelea și-l voiu arunc jos de pe piedestalul nobleții! Dar atunci, de sigur că-și va muia brusc tonul față de mine, căci un conte de Hohenegge nu e obișnuit să meargă să cerșească.

Se uită în camera în care trecuse maică-sa.

— Pare să fi adormit! zise ea. Cu atât mai bine! Să mă duc acum să-mi aduc hârtiile primejdioase, ca să le am la îndemână. La urma urmelor, se va găsi și pe aci vreo ascunzătoare sigură.

Își schimbă repede rochia vaporoasă cu alta, ia pe cap un fișiu de dantelă și părăsește castelul, ca și când ar vrea să facă o plimbare prin parc.

Soarele e la asfințit.

Nimeni n'a văzut-o pe baroană, căci a ales o ieșire dosnică și a pornit deadreptul pe poteci acoperite de frunze. Cu toate acestea, Leonie, privește de câteva ori prudentă în juru-i, dacă n'o urmărește cineva, apoi pășește liniștită mai departe.

După vreun sfert de oră, a ajuns la un mic rond

în mijlocul căruia odinioară se aflase un bazin, acum pe jumătate năruit, cu o fântână arteziană. Dar cum această parte a parcului nu mai era de fel frecventată, pentrucă noile plantații se află de partea cealaltă, locul e părăginit și uitat, apa de mult secată, pietrele sfărâmicioase, drumul acoperit de bălării.

Leonie se oprește aci. De jur împrejur e desiș. Deasupra, crăcile copacilor se apleacă atât de tare că opresc chiar lumina de a pătrunde. Semi-obscuritate domnește și în timpul zilei în rondul acela, dar mai ales acum, când umbre adânci se întind pe pământ. Nimic nu se mișcă. Abia de foșnesc frunzele sau de se aude vreo pasăre în depărtare.

Baroana coboară în bazinul secat al vechei fântâni și atinge vasul cel mare pe jumătate stricat și el, care se află la mijloc pe o coloană de piatră. Cu o sforțare, împinge ceva mai încolo piatra grea și se ivește o adâncitură destul de largă ca să poată să vâre mâna înăuntru.

Hârtiile — aci le ascunsese Leonie în ziua înmormântării, pentrucă nu le credea în destulă siguranță în camerele ei. De aci le poate lua oricând și asta se va întâmpla acum!

Bagă mâna în adâncitură... dar cu un strigăt răgușit își trage brațul înapoi, părul îi se face mărăcucă — se cutremură — pe după braț s'a încolăcit o viperă destul de mare, al cărei cap mic cu limba ascuțită ca un pumnal face mișcări fulgerător de repezi.

— Ajutor! strigă Leonie.

In sfârșit șarpele cade jos și dispare printre crăpăturile zidăriei.

Pe jumătate leșinată, baroana se îndreaptă, clătinându-se, spre o bancă de piatră. Dinții îi clănțănesc, se scutură de spaimă și de scârbă.

— Cine mi-a făcut asta? rostește ea apoi, înfiorându-se. Asta nu-i o simplă întâmplare — e aci la mijloc o manoperă infamă! Dar — te pomenești că nici hârtiile n'or mai fi acolo?

Cu [illegible]

se mai îndreaptă odată spre vasul cel vechiu. Se ridică în vârful picioarelor — lasă privirile să-i cadă în adâncitură — și apoi știe cu siguranță că a fost jefuită, că scrisorile primejdioase au dispărut.

Cea mai mare, cea mai îngrozitoare armă a ei i-a fost sustrasă — taina din Hohenegge.

— Cine? — Cine? strigă ea în sinea sa.

Dar copacii din jur nu dau răspuns.

Ascunzătoarea a fost descoperită, un om a furat scrisorile și a pus în locul lor o viperă — un gând bestial ,care a fost pus în aplicare.

Leonie se întoarce înapoi la castel, scrâșnind din dinți.

Dar din adâncul unui tufiș o urmăresc doi ochi, și un râs de satisfacție se amestecă cu foșnetul copacilor.

— Taina din Hohenegge o posed eu — eu!

CAP. 31

Cine e moarta?

Cadavrul lui Margot Hartenberg — căci drept aceasta mai trece şi acum deocamdată fata aceea care a fost pescuită în canal — a fost în sfârşit eliberat pentru înmormântare, după ce în toată tăcerea, şi fără ca publicul să fi aflat ceva despre aceasta, şeful poliţiei, împreună cu judecătorul de instrucţie, par a fi clarificat fiecare punct al misterioasei afaceri.

Margot era moartă, chiar tatăl ei o recunoscuse — într'un moment, în care bănuiala ce căzuse asupra bietei Margot era înlăturată — şi crima trebuia atribuită lui Masca-Roşie.

O groaznică fatalitate pentru Hartenberg şi o minune că detectivul îşi mai păstrase calmul său de fier, aproape sinistru.

Se lăsa încet seara, pe când două persoane se apropiau de casa simplă şi posomorâtă, în care erau păstrate până la înmormântare cadavrele sinucigaşilor — morga Berlinului, sau cum îi s'ar potrivi mai bine: „Casa Morţilor".

Este o femeie şi un bărbat, prima mergând voalată la braţul însoţitorului ei.

Domnul trage clopotul dela locuinţa supraveghetorului, schimbă câteva cuvinte cu bătrânul care a apărut la uşă. Acesta dă din cap în tăcere, scoate o legătură de chei şi deschide poarta clădirii alăturate.

Femeia l-a urmat în tăcere. E Vipera, Antoinette Vacher, mama bietei Margot! Şi-a adunat toate puterile, ca să-şi ia ultimul adio dela copilul ei.

Paznicul a deschis o a doua uşă şi a aprins lumina electrică.

— Aici zace moarta pe care o căutaţi, zice el. — I-am pus la loc rochia şi rufele ce le-a purtat. Mâine disdedimineaţă o îngropăm. Vă las, cu plă-

cere singuri, pentrucă doriți; iscălitura directorului poliției e de ajuns. Dar vă rog să-mi aduceți la plecare cheile îndărăt!

Și bătrânul pleacă. Ușile rămân desculate. A fără se întunecă din ce în ce.

Vipera se reazămă de peretele gol și privește țintă trupul înfășurat care se și află în sicriul de brad. Pieptul ei se zbate năvalnic.

— O, mă prăpădesc de durere — îmi simt genunchii tremurând! — geme ea. — Așa mi-a fost dat să mi-o regăsesc pe Margot a mea! Dumnezeule îndurător, — de ce mă pedepsești așa de aspru?

— Curaj — curaj, doamnă! caută s'o mângâie însoțitorul ei.

— Da, vreau să fiu curajioasă — te rog ridică giulgiul. Vreau să-i văd fața, părul — părul ei iubit — vreau să birui, pe cât cu putință orice groază.

Domnul trage încet pânza neagră.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă Vipera. — Asta e Margot — dulcea mea Margot.

Vrea să se arunce asupra cadavrului — deodată îi cade privirea asupra intrării — un om stă în ușă, cu ochii larg deschiși — un străin, cu capul plecat înainte, cu părul ciufulit sălbatec, care-i atârnă peste obraz.

— Ei — strigă detectivul francez, scurt—cine ești d-ta? Cu ce drept ai pătruns aici?

Omul îl privește mai întâi cu ochi sticloși, apoi ridică din umeri și zice cu glas răgușit:

— Haha! Cu ce drept mă întrebi? Îmi caut nevasta — și mi-am găsit-o, e moarta asta!

Un moment domnește tăcere de moarte. Vipera se întoarce spre străinul, pe care nu l-a mai văzut în viața ei.

Chiar și domnul, însoțitorul ei, nu știe ce să spuie, la aceste cuvinte neașteptate.

Înfățișarea străinului nu prea trezește încredere. Pare să aibă vreo treizeci de ani. Ceva sticlos zace în ochii lui — omul a băut!

Costumul lui a fost elegant odinioară, dar acum nu mai are ce cruța și chiar și ghetele îi sunt

scâlciate și găurite. Omul ține în mână o pălărie moale, soioasă, de pâslă.

Cu bustul plecat înainte, se apropie de cadavrul lui Margot. Un tremur îi agită tot trupul, pe când buzele îi se mișcă, murmurând cuvinte neînțelese.

Vederea sau apropierea moartei face ca, un timp îndelungat, nici să nu ia în seamă pe cei doi vizitatori intrați înaintea lui.

— De ce ai fugit dela mine, îngână el în sfârșit, ceva mai limpede. — De ce n'ai vrut să faci ceea ce-ți cerusem? El tot ne-ar fi ajutat — ar fi trebuit — la urma urmelor — altminteri l-am fi făcut de rușine în fața lumii întregi, pe acest sgârcit cărpănos. De ce te-ai aruncat în apă? Ce prostie — ce prostie.

O mână i se puse pe umăr. Se întoarce înfiorat și vede chipul, fără de vălul cernit, al Viperei.

— Ce voiești dela mine? Ce mă privești așa țintă? exclamă el cu sfială.

Vipera caută să pătrundă cu ochii ei până 'n adâncul sufletului său. Un gând îngrozitor a cuprins-o, un gând, care face ca toată ființa ei lăuntrică să se cutremure de groază.

Soția lui — moarta asta, Margot soția lui! Dac'ar fi așa? — dacă se vor fi înșelat cu toții, chiar propriul ei tată — poliția — toți?

Dar nici el nu mai poate recunoaște, ca și dânsa, chipul moartei, căci în apă a fost jupuit de cârligele și de șuruburile vapoarelor.

— Eu n'o cunosc, susține Vipera cu vocea răgușită. Dar spune-mi adevărul: cine e moarta asta? Pe cine recunoști în ea?

Bărbatul își trece mâna prin părul ciufulit. Privește neîncrezător pe femeia care-i pusese întrebarea.

— De ce să-ți dau d-tale explicații deosebite? zice el, lăbărțând silabele. — Domnul de colea o fi desigur vreun copoi al poliției, hai?

— Lasă încolo orice temeri, n'are să ți se întâmple nimic dinspre partea noastră — dar răs-

punde de ce ai spus adineauri că moarta ar fi nevasta d-tale?

— De ,pentrucă sunt încredințat că e ea!

— Ți-a dispărut nevasta?

— Păi da!

— Și spunea că vrea să se înece?

— Da, își pierduse capul, mi-a lăsat un bilețel și din cele câteva rânduri, am văzut că-i sunase ceasul.

— Un bilet! Îl ai aici? Te rog, dă-mi-l să-l citesc, nici nu știi ce importanță are pentru mine! insistă Vipera.

Omul duce mâna la buzunarul vestei, apoi clatină din cap.

— Mai bine nu! Știți că fiecare își are secretele sale familiare și particulare, și așa și eu. Astea câteva rânduri n'au nicio valoare pentru d-ta.

Vipera simte crescându-i surescitarea, cu toate că are marele dar de a-și stăpâni nervii.

Schimbă o privire cu însoțitorul ei; acesta dă din cap.

— După cum văd, nu ești într'o situație tocmai strălucită, începe acesta.

— Și ce-i treaba d-tale? răspunde celălalt.

— Așa-i! Dar poate că tot ne-ai lăsa să citim, dacă ți-am răsplăti gentileța cu câteva piese de aur.

Omul cumpănește scurt. Apoi dă din umeri cu nepăsare.

— Fie și așa! Ia să vedem cât dai, domnule. Un biet părlit ca mine are oricând ce face cu metalul ăsta galben! spune el.

Domnul scoate din portofel trei piese de aur și le arată omului. Schimbul se efectuează repede.

Sub becul electric, Vipera citește puținele cuvinte scrise cu creionul. În ochii ei zvâcnește ceva, își trece mâna peste frunte — o cuprinde o durere adâncă: a fost atât de multă vreme despărțită de copiii ei, că nu le cunoaște nici măcar scrisul.

Dar femeia care scrisese aparținea de sigur so-

cietății culte; asta se recunoștea fără nici o greutate.

Necunoscutul stă rezemat de perete, de o parte. Nu știe drept cine să ia pe cei doi vizitatori.

Pe bilet e scris:

Am pierdut dreptul de a mă arunca la picioarele tatălui meu adoptiv și de a-i cerși iertarea. Spune orice ai vrea; refuz de acum să mă mai supun, mă refugiez mai bine în moarte, decât să mai suport ca tu să mă brutalizezi și să ajung să mă vând pe stradă cum mi-ai pretins s'o fac la Londra. Rămâi cu bine, eu îmi curm viața, iertându-ți tot răul, precum și faptul că m'ai smuls unei vieți pașnice și fără griji, făcându-mă soția ta! Înainte de a mă constrânge să mai șantajez din nou pe bătrân, căruia și așa nu i-am adus decât rușine, și a-l face să ne dea iarăș bani, prin infamul mijloc al amenințărilor, — îmi pun capăt zilelor. Mă poți căuta la morgă.

— Asta-i totul — lipsește până și iscălitura.

Vipera aruncă străinului o privire care exprimă destul de limpede disprețul, pe care-l simte pentru mizerabilul acela.

— Poftim biletul înapoi, zice ea. Dar cum de ai ajuns să crezi că tocmai moarta aceasta ar fi soția d-tale?

Omul răspunde scurt:

— Am căutat-o pretutindeni. Crezusem chiar un moment că s'ar fi dus la bătrân — numai aici în casa asta n'am vrut să intru până ce nu mă voiu fi încredințat de fapt. Apoi am venit încoace — în fiecare zi, ori de câte ori era permisă intrarea. De fiecare dată nu era nimic. Astă-seară, în sfârșit,— orele de vizită au trecut de mult — văzând lumină, și găsind ușile deschise — m'am uitat pe crăpătură și-o găsesc aci pe cea căutată.

— Nu vrei să-mi spui numele ei?

— Nu, nu vă mai dați nicio osteneală! Și nici

nu mă gândesc măcar s'o cer pe moartă poliției, căci n'aș putea s'o îngrop!

— Dar dacă.... dacă poliția ar presupune că e vorba de o persoană cu totul alta, de asemenea dispărută?

Omul o privește uluit. Pare-se că-și dă seama de ce e vorba.

Apoi ridică iar nepăsător din umeri.

— Mi-e tot una, când eu știu pe cine au îngropat!

— Dar e de datoria d-tale — ai putea fi silit! exclamă însoțitorul detectivei.

— Așa? Crezi? Atunci prea-mărita poliție n'are decât să încerce! Eu nu știu de absolut nimic, pur și simplu! Hahaha. Dovediți-mi cine-i moarta, cine sunt eu — n'aveți decât să încercați, rogu-vă!

Vipera mai încearcă odată cu bani.

— Ținem foarte mult să știm, dacă d-ta sau noi ne înșelăm. Și eu am crezut că recunosc în moarta aceasta o persoană, care mi-a fost foarte scumpă. Nu înțelegi oare de ce noi trebue să știm, pe cine cauți d-ta de fapt?

— Îmi pare rău! Eu nu mai vorbesc de loc, răspunse cu încăpățânare necunoscutul. — Eu nici nu sunt măcar curios să știu pe cine căutați. Eu doar m'am dumirit!

— Stai, mai rămâi! intervine Vipera. Moarta e cu totul desfigurată, dar ea nu e nevasta d-tale, ci cu totul altcineva, după cum reiese din cele ce s'au găsit asupra ei.

— Așa? o ironizează necunoscutul.

Eu însă vă spun că, din toate câte poartă asupra ei, reiese tocmai că e nevasta mea și nimeni alta. Fața, hainele, ar putea fi schimbate despre partea mea — dar rana ceea deacurmezișul celor două degete dela mâna dreaptă — pe aceea n'a căpătat-o în apă, ci cu două zile înainte, când am avut, ca de obicei, cu ea o convorbire cam... agitată. Așa, și acum nu veți mai auzi dela mine nicio silabă — vă salut!

Doctorul Bertrand vrea să-i aținâ calea. Ceeace

știe omul acesta e prea important! Din cele ce-ar putea el spune, nespus de multe depind pentru sărmana mamă a lui Margot.

— Stai! Trebue să rămâi! exclamă el. Va trebui să dai la prima secție declarații mai limpezi!

Ochii omului scânteiază de mânie.

— Ah, așa ți-e socoteala? zice el cu uglas șuierător. Liberează drumul — că de nu....

— Că de nu, ce? Urmează-ne numaidecât! Poliția ar mai avea de aflat lucruri extrem de interesante!

Străinul privește în juru-i — e limpede ca ziua, că nu vrea cu niciun preț să se lase arestat.

Doctorul Bertrand vrea să-i pună mâna pe umăr — atunci străinul, care până adineauri se ținea lipit de perete, ca un individ fără de însemnătate, sări deodată în sus ca un arc — detectivul vrea să-l apuce — dar ca o mingo de gumă sboară omul deasupra umerilor săi, și afară în gang se și aude un chicotit batjocoritor, înainte ca Bertrand să-și fi putut măcar da seamă, cum de fusese cu putință un asemenea truc.

Smucește ușa de perete — dar afară gangul e învăluit în întuneric și ieșirea spre curte liberă.

Individul misterios a dispărut. O recunoaște și Vipera, căci cheamă înapoi pe însoțitorul ei cu un cuvânt scurt.

Cereți mâine numărul 22 aturor chiocșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini lei 2

Hârtie maculatură

cu prețul de Lei 10 kilogramul

se află de vânzare la

Librăria IG. HERTZ, Calea Victoriei 5

Pentru en-gros, prețuri speciale

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5.

Doctorul Bertrand scoate un hohot de râs furios.

— Ce spuneți de capod'opera individului, doamnă? Așa ceva nu mi s'a mai întâmplat!

— Dar mie, doctore! răspunse cu un calm ciudat detectiva.

— Intr'un circ parizian am văzut odată — e mult de atunci — la un călăreț, o astfel de agilitate!

— Ei dracie! Nu crezi cumva...?

— Că omul, al cărui nume nu l-am putut afla, practică pur și simplu meseria asta, sau a practicat-o. Și asta în sine e ceva foarte important!

Doctorul Bertrand aprobă din cap.

— Ai, desigur, iar dreptate, doamnă. Dar n'ar fi fost mai bine, dacă aș fi urmărit îndată pe individ?

Recunosc că da. Dar n'ai fi putut pune mâna pe el. E prea dibaciu și noi nu ne așteptam la apariția lui. Ceeace ne-a spus el e destul de important.

— Crezi că a spus adevărul?

— Da, sunt ferm convinsă!

— Moarta asta ar fi...?

— In niciun caz Margot, copila mea! Ah, Bertrand — d-ta nu cunoști decât o parte a vieții mele; d-ta nu știi că odinioară am fost fericită aci în Germania, că acum trebue să mă furișez noaptea ca un hoț dealungul caselor, ca să-mi văd copiii! Imi înțelegi disperarea când mi-a fost dat să aflu că Margot, pe care am luat-o în noaptea aceea la noi, a fost găsită moartă și recunoscută de propriul ei tată! Eu o trimisesem undeva cu o însărcinare tainică, dar ea nu s'a mai întors, și nu mi-am putut închipui altceva decât că, sau a fost omorâtă sau și-a căutat totuși, mai târziu, moartea de bună voie!

Nu mi-a fost nici măcar îngăduit să-mi plâng

în voie durerea, căci atunci aș fi trebuit să-mi desvălui taina vieții!

Câte n'am îndurat până în seara asta, în care m'am furișat din nou în casa morților, bolnavă încă — numai ca s'o pot vedea pe sărmana Margot, ca să-mi pot lua bun rămas dela copila mea!

Și acum a intervenit omul acesta, care-și caută soția și care și-a regăsit-o în moarta aceasta! Margot trăiește! Cred asta, știu, acolo în sicriul cela sărăcăcios de scânduri zace o străină — nevasta necunoscutului de adineauri, a cărui identitate o vom stabili. Să mergem, Bertrand! Mă simt deodată ca renăscută, căci am speranța că voiu regăsi pe Margot și să-i pot clarifica trista soartă!

Vipera înclină capul spre moarta din sicriu.

— Dormi în pace, copilă — și tu ai îndurat destule dureri și suferințe până să apuci pe calea întunecoasă pe cari nimeni n'o mai regăsește spre a se întoarce — dar tu nu ești Margot, nu ești carne din carnea mea, sânge din sângele meu!

Bertrand a întins din nou pânza neagră deasupra moartei.

— Și acum ce-i de făcut? întreabă el. — Voiești să-l informez îndată pe șeful poliției?

— Pentru nimic în lume! exclamă Vipera. — Din spre partea noastră nu se va întâmpla nimic — absolut nimic!

— Cum? Moarta asta?

— Va fi înmormântată ca Margot Ernemman, ca sora de caritate căutată în afacerea crimei dela Hohenegge. Vrei să-ți desvălui ultima, cea mai nouă descoperire a mea, doctore?

— Și anume?

— Cred că chiar Ochiu-de-Pisică nu crede în moartea lui Margot, că el poate știe și mai mult despre nencrocita decât știm noi din ceasul acesta dar că are motive să lase autoritățile și restul lumii în credința că Margot ar fi moartă, că zace acii...

— Dac'ar fi așa...

— Așa este! Crede-mă! îl asigură Vipera. N'ai auzit, că n'a mai venit niciodată s'o vadă pe nenorocita de când zace aici? Face asta un tată, chiar când e agent de poliție și o crede vinovată pe moartă? Și tocmai acum, când toate indiciile dovedesc că asasinatul din Hohenegge poate fi înscris la activul lui Mască-Roșie?

— Presupunerile d-tale par verosimile. Dar cine ar putea fi moarta de aci?

— Trebue s'o aflăm și asta — nu azi sau mâine, căci avem ceva mai important de făcut — dar într'o zi oarecare. De asta să fii sigur! Și cred că o să dăm de rostul unei înfiorătoare tragedii. Și acum, să mergem.

Incet, cutremurați până în adâncul sufletului, cei doi vizitatori părăsesc morga.

Doctorul Bertrand stinge lampa electrică.

Afară în curte e lumină de lună plină. Nici urmă de omul care se furișase înăuntru într'un chip atât de ciudat.

— Vreau să duc paznicului cheile, zice Bertrand, îndreptându-se spre căsuța cea mică.

Omul stă în ogașa lui luminată și citește gazeta de seară.

Când să pășească detectivul pragul, paznicul ridică ușor capul.

— Ați găsit ceva? întrebă el calm.

— Da, răspunde detectivul, dar trebue să rămâie secret profesional. Altă întrebare aș avea să-ți pun — poate că ai cunoscut pe un om care în ultimul timp, și chiar și azi, poate și eri s'a învârtit pe aici, într'un chip cam bătător la ochi, și a privit cadavrele?

— Cam cum arăta omul acela?

Bertrand face o descriere a vizitatorului nocturn, care e așa de exactă, că paznicul răspunde îndată:

— Am observat un astfel de om, firește. A întrebat de mai multe ori de un cadavru femeiesc, pe care-l caută, dar n'a găsit ce căuta. De altfel,

omul părea beat, l-am gonit de două ori de aici.

— Nu știi cine-o fi? Nu și-a spus cumva numele?

— Nu, nimic, nu voiam să mă ocup de individul acela.

— Hm! Încă o ultimă întrebare: cadavrul lui Margot Ernemann era în sicriu și expus vederii, când venise omul încoace?

— Nu, încă nu. Cadavrul a fost până nu de mult încă în sala de autopsie.

— Îți mulțumesc. Noapte bună!

Zicând aceasta, Bertrand se depărtează și raportează Viperei cele aflate.

Amândoi ies în stradă, se urcă într'o trăsură și se îndreaptă spre locuințele lor.

În aceeași noapte, Masca-Roșie e arestat, iar societatea din palatul falsului prinț Utașin risipită. Vipera nu a luat parte la acțiunea aceasta, pentru că în starea ei a intervenit o febră puternică și doctorul Bertrand s'a văzut nevoit să ia cele mai stricte măsuri spre a nu se agrava slăbiciunea bolnavei.

Dar a doua zi de cum apare, doctorul îi comunică amănunțit cele întâmplate.

Vipera se ridică electrizată parcă, fața ei a luat o expresie aspră, ochii îi sclipesc de emoție.

— Masca-Roșie a fost redus la neputință? De cine — de cine?

— Ochiu-de-Pisică l-a împușcat, după ce omul acela sinistru a săvârșit în numai câteva ore din noapte, lucruri, cari singure ar putea forma un roman de senzație.

Și povestește cele ce știe — de comedia pe care Ochiu-de-Pisică a înscenat-o la presupusul prinț Utașin, de felul cum a decurs seara, de rănirea gravă a Arankăi, de fuga și explozia aceea și în sfârșit de prinderea dela palatul Bergen în urma unui truc, înscenat de Ochiu-de-Pisică.

Vipera privește întunecată în pământ.

— Vasăzică el, Ochiu-de-Pisică, și-ar fi câștigat

gloria, de a preda călăului pe Masca-Roşie, iar noi doi ne-am putea reîntoarce la Paris, murmură ea.

Ridică apoi capul.

— Se ştie dacă rana lui Mască-Roşie e mortală? întrebă ea.

— A fost transportat la „Charité", secţia arestaţilor. Nu e însă mort, mai mult nu ştiu nici eu, răspunde el.

— Vasăzică, trăieşte! Să-ţi spun ce presupun? Masca-Roşie se preface, chiar aşa rănit fiind, şi într'o bună zi va fi dispărut, înainte ca poliţia germană să fi izbutit să-l predea călăului.

— Cam greu i-ar veni mişelului de data asta!

— Un om ca el e în stare de orice, bagă de seamă, cu ştiu ce spun! Şi de aceea nu voiu părăsi Berlinul, până ce nu voiu fi văzut cu proprii mei ochi capul acestui individ sinistru rostogolindu-se în coş! Să aşteptăm ce rezultat va aduce instrucţia.

— Pare-se că în ultima noapte s'a mai săvârşit şi o altă crimă, în care tot Masca-Roşie trebue să fi jucat rolul principal. Dar chiar şi mie mi s'au refuzat informaţii mai amănunţite, căci Ochiu-de-Pisică mai lucrează la limpezirea chestiei acesteia chiar şi în momentul de faţă şi se aşteaptă să se vadă ce va mai descoperi.

— Să aşteptăm, să vedem ce mai aduce ceasul următor, Bertrand!

Asta-i tot ce răspunde Vipera. Cade iar pradă gândurilor negre ce o mistuie.

Unde s'o fi aflând Margot? De ce nu s'a întors dela Hogenegge? Unde s'or fi aflând scrisorile pe cari trebuise să le aducă?

Nimeni nu i-ar putea da vreun răspuns la întrebarea aceasta.

După-amiază, doctorul Bertrand a aflat ce s'a mai petrecut peste noapte. Jaful din casa bancherului Grosser a fost adus la cunoştinţă, de asemenea amănuntele întâmplărilor în legătură cu acest jaf.

Vasăzică din nou Masca-Roşie! De astădată chiar în momentul în care simţea terenul năruindu-i-se sub picioare, voia să mai dea o ultimă mare lovitură. Era chestie de două milioane.

Şi a şi pus mâna pe ele, au dispărut; pe când bancherul abia a mai putut declara cine l-a înjunghiat şi pluteşte acum între viaţă şi moarte.

Bertrand se află tocmai în drum spre Vipera, ca să-i raporteze cele aflate. Vrea să străbată piaţa Potsdam, dar agitaţia enormă ce domneşte aci la orice oră din zi, îl sileşte să-şi îndrepte atenţia asupra trecătorilor.

Deodată tresare! Dracel — nu-i acesta omul care făcuse la morgă acel artistic salto-mortale, sărind deasupra lui?

Acolo, la coloana lui Litfass, îl vede stând cu mâinile în buzunare cu pălăria dată pe ceafă — pe cât pare, iarăşi beat. Ce-o fi făcând oare?

Străinul pare să citească un afiş roşu. Faţa-i se schimonoseşte de un rânjet ironic; se apleacă mai aproape spre coloană — şi acum râde atât de tare, că şi trecătorii se opresc să vadă ce-i cu el.

Noutatea pe care el o citeşte acolo, trebuie să fie de o importanţă cu totul deosebită.

Doctorul Bertrand ia o hotărâre repede. De astădată nu trebue să-i scape omul acesta.

Îşi face loc, zorit, printre trecători. Din nenorocire, trebue să treacă strada în diagonală. Dar iată că omul l-a observat — aşa din întâmplare, cum laşi adesea să-ţi cadă privirea pe chipul unui om.

Cât ai clipi, el dispare în valurile mulţimii.

Trebue să aibă motive serioase, de se fereşte să nu fie prins.

Bertrand se repede spre el... nu vrea să lase să-i mai scape şi de astădată individul, e cât p'aci să pună mâna pe el — când iată că primeşte o lovitură puternică în piept şi cade la pământ.

În jurul lui strigăte, pumnul unui sergent de circulaţie îl împinse de-oparte. Nu lipsise decât un fir de păr ca să fie călcat de o trăsură.

Se ridică și se încredințează că de astădată nu i s'a întâmplat însă nimic, dar necunoscutul i-a scăpat.

Furios de insuccesul lui, Bertrand caută printre multele noutăți de pe coloana de afișe, ce anume l-o fi interesat într'un asemenea grad pe individul necunoscut. — Aha, murmură el, — uite că am găsit.

Pe afișe roșii autoritățile judecătorești înștiințează că în noaptea trecută bancherul Grosser a fost atacat și jefuit de suma de două milioane. Făptuitorul însuși se află arestat, dar cele două milioane n'au putut fi găsite. Se presupune că așazisul Mască-Roșie ar fi predat mapa de piele cu cele două milioane unui complice, care trebue arestat.

Procurorul fixează o recompensă de două mii de mărci pentru denunțarea acelui complice, chiar în cazul că banii n'ar putea fi găsiți.

Asta era ce citise necunoscutul, și îl făcuse să izbucnească în hohote de râs. Bertrand pornește înainte, dus pe gânduri.

Cunoaște omul acesta pe bancher? Să aibă vreo legătură cu el — sau cu complicele lui Mască-Roșie? Să facă parte chiar el din bandă?

Astea toate sunt încă taine. Într'o bună zi însă ele vor fi deslegate într'un chip neașteptat pentru detectiv.

CAP. 32

Complicea lui Mască-Roșie

Disperată, Alice a și pus mâna pe prichiciul ferestrei, ca să se arunce în curte — când deodată privirea îi cade îngrozită pe un polițist, care stă jos și observă.

Se trage speriată îndărăt. Polițistul pășește încet până sub fereastră. Alice poate observa și acta

De cum s'o arunca jos, polițistul o poate prinde; pare-se că asta și așteaptă el.

Genunchii îi tremură — alături ea și aude pe tatăl ei cum dă ordine celor doi însoțitori ai săi.

Acum bate în ușa desculată...

Mută, nefiind în stare să scoată nici măcar un sunet, Alice cade pe un scaun de lângă fereastră.

Din nou se aude bătaia în ușă — ea nu poate răspunde.

Vocea patronului intervine rugătoare și Alice are impresia că percepe chiar frica ce-i tremura în voce:

— Domnilor, dacă se poate, n'o mai speriați pe doamna cea bătrână. E cam suferindă și...

— Intru eu singur, răspunde Hartenberg scurt. — De altfel îmi pare rău că n'o pot scuti pe bătrână de unele întrebări.

— Ușa se deschide — și Alicei îi se pare că pământul trebue să se deschidă sub dânsa. Abia de ridică ochii — știe doară cine se află colo în prag. Și nici nu poate lua vreo hotărâre; gândurile și simțirea îi sunt ca împietrite.

— Iertați-mă, doamnă, dacă vă deranjez, începe Hartenberg din ușă. — E vorba de arestarea unui criminal, care probabil că s'a ascuns în casa asta — un complice al așa numitului Mască-Roșie; trebue să vă pun câteva întrebări.

Alice aude ce-i spune tatăl ei, dar nu poate răspunde — peste o clipă el o s'o și demaște!

Hartenberg privește persoana de pe scaun, care șade într'o atitudine de mare deprimare. Fața ei e doar puțin întoarsă spre el și nici lumina de aci nu e tocmai bună — și apoi, detectivul nu se așteaptă să-și găsească copila deghizată.

— Sunteți speriată, doamnă, înțeleg foarte bine, dar poliția, din nefericire, nu poate lua nimic în seamă, când e vorba de urmărirea unui criminal. Masca-Roșie și-a mai încărcat în noaptea trecută conștiința cu o tentativă de crimă, având ca mobil jaful. Sinistrul individ a furat bancherului Grosser

două milioane care desigur se află într'o mapă de piele, iar bătrânului, care l-a surprins, i-a înfipt în piept pumnalul. Asupra lui nu s'a găsit suma furată, când l-am arestat. Deci, va fi predat mapa vreunui complice, pe care-l căutăm acum. E exclus ca omul acela să fi părăsit oraşul. Toate gările sunt supraveghiate, telegraful lucrează în toate direcţiile. E deci aici — şi deoarece stăruim în presupunerea noastră că complicele trebue să se afle la „Bradul Verde", e nevoe să se cerceteze cu amănunţimé fiecare încăpere.

Iar o pauză.

De ce nu răspunde nimic femeia? Oare spaima i-a luat cu totul graiul? Ciudat!

— Aş vrea să vă întreb: văzut-aţi ceva suspect noaptea trecută?

Alice încearcă să clatine din cap.

— Şi n'aţi văzut pe nimeni afară în gang — s'ar fi putut întâmpla? Nu v'a bătut nimic la ochi?

Alice nu poate vorbi — altminteri ar fi pierdută în clipa următoare.

Deodată, Hartenberg tresare. Nu-i lucru curat la mijloc.

De ce nu-i răspunde femeia? N'a înţeles ce a întrebat-o.

Face un pas spre ea — dar, ce-i asta?

Alice a făcut fără de voie un gest de apărare cu braţele, un geamăt înăbuşit îi iese din adâncul pieptului.

Numai detectivul l-a auzit, poliţiştii stau afară, în camera întâia şi pun o mulţime de întrebări patronului.

— Nu voieşti să răspunzi? D-ta...

Se întrerupe. — Un fior de ghiaţă îi străbate tot trupul. Se clatină ca un copac bătut de vânt — asta nu-i femeie bătrână — asta-i...

Stă lângă ea, îşi pune greu mâna pe umărul Alicei. Ea se cutremură sub atingerea lui, vrea să i se arunce la picioare — ceea ce a auzit adineauri din gura lui a dus-o în pragul disperării.

— Tată — omoară-mă! vrea ea să țipe, dar nu-i vine pe buze decât un strigăt nearticulat.

O privire a detectivului sboară spre ușa neîncuiată. Afară stau polițiștii — un cuvânt mai tare și sunt aci, pun cătușe femeii acesteia și o duc cu ei. Și apoi, cu repeziciunea cu care se întinde para focului, se va răsgândi prin oraș: Alice, fata lui Hartenberg e amanta lui Mască-Roșie! Ea l-a ajutat la jaf și omor!

Cu o mișcare repede, a apăsat în jos brațul Alicei.

— Nicio silabă, nenorocito! — Noi doi — numai noi doi o să ne răfuim! exclamă el răgușit.

Ușa de alături se deschide, un polițist vâră capul înăuntru.

Ochiu-de-Pisică se retrage și chipul lui recapătă acel calm sinistru, care impusese chiar și șefului poliției.

— Să mergem mai departe, zice el scurt, — doamna aceasta n'are nici-o legătură cu chestia care ne interesează; să n'o mai speriăm!

Polițiștii se retrag fără a mai arunca o privire asupra bătrânei dela fereastră.

Hartenberg trebue să-și adune toate puterile ca să nu se trădeze. A găsit-o pe Alice, fiica lui cea orbită de patimă, care și în noaptea trecută îi paralizase brațul, când îl ridicase ca să distrugă pe bestia aceea de Mască-Roșie!

El nu trebue s'o arunce în mâinile celor doi polițiști ca părtașa aceluia — ar fi, firește, datoria lui s'o facă — dar a ales o altă soluție.

Lasă să creadă Alice că el o cruță, că n'o trădează, pentrucă e propria lui carne! Ó s'o judece el însuși, de astădată nu e cu putință vreo eroare ca la Margot.

Patronul îl privește cu coada ochiului. Bănuiește individul ceva?

Nu, nu se poate! Cu siguranță că nu știe nimic despre legătura ce există între ei.

Mai aveți și alte odăi pe gangul acesta? întreabă Hartenberg, aspru.

— O, da! se aude răspunsul grăbit, poftim la dreapta și la stânga — dar eu sunt un om conștiincios, vă puteți bizui pe cuvântul meu!

— Ticălosule! ar vrea să-i răspundă Hartenberg.

Dar nu poate vorbi. Știe acum că în celelalte odăi nu va găsi nimic suspect. Asta i-o spunea accentul de ușurare cu care răspunsese patronul.

Părăsește cu polițiștii camera Alicei. Cu toate că-i arde pământul sub picioare, nu trebue să se trădeze, ci să-și vadă liniștit de datorie. După cum era de așteptat, nu se găsește în celelalte încăperi nimic, care să poată dovedi prezența aci, în noaptea trecută a lui Mască-Roșie sau a vreunui complice.

Patronul conduce, zâmbind, pe polițiști până 'n fața ușii unde așteaptă o trăsură.

Apoi se întoarce la camera lui dela parter și stând la fereastră, își freacă mâinile.

— Ce măgari! Și ci-că printre ei s'ar afla vestitul Ochiu-de-Pisică, Sherlock Holmes-ul german! Haha! S'a dovedit și de astădată cât e de mioapă poliția noastră. Nici nu vede măcar că bătrâna de sus e o femee tânără — că e o complice a lui Mască-Roșie!

Tocmai vrea să intre în cârciumă, să tragă o dușcă de coniac, ca să-i mai treacă spaima, când se aude deodată răsunând grăbit, de trei ori clopoțelul din colț.

— Aha! râde el. — Se și anunță persoana!

Satisfăcut de farsa reușită pe care a jucat-o poliției în casa lui, urcă la etaj și intră în camera Alicei.

— Strașnic a mers! exclamă el mulțumit.

Dar holbează ochii și cască gura văzând pe tânăra fată aruncându-se la picioarele lui în prada celei mai mari agitații și desnădejdi.

— Te implor din adâncul sufletului, salveaz-mă! exclamă nenorocita, abia trăgându-și sufletul. Peste câteva minute o să fie iar aici omul care intrase la mine adineauri!

— Dar bine, ce-i cu d-ta? exclamă patronul. — Vrei să vorbești de Ochiu-de-Pisică, detectivul?

— Da, da! Nu vezi că sunt pe jumătate nebună de spaimă? Trebue să plec — să plec!

— Să pleci? De ce oare?

— M'a recunoscut! Nu înțelegi? Poate că e pe drum încoace, el singur, ca să puie mâna pe mine.

— Prostii! Dacă detectivul te-ar fi recunoscut — de ce nu te-a luat oare îndată? Atunci mi-ar fi merge rău și mie!

— Îți jur că știe că'n noaptea trecută l-am ajutat pe Mască-Roșie să fugă; el nu s'a lăsat amăgit de deghizarea asta! O să fie îndată iar aici — și atunci va urma o catastrofă groaznică.

Patronului îi revine vechea spaimă.

— Ce naiba or fi însemnând toate astea? Mi s'a zăpăcit de tot capul. Spune, o zorește el, de ce te-a lăsat atunci liberă?

— Asta e taina mea, n'o pot desvălui! Dar chiar dacă nu m'a predat polițiștilor, va veni el singur peste câteva minute să mă ia — și atunci o să-ți meargă rău și d-tale!

Această din urmă amenințare face mai mare efect asupra ticălosului, decât toate lacrimile și rugămințile fetei.

— Dar încotro vrei să pleci? Unde să te ascund? exclamă el uluit.

— Mi-e indiferent, unde — numai aici nu pot rămânea! Repede, repede! Altminteri e prea târziu.

Omul își freacă fruntea. Cel mai bine i-ar plăcea s'o știe pe persoana asta primejdioasă afară din casa lui. Căci aci, Alice poate fi găsită oricând.

Un gând îl străfulgeră.

— Așteaptă, îți aduc rochia unei servitoare care mi-a fugit zilele trecute și și-a lăsat rochia atârnată în cămăruța din față. Să te îmbraci repede — și să pleci, să-ți cauți alt adăpost!

— Nu, nu! Nu se poate așa. N'ajung la nimic cu asta, se jeluește Alice, — căci n'am acte de identitate!

— Atunci n'ai decât să iei și actele servitoarei care a fugit; mai sunt și alea în cămăruța ei.

Iese și, după câteva minute, se întoarce cu rochia pomenită.

— Ei, acum schimbă-te repede, zice el. — Cu basmaua în cap, n'ai să fii așa de ușor recunoscută. Eu aștept acolo în față, la fereastra gangului.

Iese, trântind ușa.

Alice își schimbă, cu mâini înfrigurate, rochia; pieptul îi se zbate năvalnic, respirația îi e gâfâitoare.

Tatăl ei nu trebue s'o mai găsească aici, când s'o întoarce — și el va veni, de astă e încredințată! Frica ei crește tot mai mult, buzele îi zvăcnesc de emoție.

E aproape gata cu îmbrăcatul — când iată că patronul se repede înăuntru, deschizând ușa cu o smucitură.

— Vine detectivul! Pleacă — pleacă!

Alice apucă basmaua, nu-i mai rămân decât câteva minute — când iată că privirea îi cade deodată asupra mapei. Se înfioară!

Două milioane se află în ea, — milioanele bancherului pe care Hector l-a înjunghiat. Patronul arată o scăriță dosnică, îngustă.

— Trebue să cobori pe aici, zice el cu glas gâfâitor. — Ajungi într'un gang, ce duce la o casă alăturată și, de acolo, în strada cealaltă. Odată ajunsă acolo, scapi de detectiv — fie-ar afurisit să fie!

Jos se aude un zgomot.

Alice apucă mama de piele. Știe de acum ce are de făcut. — Deodată patronul se repede la ea, cu ochii aprinși de o lăcomie sălbatecă. Și-a amintit de cuvintele polițistului, că a dispărut o sumă de două milioane, că această avere se află probabil în mâinile vreunui complice dispărut!

— Banii! gâfâie el. — Îi ai de sigur ,aici în mapă?

— Da — dar lasă-mă, aud voci! spune Alice cu grabă înfrigurată.

Două milioane! Patronului să-i vie ameţeală, nu alta! Sfinte Dumnezeule, cum de nu s'a gândit mai devreme la una ca asta?

— Lasă banii la mine! zice el gâfâind. — Ţi-i păstrez eu — poţi avea încredere în mine. Ce să-i mai târăşti după d-ta!

Alice şovăie, cu toată primejdia în care pluteşte.

— Vrei să înapoiezi cumva banii aceştia bancherului? exclamă ea.

El o priveşte uluit.

— Dar ce? Ai înebunit? zice el. Dă-i încoace!

— Nu ,nu acum!

Alice a recunoscut lăcomia în privirile omului acestuia.

El o înşfacă.

— Adu banii încoace, ce naiba! strigă dânsul.

Se încinge o adevărată luptă între ei pentru mapă. PPatronul, pe care gândul la o sumă atât de enormă l-a îmbătat cu totul, a şi ridicat pumnul — dar, pe neaşteptate, fata desnădăjduită îi trânteşte un pumn în obraz, între ochi, astfel că se pomeneşte la perete, clătinându-se.

— Blestemată muiere! abieră el.

Alice sboară în fugă scara îngustă, în grabă, cade jos, se ridică şi fuge mai departe.

— Ce târfă afurisită! gemu patronul.

Deodată faţa-i căpătă o expresie surâzătoare. În pervazul uşii gangului care răspunde spre stradă apare chipul lui Hartenberg.

Îndată porneşte în întâmpinarea detectivului.

— Cu ce vă pot servi? zice el frecându-şi mâinile. — Poate că au mai uitat domnii ceva?

Detectivul îl examinează cu o privire sfredelitoare, de parc'ar vrea să-i citească în adâncul sufletului.

Cereţi mâine numărul 23 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

— Trebue să mai pun o întrebare doamnei aceleia bătrâne. Mai e aici?

— De sigur, de sigur că da! îl încredinţează patronul. — Cum ar fi putut să plece în aceste câteva minute? Vă rog numai să bateţi la uşă!

Stau amândoi la uşa ce duce în camera Alicei.

— N'am nevoie de d-ta, lasă-mă singur cu doamna! zice aspru Hartenberg.

Vocea-i e răguşită.

In sălbatecă teamă că Alice i-ar mai putea scăpa în ultimul moment, s'a întors cât a putut de repede la „Bradul Verde".

Apoi însă, îşi mai spunea că unde s'ar fi putut ea oare duce, acum, când Masca-Roşie zace la închisoare?

Patronul se retrage. Detectivul nu poate observa clipitul fals al ochilor săi şi deschide uşa cu o smucitură, văzând că nu-i se răspunde la bătaie.

Pieptul îi se sbate puternic. Cu ochii minţii o vede pe Alice în faţa lui, zăcând zdrobită sub povara vinei sale.

Dar n'aruncă decât o singură privire prin camera întâia — ştie de acum, că ea a fugit, poate chiar în clipa asta!

Haine zac răvăşite peste tot — alături o perucă albă — un scaun a fost răsturnat în grabă.

Se repede în camera alăturată. Poate că s'a ascuns acolo, căci în asa de puţin timp, abia de a avut timp să se schimbe.

Smulge rochia atârnată în colţul odăii, se uită prin cufere — apoi se repede afară, deschide uşa spre gang şi cu o mişcare fulgerătoare apucă pe patron, care probabil că păndise la gaura cheii şi se bucura de desamăgirea detectivului.

— Ticălosule! Ai lăsat-o să fugă! strigă el, pierzând pentru moment vestitul său calm. — Mărturiseşte unde se află! Trebue s'o găsesc — trebue cu tot dinadinsul să pun mâna pe ea!

Patronul, care, după cum ştim, n'avea conştiinţa

curată, se liberează cu greu din strânsoarea de fier a detectivului.

— Nu știu de nimic — nu te înțeleg! Sunt negustor cinstit și mă voiu plânge superiorului d-tale de tratamentul la care mă supui.

Hartenberg se stăpânește. In chipul acesta n'o să ajungă la nicio țintă, asta trebue s'o recunoască.

— Poți să te plângi oricui poftești, domnule! zice el tăios. — Dar urmarea pot să ți-o spun depe acum: Hotelul d-tale, care e o speluncă în care se adăpostesc tot felul de indivizi suspecți, închis. N'am găsit azi, firește, ceea ce căutam — dar acum va fi sunt sigur de un lucru: că doamna cea bătrână n'a fost decât o persoană deghizată, căreia i-ai ajutat acum câteva minute să fugă de aici.

Patronul devine obraznic.

— Așa? Și de ce n'ați descoperit atunci îndată noutatea asta? Ați fost doar singur în odaie cu doamna cea bătrână!

Hartenberg duce mâna la frunte. Cu forța nu mai poate obține nimic aici.

Cumpănește. Să-i ofere omului o recompensă, dacă-i trădează unde s'a refugiat Alice?

O recompensă ca să-i trădeze pe copila lui?

Nu. n'ar folosi la nimic!

— Tot o găsesc eu! Nu poate fi departe de aici, exclamă el hotărât.

Zărește scara cea mică din fund și se repede într'acolo. Pe treapta de sus se află o batistă. O ridică repede — în colțul acesteia zărește inițialele A. H. brodate de însăși mâna Alicei.

Cu pumnii încleștați, se repede pe scară în jos.

— Cale bună! Fi-re-ar a dracului toată poliția! îi zice în batjocură patronul, rămânând sus. Două milioane! O, cum de n'am putut pune mâna pe ele!

CAP. 33

Fără noroc, fără pace

Au trecut două zile. Tot orașul nu mai vorbește de nimic altceva, decât de arestarea vestitului Mască-Roșie. Interogatoriile polițienești durează de dimineață până seara; dar ceea ce e așteptat de public cu cea mai mare ardoare, nu se realizează — o clarificare asupra misterioasei persoane a acestui om sinistru, care zace rănit în secția arestaților dela „Charité". Zadarnice sunt toate încercările de a-l sili să facă mărturisiri asupra persoanei, asupra trecutului, complicilor și faptelor sale.

Tot ce răspunde cel atins de glonțele lui Ochiu-de-Pisică biruitorilor săi, este:

— „Cariera mea nu e încă, nici de cum sfârșită. Nu mă gândesc câtuși de puțin; să vă ofer dv. și Berlinului plăcerea executării mele! Căutați-vă pentru asa ceva alții mai naivi ca mine. Când oiu socoti eu că a venit timpul, îmi găsesc o gaură pe unde să pot fugi. De asta să n'aveți nicio grijă"!

Un asemenea fel de a vorbi era nou pentru toți. Cu toate că Mască-Roșie zăcea în secția bolnavilor, se luaseră, totuși, cele mai aspre măsuri de siguranță, ca să-i ia orice speranță de evadare. In personalul de pază se putea avea încredere, cu atât mai mult cu cât fiecare persoană își punea în joc propria existență în caz de vreo neglijență.

Arestatul n'avea voie să primească niciun fel de vizită, în afară de funcționarii poliției și ai Justiției; de asemeni nu-i era îngăduit să scrie nici-un rând cât de nevinovat.

Cu toate astea, el nu era deprimat. Ochii lui mari priveau chiar cu ironie pe reprezentanții legii, când veneau mereu să-l iscodească.

De cele mai multe ori nu răspundea absolut nimic, sau își întorcea fața spre perete.

— Căutați să deslegați tainele vieții și ale tre-

cutului meu singuri de tot, domnilor! le spunea el. — Pentru ce altă luați leafă?

Nu se ajunse deci la nimic. Aranka, complicea lui, nu era în stare să răspundă unui interogatoriu, plutea încă între viață și moarte. Cât despre prințul Utașin și ceilalți, cari luaseră parte la serbare, nici urmă.

Mai mult îl sâcâiau pe arestat să spuie cine-l însoțise când se dusese la vila bancherului și unde au ajuns cele două milioane furate.

— Când oiu fi liber, le găsesc eu, zicea Mască-Roșie râzând...

Timpul se schimbase în bine. Un soare strălucitor poleia grădina zoologică a Berlinului, pe când Masca-Roșie zăcea la „Charité".

Razele lucitoare cad și asupra unui parc, aproape de Kurfürsendamm, un colț de pământ liniștit, care e înconjurat spre stradă de un zid înalt.

Este parcul palatului Bergen.

Margot s'a întremat aproape cu totul din groaznicele întâmplări ale ultimelor zile — trupește cel puțin, căci rănile tainice care-i sângerează inima, nu sunt de leculț, firește!

Ea trece drept moartă, asta o știe. Tânărul baron Bergen, căruia ea i-a destăinuit cea mai importantă din ultimele ei întâmplări, îi făgădui, sub cuvânt de onoare, că-i va păstra taina atâta vreme cât i-o va cere ea.

El știe că ea e fiica bătrânului Hartenberg și că omul acesta a dat-o drept moartă — dar Bergen nu știe de ce și-a izgonit detectivul copila din casă pentru a doua oară. Asta n'ar fi fost în stare Margot să i-o destăinuiască.

Mască-Roșie a fost arestat și nici bănuiala de a fi săvârșit crima asupra contelui de Hohenegge nu mai planează asupra lui Margot. Ea ar putea păși în fața lumii și să strige sus și tare: „Mi-ați făcut o mare nedreptate, nu sunt asasină și nu sunt nici moartă. Am văzut în noaptea ceea pe după portieră o față acoperită cu o Mască roșie!

Dar toate astea ea nu le poate spune, pentrucă

e legată de Leoniei de Brissac prin îngrozitoarea taină a scrisorilor, pe cari aceasta îi le-a furat!

De asemenea nu poate vorbi deschis din pricina tatălui ei, căci el a dat-o drept moartă, o persoană străină a fost chiar îngropată în locul ei, după cum i-a comunicat Bergen.

Nu vrea să aparție de bună voie morților, și nici Eberhard n'are s'o trădeze, o s'o uite chiar curând, ca soț al celeilalte!

Gândul la soarta Alicei, care n'a fost arestată împreună cu Masca-Roșie, o înfricoșa tot mai mult. Unde s'o fi aflând nenorocita?

Despre asta nici nu poate vorbi ea baronului.

Erwin de Bergen, care s'a instalat acum deabinelea ca stăpân și moștenitor în palatul Bergen, o înconjoară cu atâtea atenții și menajări, că Margot privește adesea cu tristețe viitorul. Ea simte ochii lui odihnindu-se asupra trupului ei, vede cum uneori chiar un val de sânge îi năvălește în obraz, — și ea bănuiește că Erwwin de Bergen nutrește pentru ea mai mult decât simplă prietenie.

Să-i fie oare și aceasta fatal?

Dacă el i-ar vorbi de asta, ea ar trebui să plece de aici, cu toate că i-ar fi fost drag să mai rămâie câteva zile să se odihnească și ca să culeagă în taină unele informații despre Alice.

E după amiază și Margot iese din casă, îngândurată, ca să se ducă în parc, unde n'o vede nimeni, și poate să-și lase frâu liber gândurilor ei dureroase.

Femeia cea simplă, nevasta grădinarului, care o îngrijise, a rămas mai departe în slujba ei pentrucă așa îl rugase Margot, deși el ar fi voit să-i aducă o cameristă.

Bătrâna o însoți și de astădată, cu un fotoliu, pe care-l așează pentru Margot, într'un loc răcoros.

Apoi se întoarce în casă, pe când Margot se așează, privind visătoare peste luciul apei micului bazin, lângă care se află fotoliul.

Ar vrea să înlăture gândurile ce o mânau spre

Hohenegge și Eberhard, dar ele revin mereu și nu vor să-i dea pace!

— O să se căsătorească cu Leonie și o să fie nenorocit cu ea, căci nu-l poate face fericit, șoptește ea fără a-și da seamă. — Și eu, atât de nevinovată de toate câte s'au petrecut, zac aci cu mâinile încătușate și nu pot crâcni, nu-l pot smulge din brațele nenorocirii!

Tresare speriată. E oare cineva în apropiere? I-o fi auzit cineva cuvintele?

Erwin de Bergen apare printre crengile plecate ale unui arbust înflorit.

Ochii i se luminează când o zărește pe Margot, care stă întinsă în fotoliu, îmbrăcată într'o rochie de vară, luminoasă, vaporoasă.

— Ești supărată pe mine Margot, exclamă el, că te-am deranjat din reveria d-tale?

Ii duce la buze mâna și ea nu poate decât să zâmbească dureros. Erwin de Bergen are o inimă bună, în sufletul lui trăiește o adâncă compătimire pentru toți cei apăsați, asta o știe ea prea bine.

Oricâți ani ar fi trecut asupră-i afară din casă, ca fiu rătăcit, în el nu s'a pierdut totuși miezul nobil și de viță veche.

— Margot, începe el din nou, așezându-se lângă ea pe o buturugă, — ai auzit o mină așa de bună, de parcă n'ai fi dat niciodată ochii cu moartea!

Își trece mâna peste frunte de parc'ar căuta cu totul alte cuvinte

— Viu tocmai dela prefectura poliției, urmează el. — Mi s'au mai pus tot felul de întrebări. Sper că în sfârșit mi se va da pace. Și mai știi că omul acela misterios a furat în aceeași noapte în care l-am prins aici, suma de două milioane dela bancherul Grosser? Banii îmi aparțineau de fapt mie. Un complice de-al lui mai ține și acum banii ascunși.

Margot bănuiește cine e complicele și e cuprinsă de un tremur ușor.

— Da, e ceva de neînchipuit! Omul acesta, pe cât se pare, exercită o putere demonică asupra tuturor acelora pe care-i atrage spre el! Nimeni nu vrea să-l trădeze — numai această Aranka a încercat s'o facă din gelozie, pentrucă el voia să-și dăruiască altei a inima!

Margot îndură chinurile iadului — despre Alice vorbește el — despre sora ei, care a căzut, nevinovată, pradă acelui demon!

— Și pe contele de Hohenegge l-am întâlnit acolo, urmează Erwin. — Moartea tatălui său tot n'a fost încă clarificată, chiar dacă bănuiala a căzut asupra lui Mască-Roșie. Margot — nu fii supărată pe mine că-ți vorbesc de omul acela. Știu că l-ai iubit odinioară și că a vrut să te ia de soție — dar atunci când s'a născut groaznica bănuială, te-a izgonit. Aș fi în stare să-l urăsc pentru suferințele pe care ți le-a pricinuit!

Margot respiră greu.

— O, te rog, domnule baron, implorâ ea, nu-mi vorbi de el!

— Ba da, Margot, și iartă-mă dacă nu te ascult

de data asta! exclamă turburat tânărul baron. — Margot — n'ai observat că din ceasul în care te-am găsit jos în fântâna părăsită, lupt cu mine însumi, pentrucă nu-mi pot birui inima sălbatecă, nestăpânită? Spune-mi, Margot, — mai iubești și azi pe baronul de Hohenegge?

Sărmana își apasă mâinile pe pieptul zbuciumat. Iată că a venit ceasul de care ea se temea atât!

— O, te rog, scutește-mă de răspuns! șoptește ea. Știi doar cât am suferit, cum sângerează încă toate rănile!

— Eu însă, vreau să le vindec, Margot! rostește Erwin cu căldură, neputându-și stăpâni valul de simțiminte ce-l cotropește. — Răspunde — îl mai iubești pe el, pe conte?

Nenorocita trebue să răspundă — împotriva sentimentelor sale — sub povara tainei ce-i pecetluiește gura:

— Nu — nu-l mai iubesc!

Cuvintele acestea le rostește cu sfâșiere, dar Erwin n'aude decât cuprinsul lor. Triumfător, se aruncă la picioarele ființei iubite.

— Margot, știu câte ai îndurat, știu că a fost o minciună grosolană ceea ce falșul baron a mărturisit împotrivia d-tale în fața contelui de Hohenegge, cu gândul de a te ponegri — n'ai fost niciodată amanta lui Mască-Roșie! Să mai scot, oare, la lumină ce ticăloșie l-a îndemnat la asta? Mie mi-e deajuns că vrei să uiți pe contele de Hohenegge. Nici n'a meritat mai mult, căci te-a lăsat singură în cele mai amarnice ceasuri ale vieții.

Margot — spune-mi că vei încerca să-mi dăruiești mie, călătorului lipsit de patrie, dragostea d-tale. — Spune-mi că mult încercatul fiu rătăcit nu ți-e cu totul indiferent — și voiu lupta până la ultima picătură de sânge ca să-i dobor pe aceia ce vor încerca să uneltească împotriva d-tale!

Se uită cu patimă la buzele ei, care capătă o paloare mortală și sare în sus, speriat.

— Margot — Dumnezeule! Te-am turburat atât

de rău! Doar un singur cuvânt drăguț — și voiu aștepta, oricât vei dori!

Dar nenorocita îl privește doar cu o căutătură implorătoare.

— Dă-mi răgaz, domnule baron — nu pot — nu-ți pot răspunde azi! șoptește ea, turburată până 'n adâncul sufletului.

El se înclină cu tristețe.

— Dorința d-tale, Margot, e întotdeauna o poruncă pentru mine. Îți voiu trimite îngrijitoarea. Te simți rău, văd!

Și se depărtează cu capul plecat.

— Doar nu-l pot feri cu o minciună—murmură Margot, și inima i se frânge de durere.

Noaptea s'a lăsat asupra parcului Bergen. Margot n'a mai ieșit din camera ei, dând de înțeles că vrea să se odihnească.

O ușă dosnică se deschide și o femeie voalată, iese în noapte.

Este Margot. Trebue să plece, să fugă, nu mai

poate rămâne aici! Câteva rânduri scrise cu adâncă durere vor putea spune mâine lui Erwin că și-a luat rămas bun pentru totdeauna!

Cunoaște o ieșire din parc — aceeași portiță de care se mai folosise odată. Iat-o ajunsă acolo — o deschide — iese pe stradă și — în clipa următoare scoate un strigăt pe jumătate înăbușit... În fața ei, în lumina lunii, stă un bărbat, pe care-l cunoaște prea bine!

Strada e pustie, sunt ei doi, singuri, nimeni nu se arată.

— Vasăzică, totuși! exclamă Ochiu-de-Pisică cu glas înăbușit, căci este chiar el, tatăl lui Margot, cel care-o întâmpinase aci. — Nu degeaba m'am postat aici noaptea. Trebuia să aflu pe cine ascunde la el baronul de Bergen!

Margot și-a revenit. Se reazemă de zidul înalt, cu ochii îndreptați asupra omului, care e tatăl ei, care a respins-o de două ori dela el fără de milă, care a aruncat-o printre morți — pentrucă nu voia să rabde rușinea în casa lui!

Dar nu mânie umple sufletul ei, ci doar adâncă, negrăită milă pentru el.

— Ce vrei dela mine, tată? zice ea sfioasă în șoaptă.

— Răspunde mai întâi, cum de ai ajuns la palatul Bergen!

— Căutasem în noaptea aceea în care m'ai izgonit de pe pragul tău, pe biata Alice!

— Aici la falsul baron? În noaptea ceea doar nu fusese încă demascat!

— N'o știam; am căzut victima unei erori, căci Masca-Roșie mă sechestrase aici și o femeie îl ajutase!

— De ce te-au sechestrat?

Margot simte sângele năvălindu-i la tâmple.

— S'a făptuit o ticăloșie cu mine — dar nu mai întreba, nu pot să spun despre ce era vorba, căci taina aceea, care-mi mai pecetluise limba, mă leagă și azi, din nou!

— Și-ai avea toate motivele să pui capăt mis-

terellor astea! exclamă el. — Vrei să răspunzi ce s'a întâmplat cu tine și în ce constă ticăloșia?

— Ei bine, află: Masca-Roșie susținea față de contele Hohenegge dupăce l-a atras în palat, că eu — că — eu aș fi amanta acestui criminal.

— Și n'ai fost?

— O crezi chiar așa decăzută pe copila ta?

— Am auzit doar singur mărturisirea ta, și mi-a fost destul! Ești o prostituată!

— Eberhard a vrut să se căsătorească cu mine! Mi-a jurat-o cu cele mai sfinte jurăminte, ar mai face-o și azi, dacă i-aș putea spune tot adevărul!

— Iar vechile povești! M'am săturat de prostiile astea! exclamă el cu glas înăbușit. — Să isprăvim odată! Afară la Morgă zăcea o femeie moartă, care a fost îngropată sub numele tău. Aș fi putut împiedeca asta, dar n'am vrut. Mai bine să fii moartă, decât o prostituată ,decât amanta contelui de Hohenegge! Cine vrea oare să împiedice ca prima bănuială să fie din nou aruncată asupra ta? Amanta tânărului conte, care vrea să se căsătorească cu alta, avea toat emotivele, să omoare pe bătrân!

— Sunt nevinovată, tată, o știi sigur!

— Bine! Dar acum îi s'a dat tânărului conte dovada că ești amanta criminalului internațional, amanta lui Mască-Roșie — sau ai fost! Și tocmai el trebue să fie amestecat în crima dela Hohenegge — nu crezi tu că bănuiala abia slăbită va prinde și mai mult rădăcini, de îndată ce se va afla asta?

— N'am avut nimic deaface cu sinistrul criminal! Dumnezeu mi-e martor! exclamă Margot. — A vrut să mă omoare, m'a aruncat într'o fântână părăsită din pivnițele palatului — și numai o întâmplare m'a salvat!

Detectivul își privește fata cu asprime.

— Tânărul baron Bergen, nu-i așa?

— Da — el!

— Și de ce te-a ținut până azi, până în ceasul acesta, ascunsă în palatul lui? Bănuisem eu o taină, de aceea m'am pus la pândă!

— Imi cunoștea nenorocirea!

— Știe că ai fost amanta contelui de Hohenegge?

— Că am fost logodnica lui — da.—

— Știe oare și cât de departe a ajuns dragostea voastră?

— De ce mă chinuiești așa de crunt, tată!

— Trebue să știu totul, ca să hotărăsc dacă te pot aduce sau nu, înapoi între cei vii!

— Află că baronul nu știe încă aceasta din urmă. Prea mi-era rușine!

— Așa! Incă ceva — de ce nu mi-a comunicat mie cel puțin că te-a găsit?

— Eu l-am ruagt să tacă!

— Aha și acum te găsesc noaptea la zidul palatului său! Pe cât se pare, e la mijloc o fugă tainică! Pentru ce asta?

— Fug dela el — pentrucă mă iubește, pentrucă vrea un răspuns dela mine! ingână ea.

— Și el? Hahaha! — Vasăzică dintr'o mână într'alta!

— Tată! Pentru numele lui Dumnezeu, nu rosti asemenea cuvinte îngrozitoare! îl imploră sărmana. — E oare vina mea dacă baronul îmi dăruiește inima sa? Că fug de el, că plec de aci în taină, nu e asta o dovadă că nu simt absolut nimic pentru el?

— Dar poate că i-ai dat speranțe.

— Niciodată, tată, ți-o jur!

Detectivul clatină din cap — privește întunecat în gol.

— Până nu de mult mai aveam doi copii, singurul lucru care mai arunca o rază de lumină în posomorâta mea viață. M'a ajuns lovitură peste lovitură — una mai grea ca cealaltă! Tu, amanta unui conte, care nu te va putea face niciodată soția lui! Sora ta Alice, dispărută — a căzut în mâinile celui mai groaznic dușman al meu, Masca-Roșie! Știi că ea s'a dat de partea lui, că s'a aruncat între el și tatăl ei?

— Nu — de unde să fi știut asta? Dar îmi amintesc de câteva cuvinte îngrozitoare, pe cari mi le-a aruncat omul sinistru, când voise să mă omoare.

— Ce spunea?

„— Sora ta, Alice, a devenit complicea mea; ea mi-a ajutat să fur două milioane!

Ochiu-de-Pisică strânge pumnii.

— Câinele mă poate înfrunta, îmi poate fura propriul meu vlăstar — și izbutește! El, ale cărui mâini sunt pătate de sânge omenesc, el care pășește din crimă în crimă, el se și bucură de desnădejdea mea!

— Nu e arestat?

— Da, dar își bate joc într'una, asigurând că tot noi vom rămâne de ocară și că în ziua pe care el o s'o găsească nimerită, o să dispară! Și unde a ascuns-o pe Alice, unde sunt cele două milioane furate, refuză cu îndârjire să spuie.

— Și ce ai de gând să faci, tată?

— Vei auzi îndată! Doar o hotărâre energică mai poate rezolva groaznica situație. Te-am găsit. Mă vei urma la prefectura poliției. Declar că mă înșelasem, când am presupus, că femeia ceea înecată ar fi fiica mea. Dar tu va trebui să dai cele mai amănunțite declarații despre toate lucrurile misterioase pe cari le-ai trăit la Hohenegge și mai târziu, până în ceasul acesta! Vei fi confruntată cu contele Eberhard de Hohenegge, de aseménéa cu baroana de Brissac, căci tocmai pe persoana aceasta ciudată a căzut bănuiala mea. Trebue clarificată pe deplin afacerea asta și, apoi, vreau să aud chiar din gura contelui, dacă vrea sau nu să se 'nsoare cu tine!

Detectivul a vorbit cu un calm de fier.

Dar Margot se smulge și se retrage spre zid.

— Și dacă refuz să fac ceea ce tu îmi ceri? zice ea cu glas frânt.

Ochiu-de-Pisică rămâne ca lovit de trăznet.

— Refuzi să te întorci în viață, când eu, tatăl tău, îți întind mâna? gâfâie el.

— Da, răspunde Margot, luptând să-și recapete respirația, — nu te pot urma! Nu pot fi soția contelui de Hohenegge, nu pot da nicio lă-

murire asupra tainelor castelului, — nu vreau să fiu pusă față 'n față cu baroana de Brissac — și mai puțin cu contele! Lasă-mă să fug mai departe în urgie, în moarte; nu te pot urma!

— Vorbești ca 'n pragul nebuniei! Dacă nu mă urmezi de bună voie, atunci te târăsc cu forța! O să vedem dacă în fața prefectului poliției și a judecătorului de instrucție vei mai persista în refuzul tău!

— Fii îndurător, tată! strigă Margot disperată. — Nu mă sili la un pas, care ne va face pe toți cu mult mai nenorociți.

— Risc orice! Vino!

Iar îi apucă mâna și, ea încercând din nou să se smulgă, se iscă o luptă între ei doi.

Deodată răsună pași, și încă înainte ca detectivul să-și dea seama cine e persoana care-i surprinde aci, un domn apare înaintea lor. Pe hainele-i elegante e aruncată o manta subțire.

Margot ridică ochii, privirile ei întâlnesc pe ale bărbatului — și un strigăt îi scapă din gâtlej, — e chiar contele Eberhard; el e cel care a surprins acum pe tată și fiică.

— Margot! exclamă el tare.

Detectivul își desface mâinile de pe brațul fetei și se trage îndărăt, iar Margot își acoperă fața.

Cereți mâine numărul 24 futuror chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Hârtie maculatură

cu prețul de Lei 10 kilogramul

se află de vânzare la

Librăria IG. HERTZ, Calea Victoriei 5

Pentru en-gros, prețuri speciale

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5.

Apoi, privește sfioasă spre amândouă părțile, dar cât de departe ar ajunge, chiar de ar voi să fugă?

— Ah, d-ta ești, domnule conte? zice cu glas aspru Ochiu-de-Pisică. Ți-ai dat cumva întâlnire cu Margot aci la zidul parcului? Ar fi chiar foarte ciudat, dacă un simplu hazard v'ar fi făcut să vă întâlniți la asemenea oră!

— Lăsați-mă să vă explic în câteva cuvinte, că n'a fost la mijloc nicio înțelegere cu Margot! zice contele. — Ea se afla în palatul Bergen, după cum știam. Tânărul baron a salvat-o. Dar Margot a refuzat să-mi vorbească, cu toate că o implorasem. Dece, nu știu, și aș fi avut nemărginit de multe a-i spune! Am fost nebun, de am putut s'o cred un timp vinovată; sunt gata, dac'ar fi nevoie, să îndrept cu jertfirea întregei mele averi greșeala ce am săvârșit-o împotriva ei. O rup încă azi cu verișoara mea Leonie de Brissac, pe care mi-a hotărât-o de soție tatăl meu muribund — dar Margot trebue să declare sincer ce s'a petrecut în noaptea aceea nenorocită, ea trebue să rezolve contradicțiile din ființa ei. Ridic în clipa asta mâna și jur: Cred în fidelitatea ei, știu că n'a fost amanta lui Mască-Roșie! O înscenare diabolică mi-a orbit ochii, mi-a asurzit urechile, vreau să birui perfidia și mârșăvia — dar ea trebue să-mi ajute cinstit în toate astea! Pot vorbi ca bărbat altfel, domnule Hartenberg?

In tot timpul acestor declarații, detectivul nu și-a slăbit fața din ochi.

— Retrag tot ce am spus și am gândit împotriva d-tale! zice el adânc mișcat. — Margot va ști ce are de făcut!

— Margot! o roagă contele, emoționat, ai auzit ce am spus adineauri?

Ea înclină doar obosită fața palidă, pe când pieptul îi se bate năvalnic.

— Și n'ai niciun răspuns pentru mine? Îți ofer totul — mâna mea, viața mea, scutul meu împo-

triva tuturor relelor! — Dumnezeule! — De ce nu vorbești?

Cu greu își adună nenorocita gândurile, cuvintele.

— Nu pot— nu! — Dumnezeu să se îndure de mine!

— Cum — nu poți să răspunzi, Margot? Nici acum? Dar gândește-te la ceea ce faci! exclamă Eberhard cutremurându-se.

Apoi o privește ca pe o străină.

— De unde vii la ora asta? Te-a gonit baronul? Pe mine m'a împins un dor de neînvins spre palatul în care te știam! Ce s'a petrecut pe după zidurile acelea?

— Lăsați-mă — lăsați-mă! răzbește un strigăt al desnădejdii de pe buzele lui Margot. — Mă chinuiți de moarte — nu mai pot îndura asta — nu mai am cămin, nu mai am tată — am pierdut totul.

Vrea să fugă, dar Eberhard îi aține calea. Tremură din tot trupul, de agitat ce e.

— Nu, Margot! Nu te las să pleci de lângă mine în starea asta! exclamă el. — Aici se petrece ceva groaznic și misterios! Te silește cineva să taci, cineva care vrea să te calce în picioare, numai ca să-și ajungă o țintă! Dar eu nu rabd una ca asta. Voiu lupta împotriva acestei josnicii, acestei perfidii! Dar trebue să-mi ajuți și tu!

Și întinde brațele după dânsa; ea însă se retrage îngrozită.

— Nu vreau să vorbesc — fii soțul celeilalte! Fii fericit! Mă voiu ruga pentru fericirea ta! Dar pe mine uită-mă — lasă-mă să mor, să mă prăpădesc!

— Margot, pentru numele lui Dumnezeu, vino-ți în fire! zice contele gâfâind. — Eu n'o iubesc pe Leonie! Mi-a înflăcărat doar simțurile, dar de când mi-am revenit, ea mă lasă cu totul rece. Pe tine însă te iubesc, noi doi ne-am aparținut odinioară cu fiecare bătaie a inimii, cu fiecare gând — nicio altă femeie nu va fi vreodată soția mea! Spune-mi cum

de ai ajuns în palat, cine ți-a vorbit acolo și de nu e cumva amestecată chiar Leonie!

— Nu, nu!

— Atunci altcineva! Nu te las de lângă mine; chiar și tatăl tău așteaptă ca să rămâi cu noi. Domnule Hartenberg, te rog, adu o trăsură și vino și d-ta cu noi. Aici pe stradă nu-i locul nimerit pentru a a ne sfătui mai departe!

— Sunt gata să fac orice, domnule conte, zise detectivul. Niciun bărbat n'ar putea proceda și vorbi mai nobil decât ai făcut d-ta în clipa aceasta.

Și vrea să se depărteze, dar Margot capătă în desnădejdea ei, noi puteri, nebănuite.

— Stai, tată! strigă ea, ridicând fața ei palidă ca de cadavru. — Eu nu sunt aceea, pe care o vede în mine contele Eberhard — eu nu-i mai pot aparține, sunt pierdută pe veci pentru el.

— De ce? — de ce? exclamă Eberhard.

— Pentrucă.... pentrucă...

Ea îl privește adânc întristată, cu ochii ei ca viorelele, de parc'ar vrea să-și ia rămas bun pe toată viața.

— Pentrucă am devenit amanta lui Mască-Roșie, de bună voie — după cum am și spus-o el.

— Nu; minciună! strigă contele, trecându-și mâna peste frunte, care parcă sta să-i plesnească sub năvala de gânduri năpraznice.

— De bună voie — cum am devenit și amanta tânărului baron de Bergen, care m'a salvat din fântână!

Urmează o tăcere mormântală.

Cei doi bărbați, tatăl și contele, privesc țintă pe aceea care vorbise. Poate vorbi astfel o fată care nu poartă vre-o vină?

Eberhard strânge pumnii de mânie și disperare.

— Dacă baronul a abuzat de groaznica ta situație, pentrucă erai fără apărare, să știi că va muri de mâna mea! zice el cu voce sugrumată.

Iarăși clatină Margot căpșorul.

— De bună voie am fost a lui — eram stăpână

pe voința mea — căci voiam doar să mă descătușez de vechile legături!

— Descătușată — dar copilul tău — al nostru?

— Dumnezeu să-l aibă în sfânta lui pază!

Margot vede pe Eberhard clătinându-se și acoperindu-și fața cu amândouă mâinile. Un sunet înăbușit, ca un hohotit, se aude — ca un plâns cutremurător, plânsul unui bărbat care și-a pierdut fericirea!

Tatăl ei însă ridică pumnul, ca s'o lovească.

— O tărfă e fiica mea! — Fii blestemată!

Margot aleargă dealungul străzii ca gonită de furii. **(Vezi ilustrația copertei).**

Ea mai aude multă vreme răsunându-i în ureche strigătul înăbușit al tatălui.

Abia de știe ce spusese ca să se smulgă, dar și-a atins scopul — nici Eberhard nici tatăl ei n'o urmăresc. De acum nu-i va mai aține calea nici-unul, ea va rămâne moarta care a fost expusă la morgă și apoi îngropată.

Și nici pe tânărul baron nu-l va mai vedea; e mai bine așa! Poate și să moară ea, — Eberhard însă, omul pe care-l iubește să fie fericit, s'o uite pe Margot a lui și să rămâie stăpân pe Hohenegge!

CAP. 34

Demonul aur

In goană nebună, Alice a ajuns, prin casa vecină, într'o stradă dosnică, în care e în siguranță pentru moment.

Tatăl ei o fi fost reținut destulă vreme de către patronul „Bradului Verde", și poate că s'o fi priceput omul să-i ascundă ieșirea asta.

Dar încotro s'o apuce acuma?

Deocamdată poartă rochia unei străine, a unei cheltnerițe, posedă chiar și hârtiile acesteia, ca să se poată legitima. Ii se încrețește pielea, când se

gândește la hotelier, care voise să-i smulgă geanta, când își dăduse seamă că se află în ea cele două milioane. Ce i s'ar fi putut întâmpla, dacă el ar fi știut asta mai din timp?

Merge înainte, fără vreo țintă. Ajunge la o piață mai mare și acum abia respiră ceva mai ușurată. Prea marea ei grabă ar putea bate la ochi. Trebue să se liniștească, oricât i-ar veni de greu.

Oamenii se opresc în fața unei coloane de afișaj. Tocmai se lipește o încunoștiințare.

Fără de voie, Alice aruncă o privire asupra afișului și se sperie așa de tare, încât e aproape să se trădeze.

Autoritățile polițienești acordă o mare recompensă aceluia care va aresta sau va denunța pe complicele lui Mască-Roșie și va aduce cele două milioane pe cari misteriosul criminal le-a furat dela bancherul Grosser, pe care l-a înjunghiat.

Dacă cei din jur ar putea bănui, că fata asta atât de simplu îmbrăcată și care stă atât de sfioasă de o parte, duce cu sine în geanta pe care o poartă la subsuoară suma aceea enormă, s'ar năpusti ca fiarele asupra ei; de asta e sigură. Cuprinsă din nou de groază, pornește mai departe; îi se tot pare că descoperă ochi de polițiști în toate privirile care-o examinează fără de nicio bănuială.

Fără ca să se gândească la mâncare și la băutură, rătăcește ceasuri întregi, și puterile sunt gata s'o părăsească. Fusese mânată de gândul de a înapoia bancherului cele două milioane, banii păcatului.

Nu-i fu chiar așa de greu de găsit casa, în a cărei apropiere așteptase noaptea, pe când Masca-Roșie executa jaful și crima. Dar nenorocita nu îndrăznește să treacă pragul porții.

Ce să spuie oare?

N'o să-i se ia banii așa cu una cu două, asta e limpede ca ziua. Va fi reținută și dusă la poliție. Și apoi? Complicele lui Mască-Roșie e căutat pretutindeni, s'a pus chiar un premiu pentru prinderea lui. Autorităților nu le e numai de bani.

Alice se bate cu gândul de n'ar fi bine să lase geanta cu bani în vestibulul vilei, poate cu câteva rânduri scrise.

Dar scutură curând din cap. Lăcomia omenească e prea mare. Poate da de suma asta enormă un om cinstit chiar — şi momit de aur, devine răufăcător! Sustrage banii! Între o sută de inşi, cine ştie dacă s'ar găsi unul măcar, care să reziste unei asemonea ispite.

Ea nu îndrăzneşte să pătrundă în casă, nu trebue să fie arestată, ca s'o ia poliţia în cercetare, s'o silească să spuie ce ştie despre Mască-Roşie — în prezenţa tatălui ei poate, care e agent al poliţiei, ceea ce ştie prea bine Alice acum.

Aceste reflexii gonesc tot mai departe pe sărmana fată.

A trecut de mult amiaza. Alice e obosită de moarte; abia de se mai poate ţine pe picioare.

Ca să se mai odihnească puţin, se aşează pe o bancă, care se află în mijlocul brazdelor din grădina zoologică.

Oamenii care trec pe dinaintea ei nici n'o iau în seamă. Cui să-i vină în minte, că mult căutata complice a lui Mască-Roşie s'a aşezat aici, obosită, flămândă, cu toate că se află două milioane în geanta care o ţine în mână cu atâta grijă.

Alice îşi frământă creerul, doar o găsi o soluţie.

Deodată, tresare. Aproape de tot de ea se opreşte o femeie drăguţ îmbrăcată, simplă la înfăţişare, care se aşează îndată lângă Alice, fără ca să fi cerut voie.

Privirile, cu cari o învăluie străina, o sperie. Ce vrea dela ea femeia asta?

Deodată pune mâna pe braţul Alicei şi spune cu jumătate glas:

— Ne cunoaştem doară! Fii prevăzătoare! Văd colo jos uniforma unui poliţist. Dacă nu ai o atitudine suspectă, omul nu observă nimic, altminteri...

— Cine eşti d-ta? îngână Alice surprinsă.

— Nu mai face o mutră atât de speriată! ur-

meazâ străina, — ne-am văzut doară la prinţul Utaşin!

— Ah! — d-ta eşti....

— Prinţesa! Ei, se înţelege dela sine! afirmă femeia cu un zâmbet mucalit.

Alice nu ştie ce să creadă. Femeia aceasta arată cu totul altfel, cu mult mai tânără, şi apoi rochia asta simplă, de mică burgheză!

— Încă nu mă pot linişti! îngână ea.

— Şi eu îţi repet că trebue să te stăpâneşti! Deghizarea d-tale e de altminteri foarte bună! Cine ţi-a dat toate astea?

— Patronul „Bradului Verde"

— Ah! aşa — el! Nu prea e şi el om să te poţi bizui pe el! spune „prinţesa". Ai şi ceva hârtii? Vreo legitimaţie falsă?

— Da... hârtiile unei chelneriţe!

— Ia să vedem — sau nu, mai bine ar fi să vii la mine acasă. Imi pari cam speriată, de parcă n'ai şti încotro s'o apuci — nu-i aşa?

Alice trebue să recunoască cum că i-a ghicit gândul. Dar e încă zăpăcită de tot.

— Cred că vila prinţului Utaşin e păzită de poliţie! şopteşte ea.

— Firesţe, asta e doar limpede, după cele ce le-am făcut domniilor-lor în noaptea trecută. Vorbeam de altă locuinţă, în care m'am refugiat cu Cap-Alb.

— Cap-Alb? Dar cine-i ăsta?

„Prinţesa" izbucneşte fără să vrea în hohote de râs.

— Cine altul să fie decât Alteţa-Sa prinţul Utaşin! Doar suntem de-ai noştri, şi d-ta, care ai putut s'o înlături chiar şi pe Aranka, Garoafa-Neagră, cu atât mai mult.

— Pentru numele lui Dumnezeu, dar cine este oare această Garoafă-Neagră? Nu mai înţeleg nimic! rosteşte Alice uluită.

Femeia o priveşte cercetător, cu coada ochiului.

— „Şeful" nu ţi-a spus nimic? Dar atâta cred

că știi că Aranka, sau, cum o numim noi, Garoafa-Neagră e una din amantele lui Mască-Roșie și că a căpătat dela el un răvaș de drum? A vrut să ne denunțe pe toți lui Ochiu-de-Pisică. Dar nu i-a priit de fel. Lovitura de pumnal pe care a primit-o drept răsplată, o s'o simtă ea multă vreme!

Alice se cutremură.

Aranka, amanta lui Mască-Roșie — a vrut să-l trădeze și a fost pedepsită pentru asta.

— Ei, ei, șoptește „prințesa", nu trebue să fii geloasă. Se vede doar că Masca-Roșie nu-ți mai acordă decât d-tale un drept asupra persoanei sale. Altminteri, m'aș fi ferit să te iau sub ocrotirea mea. Mă gândesc însă, că am avea unele de discutat, și locul ăsta nu-i nimerit pentru așa ceva. Am ieșit doar ca să mai aud ce se vorbește prin mulțime. Pe „prințesa" de aseară abia de o mai poate recunoaște cineva în mine — chiar de ne-ar întâlni însuși Rajahul indian, sau mai bine zis Ochiu-de-Pisică.

— Atunci, cine ești dar? întrebă Alice cu vocea sugrumată.

— Deocamdată, doamna Gutten, care vizitează Berlinul cu soțul ei ca să consulte un medic. Hai, vino!

Se ridică, și Alice o urmează aproape mecanic.

In femeia aceasta are înainte-i pe o complice a lui Mască-Roșie — o inițiată, care trebue să-i ajute.

Doamna Gutten se îndreaptă spre o trăsură, pe care a oprit-o și spune birjarului adresa.

— Locuim într'o mică pensiune particulară, zice ea.

După un drum de vre-un sfert de oră, trăsura se oprește și cele două femei coboară.

E una din acele pensiuni, din care se află cu sutele într'o metropolă ca Berlinul, locuințe care se închiriază pe câteva zile, săptămâni sau luni.

Doamna Gutten a închiriat acolo, pe un anumit timp, două odăi alăturate, pentru ca și soțul ei, „profesorul Gutten", și nimeni nu bănuește că ar

fi „prințul Utașin" cu soția, doi complici ai vestitului Mască-Roșie.

— Incăperile din dreapta și din stânga sunt neocupate, de asta ne-am și încredințat sfredelind găuri în uși, îi explică doamna Gutten. — Vreau numai să dau de vesto lui Cap-Alb. D-ta odihnește-te, până una-alta.

Zicând acestea, dispare în camera alăturată, unde un bărbat stă tolănit într'un fotoliu și suflă pe nas rotogoalele de fum albăstrui ale unei țigări rusești.

— Ei, pe cine ai adus încoace? întreabă el cu jumătate glas pe femeia care tocmai intra. — V'am văzut coborând din trăsură.

— E amanta „Șefului"!

— Ei drace! exclamă el, ridicându-se de pe fotoliu. — De unde vine?

— Am întâlnit-o la grădina zoologică. Toate celelalte ți le poate spune chiar ea. Pare-se că nu știe nici ce să facă, nici încotro s'o apuce! Trebue să-i ajutăm!

— Firește — doar așa sună porunca! aprobă bărbatul repede. — Masca roșie e arestat deocamdată — dar să nu-și închipuie poliția că o să-l poată ține multă vreme! Și de cum o scăpa, iar apucă el frânele.

— In vremea asta Joe e cel care ordonă. Scurt, suntem obligați să luăm fata sub ocrotirea noastră.

— E oare o „profană"?

— Da, de asta sunt încredințată. Știe naiba, ce o fi găsit la ea ca să-i placă până într'atât!

— Ce ne pasă nouă? Treaba lui! răspunde bărbatul.

Vreau să vorbesc cu ea, să știm cam ce are de gând. Astea trei-patru zile tot nu-i de făcut nimic.

Și se îndreaptă spre ușă, dar falsa prințesă îl trase repede de o parte.

— Mai am ceva de aranjat cu tine! șoptește ea.

— Ei, ce-i? Vorbește odată — ce naiba! mormăie el supărat.

— Poliția caută cele două milioane ale lui Masca-Roșie!

— Ei, și ce-i cu asta? O fi știut el cui trebue să i le predea!

— Dar dacă am ghicit cui?

— Ce vrei să zici? De ce-ți rostogolești așa ochii în cap?

— Aia de colo, de afară le are! zice ea, cu glas șuierător.

— Nerozii! Nu le-o fi având în buzunarul rochiei — hai?

— Nu, dar în mapa de piele Masca-Roșie a fost arestat, dar fără bani, pe care îi predase unui complice. Complicele acesta e amanta lui, și acum aleargă prin oraș cu cele două milioane la subsuoară. Sunt așa de convinsă de aceasta, cum sunt încredințată că e acum ziuă și nu noapte.

Cap-Alb își duce mâna la frunte și schimbă cu femeia o privire plină de tâlc.

— Chiar dacă ai avea dreptate — să presupunem — ei, ce poți face?

— Nu mai vorbi și tu ca un prost!

— Dar dacă „Șeful" prinde de veste că am vrut să-l înșelăm, dăm de dracu! Știi și tu asta!

— Păi de sigur! Dar mai întâi de toate el mai e arestat — și 'n al doilea rând nu știe sau nu trebue să afle că tocmai noi am adăpostit fata.

— Și unde vrei s'o ducem?

— Asta-i fleac! Numai un nerod nu s'ar pricepe cum să procedeze. N'avem cufărul cel mare?

Perechea criminală se privește ochi în ochi — apoi, fără ca să răspundă ceva, bărbatul deschide ușa camerei alăturate și iese în întâmpinarea Alicei cu un zâmbet amabil.

Ea vede că nici el nu e așa de bătrân cum păruse ca „prinț Utașin".

Barba lui frumoasă, mare, albă s'a rărit și s'a

scurtat, și părul nu mai e așa de elegant frezat ca'n noaptea aceea. Totul teatru, comedie, vasăzică!

„Prințul" scutură mâna Alicei și se arată foarte încântat că poate ajuta pe protejata „șefului" său.

După ce Alice îi informă de cele întâmplate din noapte până dimineața, banditul clătină din cap, dus pe gânduri.

— Lucrurile stau foarte rău, zice el. — Înainte de toate, va trebui să așteptăm câteva zile până să putem încerca de a ne pune în legătură cu Masca-Roșie.

— Crezi că o să fie cu putință? întrebă Alice, plină de frică.

— O să ne luăm și noi inima 'n dinți! Principalul, firește, sunt banii. Trebue să încercăm să mituim un paznic. Mai bine ar fi însă, dac'am putea introduce pe careva de-ai noștri în închisoare sau la infirmeria unde se află „Șeful". Din nefericire, nu am mai putut ajunge înainte de dispariția lui Mască-Roșie la o împărțire a prăzii, așa că suntem cam strâmtorați.

Examinează cu o privire pânditoare pe Alice. Ea a pus mapa de piele pe un scaun, dar o presimțire îi spune că nu trebue să vorbească nimănui de banii aceștia, căci altminteri i-ar fi smulși.

— El nu m'a inițiat de fel în afacerile lui! răspunde ea încet.

„Prințesa" face un semn cu ochiul pseudo-soțului ei.

— Firește — pe cine'ar fi inițiat vreodată Mască-Roșie decât doar poate pe Joe! aprobă bărbatul. Dar vom vedea noi ce-i de făcut. Deocamdată d-ta rămâi aici!

Așa dar fu hotărât, ca Alice să rămâie acolo, cu toate că nu se prea simțea atrasă spre cele două ființe cari se arătau prietenoase, dar nu-i inspirau mare încredere.

Gazda puse să se așeze încă un pat, și Alice se putu cel puțin odihni după agitațiile ultimelor două zile.

Nici bărbatul, nici femeia nu părăsiră casa în ziua aceea. Tot discutau de ceea ce trebuia întreprins, pentru liberarea lui Mască-Roșie.

Dar noaptea, Alice nu putu totuși dormi de fel. Avea mapa de piele sub căpătâiu, căci tot mai mult creștea teama că și aici ar putea fi jefuită de bani.

Se hotărî să fie prudentă și-și făgădui ei însăși să facă de acum încolo tot ce i-o sta în putință, ca să împiedice sau să îndrepte orice crimă a lui Mască-Roșie.

Începutul voia să-l facă cu banii furați.

In odaia de alături „prințul" se mai sfătuia cu tovarășa lui.

— Asta nu-i chiar așa de proastă cum îți închipui tu! zise bărbatul. A și observat că atribuim mapei de piele mai mult interes decât e nevoie.

— Atunci trebue s'o terminăm cu atât mai repede! răspunde femeia laconic. Cu două milioane putem să ne găsim un colțișor, unde să nu ne poată găsi nici Masca-Roșie, dacă o prinde ceva de veste!

— Afacerea asta nu mă prea încântă. Aș prefera să nu mă amestec. Datoria noastră ar fi....

— Ești un măgar ca toți bărbații! îi curmă vorba femeia.

El răspunde cu indiferență:

— Fă ce poftești!

Femeia îi aruncă o privire, care nu conține nimic măgulitor, și dispare în camera de alături.

O lampă mică arde toată noaptea. Dar femeia nu izbutește să se apropie de Alice.

Ciudat — ori de câte ori crede că fata e cufundată în somn adânc, ori de câte ori se ridică încet de tot, cu ochii îndreptați spre patul așezat la celălalt perete — de fie care dată întâlnește privirile fetei.

Niciuna din ele nu spune vreun cuvânt, mute cad capetele înapoi pe pernă.

Spre dimineață, doamna Gutten adoarme. N'a izbutit s'o atace pe Alice în somn, și trebue să

evite orice tipăt. In casa aceasta e ținută cu adevărat drept doamna profesor Gutten.

Iau dejunul împreună, dar în tot timpul zilei domnește o atmosferă apăsătoare. În aer plutește ceva sinistru.

După amiază „profesorul" iese singur în oraș, ca să facă unele târguieli. Începe a se întuneca când se întoarce.

Adunați în jurul lămpii, el le comunică apoi, că tot orașul e în mare fierbere din pricina arestării lui Masca-Roșie, care nu vrea să facă nicio declarație!

— Știi ceva despre asta? întreabă apoi pe Alice.

— Nu, răspunde ea scurt.

Toată ziua și-a frământat capul, doar o găsi un mijloc să scape de aici. Așa cum e deghizată nu va putea fi tocmai ușor descoperită și ar putea să se angajeze undeva, până ce se va mai liniști marea agitație din oraș. Dar doamna Gutten părea că o observă cu ochi de Argus. Se duseră destul de devreme la culcare. Falșul prinț pretextă că e obosit.

Azi nu au aprins nicio lampă de noapte. Locuința se afla la catul al doilea, într'o stradă puțin frecventată din Nord. Fereastra rămăsese puțin deschisă și lumina lunei se revărsa pe podea.

Curând după ce cele două femei se culcară, se lăsă o liniște adâncă. Doamna Gutten a avut grijă să încuie ușa de comunicație dintre cele două odăi. O a doua ușă duce spre coridor, dar și aceea fusese încuiată.

Hârtie maculatură
cu prețul de Lei 10 kilogramul
se află de vânzare la
Librăria IG. HERTZ, Calea Victoriei 5

Un nor acoperă luna și timp de câteva minute se făcu întuneric în odaie.

Dormea oare Alice? Așa se părea. Deodată, doamna Gutten se ridică fără de zgomot, își face de lucru cu o batistă și o sticluță pe cari le-a scos de sub căpătâi, și aruncă apoi cu multă dibăcie batista făcută ghem pe patul celălalt, încât să cadă aproape de tot de fata adormită.

Tot mai e întuneric în odaie. Se aude un zgomot ușor, ca și cum Alice și-ar fi mișcat capul. Doamna Gutten râde în sinea ei.

— Peste cinci minute o să doarmă așa de adânc, că nici trâmbițele zilei de apoi n'o mai trezesc.

Cereți mâine numărul 25 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Se face oarecare lumină. Dincolo, pe patul Alicei, nu se mișcă nimic. Trec vre-o zece minute — apoi femeia se ridică și se furișează întocmai ca un vampir pe covor spre patul fetei. Se oprește aproape de tot de pat. Nu poate vedea în plin chipul Alicei, căci fata e întoarsă cu fața la perete.

Apoi, se apleacă peste gâtul alb al tinerei fete. Mâinile îi sunt pregătite pentru crimă — sunt gata să se abată asupra fetei — când deodată Alice întoarce capul și privește cu ochi mari pe doamna Gutten.

Aceasta se trage îndărăt cu un strigăt răgușit.

— Ce voiești dela mine? zice Alice.

— Banii — cele două milioane! Adu-le 'ncoace! Că de nu îți stingem lumina vieții! gâfâie femeia, cu chipul descompus.

Vrea să smulgă perna, să-i apuce mapa, dar Alice nu era cu totul nepregătită pentru atacul acesta.

Nu dormea când batista fusese aruncată spre ea, și îndată recunoscuse că era îmbibată de cloroform. O apucase cât putuse de repede și făcând-o la loc ghem o ascunsese sub pernă, așteptând să vadă ce va urma.

Doamna Gutten nu se dă bătută, dar fata știe că e chestie de viață și moarte, și-i se împotrivește din răsputeri.

— Cap-Alb — hei vino-mi într'ajutor! Muierea asta e turbată, gâfâie ea cu glas răgușit.

Dar bărbatul de alături preferă să nu se amestece în chestia asta, căci, pe cât vede, afacerea nu se poate rezolva fără de gălăgie.

Alice a sărit din pat și a apucat un sfeșnic, care se află pe măsuța de noapte. Disperarea îi dă curaj. In clipa în care doamna Gutten se apleacă vrând s'o înducă în eroare pe fată, capătă o lovitură puternică în cap cu sfeșnicul de fier și se năruie la pământ cu un horcăit.

In momentul acesta cineva zgâlțâie ușa de alături. Este falșul print.

— Hei — Bella — ce s'a întâmplat? Dar răspunde odată — ce dracu! se aude un glas șuierător prin gaura cheii.

Alice aprinde lumina cu mâini tremurânde. Înaintea ei, întinsă pe covor, zace doamna Gutten în cămașă de noapte. O dâră de sânge îi se prelinge pe frunte. Nu se mișcă; lovitura n'a dat greș.

Alice se îmbracă cu o grabă febrilă. Știe că trebue să plece, altminteri se trădează totul. Atacul femeii i-a arătat ce fel de soiu sunt complicii lui Mască-Roșie.

Încă odată falșul prinț mai bate în ușă, și apoi se face liniște. Nu-i rămâne decât să presupună că tovarășa lui a omorât pe Alice și că face acum să dispară cadavrul.

In câteva minute, fata cu chipul palid ca de mort e gata de drum. Mapa mai stă neatinsă sub pernă. Prevăzătoare, Alice, cu comoara ei la subsuoară, deschide ușa spre coridor și se furișează afară.

Dacă o avea noroc găsește cheia atârnată lângă ușa coridorului.

Slavă Domnului — iat-o!

Intoarce cheia în broască, ușa se deschide, afară e scara — când deodată o mână-i se pune pe umăr.

O rază de lumină cade din spate spre ea; se întoarce speriată.... falșul prinț stă înaintea ei.

Se oprește un moment ca paralizată, dar apoi își revine.

— Dă-mi drumul — vreau să plec! zice ea gâfâind.

— Ce s'a întâmplat cu Bella? mormăie falșul prinț.

— Zace în odaie — eu am răpus-o! răspunse ea cu glas răgușit. Dacă nu-mi dai drumul, strig după ajutor de se adună casa toată!

Criminalul s'a tras înapoi fără voie.

Tovarășa lui omorâtă? Dar banii — cele două milioane?

Vede mapa de piele și vrea să se repeadă din

ușa de intrare. Se întoarce cineva acasă și, o clipă în urmă, va apărea pe treptele scării.

— Să te ia naiba! scrâșnește el.

Și, trăgându-se înapoi în coridor, închide ușa.

E încredințat că fata nu-l va trăda. S'o urmeze, să intre în luptă cu ea și să-și riște cu asta viața, și libertatea?

Alice coboară scara în fugă. Omul care descuiase poarta mai stă de vorbă cu un prieten care l-a condus până aici.

El se trage în lături instinctiv, văzând că vine de sus o doamnă.

Alice observă asta și respiră ușurată. Slavă Domnului, nu trebue să dea nicio lămurire.

A salvat mapa, dar frica nu-i dă pace multă vreme. Mereu îi se pare că vede în urma ei pe falsul prinț Utașin, care-o urmărește deghizat.

Iar se află pe stradă, neștiind încotro să apuce.

Dar nu vrea să mai păstreze milioanele; ceea ce-i s'a întâmplat azi se poate repeta în fiecare zi.

Se urcă pe platforma tramwaiului electric și pornește în direcția în care se află vila bancherului Grosser. Ajunge curând acolo și-și urmează drumul pe jos. Cotește într'o stradă mai liniștită și se oprește ca să mai răsufle. Trebue să ia o hotărâre.

Cum poate transmite mapa posesorului ei fără ca să-și primejduiască propria persoană?

Iată că vine cineva. O femeie. E foarte grăbită; s'ar crede că e urmărită. Instinctiv, Alice se retrage în umbra unui zid. Femeia trebue să treacă îndată.

Alice îi și aude respirația repede, gâfâitoare. Să fie oare o nenorocită ca și dânsa? Privește în fața trecătoarei — și un strigăt îi scapă de pe buze:

— Margot — Margot!

Femeia se oprește din fugă, întoarce capul, vrea s'o ia din nou la goană — dar nu poate, chiar de ar fi să-și piardă viața.

— Alice — surioară. — Tu aici.. Tu?

Cele două surori își cad în brațe, plângând cu

CAPITOLUL 35

Max îmblânzitorul de șerpi

Leonie de Brissac și-a frământat zadarnic creierii cine să fi fost acela care i-a putut juca infama farsă din parc.

Se afla cineva care avea cunoștință de primejdioasa taină, căci deschizătura în care pusese scrisorile și documentele era goală, deci cineva trebué să fi furat hârtiile.

Se gândi la toate persoanele cari aveau o ocupație în castel, dar pe niciuna nu căzu vreo bănuială deosebită. Și după toate astea nici măcar nu putea iniția în chestia aceasta pe Eberhard sau pe maică-sa.

Ce putea oare spune? De ce hârtii era vorba? Cu tainică groază aștepta zi de zi, ca vreun vizitator să se anunțe contelui. Ceea ce se afla în hârtiile furate era destul de important, ca să poată obține în schimb o avere drept răsplată.

Dar dacă contele a luat cunoștință de cele cuprinse în scrisori?

Pe cât îl cunoștea ea pe Eberhard, el nu era în stare să primească o situație uzurpată, de moștenitor fals. Ci el ar fi preferat să ia asupră-și sărăcia decât să profite de o nedreptate.

Ea însă n'avea decât o singură preocupare: să devie soția lui, contesă de Hohenegge și moștenitoarea milioanelor.

Că vipera n'a ajuns întâmplător în deschizătura de sub vechea vază de flori, era ferm încredințată. Nu exista decât o singură explicație: probabil că cineva o zărise pe când ascundea hârtiile, acela le-a furat mai târziu, și pentru a lăsa o chitanță baroanei, strecură în mod perfid în gaură un șarpe, pe care l-o fi prins prin parc sau prin pădurea învecinată, unde sunt așa de ușor de prins. Apoi a închis la loc gaura, cu ajutorul vazei.

Când ar fi vărât apoi cineva din nou mâna în

gaură, era dela sine înțeles ca reptila să sară în sus.

Renghiul acesta trăda un om josnic. Nu putea fi decât vreun servitor sau așa ceva. Dacă Leonie izbutea sa cadă la învoială cu omul acela de îndată ce va ieși la iveală, atunci nu era încă așa de mare dezastrul.

Și omul trebuia să vie, — în fiecare zi — în fiecare oră se putea ivi.

Eberhard ieși călare, fără a-i spune ceva și fără s'o poftească să-l însoțească ,așa cum mai făcuse și altă dată, chiar adesea, până nu se logodiseră încă. Fără îndoială că iar i se întâmplase ceva în Capitală, care-l făcea să rătăcească fără de pace.

Nici baroana nu-și găsea astâmpăr în castel. Dăduse în grijă maicii-si, — care nu se putea dumiri de ce Leonie tot nu se simțea încă fericită, căci logodna doar nu se rupsese încă, — să-i trimită în parc pe oricine va întreba de ea.

Abia părăsise castelul, continuând a se plimba sub copacii umbroși, când iată că văzu un băiat de vreo patrusprezece ani, furișându-se după un tufiș.

O străbătu o spaimă ușoară. Băiatul acesta zdrențuros probabil că o pândea aici de mai multă vreme. El se ridică în picioare, aruncă o privire a ochilor săi mici și vicleni pe drumul spre castel, spre a vedea de nu vine cumva cineva dintr'acolo. Scoase apoi din căptușeala pălăriei o scrisorică închisă.

— D-ta ești doamna baroană de Brissac? întrebă el.

— Da. Ce este? răspunde Leonie cu un aer dominator, astfel încât băiatul își cam pierde îndrăzneala.

— Dacă ești d-ta aceea pe care trebue s'o aștept — și de altminteri ai părul roșcat, cum spunea Max Șerparul — atunci să-ți dau scrisoarea asta! răspunde el.

— Cine-i Max Șerparul? întreabă Leonie, neplăcut surprinsă.

— Păi asta scrie în scrisoare, mi-a spus Max Șerparul! zice băiatul râzând. Da vreun bacșiș pentru serviciul ăsta nu iese?

Leonie pricepe că a primit o veste dela hoțul necunoscut, care i-a sustras prețioasele hârtii.

Aruncă băiatului o monedă de argint, pe care el o ridică la repezeală și dispare apoi pe după tufișurile dese.

Baroana așteaptă o vreme, cu toate că inima îi bate să se spargă, de turburare. Apoi ascunde

în buzunar hârtia nu prea curată și se întoarce la castel.

Ajunsă în camera ei, se asigură mai întâi că să nu poată fi deranjată, încuiând ușa.

După aceea numai, deschide plicul, cu un simțimânt pe jumătate de silă, pe jumătate de curiozitate.

Biletul pe care-l scoate nu conține decât pu-

„Dacă doamna baroană ar dori să se pună în legătură cu posesorul interesantelor documente, atunci o aștept dela ora cinci încolo în coliba cea veche a paznicului de vânat, dela marginea parcului, unde începe pădurea.

Max Șerparul"

Asta-i totul!...

Leonie știe cine-i hoțul. Îl cheamă Max Șerparul. Dar tare ar fi vrut să știe, ce fel de creatură e acesta.

Descuie și sună un servitor.

După ce-i cere unele servicii nefnsemnate, îl întreabă, așa într'o doară, dacă a auzit cumva despre un om care se numește Max Șerparul.

Servitorul dă din cap.

— E fiul unei văduve bătrâne. Bărbatul ei fusese pe vremuri paznic al pădurii. Pe cât știu, ea locuiește pe partea de răsărit a parcului, într'o colibă dărăpănată. Răposatul domn conte a lăsat poruncă să nu fie izgonită de pe domeniile sale, iar comunitatea îi dă o pensioară.

— Îl cunoști pe fiu de aproape?

— L-am văzut odinioară de câteva ori, dar de un an încoace nu s'a mai arătat. Ci-că ar fi la închisoare.

— Și acum încă? Am auzit vorbindu-se azi, pe când mă plimbam, că Max, îmblânzitorul de șerpi s'ar fi arătat din nou pe aici.

— Atunci pesemne că o fi fost liberat. Ci-că ar fi căpătat o jumătate de an închisoare, și poate și mai mult, pentru braconaj. Taică-său pusese odinioară mari nădejdi în el, l-a trimis chiar și la școala de silvicultură, dar băiatu' nu era bun de nimic.

— Vasăzică, astfel de oameni se învârtesc pe aici? De ce-i se spune Max, șerparul?

— Asta își are tâlcul ei, doamnă baroană. Băiatului ăstuia i-au fost drage tare toate reptilele din

Baroana dă din cap. Nu are nevoie să știe mai mult.

Se hotărăște să facă chiar azi după masă, o vizită omului aceluia. Din nefericire, nu posedă momentan o sumă de bani mai măricică, pentru ca să-l poată mitui, dar poate că prin autoritatea personalității ei să realizeze mai mult.

Talentul ei de orientare, o va face să găsească și coliba paznicului pădurii, dincolo de marginea parcului.

E aproape cinci, când părăsește castelul îmbrăcată într'o rochie foarte elegantă, tare strânsă pe corp, care lasă să-i iasă în evidență formele. In mână poartă o umbrelă de dantelă — dar în poșetă are pregătit pentru orice eventualitate un mic revolver încărcat.

După un mers repede, a ajuns la marginea de răsărit a parcului. E cinci trecute, după cum arată ceasul ei. O zăpușeală neplăcută domnește peste parc, care nu prea e vizitat prin partea aceasta.

Leonie privește în juru-i. O fi greșit drumul? Nu — colo la o depărtare oarecare observă între tufișuri o parte a unui acoperiș de șindrilă, vechiu, năpădit de mușchiu și buruieni.

Nu e nimeni pe drum, partea asta a locului pare părăsită. După o scurtă cumpănire, baroana pornește pe poteca gloduroasă ce duce spre colibă.

Cele câteva ferestre licăresc în toate culorile, ușa atârnă strâmbă, — totul, jalnică imagine a complectei dărăpănări.

Cu toate astea, Leonie nu șovăie nicio clipă. In momentul următor, a și împins ușa colibei, și strigă înăuntru, poruncitor:

— Este cineva aici?

— La ordinele d-voastră, doamnă baroană. Intrați, vă rog, în palatul meu — vine răspunsul prompt.

Izbită de acest fel de a se exprima, Leonie privește arătarea care o întâmpină din spre fereastră.

E un flăcău de vreo douăzeci și doi de ani, nu urât, dar cu o expresie de viclenie. E îmbrăcat pe

jumătate vânătorește, pe jumătate orășenește. Nu există decât o singură încăpere, un culcuș de paie într'un colț — dar pe jos mai multe lăzi, cu capacele pe jumătate întredeschise, în cari se aude un hărăit ciudat.

— Mica mea menagerie, declară el văzând privirea speriată a Leoniei, și râde ironic.

— Să ajungem repede la chestie, răspunde baroana, fără a observa privirea de admirație a tânărului, care contemplă formele ei pline. — D-ta mi-ai trimis biletul ăsta?

— De sigur, doamnă baroană.

— Tot d-ta mi-ai furat hârtiile din ascunzătoare și mi-ai jucat farsa obraznică cu șarpele?

— Exact, doamnă baroană — a fost o mică glumă. Vipera nici nu putea măcar să muște.

— Vrei să pui condiții pentru eliberarea hârtiilor, firește!

— Ar trebui să fiu un nătărău dacă n'aș face-o!

— Mai întâi de toate o întrebare: ai citit hârtiile?

— Hm — presupuneți, dacă vreți, că ar fi așa!

Leonie privește pe flăcău cu asprime, apoi se răstește la el:

— Ce te holbezi așa la mine?

— Pardon, stăteam și eu în cumpănă ce să vă cer!

Rădé iar de-i se văd dinții albi.

— Ei, spune repede, — ce ceri pe hârtiile celea? Pentru d-ta n'au absolut nicio valoare — și nici n'ai avea ce face cu ele, dacă le-ai da în vileag, căci nimeni nu te-ar crede.

— De, depinde! dar eu sunt un om cu care se poate sta de vorbă. D-ta mă întrebi cât cer pentru înapoierea scrisorilor — eu spun prețul: chiar pe d-ta însăți, frumoasă baroană!

Leonie se trage îndărăt.

— Ești beat — sau nebun? zice ea gâfâind.

— Niciuna din astea două! Știu foarte exact ce stă pentru d-ta în joc, cât îți sunt de prețioase d-tale documentele astea! Despre partea mea, n'ai

decât să devii contesă de Hohenegge — dar pe lângă asta — amanta mea! Altminteri, nu se face târgul!

Ochii lui amenință parcă s'o înghită, respirația îi e fierbinte și gâfâitoare. El vede pe frumoasa femeie trăgându-se înapoi, o vede cum îl privește cu oroare, dar tocmai asta îl atâță, îl aprinde și mai tare. Și el e singur cu ea.

Dintr'o săritură, s'a aruncat asupra ei și o cuprinde în brațe. Își apasă buzele pe gâtul ei, pe pieptul ei — ea abia de se poate apăra împotriva lui — strigătul ei nu va fi doar auzit de nimeni.

In sfârșit și-a putut libera o mână. Revolverul se 'ndreaptă în sus — răsună o detunătură!

Dar Max Șerparul i-a smuls arma cu un hohot de râs, și ridicând trupul ei plin, cu amândouă brațele, o duce spre fundul încăperii.

— Ajutor! strigă ea ca ieșită din minți.

Deodată răsună o bătaie puternică în ușa colibei.

Flăcăul dă drumul baroanei, blestemând, și privește sălbatec în juru-i.

Pe prag pășește — contele Eberhard.

Se oprește un moment ca împietrit de surprindere. Trecuse călare prin pădure și ținta lui era — ciudată întâmplare — chiar coliba lui Max Îmblânzitorul de șerpi, voind să schimbe câteva cuvinte cu flăcăul, căci primarul din partea locului îi comunicase pe când trecea călare, că fiul fostului paznic-pădurar s'ar adăposti iar de un timp încoace în coliba părăsită, fără niciun drept de fapt, deoarece văduva, mama lui, fusese dusă la Azil fiind bătrână și bolnavă, astfel că Eberhard putea dispune după voie de colibă.

Contele întrebase în treacăt cam ce fel de om este Max, pe care nu-l prea cunoștea mai deaproape. Răposatul său tată, contele Bertram, ținuse odinioară mult la bătrânul pădurar și de aceea dăduse chiar văduvei dreptul la locuință pe viață, și de sigur că mai era la mijloc și vreo poveste taiinică; ce anume, nu putuse, firește, afla Eberhard niciodată.

Primarul ridică doar din umeri drept răspuns, dar apoi își spuse, totuși, părerea că flăcăul nu e bun de nimic, că ar fi stat la închisoare, că vrea să fie totdeauna mai cu moț, altceva decât ceilalți locuitorii ai satului, că e o fire ascunsă și un desmățat și că se ocupă din nou cu vechiul său sport: prinderea șerpilor. „Bine ar face domnul conte să ordone să fie îndepărtat de aci, căci comunitatea nu prea are a se mândri cu un astfel de individ".

Eberhard nu luase încă o anumită hotărâre, se bătea chiar cu gândul să-l lase pe flăcău în coliba dărăpănată și să-i plătească o leafă, în caz că ar vrea să ia în primire postul tatălui său.

Ajuns lângă ușă, privi în juru-i, căci auzise voci. Descălecă repede și lăsă animalul să pască.

Se apropiă de colibă, a cărei ușă nu părea zăvorită.

În momentul acela se auzi detunătura.

O voce femeiască chema ajutor.

Lui Eberhard îi se păru că auzise aceasta foarte deslușit.

Nu trebuia să mai stea pe gânduri. Cu o mână puternică, izbi în lemnul mucegăit al ușii care nu voise să cedeze dela început.

Apoi intră.

— Leonie, tu aici? exclamă el.

Se apucă de frunte, pentrucă încă nu-și poate da seamă de situație și nu înțelege încă nimic. Dar apoi se repede asupra lui Max Șerparul, care mai stă și acum cu mâinile desfăcute ca niște ghiare, cu ochii aprinși și cu fața roșie de surescitare, lângă baroana care se luptă să-și revie.

O lovitură șuierătoare de cravașe și flăcăul se trage înapoi în colț, răcnind.

Lovitura l-a ars deacurmezișul obrazului.

Scrâșnește din dinți, strânge pumnii, un strigăt răgușit urcă din adâncul gâtlejului său. Ridică pumnul.

— O s'o ispășești — o să mi-o plătești — asta — hahaha.

În durerea lui turbată, ar vrea să strige o insultă, dar întâlnește o privire a baroanei — și se chircește ca un câine, ferind în lături de o nouă lovitură a contelui.

Leonie pune repede brațul pe umărul logodnicului ei.

— Lasă-l, Eberhard. Te rog eu!

— Cum? zice contele spumegând de furie, mizerabilul ăsta să te atace și eu să nu-l pedepsesc?

— Lasă-mă să-ți spun mai întâi, îl roagă ea îngușitoare, palidă încă de spaima prin care trecuse.

— Spune-mi înainte de toate, Leonie, ți s'a întâmplat ceva?

— Nu, îți mulțumesc, Eberhard, șoptește ea, rezemându-și căpșorul de umărul lui.

— Dar cum de ai ajuns aici — tocmai aici, în coliba asta mizerabilă?

Iată, în sfârșit întrebarea fatală!

Dar baroana a și luat o hotărâre.

Pentru nimic în lume Eberhard nu trebuia să afle, că flăcăul acela, — care-i privește cu un zâmbet ciudat din colțul în care se află, dominând orice durere, — posedă hârtiile.

L-ar sili să i le înapoieze — și atunci totul ar fi pierdut.

Pe cât se pare, se poate bizui pe Max Șerparul, asta i-o spun privirile lui, pe cari le înțelege chiar prea bine. Iar cât privește atacul lui nerod, se va răfui ea cu el personal.

— N'ar fi bine să ne întoarcem la castel, Eberhard? îl roagă ea. — Acolo îți voiu povesti totul!

— Dar eu aș vrea să dau lecția cuvenită ticălosului ăstuia și dacă-mi spui cine te-a atras încoace...

Leonie înalță capul.

— Dacă vrei să știi cu tot dinadinsul: am venit ca să-ți cruț (ie un scandal!

— Mie? Și din partea cui venea amenințarea?

— Dela omul cela de colo!

Max, îmblânzitorul de șerpi, nu știe nici el ce să creadă despre întorsătura asta, pe care baroana o dă lucrurilor.

— Dela un vagabond? Ei, știi că devine interesant! răspunde Eberhard surprins.

Leonie joacă totul pe o carte! Ori câștigă, ori pierde!

— A ieșit de curând din închisoare și s'a mutat aci în colibă.

— Asta o știu — ei și?

— Pe semne că o fi găsit într'o ascunzătoare câteva scrisori vechi ale tatălui tău, din care a aflat despre o istorie tot atât de veche care s'a petrecut odinioară în castelul Hohenegge.

Max Șerparul nu se poate dumiri de fel.

Oare baroana o fi într'adevăr gata să trădeze tânărului conte întreaga taină a documentelor? Atunci de ce a venit mai întâi singură?

— O poveste veche, care-l privește pe tatăl meu? întreabă Eberhard uimit.

— Da — și pe o persoană, la care probabil că ținuse pe vremuri! Indiciile pe cari mi le-a dat individul ăsta, au fost de ajuns, ca să mă hotărască, să mă duc singură la el azi după amiază, ca să-l rog să înapoieze scrisorile, cari, aduse la cunoștința lumii, ar păta memoria răposatului conte.

Eberhard clatină din cap.

— Nu mă tem de niciun atac în ce privește reputația răposatului meu tată! Amenință individul ăsta cu asemenea destăinuiri?

— Nu tocmai — spunea doar, că ar fi mai bine, dacă vechea poveste n'ar ieși la lumina zilei!

— Și tu te-ai încumetat să vii încoace singură de tot?

— De dragul tău am făcut-o, Eberhard! Am vrut să-ți cruț o durere, în cazul că individul ar fi fecărit despre scrisorile acelea. Sperasem să-i le pot răscumpăra cu bani.

— Eu nu cred în amenințările astea, răspunde E-

berhard categoric. Nu cred, atâta vreme cât nu știu despre ce e vorba.

— Atunci să-ți spun un nume — numai un nume, căci mai mult nu pot și nu vreau să-ți spun: Antoinette!

Eberhard își freacă fruntea.

— Antoinette! In cele mai sălbatece crize de friguri ale tatălui meu, revenea mereu numele acesta. Cine-i această Antoinette?

— Vechile scrisori ale paznicului-pădurar, care era amestecat și el în chestie, dau informații asupra acestui punct. De aceea am vrut să le distrug. Acea Antoinette e moartă, a murit în împrejurări ciudate, de față cu paznicul, dar un copil rămase dela ea și trăiește... Fratele tău!

In colibă domnește liniște de moarte.

Max, îmblânzitorul de șerpi, stă rezemat de fereastră, cu brațele încrucișate, nestingherind nici măcar cu o silabă convorbirea.

Față de baroană, el se vede un mare prost, oricât se credea el de deștept.

Eberhard se apropie deodată de el.

— Unde sunt scrisorile? exclamă el cu asprime, — vreau să clarific chestia asta!

— Scrisorile le-am ascuns, nu le dau! răspunde Max, înfruntând pe conte.

— Pot să te izgonesc de aici, coliba e pe domeniul 'senioriul. Dar n'are face. Despre mine, ai putea căpăta slujba tatălui tău — dar scrisorile trebue să mi le predai acum.

Flăcăul își scutură capul ciufulit.

— Vă foarte mulțumesc, domnule conte, dar renunț! Acum îmi păstrez scrisorile!

— La ce?

— Doamne, nu se poate ști ce câștig îmi mai poate aduce mica taină!

Cereți mâine numărul 26 tuturor chiașcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 3.

— Câine de șantajist ce ești! izbucnește contele, ridicând din nou cravașa. — Te voiu preda justiției!

Max Șerparul rămâne calm de tot de astă dată.

— Domnul conte o să se mai răzgândească, zice el. — Până una-alta mai rămân aici cu locuința. De-or veni jandarmii să mă izgonească, plec... dar, atunci nici eu nu mai am de ce-mi ține gura!

Eberhard se întoarce disprețuitor.

— Individul se laudă cu o taină, care nu poate fi lucru mare. Poate, la urma urmelor, vreo fostă amantă a tatălui meu.

Și fără ca să-l mai învrednicească cu o privire măcar pe Max Șerparul, se întoarce spre logodnica lui.

— Să plecăm, Leonie! Impertinența acestui individ m'ar putea face să rostesc niște cuvinte pe cari le-aș regreta mai târziu. Vino!

Ea se atârnă de brațul lui și se lasă condusă din colibă. Afară așteaptă calul lui. Îl apucă de frâu și pășește lângă baroană. Mai întoarce odată capul spre colibă.

Lmîna roșie a apusului se revarsă asupra ei.

In ușă stă Max Șerparul și zâmbește.

— Încă odată un astfel de atac și te paște închisoarea! îi strigă contele revoltat.

Flăcăul dispare; lui Eberhard însă i se pare că aude un hohot de râs ironic de după ușă. In clipa aceasta, încordarea nervoasă a Leoniei se descarcă într'un plâns cu hohote. Cu un strigăt pe jumătate înăbușit, cade în brațele lui, îl cuprinde, îl sărută sălbatec, astfel că el își pierde cu totul capul.

— De dragul tău am făcut-o — de dragul tău am îndurat totul — ca să-ți înlătur din drum orice piatră, Eberhard! Tu ești totul pentru mine! Idolul meu ești tu! Strânge-mă tare în brațele tale, sărută-mă, iubite, — spune, că rămâi al meu, că nu te mai lași biruit de vechile fantome ale trecutului!

El simte trupul plin și cald de viață în brațele lui, respirația Leoniei amenință să-l înăbușe...

— Sunt al tău! şopteşte el, numai ca s'o liniştească.

Pe buzele lui ard sărutările ei sălbatece — pline de mister văjâie şi foşnesc copacii deasupra lor.

CAP. 36

Două surori.

Trec minute până ce, printre hohotele de plâns ale celor două surori, să se poată înţelege vreun cuvânt.

— Trăieşti, Margot — o, ce fericire că mai am un suflet căruia să mă pot încredinţa! şopteşte Alice, strângând din nou în braţe pe sora ei.

Margot îşi revine cea dintâi. Ştie că aici, pe stradă, unde din clipă în clipă se poate arăta vreun trecător, nu e locul nimerit pentru o explicaţie.

— Recunosc după faţa ta, Alice, că şi tu ai

trecut prin momentele înfrigorătoare și nici mie nu mi-a mers mai bine, zice ea. — Ai dreptate să te miri că mă mai vezi trăind! De fapt eu sunt moartă!

— Trebue să-mi povestești totul, Margot! Dar, Sfinte Dumnezeule — abia de mai îndrăznesc să mă arăt între oameni. N'am nicio locuință, căci acasă nu mai îndrăznesc să mă întorc, — de ce, ți-oiu mărturisi-o când vom fi singure, Margot, surioară, — singure undeva, unde să nu ne poată nimeni surprinde.

Margot cumpănește repede. Nici ea nu știe încotro s'o apuce. Dar aici nu pot rămânea. Alice are dreptate.

— Să mergem în strada cealaltă, la o mică pensiune de familie, pe care o cunosc mai de demult, răspunde ea după o scurtă gândire. — Într'una din odăi ne-om putea deschide inimile una alteia!

Cele două surori au ajuns repede la micul hotel și șed acum într'o cameră a catului întâi, sub lumina lămpii, una în fața celeilalte. Se țin de mână și se privesc în ochi, cari au vărsat atâtea lacrimi din ziua în care Margot a fugit din căsuța tatălui ei — izgonită de el ca ucigașă!

După ce chelnerul le-a adus o cină, frugală, ele rămân singure.

Margot e întâia care împărtășește surioarei sale cutremurătoarele întâmplări prin cari a trecut. Nu mai un singur lucru îl trece sub tăcere — drumul ei din urmă la Hohenegge și ce-i s'a întâmplat acolo. Nici măcar surorii sale nu trebue să-i trădeze taina.

Destul de des își întrerupe dureroasa ei povestе, și Alice tresare ori de câte ori apare numele lui Mască-Roșie.

El a vrut s'o omoare pe Margot — și ca să-l ajute norocul la aceasta, a cerut Alicei în noaptea aceea să-i ureze noroc! — O crezuse moartă în pivniță și triumfa de isprava asta.

Peste gândirea și simțirea Alicei trece ca o vijelie.

Ea întinde mâinile, cașicum ar vrea să înlăture înfiorătoarea constatare, lăsând în jos fața. Zace ca

o ființă păcătoasă în fața lui Margot, pe jos, în genunchi.

— Alice, — surioară! Tremuri din tot trupul! Ai trecut și tu prin atâtea grozăvii! De ce nu mă privești în față? Fii bună, Alice, dacă vreun suflet omenesc te poate înțelege, aceea sunt éu, Alice, sora ta! se roagă Margot, tremurând și ea de atâta emoție.

— Dar o să poți tu ierta pe cea încărcată de vină, Margot? șoptește fata.

— Tu încărcată de vină? Nu pot crede asta! Te cunosc doară atât de bine, Alice! zice Margot zâmbind. — Tu iubești poate și ai căzut victimă seducătorului tău ,dar cu vreo vină de alt soiu nu ți-ai putut încărca niciodată sufletul tău curat.

— Atunci află că am devenit amanta lui Mască-Roșie și sunt complicea lui.

— De bună-voie, Alice? — Nu, nu!

— De bună-voie — da! L-am urmat, la început silită, crezusem în vorbele lui, cari sunt false toate, dar apoi, când mi-a căzut vălul de pe ochi, când l-aș fi putut preda justiției, m'am aruncat între el și tatăl nostru, care-l urmărește, cum îl gonește întreaga lume! Eu am fost aceea care l-a salvat, eu, care l-am ajutat, să ascundă cele două milioane pe cari le-a furat, eu sunt aceea care tremură azi pentru el, care i-a dat totul și care vrea să rămâie lângă el, fie în moarte, fie în viață!

Margot își privește sora, cu o groază de nedescris. Are o nebună înaintea ei?

Și Alice ghicește gândul acesta și cuprinde sfioasă genunchii lui Margot.

— Nu sunt nebună — știu ce vorbesc! șoptește. — Niciunui om de pe lume n'aș fi îndrăznit să-i vorbesc astfel. Tu, surioară, n'ai să mă blestemi — tu ai să-mi ajuți!

Un gând o străfulgeră: cele două milioane!

Margot se luptă ca să se stăpânească.

Apoi răspunde ca aiurită:

— Tu, Alice, copila curată, neprihănită, care

condamnă cu ororare orice faptă rea, tu ai trecut de partea omului aceluia sinistru, ești complicea lui — ești a lui — a aceluia care și-a mânjit mâinile cu sânge, care se joacă cu crima, de parc'ar fi vorba de un sport oarecare? Tu — tu?

Și Alice nu poate decât să îngâne:

— Da — eu — eu!

Margot privește în juru-i, ar vrea să izbească cu piciorul în copila care îngenunche la picioarele ei, dar nu poate, și nu știe nici ea însăși de ce-i lipsește puterea s'o facă.

— Alice! Pentru numele lui Dumnezeu! geme ea, dă-mi o lămurire de ceea ce se petrece în sufletul tău.

Atunci sora deschide mari ochii ei viorii și zice încet, ca'n vîs:

— Nu știu nimic — îl iubesc, asta-i totul!

— Pe bandit? Pe criminal?

— Îl iubesc — și toate, câte sunt, toate câte le-a făcut, că m'a înșelat chiar pe mine, că a vrut să-l omoare pe tata și pe tine, — toate astea trec pe planul al doilea! Izbește în mine cu piciorul, cum ar face tata dacă m'ar auzi, blestemă-mă! Nu pot — nu pot altfel! Numai moartea va stinge în mine iubirea!

Margot se trage îndărăt. O trec fiori.

— Dar atunci, — Alice — atunci, ce-o să se 'ntâmple oare? murmură ea. — Masca-Roșie e arestat, va fi judecat, executat! Nu există nicio salvare pentru el, chiar de ar avea un înger lângă sine.

Un zâmbet ciudat plutește pe gura nenorocitei fete.

— O să scape — cred în el, și va izbuti!

— Ah — nu te vei fi gândind poate să te sacrifici pentru el, să-i mijlocești fuga?

— Dac'aș putea, da, aș face-o cu prețul vieții mele! Dar pentru așa ceva, sunt prea slabă.

Margot are impresia că o amăgește un vis sălbatec.

— Mica mea, iubita mea Alice — tu în brațele lui Mască-Roșie! Încă nu-mi vine a crede! Salve-

zăi-le! Încă mai e timp! Fugi, cât poți de departe! Tata are să te ierte, dacă te întorci la el și mărturisești totul, pocăită!

Alice însă, își scutură capu-i blond.

— Nu mă întorc la tata, Margot! Bătrânul mi-a aruncat blestemul lui, după cum ți l-a aruncat și ție, și tu ai fost mai nevinovată decât mine de fapta cu care te împovărau. Sunt pe vecie subjugată lui Masca-Roșie, sunt a lui, până la ultima mea suflare!

Margot clatină încet capul. Amândouă pierdute pentru bătrânul lor tată, amândouă din cauza lui Mască-Roșie!

— Știi, Alice, omul acesta sinistru a omorât probabil, ba nu, cu siguranță că a făptuit și crima dela Hohenegge? întreabă Margot.

— Nu cred! îngână fata. — La ce să-și fi încărcat sufletul cu crima asta?

— Atunci crezi mai curând, că eu....

— Nu, nici tu, Margot — altcineva, dar nu știu cine!

In nemărginita ei milă, Margot pune mâna pe capul surioarei.

— De ce mai m'ai strigat, Alice? Cu ce-ți mai puteam eu ajuta? întreabă ea. — Drumurile noastre se despart pe veci, asta o recunoști și tu! Nu te judec, te compătimesc numai, așa de adânc, că nici nu ți-o pot exprima. Și nici să te trădez nu vreau, bunul Dumnezeu să te judece, eu nu pot, căci te iubesc, Alice, ca și odinioară!

Fata se apleacă peste mâinile lui Margot și-i le sărută sfioasă.

— Îți mulțumesc din adâncul sufletului, surioară, — nimeni nu-mi va mai vorbi așa ca tine. Pentru femeia care l-a urmat pe Masca-Roșie, nu se va mai găsi decât vreun blestem!

— Pot face ceva pentru tine, Alice? Spune!

— Da — tocmai asta voiam să te rog și eu! spune sărmana. Tu știi că el — că el a furat în noaptea aceea două milioane dela bancherul Gros-

ser. Voia să părăsească orașul cu banii aceștia. Milioanele sunt încă și acum la mine!

— Și le ai — cele două milioane — la tine, zici?

— Da, Margot! Sunt în mapa asta! Vreau să le înapoiez, dar eu însămi nu mă pot aventura în casa bancherului, căci aș fi arestată cu siguranță. Vrei tu să transmiți bancherului comoara răpită, surioară?

— Eu?

— Da! N'am pe nimeni, căruia i-aș putea acorda atâta încredere!

— Și dacă bancherul rănit mă întreabă, cine mi-a dat banii, de unde-i am?

— Spune-i totul — și dacă găsești cuvinte cari să-i meargă la inimă, dacă-i poți spune, că vii dela îngerul bun al lui Mască-Roșie, care vrea să repare tot răul pe care-l săptuiește omul acesta misterios, el îți va da crezare.

— Vino și tu, Alice — și tu vei fi iertată! o roagă Margot hotărâtă.

— Nu, surioară, lasă-mă pe mine să-mi urmez calea. Sunt mai liniștită acum când sunt iar săracă, când prada a fost înapoiată stăpânului ei. Nu vreau să risc primejdia de a fi prinsă de oamenii bancherului Grosser.

Nu cedează rugăminților, până ce, în sfârșit, Margot îi împlinește voia.

— Când să mă duc la bancher, Alice?

— Mâine dimineața, șoptește fata. Această unică noapte, poate cea din urmă, să dormim aici împreună și apoi ne despărțim!

Zadarnice sunt toate celelalte implorări ale lui Margot, ca sora ei să-l părăsească, să nu se mai gândească la omul acela sinistru, care pășește prin lume ca o fantomă distrugătoare. Alice zâmbește sfâșietor.

— Nu pot — nu pot! Dumnezeu îndure-se de mine!

Niciuna din ele nu află în noaptea aceea tihna somnului, fiecare ascultă în întuneric respirația celeilalte.

In sfârșit se face ziuă. Spre a nu rămâne cu totul fără bani, Alice scoate o mică sumă din mapă și se mai aruncă odată la picioarele surorii.

— Pune-mi mâinile tale blajine pe cap, Margot, rostește asupră-mi un cuvânt de iertare — poate că-mi va fi dat într'o bună zi să pot frânge blestemul, pe care Masca-Roșie îl răspândește în juru-i — prin iubirea cea caldă pe care i-o închin!

Margot nu poate vorbi, ridică pe Alice spre ea și o sărută.

— Rămâi cu bine — rămâi cu bine! zice ea în șoaptă.

Apoi pleacă, luând cu sine mapa cu un cuprins atât de bogat.

Cu toate că Alice i-a făgăduit că o va aștepta, Margot e însă încredințată că nu-și va mai regăsi surioara la întoarcere.

Incet, ca obosită de moarte, coboară scările.

Sus, Alice sună pe chelner după un sfert de oră și plătește nota nu prea încărcată pe care o datorește.

Apoi pleacă — încotro, n'o știe nici ea în clipa aceasta, dar se simte deodată ușurată, de parc'ar fi îndeplinit o faptă bună.

CAP. 37

In locul unei moarte

Intr'o cameră a catului întâi, aproape de încăperea, în care se petrecuse atacul, zace grav rănit bancherul Grosser.

Un servitor bătrân dăduse încă în cursul nopții alarma la poliție și casa fu împresurată îndată, firește că zadarnic, căci Masca-Roșie fugise între timp cu trăsura.

Doctori vin și pleacă, îngrijesc de starea rănitului, care și-a pierdut la început cunoștința și care abia mai târziu a putut da informații despre ce-i s'a întâmplat și cine-i de fapt criminalul, care l-a răpus.

Dimineața apar reprezentanți ai justiției, sore

a lua rănitului, pe cât o îngăduie doctorii, un interogatoriu, ca să capete dela el indicii și amănunte.

Deși rana e gravă, totuși poate vorbi. Doar marea pierdere de sânge l-a slăbit foarte mult, astfel că doctorii sunt pesimiști.

Din fericire, bancherul are în slujba sa vechi funcționari devotați, cari veghează la toate interesele patronului lor. Astfel că banca rămâne deschisă.

Au trecut două zile dela sângeroasa faptă.

Rănitul se simte ceva mai bine.

Cu bandajul la gât, zace pe patul de suferință, rezemat între perne.

Vechiul lui servitor intră în vârful picioarelor.

— Voiam doar să întreb, domnule — începe el, și stăpânul făcându-i semn cu ochiul că poate vorbi mai departe, el adaugă:

— S'a întâmplat ceva foarte ciudat. Afară așteaptă o tânără, care mă roagă s'o anunț domnului bancher. I-am spus că nu se poate, dar ea a stăruit iar și iar, spunând că va pleca îndată, dar că trebue să predea doar ceva! Dar nici acum n'am lăsat-o să intre, voind să știu despre ce e vorba. Atunci ea mi-a răspuns foarte liniștită: „Trebue să înapoiez stăpânului d-tale cele două milioane cari i-au fost furate"!

— Las'o... să intre... s'o văd, răspunde încet Grosser.

Infirmierul, care șade pe un scaun aproape de pat, înalță capul.

Margot trece pragul.

Turburarea lăuntrică o face să se oprească un moment și-și apasă mâna pe pieptul ce-i se sbate năvalnic.

Lumina unei lămpi mate cade asupra ei.

In clipa aceasta, rănitul face ochii mari. Vrea să sară în sus, să întindă brațele după fată — un strigăt pe jumătate înăbușit îi scapă de pe buze...

— Bertuța — Bertuța.

Margot rămâne ca împietrită. Ce să fie asta?

Grosser face semn bătrânului servitor să se apropie.

— Trebue să vorbesc singur cu doamna — nu-i așa că ai recunoscut-o și tu? Depărtează pe infirmier — doar pe un sfert de ceas! se roagă el încet.

Servitorul șoptește ceva infirmierului și acesta se retrage îndată.

În cameră nu se află decât rănitul, Margot și servitorul.

— De ce nu vii mai aproape, copila mea? șop-

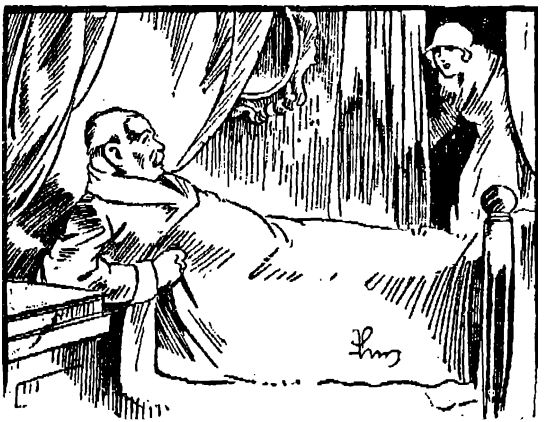

tește bancherul. Ți-am iertat doar toată suferința pe care mi-ai pricinuit-o!

Margot clatină capul, uluită de tot.

— Nu știu, domnule bancher, ce să vă răspund ivu vă cunosc! îngână ea.

Pe chipul lipsit de sânge al lui Grosser se așterne groază.

Ochii lui caută pe servitor.

— Ia spune-mi — tu ai cunoscut-o doar ca și mine — nu e ea Berta, — zâna mea cea blondă,

care a plecat dela mine pentrucă iubeă pe călăreţul acrobat?

Servitorul priveşte sfios spre Margot.

— E doar o asemănare izbitoare, domnule, dar nu e Berta, răspunde el cu glas abia şoptit.

— Vasăzică, nu e ea, a fost doar o amăgire, şopteşte rănitul. — Cu toate astea, lasă-mă singur cu dânsa!

Servitorul pleacă. Margot se apropie încet de pat. Şi-a dat seamă despre ce a fost vorba adineauri. Bancherul avusese o fiică — sau vreo rudă apropiată, care semăna cu Margot, şi în prima clipă o luase drept cealaltă.

— Cine eşti d-ta? întreabă încet Grosser.

— Mă numesc Margot, răspunde fata respirând cu greu. Celălalt nume al meu, vă rog să mă lăsaţi să-l trec sub tăcere, căci eu tot voiu pleca de îndată ce veţi fi reluat în posesie avutul d-voastră.

— Imi aduci...?

— Cele două milioane furate. Sunt aci în mapa aceasta!

Ochii bancherului se înviorează.

— Da, asta-i mapa mea! Dar d-ta, cum de ai ajuns d-ta la banii ăştia?

— Fii îndurător şi cruţă-mi răspunsul, răspunse Margot privind sfioasă în lături.

— Nu, dacă nu-mi poţi da o explicaţie limpede, nu iau banii! Servitorul meu va chema poliţia!

Atunci, cu un strigăt de groază, ea cade în genuchi. **(Vezi ilustraţia coperţei).**

— Numai asta nu — asta nu! Vă voiu mărturisi tot ce doriţi să ştiţi. Dar apoi mă veţi lăsa să-mi văd de drum, căci nu sunt o criminală, ci o biată fată adânc nenorocită!

Cu cuvinte înăbuşite, întrerupându-se adesea ca să-şi recapete respiraţia, Margot îi povesteşte acum tot ce a aflat dela Alice.

Ştie să găsească accentele cu cari să miste inima bătrânului, căruia i-a pus pe plapumă mapa cu cele două milioane; el dă din cap şi orice asprime a dispărut de pe chipul lui.

— Vocea d-tale, o, Dumnezeule — îmi dă impresia că tot o mai aud pe Berta vorbind, şoptește el ca'n uitare de sine.

Margot îi spune tot, îi mărturisește că sora ei e aceea care-i trimete prin ea milioanele; îi spune chiar că nenorocita iubește pe Mască-Roşie şi că prin asta îşi va pierde sufletul, că nu speră să mai revadă vreodată în viața-i pe nefericita ei soră.

Şi dete să plece, dar rănitul bâjbâie după mâna ei.

— Şi d-ta, domnişoară Margot? întreabă el încet, fără a-şi lua privirea dela ea. — Incotro vrei să pornești acum?

— Nu ştiu — nu mai am niciun cămin! izbucnește ea deodată.

Domnește câtăva vreme tăcere, apoi se aude din nou vocea lui Grosser:

— Eu sunt om bătrân, am trecut prin multe, şi înțeleg suferința şi durerile tainice ale semenilor mei. Vrei să mi te destăinuiești?

— Nu pot! se împotrivește Margot.

— Dacă te rog — eu, un om, care poate că nu va mai părăsi vreodată patul acesta? Dacă-ți făgăduiesc, să nu spun nimănui ceva? Eu doar nu văd o străină în d-ta, ci pe zânişoara mea blondă, Berta!

Atunci, deodată, ghiața ce înconjura parcă inima lui Margot, se topește. Dacă ar putea destăinui cuiva toată nemărginita ei suferință, poate că s'ar uşura şi ea apoi.

Vorbește, la început în cuvinte întretăiate, apoi tot mai agitată, tărâtă de sentimentele ei. Astfel descrie ultimele ei lupte până în momentul în care căzu asupra ei bănuiala că făptuise crima şi fu socotită apoi drept moartă.

Grosser n'a întrerupt-o, aspiră parcă muzica blajină a vocii sale, privește îngândurat, dar cu adâncă compătimire, pe biata fată dela picioarele lui.

— Şi pe contele Hohenegge îl mai iubești, nu-i aşa? întrebă el în sfârşit.

Doar lacrimile ei dau răspunsul.

— Dar, deoarece și el te iubește, de ce nu vorbești despre groaznica taină, care vă desparte pe amândoi și vă face atât de nespus de nenorociți? De ce-l minți pe el, pe tatăl d-tale, pe d-ta însăți și te 'ncarci cu rușine și dispreț, decât să te duci să te arunci la pieptul lui?

— O fac de dragul lui, din prea multă iubire, căci nu numai posesia bărbatului iubit dă fericire! Trebuiam să-mi cumpăr fericirea cu prețul nenorocirii lui.

— Nu s'ar putea să aflu și această din urmă taină? La mine e bine păstrată, Margot!

Sărmana mai șovăie nițel, apoi se apleacă, înfiorată asupra patului și murmură câteva cuvinte, care nu-și greșesc efectul înfricoșător.

— Nu pot să fac din el un om fără cămin și fără nume, să fac din el un cerșetor, care ar blestema ziua în care a zărit lumina zilei! spune ea printre lacrimi.

— Dacă e așa — atunci firește că te înțeleg, copila mea! zice el blajin, — dar ca să-l lași celeilalte, e totuși ceva îngrozitor. Dar ce-ai fi făcut dacă fierbintea d-tale iubire te-ar fi mânat la un pas greșit? Tânărul conte voise să te facă soția lui, iar tinerețea are sânge furtunos...

Se întrerupe deodată, căci Margot se lovește cu amândouă mâinile peste obraz, gemând înăbușit.

— Sfinte Dumnezeule, — chiar așa de departe au ajuns lucrurile? Dar atunci trebue să vorbești neapărat! Doar e în joc onoarea d-tale!

— Chiar de ar trebui să cerșesc pe stradă cu copilașul meu în brațe — nu pot și nu-l voiu nenoroci pe Eberhard de Hohenegge!

Limpezi și hotărâte ies cuvintele din gura lui Margot. Bătrânul bancher simte prea bine că ea își dă seamă de toată gravitatea situației sale.

— Și la dreptate nu te gândești, Margot? întreabă el cutremurat. Celuilalt să-i se răpească dreptul său?

Margot privește în sus cu adâncă tristețe.

Cine e celalt? Oare o mai fi în viață? Unde s'o fi aflând? Știe el oare că existența lui e învăluită într'o astfel de taină?

— Și dacă s'ar ivi totuși?

— Atunci — da, atunci aș trebui de sigur să vorbesc și eu, — în cazul acesta nici Eberhard n'ar proceda altfel. Dar până atunci — nădăjduiesc, că nimic nu mă va sili să-l trădez!

Grosser recunoaște că orice încercare de a o convinge e inutilă. Nu-și poate lua ochii de pe Margot, care stă ca frântă înaintea lui, căruia i-a desvăluit taina vieții sale; de ce tocmai lui, singură n'ar putea-o spune.

Vrea să se ridice încet.

— Și acum vă rog să mă lăsați să plec! șoptește ea. — Aici se află banii furați dela dv., nu lipsesc decât câteva mărci, le voiu restitui de îndată ce-mi va fi cu putință. Imi exprim însă o singură dorință: Cruțați-o pe biata mea soră! Nu spuneți că ea e amestecată în afacerea asta! E și așa nemărginit de nenorocită!

Dar iată că mâna rănitului o reține locului.

— Margot, zice el încet, — ai auzit și d-ta cum te-am luat drept mica mea zână blondă, pe care am pierdut-o din pricina unui bărbat. Mă prăpădesc de dorul ei. Dar știu că n'o s'o mai revăd vreodată, o voce îmi spune că e moartă, pierdută în

Cereți mâine numărul 27 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Hârtie maculatură

cu prețul de Lei 10 kilogramul

se află de vânzare la

Librăria IG. HERTZ, Calea Victoriei 5

Pentru en-gros, prețuri speciale

lumea largă! Nu eşti d-ta o moartă vie? N'ai spus d-ta că o femeie a fost îngropată sub numele d-tale, care avea la dânsa, întâmplător, unele lucruri pe. cari d-ta le pierduseşi în noaptea aceea?

— Da, — aşa am spus, şopteşte Margot, dar asta n'are nicio însemnătate! Moarta nu-mi mai poate ajuta.

— Poate că da! Dacă pleci de aici, nu ştii încotro s'apuci. Împlineşte rugămintea unui om bătrân, care de sigur că nu va mai părăsi patul lui de suferinţă — rămâi la mine, ca Berta Walther, cum se numea fiica mea adoptivă; n'o mai cunoaşte nimeni altul decât bătrânul meu servitor şi acesta mi-e devotat până la moarte.

Nenorocitei îi se părea că n'ar fi înţeleş bine.

— Eu să?... O, sunteţi aşa de bun! Aţi auzit că iubirea mea m'a făcut să cad — şi totuşi?

— Poate că tocmai de aceea, zice rănitul, clătinând din cap. O să găsim noi cum să împăcăm lumea. Dacă-mi împlineşti dorinţa şi iei chiar de acum asupră-ţi îngrijirea sănătăţii mele, îl putem şi concedia pe infirmier. Spune da, Margot — e numai şi numai spre binele d-tale, spre salvarea d-tale!

Margot îşi ţine fruntea între mâini. Prea multe evenimente se precipită asupra ei. Să aibă iar un cămin, să-şi găsească iar o ocupaţie, tocmai aici la omul acesta, căruia sora ei în unire cu Masca-Roşie i-a provocat rana cea gravă?

— Nu pot, nu trebue să primesc ajutorul acesta! exclamă ca tremurând.

Bolnavul zâmbeşte.

— Nu faci decât un bine unui biet om bătrân, adu-i iar în casă un firicel de rază de soare, de care-i atât de dornic, murmură el, privind-o blajin.

Margot mai luptă o vreme cu sine, apoi rezistenţa îi e învinsă. Sărută cu nemărginită recunoştinţă mâna bolnavului.

— Dacă vă încredeţi în mine, dacă credeţi în

cuvintele mele, atunci sunt gata! zice ea printre lacrimi.

S'a făcut seară. In casa bancherului rănit, Grosser, a apărut fiica adoptivă a acestuia. Berta Walther. Nimeni nu știe de unde a venit, nu i se pun niciun fel de întrebări, căci se știe că tânăra fată, cu expresia ceea atât de tristă în toată înfățișarea ei, are mulți ani grei în urma-i.

Bătrânul servitor rămâne zgârcit la vorbă. A avut înainte de amiază o lungă convorbire cu stăpânul său și aranjă apoi tot ce ceruse Grosser dela el. Apoi ea se duse cu trăsura la micul hotel, unde trebuia să aștepte pe Alice. Dar, temerile lui Margot nu rămaseră neîndreptățite — sora plecase, fără ca să fi lăsat vreun cuvânt, voind să dispară pentru toți și toate.

O odaie drăguț aranjată care răspunde în același coridor ce ducea la camera bolnavului, fu predată lui Margot, căci ea și nimeni alta este Berta, pupila reîntoarsă acasă.

Bătrânul servitor, inițiat în toate, îi arătă dintru început încredere deplină și chiar el fu acela care, după porunca stăpânului său, îi dădu explicații lămurite asupra persoanei aceleia pe care ea avea s'o înlocuiască și asupra relațiilor familiare.

Berta Walther fusese luată de bancher ca s'o crească, încă de pe când fusese mică de tot. Mama ei ci-că ar fi murit într'un sat din Prusia. Cine era n'ar fi putut spune nici servitorul, dar că nu era niciun fel de rudă cu bancherul, asta o știa cu siguranță.

Grosser cunoscuse copila cu un prilej oarecare într'o vacanță și deoarece era părăsită și izgonită de pretutindeni, el căpătă lesne permisiunea să ia orfana cu el la oraș și s'o crească.

Astfel crescu Berta până ce ajunse o fecioară înfloritoare; se făcuse frumoasă ca o dimineață de primăvară, și era adorată de bătrânul bancher.

Și cu toate astea într'o bună zi, soarta îi hărăzi acestuia o lovitură năpraznică.

Fata cam romantică se îndrăgosti de un artist

al unui mare circ din Berlin, de un călăreț-acrobat.

Grosser află curând situația adevărată, urmară scene furtunoase, căci omul acesta plin de experiența vieții, aflase îndată că iubitul Bertei era un om vulgar, o fire brutală. Dar fata nu voia să știe nimic despre asta și într'o bună zi dispăru.

Din Londra veni o scrisoare dela Berta, că se afla la domnul Charrey, cum se numea călărețul-acrobat, și că imploră iertarea tutorelui său.

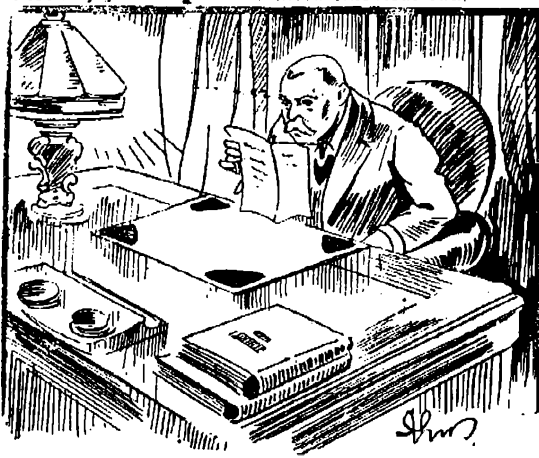

Grosser însă era lovit adânc în inimă. Omul care-i furase pe zâna lui blondă, îl insultase, voise chiar să-l lovească, odată când îi făcuse o vizită. El nu mai răspunse, ci aruncă în foc orice scrisoare venea dela ea, fără ca măcar s'o deschidă, căci îi recunoștea scrisul de pe plic.

Nimeni decât bătrânul său servitor nu vedea cum ochii îi înotau în lacrimi.

De atunci trecuseră aproape doi ani. Acum în urmă — să fie vreo zece zile de atunci, — sosi iar o scrisoare. De astă dată, bancherul o citi, pre-

simțea se vede, că în cuprinsul ei era ceva important.

Berta îi comunica, în chip sfâșietor, că fugise dela seducătorul ei, deoarece acesta decădea tot mai jos și că a ajuns chiar un criminal. S'a dedat băuturii, o maltratează, o amenință cu moartea, așa că ea fugise dela el într'o noapte.

Nu știe încă, dacă va putea scăpa de urmărirea lui și să ajungă la Berlin, deoarece o urmărește și o păzește groaznic. Berta ruga pe bancher, cu asigurările cele mai fierbinți, ca să-i găsească un azil, când va sosi, de n'ar fi decât numai chiar ca să moară în pace.

Bancherul aștepta zi cu zi. Altceva ce putea face, de vreme ce nu-i știa vreo adresă? Dar Berta nu veni și bătrânul își închipui că Charrey dăduse de urma ei și o reținuse iar.

Detectivii particulari, tocmiți de Grosser și cari plecaseră la Londra, nu putură aduce nicio informație liniștitoare. Erau chiar de părere că Berta Walter ar fi moartă și că fusese probabil înlăturată de omul care o urmărise.

Astfel stăteau lucrurile, când Margot sosi în locul celei pierdute. Infirmierul fu concediat, iar ea luă asupră-și îngrijirea bolnavului.

În odaia mat luminată a vilei, șade lângă patul bolnavului, care ține mâna ei într'a lui. Cu puțin înainte fusese aici doctorul și-și găsi pacientul mai slăbit decât până acum. Grosser s'a agitat prea mult și acum corpul se răzbună. La plecare, doctorul dăduse ordine severe ca bolnavul să nu vorbească decât foarte puțin și asta încet de tot și să nu se agite cătuși de puțin.

— Povestește-mi din copilăria d-tale, zice bolnavul rugător, ca în vis aproape. — Vocea d-tale dulce o să-mi facă bine.

Și Margot povestește din zilele trecute.

Deodată, bătrânul servitor ridică portiera de plus și privește pe noua îngrijitoare.

Are în mână o scrisoare.

Oricât de încet ar fi fost zgomotul, Grosser a observat și ridică privirea.

— Ce ai, Anton? O scrisoare — dela cine? întreabă el.

E prea târziu pentru servitor ca să se mai retragă.

— Domnule — dacă n'ar sta scris pe plic „Personal" și „de predat urgent", — n'aș fi îndrăznit! îngână el.

— Dă-o Bertei — să mi-o citească ea, se aude răspunsul.

Margot vrea să se împotrivească, — cine știe ce cuprinde scrisoarea! Dar Grosser insistă și trebue să-i se împlinească voința.

Margot deschide plicul și începe să citească, dar chiar după primele rânduri, pe cari și le-a murmurat pentru sine, se face palidă ca un cadavru.

— Nu — nu — altă dată, dragă domnule! se roagă ea, vrând să ascundă scrisoarea.

Dar, cu toate că e bandajat, Grosser se ridică și deschise ochii mari.

— Vine dela — Berta? Tocmai azi — Sfinte Dumnezeule, ce s'a întâmplat? Vreau să știu — citește! gâfâie el.

Margot n'are încotro Nesiguranța l-ar ucide.

Astfel că citește cu glas tremurător:

„Spre știință! Fiica d-tale adoptivă a fost găsită în stare de cadavru într'un canal al Berlinului și expusă la morgă. Dar era atât de descompusă că nu-i se mai putea recunoaște fața, și a fost luată drept altcineva. A fost înmormântată sub numele unela, Margot Ernemann!"

Asta e tot. Margot lasă din mână scrisoarea care nu e nici iscălită și n'are nici sus vreun titlu.

Vrea să cuprindă pe Grosser cu brațele, căci el se luptă să respire, un sunet răgușit îi scapă din gâtlej. Cu ochii închiși, el cade pe spate, pierzându-și cunostința.

— Doctorul — Sfinte Dumnezeule! Moare! strigă Margot.

Acum știe și ea cine-i moarta, care a fost îngropată în locul ei.

CAPITOLUL 38

Sora Georgine

Hector Rammont, Masca Roșie zace în secția arestaților dela „Charité". Glontele care l-a răpus e înfipt pe cât se pare sub umăr. Chiar și plămânul a fost atins, căci toate indiciile o dovedesc.

De îndată ce arestatul e întrucâtva în stare să priccapă, e expus la interogatorii, dar cari au întotdeauna un rezultat negativ.

Rammont refuză orice răspuns. Tot ce scoate din gură e numai batjocură și ironie și mereu își încredințează judecătorii că el va mai scăpa din mâna berlinezilor.

Asigurarea judelui instructor, că nu va găsi niciodată și în nici un chip prilejul pentru aceasta, îi smulge doar un zâmbet și cuvintele profetice:

— Așteptați!

E dela sine înțeles că autoritățile luaseră toate măsurile de siguranță, spre a împiedica orice putință de evadare. Arestatul, care n'a putut fi pus în lanțuri din cauza stării sale, nu e niciodată singur, nici ziua nici noaptea. Ușa e încuiată, ferestrele au gratii groase.

In trei locuri pe perete se află instalații de alarmă electrice, pentru cazul că Masca-Roșie ar îndrăzni, totuși, să se arunce asupra infirmierului sau asupra surorii de caritate. In afară de asta, coridorul e luminat, o a doua ușă de stejar îl desparte de scară.

Cum ar putea exista aci o putință de evadare?

Și cu toate astea Masca-Roșie spune și repetă mereu, morțiș, același lucru:

— Când mi-o veni ceasul, vă voiu sbura din mână!

Judele instructor nu izbuteşte să obţie nici cel mai mic amănunt asupra faptelor sau asupra legăturilor tainice ale lui Mască-Roşie, orice încercare e zadarnică!

Chiar a doua zi după internarea lui Rammont, se petrecu ceva ciudat. Infirmierul care trebuia să-l supravegheze, zăcea pe jos — în nesimţire, ca lovit de dambla.

Rammont însuşi apăsase cu mana butonul electric, ca să cheme pe paznici. Dar vreo explicaţie asupra misteriosului incident nu putu sau nu voi să dea.

Infirmierul, care fu readus cu mare greutate în simţiri, fu interogat. Dar nu putu da nicio informaţie. Fără ca pacientul, care sta întins în pat cu ochii deschişi, să-l fi atins, simţise deodată o ameţeală. Ar fi vrut să sară, să dea un semnal de alarmă, dar în aceeaşi clipă căzuse la pământ şi-şi pierduse cunoştinţa.

Un singur lucru ar fi putut să susţie cu jurământ: că Masca-Roşie însoţise toate astea cu un zâmbet.

Deoarece omul căpătase din nou crampe, trebuia înlocuit.

Autorităţi ale ştiinţei medicale cercetară cazul, dar stăteau în faţa unei enigme pe care n'o putură deslega.

Un al doilea infirmier îi luă locul, după ce căpătase aceleaşi instrucţiuni ca şi primul.

Chiar în aceeaşi seară zăcea şi el ca mort pe jos. Nici de astă dată nu se putu afla ce-l doborâse — numai Rammont... zâmbea.

Astfel că o adevărată groază se stârni în personal, fiecare ferindu-se de a fi trimis la omul misterios, şi cum întreaga secţiune era şi făr' de asta plină de pacienţi, trebuiră aduse şi din afară ajutoare. Firește că se procedă cu cea mai mare grijă la alegerea celor ce trebuiau angajaţi.

Cazul era greu, şi deoarece nu se găsea aşa de uşor cineva, şi urmând unei dorinţe a lui Mască-Roşie, se adresară la Institutul Surorilor de Cari-

tate, de nu s'ar găsi cumva vreo soră, care să vrea să primească un post așa de plin de răspundere.

A doua zi veni răspunsul. Sora Anna se va prezenta seara.

Când i se comunică lui Rammont aceasta, întoarse fața spre perete, nedând niciun răspuns.

...La Institutul Diaconeselor domnise înainte de amiază mare agitație. Sora Gertruda, o persoană mai în vârstă, suferise pe drum un accident și căzuse la pământ. Lângă ea se afla o fată tânără, care-i sări îndată într'ajutor și o dusese rănită la o trăsură. Sora rugă pe însoțitoarea ei, pe al cărei chip palid, dar dulce, îi se păruse că descoperă urmele unor suferințe sufletești, s'o însoțească până la casa Surorilor de Caritate. Pe drumul într'acolo află îndată, că fata se afla în Berlin fără de cămin și că trecuse prin amarnice suferințe. Nu insistă să afle mai mult dela sărmana fată, dar îi propuse să rămână la Institutul Surorilor de Caritate, creeându-și acolo o nouă existență.

Fata, care se numea Georgine Wellmann, acceptase din prima clipă și, deoarece sora de caritate se bucura de mare influență, putu chiar să rămâie îndată acolo. Hârtiile ei erau în regulă și nu strica nici că mult încercata fată, atât de tânără și de drăguță, fusese odată chelneriță. Părea că se pricepe la îngrijirea bolnavilor, după cum se și arătă îndată.

A doua zi veni cererea dela secția deținuților din „Charité". Sora Georgine, cum o numeau scurt pe noua angajată, se afla tocmai la secretariat, când superioara comunică celor de față vestea.

Un strigăt ușor scăpă de pe buzele sorei Georgine. Ochii tuturor se îndreptară asupra ei, care sta rezemată de perete.

— Ce-i cu d-ta, sărmană copilă? se 'ncrucișară întrebările din toate părțile.

Fata făcu o sforțare ca să se stăpânească.

— O, nu e nimic, șoptește ea sfioasă, am uneori crize ușoare de inimă — dar îmi trece repede.

Zâmbește chiar. Nimeni n'ar fi putut bănui ce se petrecea într'însa.

La întrebarea superioarei, dacă vreuna din surori ar vrea să meargă de bună voie la „Charité" urmă o tăcere generală.

Se știa doar în ce împrejurări misterioase fuseseră reduși la neputință cei doi infirmieri.

Superioara privea consternată dela un obraz la celălalt. Dar iată că sora Georgine se înfățișă superioarei.

— Trimiteți-mă pe mine la deținut, se ruga ea. Eu nu mă tem și prin fapta asta aș vrea să-mi câștig încrederea d-voastră.

Surprinderea generală fu mare, dar fata insistă că această dorință să-i fie împlinită, și după ce superioara îi mai dădu unele instrucțiuni, telefonă la „Charité" că diseară va veni o soră.

Începuse să se întunece, când Alice — căci ea și nimeni alta, era aceea care-o ajutase pe diaconeasă — fu dusă la directorul închisorii.

Severul bărbat își aținti asupra ei niște ochi sfredelitori, de parc'ar fi voit să-i citească fiecare gând de pe frunte. Dar apoi clătină din cap liniștit. In diaconese se poate încrede fără teamă, unei alte infirmiere, pe care n'ar cunoaște-o destul de bine nu i-ar încredința un post de o asemenea răspundere.

Șeful secției deținuților e chemat și orientează pe soră, în cuvinte scurte. Apoi îi spune s'o urmeze și Alice urcă cu el scara de piatră.

Inima îi bate să se spargă, genunchii îi tremură, aproape că nu mai poate respira. Dac'ar bănui oamenii de aici cine e!

— Să ai grijă, soră, o sfătuiește infirmierul șef. Arestatul e unul dintre cei mai rafinați criminali, care nu dorește altceva, decât să găsească un mijloc de scăpare. Pare-se că e legat cu Necuratul.

Ea nu poate răspunde; s'ar trăda, atâta zbuciium e în ea. Șeful îi arată o ușă.

— Am ajuns. Omul numit Masca-Roșie zace singur; nu trebue să vorbească cu nimeni. La cel mai

mic semn suspect, nu trebue să dai decât semnalul de alarmă.

Şeful descuie. Alice se ţine de pereteă, căci îi se pare că va cădea jos de frică.

Dacă Hector o recunoaşte, dacă el manifestă cea mai mică spaimă — atunci totul e descoperit şi e şi ea arestată.

Situaţia e într'adevăr îngrozitoare. Deodată, uşa se deschide.

— Vino, zise infirmierul-şef.

Intră mai întâi într'o încăpere mică, goală, în care nu se află decât o masă şi un scaun. O a doua uşă trebue descuiată.

În sfârşit, va vedea pe omul pe care ar trebui să-l dispreţuiască, să-l urască, şi căruia, cu toată stricăciunea lui, îi s'a dat cu trup şi suflet.

O încăpere destul de mare — un pat de fier — pe perne un cap palid, înconjurat de păr negru—şi alături...

Dumnezeule mare! Bărbatul care se ridică de

pe scaunul pe care şezuse, este — tatăl Alicei, Ochiu-de-Pisică!

— Scuzaţi-mă, domnule, zice şeful, fără a observa groaza însoţitoarei sale, căci merge înaintea ei. Noua soră a sosit chiar acum!

Alice păşeşte în camera bolnavului. E cu neputinţă de descris ce simte ea în aceste câteva secunde. Are impresia că ar trebui să se repeadă înapoi, nebună — dar cu repeziciunea fulgerului îşi dă seamă că toate uşile coridorului sunt încuiate.

N'ar putea face decât câţiva paşi. E pierdută şi aşa şi aşa!

Ochiu-de-Pisică aruncă doar o privire indiferentă asupra îngrijitoarei. Apoi tresare. Sora se întoarce, ca din întâmplare, cu faţa spre fereastra cea mică, cu gratii. Detectivul nu poate vedea trăsăturile ei, nici părul, pe care-l ascunde sub bonetă.

De ce fusese cuprins adineauri de o atât de crudată neîncredere?

— Nu mai am nimic de făcut aici, zice el aspru, întorcându-se scurt spre ieşire.

Infirmierul-şef l-a urmat în încăperea cea mică, unde descuie uşa spre coridor.

— La scară, n'aveţi decât să sunaţi pe colegul meu, mai spune el şi se desparte de detectiv.

Apoi se mai întoarce odată în camera bolnavului, ca să dea ultimele instrucţiuni surorii de caritate.

...Cum se făcu, de întâlni Alice pe tatăl ei la Masca-Roşie?

Detectivului îi fusese dat să afle că criminalul pe care-l culcase la pământ cu un glonte, cu toate că era rănit şi se afla într'o situaţie desnădăjduită, nu făcea niciun fel de mărturisiri, ba se purta chiar cu gândul să evadeze.

După mai multe convorbiri cu şeful poliţiei, îşi ceru permisiunea să poată vorbi singur cu rănitul.

De sigur că aceasta îi fu acordat fără întârziere.

Şi astfel porni la Masca-Roşie. Era curios întru-

cătva, să vadă cum îl va primi omul acesta sinistru care înfruntase de atâtea ori autoritățile polițienești și care zăcea acum cu un glonte în piept.

Dar ceea ce-l intriga cu atât mai mult pe Hartenberg, era că nu putuse încă afla nimic despre Alice, care-i scăpase în dimineața aceea dela hotelul „Bradul Verde". Ea avea cele două milioane, de asta era încredințat, dar unde se afla ea?

După ce se legitimă față de slujbașii instituției, fu dus la Hector Rammont, unde-l lăsară singur, după cum ceruse chiar el.

Deținutul îl recunoscu îndată. Hartenberg crezuse că-l va găsi cu mult mai slăbit, decât era cazul, și-și zise că mizerabilul, chiar dacă glontele se mai afla în trupul său, juca totuși o mică comedie doctorilor și îngrijitorilor săi.

După părerea lui, avea mai curând posibilitatea să evadeze de aci din secția bolnavilor, chiar dacă detectivul se 'ntreba zadarnic, cum ar putea Masca-Roșie înșgheba aceasta.

Cum află Hartenberg despre accidentul celor doi infirmieri, se hotărâse să clarifice și această întâmplare.

Nu era prea lumină în încăpere când se înfățișă rănitului.

— Mă recunoști de sigur? întrebă el scurt.

Hector Rammont susține calm privirea lui Ochiude-Pisică.

— Ah, Excelența Sa, Rajahul din Mahori! zice el. Nu mi-aș fi închipuit că-mi vei face onoarea vizitei d-tale!

— O să-ți treacă îndată pofta de ironii, răspunde Hartenberg. M'ai dejucat de două ori, de amândouă dățile, numai pentrucă ai izbutit să pui stăpânire pe fiica mea.

— Ai dreptate! zâmbește Rammont cu politeță exagerată, și nu mi-o lua în nume de rău dacă-ți spun îndată, cu prilejul acesta, că o să reușească aceasta și a treia oară!

— Probabil că și de astădată cu ajutorul lui Alice? sună întrebarea tăioasă a detectivului.

— Poate — dar până una-alta nu sunt încă edificat asupra acestei chestiuni! Când va veni timpul, o s'o aflați.

— Asta înseamnă că aștepți până vei fi complect vindecat?

— Chiar așa. N'am a mă plânge de îngrijirea ce mi se dă!

— Și ca mulțumire îți otrăvești infirmierii!

Cuvântul cade greu, tăios, dar Rammont nici nu tresare măcar.

— Ah — cunoști și d-ta acea mică poveste? Firește, ce ți-ar putea rămânea ascuns d-tale, vestitul nou Sherlock Holmes! Dar dovedește-mi mai întâi de toate că întrebuințez vreun mijloc spre a ameți pe oameni!

— O voiu face, îți dau cuvântul meu — și-ți mai dau cuvântul meu că te voiu preda călăului, chiar dacă ai fi legat cu Satana!

— Foarte drăguț din partea d-tale, zice Rammont râzând, — dar nu e de loc nevoie să anticipăm. Ce voiești dela mine? N'ai venit fără vreun motiv deosebit.

— Am venit să te întreb unde se află ascunsă Alice. Te-a însoțit în noaptea aceea, asta e limpede, dar mi-a scăpat, tocmai când eram gata să pun mâna pe ea la „Bradul Verde"!

— E demna mea elevă, — foarte frumos din partea ei! Îl ironizează criminalul. Și mai ce?

— Spune-mi, unde se află nenorocita, și-ți dau cuvântul meu de onoare, că o las să fugă chiar azi în străinătate, oricât mi-ar veni de greu.

Un zâmbet ironic flutură pe buzele lui Rammont.

— Mă socoți atât de naiv ca să mă las prostit? Dar o să vezi că nici nu mă tem măcar să-ți spun unde se află fata, pe care am de gând s'o iau cu mine la plecarea mea din Berlin — pleacă-ți urechea și vei afla locul, unde se află Alice!

Hartenberg, care se așezase pe un scaun lângă pat, se ridică încet. Rammont își ține amândouă

mâinile pe plapomă. Ochiu-de-Pisică îşi aţinteşte un timp privirea asupra lor.

Se apleacă apoi, către criminal dar în aceeaşi clipă îi apucă amândouă mâinile, ţinându-le strâns ca'n menghinea.

— Blestem! şuieră Masca-Roşie, — diavolul te ndemnă la jocul ăsta!

Ochiu-de-Pisică râde batjocoritor.

— Jucăm cu aceleaşi cărţi, stimabile! zice el şi'n aceeaşi clipă a şi smuls din degetul criminalului un inel, cu toate că acesta se împotrivise strașnic.

Se retrage repede şi examinează cu atenţie inelul, la fereastră.

— Imi închipuisem! Fleacul ăsta l-au trecut doctorii cu vederea. Ar fi trebuit să ţi-l ia de cum ai fost internat, şi atunci cei doi infirmieri n'ar fi suferit accidentele acelea!

— Nu înţeleg ce vrei să zici! mărăie Masca-Roşie.

— Atunci ţi-o voiu spune mai lămurit. Inelul acesta e gol pe dinăuntru, o mică operă de artă, de acelea cari se executau în Italia pe timpul otrăvitoarei Lucreţia Borgia. Am pentru a doua oară în mână o astfel de operă diabolică. Capsula, acoperită artistic cu un rubin turtit, conţine trei mici despărţituri, cari sunt umplute cu otravă lichidă — o otravă, al cărei efect, probabil că nu-l prea cunosc nici doctorii noştri. O picătură mică de tot stropită în obraz, e deajuns, să zărmice, la pământ pe cel atins, de parcă l-ar fi lovit trăsnetul! Aceeaşi drăgălăşie mi-o rezervaseşi şi mie, cu siguranţă. Foarte mulţumesc! De astădată am fost ceva mai deştept. Inelul îl păstrez eu, efectul lui am să-l încerc jos cu vreun cătel sau cu vreun iepuraş de casă.

Cereţi mâine numărul 28 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5

Prevăzător, detectivul face să alunece în buzunarul lui prețiosul obiect.

— Ei, și acum ai vrea să-mi spui într'alt chip, unde se află Alice?

— Nu, nu-ți mai da nicio osteneală.

— Așa, ei și dacă ți-oi spune eu acum că cele două milioane au fost regăsite că au și fost înapoiate bancherului Grosser?

— Chiar atât de originală n'o fi fiica d-tale! întâmpină Rammont. Atunci la ce ar mai avea un tată atât de deștept!

— Banii au fost predați, — de către cine, nu vrea s'o spuie nici bancherul, dar poți citi și d-ta comunicatul autorităților.

Și întinde o foaie lui Mască-Roșie.

— Te cred, răspunse după o scurtă pauză deținutul. Vasăzică, banii s'au întors! Bine, atunci mi-i voiu lua iar! Puțin cam greu, n'am ce zice, — dar femeile îți fac uneori asemenea pozne!

Hartenberg are pe limbă un răspuns cam aspru dar se reține. Față de omul acesta nu trebuie arătat decât un calm de oțel, același pe care-l posedă și el. Nimic nu-l uluiește.

— Intreb pentru cea din urmă oară — unde-i Alice?

— N'ai decât s'o cauți, nu de geaba ești numit noul Sherlock Holmes! răspunde Rammont cu impertinență. Dar una te sfătuiesc — grăbește-te, căci altminteri s'ar putea prea ușor, ca să și pornesc în excursie cu mititica, înainte ca d-ta să fi descoperit locul unde e ascunsă.

Detectivul strânge pumnii în taină. Ar fi în stare să omoare pe ticălosul ăsta, care-și bătuse joc de el și care s'a priceput să-l lovească atât de greu în cele mai sensibile puncte ale ființei sale.

— Mă duc, zice el posomorât, dar te asigur că te voiu urmări ca cel mai zelos vânător, dac'ai izbuti cumva să mai evadezi odată, cu toate precauțiunile luate. N'am să cunosc tihnă, nici somn până ce n'oiu da de urmele d-tale, chiar de ne-ar despărți mări și

țări. Voiu goni mereu pe urma d-tale, și numai atunci mă voiu odihni, după ce capul d-tale va fi căzut în coșul călăului!

Înfiorător sună cuvintele acestea și cu toate astea nu fac niciun efect.

— Vrei să-ți spun ceva, Rajahule? Scutește-te de osteneala asta! Chiar dacă ți-ai consacra întreaga viață, să-l răpui pe Masca-Roșie, tot n'o să izbutești. Și dacă oiu muri, fii sigur că nu va fi sub securea călăului, ci voi muri de moarte naturală!

Asta sună ca o profeție.

Detectivul clătină din cap.

— Fantazii, nimic altceva! Poveștl de copii mici. O să-ți treacă repede pofta de astfel de ironii impertinente!

— S'așteptăm, stimabile!

In momentul acesta se produce un zgomot la ușă. Vine infirmierul. Poate că o aduce pe sora de caritate, pe care o ceruse Rammont, nu fără oare care gând hotărât.

Rochiile acestora sunt largi și lungi și e foarte ușor să te faci de nerecunoscut sub o astfel de deghizare.

Și asupra femeilor el a exercitat doar întotdeauna o putere demonică!

Privirea lui scrutătoare îi trădează chiar în semi-întunericul amurgului, cine e sora aceasta.

Se simte străbătut ca de un curent electric. Ar vrea să-i rădă în nas omului de lângă el, să-l ironizeze sângeros — căci, aceea pe care o caută, propria lui fiică, e doar colea! Vine deghizată la el în închisoare.

Alice se întoarce spre fereastră, iar detectivul părăsește încăperea cu infirmierul-șef.

Sora face o mișcare, gura ei abia de poate înăbuși sălbatecul strigăt de spaimă ce dă să-i pornească din piept.

— Hector, o Dumnezeule! — gâfâie ea.

— Tăcere! Infirmierul-șef se întoarce — dacă bănuiește ceva, totul e pierdut!

Şi ascultătoare, ea aşteaptă ca împietrită.

Infirmierul e iar în cameră şi rece îi dă ultimelee instrucţiuni. Alice, abia de-l înţelege. Dă doar mecaniceşte din cap.

Apoi infirmierul pleacă din nou. Afară, ridică din umeri, minunându-se de firea lăcută a surorii.

— Sunt curios cum o s'o scoată ea la capăt cu individul cela!

Amândouă uşile sunt din nou încuiate. Masca-Roşie a auzit asta desluşit. O ultimă rază de soare licăreşte printre gratiile de fier ale ferestrei. Alice se aşează pe marginea patului şi-i cuprinde pe Rammont, care s'a ridicat în coate.

— Hector — Hector!

— Ce cauţi tu la mine, omul pierdut? întreabă el blajin.

— Să te salvez, Hector — sau să mor cu tine! răspunde ea.

Şi Rammont dă din cap. Credinţa lui nu-l înşelase!

CAPITOLUL 39

Fiţi credincioşi la moarte

Zăpuseală dobortoare domneşte în vila bogatului bancher Grosser. Doctorii şi-au dat toată osteneala să salveze pe rănit, dar ştiinţa lor a rămas neputincioasă.

Şi el însuşi simte, ştie că se apropie cu încetul de sfârşit. Nu numai rana şi pierderea sângelui, pe cari le-a suferit, au făcut din el un muribund. Ceea ce stinge cu totul flacăra vieţii lui este durerea pentru pierderea Bertei.

Că a trebuit să moară singură şi părăsită, ea, pe care o păzise ca pe o păpuşică delicată; ea, înecată în apa murdată a canalului! asta îl roade, îi chinuie inima.

Chiar şi devotata îngrijire a lui Margot, care poartă aci în casă numele Bertei, nu putu salva pe bătrân. Firesţe, nu vorbi nimănui de ceea ce-l

chînuia în faină, dar ochii lui fixau aproape fără de întrerupere chipul îngrijitoarei sale, care-i amintește pe cea pe veci pierdută.

Ce nu mai poate da moartei, să capete ea cu prisosință. Încă nu știe sau nu bănuiește Margot ce plănuiește nobilul domn. Surprinzătoare ca un trăznet din senin, avea să afle intenția lui.

Grosser își exprimase dorința, să vie la el un notar. Bătrânul său servitor cheamă pe consilierul juridic, care conduce de ani de zile afacerile bancherului.

El n'o cunoscuse pe adevărata Berta Walther.

Grosser vrea să aranjeze cu notarul totul, cu amănuntime, înainte de a-și lua rămas bun dela viață. Acum notarul stă în fața patului bolnavului și Anton aduce mereu alte hârtii din dulap, după cari omul de afaceri al bancherului se poate orienta; notarul scrie dorințele muribundului.

Ca încheiere Grosser își redactează testamentul — el singur cu notarul. Atât Margot cât și Anton părăsesc încăperea pentru scurtă vreme.

Bolnavul vorbește încet de tot, iar notarul notează totul cu exactitate. Dar apoi tresare deodată și privește pe Grosser.

— Domnule bancher, voiți? Aveți serios intențiunea? exclamă el surprins.

— De ce nu? exclamă bolnavul. Mi-e mintea foarte limpede, d-ta o poți mărturisi. Testamentul nu poate fi atacat. Cuprinsul lui e valabil, așa cum e redactat acum, numai pentru cazul că fiica mea adoptivă nu va respinge propunerea.

— Dar gândiți-vă, fata asta tânără... pe când dv., domnule bancher!

— M'am gândit la toate, dragă domnule consilier, eu pot fi socotit ca și mort. Și dacă fac pasul acesta atât de important, am motivele mele, destul de serioase.

Consilierul juridic pleacă capul adânc mișcat.

După zece minute cheamă pe Anton la căpătâiul stăpânului său poftind, totdeodată, în camera alătu-

rată, pe Margot la o convorbire serioasă, pe care ea i-o acordă cu inima palpitândă, presimțind ceva sinistru.

— Chiar adineauri, domnișoară, domnul Grosser mi-a dat însărcinarea să vă rog să-i împliniți ultima dorință și să fiți soția lui!

Margot se trage îndărăt.

Oare și-a pierdut mințile? Ea, soția bătrânului bancher? Ea, care poartă într'însa pe copilul contelui de Hohenegge? Nu, probabil că n'a auzit bine, nu se poate să fie așa cum au auzit urechile ei!

— Înțeleg surprinderea d-tale! aprobă notarul. Nici cu mine n'a fost altfel. Dar apoi am priceput. Nu trebue să-ți ascund, ceeace recunoaște și tatăl d-tale adoptiv — că i se apropie sfârșitul. Doctorii toți l-au condamnat, toate chestiunile de afaceri sunt puse la punct. Dar o anumită dorință primează totul. Dorește ca d-ta să-i porți numele și să-l moștenești. În această ultimă privință nu pot de cât să te felicit — tatăl d-tale adoptiv e multi-milionar.

— De ce a căzut tocmai asupra mea alegerea aceasta? îngână ea. Poate că și doctorii prea văd totul în negru, ei o să se îndrepte, și va gusta încă viața!

— Din nefericire nu mai prea am speranța asta. Criminalul a lovit prea bine și prea adânc. Dacă-mi dai voie să te sfătuiesc, atunci împlinește această ultimă dorință a unui muribund, domnișoară Walther!

Margot își frânge disperată mâinile. Gândul de a deveni soția unui muribund, de a trebui să-i șoptească pe patul de moarte cuvântul de veșnică credință și de iubire, o umple deodată de nemărginită groază.

— Nu pot! nu pot! zice ea printre hohote de plâns.

Notarul privește plin de compătimire pe tânăra fată.

— Sărmană copilă! Imi dau foarte bine seamă de simțimintele d-tale, dar atunci trebue să vorbești d-ta însăți cu tatăl d-tale adoptiv. El dorise doar ca să te pregătesc. Du-te la el înăuntru, te rog!

Și, cu pas șovăitor, ea trece pragul spre camera bolnavului.

La un semn din ochi, Anton părăsește camera.

Ochii lui Grosser caută chipul alb, înspăimântat, de colo, dintre cutele portierei, apoi spune încet, blajin de tot:

— Margot!

O cheamă din nou cu vechiul ei nume! Atunci o părăsește deodată tăria, și cade plângând înaintea lui.

— Sărmană copilă prostuță, zice el în șoaptă. De ce te temi oare? N'avea frică! Nu-ți vreau decât binele, vreau să te scap de toate furtunile vieții. Nu am rude. Oamenii străini s'ar certa pentru averea mea, tu însă ai putea face mult bine, mai poți

ajunge odată fericită. Firul vieții mele se va curma poate mâine. Nu e decât o formalitate. Nu ai un nume, copilă, ți-l dau pe al meu, ție — și copilașului tău, când o zări lumina vieții. Nu vrei să-mi satisfaci această ultimă, mare bucurie?

Toată rezistența ei se frânse.

— Totul — am să fac tot ce dorești, spune ea printre lacrimi, sărutându-i mâinile, — tată — lasă-mă să-ți spun tată!

Bolnavul mângâie cu duioșie părul strălucitor al lui Margot.

— Azi, încă tatăl tău — mâine, soțul tău!

Pare-se că Anton presimțise ce are de gând stăpânul său. Știe și el că moartea trebue să vie; cu mare greutate își reține lacrimile.

Și mai știe una — că va sta mereu în preajma acestei fete, spre a veghea asupra binelui ei, căci vor veni furtuni pe care muribundul nu le mai prevede.

Spre seară se celebrează ciudata cununie la patul muribundului. Anton trebuise să înștiințeze îndată pe notar, care aranjă cele necesare.

După dorința insistentă a lui Grosser, Margot se îmbracă cu o rochie simplă de mătase albă și se împodobește cu voalul. Lacrimile ei cad în țesătura fină, dar ea nu mai poate da înapoi — căci e vorba de împlinit ultima dorință a muribundului.

Doi doctori sunt în camera bolnavului, un funcționar judiciar, bătrânul procurist al băncii, un preot și mireasa. Toți cei de față sunt îmbrăcați în haine de ceremonie; o masă a fost împinsă până la pat, pe ea se află hârtii și tocuri, câteva scaune prin apropiere.

Domnește tăcere adâncă. Anton tocmai a tras de o parte portiera, și notarul apucă de mână pe Margot, care păsoște pragul, ca s'o ducă spre scaunul de lângă pat.

Peste chipul muribundului trece ca o rază de soare. Ca și Margot azi — o, așa era Berta lui,

când o dusese pentru ultima oară la balul elitei. Ochii îi licăresc, iar buzele lui rostesc încet:

— Berta — odorul meu — vino, vino!

Mișcată, ea se pleacă asupra lui și sărută fruntea lui albă, destinată morții.

Apoi începe solemna dar scurta ceremonie. Contractele sunt iscălite — preotul pune două mâini una într'alta și-și rostește cu voce mișcată binecuvântarea.

— Fiți credincioși până la moarte!

Bolnavul închide ochii ca 'n vis.

— Până la moarte credincios! murmură el.

Toți cei de față se întorc spre a-și ascunde emoția, în firida din colț, bătrânul Anton hohotește cu fața în palme.

Margot însă rămâne în genunchi lângă pat, capul bălaiu cu vălul fin și-l ține ascuns în perne. Verigheta de aur îi strălucește în deget, a devenit soția muribundului.

Fără de zgomot se depărtează slujbașii, preotul și martorii. Cel din urmă își ia bună-ziua bătrânul procurist.

— Servește-o și pe ea cu aceeași credință ca și pe mine! îi spune Grosser. Rămâneți cu bine cu toții!

Minutele se scurg, afară noaptea își cântă cântecul ei visător. Bătrânul care pe patul de moarte fiind a crezut că mai face o faptă bună atinește ușor.

— Rămâi lângă mine! șoptește el.

Horcăitoare, dar abia simțită îi e respirația.

Bătrânul Anton stă cu ochii plânși lângă pat. Obosită, Margot se ridică și cade în jilțul de alături. Mâna muribundului se odihnește într'a ei.

Anton mai toarnă câteva picături din doctoria întăritoare printre buzele bolnavului și o privire de recunoștință a acestuia îi răspunde.

— Îți mulțumesc, — bătrânule bun și de omenie — am îngrijit și de tine!

— O, stăpâne — nici nu m'am gândit măcar

la asta! răspunde servitorul plângând. O, de-aș fi putut muri eu în locul d-tale!

Iar o pauză lungă.

Iată că buzele lui Grosser se mișcă din nou. Ridică pleoapele. Privirile lui se afundă în ochii lui Margot. Un zâmbet fericit se împrăștie peste chipul muribundului.

— Mica mea zână blondă! șoptește el, de parc'ar fi uitat tot ce s'a petrecut în ziua aceasta, de parc'ar mai trăi Berta lui și ar mai ședea ca odinioară lângă el și i-ar ține mâna. Îți mai aduci aminte — cum am călătorit prin munți — marca cu valurile ei de argint mișcător — munții în lumină auric — cum licăresc și ard! Și jos în vale un păstoraș cântă: „Seara când coboară — stelele sclipesc" — îți mai amintești?

— Da, îmi amintesc, afirmă Margot, căci ea nu trebue să turbure fantaziile muribundului.

Las' să creadă că ea e Berta, cu gândul acesta să adoarmă somnul de veci.

Din depărtare mare vine prin noapte sunetul unui clopot.

— Se sună de culcare, șoptește muribundul, — noapte bună, noapte bună! Somn dulce și fii fericită!

Apăsarea mâinii lui slăbește, ochii lui rămân deschiși. ultimul tablou duios a rămas întipărit în ei — bancherul Grosser a murit.

Anton se mișcă, spaimă se întipărește pe chipul lui.

— Stăpâne — stăpâne! exclamă el.

Privește în ochii lui Grosser și apoi cade în genunchi.

— Mort! zice el izbucnind în plâns. Odihnească-l Dumnezeu în pace!

Capul lui Margot cade înapoi pe perna jilțului. A leșinat.

— De azi încolo e văduva bancherului Grosser!

Înmormântarea bancherului s'a făcut în toată

tăcerea și simplitatea, așa cum și-a exprimat el dorința încă depe când fusese în viață. Simplu cum a trăit, așa voia să meargă și la odihna de veci.

Într'un faeton, cu văluri cernite, Margot urma convoiul funebru. Chiar și în fața mormântului deschis ea nu-și ridică vălul decât pentru câteva secunde.

Lângă ea se afla bătrânul Anton și notarul decedatului. Ceremonia funebră se sfârși repede, și numeroșii funcționari ai firmei, care avea să fie în curând transformată într'o societate pe acțiuni, aruncau priviri curioase și pline de interes asupra tinerei văduve, care fusese cununată cu bancherul pe patul de moarte. Foarte puțini văzuseră vreodată pe Berta Walther și asta doar în treacăt, dar o invidiau pe biata fată de norocul ce dăduse peste ea de a deveni moștenitoarea milionarului.

Margot se întoarse în faetonul ei la vilă, unde-și schimbă îndată hainele. Simțea adevărată durere și era foarte turburată de moartea lui Grosser. Numai că nu se simțea ca soția lui.

Bătrânul avusese dreptate cu vorbele sale: nu era decât o formalitate această cununie ciudată; el voise doar să-i dăruiască ei o viață nouă.

Și recunoscând aceasta ea îngenunchiă, și aci în tăcerea iatacului ei se mai rugă odată din adâncul inimii pentru sufletul mortului.

Nu voia și nu putea rămâne aci în Berlin, unde o pândea primejdia de a întâlni pe tatăl ei, pe Alice, pe contele Eberhard și chiar pe Leonie. De îndată ce va fi aranjat afacerile mai urgente, se gândea să plece în Sud, spre Nissa sau Menton, unde credea că va fi în siguranță, că nu va întâlni pe niciunul din cunoscuții de odinioară.

Anton bate încet la ușă.

La răspunsul ei, el pășește pragul, calm și respectuos.

— Doamnă, domnul consilier juridic întreabă dacă n'ați avea ceva a-i spune înainte ca d-sa să părăsească vila!

Margot dă din cap obosită.

— Îl rog să rămâie. Aș avea să-i spun câteva cuvinte — în salonul albastru.

Curând se află înaintea domnului îmbrăcat în negru, care o salută cu o plecăciune adâncă.

— Vă mulțumesc încă odată, domnule consilier, pentru tot ajutorul pe care mi l-ați dat în ceste zile grele din urmă, șoptește ea.

— O, mă rog, doamnă, răspunde el. Am făcut cu dragă inimă, din prietenie pentru Grosser. E un om nobil, bun!

— Da, adevărat, asta era!

— De acum sunteți îngrijită pentru totdeauna, toate chestiunile materiale sunt ca și regulate de împuterniciri depline și n'o să vă mai chinuiți multă vreme cu chestiunile acestea. După ce, veți fi revenit, când gândiți să plecați?

— Da, aș vrea să plec, curând — cât de curând Aici mă cuprinde o neliniște și o spaimă inexplicabile!

— Nu stă nimic în calea plecării dv. Nu rămâne, doamnă, decât să-mi dați câteva iscălituri și toate chestiunile de afaceri sunt rezolvate. Și chestia moștenirii se lichidează repede și neted, căci decedatul a lăsat ordine precise. Vă salut, doamnă, dacă aveți nevoie de mine chemați-mă!

Îi sărută mâna și părăsește salonul.

Margot stă multă vreme la fereastră, ținându-și fruntea fierbinte în palmă; ochii ei albaștri rătăcesc afară în parc, în depărtare.

Toate aranjate de decedat! Nicio piedică de nicăieri! Poate călători, toate chestiunile de afaceri se vor rezolva aci dela sine, iar marea ei moștenire va fi administrată cum e mai bine.

E bogată — milionară!

Dar ceea ce-i lipsește, ce nu va putea obține cu toate milioanele ei, — e fericirea, pacea!

Un zgomot o face să tresară.

Anton intră în cameră, cu fața neliniștită, speriată.

— Ce este? S'a întâmplat ceva? întreabă Margot îngrijată.

— Doamnă, o vestește Anton, este afară un om care dorește să vă vorbească. Am vrut să-l expediez, căci pare cam băut.

— Cum se numește?

— Nu vrea să spuie decât doamnei!

— N'a spus cu ce prilej a venit încoace?

— Ci-că ar fi ceva foarte important, că v'ar interesa foarte mult, răspunde servitorul, — ar fi vorba de afișul poliției.

— Afișul poliției?

— Da, privitor la cele două milioane furate sau ceva, tot îndrugă omul.

— Doar îi vei fi spus că banii au fost regăsiți?

— Cum de nu, dar el tot a rămas. Și cu un ton ridicat a adăugat: Ce are face? Mai am și altceva de discutat cu doamna. Spune-i numai că n'are să-i pară rău dacă mă primește, căci altminteri aș trebui să comunic poliției ceea ce știu.

— Ce mă sfătuiești, Anton?

Bătrânul servitor își leagănă capul.

— Omul îmi e, firește, nesimpatic, are ceva suspect, brutal în chipul lui — dar poate că e în posesia unor taine primejdioase. Voiu sta pe aproape, dacă doriți. Ascultați-l!

— Bine! Să intre! Când oiu suna, va însemna că doresc intervenția d-tale, zice Margot hotărâtă.

Și se așează pe un taburet tapisat, silindu-se să-și impună un calm desăvârșit.

Anton introduse pe străin. El aruncă în juru-i o privire îndrăzneață și apoi se înclină scurt.

— Bună ziua, zice el, tăios.

— Ce dorești? Ce lucru important ai a-mi comunica? întreabă tânăra văduvă, privind cu răceală pe vizitator, care-și oprește privirile sclipitoare asupra ei, zâmbind ciudat.

— Am asistat azi la înmormântarea domnului bancher, adică numai așa, dela distanță, mă 'nte-

legeți — dincolo de zid, răspunde el cu voce răgușită de băutură.

— Ce vrei să spui cu asta?

— O, nimic deosebit, — numai, că eu, firește, eram deosebit de interesat. Vasăzică, babacul a murit!

— Vorbește mai respectuos despre mort, altminteri pun să te dea numaidecât afară! izbucnește Margot revoltată.

Omul o străpunge cu o privire furioasă, strânge pumnii și vrea să-i arunce un cuvânt insultător, dar apoi se răsgândește.

— Păi da — o să vedem!

— Spune-ți numele, îi pretinde Margot. Dacă ai avut afaceri cu decedatul, adresează-te băncii! Aci nu-i locul!

— Banca nu mă privește cătuși de puțin. Eu aparțin casei! obiectă el. Și pentruca să știți îndată cine sunt — Hermann Erbach mi-e numele!

Margot clatină capul.

— Nu te cunosc! zice ea.

— Văd și eu! Cu atât mai rău pentru d-ta.

— Cum?

— Chiar d-ta ești doamna Grosser?

Margot tresare fără de voie. E cuprinsă de o presimțire ciudată.

— Decedatul mi-a fost soț — da — ce vor să însemneze toate astea?

Ea s'a ridicat încet, întinzând mâna spre butonul soneriei. Simte un fel de groază față de omul acesta, care o privește impertinent cu ochii lui umflați de beție.

— Vasăzică doamna Grosser! Ei da! Așa am auzit! Și sunteți de sigur Berta Walther, aud?

— Ce te privește pe d-ta? M'ai cunoscut?

— Ba bine că nu! Și încă destul de aproape, dar asta e firește o prostie! Dacă ai fi d-ta Berta Walther, n'ai fi putut deveni doamna Grosser—ar fi pur și simplu cu neputință!

— Cum cu neputință?

— Foarte simplu: Berta Walther, fiica adoptivă a domnului bancher ştie foarte bine, că a devenit la Londra soţia legitimă a lui Monsieur Charrey!

Ca lovită de trăznet, Margot se trage îndărăt cu faţa îngrozită, privind ţintă la cel care-i vorbea.

— Şi acest Charrey — acest — sfinte Dumnezeule! gâfâie ea, apucându-şi fruntea în mâini.

Individul zdrenţeros şi cherchelit se înclină ironic.

— La ordinele d-tale, stimată doamnă, sunt chiar eu, Hermann Erbach, numit la circ: Monsieur Charrey!....

CAPITOLUL 40

Un truc primejdios al lui Mască-Roşie

Bolnavul de la secţia deţinuţilor, cu vestitul nume „Masca-Roşie", pare a se împăca mai bine cu noua îngrijitoare, decât cu infirmierii cari tot mai zac bolnavi în urma accidentului.

De când Ochiu-de-Pisică a descoperit misteriosul inel otrăvitor şi l-a smuls lui Mască-Roşie, nu mai e vreo primejdie ca cei din jurul lui să mai sufere vreun nou „atac"

Hartenberg ţinu numaidecât o consfătuire cu judecătorul de instrucţie şi cu ceilalţi slujbaşi. Şi medicii dela „Charité" erau de faţă. Inelul fu deschis şi se găsi într'una din adâncituri, încă vreo câteva picături din otrava necunoscută până atunci.

Incercarea ce se făcu asupra unor animale bolnave, dovedi îndată puterea colosală a acestei otrăvi îngrozitoare, care se putea probabil număra printre otrăvurile şerpilor indieni sau prin acelea

Cereţi mâine numărul 29 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

folosite pentru otrăvirea săgeților. De cum respira cineva otrava, căpăta crampe groaznice, o parte infinit de mică era deajuns ca să întindă animalul ca mort, la pământ. Dar după câteva ore își revenea, doar membrele mai păstrau un tremur.

O picătură întreagă aducea moartea.

De unde avea Masca-Roșie otrava aceasta înfiorzitoare?

Și hârtiile, sau mai bine zis recomandațiile surorii celei noi le cercetase detectivul. Nu exista niciun motiv de neîncredere față de sora Georgine. Superioara n'avea decât cuvinte de laudă pentru ea.

De ar fi presimțit măcar Ochiu-de-Pisică cine e în realitate această nouă soră Georgine!

Trei zile au trecut.

Masca-Roșie se află singur cu Alice, care șade pe un scaun lângă pat.

Privirile ei se odihnesc pe chipul interesant și cam palid al bărbatului, de care nu se poate despărți și pe care trebue să-l salveze, chiar de ar costa-o viața și fericirea ei, apoi.

— Și acum, să discutăm serios planul nostru, Alice, îi șoptește el.

Nu era niciodecum așa de slab cum se arăta față de medicul curant.

— Rana nu-mi mai face nici un fel de neplăceri. Iubitul tău papa ar fi trebuit să ocheaască mai bine.

— Hector, te implor! se roagă încet nenorocita, acoperindu-și cu amândouă mâinile obrăjorul fin, drăgălaș.

— Ei bine, lasă! o liniștește el. O, Doamne, nu lua și tu toate în tragic. Nici nu port măcar pică domnului detectiv. Ne urmărim reciproc, ba are unul ba celălalt mai mult noroc — și cu asta basta! Și mă gândesc așa dar că a venit vremea să zburăm de aici! Ce crezi tu despre asta?

— Eu sunt unealta ta, Hector, poți cere orice dela mine, te urmez orbește! Și nu mă îngrozesc decât de ziua în care mă voiu trezi și în care te

voiu vedea în lumina în care te vede toată lumea! şopteşte sărmana fată.

— Ce ne pasă nouă de restul lumii? Proşti sau nerozi sunt cu toţii! M'am săturat. Vreau să plec de aici! Ai inspectat cu atenţie clădirea?

— Sunt şi eu supraveghiată cu severitate, se vaetă Alice. Toate ferestrele sunt cu gratii, toate uşile încuiate cu broaşte puternice, pretutindeni se află instalaţii de alarmă! O evadare e absolut cu neputinţă, nu ne rămâne altceva decât să murim împreună!

Plângând, îşi pune Alice capul pe marginea patului.

Faţa lui Mască-Roşie are o expresie întunecată. Îşi strânge pumn mâna ce şi-o ţine pe plapumă.

— Să triumfe ei de astădată că m'au prins în cursă? scrâşneşte el. Nu! Nu socot jocul pierdut, nici cu riscul de a cădea victima călăului. Atunci la ce folos a ajuns numele meu să fie obiect de groază?

Priveşte câteva minute în gol. Ridică apoi capul.

— Când e ziua ta de ieşire, Alice?

— Azi după amiază; dar trăsura care mi se pune la dispoziţie mă duce dela „Charite" deadreptul la Casa Surorilor de Caritate. Nu trebue să intru în legătură cu nimeni!

— Mi-am închipuit eu. Totuşi, astă seară, când ai să iei paza de noapte, trebue să-mi aduci câteva lucruri pe cari o să ţi le descriu mai amănunţit.

— Ce sunt alea? întreabă Alice, speriată.

— Joe o să ţi le dea. Trebue să-l cauţi!

— O mai fi în Berlin?

— Cred cu siguranţă că da. Trebue să fi renunţat la plecare, de îndată ce a auzit despre arestarea mea. Notează-ţi vechea lui adresă.

Îi şopteşte câteva cuvinte.

— Dar nu-l pot căuta, Hector. Cum să părăsesc neobservată Institutul?

— Scorneşte şi tu un motiv serios, n'o fi chiar atât de greu. Trebue neapărat! Salvarea mea de-

pînde de asta, ca să am în mână ceva ce posedă numai Joe.

— Ce-i aia?

— O sticluță mică. O poți ascunde între vestmintele tale, chiar dacă te percheziționează!

— Nu-mi poate procura nimeni altcineva picăturile pe cari mi le ceri?

— Nimeni nu le are, nimeni nu le cunoaște!

— Și — asta te poate salva?

— Da! Ascultă!

Și-i șoptește lungă vreme la ureche, fața nenorocitei capătă însă îndată o expresie de nemărginită groază.

— Nu. — Sfinte Dumnezeule! exclamă ea. Să-ți ajut cu mâna mea, ca tu —? Nu pot una ca asta!

— Trebue! Ți-o cer! zice el cu hotărâre, strângându-i mâna. — Nu există de astădată altă scăpare pentru mine!

— Și dacă nu izbutim — dacă venim prea târziu — dacă suntem împiedicați de a deschide sicriul?

Fata privește pe Masca-Roșie cu ochii împietriți de groază.

— Treaba voastră! Aci e în joc viața mea — oricum, trebue să risc! Și acum ascultă mai departe!

Și el o trage și mai aproape, tot șoptindu-i la ureche, până ce se aude afară un zgomot.

Vine schimbul — un nou paznic.

Cu mare zgomot se deschide ușa.

Doi bărbați sunt afară.

— Soră Georgine, ai ora d-tale liberă! zice unul din ei, infirmierul-șef.

Masca-Roșie a mai schimbat cu Alice o privire repede.

Alice urmează pe șef, care merge tăcut lângă ea, descuiând și încuiând ușile și însoțind-o până 'n holul de jos.

Acolo se oprește un moment.

— Scuză-mă, soră, zice el în felul lui aspru, dar parcă mi s'a părut adineauri că deținutul de sus ți-ar fi aruncat o privire ciudată. Masca-Roșie se poartă cu gânduri de evadare, asta o știm

cu toții. Dar să-și ia nădejdea, că am purtat noi cu toții de grijă să nu izbutească. Viu nu scapă omul ăsta din mâinile noastre. Dar are, se zice, asupra femeilor o putere inexplicabilă și o fi nenorocit destule până acum. O spun asta numai așa....

— Îți mulțumesc, domnule infirmier-șef, răspunde Alice cu mult calm. Eu n'am observat de fel ciudata privire a bolnavului.

Și pornește mai departe; infirmierul privește după ea clătinând din cap și mormăind.

— Aici nu prea pare să fie lucru curat; în orice caz, voiu raporta șefului meu!

Dar acesta își rade de el.

— Ești de altminteri un slujbaș inteligent și destoinic, zice acela. Dar de astădată vezi năluci. Ce ar putea născoci deținutul, ca să scape de aci prin toate ușile și zidurile, peste curțile păzite — tare aș fi curios să știu! De altminteri, am expediat raportul. Mâine va fi transportat într'o celulă cumsecade. Ticălosul prelungește la infinit comedia boalei.

Infirmierul-șef se depărtează în tăcere.

Face din nou drumul până la celula lui Rammont. A cercetat din nou toate ușile, toate ferestrele. „Șeful are dreptate; ar trebui să se întâmple o minune extraordinară, ca Masca-Roșie să evadeze de aci".

...In trăsura pe care i-a pus-o la dispoziție poliția, Alice se întoarce la Casa Surorilor de Caritate. Zadarnic caută să găsească un pretext, prin care să poată obține permisiunea de a circula neobservată o oră, până a nu se întoarce la „Charité"

Obrazul îi se aprinde de o roșeață subită; nu-i mai rămâne altceva decât minciuna. N'a mințit niciodată — niciodată! Dar Rammont așteaptă ca ea să-l ajute, îi pretinde chiar!

Trăsura se oprește, a ajuns la destinație.

După o jumătate de oră cere să vorbească superioarei. E primită îndată, căci au prins-o dragă cu toții.

— Ai vreo plângere, copila mea? Ți-e prea grea

slujba la „Charité"? Să trimit o altă soră mai în vârstă? întreabă superioara.

Alice clatină capul.

— O, nu, Maică, nu e asta! Aș avea altă rugăminte fierbinte! Iertați-mă că n'am îndrăznit să mi-o exprim mai de mult.

Își curmă firul vorbelor, dar trebue să continue — trebue!

— Când am venit încoace — am trecut sub tăcere că abia de scurtă vreme am pierdut-o pe maică-mea, spune ea cu glas întretăiat de lacrimi. E îngropată la cimitirul Ierusalim. A fost unicul, ultimul meu sprijin. Aș dori să mă rog la mormântul ei — pentru întâia oară de când zace în pământ rece. Mi-ați putea împlini această cerere, Maică?

— Dacă-i numai atât — am deplină încredere în tine, copila mea, zice superioara. Cât vrei să lipsești?

— Doar vreun ceas. Seara mă întorc iar la „Charité".

— Atunci du-te — și cată să nu întârzii!

Respirând ușurată, Alice se depărtează, murmurând un cuvânt de mulțumire.

S'a făcut, a înșelat, a mințit — de dragul lui, pentrucă el i-a cerut-o!

Știe adresa lui Joe. Omul de încredere al lui Mască-Roșie n'a părăsit orașul. Ia o trăsură, spune birjarului s'o ducă la cimitir, dar după un sfert de oră de mers își schimbă gândul.

La Rosenthaler-Tor, unde a cerut apoi să fie dusă, coboară și plătește birjarului.

Poartă uniforma de soră de caritate, lucru la care n'are încă dreptul. Dar superioara a făcut o excepție de astă dată, căci speră să capete într'însa o credincioasă ajutoare.

In vălmășagul de lume de aci, nici că e luată în seamă. Zorită, pornește spre strada apropiată. Se oprește în fața unei case vechi cu aspect nu prea îmbietor.

— Numărul 135, citește ea.

Privește repede în juru-i. N'o urmărește nimeni?

Nu. Deci se 'ncumetă să intre. Urcă trei trepte. La o ușă întunecată se află o tăbliță.

„Karl Krause, croitor de damă".

Sună.

Ușa se deschide și o femeie robustă apare în prag.

— Cine ești d-ta? Ce dorești? întreabă bătrâna neîncrezătoare.

Alice cunoaște foarte bine lozinca pe care i-o dăduse Masca-Roșie, ca să se facă cunoscută.

Abia a murmurat câteva cuvinte, că femeia se și retrage speriată și lasă pe Alice să intre.

— D-ta vii dela — Masca...? șoptește ca buimăcită femeia. — Cine-ar mai fi crezut una ca asta!

— Unde e Joe? Du-mă numaidecât la el, răspunde Alice.

Femeia pornește înainte pe coridorul întunecos și deschide o ușă. Se vede un mic atelier de croitorie, în care nu lucrează decât un singur om.

— Aici e domnul, domnișorică!

Alice privește nu puțin uimită pe omul îmbrăcat murdar, care-o întâmpină. Nu e altul decât omul de încredere al lui Mască-Roșie, Joe, banditul.

Ușa s'a închis; femeia rămâne în coridor.

— Ah — d-ta ești — d-ta! exclamă criminalul oferind Alicei un scaun. — Ia loc, te rog. Aci nu putem fi deranjați. Omul pe care-l înlocuiesc momentan și al cărui nume îl voiu purta atâta vreme cât voiu crede necesar, din pricina poliției, zace alături beat mort, dar supraveghiat de mine. D-ta porți costum de soră de caritate! Asta-mi spune deajuns! Ce-mi trimite vorbă „șeful"?

— A luat hotărârea să fugă și d-ta să-i vii într'ajutor!

— Mi-am închipuit, zice dând din cap Joe, care se pricepe atâta la croitorie cât un elefant la balet. — Dar de astădată o să meargă mai greu. Nu mai suntem decât patru la Berlin, ceilalți au scăpat nerecunoscuți, am rămas doar eu cu avantgarda mea — pentru cazuri neprevăzute.

Criminalul nici nu întreabă măcar cum a izbutit Alice să scape și să se furișeze ca soră de

caritate în preajma lui Rammont. Toate astea el le socoate ca lucruri obișnuite.

— Ascultă ce m'a trimes să-ți spun! răspunde Alice.

Și-și vorbesc în șoaptă. Dar Joe sare deodată în sus, surprins.

— Cere picăturile? exclamă el.

— Să i le aduc azi încă! E porunca lui!

— Cunoaște efectul, își mormăie el în barbă, — dacă intervine întâmplător cea mai mică piedică, e pierdut.

— Da, dar nu există altă scăpare. Pe căi obișnuite nu poate fi salvat!

Joe își freacă fruntea.

— Hm — dacă spune chiar el, atunci așa trebue să fie! Bine! Picăturile le am la îndemână. Spune-mi ce altceva mai cere dela mine? Trebue să iau contact și cu oamenii mei?

— A prevăzut totul!

După un sfert de oră, Alice pleacă de acolo și pornește pe coridor, ascunzând între cutele rochiei o sticluță mică de tot.

Cu respirația gâfâindă, începe să coboare. Dar — tocmai când să pășească spre a doua platformă, se retrage, tresărind speriată.

In fața ei a apărut o uniformă polițienească — comisarul de poliție Mörner! Un hazard nenorocit l-a adus în casa asta, care adăpostește chiriași cari nu se bucură tocmai de o reputație bună.

Cei doi se privesc câteva secunde; Alice recunoaște îndată pe polițist. Tresare și el, se oprește — nu găsește însă îndată cuvinte.

Dar sora a și coborât treptele, oprește o trăsură care tocmai trecea, sare în ea și pleacă.

Mörner privește nehotărât după ea. O soră de caritate! Drace, unde a mai văzut el fața asta?

Il străfulgeră un gând — e nenorocita Alice, complicea lui Masca-Roșie! Acum ar putea s'o aresteze, dar pe stradă nici urmă de Alice. Mörner se întoarce în casă, necăjit.

— Venea dela catul al treilea, zice el. — Poate că aș căpăta îndată vreo informație.

La dreapta locuiește un funcționar dela poștă,

la stânga un croifor de damă. Mörner nu cunoaşte pe omul acesta. Dar sună, aşa, la întâmplare.

Iar apare femeia. Durează cam mult până să deschidă.

— Valeu, domnule sergent, da' ce s'o fi 'ntâmplat? strigă ea speriată.

— Doresc să iau nişte informaţii. A fost aici o soră de caritate — da sau ba?

— Una de alea cu scufie albă 'n cap — hai?

— Ia nu mai îndruga la prostii! A fost aici o soră?

Femeia se zăpăceşte tot mai mult, când deodată se deschide uşa şi apare Joe, şchiopătând şi trăgându-şi pantalonii.

— Bună dimineaţa, dom' sergent — 'mniaţa! exclamă el răguşit. Maică-mi îi piere întotdeauna graiul de cum zăreşte pe vreun domn dela poliţie. Cu ce vă pot servi?

Mörner repetă întrebarea, necăjit.

— Păi da, cum de nu, domnişoara soră de caritate doar îi aduce bătrânei pensioara lunară, zice Joe râzând. Ce oameni de treabă şi buni, ăştia.

Mörner se depărtează.

— Chestia asta nu-mi prea place; cel mai bine ar fi ca Ochiu-de-Pisică să ia în cercetare şi afacerea asta! mormăie el, coborând scara.

— Prefectura poliţiei! porunceşte el unui birjar.

Sus la Krause, Joe împinge pe femeie de o parte.

— Blestem, poliţia, parc'a fluierat!

Sora Georgine a ajuns punctuală la „Charité", reluându-şi slujba. Se face noapte, se aprind luminile, o trăsură intră în curtea spitalului.

In camera medicului-primar apar doi domni care-i prezintă o scrisoare.

— O ordonanţă a procurorului. Deţinutul, supranumit Masca-Roşie, trebue adus încă în astă-seară la „Moabit"! (Curtea criminală din Berlin

— Bine zice medicul-primar.

— Bine, zice medicul-primar.

clopotele de alarmă pornesc să sune unul după altul.

— Ce o mai fi și asta? exclamă medicul-primar. Doar n'o fi o revoltă — sau vreo poznă chiar de-a lui Mască-Roșie?

Se și aud pași apropiându-se. Este infirmierul-șef. Intră grăbit.

— S'a întâmplat ceva deosebit? exclamă doctorul.

Infirmierul nu găsește cuvinte.

— Masca-Roșie — așa ceva nu s'a mai pomenit — a... a...

Privirilor slujbașilor se pironesc încordate, pe chipul infirmierului-șef.

— Dar vorbește odată, îl silește șeful, cu nervii încordați. Ce-i cu Masca-Roșie?

— A murit! exclamă infirmierul.

Tresar cu toții.

— Cum? Iată ceva la care nu m'am așteptat nicidecum! Ce s'a întâmplat oare?

Infirmierul raportează, foarte consternat încă, ceea ce a constatat el însuși...

Să vedem, ce s'a petrecut sus în camera bolnavului.

Însoțită de infirmierul-șef, Alice și-a reluat locul lângă patul lui Mască-Roșie. După plecarea infirmierului, și după ce ușile fură din nou încuiate, ea scoase la iveală sticluța căpătată dela Joe și i-o înmână lui Rammont.

El o privi cu un zâmbet ciudat și păru a-i cântări exact, cu ochiul, conținutul.

Apoi întinse Alicei mâna.

— Rămâi cu bine! Se prea poate ca — în orice caz sub securea călăului nu vreau să ajung!

Spusese aceasta foarte rece, aproape fără emoție.

Alice însă îl cuprinse deodată cu amândouă brațele și strigă, uitând totul din juru-i:

— Nu face una ca asta — fie-ți milă! Mor de frică.

Cu o mișcare puternică, el o împinse în lături.

— Mai bine nu uita cele ce ți-am mai spus!

A și scos dopul sticiuței. Alice a văzut, vrea să-i cadă în brațe — dar e prea târziu; el a și golit

dintr'o sorbitură conținutul și-i întinse sticluța goală.

— Ascunde-o!

Acesta fu ultimul lui cuvânt. Trupul îi se contractă, îl cuprinseră crampe groaznice, ochii stau să-i iasă parcă din orbite, iar brațele-i întepeniră în gol.

Doar un horcăit înăbușit iese din gâtlejul lui. Apoi, tot trupul îi tresaltă într'o smucitură puternică și peste o clipă zace întins la pământ.

In primul moment de groază, Alice se târî spre ușă, dar acolo căzu jos, tremurând; înainte de a fi putut lua vreo hotărâre, se și pomeni cu trupul întepenit, lipsit de viață al lui Rammont pe podea.

Vrea să-l ridice, dar e cuprinsă de un fior, o spaimă nebună amenință s'o scoată din minți.

Mai ține sticluța în mână. Mecanic, o face să dispară în buzunarul rochiei.

Apoi bâjbâie după semnalul de alarmă — afară răsună clopotul, apoi al doilea— al treilea! Alarma vine din celula lui Masca-Roșie, fapt ce ridică tot personalul în picioare.

Rezemată de peretele celulei, cu privirile sticloase ațintite asupra trupului neînsuflețit de pe

podea, Alice așteaptă, ascultând sgomotul de afară care se apropie.

Se descuie ușă, repede, violent, căci se crede că sora e în primejdie — apoi pătrund doi infirmieri.

— Ce s'a întâmplat ?— strigă unul din ei.

Dar cuvântul îi moare pe buze. Atât el cât și colegul său au văzut trupul întins la pământ al lui Mască-Roșie.

— Ce s'a întâmplat cu individul ăsta? exclamă ei deodată ca dintr'o singură gură.

— Nu știu — a avut o criză — am încercat să-i torn pe gât doctoria, dar s'a năruit ca mort! geme ea cu fața palidă ca a unui cadavru.

Infirmierii ridică pe Masca-Roșie și-l întind în pat. După constatări exterioare, omul e mort. Atâta lucru mai pricep și ei!

— Rămâi aici, colega, spune unul din ei. Eu trebue să mă duc să raportez directorului.

Alice începe să se miște, pe când infirmierul-șef pleacă în fugă, uluit deabinealea, căci nu-și poate explica accidentul.

Trebue și ea să dea o mână de ajutor, altminteri ar putea fi bănuită că ar fi dat primejdiosului deținut vreo băutură tainică.

In vremea asta, jos, infirmierul-șef a făcut raportul.

E dela sine înțeles că vestea morții lui Mască-Roșie vine cu totul neașteptată, cu toții se gândesc la vreo nouă uneltire a criminalului. Doctorul-primar al secțiunii urcă cu doi asistenți și cu cei doi slujbași ai justiției, vrând să se convingă cu proprii lui ochi.

Lumina turbure a amurgului cade pe fereastra cu gratii a celulei. Cu fața pământie, cu buzele convulsiv strânse, Masca-Roșie zace întins pe pat.

Medicii încep îndată să încerce mijloace de a-l readuce la viață. Nu vor, pur și simplu, să creadă că omul acesta sinistru să le fi fost smuls de o moarte subită.

Și după toate semnele exterioare nu se arată ca deținutul să fi căpătat un atac de apoplexie. N'a luat nici otravă, căci lipsesc simptomele, și apoi,

niment n'ar putea spune cum de a ajuns omul la otravă.

Deocamdată Alice e în afară de orice bănuială. Își adună ultimele ei puteri și ia parte la truda generală.

Se aduce un aparat de oxigen, se fac mișcări ritmice cu trupul încă mlădios al lui Rammont și din când în când doctorul-primar ascultă, doar o auzi o ușoară bătaie a inimii.

Totul zadarnic — Masca-Roșie este și rămâne mort!

Doctorul însuși rostește această constatare și cere asistenților săi să întrerupă lucrul.

— Omul nu mai are nicio scânteie de viață în el, ori că ar fi un caz de catalepsie, cum n'am mai întâlnit încă în lunga mea practică medicală, încheie el.

Palidă, abia în stare să se mai ție pe picioare, Alice a asistat la toată această scenă.

Acum tresare. Doctorul îi vorbește.

— Spaima pe care ai tras-o în urma acestei subite întâmplări, te-a lovit greu, soră, îi zice el compătimitor. Imi dau foarte bine seamă. O să treacă mult până să-ți revii. Păcat că nu l-am putut preda pe mișelul acesta călăului. Ar fi meritat-o cu vârf și îndesat!

— Ce — se face cu mortul? întreabă Alice istovită, uitându-se la Hector Rammont.

— O, ne rămâne fireste nouă — sau mai bine zis colegilor mei! răspunde doctorul. O să-l transportăm mai întâi în camera mortuară, până ce se vor fi terminat formalitățile judiciare, dar apoi...

Se oprește un moment, căci expresia de încordare de pe chipul Alicei îl izbește fără de voie.

—Apoi e îngropat, nu-i așa? întreabă fata.

— Da, zice doctorul-primar, — mai înainte însă, știința are și ea un drept de a face studii asupra acestui tip uman excepțional. Ii se va face deci autopsia!

Ochii Alicei capătă o expresie de nespusă groază.

— Autopsia? murmură ea cu glas sugrumat.

— Desigur! Aparține doar statului, mort sau

viu! Prin urmare vom desprinde mai întâi capul de trup și...

Nu mai poate spune nimic, căci sora Georgine cade la pământ cu un țipăt răsunător.

Cei doi asistenți și un infirmier se ocupă îndată de cea leșinată.

— Sărmana fată, a trecut printr'o spaimă prea mare, spune doctorul-primar. Dela început nu m'am putut dumiri, de ce a trimes Institutul Surorilor de Caritate o persoană atât de tânără la criminalul acesta rafinat.

Alice e scoasă afară și dusă în una din camerele de jos.

Abia și-a venit în fire și sare în sus. Ca fulgerul o străbate amintirea celor întâmplate.

Masca-Roșie presupusese că autoritățile vor voi să-l îngroape în toată taina. Între timp tovarășii săi, dintre cari se mai aflau câțiva în Berlin, îl vor libera din camera mortuară.

Dar acum, totul era pierdut!

Letargia în care se afla Rammont poate dura două-trei zile — dar înainte de a se trezi sau de a putea fi salvat, doctorii aveau să-i desprindă capul de trup.

Tabloul acesta o făcuse pe nenorocită să leșine.

Acum se ridică și-și netezește părul cu mâna. Trebue să încerce imposibilul spre a-și salva iubitul, chiar de ar fi s'o coste propria viață. Dar cum, cum? O doare capul, dar nu trebue să se lase abătută dela datoria ei de nicio slăbiciune. Minutele sunt prețioase.

Iată că intră o infirmieră; s'a întunecat, luminile s'au aprins.

— Ți-e mai bine, soră? Mă bucur! zice femeia. Prea te-ai încrezut în puterile d-tale, luând asupră-ți îngrijirea acestui om misterios! Slavă Domnului, că a fost redus la neputință pe vecii vecilor!

Alice roagă pe infirmieră să-i trimită un doctor. Acesta veni îndată.

— Aș vrea să mă întorc la Casa Surorilor de Caritate, zice Alice, doctorului. Credeți că prezența mea mai e necesară aici?

— Ţi se va permite cu plăcere să te întorci la Institut, răspunde doctorul. În orice caz însă, va trebui să dai mai întâi informaţiuni amănunţite, cum s'a petrecut ciudatul fapt. Domnii aceştia sunt în toate foarte scrupuloşi. Dar s'ar putea ca să ţi se ia interogatoriul la Institutul Surorilor de Caritate.

— Pot atunci să vă rog de o trăsură? — şopteşte Alice.

— Cu plăcere. Să vestesc şi pe şeful meu. După cum am spus, vei putea da şi mâine informaţiuni, asupra tuturor lucrurilor pe cari vrem să le aflăm şi noi şi autorităţile. Acum o să te poţi odihni ca să-ţi revii.

După zece minute Alice se urcă în trăsura, care trebue s'o ducă deadreptul la Casa Surorilor de Caritate.

Aproape în acelaşi moment, se apropie din partea cealaltă altă trăsură din care coboară Ochiu-de-Pisică. E însoţit de inspectorul Mörner.

Cei doi bărbaţi intră repede la „Charité", îndreptându-se spre cabinetul doctorului-primar. Hartenberg are o expresie întunecată. Zgârcit la vorbă, muşcându-şi buzele, păşeşte lângă Mörner.

Acesta a raportat la prefectura poliţiei observaţiile sale senzaţionale, că în trăsăturile unei surori de caritate a crezut că recunoaşte pe acea tânără fată care a fost sechestrată de Masca-Roşie şi care le-a scăpat, împreună cu criminalul, din vila prinţului Utaşin.

De oarece nu era vorbă de nimeni altă decât de Alice, fiica nenorocită a detectivului Hatenberg, şeful poliţiei telefonă neîntârziat lui Ochiu-de-Pisică. Din nefericire, detectivul trebui căutat în mai multe locuri, până ce putu anunţa că va apare în toată graba.

În vremea asta, şeful poliţiei dăduse ordin ca să fie supravegheată cu grijă casa în care fusese văzută sora de caritate; se făcură, de asemenea, cercetări amănunţite asupra presupusului croitor de damă Krause, dar fără niciun rezultat. Se constată

Cereţi mâine numărul 30 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

doar că acel Krause căpătase într'adevăr ajutoare dela diferite societăți filantropice și că făcuse de câteva ori cunoștință cu poliția și închisoarea.

Din câteva cuvinte numai, Ochiu-de-Pisică prinsese ce crezuse a descoperi colegul său Mörner.

— Trebue să ne ducem îndată la spital — la „Charité", zise Hartenberg rece. — Dacă sora de caritate de acolo ar fi într'adevăr... copila mea, atunci...

Se opri și respiră adânc.

— Ce-ai vrea să faci în cazul acesta? întrebă șeful poliției tot așa de calm.

— Atunci, cel dintâi lucru pe care-l voiu face va fi să predăm pe această... persoană justiției, tot așa cum l-am făcut inofensiv pe Mască-Roșie, — moartă sau vie, zise el cu un glas ce te înfioară. Și după ce aceasta se va fi făcut — îmi voiu da demisia din poliție — cariera mea va fi terminată!

Și fără a mai aștepta un răspuns dela șeful său, se îndreaptă spre ușă.

— Un moment! îi mai strigă acesta. Tocmai am trimes doi oameni cu un mandat al judecătorului de instrucție, ca să transporte pe criminal la arestul preventiv — încă în astă seară.

Ochiu-de-Pisică aprobă doar din cap. Măsura aceasta o socotește foarte bună. Dar încă n'au părăsit odaia el cu Mörner, când iată că sună telefonul.

Șeful poliției ia receptorul.

— Așteptați un moment, domnilor, poate că e vreun nou raport care v'ar putea interesa!

Ascultă o secundă și zise apoi, adresându-se celor doi domni:

— Vești dela „Charité"!

Urmă o pauză. Apoi fața șefului poliției exprimă o surprindere mare.

— Cum —? Masca-Roșie —? A fugit —?

Atât Mörner cât și Ochiu-de-Pisică se reped spre șef cu fețe speriate.

— Cu neputință! Asta ar fi... gâfâie Hartenberg.

Iar o pauză. Șeful poliției strigă în receptor:

— Imediat vor sosi doi polițiști spre a lua dispozițiile cuvenite.

Domnilor, zice el adresându-se celor doi, Masca-Roșie n'a fugit, după cum auzisem greșit adineaurî — criminalul e — mort!

Ochiu-de-Pisică îl privește mai întâi surprins, apoi zice încet:

— Dacă ceeace vi s'a anunțat e adevărat, atunci avem deafacă cu un nou truc al lui Masca-Roșie.

— Crezi că a înscenat vreo stratagemă? Dar știi că acolo sunt mai mulți doctori, adevărate capacități pe tărâmul medical! răspunde șeful poliției.

— Și totuși — nu cred în moartea acestui om! E legat cu iadul și, chiar dacă l-aș vedea spânzurat, încă aș nutri teama că ne joacă vreo farsă.

— Atunci încredințează-te cu proprii d-tale ochi și ia toate măsurile pe cari le crezi necesare.

Și cu aceste cuvinte, Hartenberg e concediat.

El se duce cu Mörner la „Charité", luând o trăsură. In timpul drumului, acela îi descrie mai pe larg întâmplarea din casa în care o găsise pe Alice.

Fata bănuiește că urmăritorii sunt pe urmele ei și că nu trebue în niciun caz să oprească trăsura dinaintea portalului Institutului. De cum va intra în casa aceea, va fi îndată arestată.

Trebue să plece, să coboare din trăsură în timpul mersului. Nu există alt mijloc de fugă.

Se uită pe fereastra trăsurii, care înaintează cu viteză tot mai mare.

Deodată, cotește pe o stradă lăturalnică, îngustă. Nu trec decât foarte puțini oameni pe acolo. Trăsura și-a încetinit și ea mersul.

Alice deschide binișor ușa cupeului. Cu un cuvânt de rugă pe buze, pune piciorul pe scară și sare jos.

Alunecă și cade în genunchi, dar se ridică repede, pornind spre parapetul podului. Acolo, se agață de balustradă. Trăsura merge înainte; vizitiul nu observase săritura pasagerei.

Tremurând din tot corpul, sărmana fată face sforțări ca să-și revie. Trebue să plece cât mai repede, căci se așteaptă să fie căutată foarte curând.

Coteşte în strada următoare şi, deodată, se aude strigată.

Tot sângele îi năvălește la inimă. A şi fost trădată?

În fața ei stă un lucrător cu fața murdară.

— Ce... vrei? exclamă Alice, speriată.

— Nu mă recunoşti? Cu atât mai bine dacă masca mea e atât de reuşită.

— Joe! exclamă Alice.

Deoarece el nu-şi schimbase şi vocea, ea l-a putu recunoaşte.

— Da, sunt chiar eu! Mă aflam în drum spre „Charité", căci am putut calcula exact când se va produce catastrofa, răspunde el repede. Îmi pot, de altfel, lesne închipui că ai nevoie de mine în asemenea împrejurări. Spune repede ce s'a întâmplat!

— Hector a murit!

Criminalul dă din cap satisfăcut.

— A avut efect vasăzică. A fost dus în camera mortuară, pentru ca mâine sau poimâine, speră ei, să-l poată îngropa în toată liniştea! Noi însă o să le cam stricăm socotelile. Eu am părăsit ascunzătoarea dela croitorul de damă Krause, căci am văzut de sus un comisar adulmecând urmele d-tale. Ştiu unde se află camera mortuară. Sper ca încă noaptea asta să pătrund acolo!

În agitația ei sălbatică Alice îl apucă de braț.

— Ne-am făcut cu toții grosit socoteala! şopteşte ea. Doctorii au ordonat ca să-i fie desprins capul de trup. E pierdut, şi eu cu el!

Joe se trage înapoi turburat.

— Ei drăcia dracului, la asta nu s'a gândit niciunul din noi!

— Trebue să-l salvăm, — chiar de ar fi să trădez totul poliției! gălăie nenorocita. — Nu-i îngrozitor ca el să fie ciopârțit de viu de bisturiul doctorilor?

Joe priveşte un moment ţintă înaintea sa.

— Vino, exclamă el apoi, — trebue să luăm o

hotărîre! Mai avem timp, e seara și până mâine dimineață n'au să se apuce doctorii de operație.

Pășesc grăbiți pe stradă.

Prima trăsură pe care o vede, Joe o și oprește.

— Du-ne în Krautstrasse No. 43, birjari îi strigă bărbatul. — Nevastă-mea e grav bolnavă și fiecare minută poate s'o coste viața!

— Bine, bine! mormăie birjarul și dă bice cailor, de cum s'au așezat clienții în trăsură.

Durează multicel până ajung în Krautstrasse. Apoi trăsura se oprește și Joe ajută Alicei să coboare.

Complicele criminalului plătește trăsura și pășește cu Alice pe primul gang întunecos al unei porți. Dar nu așteaptă aci decât numai până ce văd că trăsura a cotit în altă stradă, apoi ies și pornesc zoriți mai departe — după vreo șase case.

Aci se află unul din acele beciuri-speluncă, cari se întâlnesc atât de des prin străzile izolate.

Intrarea e complect întunecată. In dosul ei pare că se află o curte întunecoasă.

— Vino după mine, mormăie Joe însoțitoarei sale, — aici nu ne stingherește nimeni.

Nicio clipă nu șovăie Alice, ci urmează pe omul care-i cu ea, în pivnița acestei case suspecte.

In antreu, Joe o apucă de mână, căci au de coborât o scară veche, cu treptele mâncate de putregai și care zace de asemeni în întuneric.

Alice aude vocile bâlbâite ale beților, zgomotul unui scaun care cade, dar nu vede pe nimeni.

Joe împinge o ușă lăturalnică și o rază de lumină pătrunde pe gang.

Alice vede un paravan de scânduri, o masă masivă și două scaune. De tavan atârnă o lampă de petrol.

— Aici ești deocamdată la adăpost! zise Joe.

O roagă să rămâie un moment singură, căci vrea să vorbească ceva cu patronul speluncii, și apoi să discute împreună ce mai e de făcut.

Acoperindu-și fața cu mâinile, sărmana cade pe scaunul de lemn, care de sigur că a servit de loc de odihnă vreunui criminal.

— Sfinte Dumnezeule, îngână ea cu glas răgușit, — judecă-mă oricât de aspru aș merita, numai, salvează-l pe el — pe el — cu a cărui viață s'ar stinge și a mea!

CAPITOLUL 41

Fantoma dela „Charité"

Ochiu-de-Pisică stă în fața cadavrului lui Masca-Roșie. Chiar acum îi s'a comunicat jos în birou că sora Georgine a plecat adineauri înapoi, cu trăsura, la Institutul Surorilor-de-Caritate, din pricina stării de enervare prin care trecuse.

Un blestem îi scapă de pe buze; e încredințat că a venit prea târziu!

Firește că doctorul-primar caută să-l calmeze.

— Trăsura nu se oprește decât la poarta Institutului! Dar dacă ai vreo bănuială, poți foarte bine cerceta pe soră și acolo.

— Nu numai că nutresc o bănuială, dar sunt ferm încredințat încă de pe acum, că șora aceasta este o complice a lui Masca-Roșie, că ea i-a procurat omului acestuia ceva care să-l cufunde într'o stare de letargie.

Doctorul clatină din cap.

— Domnii de la poliție văd chiar și în oamenii cei mai nevinovați niște criminali, zice el. — Și cât privește moartea lui Masca-Roșie, de astă dată omul ăsta nu joacă niciun fel de comedie! E exclus!

Hartenberg, cât și însoțitorul său cer să fie duși în fața cadavrului, ceeace li se acordă îndată.

Hector Rammont se mai află în celulă. Încă dela intrare, Ochiu-de-Pisică observă că ușile nu mai sunt încuiate ca înainte.

— Nu neglija aceasta, omul ăsta e primejdios și după moarte, zice el către infirmierul-șef.

Mai adu te rog o lumânare! cere Ochiu-de-Pisică. — Afară de el, se află în mica încăpere încă doi doctori și Mörner. Infirmierul-șef se întoarce cu lumânarea cerută.

Câteva minute Hartenberg privește cu frunțea încrețită pe criminalul mort.

Se aplecă spre Rammont și-l lovește peste piept ridicându-i fără frică pleoapele.

Apoi scoate o cutie de chibrituri din buzunar și aprinde unul. Ține flacăra aproape de tot sub mâna lui Mască-Roșie.

Dar niciun mușchiu nu zvâcnește pe chipul împietrit al mortului.

— Am spus-o doar că omul acesta nu ne mai poate face niciun rău! zice doctorul-primar.

— Ați făcut uz de curentul electric? întreabă cu răceală Ochiu-de-Pisică.

— Pe cât se vede, d-ta persiști în credința că ne-ar mai putea juca o farsă chiar și după moarte! răspunde doctorul.

— Așa e de fapt! afirmă Hartenberg.

In momentul acesta sosește în celulă un funcționar inferior și raportează doctorului-primar:

— Sora Georgine nu s'a întors la Institutul Surorilor de Caritate. Birjarul a găsit trăsura goală. N'a observat nimic în timpul drumului și a dat numaidecât de știre.

Doctorul privește uluit pe cel care vorbise, apoi pe detectiv. Hartenberg râde scurt.

— O știusem doar! zice el. — Vasăzică, e cea mai bună dovadă că sora aceasta a ajutat pe criminal în noua sa uneltire!

— Un truc îngrozitor, căci mâine dimineață criminalul va ajunge sub cuțitul chirurgului! spune doctorul.

Hartenberg se mulțumește să răspundă:

— Eu susțin cu hotărâre: nu e vorba aci de o sinucidere. Masca-Roșie n'o să se expedieze în veșnicie cu propria lui mână. Chiar și sub spânzurătoare individul s'ar atârna de speranța că poate rupe frânghia. Dac'ați face încercarea cu electricitatea, v'aș fi recunoscător.

Se aduce numaidecât un aparat electric cu o baterie puternică. Electrozii sunt puși în jurul mâinilor și picioarelor lui Mască-Roșie și se dă drumul curentului.

Cu ochi vigilenți, doctorii precum și cei doi oameni ai poliției urmăresc efectul.

La început nu se poate observa nimic. Nu zvâcnește nici măcar un mușchiu. Hartenberg întărește curentul — iar nimic! Încruntă sprâncenele; semn de puternică agitație. Iar întărește curentul.

— Aha! mormâie el.

Mușchii dela brațe și picioare încep să zvâcnească într'adevăr, și peste pieptul lui Rammont se strecoară ca un fior.

Doar doctorii rămân liniștiți.

— Asta nu însemnează nimic! intervine doctorul-primar, — un curent electric de puterea acestuia ar face să tresară mușchii mai sensibili ai oricărui mort.

Hartenberg întoarce, contrariat, capul.

Curentul e întrerupt. Masca-Roșie, zace pe pat nemișcat ca și mai înainte. S'ar putea crede că pe buzele lui împietrite plutește un zâmbet ironic. E, firește, doar o închipuire a detectivului.

El dă din umeri.

— Nu-i nimic de făcut, individul pare să fie mort deabinelea, zice doctorul.

Coboară cu toții. Hartenberg și Mörner își iau bună-ziua. Trebue să întreprindă cât mai grabnice cercetări la Institutul Surorilor de Caritate.

Iau o trăsură. Dar ceeace află dela superioară le întărește și mai mult bănuiala că a fost Alice și nimeni alta, aceea care s'a strecurat la „Charité" ca soră de caritate.

Hartenberg se întoarce din nou la spital. A căpătat permisiunea să vegheze singur de tot noaptea lângă cadavrul lui Rammont.

Masca-Roșie fusese dus în vremea asta în camera mortuară, o încăpere de mărime potrivită, goală și mohorâtă, care se afla în clădirea mică, laterală, din curte.

Lui Ochiu-de-Pisică nu-i se poate scoate din cap că cu moartea vestitului criminal e ceva necurat la mijloc.

Pune să i se aducă un scaun în camera aceea sinistră, încuie ușa pe dinăuntru și se așează. După

plecarea infirmierului care l-a însoțit până aici, cercetează din nou la lumina felinarului său orb trăsăturile albe ale lui Masca-Roșie. Mortul zace pe un catafalc acoperit doar cu o pânză ușoară.

Apoi, detectivul stinge felinarul și se face întuneric în cameră.

Hartenberg nu cunoaște frica.

— Să așteptăm! își zice el, rezemându-se de perete.

A dispus ca nimeni să nu-l deranjeze. Pentru orice eventualitate și-a luat un revolver și un fel de laț de piele, de cele întrebuințate de către Indieni.

A sunat de douăsprezece, deci a început ora stafiilor.

Ochii lui Hartenberg sunt ațintiți asupra obiectului întunecos, corpul învelit, care se află în mijlocul odăii; poate chiar distinge capetele pânzei negre care se află deasupra.

În clipa aceasta, îi se pare că s'ar mișca ușor colțurile pânzei. Poate să fi fost numai vreo amăgire!

Cu toate astea, se ridică și se apropie de Masca-Roșie.

Dar apoi se întoarce din nou la locul său.

Trece un sfert de oră. Deodată, detectivul tresare. Urechea fină a prins un zgomot ușor. Venea de afară din curte.

— O fi început oare comedia? murmură el.

Revolverul stă gata de tras pe o muchie a zidului, lațul lung de piele, care era strâns e desfăcut cu prudență și potrivit de detectiv astfel ca să-i poată fi de folos în momentul oportun.

— Și acum poate să înceapă! râde el încet și amenințător.

Iar au trecut zece minute. Detectivul ridică ușor capul, a observat în fața ferestrei ceva, care poate că oricui altul decât lui i-ar fi rămas neobservat.

Fusese doar ca umbra unei mâini — sau ceva asemănător — care trecuse deasupra gratiilor. Dar nu se auzea niciun zgomot.

Luna iese iar la iveală, trimițându-și razele și în încăperea posomorâtă. Detectivul însă se așe-

zase astfel ca să nu poată fi văzut de afară, dacă vreun ochiu curios ar încerca aceasta.

Domnește tăcere adâncă. La „Charité", clădirea de dincolo, despărțită de casa mortuară printr'o plantație, dorm de mult bolnavii, dacă durerile nu le-a răpit somnul.

Acum parcă se aude venind un fâșâit din spre fereastră. Hartenberg nu știe drept ce să-l ia — apoi deodată se aud zgârieturi în geam.

Pornește hotărât spre fereastră, dar se chinceșce așa de tare că nu-i trece decât capul de prichiciul ferestrei.

Privește câteva minute în întuneric.

— Blestem! murmură el, nu e nimic de văzut, absolut nimic!

Se întoarce înapoi la locul lui. Dar în toată vremea asta n'a slăbit din ochi trupul învelit al lui Mască-Roșie. Dar aici nimic nu se mișcă.

— Bunul spirit trebue să se grăbească, dacă vrea să mai apară la timp! își zice Ochiu-de-Pisică cu umor macabru.

Nu rosti bine cuvintele acestea, și răsună la ușă acelaș zgâriat ca adineauri la fereastră.

— Aha! face Hartenberg. Spiritul a și ajuns în casă. Vasăzică, a deschis probabil fereastra cea mare, nezăbrelită; destul de ușor pentru un astfel de domn. Vrea să intre, dar probabil că nu știe sigur dacă e sau nu vreun paznic lângă cadavru.

Nu mult după aceea încep să se audă groaznice miorlăituri de pisică. La început un mieunat ușor, apoi în sunete scurte, urlătoare.

— Ce scârboșenie! exclamă Ochiu-de-Pisică.

Ține strâns revolverul și-și îndreaptă privirile spre ușa încuiată pe dinăuntru.

Spre nespusa lui uimire însă, ea se deschide deodată singură și, în lumina lunii ce cade vie pe fereastra opusă, zărește o arătare, care ar face să stea în loc inima chiar și a celui mai curagios bărbat.

Cu repeziciunea fulgerului, Hartenberg își aduce aminte de cele ce auzi în după amiaza acelei zile ela un infirmier, și anume că din când în când se

arată prin încăperile spitalului „Charité" o fantomă după apariția căreia murea întotdeauna a doua zi un bolnav — așa numita „fantomă dela Charité".

Pe pragul odăii, a cărei ușă se deschisese fără de cel mai mic zgomot, stă o arătare înfășurată într'un giulgiu alb.

Asta n'ar fi fost ceva chiar supra-pământesc, dar grozăvia consta în aceea că, sus între umeri, era un cap de mort.

Hartenberg poate deslușî foarte bine fantoma. E un adevărat cap de mort, din care în loc de ochi, privesc doar două găuri goale.

Hartenberg își dă îndată seama care e scopul acestei vizite, și chiar dacă se înfiorase un moment, acum o iar rece și calm.

Arătarea plutește parcă în spațiu, căci detectivul nu poate distinge niciun zgomot de pași.

Tidva albă se întoarce puțin — și găoacele goale se ațintesc direct asupra detectivului.

Mioălăitul reîncepe și unul din brațele fantomei arată poruncitor spre ușa deschisă.

Hartenberg se ridică dintr'o opintire.

— Allo! strigă el, avem onoarea să vă spunem bună-seara, onorabilă fantomă. Foarte încântat de a vă face cunoștința!

Arătarea tresare, scoate un urlet și pare gata să se arunce asupra detectivului.

Dar iată că Hartenberg ridică revolverul.

— Comedia s'a sfârșit! Jos cu sdrențele! poruncește el.

Arătarea însă face semne tot mai energice ca detectivul să iasă.

— Număr — dacă la trei nu cade zdrean̦a, trag!

Și Ochiu-de-Pisică, cu arma la ochi, numără tare și răspicat:

— Un — doi — trei!

Arătarea pare că se chinuește, gata să se arunce asupra detectivului, dar a și detunat o împușcătură.

Lui Hartenberg i se pare că aude un blestem

înălbușit și se repede la fantomă.

Dar de astădată aceasta nu se încumetă să opuie rezistență, ci tot așa de tăcută, dar cu mult mai repede decât venise, se furișează din cameră.

Detectivul se ia după ea.

— Stai! strigă el în tăcerea nopții.

Afară în gang vede arătarea repezindu-se spre fereastră.

Tocmai se pregătește să sară ca să ajungă a-

fară, când deodată se aude șuierând prin aer latul lung de piele al detectivului. Latul se petrece precis chiar pe după capul de mort, pe care l-a apucat.

O smucitură puternică, un blestem sălbatic și capul se rostogolește pe podeaua cimentată a gangului, luminată de lună.

Hartenberg nu ia în seamă asta; el vrea numai să pună mâna pe partea cealaltă a arătării. Dar partea aceasta se și află dincolo de fereastră deschisă și Hartenberg vede fantoma fără cap fugind de rupea pământul de curmezișul curții spitalului „Charité".

Se avântă și el peste fereastră, dar celalt a câștigat o distanță prea mare, și deoarece gloanțele n'au avut un efect mortal, a scăpat, a dispărut fără de urmă. Ochiu-de-Pisică și-ar pierde zadarnic vremea căutându-l.

Nu poate întreprinde o cercetare mai temeinică, și oricât ar fi de neplăcută toată chestiunea, trebue să se întoarcă la cadavrul lui Mască-Roșie.

Își aprinde felinarul și ridică pânza neagră.

Omul nefinsufletit zace tot așa cum îl părăsise.

— Pe cât se pare, trucul îți devine mai periculos, de cât presupuseși, băiete! zice el.

Impușcătura alarmase întreg personalul de pază. Doctorul de gardă vine și el în grabă. Câteva cuvinte explică situația.

Jos pe gang mai e și acum capul de mort. Doctorul îl ridică și-l privesc cu toții.

— Aici se mai află urma unui șurub frânt, cu care era prins! zice el.

Hartenberg dă doar din cap. El își explicase demult apariția fantomei.

— A fost un complice al lui Masca-Roșie, zice el laconic. Indivizii ăștia sunt de o îndrăzneală nebună, ca niște diavoli. Banda asta nu știe ce e frica. Cu siguranță că au auzit despre povestea cu fantoma, care circulă pe aici, și bizuindu-se pe faptul că mortul nu e păzit de nimeni sau cel mult de un singur om, pe care o astfel de apariție l-ar îngrozi, au pus la cale uneltirea. Grație prezenței mele au dat greș!

— Da, dar ce a putut să vrea omul cela dela mort? Să priceapă cine poate! zice doctorul.

Hartenberg ridică din umeri.

— Acum mai mult ca oricând, sunt încredințat că nu e nevoie decât de un mijloc anumit, de câteva picături poate, pentru a pune iar pe picioare pe mort. Și de aceea chiar venise fantoma!

Doctorul clatină din cap.

El ține toate astea drept o mec nxa a detectivului. Mai privesc odată amândoi pe Masca-Roșie. Omul nu se mișcă — e mort!

— Şi eu susţin că trăieşte! zice Hartenberg. — Dar dacă nu se grăbeşte cu reînvierea, o să fie prea târziu pentru el!

Pentru restul nopţii predă supravegherea unui paznic care-şi aprinde o lumină. Hartenberg e încredinţat că nu se va mai întâmpla nimic.

Acum îşi dă seamă de ce se deschisese uşa fără de zgomot. Pesemne că chiar el, după ce încuiase, învârtise înapoi cheia astfel că descuiase din nou.

— Voiu fi şi eu de faţă mâine, la autopsie!

Cu asta, Ochiu-de-Pisică îşi ia ziua bună.

CAPITOLUL 42

Paza la mormânt

La oarecare depărtare de „Charité", aştepta, în noaptea în care apăruse fantoma, o trăsură închisă.

Tocmai bătu unu, din spre turnurile depărtate, când iată că se iveşte o fantomă la zidul grădinii, care înaintează până hăt departe. Cu o mână se ţine de zid cu cealaltă bâjbâie înainte. Cum ajunge la trăsură, uşa se deschide, şi dispare în ea.

Caii pornesc din loc, iar o voce de femeie care tremură de spaimă, întreabă:

— Sfinte Dumnezeule, vii singur?

— N'a reuşit! gâfâie omul, care se urcase în trăsură. — Ochiu-de-Pisică iar s'a amestecat. În noaptea asta nu mai e nimic de făcut. Întreg spitalul e alarmat. Să căutăm să ajungem cu bine în Krautstrasse!

Un geamăt însoţeşte cuvintele acestea

— Eşti oare — rănit?

— O împuşcătură în braţul stâng, prea puţin periculoasă, după cum presupun, dar cu atât mai dureroasă! Să-l ia dracu pe câinele ăsta de spion poliţienesc!

Joe era cel care jucase rolul primejdios al fantomei, pe când Alice îi aştepta pe el şi pe Masca-Roşie în trăsură.

Nu răspunde nimic la blestemul acesta care-l priveşte pe tatăl ei, îşi frânge doar mâinile în sălbatică deznădejde.

Dar dacă rămâne în mâinile doctorilor — atunci? exclamă ea deodată.

— Atunci e pierdut! răspunse celalt. — Să ajungem mai întâi în ascunzătoarea noastră, pe urmă om vedea ce mai e de făcut! Mai întâi de toate rana trebue pansată.

In goana cailor trăsura dispare în noapte...

S'a făcut ziuă. Hartenberg a dat raportul la prefectura poliției și se îndreaptă spre „Charité".

Nu vrea să scape din vedere pe Masca-Roșie, prada sa. O neliniște tot mai mare îl frământă.

Pe la 10 doctorii vor începe autopsia și vestitul detectiv știe că va putea respira liniștit abia după ce va fi văzut trupul criminalului tăiat bucăți-bucăți.

Trupul înțepenit al lui Rammont e dus de infirmieri în sala de autopsie și așezat pe masa cea lată.

Doctorii își leagă șorțurile albe de cauciuc și-și aranjează instrumentele. Dacă mai e vreo scânteie de viață în trupul lui Rammont, apoi acum trebuie să se stingă.

Ochiu-de-Pisică stă cu capul plecat lângă mort. Ochii săi vor parcă să sfredelească chipul ca de alabastru al mortului.

Să se fi înșelat el totuși? E oare Masca-Roșie mort?

Și dacă nu, dacă e așa de încredințat de contrariul, poate el atunci admite să se săptuiască o crimă?

— N'am nicio milă de omul acesta! exclamă el apoi.

Și, zicând aceasta, se trage înapoi.

— Să începem! zice doctorul-șef.

Unul din doctorii mai tineri ridică pânza de pe cadavru.

Doctorul își pregătește bisturiul — e vorba doar de o clipită — când iată că se aude afară în gang un zgomot.

Cereți mâine numărul 31 cututor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

— Ce-o mai fi și tărăboiul ăsta? întrebă încîndat doctorul.

Hartenberg se duce la ușă. Simte că tâmplele încep să-i zvâcnească. Dacă acum — tocmai acum ar interveni ceva...

— Dela Prefectura poliției! zice un slujbaș, afară. Să se citească îndată!

Ochiu-de-Pisică întinde scrisoarea medicului-șef. Doctorul citește, apoi scapă foaia din mână, oarecum încurcat:

— Domnilor, zice el ridicând din umeri, regret că v'am adus aici degeaba. O ordonanță polițienească interzice autopsia. Criminalul mort să fie înmormântat, fără a fi fost atins de cuțitele noastre. Explicația acestei ordonanțe ciudate o voiu căpăta mai târziu.

Toți tac, nimeni nu știe cum să-și explice aceasta. Hartenberg își ia pălăria. Îi clocotește sângele în vine. Cine i-a jucat acest nou renghiu? Se află în fața unei enigme de nedeslegat.

Cu o scurtă salutare, pleacă, ducându-se deadreptul la Prefectură.

In gang, printre alți oameni stă un om mai în vârstă, îmbrăcat simplu și privește cu spaimă fotografiile morților atârnate în perete.

Hartenberg tocmai trece pe lângă el. Din partea opusă însă, se apropie Mörner, de astă dată iar în uniformă.

— Colegal îl chemă Mörner cu glas scăzut.

Hartenberg se întoarce fără de voie. Expresia feții lui e prietenoasă.

— Viu dela „Charité", zice Hartenberg încet. Autopsia a fost interzisă. Ce-o fi însemnând asta?

— Vino la șef, acolo vei afla totul!

Cei doi dispar în fundul unui gang îngust, întunecos.

Domnul cel în vârstă, modest și simpatic, care de vreo jumătate de ceas își tot făcuse de lucru pe aici, se depărtează sfios. Ce a auzit îi e deajuns. El este... Joe.

Ochiu-de-Pisică intră la șeful său pe ușa secretă.

Acesta dă scurt din cap; ştie doară de ce vine Hartenberg.

— Citeşte rândurile acestea, pe cari le-am primit dis de dimineaţă, zice el întinzând o foaie de hârtie lui Hartenberg.

Detectivul citeşte:

„Dominule prefect! Şeful şi maestrul nostru Masca-Roşie a murit. O ştim cu toţi şi ne vom risipi. Fără de capul lui, fără de spiritul lui nu putem exista. Se află la „Charité" şi-i se va face autopsie. Atâta vreme cât am fost dintre ai lui şi am urmat poruncile lui, aflaserăm cu toţi că, după moartea lui, în cazul că aceasta ar surveni altfel decât de mâna călăului, ar dori să fie îngropat, aşa cum trăise, cu trupul neschimbat întru nimic. I-am jurat cu toţi, că ne vom jertfi pe noi înşine, ca să împlesnim aceasta, căci Masca-Roşie aparţinea unei secte, care-şi iniţiază credincioşii, să-şi ia, neatinsă, în mormânt fiecare parte a corpului.

Vă oferim o revanşă: Interziceţi autopsia, daţi ordin să se facă o înmormântare în tăcere; la ce vă trebue un mort? Vom avea pretutindeni spionii noştri. In ziua de după înmormântare, după ce se va fi făcut fără ca Masca-Roşie să fi fost ciopârţit, vă predăm toate hârtiile secrete ale şefului nostru, cari dau explicaţii asupra tuturor crimelor nedescoperite încă până acum. Posedăm dulapul de fier al lui Masca-Roşie şi cuprinsul lui e preţul.

Dar dacă se va aduce cea mai mică atingere cadavrului, distrugem documentele şi urmează un nou asasinat. Fiica lui Ochiu-de-pisică se mai află în mâinile noastre şi va fi ucisă fără şovăire de îndată ce vom fi aflat că autopsia s'a făcut!

Depinde de dv. de a da imediat contra-ordinul.

Un complice al lui Masca-Roşie".

— Mai citeşte şi post-scriptum-ul! zice şeful. Poate recunoşti scrisul!

Hartenberg deschide ochii mari, vede literele jucându-i pe dinaintea ochilor.

„Salvaţi-mă, nu mă lăsaţi să pier în chip mizerabil! Sunt în mâna oamenilor care i-au jurat cre-

dința lui Masca-Roșie. Dacă nu se face ce pretinde scrisoarea, voiu fi ucisă!

Alice Hartenberg"

Nu încape nicio îndoială. E scrisul Alicei.

— Ei, acum știi de ce am trimes ordinul acela la „Charité"? Nu de dragul făgăduelilor cari reprezintă o minciună, ci pentru a împiedica o crimă, care ar fi urmat neapărat dacă nu dădeam curs cererii acesteia! zice calm șeful poliției. Sau poate că d-ta ai fi procedat altfel?

Hartenberg își înalță trupul, tot sângele i-a pierit din obraz.

— Excelență! exclamă el, retrageți vă rog ordinul! E o nouă violență!

— Cum? Să admit ca fiica d-tale să moară?

— Dacă i-a hărăzit-o soarta — atunci nu pot schimba nici eu nimic! exclamă detectivul.

— Nu! răspunde aspru șeful. — De astădată nu te ascult! Sunt de părere că Masca-Roșie e mort și că nu are rost să riscăm până 'ntr'atâta! Mâine seara omul acesta va fi îngropat în tăcere. Așa rămâne!

— Atunci nu mai am decât o singură rugă-

minte: îngăduiți-mi să veghez eu primele două nopți la mormânt.

— Ții numaidecât? Cu toate că abia de ai închis ochii în aceste din urmă nopți? Fie! Îți fac pe plac. Asta înseamnă că până după miezul nopții veghezi d-ta — și apoi până dimineața alt polițist, care te schimbă, căci altminteri te prăpădești de atâta veghere!

— Vă mulțumesc, Excelență! zice Ochiu-de-Pisică luându-și ziua bună.

Masca-Roșie fu înmormântat, chiar așa, în tăcere, cum ordonase prefectul poliției. Asistenții, câțiva slujbași ai poliției, între cari și Hartenberg, mai discută un timp cazul, groparul mai netezește movilița, apoi se întoarce la el acasă.

Se lasă o noapte liniștită, nori acoperă din când în când luna.

Dar Hartenberg se și întoarce. E singur lângă mormânt. Cât cuprinzi cu ochiul, nici țipenie de om. Lumina mată face să licăre pietrele albe și crucile aurite. Numai aici la colțul zidului e tăcere, pustiu și trist.

Ochiu-de-Pisică așteaptă pe o piatră, acoperită pe jumătate de un tufiș. Șeful are dreptate, e obosit de moarte, numai neîncrederea și ura îl mai țin treaz.

Așa se apropie miezul nopții — fără ca să se fi întâmplat cel mai mic lucru. Pași în depărtare... înlocuitorul său.

Polițistul dă mâna cu detectivul; nu se schimbă decât câteva cuvinte între ei, apoi omul își ia același loc ca și Hartenberg. Ochiu-de-Pisică se depărtează cu pas de om buimac; trebue, negreșit, să doarmă câteva ceasuri.

Bate ora unu.

Polițistul de pază își înclină capul obosit. Ar fi o prostie ca să stea aci! Locul nu-i câtuși de puțin plăcut, firește, și apoi, cine să s'apuce să fure un mort?

Unu jumătate! Negura nopții a crescut. Dar lumina lunii e totuși puternică.

Stai! Nu s'a desprins o piatră din zid? N'a foșnit un tufiș, pe după grilaj?

— Cine-i? strigă el.

In aceeași clipă sueră ceva pe sus — și apoi el face o săritură în aer...

— Aju...

Dar ultima silabă îi se stinge pe buze. Corpul se prăbușește în iarba umedă.

Urmează o lungă tăcere, apoi se mișcă ceva deasupra zidului grădinii și iar cad pietricele.

Un cap apare peste margine în lumina nesigură și un trup urmează. Secunde întregi așteaptă omul acesta, cercetător ascultând în toate părțile apoi scoate o fluierătură slabă și deodată se produce oarecare animație pe după zid.

Cu o agilitate surprinzătoare trei oameni se avântă peste zid. Așteaptă apoi, ordinele conducătorului lor.

Acesta le șoptește ceva cu jumătate glas, iar ei scot de sub mantalele lor niște cazmale.

Primul se apropie prevăzător de locul unde căzuse adineauri polițistul.

Se apleacă asupra lui și ascultă o vreme.

Apoi se ridică satisfăcut și face semne celorlalți doi.

— Inainte, nu e timp de pierdut! le mormăie el. Trebue să isprăvim cât mai repede!

In tăcuta noapte de vară începe un lucru misterios.

Oamenii cu cazmalele încep a da de o parte pământul fără a scoate nici o vorbă.

Joe, conducătorul lor, stă lângă ei și le dă ordine scurte, în șoaptă.

După cât se pare, are brațul bandajat. Nu e tocmai bine dispus, căci ar fi preferat să poată ajuta și el, dar îl împiedică brațul rănit. Dealtfel se poate bizui pe oamenii săi.

Cei doi lucrează de zor.

Joe șade pe jumătate acoperit de un tufiș, pe piatra de mormânt răsturnată și privirea lui ageră alunecă pe întinsul câmp de morminte. Negura plutește în fâșii întinse deasupra lor.

Pare că se alcătuiesc din ele tot felul de ară-

tări ciudate şi că dintr'o mare depărtare răsună şoapte şi murmure.

Înăuntru în oraş bat clopotele orologiilor, dar ecoul sunetelor lor nu se resfiră decât slabe până aci.

Joe ascultă la cel mai mic zgomot, căci ştie bine că Ochiu-de-Pisică nu-şi va îngădui aşa de uşor tihnă şi că n'ar fi cu totul exclus ca vestitul detectiv să mai dea o raită pe aci în noaptea asta. Joe e în stare să se ia la luptă cu şase oameni deodată, dar faţă de Ochiu-de-Pisică are o anumită sfială.

Omul acela pare să aibă nervi de fier. In noaptea trecută abia de s'a odihnit şi când Joe se gândeşte la întâmplarea dela „Charité", însoţeşte încă şi acum amintirea cu un blestem răguşit.

Mai cu dibăcie decât înscenase el comedia cu fantoma, n'ar fi putut-o executa nimeni altul, şi cu toate astea Ochiu-de-Pisică nu s'a lăsat amăgit!

Hartenberg cunoaşte prea bine oamenii, pe care vrea să-i răpuie.

Joe bănuia instinctiv, că mortul dela „Charité" nu va rămâne nepăzit.

Din pricina asta încercă mai întâi prin zgomotul dela fereastră să se încredinţeze dacă în cuprinsul camerei mortuare se află sau nu un paznic.

Văzând că totul rămâne liniştit, se apucă să deschidă fereastra, cu instrumente englezeşti, pentru a ajunge în gang.

Că a izbutit cu uşurinţă, o ştim. Deghizarea şi-a procurat-o în chipul cel mai simplu şi până una-alta a lăsat-o într'un tufiş din curtea spitalului. Era încredinţat că dacă l-ar vedea astfel un paznic obişnuit sau orice alt slujbaş al spitalului, ar fugi de acolo plin de groază.

Cu cea mai mare prevedere, a mers pe băibăite pe gangul luminat de lună. Pentru ca picioarele lui să nu facă cel mai mic zgomot, şi-a pus două perechi de ciorapi, în loc de ghete.

Acum partea cea mai grea era să deschidă uşa care trebuia să-l aducă în faţa cadavrului lui Rammont.

Aci îl servise de minune un moment de uitare al detectivului.

Abia pusese Joe mâna lui de tantomă pe clanță, că ușa se și deschise fără de zgomot.

In primul moment, cum nimic nu se mișca, crezu că se află singur cu șeful său.

In cazul acesta trebuia să picure lui Rammont între buze doar câteva picături și Masca-Roșie trebuia să se ridice după zece minute.

Susținut de Joe, Rammont ar putea apoi ușor fugi peste zidul spitalului ca să ajungă la trăsura în care-l aștepta Alice.

Cum s'au petrecut de fapt lucrurile, știe prea bine și cititorul.

Ochiu-de-Pisică zădărnicise de astădată totul.

Pe când Joe făcea aceste neplăcute reflexii, căci din cauza ranei trebuia să se gândească mereu la neplăcuta întâmplare, auzi lovitura înăbușită a unei cazmale izbind în lemn.

Se apropie îndată de groapă și zise cu jumătate glas către cei doi oameni:

— Până unde ați ajuns? Ați liberat capacul cosciugului?

— Un moment! veni răspunsul din adâncime.

Intr'adevăr, cei doi oameni izbutiseră într'o vreme relativ destul de scurtă să golească groapa cea proaspătă și să ajungă la cosciug.

Joe luă de sub mantaua pe care o purta pe umeri câteva funii pe cari le aruncă complicilor săi.

— Dacă a mers lucrul așa de departe, zise el, apoi am să ajut și eu pe cât mi-o îngădui brațul.

Mai trecură zece minute până ce cei din groapă legară funiile în jurul cosciugului, întărindu-le bine, astfel că unindu-și puterile îl putură trage sus.

In vremea asta se urcaseră și ei și Joe le ajută să aducă la bun sfârșit lucrul.

Nu-și dădură răgaz nicio clipă. In fața lor sta sicriul simplu de lemn, în care zăcea șeful lor, Masca-Roșie.

Luna se ascunsese între nori și lucrară mai multă vreme în întuneric.

Acum vântul goni în lături perdeaua de nori și iar tremura lumina palidă peste cruci și pietre.

Joe întinse celor doi complici câteva instrumente.

— Deschideți cosciugul! zise el.

O clipă în urmă, capacul sicriului sare în lături.

Joe îngenunche în iarba umedă și deschide clapa unui felinar.

Lumina electrică zvâcnește peste trupul din cosciug.

Trăsăturile lui Joe se luminează.

Masca-Roșie zace încă și acum ca un mort.

Dacă s'ar fi trezit colo jos în mormânt, s'ar fi zbătut în chinuri sălbatice, luptând împotriva înăbușirii.

Dar nici măcar cele două mâini pe care-i le încrucișaseră pe piept nu și le clintise.

— Așteptați o secundă! porunci Joe.

Se apropie de polițistul întins la pământ și se întoarce îndată cu mantaua acestuia.

— Scoateți pe Masca-Roșie! zice el scurt.

Ordinul se îndeplinește cu aceași repeziciune ca și toate celelalte până acum.

Joe le aruncă mantaua polițistului și ei îi prind numaidecât intențiile.

Imediat după aceea, pun pe Rammont de o parte cu capul rezemat de una din movilițe.

Pare că un mort și-ar fi părăsit lăcașul din urmă.

Nici semnul cel mai mic nu trădează că în trupul acesta înțepenit ar mai exista o scânteie de viață.

Joe stă un timp la sfat cu cei doi lucrători, cari la început se codesc să-i împlinească cererea, dar care primesc apoi, ridicând din umeri.

Complicele lui Masca-Roșie scoate din buzunarul dela piept o sticluță și deschide prevăzător fălcile încleștate ale lui Masca-Roșie.

Lasă să se scurgă lichidul, picătură cu picătură, în gura lui Rammont.

La început pare că nu se ivește nicio schimbare în chipul ca de marmură albă a acestuia.

Joe a vârît iar sticluța în buzunar și urmărește în tăcere, de o parte efectul picăturilor.

în tăcere efectul picăturilor.

Nici acum nu rostesc vreun cuvânt. Astupă la loc groapa mai repede decât au săpat-o. Unul din ei calcă apoi pământul cu picioarele, după care abia de mai e de recunoscut ce s'a întâmplat aci.

In oraș bate din nou un clopot și la orizont se zărește o dungă cenușie pe cer — se crapă cu încetul de ziuă.

Dacă nu izbutesc să dispară într'un sfert de ceas de aci, îi amenință primejdia să fie observați de vreun polițist care patrulează.

Joe clatină capul nemulțumit. Picăturile tot n'au făcut încă vreun efect. Oare să fi trecut într'adevăr Masca-Roșie în lumea umbrelor?

Dar chiar el însuși încercase în două rânduri medicamentul acesta misterios și de fiecare dată otrava și-a făcut efectul și deasemeni și contra-otrava.

Nu sfârșise această reflecție și tresare deodată. Aude un oftat ușor. Se pleacă îndată peste trupul lui Mască-Roșie și pune urechea pe pieptul acestuia.

Apoi se ridică și zice cu glas scurt, poruncitor:

— Gata! Ați îngrijit toate celelalte?

— Da, domnule! sună răspunsul celor doi lucrători.

— Atunci puneți mâna! O s'avem noroc și la pasul ăsta din urmă!

Cei doi își aruncă cazmalele după un tufiș des, își apasă mai tare peste ochi pălăriile vechi și ridică trupul încă înțepenit al lui Rammont.

— Duceți-l repede până la piciorul zidului!

Acum abia se observă acolo o scară de frânghie care înlesnește primului dintre oameni să se urce.

Tovarășul său împinge corpul neputincios al lui Masca-Roșie cu toată puterea și după câteva minute acesta e de partea cealaltă a cimitirului.

Joe urmează cel din urmă, după ce a mai aruncat o privire examinatoare asupra locului unde avusese loc spectacolul nocturn.

In mantaua cea largă de polițist, pe care au aruncat-o peste trupul lui Rammont, acesta face impresia că ar fi un om beat căzut pe drum și târât încolo de către tovarășii săi.

Pe locul unde se află acum cei trei bărbați cu povara lor, e destul de întuneric.

— Trageți jos scara de frânghie! poruncește Joe. Și acum ridicați-l pe șef și urmați-mă!

Se îndreaptă cu toții în fugă spre un drum lăturalnic, unde ardea de obiceiu un singur felinar. Dar pentru mai multă siguranță Joe îl stinsese, cu puțin înainte de a se fi îndreptat spre zidul cimitirului.

In întunericul care domnește aci, căci grădinile înconjurătoare sunt mărginite de copaci înalți, cari închid calea luminii lunii, nu se poate observa nici trăsura închisă care așteaptă acolo.

Cei trei bărbați cari duc pe Masca-Roșie s'au și apropiat la câțiva pași de trăsură; se aude o voce femeiască, tremurând de frică:

— Ați izbutit? L-ați salvat?

— Am avut noroc în toate! răspunde scurt Joe. I-am dat contra-otravă și peste zece minute trupul lui va recăpăta libertatea mișcărilor!

— Urcați-l repede în trăsură, zice vocea femeiască, dar de astă dată locul groazei îl luase o așteptare plină de voioasă înfrigurare.

Joe face oamenilor un semn și Masca-Roșie se

şi află în trăsură. Tocmai vrea să se urce şi el, când iată că-i scapă o înjurătură sălbatecă.

In dosul lor, la capătul străzii, acolo unde aceasta duce spre cimitir, se văd mai multe siluete.

— Ce să fie asta? exclamă el.

— Suntem descoperiţi! exclamă speriată Alice care se află în fundul trăsurii.

— Şi chiar de-ar fi să urmeze iar moarte de om, tot le voiu distruge planul afurisiţilor ălora de câini, scrâşneşte Joe.

Un ţignal răsună în noapte, venind din capătul străzii.

Joe strigă repede câteva vorbe unuia din oamenii care-i ajutase la desgropare şi acela sare pe capră. Cu o smucitură trăsura se răsuceşte în jurul osiei. Un şuierat de biciu sfârâie prin aer şi cei doi cai pornesc din loc.

— Incotro să apucăm? strigă Alice.

— Vedeţi de vă depărtaţi cât mai repede, căci înainte de a se face ziuă toată poliţia o să şi fie alarmată! Mai întâi de toate o să încerc să retin pe indivizii de colea!

Omul de pe capră trebue să fi căpătat instrucţiuni, căci porni ca un nebun. Joe se aşează în mijlocul străzii cu celălalt om care rămăsese lângă el, şi părea hotărât să zădărnicească poliţiştilor urmărirea trăsurii. Aceştia se apropiau şi mantalele de uniformă începuseră să se recunoască.

— Opreşte! se aude o voce detunătoare.

Câteva voci aspre îşi strigă reciproc ordine. Dar niciunul din poliţişti nu pare a se lăsa intimidat de ameninţări. Urmează două detunături de armă.

Joe şi omul de lângă el şi-au descărcat revolverele.

Poliţiştii se opresc, dar în aceeaşi clipă trăsura coteşte în partea opusă pe după colţ. Înainte ca poliţiştii să fi luat o nouă hotărâre se aud alte detunături.

Gloanţele nu-şi nimeresc ţinta, dar cum ele şuieră deasupra capetelor poliţiştilor, aceştia recunosc că au deaface cu indivizi periculoşi.

Se despart şi caută să înainteze chincindu-se

pe după grădini și ziduri. In aceeași măsură Joe se retrage cu tovarășul său.

Au ajuns și ei în capătul străzii; în colț, încă o ultimă salvă a revolverelor lor, descărcate cu repeziciunea fulgerului, cele din urmă gloanțe pe cari le posedă — și apoi, parcă i-a înghițit pământul. Grupul de polițiști care fusese alarmat de către un paznic, care observase ceva suspect lângă zidul cimitirului, privește zadarnic în toate părțile. Se risipesc înciudați prin străzile învecinate. Niciunul nu știe încă, ce se petrecuse de fapt.

CAPITOLUL 43

Fuga

O trăsură se oprește lângă casa lui Hartenberg. Ușa se deschide și o femeie sare afară. La lumina felinarului, care atinge o clipă fața fetei, recunoaștem pe Alice. Ea aruncă vreo câteva cuvinte omului care conduce trăsura și pornește mai departe. Ea tot mai poartă uniforma de soră de caritate, căci abia după salvarea lui Rammont se putea gândi ce ar mai avea de făcut.

In trăsura pe care o adusese Joe se aflau diferite obiecte de îmbrăcăminte, dar destinate numai lui Masca-Roșie. După planul pe care-l făcuseră aveau să se reîntâlnească cu toții în Krautstrasse, în camera din subsolul speluncii spre a hotărî ce e de făcut. Mai întâi de toate Hector trebuia readus la viață. Prin atacul polițiștilor planul fusese zădărnicit.

Nenorocita se apropie de grădinița din fața casei tatălui său și ascultă cu atenție de nu se aude vreun zgomot înăuntru, dar totul rămâne cufundat în tăcere.

— Ochiu-de-Pisică o fi tot în căutarea pradei sale! exclamă fata cu adâncă durere. Dumnezeu să mă ierte, dar nu-l pot părăsi, trebuie să rămân lângă el și să suport totul până la urmă!

Deschide poarta cea ascundă și pășește sfioasă pe drumurile cunoscute ale grădinii. Trece pe lângă

ușa din față, căci pe acolo nu îndrăznește să încerce măcar să pătrundă în casă.

Hartenberg, a cărui misterioasă meserie o cunoaște acum, se prea poate să fie totuși acasă în camera lui de culcare.

Lângă ușa din dos, care probabil că e încuiată se află o fereastră joasă, ale cărei aripi se pot ușor deschide, dacă știi numai cum să procedezi.

Alice împinge prevăzătoare cercevelua și fereastra se deschide fără zgomot. Reținându-și respirația, Alice se urcă pe prichiciul ferestrei și pășește în gangul întunecat.

Nici acum nu-i ajunge la ureche vreun zgomot suspect.

Dar pentru orice eventualitate, trage înapoi zăvorul care închide pe dinăuntru ușa din dos. Dacă contrariu așteptărilor sale, ar fi totuși surprinsă, îi rămânea cel puțin drumul deschis pentru fugă.

Bâjbâie mai departe prin întuneric până la odaia ei. Tot nu se aude niciun sunet; cu siguranță că detectivul nu s'a întors încă acasă.

Ușa dela odăița ei nu e nici măcar închisă.

Cu pas sfios pășește Alice peste prag. Cunoaște chiar și în întuneric fiecare obiect și degetele ei cari tremură de emoție caută un chibrit. Îndată după aceea se face lumină și raza cea slabă îi arată iar tot ce a pierdut pentru totdeauna. În perete mai atârnă cele două tablouri care o reprezintă pe ea și pe sora ei Margot.

În colț se află patul ei, pe care se mai află, întocmai ca în noaptea ceea în care părăsise casa părintească, cuvertura albă croșetată chiar de ea.

E copleșită de un negrăit sentiment de tristețe.

Acoperindu-și fața cu mânuțele, cade pe un scaun. Dar oricâte lacrimi fierbinți i-ar scălda fața nu mai poate salva ce a pierdut, e legată cu trup și suflet de omul acela, pe care lumea îl numește un demon.

Numai ea singură vede în el un zeu pe care îl adoră.

Își lasă mâinile jos și privește îndurerată prin camera simplă, dar primitoare.

Tăcerea din casă are un efect înfricoșător asu-

pra ei. Are impresia că aci ar fi murit totul și că ea ar fi revenit după lungă vreme, spre a turbura liniștea.

Ce voia ea de fapt?

A, da, acum știe iar!

Doar nu are timp de pierdut! Lada de colo, pe care o poate deschide ușor cu cheia de pe poliță de sus, conține multe rochii de-ale ei.

Trebue să puie stăpânire pe ele, căci încă în noaptea asta va fugi cu Rammont.

În Berlin nici gând ca ei să mai încerce să caute vreun adăpost.

Pe lângă hainele pe care le adună zorită, caută să-și ia și micile ei economii.

Cele două milioane pe care Masca-Roșie le-a furat dela bancherul Grosser ea le-a înapoiat, reținându-și doar câteva zeci de mărci.

Spre a putea fugi, îi trebuiesc bani, oricât ar fi de puțini. În graba cea mare, nici Joe n'a putut face rost de bani.

Într'o cutie veche de carton, pe fundul cufărului ei, își ascunsese micile ei economii.

Scoate banii și-i face să dispară în buzunar.

Deodată simte un plic tare în mâini, și atunci știe și ea, cum a ajuns la el.

În noaptea ceea în care contele de Hohénéggé a vizitat-o pe sora ei Margot și a vrut s'o hotărască să fugă, căci și el era silit s'o ia drept ucigașa tatălui ei, contele i-a predat nenorocitei hârtiile de identitate ale unei foste servitoare a castelului.

Dar Margot lăsase acasă aceste acte de valoare așa de mare și se năpustise afară în noapte, căutând moartea.

Alice găsise plicul și-l pusese bine fără ca să cugete că ea însăși s'ar putea folosi cândva de aceste hârtii.

Acum vără și plicul în legăturică și-și trece mâna peste frunte.

Cereți mâine numărul 32 futuror chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 3.

Ochii îi sunt plini de lacrimi, privind în juru-i prin odăiță, pentru ultima dată.

— Rămâi cu bine, odăița mea dragă, liniștită și neîntinată! N'o să te mai revăd niciodată! rostește ea printre hohote de plâns.

Întinde mâna ca să stingă lumina. Trăsura o așteaptă.

In același moment se face palidă ca un cadavru.

Se apleacă înainte și stă să asculte sunetul care-i ajunsese la urechi.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă ea sufocată. Nu se apropie cineva de odaia mea?

Privește spre fereastră, cuprinsă de gândul să fugă.

Căci îi se pare cumplit să fie surprinsă de tatăl ei la ora aceasta.

A și ajuns la fereastră și a deschis-o. In îngrozitoarea ei zăpăceală a lăsat lumina aprinsă. Ținând strâns cu o mână legătura de vestminte, iar cu cealaltă sprijinindu-se de marginea ferestrei, își aținteste ochii spre ușă. Poate că tatăl ei va trece, fără a bănui că e așa de aproape de copilul său!

Pe când tâmplele-i amenință să pleznească sub vâltoarea sângelui înfierbântat, ușa se deschide cu o zmucitură și pe prag stă Ochiu-de-Pisică, Hartenberg, detectivul!

CAPITOLUL 44

Monsieur Charreu

In fața tinerei văduve a raposatului bancher Grosser stă Hermann Erbach, desfătându-se cu vădită plăcere la nemărginita cuprindere și groază a tinerei femei.

— Nu te-ai așteptat să auzi una ca asta, nu-i așa? izbucnește el într'un hohot de râs. Dar e chiar așa! Berta Walther, fata adoptivă a veneratului decedat, s'a cununat cu mine în Londra. De ce nu ne-am putut apoi înțelege și cum a venit ea înapoi la Berlin, nu importă. Principalul e că soția mea a fost înmormântată sub numele d-tale, doamnă, iar

d-ta i-ai luat locul. Trebue să spun mai dinainte că aceasta s'a petrecut cu deplină cunoștință și voință a răposatului domn Grosser. Dar nici asta nu schimbă cu nimic lucrurile. O fi avut el de sigur motivele lui, ca să te dea pe d-ta drept fosta lui fiică adoptivă și a indus în eroare chiar și autoritățile în privința asta. Nu trebue, vaszică, decât să mă duc la înalt prea onorata poliție, și, pe ce pariăm, că destăinuirile mele ar avea un succes monstru?

Margot trebuia să-și păstreze tot calmul; și-o spunea ea singură în timpul ironicelor cuvinte ale acestui om decăzut. Nu de geaba a inițiat-o bătrânul servitor al răposatului bancher în chestiunile familiare ale stăpânului său și acum ea vede înaintea ei pe omul acesta, care a adus pe Berta Walther la pierzanie!

Nu poate înțelege, cum de nenorocita, care și-a ispășit patima prin moarte, a putut îndrăgi pe omul acesta brutal și cu trăsături ordinare.

Dar nu asta are importanță în ceasul acesta; partea îngrozitoare a situației stă în faptul că între Erbach și Bertha Walther a fost o unire legitimă, s'au cununat civil, lucru de care atât ea cât și răposatul bancher habar n'aveau.

Cu toate că întreaga ei ființă se revoltă la gândul de a trebui să încheie un compromis cu un astfel de om, nu-i mai rămânea altceva de făcut.

Gândurile-i se ciocnesc în cap, amețitoare. Oricât ar cumpăni, oricât ar socoti că a născocit ceva pentru salvarea ei, toate cad în fața răsului respingător al acrobatului.

Numai un singur lucru nu trebue el să rousească: s'o vadă tristă și disperată.

Poate că l-ar putea hotărî la tăcere prin bani, căci după întreaga lui înfățișare nu prea pare să-i meargă strălucit. Îmbrăcămintea îi e roasă și proastă. Pălăria veche, pe care o ține în mână, e decolorată și chiar încălțămintea îi e ruptă. Ea își dă pe spate capul și cu toată energia de care mai dispune în clipa aceasta, răspunde:

— Te-am ascultat cu destulă răbdare, ca să știu ce ai a-mi spune. N'am căutat de puțin intenția să

tăgăduiesc ceva față de d-ta! Da, așa e! Răposatul bancher Grosser, căruia i-ai răpit lumina vieții, pe blonda lui fiică adoptivă, și pe care l-ai sdrobit din pricina asta, m'a pus în locul ei. Chiar și ultimele lui clipe i-au fost amărâte de știrea că Berta Walther și-a căutat și și-a găsit moartea în canal. Poate că aveam orecare asemănare cu nenorocita și de-aceea m'a rugat să rămân la el și să iau locul moartei. Dacă s'a cununat cu mine, pe patul de moarte, pentruca apoi să închidă ochii pe veci, n'a făcut-o decât dintr'un motiv de supremă nobleță. A vrut să-mi asigure viitorul, existența. Că Berta Walther s'a cununat cu d-ta la Londra, vezi, despre asta n'avea de fel cunoștință. Amenință cu poliția! Du-te și desvăluie povestea unui om bătrân, asupra căruia ai aruncat atâta nenorocire! Dar eu cunosc testamentul mortului și știu că d-ta ești exclus fără doar și poate dela orice moștenire, chiar dacă ai izbuti să dovedești că to-ai cununat civil cu Berta.

Călărețul de circ ridică disprețuitor din umeri, dar Margot recunoscu totuși, că cuvintele ei produseseră onorecare efect asupra lui.

— Ce vrei d-ta de fapt? interveni el cu impertinență.

— Nu doresc decât să-ți clarifici situația, sună răspunsul lui Margot. Abstracție făcând de faptul că ți-e cu neputință să pricepi motivele sufletești și sentimentele bătrânului, nu vei obține deci nici cel mai mic avantaj prin trădarea d-tale!

— Oho, exclamă el, cred că te cam înșeli în privința asta! Drepturile mele voiu ști să mi le valorific! Dar d-ta ai să apuci calea închisorii, asta ți-o spun de pe acum! Bancherul a murit în urma unei răni, pe care i-a provocat-o Masca Roșie. Ar fi interesant de stabilit, dacă d-ta n'ai fost în legătură directă cu banditul!

— Ești un calomniator mizerabil! răspunde Margot indignată la culme. Nu am nicidecum poftă să mai stau de vorbă cu d-ta! Mai ascultă un ultim cuvânt înainte de a pleca de aici: Trădarea d-tale nu-ți aduce în niciun caz vreun profit. Rămâi același

vagabond care eşti şi azi, oricât de mare ţapaj ai face! Pentru a nu stârni totuşi un scandal în jurul numelui mortului şi a persoanei pe care o iubea, vreau să-ţi ofer o anumită sumă, dacă te obligi să treci sub tăcere chestiunile pe care le-ai abordat!

Călăreţul se aşeză cu vădită impertinenţă într'un fotoliu, picior peste picior.

— Imi închipuisem eu una ca asta! zise el ironic. Incepi să devii cuminte, frumoasă doamnă. Ia să auzim cum vrei d-ta să rezolvi afacerea asta! Prin lege sunt soţul Bertei Walther, aşa dar al dtale, de-ţi convine sau nu! Dar nu vreau să fiu atât de crud încât să-mi valorific drepturile mele de soţ, atâta vreme cât nu mă vei fi cunoscut într'un echipament mai ca lumea. Pentru aşa ceva îmi trebuesc în primul rând bani, ceea ce ai din plin. Domiciliul meu din ultima vreme nu prea era tocmai de invidiat, şi am dormit chiar uneori sub cerul liber. Bunul domn Grosser nu mi-ar fi deschis în niciun caz uşa şi apoi, eram şi ocupat cu căutarea nevestei mele, care-mi fugise. Ce rentă voieşti să-mi fixezi, stimată doamnă?

Margot se îndreptă spre un birou, care se află prin apropiere, şi aşterne pe o hârtie câteva rânduri.

— Să prezinţi ordonanţa asta la Banca Grosser şi ţi se va înmâna fără discuţie suma pe care am hotărât-o, zise ea întinzând hârtia individului zdrenţăros. Mai bine ai face însă să nu te prezinţi d-ta personal la bancă, deoarece aspectul d-tale ar putea da prilej la tot felul de comentarii.

Erlach priveşte hârtia şi o împătură cu grijă.

— Deocamdată sunt deajuns trei mii de mărci, doamnă, zise el calm. O să mă echipez şi-mi voiu căuta o cameră ca lumea. Apoi îmi voi îngădui ca să mă prezint din nou d-tale, când vom putea discuta mai departe despre viitorul apropiat.

Margot ştie foarte precis că, cu această sumă relativ mică, nu se va putea descotorosi de vampirul acesta. Dar deocamdată e vorba doar să câştige timp.

— Atunci, cred, că am terminat pe ziua de azi, răspunde ea, dând să plece. — Un singur lucru aş

vrea însă să te sfătuiesc cu insistență. Să renunți la societatea pe care ai frecventat-o până acum, căci ar fi foarte ușor cu putință ca într'o astfel de societate să-ți scape vreun cuvânt, de care să-ți pară chiar d-tale foarte rău mai târziu.

— Foarte mulțumesc pentru amabilul sfat! zise omul ridicându-se.

Margot, crezând că se va depărta în tăcere, nu mai ia seama la el, ci-i întoarce spatele, spre a se retrage în camerele ei. Dar tresare deodată. O mână a apucat-o de umăr și vocea vagabondului duhnind a rachiu îi izbește urechea.

— Nu e nevoie să mă tratezi ca pe un câine! exclamă călărețul. Eu te am în mână și pot face din d-ta ce vreau! Dar eu nu sunt chiar așa de crud. Sunt uneori foarte sentimental, mai ales, când o femeiușcă ca d-ta mă duce de frâu.

Numai un singur lucru cer: să lași în colo, rogu-te, blestematul acela de ton plin de mândrie. Dacă-mi convine, aș putea rămânea chiar îndată aici, ducând căsnicie împreună, pur și simplu!

Scârbită, Margot se întoarse brusc, lovind cu putere pe vagabond.

— Nu te'ncumeta să mă mai atingi vreodată! îi strigă ea. Iți voiu da mijloace ca să trăești fără de grijă! Mai mult nu trebue să-mi ceri niciodată, altminteri, cade învoiala dintre noi. Părăsește-mă imediat, uite ușa!

Și-i arată poruncitoare ieșirea. Călărețul de circ holbează la ea niște ochi înflăcărați. Acum abia pare că-și dă deplină seamă de frumusețea ei. Se repede din nou la ea.

— Să mă ia naiba! strigă el cu ironie, dac'am să mă las eu dat de o parte așa cu una două! Trebue să lichidăm chestia și să disparem cu banii din Berlin. Vei vedea numai ce cavaler elegant pot deveni, când oiu avea alte straie pe mine! Mai lasă încolo nazurile neroade și fă altă mutră.

A apucat pe Margot de încheeturile ambelor mâini și, cu toată împotrivirea, își apropie obrazul de al ei. Ea știe că nu poate nici măcar striga ajutor, căci bătrânul servitor, care e inițiat în toate

tainele familiei, se află în camerele de sus. Acî jos însă, s'ar putea să-i vie cineva într'ajutor dar ar trebui să-i dea explicații asupra ciudatului incident.

— Pentru cea din urmă dată, exclamă ea, pleacă! Mai curând m'aș omorî decât să-ți acord cel mai mic drept asupra persoanei mele!

Dar nu-i răspunde decât râsul lui aspru, răgușit.

— Ce nu se dă de bună voie își ia domnul Charrey cu sila!

Cu aceste cuvinte și fără ca Margot să-și fi dat măcar seama, a și cuprins-o cu mâna-i puternică, atrăgând-o spre el. Desigur că ea nu se poate măsura cu agilitatea unui fost călăreț de circ, dar în aceeași clipă, în care buzele lui lacome îi ating obrazul, ea îl trântește cât colo cu o lovitură puternică. El se împleticește de covor, lungindu-se jos cât e de lung. Se ridică însă cu repeziciunea fulgerului și cu pumnii strânși, roșu de mânie, stă un moment fără a putea scoate un cuvânt.

— Ai să mi-o plătești tu, mâță sălbatică! gâfâie el răgușit.

Margot, palidă îl privește după portiera de catifea. Ochii ei albaștri oglindesc toată oroarea pe care o simte față de persoana lui.

Deschide gura să strige totuși ajutor. Și atunci, deodată, portiera care acoperă ușa principală, din dosul călărețului, se desface și în prag apare — Erwin de Bergen!

CAPITOLUL 45

În întunericul nopții

Sărmanei Alice îi se pare că o să i se oprească inima în loc, văzând înainte-i pe tatăl ei care o surprinsese totuși. Cum de a răsărit el aici tocmai în ceasul acesta?

Explicația e foarte simplă: Uchiu-de-Pisică, după cum știm, obosit de moarte de veghea lui nocturnă și de agitațiile din ultimele zile, de încordările nervoase ce-l frământaseră și cari întrec puterea de rezistență a unui muritor, se întorsese acasă ca să se odihnească câteva ore.

Că lăcașul de veci al lui Mască-Roșie e păzit, de asta e asigurat. Nu bănuiește că doi ochi l-au urmărit de peste zid, că Joe, omul de încredere al lui Mască-Roșie, l-a recunoscut, dar nu îndrăznește să-l împuște în taină pela spate.

Mersese zvonul că Ochiu-de-Pisică ar purta sub îmbrăcăminte un fel de zale, ce-l fereau de gloanțe. N'avea chef Joe să facă o probă ca să se încredințeze deplin de exactitatea zvonului. Întocmai ca și alții care duceau o existență nocturnă, avea și el un fel de sfială față de vestitul detectiv.

Dar decum se retrase Hartenberg și-l urmase înlocuitorul, el își descărcă revolverul care nu producea nici o detunătură. O armă de o lucrătură desăvârșită, cum nu se afla alta în Germania. Efectul l-am văzut.

Ochiu-de-Pisică nu-și găsește însă acasă odihna mult așteptată. Ultimele evenimente îl agitaseră prea mult.

Șezu multă vreme adâncit în gânduri, într'un fotoliu. Stinsese lumina, căci îi îndurera ochii.

Din toată sângeroasa zăpăceală a zilelor din urmă, din tot haosul de crime, durere, spaimă și surescitări pentru copiii săi, înfiorătoarea recunoaștere că nevinovata lui Alice trecuse de partea inamicului, din toate aceste grozăvii ura lui crește împotriva demonului căruia îi jurase pieirea. Numai ura aceasta îl mai ține în viață până la realizarea țelului pe care și l-a impus.

Unul din ei doi era de prisos pe pământ! Ah! cum de i-a putut face Alice a lui una ca asta! E capabilă iubirea de o astfel de minune? Poate cineva iubi un diavol cu chip de om și nu vor fi fiind oare puteri misterioase prin cari Mască-Roșie a încătușat de el fata?

L-ar întinde pe demon mort la picioarele ei!

Astfel trecu vremea, și un zgomot abia perceptibil, care vine din cuprinsul casei îl face să tresară ușor.

Oare nu e singur? Nu și-a pierdut el, amândoi copiii?

Se ridică și ascultă. În casă se află cineva.

Ușa din față e încuiată, vasăzică mosafirul nocturn trebue să se fi folosit de ușa din dos.

Fără a aprinde vreo lumină detectivul își părăsește odaia și stă să asculte afară în gang.

Nu răsună ca un plâns depărtat?

Respiră greu. Îl străfulgeră un gând: s'o fi întors iar Vipera! O fi aflat, pe semne prin agenții ei că sora de caritate care-l îngrijise până la moarte pe criminal, pe Masca-Roșie, este Alice Hartenberg!

— Ea n'are ce căuta nici acum în casa mea, o arunc afară! își zice el.

Se și află lângă ușa dela odăița Alicei, mai așteaptă o clipă, apoi împinge ușa brusc.

Holbează ochii, duce amândouă mâinile la piept — a recunoscut-o pe Alice care stă ca paralizată în fața lui.

El nu știe încă nimic, firește, despre întâmplarea dela cimitir și presupune că copila lui se întoarce desnădăjduită la casa părintească.

— Alice, Alice! strigă el ca ieșit din minți.

Nimeni dintre colegii lui nu-l vede și nu-l aude; aici își poate lepăda masca-i aspră și să-și arate jalea care-l cutremură.

Sărmana aruncă priviri în juru-i, — o, de ar putea fugi! Ochii tatălui o distrug, nu alta!

El se repede la ea, o apucă de mâini și ia sfeșnicul.

— Vino! gâfâie el. Să-mi spui cum s'a putut acest lucru așa de necrezut, ce fel de mijloace demonice a întrebuințat, ca să-ți otrăvească inima și mintea. Acum că e mort, când are o movilă de pământ pe piept, trebuie să fi pierit vraja demonică cu care te-a înlănțuit!

Au ajuns în camera din față, în care gospodărise atâta vreme Alice, ca o fetiță cuminte.

Fără de voință, abia e în stare să se ție pe picioare. Alice l-a urmat, târîtă de mâna lui. Și iată că ea cade ca distrusă înaintea lui și-i apucă amândoi genunchii.

— Tăticule — iartă-mă! îngână ea printre lacrimi. Dacă ai iubit vreodată în viața ta, cu toată căldura sufletului tău și cu toate fibrele inimii tale, poate că mă înțelegi!

Hartenberg o apucă de umeri și o privește țintă.

— Ți-ai pierdut mințile, Alice! Nu mai știi ce faci! Despre ce iubire vorbești?

— De el — de — de Masca-Roșie! șoptește ea, lăsând în jos capșorul pe pieptul ce-i se zbate năvalnic.

— Blestemat să fie diavolul ăsta de acum până în vecii vecilor! S'a strecurat ca un lup în casa mea, și-a întins mâinile lui pătate de sânge după Nevinovăția personificată! Nu știi tu oare cine și ce este el și câte crime are pe conștiință?

— Știu, tăticule!

— Și l-ai putut tu apăra de gloanțele mele? L-ai putut ajuta la fugă în casa falsului prinț Utașin, l-ai putut ajuta să fure două milioane?

— Am înapoiat banii în taină. Grosser i-a luat chiar el, în primire!

— Dar ai fost la el la „Charité"! Ce scop urmăreai cu asta?

— Să-l salvez, să fug cu el sau să mor cu el! Tot mai mult curaj prinde sărmana fată.

— Pe el — pe el! Masca-Roșie! Sfinte Dumnezeule — îmi vine să turbez! gâfâie detectivul. Spune că te-a vrăjit, dar că acum ți s'a luat în sfârșit vălul de pe ochi!

— Nu, tăticule, am devenit a lui, de bună voie după ce mi-a trecut prima frică, și niciodată nu va mai bate inima mea pentru vreun alt bărbat, chiar dacă Rammont e un criminal! zice încet Alice. Vreau să stau în preajma lui ca îngerul lui cel bun, și rănile ce le pricinuește mâna lui, voiu încerca eu să le vindec. Vreau să-l feresc de a mai face rău, pecât mi-o sta în putință. Asta valorează mai mult decât dacă aș voi să-l blestem cum îl blestemă întreaga lume.

Un râs aspru scapă detectivului.

— Din fericire, vii prea târziu! Masca-Roșie nu va mai vedea lumina soarelui! S'a isprăvit cu el!

— Nu, tată! Te înșeli; o să trăiască, va triumfa din nou! exclamă fata, orbită de patimă. Curând o să auzi iar despre el!

— Cum? Dar el e mort?!

— Nu, trăiește!

— Ah, vasăzică, totuşi! Ghiciisem eu! Atunci e cel puţin bine aranjat, şi chiar dragostea ta nebunească nu-l mai poate salva! Tu rămâi aici, te ţin arestată, până ce ţi s'o lua vălul de pe ochi, până ce, întocmai ca şi mine nu vei mai avea decât blesteme pentru omul acesta!

Alice sare în sus.

— Eu sunt a lui, tată, a lui pe viaţă şi pe moarte! Rămâi cu bine.

El o apucă şi o trage îndărăt.

— Ai pierdut şi ultima scânteie de onoare? Tu, — complice a unui criminal, amanta lui Masca-Roşie! Îndrăzneşti tu să mai rosteşti măcar cuvântul acesta?

Ea se simte deodată năpădită de un curaj care-i dă puteri disperate.

— Şi chiar de ar trebui să mor în clipa aceasta, iau totul asupra mea, strigă ea fără a răsufla măcar. — Rămâi cu bine tăticule! Iartă-mă, nu pot — nu pot altfel!

El vrea să se repeadă după ea, dar de astădată şovăie. Cu un geamăt înăbuşit cade într'un jilţ.

— Atunci fii şi tu blestemată! horcăi el.

Ea nu mai aude nimic; ca o nebună, a apucat legăturica cu vestminte şi a fugit pe fereastră. O clipă în urmă, umbrele nopţii învăluie trupul ei mlădios.

Câtă vreme o fi stat Hartenberg într'o stare asemănătoare paraliziei, nu ştie nici el. O bătaie în uşă îl face să sară în sus. Iese în gang, clătinându-se, şi deschide. Dar cu un strigăt năucit, sare înapoi.

In faţa lui e Vipera.

N'are puterea s'o oprească de a intra.

Ceva în obrazul ei spune, că-i aduce o veste importantă.

— Ce vrei? exclamă el.

Ea îl priveşte cercetătoare.

— Eram pe drumul încoace! S'a întâmplat ceva inexplicabil! Se crede că Masca-Roşie ar fi...

— Ce... ce?

— Ar fi fost furat din groapă!

— Cu neputință! Nebunie! E mort!

— Poate! Dar voiam să te rog să-mi dai un răspuns precis. Ție ți se îndeplinește orice ceri. Nu-mi pot afla pace în nesiguranța aceasta chinuitoare! Mai știu și că copila noastră....

— Taci! Nu atinge chestiunea asta!

— Bine, voiu tăcea; dupăce vom fi răpus pe dușmanul nostru comun, pe demonul ăsta, când Margot și Alice vor fi salvate, atunci poate că vei gândi mai blajin despre mine!

— Niciodată! Dar ce crezi tu că trebue să fac?

— Să pui să se scoată sicriul, să-l deschizi! E gol! Pariez — căci îmi pare că acum un sfert de oră chipul lui Mască-Roșie a trecut pe dinaintea mea!

— Unde.... unde?

— Intr'o trăsură care mergea în goană... și lângă el ședea.... Alice!

Dintr'o dată Hartenberg își regăsi vechea lui putere. Mușchii-i se încordară.

— Vino! zise el aspru și hotărât.

Părăsesc casa și opresc o trăsură ce tocmai trecea. Pe drum el se coboară un moment.

Ochiu-de-Pisică intră în localul secției polițienești cea mai apropiată. Ia cu el doi oameni. In goana nebună a cailor pornesc cu toții spre cimitirul depărtat. Groparul e scos la repezeală din odăița lui și din ordinul lui Hartenberg, mormântul cel proaspăt e desfundat tot așa de repede.

Cei doi polițiști ajută și ei, pe când detectivul și Vipera stau muți de o parte.

Incepe a se face ziuă. Groparul a ajuns la capacul sicriului.

— Sună a gol! strigă el. Trebue tras în sus cosciugul!

— Nu-i nevoie — iute aici scule; deschide capacul! O privire e deajuns! răspunde Ochiu-de-Pisică.

Lucrul se face repede. Raza mai multor felinare oarbe cade în adâncime. O smucitură — capacul sare în lături, și cei din jur scot deodată un strigăt.

In coșciug zace un om...

— Slavă Domnului! Grija mea a fost de prisos! exclamă Hartenberg. Masca-Roșie e mort!

Dar vocea Viperei îi sună la ureche:

— Te înșeli amarnic! Mortul din coșciug nu e Masca-Roșie, ci altul.

— Cosciugul trebuie tras sus! gâfâie detectivul.

Dar nici n'ar fi fost măcar nevoie de asta, pentruca să se stabilească îndată că mortul într'adevăr nu e nimeni altul, decât.... nenorocitul de poliițst, care l-a înlocuit la miezul nopții pe Ochi-de-Pisică.

— Mizerabilii au realizat ceva de nepătruns! exclamă Hartenberg, cutremurându-se. Au omorît pe nenorocit, au scos pe maestrul lor din cosciug și și-au pus înăuntru noua lor victimă!

Și așa chiar fusese de fapt. Oamenii poliției își priveau ca uluiți colegul mort. Cum s'a petrecut vrăjitoria asta?

Hartenberg se aplecase cercetând răpede cadavrul. Se ridică apoi palid.

— Un glonte țintit absolut sigur și mortal în urechel zice el cu glas înăbușit. Nenorocitul n'a mai putut scoate un strigăt măcar! Cadavrul trebue să rămâie aici, până ce vine procurorul! Banda lui Masca-Roșie lucrează cu o cruzime sinistră! Detectivul strânge pumnii în întuneric; e palid ca un mort.

Vasăzică, iar a scăpat! Și ce e mai îngrozitor: Alice l-a ajutat! Ea și știa în noaptea asta despre reușita nouei lovituri. Masca-Roșie a înviat din morți!

Planul izbutise, scrisoarea către prefect, interzicerea autopsiei, totul își avea un scop bine definit! Încă odată izbândise diavolul cel roșu cu ajutorul unei fete orbite de patimă.

De astădată rămân lângă cadavru cei doi polițiști, cu toate că nu mai e de niciun folos și Hartenberg cu Vipera părăsesc cimitirul. La poartă se despart. Reci stau unul în fața celuilalt.

— Unde te duci de aici? întrebă Vipera.

— La prefectură! răspunde el. Vreau să cer să fiu concediat și mi se va îndeplini cererea. Dar de

acum încolo voiu urmări pe demonul acesta singur și în propriul meu interes, din oraș în oraș, din țară în țară, până ce-l voiu fi răpus! Ura și răzbunarea nu-mi vor da pace nici în somn, insuflându-mi o îndoită puutere. Blestemat fie Masca-Roșie!

— Amin! aprobă tăios Viperă. Așa ne regăsim barem într'același gând... în ură! Voiu lucra cu tine mână'n mână, până ce diavolul roșu va sfârși sub securea călăului!

O clipă el îi ține mâna rece ca ghiața într'a lui, apoi se despart în tăcere.

In goana după Masca-Roșie aveau să se mai întâlnească!...

CAPITOLUL 46.

Rivalii

Margot recunoaște dela prima privire pe tânărul baron de Bergen, care-i mărturisise iubirea lui în grădina palatului său, de unde a fugit, pentrucă nu putea răspunde dragostei lui. Bănuiește că în vremea aceasta el trebue s'o fi căutat pretutindeni, căci nu-și putea da seamă care să fi fost pricina fugii. Dispăruse fără de urmă. Cum putea el, presupune că Margot, în puținele zile ce trecuseră, consimțise să fie cununată cu un muribund?

Acum a găsit-o... a găsit-o în cel mai primejdios moment al vieții... și colo chiar vagabondul cu pumnii strânși, rostogolind niște ochi plini de furie pentru lovitura primită.

Ea e salvată de sigur de un atac al acestui individ sinistru, dar își simte genunchii tremurând la gândul că trebue să dea o explicație lui Erwin de Bergen.

— Ce... însemnează asta? îngână tânărul baron. apucându-și fruntea în mâini. Caut pe doamna Grosser, văduva bancherului meu.

Călărețul de circ aude vocea noului sosit. Își revine cu o repeziciune uimitoare.

— Ai probabil și d-ta afaceri cu doamna Grosser? Hai? întreabă el cu voce tărăgănată, privind cu coada

ochiului pe tânărul baron Bergen, pe care nu-l cunoaște.

Erwin n'are ochi decât pentru Margot, pentru moment a uitat el însuși că a asistat aci la o scenă inexplicabilă.

— Margot! zice el încet, privind-o rugătorr, dă-mi un cuvânt lămuritor. N'am putut asista la înmormântare, fusesem nevoit să plec pentru câteva zile — te-am căutat — căci oricâte am auzit despre trecutul d-tale, eu nu mă sdruncin totuși în credința mea, chiar de ar veni mii de oameni să te calomnieze! Nu dau crezare nici măcar propriilor d-tale cuvinte și nici faptelor d-tale, care vin parcă să mărturisească împotriva d-tale. Un simțământ puternic îmi spune foarte deslușit că sunt la mijloc taine, cari silesc pe o sărmană nenorocită să tacă!

Margot îi face un semn implorător să nu mai continue. Dar Erwin urmează agitat:

— Ajuns aici, am căutat un servitor care să mă anunțe tinerei văduve. Mi se spusese că domnul Grosser se cununase pe patul de moarte cu fiica sa adoptivă, spre a-i asigura un viitor lipsit de griji. Nu era nimeni afară și astfel intru în prima cameră, aud voci — ceartă — și iată te găsesc, pe d-ta, Margot, acea pe care o căutam nebunește! Cine, ești d-ta în casa asta? Cum de ai ajuns aci?

Margot simte genunchii muindu-i-se. Cade pe un scaun care se află lângă masă.

— Indură-te! îngână ea. Nu pot — nu-ți pot da nicio explicație!

Tânărul baron se întoarce spre Erbach, examinându-l cu priviri tăioase.

— Prezența d-tale pare s'o sperie pe doamna! zice el. Dacă ai de rezolvat ceva afaceri, după cum se pare, ai găsit în orice caz adresa!

— Vrei să știi cine e doamna de colea? Ei, nimeni alta decât doamna Grosser în persoană!

Erwin se trage înapoi clătinându-se.

Cereți mâine numărul 33 ziarelor chiocșarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Nu cumva ți-ai pierdut mințile? îngână el.

— Ba nicidecum! Întreabă chiar pe doamna, dacă nu mă crezi pe mine! Dar recunosc că prezența mea nu prea e dorită momentan și de aceea mă retrag pe ziua de azi!

Se apropie de Margot, sfredelindu-i cu ochi răutăcioși, chipul palid.

— Afacerea noastră, stimată doamnă, n'a putut fi rezolvată pe ziua de azi, după cum ași fi dorit! Dar a amâna nu înseamnă a renunța! Voiu reveni asupra chestiunei. Până una-alta — vă spun: la revedere!

Margot nu-i dă niciun răspuns. Și ce i-ar putea răspunde acestui mizerabil, care o va suge ca un vampir, dacă nu-i va veni vreun ajutor pe o cale necunoscută ei încă?

Erbach se înclină ironic, zâmbește îndrăznet tânărului baron și părăsește încăperea.

Abia a ieșit din odaie că Erwin se și repede la Margot și-i apucă mâinile.

— Spune-mi, pentru numele lui Dumnezeu, Margot, ce însemnează scena aceasta? Omul acesta obraznic... ce voia el dela d-ta?

— A venit... pentru o chestiune de bani—poate răspunde cu mare greutate fata.

— Dar pe cât am auzit eu, fusese între voi o scenă mai violentă!

— Pretindea o sumă la care eu nu voiam să mă învoiesc, era prea mare! De aci s'a iscat o scenă mai violentă!

— Avea el oare vreo legătură cu răposatul bancher?

— Da — așa este!

Unul Dumnezeu știe, cât de greu o apasă pe sărmana fată neadevărul acesta!

— Dar vorbea așa de impertinent, că n'a lipsit mult ca să-l pălmuiesc, răspunde Erwin. A, da, și-mi amintesc — spunea că doamna Grosser ai fi d-ta? Cum trebuie să înțeleg una ca asta?

Margot nu mai poate evita o explicație. Trebue să trădeze taina dublei ei identități și nu-i mai rămâne decât speranța că tânărul baron va păstra tăcerea, dacă ea îl va ruga.

— Treci te rog, în camera de alături, zice ea încet. Acolo nu putem fi deranjați, nimeni nu ne poate spiona. Ceeace trebue să-ți destăinuiesc e un capitol întunecat din viața mea.

Mișcat de aceste cuvinte, el o urmează în tăcere.

— Ascultă-mă, domnule baron — și apoi, dacă veĭ putea, condamnă-mă! își începe Margot emoționanta mărturisire.

Erwin ascultă, fără a o întrerupe cu un singur cuvânt. În sfârșit știe ceeace ea trebuise să-i dezvăluie: că fusese pusă, în adevăr, de către răposatul bancher în locul fiicei sale adoptive, care murise, și ca atare devenise soția lui Grosser. Căsătoria aproape că nu e valabilă, căci ea nu e Berta Walther, dar a fost voința răposatului ca ea să fie moștenitoare.

Numai ce e pentru ea bărbatul pe care l-a întâlnit el aci adineaurea: că acela ar putea avea pretenții asupra ei, ori o poate sili să-și dea în vileag taina, asta nu îndrăznește ea s'o mărturisească lui Erwin.

— Și acum știi totul, șoptește ea, știu că n'o să mă condamni pentrucă n'am putut fi atât de crudă să refuz muribundului mâna mea. A fost ultima lui dorință, și el vedea din nou prin mine pe cea pierdută.

Baronul privea emoționat pe frumoasa fată.

— Asta-i mai mult decât un roman, zice el, apoi, dând din cap. Dar știu foarte bine că d-ta ai rămas una și aceeași în toate împrejurările vieții. Împrejurări triste te silesc fără cruțare să fii moartă față de lume. Ai făcut foarte bine, împlinind voința mortului. Acum abia ești liberă și nu trebue să depinzi de nimeni.

El se ridică încet. Nu vede jalea de pe chipul lui Margot. O chinuește mereu gândul la Erbach.

care o va ține atâta vreme strâns în mâinile lui, până ce o va strivi.

Erwin își dă capul pe spate.

— Nu, nu pot pleca așa, Margot, exclamă el. Ți-am spus doar, că fuga d-tale m'a lovit ca o catastrofă, că te-am căutat pretutindeni. O întâmplare — nu, o voință providențială m'a făcut să te găsesc, într'o clipă în care nici nu mă mai așteptam. Și asta, o iau ca un semn, ca o prevestire, Margot! Pentru mine mai ești și azi nenorocita, care a fost înșelată în cele mai sfinte simțiminte ale ei! Îți spusesem că te iubesc, că vreau să mă jertfesc pentru d-ta până la ultima picătură de sânge, oricât de posomorât s'ar profila viitorul d-tale. Azi ești bogată, dar cu siguranță că nu asta te-a momit pe d-ta; ești moartă ca Margot Hartenberg, cu atât mai mult, nu mă refuza! Ascultă-mă! Eu pot aștepta până ce va trece anul de doliu, dar îngăduie-mi cel puțin, ca să te consider în inima mea ca pe logodnica mea!

Privirile lui atârnă cu mistuitoare văpăi de gura ei. El ridică implorător mâinile.

Ultima picătură de sânge a pierit depe fața lui Margot. Când a fugit dela palatul lui, a crezut că nu se vor mai întâlni nici odată! Dar iubirea lui a înfruntat toate piedicile.

— Nu pot fi niciodată soția d-tale, domnule baron — niciodată! zice ea cu hotărâre.

El caută să-i apuce mâna.

— De ce, Margot? Fii sinceră, vorbește-mi deschis, numai această singură dată, ca să nu pier de atâta desnădejde! insistă el.

Atunci ea recurge la mijlocul cel din urmă, cel mai puternic, fără a bănui că prin aceasta a-bate cea mai mare primejdie asupra singurului om de pe pământ pentru care ar fi gata să moară: Eberhard de Hohenegge.

— Dacă bătrânul mi-a dat numele său înainte de a muri, zice ea în șoaptă plecându-și privirea, nu un motiv neînsemnat l-a îndemnat la aceasta,

ci... pentrucă voia să dea un nume cinstit copilului meu!

Erwin sare în sus cu un strigăt pe jumătate înăbuşit. Se apucă cu amândouă mâinile de frunte, pământul pare a-i se fi deschis sub picioare. Asta — tocmai la asta nu s'a aşteptat. Parcă l-a lovit ceva în creier.

— D-ta eşti...?

Nu poate rosti cuvântul, ea singură trebue să-l rostească, fără de îndurare.

— Sunt mamă!

El strânge pumnii şi zice cu glas răguşit:

— Vasăzică, falşul baron — Masca-Roşie, tot a făptuit crima asta? gâfâie el.

Dar Margot scutură capul.

— Nu, Dumnezeu a-toate-ştiutorul mi-e martor că n'a putut face din mine amanta lui!

Erwin o priveşte surprins. Cuvintele ei sunau şi de astă dată adevărate! Prea veneau din adâncul sufletului. Toate celelalte, chiar când se învinovăţeşte ea însăşi, sună falş şi nenatural!

— Dar dacă nu el... cine atunci? Nu trebue să-i ştiu numele pentru a-l trage la răspundere pe mişel?

— Nu întreba! Te implor! Părăseşte-mă şi lasă-mă în voia soartei, orice întorsătură ar lua ea! se roagă Margot disperată.

Erwin izbucneşte într'un hohot de râs aspru.

— Este contele Eberhard de Hohenegge!

Sărmana vrea să nege, să strige în gura mare că el s'a înşelat şi de astădată, dar atunci ar trebui să se degradeze la rolul de prostituată ordinară — şi nu-i în stare s'o facă!

Astfel că lasă să-i cadă căpşorul palid pe piept, şi suspină adânc.

— Vasăzică el — el, bărbatul pe care cu toate astea n'ai voit să-l vezi, n'ai voit să-i vorbeşti, atunci când el a apărut în palatul meu!

Îi apucă mâna şi vorbeşte implorător:

— Margot, eşti şi acum pentru mine o sfântă, nu o decăzută. De ce nu-şi împlineşte omul acesta, care e bogat şi independent, datoria faţă de d-ta,

făcându-te soția lui? Că nu te crede ucigașa tatălui său, o știu doară.

— Trebue oare să-ți răspund cu inima sângerândă că eu însămi, numai eu singură sunt aceea care nu vrea această unire? exclamă ea.

— Nu te pot crede! O fată are numai un singur bun suprem: onoarea ei de fecioară. Bărbatului iubit, care vrea să se însoare cu dânsa, ea îi poate jertfi aceasta — și d-ta ai făcut-o! Dar niciodată nu te-ai fi dăruit contelui numai ca amantă! Dânsul a venit la mine, pătrea mișcat ,mi-a spus că te iubește — și totuși am aflat că în aceași vreme s'ar fi logodit cu verișoara sa, baroana de Brissac.

Astfel că el a jucat doar o comedie jalnică, mizerabilă. Pe baroană, dintr'un rang egal cu al lui s'a gândit s'o aducă la Hohenegge ca soție. D-ta, firește, nu puteai ocupa decât locul de amantă! Și pentrucă ai recunoscut astă, l-ai respins! N'am ghicit?

Nu capătă niciun răspuns.

— Acum știu ce am de făcut! Nu trebue să rămâie nepedepsit pentru grava umilință la care te-a supus! zice el întorcându-se ca să plece.

Margot se uită după el speriată.

— Ce... vrei să faci? strigă ea repede.

Dar Erwin de Bergen nu mai răspunde; a și ajuns în coridor, unde se oprește un moment ca să-și recapete respirația. Toată ființa lui e revoltată. O iubește pe nenorocita asta, crede în ea, și chiar dacă cu propria ei limbă se înfierează ca prostituată nu poate totuși descoperi taina în ale cărei laturi e prinsă. Și în acest sălbatec vălmășag de simțiminte, îi apare ca încadrat în sânge roșu imaginea contelui Eberhard de Hohenegge. Dânsul este omul care a călcat în picioare nevinovăția lui Margot, pe care a răvnit-o numai ca amantă, nu ca soție! Toate celelalte afirmații ale lui sunt o comedie, sunt niște minciuni sfruntate ,căci de logodit el s'a logodit doară cu baroana de Brissac femeia perversă.

Erwin caută să plece cât mai repede, aerul

aci amenințând să-l înăbușe. Venise încoace să condolieze pe tânăra văduvă a bancherului, necunoscută lui — și cu ce sentimente pleacă acum de aici!

Simte că-i e cu neputință să petreacă noaptea aceasta în palat, între pereții cari-i vor înșira din nou povestea lui Margot. O plăcere diabolică, o dorință primejdioasă după distracție, după uitare într'o societate gălăgioasă îl cuprinde! E încă devreme, la Cazino nu va întâlni încă pe nimeni, seara pare să se menție călduță. Astfel că oprește un automobil și cere să-l ducă la Grunewald.

Se așează la una din mesele terasei de iarnă a restaurantului și se adâncește în gânduri.

— Tare aș dori să întâlnesc pe contele acesta! murmură el.

Nimeni nu-l ia în seamă; dus pe gânduri, soarbe vinul pe care i-l adusese chelnerul.

Se face seară, becurile electrice își aruncă lu-

mîna lor albă asupra clienților voioși și eleganți, cari au fugit din orașul zăpușitor ca să guste aici aerul răcoros.

Ce animație și ce lume! Privirea cîte unei femei frumoase sau a vreunei cochete atinge și pe tînărul baron, care privește atît de posomorît în gol.

El nici nu ia în seamă aceste afacerî galeșe. In fața intrării, împodobită cu niște cerbi de aramă, trec trăsuri și automobile și curînd și ultimele mese ale terasei sunt ocupate de domni eleganți cu însoțitoarele lor.

Iar apare un mic grup: trei sau patru domni, două doamne în rochii deschise. Răsetele și glumele pătrund deodată pînă la Erwin.

Tresare deodată. Vocea pe care tocmai o aude, adîncă și melodioasă — a mai auzit-o el odată. Ridică fruntea, străfulgerat de un gînd. Societatea înaintează, vine în preajma lui, într'adevăr, se așează cu toții la o masă alăturată.

Tînărul baron își umple încet paharul, dar mîna îi tremură. Apoi golește paharul dintr'o sorbitură. Nici nu observă măcar că vinul îi se urcă la cap, sporindu-i agitația. Societatea de alături s'a așezat. Unul din domni întoarce tocmai capul spre baron — este Eberhard de Hohenegge.

Întîmplarea oarbă sau nenorocirea l-a adus încoace!

Abia după amiază plecase dela castel spre Capitală, pentru rezolvarea unor afaceri, și poate pentru că... și acum mai prefera s'o evite pe verișoara sa Leonie cît mai mult. Momentana beție de simțuri pe care apariția frumuseții ei uluitoare o exercitase asupra lui de curînd în pădure, cînd o surprinsese la Max șerparul, se evaporase destul de repede.

Iar și iar apare înaintea lui obrăjorul drăgălaș al lui Margot, și ochii ei albaștri de viorea par meniți să-l urmărească cu expresia lor dureroasă pînă la sfîrșitul vieții.

La Berlin s'a întîlnit cu un camarad de regi-

ment, care nu-i mai dădu drumul şi-l prezentă tinerei sale soţii. Se mai apropiară de ei câţiva cunoscuţi şi urmarea fu că Eberhard trebui să ia parte la proectata plimbare spre Grunewald.

Ceva parcă-l reţinea, o presimţire vagă, dar cum nu putea da un pretext temeinic, fu împins între râsete spre automobil şi trebui să-i însoţească.

Aproape în acelaş timp l-a recunoscut şi el pe baronul de Bergen.

Reci şi aproape duşmănoase se încrucişează privirile celor doi.

Niciunul nu se înjoseşte să salute pe celălalt întâi.

Eberhard e cel care-şi revine întâiul. Bănuieşte că baronul are ceva împotriva sa, nu cunoaşte însă motivul adevărat, dar presupune că Margot se adăposteşte încă în palatul Bergen. Restul societăţii n'a observat deocamdată nimic din incidentul de până acum. Soseşte vinul şi se ciocnesc cupele.

— Închinăm paharul acesta pentru logodna contelui Eberhard şi fericirea sa viitoare! — exclamă cel mai voios dintre domni, un ofiţer svelt din garda dragonilor.

Eberhard a ridicat paharul, n'are încotro — dacă nu vrea să se dea de gol, trebue să ciocnească.

Deodată — un zăngănit, şi paharul îi se sparge.

Cu faţa palidă, Eberhard se întoarce şi-şi şterge mâna cu batista de mătase. Pe chipurile tovarăşilor de masă s'a întipărit fără voie o expresie de gravitate.

— E parcă o prevestire! zice dragonul consternat.

Dela masa de alături se aude un râs scurt, tăios. Contele Eberhard ştie acum că baronul Bergen îi caută pricină. Se ridică dârz dar calm. Niciodată nu s'ar fi ferit din calea vreunei primejdii, cel puţin din calea unui bărbat care-l provoacă.

Erwin de Bergen s'a ridicat şi el. Stă un moment locului şi trece apoi încet pe dinaintea mesei lui Eberhard.

Dragonul îşi dă îndată seamă de situaţie.

— Dacă ai nevoie de un ajutor, conte, atunci... începe el.

— Mulțumesc, camarade, răspunse Eberhard.

— Doresc să-ți vorbesc, conte de Hohenegge! zice cu jumătate glas Erwin.

Eberhard dă doar scurt din cap și urmează calm pe baron până ce ajung amândoi la un loc, unde nu pot fi auziți de nimeni.

— Ce ai să-mi spui, domnule baron? întreabă contele cu răceală.

Erwin simte urcându-i-se iar sângele la cap. Privirea, ce o aruncă rivalului său, e plină de ură.

Obrăjorul frumos frământat de lacrimi și durere al lui Margot nu lasă să-i mijească în suflet un gând mai blajin.

— Domnule conte, începe Erwin aspru, am a-ți pune doar o scurtă întrebare și te rog să-mi răspunzi. Ce crezi d-ta despre un cavaler care, în virtutea numelui său nobil, seduce o biată fată, face din ea mama copilului său și apoi o lasă în voia soartei?

— Ce voiești să spui cu asta? exclamă Eberhard pălind și strângând pumnii,

— Pardon, mai uitasem ceva, observă baronul cu bruscheță. Cavalerul ar fi dispus să ia eventual pe sărmana fată și mai departe ca amantă sub aripile lui ocrotitoare, numai dacă ea s'ar învoi ca el să ofere oficial — unei alte femei mâna lui!

— Să ajungem la sfârșit, domnule baron de Bergen! răspunde contele tăios. — Ești furios și ai băut prea mult! După ce te vei fi trezit, am să răspund impertinentei d-tale întrebări.

Zicând aceasta, dă să plece, dar cu un strigăt înăbușit, uitând totul în jurul său, Erwin apucă de picior unul din scaunele ușoare și-l ridică gata să lovească. **(Vezi ilustrația coperței).**

— Vreau să-ți spun cum sună titlul de onoare al unui astfel de cavaler: „Mizerabil!" gâfâie el, ieșit cu totul din minți.

Dar scaunul cade cu zgomot la pământ, înainte de a fi putut atinge pe conte.

Cu o mișcare repede, Eberhard a apucat brațul furiosului său rival și i-a răsucit mâna.

Incidentul acesta scurt și abia observat de clienții străini nu ia proporții, căci domnii, în societatea cărora fusese contele de Hohenegge, se și apropiaseră și despărțiseră pe cei doi potrivnici.

— Îți voiu trimite mâine martorii mei, domnule de Bergen, zice Eberhard, respirând adânc.

— Îi aștept chiar — și apoi te voiu omorî cum ai ucis tot ce e mai sfânt în sufletul unei copile! răspunde Erwin.

Pe când contele de Hohenegge se întoarce la masă, însoțit de prietenii săi, Erwin de Bergen părăsește terasa. Merge pe jos, făcând ocol lacului tăcut, spre gară, se aruncă într'un compartiment și privește înainte-i în gol.

— Îl omor repetă el, mecanic.

CAP. 47

F o c!

Era într'una din acele seri în care Leonie de Brissac, după obișnuita ei ceartă cu maică-sa, părăsise singură castelul. Ori de câte ori Eberhard zăbovea prin oraș, pătimașa femeie avea impresia că el ar căuta să scape din mrejile ei. Că presupunerea aceasta era foarte exactă o știm cu toții.

In astfel de ceasuri era nespus de agitată și de nervoasă.

El știa să găsească mereu pretexte noi spre a amâna călătoria în Sud, de parcă Berlinul l-ar fi reținut în cleștii nevăzuți. Ea însă ținea să plece cât mai repede. Îi arde pământul sub picioare. Hector Rammont e arestat. Cine putea ști dacă în procesul lui nu va fi citată și ea? Exista cu siguranță o bănuială, căci de două ori fusese găsit în parc un om deghizat, un spion al poliției — Ochiu-de-Pisică! Și în fund, în partea cea mai sălbatecă a pădurii, se afla Max, îmblânzitorul de șerpi, păzindu-și prețioasele lui taine. Nu părea că Eber-

hard nu se încrede în vorbele ei? Individul trebuia să plece, dar se codea. Îi trimisese un bilețel în care-i spunea că trebue să-i vorbească, altminteri nu garantează de nimic. Mai înainte de toate, firește, trebuia însă lichidată socoteala cu individul acesta îndrăzneț. De astădată, Leonie voia să procedeze cu mai multă prevedere. Știa că Eberhard nu se va întoarce decât foarte târziu din Berlin, căci trăsura era comandată pentru o anumită oră la gară. Avea deci timp.

Își puse din nou rochia simplă, cenușie, un văl pe pălărioara mică de fetru și dispăru sub copacii parcului, asupra căruia începuseră să cadă umbrele serii. Nimeni nu trebuia s'o însoțească. La ora aceasta nu risca nici măcar să întâlnească vreunul din slujitorii castelului.

Odată depărtată de castel, baroana iuți pașii. Nu-l păsa când piciorul îi se poticnea de câte o rădăcină, sau dacă-i izbea fața vreo ramură. Tot atât de întunecat ca și umbrele de sub tufișuri îi era și sufletul.

După un mars repede, răsuflând din greu, a ajuns în sfârșit la acea parte a pădurii unde se află coliba lui Max, șerparul.

Se oprește sub un stejar și privește încolo spre copacii, pe după cari, în lumina nopții se poate recunoaște acoperișul.

S'a stârnit un vânt care scutură ramurile și frunzele se vânzolesc în jurul ei.

Privește prevăzătoare în toate părțile. Chiar dacă ar fi exclus ca cineva dela castel s'o fi urmărit, totuși n'are nevoie de niciun fel de martor al prezenței sale aci, chiar de-ar fi numai un locuitor al satului.

Dar nu se zărește nimeni. Împrejur e cu totul pustiu. Scoate din buzunarul rochiei un revolver și controlează încărcătura. Apoi îl face să dispară din nou.

— Așa, vedem noi acum! mormăie ea.

Ajungând aproape de colibă, observă pe Max

șerparul stând pe o bancă de scânduri, picior peste picior, și fumând dintr'o pipă scurtă.

El o întâmpină cu un chicotit, ridicându-se încetișor.

— Bună seara, frumoasă baroniță! o salută el; vasăzică, tot ai venit! Frumos din partea d-tale! Data trecută mi-ai jucat un blestemat de renghiu și, de n'ar fi intervenit contele—să mă ia dracu!—ai fi ispășit-o!

Leonie îl privește cu coada ochiului și răspunde energică:

— Dacă contele, logodnicul meu, ți-ar fi trimis un glonte în creer, nici că ai fi meritat ceva mai bun! Purtarea d-tale a fost mai mult decât obraznică!

— Oho! exclamă el privind-o ironic. — Te sfătuiesc să iei un ton mai blajin, când suntem singuri noi doi! Posed tainele d-tale, prin cari te am în mâini nu numai pe d-ta, ci și pe nobilul domn conte, stăpân pe Hohenegge! Nu prea am motive, să mă târăsc la picioarele lui ca un câine și nici nu prea am poftă! Maică-mea — Dumnezeu s'o ierte — știa și ea un cântecel despre tatăl contelui, de pe timpurile când fusese încă tânără și frumoasă. Despre asta trebuie să aibă cunoștință și domnul conte altminteri nu s'ar fi lăsat prostit deunăzi cu comedia pe cari i-o jucaserăm!

— Să isprăvim odată! îl întrerupse scurt baroana. — Mi-ai trimis un bilețel. Ce anume vrei dela mine?

— Mai întrebi? Știi, cred, foarte bine că trăiesc, pot zice, aproape numai din vânt! izbucnește el. — Voi, cei de dincolo vă scăldați în aur, iar eu care aș putea spulbera toată măreția asta, dacă m'aș prezenta la tribunal cu anumite hârtii, trebue să postesc! Ți-am mai spus odată că posed destul talent să joc odată și cu pe elegantul. Vreau așa dar să plec de aici — să plec deabinelea — și pentruca baraca să dispară depe fața pământului, îi dau foc mai întâi! De întors încoace nu mă mai întorc! Dar vei rămânea prietena mea, fi-

reşte în mare taină, vei purta de grijă să nu-mi lipsească nimic! Şi o să-ţi fie cum nu se poate mai uşor, căci contele te ia de nevastă, şi se ştie doar că e milionar! Mai întâi de toate însă, doresc bani! Pecât se pare, ai uitat de asta!

Baroana îşi dă prea bine seamă ce o aşteaptă, dacă nu se descotoroseşte cu orice preţ de omul acesta.

— Să intrăm în colibă! zice ea, nu vreau ca să se întâmple să ne zărească cineva aici!

— Te temi pesemne de vreo nouă surprindere?

— Nu, contele Eberhard e la Berlin — dar îmi place să fiu sigură!

— Despre partea mea — haidem sub acoperiş! aprobă individul, deschizând uşa.

In cuprinsul colibei e întuneric şi el trebue să aprindă lumina. Cum nu are o lampă, nu-i mai rămâne decât să aprindă o despicătură de lemn răşinos pe care-l înfige într'o crăpătură a perelelui. Luminile roşii ale flacării pâlpâitoare joacă prin încăperea întunecoasă, iar în lada de scânduri de pe jos se aude un şuierat sinistru.

— Camarazii mei de joc s'au trezit! zice Max, râzând. Nu trebue să-ţi fie de loc frică!

Leonie scoate un ţipăt şi se trage îndărăt spre masa cea veche. Privirea ei a zărit pe j... un şarpe care trebuie să fi scăpat din ladă şi care se târâie cu mişcări grăbite, ca să scape din zona de lumină.

Individul scoate un şuierat şi ridică liniştit de coadă animalul, care se svârcoleşte.

— Ia astâmpără-te, drăguţa mea viperă! Aşa păţeşte cine nu ascultă! zice el râzând, ducând şarpele înapoi în ladă.

Leonie simte o scârbă de nedescris, nervii îi sunt nespus de încordaţi, nu mai are decât un singur gând: să plece de aici, orice s'ar întâmpla. Scoate maşinalicește din buzunar nişte bancnote şi le întinde pe masă.

— Nu mi-am putut procura mai mult, veniturile mele sunt încă prea mici, zice ea cu glas ră-

găsit. Primește deocamdată atât. Mai târziu, veĭ căpăta mai mult.

Tânărul trage bancnotele spre el încet și le vâră în buzunar.

— Bine, o aștept! Mâine plec de aici și mă stabilesc la Berlin. Adresa mea o să ți-o trimit la timp!

Baroana se postă în fața ușii fără a scăpa din ochi pe individ.

— Dar scrisorile pe cari mi le-ai furat? Nu vreĭ să mi le predaĭ? zice ea cu voce ridicată.

Max șerpărul, o privește ironic.

— Prostii! Doar n'o să fiu așa de nerod! Deocamdată rămân în posesia mea!

— Le aĭ ascunse aici?

— Firește, dar nu pot fi găsite așa de ușor! Gândește-te, bunăoară, că iubitele mele târâtoare îmi păstrează comoara!

— Ești un mizerabil — un șantajist, bun de aruncat în închisoare!

El se repede la ea și încă înainte ca ea să fi ajuns la ieșire, îi închide drumul.

— Cu mine aĭ face bine să nu vorbești astfel! gâfâie el. Suntem singuri de astă dată, n'o să ne deranjeze nimeni! Și să mă ia dracu, dacă las să-mi scape ocazia asta! Ești a mea, frumoasă vrăjitoare. De astădată niciun contișor n'o să ne mai stea în cale!

Ea se trage în lături, cu o mișcare fulgerătoare de repede.

Acum e acum! Va fi biruită, o știe ea, dacă nu izbutește să-l reducă la neputință. Și, pe lângă asta, se gândește mereu la hârtii, în jurul cărora se învârtește totul, pe cari trebue să le aibă iar în mâini. Râsul răgușit al individului îi izbește urechea.

Cereți mâine numărul 34 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

— Nu-ți da nicio osteneală, frumoasă baroniță, în noaptea asta vom fi o pereche!

Ea îl respinge și caută o cale de scăpare. Dar situația e periculoasă. El o împinge spre colț, spre flacăra roșiatică a făcliei.

Mai departe ea nu știe ce să mai facă! Vede ochii lui răvnitori, aude gâfâitul lui fierbinte și atunci smulge făclia aprinsă și-l lovește cu ea. Se ridică în sus o ploaie de scântei; răcnind de furie și de surprindere, el se trage cu un pas îndărăt.

— Ești un diavol! strigă el.

Focul îi zboară în obraz. N'a lipsit nici cât firul de păr și și-ar fi pierdut ochii. Dar acum el nu mai cunoaște nicio măsură! Să fie biruit el de demonul acesta sălbatec, el, un individ care nu se teme nici de dracul?

O săritură — și a și înșfăcat-o. Vrea să-i dezarmeze brațul.

Leonie se apără cu disperare; zadarnic! El pare să rămâie biruitorul. Și iată că în ultimul moment ea izbutește să-l lovească în față cu făclia pe care el o apucase. Orbit, furiosul se trage îndărăt, iar făclia le scapă din mâini. Durerea turbată îl face să cadă în genunchi, părul îi e pârlit — sălbatec amenință cu pumnul.

— O să-ți smulg inima din trup — căței! țipă el.

Dar de astădată nu izbutește să se ridice, căci aproape de tot de el se descarcă un revolver. Cu un strigăt, el se rostogolește pe spate. Baroana a rămas cu ochii holbați la victimă, ținând revolverul în mână.

— Dacă n'a vrut altminteri! Și e cel mai bine așa! îngână ea. Și acum — hârtiile.

Făclia rămâne în colț pe jos, continuând să ardă acolo. Leonie pune arma la loc și începe să cotrobăiască prin odaie cu o grabă înfrigurată. Chiar și lăzile le împinge de o parte, că doar o găsi sub ele vreo gaură.

Niciun colț, nicio gaură din lemnărie, niciun ungher n'a rămas necercetat. Tot mai luminoasă arde

făclia, dar Leonie nici nu-şi dă măcar seamă de primejdia ce o paşte.

Dar ochii ei cari lucesc de sălbatecă înfigurare, nu găsesc nici urmă de hârtiile furate. Se aruncă asupra individului care zace pe jos. El nu se mişcă. Glontele ei a fost de sigur mortal. Îi deschele haina; dorinţa de a recăpăta comoara ei secretă a omorât în ea orice simţire.

Nici aici nu găseşte nimic. Se ridică gâfâind şi tremurând de agitaţie.

— A pus documentele într'o ascunzătoare pe care n'o pot găsi. Ce-i de făcut?

Priveşte sălbatec în juru-i. Deodată-i se holbează ochii, lumină tot mai puternică o înconjoară — iată că în colţ se aud trosnete şi pârâituri! Un fum negru urcă şi se întinde ca un şarpe negru prin încăpere. Un hohot de râs pe jumătate înăbuşit scapă de pe buzele baroanei.

— Arde coliba!

Făclia aruncată într'un colţ a pricinuit incendiul; flacările au început să se ridice din toate părţile. Peste puţin, baraca veche putregăită, va fi învăluită într'o mare de flăcări.

Ea se repede la uşă. În mijlocul odăii zace nemişcat corpul lui Max, îmblânzitorul de şerpi. Dacă nu-l scoate cineva afară, trebue să se prefacă în cenuşă.

Pe baroană o străfulgeră un gând diabolic.

— La urma urmelor, nu-i nici-o pagubă dacă l-o mistui focul şi pe el împreună cu şandramaua, cu hârtiile şi cu toate scârbele astea de şerpi! mormăie ea. Dintre toate, asta e cea mai bună deslegare!

Trebuie să se grăbească să iasă din coliba incendiată, dacă nu vrea să rişte să se înăbuşe.

Aruncând o ultimă privire triumfătoare asupra trupului pe jumătate învăluit în fum al duşmanului său, Leonie părăseşte coliba.

Afară se opreşte ca să-şi tragă sufletul şi priveşte po locul pe care tocmai l-a părăsit. Trosnete şi pârâituri tot mai puternice îi spun că focul îşi

împlinește opera lui de distrugere. O flacără a și răzbit pe ferestruică și se tărăie spre acoperișul șubred. Șindrila uscată de soare și de vânt va forma curând o singură văl vătaie. Vântul bate puternic prin pădure, suflând în flacără — șuierând, urcă spre cer scânteile roșii.

— Așa-i bine! Înainte, suflă, vântule, înainte, și distruge tu hârtiile, dacă nu mi-a fost dat să le capăt eu! zice cu un scrâșnet frumosul demon.

Leonie se trage îndărăt, acoperișul începe să ardă; vrea să asiste, de dincolo, dela marginea pădurii la acest îngrozitor spectacol.

Departe, încolo, cărarea e luminată de flacări, un șuierat ciudat trece prin aer. Și iată că deodată o apucă pe baroană o groază năpraznică de fapta ei; se repede în goană prin luminișul părăsit și nu se oprește decât după ce se află sub stejarii bătrâni, destul de departe de locul sinistrului.

Acolo unde fusese coliba lui Max șerparul, nu

mai e decât o făclie uriașă care-și aruncă lumina până încoace.

Dar ce să fie asta?

Leonie face un pas înainte, ca să poată vedea mai bine. Nu se mișcă o umbră neagră în raza luminii din jurul colibei? Să fie un om?

Încă nu-și poate da bine seamă ce să fi fost, când dintr'acolo trosnește o împușcătură și glontele trece cu un șuier sinistru, foarte aproape de capul ei.

Leonie pornește prin pădure în goană nebună. Nu se mai oprește; știe că cineva a și observat-o și că acela n'a fost un om care să stea mult pe gânduri, i-o spune împușcătura.

Dar cine — cine să fi fost prin apropiere, pe când ea făcuse sinistra vizită individului aceluia?

Gâfâind, abia în stare să se mai ție în picioare, ajunge la castel. Privește sfioasă în jurul ei, de parcă s'ar teme să nu fie urmărită de cineva. Dar nu se vede nimeni, nu se aude decât vâjâitul vântului printre copaci.

In depărtare, trece pe cerul nopții un nor alb, cu margini însângerate parcă.

CAP. 48

Joc de Sirenă

Eberhard de Hohenegge s'a întors la castel târziu în noapte. Posomorât și tăcut, se îndreaptă spre camerele lui. In cursul zilei următoare martorii tânărului baron de Bergen vor veni să fixeze condițiile duelului. El a încredințat această misiune unor foști camarazi de regiment. Asta-i tot ce poate face, căci e clar că Bergen va alege pistolul, asta o dovedea întreaga lui atitudine. De ce-l urmărește cu atâta ură tânărul acesta? Nu știe că și el suferă numai și numai din cauza lui Margot? Nu poate fi decât o gelozie turbată! Și în tot timpul ăsta Eberhard clatină într'una din cap. Ce să se

fi întâmplat oare, pentru că Bergen să fi putut afla din gura lui Margot dureroasa ei taină?

Bătrânul servitor care-l ajută să se dezbrace, răspunde cu sfială la întrebarea lui Eberhard, dacă s'a întâmplat ceva în lipsa lui.

— Coliba lui Max, îmblânzitorul de șerpi, a ars astă-seară, a trimis vorbă pădurarul. N'a fost cu putință salvarea. N'a mai rămas pe locul acela decât un morman de dărâmături.

— Și s'a întâmplat vreo nenorocire? întrebă Eberhard cu prea puțin interes.

— Nu, cică derbedeul cela n'o fi fost prin partea locului; nu l-a văzut nimeni.

Eberhard dă din cap cu indiferență. La urma urmei, nu-i cine știe ce păcat de baraca ceea netrebnică; acum cel puțin, individul se va cără de prin meleagurile acestea.

Înainte de amiază, sosesc doi domni la castel, cunoscuți de-ai contelui. După o convorbire tainică, pornesc înapoi spre gară.

Baroana, care cam are frîguri, observă pe străini dela fereastra camerei sale, dar nu bănuiește scopul vizitei lor. Abia la masa de prânz se întâlnește cu Eberhard. El se silește să-și ascundă obida și să fie cu ea tot atât de amabil ca de obiceiu.

La aluziile ei, că se plictisește grozav aici și că-i e dor tare de Sudul ei, însorit, care-i dăruise în anii trecuți atâtea bucurii și plăceri, zâmbește ciudat.

— Dacă nu s'o întâmpla nimic între timp, Leonie, vom pleca peste o săptămână, zice el. Voiu da cuiva însărcinarea să închirieze pentru tine și pentru mama ta o vilă la Nissa sau Roquebrun, iar eu voiu locui prin apropiere.

Leonie îi zâmbește cu cel mai seducător surâs al ei. In sfârșit va pleca! In sfârșit va putea respira, fără această veșnică spaimă și grijă tainică! Peste o săptămână!

Îndată după masă se de[illegible]art.

Eberhard vrea să meargă călare la un vecin de moșie, iar baroana se retrage în camerele ei.

Voioșia ei înfrigurată o pune pe gânduri pe bătrâna ei mamă. Clatină din cap bănuitoare.

— Numai de nu s'ar ivi ceva care să-ți distrugă speranțele, Leonie! zice ea dodată.

Fiică-sa o privește surprinsă.

— Ce vrei să spui cu asta, mamă?

— N'am încotro, trebue să ți-o spun: l-am observat pe Eberhard cu atenție. Azi n'a fost sincer; ascunde ceva!

— Dar ai auzit că plecăm în voiaj!

— Eu una nu cred încă!

Baroana râde nervoasă.

— Ei, asta-i bună! Acum mai începi și tu! Ce crezi tu de fapt despre logodna noastră?

— Eberhard nu o menține decât silit! Asta e convingerea mea! răspunse bătrâna doamnă. Dar nu te iubește!

— Mamă — dacă tu...

— Da, Dumnezeu mi-e martor și sunt încredințată că el atârnă cu sufletul de cealaltă, pe care a pierdut-o fără voie. Dar tu nu ești pentru el ceeace a fost Margot!

O vază prețioasă cade, zăngănind, pe parchet, trântită cu furie de Leonie.

— O să te lămuresc îndată cum stau lucrurile între noi și dacă patima lui nu vibrează la unison cu a mea și nu se înalță cu aceeași înflăcărare; dacă nu-l pot subjuga ca sclav la picioarele mele, atunci, — vom părăsi Hohenegge tot peste o săptămână, dar Eberhard va fi cel mai sărac și cel mai mizer om de sub soare, asta s'o ții minte!

Zicând aceasta, Leonie părăsește pe mama ei și se încuie în camera ei de culcare.

Bătrâna baroană rămasă singură, oftează.

— Asta nu se termină cu bine! îngână ea...

După-amiaza a fost zăpușitoare; o căldură apăsătoare domnește asupra castelului și a parcului.

Învăluită într'o toaletă vaporoasă, Leonie se

plimbă singură pe sub copaci. Știe că Eberhard nu s'a întors încă; poate că abia când o începe să se întunece, și dacă n'o va găsi în castel ar putea-o căuta și în parc. Locul lui favorit l-a iscodit ea de mult. În timpul din urmă el evită drumurile largi, aleile mari, caută cărări lăturalnice și locșoare pe jumătate ascunse.

Pe asta își clădește ea noul ei plan, pe care nu-l poate născoci decât o femeie rafinată.

Aerul nu se răcorește; chiar și florile arbuștilor își pleacă lânced capetele pe jumătate ofilite. Cu totul de o parte de drumurile animate și frecventate, spre partea de miază-zi a parcului, se află așa zisul lac al sirenelor. Apa lui limpede e mărginită de crăci ce atârnă și se oglindesc în unda liniștită.

Un loc anume făcut pentru reverie, așa e de tăcut și de ireal.

Leonie ajunge la cărarea cea îngustă care duce de jur împrejurul lacului, tocmai când soarele se pleca spre asfințit. O lumină trandafirie tremura peste luciul ca de oglindă al apei; din când în când sare în sus un peștișor de argint.

Frumoasa baroană dă în lături cu amândouă mâinile ramurile unui tufiș și ochii ei mari, pătimași alunecă dealungul malului. E singură aici, o știe bine, n'o poate surprinde nimeni dela castel — în afară de unul, care, ca și ea, vine adesea încoace în orele de seară și visează pe mal.

De ar avea azi noroc!

Leonie merge încet mai departe, până ce a ajuns la o colibă mică de lemn, care înaintează în bună parte și în lac. Odinioară pe semne că veneau uneori aci, în astfel de seri, la scăldat, lucru la care te momea apa clară, liniștită. Acum însă lacul Sirenelor e părăsit de tot; noile alei și pajiști ale parcului se întind în partea cu totul opusă.

Baroana încearcă să deschidă ușa de lemn a colibei bine întreținute, și izbutește cu ușurință. Găsește chiar un colț unde să se poată desbrăca și

în perete se află chiar o oglindă. Prin acoperiș cade lumina pală a cerului roșu de seară, pe lângă aceasta luna începe să-și joace lumina, iar printre tufișurile de pe marginea lacului păsărelele își ciripesc cântecul lor nocturn.

Incet cade vestmânt după vestmânt de pe trupul frumosului demon. Nimeni n'o vede, nimeni nu știe ce se petrece în lăuntrul sufletului ei. Ultimul vestmânt zace pe jos și frumoasa, înebunitor de frumoasa femeie, stă așa cum a făcut-o Dumnezeu — ba nu, încă dela castel își pusese un ușor costum de bae, de voal, lucrat cu atâta rafinament, că materia fină mai mult descoperă decât acoperă.

Curând după aceea, piciorul ei se moaie în apa răcoroasă de sub scară. Tot mai ciripesc și cântă păsărelele, soarele e la asfințit, o lumină magică se întinde deasupra lacului.

Trec câteva minute, când iată că se apropie un bărbat de malul celălalt, cu capul plecat, de parcă ar fi adâncit în gânduri. Se oprește în apropierea lacului Sirenelor. Ii se păruse că ar fi auzit un plescăit ușor, depărtat.

Oare nu mai era singur?

Este Eberhard, care se întorsese la castel de curând, dar nici nu întrebase măcar de Leonie, ci se îndreptase spre parc. Vrea să fie singur. Luptă ca un nebun cu frământările tainice ale inimii sale, pe cari nu le poate destăinui.

Astfel veni spre lacul Sirenelor, care-l atrage cu pacea lui.

Trage ramurile înlături și e străbătut ca de un curent electric, la vederea tabloului ce-i se înfățișează. S'a rătăcit oare aevea în împărăția zânelor? Pe apa ușor încrețită se leagănă un trup minunat, luminat de luna palidă, discretă.

Ochii-i se aprind — n'a mai văzut niciodată un astfel de tablou frumos, ca în basme; sângele începe să-i ardă prin vine; gâfâind de emoție și nefiind în stare să-și clarifice situația, el se reazămă de boschetul înflorit, înmiresmat.

În depărtare cântă o privighetoare.

Își apucă fruntea înfierbântată în mâna dreaptă. Sirena ceea de colo... iat'o cufundându-se pe jumătate în apa scânteietoare, apoi iar își ridică trupul de alabastru în mișcări feline... stropii de apă licăre pe piele: un tablou divin, îmbătător, în stare să excite simțurile unui bărbat.

Tot mai mult se apropie aceea care se joacă în apă — nu cântă ea oare un cântec melancolic, prin care să-l atragă în fundul lacului? Brațele ei albe, de pe cari curge apa ca argintul, se înalță dornice...

El scoate un țipăt scurt — a recunoscut pe frumoasa sirenă.

— Leonie!

Cu aceasta s'a trădat cu sau fără de voie!

Un al doilea țipăt de spaimă răspunde și Eberhard, ale cărui priviri au zărit pentru întâia oară această minune de frumusețe femeiască, desface ramurile. El vede că Leonie vrea să fugă, vrea să ajungă la celălalt mal al lacului, dar în graba ei, pare că și-a pierdut terenul de sub picioare.

Trupul ei alb se afundă — mai apare odată la suprafață — apoi răsună un strigăt slab prin noaptea cu lună:

— Ajutor... mă... înec!

Contele își vine în fire și, scoțându-și repede pardesiul dintr'o săritură e în apă.

Îi ajunge abia până la brâu; lacul nu are decât prea puține locuri adânci pe la mijloc.

Tocmai reapare încă odată trupul falnic al Leoniei — iată că a și ajuns-o, și brațele lui o cuprind.

Ea cade înapoi moale, de parcă și-ar fi pierdut toată puterea, ochiul ei umbrit de gene lungi și dese privește cu înflăcărare chipul lui palid, apoi închide pleoapele.

El trebuie să strângă tare frumosul trup depe care picură apa, spre a-l duce în partea unde se află coliba. Puținele locuri mai adânci le evită ușor, urcând apoi la mal.

O bancă, aproape cu totul năpădită de mus-

chiu se află aci şi, spre a se odihni, trebue să lase un moment jos pe sirena salvată, pe care o întinde pe bancă.

Eberhard îngenunche în faţa aceleia pe care a salvat-o şi-i priveşte chipul.

— Leonie! strigă el răguşit.

Ea deschide ochii ei visători, şi înainte ca el, să-şi fi dat seamă ce se petrece cu dânsul, ea îşi încolăceşte braţele în jurul gâtului lui. Un hohot de

plâns îi înăbuşe vocea; îşi pleacă adânc capul, de parcă ar distruge-o ruşinea.

— Eberhard — o, Eberhard! Mor! De sigur că mă disprețuieşti, de vreme ce ochiul tău m'a văzut!

— Vino — vino, Leonie! Nai să fii tu soţia mea? Să nu te fi salvat? zice el gâfâind. — Te duc în colibă şi-ţi trimit apoi dela castel pe camerista ta!

Dar ea se încleştează de el, mai cald, mai nebuneşte.

— Spune că nu mă disprețuieşti, că mă mai iu-

beşti şi acum! Rosteşte cuvântul, care mă face nespus de fericită! Jură-mi, iubitule — nu vreau să mă mai întorc la viaţă fără de tine!

El simte că-i piere orice rezistenţă, ia capul frumos între mâinile sale şi şopteşte ca ieşit din minţi:

— Te iubesc, frumoasă vrăjitoare, ispititoare!

Cu un strigăt de triumf ea îl strânge apăsându-şi buzele de gura lui.

— A ta, — a ta!

Deodată trosneşte o creacă uscată. Eberhard sare în sus contrariat. Luna luminează puternic. Printre frunzele verzi a apărut un chip — un chip pe care i se pare că-l cunoaşte, care face să-i dispară dintr'odată beţia ce-l copleşise.

— Margot! exclamă el îngrozit.

În momentul acela a uitat cu totul de Leonie.

Ea însă aude exclamaţia lui şi sare în sus, ca biruită de furii.

— Pe cine vezi oare? Vrei să mă părăseşti — să mă părăseşti aşa, adânc ruşinată? strigă ea gâfâind.

El întoarce capul. Să fi fost numai o amăgire, văzuse oare cu simţurile înfrigurate de excitare ceva ce în realitate nici nu exista?

Datoria lui îi impune înainte de toate să ascundă asta faţă de Leonie. Cu dinţii încleştaţi, ridică trupul ei moale şi porneşte repede spre coliba de lemn şi depune pe Leonie în colţul unde-şi lăsase veştmintele.

— Linişteşte-te, zice el cu voce sugrumată. — Îţi trimit cât mai repede o femeie. Slavă Domnului, pare-se că accidentul nu ţi-a pricinuit niciun rău.

Cu aceste cuvinte, se pregăteşte de plecare.

Ea însă mai întinde odată braţele goale şi şopteşte.

— Eberhard, nu mi-ai spus că mă iubeşti — că voiu fi soţia ta? Rămâi lângă mine în noaptea asta de vară, nu mă părăsi!

— Aiurezi, Leonie? Mâine voiu sta cu plăcere de vorbă cu tine, aşteaptă numai puţin, până vine

camerista să-ți ajute. Cel mai bine ar fi ca nimeni să nu afle în ce situație te-am găsit.

Zicând aceasta, a și părăsit încăperea.

Baroana îl aude cum pornește grăbit pe alee. Firește că va alerga spre locul, unde exclamase adineaurea numele pe care ea îl urăște atât și care aprinde din nou un iad în ea.

Nu mai are nicio slăbiciune, căci nu fusese la mijloc decât o înscenare rafinată pe care o jucase în apă.

Printr'o crăpătură a colibei ea poate vedea că Eberhard s'a dus deadreptul la banca de mușchiu.

Leonie îi urmărește fiecare mișcare și strânge pumnii.

Bărbatul, pe care de astădată îl crezuse atât de tare încătușat de ea, că pierduse orice forță bărbătească, care nu i-ar mai fi putut scăpa dac'ar fi posedat-o o singură dată măcar — se afla dincolo și ea, îl aude chemând pe cineva.

Un blestem sălbatec plutește pe buzele ei roșii, senzuale. Apoi ea zâmbește ironic.

— Nu răspunde nimeni; cheamă zadarnic! Dacă această Margot ar fi prin apropiere, s'ar arăta cu siguranță. Sau s'o fi petrecând din nou ceva misterios! De văzut a văzut el un chip, asta e sigur. Trebue cu tot dinadinsul să aflu cine a fost!

Eberhard se îndreaptă spre castel și dispare îndată pe după copaci.

Leonie se îmbracă repede, și dacă Eberhard ar fi putut-o observa, ar fi recunoscut îndată ce putină nevoie de ajutor avea ea. Nici măcar camerista nu și-ar fi putut îmbrăca, mai repede și cu mai multă dibăcie, stăpâna.

Baroana aruncă într'un colț costumul de baie ud și părăsește în mare grabă coliba de scânduri.

Inainte încă de a fi venit cineva dela castel, trebue să știe ce va fi însemnat incidentul dela banca de mușchiu.

Tot mai stăruie lumina lunii peste lacul sirenelor, redevenit tăcut. Nu se vede ființă de om

primprejur. Dar baroana nu se lasă amăgită de acest calm aproape nefiresc.

Desface repede ramurile dese ale tufișurilor și observă în mușchiul moale neîndoielnice urme de pași. Se furișează grăbită sub crăcile ce atârnă și apoi se oprește deodată

— Este cineva aici? Răspunde! strigă ea cu glas poruncitor.

Se aude un zgomot ușor la o depărtare oa recare.

Leonie pășește apoi în clarul de lună, vrând să vadă cine e. Trec câtev aminute, apoi se desface tufișul și — Alice pășește pe drumul cel îngust.

In primul moment se trage și Leonie îndărăt, căci asemănarea dintre cele două surori e destul de mare și mai e și mărită de faptul că Alice e îmbrăcată întocmai ca Margot atunci când părăsise Hohenegge. Dar apoi baroana își dă îndată seamă că se înșelase.

— Cine ești d-ta? întreabă ea scurt și aproape dușmănoasă.

— Aș vrea să-mi trec sub tăcere numele, doamnă baroană; n'are nicio importanță în chestia pentru care am venit, este răspunsul.

— Ah — mă cunoști, vasăzică?

— Da, mi-ați fost descrisă exact și v'am recunoscut, chiar în clipa, în care v'am văzut scăldându-vă în apa asta.

— Vasăzică d-ta ai fost aceea care ne-a urmărit și ne-a spionat: pe contele — logodnicul meu — și pe mine din tufișul acela?

— Am fost fără de voie martora acelei scene, doamnă! zice Alice repede. O să mă credeți cu atât mai mult când vă voiu spune că n'am venit încoace decât pentru a vă preda o veste!

— O... — Dela cine?

— Dela Masca-Roșie! răspunde încet biata fată.

Cu repeziciunea fulgerului, Leonie o apucă de braț și o trage în desiș.

— Vorbește mai încet! exclamă ea. Hector Rammont e prin apropiere?

— Da!

— Dar ce vrea, pentru numele lui Dumnezeu? Știu că fusese închis, se vestise chiar că...

— A fost arestat și murise! Acum s'a întors iar la viață și se află aci!

— Aici? Nu cumva ți-ai pierdut mințile?

Alice clătină din cap.

— Ne-am târât în cea mai mare primejdie până în apropierea castelului. E cu neputință de fugit mai departe, cum nădăjduise Hector. Fără o nouă deghizare și fără bani nu se poate!

— Și ce vrea? Ce face aici în castel?

Baroana boldește ochii la fată și parcă se înăbușe.

— Mai e încă foarte slab și trebue să se odihnească aici o zi, două. De sigur că cunoaște pe aici locurile, căci aseară a mers cu mine spre un pavilion vechiu, ascuns, unde se mai află și acum. De acolo m'a trimes de două ori până acum de când a început să se înserege, ca să caut să mă apropiu de d-ta, în caz că vei părăsi castelul.

— Vasăzică — d-ta ești complicea lui la fugă? Și de sigur și amanta lui? întreabă Leonie.

Alice nu poate răspunde ,căci îi se strânge inima de durere

— Mi-ați face un mare serviciu, doamnă baroană, dacă ați voi să-mi spuneți ce să-i comunic din partea d-voastră, răspunde ea ,roșindu-se.

Leonie își strânge buzele într'un zâmbet batjocoritor, aproape disprețuitor și răspunde scurt:

— Spune-i că găsesc că e cum nu se poate mai neprevăzător să vie tocmai aci în pasul Hohenegge. E primejdie ca el și d-ta să fiți descoperiți.

Alice răspunde încet:

— Nu asta am voit să aud dela d-v. Hector știe mai bine ca oricine în ce situație gravă se află. Noi n'am mai mâncat nimic de multe ore și stăm

Cereți mâine numărul 35 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini! Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 2.

pitiți prin tufișurile cele mai adânci și departe de șosea. Crezusem că-i sunteți oarecum îndatorată și că i-ați ajuta. Dacă v'ați gândi să ne trădați l-aș înduplecа mai bine să fugim și de aici.

Baroana recunoaște că în chipul acesta nu va obține nimic. Masca-Roșie se află aci și Hector Rammont avea doar o armă puternică în mână, dac'ar fi voit s'o distrugă pe Leonie.

— Spune amantului d-tale, răspunde ea cu voce aspră, că mi-e cu neputință să viu la el în noaptea asta. Voiu căuta să-l întâlnesc mâine la miezul nopții în pavilionul cel mic, aducând cele necesare, dacă izbutesc până atunci să fac rost de bani.

Alice face o mișcare, de parc'ar voi să mai spuie ceva.

— Mai vrei ceva? se răstește la ea Leonie.

Fata șoptește cu o voce în care se poate întrevedea umilința:

— Dacă v'aș ruga să ne procurați totuși ceva de-ale mâncării? Aș veni cu drag să le iau dintr'un loc, pe care mi l-ați putea arăta prin apropiere.

Baroana cumpănește repede.

Cunoaște pe Hector Rammont și probabil că-i merge într'adevăr rău, dacă-l chinuiește foamea.

— Vino cam peste un sfert de oră prin jurul castelului, zice ea poruncitoare. Dar trebue, firește, să fii foarte prevăzătoare, ca nimeni dintre servitori să nu te zărească. Dacă s'ar întâmpla totuși ca să întâlnești pe cineva, spune că ai avea de comunicat ceva. La intrarea aleii celei mari se află o bancă de piatră, iar lângă ea un tufiș de sânger. In tufișul cel des vei găsi un coșuleț cu de-ale mâncării și o sticlă de vin.

— Vă mulțumesc, doamnă baroană, zise fata plecând.

Baroana privește după ea. Abia după ce s'au împreunat la loc crăcile după Alice și aceasta nu se mai zărește, frumoasa baroană strânge furioasă pumnii.

— Să-mi joace el o astfel de farsă! zice ea cu

glas şuierător. Il crezusem redus la neputinţă pe veci! Desigur că e legat cu Necuratul, altminteri, n'ar fi fost cu putinţă ca el să poată reapare sănătos, teafăr, într'un moment în care eu îl credeam în mâinile călăului!

Hector Rammont cere resursele necesare cari să-i înlesnească să-şi poată continua fuga, şi ea ştie foarte bine că trebue să încerce orice ca să-i satisfacă dorinţa.

O străfulgeră gândul ca tocmai în clipa aceasta în care el se crede sigur, să-l denunţe poliţiei. I-ar fi foarte uşor ca să înştiinţeze autorităţile superioare din Capitală. Ar fi aproape cu neputinţă ca el să mai scape şi astfel Masca-Roşie nu se va fi bucurat multă vreme de libertate.

Dar nu se lasă multă vreme momită de gândul acesta diabolic, îşi aminteşte prea bine cuvintele lui Hector că orice încercare de trădare o va pedepsi sângeros. N'a înjunghiat-o şi pe fosta lui amantă, geloasa Aranka, de faţă cu o întreagă droaie de poliţişti?

I-a dat şi ei destul de adesea de înţeles că răzbunarea lui va ajunge pe oricare trădător, chiar şi atunci când el însuşi n'ar mai fi în stare s'o facă!

Leonie de Brissac clatină capul, prevăzătoare. Cu toată ura ce o nutreşte împotriva lui Rammont, nu îndrăzneşte totuşi să-l reducă prin trădare, la neputinţă.

CAPITOLUL 49.

O hoaţă.

Noapte adâncă s'a lăsat asupra castelului. Contele, îndată după întoarcerea lui, s'a dus deadreptul la mama Leoniei, cerând ca numaidecât camerista tinerei baroane să se ducă în parc să ajute pe stăpână-sa. Dar fata nu se depărtase mult că o şi întâlni pe Leonie care se întorcea la castel.

Arătu aşa de bine, de parcă nimic nu s'ar fi întâmplat.

In holul cel mare se întâlni apoi cu Eberhard

și răspunse, la întrebarea îngrijorată a acestuia, cu o voce stinsă, ceea ce-l impresionă ciudat:

— Îți mulțumesc, Eberhard, pentru grija ce mi-o porți. Dar, după cum vezi, mi-am revenit complect din spaima pe care am tras-o. De uitat, firește, nu voiu uita clipele acelea, cât mi-o fi dat să trăiesc!

Apoi lunecă pe dinaintea lui, spre a dispare în camerele ei.

Contele Eberhard voi să se repeadă după ea, dar la jumătatea drumului se răzgândi, se întoarse și urcă și el la etajul unde se aflau camerele sale personale. Era nemulțumit de sine însuși și contrariat chiar.

Din nou i-a jucat o farsă sângele lui prea fierbinte. Pe frunte-i se întinde o cută adâncă.

Zadarnic își sparge capul, cine să fi fost arătarea al cărei chip apăruse într'un moment pe care acum îl blestema.

Nu păreau lucrurile, întotdeauna, așa fel, cașicum Leonie ar juca cu el o comedie rafinată? El se logodise cu ea, la început în disperarea lui pentru crima săvârșită de Margot, dar apoi, când văzu că nu putea urma decât vocea inimii, căutase să puie în mișcare toate resorturile spre a rupe această logodnă.

Tocmai în momentul hotărâtor, Leonie îi procurase groaznica dovadă, că Margot s'ar afla în palatul Bergen ca o prostituată, și iar o blestemă pe nenorocită, pe care, cu toate astea, tot o mai iubea, fără să fi îndrăsnit să și-o mărturisească.

Și astfel veni seara de azi. De câte ori nu s'a plimbat el până acum în serile calde de vară dealungul lacului Sirenelor, fără ca să fi întâlnit pe acolo suflet de om. Pe cât știa el, Leonie nu venea în partea aceasta izolată a parcului, și iată că tocmai azi trebuie s'o găsească în situația aceea surprinzătoare, care-i răpise pentru un timp stăpânirea de sine.

Dar oricât îi șoptea la ureche neîncrederea, bănuiala, că Leonie o fi jonglând cu mijloace suspecte, nu găsea totuși o cale s'o rupă cu ea. Trebuia să se însoare cu dânsa, ori cum s'ar fi prezintat lucrurile.

Dar că nu era un logodnic fericit, îl se putea ușor citi pe față.

Bătrânul servitor, care-l slujea de mulți ani cu credință, se strecură sfios prin odaie.

Se speriase chiar, la accentul brusc cu care stăpânul său îl întrebă:

— Ce cauți aici, Andreas? Dece te furișezi pe după scaune?

Bătrânul tremura deabinelea și îngână:

— Crezusem că m'ați chemat.

Eberhard îi face semn cinstitului bătrân să iasă din odaie. Vrea să fie singur. Orice chip omenesc îl indispune, îl enervează.

La aceeaș oră, Leonie de Brissac părăsește castelul pe o ușă dosnică. N'o observă nimeni, căci servitorimea nu prea numeroasă se află în subsol, unde e bucătăria. Nu i-a fost greu să facă rost de o sticlă de vin și de ale mâncării. Le puse toate într'un coșuleț, pe care-l acoperi cu o basma de mătase, ca să-l ducă în parc.

Lumina palidă a lunii se mai răsfrânge și acum peste poteci și copaci.

Strecurându-se pe după tufișuri, ajunge, fără a întâlni pe cineva, la banca de piatră.

Nu e încă nimeni acolo și, cum nu are nicidecum poftă să se angajeze într'o nouă convorbire cu Alice, ascunde coșulețul în tufișul convenit, unde poate fi ușor găsit, și se întoarce apoi la castel.

E și ea foarte nervoasă și agitată în seara asta. Bătrâna baroană clatină și mai des din cap ca până acum. Nu se mai poate de loc înțelege cu fiică-sa și tot mai des se repetă scenele pe cari i le face Leonie, și ea nu e în stare să grăbească realizarea planurilor ambițioase ale acesteia.

De vreme de tot, Leonie declară că se simte obosită și că ar vrea să rămâie singură. Cele două femei se retrag, fiecare în camera ei. Dar frumoasa baroană nu se gândește nicidecum să se culce: are pentru noaptea asta ceva foarte greu de făcut. Mijloacele ei bănești sunt cu totul secate, căci ultimele câteva sute de mărci le dăduse lui Max șerparul.

De unde să ia ea oare alți bani, ca să-i ajute lui Hector Rammont să fugă?

Aerul din odaia ei îi pare greu și apăsător.

Pășește încet spre fereastră, o deschide și privește afară, multă vreme, spre parcul luminat de lună. Cele mai ciudate planuri și gânduri se încrucișează prin frumosul ei cap.

Dacă ar ști un mijloc, să-l mai roage în noaptea asta pe Eberhard să-i avanseze o sumă mai mare, ar scăpa de orice grijă. Dar oricât și-ar frământa creierii, totul e în zadar.

Cu siguranță că contele Eberhard i-ar pune la dispoziție orice sumă, pe care i-ar pretinde-o, dar în cazul acesta ea ar trebui să-i spuie cum și ce fel vrea să întrebuințeze banii aceștia. Cu răspunsuri vagi și cu vorbe misterioase nu s'ar lăsa el convins.

Cu mâinile încrucișate pe piept, privește înaintea ei în gol. Nu-i chip să capete vreun ajutor?

Mama ei, de asemenea, nu posedă mai nimic. Și chiar dacă i-ar duce lui Rammont bijuteriile ei și ale bătrânei, nu i-ar fi de niciun folos, căci n'ar fi în stare să le prefacă așa de repede în bani.

Leonie își mai trece odată prin minte toate persoanele aflătoare la Hohenegge. Nimeni nu-i în stare și n'ar putea-o ajuta decât contele Eberhard. Deodată pare că-i străbate prin creer o idee. Ochii îi strălucesc. Își amintește de o aluzie a intendentului castelului și anume, că a doua zi ar fi de plată o sumă mai însemnată în numerar.

E vorba de cumpărarea unui teren păduros, pe care contele Eberhard vrea să-l alipească parcului său.

Astfel se făcu că și procură suma printr'un bancher și banii se aflau acum într'un sertar al biroului său. Eberhard nu se folosește de casa cea mare de bani, care se află jos în biroul intendentului, pentru a păstra sume ce trec dintr'o mână într'alta.

Baroana tot se mai luptă cu gândul primejdios care i-a venit: să lase pe Masca-Roșie pur și simplu în voia soartei sau să-i explice în noaptea urmă-

toare că e cu neputință să-l ajute bănește, pentru simplul motiv că nu are nimic.

Dar abia i-a trecut prin minte gândul acesta care i-a revenit de nenumărate ori, că și simte străbătându-o fiorii. Hector Rammont o are în mână și o distruge de îndată ce va vedea că ea ține să-i scape din mâini.

Acum e hotărâtă să facă ceea ce nu mai e de evitat.

Ascultă la ușa ce o desparte de salon de n'o fi maică-sa acolo, și cum nimic nu turbură tăcerea, se furișează în camera în care domnește întuneric deplin. Alunecă fără zgomot pe covor spre ușa camerei de culcare a bătrânei baroane.

Stă de ascultă iar și i se pare că aude o respirație regulată. Mama ei doarme, deci. Se întoarce înapoi în camera ei tot așa de ușor cum a venit și începe să se schimbe. Își pune o rochie simplă, neagră și-și aruncă pe umeri un fișiu de dantelă de aceeași culoare.

A tras jos storurile dela ferestre spre a nu putea fi observată de afară.

Deschide apoi unul din cuferele ei și caută multă vreme în fundul lui. In sfârșit scoate la iveală niște instrumente, cari fac un efect ciudat în mâinile unei doamne atât de distinse — sunt chei false, instrumente englezești, cari i-au fost procurate de multă vreme la Paris de către Hector Rammont când trebuise să forțeze biroul răposatului ei soț.

Nu se gândise că va mai avea nevoie vreodată de jucăriile acestea primejdioase, dar le luase totuși cu ea în călătorie.

De asemenea scoate la iveală o lămpiță electrică. O apăsare o încredințează că funcționează bine.

Acum are tot ce-i trebue și le face să dispară în rochie. Micul revolver pe care-l poartă aproape întotdeauna la ea, nu lipsește nici de astădată. Se aruncă într'unul din jilțurile de mătase spre a mai aștepta o oră.

Poate să fie aproape de miezul nopții, când frumosul demon se furișează din odaie, pornind dealungul coridorului.

In cuprinsul castelului domneşte pace adâncă. Contele Eberhard pe semne că a trimis servitorii la culcare şi poate că s'a culcat şi el.

Cunoscând bine împărţirea încăperilor, Leonie ajunge pe o scară laterală la etajul de sus, unde mai arde o flacără în peretele marelui coridor.

Prin firide se află plante şi hărdaie formând ascunzători întunecoase. Dar baroana nu se teme că ar putea fi observată de acolo.

Şi-a pus în picioare pantofi moi de pâslă şi păşeşte acum cu capul plecat înainte. Fişiul de dantelă îi acoperă aproape cu totul capul şi obrazul.

Ştie unde se află intrarea în biblioteca cea mare. De acolo, ajungi fără mare greutate în camera de lucru a lui Eberhard şi la biroul cel vechiu. Contele doarme cu câteva odăi mai departe şi n'ar putea auzi niciun zgomot.

Pentru orice eventualitate, Leonie va fi prevăzătoare.

A şi ajuns în colţul coridorului lateral şi vrea să se îndrepte spre intrarea principală, când aude un zgomot uşor. Tresărind, se trage îndărăt, apucând micul revolver; decât să se lase descoperită nu va şovăi nicio clipă de a comite o crimă.

Dar ochii ei arzători au şi descoperit o firidă, care să-i poată servi de ascunzătoare; înainte încă de a se apropia omul, pe care-l zărise adineauri, Leonie a şi ajuns într'o nişe de acelea cu plante şi se lipeşte strâns de pereţi.

Trece un minut, apoi apare în coridor bătrânul servitor Andreas care, cu o lampă aprinsă în mână trece încet prin faţa baroanei. Habar n'are că ochii ei negri îi urmăresc fiecare mişcare. El stinge lumina în coridor, se depărtează încet şi curând nu i se mai aud nici paşii.

Baroana icse din ascunzătoarea ei şi râde încet.

— A trecut şi asta! Acum sunt sigură! şopteşte ea. Bătrânul şi-a făcut rondul şi se duce la culcare. Într'un sfert de oră mi-am terminat lucrul, dacă nu intervine nimic supărător. Mâine, despre partea mea, poate să se 'ntoarcă tot castelul cu susul în jos, ca să-l afle pe hoţ! N'au să mă bănuiască tocmai pe mine!

Pe ferestrele gotice ale castelului pătrund razele lunii, luminând drumul baroanei.

In câtiva paşi a ajuns la uşa vechei biblioteci, şi, după cum bănuise, nu e încuiată. Nu se gândeşte nimeni din Hohengge la hoţie sau spargere. Şi, apoi, se află aci camerele stăpânului castelului şi ar fi, oricum, o prea îndrăzneaţă întreprindere ca cineva să fure chiar sub ochii lui.

Vechea, încăpătoarea bibliotecă nu e luminată nici ea decât de lumina lunii. Leonie păşeşte pe parchet. Printre pereţi trosneşte şi pârâie sinistru.

In colţ se află uşa secretă tapetată, care duce în încăperea alăturată, ce conţine cronicele şi cărţile mai vechi. Acolo o închisese baroana pe Margot, şi de acolo duce în jos un gang spre subteranele castelului.

Amintirile acestea nu sunt de natură prea plăcută. Dar Leonie nu e femeia, care să se lase intimidată de ele în realizarea planului ei. Nimeni n'o va turbura, de astă e sigură.

Deschide uşa şi ajunge în fosta cameră de culcare a răposatului conte Bertram. Aci s'a petrecut crima şi pe după perdeaua întunecată a firidei probabil că stătuse ascuns Hector Rammont.

Acum evită oricâne încăperea aceasta.

O tăcere sinistră domneşte aci. Pe podea tremură o dungă mată de lumină, ce pătrunde pe fereastra firidei. Leonie îşi strânge rochia ca să nu fosnească şi se furişează spre o a doua uşă, pe care o deschide uşor. A ajuns în camera de lucru a contelui Eberhard.

Vasta încăpere e mobilată cu mare bogăţie; totuşi, într'un stil prea sever. Cu două odăi mai încolo doarme Eberhard.

Baroana vede că perdelele grele sunt bine închise şi dă din cap satisfăcută. Apoi ia lămpiţa electrică şi face lumină.

Dar înainte de a-şi face de lucru la birou se îndreaptă spre uşa ce duce la camerele lui Eberhard şi încearcă să deschidă şi acolo.

Dar întâmpină rezistenţă. In partea cealaltă e pus un zăvor.

Ridică din umeri și se întoarce. După ce a privit un timp cu atenție broasca biroului, scoate instrumentele englezești și începe să le încercé.

Hector Rammont știe precis că numai cu instrumentele cele mai fine se poate ajunge la succes, și aproape jucându-se ea deschide broasca biroului.

Ochii-i scânteiază, când deschide sertarul și se zăresc îndată mai multe pachete de bancnote. Le apucă repede și le face să dispară în buzunar.

Cu felinarul într'o mână, cu capul plecat înainte și cu mâna dreaptă răscolind prin sertar, stă lângă birou ca un demon sinistru. Răsuflă repede, gâfâitor. Turburarea i-a fost așa de mare când a pornit spre această îndrăzneață faptă, încât a uitat și cele mai elementare măsuri de prevedere.

N'aude zgomotul din camera alăturată, nu vede nici cum se desfac portierele grele și un om pășește pragul.

Deodată răsună un strigăt răgușit. Leonie tresare ca lovită de o apoplexie și se întoarce cu repeziciunea fulgerului.

Recunoaște în cel care o deranjase pe bătrânul servitor Andreas, care, cu o lampă aprinsă în mâna dreaptă stă la intrare și o privește cu o mutră cu adevărat îngrozită.

Își duce mâna liberă la frunte, de parc'ar vedea o stafie și ar vrea s'o facă să piară.

— Dv. sunteți? Pentru numele lui Dumnezeu, ce faceți acolo, doamnă baroană? exclamă el zăpăcit.

Ea tot mai ține în mână felinarul orb, iar cu mâna cealaltă caută să se sprijine de marginea mesei.

Zadarnic caută cuvinte cu cari să-l intimideze pe bătrân sau să-i îndruge o minciună. Nu găsește nimic.

Atunci, credinciosul servitor își dă îndată seamă de situație, oricât de groaznică e de fapt. Cu fața palidă, se apropie de baroană.

— Ați forțat biroul stăpânului meu! exclamă el, privind-o, de parcă ar avea o nebună înaintea sa. Ați furat pe domnul conte! Unde sunt banii, care se aflau în sertar?

Dar iată că Leonie își recapătă din nou stăpânirea de sine. Știe că e pierdută dacă nu biruie acum. Cu o zmucitură, a tras afară revolverul și-l îndreaptă spre pieptul bătrânului.

— Încă o singură silabă și ești sortit morții! gâfâie ea cu glas îngrozitor.

A și pus degetul pe trăgaciu. Dar lasă mâna în jos, căci știe că detunătura va aduce încoace pe Eberhard.

In același moment însă răsună vocea disperată a bătrânului:

— Ajutor, ajutor!

Baroana nu vrea să mai știe de nimic. Nu-i se pune în drum bătrânul acesta nerod?

Il izbește cu pumnul în piept, de el se clatină înapoi, ca ametit, gata să cadă. Unul din jilțuri se rostogolește cu zgomot la pământ.

Leonie fuge spre ușa care dă în odaia de alături. Dar n'a ajuns încă acolo, când iată că bătrânul Andreas se agață de ea cu putere și din nou răsună strigătul lui pătrunzător de ajutor.

Intre cei doi oameni neegali se încinge o luptă scurtă, disperată.

Leonie trebue să se desprindă cu orice preț și e gata să doboare pe bătrân cu mânerul revolverului, când brațele îi cad ca paralizate: un al doilea strigăt i-a izbit urechea.

In ușa peretului opus stă contele Eberhard. Dormise neliniștit în noaptea asta și, la primul strigăt de ajutor al bătrânului, se și aflase în picioare și-și aruncase pe el halatul larg de noapte.

Deoarece presimțea ceva îngrozitor, se repezi în cea mai mare grabă spre camera de lucru, de unde părea că vine zgomotul. Și acum privește cu ochii mari, surprins la culme, tabloul ce-i se înfățișează.

Se aștepta să dea de un răufăcător sau chiar de criminalul sinistru care săvârșise crima de aci. Și iată că se pomenește în fața logodnicei sale și a bătrânului servitor.

Anevoie își găsește cuvintele.

— Ce se petrece aici? exclamă el turburat.

Bătrânul Andreas stă de o parte, tremurând, și pare frânt.

— Stăpâne! îngână el luptându-se să găsească cuvinte. Tocmai voiam să mă duc la culcare, când mi se păru că aud aici sus un zgomot. Pe când intram prin bibliotecă, găsii pe doamna baroană acolo, lângă birou.

Eberhard se apropie de birou și observă îndată sertarele deschise și hârtiile răscolite. Ochii-i se opresc cu severitate asupra lui Andreas.

— Nu înțeleg nimic! exclamă el. Cine a forțat biroul?

Andreas se uită la stăpân cu o privire jalnică, apoi își îndreptă ochii spre frumoasa baroană, care stă dreaptă în fața ușii, de parcă nu ea s'ar fi făcut vinovată de furt și aproape și de crimă.

— Dumnezeu mi-e martor, stăpâne! gâfâie bătrânul, dar nu pot spune decât ce au văzut cei doi ochi sănătoși ai mei: doamna baroană a forțat biroul și a furat conținutul!

Contele Eberhard se repede la el și-l scutură sălbatic de umeri.

— Ți-ai pierdut mințile, moșule? Nu mai știi ce tot îndrugi? Baroana, logodnica mea, spui tu, că m'ar fi furat cu propria ei mână?

Sub mâna puternică a stăpânului său, Andreas cade în genunchi.

Simte, firește, grozăvia situației, dar nu poate mărturisi altceva, decât ce a văzut.

— Întrebați pe doamna baroană, stăpâne! rostește el palid. Cu siguranță că mai are banii la d-sa, căci unde altundeva pot fi?

Atunci contele Eberhard se trage înapoi de lângă bătrânul servitor și cade într'un fotoliu.

Un geamăt înăbușit urcă din adâncul inimii sale și ochii-i caută statura frumosului demon care a pătruns în viața lui.

— Auzi învinuirile bătrânului, Leonie? exclamă el în sfârșit. De ce nu vorbești? Am impresia că o să-mi pierd mințile dintr'o clipă într'alta! Tu hoață, criminală! Mi se clatină pământul sub picioare! Nu știu ce să mai spun de toate astea!

Dar efectul cuvintelor sale fu cu totul altul decât cel la care se așteptase.

Leonie de Brisssac pășește încet și cu ținută mândră spre el și se oprește la distanță de un pas. Nu se poate smulge puterii demonice a privirilor ei fascinatoare.

Cu răsularea reținută, așteaptă răspunsul ei.

— Mă întrebi, Eberhard, dece nu mă apăr față de această absurdă învinuire? întreabă ea cu revoltă pătimașă. Ei bine, socotisem că o baroană de Brissac n'are nevoie de această față de logodnicul ei. Ai putut tu oare crede o singură clipă măcar în temeinicia acestei acuzări?

— Ce însemnează asta? răspunde contele.

Andreas stă tot în genunchi.

Dar iată-l că se ridică încet și privește ca aiurit pe acea care vorbește. Ce-ar fi ea în stare să născocească spre a se despovăra de vină? Nu-și poate de fel închipui!

— Asta însemnează, răspunde Leonie aruncând o privire distrugătoare asupra bătrânului, că eu însă-mi am fost aceea care a mers după vechiul tău ser-

vitor, pentrucă mi păruse suspect! L-am văzut furişându-se pe coridor şi privirea lui sperioasă m'a făcut să presimt intenţiuni criminale. Fără ca el să fi fost băgat de seamă, l-am urmărit până aci şi l-am surprins când îţi forţa biroul şi te jefuia şi am vrut să pun mâna pe el. S'a iscat atunci o luptă între noi şi cum l-am ameninţat cu revolverul, a strigat ajutor. Cine ştie, dacă el nu m'ar fi biruit, de nu apăreai tu în momentul oportun!

Andreas se loveşte cu amândouă mâinile în frunte şi izbucneşte apoi într'un strigăt plin de jale:

— Nu-i adevărat, iubite stăpâne! Dumnezeu mi-e martor că toate s'au petrecut aşa cum am spus eu! Părul meu a albit în cinste, şi aşi fi gata să mor sărac şi azvârlit ca un câine în drum, dacă cineva poate arunca asupră-mi cea mai mică învinuire de necinste până în ziua de azi!

Jalea şi groaza bătrânului servitor păreau atât de sincere încât şi contele şovăi un moment.

— Cine mi-ar putea oare da dovada sigură? exclamă el tulburat la culme. Nu e chestiune aci de banii furaţi, aceştia se pot recăpăta, în orişicare mână ar fi ajuns! Dar, ca să fiu aşa de groaznic înşelat de unul dintre cei doi oameni, cărora le-am acordat toată încrederea, e mai grozav ca orice pierdere!

Cu un hohot de râs ironic Leonie răspunde:

— Ai dreptate, Eberhard. Şi n'ai vrea poate să spui că uneltele acestea de tâlhar, care mai zac aci pe jos, pot aparţine rechizitelor unei baroane? Nai putea să-mi spui ce m'ar fi putut îndemna să-ţi umbluL prin birou? Poate fi la mijloc vreun motiv raţional? Nu sunt eu logodnica ta? Nu voiu fi eu în curând soţia ta, contesă de Hohenegge? La ce mi-ar folosi dar cele câteva sute de mărci cari se aflau în birou? Ştiu doar prea bine că mi-ai fi oferit orice sumă ţi-aş fi cerut, dacă aş fi avut nevoie pentru un anume scop. Cea mai simplă raţiune omenească ar fi în stare să-ţi indice unde să cauţi pe hoţ!

Motivele pe care le invoacă baroana sunt, de sigur, zdrobitoare. Cine ar putea admite că viitoarea contesă de Hohenegge pe care o aşteaptă averi de milioa-

ne, ar fi în stare să-şi jefuiască logodnicul, ca cel mai ordinar bandit?

Eberhard se întunecă şi, cu voce mişcată se adresă bătrânului servitor.

— Nu mi-ai spus tu, Andreas, că fiul tău s'a abătut dela calea oamenilor cinstiţi şi că a fost liberat abia de curând din închisoare? Nu-ţi dădusem bunul

sfat să-l trimiţi dincolo de ocean, pentru ca acolo să înveţe a munci şi să cunoască lupta pentru existenţă? A plecat tânărul? Răspunde-mi! Dar adevărul adevărat!

Andreas simte dintr'odată că e pierdut.

El nu e decât un vechiu servitor al stăpânului său, iar hoaţa e într'adevăr viitoarea contesă de Hohenegge şi ceea ce a spus contele e foarte adevărat.

Cereţi mâine numărul 36 cuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

Fiul său, în uşurinţa tinereţii, s'a atins de bunul altuia şi fusese eliberat acum câteva zile din închisoare. Era unicul său copil, şi bătrânul îl iertase. Chiar el povestise contelui nenorocirea lui.

Acum însă trebuie să recunoască, oricât i-ar veni de greu, că băiatul mai aşteaptă şi acum în Capitală banii pe cari taică-său voia să-i trimită ca să plece peste ocean.

Abia a rostit contele cuvintele acestea că Leonie intervine cu mândrie:

— Avem dar întreaga explicaţie! Bătrânul poseda pe semne prea puţine economii, sau poate că nu-i se păreau suficiente pentru odorul lui de fiu! Cine altul decât el ştia că aci sunt bani uşor de luat? Ştia că-i vor prinde bine băiatului, care probabil că aşteaptă la ora aceasta în preajma castelului, ca să ia în primire produsul jafului!

Andreas se îndreaptă şovăitor spre un scaun şi se încleştează de spetează lui.

— Nu-i adevărat! geme el cu glasul frânt, o jur de mii şi mii de ori! Nu eu, ci baroana e hoaţa!

Dar contele nu se poate sustrage motivelor plauzibile pe cari i le expusese Leonie. Nici el nu poate să considere acum altfel decât hoţ pe bătrânul servitor.

A greşit din dragoste pentru fiul său!

Contele simte strângându-i-se inima; cu toate astea, vocea lui rămâne hotărâtă şi nu tremură, în răspunsul ce dă bătrânului.

— Nu vreau să te mai văd. Părăseşte la moment castelul! Nu accept să mai rămâi niciun ceas între zidurile acestea! Banii pe care i-ai luat îi poţi păstra şi să-i împarţi cu fiul tău! Cel mai bun lucru ar fi să treceţi împreună dincolo de ocean şi să vă căutaţi acolo o nouă existenţă! Să ajungi hoţ la bătrâneţe— ruşine!

Bătrânul se aruncă cu mâinile împreunate la picioarele stăpânului său.

— Gândeşte-te la Dumnezeu, cel Atoateştiutor, stăpâne! implonă el, — sunt nevinovat, Dumnezeu

mi-e martor, și într'o bună zi, totul va ieși la lumina zilei. Dacă plec în noaptea asta de aci, unde am îmbătrânit servind, nu duc cu mine nimic ce n'a fost câștigat cu cinste. Chemați toate slugile și puneți-le să mă caute; n'am nimic la mine.

Contele Eberhard, căruia cuvintele bătrânului îi merg totuși la inimă, îl întrerupe brusc.

— Destul, destul! Cred că am vorbit deajuns de limpede! Ieși afară! Cine a abuzat în asemenea chip rușinos de încrederea stăpânului său, n'are drept la milă!

Atunci, bătrânul se ridică cu lacrimi în ochi și își îndreaptă ccapul albit de bătrânețe spre baroană.

— Buzele d-tale, doamnă baroană, mi-au rostit osânda de moarte! exclamă el cu jumătate glas. Mă puteți salva cu un singur cuvânt, pe care să-l puneți pentru mine. Totul vorbește împotriva mea, o știu bine! Dar d-ta vei fi cunoscând cauza, care te-a silit să pui mâna pe banii din sertar! Cine ți-a dat cheile astea tâlhărești, nu știu, dar și asta va ieși odată la lumină. Eu, firește, voiu fi atunci mort de mult, căci inima mea atârnă de Hohenegge, unde am îmbătrânit, și dacă va trebui să-l părăsesc acoperit de rușine, atunci și firul vieții mele se va fi curmat.

Așteaptă o secundă, de parcă buzele acelea roșii, pline, i-ar fi putut dărui un cuvânt de mângâiere Dar apoi, când ea nu-i aruncă decât o privire triumfătoare, el se lovește cu amândouă mâinile peste obraz și iese din odaie cu pas șovăitor.

Baroana se apropie de Eberhard, care se reazămă de scaun cu fața palidă ca un cadavru. Brațul ei pe jumătate gol se lasă pe umărul lui și el tresare sub atingerea aceasta.

— Nu cumva îți pare rău de mizerabilul acesta? șoptește ea cald.

Eberhard îngână adânc turburat:

— Era cel mai bătrân servitor din castel și aș fi pus mâna în foc pentru el, puneam mult temeiu pe credința lui! Dar în ceasul acesta am fost nevoit să-l recunosc de hoț, căci ce te-ar fi putut îndemna pe tine să săvârșești un furt la miezul nopții? Sin-

gur gândul e absurd şi ridicol în cel mai înalt grad!

El nu vede privirea triumfătoare pe care ea o lasă să alunece asupra lui.

In aceeaşi clipă se deschide jos o uşă a castelului şi un bărbat bătrân cu capul gol se repede afară în lumina lunii. Se opreşte un moment, se întoarce şi ochii lui caută să mai absoarbă odată tabloul, pe care o viaţă întreagă îl avusese înaintea lor.

Apoi îi se smulge din gâtlej un hohot de plâns, pe jumătate înăbuşit, şi se repede mai departe în parc, în umbrele căruia se pierde!

CAP. 50

In pavilion

Masca-Roşie se află într'adevăr în vechiul pavilion pe jumătate ruinat al parcului.

Obloanele ferestrelor sunt bine închise. Nu răzbate nicio rază de lumină afară în noaptea care se coboară din nou asupra parcului. Hector Rammont se odihneşte pe o sofa care a fost odinioară de mătase, dar care acum e mâncată cu totul de molii şi plină de praf.

Cu amândouă mâinile sub cap, priveşte ţiută lumânarea aprinsă. Numai datorită constituţiei sale puternice, a putut rezista teribilelor sbuciumări prin cari avusese să treacă în ultima vreme.

Picăturile, pe cari Joe îi le turnase în gură la cimitir îşi făcuseră îndată efectul. El se trezise încă în trăsură şi-şi putuse mişca încet membrele înţepenite. Tot astfel îi reveni şi graiul şi memoria. Puterea-i cea mare de voinţă săvârşi restul şi, după ce parcurseră o mulţime de străzi ale Berlinului, putu din nou sta de vorbă cu Alice, de parc'ar mai fi fost amândoi în camera dela „Charité".

Era şi el de acord ca Alice să-şi ia rochiile din camera ei şi poate şi unele acte de identitate.

Cu siguranţă că Ochiu-de-Pisică nu se afla acasă

pela ora asta, şi pentru orice eventualitate afară sese atenţia Alicei să fie prudentă.

Pe când ea făcuse primejdioasa încercare de a pătrunde în casa tatălui ei, el îşi schimbă hainele în trăsura închisă şi cum absenţa Alicei începuse să se prelungească şi îl cuprinse bănuiala, el se coborî din trăsură.

Aerul răcoros al nopţii îi făcu bine şi-i întări şi mai mult forţele. Dar iat'o şi pe nenorocită năpustindu-se spre el într'un hal de groaznică surescitare. Ar fi căzut jos leşinată dacă n'ar fi prins'o el la timp şi n'ar fi urcat-o în trăsură.

Nu putuse spune decât atât:

— Tata era acasă şi m'a surprins!

Atâta îi fu deajuns lui Masca-Roşie. Ştia că trebuie să fugă cât mai repede şi cât mai departe, căci Rammont nu se temea decât de un singur om din toată organizaţia poliţienească din lume — de Ochiu-de-Pisică, urmaşul lui Sherlock Holmes.

Astfel fugiseră în noaptea aceea din Berlin fără a se opri căutuşi de puţin, şi birjarul, care ştia bine de ce era vorba aci, bicuia caii până la complectă istovire. Încă înainte de revărsatul zorilor, ajunseseră în apropierea castelului Hohenegge căci planul lui Rammont era să se puie imediat în legătură cu Leonie de Brissac. Cunoştea doară parcul.

Dete drumul birjarului, iar el cu Alice se îndreptară spre pavilionul părăsit.

Fu cuprins de o furie fără margini, auzind că Alice înapoiase bancherului cele două milioane. Dar, era destul de deştept, să nu ducă lucrurile atât de departe încât s'o maltrateze pe nenorocita fată, pe care în viitor avea s'o folosească pentru scopuri anumite.

Deocamdată să îngrijească de el, căci rana dela umăr îi mai pricinuia neplăceri.

Isbutise s'o vestească pe baroană de prezenţa lui şi Alice aduse chiar îndată de-ale mâncării în pavilion. Ea se jertfise cu trup şi suflet pentru omul acesta sinistru, de care nu se putea despărţi. Zăcea parcă o putere monstruoasă în privirile lui,

ceva ce o atrăgea mereu spre el ori de câte ori voia să fugă!

Este noaptea în care trebuia să apară Leonie. El știe foarte bine că baroana îl urăște, că ar vrea să-l evite. Dar știe tot atât de bine că de frica lui va face tot ce-i va cere el.

Timpul care s'a putut odihni în vechiul pavilion l-a făcut să-și revie cu totul în puteri.

Primejdioasă n'a fost rana niciodată, iar urmările morții simulate au dispărut cu totul.

Pe o măsuță arde o lumânare de seu, pe care Alice a găsit-o în coșulețul baroanei. Lumina care domnește în pavilion e foarte slabă, dar le e deajuns celor doi oameni cari așteaptă apariția Leoniei. Alice șade pe un scaun, aproape de sofa și ochii ei albaștri de copil stau fixați speriați spre ușă.

— Dacă ne surprinde cineva aici, Hector, șoptește ea sfioasă, e din nou totul pierdut Mă mai trec fiori de groază când îmi amintesc cum zăceai ca mort înaintea mea.

Masca-Roșie râde scurt.

— Iar pe mine mă amuză gândul că am jucat cu asta o farsă nemaipomenită lui Ochiu-de-Pisică, venerabilul tău tată, și asta mă încântă! răspunde el. — Nici nu poți înțelege ce fericire mă îmbată, la gândul de a triumfa mereu asupra inamicilor mei!

Alice lasă în jos căpșorul blond și două lacrimi grele îi se rostogolesc pe obraji.

Rammont îi ia mâna și ea aude vocea lui înfrigurată:

— Ți-ar fi plăcut poate mai bine că eu să mă fi înăbușit în groapa cea adâncă? De mai trecea puțin, somnul letargic artificial s'ar fi prefăcut în moarte adevărată, căci asta înseamnă că m'aș fi trezit după puțină vreme și m'aș fi sufocat în închisoarea mea îngustă!

Cu o expresie de implorare în ochi, sărmana fată cade la picioarele lui.

— Nu vorbi așa, Hector! Știi prea bine că mi-aș da viața pentru tine! Că te-aș iubi și dincolo de moarte!

Mască-Roșie dă mut din cap.

Apoi omul cel sinistru spune:

— După socoteala mea, a trecut timpul în care baroana trebuise să vie încoace! Vai de ea, dacă nu se ține de cuvânt!

Alice îl privește din nou sfioasă.

— E aceeași doamnă, către care era adresată scrisoarea ta, pe care o deschisesem atunci! — Ce ți-a fost odinioară Leonie de Brissac?

Hector Rammont răspunde încet:

— I-am făcut odinioară un mare serviciu și trebuie să-mi fie recunoscătoare, cu orice preț! Asta-i tot; nu mai întreba nimic. Poate că mai târziu vei afla și amănunte. Pentru azi mulțumește-te numai cu atât! Numai atâta îți spun: dacă se face ziuă și ea n'a apărut încă, atunci....

El nu mai vorbește, căci în clipa aceasta bate cineva la ușă.

Alice tresare speriată.

— Să deschid? șoptește ea încet.

— Așteaptă, zice el; o să bată a doua oară

dacă nu-i un musafir nepoftit. Stinge lumina!

Ea se execută îndată şi întuneric adânc domneşte în încăpere. Se aude un zgomot uşor în faţa uşii, de parcă s'ar mişca cineva încoace şi încolo.

Apoi răsună pentru a doua oară bătaia în uşă.

— Sunt eu, baroana! şopteşte în acelaşi timp cineva.

— Deschide! zice Rammont poruncitor.

O clipă în urmă, uşa se deschide şi din parcul luminat de lună, Leonie de Brissac se furişează în pavilion.

— Pune zăvorul şi aşează-te în faţa uşii, ca să asculţi! îi ordonă din nou Rammont.

S'a ridicat şi el şi a aprins din nou lumânarea.

Baroana aruncă o privire repede în juru-i.

E palidă de agitaţie.

— Regret, doamnă baroană, zice Masca-Roşie cu ironie, că a trebuit să te osteneşti şi să vii încoace atât de târziu noaptea, dar a fost cu neputinţă altfel. Ştii despre ce este vorba! Oricât ar fi de frumos la Hohenegge şi prin împrejurimi, am toate motivele să părăsesc aceste meleaguri, căci sunt aşteptat la Paris cu însoţitoarea mea. Să venim repede la chestie şi să lăsăm de o parte orice cuvinte de prisos. Ai desigur bani?

Baroana scoate din buzunar un număr de bancnote, aceleaşi pe cari le-a furat din birou şi le pune alene pe masa de lângă ea. Privirea ei examinează pe furiş pe Masca-Roşie. A cam slăbit, dar chipul lui tot mai e animat de ochii aceia negri şi misterioşi, cari posedă o putere atât de inexplicabilă.

— Mi-a fost destul de greu să procur banii. A trebuit să comit o crimă! spune Leonie înciudată.

— Ce-mi pasă mie? răspunde încet Masca-Roşie, numărând bancnotele. Patru mii de mărci, zice el cu jumătate glas. O nimica toată. Dar deocamdată e deajuns. Ei, cum mai stai, baroană, cu măritişul? Înainte de a părăsi Germania, aş vrea să am oarecare ştiri sigure în privinţa asta.

Baroana răspunde contrariată:

—Contele Eberhard se gândeşte să plece în călătorie peste câtva timp şi voiu face tot ce-mi va

sta în putință să ne cununăm acolo unde ne vom stabili. Aci în Germania ar fi cu neputință din cauza doliului!

Rammont dă din cap satisfăcut și vără bancnotele în buzunar.

— O femeie așa de inteligentă ca Leonie de Brissac va ști să găsească mijloacele de a-și ajunge ținta, zice el scurt.

Baroana mai pune un al doilea plic mare pe masă.

— Ce-i cu asta? întreabă Masca-Roșie.

— Am toate motivele, răspunde Leonie rece, — ca poliția să nu puie atât de repede mâna pe evadatul Hector Rammont. De aceea am scos din biroul contelui și hârtiile unuia din inginerii lui. Semnalmentele par să corespundă oarecum, iar de nu, Masca-Roșie va ști să le retușeze!

Rammont zâmbește.

— Ideea e bună și rafinată! răspunde el, și plicul acesta urmează pe celălalt în buzunarul lui. Și cu asta am terminat, doamnă baroană. Mă gândesc să dispar de aici încă în noaptea asta și să caut prin satul învecinat o trăsură care să mă ducă spre prima gară unde să pot lua expressul de noapte. Dacă norocul mă ajută, îți voi putea anunța chiar peste două zile, fericita noastră sosire la Paris!

Leonie, căreia fișiul de dantelă îi alunecase pe umeri, își aranjează calmă toaleta și se pregătește de plecare.

— Succes! îi zice ea întinzându-i mâna!

Un moment se privesc ochi în ochi, cumpănind reciproc ce avea să aștepte unul dela celălalt. Buzele baroanei au un zvâcnet abia perceptibil, apoi ea pășește spre ieșire. Dar înainte încă de a fi ajuns la ușă, aude exclamația înăbușită a Alicei:

— Vine cineva!

Masca-Roșie se trage înapoi cu un blestem pe jumătate înăbușit și mormăie:

— Ce nenorocire că n'am nici o armă!

— Tăcere! răspunde baroana fără suflare. Dacă pot înlătura primejdia o fac numaidecât!

Pune ochiul la gaura cheii. Vede într'adevăr o

umbră neagră, care se apropie repede de pavilion.

Firește, nu poate recunoaște chipul acelui bărbat.

E prea târziu ca să mai stingă lumina.

O bătaie scurtă răsună în ușă și vocea puternică a contelui Eberhard se aude poruncitoare:

— Deschideți ușa! Vreau să știu ce se petrece aici!

— E însuși contele! șoptește Leonie.

O clipă își pierde și ea sângele rece.

— Ce-i de făcut, de vreme ce totul e trădat și pierdut?

Masca-Roșie a luat cu repeziciunea fulgerului o hotărâre. Regele criminalilor șoptește baroanei câteva cuvinte și se aruncă apoi pe sofa.

Cu mantaua care stă desfăcută lângă el, se învelește până la gât. Apoi întors pe o parte își acoperă în așa fel fața cu brațul, că nu i se mai vede aproape de loc.

Spre cea mai mare uimire a Alicei, baroana pune mâna pe zăvor și iese repede, închizând cu grabă ușa în urma ei.

Ea stă dreaptă în fața logodnicului ei, care o privește cu sprâncenele încruntate.

— N'am putut să dorm în noaptea asta, Leonie! Stăteam la fereastra deschisă și te-am văzut părăsind castelul. Ceasul e foarte rău ales și, deoarece nu pot admite ca logodnica mea să facă plimbări prin parc după miezul nopții, am crezut de datoria mea să te urmez. Tu, firește că n'ai observat nimic din toate astea. Și astfel urma ta m'a dus până aci, și am așteptat colo în tufiș să văd cât timp vei avea de lucru în pavilion. Nu stă în firea mea să trag cu urechea, altminteri aș fi putut-o face! O să admiți însă că am dreptul să întreb, ce afaceri ciudate te-au adus în partea aceasta izolată a parcului?

In vremea asta Leonie și-a recăpătat sângele rece.

— Dacă vrei s'o știi cu tot dinadinsul, Eberhard, răspunde ea cu voce tremurătoare și ducând mâna la inimă, ascultă: E un secret de familie, pe care voiam să ți-l ascund.

Am primit în noaptea aceea în care tu mă salvaseşi din lacul Sirenelor o veste dela tânăra soţie a vărului meu Harry Caurtouche, şi anume, că acesta se tăraşe până încoace, hărţuit de veşnica teamă să nu fie prins de poliţie. A fugit din Franţa din pricina unui delict politic şi căuta să ajungă în Elveţia, dar n'a putut trece graniţa, pentrucă-i lipseau hârtiile necesare, şi de aceea a străbătut până aci la Hohenegge, unde mă ştia că mă aflu. Intreaga mea vină e că n'am îndrăznit să-ţi împărtăşesc taina. Abia azi am putut şi am voit, să-l vizitez, ca să-i spun, că nu pot face nimic, absolut nimic pentru el şi că sunt nevoită să-l las în voia soartei. Mi-a cerut să-l sprijin băneşte, dar am fost nevoită să-i refuz şi asta, căci precum ştii bine sunt săracă

Contele Eberhard e ca uluit, caută vreo legătură, căci n'a auzit niciodată de numele acestui văr nici de fata ceea al cărei chip îl zărise la lacul Sirenelor.

— Cine e tânăra ceea? întreabă el zăpăcit.

— E soţia vărului meu, care l-a însoţit până aci şi l-a îngrijit, deoarece e slab şi bolnav. Unicul lor ţel e să plece de aci cât mai repede, dacă le-aş putea procura mijloacele.

O clipă, s'ar părea că Eberhard n'ar prea vrea să dea crezare spuselor verişoarei sale.

Ea îşi dă prea bine seamă de asta, totuşi nu cedează terenul.

— Nu cumva nu te încrezi în mine? întâmpină ea şi o expresie de ironie se aşterne pe chipul ei.

Contele răspunde încet:

— Am văzut un chip în tufiş, acolo, la lac, dar am crezut că fusese cealaltă, ştii tu bine pe cine cred! Dar dacă lucrurile stau aşa cum spui tu, atunci sunt gata să ajut pe orice cale pe vărul tău căci nu sunt eu omul care să umilească pe un prigonit politic. Dar nu-ţi pretind decât un singur lucru: Iţi cer să pot vorbi eu însumi câteva cuvinte cu domnul acela!

Leonie tresare fără de voie; dacă contele Eber-

hard pătrunde în pavilion, totul e pierdut! El cunoaște la față pe Masca-Roșie, a văzut pe Hector Rammont în palatul Bergen și a avut chiar cu el o scenă foarte agitată. E absolut cu neputință ca Masca-Roșie să-l poată înșela.

Pe când Eberhard face un pas spre prag, ca să intre, baroana ridică implorătoare amândouă mâinile:

— Te rog, crede-mă. Dacă stărui, atunci îmi dai dovada, că nu te încrezi în mine. Ți-am mai spus doară că nenorocitul e foarte suferind și că nu se poate ține decât cu mare greutate în picioare. Cruță-i, te rog, emoția unei convorbiri. Și mai gândește-te la un singur lucru: că din clipa în care vei sta de vorbă cu el ai devenit complicele lui și tocmai de aceea vreau și voiu face orice, ca acesta să nu se întâmple!

Contele nu se aștepta la argumentul acesta. Se oprește instinctiv. Totuși, mai insistă:

— Dar vreau să văd cel puțin pe tânăra femeie, ca să mă conving că am fost victima unei amăgiri atunci când am crezut că ar fi...

Încă nu rostise numele lui Margot, când Leonie și deschise pe jumătate ușa pavilionului.

— Vino afară, strigă ea cu glas tare, poruncitor. Logodnicul meu, contele Eberhard de Hohenegge, m'a urmărit și vrea să se încredințeze cu ochii lui de adevărul spuselor mele.

Alice iese pe prag palidă și tremurând toată. Stătuse lipită de ușă și auzise fiecare cuvânt, pe care-l rostiseră cei doi logodnici. Alice recunoscuse cu uimire ce comedie juca frumoasa baroană, spre a amăgi pe conte. Dar mai știa că nu-i mai rămânea alta de făcut decât să întărească spusele baroanei, dacă vrea ca Hector Rammont să nu piară. Lumina lunii e parcă și mai tare și astfel Eberhard îi poate studia și mai bine trăsăturile feței. La un moment dat s'ar putea crede că vrea să se repeadă la Alice, care seamănă foarte mult cu Margot, sora ei.

Dar apoi se retrage cu un oftat adânc și murmură cuvinte neînțelese. Acum e încredințat că nu

Margot, ci altcineva se afla în fața sa. Deoarece n'o văzuse pe Alice încă niciodată, nu știe că are înaintea sa pe sora lui Margot. Deci n'are nici un motiv să nu se încreadă în informațiunile Leoniei, care-i fuseseră date cu o siguranță absolută.

— Sunteți cu adevărat, așa cum a spus doamna baroană, soția domnului Hector Caurtouche? zice contele, hotărându-se repede.

— Da eu sunt! răspunde biata fată, pălind grozav.

— E adevărat că soțul d-tale e în mizerie și că are nevoie de sprijin, spre a putea fugi de aci în noaptea asta?

Alice clătină din cap și de data asta. Baroneasa o privește triumfătoare, Ochii ei cari au expresia unui șarpe periculos, o țin sub vraja lor. Contele Eberhard a luat o ultimă hotărâre. Nu trebue să intre în pavilion. Leonie are deplină dreptate, reținându-l.

Cu cât se va amesteca mai puțin în această nenorocită afacere cu atât mai bine pentru el.

Dar cele două femei nu trebuie să spuie că refuzase să ajute pe un refugiat, care-i va fi rudă cândva și care ar putea cădea în mâinile poliției, care probabil că e pe urmele lui. Numai o fugă grabnică îl poate salva. Caută în buzunarul dela piept al hainei unde știe că are portofelul ce conține un număr de bancnote, pe cari le scosese cu o oră înainte din cassa de bani.

— Odată ce-mi spuneți, d-nă, că toate sunt așa cum susținuse Leonie, adineauri, nu-mi rămâne decât să cer iertare că am putut presupune o minută măcar că ar fi vorba de un fapt necorect și care mi-ar atinge cu ceva onoarea, zice el politicos, deschizând portofelul. Luați bancnotele acestea, suma cred că va fi suficientă ca să puteți trece granița, d-ta și nefericitul d-tale soț. Sunt nevoit să renunț de a sta personal de vorbă cu domnul. Călătorie bună!

Alice ia cu un gest sfios bancnotele oferite. Privirea ei caută fața baroanei, care zâmbește ironic. Comedia a luat o întorsătură surprinzătoare, cu un sfârșit strălucit.

Eberhard, nu numai că dă crezare cuvintelor

ei şi nu pătrunde în pavilion, dar un sentiment de onoare îl face chiar să sprijine fuga lui Mască-Roşie. E gata să izbucnească într'un hohot de râs, dar se stăpâneşte la timp, şi privirea pe care o aruncă Alicei, porunceşte sărmanei fete să primească banii.

— Vă mulţumesc din adâncul inimii, domnule conte, pentru ajutorul pe care-l acordaţi nefericitului meu soţ, zice ea cu glas stins.

Nu îndrăzneşte măcar să ridice ochii, de ruşine că joacă această comedie nedemnă faţă de omul acesta mărinimos.

Contele priveşte o clipă în pământ. Trebuie să dea refugiatului posibilitatea de a ajunge sigur, fără a fi oprit de cineva, la gară. Ridică repede capul.

— Spuneţi domnului că, peste o jumătate de oră, o trăsură îl va aştepta pe şosea, în faţa parcului. Un om de încredere va fi pe capră şi vă va duce pe amândoi la gara ce i-o veţi indica. E cel mai uşor şi mai bine pentru dv. să vă folosiţi de expressul de noapte. Omul pe care vi-l pun la dispoziţie e absolut sigur!

Alice nu mai e în stare să rostească vreun cuvânt de mulţumire.

Caută un sprijin, ca să nu cadă jos. Cât e de josnică înscenarea aceasta!

Eberhard se întoarce spre logodnica lui, zicând:

— Cred că pot să te rog, să mă urmezi la castel, Leonie. Ia-ţi rămas bun dela domnul, dacă vrei, şi să plecăm!

Dar baroana răspunde:

— Nu e nevoie. Ne-am luat rămas bun.

Il ia de braţ pe Eberhard şi perechea se depărtează încet, în lumina lunii. În inima lui Eberhard a rămas ceva ce nu-şi poate explica. Ştie că tânăra femeie din pavilion nu e Margot, e într'adevăr aceeaşi fată pe care o zărise la lacul Sirenelor. Dar oricât de clare şi de raţionale ar fi amănuntele cari i-au fost date, simte instinctiv că la mijloc e o taină dureroasă, care priveşte şi propria lui persoană.

El şi Leonie se întorc la castel în tăcere. Tot

apoi de grăbit el se desparte de baroană în fața camerelor ei.

Zadarnic speră ea un cuvânt cald, pătimaș rostit de buzele lui.

Câte s'au întâmplat în preajma lui în aceste două nopți din urmă, îl apasă încă prea greu pe suflet.

...Abia s'a depărtat perechea de afară dispărând sub coșpaci, și în pavilion răsună un hohot de râs batjocoritor. Masca-Roșie s'a ridicat de pe culcuș și apucă mănușile Alicei.

— Nerodul a căzut iar în cursa pe care i-a întins-o diavolul cela de femeie! exclamă el scuturându-se de râs. Nu e comedia asta delicioasă? Mai întâi îl jefuiește ca să ne procure mijloace bănești și când se ia după ea bănuitor și totul e gata să se năruie, aduce lucrurile astfel ca întreaga chestiune să ia o întorsătură fericită. El, e chiar până 'ntr'atât de nobil, încât ne oferă și conținutul portofelului său. La ieșirea din parc se află o trăsură care ne așteaptă și care ne va duce la gară. Mai bine nici că ne-am fi putut dori!

Alice pune în tăcere pe o măsuță, suma căpătată, și-și acoperă fața cu amândouă mâinile, căzând pe un scaun.

— Mi-e rușine, cum nu mi-a mai fost în viața mea, Hector! șoptește ea, cutremurându-se. Ce groază mi-a fost când cei doi stăteau de parlamentau pe prag! De dragul tău mi-a izvorât depe buze o rugăciune fierbinte. Eram gata să mă arunc la picioarele contelui. Dar tu ai dreptate; cealaltă, sub a cărui privire mă cutremur, e mai dibace ca mine. Nu se sperie nici de minciună, nici de înșelătorie!

— Ce tot îndrugi acolo? întrerupse Masca-Roșie, brutal. Totul e să ai succes, indiferent de calea pe care o alegi! Și acum lasă încolo meditațiile triste și să ne gândim la plecare!

Resemnată, fata se ridică.

Cereți mâine numărul 37 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei

CAPITOLUL 51

Masca-Roşie e urmărit

Trăsura pe care Eberhard o pusese la dispoziţia lui Masca-Roşie şi a Alicei, sosi exact după o jumătate de oră, aşa cum făgăduise contele, şi aştepta pe şosea, aproape de tot de zidul parcului.

Vizitiul aşteaptă liniştit de câtăva vreme şi priveşte curios în toate părţile. Cât vezi cu ochiul, nu se zăreşte nicio fiinţă omenească.

Omul nu ştie pe cine ia în trăsură şi dincotro vor veni cele două persoane. Îi fusese deajuns porunca stăpânului, care nu-i spusese altceva decât să aştepte un domn şi o doamnă.

Era firesc că la o oră aşa de înaintată şoseaua să fie pustie. Din spre sat se aude lătratul unui câine. Apoi se face iar tăcere şi doar din când în când se aude freamătul copacilor din parc.

În sfârşit pare-se că sosesc cei aşteptaţi.

Acolo unde zidul parcului formează un colţ, se află un tufiş bătrân şi des de liliac. Aci apar în lumina lunii două siluete cari se apropie repede de trăsură, iar bărbatul întreabă scurt:

— Pe cine aşteptaţi?

— Domnul conte mi-a poruncit să viu încoace! răspunde tot aşa de scurt vizitiul. Trebue să duc pe un domn şi o doamnă la o gară, pe care ei mi-o vor indica!

Masca-Roşie nu mai stă pe gânduri; ajută Alicei să se urce în trăsură şi numeşte apoi gara. Ştie precis ora la care Expressul va trece prin staţie. Sare apoi şi el în trăsură, care se depărtează în goană.

Nimeni nu stinghereşte noua fugă, a lui Rammont.

După un drum de vreo trei sferturi de oră în care timp străbătuseră câteva sate mici, cufundate în liniştea nopţii, ajung în apropierea staţiunii. Aci, Expressul de noapte nu se opreşte decât un minut.

E locul de încrucișare al mai multor trenuri, dar încolo n'are nicio altă însemnătate. Aci nu pot fi decât pasageri străini, care urcă sau coboară spre a lua legătura cu trenul de care au nevoie.

Trăsura a sosit cu un sfert de oră înainte. Masca-Roșie privește în juru-i cu prudență, dar nu se zărește niciun polițist. După ce a trimis înapoi pe vizitiu cu un gest scurt, intră cu Alice în gară, în sala de așteptare a clasei întâi.

Privirea lui ageră cercetează până și colțurile cele mai depărtate. La bufet, stă moțăind un chelner care are mișiunea de a servi cafea pasagerilor Expressului. Intr'un colț șed doi domni și o doamnă. Masca-Roșie, de brat cu Alice, trec încet pe dinaintea lor. Rammont s'a orientat numaidecât. Nu e nimic suspect; doar chipuri vagi cari privesc somnoroase înaintea lor.

După ce Alice s'a așezat într'unul din fotolii, schimbă cu Rammont câteva cuvinte și acesta părăsește îndată sala de așteptare. Cu o repeziciune

nimitoare el a sondat afară în noapte împrejurimile. Nu se arată nimic suspect.

Nu e chestiune numai de uniforme polițienești, ci e de temut mai curând vreun agent civil, care ar putea supraveghea punctul acesta de încrucișare.

Fuga lui Rammont a stârnit, firește, agitație în toate cercurile polițienești ale Capitalei.

Ar fi deci foarte lesne cu putință ca niște copoi ai poliției să fi ocupat și punctul acesta.

In afară de impiegații gării, care nu se sinchisesc câtuși de puțin de el, nu vede pe nimeni.

Un tren intră în gară pufăind, se oprește un minut și cei trei pasageri se urcă în clasa întâi, apoi trenul dispare ca un șarpe uriaș, în lumina lunii.

Trec alte cinci minute. Din nou încep clopotele să sune. Impiegații aleargă încoace și încolo, pe peron, iar Rammont o aduce pe Alice.

— In sfârșit, se apropie sosirea trenului, zice el. Nu uita instrucțiile ce ți-am tot dat. La W. unde am ceva de făcut, ne întâlnim pe peron. Până atunci fii cu ochii în patru, și, de îndată ce vei vedea că ceva nu e în regulă, dai o telegramă într'o gară intermediară, adresată la W. Știi cari sunt cuvintele convenite.

Alice dă mulă din cap și el o duce spre ieșire, dându-i biletul de tren. Curând după aceae expressul intră în gară. Rammont s'a tras de o parte, de parcă nici n'ar cunoaște-o pe doamna asta tânără. Aleargă spre unul din vagoanele dela mijloc, din care coboară câțiva pasageri. Alice se urcă în același vagon, dar rămâne de o parte în culoar, astfel că poate privi în fiecare compartiment. Trenul nu pare să fie prea plin, lucru pe care Rammont îl constată cu plăcere.

Cu privirea-i ageră, a descoperit un cupeu gol de tot. Conductorul îi deschide îndatoritor ușa, căci trenul s'a și pus în mișcare.

Rammont vârî o monedă în mâna conductorului și zice încet:

— Dacă se poate, dommule conductor, lasă-mă te rog, singur noaptea asta; merg până la W.

Omul dă din cap și se retrage în culoar. În vremea asta și-a găsit și Alice un loc în ultimul compartiment, în care se află două doamne mai bătrâne. Totuși și-a notat precis în care cupeu dispăruse Rammont.

Expressul gonește în noapte. Pufăitul sacadat al mașinii și căutecul monoton al roților și osiilor a adormit pe rând pe pasageri. Cea mai mare parte din perdele sunt trase, iar lămpile sunt acoperite cu abajurul verde.

Rammont ridică gulerul mantalei sale negre și-și înfundă adânc pe frunte șapca de voiaj. E neplăcut pentru el că în pavilionul parcului sau în fuga lui într'acolo nu și-a putut schimba înfățișarea. Totul a mers prea pripit, prea repede. Dacă izbutește să ajungă până la W., unde va fi cam în primele ore ale dimineții, s'ar putea considera scăpat. Joe trebue să se și afle acolo în urma ordinului șefului său. Și câte unii din tovarășii de bandă risipiți.

La W. atât el cât și Alice vor trebui să se deghizeze și să se schimbe la față spre a putea fugi cu totul nestingheriți.

Pe când Masca-Roșie, înghesuit într'un colț, se ocupă să combine programul ceasurilor și zilelor următoare, Expresul gonește înainte în noapte. Rammont se ridică în sfârșit, fără a lăsa în jos gulerul mantalei, și părăsește compartimentul.

Acum n'are să izbească pe nimeni faptul că se plimbă încet prin culoar, astfel că poate inspecta la rând fiecare compartiment. Se oprește la fiecare cupeu și chiar dacă deschizătura dintre perdele nu-i lată decât de un deget, ochilor de șoim ai lui Hector Rammont le e deajuns ca să privească pe fiecare pasager în parte. Aproape toți dorm sau moțăie plictisiți și apatici pe băncile de plus. Și pe cele două tovarășe de drum ale Alicei le privește Masca-Roșie. Aici nu e nici o primejdie. Alice e la bun adăpost. Ea își pusese un șal mare în jurul umerilor și fața nu-i se vedea aproape de loc.

— Asta o să devie cu timpul cea mai bună elevă a mea! își zice Masca-Roșie.

Satisfăcut de rezultatul cercetărilor sale se întoarce la locul lui.

Iar trece o oră. Trenul a trecut pe dinaintea multor gări fără să se oprească. Deodată își încetinează mersul, și răsună un fluierat ascuțit.

— Oprire, un minut! strigă afară, în culoar, conductorul.

Masca-Roșie nu se mișcă, dar urechile și ochii stau la pândă, de grijă ca vagonul să nu capete un nou pasager în gara aceasta. Pare-se că nu, căci nu se aude nicio mișcare. Răsună un al doilea semnal și trenul se pune din nou în mișcare.

Rammont se uită la ceas. Încă trei ore și e la țintă. Dar, iată-l că tresare deodată și imediat după aceea mormăie ceva.

— Blestemata asta de nervozitate! Astea sunt urmările ultimei mele aventuri mortale.

Îi se păruse că o siluetă trecuse, lipindu-se de ușă. Perdelele sunt închise, dar se unesc și ele tot așa de puțin ca și celelalte. Prevăzător, Rammont privește afară în culoar, unde se află într'adevăr un om. E o persoană în vârstă, încovoiat puțin, cu un pardesiu lung de modă veche. Poartă o pălărie tot atât de demodată pe părul cărunt, încălcit. În brațele sale, pe cât se pare, foarte lungi, bătrânul ține o valiză la fel de veche ca și restul echipamentului său. Pe semne că nu și-a găsit încă un loc sau că e prea timid.

El se întoarce iar și Rammont poate observa obrazul umbrit de o pălărie cu boruri mari. O barbă cărunță, neîngrijită, încadrează fața. Ochii adânciți în orbite sunt acoperiți de ochelari groși, sprâncene stufoase, gura scofâlcită pare a nu avea dinți.

— Nicio primejdie! șoptește Masca-Roșie, așezându-se din nouu pe bancă. După toate probabilitățile o fi vreun învățător dela țară, de pe timpurile antedeluuviene pe care vreun ordin de sus l-a silit să facă și el o călătorie în viața lui.

Abia rostise cuvintele acestea ironice, când iată că ușa se trage în lături încetișor.

Rammont privește înciudat spre culoar. Conductorul nu e de văzut.

Ce l-a apucat pe bătrânul învățător ca să se vâre tocmai în compartimentul lui?

Dar Rammont socotește că e mai bine să nu spuie nimic. La urma urmelor, ce-l poate stânjeni nerodul ăsta bătrân?

Noul pasager s'a întors și închide binișor ușa, apoi își așează tot așa de liniștit vechea valiză pe bancă și se oprește în ușă.

Ochii-i verzi se însufletesc parcă sub ochelari și iată că cu chipul acesta scofâlcit se petrece o schimbare repede, ciudată.

— Bună dimineața, zice el cu o voce aspră, lipsită de orice modulație.

Masca-Roșie tresare ca lovit de un cuțit.

Vocea asta! A auzit-o el de nu prea multă vreme.

— Ce naiba, nu poate avea omul pace? zice el deschizând ochii mari și răstindu-se la musafirul supărător, fără ca să fi luat încă vreo hotărâre.

Atunci bătrânul învățător își scoate pălăria cu o mișcare plină de ironie, îndreptând mâna dreaptă înarmată cu un revolver asupra lui Masca-Roșie.

— Am onoarea să mă recomand dragul meu! zice el scurt. Nici o mișcare, că de nu, ești un om al morții!

Masca-Roșie sare însă dela locul lui în căutarea vreunei arme.

— Mii de draci! gâfâie el ca scos din minți, — ăsta nu-i nimeni altul decât Ochiu-de-Pisică!

Roțile își urmează cântecul lor monoton. Niciun om nu e afară pe culoar. Conductorul și-a primit instrucțiunile dela vestitul detectiv.

El nu se amestecă în treburile unui agent polițienesc deghizat cu atâta dibăcie.

— Ți-am mai spus, strigă Hartenberg cu glas tăios, scoate mâinile din buzunare, că altfel îți sting lumina vieții!

Rammont și-a recăpătat calmul de fier. Stă cu brațele încrucișate la fereastră. Poate că va izbuti s'o tragă în jos și să sară din tren care merge cu o viteză nebună. Dar perspectivele de reușită nu sunt decât foarte neînsemnate. Dac'ar fi posedat o armă, n'ar fi șovăit nicio clipă să înceapă lupta. Dibăcia pe care o poseda în asemenea lucruri, îl făcea să izbândească întotdeauna, ori cât de periculoase s'ar fi înfățișat împrejurările.

Dar Alice a uitat să-i procure ce-i mai important: un pumnal sau un revolver. Deci n'are încotro și trebue să se supuie soartei.

Gândurile se încrucișează cu repeziciunea fulgerului prin creerul lui. Prevederea lui de a o plasa pe Alice într'alt compartiment a fost totuși bună. Poate ca asta să mai fie unica lui salvare.

— Iar ai aranjat lucrurile admirabil; primește asigurarea stimei mele, maestre! zice el cu ironie, după cum îi e obiceiul. Deghizarea d-tale este cum nici nu se poate mai reușită, și chiar și pe mine m'ai putut amăgi o clipă. Dar nu te bucura prea de vreme! M'ai biruit și trebue chiar să-ți mărturisesc că sunt dezarmat. Cu toate astea sper să-ți pot scăpa, încă înainte ca lumina zilei să ne fi salutat.

Ochiu-de-Pisică, nelăsând o clipă revolverul din mână se așează comod lângă ușă și răspunde zâmbind:

— O să-ți fie cam greu, dragul meu! Știu că ai talente care te îndreptățesc să porți numele de Regele criminalilor și al indivizilor certați cu lumina zilei. Dar toate au o margine și pentru d-ta ca și pentru toată lumea. N'am crezut niciun moment în presupusa d-tale moarte și dacă n'ai fi izbutit să atragi pe fiica mea în mrejele d-tale, desigur că mi-ai fi crucat cu adevărat goana de azi. De altminteri, felicitările mele pentru curajul și rezistența d-tale. Așa de ușor n'ar încerca-o oricare altul! Băutura pe care ai luat-o, te-a putut arunca în somn letargic, dar dac'ar fi fost după mine, azi capul ți-ar fi stat departe de trup. Cu carta aceasta

îndrăzneață pe care a pontat, Masca-Roșie și-ar fi pierdut jocul!

— Dar, după cum prea bine vezi, l-am câștigat! răspunde Masca-Roșie fără a se intimida.

— Din nefericire! răspunde Ochiu-de-Pisică. Și vreau să-ți mai supun că mi-am dat demisia din serviciul poliției, căci socotesc că nu e de demnitatea funcției mele că m'am lăsat prostit de un om căruia i-am jurat pieirea!

— Vezi, de asta îmi pare foarte rău! zice Masca-Roșie râzând și așezându-se și el. Ce-o să se aleagă atunci de mine? Cu ceilalți dintre colegii și colegele d-tale sper s'o scot foarte ușor la capăt.

— Am renunțat la slujba mea, răspunde Ochiu-de-Pisică, dar mi-am jurat într'o noapte, să urmăresc ca detectiv particular pe Masca-Roșie și să nu mă odihnesc până ce nu-i va fi dat călăul răsplata pentru crimele pe care le-a săvârșit!

— Cele mai sincere mulțumiri pentru interesul ce-l porți persoanei mele! zice râzând din nou Masca-Roșie. Vasăzică, ai și pornit după mine în noaptea asta? Iți spun drept că mă miră nespus, mai ales cum de ai izbutit să-mi adulmeci urma chiar în noaptea asta. Habar n'ai avut unde m'am refugiat din Berlin și unde m'am ținut ascuns până azi!

Detectivul ridică din umeri.

— Se prea poate! Lasă astea în seama mea. Principalul este că te-am dejucat și întregul d-tale joc primejdios tot nu ți-a folosit la nimic! Masca-Roșie e răpus și nădăjduiesc că în cel mult douăzeci și patru de ore voiu izbuti să-mi regăsesc și pe nefericita mea copilă! Presupun chiar că Alice s'ar afla aici în tren. Dar deoarece principalul este să te reduc pe d-ta la neputință, trebuie să aștept cu celelalte cercetări până ce vom fi ajuns la W.

Masca-Roșie privește un moment înainte-i și ridică apoi capul.

— Să-ți spun ceva, dragul meu? zice el calm. In intervalul acestor douăzeci și patru de ore n'o vei fi găsit nici pe Alice și nici eu nu mă voiu afla în mâinile poliției. Dimpotrivă! Nu vei fi decât

împovărat de un insucces în plus, și nu știu dacă vei mai găsi atunci că merită să gonești după Masca-Roșie, care-ți scapă oridecâteori pui mâna pe el!

Ochiu-de-Pisică privește cu coada ochiului pe interlocutorul său.

E ciudat pe ce ton vorbește omul acesta chiar și în cele mai periculoase situații ale vieții!

Se află într'o încăpere mică. E dezarmat, iar Ochiu-de-Pisică îl ține în șah cu revolverul încărcat. Înainte ca el să fi putut întinde măcar mâna ca să tragă jos fereastra, unica lui cale de fugă, glontele lui Ochiu-de-Pisică l-ar fi ajuns.

Conductorul trenului și ajutorul său sunt instruiți să nu lase nici o persoană străină să intre în vagonul acesta. Hartenberg a inspectat fiecare vagon în parte și a găsit că Masca-Roșie e singur, fără complicii săi, și totuși demonul acesta susține cu un zâmbet plin de ironie că va fi din nou liber până'n douăzeci și patru de ore.

— Cum îți închipui d-ta una ca asta? Mi-ar părea destul de interesant s'o aud.

Celălalt dă doar din umeri.

— O să-mi dai voe, cred, ca să-mi păstrez pentru mine micile mele secrete, zice el. Dar pot paria pe orice că noul truc al lui Masca-Roșie va reuși tot așa de sigur ca și cele precedente.

Hartenberg zice:

— Bine, să vedem!

Trenul gonește mereu înainte. Încă vre-o două ore și jumătate și vor fi sosit la W.

Peste vre-o zece minute urmează o oprire de scurtă durată, asta o știe tot așa de bine Ochiu-de-Pisică ca și Masca-Roșie. Chestiunea este să se bage bine de seamă la stația asta. De acolo până la W. trenul nu se mai oprește.

Mașina dă semnalul ei ascuțit, roțile scrâșnesc și șuieră sub apăsarea frânelor și trenul intră încet în gară.

Ochiu-de-Pisică nu face nici o mișcare. Afară pe culoar, trece conductorul, dar n'aruncă nici mă-

car o privire în cupeu. Doi pasageri sunt conduşi de el spre vagonul alăturat.

Detectivul deschide uşa şi strigă tare:

— Hei, conductor!

Acesta se întoarce îndată, spune celor doi pasageri încotro să se ducă şi stă lângă uşa cupeului.

— Telegrama asta trebue expediată numai decât la W., zice Hartenberg, întinzând conductorului un bilet pe care a scris câteva cuvinte cu creionul.

— Prea bine, răspunde conductorul, care n'a aruncă decât o privire asupra hârtiei şi vede îndată că e adresată direcţiei poliţiei. Închide uşa la loc şi se face iar tăcere.

Masca-Roşie n'a ridicat decât uşor capul şi se tolăneşte apoi iar în colţul lui.

In vremea asta timpul de oprire a trecut şi iar porneşte trenul.

— Cu siguranţă că ai făcut o mică şi drăgălaşe comunicare poliţiei din W? zice Rammont deodată.

— Ai ghicit! sună răspunsul detectivului. Cred că n'ai nimic împotrivă ca să fii primit în chip ceremonios şi condus la o anumită clădire, fără ca să te mai miri!

— Nicidecum, zice Masca-Roşie râzând, numai că n'am ajuns atât de departe!

Ochiu-de-Pisică se uită la ceas.

— Mai avem ceva mai mult de două ore, zice el rece. Trebue să te grăbeşti dac'ai noscăcit vre-o nouă combinaţie!

— Aşteaptă! sună răspunsul stereotip al regelui criminalilor.

Ochiu-de-Pisică n'a observat că, cu puţin înainte ca trenul să fi ajuns în ultima staţie, afară pe culoar o siluetă femeiască se apropiase de cupeu. După cum ştim, nici nici perdelele nu se închideau aşa de perfect ca să nu poţi vedea ce se petrece în interiorul compartimentului.

Deoarece detectivul luase abajurul verde de pe lampă, spre a putea urmări mai bine mişcările prizonierului său, obrazul palid al lui Rammont se deosebeşte deslușit pe perna rezemătoarei.

Ochii lui care strălucesc și ard atât de elocvent, sunt tocmai îndreptați asupra ușii, care se află în dosul capului lui Hartenberg.

Nu mai erau decât puține minute până la intrarea trenului în stație.

Ochiu-de-Pisică nu putea bănui ce se petrece în sufletul prizonierului său. Acum sau niciodată venea prilejul de salvare. Rammont dăduse Alicei instrucțiuni precise pentru orice eventualitate.

Ea știa ce are de făcut, și din când în când trebuia să treacă fără a atrage atenția cuiva, pe dinaintea compartimentului în care se plasase el ca să vadă ce se mai petrece acolo.

Ea cunoștea privirea ochilor săi, iar restul ce poate nu-l înțelesese, trebuia să și-l explice singură. Dacă Masca-Roșie nu se mai afla singur în compartiment, atunci celălalt pasager nu putea fi decât un agent polițienesc. Până nu de mult, Alice străbătuse de câteva ori culoarul fără să fi văzut pe cineva. Până la gara precedentă, Rammont fusese tot singur. Dar, când își făcu din nou raita, cu puțin înainte de punctul de încrucișare al trenurilor și privi deschizătura dintre perdele, nu mică îi fu spaima. Rammont nu mai era singur.

Ea îi văzu fața, și i se păru că observă, că el își dă seama, de expresia privirilor ei și buzele lui se mișcară. Înaintea ei, fața văzu un om de nerecunoscut, care ședea pe jumătate aplecat lângă ușă, supraveghiând parcă pe Rammont. Dacă ar mai fi avut cea mai mică îndoială în privința persoanei din fața ei, ea dispăru cu repeziciunea fulgerului, de cum zări în mâna dreaptă a acesteia un revolver gata să tragă.

Nu mai stătu să cumpănească mult ce era de făcut; omul căruia-i era devotată orbește, se afla în mâinile unui agent polițienesc. Că acesta era propriul ei tată, detectivul Ochiu-de-Pisică, care pornise în noaptea asta pe urmele lui Masca-Roșie, la aceasta nici că se gândea.

Se furișă repede înapoi în compartimentul ei și,

când trenul intră în gară, ea şi scrisese câteva cuvinte pe o foaie de hârtie.

Conductorul trecea tocmai în grabă pe lângă cupeul ei, spre a preda unui impiegat telegrama detectivului, căci trenul trebuia să pornească îndată iar.

Deodată auzi o voce femeiască:

— N'ai voi să fii atât de bun să predai telegrama asta afară, unui impiegat?

Conductorul întoarse repede capul, şi deoarece mâna care-i întindea hârtia ţinea şi o bancnotă, el dădu repede din cap şi luă şi a doua telegramă. Ceilalţi pasageri aproape că nu observaseră cele întâmplate, căci totul se petrecuse foarte repede.

Fata se întoarse în colţul ei şi părea cufundată în gânduri. Cele două tovarăşe de drum ale Alicei habar n'aveau ce viţelie se deslănţuise în sufletul ei, — cum tremura, gândindu-se numai la cele ce trebuiau să urmeze.

Telegrama pe care o predase, era adresată lui Joe în W. Firește că pe un nume falş. Puţinele cuvinte nu prea aveau sens, dar prin ele omul de încredere al lui Masca-Roşie afla ce avea de făcut.

Trecu o oră. Nici Hartenberg, detectivul, nici prizonierul său nu se mişcau. S'ar fi părut că Masca-Roşie s'a resemnat cu soarta sa. Nici cea mai mică turburare nu se poate observa în atitudinea regelui criminalilor. Închide chiar ochii, de parc'ar vrea să tragă un puiu de somn.

Hartenberg observă totul. Posedă o experienţă colosală, dar pentru întâia oară se întâlneşte cu o personalitate cu însuşiri atât de inexplicabile.

Cuvintele lui Rammont, că până'n douăzeci şi patru de ore va fi liberat, nu-i ieşeau din cap. Face mii de presupuneri, cari realizându-se să poată înlesni demonului acestuia fuga, dar niciuna din ele nu pare probabilă.

Încă trei sferturi de oră.

Masca-Roşie pare că doarme. Detectivul ştie că nu va mai interveni nici o oprire până la intrarea trenului în marea gară din W. Dacă cineva ar vrea aşa

dar să-l libereze pe prizonier, ar trebui ca lucrul să se întâmple din clipă în clipă.

El se ridică încet și împinge ușa în lături, fără a lăsa să-i scape o mișcare a lui Rammont, dar acesta nu se sinchisește câtuși de puțin de ceea ce face paznicul său. Hartenberg privește dealungul culoarului. Nu se vede nimeni. Pe fereastră pătrunde lumina cenușie a zorilor. Regiunea adormită lunecă parcă cu repeziciunea fulgerului. Ridicând din umeri, Hartenberg se întoarce în compartiment. Închide din nou ușa. Încă o jumătate de oră. Nici acum nu se petrece nimic deosebit!

Încă un sfert de oră numai!

Expresul pare să-și fi micșorat oarecum viteza maximă.

Se apropie de W. și de gara cea nouă. Detectivul trebue să clatine din cap fără de voie. Ori că Masca-Roșie și-a permis o glumă nelalocul ei, atunci când vorbise cu atâta siguranță despre eliberarea lui sau că ceva ce nădăjduia el nu se realizase. Dar în cazul acesta din urmă, Ochiu-de-Pisică nu putea decât să se mire, cu cât calm și cât indiferență prizonierul său privea jocul pierdut.

Rammont deschide ochii. Privirea lui întâlnește pe a lui Hartenberg.

— Peste zece minute intrăm în W., zice acesta rece. Poți să mai susții și acum, că vei izbuti să scapi?

Hector Rammont se apleacă înainte calm și spune cu un ton nespus de amabil:

— De sigur, te rog numai, să mai ai puțintică răbdare! Îndată vei asista la ceva cu totul neașteptat!

Detectivul râde disprețuitor.

— D-ta crezi că prin astfel de cuvinte fără de rost, vei obține vre-un efect! Dar te înșeli deabinelea! Îți pot mărturisi că pe peronul gării se și află zece-doisprezece polițiști, cari n'așteaptă decât să te însoțească până la dubă! Auzi primul semnal?

Încă cinci minute, și...

Ochiu-de-Pisică nu-și poate isprăvi vorba, căci

în acelaș moment se întâmplă ceeace-i prevestise prizonierul său!

CAPITOLUL 52.

Un duel cu urmări neașteptate

Despre bătrânul servitor nu se mai auzise nimic la Hohenegge. Personalul de serviciu își șoptea fel de fel de svonuri la ureche, dar nimeni nu știa ceva hotărât. Unii vorbeau despre o ceartă pe care ar fi avut-o tânărul conte, cu servitorul, în urma căreia acesta din urmă părăsise castelul încă înainte de a se face ziuă. Se prea putea să fie vorba de propriul fiu al bătrânului, care venise de curând pe lângă tatăl său, și despre care se știa că fusese eliberat din închisoare. Din ceasul acela, bătrânul umbla mai încovoiat decât oricând.

Alții, puneau pe seama baroanei Leonie de Brissac, dispariția misterioasă a lui Andreas.

La vreun furt, nu se gândea nimeni, totuși, căci toți îl țineau pe bătrân, drept un om de o cinste exemplară.

Contele Eberhard fu nevoit să-și caute alt servitor. Leonie îi atrase atenția asupra unui băiat, care fusese angajat de curând la Hohenegge. Acesta se numea Anton și se dovedi foarte îndemânatec și vrednic de încredere. Și după cât se vedea, purta stăpânei sale un respect deosebit.

Era în după-amiaza zilei, următoare aceleia în care Masca-Roșie părăsise parcul castelului, împreună cu Alice.

Anton, servitorul, mergea agale prin coridor, venind din apartamentul contelui. În clipa aceasta renunțase la ținuta bătoașă, pe care și-o lua oride câte ori apărea în fața stăpânului său.

Cereți mâine numărul 38 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini (cu 2

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Saligny. 2

Un surâs mulțumit îi strălucea pe figură. Dobândise ceeace dorise. Dacă vreo întâmplare nenorocită nu-i va distruge planurile, — va deveni în curând omul de încredere al contelui.

Ajungând în apropierea camerei baroanei, el își încetini pașii. Stă o clipă pe gânduri, dacă să intre sau nu. Dar în clipa aceea ușa se deschide și Leonie apare în prag. Schimbă o privire repede cu noul servitor al lui Eberhard, apoi îi face cu capul un semn, s'o urmeze.

Anton intră în buduarul Leoniei. Baroneasa închide portiera de la ușa ce dă în salon și spune repede:

— Ce-ai aflat? Trebuie să știu odată despre ce e vorba!

Anton privește pe frumoasa femeie cu un zâmbet ciudat, dar apleacă imediat capul, când observă privirea ei mândră. Cu voce înceată și plină de respect, i se adresează apoi:

— Mi-am dat toată silința, stimată doamnă, și am aflat următoarele: domnul conte a părăsit aseară castelul, călare, neînsoțit de nimeni. L-am urmărit pe stăpânul meu până la ieșirea din parc. La oarecare depărtare am putut observa un al doilea călăreț care ieși în întâmpinarea domnului conte. Amândoi au stat de vorbă câtva timp, apoi și-au urmat drumul împreună. Incotro au apucat, n'am putut stabili.

— Asta-i totul? făcu Leonie, scurt.

Anton își freacă mâinile și urmează:

— Pot face numai presupuneri, stimată doamnă baroneasă, dar astea vă vor fi de folos, desigur. Dacă-mi porunciți, voi vorbi!

Leonie se așează într'un fotoliu lângă fereastră și, cu un gest al mâinii, dă porunca cerută.

— Ei bine, stimată doamnă baroneasă — răspunde servitorul — sunt ferm încredințat că domnul conte se pregătește pentru un duel.

Leonie tresare.

— Și eu m'am gândit la asta! exclamă dânsa.

Şi de-aceea ţi-am poruncit să observi totul. Spune mai departe!

— Convingerea mea este că duelul va avea loc mâine dimineaţă, urmează Anton. Noaptea trecută, domnul conte a stat mai mult timp la birou şi a scris scrisori sau cam aşa ceva. Şi am mai aflat că bătrânul nostru vizitiu Johann, a primit ordin să ţie pregătită o trăsură închisă, mâine dimineaţă, la ora patru. Nu poate fi vorba să meargă la gară, căci, în primul rând, ora nu prea e potrivită

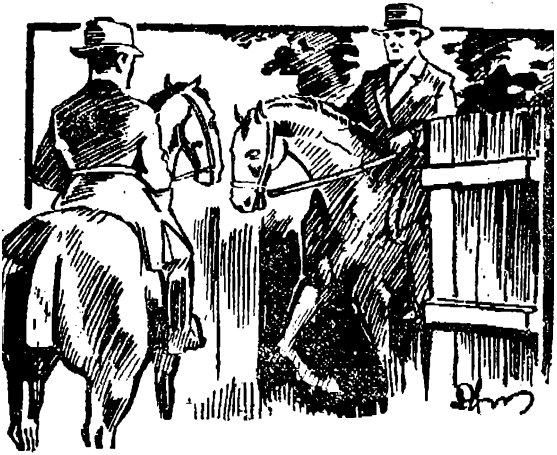

pentru asta, şi apoi, Johann trebuie să aştepte cu trăsura într'un loc retras al parcului, şi anume în rotonda cea mică, formată din stejarii aceia bătrâni. De acolo porneşte un drum lăturalnic spre şosea.

Leonie îl priveşte cercetător pe tânăr.

— Aşa dar, mâine dimineaţă la ora patru? Cam unde crezi că ar putea avea loc un duel?

Anton înalţă din umeri de-abia perceptibil.

— Ceva sigur nu prea ştiu în această privinţă, stimată doamnă barooneasă, răspunde el. Totuşi, din

informațiile pe cari le-am culeș, vă pot spune că, la vre-o jumătate de ceas depărtare de aici, se găsește așa-zisa „pădurice a castanilor". E așezată între domeniul nostru și satul Hohenbuch, într'un crâng care e prea puțin vizitat de săteni. După cum se spune, pe-acolo își aranjează cavalerii chestiunile de onoare.

— Cât timp trebue s'ajungi pe jos până la pădurice aceea? întreabă Leonie, mușcându-și buzele cu furie.

— O jumătate de ceas, — poate și trei sferturi, stimată doamnă, răspunde servitorul.

— Bine! făcu Leonie, cu hotărâre. Vei fi atent la tot ce se petrece în jurul domnului conte. Nu vei scăpa nimic din vedere. Am toate motivele să aflu orice amănunt privitor la duelul eventual. Dacă cumva, domnul conte rămâne treaz și în noaptea asta, dă-mi de știre fără să se bage 'n seamă. Voiu rămâne de veghe în odaia asta și-ți voiu deschide atunci când vei bate la ușă.

— Foarte bine, stimată doamnă baroană! spune servitorul, înclinându-se adânc

Apoi se furișează afară, în vârful picioarelor.

Baroneasa îl urmărește cu privirea.

— E cât se poate de bine că am găsit o astfel de creatură și că m'am priceput s'o plasez, în apropierea lui Eberhard. Individul ăsta îmi mai poate aduce servicii mari!

. . . . . .

Noaptea târziu se aud într'adevăr bătăi la ușa Leoniei. Dânsa tocmai se despărțise de mama ei.

Ca de-obiceiu, bătrâna doarme acuma în odaia învecinată.

Contele Eberhard, mai ieși odată călare, spre seară, și după cât se arăta, avea ceva important de vorbit cu administratorul său, care-l întovărășea; despre ce era vorba, nu se putu afla.

La înapoiere, Leonie se pricepu să aranjeze lucrurile în așa fel, încât să se întâlnească cu Eberhard. Înfățișarea lui întunecată o sperie.

— Ți s'a întâmplat ceva neplăcut? întrebă ea, cu glas tremurător.

Observase repede că Eberhard se silea să pară vesel. Dar numai cu mare greutate izbutea.

Ochii Leoniei sunt mai ageri decât își închipuise dânsul. Deoarece el răspunde doar cu ocoluri și asigurări că nu i s'a întâmplat nimic, ea renunță să mai insiste.

In mod cu totul liniștit, el își petrece seara cu dânsa și cu bătrâna baroană. Se pare chiar că dispăruseră umbrele care-i întunecau sufletul de câteva zile. Vorbește despre apropiata călătorie pe Riviera și glumește cu Leonie, ca și cum nimic de seamă nu s'ar fi petrecut între dânșii. Apoi se retrage în camera sa, spunând că are de rezolvat unele scrisori.

In clipa când gura sa atinge mâna Leoniei, pe buzele ei apare o întrebare scuurtă, hotărâtoare. Dar dânsa nu rostește nici un cuvânt.

Cunoaște prea bine îndatoririle cavalerilor nobili, pentru a ști că la un duel nu se poate renunța cu atâta ușurință. Deasemeni, nu poate anunța nici poliția, căci, chiar dacă autoritățile ar izbuti să împiedice întâlnirea celor doi adversari, silindu-i să renunțe la luptă, — duelul tot ar avea loc, ceva mai târziu și în altă parte. Și cu asta n'a făcut nimic.

Cu mare greu izbutește să ascundă față de bătrâna-i mamă teama din ce în ce mai mare ce o copleșește și iritația căreia îi căzuse pradă.

In cele din urmă bătrâna se duce la culcare și baroneasa rămâne singură în buduarul său.

In castel se făcuse liniște.

Leonie umblă neliniștită în sus și în jos, prin odaie. Tâmplele îi zvâcnesc cu putere.

Folosindu-se de toate mijloacele permise și nepermise, ea îl atrăsese la sine și-l ținea cu putere pe bărbatul acesta, pe care-l iubește cu patimă sălbatecă.

A trecut fără nici-un scrupul peste tot ce-i stătea în cale, numai ca să nu-l piardă pe dânsul.

Nu se cutremură în fața unei crime noui ce-ar trebui s'o săptuiască, dac'ar fi sigură că prin aceasta

îi va rămâne ei Eberhard, și că va deveni contesă de Hohenegge.

Primul pas primejdios pe care l-a făcut, a fost pătat de sânge. Masca-Roșie a pus capăt vieții bătrânului conte Bertram. Trebuia să se întâmple așa, căci nu exista nici-un mijloc pentru a întări poziția primejduită.

Contele Eberhard își dăruise inima sărmanei surori de caritate, Margot, și deși bătrânul bolnav o blestemase și o alungase din castel pe față, Leonie nu se putea bizui prea mult pe aceasta. Contele Eberhard ar fi căutat-o în taină pe Margot și n'ar fi avut odihnă, până când nu l-ar fi înduplecat pe tatăl său să-și dea consimțământul la căsătoria cu dânsa. Numai prin violență se putea distruge pentru totdeauna planul acesta. Masca-Roșie, vechiul ei prieten și om de încredere din Paris, se folosi de metoda lui extremă — crima — și dânsa, Leonie, aruncă pur și simplu acuzația asupra lui Margot. Totul merse bine la început, apoi, însă, pasiunea pentru Margot părea să pună din nou stăpânire pe inima tânărului conte.

Dar acuma, asta a trecut odată pentru totdeauna.

In clipa în care Leonie e pe punctul de a pleca în călătorie, în clipa în care îi surâde nădejdea să devie în curând contesă de Hohenegge, — o nouă piedică îi se pune în cale.

O bănuia de câteva zile, dar fără s'o știe în mod precis.

Nici nu cutează să-i vorbească lui Eberhard despre asta. Pe acela care cunoștea taina ei grozavă, l-a nimicit, și despre împușcătura care o speriase în ultimul moment, nu se va mai preocupa. Ceeace e sigur, e că n'a fost recunoscută.

Acuma ajunsese aproape de tot de țintă, — și o întâmplare oarbă să-i răpească pe cel atât de mult dorit?

Respirația îi devine mai repede și buzele ei murmură cuvinte neînțelese.

La ce-ar ajuta să se furișeze sus în coridor, în apartamentul lui Eberhard!

Chiar dacă s'ar arunca la picioarele sale, chiar dacă l-ar implora să-i ia piatra de pe inimă și să-i spuie dacă într'adevăr mâine 'n zorii zilei viața lui va fi primejduită, — el îi va răspunde cel mult cu câteva cuvinte de mângâiere.

Trebuie să aștepte, chiar dacă prin această așteptare ar risca să-și piardă mințile.

Mâinile ei albe, încărcate cu inele, se înfig în părul blond roșcat, ca și cum prin aceasta și-ar produce ușurare. Cu o încetineală desesperantă trec ceasurile, unul după altul. Cu un suspin nervos, Leolie se aruncă într'un fotoliu și degetele ei se cramponează de mătasea acestuia.

— De ce nu mă iubește și pe mine, ca pe ființa aceea pe care a călcat-o în picioare? izbucnește dânsa, sălbatec. — Atunci n'ar mai putea să se despartă de mine cu atâta liniște, în clipa când moartea îl pândește. Glasul i-ar fi tremurat când și-a luat rămas bun de la mine în seara asta și un cuvânt de dragoste mi-ar fi sunat la ureche. De ce să nu-l pot reține decât cu forța? Pe el, căruia îi-aș

da toată inima mea, plină de patimă sălbatecă!

De-odată, își întoarce capul, speriată.

Apoi sare în sus și-și dă la o parte părul care-i căzuse pe frunte.

Cineva bătuse în ușă.

Trebuie să fie Anton.

Dânsa deschide repede și servitorul se furișează în odaia mobilată luxos. Voalul roz din jurul lămpii, învăluie încăperea într'o lumină roșietică.

— Vorbește repede! Sunt peste măsură de enervată! O vezi doară! exclamă Leonie.

Servitorul, un tânăr de vre-o 28 ani, pare că resimte o deosebită plăcere văzând iritația de care e cuprinsă frumoasa femeie.

— Din păcate, n'am putut afla prea multe, stimată doamnă, spune el, încetișor. Domnul conte a stat până mai adineaori la birou și a sigilat câteva scrisori pe cari le-a scris. După cum am putut observa din spatele portierei, de unde spionam, scrisorile acestea au fost închise într'un sertar. N'am putut deschide biroul, căci de câteva zile încoace a pus o broască nouă, foarte complicată. Dar cuvintele pe cari mi le-a adresat contele Eberhard, confirmă ceeace v'am comunicat de-acum, înainte.

— Și cari sunt aceste cuvinte?

— Acum un ceas, domnul conte mi-a spus, că dorește să părăsească castelul la ora patru, deoarece are ceva important de rezolvat. Trebuie să-i pregătesc un costum închis și să-l trezesc la timp. Apoi mi-a dat a înțelege, să păstrez discreția desăvârșită față de ori-cine.

— Asta-i totul? scrâșni Leonie.

— Totul, stimată doamnă. — De însoțit nu-l voiu însoți, mi-a mai spus.

Baroneasa privi câteva minute în gol, și servitorul observa atent mișcările ritmice ale pieptului ei.

Apoi dânsa își dă capul pe spate, și spune pe un ton neobicinuit de rece:

— Îți mulțumesc deocamdată, Anton. Și acuma mi-ai face un serviciu prețios, dacă mi-ai pregăti

la ora trei și jumătate o trăsură, de cealaltă parte a șoselei, care să mă ducă deasemeni la „pădurice a castanilor". Lucrul nu va fi tocmai ușor—îmi dau prea bine seama — dar nu trebuie să faci nici-o economie de bani.

Ea împinge spre dânsul o pungă de mătase, prin deschizătura căreia strălucesc monede de aur.

Cei din urmă bani de buzunar pe care-i posedă; provin din furtul pe care-l săvârșise la castel.

Anton se înclină adânc și cu vocea înceată spune:

— Puteți avea deplină încredere, stimată doamnă baroneasă: la ora trei și jumătate vă așteaptă o trăsură la colțul zidului ce înconjură parcul. Voiu aduce eu la îndeplinire treaba asta, căci am făcut de-acum cunoștință cu oamenii mei de la castel.

Apoi se furișează înapoi din budoarul baronesei, iar aceasta cade zdrobită pe divanul îmbrăcat cu mătase.

Zorile se arată turburi și neguroase.

Leonie de-abia dacă închisese ochii. Se ridică de pe divan, se îmbracă în grabă și părăsește camera.

Liniște adâncă domnește în jurul ei. Coridoarele zac în semi-întuneric. Pașii sunt înăbușiți de covoarele groase.

E aproape trei și jumătate și ea nădăjduiește că trăsura făgăduită de Anton, o așteaptă la locul hotărât.

Poartă o rochie neagră și capul acoperit cu o broboadă de mătase, deasemeni neagră. Pe figura-i palidă ard doi ochi negri ca întunericul. Cu inima palpitândă se apropie de ieșirea lăturalnică și împinge ușa.

Când aerul dimineții o izbește în față, ea rămâne o clipă locului, și respiră cu nesațiu. Privește 'n sus, spre cerul cenușiu, și se gândește la ceea-ce se va 'ntâmpla, peste câteva ceasuri, când soarele va destrăma pânza de ceață.

Nici aici nu se află nimeni, care s'o observe, sau s'o urmărească.

Ferindu-şi rochia, o porneşte repede prin farba umezită de rouă. Fără să se oprească o clipă, ajunge la zidul parcului şi deschide portiţa zăbrelită.

Imediat la dreapta se află socul cel mare şi ramurile-i încărcate de frunze acoperă perspectiva drumului, care face aici o cotitură.

Colo trebuie să fie trăsura. Dacă n'o găseşte, îi va fi cu neputinţă s'ajungă la timp la „păduricea castanilor".

Deodată, se aude nechezatul unui cal. Baroana răsuflă uşurată.

Din câţiva paşi ajunge la trăsură. Un băieţan stă pe capră şi ţine hăţurile în mână. Leonie de-abia se uită la vizitiu; probabil că e vre-unul din rândaşii de la castel. El duce mâna la şapca-i albastră, şi baroana îl întreabă scurt, dacă ştie ce drum să apuce.

— Da, stimată doamnă baroană! răspunde băietanul.

— Atunci dă-i drumul şi vezi de fii atent la toate.

Spunând acestea se urcă în trăsură şi caii o pornesc imediat.

Vizitiul fusese instruit de Anton. El se abate din şosea şi trăsura apucă printr'o pădure deasă, şi după câtva timp iese în câmp deschis. După vre-o jumătate ceas se opreşte.

Leonie nu cunoaşte ţinutul. Aşteaptă, deci, ca vizitiul să coboare. Şi'ntr'adevăr, el se dă jos, deschide portiera şi spune respectuos:

— Stimată doamnă, vă aflaţi în apropierea „păduricei castanilor". Anton mi-a spus că trebuie să opresc aici, căci altfel s'ar putea ca trăsura să fie observată din partea cealaltă.

— Bine, spune Leonie şi coboară din trăsură.

Ea îşi roteşte privirea în jur şi observă un tufiş des, care acoperă cu totul trăsura, faţă de aceia cari ar veni din partea cealaltă.

In stânga începe păduricea castanilor. Nu prea sunt într'însa castani — după cum arată numele — ci se prezintă ca o pădurice sălbatecă. Poate că vreunul din baronii cari îşi avea moşia prin apropiere, înainte cu ani de zile, avea de gând să facă

dintr'însa un parc. Dar se vede treaba că i-a trecut repede pofta, şi de-aceea pădurica era acum în complectă părăsire.

Câteva poteci duceau spre interiorul ei.

Leonie îşi dă seama că se va descurca uşor aici, de-aceea spune vizitiului, pe ton poruncitor:

— Rămâi pe lângă cai şi nu te mişca din loc. Să nu-ţi pese de nimic din ce vei auzi. La momentul potrivit, vei primi indicaţiile necesare.

Spunând acestea face stânga împrejur şi o por-

neşte repede pe una din potecile ce duc în interiorul pădurii.

Nu se aude decât ciripitul păsărelelor din crengile copacilor. Picioarele ei calcă iarba acoperită de rouă.

Dintr'un tufiş se iveşte o căprioară tânără şi. goneşte deacurmezişul luminişului.

Leonie îşi priveşte ceasornicul. E ora patru şi ceva, — deci, mai este timp.

Dac'ar ştii numai unde se află locul pe care a-vea să se desfăşoare drama din dimineaţa aceasta!

După oare-cari cercetări se opreşte la margi-nea unui luminiş care, după toate aparenţele, pare creeat special pentru o ieşire pe teren. Câteva trun-chiuri retezate, cari se află acolo, mărturisesc că de curând fuseseră tăiaţi nişte arbori aici.

Iarba e scurtă şi presărată cu flori sălbatece. Soarele nu s'arată încă; cerul s'a luminat puţin, dar în atmosferă pluteşte încă negura albăstrie a nopţii.

Leonie resimte fiori de frig şi-şi strânge şalul pe umeri.

Marginea luminişului e formată din copăcei deşi, cari oferă o ascunzătoare minunată la caz de nevoie.

In liniştea înconjurătoare se aude, de-odată, o plesnitură de biciu.

Baroneasa tresare şi se furişează repede în spa-tele unui copăcel. In faţa ei se face o poteacă, care duce în interiorul păduricei. Şoseaua trebuie să fie de partea opusă. De-acolo venea şi plesnitura de biciu. Peste puţin se aud şi glasuri nelămurite. Câţiva bărbaţi par a se apropia.

Deoarece ştie acuma dincotro vin dânşii, ea se furişează repede în spatele copăcelului stufos, care o ascunde cu totul de privirile nouilor-sosiţi. In schimb, ea poate vedea foarte bine ceea-ce se petrece în luminiş.

Acolo îşi fac apariţia în clipa aceasta trei băr-baţi. In spatele lor vine un al patrulea. După cât s'arată, un servitor, ducând în spinare două lăzi.

Bărbaţii păşesc în luminiş şi privesc în je-rul lor.

— Suntem cei dintâi pe teren, spune unul din ei.

Acesta e Erwin von Bergen. Baroneasa l-a re-cunoscut imediat şi tâmplele au început să-i bată cu putere. E sigur că în dosul acestei chestiuni stă aceeaşi Margot.

Ce să'nsemneze toate astea? Oare e sortită să stea necontenit sub ameninţarea stafiei acestei făp-turi? După cât ştie dânsa, fosta soră de caritate fu-sese făcută nevătămătoare. Masca-Roşie îi scrisese.

e drept, numai câteva cuvinte, cari sunau oare-cum misterios, dar dânsa credea că pricepe cu atât mai mult conținutul scrisorii.

„Nu trebuie să te mai temi de Margot". Asta era totul ce-i comunicase Rammont cu câteva zile înainte. El o avea doar în puterea sa în palatul Bergen, și pentru un om ca Masca-Roșie, o viață de om care-l stânjenea, nu avea prea mare preț.

Ce să'nsemneze atunci duelul acesta, în care aveau să-și stea față'n față contele Eberhard și tânărul baron Bergen?

Zadarnic își spărgea Leonie capul, căci nu era în stare să ghicească adevărul. Ce s'a petrecut între cei doi, nu știe dânsa.

Cei doi însoțitori ai baronului, îmbrăcați în haine negre, elegante, păsesc încet prin luminiș.

Trec aproape de tot de ascunzătoarea unde se află Leonie, dar nici-unul din ei nu bănuiește că sunt urmăriți de ochii arzători ai baronesei.

La un semn al lui Erwin von Bergen, servitorul cu cele două lăzi se așează pe unul din trunchiurile retezate.

Un sfert de ceas se scurge în tăcere.

Deodată, se aude un sgomot ușor.

Leonie își încordează privirea și ochii ei sfredelesc întunericul potecei din față.

Acolo se mișcă ceva și acuma ea își duce amândouă mâinile la pieptul ce-i bate să se spargă.

Contele Eberhard de Hohenegge își face apariția. E însoțit, deasemeni, de doi bărbați.

Primii sosiți se întorc și urmează un salut rece.

Toată scena aceasta are ceva apăsător, misterios într'însa.

In vreme ce cei doi adversari se plimbă tăcuți încolo și 'ncoace, fiecare în altă direcție, martorii discută între dânșii cu voce înceată.

Urechea baroanei prinde doar câteva cuvinte. Dar acestea sunt îndestulătoare pentru a afla condițiile duelului: distanța cincisprezece pași, foc în avans.

După ce martorii au terminat discuția, unul din ei — un bărbat mai în vârstă — se'ndepărtează

până la trunchiul pe care au fost așezate lăzile, și o deschide pe cea mai mare.

Cuprinsă de spaimă, baroana vede un număr de instrumente chirurgicale și câteva pachete cu vată.

Toți bărbații și-au scos pălăriile.

Acuma martorii se alătură celor doi adversari. Ținta este indicată cu ajutorul unei batiste și cei cincisprezece pași sunt măsurați.

Cu asta, preparativele sunt terminate.

Se fac propuneri de împăcare — după cum e obiceiul — dar atât baronul Bergen, cât și Eberhard refuză cu hotărîre.

Leonie stă în linie dreaptă în fața lui Erwin von Bergen. El nu are nici cea mai mică bănuială că cineva se ascunde în tufiș.

La câțiva pași de dânsa, întors cu spatele, stă Eberhard. Cu câteva clipe înainte, avusese prilejul să-i privească fața. El pare complect liniștit și stăpân pe sine. O pătoare ușoară îi acoperă chipul. Cu mâna sigură ia pistolul ales, pe care îl întinde unul din martori. Ținând cu dreapta în jos arma ucigătoare, el așteaptă comanda secundanților.

Cu totul altfel stau lucrurile cu baronul Erwin de Bergen. Figura-i palidă e mărturia unei nopți nedormite. În jurul ochilor săi se desenează cearcăne vinete și buzele-i tremură, în vreme ce șoptește cuvinte neînțelese. Apucă în grabă arma ce și-o alesese și pare nerăbdător să tragă odată.

Între cei doi adversari, la distanță egală, se află batista.

La cererea martorilor ei se așează spate în spate. Fiecare ține pistolul în mâna dreaptă.

— Domnii mei — rostește unul din martori, cu glas puternic — voiu număra acuma până la trei. Când voiu spune unu, începeți să măsurați distanța, la doi, veți trebui să fi ajuns la punctul unde se află o a doua batistă, și la comanda trei, trageți!

Urmează o pauză scurtă.

Stăpânită de o iritație de nedescris, baroana apucă cu înfrigurare o ramură care-i vine la 'nde-

mână și de pe buzele-i întredeschise e gata să scape un țipăt. De-abia se mai poate reține, căci în clipa următoare, unul din cei doi bărbați va fi mort. Dacă acesta va fi Eberhard, atunci și dânsa e pierdută și tot jocul ei primejdios a fost zadarnic.

Dar înainte de a putea lua o hotărîre, se aude glasul puternic al secundantului:

— Unul — doi — trei — foc!

Cei doi adversari se'ndepărtează repede unul de altul, până la locul indicat. La comanda: trei, ei se'ntorc cu iuțeala fulgerului și când se aude cuvântul „foc!", cele două pistoale și-au și slobozit gloanțele.

Rezultatul a fost surprinzător din cale afară. Nici Erwin de Bergen, nici contele Eberhard, n'au fost atinși. Dar un țipăt puternic străbătu aerul, amestecându-se cu ecoul celor două împușcături. Nimeni nu știa ce se'ntâmplase. Înspăimântați, secundanții alergară spre locul de unde porni țipătul.

Atunci ramurile se dădură la o parte în spatele contelui Eberhard și o făptură femeiască dădu buzna în luminiș.

Contele se întoarce, surprins, și de pe buzele sale scapă o exclamație:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Leonie, cum ai ajuns aici?

Dar în aceeași clipă el vede cum femeia se clatină, mâinile ei caută un sprijin...

Cu un suspin adânc, Leonie se prăbușește în iarba umedă.

Cei de față rămân în nedumerire. Până și Erwin de Bergen aruncă pistolul din mână și dă fuga în spre grup.

Eberhard îngenunchiază lângă femeia căzută și încearcă s'o ridice.

— Ce s'a întâmplat? Cum a ajuns aici, doamna? întreabă martorii.

Cereți mâine numărul 39 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IO. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Domnii mei — răspunde contele, cu glas tremurător — nu vă pot da nici-o lămurire cu privire la prezența acestei nenorocite. După cum văd, a fost atinsă de glonțele adversarului meu. E logodnica mea, baroana de Brissac. Dacă vreți să faceți o operă caritabilă, domnule doctor, atunci vă rog să examinați rana!

Medicul își scoate imediat haina și cere servitorului să-i aducă trusa cu instrumente. In clipa aceasta, baroana deschide ochii. Privirea ei o întâlnește pe aceea a lui Eberhard, care o ține strâns în brațele sale.

— Leonie! strigă el, cu emoție sfâșietoare în glas, — ce vroiai să faci, Leonie?

Buzele ei se mișcă, șoptind de-abia auzit:

— Vroiam să te salvez, Eberhard! Am bănuit că viața ta e primejduită și socoteam mai nimerit s'o dau pe-a mea în locul ei. Rămâi cu bine, rămâi cu bine! Ce dulce e moartea în brațele tale!

Când medicul se apleacă asupra ei, capul Leoniei cade pe spate. — Leșinase.

Emoționați, cei de față se dau înapoi.

In asemenea împrejurări, duelul nu mai poate continua.

Ca sub efectul unui duș rece, Erwin de Bergen își revine.

— Regret din adâncul sufletului întâmplarea aceasta nenorocită, spune el cu voce mișcată, adresându-se contelui. Domnii vor fi, desigur, de acord, cu hotărârea mea de a mă întoarce acasă.

Ceilalți aprobară cu o mișcare din cap.

După câteva minute, Erwin, însoțit de martorii săi, a părăsit luminișul, întorcându-se la Berlin.

Leonie de Brissac e dusă apoi la trăsura, care o pornește încet spre castelul Hohenegge.

In clipa aceasta soarele răsare maiestuos și razele-i aurii se'ntind ca o pânză uriașă deasupra ținutului. Ultimele fâșii de negură se pierd în depărtare. Colo, îndărătul unei ridicături de pământ, strălucește ca argintul iarba umedă a unui cimitir de sat.

CAPITOLUL 53

Un atentat cu dinamită

In biroul central al poliției din W. domnește mare înfrigurare în dimineața aceasta.

Tocmai sosise o telegramă.

Telefoanele și soneriile electrice de alarmă sună necontenit.

Nu trebuie pierdută nici-o clipă. Cei mai capabili polițiști trebuie să se scoale din paturile lor, s'o pornească la lucru.

Telegrama are cuprinsul următor:

„Masca-Roșie a fost plasat de mine într'un compartiment al acceleratului de noapte, care sosește la W. la ora patru și douăzeci de minute. Il supraveghiez pe criminal în vagonul al cincilea de la mașină. Gara trebuie să fie împresurată din toate părțile. — Ochiu-de-Pisică".

Nu-i de mirare, deci, că vestea aceasta emoționase atât de mult pe polițiștii din W. Se cunoștea în amănunt de ce truc ingenios se folosise la Berlin „regele criminalilor", dându-se drept mort și lăsându-se înmormântat, pentru ca apoi să se facă nevăzut în timpul nopții.

Dar după puțin timp, vestitul Sherlock Holmes german — Ochiu-de-pisică — puse din nou mâna pe criminalul acesta atât de iscusit, și-l însoțea acuma în trenul accelerat.

Faptul că detectivul cerea ca gara să fie împresurată, dovedea cât de primejdios și cutezător îl socotea dânsul pe Masca-Roșie. — Prefectul poliției din W. fu imediat înștiințat și după puțin timp el sosi în mașină la prefectură. Cu aceeași grabă înfrigurată se dau ultimele dispoziții și cu o jumătate de ceas înainte de sosirea trenului anunțat, șase puncte diferite din interiorul și din jurul gării din W. sunt ocupate de poliție.

Prefectul în persoană, împreună cu câțiva comisari, așteaptă pe peron, pentru a-l lua în primire pe criminal.

Dar nu numai poliția primise telegrama. În acelaș timp, un curier de noapte bate la ușa unei case vechi și dărăpănate, dintr'o străduță îngustă a orașului W.

Strada aceasta face parte din cartierul vechiu al orașului, unde nu se văd magazine luxoase, și nici fațade de marmoră, ca în celelalte părți ale orașului.

Curierul trebuie să bată mult la ușă, până ca să i se răspundă dinăuntru.

În coridorul murdar își face apariția o femeie bătrână, în zdrențe. Ea ține în mână o lampă cu petrol, care filează, și ochii-i vii, șireți cercetează bănuitor pe bărbat.

— Ce vrei d-ta la o oră atât de matinală? întreabă ea, morocănoasă, scoțându-și la iveală dantura stricată.

— O telegramă urgentă. — răspunde curierul. — locuiește aici d-na Werner?

— Da, eu sunt! răspunde femela.

Omul îi întinde telegrama, apoi se retrage.

Ușa casei dărăpănate se închide cu sgomot.

Acuma, trupul încovoiat al bătrânei se îndreaptă ca prin farmec.

Cu o iuțeală surprinzătoare aleargă dealungul coridorului până la capătul lui, și de acolo coboară o scară dărăpănată de pivniță.

Aici jos, locul are o înfățișare și mai sinistră decât în coridorul de sus. Pare o cavernă de banditi, umplută cu tot soiul de vechituri și bulendre.

Bătrâna pune pe o ladă lampa fumegândă și desface telegrama. Într'o clipă a parcurs cu privirea conținutul, apoi dă buzna spre soba ruginită din ungher.

Alături atârnă o grămadă de rochii zdrențuite, pe cari ea le dă la o parte, repede.

Deodată, îi dă ceva în gând; aleargă înapoi spre intrarea pivniței și zăvorește ușa, ca să nu fie surprinsă de cineva. Apoi se reîntoarce la sobă.

Dedesubtul rochiilor se arată o ușă îngustă. De-

getele osoase ale bătrânei bat de câteva ori în tăblie, în mod caracteristic.

Nu trece mult şi se aude un zăvor tras pe dinăuntru, şi, luminat de lumina murdară a lămpii, se iveşte chipul lui... Joe, omul de încredere al Măştii-roşii.

— La dracu! Ce s'a întâmplat? mormăie omul. Nici de dormit nu ne laşi? Sau poate s'a arătat vre-un poliţist prin apropiere?

— Citeşte telegrama asta! răspunde doar bătrâna.

Joe i-o ia repede din mână şi se 'ndreaptă spre lumină.

— Fereastra care dă în stradă e acoperită, — nu? întreabă el, cu nervozitate.

— Nici-o grijă — răspunde vrăjitoarea. Ştiu eu doar ce am de făcut.

Joe parcurge depeşa şi chipul său se însufleţeşte. Nu mai pare deloc adormit acuma. Mototoleşte hârtia în mână, se 'ndreaptă spre sobă şi o aprinde. Apoi se întoarce grăbit în încăperea pe care o părăsise cu o clipă înainte.

— Sculaţi! Avem de lucru. Masca-Roşie dă alarma! strigă dânsul.

Imediat se face lumină înăuntru.

E o încăpere asemănătoare cu o pivniţă, cu o singură fereastră care dă spre stradă. Fereastra aceasta e bătută cu câteva scânduri groase.

Câteva paturi de fier şi un mobilier foarte primitiv e tot ce se poate vedea aici.

Joe aprinsese lampa din perete, şi în vreme ce se îmbrăca repede, vre-o cinci indivizi sar din paturile lor.

— Ce s'a întâmplat? — Cine ne ameninţă? — Ce avem de făcut? — se aude un amestec de glasuri.

Joe face un semn bătrânei care stă la intrare şi ciuleşte urechile în toate părţile.

— Fiţi atenţi la cele ce vă voiu spune! se adresează el apoi băieţilor. N'avem nici-o clipă de pierdut, căci e vorba să dăm o lovitură îndrăzneaţă, cu mână energică şi repede. Masca-Roşie soseşte aci cam peste vre-un ceas. A fost închis în comparti-

mentul mizerabilului acela de Ochiu-de-Pisică, și probabil că poliția din W. a împresurat de-acum gara, ca să facă o primire demnă stăpânului nostru. Dar Masca-Roșie trebuie să fie eliberat!

Băieții, niște vlăjgani în toată regula, privesc aiuriți la acela care le vorbește.

— Frumos ai grăit! spune unul din ei. Ași fi, însă, curios să știu, cum s'ar putea face asta? Vrei să-ți pui propria ta piele în joc în afacerea asta?

Joe îi aruncă o privire disprețuitoare.

— Firește că o voiu face! spune el apoi. Dar lăsați vorba! Când Masca-Roșie poruncește ceva, trebuie adus la îndeplinire. Asta s'o știți, chiar dacă sunteți numai recruți printre noi. Șovăială nu există. Primul care se arată las, e dat de-oparte! Țineți bine minte asta!

Băieții murmurară cuvinte neînțelese dar apoi se face iar tăcere, când Joe urmează să dea dispozițiunile.

— Ascultă 'ncoa, bătrânico, se adresează el femeii, care stă d'epază la intrare. Peste un sfert de ceas am nevoie de șease uniforme de slujbași de cale ferată. Pentru băieții ăștia cinci de aici, e deajuns ceva haine vechi și murdare. Dar de șepci cu insignele feroviare au nevoie absolută. Pentru mine, caută o haină ceva mai bună cu nasturi lucitori și șapca respectivă. Dar mai am nevoie de ceva: trebuie să-mi faci rost de un disc dintr'acelea de metal, cu care dă semnale cantonierul. Nu căuta să scapi de însărcinarea asta, spunându-mi că lucrul nu e cu putință.... Știu că stai în legătură cu bătrânul negustor Moses, care locuește alături. Tâlharul ăsta are tot felul de haine în prăvălia lui, și ne va furniza cele trebuincioase. Franz te va însoți și va căra lucrurile încoace. Grăbește-te! In douăzeci de minute trebuie să fie totul aici! De un sfert de ceas avem nevoie până în dosul gării, astfel că ne rămâne prea puțin timp pentru lucrul principal.

— Și ce se va 'ntâmpla apoi? întreabă cei cinci băieți, într'un singur glas.

— Rămâneți în așteptare și faceți numai ceeace vă poruncesc eu! răspunde Joe, scurt.

Bătrâna femeie vrea să se împotrivească, ca și cum Joe ar fi protins de la dânsa ceva imposibil, dar încă înainte de a deschide gura, omul de încredere al regelui criminalilor o apucă de umeri și ochii ei îngroziți văd țeava unei revolver îndreptată asupră-i.

— Dacă nu faci imediat ceeace am spus, atunci închei socotelile cu tine! strigă dânsul.

Muiată cu desăvârșire, bătrâna vrăjitoare o pornește din loc, urmată de tânărul Franz.

Și într'adevăr, nu durează nici-un sfert de ceas și hainele cerute au și sosit.

Bătrâna Werner, bătuse doar la o ușă ascunsă, și imediat îi deschise telalul Moses. El cunoștea tot atât de bine ca și dânsa numele de Mască-Roșie, care avea în toate orașele principale legăturile lui secrete. Dacă se 'ntâmpla vre-odată să aibă nevoie de ajutor în orașul respectiv, trebuia să-l și capete imediat. Răsplata era și ea în raport cu treaba făcută, ceeace știau destul de bine oamenii.

Joe izbuti să ajungă înainte la W., și aici se ascunse în casa veche a doamnei Werner, împreună cu cinci tovarăși de-ai săi, cărora le dădu instrucțiunile necesare. Făcuse asta în urma unui ordin primit dela stăpânul său, Masca-Roșie.

Dacă Rammont izbutea să ajungă la W. atunci totul era bine, și de-aici vroiau să treacă imediat frontiera, în deghizamente ingenioase.

Dacă, însă, survenea ceva neprevăzut, era de ajuns o telegramă pe adresa doamnei Werner, pentru a lua măsurile de rigoare.

După un sfert de ceas, cei cinci banditi părăsiră câte unul casa din străduța îngustă.

Pornesc în direcții diferite, dar se găsesc iar laolaltă în dosul unui gard de scânduri din apropierea gării.

— Acuma fiți atenți! le porunci Joe, care purta uniformă de cantonier. Vedeți de aici viaductul acela care se profilează în lumina zorilor. Cam la cincizeci de metri de pod, sunt cele dintâi macazuri. Câmpia este netedă de ambele părți și po-

vârnișul foarte puțin înclinat. Cine are lada pe care am poruncit s'o luați cu voi?

— Aici este, răspunse unul din cei cinci.

— Bine! făcu Joe. Aveți la îndemână uneltele. Acuma, pe lucru! Să nu vă pese de vreun ochiu curios! Sub conducerea mea, puteți lucra în voie la șină. Ceeace aveți de făcut, v'am explicat de acum acasă.

Mica trupă se pune în mișcare în spre viaduct. Înfățișarea oamenilor nu dă nimic de bănuit. Lucrătorii cu cari se întâlnesc, le adresează saluturi scurte. Pe o cărăruie îngustă, cei șase oameni urcă povârnișul și după o scurtă orientare Joe le indică câteva locuri, unde trebuie să lucreze cu uneltele lor.

La o mică depărtare de dânșii, sta Joe, liniștit și cu mâinile la spate.

Chiar dacă „lucrătorii" ar fi observați din gara, care se află în apropiere, nimeni nu va bănui ceva. Un tren se apropie cu viteză. Conform regulamentului, Joe face un semn și oamenii se dau imediat înlături.

O parte din lucru pare să fie terminată de-acum.

— Încă cincisprezece minute! spune Joe.

Aduceți lada, dar fiți cu băgare de seamă, căci altfel ne sboară oasele prin aer.

O ladă neagră e adusă din josul povârnișului.

Cheia o are Joe. El deschide lada și cu multă atențiune scoate dinăuntru câteva obiecte de formă lungăreață, pe cari le aduce aproape de sine. Apoi face un semn oamenilor săi.

— Gata! spune dânsul. Peste zece minute trenul își va face apariția colo, în spatele păduricei. Acuma vă puteți căra. Restul îl veți afla pe calea știută. Tu, Franz, știi ce ai de făcut!

— Da, răspunse cel denumit Franz, și împreună cu tovarășii săi o pornește dealungul terasamentului. Când ajung sub viaduct, se despart.

Joe își căută o ascunzătoare potrivită prin apropiere. Nu trece mult și o și găsește. O ridicătură mică de pământ, — destul de îndepărtată de locul unde așezase explosibilele — cu ceva mărăcinișuri

pe dânsa, serveşte de ascunzătoare falşului canfonier. De acolo nu-l poate observa nimeni; el, însă poate vedea totul ce se petrece în spatele lui.

In timpul acesta, Franz scoate afară dintr'o curte o trăsură, la care e înhămat un cal. Ducând calul de căpăstru se 'ndreaptă spre viaduct. Acolo s'aşează pe capră şi rămâne în aşteptare.

Cele zece minute se scurg uşor.

Dinspre gară se pot observa acuma semnalele. Macazurile sunt făcute şi acceleratul are intrarea liberă.

Joe clatină din cap, cu sânge rece. El ştie bine ce se va 'ntâmpla acuma. De pe chipul său dispare orice zâmbet. Işi strânge dinţii cu putere.

O împrejurare nenorocită şi Masca-Roşie cu însoţitorii săi zboară în aer.

Dar când e vorba să câştige partida, Hector Rammont joacă cea mai periculoasă cartă şi întotdeauna norocul îl favorizează.

Din depărtare se aude un fluerat lung, ascuţit, Ca un şarpe uriaş, monstrul de fier se târăşte pe după colţul pădurii. Locomotiva gâfâie atât de tare, încât o auzi de la distanţă. Felinarele sunt încă aprinse, şi par nişte ochi de foc. Fumul se înalţă pe coşul negru, formând figuri fantastice în aer.

Joe ţine ochii larg deschişi. Nu-şi poate lua privirea de la locomotiva acceleratului. Creerul lui lucrează cu iuţeala fulgerului.

Maşina a ajuns acum la viaduct şi cu bubuituri de tunet vagoanele se rostogolesc deasupră-i.

Incă douăzeci — zece — cinci paşi...

Joe îşi dă capul pe spate, strânge palmele şi un sunet năgusit scapă de pe buzele sale.

Ceva groaznic, înfiorător, s'a petrecut în clipa aceasta.

Uriaşa locomotivă a trenului accelerat se ridică, de parcă s'ar fi deschis iadul sub dânsa. Din toate părţile ţâşneşte fum, aburi şi foc. O detunătură grozavă, de parcă toată lumea ar sta să se prăbuşească, sparge văzduhul.

Semnalul de alarmă, pe care maşinistul l-a pus

în funcțiune, în ultima clipă, țipă sinistru, fără să mai poată fi oprit, cîci bietul mecanic, aruncat ca o săgeată, zace de-acum pe terasamentul liniei.

Locomotiva se clatină, se apleacă într'o parte și se afundă adânc în pământ.

Ca niște șerpi întărâtați prea mult, șinele rupte în bucăți sar în aer și rămân cătva timp nemișcate.

Cartușele de dinamită și-au îndeplinit opera, Cele două vagoane de după mașină se încalecă și se sfărâmă cu un zgomot infernal.

Ușî și ferestre sar în toate părțile, bucăți de geam sunt purtate până la movilița pe care Joe s'a ridicat acum în picioare. In momentul acesta nu mai e nici-o primejdie pentru dânsul. Nimeni nu-l va bănui cu ceva și nu va găsi suspectă prezența lui aici.

Al treilea vagon se clatină și el, alunecând în josul povârnișului.

Al cincilea, însă, rămâne neatins pe șine.

Un zâmbet de triumf scapă de pe buzele lui Joe.

— Calculul meu a ieșit la milimetru, murmură

dânsul. Geamurile au fost sparte, osia ruptă, dar vagonul cu Masca-Roşie e nevătămat. Acuma vom vedea ce va mai fi.

Totul se petrecuse într'o singură clipă. Catastrofa venise în mod atât de neaşteptat, încât nimeni nu era pregătit pentru dânsa.

Din gară se aude fluieratul sirenei de alarmă şi după o clipă de tăcere sinistră, aerul e străbătut de un ţipăt pornit din sute de piepturi. Sub dărâmăturile vagoanelor distruse zac călătorii şi vaietele lor umplu tot ţinutul înconjurător.

Dinspre gară vin dealungul liniei cărduri de oameni. Catastrofa fusese observată şi sosesc în ajutor.

. . . . . .

După cum ştim, Ochiu-de-Pisică stătea în compartiment în faţa lui Mască-Roşie, şi, deoarece trenul era gata să intre în staţie, el nu vedea cum prizonierul său va fi în stare să-i scape din mână.

De-odată îşi întrerupse şirul gândurilor, auzi un zgomot infernal, se simţi apucat, parcă, de mâini nevăzute şi aruncat în sus cu o putere fantastică. Ca un fulger străbătu prin mintea lui gândul:

„Am dat peste o mină de dinamită şi sărim în aer".

Privirea lui fixă întâlni faţa lui Mască-Roşie. Rammont fusese şi dânsul ridicat de pe locul său şi svârlit deacurmezişul prin compartiment. Dar el pare să fi fost pregătit pentru asta; el recade pe perne, în aşa fel că nu avusese de suferit nimic.

In clipa în care Hartenberg se izbise de peretele compartimentului, ale cărui geamuri se prefac în ţăndări, el îşi dă seama, că afacerea asta e opera Măştii-Roşii. N'are vreme să-şi bată capul prea mult cu lămurirea cazului, totul se roteşte în vârtej nebun prin mintea sa, dar mâna-i dreaptă ţine strâns revolverul îndreptat spre Rammont, şi glontele porneşte...

Cel puţin să nu triumfe ticălosul, rămânând în viaţă.

Şi imediat, Hartenberg îşi pierde cunoştinţa. Ii

se întunecă înaintea ochilor şi fără să-şi dea seama, trupul său se prăbuşeşte între cele două banchete ale compartimentului.

Acuma nu mai poate fi vătămător şi Masca-Roşie poate însemna un nou succes pe răboj. De fapt, nu se poate încă ţine pe picioare, dar îşi dă seama că vagonul a rămas intact, în vreme ce cele dinainte zac distruse pe terasament.

Se apleacă asupra trupului neînsufleţit al lui Hartenberg şi-i smulge barba şi peruca albă. Îşi pune repede peruca şi vără barba în buzunar. Privirea lui cade pe revolverul încărcat al detectivului. Degetele acestuia strâng ca într'un cleşte mânerul, dar Masca-Roşie, izbuteşte, totuşi, să-i smulgă arma.

Un gând demonic pune stăpânire pe mintea lui: cu un singur glonte poate pune capăt vieţii îndârjitului său duşman. El ştie prea bine că e tatăl Alicei, care, la câţiva paşi doar mai încolo, aşteaptă cuprinsă de o spaimă sălbatecă sau poate e şi dânsa leşinată. Dar Hector Rammont e un om practic şi nu se lasă influenţat de sentimentalism.

Aruncă o privire repede în jurul său. Afară, pe coridor, oamenii dau buzna, cuprinşi de panică. Toţi ţipă, de parcă şi-ar fi ieşit din minţi. Atunci lipeşte ţeava revolverului de tâmpla lui Hartenberg şi apasă cocoşul.

La naiba! Arma nu funcţionează. Începe s'o examineze cu atenţiune, dar în spatele său se deschide o uşă şi auzul lui e izbit de un strigăt sălbatec:

— Vagonul ia foc! Afară, afară!

In acelaşi timp, Rammont se simte apucat de umeri şi e împins laolaltă cu ceilalţi călători, pe coridorul îngust.

In compartimentul din faţă o zăreşte pe Alice, cu chipul palid, ochii măriţi de groază, cu mâinile întinse în gol.

In trecere, el o apucă şi o trage după dânsul. Ea nu e leşinată. Il recunoaşte chiar, dar din gâtlejul ei scapă doar un sunet uşor.

Rammont o trage afară, la aer, şi când dânsa

cade leşinată de groază, auzind ţipetele de ajutor ale năniţiilor, — el o ridică pe braţe şi porneşte cu ea spre viaduct. Acolo aşteaptă trăsura, cu Franz pe capră. Acesta aude şi dânsul strigătele de la locul catastrofei, vede oamenii îmbulzindu-se, dar el ştie că n'are voie să se mişte de-aici.

In aceeaşi clipă când Masca-Roşie o aşează pe Alice în trăsură, soseşte în goană un cantonier de cale ferată. Dintr'o singură mişcare e şi dânsul în trăsură. Biciul loveşte spatele cailor, şi trăsura o porneşte din loc. Nimănui nu-i dădu în gând să urmărească pe fugari, căci catastrofa grozavă le răpise tuturor minţile.

Zadarnic aşteaptă poliţiştii sosirea Măştii-Roşii. Acuma aleargă cu toţii în grabă spre locul sinistrului.

Din toate părţile se aud strigăte de ajutor.

Prefectul poliţiei dă ordine scurte şi hotărâte oamenilor săi.

— Dacă Masca-Roşie se afla în primele vagoane — spune el — atunci e sub dărâmături şi chiar dacă mai trăeşte, nu ne va putea scăpa. Să împresurăm celelalte vagoane şi să cercetăm fiecare compartiment în parte.

Când urcă scara vagonului al cincilea, care era încă în bună stare, — de sub viaduct porneşte tocmai trăsura în care se află Masca-Roşie şi ceilalţi.

Ochiu-de-Pisică rămâne numai puţină vreme în nesimţire. Se pare că voinţa acestui om e atât de puternică, încât învinge până şi leşinul.

Acuma deschide ochii şi mâinile sale se sprijină de podea, căutând să se ridice. In clipa aceasta aude glasul prefectului de poliţie. Il cunoaşte bine pe acesta, şi, ca magnetizat, se ridică în şezut.

— Excelenţă! îngână el, şi-şi trece mâna prin părul vâlvoiu, căutând peruca.... Eu sunt.... Ochiu-de-Pisică.

Compartimentul e înundat de poliţişti şi aceştia ajută detectivului să se ridice.

— Unde-i Masca-Roşie? întreabă HartenBerg, căci îşi dăduse de-acum seama că se află singur.

Prefectul îl priveşte întunecat:

— L-ai avut aici cu d-ta, nu-i așa?

— Da, aici a fost, și l-am ținut în șah cu revolverul. Doar câteva clipe și l-așî fi trimis pe lumea cealaltă. Dar diavolul mi-a rânjit în față, profetizându-mi că-l voiu scăpa iarăși din mână.

Prefectul răspunde cu glas cam aspru.

— Imi pare rău, dar trebuie să-ți comunic că n'am văzut nici-o urmă a ticălosului. Se pare că individul ăsta e într'adevăr în legătură cu diavolul. Crezi că are vre-un amestec în catastrofa asta?

— Da, Excelență, sunt ferm convins chiar, răspunse Hartenberg.

— Dar trebuia să se aștepte că va fi și el distrus?

Ochiu-de-Pisică, care-și învinge cu greu slăbiciunea, privește afară, pe fereastră.

— Excelență, el știa că numai primele trei sau patru vagoane vor fi distruse; al cincilea, în care ne aflam noi amândoi, a rămas în picioare. Se putea aștepta pe bună dreptate, că izbitura ne va arunca spre tavan; dânsul era pregătit pentru asta, — eu, însă, nu... Și astfel, individul a înregistrat încă un succes.

Prefectul stă năuc în fața detectivului.

— Cu toate acestea, tot nu pricep încă — spune el. L-ai surprins în tren și d-ta însuți ai trimis telegrama astă noapte. Cum se explică atunci că el a putut lucra mai repede ca d-ta?

O clipă, Hartenberg privește întunecat în jos, apoi murmură:

— Există o singură explicație, Excelență: Masca-Roșie avea vre-un complice în tren, care sedea în alt compartiment, și care a urmărit toate mișcările mele. Desigur că acest complice a expediat și el o telegramă, în acelaș timp cu mine.

— Dar către cine? întrebă prefectul poliției.

— Asta n'o știu deocamdată — răspunde Ochiu-de-Pisică — dar bănuiesc că se află în orașul acesta oameni, cari nu așteaptă decât ordinele venite de la Masca-Roșie.

Că lucrează cu îndemânare și merg la sigur, ne-o dovedește grozava catastrofă.

Prefectul poliției se dă îndărăt cu un pas, pumnii i se strâng și chipu-i devine palid.

— Omul ăsta e în legătură cu diavolul, vă rog să mă credeți! scrâșnește el..

— Și chiar dac'ar fi așa — răspunde Hartenberg — eu tot voiu continua lupta cu dânsul.

CAPITOLUL 54.

La „Kempinski"

Din Alexanderplatz 1) mergi doar câteva minute dealungul străzii Prenzlauer și ajungi într'un cartier al metropolei, pe care unii nu-l prea cunosc. Câteva străzi paralele formează așa-zisul „cartier al mizeriei". Câteva posturi duble de polițiști stau la intrarea străduțelor vechi și strâmte.

In strada Kanonier se află un număr de restaurante cunoscute, cu personal femenin. Semnul caracteristic, felinarul roșu sau albastru deasupra intrării, nu lipsește nicăieri. In cea mai mare parte, localurile acestea sunt obligate de poliție să închidă la ora unsprezece seara, dar unele din ele țin deschis până dimineața.

In apropiere se află și restaurantul „La Împărăteasa Saharei". O scară exterioară, duce în încăperile de sus. O pianină electrică face un zgomot infernal servind publicului ultimele dansuri și melodii ale teatrului „Metropol".

Vizitatorii acestui local aparțin celor mai felurite clase sociale. Se văd printre ei tineri cu fețele supte cărora vițiul le-a pus pecetea pe chip. Cu părul răvășit pe frunte, cu pălăria de fetru dată pe ceafă — pentrucă așa cere moda — ei constitue

1) Piață în inima Berlinului și în același timp centrul geometric al marelui oraș.

Cereți mâine numărul 40 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I. Calea Victoriei 5.

tipul perfect al tinerilor decăzuți. Sunt și femei, după cum lesne vă închipuiți. Dar e destul să le privești în față sau să le observi îmbrăcămintea lipsită de gust, pentru ca să-ți dai seama ce fel de femei sunt.

Într'una din încăperile localului e mare tămbălău în seara asta. O mică societate stă la o masă, a cărei față e pătată cu cele mai felurite calități de bere sau vin.

E aproape de miezul nopții și cheflii noștri sunt într'o dispoziție cum nici nu se poate mai bună. În fruntea lor stă unul pe care-l cunoaștem de-acum din alt loc. E Hermann Erbach, care și-a pus la bătaie cele trei mii de mărci luate de la moștenitoarea lui Grosser, cheltuuind cea mai mare parte dintr'înșii în tovărășia proxeneților și cocotelor.

El fusese pe vremuri unul din cei mai vestiți și bine plătiți călăreți de circ, dar în ultimul timp căzuse din treaptă 'n treaptă. Acuma, chiar dac'ar avea dorința să primească un angajament undeva, n'ar fi în stare să călărească nici măcar cinci minute într'un manej. Mușchii săi și-au pierdut tăria și elasticitatea și nici-un cal nu l-ar mai purta în spinare pe „Monsieur Charey". Afară de asta nici nu mai are plăcere pentru meseria de altădată.

După părerea lui, îi stătea la dispoziție un nesecat izvor de bogăție, fără să fie nevoit să miște un singur deget. Avusese doar o ideie minunată, căsătorindu-se cu mica Berta Walther, la Londra. Dar despre asta nu trebuiau să știe nimic prietenii și prietenele sale. Cu taina aceasta o avea în mână pe tânăra văduvă a multimilionarului bancher, și acuma avea să înceapă pentru el o viață, pe care nici în visurile sale cele mai îndrăznețe n'o întrezărise.

Chelnerul aduce tocmai alte două sticle cu șampanie. În fundul sălii se zărește figura zâmbitoare a patronului, care se împrietenise repede cu Hermann Erbach, după ce constatase că tânărul e în franci, cum se spune.. Și când acesta veni la dânsul pentru prima oară, patronul își reaminti de figura lui.

Era fapt generalmente cunoscut, că proprietarul restaurantului dădea clienților săi tot soiul de informațiuni, sfaturi și — când vine la o adică — îi ajuta și cu fapta, dacă ieșea ceva de aici. Astfel se făcuse că și Hermann Erbach venise la dânsul și-i solicită o convorbire.. In decursul acesteia, îi dădu de înțeles că poate puțin timp avea să pună mâna pe bani, dar că nu sosise încă momentul ca să ridice pretenții. Patronul, un om frecat, nu căută să afle mai mult, pentru a nu veni în conflict cu legea.

Nu prea punea mult temei pe flecăreala vagabondului care se legăna pe scaun în fața lui, îmbrăcat în haine zdrențuite și cu ghete rupte în picioare. Cu toate astea, el deschise un credit lui Erbach, căci nu se putea ști dacă afacerea nu va aduce roade odată și odată. Și așa se și întâmplă: Hermann Erbach puse mâna pe franci. Birtașul ar fi vrut acuma să știe cum s'au întâmplat faptele. Dar fostul călăreț de circ era destul de deștept ca să-și ție gura. Mai rămânea speranța ca să-l facă vorba pe dinainte, într'o zi când va fi beat.

Astă seară, Erbach trăsese la masa mai mult ca de obiceiu. In cursul după-amiezii, invitase o mulțime de cunoscuți și prieteni la teatrul „Metropol". Și s'au amuzat de minune. După terminarea reprezentației au pornit-o în mașini spre „cartierul mizeriei" și-l cinstiră pe proprietarul „Imperătesei Sahara" cu vizita lor.

— Băieți! strigă de-odată Erbach, ridicând paharul cu șampanie — mâine noapte mergem cu toții la „Arcadia". Astăzi a fost ce-a fost, dar mâine o facem lată. Plătesc eu totul. Hai noroc!

Exclamații vesele întâmpinară aceste cuvinte. Trecuse de miezul nopții și deoarece Erbach nu prea avea poftă să plece acasă, își târî tovarășii de chef până la Alexanderplatz, unde urcară cu toții într'o mașină. In goană nebună porniră spre Leipzigerstrasse, oprind în fața portalului lui „Kempinsky 1)".. Portarul de la intrare îi măsură din

1) Local elegant în centrul Berlinului.

creştet până 'n tălpi şi-şi spuse el ce-şi spuse în gândul lui, dar deoarece n'avea nici un motiv să le refuze intrarea, se văzu silit să le deschidă uşa.

Erbach, care purta un costum elegant şi mergea în frunte, îşi conduse tovarăşii pe scara aurită spre încăperile de sus. Lumea stătea în jurul meselor acoperite cu feţe albe ca neaua. Chelnerii roiau ca furnicile în jurul muşuroiului. Un băzăit de glasuri amestecate umplea încăperea.

Erbach găsi repede o nişă şi toată şleahta lui luă loc în fotolii.

Deoarece băuseră cam multişor, nu mai ţinură seamă de locul unde se află şi-şi dădură drumul.... Directorul localului interveni în câteva rânduri, atrăgându-le atenţia că ceilalţi clienţi nu se prea împacă cu larma aceasta. Dar Erbach şi tovarăşii săi nu se prea sinchiseau de ceilalţi..

Şampania începu din nou să curgă în valuri.

— Ei, al naibii! exclamă pe nepusă masă unul din cheflii, adresându-se fostului călăreţ de circ, — ia spune dragă, unde şi când ai câştigat lozul cel mare? Pe mine doar nu mă poţi orbi. Nu-s nici opt zile de când.....

Se întrerupse, căci un pahar plin cu şampanie îi zbură în obraz.

Deşi dăduse pe gât cam multişor, Hermann Erbach îşi mai păstrase încă limpezimea minţii, ca să întrerupă la vreme intervenţia tovarăşului său de chef.

Chelnerul strânse repede cioburile de pe jos, şi interzise pe ton politicos dar energic, să se mai dedea la asemenea giumbuşlucuri.

Individul astfel apostrofat mârâi ca o pisică bătută şi se afundă în fotoliul său, dând pe gât restul de şampanie din pahar.

Un braţ se aşeză mângâietor pe umerii lui Erbach.

— De ce eşti atât de încăpăţânat, scumpule? întreabă frumoasa femeie. Îţi închipui, cred, că suntem cu toţii curioşi. Oare nu trebuie să aflăm

unde se află isvorul fericirii, la care se adapă Hermănuță al nostru?

Fostul călăreț de circ se afundă, îmbufnat, în fotoliu.

— Dacă ați afla, ați face ochii mari, răspunde el. Ei bine, vă spun: zeița fericirii mele este o femeie, și încă una tânără și frumoasă ca un înger.

Un hohot de râs general fu răspunsul.

— Dar unde o ascunzi atât de bine, de nu se vede niciodată? întreabă unul.

— Asta e taina mea, răspunde Erbach și zâmbește ciudat.

Vă 'nchipuiți poate că atunci când se vor evapora cele câteva monezi pe cari le am în buzunar, s'a sfârșit cu fericirea mea! Vă 'nșelați amarnic însă! Când buzunarele îmi vor fi goale, mă voiu prezenta într'o casă elegantă, unde locuește o femeie tot atât de elegantă, tânără și frumoasă, și-i voiu spune: „Scumpa mea copiliță, fii te rog bună și deschide caseta bătrânului și fă-l fericit pe odorul tău"! Și atunci, fără să spuie o vorbă, frumoasa îmi va îndeplini dorința.

In jurul mesei se face tăcere. Toate privirile sunt îndreptate asupra lui Hermann Erbach. Se bucură nespus de efectul cuvintelor sale și simte imboldul să destăinuiască și mai mult.

— Credeți poate că sunt beat și de-aceea vorbesc în felul acesta? spuune el cu glas de stentor. Depinde numai de mine și de inima mea bună, dacă să tac sau să vorbesc. Două cuvințele să rostesc numai și femeiușca aceea frumoasă și tânără, înfundă închisoarea.

In clipa aceasta se produce mișcare la masa vecină, un tânăr elegant îmbrăcat se ridică de la locul său și se apropie de nișa în care se află Hermann Erbach și compania.

Tânărul în chestie nu e nimeni altul decât Erwin de Bergen. Se afla în societatea câtorva cunoscuți și întâmplarea, sau nenorocul, făcuse să se așeze la o masă din apropierea nișei cu pricina.

Tânărul baron fu isbit din primul moment de glasul neplăcut al călărețului de circ. Își frământa

creerul să afle unde mai auzise cândva vocea aceasta. Întoarse puțin capul și examină trăsăturile vorbitorului. Apoi, ca lovit de trăsnet, el se dădu îndărăt, căci cu toată schimbarea exterioară a lui Erbach, Erwin recunoscu, totuși, imediat pe bărbatul pe care-l întâlnise în salonul lui Margot.

Din clipa aceasta nu-i scăpă nici un cuvânt din ceeace se vorbea dincolo. Fiecare silabă ținea asupra sărmanei Margot. Dar Erwin nu pricepea cum omul acesta cu exteriorul atât de schimbat acuma, îndrăznea să arunce astfel de insulte. Ce legături existau între dânsul și tânăra văduvă a bancherului? O cunoștea pe Margot dinainte? Asta părea exclus.

Prietenii tânărului baron rura puși repede în cunoștință asupra chestiunei. Câteva cuvinte lămuritoare fură deajuns. Erwin le mai spuse că nu poate îngădui ca o tânără femeie, atât de scumpă lui, să fie insultată de individul acesta, care se vedea cărei clase aparține, judecând după societatea în care se afla. Când își pierdu răbdarea, sări în sus — și după o clipă stă în fața fostului călăreț de circ, căruia i se adresează pe un ton rece:

— Fii, te rog, bun și vino puțin cu mine afară! Am să-ți vorbesc ceva important.

Hermann Erbach se sprijină cu mâinile de fotoliu și se ridică încet.

Cu o expresie de furie se uită țintă la tânărul baron. Îl recunoscuse și dânsul și știa pe cine are în față.

Blestemă clipa când i-a dat în gând să-și dea drumul gurii, — dar pe de altă parte, tânărul baron să nu care-cumva să-și închipuie că va putea pune cu botul pe labe pe un om de teapa lui Hermann Erbach!

— Ce vrei de la mine? Te opresc să mi te amesteci în treburile mele! M'ai înțeles? răcnește el către baron.

Acesta se făcu palid ca un cadavru și părea că e gata să izbucnească din clipă în clipă. Se stă-

pâni, totuşi, şi apropiindu-se şi mai mult de masă, repetă cererea pe ton poruncitor.

— Şi dacă n'am poftă să ascult de ordinele unui oare-care? spuse fostul călăreţ de circ, pe ton batjocoritor.

— Atunci voiu găsi eu mijloace să-ţi dau pedeapsa cuvenită pentru obrăznicia d-tale, în alt loc. Un ticălos ca d-ta merită să fie biciuit.

Hermann Erbach lovi cu pumnul în masă, şi câteva pahare se sparseră cu zgomot. Chelnerii se apropiară încetişor.

— Te rog, dragă baroane — se adresează unul din invitaţii lui Erwin, către acesta — ţine seama de locul unde ne aflăm. Individul ăla de colo are înfăţişarea unui întreţinut şi nu-ţi face deloc cinste să te iei la ceartă cu o astfel de poamă.

Dar nici de data asta Erwin nu ţine seamă de sfatul ce i se dă. El simte în mod sigur că individul acesta — pe care-l întâlnise de-acum în casa bancherului într'o situaţie ciudată — stăpâneşte o taină a lui Margot şi o terorizează acum pe biata femeie cu dânsa.

Convingerea aceasta îi răpeşte ultima rămăşiţă de judecată. Fie ce-o fi! I-ar fi de-ajuns ca ticălosul să scape un singur cuvânt, din care să poată deduce despre ce e vorba.

Călăreţul de circ apucă acuma gâtul unei sticle golite pe jumătate şi în vreme ce ochii săi aruncă fulgere de mânie, se pregăteşte să azvârle sticla. Dar înainte să poată face asta, Erwin îl izbeşte cu atâta putere în piept, încât sticla sare în perete.

Şi până să vină chelnerii în ajutor, Erbach se năpusti asupra baronului.

— Asta trebuie să mi-o plăteşti, măgarule! urlă dânsul şi strânge pumnii.

Dar de data aceasta tovarăşii săi intră şi ei în joc şi nu-i mai dau răgazul să procedeze la fapte. Doi din ei îl împing înapoi în fotoliu pe fostul călăreţ de circ, care loveşte aerul cu mâinile.

Drept ca o lumânare, dar palid încă, baronul stă la masa sa.

— Să mergem, dragă Bergen, îi şopteşte un domn din societatea lui.

— Nu! exclamă Erwin, cu hotărâre. Intâi să-mi spuie ticălosul acela, cum de-şi îngăduie să împroaşte cu murdărie o femeie fără apărare. Intâmple-se ce s'o întâmpla, dar eu nu plec de aici, până nu capăt răspuns.

Erbach aude cuvintele acestea şi izbucneşte în râs.

— Aşa dar, nobilul domn a priceput, totuşi, despre cine e vorba? strigă el, ca să-l audă toţi. Stau cu plăcere la dispoziţie! Desigur că ţi s'au aprins niţeluş călcâiele după micuţa văduvioară, stimabile? Imi pare nespus de rău. De data asta vii prea târziu. Nu-i nimic de făcut, onorabile. Aici sunt eu înaintea d-tale.

La auzul acestor cuvinte, Erwin spumegă de furie.

— Ticălos ordinar! răcneşte dânsul. Incă o singură vorbă de felul acesta şi te strivesc cu scaunul ăsta!

Dar ameninţarea aceasta nu face decât ca fostul călăreţ să izbucnească într'un hohot de râs şi mai obraznic. El îşi dă bine seamă că Erwin de Bergen nu-şi va putea traduce în fapt ameninţarea, căci chelnerii stau de-acum în jurul lui. Lumea de la mesele vecine aşteaptă plină de nerăbdare să audă restul acuzaţiei beţivului, şi faptul acesta sporeşte întărâtarea tânărului Baron.

— E de-ajuns doar s'o ating niţeluş pe micuţa văduvă — strigă Hermann Erbach — şi să vedeţi ce ochi galeşi îmi face! Da, trebuie numai să te pricepi în afacerile astea! Şi dacă se întâmplă să facă nazuri cândva, e de-ajuns să fac doar o mutră şi imediat face sluj la picioarele mele, ca un căţeluş! Aşa, acuma ştii cum stă chestia, domnule papă-lapte. Şi dacă-ţi vine la socoteală, n'ai decât s'alergi la dânsa şi să-i repeţi ce ţi-am spus; pe mine nu mă jeneză deloc asta, căci micuţa e a mea, şi „Monsieur Charrey" nu lasă atât de uşor din mână prada.

Cu aceste cuvinte se întoarce spre ai săi, râzând, şi ia unul din paharele pline de pe masă:

— Noroc, băieți! strigă cu o voce de stentor. Apoi aruncă pe masă o bancnotă de o sută de mărci, pentru chelner, și face un semn tovarășilor săi.

— Nu-mi mai place aici! Mutra aluia de colo mi-a stricat toată dispoziția. Dar Berlinul e mare și mai sunt localuri, slavă Domnului! Înainte de răsăritul soarelui, nici-unul din noi nu trebuie să meargă la culcare.

Chelnerul făcu nota de plată și deoarece bancnota de o sută de mărci acoperea cu prisosință consumația, el făcu o închinăciune adâncă, politicoasă. Ce-i păsa lui, de la cine primea bacșișul acesta princiar! Cu atât mai mult, cu cât scandalagiii se cărau.

Ultimele cuvinte ale lui Erbach îl înfuriară peste măsură pe Erwin de Bergen. Zadarnic încearcă să se repeadă la ticălos și să-l doboare. Căci nu numai chelnerii ci și ceilalți clienți îl înconjură și-l împing tot mai departe de masa adversarilor.

Epuizat și respirând din greu, baronul, enervat peste măsură, cade într'un fotoliu și-și trece cu mâna peste fruntea plină de sudoare.

— Ce-a fost asta? murmură dânsul, ca un nătăcit.

Nimeni nu-i poate răspunde. Cei din jurul său înalță doar din umeri.

Grupul lui Erbach înaintează prin sala elegantă. Călărețul de circ încearcă să se apropie de locul unde se află Erwin, — dar femeile în societatea cărora se află îl silesc să renunțe la această intenție.

Când ajung jos, se urcă cu toții într'o mașină și Erbach strigă șoferului numele unui alt local de noapte.

După un sfert de oră, Erwin de Bergen coboară scara cu ornamentații aurite. Chipul său e palid ca al unui cadavru. Portarul își scoate șapca, înclinându-se politicos. Dar Erwin nu-l vede. Îi vâjâie în urechi de parcă mii de clopote ar suna în depărtare și în vremo ce se 'ndreaptă spre casă, o întrebare îl chinuie: „Ce legături există între in-

dividul ăsta ordinar şi Margot? Să fie oare numai taina naşterii ei, sau mai e şi altceva la mijloc?"

Dar nimeni nu-i poate da un răspuns mulţumitor în momentul de faţă.

CAPITOLUL 55.

La mormântul unei nefericite

Seara se lasă încetişor. Ultimele raze ale soarelui se joacă deasupra crucilor şi pietrelor de pe morminţele cimitirului. Departe, deasupra aglomeraţiei de case, cerul se colorează în roşu, ca după o luptă crâncenă.

Clopotele sună prelung, ca o simfonie a înserării.

O femeie îmbrăcată în negru, cu faţa acoperită de un văl des, se apropie de poarta de fier a cimitirului. Aceasta e încă deschisă şi necunoscuta păşeşte înăuntru. Un paznic îi iese în întâmpinare, întrebând-o ceva. Femeia răspunde cu glas şoptit şi imediat capătă permisiunea de a merge mai departe.

Ea îşi urmează calea încetişor. Nu caută mult, căci se pare că nu face pentru prima dată drumul acesta.

În fund de tot se află morminţele sărăcimii. Aici sunt prea puţine monumente mai arătoase, — adesea doar o cruce de lemn indică locul unde odihneşte un suflet obosit.

Pe ici, pe colo, se văd copăcei, dintre cari unii sunt încă în floare. Vântuleţul de seară mişcă crengile şi frunzele freamătă duios, de parcă şi-ar istorisi poveşti tainice.

Femeia rămâne locului şi priveşte în jurul ei. Nimeni n'a urmărit-o. E singură de tot în cimitir. Încă doi, trei paşi şi se opreşte în faţa unui mormânt proaspăt, cu o cruce de lemn la căpătâiu. Numele scris cu negru glăsuieşte: *Margot Hartenberg*. Atât şi nimic mai mult. Ceva mai jos, pe o tăbliţă, se poate citi data morţii.

Femeia în doliu se lasă în genunchi şi-şi dă la

o parte vălul. Își împreună mâinile și rostește o rugăciune plină de simțire (Vezi coperta).

Nu e nimeni alta decât polițista pariziană Antoaneta — denumită «Vipera» — care, mânată de o neliniște continuă, venise din nou la cimitir, pentru a se ruga la mormântul acesta.

De când îl întâlnise pe călărețul de circ la morga din Berlin și auzise din gura lui ciudatele cuvinte, ea nădăjduiește că aceea care zace aci nu este Margot, ci cealaltă necunoscută.

Tovarășul ei francez, d-rul Bertrand, fusese neconținut ocupat să limpezească taina aceasta. «Vipera" știe bine că Ochiu-de-Pisică — fostul ei bărbat — ar fi în măsură să-i dea lămuriri în această privință, dar tot așa de convinsă, e, că dânsul o va refuza. Apoi mai are și alt motiv tainic, să-și facă singură investigațiile, ajutată doar de d-rul Bertrand. Acesta din urmă citi imediat după plecarea călărețului de circ afișul placardat și pe baza acestuia făcu deducțiile următoare. O siguranță absolută nu dobândise, e drept, căci Margot aproape că nu ieșea deloc din vila Grosser, încât nici tatăl ei n'ar fi recunoscut-o.

Femeia îngenunchiată în fața mormântului își ridică deodată capul și caută să pătrundă întunericul care se lăsase între timp. Auzul ei percepuse un zgomot, care-i spunea că se apropie cineva. Se ridică imediat și se ascunde îndărătul unui copăcel.

Mormântul sărmanei sinucigașe stă iarăși părăsit. Zgomotul pașilor ce se apropie devine tot mai pronunțat și printre cruci și morminte își face apariția o făptură sveltă. «Vipera» observă îndată că și noua sosită poartă un văl pe față. Poate că e numai o străină care caută și dânsa mormântul unei ființe scumpe.

Necunoscuta se apropie tot mai mult și acuma a ajuns în fața locului de veci al lui Margot Hartenberg. În mâna dreaptă are o coroană de flori naturale, pe care o așează pe mormânt. Apoi, străina se lasă în genunchi și începe să se roage.

Din ascunzătoarea ei, «Vipera» a urmărit fie-

care mișcare a nouei-venite. In zadar caută, însă, să recunoască trăsăturile ei, căci femeia nu-și descoperă fața.

Deodată, însă, se petrece ceva neașteptat. Femeia se roagă cu glas din ce în ce mai tare și un plâns convulsiv îi saltă pieptul. Intinzând amândouă mâinile, tânăra femeie — căci după toate aparențele e tânără! — își lipește fruntea de movilița de pământ. De sub florile în cari și-a îngropat capul se aud suspine înăbușite.

«Vipera» se apropie încetișor. Acuma nu se mai poate reține. Trebue să privească chipul acestei femei. In fața mormântului rămâne locului, respirând din greu.

De-odată, gura ei se deschide și un țipăt îi scapă de pe buze:

— Margot!

Femeia îngenunchiată sare în sus și își întoarce fața spre doamna în negru. O clipă doar se pare că vrea să fugă, dar apoi își lasă brațele în jos. Recunoscuse în «Vipera» pe femeia care o dusese la

dânsa acasă în noaptea aceea de groază, apoi îl dăduse misiunea cunoscută la castelul Hohenegge. Simţea instinctiv că n'o ameninţa nici-o primejdie din partea acestei femei. Dar în acelaş timp îşi făcea imputări că nu-i dăduse nici-o veste străinei până astăzi, căci se temea să nu-şi trădeze taina.

Incetişor şi aproape în mod mecanic, ea îşi ridică voalul des şi-l dă la oparte. Şi în aceiaşi clipă „Vipera" se năpusteşte asupra ei şi într'o agitaţie de nedescris îi apucă mâinile.

— Tu eşti! Mormântul te-a redat vieţii! Văd din nou chipul tău scump şi simt căldura mâinilor tale! murmură pătimaş buzele femeiei îndoliate. — Ştii tu ce-am îndurat şi ce-am pătit până'n clipa aceasta? Te-am crezut moartă, ca toată lumea.

Margot se simte profund mişcată din cuvintele acestea calde, tremurătoare.

— Am venit aici — şopteşte ea, cu teamă — să pun o coroană pe mormântul acesta, care ascunde o taină adâncă.

— Ştiu asta, scumpă copilă! răspunde «Vipera» fără să dea drumul mâinilor lui Margot. Şi pe mine m'a mânat ceva spre locul acesta, căci zadarnic căutam linişte. Faptul că te-am găsit astăzi, este un semn al Destinului. Cum îţi merge? Te văd şi pe tine purtând doliu, dar nu ştiu după cine.

Margot se află acuma în faţa unei dileme primejdioase şi cu iuţeala fulgerului se gândeşte dacă trebuie să'ncerce a scăpa prin minciună, sau dacă n'ar fi mai bine să mărturisească totul acestei femei, către care se simte atrasă de un simţimânt ciudat, nelămurit.

«Vipera» pare că ghiceşte ce se petrece în sufletul tinerei femei.

—Ai trecut prin evenimente grozave, copila mea, spune ea, repede. In trăsăturile tale obosite citesc un roman lung şi turburător. Dar dacă există în lumea aceasta vre-un om care să-ţi poată veni în ajutor, acela sunt eu. Fii încredinţată de asta!

Margot îşi luase hotărârea.

— Vă voiu spune totul, exclamă dânsa, căci am

deplină încredere în d-v. și știu că mă iubiți, chiar mai mult decât propriul meu tată.

O umbră întunecată învălue chipul parizienei.

— Nu te-a primit încă nici acuma înapoi în casa lui? Nu te ajută din toate puterile, de vreme ce s'a stabilit în mod sigur că Masca-Roșie a făptuit crima în castelul Hohenegge?

Margot își duce mâna la ochi și răspunde îndurerată:

— El știe că sunt nevinovată și poate că m'ar și reprimit în casă, dar o femeie căzută nu trebuie să-i treacă pragul.

«Vipera» tresare, apoi apucă din nou mâinile lui Margot.

— Cine a fost? Oare Masca-Roșie, demonul acesta, a făptuit și crima asta grozavă?

Nefericita femeie clatină capul.

— Nu el! Mai curând m'aș fi gătuit singură, decât să fi devenit jertfa lui. Altul a fost... Eberhard de Hohenegge, care a vrut să mă ia de soție și a întărit făgăduiala aceasta cu mii de jurăminte.

Urmează o clipă de tăcere adâncă.

— Sărmană Margot! murmură «Vipera».

Apoi o cuprinde cu brațele pe cealaltă și o trage la pieptul său.

— Am suferit și eu ca tine, copila mea, și cuvintele tale redeschid răni vechi în inima mea. Să vorbim mai bine despre viitor, căci acuma sunt eu alături de tine și te voiu apăra, ori-ce s'ar întâmpla.

Câteva minute cele două femei mult încercate rămân una în brațele celeilalte, apoi «Vipera» apucă mâinile lui Margot.

— Să părăsim locul acesta trist, spune ea, încetișor. Taina din mormântul pe care-l avem în fața noastră va mai rămâne un timp întunecată, căci nu trebuie, probabil, s'o desvăluim încă.

Cele două femei păsesc alături prin cimitir, apropiându-se de ieșire.

— Trăsura mea așteaptă în fața porții, spune Margot când ajung afară.

«Vipera» dă doar din cap.

Desigur că o surprinde faptul că Margot poartă o toaletă de doliu atât de elegantă şi venise aci în echipajul acesta luxos, dar găseşte mai nimerit să nu puie nici-o întrebare, până când protejata ei nu va vorbi singură.

Numai când urcă în trăsură, cutează să spuie:

— Dacă vrei, putem sta de vorbă la mine acasă. Acolo suntem în deplină siguranţă.

Margot dă din cap, încetişor.

— Am motive să vă rog a mă urma în altă parte, răspunde ea.

S'au aşezat în trăsură şi vizitiul dă bice cailor fără să întrebe ceva.

Cele două femei schimbă doar câteva cuvinte în cursul drumului; în cele din urmă trăsura opreşte

— Am ajuns! spune Margot, cu voce tremurătoare. Să nu vă miraţi de nimic din ce veţi vede aici. Sus, în camera mea, vă voiu povesti totul!

Vizitiul trăsese de clopot şi un servitor deschise. «Vipera» îşi dă seama îndată că Margot e stăpână în casa asta. Ele străbat un vestibul şi urcă apoi o scară de marmoră, spre apartamentele de sus.

Ajunse în buduarul micuţ şi simpatic, Margot se lasă într'un fotoliu de mătase, în vreme ce «Vipera" priveşte cercetătoare în jurul ei.

— Unde sunt aici? întrebă ea, încetişor.

— In vila decedatului bancher Grosser, care a fost rănit mortal de Masca-Roşie şi apoi a sucombat de pe urma aceasta, răspunde tânăra femeie.

— Şi tu, copila mea, ce rol ai în afacerea asta?

— Sub numele unei alte nenorocite m'am cununat cu bătrânul pe patul de moarte, şi am devenit în acelaş timp moştenitoarea întregii lui averi.

«Vipera» îşi duce mâinile la tâmple. Ceea-ce auzise acum, o lăsă înmărmurită de surpriză.

— In locul alteia! murmură dânsa.

Cereţi mâine numărul 41 cuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

— Da, cealaltă se numea Berta Walther. Ea e aceea care odihnește în mormântul... meu. În câteva cuvinte vă voiu desvălui tot misterul.

Fără s'o întrerupă cu nici-un cuvânt, «Vipera» ascultă destăinuirile lui Margot, care relatează pe scurt și lămurit, ceea-ce s'a întâmplat în ultimele săptămâni. De-abia când tânăra văduvă a terminat, pariziana ridică capul și în ochii ei lucesc lacrimi.

— Ai suferit mai mult decât bănuiam eu. Și, din nefericire, nu cunosc nici-un mijloc pntru a limpezi această comedie a vieții. În fața lumii e bine să rămâie moartă Margot Hartenberg; poate că în felul acesta vom avea putința să demascăm mai curând pe demonul acela înfiorător, Masca-Roșie. Pe sărmana Berta Walther n'o mai putem învia doar, și spuneai singură că bancherul muribund și-a exprimat dorința să păstrezi ultima taină a vieții sale.

Se pare că femeia trece sub tăcere ceva, care o apasă greu pe suflet. De câte ori deschide gura să desvăluie lucrul acesta, teama i-o închide din nou.

— Din ziua când te-am însărcinat cu o misiune importantă la Hohenegge, nu te-am mai văzut, Margot. Încercarea ta de a pune lâna pe caseta cu scrisori, pare c'a dat greș, căci altfel ai fi venit la mine. Un singur lucru te rog să-mi spui, pentru liniștirea mea: în mâinile cui se găsesc acele scrisori?

Margot îi zugrăvește atunci felul cum a decurs aventura ei dela castelul Hohenegge.

— Baroana de Brissac a dat peste mine și după ol uptă scurtă mi-a smuls documentele! Încheie dânsa.

— Și ce s'a întâmplat apoi?

Margot descrie și evenimentele ulterioare.

«Vipera» se apropie atunci de dânsa și-i pune mâna pe umăr.

— Fii sinceră cu mine,—te implor, copila mea. Ți-ai aruncat privirea pe scrisori? Știi ce cuprind ele?

Margot cade în genunchi în fața parizienei.

— N'am vrut s'o fac și nici n'am făcut-o din

curiozitate. Cu voința fermă să vă aduc pachetul de scrisori, fără să-l deschid, am intrat în castel,— dar în ultimă clipă mi-a căzut din mână și panglica cu care era legat s'a rupt. Am citit doar câteva rânduri, dar asta mi-a fost deajuns ca să cunosc taina de la Hohenegge.

— Tu știi că fiul contelui ucis...?

Margot privește în pământ.

— Știu! spune dânsa. Răspundeți-mi numai la un singur lucru, care mă chinuie nespus: unde se află celălalt, care ar avea dreptul să-l alunge pe Eberhard de Hohenegge?

Cu sprâncenele încruntate „Vipera" privește țintă într'un ungher al odăii.

— Nu știu, murmură ea, de-abia auzit. Ani de-arândul am căutat necontenit, mirosind orice urmă, ca un câine de vânătoare. Dar tot dorul meu, toată dragostea mea maternă, n'a dat rod. Poate că e mort de mult! Și asta este, desigur, și punctul pe care se sprijină și frumoasa baroană de Brissac, care a dobândit prin furt documentele cu pricina. Ea știe bine, că nimeni n'o poate porni împotriva ei pe bază legală, dar acuma e vorba de dus o luptă tainică și cu atât mai periculoasă. Știi tu că eu o consider pe baroană drept o tovarășă ascunsă a Măștii-Roșii?

Cu un strigăt înspăimântat, Margot sare în sus.

— Nu, nu, asta e cu neputință, ar fi cel mai grozav lucru ce s'ar putea întâmpla. Leonie este logodnica lui Eberhard și el o va lua de soție.

— Ești atât de sigură că o și iubește, copila mea?

Tânăra femeie își lasă capul în piept.

— Sigură nu sunt, dar știu că femeia aceea are toate mijloacele în mână, pentru a-și îndeplini dorința.

— Vrei să spui că-l poate sili pe conte?

— Da, așa va face!

„Vipera" dă din cap neliniștită.

— Crezi oare că ea îl amenință cu taina pe care o cunoaște? Că-l va nenoroci în cazul când nu-i satisface dorințele?

— De lucrul acesta sunt ferm convinsă, răspunde Margot. Dar mai știu că nu l-a inițiat pe conte în taina, care trebuie să i-l dea legat, în mâini.

— Aha! exclamă pariziana. Acum încep să înțeleg. Femeia aceasta demonică va recurge la toate viclenițile, pentru a-l cuceri pe tânărul conte, pe cale dreaptă. Și odată ce va deveni soția lui și coproprietara milioanelor sale, va avea tot timpul să aștepte, până când vre-un diferend mai de seamă o va face să arunce în fața contelui, taina pe care o deține.

„Vipera" pare că se gândește iarăși.

— Mai avem încă destul timp, spune ea apoi, cu hotărâre. Presupun că Leonie de Brissac nu știe nimic de existența ta actuală?

— Mă ține drept moartă, — ucisă de Masca-Roșie!

— Povestește-mi ceva despre sora ta, Alice, o roagă pariziana. Se spune că ea îl urmează pe diavolul acesta cu chip de om — Masca-Roșie — și ține la dânsul, mai mult decât s'ar crede. El a dispărut, după ce Ochiu-de-Pisică, tatăl tău, a pus mâna pe dânsul, — și Alice i-ar fi ajutat întru-aceasta. Eu sunt informată despre tot ce se petrece. Cel mai grozav lucru este când sângele propriu se întoarce împotriva ta.

Margot privește țintă în fața femeii onervate.

— Sângele propriu? murmură dânsa, — și deodată se simte cuprinsă de o bănuială care va trebui să-i limpezească totul. Atunci Alice ar fi sora mea... nu, nu, asta n'o pot crede încă! Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce se ascunde aici!

Acuma fu rândul „Viperei" să se arunce în genunchi în fața lui Margot, și să-i cuprindă picioarele cu ambele mâini.

— Iartă-mă, copila mea, iartă-mă în numele anilor de suferințe grozave pe cari i-am îndurat! Eu sunt mama ta! Acuma știi ce însemna întâlnirea aceea din grădina tatălui tău. Am venit la Berlin în calitate de agentă secretă în slujba poliției franceze. Am acceptat misiunea de a urmări și — dacă va fi posibil — a pune mâna pe Masca-Roșie,

care se refugiase în capitala Germaniei,—aceasta cu atât mai mult, cu cât nădăjduiam să pot vedea cu prilejul acesta, pe cei doi copii ai mei. Dar Hartenberg — cunoscut în cercurile poliţieneşti sub denumirea de Ochiu-de-Pisică — m'a ajungat fără milă, apoi am fost azvârlită în apă de acela, căruia i-am jurat moartea de mâna călăului.

Gândurile se rotesc într'un vârtej sălbatec în capul bietei Margot. Cu o singură lovitură aflase acuma, ceeace o chinuise şi o frământase atâta vreme: enigma din viaţa tatălui ei. Acuma, firește, tăcutul bărbat — care nu se destăinuise niciodată chiar propriilor săi copii — va avea să îndure cele mai crunte lovituri din viaţa sa. Într'o singură noapte îi fură răpite amândouă fiicele şi făcură dintr'însul un mizantrop înduşmănit faţă de toată lumea. Un singur simţimânt, o singură dorinţă, o nevoie sălbatecă, îi va mai umple sufletul şi-i va da imbold să-şi adune toate puterile, — şi acesta este gândul de a urmări şi a-l distruge pe Mască-Roşie, pentru toate suferinţele ce i le căşunase până acum.

Margot simte în poala ei capul tremurător al sărmanei femei. Aude plânsul înăbuşit al mamei şi fără să ţie seama de toată vina cu care se încărcase această femeie, ea îi cuprinde capul în mâini şi, plângând, o trage spre sine.

— Nu vorbi de iertare, mamă! Mi-am pierdut tatăl şi am găsit-o pe mama, care mi-a apărut de atâtea ori înaintea ochilor, în nopţi fără somn! Acuma ştiu ce însemna dorul acela ascuns, care mă chinuia. Vom rămâne împreună, urmărite amândouă de spectrul nenorocirii. Împreună vom păşi pe drumul viitorului, oricât de întunecat şi plin de piedici ar apare dânsul.

„Vipera" ridică repede capul şi zâmbind printre lacrimi, atrage la pieptu-i pe copila sa, la pieptul în care sălăşluieşte numai dragoste pentru aceşti copii pierduţi şi ură împotriva lui Hector Rammont.

Şi astfel se scurge o bucată de vreme. Cele două femei — mama şi fiica — au să-şi spuie multe. In cele din urmă „Vipera" întrerupe tăcerea:

— Nu mă vei dispreţui pentru-că am intrat în slujba poliţiei secrete franceze. Grozava luptă pentru existenţă m'a silit să fac asta. Am încercat ce nici nu-ţi trece prin minte, dar când într'o dimineaţă de iarnă stăteam tremurând de frig sub un pod, cu mâna întinsă, pentru a căpăta câteva centime, cu cari să-mi astâmpăr foamea, — am simţit ceva revoltându-se în pieptul meu. În aceiaşi seară mi-am oferit serviciile şefului poliţiei secrete,—şi până acum n'a avut ce regreta. Am încheiat cu viaţa şi m'am hazardat în cele mai întunecoase şi pline de primejdii taine ale imensului oraş, — acolo unde se adună pleava societăţii. N'a trecut mult şi mi-am uitat până şi numele şi când sleahta care se ascundea de lumină, vorbea despre „Vipera" — pe care o ura şi de care se temea — în vreme ce eu stăteam printre dânşii şi înjuram laolaltă cu ei pe spioani, — cât de mult mă bucuram în sinea mea!

Eram trimisă la Londra şi Berlin şi în cele mai îndepărtate oraşe, când era vorba a se da de urma vre-unui criminal vestit. Şi nu puţini au fost aceia pe cari am pus mâna! Şi unul singur mi-a scăpat necontenit până acum — după cum a scăpat şi tatălui tău, şi continuă să-i scape mereu, — şi acesta e Masca-Roşie.

Nimeni nu posedă atâtea însuşiri spirituale, nimeni nu posedă atâta curaj şi cutezanţă, ca dânsul. El se joacă cu viaţa sa, ca şi copiii pe stradă cu pietricelele pe cari le ridică de jos, — şi tocmai de-aceea izbândeşte întotdeauna, lucru care-l face să fie invidiat şi temut de cei de-o seamă cu dânsul.

Şi ultima ispravă i-a reuşit. Firesţe, numai cu ajutorul bietei Alice, care pare să fie vrăjită de el, O singură nădejde mi-a mai rămas acum, şi anume: să pot sta de vorbă cât mai curând cu biata răţăcită, şi să-i rup vălul care i s'a pus dinaintea ochilor!

Lipită de mama ei, Margot sta pe divan şi ascultă cu încordare cuvintele acestea ciudate.

— Şi acuma ce e de făcut, mamă? îngăimează ea, cu spaimă.

— Ascultă-mă — răspunde „Vipera" — rămânem deocamdată împreună aici, în Berlin, şi eu voiu veghea cu toată vigilenţa la fiecare pas al tău. Spuneai doar că individul ăla... Hermann Erbach, ţi-a făcut de acum o vizită?

— Aşa e — spune Margot, speriată. I-am dat un cec pentru trei mii de mărci, pe cari i-a şi încasat. De atunci, n'am mai auzit nimic despre dânsul. Dar va reveni şi-şi va spori pretenţiile, şi le va spori necontenit, până nu voiu mai putea să i le îndeplinesc.

Un zâmbet pluteşte în jurul buzelor „Viperei".

— Lasă asta în seama mea, copila mamii, răspunde dânsa. Deoarece îl cunosc pe musiul acesta şi ştiu cu cine am de-a-face, nu mă tem de el. E drept, trebuie să evităm un scandal public, dar cred că atât de deştept va fi şi el-însuşi. Şi-o fi spunând el că prin asta va strica toată afacerea. Un lucru mai trebuie să ştiu: ce gândeşti tu despre tânărul baron de Bergen? El pare să fie un om nobil, după cum am observat din purtarea sa, cu prilejul întâmplării din noaptea aceea grozavă, când m'a condus acasă în trăsura sa.

— E într'adevăr un om nobil, mamă, dar cu toate acestea nu pot răspunde iubirii sale, pe care mi-a dovedit-o în toate situaţiile primejdioase prin cari am trecut.

— Îl mai iubeşti încă pe Eberhard de Hohenegge?

— Da, mamă, şi nimic în lume nu-mi poate smulge iubirea aceasta din inimă! răspunse cu hotărâre tânăra femeie.

Mama clatină capul cu îngrijorare:

— Asta-i rău, sărmană copilă; bănuiesc că vor mai fi de dus lupte grele, cari îşi vor avea obârşia şi de partea cealaltă. Baronul de Bergen cunoaşte o parte din taina ta, şi chiar dacă ţi-a făgăduit tăcerea, mai e, totuşi, un altul care o ştie.

— Niciodată nu mă va trăda, mamă, de asta sunt convinsă, spune Margot.

In clipa aceasta se aud bătăi în uşă şi imediat intră în odaie bătrânul servitor.

— Scuzaţi vă rog, stimată doamnă, — spuse el cu vocea înceată — scrisoarea aceasta urgentă a sosit tocmai acuma şi am crezut că fac bine predându-v'o imediat.

Spunând acestea, întinde o scrisoare tinerei femei.

După ce părăsi odaia, mama şi fiica se uită una la alta, cu uimire.

— Ce să însemneze asta? murmură Margot. Am o presimţire că scrisoarea aceasta ne aduce o nouă nenorocire.

— Cunoşti scrisul? întreabă „Vipera".

Margot dă din cap:

— Imi face impresia că l-am mai văzut cândva, dar nu sunt sigură.

— Vrei s'o deschid eu? întreabă coalaltă.

Fără să răspundă, Margot îi întinde plicul şi poliţista îl deschide cu mâna hotărâtă, scoţând dintr'însul o foaie de hârtie. Tot atât de liniştită citeşte conţinutul:

„Prea stimată doamnă!

„ Ştiţi, desigur, ce dorinţe, nădejdi şi sentimente amicale am faţă de dv. In noaptea trecută am trăit o întâmplare ciudată şi mă simt dator să vă previu a vă feri de omul acela, pe care l-am întâlnit nu de mult în salonul dv. Ştiţi când — îndată după înmormântare. Spunea atunci că are de rezolvat cu dv. unele afaceri neplăcute, şi eu l-am crezut, deşi individul mi-a părut suspect în cel mai înalt grad.

„Intâmplarea a făcut să fiu noaptea trecută într'un local elegant şi fără să vreau mi-a fost dat să aud dela o masă vecină, apropouri şi insulte la adresa unei tinere doamne. Glasul îmi era cunoscut şi când a început să se întreacă cu gluma, nu m'a răbdat inima şi am intervenit. L-am silit pe individul în chestie să vorbească. S'a produs scandal. Urmarea a fost că omul acesta — care poartă azi haine elegante, şi se afla în tovărăşia unor elemente du-

bioase și în stare de ebrietate — a ridicat împotriva dv. acuzațiuni murdare, pe cari nu le pot repeta.

„Orice ar fi fost pentru dv. ticălosul acesta, și chiar dacă se află în posesia unuia din secretele dv. cu care vă martirizează și probabil caută să vă stoarcă bani, — vă rog din tot sufletul: destănuiți-vă mie! Creadă lumea despre dv. ce-o vrea, arunce ticălosul acesta oricât o pofti cu noroi asupra dv., — pentru mine nu contează, căci eu știu doar că viața mea vă aparține și fiecare bătaie a inimii mele e pentru d-voastră.

„Comunicați-mi, vă rog, urgent dacă-mi îngăduiți să vă vizitez.

„Cu întredințarea celei mai calde simpatii,

Erwin de Bergen"

„Vipera" citise scrisoarea cu glas limpede, nuanțând fiecare cuvânt.

— Catastrofa se apropie pentru m'ne! exclamă Margot și privirile i se îndreptară implorătoare spre mama ei.

— Te rog, copila mea, păstrează-ți sângele rece! De zeci de ori până acuma, mi s'a întâmplat ca pământul să mi se clatine sub picioare, și cu toate acestea, curajul și stăpânirea de sine m'au salvat.

— Dar ce e de făcut acuma, când omul acesta mizerabil și-a dat drumul gurii?

— Nu știm încă, ce anume a spus. Dar ori-cum o fi, eu voiu pune un om pe urmele lui, care să nu-l părăsească zi și noapte și să puie mâna pe el imediat ce va cuteza să continue atacul.

— La cine te gândești, mamă?

— La d-rul Bertrand. El este ajutorul meu secret, deși posedă, într'adevăr, titlul de doctor. Noi amândouă însă, Margot, trebuie să ne hotărâm a pleca de aici. Nervii tăi au nevoie de asta și poate că astfel ne sustragem pentru câtva timp urmăririlor dușmanilor tăi ascunși, în rândul cărora intră, desigur, și Leonie de Brissac.

— Dar încotro să plecăm, mamă?

— Spre Sud, răspunde „Vipera". Acuma am relaţiuni de seamă. Îngăduie mamei tale să lucreze pentru tine şi să-ţi făurească viitorul.

Margot îşi acoperă faţa cu mâinile.

— Şi trebuie să-l părăsesc într'adevăr pe Eberhard de Hohenegge? Să nu-l mai văd niciodată?

— Sărmană Margot — răspunde „Vipera" — deocamdată nu-ţi pot da nicio mângâiere în privinţa aceasta. Când vom poseda documentele în chestie, atunci... atunci... poate va înflori şi pentru tine o mică speranţă. Dar voiu fi lămurită în curând şi asupra locului unde se găsesc ele.

CAP. 56

Un salvator la nevoie

Limbi de foc se înalţă deasupra colibei dărăpănate a lui Max şerparul. Acoperişul se prăbuşise de acum în parte şi jerbe de foc se înalţă spre cer, în ceasurile acestea ale înserării.

Indărătul copacilor ce se zăresc în depărtare, dispare silueta baroanei Leonie de Brissac. Glontele care fusese slobozit în semi-întunericul pădurii, n'o nimerise.

De abia dispăruse, şi din tufişul care se află în apropierea pădurii, se iveşte un bărbat, a cărui înfăţişare nu prea inspiră încredere. Hainele de pe dânsul sunt zdrenţuite. Pe capul cu păr cărunt şi vâlvoiu, poartă o pălărie de culoare nedefinită. În mână ţine o armă de vânătoare artistic lucrată.

Ochii lui pătrunzători privesc în spre locul unde mai putuse fi văzută baroana până mai adineauri. Pumnul i se încleştează şi întinde mâna ameninţător în urma ei.

— Aici nu e lucru curat! mormăie dânsul. Acolo unde e amestecată o femeie, e şi dracul la mij. loc! Imi pare rău că nu i-am făcut de petrecanie cameristei. Am auzit doar o împuşcătură colo jos în pădurice şi asta nu putea să fie decât tot opera ei.

N'ar fi păcat ca vechiul meu tovarăș de chef, Max șerparul, să fie mistuit de flacări?

Din câțiva pași ajunse la intrarea colibei. Încercarea lui de a pătrunde pe aici, dădu greș. Focul ardea cu atâta furie în partea aceasta, încât ar fi fost curată nebunie să încerce a-l înfrunta.

Individul aleargă spre celălalt colț și încearcă să pătrundă în colibă pe acolo. Își atârnă arma de o ramură și fără să-i pese de căldura focului, smulge câteva din scândurile arzânde. O boare rece de vânt trece prin luminiș, suflă în flacări, și împrăștie fumul.

Individul a pătruns de-acum în gaura pe care o făcuse în colibă. Are o presimțire că înăuntru se petrece ceva îngrozitor și probabil că va izbuti să salveze o viață omenească.

Acoperindu-și fața cu pălăria, ca să nu fie înăbușit de fum, el începe să străbată gangul îngust, care rămăsese încă în picioare, în parte.

Deodată, îl izbește în ochi o lumină roșie, orbitoare; cu un strigăt înăbușit, se dă înapoi. În fața sa aparo făptură, în măsură să înspăimânte pe cel mai curajos om.

E Max șerparul! Sta acolo, cu o mână cramponată de o bârnă, cu cealaltă apăsându-și pieptul, jumătate îngenunchiat, jumătate culcat. Părul îi este răvășit pe fața schimonosită în chip îngrozitor. Gura i se deschide și din gâtlejul nenorocitului pornește un țipăt înăbușit. Ochii lui nu văd pe salvatorul care se apropiase; numai spaima grozavă de a arde de viu, i-a dat tăria să se târască până la ieșirea din colibă, deși era rănit.

Necunoscutul nu stă mult pe gânduri ci se pune pe lucru, folosindu-se de amândouă mâinile. Dacă nu vrea să fie îngropat sub dărâmături, împreună cu Max șerparul, atunci trebuie să procedeze repede.

Fără să ție seamă de gemetele rănitului, îl târăște pe acesta pe același drum pe care venise cu puțin mai înainte. Iese în aer liber și în clipa când ajunge la primul copac, ultimul rest al acoperișului se prăbușește cu zgomot asurzitor.

Priveliștea e înfiorătoare. Flăcările se încolăcesc

ca șerpii și copacii din jur au luat foc și dânșii, trosnind sinistru.

Bătrânul întinse în iarbă pe Max șerparul și se pregătește să-i examineze rana. Se pricepe în astfel de treburi, căci un braconier bătrân ca dânsul trebuie să fie pregătit la toate. Nu durează mult și a dat de rană. E la spate și e lesne de dedus că e datorită unei încercări de asasinat.

Într'acestea, Max își pierduse cunoștința cu desăvârșire. Zace la pământ și pare mort. Bătrânul braconier îi ia pușca, și-o atârnă în spate și rămâne pe gânduri o clipă.

Privește spre cer, care se întunecă din ce în ce mai mult în depărtare, pe câtă vreme aci e luminat de reflexul roșu al focului mistuitor.

— De vreo pradă, ceva, nu mai poate fi vorba azi, murmură dânsul. — Asta e sfânt! Dar cine știe dacă nu voiu câștiga mai mult de pe urma tainei care mi-a picat aici în mână, în chip atât de neașteptat!

Ridică pe brațele-i puternice trupul lui Max și pășește cu dânsul prin pădurice. În spatele său amuțește trosnetul colibei în flacări. În jur se face din ce în ce mai întuneric, dar Xaver Birk își cunoaște drumurile, pe cari nu odată le-a străbătut.

În răstimpuri își lasă jos povara și se odihnește puțintel. Și după două ceasuri încheiate ajunge în apropierea unui sat, așezat într'o vâlcea.

De pe înălțimea unde se află, zărește turnulețul bisericii și acoperișurile căsuțelor țărănești, îmbăiate în lumina lunii. Dar braconierul nostru se îndreaptă spre partea opusă și după alt sfert de ceas de drum, străbătuse un defileu, în jurul căruia se înalță o casă clădită din piatră. Prin ferestruica acesteia, răzbate o rază de lumină.

Xaver Birk ajunge repede la ușă și lovește cu piciorul într'însa. Cât cuprinzi cu ochiul, casa aceasta pare să fie singura locuință omenească. Poate că fusese clădită cu umuliți ani înainte, de lucrătorii unei cariere de piatră din apropiere. Mai târziu rămăsese în părăsire și bătrânul Xaver Birk își gă-

sea adăpost într'însa, de câte ori scăpa din închisoare.

O dovadă că nu locuia singur în casa aceasta era faptul că bătuse în uşă. În clipa următoare se auzi un glas din interior:

— Tu eşti, tată?

— Deschide! porunci el, scurt.

Uşa se deschide şi în pragul ei apare o fată tânără, un copil încă, de-abia de şaptesprezece ani. E Ana, fiica braconierului.

Numai de câteva zile ea conduce din nou gospodăria sărăcăcioasă a tatălui, căci atunci când el stă în închisoare, dânsa trebuie să-şi câştige existenţa pe la casele ţăranilor din împrejurimi.

Tânăra fată ţine în mână o lumânare aprinsă. Pe figura ei frumoasă trece o umbră de spaimă când zăreşte o făptură neînsufleţită pe braţele tatălui ei. Îşi duce mâna la piept şi, fără voie, exclamă:

— Tată, nu cumva ai împuşcat vreun pădurar şi-l aduci acuma în casă?

Bătrânul izbucneşte într'un râs răguşit.

— Atât de prost n'oiu fi doar eu, Ana, răspunde el, apoi. Dacă vreunul dintr'ăia îmi vine dinaintea puștii și trebuie să trag eu întâi, atunci fii sigură că-l las să rămâie acolo unde a căzut. Dar ăsta de aici e un prieten bun, pe care l-am scăpat de a fi ars de viu. De n'aș fi fost eu, s'ar fi prăjit acuma pe cinste!..

Pășește apoi în casă și o urmează pe fiică-sa care o luase înainte, cu lumânarea în mână. Îl așează pe omul neînsuflețit pe un culcuș de frunziș și-i poruncește Anei s'aducă și pansamente. Pentru pansarea unei răni erau întotdeauna cele trebuincoare în casă la el.

După ce mai examină înc'odată rana provocată de glonte și o pansă cu grijă, se ridică de jos cu chipul întunecat și clătină capul.

— Nu știu dacă va scăpa cu viață! mormăie dânsul. După cât se pare, un glonte de revolver, care l-a nimerit pe la spate. De-aș ști cel puțin unde s'a înfipt glontele!

Fata rămăsese în genunchi lângă nenorocitul Max șerparul. În ochii ei albaștri de copil lucesc lacrimi. Cu o expresie de teamă, nestăpânită privește țintă la chipul rănițului din fața ei.

Îl cunoaște bine! Când nimeni nu vroia să danseze cu dânsa — fiica unui hoț de codru, disprețuit de toată lumea — Max șerparul nu se sinchisea de ce vorbea lumea și o invita la dans. Firește că el nu bănuia că prin aceasta se furișase în inima fetei, care începuse să resimtă pentru dânsul un sentiment foarte apropiat de cel al dragostei. Acuma dânsul stă în fața ei ca un mort, și tatăi ei — care, firește, nu-și pierde curajul atât de repede — dă din cap din ce în ce mai întunecat, cași când l-ar fi socotit pierdut de-acum pe Max șerparul.

— Crezi că va muri? întreabă ea, încetișor, și ridică privirea spre bătrân.

Acesta își puse pușca la loc sigur și acuma se întoarce din nou spre omul neînsuflețit.

— Cine poate ști? spune el într'o doară, nedesiipindu-și privirea de la aceal pe care-l salvase,

Cu toate astea, se întâmplă uneori ca vre-unul să scape, chiar atunci când e de-acum cu amândouă picioarele în groapă.

— N'ar fi bine să chemăm doctorul? întreabă Ana, cu teamă.

Dar Xaver Birk nici nu vrea să știe de așa ceva.

— Dacă trebuie să moară, va muri și fără doctor, n'avea grijă! răspunde el, cu un umor deplasat. Ceeace știe un șarlatan dintr'ăia, știu și eu! Deocamdată s'așteptăm, poate că-și revine în fire și putem afla de la dânsul vre-un amănunt asupra ciudatei întâmplări.

In vreme ce Ana pune mereu la compresse pe fruntea rănitului și-i freacă tâmplele cu oțet, braconierul stă pe scaun în fața ferestrei și privește gânditor în noapte.

Atât de prost nu e dânsul, ca să nu pricepă că femeia aceea pe care o zărise, dar pe care nu putuse s'o recunoască, din păcate, — avea vre-o socoteală cu Max, și că tot dânsa a tras glonțele care-l rănise pe acesta. Una din sat nu era — asta era sigur — și faptul că recurse la crimă, era o dovadă că între cei doi exista ceva foarte important.

Bătrânul fierbe de nerăbdare să vadă pe Max venindu-și în fire. Când, însă, își dădu seama că va trebui să aștepte prea mult, se îndreaptă din nou spre dânsul și o trimite pe fată afară, să aducă apă proaspătă de la izvor.

De-abia părăsise coliba tânăra, și Xaver începe să scotocească buzunarele rănitului. Mâna sa găsește repede banii și în ochii săi se aprinde o lucire de lăcomie. Tot atât de repede precum le-a scos din buzunarele tânărului, le strecoară în

Cereți mâine numărul 42 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5.

ale lui proprii, și când Ana se reînfoarce cu apă proaspătă nu există nici-un indiciu că braconierul a devenit posesorul unei mici averi.

Așa-dar, expedițiа din noaptea aceasta n'a fost chiar atât de puțin rentabilă!

După vreun ceas Max își revine în fire, încetișor. Ochii i se deschid și privesc țintă în tavan. Apoi buzele i se mișcă, lăsând să se audă murmure nedeslușite. Un tremur îi agită fața și trupul său caută să se ridice, de parc'ar vrea să se năpustească asupra cuiva. Cu un geamăt înăbușit, recade, însă, pe culcușul de frunze.

Privirile lui întâlnirâ acuma fața Anei, care se apleacă peste el.

— Ți-e mai bine, Max? șoptește dânsa.

— Dar unde sunt? murmură, de-abia auzit, nenorocitul.

— La tatăl meu, Xaver Birk, răspunde fata. Dânsul te-a găsit în coliba ta care luase foc și te-a salvat, aducându-te apoi aici. Te afli acum în siguranță și la adăpost și nu trebuie să te temi de nimeni.

Rănitul pare că-și reamintește de-odată, ce s'a petrecut cu dânsul.

— Unde e dânsa, bestia aceea? Lăsați-mă să ies de-aici, trebuie s'o gătui cu mâinile mele! M'a împușcat pe la spate, pentru ca să-mi fure taina. Dar a fost degeaba, căci n'a găsit nimic

Un râs înăbușit, sinistru, scapă de pe buzele sale, dar încetează imediat.

Xaver Birk o împinge la o parte pe fiică-sa și se lasă în genunchi lângă culcușul rănitului.

— Slavă Domnului că ți-ai revenit, Max! spune el, cu glas răgușit. Ana ți-a spus de-acum în ce fel te-am adus aici. Viața ta era în mare primejdie! Încă un minut de mai întârziam și te-ai fi pârjolit ca un purcel. Sunt încredințat, însă, că vei face temperatură mare și Domnul știe dacă vei scăpa cu bine! Dacă ai să-mi dai vre-o însărcinare... vreau să spun dacă vrei să-ți aduc ceva

sau să îndeplinesc vre-o misiune... ai face bine s'o faci chiar acuma.

Rănitul privește câteva clipe în fața răvășită a braconierului, apoi murmură:

— Îți mulțumesc, Birk! Vei avea mult de furcă cu mine, dar fii pe pace, căci nu-ți va fi munca degeaba. In buzunarele mele găsești bani. Dacă va trebui, aduceți un doctor și tot ce mai e nevoie. Nu te gândi să faci economie! Când se vor isprăvi aceștia, cred că voiu fi de-acum restabilit într'atâta, încât să pot pleca s'aduc alții.

— Și altceva nu ai să-mi mai încredințezi? întrebă bătrânul, privindu-l cercetător pe rănit.

— Nu... nimic! răspunse acesta și în clipa următoare își pierdu iar cunoștința.

De-abia în după-amiaza zilei următoare, el deschide din nou ochii. Își aduce aminte de cele petrecute. Ceva pare să-l stea la inimă.

— Ei, Birk! exclamă el, cu glas răgușit. Vino mai aproape, nu pot să vorbesc atât de tare. Fă în așa fel ca să trec drept mort, spune lucrul ăsta fiecăruia și nu aduce nici-un doctor. Voiu scăpa eu și-așa!

— Cum vrei! răspunde braconierul.

In zilele următoare, Max zace în delir. Urmând indicațiile tatălui ei, Ana culege din pădure ierburi de leac și prepară cu acestea un ceai.

Criza se apropie tot mai mult. După cât se vede, nici plămânul, nici vre-un alt organ important nu este atins. Numai o puternică emoragie internă pare să se fi produs. Unde se află giontele, nu se poate ști, dar dacă nu produce vre-o altă complicație, poate rămâne acolo.

Într'o noapte, când trebuia să se producă momentul hotărâtor în starea bolnavului, tânăra fată îngenunchiază din nou la culcușul din ungherul odăii.

Bătrânul Birk se plimbă încolo și încoace prin încăpere, cu mâinile la spate. Din când în când aruncă o privire cercetătoare spre locul unde Max șerparul se zvârcolește ca un șearpe, rostind cuvinte neînțelese.

Cel puțin de s'ar putea deduce ceva din blestemele pline de ură și exclamațiile de furie pe cari le scoate! Dar din ceeace auzise până acum Xaver Birk, nu poate scoate mare lucru. In primul rând tot nu știe încă, cine a fost persoana care l-a atacat pe Max șerparul în coliba lui. La baroana din castelul Hohenegge firește că nici n'ar fi putut să se gândească, căci, dat fiind faptul că ieșise de-abia de scurtă vreme din temniță, nici n'o cunoaște pe Leonie de Brissac.

Ana reînoiește necontenit compresele reci. Neliniștea ei nu mai cunoaște margini. Dar nici-o lacrimă nu-i umezește ochii. Știe doar că plânsul nu va ajuta nimic. Cu banii pe cari îi luase tatăl din buzunarul rănitului, ea cumpără dintr'un sat vecin tot ce-i spusese bătrânul. Și deoarece Birk se pricepea la tratamentul rănilor, nu lipsea nimic în colibă.

Afară e noapte liniștită, limpede. În coroanele copacilor freamătă vântul și din când în când vre-o pasăre scoate un țipăt întârziat. Susurul izvorului care curge prin apropierea casei, se aude până înăuntru la ei și bolnavul tresaltă necontenit, în vreme ce ochii săi sunt plini de ură sălbatecă.

— Vreau s'o am în mâinile mele! scrâșnește el, pentru a o suta oară. Imi va plăti dânsa fapta asta!

Incetul cu încetul temperatura pare să scadă și Max cade obosit în culcușul său.

Atât Xaver Birk cât și tânăra fată nu s'au culcat în noaptea asta. Amândoi știau că dimineața va aduce cu sine hotărârea destinului.

Prin fereastra colibei pătrunde acuma cea dintâi rază de soare, și Ana deschide geamul. Ciripitul vesel al păsărelelor pătrunde în odaie. O adiere proaspătă de vânt colorează obrajii palizi ai frumoasei fete.

Xaver Birk stă în fața culcușului rănitului.

— Cum crezi, tată, a scăpat? întreabă Ana cu o intonație de teamă și nădejde în glas.

Braconierul ridică capul.

— Da, răspunde el, cu voce hotărâtă. Pe asta

l'am scăpat a doua oară de la moarte. Pentru cei de afară, el este mort, carbonizat sub dărâmăturile colibei din pădure. Când își va reveni în fire, va putea hotărî el-însuși, ce trebuie să se întâmple. Părerea mea, însă, Ano, este că zilele negre s'au sfârșit pentru noi.

CAPITOLUL 57

Domnul profesor

Intr'un compartiment de clasa întâia al expresului de Paris, doi domni stau de vorbă cu însufleţire.

Unul dintr'înșii e îmbrăcat cu eleganță exagerată, poartă un cioc după moda franceză și sub genele-i stufoase scânteiază doi ochi vioi. Călătorul pare un om de lume în adevărratul înțeles al cuvântului și mânile-i fine, împodobite cu două diamante de preț, mărturisesc de la prima privire că nu face parte dintr'aceia cari își câștigă existența prin muncă. Tovarășul din fața sa e, după toate aparențele, ceva mai tânăr, și îmbrăcat ca un „dandy", deși caută, din când în când, să-și dea aere de noblețe. Privirile sale au o expresie blândă.

După cât se pare, cei doi domni s'au întâlnit întâmplător la plecarea din W. Tânărul cu ochii blânzi nu e nimeni altul decât nepotul șefului Siguranței. Se numește Georges Vallieres și se află într'o călătorie de studii, pentru a face cunoștință cu organizația polițienească din Germania. In afară de blândețe, Georges Vallieres mai posedă încă o însușire, care nu prea este recomandabilă pentru calitatea sa de asistent al șefului siguranței pariziene. E puțin cam vorbăreț din fire și nu prea poate păstra taine. Poate că acesta era și motivul pentru care unchiul său îl trimisese în călătorie de studii, ca să se întoarcă ceva mai cuminţit acasă.

In hotelul în care locuiă la W., făcuse cunoștința cu actualul său tovarăș de călătorie.

Față de acest bărbat distins nu socotea necesar să păstreze secretul asupra misiunii sale, cu atât

mai mult, cu cât se afla acuma în drum spre casă.

Domnul cu ciocul castaniu și cu ochii vioi, se intitulează profesor Ehrenbreit, doctor în chirurgie. El comunică d-lui Vallieres că pleacă la Paris, să participe la congresul internațional al medicilor. Și e dela sine înțeles că cei doi s'au hotărât să facă drumul împreună și acuma stau unul în fața altuia în compartimentul de clasa întâia, al trenului care-i duce spre capitala lumii.

Georges Vallieres este încântat în cel mai înalt grad de noua lui cunoștință și-i roagă în repetate rânduri pe profesor să-l onoreze pe dânsul și pe unchiul său — șeful siguranței pariziene — cu vizita sa, de îndată ce timpul atât de prețios îi va îngădui.

Profesorul făgăduiește, zâmbind cu mulțumire:

— Fiți sigur, Monsieur, că voiu veni și veți avea plăcere de pe urma mea.

Vallieres îl chestionează pe profesor dacă cunoaște Parisul în amănunțime și i se oferă drept călăuză, într'un caz eventual.

Celălalt acceptă cu mulțumire și invitația aceasta. Fără să-și dea seama aproape, în toiul discuției nepotul temutului șef al poliției din Paris povestește în amănunțime tot ce i s'a întâmplat în decursul voiajului său de studii și pentruce se întoarce atât de grabnic acasă.

— Gândiți-vă — spune el, zâmbind — de-odată i se năzare directorului Băncii Franței — în ale cărei pivnițe subterane stau îngrămădite multe milioane — că siguranța Băncii cam lasă de dorit. Dispune atunci ca un funcționar de încredere al institutiei să examineze cu deamănuntul fiecare ungher al întinsului teren. Deși în bolta subpământeană stau de pază, zi și noapte, un număr impozant de oameni, prevăzătorului domn director nu-i este de-ajuns. Și atunci unchiul meu mi-a încredințat telegrafic, misiunea să mă ocup de chestia aceasta. Și astfel se face că mi-am întrerupt voiajul de studii și mă înapoiez acuma la Paris.

Profesorul pare foarte interesat să afle cum e amenajată Banca Franței. Deasemeni, caută să afle

cât mai multe asupra persoanei directorului marei instituții, ajunge să vorbească despre familia lui și relațiile-i sociale, și convorbirea devine din ce în ce mai însuflețită.

— Nu cumva ai putea crede, Monsieur Vallieres, că ar putea exista un om înzestrat cu un curaj atât de nebun, încât să încerce a face o vizită în tezaurul subteran al Băncii Franței? întreabă profesorul.

— Eu mai puțin ca oricare altul, răspunde parizianul, râzând. Ala ar trebui să fie un individ care stă în legătură cu diavolul însuși, — de pildă Masca-Roșie. Desigur că a-ți auzit de-acum despre acest celebru criminal internațional?

— Firește, răspunde profesorul. Dacă nu mă 'nșel, cu puțin înainte de plecarea noastră din W. se vorbea că omul acesta a făcut să sară în aer un tren, în care se afla și dânsul, cu singurul scop de a se putea face nevăzut în momentul catastrofei. O chestie care nu prea e lămurită încă, deoarece nu se știe cum a putut aduce la îndeplinire isprava aceasta, misteriosul personaj.

— Foarte adevărat, aprobă Vallieres. M'așî fi ocupat și eu mai amănunțit cu chestia asta, dacă n'aș fi primit telegrama unchiului meu, prin care sunt rechemat la Paris. Cum spuneam, unui singur om i-ar putea da în gând să încerce jefuirea primului nostru institut de credit, — și acest om este Demonul roșu. Dar sunt ferm convins că și el va renunța la planul acesta, deoarece știe prea bine că și-ar lăsa capul zălog.

In clipa aceasta se aude fluieratul locomotivei.

— Avem cinci minute oprire, spune francezul către profesor, care se ridică în grabă.

— Vreau să expediez o telegramă unui prieten din Paris, care mă va aștepta la gară, spune el și părăsește compartimentul.

Telegrama pe care o expedia avea un cuprins cam nelămurit:

„Annatol Dupreds, rue St. Martin 23, V. sosește ora 9.20, Express gara centrală. Semn lalea roșie. Vizitiul să plece imediat locul știut!"

Când profesorul neamț se reîntoarse în compartimentul său, îl găsi pe tovarășul de călătorie mâncând un sandviș, care-i fusese adus din restaurantul gării.

— Ți-ai făcut treburile, scumpe domnule profesor? întrebă parizianul.

Acesta dădu din cap afirmativ și imediat trenul se puse în mișcare.

Spre seară, când soarele apusese de-acum, expressul trecu în goană prin ultima stație înainte de Paris. El își încetinește mersul și, în cele din urmă, intră pufăind, sub hala gării centrale.

— Ești așteptat, Monsieur Vallieres? întreabă profesorul, în momentul când coboară.

— Posibil, răspunde celălalt. De-altfel, sunt destule mașini afară.

Cu valizele în mână, cei doi bărbați se îndreaptă spre ieșire, laolaltă cu ceilalți călători. In piața imensă din fața gării, inundată de lumină electrică, stau înșirate vehicule luxoase.

Profesorul neamț stă pe una din treptele mo-

numentalei scări de la intrarea gării și scoate în clipa aceasta o batistă albă din buzunar — ca din întâmplare — o agită câteva clipe pe dinaintea ochilor, apoi o vâră la loc. Nimeni n'ar putea bănui ceva în acest gest inofensiv, cu atât mai puțin Monsieur Vallieres.

Una din trăsurile luxoase, care stă ceva mai la o parte, se pune imediat în mișcare, apropiându-se de intrarea gării.

Vizitiul, într'o livrea elegantă, își scoate, cu politețe, pălăria în fața nepotului șefului siguranței.

— Pardon, spune dânsul, fixându-se în calea francezului, — dacă nu mă 'nșel, am onoarea cu Monsieur Vallieres?

Tânărul parizian privește surprins; nu-și amintește de figura vizitiului elegant îmbrăcat.

— Cine ești d-ta? întreabă el scurt, și parecum bănuitor.

— Sunt de curând în serviciul unchiului dv., șeful poliției pariziene, răspunde vizitiul. Înainte vreme eram în slujba căpitanului Morreau și acolo v'am văzut adesea. Domnul director m'a trimis încoace cu trăsura și mi-a ordonat să fiu cât se poate de atent, și deoarece vă cunosc dinainte, sunt fericit că vă găsesc.

Chestia părea să fie foarte simplă.

In clipa aceasta profesorul neamț se retrage cu un pas și-și scoate pălăria.

— Deci, la revedere, pe curând, Monsieur Vallieres, spune dânsul și cei doi bărbați își strâng mâinile.

— Nu vrei să vii cu mine? Mai putem sta de vorbă puțin, spune tânărul francez, cu amabilitate.

— Îți mulțumesc — răspunde profesorul — dar văd colo pe prietenul meu care mă așteaptă.

— Atunci la revedere!

Cu aceste cuvinte francezul se urcă vioiu în trăsură și vizitiul galonat sare pe capră. De-acolo, aruncă o privire plină de înțeles în spre profesor, și acesta dă din cap scurt și energic. Apoi trăsura o pornește pe asfaltul lucios.

Neamțul nostru privește o clipă după dânsa și un zâmbet de triumf îi flutură pe buze.

— Guraliv om! șoptește dânsul. Dac'am avea de-aface numai cu idioți dintr'ăștia, atunci n'am mai avea nevoie să 'ncercăm o lovitură mai mare. Ehei, domnule Vallieres, în curând vei mai auzi de mine!

Se 'ndreaptă apoi spre una din trăsurile ce staționau acolo, dă vizitiului o adresă și-i spune să mâie repede.

Trăsura în care se urcase Monsieur Vallieres, gonește prin o mulțime de străzi. Firește că tânărul francez cunoaște foarte bine locuința unchiului său și presupune că acolo îl va duce vizitiul.

De-abia după câtva timp privește prin fereastră în străzile luminate, căci până atunci era adâncit în amintirea simpaticului său tovarăș de călătorie. Spre nespusa lui uimire, observă că trăsura o apucase pe străzi cari îi erau aproape necunoscute. Felinarele devin din ce în ce mai rare și în fața lui apare un cartier de vile.

Tocmai vroia să facă semn vizitiului să oprească, pentru a-l întreba încotro are de gând să-l ducă, — când acesta oprește din proprie inițiativă și portiera e deschisă. Cu pălăria în mână, galonatul stă în fața sa:

— Am ajuns, Monsieur, spune el, politicos.

— Cred că te 'nșeli! răspunde tânărul francez, punând un picior pe scară. Unde m'ai adus?

— Vă rog să mă scuzați, răspunde vizitiul. Domnul, unchiul dv. a cumpărat acum două săptămâni vila aceasta și vă roagă să descindeți aici. De îndată ce va fi liber, va veni și dânsul. Până atunci, veți găsi aici tot ce necesitați.

Georges Vallieres clătină capul, fără voie. Toate astea îi miroseau cam ciudat, dar motive de bănuială nu avea. Așa că se hotărî să meargă spre poarta vilei, în vreme ce vizitiul apăsă pe un buton, — probabil pentru a chema vre-un servitor.

In curând se auziră pași apropiându-se, și un

lacheu galonat își făcu apariția, ținând în mână un felinar aprins. El deschise poarta mare și vizitiul, care între timp se urcase înapoi pe capră, își conduce caii spre intrare.

Vallieres se hotărăște să facă pe jos drumul până la vilă. Propunerea vizitiului de a se urca din nou în trăsură, este respinsă. La vre-o cursă întinsă, nu se gândește, e drept, dar e bine întotdeauna să fii cu băgare de seamă, în special când ești nepotul șefului poliției din Paris.

— La valiza aceasta! se adresează el, scurt, către lacheu, care păsește alături de dânsul.

O ia dealungul unei alei, apoi se zărește o clădire în formă de vilă, în care câteva ferestre sunt luminate. Prea demnă de încredere nu pare casa aceasta.

Georges Vallieres își pipăie revolverul din buzunarul pardesiului, căci conform unui vechiu obiceiu, nu se desparte nici-odată de dânsul. In felul acesta e aproape sigur că nu i se poate întâmpla nimic.

Cu multă atențiune observă pe lacheul care, cu felinarul în mână, urcă scările înaintea lui. Dar omul are o înfățișare cu totul nevinovată.

Ușa se deschide ca la comandă și tânărul francez intră în vestibulul, luminat slab.

In clipa aceasta bănuiala își face loc într'însul. Nu prea s'arată ca unchiul său să fi pregătit vila aceasta pentru primirea sa. Cel mai nimerit lucru ar fi să renunțe a merge mai departe și să plece direct la prefectura poliției.

Dar nu-și poate aduce la îndeplinire hotărârea, căci în clipa când se întoarce, cineva îl lovește în cap — pe la spate — cu atâta putere, încât se prăbușește fără a scoate un geamăt măcar. Și autorul acestei lovituri nu fusese nimeni altul decât lacheul care-l condusese, cu felinarul în mână.

Acuma, individul pune lumina deoparte, ca și cum nimic nu s'ar fi întâmplat, și se apleacă asupra trupului lungit la pământ.

— Așa-dar, am avut noroc și de data aceasta!

spune, el, cu un zâmbet satisfăcut. Nădăjduiesc că şeful va fi mulţumit.

Personajul acesta este vechea noastră cunoştinţă, Joe, omul de încredere al Măştii-Roşii, imediat după atentatul izbutit din gara W., el fusese trimis la Paris, unde stăpânul său poseda destule ascunzători, pentru a fi la adăpost în timpul cercetărilor poliţiei.

Şi Alice se află în oraşul de pe malurile Senei, şi chiar în apartamentul de sus al vilei misterioase. Numai Hector Rammont socoate nimerit să mai aştepte câteva zile şi apoi să părăsească W., travestit.

În scopul acesta închiriase un apartament în primul hotel din oraş, înscriindu-se sub numele de „Profesor Ehrenbreit" şi dat fiind faptul că mirosul său fin îl pusese pe urmele asistentului poliţienesc Vallieres, nu-i vine deloc greu, cu iscusinţa sa, să se apropie de tânărul parizian.

Joe îşi dă seama că lovitura cu care-l doborâse pe Vallieres, îl va lăsa pe acesta în nesimţire cel puţin un sfert de oră.

Telegrama expediată în drum de omul cu masca roşie, o înţelesese cât se poate de bine; cu atât mai mult, cu cât încă pe când se aflau la W., Rammont îi dăduse unele indicaţii asupra acestui Vallieres.

Uşa dinspre parc se deschide şi vizitiul îşi face apariţia. Un zâmbet satisfăcut îi lăţeşte gura.

— Aha! păpuşica a fost dată gata! exclamă el şi se ţine de burtă de râs.

Joe îi porunceşte să se potolească.

— Uiţi că trebuie să fim atenţi! Sus în apartamentul ei se află stăpâna şi dacă află ceva de întâmplarea de aci, ne-am putea expune la neplăceri cu dânsa.

Vizitiul mormăie ceva neînţeles. Joe arată cu mâna spre trupul nemişcat al tânărului.

— Pune şi tu mâna! porunceşte el. Trebuie să-l ducem în odaia pe care a pregătit-o şeful pentru el.

Fără să spuie un cuvânt, vizitiul îl apucă pe francez de braţe în vreme ce Joe îl ia de picioare.

In tăcere, dispar cu dânsul pe scara care se face în fundul vestibulului. O ușiță se află acolo pe jumătate deschisă, care duce într'un gang îngust, apoi pe o scară la fel de îngustă, în sus. Aici, cei doi trebuie să lase jos sarcina, căci ușile sunt încuiate.

Joe scoate o cheie din buzunar și deschide.

— Acuma liniște — spune el — căci trecem pe lângă un perete care răspunde în dormitorul stăpânei. Când vom fi de partea cealaltă, nu mai e nici un pericol.

Pătrund într'o cameră mărișoară, mobilată cu strictul necesar. Aceasta are o singură fereastră, prevăzută cu zăbrele trainice.

Georges Vallieres e așezat pe un pat și cei doi bărbați se retrag apoi. Joe încuie cu grijă ușa și coboară scara îndărăt.

Ajuns în vestibul, îi iese înainte profesorul neamț. Firește, nu e nimeni altul decât Hector Rammont, — omul cu masca roșie.

— L-ai aranjat pe guralivul ăla? întreabă el, scurt.

Joe dă din cap.

— Totul s'a petrecut conform programului; am avut înc'odată noroc.

— În cazul acesta să trecem în odaia alăturată, căci am să-ți spun ceva.

Ei îl urmează, supuși ca niște câini.

O apăsare pe butonul electric și în perete se aprinde o lumină.

Masca-Roșie se lasă într'un fotoliu, lângă masă:

— Fiți atenți la ceea ce vă spun și înștiințați imediat pe tovarășii, fără să țineți seama de vre-o piedică.

Apoi începe să-și expuie intențiile. Limpede și lămurit își desfășoară planul, și nimeni nu-l întrerupe. Când sfârșește, se ridică de pe fotoliu și spune, scurt:

— Acuma plecați! La miezul nopții ne întâlnim în catacombe.

Pe când cei doi se 'ndepărrteazâ, Hector Ram-

mont urcă scara spre apartamentul Alicei, care se mutase aci cu o zi înainte.

In tot timpul acesta, Joe — care opera când sub o mască, când sub alta, — nu se depărtase de dânsa. Demonul roșu putea avea deplină încredere într'însul.

Cu un strigăt de bucurie, sărmana fată îi sare de gât lui Rammont.

— In sfârșit, ai venit! Cât de neliniștită am fost pentru tine! De ce m'ai trimis înainte și nu m'ai lăsat pe lângă tine? Necontenit înfrunți moarteà și eu nu-s lângă tine, ca să-ți vin în ajutor!

Rammont o cuprinde cu brațele pe nefericita sa victimă și buzele sale șoptesc cuvinte mângâietoare, calde.

— Nu merge întotdeauna ca să te țin lângă mine, copila mea, spune el cu glas moale. Toată poliția era pe urmele mele și păzea drumurile. Dac'așî fi plecat cu tine, puteam fi sigur că tatăl tău ne-ar fi așezat înc'odată o piatră în drum, căci el a jurat să mă urmărească până la capătul lumii, și sa n'aibă odihnă, până nu mă va fi nimicit... Și totuși, ar trebui să-și dea seamă, în sfârșit, că toate sforțările-i sunt zadarnice! Nu m'a avut oare de-acum de două ori în mâini? Am fost chiar mort și îngropat, — și nu mi-a stat el în față, cu zâmbetul lui aspru, când nu mai era nici-o perspectivă de scăpare? Și totuși....

Alice cade la picioarele lui și-și îngroapă fața-i înlăcrimată pe genunchii săi.

— Cea mai mare durere a vieții mele, este tocmai faptul că tatăl meu e acela pe care trebuie să-l urăști, suspină ea. Acuma, însă, cred că vei rămâne lângă mine și nu mă vei lăsa singură. Imi spuneai doar că vrei să lași să se scurgă un timp, până să se dea uitării ultima ta lovitură! Să trăim numai pentru noi și pentru dragostea noastră!

Cu o mișcare liniștită, Masca-Roșie îndepărtează mâinile Alicei de genunchii săi.

— Din păcate, mai am încă o întâlnire secretă

în noaptea asta, Alice. Nu mă întreba despre ce e vorba. Fii, însă, încredințată că nu mă amenință nici-o primejdie. Te-aşi lua cu plăcere, ca să te convingi, dar locul acela nu e creeat pentru o femeie.

— Dar unde te duci? întreabă nenorocita.

— In catacombele Parisului, răspunde dânsul.

CAPITOLUL 68.

In Parisul subteran

Directorul Băncii Franței stă înfundat în fotoliul său elegant și privește prea puțin prietenos spre omul din fața sa.

Amândoi se află în cabinetul particular al marelui financiar. Ușile sunt bine capitonate, în așa fel că nici-un sunet nu poate răzbate în afară.

Bărbatul care stă într'o atitudine supusă în fața directorului de bancă, poartă o uniformă simplă, de culoare închisă, cu nasturi lucitori. Figura lui exprimă lămurit o mare neliniște.

— Spune-mi te rog, înc'odată, ce să însemneze comunicarea asta? întreabă directorul, iritat. După cât știu eu, subteranele noastre sunt cât se poate de bine asigurate din toate părțile și prevăzute cu semnale de alarmă electrice. Când cineva ar vrea să încerce de afară să spargă zidul, ar începe să

Cereți mâine numărul 43 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Premiul de **500 LEI**, instituit de
Colecția celor 15 lei
a fost câștigat de
Dl. Moise L. Friedman Moara Șaraga, Bârlad

sune clopotele de alarmă, — și cu toate astea d-ta susții că noaptea trecută s'au auzit bătăi ciudate!? Cel puțin ți-ai notat cam pe la ce vreme s'au produs aceste bătăi misterioase?

— Firește, domnule director, răspunde celălalt. Era exact ora 12 și 25 minute.

— Deci, tocmai în ceasul strigoilor! spune directorul băncii.

Deși căuta să dea faptului o interpretare glumeață, nu izbuti în întregime. Nici nu știa măcar pentru care motiv era neliniștit în ultimele opt zile, de siguranța tezaurului său. Pentru orice eventualitate, se pusese în legătură cu șeful siguranței pariziene, și acesta îi făgăduise că-l va trimite pe nepotul său, să cerceteze chestia.

In seara trecută, urma ca tânărul să sosească la Paris. El telegrafiase din W. în sensul acesta, dar — lucru ciudat — Georges Vallieres nu era de văzut. O depeșă expediată la W. rămase fără răspuns. Probabil că tânărul fusese reținut de o împrejurare neprevăzută.

— Ce părere ai d-ta despre toată chestia asta? întreabă directorul pe subalternul său.

— Domnule director — răspunde acesta, care fusese singurul care auzise bătăile ciudate — mi-a ajuns la ureche cândva, că jumătate din Paris este subminat, prin catacombele, în cari s'au petrecut de-acum unele lucruri ciudate. Ar fi posibil ca unul din gangurile acestea secrete să ducă până în apropierea boltilor noastre, și ca cineva să fi încercat pe acolo să pătrundă în tezaur.

Directorul izbucnește în râs, fără să vrea.

— Ai fost amețit cu istorii romantice, scumpul meu! E drept, catacombele acestea există și sunt foarte întinse, în așa fel că s'ar putea ascunde într'însele o mică armată, lucru ce s'a întâmplat chiar în anul 1870. De-atunci, însă, s'a lucrat cu toată energia să se astupe aceste ganguri și părerea mea este că nu se mai găsesc într'însele decât șobolani și șoareci. Dar ca să-ți fac pe plac, îți voiu arăta că voiu ține seamă de bănuielile d-tale. Azi sau mâine mă va vizita d-l Vallieres, tânărul asistent al șefului siguranței. Îi voiu expune cazul și-l voiu ruga să caute s'audă el-însuși bătăile acelea misterioase. Cine e însărcinat cu paza noaptea aceasta?

— Pierre și Francois. răsunde celălalt. Mâine vin iar eu la rând.

— Bine. Să nădăjduim că în curând vom da de rostul acestor bătăi.

. . . . . .

Clopotul din turnul catedralei Notre-Dame anunța miezul nopții, când o ființă înveștmântată într'o mantie de culoare închisă, cu pălăria neagră lăsată pe ochi, mergea cu pași repezi dealungul unei străduțe înguste. Când se ivea vre-un polițist la o răscruce, personajul se strecura în umbra caselor și ca o fantomă, își urma drumul.

Și tot mergând așa, ajunge într'o piață mică și părăsită, luminată de un felinar mohorât. Într'o parte se înalță o clădire mărișoară, deasupra intrării căreia se află deasemeni un felinar. Omul cu mantia neagră dispare sub bolta acestei case.

Mica piață rămâne câtva timp liniștită. Prin car-

tierul acesta nu prea pare să se plimbe oamenii în cursul nopții. Deodată, însă, se ivesc din toate părțile umbre negre, îndreptându-se, toate, spre bolta casei cu pricina.

Când cea din urmă dispăru în interior, apare în apropierea felinarului din piață, o uniformă de polițist. Un fluerat scurt sparge liniștea nopții. După câteva clipe apar alți trei polițiști, și toți se consfătuiesc acum. Apoi se pun în mișcare, îndreptându-se spre bolta îndărătul căreia dispăruseră făpturile întunecate.

Poarta este încuiată. În vreme ce unul din polițiști sta de pază în fața ei, ceilalți se îndreptă spre ușa casei., urcând câteva scări. Trebuie să bată mult, până să li se deschidă, Apare un bărbat cu mutra speriată, ținând în mână o lanternă aprinsă. Era îmbrăcat sumar, și se vedea că se sculase repede din pat.

— Pentru numele lui Dumnezeu — îngână dânsul, cu ochii holbați de groază — ce s'a întâmplat de pătrundeți așa în casa unui cetățean pașnic?

— Tăcere! — îi răspunde cu energie unul din polițiști — te cunoaștem noi destul de bine, tâlhar bătrân! De mult te-am luat la ochi și știm că găzduiești indivizi dintr'aceia cari nu prea se 'mpacă cu lumina zilei. Dar în noaptea asta ți-am dat de urmă. Să ne spui imediat unde se adună indivizii cari au intrat acum câteva minute prin bolta casei!

Bărbtaul scoate o exclamație de spaimă, apoi începe să se înjure pe toți sfinii că e nevinovat. El nu știe de nimic, și poliția degeaba se leagă de dânsul..

Atunci polițistul care se află în frunte îl trage la o parte și adresează câteva cuvinte colegilor săi. Nu durează nici o clipă și el e închis într'una din încăperile de la subsol, apoi cei trei reprezentanți ai forței publice încep să cerceteze odăile, ținând revolverele întinse.

Desamăgirea lor devine, însă, tot mai mare, căci nu găsesc nimic. Astfel ajung în fața casei, în curtea întunecată, de jur-împrejurul căreia se află graj-

duri. Își aprinseră lanternele și țineau încă revolverele în mână dreaptă..

Dar cercetările lor rămân și aici fără succes.

Atunci îl întreabă pe polițistul rămas de pază în stradă, dacă nu cumva indivizii s'au arătat iarăși.

— Nu, nimeni n'a ieșit pe poartă! răspunde acesta..

— Atunci trebuie să mai fie pe aici și trebuie să-i găsim ,chiar dacă s'ar fi îngropat în pământ, ca niște cârtițe! spune polițistul mai în vârstă.

Cercetările reîncep .Oamenii legii aruncă în lături tot ce 'ntâlnesc în cale, dar după o jumătate de ceas, ei se retrag, mormăind și înjurând.

— N'avea grijă, vine ca ziua când îți vom suci gâtul! strigă unul din ei către bietul proprietar al casei.

După ce polițiștii dispărură, luând drumul spre piață, omulețul își frecă mâinile plin de bucurie.

— Sunteți prea proști voi ca să puteți pune mâna pe Mască-Roșie! rânjește el.

Cu lanterna în mână o pornește dealungul gangului și se furișează în curte.. Apoi, dispare într'unul din grajduri.

Aici cercetase mai înainte poliția fiecare colțișor, fără să găsească ceva.. Omulețul se furișează, cu capul aplecat, până 'n colțul cel mai ascuns, și pune lanterna jos. Apoi se lasă în genunchi și ridică vre-o câteva bârne cari intră foarte bine în încheieturile podelei.. O gaură neagră se cască. O scară pornește în jos.

— Ei, nu e nimeni aici? strigă el, în adâncime.

De jos pătrunde o lumină slabă.

— La naiba, dar ce s'a întâmplat? se aude răspunsul.

— Poliția a fost aici, răspunde omulețul.

O înjurătură pornește de jos, apoi scara se cutremură sub pașii unui bărbat. Imediat apare în deschizătură un cap omenesc.

— A plecat, sau ce alta? Să-l anunț pe șef? întreabă individul.

— Nu-i nevoie, răspunde proprietarul casei. I-am îndepărtat eu cum e mai bine.. Toată casa mi-au

scotocit-o, nici-un coltişor nu l-au lăsat necercetat, au fost şi aici şi probabil că au tropăit deasupra capetelor voastre, — dar de găsit, n'au găsit nimic. Dar n'ar stica deloc, ca la ieşire, Masca-Roşie să fie cu băgare de seamă .Mai sunt şi alte ieşiri din catacombe.

Omul de pe scară dă doar din cap şi o porneşte înapoi în jos. Omuleţul aşează la loc bârnele dea-

supra deschizăturii şi e, într'adevăr, greu de ghicit că sub dânsele se află intrarea secretă în catacombele Parisului.

Jos, alunecă lumini izolate prin sinistrele ganguri pe jumătate dărâmate. Din când în când se mişcă ceva prin praful gros şi un şobolan se strecoară printre picioarele oamenilor. Dacă n'ar exista semne lămurite pe ziduri, — făcute de propria mână a omului cu masca roşie — atunci s'ar rătăci în mod sigur în labirintul acesta şi poate că n'ar izbuti să revie niciodată la suprafaţă.

Cu mulţi ani în urmă, o pereche de tineri căsătoriţi avuseseră soarta aceasta. Bieţii oameni veniseră aci din pură curiozitate şi făcuseră imprudenţa să nu-şi ia călăuză. Zile întregi fură căutaţi, dar deoarece spaima îi făcuse să se rătăcească din

ce în ce mai mult, au fost găsiți de-abia când cadavrele lor intraseră în putrefacție.

Tot aici răsunaseră în anul 1870 împușcăturile insurgenților francezi. Se înălțaseră baricade din capete omenești și sângele cursese în valuri.

E o greșeală când se presupune că aceste catacombe ale Parisului ar fi fost un cimitir al orașului vechiu. Ele s'au formal prin surpări succesive, cari s'au întins din ce în ce mai mult. În cursul veacurilor orașul s'a înălțat deasupra lor și gangurile s'au prăbușit în parte, Dar a mai rămas încă destul spațiu, pe care orașul Paris n'a vrut să-l lase nefolosit. Astfel că au fost aduse aici oseminte din cimitirele vechi, și s'au înălțat piramide întregi dintr'însele.

Pe câtă vreme înainte de anul 1870, porțiuni mari din aceste catacombe erau practicabile și puteau fi folosite în parte,—luptele insurgenților au distrus multe în chip îngrozitor. Numai călăuzele cele mai îndemânatece cutezau, din când în când, să plimbe pe vre-un străin doritor de senzațional prin gangurile acestea înfiorătoare.

Masca-Roșie era, însă și aici familiarizat și pusese ,pentru tovarășii săi, semne lămurite la toate colțurile și cotiturile, în așa fel că orrice rătăcire era exclusă. Dar eventualii urmăritori n'ar fi putut recunoaște nimic din semnele acestea.

In aceste ganguri infernale se adunau complicii misteriosului individ. O masă simplă de lemn era așezată într'o parte și pe un scaun ședea Hector Rammont, învăluit în mantia-i neagră, cu pălăria trasă pe frunte și cu masca roșie acoperindu-i ochii. Căci deși cei mai mulți îi cunoșteau de-acum fața, erau, însă, și ,,recruți", față de cari trebuia să fie prevăzător.

Pereții subteranei erau formați, în parte, din oseminte omenești îngrămădite unele peste altele. Pe ici, pe colo, se putea vedea și un cap de mort, care părea să privească spre adunare, cu orbitele-i fioroase. Pe un cârlig din zid Joe înfipsese o faclă, a cărei lumină arunca raze sinistre asupra celor de față. Se auzi o lovitură de gong al cărui ecou răsuna

ciudat în gangurile învecinate. Masca-Roşie îşi luă o atitudine semeaţă.

Joe numără capetele şi spuse liniştit:

— Nu lipseşte nici-unul.

— Acum ascultaţi ce am a vă spune! făcu Demonul roşu. In ultimul timp ne-a cam părăsit norocul şi a sosit vremea să dăm o lovitură mare, de pe urma căreia să căpătăm bani în casă. Preparativele le-am făcut eu, şi asta în modul cel mai bun. Dacă totul merge cum trebuie, mâine noaptea vom arunca în aer Banca Franţei.

Timp de o jumătate de ceas ţinu consfătuirea din catacombe, apoi Masca-Roşie făcu cu mâna un semn de încheiere.

Joe şi doi din banditii mai bătrâni dispar într'o gaură şi scot la suprafaţă un butoiaş cu vin şi un număr de pahare de metal.

In toiul nopţii, în subteranele Parisului adormit, tovarăşii lui Mască Roşie încep să se cinstească.... Apoi se auzi din nou un sunet înăbuşit de gong şi misterioşii indivizi se răspândiră ca nişte umbre, în toate părţile. Numai într'un singur loc se produse mişcare în apropiere de punctul de adunare. Acolo stăteau patru oameni la lumina unei lămpi electrice, şi printre ei se afla şi Joe.

Cu glas şoptit el împarte ordine tovarăşilor săi. Face impresia unei căpetenii.

Imediat, mica trupă se puse în mişcare şi se face nevăzută într'un gang scund.

Inaintează mereu, la lumina lămpii electrice, până când un perete de pământ îi sileşte să se oprească.

Aici, Joe se aşează pe nu morma de oseminte şi scoate din buzunar o foaie de hârtie. Unul din banditi îi luminează. Joe mai scoate din buzunar câteva instrumente de metal şi începe să facă socoteli. După cât se pare, are mai multe cunoştinţe decât ceilalţi, căci altfel n'ar putea conduce o întreprindere de domeniul minier.

— Până mâine noaptea mai trebue să săpăm zece metri, spune dânsul, după care-care chibzuială. Dacă ne vom ţine de treabă, vom izbuti. Ştiţi cu

toţii, că imposibilitate nu există! In afară de asta, terenul e moale pe aici, şi nu ne va da prea mult de lucru. Principalul lucru e să dăm de-oparte pământul săpat. Va fi deajuns dacă vom isbuti să facem un gang care să îngăduie trecerea câtorva oameni, unul lângă altul. Înainte, deci!

In urma cuvintelor sale, toţi cei de faţă se pun pe lucru şi ciocăniturile regulate lasă un ecou sinistru în catacombe.

Intr'acestea, Masca Roşie părăsise subteranele şi acum gonea cu trăsura prin bulevardele luminate ale Parisului.

CAP. 59.

Domnul de Vallieres

A doua zi după amiază. Cu o mutră cam indispusă, directorul Băncii Franţei se plimbă agitat prin cabinetul său particular. El nu poate pricepe de ce şeful poliţiei de siguranţă întârzie să-l trimeată pe nepotul său, domnul de Vallieres, după cum rămăsese stabilit. Dacă tânărul — căruia unchiul său îi profetiza un viitor strălucit — ar fi fost reţinut în drum de o împrejurare, atunci şeful poliţiei ar fi putut să-i trimită pe altcineva, care să examineze temeinic subterana băncii.

Chiar dacă la început, refuza, să creadă ceea-ce afirmau paznicii, cu privire la bătăile misterioase din zid, totuşi o bănuială începuse să-l stăpânească. Intr'acestea, coborâse el însuşi, în subterană şi, în prezenţa câtorva funcţionari superiori, cercetă intrările diferitelor compartimente, examină zidurile, — dar nu putu să descopere nimic.

Ca să-şi alunge necazul, directorul îşi aprinse o ţigară şi începu să privească prin fereastra zăbrelită care dădea într'un parc mic. In clipa următoare, un cîrpoţel îi anunţă că un servitor avea să-i comunice ceva. Directorul îi răspunde, apăsând pe un buton electric. Şi atunci, se deschide o uşă mecanică şi servitorul poate intra.

Pe o tavă de argint, el întinde stăpânului său o cartă de vizită și de-abia citi directorul numele de pe dânsa, că figura lui se însenină ca prin farmec, și spuse repede:

— Să poftească domnul!

După câteva clipe, domnul de Vallières pășește elegant și sigur pragul luxoasei încăperi.

Cine l-a văzut pe tânărul bărbat în trenul cu care venise din W., se va mira, desigur, constatând

mica transformare care se produse într'însul, de când pășise în capitala Franței. In definitiv lucrul era explicabil, însă. Domnul de Vallieres e îmbrăcat cu un costum închis de o eleganță rafinată, lingeria și cravata de cea mai fină calitate, și în mână ține un joben în luciul căreia te poți oglindi. Cu un zâmbet de o amabilitate care-ți inspiră încredere, el se înclină în fața directorului.

— Imi pare rău că n'am avut încă plăcerea, domnule Mornieu, să vă cunosc personal, începu el, după primele cuvinte. Scumpul meu unchiu, șeful

poliției de siguranță din Paris, e un om atât de ocupat, încât pune pe planul al doilea chestiunile de politețe.

Directorul face un gest amabil de invitație și d. Vallieres ia loc într'un fotoliu. Manierele sale sunt îndemânatece și sigure. Privirile sale ascuțite, trădează inteligență și cinbzuială și gura cu linile severe mărturisește energie și putere.

Domnul Mornieu e convins imediat că șeful poliției nici nu-i putea trimite un om mai potrivit ca pe acest funcționar tânăr și energic.

— Sunt fericit să vă pot saluta, răspunde el, cu căldură. Drept să vă spun, vă așteptam mai devreme, dar unchiul d-v. mi-a comunicat că ați fost reținut în drum.

— Așa e, domnule Mornieu, spuse tânărul bărbat. Nădăjduiesc, însă, că-mi voiu recâștiga întârzierea, prin aceea că din momentul de față mă pun cu totul la dispoziția d-v.

— Sunteți de-acum informat despre ce e vorba?

— Numai în linii generale, dar v'așĭ fi recunoscător dacă mi-ați da lămuriri mai amănunțite.

Firește că directorul nu stătu o clipă la îndoială să satisfacă dorința vizitatorului său, deoarece nu putea avea nici o bănuială în privința lui.

— După cum știți — începe el — este vorba de tezaurul subteran al Băncii Franței. Avem câteva compartimente, cari pornesc ca razele unei stele, formând niște ganguri. Veți putea examina planul acestei construcții, care, firește, trebuie să rămâie un secret desăvârșit, și care se află numai în posesia mea. Instalațiunile sunt desăvârșite. Aproape pretutindeni ne-am folosit de oțel dur. Ușile au încuietori complicate și dulapurile sunt zidite adânc în blocurile de piatră pe cari e zidită casa și în afară de asta se găsește colo, în adâncime, un adevărat labirint de cabluri de sârmă, prin mijlocirea cărora pornesc semnale de alarmă în toate direcțiile, de îndată ce nu e ceva în ordine.

Domnul de Vallieres zâmbi ușor la aceste cuvinte.

— Am auzit de asta, spuse el. Unchiul mi-a vorbit odată de-acum, şi m'au interesat mult aceste instalaţiuni geniale cari fac imposibilă ori ce spargere în banca dv. Şi cu toate acestе măsuri de precauţiune, cred că mai aveţi şi paznici, cari supraveghează cu schimbul, zi şi noapte, tezaurul?

— Fireşte, fireşte! făcu directorul. Doi oameni mai în vârstă, vrednici de toată încrederea, stau necontenit în gangul principal. La capătul scării care duce de aci în jos, au o gheretă mică în care se află un pat şi o mulţime de cabluri electrice, în aşa fel că la cel mai mic indiciu suspect, nu trebuie decât să apese pe un buton. Pot cere ajutor fie în locuinţa mea particulară, sau celui mai apropiat post poliţienesc, care se găseşte imediat după colţul străzii.

— Asta-i admirabil! spuse domnul de Vallieres. Dar ce anume v'a determinat, domnule Mornleu să cereţi să vi se trimită un poliţist?

Directorul surâse jovial şi întinse tânărului cutia cu ţigări fine.

— Drept să vă spun, nici eu nu ştiu cum mi-a dat în gând asta. E ciudat ce efect are uneori un cuvânt aruncat la întâmplare, de cineva. Acum câtva timp, oamenii mei lansaseră zvonul că Masca-Roşie are de gând să se folosească de prilejul nimerit, pentru a adăoga încă o lovitură în stil mare, şirului nesfârşit de lovituri pe cari le îndeplinise de-acuma, jefuind tezaurul Băncii Franţei, care era considerat intangibil până acuma. Fireşte că-ţi vine să râzi auzind astă, căci Masca-Roşie nu ştie că încercarea aceasta l-ar face să-şi lase oasele pe aici. Dar, oricum ar fi, tot mai rămâne o mică bănuială în capetele oamenilor mei. Am făcut constatarea că paznicii au început să devie nervoşi. Le-am vorbit cu toată energia, căutând să-i fac să-şi scoată din cap prostiile acestea, dar lucru curios! nu ştiu cum s'a făcut că m'am molipsit şi eu puţintel de ideea asta. După cât se spune, Demonul roşu ar fi izbutit să scape din mâinile poliţiei germane, după ce dăduse o lovitură măiastră, — şi astfel e mai bine să-i liniştim puţin pe oameni. Sunt chiar obligat la aceasta, cu

atât mai mult, cu cât azi dimineață am primit din partea președintelui consiliului nostru de administrație o comunicare, pe care nu trebuie s'o trec cu vederea.

— E un secret, sau pot s'o cunosc și eu? întrebă d-l de Vallieres.

— D-v., ca om de încredere, vă pot spune. Față de oricare altul, firește că aș proceda cu toată atențiunea, răspunse directorul.

Trebuie să vă mai explic, că într'un compartiment separat, — prevăzut cu instalațiuni de siguranță și mai perfecționate ca celelalte — se află un dulap vechiu, proprietatea guvernului francez. De obiectul acesta se leagă o istorie interesantă.

Dulapul e de origină germană, foarte vechiu și probabil o operă de artă a maeștrilor din Augsburg E de pe vremea lui Napoleon I, care, la înapoierea sa din Germania l-a adus la Paris, deoarece îi plăcuse mult dulapul acesta. El este înșurubat în zid și posedă două uși solide, una interioară și una exterioară. Nu se deschide cu cheia ci cu ajutorul unui cuvânt secret. Pe frontispiciul său se află pe o tăbliță de oțel literele alfabetului. Dacă prin combinația literelor, se compune cuvântul respectiv, atunci, prin apăsarea unui resort, se deschide prima ușă. Dar cu asta nu s'a făcut încă nimic, după cum veți vedea îndată. De-abia după-ce au fost mișcate din loc două litere ale cuvântului compus, luând astfel naștere un alt cuvânt, se deschide și ușa interioară, care e cu mult mai solidă.

In afară de asta, dulapul mai posedă o instalație foarte ingenioasă, care îngăduie să se plaseze în diferite locuri, lichide caustice și distrugătoare. De îndată ce cineva încearcă să găurească sau să arunce în aer dulapul, lichidele dintr'însul se revarsă și distrug toate documentele, cari se găsesc acolo. Vedeți, dar, că e un obiect foarte interesant din toate punctele de vedere.

Domnul de Vallieres aprobă din cap. Ochii săi, umbriți de sprâncene stufoase, fixează tăblia mesei și degetele-i albe și subțiri se mișcă ușor.

Se gândește la ceva cu totul deosebit.

— Intr'adevăr — spune el, după ce d. Mornieu a terminat — n'aș fi crezut că în veacul nostru prozaic să se mai găsească o mobilă atât de romantică. Ingăduiți-mi acum o întrebare: dulapul v'a fost predat de însuși președintele?

— Nu chiar așa. Se află de-acum de mulți ani aici, dar proprietatea lui trece asupra fiecărui nou președinte, care se folosește de el după plac și ascunde aproape întotdeauna secrete de stat într'însul, cari sunt atât de importante, încât e mare pericol dacă ajung în mâini străine.

— Atât de primejdioase încât în cazul unei spargeri ar putea avea efect distrugător?

— Intocmai. Despre ce e vorba, n'aș putea spune, căci nici eu nu știu nimic.

Domnul de Vallieres schimbă discuția, revenind la instalațiunile subterane.

Directorul scoate din dulapul său o foaie de hârtie, care reprezintă un desen exact, mai bine zis un plan al tezaurului subpământean al Băncii.

Cu atențiune deosebită, d. de Vallieres urmărește fiecare linie a planului. Cere explicații asupra tuturor în parte. Se mai interesează în chip deosebit, în care gang sau ladă de oțel se găsesc banii și unde se află documentele de Stat ale Franței.

D. Mornieu îi dă toate lămuririle cerute. El caută să fie mai serviabil față de tânărul polițist și pe de altă parte vrea să-i dovedească ce comori neprețuite îi sunt date în pază.

— Ce însemnează aceste două cruciulițe roșii? întreabă Vallieres, într'o doară, arătând cu mâna un anumit loc de pe plan.

Mornieu zâmbește.

— E camera cea mică de oțel, în care se află dulapul secret al Președintelui, spune el.

— Mulțumesc! făcu d-l de Vallieres. V'așĭ fi fourte recunoscător, dacă mi-ați îngădui acuma să fac o vizită scurtă la fața locului. Vă voiu comunica apoi, ce măsuri am de gând să iau în cursul zi

lei. Fireşte că în noaptea aceasta, voiu conduce eu însumi operaţiunile de rigoare.

Aşi dori numai ca Masca-Roşie, care a dat de-acum atâta de lucru vitejilor noştri oameni, să se arate într'adevăr, ca să ne privim faţă'n faţă. Prilejul acesta ar fi bine-venit pentru mine, căci m ar înălţa dintr'odată.

Mornieu strânse cu căldură mâna tânărului, şi se îndreptă spre uşă.

— Poate să aveţi noroc în noaptea asta! spuse el mai mult de forma, căci nu prea credea într'o astfel de posibilitate.

La un semn al directorului, i se alăturară doi bărbaţi, şi mica societate ieşi în hall-ul mare, luminat şi în timpul zilei cu electricitate. Paznicii din subterană fuseseră de acum anunţaţi telefonic de vizita aceasta.

Unul din bărbaţii cari merg în frunte deschide cu o cheie complicată două încuietori ale unei uşi de fier care se află în fundul hall-ului. Apoi deschide încă o uşă şi cei patru oameni pătrund într'o încăpere simplu mobilată, luminată deasemeni cu electricitate.

După ce uşile sunt închise în urma lor, se descuie o a treia uşă şi încăperea în care intră acum e pardosită cu plăci de oţel iar fereastra din zid are zăbrele solide.

Uşa de oţel e destul de mare pentru a îngădui unui om să treacă printr'însa, şi duce spre o scară de fier care coboară în spirală în adâncime. Se aude o sonerie şi apoi se aprind pretutindeni becuri electrice.

Nimeni nu rosteşte un cuvânt. De îndată ce au trecut o uşă, aceasta se închide în mod automat. Acum intră cu toţii în gangul principal. Un paznic se apropie şi duce mâna la şapcă. El ştie de acum despre ce e vorba.

Cereţi mâine numărul 44 tuturor chioşcari lor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I. Calea Victoriei 5.

— Vino mai încoa, Pierre! porunceşte directorul Băncii. S'a mai petrecut ceva în cursul nopţii trecute?

— Cam aşa, domnule director! răspunse cel întrebat. Exact la ora unu fără un sfert am auzit din nou bătăile în acelaş loc.

Directorul înalţă din umeri şi-l priveşte întrebător pe d-l de Vallieres, dându-i să înţeleagă dacă n'are cumva ceva de vorbit cu paznicul.

— Arată-mi, te rog, locul cu pricina, spune tânărul.

Paznicul o ia din loc. Străbat gangul principal, apoi trebuie să fie deschisă o uşă laterală, unde iese la iveală un nou gang luminat electric, pardosit cu plăci de oţel şi de ambele părţi ale căruia sunt uşi de metal. Încă o cotitură după colţ şi sunt la capătul gangului.

Paznicul arată spre perete:

— In locul acesta s'au auzit bocăniturile.

Directorul ordonă să se aprindă alte două lămpi electrice din apropiere, şi acuma d-l de Vallieres e în măsură să examineze în amănunţime locul cu pricina.

Peretele e format din plăci patrate, fixate cu şuruburi de oţel. Privirea lui ageră a descoperit şi cablul care înconjoară peretele. Ceva bănuitor nu se poate observa.

— Nu cumva te-ai înşelat, omule? se adresează el paznicului, după o scurtă examinare.

Omul, însă, rămâne la părerea sa.

— Din ce e format peretele în spatele plăcilor de oţel? întreabă Vallieres pe directorul Băncii.

Acesta dă din umeri.

— Din păcate, nu prea ştiu. Planul nu spune nimic în această privinţă. Dar se poate presupune că aici — ca pretutindeni, de altfel — sunt doar bucăţi de stâncă. In consecinţă, ar fi cât se poate de grea o găurire din partea cealaltă. In afară de asta nu ştiu zău cum se gândesc să pătrundă în gang criminalii, — dacă e vorba de aşa-ceva. Colo sus

sunt cablurile, uşile sunt încuiate solid şi cu dispozitive electrice. Colo unde vedeţi uşa aceea neagră de fier, cu dunga roşie deasupra, se află dulapul Preşedintelui. Aici mai e un truc cu totul deosebit, care ar pregăti o surpriză mare eventualului spărgător, — presupunând c'ar izbuti să pătrundă:

In clipa în care va fi deschis uşa îndeajuns pentru a putea trece printr'însa, e curentat atât de puternic de un dispozitiv electric, încât rămâne paralizat pe loc, dacă nu chiar ucis.

— Pe legea mea! exclamă D-l de Vallieres, acestea sunt măsuri cari dovedesc cu prisosinţă că dulapul acesta secret conţine obiecte de o însemnătate nebănuită.

— Asta e şi părerea mea! răspunse directorul.

— Dar — interveni din nou Vallieres — s'ar putea întâmpla ca şi dv. sau funcţionarii dv., să fiţi expuşi descărcării curentului electric, atunci când intraţi odată în încăperea misterioasă?

Mornieu zâmbeşte iarăşi.

— Nimic mai simplu ca asta! răspunse el, apoi. E deajuns să intru în ghereta paznicilor şi să răsucesc manivela care poartă pe dânsa numărul corespunzător acestui gang, pentru ca să întrerup cu totul curentul aici.

D-l de Vallieres scoate un carneţel din buzunar şi-şi notează numărul gangului.

— Pentru ca să nu uit cifra periculoasă! spune el directorului, zâmbind cu amabilitate.

Apoi bate cu mâna în plăcile de oţel, îndărătul cărora, susţineau paznicii, se auziseră zgomote ciudate în ultimele două nopţi. Dar totul rămâne liniştit.

— Cine ştie ce 'nseamnă asta — spune el după câteva clipe de chibzuială. Se poate să se fi adunat apă în massele de piatră cari împrejmuiesc boltile şi acuma caută ieşire, producând acel zgomot ciudat. Altceva ce-aşi putea crede?

După ce mai ceru directorului să-i explice diferite amănunte ale planului, precum şi instalaţiile electrice, dânsul urcă la suprafaţă, însoţit de d-l

Mornieu. Ajunşi în cabinetul particular al acestuia, îşi ia rămas bun.

— Când se va însora — spune dânsul — voiu trimite aici zece poliţişti cari vor ocupa toate încăperile de sus, până la intrarea în subterană şi la cel dintâi semnal de alarmă vor pătrunde în adâncime. Vă rog să-mi încredinţaţi pentru noaptea asta cheile necesare.

— Vi le ţin cu plăcere la dispoziţie, răspunde Mornieu. Doriţi să mai orânduiesc vre-o pază deosebită colo jos?

— Mulţumesc, nu e necesar, răspunde Vallieres. Cei doi paznici vor rămâne desigur şi astăzi acolo?

— Firește, firește!

— In cazul acesta, dacă oboseala mă va doborî, voiu putea să mă întind niţel pe patul din gheretă.

La revedere, stimate domnule director. Nădăjduiesc să vă pot îndepărta neliniştea mâine dimineaţă şi dacă totuşi s'ar întâmpla ca Masca-Roşie să pătrundă în subterană, fiţi sigur că pe Vallieres, nepotul şefului poliţiei parisiene, îl veţi găsi la postul său.

Directorul Băncii Franţei nu observă zâmbetul ciudat, inexplicabil, care flutură în jurul buzelor vizitatorului său, când acesta îl părăseşte.

In clipa aceasta, Demonul roşu a pus la punct înc'odată un ingenios plan de luptă, şi în vreme ce adevăratul Vallieres stă închis în vila tăinuită a lui Hector Rammont, Masca-Roşie se prezintă directorului Băncii Franţei, în calitate de nepot al şefului poliţiei de siguranţă din Paris.

CAP. 60.

Prizonierul

In prada unei nelinişti grozave, Alice aşteaptă întoarcerea iubitului ei. O presimţire îi spune că se petrece ceva important, misterios — ceva ce Hector caută să ascundă şi faţă de dânsa. Zadarnic l-a rugat să-i spuie ce plănuieşte să facă. Răspunsul

lui e întotdeauna acelaș: trebuie să rămâie câtva timp ascuns, apoi, însă, va părăsi Parisul, pentru a pleca spre Riviera. Acolo va înflori pentru dânsa o viață nouă, paradisiacă.

Biata fată n'avea încotro și trebuia să creadă ceeace îndruga dânsul. Se gândea că intrase în horă și acum trebuia să joace înainte.

Ceeace își propusese întrun ceas de pasiune arzătoare, — să devie îngerul bun al lui Hector Rammont — îi era cu neputință să îndeplinească acuma.

Un singur lucru își jurase, și anume: dacă va sta în puterea ei să salveze viața unui om, să facă aceasta cu prețul propriei sale libertăți.

Crima o îngrozea. Fu străbătută de fiori, când Hector Rammont îi spusese la despărțire că va coborî în catacombele Parisului.

Acuma el plecase și o tăcere adâncă, sinistră, domnea peste vila tăinuită, pe care Masca-Roșie o închiriase prin agenții săi secreți. Ea auzise numele străin cu care dânsul se prezentase autorităților, dar se sinchisi atât de puțin de lucrul acesta, încât îl uită repede de tot. — Pe de altă parte, Hector îi făgădui să-i procure o servitoare, dar fata nu putea sosi decât a doua zi. In tot cazul, va fi o tovarășă din bandă...

Nici-un zgomot nu se mai auzea în cuprinsul vilei și cu toate acestea Alice știa că aici se petrece ceva misterios, căci avea impresia că percepuse o cădere grea și apoi tărâtul unor pași pe niște scări ascunse, de a căror existență nu avea cunoștință.

Neliniștea ei sporește din clipă în clipă. In cele din urmă se ridică din pat și ia o lumânare aprinsă în mână. E îmbrăcată în toaletă de noapte. Trebuie să se încredințeze cu proprii ei ochi ce se petrece în casa asta. Poate că e păziți de Joe sau vre-un alt servitor. Dar asta n'o va împiedica din ceea ce-și pusese în gând.

Un revolver încărcat se află pe mesuța de noapte și Alice știe cum să-l mânuiască. Pentru orice eventualitate îl ascunde în buzunar.

Apoi, se târăşte în vârful picioarelor în camera alăturată, ţinând mâna pavăză înaintea lumânării, şi cu auzul încordat asupra fiecărui zgomot. Dar nu se arată nimeni, nu se aude nimic. Intreaga vilă pare moartă în noaptea asta. Să se fi dus toţi tovarăşii Demonului roşu la adunarea din catacombe? Dar atât de neprevăzător nu putea fi Hector Rammont, ca să nu lase cel puţin un paznic de încredere acasă.

Alice ajunge în coridorul de sus, priveşte în toate odăile, cari nu-s nici măcar încuiate, — dar pretutindeni nu se aude decât ecoul propriilor ei paşi.

Ea nu mai ştie ce-i frica; alături de Masca-Roşie pierise dintr'însa şi ultima rămăşiţă de teamă.

Şi astfel, ca o fantomă coboară scara spre vestibulul de jos. Acolo arde o lampă mică, la intrare. Alice pune lumânarea jos, sub scară, şi se apropie de uşă. Aceasta e încuiată, şi cheia nicăieri. Tânăra fată pipăie să găsească ghereta portarului şi deoarece perdeluţa dela fereastra acesteia nu o

acoperă în întregime, ea poate privi înăuntru. Un bărbat se află acolo, la masă. În fața sa se află o sticlă cu vin și capul îi atârnă pe spate. Așadar, tot lăsase un paznic Hector Rammont! Pe masă se mai afla și un revolver.

Tot așa de încet precum venise, Alice o pornește înapoi pe scări în sus. Acuma e convinsă tot atât de mult ca înainte, că în vilă se ascunde o taină, care-i răpește liniștea.

Cu lumânarea în mână a ajuns din nou în camera ei și, simțindu-se mai sigură, deschide ușile celor două încăperi învecinate.

Odaia din fund pare să fi fost o bibliotecă. Pereții sunt acoperiți cu tăblii de lemn și câteva lăzi vechi stau de jur-împrejur. În aer plutește miros de mucegai. De cărți, nici-o urmă. Se vede că vila aceasta stătuse mult timp în părăsire.

Într'un colț al peretelui îngust, Alice descoperă o ramă înaltă, cu un tablou înegrit de vreme, și care de-abia mai este de recunoscut; pare să fie pictat pe lemn și reprezintă, desigur, vre-un cavaler din veacul 16-lea.

Câtva timp, fata contemplă ciudatul tablou, din întunericul căruia lucesc doi ochi, — apoi privirea ei se fixează asupra colțurilor rameĭ și deși aici nu se arată nimic deosebit, ea simte, totuși, că are în fața ei cheia enigmei pe care caută s'o descopere.

Pusese lumânarea pe o masă de stejar din apropiere, și acuma degetele ei fine pipăie cadrul. Deodată, un țipăt ușor îi scapă de pe buze. Auzise zgomotul unui resort care se desface și ca prin minune una din părțile tabloului se afundă în ramă și atunci iese la iveală o crăpătură îngustă, deajuns de mare, totuși, ca să îngăduie trecerea unui om.

— Ce-i asta? murmurară buzele palide ale Alicei. Tabloul e într'adevăr pictat pe lemn și se mișcă fără zgomot.

Câteva minute doar ține uimirea Alicei, apoi dânsa ia lumânarea în mână și, cu hotărâre, intră în încăpere. O privire aruncată în semi-întunericul din jur îi arată ziduri goale și o pardosea acoperită cu praf și putregai. Acuma stă în gangul mic, care

e atât de scund încât trebuie să se plece. Un zgomot ușor în spatele ei, o face să-și întoarcă capul, speriată. Rama tabloului se închisese dela sine.

Un simțimânt de spaimă o cuprinde: nu cumva devenise prizonieră aici? Dar îndată își dă seama că e deajuns o singură manipulație ușoară, pentru a pune din nou în mișcare tabloul, și a lăsa liberă intrarea în bibliotecă. Asta o liniștește în așa măsură, încât se hotărăște să-și urmeze investigațiile.

Descoperă acum că gangul îngust duce dealungul zidurilor, în jos, peste câteva trepte primitive. Alice se trezește de-odată în fața unui alt cadru, la fel cu acela din partea de sus.

Același resort se vede și aici.

Cu multă atențiune, fata apasă resortul. Fără cel mai mic zgomot se dă în lături și acest al doilea tablou și-i îngăduie să intre într'o cameră de locuit, cufundată în întuneric. Cadrul rămâne deschis pe jumătate și acuma Alice luminează cu lumânarea în jurul ei.

E o cameră măricică cu mobile puține, și o singură fereastră. Într'un ungher se află un pat, înconjurat de o perdea veche. Alice puse lumânarea pe jos și cu ochii larg deschiși caută să descopere în jur ceva misterios.

Ușa prin care intrase pare tăiată în perete și când se închide nu dă nimic de bănuit, ca și cum nici n'ar exista.

Fata vrea să se retragă, căci nu descoperise nimic surprinzător, — când, deodată, perdeaua din jurul patului se mișcă ușor. Alice își duce mâna la piept, ca să-și oprească un strigăt de surpriză.

Așa-dar, nu se află singură aici!

Câteva minute rămâne nemișcată, privind țintă înaintea ei. I se pare că aude o respirație ușoară, venind dinspre pat. Un om se află acolo, — probabil un muribund sau un rănit grav.

Dintr'odată, își aduce aminte de căderea înăbușită pe care o auzise și de gândurile ce i le trezise această cădere.

Cu inima palpitândă de emoție covârșitoare, Alice se apropie în vârful picioarelor de patul din unghier și cu mâna tremurândă dă la o parte perdeaua... Raza de lumină a lumânării pe care o ține în mână, dă făpturii sale o înfățișare fantastică. Părul ei lucios s'a desfăcut și-i cade în valuri pe umerii goi.

Intins pe pat se află un bărbat tânăr, care deschide ochii, orbit de raza de lumină. El nu se mișcă, însă, numai buzele îi tremură, ca și cum ar vrea să vorbească. Nu e legat și nici-o urmă de rană nu se vede pe chipul său. Costumul în care e îmbrăcat pare elegant.

In ochii bărbatului se vede o lucire ciudată. El închide pleoapele pentru o clipă, pentru a le redeschide repede. O vede pe Alice în fața sa... Mâinile-i mici, albe, țin perdeaua patului.

Vallieres — căci el era — privește țintă la apariția din fața lui. Cine să fie dânsa

Nu-și poate aduna gândurile, căci capul îi este greu încă. Lovitura pe care o căpătase jos, în vestibul, îl amețise prea tare și ceeace vede aici îi apare ca o imagine din vis. Din ce în ce mintea i se limpezește, dar tot nu-și poate pune în ordine gândurile.

— Cine ești tu? murmură el, de-abia auzit. — Ai venit încoace să mă scapi din visul greu ce mă apasă?

Auzindu-l vorbind, chipul Alicei se însenină. Știe prea bine că ea, tovarășa Măștii roșii, nu trebuie să rămâie prea mult timp aici. După cum vede lesne, nici-o mână criminală nu-l atinsese încă pe tânărul bărbat; îl amețiseră numai, probabil. Dacă mai rămâne o clipă în locul acesta, străinul se va smuci din pat și va căuta s'o ție cu forța. Și asta nu trebuie să se 'ntâmple. Pe de altă parte, însă, nu trebuie să lase să se făptuiască o crimă asupra acestui om. Când se va 'ntoarce Rammont, ea va căuta să împiedice asta, cu toate mijloacele ce-i stau la îndemână.

Vallieres întinde mâinile spre dânsa și se ridică greu din culcușul său.

— Rămâi la mine! exclamă el. Ești frumoasă ca un înger. Nu vreau să-ți mai dau drumul.

In clipa aceasta Alice dă drumul perdelei și se refugiază în fundul încăperii. E și timpul. Tânărul se ridicase de-acum în picioare, clătinându-se ca un beţiv și căutând să se ţie de marginile perdelei.

Când vrea să se repeadă spre dânsa, lumina lumânării dispare, și întunericul îl înconjură iarăși. Un strigăt răgușit îi scapă de pe buze.

Cu ambele mâini el își cuprinde fruntea arzândă și se clatină spre locul unde stătuse Alice. Dar zadarnic caută mâinile sale o ușă, zadarnic lovește în perete. Nimeni nu-i răspunde, nicăieri nu se deschide o ușă, — și cu toate acestea el este încredințat că se găsește aici o ieșire secretă.

Incepe s'o strige pe fata care făcuse o impresie puternică asupra sa, — dar când își dă seama că totul e în zadar, el se 'ndreaptă, clătinându-se, spre fereastra zăbrelită și-și lipește capul de dânsa.

— Se va reîntoarce! Ea e singura care mă ocrotește! murmură fără voie buzele sale.

Dar apoi se târăște îndărăt spre culcușul său și îngână:

— Poate a fost numai un vis, un tablou fantastic...

Cu membrele amorțite recade în așternut. Cât a rămas astfel, nu știe. O rază palidă de lumină, pătrunzând prin fereastra zăbrelită, îi trădează că se făcuse ziuă. Nădejdea îl însuflețește... Va vedea poate un chip omenesc, care-și va bate joc de dânsul, pentru cursa în care se lăsase prins. Dar tăcerea de moarte continua să domnească.

Când Vallieres începe să privească cu atenţiune în jurul său, zărește într'un ungher o sticlă cu vin, pâine și șuncă afumată. Așa-dar, nu trebuia să moară de foame! Dar ce aveau de gând cu dânsul și în mâinile cui se afla? Intrebările acestea, cari îi reveneau necontenit, îl chinuiau nespus.

In curând, însă, avea să capete răspuns la ele.

CAP. 61

Un banchet ciudat

Prizonierul din vilă vede soarele apunând înc'odată, dar până acuma nu-i fusese cu putință să vorbească cu cineva sau să vadă vro-o ființă omenească în fața lui. Ceasuri întregi stătuse la fereastra zăbrelită și observase cu atențiune bucata de parc din fața lui. O singură dată trecuse pe-acolo, ca o umbră, o făptură bărbătească, — un servitor în livrea, după cât se părea — dar acesta nu auzise nimic din bătăile în fereastră, pe cari Vallieres le repeta necontenit. Apoi, nu se mai arătă nici-un om.

Zadarnice rămaseră și bătăile în ușă și în pereți. Tânărul își însemnase exact locul în care dispăruse fata aceea străină, în noaptea trecută. La lumina zilei își spuse că era, probabil, vorba de un coșmar, — dar renunță repede la credința aceasta, căci observă pe jos o picătură de ceară, care nu putea proveni decât dela lumânarea pe care o ținuse în mână Alice. Dar altceva nu mai găsi. Ușa era atât de bine trucată, încât nici-o crăpătură nu se putea observa.

Din ceas în ceas îl chinuia tot mai mult gândul de ce se afla aici? Fel de fel de presupuneri îi treceau prin minte, dar nu se apropia nici cu un pas de adevăr.

Noaptea coboară din nou. Luna apare dintre norii pe cari îi mână un vânt ușor. Razele ei palide tremură deasupra parcului vilei tăinuite și pătrund și în odaia unde se află prizonierul.

Acesta stă la fereastră și fel de fel de gânduri i se învălmășesc în minte. Din întâmplările ultimelor zile, el caută să lămurească situația prezentă.

Dacă i-o fi jucat un renghiu neamțul acela, care-și spunea Profesor Ehrenbreit? — Dar nu, asta nu e cu putință! Bărbatul acesta avusese o conduită cât se poate de corectă. Congresul medical avea

loc într'adevăr la Paris și profesorul părea să fie un savant, care lucrează numai de dragul științei.

Atunci? Oricât își frământa capul, tânărul nu izbutea să găsească o explicație. Cel puțin de-ar avea lumină, ca să-i se pară mai ușoare ceasurile acestea de noapte! Descoperi că ticăloșii cari îl culcaseră la pământ, jos, în vestibul, îi furaseră și portofoliul și tot ce mai avusese la dânsul. Nici măcar un cuțit de buzunar nu avea ca armă. Până și ceasul de aur îi lipsea. Dar de un furt obicinuit nu putea fi vorba.

De-odată, i se păru că se mișcă ceva îndărătul ușii. Vor veni oare să-l ucidă?

Cu brațele încrucișate rămâne la fereastră, ținându-și buzele încleștate. In ceasul acesta de primejdie se pare că se trezește într'însul adevăratul său temperament. Ușurința de altă dată dispăruse acum.

Ușa se deschise dintr'odată. O lumină vie năpădește camera. Spre nemărginita lui surprindere, Vallieres vede doi servitori galonați, aducând în odaie o masă încărcată cu tot felul de bunătăți. O baterie cu ghiață, în care se află două sticle și două pahare, stă pregătită. Ușa se închise imediat în urma celor doi servitori.

— Ce să 'nsemneze asta? Vre-o nouă comedie? strigă Vallieres și face o mișcare, de parc'ar vrea să se apropie de ușă.

Cei doi servitori se 'ntorc cu iuțeala fulgerului și îndreaptă spre dânsul două revolvere.

Răspunsul acesta e destul de convingător și bietul tânăr rămâne nemișcat locului. Acuma e curios să vadă ce va urma. Servitorii părăsiseră camera. Pe masă lăsaseră, însă, o lampă, cu abajur roz.

In clipa când Vallieres vrea să se 'ndrepte spre ușa închisă pentru a bate din nou într'însa, — iată-ceasta se deschide pentru a doua oară și în prag apare... Masca-Roșie.

Georges Vallieres își dă seama imediat pe cine are în fața sa. Regele criminalilor e îmbrăcat cu mantia-i neagră, dar aceasta e deschisă în față, în

așa fel că se vede costumul elegant de seară și briliantele mari de pe piept. Pe cap poartă o pălărie neagră, moale, și jumătate de figură îi este acoperită de o mască de catifea.

Vallieres rămâne locului, fără să scoată un cuvânt. Înainte vreme își dorise să dea ochii cu omul acesta, pentru care poliția, se poate spune că avea un respect tainic. Acuma sosise clipa aceasta, dar... el își simte membrele ca paralizate.

Masca-Roșie se apropiase încetișor de masă, în vreme ce ochii lui ageri urmăresc toate mișcările tânărului polițist. Ușa se închide dela sine.

— Bună seara, spuse Hector Rammont, cu ton politicos, dar ironic. Deoarece am presupus că ultimele întâmplări v'au silit să vă lipsiți de mâncare, îmi veți îngădui să vă ofer un mic banchet. Veți recunoaște că nu prea e plăcut să iei masa singur, de-aceea mă invit ca musafir la Dv.

Rammont își scoase ușor pălăria, dar o puse repede înapoi pe cap.

— Luați loc pe scaunul de colo — urmă regele criminalilor — e puțin cam tare, dar regret că pentru moment nu vă pot servi cu unul mai bun.

In acelaș timp își trage și el un scaun lângă masă.

Vallieres se supune aproape mecanic. Se simte îmboldit să privească sub masca acestui demon, cre nu se dă înapoi să prânzească la aceiași masă cu dânsul.

— Sunteți foarte original, domnul meu, răspunde el, așezându-se. Acuma știu cui datorez atacul acela viclean și arestarea mea.

Hector Rammont se înclină ușor:

— Îmi face plăcere să aud asta. Mă scutiți, astfel, de explicațiuni. Pentru început, îngăduiți-mi să umplu paharele. Poate că mai târziu vă va piere pofta și-mi va pare nespus de rău.

Zis și făcut. Vinul are o aromă minunată și, deoarece Masca-Roșie umple amândouă paharele din aceeași sticlă, Vallieres n'are nici-un motiv să refuze a bea. Cel mai nimerit lucru e, desigur, să se împace pentru moment cu soarta. In felul acesta,

va izbuti să afle mai curând taina care-l ține aici, decât dacă s'ar arăta băţos faţă de acela care-l ținea în mână.

— In sănătatea cui doriți să ciocnim, domnule Vallieres, nepot al prea stimatului şef al poliției din Paris? întreabă Rammont, zâmbind.

— Lăsați glumele acestea! răspunde tânărul, supărat.

Şi dădu paharul pe gât, în vreme ce Masca-Roşie soarbe dintr'însul, cu aer de cunoscător.

— Cum vreți! spune el, apoi. Am venit numai să stau de vorbă cu dd. şi să vă povestesc, cu prilejul acesta, o mică istorioară.

— O nouă ticăloşie, probabil! intervine Vallieres.

— Serviți-vă întâi, vă rog, răspunde celălalt şi dă el pilda. — Aşa-dar, ştiți unde vă aflați?

— In casa celui mai mare ticălos cunoscut în istoria lumii, — a Regelui tuturor hoților şi criminalilor, Masca-Roşie! răspunde Vallieres.

Demonul ia paharul în mână.

— Să ciocnim! Rar am întâlnit atâta curaj la colegii dv.! Şi cam ce credeți că se va întâmpla cu dv. de-acum înainte?

— Vreți să mă ucideți!

Masca-Roşie face un gest de împotrivire.

— Aşa! Cum aşi putea fi atât de puţin galant! Dacă iau cuiva viaţa, n'o fac decât atunci când e necesar. Mă miră că domnii colegi ai dv., sau chiar unchiul dv., nu şi-au dat seama încă de acest lucru. La dv. lipseşte, întâmplător, această necesitate. Altfel...

— N'aţi fi stat la îndoială nici-o clipă...

Hector Rammont pare că zâmbeşte.

— Uneori sunt silit să îndeplinesc nimicuri dintr'acestea, spuse el. Dar nu ştiu de ce fac oamenii atâta caz de asta. Impăratul nostru trimite la măcel mii de oameni, când e vorba să-şi aducă la îndeplinire planul! **Voila!** Eu fac la fel ca dânsul.

— Afirmaţia aceasta e cam nebunească, răspunde Vallieres. Intre dv. şi capul unui Stat e o deosebire uriaşă doar.

— Foarte adevărat! El stăpânește numai peste supușii săi, eu, însă sunt internațional. Pentru mine nu există granițe, și eu trec peste ele, când îmi vine poftа. Eu cobor în adâncuri și stăpânesc printre cei mai ticăloși oameni, tot așa precum îi scot din palate strălucitoare pe domnii încărcați cu decorații și briliante. Și cu toate acestea, eu vărs mai puțin sânge, decât oricare stăpânitor de popoare.

Vallieres privește îngrozit la misteriosul personaj din fața sa:

— Spânzurătoarea vă va dovedi odată că lumea gândește cu totul altfel asupra acestui lucru.

— Credeți în mod sigur lucrul acesta? întrebă Masca-Roșie, cu același ton politicos pe care-l folosise și până acuma. Vă asigur că nu voiu muri nici de streang, nici de securea călăului. Dimpotrivă, știu de pe acuma că-mi voiu da sfârșitul în pace, la pieptul unei femei, care-mi va închide ochii cu vorbe de dragoste.

În vreme ce rostea aceste cuvinte, glasul lui Rammont se schimbă dintr'odată.

Georges Vallieres simte în mod instinctiv că Demonul acesta crede în ceea-ce spune. El nu găsește ce să răspundă, de-aceea atacă alt subiect:

— Vreți să-mi îngăduiți altă întrebare, Mască-Roșie?

— Cu plăcere, răspunde acesta.

— Cunoașteți pe d-l Profesor Ehrenbreit?

— O, da, e chiar cel mai bun prieten al meu.

Cereți mâine numărul 45 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Premiul de **500 LEI**, instituit de
Colecția celor 15 lei
a fost câștigat de
Dl. Moise L. Friedman Moara Șaraga, Bârlad

— Aha! acum încep să văd mai bine. Complimentele mele. Într'adevăr, masca a fost cât se poate de reușită. Nici-odată nu mi voiu ierta — dacă voiu scăpa cu viață de aici — că m'am lăsat dus de nas de un ticălos...

— Dar, scumpul meu Vallieres, infamia s'a consumat, și nu se mai poate schimba nimic. Nici nu-ți dai seama ce plăcere mi-a făcut convorbirea cu d-ta în compartimentul vagonului. De multă vreme urmăream să intru în relații cu un funcționar superior sau cu directorul Băncii Franței. Firește, lucrul nu e atât de lesnicios. Nici chiar pentru mine. Și așa, dintr'o singură lovitură, am dobândit tot ce doream.

— Ce vrei să spui cu asta? întreabă Vallieres.

— Asta e istorioara pe care ți-am rezervat-o pentru sfârșitul mesei, răspunde Masca-Roșie, zâmbind, și întinzându-se în scaun. Dar să mai bem un păhărel înainte de început.

M'am prezentat de-acum d-lui Mornieu, cu care prilej mi-am luat libertatea să copiez figura d-tale, domnule Vallieres. Am fost primit cât se poate de amabil acolo, și nu numai că mi s'a arătat planul încăperilor subterane ale Băncii, dar am fost condus pretutindeni chiar, lămurindu-mi-se totul. Dar s'o scurtez: cunosc totul, fiecare instalație, fiecare sârmă, fiecare manivelă electrică. Peste un sfert de ceas voiu fi iarăși la Bancă și d. Mornieu va fi încântat să mă vadă.

Postul de poliție apropiat a primit ordin din partea mea — firește, în numele d-tale — să trimită zece polițiști, cari să ocupe încăperile de la parterul Băncii ,și să nu lase pe nimeni să intre sau să iasă din local, în afară de mine. Probabil că te întrebi cum am izbutit să insuflu încredere pretutindeni? — Foarte simplu: M'am folosit de actele pe cari le-am găsit la d-ta, și ceea-ce mai lipsea, am înlocuit prin falsificarea exactă a semnăturii d-tale.

Unchiul d-tale a fost înștiințat printr'o telegramă că te afli încă în drum și că vei sosi la dânsul de-

abia mâine dimineață... Și îmi voi ține făgăduiala, orice s'ar întâmpla.

Mâine dimineață vei fi liber și nimeni nu-ți va ieși în cale să te împiedice a lua contact cu șeful poliției din Paris. Numai că, între timp, Banca Franței va fi fost jefuită și cred că aceasta nu te va supăra.

Georges Vallieres ascultase cu groază cuvintele închizitorului său. Uită să mănânce și se prăbuși în scaun, moale ca o cârpă.

Îi se pare ceva nebunesc tot ce-i desvăluise Masca-Roșie, dar privind în ochii lui reci, batjocoritori, nu se poate să nu-și spuie că regele criminalilor făcuse într'adevăr toate pregătirile pentru una din cele mai mari lovituri ale sale.

— Și eu!... exclamă Vallieres, cu glasul înăbușit de mânie.

Demonul roșu privește liniștit.

— Îmi pare nespus de rău, Vallieres, că trebuie să te reții aici atât de mult. Pricepi acum motivul arestării d-tale și asta mă scutește de alte lămuriri. Nu-ți port nici-un fel de ură. De altfel, în majoritatea cazurilor oamenii nu mă apreciază după merit. Când înregistrez undeva un insucces, nu port nici măcar pică aceluia care mi-a pus vreo piedică în cale. Bieții oameni erau de bună credință, închipuindu-și că lucrează conform legilor, conform așazisei dreptăți omenești. D-ta mi-ai procurat un prilej atât de strălucit, încât îți voiu fi recunoscător toată viața. Dacă vei avea cândva o dorință, adresează-te cu încredere prietenului d-tale, Masca-Roșie.

Se aude un râs disprețuitor. Georges Vallieres sare de pe scaun și apucă una din sticle, pe jumătate plină.

— Și dacă te voiu culca la pământ, până a nu păși pragul Băncii, pentru a înfăptui planul acela nebunesc? răcnește el.

Demonul roșu se ridică încetișor. Privirea lui tăioasă paralizează mișcările tânărului polițist.

— Nu-ți va fi de nici un folos, dragul meu, spune el zâmbind, fără să facă un singur gest de

apărare. Din odaia aceasta nu vei isbuti să ieşi. Tovarăşii mei sunt cu sutele, răspândiţi în tot Parisul şi celelalte oraşe mari. Fireşte că şi vila aceasta e păzită din tote părţile. Ce vei folossi, deci, cu actul acesta de violenţă? Dar presupunând chiar că izbuteşte — lucru de care mă îndoiesc — totuşi planul meu va fi adus la îndeplinire de credincioşii mei partizani, cu cari l-am pus la punct în amănunţime.

Sticla cade greoi înapoi pe masă. Vallieres încrucişează braţele şi face un pas spre fereastră.

— Ştiu că am de-aface cu un demon, care păşeşte peste cadavre şi izbuteşte să facă posibil, imposibilul. Sunt în mâinile d-tale şi poţi face cu mine tot ce vrei! JMai ştiu că dacă planul d-tale grozav se realizează chiar numai în parte, tot viitorul meu, toată cariera mea e pierdută. Dar ce-ţi pasă d-tale de asta? Un singur lucru te rog: pleacă de aci, ca să nu fiu cuprins de un acces de furie, care să mă determine să comit fapte, pentru cari nu voiu putea fi chemat la răspundere.

Masca-roşie îşi scoate pălăria şi răspunde politicos:

— Îţi voiu îndeplini dorinţa, căci nu ţiu deloc să ai o noapte proastă. Rămâi cu bine, deci, până mâine! Dacă totul iese precum trebuie, se vor deschide porţile închisorii acesteia. Până atunci... somn uşor!

O clipă în urmă, Demonul roşu dispăruse din odaie. Lampa cu abajur roşu continuă să ardă pe masă.

Cu un ţipăt înăbuşit, Georges Vallieres se prăbuşeşte lângă pat.

CAP. 62.

Un pas cu urmări grave

Intr'o după-amiază, Margot primeşte o scrisoare recomandată, al cărei exterior o înspăimântă. Îşi dă seamă imediat dela cine vine scrisoarea: Iler-

mann Erbach, omul despre care nu mai auzise nimic câteva zile, în care timp dânsul își făcea de cap, în mijlocul demnilor săi tovarăși. După cum știm, tânărul baron de Bergen scrisese lui Margot în sensul acesta.

Sfătuindu-se cu mama regăsită — «Vipera» — Margot hotărâse să nu răspundă nimic lui Bergen. Știe bine că asta îl va îndurera foarte mult, dar nu-i poate ajuta. Peste câtva timp, va pleca spre Sud împreună cu mama sa, care-și luasse sarcina să vegheze asupra siguranței și liniștei copilei sale, și să lupte pentru aceasta, cu toate mijloacele ce-i stăteau la dispoziție.

Bertrand, ajutorul ei, își înaintase și el demisia din serviciul poliției franceze, spre a se consacra alături de maestra lui, operei de apărare a tinerei femei. Atât cât a fost necesar, dânsul fusese inițiat în tainele chestiunei.

Pentru moment, sarcina lui e să urmărească pas cu pas pe Hermann Erbach, — ceea ce nu e lucru prea ușor. Căci fostul călăreț de circ posedă o doză respectabilă de vicleniе și iscodise repede că este pus sub supraveghere.

Scrisoarea pe care o avea acum în mână Margot, îi spune în deajuns la ce se poate aștepta dela omul acesta. Hârtia avea următorul cuprins:

«Te vei mira, desigur, că pseudo-soțul d-tale dă din nou semne de viață, — și asta numai din vina d-tale. Ai fi putut face să fie altfel! Dar eu nu-s omul care să se lase purtat de nas! Notează bine aceasta, odată pentru totdeauna! Și acuma ascultă, ce-ți voiu spune:

«Știu cu preciziune că vrei să părăsești Berlinul, plecând spre Sud, pentru a te ascunde acolo, probabil sub un nume falș. În cazul acesta nu m'aș alege cu nimic, urmărindu-te din loc în loc. Și nu prea am poftă de așa ceva. În afară de asta, știu că ești în legătură cu o spioană — o femeie cu care m'am întâlnit de-

acum odată în Berlin, — și anume, în camera cadavrelor dela Morgă. Dacă te interesează faptul, o poți întreba pe doamna. Vezi, dar, că sunt perfect orientat!

«Tot atât de bine știu că ai pus pe urmele mele un al doilea spion, care mă urmărește pretutindeni. Așa de prost doar n'ași fi eu, ca să nu mă pricep să-i râd în nas acestui domnișor!

«La toate astea se mai adaugă povestea cu idiotul acela de baron Bergen, care sare'n sus când aude că fac vre-o apreciere amabilă la adresa d-tale, lucru la care am doar tot dreptul, în calitate de soț. Dar să revenim la chestie!

«Nu mai am poftă să mă zvârcolesc încolo și'ncoace, și să mă întreții din pomana pe care mi-ai aruncat-o. In urma moștenirii pe care ai căpătat-o, în calitate de d-nă Grosser, ai devenit milionară, — și eu, ca soț, cer pur și simplu o sumă de renunțare. Înainte de a te lăsa să dispari, fără ca pretențiile mele justificate să fie satisfăcute,—voiu desvălui întreaga afacere. In privința acesta, poți fi pe deplin sigură.

«Să nu-ți închipui cumva că-mi primejduiesc, cu aceasta, propria mea siguranță! Mie nu-mi poate dovedi nimeni ceva în spinare, nici măcar relații cu o spioană oare-care... Decedatul bancher s'a căsătorit pe patul de moarte cu fiica adoptivă, fără să știe că Berta Walter era deacum cununată cu mine, la Londra. Ceea-ce a mai trecut el cu vederea, pentru a te scoate pe d-ta din încurcătură, nu mă privește pe mine. In ori-ce caz, ridic pretenții asupra unei părți din avere.

«Nu-mi prea plac colindările pe la tribunal, de-aceea propun o soluție mai simplă pentru lichidarea chestiunei: du-te la Banca răposatului Grosser și procuristul îți va pune imediat la dispoziție suma. Banii va trebui să mi-i aduci personal, la locuința mea. In schimb, vei primi din partea mea o scrisoare, prin care renunț la

ori-ce alte pretenții, obligându-mă, în acelaș timp, să părăsesc Europa. Nu-mi mai place aerul de pe aici și doresc să întemeiez ceva nou în America. Despre ce e vorba, nu te privește!

«În mod special îți atrag atențiunea că nu trebuie să arăți scrisoarea aceasta spioanei care trădește pe lângă d-ta și nici vre-unui străin. Dacă astă-seară, între 7 și 8 nu vei veni singură la locuința mea, unde te aștept, — tot ce va urma va fi numai din vina d-tale. Atâta doar îți pot spune: nu vor trece nici 12 ore și poliția te va aresta. Și Berlinul va avea la ordinea zilei un scandal, cum de mult n'a mai avut. Dacă, însă, vei veni la ora indicată, fără nici-un însoțitor, și-mi vei aduce suma pretinsă, în întregime, — atunci vei primi scrisoarea din parte-mi și vei putea face ce vei pofti. Nu trebuie să-ți fie teamă nici că voiu căuta să te supăr cu propuneri drăgăstoase... Asta a trecut de-acum, căci mi-am găsit altă dulcinee, care-i mai puțin mofturoasă ca d-ta!

«Locuiesc în strada Novalis No. 46. Dacă nu vei găsi imediat ușa apartamentului meu, întreabă de Monsieur Charrey.

«Așa dar, astă-seară între 7 și 8. Nu uita!»

Acesta era conținutul scrisorii, pe care Margot îl citi cu groază. Mototoli apoi hârtia și aprinse o lumânare, ca s'o ardă. Primul ei gând e să mărturisească totul mamei, — dar își reamintește de amenințările lui Erbach. Poate că izbutește să astupe gura vagabondului cu suma de 30.000 mărci și să-l îndemne să părăsească Germania. Ar fi cea mai bună soluție. E cuprinsă de spaimă la gândul de a se duce singură la locuința acestui ticălos, — dar viața o învățase de-acum să înfrunte primejdiile. Dacă ar anunța-o pe mama sa, ori pe d-rul Bertrand despre scrisoarea primită, ar fi cu neputință să viziteze pe Erbach, fără să nu fie supravegheată. În ori-ce caz, nu se va duce neînarmată în casa aceea, care

se află într'o stradă din cele mai rău-famate ale Berlinului.

După lupte aprige cu ea însăşi, rămâne la hotărârea luată în primul moment: va vizita pe Hermann Erbach, în seara aceasta.

Peste câteva minute apare mama ei, «Vipera», şi Margot izbuteşte cu greu să-şi ascundă neliniştea. Spune cu un aer indiferent că în cursul zilei are de discutat ceva cu nişte funcţionari ai Băncii Grosser, ceea-ce nu-i va răpi ,însă, mult timp. Vestea aceasta nu dă nimic de bănuit, deoarece Banca se transformă într'o societate în comandită, ceea-ce nu se săvârşeşte atât de uşor.

D-rul Bertrand soseşte şi el în cursul după-amiezii şi depune raportul. N'a aflat prea multe asupra lui Herman Erbach. Individul îşi duce veacul încă în tovărăşia elementelor suspecte şi locueşte — după cum aflase dânsul — în strada Kanonier, sub nume de împrumut.

Margot îşi dă seamă îndată, că fostul călăreţ de circ izbutise să înşele până şi pe Bertrand. Desigur că domiciliază în două cartiere în acelaş timp.

După ce se sfătuiră toţi trei asupra datei plecării, Bertrand părăseşte iar vila.

Peste puţin timp trăsura lui Margot opreşte în faţa casei, şi tânăra femeie ia loc într'însa, după ce întinse mâna mamei sale, zâmbind. „Vipera" se uită lung după trăsură ,apoi clatină capul.

— Bertrand o va supraveghia, căci îmi face impresia că pentru prima oară astăzi n'a fost sinceră cu mine, murmură dânsa.

De-abia coti trăsura după primul colţ şi la o depărtare mică o urmează altă trăsură, care ieşise dintr'o stradă laterală. In aceasta se află Bertrand, care-şi îndeplinea misiunea ce-i dăduse macstra.

Margot coboară din trăsură în faţa Băncii Grosser şi porunceşte vizitiului s'o aştepte. Cealaltă trăsură se apropiase şi ea şi d-rul Bertrand vede pe tânăra femeie dispărând în interiorul clădirii. Dă un ordin vizitiului, care-şi porneşte caii spre partea

cealaltă a străzii. Acolo ,într'un loc retras, rămâne în așteptare.

Margot nu se gândește că ar putea fi urmărită de cineva, dar în situația ei știe bine că trebuie să fie cu multă băgare de seamă.

Ajunsă în interiorul Băncii, cheamă la dânsa pe procurist, un om mai în etate, care se bucurase de toată încrederea decedatului bancher. In câteva cuvinte, îi lămurește că are nevoie de 30.000 mărci, pentru achitarea unei ipoteci. Bătrânul dă din cap. în semn că a înțeles, și o roagă politicos să aștepte câteva minute.

Pe când dânsul scoate suma din casa de fier, Margot complectează o chitanță. Peste două zile nu va mai avea niciun drept în Bancă, și alți oameni vor stăpâni aici.

Procuristul se înapoiază repede și numără banknotele pe masă. Următor dorinței lui Margot, împachetează banii într'un plic mare, pe care-l închide.

— Vă mulțumesc pentru bunăvoință, spune tânăra femeie, întinzând mâna, bătrânului.

Apoi părăsește clădirea și când ajunge afară,

se opreşte de-odată în loc. Mai are câţiva paşi până la trăsură, dar în clipa aceasta mintea îi este străbătută de gândul că a fost, probabil, urmărită din momentul când plecase de-acasă. Chiar dacă aceasta se făcea în urma unei dispoziţii a mamei sale, ea trebuia s'o împiedice astăzi. Nimic mai simplu ca aceasta.

Ştie că Banca are o a doua ieşire, care dă într'o stradă laterală. Se îndreaptă imediat într'acolo şi, trăgându-şi voalul pe faţă, iese în străduţa îngustă. O privire e de-ajuns ca să-şi dea seama că nu se află acolo nimeni care să spioneze mica intrare. Apucă apoi la dreapta şi ajunge într'o piaţă, unde se află o staţie de trăsuri.

Începuse să se întunece. Se apropie ora întâlnirii cu Hermann Erbach. Se urcă într'o trăsură şi dă vizitiului adresa unei străzi din apropierea aceleia unde se duce dânsa.

Între acestea, d-rul Bertrand aşteaptă în zadar să iasă tânăra femeie. Începând să-şi piardă răbdarea, coborî din trăsură şi se îndreptă spre Banca, stăpânit de nelinişte. Chiar dacă n'ar fi avut nici-o bănuială în privinţa drumului proiectat de Margot, presimţea, totuşi, că în dosul acestei escapade se află ticălosul de Erbach. Şi asta însemna primejdie, iar el avea îndatorirea să pună totul în mişcare, pentru a o găsi şi a apăra pe tânăra femeie.

Vizitiul decedatului bancher începu şi el să se neliniştească de întârzierea stăpânei sale, şi când Bertrand se opri în faţa lui, şi bătrânul recunoscu într'însul pe un obişnuit al casei, se legă între ei o scurtă convorbire.

— Îmi dai voie să-ţi pun o întrebare, spuse detectivul. Tocmai voiam să mă îndrept spre vila d-nei Grosser, pentru a-i face o comunicare importantă, dar văzând aici trăsura ei, mi-am spus că doamna se află poate în Bancă?

— Aşa e, domnule, răspunse vizitiul.

— Atunci voiu căuta să vorbesc aici cu dânsa! spune d-rul Bertrand, intrând în Bancă.

Procuristul, căruia-i se adresează, nu-i poate spune altceva, decât că doamna părăsise Banca de vreun sfert de ceas. Rămâne şi el surprins, la ştirea că trăsura o mai aşteaptă afară.

Bertrand îşi dă seamă exact ce s'a petrecut. Descoperi imediat a doua ieşire şi, fără să se mai îngrijească de vizitiu, aleargă spre străduţa laterală, dispare apoi după colţ şi ajunge în piaţeta de unde luase Margot trăsura. Şi, tot întrebând pe birjari dacă n'au văzut o doamnă îmbrăcată în negru, care pornise de-acolo cu o trăsură, — creerul său făureşte cu înfrigurare un plan.

— O doamnă ca aceea despre care ne spui d-ta s'a urcat acum un sfert de ceas în trăsura unuia de-ai noştri, răspunde un birjar.

— N'ai auzit ce adresă i-a dat? întreabă Bertrand.

Birjarii dau din umeri. Nici-unul nu dăduse atenţiune acestui amănunt.

— In ce direcţie a apucat trăsura?

Ii se dau lămuriri în această privinţă şi fără să mai piardă o clipă, Bertrand se depărtează repede.

Nu posedă nici-un punct de sprijin, căci, chiar dacă e ferm încredinţat că nimeni altul decât Erbach nu se ascunde în dosul acestei afaceri, nu poate crede, totuşi, ca o întâlnire să aibă loc între dânsul şi Margot, în strada Kanonier. Individul e destul de viclean şi şi-o fi dând seamă că locuinţa îi este supravegheată. Asta înseamnă că cei doi se întâlnesc în altă parte, dacă detectivul nu se înşeală în presupunerile sale.

Dar unde?

La întrebarea aceasta e foarte greu de răspuns.

Îşi urmează drumul, privind cercetător în toate părţile. Şi e ciudat că, cu toate ochiurile ce le face, rămâne, totuşi, în aceeaşi direcţie pe care apucase Margot cu trăsura.

Într'acestea, se întunecase de-a-binelea şi firesce că pierduse multă vreme.

De-odată ajunge într'un cartier cu renume cam

prost. Dar asta nu-l sperie. Dimpotrivă, observă cu şi mai multă atenţiune locul.

Aici locuesc, în casele cu înfăţişare de cazarmă, prostituate cu întreţinuţii lor. Proprietarii cari îi adăpostesc nu-s nici ei poame mai bune. Dacă Erbach ademenise pe Margot într'una din aceste case, apoi soarta ei e din cele mai triste.

Detectivul se apropie, fără să vrea, de strada Novalis, printr'o ulicioară lăturalnică. De-odată, îi atrage atenţiunea o trăsură care aşteaptă, şi, cu încredere în steaua-i ocrotitoare, se opreşte în faţa ei, adresându-se birjarului, care tocmai aprindea felinarul.

— Îmi dai voie să-ţi pun o întrebare! Sunt în căutarea surorii mele, care a venit prin părţile acestea, ca să dea de urma bărbatului ei fugit de-acasă, şi care se află în societate suspectă. Sunt îngrijorat de soarta ei şi aş vrea să-i viu în ajutor. N'ai văzut cumva vre-o doamnă tânără, îmbrăcată în negru, — sau poate că ai adus-o chiar aci cu trăsura d-tale?

Birjarul încruntă sprâncenele-i stufoase şi măsură scrutător pe străin. Impresia pe care i-o face d-rul Bertrand e destul de bună, aşa că-i răspunde:

— Da, am adus cu trăsura mea o doamnă îmbrăcată în negru, precum zici d-ta.

— Şi nu ştii încotro a mers?

— Mi-a ordonat numai să aştept până se întoarce şi mi-a plătit cursa înainte.

Faţa detectivului se lumină. Găsise ceeace căuta şi asta datorită perspicacităţii sale.

— Şi nu-mi poţi spune deloc încotro a apucat? mai încercă Bertrand.

— Pare că după colţ, răspunse omul, şi detectivul trebui să-şi urmeze înainte investigaţiile.

Pierduse multă vreme şi cine-ştie ce se întâmplase între timp!

In clipa când s'o ia după colţul străzii, se dă speriat înapoi. O femeie se năpusteşte spre dânsul. Se clatină ca o bolnavă, vălul de pe faţă e rupt, capul îi e descoperit şi părul blond în dezor-

dine. Rochia îi este ruptă la umeri. Bertrand aude gemetele nenorocitei, o vede că se îndoaie de genunchi, şi până să ajungă la dânsa, femeia se prăbuşeşte cu un ţipăt înăbuşit.

D-rul Bertrand se apleacă asupra ei, cu iuţeala fulgerului, şi o ridică în braţe. Lumina unui felinar din apropiere cade asupra unui chip palid şi răvăşit de groază. E chipul lui Margot!

CAP. 63

Dulăul

Ce se întâmplase în timpul acesta?

Margot se coborîse din trăsura cu care venise, plătise birjarului şi-i spusese să aştepte. Nădăjduia să fie înapoi peste cel mult un sfert de oră. Intenţionat nu dăduse omului adresa casei în care locuia Herman Erbach.

Trăgându-şi vălul gros pe faţă şi rotindu-şi privirea în toate părţile, se îndreaptă spre colţul străzii şi coteşte în strada Novalis. Peste câteva clipe a găsit numărul căutat.

In gangul întunecos se loveşte în faţă cu o femeie care-i adresează un potop de înjurături. Probabil că individa — care e o prostituată de rând — o socoate de teapa ei.

Ingrozită de cuvintele ce aude, biata Margot aleargă repede înainte, urcând scările spre primul etaj. Citeşte numele dela uşi, dar îi sunt străine. Un soiu de nelinişte, o părere de rău că venise aici, e gata să pună stăpânire pe dânsa. Dar îşi adună tot curajul, spunându-şi că are doar banii cu dânsa şi ticălosul acela de Hermann Erbach nu va cere altceva. De trupul ei nu se va atinge, căci revolverul încărcat pe care-l luase cu sine, va şti s'o apere la nevoie.

O femeie mai în vârstă vine pe scară, de sus. Imbrăcămintea ei e murdară şi părul îi atârnă în neorânduială pe frunte. Cu o privire bănuitoare, se

uită la tânăra doamnă, a cărei rochie nu se prea potrivește cu mediul acesta.

— Pe cine cauți, domnișorică? întreabă individul, oprindu-se lângă Margot.

— Caut pe d. Charrey, cu care am ceva treabă, răspunde Margot, repede. Mi-ați face un mare serviciu, spunându-mi unde-l pot găsi.

Femeia își crispează buzele într'un zâmbet al cărui înțeles nu-l sesizează.

— Așa, așa, pe d. Charrey, sau cum i-o fi zicând, vrei să-l vizitezi. Și ai afaceri cu dânsul? Fusese parcă pe vremuri călăreț de circ, — nu-i așa? spuse femeia.

— Îl cunoști?

— Așa, puțintel, răspunde femeia. Du-te în casa din fund, suss pe scară, și acolo veĭ da de o ușă, pe care stă scris numele său.

— Îți mulțumesc, murmură Margot, și coboară treptele.

Curtea zace în întuneric. In schimb scara ca-

seî din fund este luminată de un felinar. Peste câteva clipe, Margot ajunge la etajul al doilea, la ușa indicată.

Biata femeie își duce mâna la pieptul care zvâcnește puternic și o teamă nemărginită pune stăpânire pe dânsa. E doar o femeie slabă și nimeni nu va fi alături de dânsa dacă nemernicul acela va încerca să-i facă vre-un rău. Cine-i va sări în ajutor dacă va striga? In casele acestea, țipetele și scandalurile sunt doar la ordinea zilei.

O clipă îi dă în gând să se întoarcă, să coboare în grabă scara, dar de-odată se deschide ușa și în prag apare Hermann Erbach.

Un zâmbet de triumf îi luminează chipul. Ochii-i lucesc ciudat, la vederea făpturii mlădioase.

— Așa dar, tot ai venit! exclamă dânsul. Asta-i frumos din partea d-tale; dovedește că ești o femeie înțeleaptă. Dacă ai îndeplinit și celelalte cerințe ale mele, atunci n'ai de ce să-ți fie teamă. Vino mai aproape!

E prea târziu să mai încerce a fugi. Cel mai nimerit o să nu-și trădeze spaima care o stăpânește din ce în ce mai mult. Poate că peste câteva minute afacerea va fi rezolvată, și atunci va putea pleca neîmpiedicată.

Fostul călăreț de circ ieșise în coridorul din spatele ușii și Margot pășește pragul, cu hotărâre. In perete arde o lampă, arătându-i interiorul unei locuințe mici.

— Dezbracă-ți mantila! o invită Erbach.

Dar ea clătină capul, negativ.

— Cum dorești, replică el scurt.

Margot e nespus de mirată de faptul că el caută să-și domine glasul. De data aceasta, vocea lui nu mai e amenințătoare și aspră. Dânsa are impresia că, odată cu hainele noui pe cari le îmbrăcase, își schimbase și manierele.

Cereți mâine numărul 46 tuturor chioșcari lor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

Erbach îi face semn să intre într'o odăiță, a cărei ușă o deschide. O lampă cu petrol atârnă în tavan, luminând încăperea. Mobilierul e simplu, dar îngrijit.

Tânăra femeie privește în juru-i. Nu-i scrisese oare Erbach că-și găsise o amantă? I-ar fi fost plăcut să aibă pe lângă dânsa un suflet de femeie, chiar dacă ar fi al unei ființe stricate.

Se pare că Erbach i-a ghicit gândurile. Îi oferă un scaun și spune:

— Va trebui să fii singură cu mine, coniță. Doamna despre care am pomenit, lipsește pentru moment.

In vreme ce Margot se așează, din ungherul odăii se aude un mârâit. Înspăimântată, ea își întoarce privirea într'acolo. Erbach apucă repede un biciu care se află pe masă și plesnește cu el în aer. Mârâitul încetează pentru moment.

— Mi-am adus un câine în casă, spune fostul călăreț, de circ, cu un zâmbet batjocoritor. Animalul nu e încă obișnuit cu mediul de aci, așa că trebuie să-l silesc să se acomodeze. Dealtfel, e un exemplar frumos! Uite-te numai la colții lui și-ți vei da seamă că smecherul ăsta e în stare să dea gata un om în doi timpi și trei mișcări.

Margot își dă seamă de aluzia din cuvintele sale. Își făcuse rost de un dulău, pentru a se putea apăra în cazul vre-unei surprize. Un fior îi trecu prin trup, gândindu-se la colții puternici ai animalului ce ar putea s'o sfâșie în bucăți. Nici măcar revolverul nu i-ar mai putea fi de folos acuma.

— Să venim la chestie, coniță, îi întrerupse gândurile Erbach. — Ai adus bani?

— Da, răspunde Margot. N'am vrut să-ți dau prilej să-ți pui în practică amenințările și m'am gândit că e mai bine să-ți dau posibilitatea de a părăsi Europa. Spuneai că-mi vei da o scrisoare în schimbul acestei sume; deoarece nu pot pierde prea mult timp, aș vrea s'o am repede.

Erbach duce mâna la buzunar și scoate o hâr-

tie împăturită. O ține însă în mână și spune liniștit:

— Încredere pentru încredere! Aibi bunătatea și numără-mi banii înainte.

Margot desface plicul și scoate dintr'însul bancnotele. Le întinde în așa fel pe masă, încât Erbach să poată număra suma. Apoi, le strânge iar repede.

— Am văzut, e exact, spune el, zâmbind. — Așa, și acuma putem sta de vorbă asupra celeilalte chestiuni.

O privește iscoditor și biata Margot nu poate pricepe ce-ar mai vrea să pretindă dela dânsa.

— Erai într'adevăr atât de puțin deșteaptă încât să-ți închipui că m'așĭ putea mulțumi din nou cu o pomană de astea? Lumea consideră femeile ființe inteligențe. La d-ta, însă, n'am putut face constatarea aceasta. Te am acum, ca și înainte, în mâna mea și pot face cu d-ta tot ce poftesc. Atârni exclusiv de bunăvoința mea. Ai uitat poate ce ți-am spus în salonul d-tale, când m'ai lovit cu pumnul în față? Am așteptat cu nerăbdare clipa să-ți pot plăti insulta aceea. Dezbracă-te, te rog, căci vom rămâne împreună în seara asta, fie că vrei sau nu. Să nu încerci a striga ajutor, căci nu-ți va folosi la nimic. Chiar dacă vei fi adus cu d-ta unul din numeroșii spioni pe cari îi ai, fii sigură că înainte ca dânsul să poată intra aici, câinele meu te va rupe în bucăți.

Ingrozită, Margot încearcă să se ridice. Cu ochii holbați privește țintă pe ticălosul care o atrăsese în cursă cu atâta perfidie. Dar în afară de groază și scârbă, o cuprinde și o indignare fără margini față de acest om lipsit de conștiință.

— Dă încoace scrisoarea! strigă ea și cu mâna dreaptă pipăie revolverul din buzunar, în vreme ce cu stânga trage la dânsa o parte din bancnotele de pe masă. — Mi-ai făgăduit că te vei purta cinstit, și eu te-am crezut. Dar până ce să-ți dau răgazul de a-ți bate joc de mine, fii sigur că nu mă voiu da înapoi dela mijloace extreme.

Erbach aruncă pe masă hârtia pe care o are

în mână. Margot o desface și constată că nici nu e scrisă măcar.

Ticălosul izbucnește într'un râs sinistru.

Tânăra femeie se ridicase de pe scaun și, în furia ei, îl răsturnase la pământ. Caută să fugă, dar Monsieur Charrey o ajunge repede și-i smulge pălăria de pe cap.

Margot scoate un țipăt și caută să scape din strânsoarea lui. Din ungher se aude mărâitul furios al câinelui. Animalul e legat de un lanț, după cum poate observa Margot. Smucește însă de el, scăpărând din ochi scântei. Ce grozăvie s'ar întâmpla dac'ar izbuti să se desprindă!

— Dă-mi drumul! răcnește Margot. Ți-am adus banii ceruți și n'ai dreptul să mă atingi!

— Astea-s vorbe goale! îi strigă fostul căpitan de circ.

O bucată din vălul de doliu rămăsese atârnată pe umărul ei. El încercă să tragă spre dânsul pe femeie, dar în lupta ce se încinge, nenorocita izbutește să se elibereze pentru o clipă și, apucând repede revolverul, îl îndreaptă spre Erbach. Cu o înjurătură, ticălosul se dă înapoi, strângând pumnii de mânie și din ochii săi țâșnesc fulgere.

— Așa, va-să-zică, te-ai îngrijit și de asta! scrâșnește el. Trebuia să mă fi gândit eu, căci de la prima vizită mi-am dat seamă că ești o pisică sălbatică. Dar nu-ți va fi de nici-un folos, căci e de-ajuns să dau drumul câinelui și te va rupe în bucăți.

— Nici-o mișcare, ticălosule! îi strigă Margot.

Mizerabilul rămâne ca plouat. Câteva clipe groaznice se scurg.

Margot are de gând să se retragă încetișor spre ieșire, pentru a ajunge în coridor și de acolo la scară. Nici nu se mai gândește la banii cari erau răvășiți pe masă și pe podea. Principalul e să scape de aici!

De-odată, însă, pe chipul schimonosit al ticălosului se produce o transformare. Mânia și spaima sa se schimbă într'o bucurie demonică. Mar-

got observă aceasta, dar nu poate pricepe ce'nseamnă.

Atunci Erbach se ridică în vârful picioarelor și de pe buzele sale se aude un fluerat. In clipa în care Margot vroia să apese pe trăgaciu, se simte apucată pe la spate și mâna în care ține revolverul se lasă în jos. Totul se produce atât de repede, încât arma îi cade pe podea și ea rămâne fără nici-o putință de apărare.

Ce se întâmplase?

Fără ca ea să fi observat, apăruse afară, pe coridor, o femeie, care urmărise de-aproape toată scena. In clipa în care Margot îndreptase arma ucigătoare asupra lui Erbach, ea stătu pe gânduri dacă să-i vie în ajutor omului, sau nu. Avea motive să se codească. Despre ce era vorba între cei doi, nu avea nici-o idee, căci de-abia de douăzeci și patru de ore se afla în casa aceasta. In cele din urmă, se hotărî, însă, să salveze pe Erbach. Și în momentul în care acesta o recunoscu, în prag, spaima de moarte dispăru de pe chipul său, făcând loc unei bucurii triumfătoare.

Margot simte brațele femeii strângând-o cu putere, și în acelaș timp e împinsă spre scaun. Fostul călăreț de circ se află de-acum lângă ea și răsuflarea-i fierbinte îi dogoare fața. Glasul femeii străine îi izbește auzul:

— Ce-ai de gând să faci cu muierea asta, Hermann?

— Treaba mea! răspunde el, scurt. Dă laoparte revolverul, ca nu cumva să-i mai dea în gând psicei ăsteia sălbatice să se folosească de el! Il vom păstra ca amintire!

Străina aruncă revolverul pe masă și atunci descoperă bancnotele împrăștiate acolo. O apucă pe Margot de umeri și o privește țintă în față. In ochii ei holbați strălucește, parcă, o amintire.

— Cine ești d-ta? Cum te numești? exclamă dânsa.

In situația ei grozavă, Margot încearcă să miște inima acestei femei.

— Nu ți-am făcut nici-un rău. De ce ai venit în ajutorul acestui bărbat, ca să făptuiască o crimă? Uite colo banii pe cari îi i-am adus; și-a bătut joc în chip murdar de cuvântul dat. Dacă mai e o singură scânteie de simțire în inima d-tale, ajută-mă să ies din casa aceasta și-ți dau cuvântul că nu voiu sufla niciodată o vorbă din tot ce s'a petrecut aici.

— Vreau să știu cine ești și cum te numești! repetă tânăra femeie, pe al cărei chip palid și scofâlcit lucesc doi ochi negri ca noaptea.

— Refuz să-ți spun numele meu! răspunde Margot, scurt.

— Atunci spune-mi cel puțin dacă aveai o soră care semăna cu d-ta?

— Da, răspunde Margot, și Alice — acesta era numele ei — îmi semăna foarte mult.

In clipa aceasta, străina o lovește cu furie și, izbucnind într'un hohot sinistru se aruncă, în brațele lui Erbach.

— Așa, dar, totuși îl strigă dânsa. Cunosc trăsăturile acestea, pe cari le-am blestemat de mii de ori! Am jurat s'o arunc în brațele pierzaniei pe Alice aceea, amanta Demonului roșu, și pe toți cari fac parte din familia ei.

Femeia aceasta pierdută este Aranka, fosta amantă cu sânge pătimaș a lui Hector Rammont, care o doborîse în casa lui Utașin, și pe care o socotea acuma dispărută din rândurile celor vii.

Imprejurări favorabile făcuseră, însă, ca ea să se însănătoșească relativ repede, — dar de la spital fu transportată la ospiciul din Herzberge, deoarece se observară la dânsa semne de alienație mintală. Fata asta era o prea bună elevă a Demonului roșu, pentru a nu putea juca teatru tot atât de bine ca dânsul. Datorită slabelor măsuri de pază cari domneau la ospiciu, izbuti să evadeze într'o noapte și să vie la Berlin. In strada Novalis, la Hermann Erbach, găsi un adăpost vremelnic. El cunoștea numai în linii generale povestea vieții sale, care, de-altfel, nici nu-l prea interesase pentru moment.

Asemănarea cu sora ei Alice, fu fatală bietei Margot. In vreme ce câinele trage cu turbare de lanț, Erbach apucă trupul nenorocitei, căutând s'o atragă pe genunchii săi. Dar ea se apără cu energie. Mâna ei cade greoaie pe fața fostului călăreț de circ, și în furia lui, acesta apucă biciușca de piele.

— Te potolesc eu acuș, bestie! răcnește el, ca un sălbatic.

Și ridică brațul pentru a lovi cu sete. Margot cade în genunchi întinzând mâinile, spre apărare. Cu un surâs sinistru, cu brațele încrucișate pe piept, Aranka stă în prag, urmărind scena care se desfășoară în fața ei.

Inainte ca ticălosul să dea prima lovitură de biciu, se produce ceva neașteptat.

Ochii mari, scânteietori, ai câinelui, urmăriseră fiecare mișcare a noului stăpân. Pe când Erbach își descărca toată mânia asupra nenorocitei, se aude de odată un sunet metalic și o parte din lanțul de care era legat animalul cade la pământ. Cu brațul în aer, în mână cu biciușca de piele, ticălosul rămâne nemișcat în mijlocul încăperii, în fața lui Margot, care stă îngenunchiată la picioarele sale. In aceeași clipă apare în fața lui ceva întunecat, și cu un țipăt răgușit scapă biciușca din mână.

Câinele se liberase din lanț și, cu inteligența-i înăscută, dându-și seamă de mișelia ce era să se săvârșească, împotriva unei ființe fără apărare, se năpustește asupra lui Hermann Erbach, care are acum prilejul să simtă pe propria lui piele puterea câinelui său.

Zadarnic încearcă să se apere cu amândouă mâinile de mușcătura animalului înfuriat, — zadarnic cântă să respingă atacul sălbatic al acestuia... Infuriat peste măsură, nobilul animal îl trage la pământ.

Margot își dă seamă că și-a găsit un salvator neașteptat și atunci se ridică de jos, fără însă

a-şi pufea deslipi privirile de la scena înfiorătoare care se desfăşoară aici.

Câinele îşi înfige colţii-i grozavi în gâtul călăreţului de circ şi se pare că pentru acesta a sunat ceasul din urmă.

— Trageţi câinele înapoi! gâfâie nenorocitul, care se apără cu disperare.

Zâmbetul dispăru de pe chipul Arankăi, care rămâne locului ca paralizată, fără să poată face o mişcare sau să rostească o vorbă.

Erbach amuţise şi dânsul... Câinele îi smulge fâşii întregi de carne. Doar din când în când călăreţul ridică pumnul, iar în ochii-i holbaţi peste măsură se oglindeşte o spaimă de moarte.

Şi atunci, Margot se repede ea-însăşi asupra câinelui şi, apucându-l cu amândouă mâinile de zgardă, caută să-l tragă înapoi. Dar puterile ei sunt prea slabe pentru asta. Biata femeie îşi acoperă ochii cu palmele şi fuge repede din cameră. Nimeni nu-i se pune în cale. Smuceşte uşa care dă în tindă şi coboară scările în goană.

In spatele ei se aude mârâitul răgușit al câinelui. Clătinându-se pe picioare, ea străbate curtea, se poticnește la fiece pas, cade, se ridică iar — și pornește înainte, necontenit înainte, dealungul străzii, până ajunge la colț. Mai departe n'o ajută puterile... Și atunci se prăbușește pe caldarâm, de unde o ridică D-rul Bertrand și o duce spre trăsură.

După plecarea lui Margot, trupul Arankăi pare să capete iar viață. Ea nici nu se gândește să 'ncerce a scăpa pe Erbach de furia câinelui întărâtat. Privirea ei se oprește fără voie asupra banilor împrăștiați pe masă și, cu toată situația groaznică din clipele acelea, ea strânge în grabă tot ce-i cade sub mână și vâră repede în buzunar. Apoi se'ndreaptă și ea spre ieșire, lăsând pe Erbach în tovărășia câinelui...

In trăsură, D-rul Bertrand izbutește cu greu să afle dela Margot ce se întâmplase. Tânăra femeie îi implorâ să vie în ajutorul omului sortit unei morți atât de cumplite. Inima ei bună nu poate rămâne nepăsătoare în fața acestei tragedii.

Bertrand se declară dispus să-i îndeplinească dorința fără a explica totul autorităților. Trăsura oprește și lăsând-o pe Margot în paza vizitiului, detectivul se'ndreaptă spre cea mai apropiată circumscripție de poliție și cere să i se dea doi oameni, înarmați cu revolvere. Drept explicație, spune că un câine fioros atacase un om, și va fi, probabil, nevoie să fie împușcat.

Cererea îi este satisfăcută și peste puțin timp cei trei bărbați urcă scara casei din strada Novalis. Găsesc ușa dela locuința lui Erbach descuiată, așa că pot intra în antreu. In camera alăturată domnește o tăcere mormântală.

Cele trei persoane privesc înăuntru și o priveliște ciudată li se înfățișează ochilor. Intins la pământ, cu mâinile depărtate de trup, Hermann Erbach zace, cu hainele de pe dânsul ferfeniță. Fața îi e mânjită cu sânge și pieptul sfâșiat de colții și ghiarele câinelui. Iar la căpătâiul său, ca

un paznic credincios, animalul stă nemișcat, cu privirea ațintită, bănuitor, spre ușă.

— Care din voi are mâna mai sigură? întreabă D-rul Bertrand, cu voce înceată. Animalul acesta o prea primejdios, ca să-l putem învinge pe altă cale. Sunt convins că dacă vom pune piciorul pe prag, se va repezi la noi și ne va sfâșia, cum l-a sfâșiat pe nenorocitul de colo.

Cei doi polițiști stau cu revolverele pregătite. Dacă unul ar greși ținta, poate interveni imediat celălalt. O împușcătură pornește pe țeavă și, o clipă în urmă, câinele cade trăsnit, lovit în inimă.

CAP. 64

Surprins

Georges Vallieres își revine cu'ncetul. Cuvintele Demonului roșu îi răsună în urechi. In noaptea aceasta va face o vizită în subteranele Băncii Franței, pentru a jefui tezaurul acesteia. Dacă va izbuti, poliția pariziană se va face de râs în fața întregii lumi.

Tânărul polițist se lasă greoiu pe un scaun de lângă masă și-și duce mâinile la frunte. El singur dăduse regelui criminalilor prilejul să-și întocmească acest plan nou. De ce se lăsase înșelat de masca acelui profesor Ehrenbreit? De ce-l luase gura pe dinainte, vorbindu-i despre legăturile sale cu poliția și despre motivul reîntoarcerii pripite la Paris? E ferm încredințat acuma că Masca Roșie se va da drept Georges Vallieres și-și va duce la îndeplinire planul criminal. Trebuie să evadeze din această închisoare, trebuie să anunțe poliția, pentru ca să împiedice această lovitură îndrăzneață.

Dar cum să scape de aici? Pe masă se află încă lămpița electrică. Are o baterie proprie, după

cum se încredințează Iesne Vallieres. Dar aceasta nu poate ține mai mult de un ceas. Și atunci, va fi iar înconjurat de beznă adâncă.

Cu lampa în mână, Vallieres pornește acuma dealungul pereților încăperii. Cercetează cu atențiune deosebită fiecare locșor, cu deosebire acela unde-i apăruse Alice. Dar toate sforțările sale sunt zadarnice. Loviturilor în pereți și în ușă le răspunde doar un ecou prelung.

Abătut, se'ntoarce îndărăt spre masă.

— Trebuie să ies de-aici... trebuie... trebuie să ies! strigă el, în culmea desnădejdii.

Îi mai rămâne fereastra... Dar cu gratii, pe dinăuntru și pe dinafară, și drugii de fier sunt atât de înțepeniți, încât nici nu se clintesc când îi sgâltâie cu toată puterea.

De odată, privirea i se oprește pe tacâmurile cari rămâseseră pe masă. Poate că ar izbuti, cu ajutorul celor două cuțite, să slăbească puțin gratiile!

Se pune pe lucru fără zăbavă.

Ca nu cumva să fie observat de jos, din parc, luminează numai locul care i se pare potrivit, apoi stinge lampa cu totul.

Afară, parcul e luminat de lună. Nu se observă nimic suspect. Georges Vallieres nu va sta în cumpănă nici-o clipă să întreprindă primejdioasa săritură în adâncime, dacă va izbuti numai să îndepărteze gratiile.

Începe deci să scormonească tencuiala în care e înfipt drugul. Lama cuțitului se rupe repede, dar tânărul nu se sinchisește și lucrează mai departe. Săvârșește operația în întuneric, căci lumina lunii atinge doar în treacăt locul acela. După o muncă de peste două ceasuri, izbutește în sfârșit, să scoată drugul. Cu asta n'a făcut încă nimic, căci mai trebuie să scoată o a doua gratie, care se află de partea cealaltă a ferestrei. Ba chiar două trebuie să scoată, căci gratiile sunt așezate aici mai aproape unele de altele.

Se apucă din nou de lucru, cu înverșunare. Su-

doarea îi curge şiroaie de pe frunte şi genunchii îi tremură de enervare. La lampa electrică pe care o pusese deoparte şi face lumină. O privire aruncată în parc, îl încredinţează că nimic suspect nu se petrece acolo. Şi la raza lămpii, constată cu bucurie că drugii de afară nu-s atât de solid fixaţi în zid, că cei dinăuntru. Timpul şi intemperiile i-au slăbit mult.

Plin de ardoare el lucrează un ceas încheiat, până ce, aproape de miezul nopţii, treaba e gata şi în faţa lui se deschido un loc de trecere.

Vallieres respiră uşurat şi aprinde din nou lampa. Îşi pune în ordine hainele, apoi stinge iar lampa. Privirea lui dibuise o friză de lăţimea palmei, pe care ar fi putut pune piciorul, în caz de nevoie. Ceva mai jos pare că se află o a doua fereastră, cu un balcon.

Nădejdea sa este să ajungă la balconul acesta şi să deschidă fereastra. La săritura de la această înălţime trebuie să renunţe, căci pământul e tare şi-şi va rupe cel puţin un picior. Şi cu asta n'ar face nimic, căci sau ar rămâne acolo până dimineaţă, în vreme ce ticăloşia s'ar produce în timpul nopţii, sau ar fi descoperit de tovarăşii Măştii-roşii şi târât înapoi în casă. Şi atunci, toată munca sa ar fi fost zadarnică.

Tânărul poliţist îşi strecoară, cu atenţiune, trupul pe deschizătura făcută, ţinându-se cu mâinile de celelalte gratii, şi se lasă încetişor în jos, căutând să atingă un sprijin, cu piciorul. O clipă are senzaţia că pluteşte între cer şi pământ, dar în cele din urmă izbuteşte să găsească sprijinul căutat. Acuma se poate odihni o clipă, în vederea primejdioasei întreprinderi.

Aruncă o privire spre balconul, care se desenează slab în lumina lunii şi examinează zidul, căutând să constate dacă nu i-ar putea oferi un sprijin pentru mâini. In locul acesta al casei căzuse tencuiala, în aşa fel că perctele este zgrunţuros.

Nu-i rămâne altceva de făcut decât să-şi înfigă vârfurile degetelor între crăpăturile pietrelor

și, bizuindu-se pe norocul și rezistența sa, să alunece dealungul zidului. Mai stă să chibzuiască o clipă, apoi liberează o mână, înaintează puțin pe ieșitura din perete și dă drumul și celeilalte mâini. Amețeala amenință să-l cuprindă, căci la cea mai mică mișcare a capului, vede căscându-se dedesubtul lui o prăpastie, care stă gata să-l înghită. Cu pași de melc înaintează și... izbutește. Atinge repede balustrada de fier și sare peste ea.

Rămâne din nou locului și-și rotește privirea în jur, căutând să-și dea seamă dacă nu cumva fusese observată fuga sa. Nu se vede, însă, niciun indiciu suspect. Dar nu izbutește deloc să deschidă fereastra — cum avusese intenția — pentru a pătrunde în interiorul casei și de-acolo s'ajungă pe coridor.

Disperat, privește în toate părțile; înapoi nu mai poate merge și nici n'ar face-o.

Incalecă partea opusă a balconașului. Zidul face o cotitură, unde se arată două frize paralele. Ținându-se cu încordare, tânărul polițist continuă să înainteze. Nădăjduiește să ajungă la o fereastră deschisă, — căci altă scăpare nu există pentru dânsul. Un timp izbutește să se ție bine în poziția aceasta nespus de primejdicasă. Dar apoi, sforțarea pe care o depusese îi slăbește puterile.

Dacă fereastra de care se apropie este și ea închisă, atunci planul său se zădărnicește cu desăvârșire, iar el se prăbușește de la înălțimea aceea amețitoare. Dar iată-l ajuns la fereastră. Cercevelua e chiar întredeschisă. O lumină se strecoară dinăuntru. Nu cumva o fi locuită încăperea? Gândul acesta îi străbate fulgerător mintea. Dar chiar așa fiind, el nu va da înapoi, ci se va furișa înăuntru. Mai rău decât acuma — când e amenințat să-și frângă gâtul — nu i se poate întâmpla.

Se apropie și mai mult de fereastră și examinează... Înăuntru nu se mișcă nimic. Nici-un sunet nu pătrunde până la dânsul. Numai o parte din odaie i se înfățișează înaintea privirilor. E mobilată cu eleganță. Podeaua e acoperită cu co-

voare și într'un ungher se află un pat înconjurat de draperii de mătase. Doarme cineva într'însul oare?

Un gând ciudat pune stăpânire pe dânsul. Își reamintește de fata care-i apăruse în noaptea trecută. Nu fusese, oare, o plăsmuire a fanteziei sale aţâţate?

Camera pare să fie locuită de o femeie, nu de un bărbat. Dar asta n'are importanță! Georges Vallieres n'are dreptul să șovăie. Nu mai e vorba acuma să-și salveze viața, libertatea, ci ceva mai mult: trebuie să împiedice lovitura drăcească a Demonului roșu.

Acuma se furișează în cameră, pe fereastră și o închide la loc, încetișor.

După toate aparențele, în încăperea asta nu se află nici-o ființă. Lumina e împrăștiată de o lampă cu abajur roșu, așezată pe căminul de marmoră. Georges Vallieres acoperă fereastra cu draperia și-și șterge năduşeala de pe frunte. Trebuie să mai răsufle puțintel, înainte de a merge mai departe.

Cercetează mai atent încăperea. In mijloc se află o masă, în jurul căreia sunt așezate câteva scaune. O sticlă cu vin și câteva pahare goale se află pe ea. Alături de ele... un revolver.

Ochii tânărului polițist scânteiază. Cu un singur gest își poate însuși arma și în cazul acesta își va vinde scump viața. Are de-acum revolverul în mână și se încredințează repede că e încărcat, ceeace-l face să-și recapete curajul.

De-ar ști numai, care din cele două uși duce spre scară, afară, spre libertate! In vreme ce se apropie în vârful picioarelor de intrarea principală, rămâne de-odată locului și ciulește urechile. Îi se pare că aude o respirație ușoară. Nu se poate înșela, nu; vine din ungher, de sub draperiile de mătase ale patului.

Curiozitatea și spiritul de precauțiune îl îndeamnă să cerceteze cine se află în încăperea aceasta. Masca-roșie nu poate fi, căci, la ora a-

ceasta, este la lucru. Probabil tot vre-o nenorocită, care se află în mâinile acestui demon.

Iată-l acuma lângă pat, trăgând încetişor la o parte stofa de mătase. Lumina lămpii pătrunde pe crăpătură şi... Georges Vallieres îşi înăbuşă un ţipăt de surpriză.

Pe pernele albe, îmbrăcată într'un „negligée" cu broderii... se află fata, al cărei chip nu-l părăsea nici în cele mai grozave clipe ale vieţii sale: Alice.

Îşi ţinea capul sprijinit pe braţul desgolit şi pe chipul ei de copil era un farmec liniştit. Răsuflarea-i este uşoară; numai o singură dată se mişcă, de-abia vizibil, buzele-i fine, ca-şi-cum ar murmura un cuvânt neînţeles. Un zâmbet fericit fluturâ pe ele şi Georges Vallieres e stăpânit de un sentiment pe care nu-l cunoscuse până'atunci.

Aşa-dar, era realitate! Ea e aici, probabil prizonieră a Demonului roşu, ca şi dânsul! În cazul acesta vor fugi împreună din casa aceasta şi, dacă va fi nevoie, îşi vor croi drumul luptând. Avea doar în mână revolverul pe care-l găsise pe masă!...

De-odată, tresare violent. Ea nu poate fi prizonieră, căci unei prizoniere nu-i laşi o armă încărcată. Nu poate fi decât... o complice a Măştii-roşii.

O clipă, Vallieres rămâne ca paralizat în faţa acestei revelaţiuni. O durere adâncă îi covârşeşte inima şi tâmplele încep să-i svâcnească. Caută să se împotrivească gândului că fiinţa aceasta îngerească ar putea fi o aliată a regelui criminalilor.

Subit îşi dă seamă ce se petrecuse cu dânsul: iubeşte această făptură necunoscută, o iubeşte pătimaş.

Câteva minute stă în faţa ei, ascultându-i respiraţia uşoară. Şi de-odată, o vede mişcându-se şi deschizând ochii.

Cereţi mâine numărul 47 foiletonul chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Institutul de Arte Grafice «EMINESCU» S. A., Str. Ing. Saligny, 1

Vallieres rămâne nemișcat în acelaș loc, ținând cu o mână draperia de mătase, și cu ochii pironiți pe Alice, care se ridică încetișor. Ea își trece mâna peste ochi, ca-și-cum ar fi vrut să se încredințeze că e trează...

Un străin intrase în odaia ei și, de-odată, știe cine-i dânsul. Recunoscuse pe prizonierul din camera secretă!

— Ce s'a întâmplat aici? murmură ea, înspăimântată.

Sare pe jumătate din pat și picioarele-i goale ating covorul din fața acestuia. Dar în aceeași clipă scoate un țipăt, zărind revolverul în mâna tânărului polițist. Acuma știe că se află la discreția acestuia.

Georges Vallieres se dă înapoi, încetișor, până ajunge lângă masă, unde rămâne locului.

— Să nu vă fie teamă, domnișoară, rostește el cu glas tremurător. Nu știu în prezența cui mă aflu, dar, ori-cum ar fi, mai curând voiu îndrepta arma împotriva mea însumi, decât să vă fac vre-un rău dv.

Alice se strecoară dintre draperiile de mătase, cu ochii-i albaștri ațintiți temători asupra tânărului bărbat. Vede fereastra întredeschisă, probabil de vânt, deși Vallieres o închisese.

— Ai fugit? murmură ea aproape imperceptibil.

— Da, răspunde el, cu hotărâre. Au pus la cale împotriva mea o ticăloșie nemaipomenită, atrăgându-mă în vila aceasta, sub motiv că aș fi așteptat aci de unchiul meu, șeful poliției din Paris. In loc de asta, însă, m'au amețit și Masca-roșie a avut chiar nerușinarea să-mi ofere un banchet, în cursul căruia m'a anunțat că, în noaptea asta, va jefui Banca Franței, împreună cu tovarășii săi.

Alice își duce mâinile la piept.

— O, Dumnezeule sfânt! exclamă dânsa. Acuma se face lumină înaintea ochilor mei. Nenorocitul!

Georges Vallieres își sprijină mâna în masa lângă care se află, apoi spune:

— Cuvintele dv. exprimă durere și spaimă în același timp. Ce este pentru dv. omul acesta misterios, cunoscut sub denumirea de Masca-roșie?

— Nu mă întreba despre asta, căci nu-ți pot da niciun răspuns! murmură Alice.

— Este amantul dv.! rostește tânărul polițist cu asprime aproape.

Un val de sânge inundă figura palidă până atunci a nefericitei. Privirea disprețuitoare a lui Vallieres o face să se cutremure și trăsăturile ei îi spun că ghicise adevărul.

— Așa dar ești tovarășa lui, complicea lui! exclamă dânsul, cu un râs silit. Aș fi putut s'o ghicesc îndată, din clipa când am izbutit să pătrund în această cameră, după sforțări supraomenești. Pe masă se afla doar un revolver încărcat și Masca-roșie e destul de prevăzător, pentru a nu lăsa o jucărie atât de primejdioasă în mâna uneia din prizonierele sale.

—Te-ai eliberat singur, fără nici-un ajutor străin? Cum e cu putință asta? băiguie Alice, care cu greu numai își revine.

— Să lăsăm asta, — principalul e că întreprinderea mi-a reușit. Dar știi d-ta ce se petrece în noaptea asta, știi că Masca-roșie e pe cale să jefuiască tezaurul Băncii Franței? Lucrul acesta e cu putință numai cu întrebuințarea celor mai rafinate mijloace; dar eu nu mă îndoiesc nici o clipă că Demonului acesta îi va reuși și lovitura de astăzi, — în cazul că nu izbutesc eu să intervin la timp. Dealtminteri, cred că vila aceasta e păzită de câțiva dintre oamenii săi. E drept că posed arma aceasta, pe care întâmplarea mi-a adus-o în mână, dar nu cunosc ieșirile și nici scările. Vreau să merg la sigur de data aceasta și d-ta îmi vei ajuta să ajung neîmpiedicat afară.

Alice își recapătă stăpânirea de sine. Știe că nu trebue să lase să plece pe bărbatul acesta, până a nu se fi întors Hector Rammont, — orice s'ar întâmpla. Din câțiva pași ajunge la ușă și întinde brațele.

— Nu trebuie să pleci de-aici! spune ea, cu glasul agitat. Cu ieșirea d-tale din camera secretă n'ai făcut încă nimic, căci parterul e supravegheat de câțiva oameni.

— In cazul acesta, mă vei conduce d-ta! răspunde tânărul. Te iau cu mine și cred că fac o faptă bună, scăpându-te din mâinile acestui diavol cu chip de om.

— Cine ți-a spus d-tale — răspunde Alice — că nu rămân de bună-voie la dânsul?

— Stau în fața unei enigme, replică Vallieres. In ochii d-tale nu se zărește scânteia păcatului și a crimei. Atât de frumoasă și atât de decăzută! Imi vine greu să-mi închipui asta!

Atunci Alice lasă brațele în jos și murmură:

— Consideră-mă ca pe îngerul ocrotitor al Măștii-roșii! Intervin pretutindeni unde pot împiedeca să se producă fapte extreme. In noaptea aceasta, firește, nu mai pot face nimic, căci Masca-Roșie a

avut ghinion în ultimul timp și oamenii săi îi vor cere să le dea bani.... Asta l-a făcut, desigur, să-i dea în gând să facă o vizită tezaurului Băncii Franței. Iată de ce nu pot îngădui să te las să părăsești încăperea aceasta, chiar dac'ar fi să-mi dau viața pentru a te împiedeca s'o faci.

Tânărul polițist strânge cu putere patul revolverului, ridică mâna și o clipă e într'adevăr hotărât s'o răpună pe fata aceasta și să-și facă drum cu forța..

Ea vede arma îndreptată asupra-i, dar nici nu clipește măcar. Atunci, el se simte stăpânit din nou de sentimentul acela ciudat, care-l îmbătase aproape când stătuse lângă patul ei.

— Sfinte Dumnezeule, nu pot s'o fac! murmură el și brațul îi cade, moale.

Lângă masă se află un scaun și Georges Vallieres se prăbușește într'însul.

— Știi d-ta, nenorocito, din ce cauză mi s'a paralizat brațul? întreabă el, privind-o pe fată cu patimă. Am trecut pe lângă sute de femei, fără ca inima mea să bată mai tare ca de-obiceiu, — dar acuma.... acuma... simt că te iubesc și va trebui să mă prăpădesc împreună cu d-ta..

Urmează câteva clipe de tăcere apăsătoare.

Alice rămâne nemișcată lângă ușă. Sufletul ei e năpădit de un sentiment de nespusă milă pentru bărbatul acesta. Dar numai milă și nimic mai mult.

— Inima d-tale caldă ți-a jucat o festă, domnul meu, spune dânsa, după o pauză lungă. Eu nu-s demnă de dragostea d-tale... Eu nu sunt decât tovarășa Demonului-roșu...

— Nu! strigă tânărul polițist, cu hotărâre. De o mie de ori mai mult cred ochilor și figurii d-tale nevinovate, decât voreblor pe cari le rostești. O forță neexplicabilă, o înrâurire nefastă te ține încătușată de această ființă demonică. Mi-aș pune mâna în foc pentru d-ta și nevinovăția d-tale. Inima și cugetul d-tale nu știu nimic despre crimele acestui om. Dacă va fi nevoie, te voiu scoate cu forța de aici, și nu va trece mult și-ți va cădea de pe ochi

vălul și te vei da înapoi cu groază din fața omului căruia-i aparții acuma.

Dar Alice clătină capul, cu tristețe.

— Nu te osteni, căci totul e zadarnic!

Georges Vallieres se ridică repede de pe scaun.

— Nu mai pot șovăi, dacă vreau să împiedic planul Măștii-roșii.

Și, spunând acestea, se îndreaptă spre Alice vrând să deschidă ușa. Fata, însă, nu se dă în lături și atunci el o apucă de brațe ca s'o îndepărteze cu forța.

— Ucide-mă mai întâi! imploră ea și tânărul dă din cap, cu disperare.

Cu o mișcare violentă, o smucește spre dânsul și ușa rămâne liberă.

— Nu te voiu omorî, căci trebuie să trăiești... pentru mine!

Ea se apără cu disperare; el, însă, pusese de-acum mâna pe mânerul ușii. E gata s'o deschidă și să iasă cu Alice, făcându-și drum cu revolverul... Dar iată că aude deschizându-se altă ușă. Rămâne locului, uimit și-și ciulește urechile.

Dela parter se aude țârâitul unei sonerii electrice, apoi un glas răgușit ajunge la urechile celor doi. Pași grei se apropie.

Georges Vallieres dă drumul Alicei și se retrage cu un pas, ținând revolverul întins.

— Prea târziu — murmură el. Acuma va fi, desigur, o luptă pe viață și pe moarte!

Alice, stăpânită de groază, își lipește urechea de ușă. Cunoaște mersul lui Rammont...

De odată, ridică implorătoare mâinile spre tânărul polițist, care stă, gata de luptă, în spatele ei.

— Te rog din suflet, te conjur pe ce ai mai scump în lumea aceasta... ascunde-te! Masca-Roșie va fi aici peste o clipă și nu vreau să se făptuiască o crimă sub ochii mei!

Vallieres privește adânc în ochii plini de groază ai fetei.

— Ași face-o și asta de dragul d-tale! Dar unde să mă ascund?

Alice își rotește privirea prin cameră.

Omul de afară e aproape de ușă. Cu un salt de pisică tânărul ajunge sub draperia patului... Cu stânga ține stofa de mătase, iar dreapta i se încleștează de patul revolverului.

— Dacă mă vei trăda — spune el în ultimul moment — nu mai țiu seamă de nimic.

Alice cade în scaunul de lângă masă și, o clipă în urmă se deschide ușa.

Hector Rammont pășește în odaie. Poartă același costum ca și atunci când luase masa împreună cu Vallieres. Chipul îi este acoperit cu masca-roșie. Închide încetișor ușa, apoi rostește, triumfător:

— Lovitura a reușit. Banca Franței a sărit în aer!

CAP. 65.

In subterana Băncii Franței.

Să ne întoarcem puțin îndărăt.

Birourile puternicei instituții financiare s'au închis. Funcționarii părăsesc clădirea și directorul Mornieu se îndreaptă spre cabinetul său particular. Știe că în noaptea aceasta se vor petrece fapte însemnate. Și peste puțin timp, într'adevăr, unul din servitorii săi credincioși îi anunță că la poarta principală a Băncii apăruseră câteva persoane cari cer să fie lăsate să intre.

Cu vre-un ceas înainte, un tânăr elegant îmbrăcat, se prezentase la secția polițienească din apropiere, recomandându-se comisarului de serviciu, drept Georges Vallieres. Prezentase polițistului un ordin al șefului siguranței și, după ce comisarul îl citi, aprobă din cap.

— Voiu lua imediat dispozițiunile de rigoare domnule de Vallieres, spuse el. De câți oameni aveți nevoie pentru încăperile Băncii?

— De șase oameni și un sergent, răspunse falsul nepot al șefului Siguranței.

Chestia fu rezolvată repede.

Peste câteva minute, mica trupă — în frunte cu „Georges Vallieres", — ajunse la Bancă și tânărul sună la poarta laterală.

Servitorul — inițiat de stăpânul său — se duse să-i anunțe directorului. Nu trecu mult și polițiștii, împreună cu Vallieres, se aflau în interiorul Băncii.

Hall-ul imens e luminat în parte, ușile cari dau afară sunt toate închise. Directorul ținuse pe lângă dânsul numai pe servitor, ceilalți slujbași fiind pe la casele lor. Aceasta fusese dorința expresă a d-lui de Vallieres.

Cei șase polițiști se așează în fotolii, în jurul unei mese încărcate cu gustări diferite. Intr'acestea d. Vallieres se retrase cu directorul în cabinetul particular al acestuia.

Oamenii nu prea știu pentru ce au fost aduși

aici. Ei s'au supus ordinului primit, spunându-şi că ar fi vorba de supravegherea Băncii, ameninţată, probabil de spărgători.

Uşa cabinetului particular se redeschide şi d. de Vallieres îşi face apariţia în hall, însoţit de directorul Morniéu.

— Vă mulţumesc, domnilor — se adresează ddirectorul, poliţiştilor,—că aţi urmat cu atâta bunăvoinţă chemării tânărului meu prieten... Amănuntele vi le va comunica d. de Vallieres. Servitorul meu a primit porunca să vă stea la dispoziţie cu tot ce veţi dori, căci va trebui să staţi de pază până dimineaţa.

Vallieres se apropie de poliţişti şi se sfătueşte cu sergentul, care-l ascultă foarte atent.

— Băgaţi de seamă, domnilor! spune el apoi şi-i scrutează pe toţi cu privirea. E posibil să se petreacă ceva deosebit noaptea asta, în subterana Băncii. Eu însumi voiu fi acolo, împreună cu doi paznici şi de îndată ce vom avea nevoie de ajutor vom da semnalul de alarmă. Până atunci, nu e nici-un pericol! Vă veţi posta la locurile pe cari vi le va indica domnul sergent. El a primit dispoziţiile necesare din parte-mi!

Spunând acestea, se depărtează de poliţist şi directorul Morniéu face un semn servitorului său, care păşeşte spre fundul sălii, unde deschide uşa mascată, ce duce în subterana Băncii.

După ce trecură printr'o serie de încăperi, cei doi bărbaţi coboară scara ce duce în adâncime. Aici, la capătul de jos al scării, sunt aşteptaţi de paznicii Pierre şi Francois. Pe unul din pereţii încăperii era un mare tablou de distribuţie, pe care se aflau diferite manivele pentru curent electric. De-asemeni tot aici era şi instalaţia pentru semnalele de alarmă.

D. de Vallieres rămase locului în faţa tabloului. Pe buze îi flutură un zâmbet ciudat. Arătând spre o manivelă, prevăzută cu o cruce roşie, spune într'o doară:

— Probabil că acesta este dispozitivul ca-

re produce puternica descărcare electrică, atunci când cineva caută să pătrundă în boltа unde să găsesc documentele de Stat ale Franței.

Mornieu dă din cap, zâmbind.

— Intocmai, răspunde el. In fiecare seară se dă drumul curentului și el poate fi descărcat din locul acesta.

Tânărul „polițist" se'ntoarsse repede și începu să vorbească despre alte chestiuni. Apoi strânse mâna lui Mornieu și-l conduse până la scară. Ținea să rămâie singur cu cei doi paznici, în noaptea aceasta.

Sus se închise fără zgomot ușa în urma directorului. Vallieres zâmbi ciudat. Apoi se înapoiă în încăperea mică și luminată de lângă scară și dispuse ca cei doi paznici să se ducă imediat la posturile lor.

După cum am mai amintit, subterana aceasta era formată din mai multe ganguri, — pereții, ca și pardoseala, erau acoperiți cu plăci de fier, și deoarece și intrările, precum și plafonul, erau din oțel, pare imposibil să pătrundă cineva cu forța aici.

Domnul de Vallieres își desfăcu puțin mantila ce o purta pe umeri, iar jobenul și-l puse pe una din băncile cari se aflau în gangul principal. Nimeni nu bănuia că în jobenul acesta se aflau ascunse numeroase unelte de spargere de proveniență englezâ și în special chei false, lucrate cu măiestrie.

Până în momentul acesta, totul îi mersese de minune Măștii-roșii. Restul, va depinde de împrejurări. Un serviciu neprețuit îi făcuse directorul, când îi comunicase cum se deschid unele din bolțile principale, ale căror chei se găsesc într'un dulap — încuiat și el, de-altfel — de lângă scară. Cheia dela acest dulap n'o putuse obține Masca-roșie, dar era o jucărie de copil pentru dânsul să deschidă ușa.

Timpul trece încet. Se făcuse de-acum miezul nopții, dar nimic nu se'ntâmplase încă.

Domnul roșu stă la masa din încăperea paznicilor, și în fața sa e întins planul de orientare în subterana Băncii. Urmărește câtva timp liniile întortochiate, apoi împătură hârtia și o vâră în buzunar. Acuma e complect lămurit în toate privințele.

O tăcere mormântală domnește în jurul său. Paznicii poartă pantofi de pâslă și pașii nu li se aud de loc când își fac rondul.

Francois își face apariția în pervazul ușii. E complect liniștit.

— E ceva nou? întreabă falșul polițist.

— Absolut nimic! răspunde credinciosul paznic.

— Și nici bătăile acelea misterioase cari se auzeau lămurit în ultima noapte?

— Nimic. Totul pare mort!

Georges Vallieres înalță din umeri.

— Mi-ar părea rău dacă tocmai astăzi nu se va petrece nimic. Toate pregătirile sunt puse la punct, sus așteaptă poliția, gata să sară la primul semn al nostru și să pună mâna pe ticăloșii aceia, — dacă e, într'adevăr vorba de așa ceva.

Se produce o mică pauză. François se dedă odihnei puțin și falsul polițist începe să umble prin toate gangurile, dar... nu aude nici el nimic!

Își scoate ceasul și vede că e aproape douăsprezece și jumătate. In aceeași clipă i se pare că aude pasul târșâit al celui de-al doilea paznic, care vine din gangul lateral.

— Aha! murmură el, dânsul începe.

Pierre își face apariția de după colț. Înfățișarea lui e nespus de agitată.

— Domnule de Vallieres — șoptește dânsul — se aud iar bătăile acelea misterioase. Chiar în momentul acesta au început.

— Vino cu mine! poruncește Vallieres, scurt.

Omul merge înainte și amândoi dispar în gangul luminat. Paznicul se oprește în locul unde, cu o noapte în urmă, auzise împreună cu directorul bătăile misterioase. Pierre ține în mână revolverul încărcat și privirea lui Vallieres se oprește, de-odată, asupra armei.

— Auziți? întreabă paznicul, arătând spre un loc anumit din zid.

Masca-roșie face în așa fel ca-și cum ar vrea să se încredințeze dacă paznicul nu se înșeală cumva: își lipește urechea de zid și ascultă câteva clipe. Ciu-

dat însă, în momentul acesta nu se aude nimic.

Vallieres se'ntoarce spre Pierre şi-i spune, cu intonaţie de mirare în glas:

— Nu aud nimic! Se vede că te-ai înşelat!

Paznicul se apleacă şi tocmai în clipa aceea răsună iar câteva lovituri înăbuşite.

— Asc... ascultaţi! se aud din nou! exclamă Pierre.

Masca-roşie se dăduse puţin înapoi şi-şi duse mâna dreaptă sub mantilă.

— Apropie-ţi bine urechea de zid şi caută să auzi ceva precis! spune regele criminalilor.

Paznicul se supune pe dată; nicio bănuială nu încolţeşte într'însul. Dar cum se apleacă şi ascultă cu cea mai mare atenţiune zgomotul ce pătrunde de dincolo, el nu poate vedea ce se petrece în spatele său.

Demonul roşu îşi trage încetişor mâna de sub mantilă. Deodată zboară ceva prin aer şi o lovitură înăbuşită răsună.

Pierre se prăbuşeşte la pământ. Masca-roşie strecoară înapoi în buzunar un săculeţ îngust, umplut cu nisip. Cu arma aceasta doborîse pe paznic. Un mijloc neîntrecut pentru a ameţi în mod sigur pe un om, fără să-i zdrobească capul.

Totul se petrecu atât de repede, încât nici-un sunet nu scăpă de pe buzele lui Pierre.

Masca-roşie aruncă o privire în spatele său, în gang, deşi ştie bine că primul paznic se află în încăperea de lângă scară. Apoi se apleacă asupra victimei, îi leagă mâinile şi picioarele, vârându-i şi un căluş în gură. În urmă, o ridică, ducând-o spre o firidă întunecoasă. Numai o parte din picioare rămân afară, dar nimeni nu le-ar putea observa.

Rammont stă să asculte o clipă, dacă nu se aud paşii celuilalt paznic, şi cum constată că totul rămâne liniştit, se apropie de zid şi ciocăneşte cu mâna într'o placă mare de fier. Imediat se aud lovituri din partea cealaltă, asemănătoare cu ticăitul aparatelor telegrafice.

Masca-roşie se pune pe lucru. Plăcile de oţel

sunt fixate de perete cu șuruburi mici. Cu instrumente speciale, Rammont le deșurubează și peste vre-un sfert de ceas, treaba e gata: placa e scoasă și în locul ei se cască o deschizătură, destul de mare pentru ca doi oameni să se poată strecura printr'însa, imediat ce ar fi fost gata gaura din partea cealaltă. Placa stă la pământ și de dincolo se aud oameni muncind de zor. Câteva pietre se fărâmă, căzând pe podeaua gangului.

Brusc, Rammont se 'ntoarece; urechea lui fină percepuse un zgomot suspect.

Își propusese ca, imediat după îndeplinirea ade lângă scară și să ameţească și pe al doilea paznic lucrări pregătitoare, să se ducă în ghereta ceștor nic.

— Să-i fi dat oare în gând lui Francois să-și vâre codița în ultimul moment? se întreabă el.

Repede, cu mâna pumn pe revolverul de sub mantilă, aleargă înapoi pe gang, — dar înainte de a ajunge la capătul acestuia, îi apare în față al doilea paznic. Trebuie să fi auzit ceva, căci privirile sale rătăcesc speriate în jur.

— Ce-i asta? îngână el, arătând cu mâna spre fundul gangului, unde se zărește deschizătura în zid.

Rammont trebuie să se hotărască repede. Paznicul n'are nevoie decât să apese pe un buton electric și cei șapte polițiști ar da imediat năvală în subterană... Și în cazul acesta, regele criminalilor ar fi prins în cursă.

— Ce vrei D-ta? se adresează el, aspru, credinciosului paznic. Întoarce-te la postul D-tale și să nu-ți pese de ceea-ce se'ntâmplă aici! Eu singur sunt răspunzător de tot ce se petrece astăzi aici.

Dar în aceeași clipă, o bănuială cumplită se furișează în mintea slujbașului. Zărise revolverul pe care Rammont îl ținea sub mantilă.

— Trădare! răcnește el. Unde e colegul meu?

Masca-roșie vrea să se năpustească asupra lui, ca să-l apuce de gât, spre a-l împiedica să pună în mișcare semnalul de alarmă.

— Un singur cuvânt încă, şi eşti pierdut! strigă el.

Paznicul, însă, parc să-şi dea seamă că se va săvârşi o crimă grozavă, aşa că începe s'alerge spre gangul principal. Dacă va ajunge la odăiţa de lângă scară şi va trage de manivela de alarmă, totul va fi salvat. Sus vor răsuna soneriile în toate încăperile, iar cassele de oţel se vor încărca instantaneu cu curent electric.

Masca-roşie aleargă după paznic. Ştie şi el ce primejdie îl ameninţă. La intrarea încăperii de lângă scară, ajunse aproape pe Francois.

— Sus mâinile! strigă el, cu glas de tunet. Nici-o mişcare, sau eşti o pradă a morţii!

Credinciosul paznic ştie că e vorba de viaţă şi de moarte... In mâna lui Ramont luceşte oţelul revolverului.

O clipă de nehotărâre, apoi Francois ridică amândouă mâinile, în semn de supunere, dar... cu una din ele apucă manivela, dând să tragă de ea... Masca-Roşie însă i-a surprins mişcarea şi apasă de două ori pe trăgaciul revolverului. Paznicul se prăbuşeşte la pământ, scoţând un geamăt înăbuşit.

Ecoul împuşcăturilor, răsună sus, prin coridoarele tăcute. Dar poliţiştii nu se mişcă; nu auziseră semnalul de alarmă!

Regele criminalilor se apleacă peste trupul care zace la pământ şi de-abia mai dă semne de viaţă.

— Idiotul şi-a căutat-o singur! murmură Rammont. N'am avut încotro, împrejurările m'au silit.

Apoi se strecoară din încăpere şi urcă în grabă scara până la intrarea ce dă în hall. Acolo îşi lipeşte urechea de uşă şi ascultă cu încordare.

Dacă împuşcăturile fuseseră auzite sus, atunci poliţiştii vor pătrunde în subterană. In cazul acesta,, Hector Rammont era hotărît să-i împuşte unul după altul, cu revolverul său cu opt gloanţe.

Se scurg câteva minute. Totul rămâne liniştit.

Demonul roşu se ridică încetişor şi-şi vâră revolverul în buzunar.

— Cu atât mai bine! murmură dânsul și chipul său exprimă iar liniștea obișnuită.

Coboară scara, îndreptându-se din nou spre încăperea paznicilor. Cu uneltele ce le avea la dânsul, taie toate sârmele de legătură. Manivela cu crucea roșie o răsucește în sens invers.

Acuma e asigurat din toate părțile. Paznicul ucis nu mai dă nici-un semn de viață. Fără să se mai ocupe de această victimă, Masca-roșie părăsește încăperea și o ia dealungul gangului.

Acuma e stăpân în tezaurul Băncii Franței!

Când ajunge la locul, unde scosese înainte placa de oțel din perete, vede capul lui Joé în deschizătură.

— Totul în regulă! i se adresează Rammont, și aghiotantul dispare.

Acuma mâini harnice se așternu pe lucru și, cu ajutorul uneltelor potrivite, gaura este lărgită, în așa fel că, după un sfert de ceas, Joe se poate furișa în gang.

Masca-roșie îi strânge mâna, apoi se pune și el pe lucru de partea astălaltă, pentru a lărgi și mai mult deschizătura.

După un sfert de oră, treaba e complect gata. Trei oameni vin în urma lui Joe. Pe gaura mare din perete, se vede un gang de pământ, luminat de lanterne; la intrarea din fund se află un camion...

Demonul roșu se sfătuește cu Joe.

Se introduc pe deschizătură pârghii de oțel și un aparat electric. Joe urmează pe maestrul său și amândoi pornesc înainte, oprindu-se în fața gangului cu crucea roșie.

— Ușa aceasta trebuie deschisă! poruncește Rammont.

Cereți mâine numărul 48 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

Cei patru oameni lucrează după indicațiunile sale. El se îndreaptă apoi din nou spre scara care duce sus și, ajuns acolo, stă să asculte câteva clipe. Când se înapoiază la ai săi, lucrările pregătitoare sunt aproape gata. Cu ajutorul cheilor, pe cari le recunoaște după numerele de pe ele, izbutește să deschidă ușile de oțel.

— Atențiune! poruncește el oamenilor săi, înainte de a păși sub bolta căptușită cu oțel.

Se putea întâmpla ca să nu fi fost, totuși, curentul electric descărcat. Dar nu se'ntâmplă nimic.

Masca-roșie apasă pe un buton dela intrare și imediat se aprinde becul electric din tavan.

Încăperea nu e mare și pe podea se află o ladă de o formă ciudată, care pare construită în parte din fier, în parte din lemn de stejar. Deasupra ei e o roată în formă de evantaiu... Masca-roșie își dă seamă îndată că aceasta este misterioasa încuietoare.

— Lada aceasta trebuie să fie ridicată cu totul! spune el oamenilor săi, cari se silesc îndată să-i execute ordinul. Mecanismul acela de deasupra e cam complicat și mi-ar trebui multă bătaie de cap ca să-i dau de rost. Din cele ce mi-a spus directorul Băncii, știu că aici își ține Președintele Republicei documentele secrete de Stat. M'am hotărât să fac pe numele meu mobila aceasta interesantă și cu un prilej favorabil s'o transport în Germania. Pe viitor, ea va ascunde într'însa secretele Măștii-roșii.

Oamenii, împreună cu Joe, lucrează de zor la ridicarea ciudatei lăzi. Rammont stă lângă dânșii, privindu-i în tăcere. Spiritul său în veșnică frământare lucrează de-acum la elaborarea unui plan nou. De când aflase de existența acestor secrete de stat, se 'ngrijise să beneficieze de pe urma lor.

Un singur lucru îl îngrijorează: nu cunoaște cuvântul tainic, pe care trebuie să-l combine, pentru a izbuti să deschidă lada. Privind gânditor în pământ, zărește o bucățică de hârtie, care scă-

pase neobservată. O ridică și descifrează câteva litere. Un zâmbet triumfător îi joacă pe buze.

Găsise ce căuta, — restul îi apare ca o jucărie.

Cu un scrâșnet puternic, ultimul șurup e rupt, și lada e desprinsă de pe pământ.

— Va trece bine prin deschizătura din perete, — spune Masca-roșie. Așezați-o în camion și așteptați ordinele mele. De altfel, nu mai avem nimic de făcut. Urmați-mă!

Și părăsește, împreună cu oamenii săi, gangul acesta, îndreptându-se spre cel principal și înmânând lui Joe o cheie.

— Ușile pe cari am făcut un semn cu cretă trebuie sparte și conținutul dulapurilor golit. Aveți la 'ndemână toate uneltele trebuitoare și nu cred să vă deranjeze cineva până mâine dimineață. Acuma fii atent, Joe! Eu o pornesc prin intrarea secretă și, cu ajutorul a doi oameni de încredere, voiu transporta dulapul într'un loc sigur din catacombe. Sarcina ta este să deschizi dulapurile însemnate și să transporți de aci bănetul care se află în ele. Peste trei sferturi de oră sunt înapoi. Crezi că până atunci veți putea fi gata.

Joe dă din cap, în semn de aprobare.

Demonul roșu se apropie de gaura din zid și, o clipă în urmă, se face nevăzut, în catacombe. Aici, supraveghează transportul dulapului secret, până ce-l vede așezat în camion. Cu o lanternă oarbă în mână, o ia înaintea vehiculului și pătrunde în gangurile pe jumătate prăbușite ale catacombelor din Paris.

CAPITOLUL 66.

George Vallieres pierde partida

In dormitorul Alicei domni câteva clipe o tăcere mormântală.

Tânăra fată vrea să se ridice, vrea să răspundă ceva cuvintelor Demonului roșu — care tocmai se 'napoiase din catacombe — dar privirile-i

speriate sunt necontenit atrase spre draperiile de mătase ale patului din ungher.

Rammont pare să bănuiască ceva.

— Ce ai, Alice? întreabă el brusc și privirea-i rătăcește prin odaie. Aici s'a întâmplat ceva, despre care trebuie să iau cunoștință.

Alice se ridică de pe scaun. Îi se pare că observase o tremurare ușoară a draperiilor dela pat și zărește chiar țeava revolverului îndreptată spre mijlocul odăii. O clipă în urmă scoate un țipăt și se aruncă la pieptul lui Rammont, acoperindu-l cu trupul său.

— Nu, rostește dânsa, tremurând din tot corpul, — nu vreau ca să mori! Și dacă totuși va trebui, atunci să mă ucidă și pe mine odată cu tine.

Masca-Roșie o apucă de braț și o privește în față.

— Alice, îți poruncesc să-ți revii și să-mi mărturisești ce s'a petrecut aici!

O ușă se deschide brusc la spate și un bărbat apare în prag.

— Șefule — spune acesta, fără să ție seamă de prezența Alicei — prizonierul nostru a dispărut. Tocmai făceam o inspecție în jurul casei, când am găsit pe pământ un drug rupt și îndreptând lumina în sus spre fereastră, am văzut că lipsește una din gratii.

— Blestem! scrâșnește Masca-roșie și, mai bănuitor ca înainte, se adresează aspru Alicei:

— Știi ceva despre omul acesta?

Ea își ascunde fața pe umărul lui, pentru a-l apăra de glontele lui Vallieres, care trebuia mai întâi să treacă prin propriul ei piept.

Rammont o trage puțin la o parte și brusc îi dă drumul din strânsoare, alergând în camera vecină, unde șoptește câteva vorbe omului care-i adusese vestea:

— Atențiune desăvârșită! Urmați întocmai ordinele mele! Individul e aici în cameră și, peste câteva minute, va trece pragul și va ajunge în coridor. Acolo știți ce aveți de făcut.

Omul se depărtează repede și Masca-roșie revine în camera Alicei.

Aceasta, surprinsă de plecarea bruscă a lui Rammont, se îndreaptă spre pat și îngână cu glas tremurător:

— Trebuie să fugi! Ai fereastra de colo! Dumnezeu să-ți vie într'ajutor!

— Nu! răspunde cu hotărâre Vallieres dinderătul perdelei. Masca-roșie, demonul acesta înspăimântător, se va îndepărta și atunci vom părăsi împreună casa aceasta blestemată, dacă nu...

In clipa aceasta Rammont își făcu din nou apariția în cameră și, în vreme ce Alice se agață de dânsul, el arată, cu un surâs rece, spre draperiile patului.

— Ai înlesnit tu fuga omului pe care eu îl țineam aici închis, pentru că așa îmi dictau interesele?

— Nu, nu! se apără Alice, încercând să-și împingă iubitul în odaia alăturată.

Rammont, însă, rămâne locului, nemișcat. Chiar dac'ar ști că-l amenință cine știe ce primejdie, tot nu s'ar înspăimânta.

Deodată, descoperă fereastra întredeschisă. Zâmbește.

— Individul pare să fie foarte îndemânatec în materie de cățărare, căci acuma cunosc drumul pe care a apucat. A pătruns aci în odaie pe fereastră și tu l-ai ascuns.

Câteva clipe privește în ochii ei, pentru a se încredința că nu se mai întâmplase și altceva între dânsa și Vallieres. Apoi se apropie liniștit de masă. Alice îl urmează, căutând necontenit să-i acopere trupul cu al său.

— Fricosule! strigă de-odată Masca-roșie, cu intonație ironică, încrucișând brațele, — nu vrei să ai bunătatea să ieși la lumină? Unde s'a mai pomenit ca un bărbat să se ascundă după draperiile patului unei fete? Sau crezi că ascunzătoarea asta e potrivită ca să mă dobori pe mine pe la spate? De ce mai șovăi în cazul acesta?

Cu o smucitură, draperia se desparte în două şi Georges Vallieres îşi face apariţia, cu demnitate.

— Ţonul acesta obraznic se potriveşte numai Demonului roşu, spune el cu glas tremurător, în vreme ce inima sa e răvăşită de o durere nespusă la vederea Alicei.

— Ah! exclamă regele criminalilor, aruncând o privire asupra revolverului din mâna lui Vallieres — eşti bine înarmat, după cum văd! Probabil că te gândeşti să iei jucăria asta drept amintire a şederii d-tale aci? Te rog, însă, s'o lepezi!

— Ce-ai spus? îngână fără voie poliţistul.

Nici nu-i vine să creadă că un om, într'o situaţie atât de primejdioasă, poate vorbi astfel.

— Am spus să lepezi revolverul! repetă Rammont, neturburat. După cât ştiu eu, aparţine iubitei mele şi cred că nu ai intenţiunea să i-l furi! Dar îngăduie-mi să-ţi pun o întrebare: când te aflai ascuns după draperiile patului, aveai doar un prilej admirabil să tragi asupra mea; de ce n'ai făcut-o? Un prilej atât de strălucit nu trebuie lăsat din mână. Sincer vorbind, eu în locul d-tale n'aşi fi stat în cumpănă atât de mult!

Aruncând priviri de ură sălbatecă spre Mascaroşie, Vallieres îi răspunde, cu glas tremurător:

— Ţi-o voiu spune, mizerabile, de ce n'am vrut să trag: de câte ori îndreptam ţeava asupra d-tale, mă temeam să nu ţintesc în nenorocita de colo şi gândul acesta m'a făcut să dau înapoi.

Hector Rammont înclină capul.

— Îţi mulţumesc pentru mărturisirea aceasta! Foarte frumos din partea d-tale! Ca revanşă, îţi voiu reda libertatea; acuma e prea târziu ca să mai împiedici opera mare pe care mi-o propusesem pentru noaptea asta. Poţi părăsi în linişte camera aceasta şi grădina, pentru a te duce la unchiul d-tale, şeful poliţiei. Parisul va avea mâine o senzaţie mai mult şi asta o va datora tot Măştiroşii. Poţi pleca!

Cu un gest elegant, îi arătă uşa.

— Mă alungi ca pe un copil pe care l-ai pedepsit! scrâşneşte Vallieres. Eu, însă, nădăjduesc că

nu mai e departe ziua când îți voiu plăti injuria din noaptea asta! Deocamdată te mai afli la Paris, d-ta și tovarășii d-tale! Dar înainte de a părăsi orașul acesta, sute de polițiști te vor întâmpina în drum. O singură ființă numai îmi înduioșează inima, și aceasta este biata fată care te urmează orbește, în credința că ar fi îngerul d-tale păzitor.

— Ai terminat, domnule? întreabă Masca-roșie, cu nepăsare. Atunci... du-te cu bine! Salutări din parte-mi șefului poliției. Am de gând să părăsesc în curând câmpul meu de activitate. Vei avea, deci, liniște. De un singur lucru te pot încredința, însă: poți să pui pe urmele mele, nu o sută, ci o mie de agenți de-ai d-tale, și Masca-roșie îi va trage pe toți pe sfoară, fără să-i pese de nimic! La revedere, domnule Vallieres!

Tânărul aruncă o privire lungă asupra Alicei, ca-și-cum ar vrea s'o implore, să se desprindă din brațele acestui demon, apoi pune liniștit arma pe masă.

— Nu mai am nevoie de ea, spune el, încetișor. Rămâi cu bine!

Rămasul-bun e numai pentru Alice; el știe că nu va mai revedea nici odată chipul acesta cu ochii mari, albaștri, de copil...

Gânditor trece pragul spre odaia alăturată. Încăperea e goală... Așa-dar, Masca-roșie îl lăsa într'adevăr să plece nestingherit, deoarece, după cum însuși spusese, lovitura de la Banca Franței fusese executată de-acum.

Dar cum oare să se înfățișeze unchiului său? Disperarea, pune stăpânire pe dânsul și blestemă în gând neatenția sa, care-l făcuse să se trădeze în fața falsului profesor german.

Ajunse acum în coridorul vilei și vede înainte-i scara slab luminată ce duce la parter. În clipa când pune piciorul pe prima treaptă se aude țârâitul unei sonerii electrice.

Ce să însemneze asta? Bănuitor, vrea să-și întoarcă repede capul, dar iată că se simte apucat de patru mâini și trântit la pământ. Cu iuțeală surprinzătoare, e legat și încătușat, dar oricât ar fi

fost de îndemânatec atacul, tot mai are răgaz să scoată un țipăt puternic. Doi indivizi vânjoși îl târăsc în grabă pe scară în jos, ducându-l în grădină. Acolo așteaptă o trăsură închisă, cu vizitiul pe capră. Cu aceeași repeziciune ca până acum, Vallieres e azvârlit în trăsură, apoi cei doi indivizi se fac nevăzuți.

Bietul tânăr nu poate face nici-o mișcare și nici nu poate chema ajutor.

Sus, în camera de culcare a Alicei, țipătul lui nu trecuse neauzit. Alice se năpustește la ușă și o deschide brusc.

— O nouă crimă se săvârșește aici! Vreau să văd ce-i faceți nenorocitului acela! strigă ea.

Masca-roșie o ajunse dintr'o săritură și o apucă de braț.

— Rămâi aici și taci din gură! se răstește dânsul, nu admit eu cu să-mi strici socotelile.

Ea, însă, se smulge cu furie din strânsoarea lui și-l izbește în piept.

— Îl ucizi și eu nu pot răbda asta! Sub acoperământul acestei case nu trebuie să se întâmple nici o crimă. El te-a cruțat pe tine, deși putea să te trimită lesne pe lumea cealaltă.

Deodată, se depărtează de el și apucă revolverul pe care și-l îndreaptă spre tâmplă.

— Făgăduiește-mi că nu-l vei ucide, — altfel mă vei vedea prăbușindu-mă în fața ta!

— Mă amenințI? scrâșnește Masca-Roșie.

Vrea să se năpustească asupra ei, să-i smulgă arma din mână, dar ea întinde brațul, apărându-se.

— Nici-un pas înainte, căci altfel nu mă mai vezi vie!

Demonul izbucnește într'un râs sgomotos.

— Nu cumva ți-a căzut cu tronc la inimă băiatul acela?

Alice îi răspunde întărâtată:

— Știi prea bine că sunt a ta și numai a ta!

— În cazul acesta, nu face prostii! răspunde el. Pentru liniștirea ta, îți voiu mărturisi că nici nu mă gândesc să-l ucid. Mai am nevoie de dânsul doar

câteva ceasuri şi mâine dimineaţă se va putea înfăţişa viu şi nevătămat în faţa unchiului său.

— Ridică mâna şi jură că-i vei cruţa viaţa! îi cere Alice.

— Jur! Şi asta ca să fii liniştită.

— Nu aşa, — jură-mi pe memoria mamei tale!

Masca-Roşie priveşte întunecat înaintea sa.

— Pe memoria mamei mele... pe care n'am cunoscut-o niciodată... murmură el.

Alice pune revolverul pe masă şi, cade, plângând, pe scaun.

— Mai am ceva treabă, spune Masca-Roşie, în spatele ei. Între timp îmbracă-te, căci încă înainte de a se face ziuă trebuie să plecăm de-aici.

Ea nu-i răspunde şi Hector Rammont părăseşte odaia. Jos, la intrarea principală, îl aşteaptă unul din oamenii săi.

— Totul în regulă? întreabă Demonul.

— Da, şefule, sună răspunsul.

Masca-Roşie se urcă în trăsura, la portiera căreia stau de pază doi bărbaţi.

— Vom face o mică plimbare de noapte, se adresează el lui Vallieres. Nu trebuie să-ţi fie teamă! Am făcut tocmai un jurământ să nu mă ating de viaţa d-tale.

Trăsura o porneşte în goană prin Parisul adormit.

CAP. 67

O nouă lovitură

E aproape ora două noaptea.

Mornieu, directorul Băncii Franţei, ştipsise puţin în fotoliul său, când deodată se trezeşte brusc.

Visase că în subterana Băncii o mulţime de oameni roiau încolo şi încoace, târând cu ei lăzi umplute cu aur.

Mornieu zâmbeşte. Aruncă o privire pe pendula din perete şi murmură:

— E două! Şi nu s'a auzit nimic până acum!

Deoarece se plictisește singur, părăsește cabinetul și intră în hall-ul luminat. Polițiștii moțăie și ei pe scaune, numai sergentul se plimbă cu pași măsurați încolo și încoace.

— Nu-i nimic nou, domnule sergent? întreabă directorul, cu indiferență.

— Nimic însemnat, sună răspunsul. O singură dată mi s'a părut că aud o împușcătură, dar sunetul era atât de slab, încât nu știu ce să fi fost.

— Din subterană a venit? întreabă Mornieu.

— Nici asta n'aș putea-o preciza.

Directorul dă din umeri.

— Dacă s'ar fi petrecut ceva de seamă colo jos, am fi auzit semnalele de alarmă. Cred că paza din noaptea asta a fost zadarnică. Simpaticul domn Vallieres va fi tare necăjit.

In clipa aceasta, directorul întoarce repede capul.

— Nu auzi nimic? întreabă el, uimit.

— Bate cineva, răspunde polițistul.

— Vine din subterană.

Mornieu deschide imediat ușa care dă jos, în vreme ce sergentul își adună oamenii. Bătrânul servitor al directorului își face și el apariția.

Intrând în prima încăpere, Mornieu poate auzi mai lămurit ciocăniturile. Pare că un pumn bate în ușă. In pas alergător, Mornieu se îndreaptă într'acolo, împreună cu servitorul său. In spatele lui vin polițiștii, cu sergentul în frunte.

— Descuie... s'a întâmplat ceva aici... deși nu aud încă semnalul de alarmă... gâfâie Mornieu.

Servitorul răsucește cheia în broasca complicată. O clipă în urmă, cei de față se dau îngroziți înapoi.

In prag se clatină paznicul Pierre, pe care l-am lăsat legat fedeleș în gangul subteran. Dar ce înfățișare avea omul acesta! Ochii păreau că-i ies din orbite, șapca și-o pierduse pe undeva și părul îi se lăsase în neorânduială pe fața de o paloare cadaverică. Haina e ruptă în câteva locuri și nenorocitul se prăbușește în genunchi...

— Omule, ce s'a întâmplat, pentru numele lui Dumnezeu? îi strigă directorul.

In cuvinte nearticulate, credinciosul paznic de-abia izbuteşte să vorbească:

— Crimă... crimă... spargere.,, hoţie! Masca-Roşie... Demonul...

Atâta putu să îngâne.

Sergentul îl apucă de umeri şi-l ridică.

— Caută de-ţi vino în fire! îi strigă el. De ce n'aţi pus în funcţiune semnalele de alarmă?

Pierre izbuteşte să-şi revie puţin şi în vreme ce directorul cu câţiva poliţişti se postează la intrarea scării interioare el îngână:

— Am fost doborît la pământ şi legat... Dar peste puţin m'am trezit.... M'am târît pe mâini şi pe picioare prin gang, până în camera noastră de lângă scară... Acolo am vrut să dau alarmă, dar cablurile erau tăiate. Camaradul meu François a fost împuşcat.

Mornieu întreabă repede:

— Dar unde e d. Vallieres? I s'o fi întâmplat şi lui ceva?

— Nu e dânsul, ci diavolul... Masca-Roşie... îngână paznicul.

Mornieu îşi duce mâna la frunte, având impresia că şi-a pierdut minţile. Georges Vallieres, tânărul poliţist, pe care-l iniţiase în toate secretele Băncii să fie oare....?

Totul i se lămureşte acuma dintr'odată.

— Veniţi după mine! porunceşte sergentul oamenilor săi. Ţineţi revolverele în mână şi trageţi în ori-cine vă iese în cale!

Cei şapte poliţişti, pătrund în subterana luminată. In urma lor vine Mornieu cu servitoral, în vreme ce Pierre rămâne leşinat pe scări.

In drumul lor dau peste cadavrul sărmanului François.

— Inainte! strigă sergentul, înaintând primul, cu revolverul în mână.

Dau buzna în gangul principal, fără să întâlnească pe nimeni. Câteva din uşile laterale ale boltilor sunt deschise, dar nu se zăreşte nimeni.

Se îndreaptă apoi spre gangul lateral, în fundul căruia se vede deschizătura din zid.

Un țipăt fioros izbește în ureche pe sergent. În gangul îngust zărește silueta unui bărbat, care-i face semne disperate.

— Dați foc! — strigă el, furios. Cel puțin ăsta să nu ne scape!

Dar în aceeași clipă se aude un alt glas:

— Oprește! Eu sunt Georges Vallieres! Aveți greșală, criminalul a dispărut!

Nu lipsea mult ca Vallieres — căci el era, într'adevăr! — să fie ciuruit de gloanțele polițiștilor.

Sergentul privește o clipă aiurit. Morniou se apropie și dânsul și apucă de umeri pe omul a cărui înfățișare trădează o groază nespusă.

— Acesta nu-i omul căruia i-am dat drumul în subterană, în seara aceasta! exclamă el. — Cum ai ajuns d-ta aici?

— Masca-Roșie m'a luat în primire acum două zile, pe când veneam spre Paris cu trenul, și în timpul acesta s'a dat drept mine, căci eu, și nimeni altul, sunt Georges Vallieres!

— Dar cum ai izbutit să ajungi aici? răcnește directorul ca iesit din minți, în vreme ce polițiștii se răspândesc în diferitele ganguri, nădăjduind să mai pescuiască pe vre-unul.

— Am fost ținut prizonier, apoi transportat în trăsură închisă până la catacombe. Nemernicii m'au adus până aici, unde mi-au deslegat legăturile dela mâini și picioare.

Unul din polițiști întinde lui Vallieres o sticlă cu coniac și tânărul trage o înghițitură.

Toți stau acuma lângă deschizătura din zid și sergentul o luminează cu o lanternă. Un coridor întunecos se arată... Fără să șovăie o singură clipă el pătrunde înăuntru, urmat de Vallieres și ceilalți polițiști, înarmați cu revolvere.

După vreo zece minute de mers, zăresc în fața lor o rază de lumină. Sergentul închide imediat clapa felinarului său. Dar se pare că lumina acestuia fusese de-acum zărită de partea cealaltă, căci se aud împușcături repetate.

— Înainte, după mine! ordonă sergentul.

Ei înaintează fără să ție seamă de primejdie. Se orientează după raza de lumină a celorlalți. Deodată, însă, aceasta se stinge, dar polițiștii avură timpul să zărească în ultimul moment, șase umbre omenești.

— Foc! comandă sergentul oamenilor săi.

In clipa următoare revolverele scuipă o salvă. De dincolo se aud înjurături înăbușite și aproape în acelaș timp răsună o salvă de răspuns. Dar aceasta nu face nici-o victimă, căci polițiștii se culcaseră la pământ.

Masca-Roșie se află iarăși în ultimul gang, care răspunde în subterana Băncii. Oamenii săi distruseseră la repezeală gangul proaspăt lucrat, în așa fel. încât la o eventuală urmărire din partea funcționarilor Băncii și a polițiștilor, tavanul să se prăbușească deasupra lor, îngropându-i de vii.

Dar aceasta nu se întâmplă. Rammont își dă seamă îndată că polițiștii izbutiseră să pătrundă

în catacombe. Acuma se punea pentru el chestia să dispară cât mai repede.

Joe cunoștea dispozițiile lui și era inițiat îndeajuns în planurile secrete ale catacombelor.

Impușcăturile pornite din ordinul sergentului, dovediră Demonului roșu că avea de-a face cu un dușman dârz. Cu toate acestea, era sigur că va ieși cu fața curată. Oamenii săi se despărțeau pe trei drumuri diferite, cu banii jefuiți. Dulapul secret al Președintelui Republicii fusese dus la loc sigur, unde Masca-Roșie putea să-l găsească ori când.

Pe întuneric se schimbară focuri de revolver în două rânduri. Rammont observă că doi din oamenii săi fuseseră atinși. Dădu imediat ordin ca aceștia să fie transportați de-acolo, ceeace se și îndeplini.

El rămase singur în gang, ținând în fiecare mână câte un revolver, spre a asigura până în ultimul moment retragerea oamenilor săi, căci pentru persoana sa nu se îngrijea. Era sigur că-și va putea apăra pielea.

Trecură câteva minute, fără să se întâmple nimic.

Deodată, se auziră iar împușcături din partea polițiștilor. Dar ele nu atinseră pe Rammont, care se întinsese la pământ. O clipă în urmă, însă, el se ridică, și amândouă revolverele sale scuipară gloanțe, unul după altul.

Între acestea, oamenii săi avuseseră răgazul să se pună la adăpost. Cu băgare de seamă, începe și dânsul să se retragă. Dar se lovește de o piramidă de oseminte, care se dărâmă cu zgomot.

— Înainte! După ei! răcnește sergentul și mica trupă o pornește prin gang, la voia întâmplării.

Rammont își dă seama că pericolul se apropie și o rupe de fugă.

In aceeași clipă lanternele polițiștilor se aprind și silueta Măștii-Roșii e învăluită într'un nimb luminos.

— Oprește-te! Predă-te! răsună glasul plin de mânie al sergentului.

Acuma văd cu toții că au în fața lor pe Demonul

roşu. Şase revolvere se îndreaptă spre Rammont care nu se mişcă din loc, ci-şi strânge doar mantaua în jurul trupului. El ştie bine că e menit unei morţi sigure, în clipa când poliţiştii ar apăsa pe trăgace; cu toate acestea, nu se înspăimântă.

Georges de Vallieres îşi face loc în primele rânduri şi ridică mâna.

— Să nu trageţi! strigă el. Demonul acesta trebue să ne cadă viu în mână.

Ştie că nu mai poate scăpa şi de-aceea se va preda.

Un hohot ironic fu răspunsul omului cu masca roşie.

Cu revolverele întinse, poliţiştii se pun în mişcare. Rammont are de ales: sau să se lase prins, sau să se retragă. Dar în cazul din urmă e în primejdie să fie ciuruit de gloanţele celor şapte revolvere.

Intoarce capul încetişor. Îi se păruse că aude un zgomot în spatele său, în adâncime. Să fie oare oamenii săi, cari vor să-i vie în ajutor?

Poliţiştii auziseră şi ei şi sergentul şopteşte ceva subalternilor.

— Cine-i colo jos? strigă apoi tare. — Răspundeţi!

Masca-Roşie e şi el curios să ştie cine se apropie, dar de-odată, se cutremură. Căci răspunsul din adâncime sună:

— Ochiu-de-Pisică! Cu ajutorul poliţiştilor parizieni am ocupat gangurile înconjurătoare şi caut pe omul cu masca roşie.

— Allo! răspunde sergentul, cu voce tunătoare. Masca-Roşie e prins aici, îl luăm între două focuri.

— Îl văd, îl văd! se aude de partea cealaltă şi Hartenberg se apropie cu oamenii săi.

Cereţi mâine numărul 49 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

Hector Rammont continuă să stea în mijlocul gangului. Își dă bine seamă că se află într'o situație disperată. Cu toate acestea, nici nu se clintește. Sprijinit cu spatele de un zid, vede pe polițiști apropiându-se din ambele părți. E drept, mai are câteva cartușe în revolverele sale, dar ce-i pot ele ajuta acum? Trebuie să făurească alt plan, — dac'ar mai putea fi posibilă o scăpare de aci! Din ambele părți îl învăluie lumina orbitoare a lanternelor polițiștilor: încă zece pași și ambele trupe vor fi lângă el. Vede chipul roșu de mânie al sergentului, apoi fața palidă a lui Georges Vallieres și în spatele acestora pe directorul Băncii Franței, pe care-l înșelase în mod atât de rafinat.

De cealaltă parte se apropie de dânsul un om care făcuse jurământ să-l predea în mâinile călăului: Ochiu-de-Pisică. Tatăl celor două fete: Margot și Alice. La indulgență nu se putea aștepta din nici o parte. Încă un minut și două duzini de mâini se vor întinde asupră-i doborându-l, chiar dac'ar avea curajul și forța unui leu.

Deodată, Masca roșie înaintează cu un pas.

— Opriți! strigă el cu glas de stentor.

Oamenii se supun, fără voia lor.

— Sunt înfrânt, o recunosc! scrâșnește el apoi. Dar veți admite că un om ca mine nu-și vinde pielea atât de ieftin. Între două focuri nu mai există nici-o cale de scăpare pentru mine. Oamenii mei sunt deacum de mult în siguranță și nu veți izbuti să puneți mâna pe nici-unul din ei. Eu, însă, îmi voiu încheia cariera în mod strălucit, ca să nu se poată spune că Masca-Roșie se lasă prins ca un câine bolnav.

Mantia neagră se dă în lături și mâna dreaptă a lui Rammont ridică un obiect strălucitor.

— Ce să însemneze asta? întreabă Ochiu-de Pisică.

Ceilalți rămân și ei o clipă uimiți, neînțelegând nimic.

— Domnilor, — răspunde Demonul, — vedeți în fața d-v. o bombă umplută cu nitroglicerină.

In clipa următoare o voiu azvârli la pământ în fața dv., și catacombele prăbușite ne vor acoperi pe toți. Un sfârșit mai demn nici nu și-ar putea dori Mascaroșie.

Sergentul holbează ochii spre obiectul de metal pe care Masca-Roșie continuă să-l ție ridicat. Ceilalți polițiști stau și ei ca paralizați. Georges Vallieres și directorul stau strânși unul într'altul; graiul le pierise.

— Ai înebunit, omule? strigă Hartenberg.

— Atențiune! strigă Rammont cu un glas care-i înfioară pe toți. Voiu număra până la trei și, în timpul acesta, veți avea răgazul să vă faceți rugăciunea din urmă, căci în clipa următoare vom fi cu toții p drumul spre lumea cealaltă.

Ochiu-de-Pisică ridică revolverul. O furie de nedescris îl cuprinsese, văzând că Demonul ac. ța îi scapă încăodată din mână. Nu vrea să-l vadă mort înaintea sa, ci viu vrea să-l predea căiăului. Dar înainte de aceasta va trebui să-i spună unde a tărît-o pe Alice și ce s'a făcut cu Margot.

Rammont vede revolverul ridicat.

— Degeaba totul, stimate domnule Hartenberg! spune el, ironic. Înainte ca glontele D-tale să-și atingă ținta, vom sări cu toții în aer! Incep să număr: Unu...doi... trei!

Mâna lui Rammont se apleacă cu iuțeala fulgerului și izbi de pământ bomba infernală. In aceeași clipă polițiștii se lăsară pe pântece și lanternele se stinseră. Fiori de moarte îi cuprinse pe toți și inimile păreau să și fi oprit bătăile. Dar clipele începură să se scurgă și în întunericul de nepătruns nu se petrece nimic deosebit. O liniște de mormânt stăpânește.

Cu o înjurătură zdravănă, Ochiu-de-Pisică e cel dintâi, care se scoală de la pământ. Lanterna luminează din nou și, îndreptându-se spre locul unde stătuse înainte regele criminalilor, detectivul observă că acela se făcuse nevăzut. Numai „mașina infernală" e la pământ.

Ceilalți se ridică și ei.

— Ce s'a întâmplat? întrebă sergentul, tremurând încă din tot corpul.

Hartenberg se apleacă asupra cutiei de metal și ridicând-o, izbucnește într'un hohot înfuriat:

— Mizerabilul și-a bătut joc de noi înc'odată. Cutia asta nu conține nici-un fel de explozibil. E umplută doar cu bucățele de hârtie.

Din depărtare se auzi în clipa aceasta un hohot de râs triumfător.

Detectivul se'ntoarce repede și ochiul său descoperă în apropiere de locul unde stătuse Rammont, un morman de paie, iar dedesubtul lui o gaură în pământ.

In furia-i nemărginită, își dă drumul repede în gangul acesta.

— Allo, domnule Hartenberg! strigă unul din polițiști, după dânsul! Fii cu băgare de seamă, căci dacă te vei rătăci nu te mai poate găsi nimeni!

Dar Ochiu-de-Pisică dispăruse de-acum.

— Nu ne rămâne altceva de făcut decât să ne luăm pe urmele bandeii! spune sergentul, cu un glas care trădează că nu prea are multă nădejde în reușita întreprinderii.

Și oamenii se iau după el.

CAP. 68.

Un duel în catacombe

Cum ajunsese Ochiu-de-Pisică în catacombe?

In seara aceleiași zile, noul Sherlock Holmes ceruse o audiență la șeful poliției. Fu primit imediat.

In cabinetul luxos mobilat, Ochiu-de-Pisică se lăsă într'un fotoliu și, după o scurtă introducere, spuse cu glas domol:

— Masca-roșie este iar la Paris. Sunt ferm încredințat despre aceasta.

Șeful poliției rămase o clipă pe gânduri, apoi spuse liniștit:

— Dacă într adevăr nu te 'nșeli, domnule, nu știu, totuși, de ce pui atâta temeiu pe faptul a-

cesta. În ultimul timp i-am dat atâta de lucru acestui om misterios, încât a dispărut, subit, peste noapte. Cea mai vigilentă poliţistă pe care o avem, „Vipera", a urmărit pe omul cu mască roşie şi; după câte ştiu, i-a dat de urmă la Berlin. Din păcate, de data aceasta a fost lovită de nenorocire, şi se gândeşte chiar să demisioneze din slujba poliţiei. În catastrofa de drum de fier din W... se spune că tot Demonul roşu ar fi amestecat. N'ai fost D-ta acela care ai pus mâna atunci pe dânsul?

— Da, Excelenţă, răspunde Ochiu-de-Pisică şi face un scurt istoric al faptelor. Vin direct de la W... acuma şi ceea-ce am stabilit între timp, îmi dă deplina siguranţă că Masca-roşie a revenit în vechiul său câmp de acitvitate.

— Aşa-dar, se află iar la Paris! spune şeful poliţiei. În cazul acesta vom avea puţină linişte cu dânsul, căci ultimele afaceri din Germania n'au fost, desigur, lucruri neînsemnate pentru regele criminalilor.

Ochiu-de-Pisică clatină capul.

— Eu nu cred ca Masca-roşie să şi impuie o odihnă, chiar numai de câteva săptămâni. Dimpotrivă, bănuiesc că în momentul de faţă e în plină activitate.

Şeful poliţiei îl priveşte uimit.

— Aşi fi curios să ştiu cum de-ai ajuns la convingerea aceasta.

— Am convingerea absolută a celor ce vă spun, Excelenţă; şi afară de asta am avut şi plăcerea — dacă mă pot exprima astfel — să cunosc personal pe Masca-roşie şi ştiu la ce mă pot aştepta de la omul acesta. Îmi îngăduiţi o întrebare, Excelenţă?

— Cu plăcere.

— Nu s'a întâmplat nimic însemnat în ultimele două, trei zile? N'a descoperit poliţia vre-o combinaţiune care ar da de bănuit activitatea vreunei bande secrete?

Şeful poliţiei stă pe gânduri o clipă, apoi spune:

— Ceva de mare importanţă nu-mi amintesc să se fi petrecut. Doar lucruri mici. Aşa, de pildă, oamenii mei au urmărit în nopţile trecute câteva per-

soane suspecte, cari au dispărut într'o casă dintr'o regiune cam rău famată a oraşului. Proprietarul imobilului respectiv e o vulpe vicleană, şi nu l-am putut înfunda niciodată. Casa a fost imediat împresurată şi s'au percheziţionat toate ungherele, fără să se dea de ceva suspect sau de urmele oamenilor acelora. Au dispărut ca'n pământ.

— Vă rog, Excelenţă, să-mi daţi amănunte asupra aşezării acelei case, ceru Ochiu-de-Pisică, a cărui minte lucra de-acum cu'nfrigurare.

Şeful poliţiei îi dă lămuririle cerute şi adaogă:

— De-altfel, vă puteţi informa mai precis la postul apropiat de poliţie, unde comisarul respectiv cunoaşte faptele în amănunt.

— Care este părerea Dv. asupra acestei întâmplări, Excelenţă? întreabă Ochiu-de-Pisică.

— Ce-aşi putea spune? Criminali, hoţi sau dealde ăştia. Probabil că e vre-o ascunzătoare tăinuită în casa aceea, dar, după cum am spus, poliţia n'a descoperit nimic suspect.

— Ingăduiţi-mi încă o întrebare, Excelenţă — urmează detectivul. Nu cumva gangurile secrete-ale catacombelor Parisului se'ntind până'n regiunea aceea?

— Firește, — răspunde şeful poliţiei. Nu cumva vrei să spui...?

Ochiu-de-Pisică zâmbeşte cu înţeles:

— Doresc să iau în cercetare chestia încă în noaptea aceasta. Am eu ideile mele. Vreţi să-mi daţi câţiva oameni de încredere?

— Desigur. Iţi voiu da câteva rânduri scrise pentru comisarul de serviciu.

— Mulţumesc, Excelenţă.

Detectivul vrea să se ridice, dar celălalt îi face semn cu mâna să rămâie:

— Doresc să te mai iniţiez şi în altă chestiune, — o chestiune personală, dacă pot spune astfel. De două zile aştept sosirea nepotului meu, un tânăr poliţist cu însuşiri superioare. Băiatul acesta are o carieră strălucită înaintea sa şi l-am trimis de curând să facă o călătorie de studii în străinătate, pentru a cunoaşte instituţiunile poliţie-

neşti de acolo. Nu ştiu ce să cred despre întârzierea lui.

Georges de Vallieres — aşa se numeşte nepotul meu — este, de-altfel, un om de încredere. În ultimul timp se afla la W... şi de acolo mi-a trimis o telegramă, prin care-mi anunţa sosirea pentru o zi anumită. În zadar, însă, l-am aşteptat, şi o altă telegramă pe care am primit-o, nu mi-a prea plăcut... E drept, conţinutul ei trăda că e expediată de o persoană care e în curent cu împrejurările, dar este posibil ca să fie un falş la mijloc. Am trimis la W... un om de încredere, dar cercetările lui n'au dus la alt rezultat, decât la stabilirea faptului că Georges de Vallieres plecase în urmă cu două zile.

Ochiu-de-Pisică ridică, surprins, capul. Mintea lui lucrează de zor, iscodind noui combinaţiuni. Apoi, întreabă liniştit:

— N'aţi putea să-mi daţi oare-cari amănunte asupra persoanei D-lui de Vallieres?

— Ce ţi-aşi mai putea spune! răspunde şeful poliţiei. Nepotul meu e un tânăr manierat, foarte amabil şi, din păcate... cam vorbăreţ.

— Asta e o însuşire primejdioasă pentru un poliţist.

— Se va desvăţa, însă, cu timpul, spune celălalt. Ce părere ai despre întârzierea lui?

Ochiu-de-Pisică se uită liniştit la interlocutorul său.

— Sunt convins că această întârziere a nepotului Dv. e în legătură cu o crimă.

Şeful poliţiei sare'n sus:

— Mergi cam departe, domnule Hartenberg. Nu uita că am pornit cercetări în toate direcţiile şi n'a ieşit nimic la iveală până'acum.

— N'are importanţă. Rămân la ceea ce am spus, ba cutez chiar să susţin că Masca-roşie şi-a vârît codiţa şi aici.

— Dar bine, domnule, asta e cu totul imposibil! izbucneşte şeful poliţiei. E o simplă presupunere, fără nici-un temeiu.

— Îmi îngăduiţi încă o ultimă întrebare, Excelenţă?

— Vorbeşte!

— A-ţi transmis cumva vre-o ştire nepotului Dv., asupra vre-unei misiuni care l-ar aştepta la reîntoarcerea sa în Paris, sau ceva asemănător?

Şeful poliţiei tresare surprins:

— Da... aşa e! Era vorba ca nepotul meu să se pună la dispoziţia directorului Băncii Franţei, pentru a inspecta subteranele în cari se află tezaurul marei instituţiuni financiare.

Ca muşcat de un şarpe, detectivul sare de pe scaun.

— Asta e! strigă el. Nepotul Dv. a nimerit în societatea Demonului roşu, a vorbit prea mult, şi a fost îndepărtat cu iscusinţă. Cine ştie dacă nu e chiar mort de-acum. În posesiunea datelor asupra Băncii Franţei, Masca-roşie nu va întârzia să facă o vizită marei instituţiuni. Până când nu izbuteşte lovitura aceasta, nu veţi avea nici o ştire despre D-l de Vallieres.

Şeful poliţiei se frământă agitat în fotoliul său, apoi dă din cap cu energie:

— Nu, nu, lucrurile nu pot sta astfel. Dealtfel, mâine dimineaţă voiu face personal o vizită directorului Băncii şi atunci va fi exclusă posibilitatea vre-unei lovituri.

De unde să bănuiască bietul om că Hector Rammont îşi adusese planul la îndeplinire chiar în noaptea aceasta?

Ochiu-de-Pisică se ridică:

— N'aşi dori să pierd nici-o clipă şi vreau să fac încă în noaptea asta o vizită casei aceleia care-mi pare atât de suspectă.

După câteva minute se află în faţa locotenentului de poliţie care dispune să-i se pună la dispoziţie câţiva agenţi destoinici.

Între acestea se făcuse târziu, dar asta nu-l împiedecă pe Hartenberg să se îndrepte spre locul acela suspect pe care l-am descris de-acum odată şi să-şi posteze agenţii în diferite părţi. Ceasuri deărândul ei ţin sub observaţie casa. Trecătorii sunt rari. Câteva mutre suspecte se furişează ca umbrele.

La început observară lumină în dosul ferestrelor casei, dar uşa rămase închisă.

Un orologiu îndepărtat bate de unu. Ochiu-de-Pisică dă un semnal şi poliţiştii se adună în grabă într'un loc hotărît. Sunt patru, cu Hartenberg cinci.

— Vom pătrunde în casă! vorbeşte el, energic. E drept că n'am prea observat nimic bănuitor, dar eu rămân la părerea mea şi sunt sigur că vom avea de furcă în noaptea asta.

Porniră cu toţii în grabă spre casă. Ochiu-de-

Pisică bate în uşă, iar unul din agenţii rămâne de pază la poartă.

După câtva timp proprietarul îşi face apariţia, cu lumânarea în mână şi cu mutra nevinovată. Dar Hartenberg nu se lasă înşelat, şi-l împinge într'o odaie, silindu-l să-i predea cheile dela toate încăperile. Un poliţist rămâne lângă dânsul, de pază.

Însoţit de ceilalţi doi, detectivul porneşte în cercetare. Încăperile de sus nu prezintă nici-un interes pentru dânsul. Luminează pivniţele, fără să descopere nimic bănuitor, apoi intră în curte. Dar nici-un suflu de viaţă, nicăieri.

Fără zgomot, noul Sherlock Holmes deschide ușile grajdurilor și iată-l ajuns în încăperea unde se află intrarea secretă în catacombe. Cei doi polițiști curăță din drum felurite vechituri, dar nu descoperă nimic suspect.

Hartenberg rămâne locului într'un anumit punct și privește paraoseala care e din pământ bătut. Dar într'un unghiu se văd câteva scânduri groase. Detectivul își plimbă privirea pe jos și de-odată pare să fi descoperit ceva care scăpase celorlalți. Fără să spuie o vorbă, luminează cu lanterna lemnăria din unghiu, apoi se apleacă. Cu repeziciune îndepărtează bârnele și în fața lui apare o deschizătură, destul de larga ca să îngăduie trecerea unui om printr'însa.

— Asta căutam! spune el, cu un zâmbet rece.

Cei doi polițiști se apropie și constată surprinși că e vorba de un chepeng bine mascat.

Ochiu-de-Pisică luminează deschizătura și exclamă:

— Întocmai după cum am bănuit! De aici dăm în catacombele Parisului. În casă nu mai avem ce căuta și e de-ajuns dacă unul din noi va sta de pază lângă birtaș. Chemați încoa pe camaradul vostru de la poartă!

Un agent se depărtează pentru a îndeplini ordinul și în timpul acesta detectivul scoate de sub mantilă o scară de frânghie, al cărei cârlig îl înfige de marginea chepengului.

Omul care stătuse de pază la poartă sosește împreună cu colegul său.

— Veniți după mine, băieți! spune Hartenberg. Fiți cu armele pregătite, căci vom avea nevoie de ele colo jos.

Cel dintâiu coboară chiar dânsul. Ajuns jos, ciulește urechile, dar nu aude nici-un zgomot suspect. Încăperea este o boltă mare sprijinită cu bârne, dar în fund se zărește intrarea într'un gang întunecos.

După câteva minute cei trei agenți pătrund și dânșii în gropniță și fără să piardă timpul pornesc cu toți înainte. Detectivul cunoaște bine primejdiile

ce le prezintă catacombele acestea. Știe cât e de ușor să te rătăcești pe aici și de aceea, își ia măsurile de prevedere. Scoate din buzunar o foaie de hârtie albă pe care o rupe în bucățele și pornind, urmat de oamenii săi, aruncă din loc în loc câte una, pentru a regăsi, astfel, drumul la înapoiere.

În fața lor apărea lumea misterioasă a Parisului subpământean. Pătrund în încăperi prăbușite pe jumătate sau pline cu oseminte și schelete omenești, dar atât Hartenberg, cât și oamenii săi nu cunosc frica. Încercatul detectiv cercetează pământul cu atențiune și, într'adevăr, în câteva locuri se observă urme de pași cari-i dovedesc că aceste ganguri sinistre nu-s chiar atât de părăsite precum se crede. Dar nici-un zgomot nu-i trădează că în noaptea asta ar fi pătruns cineva aici, — și cu toate astea îl urmărește necontenit gândul că se petrece, totuși, ceva.

Se uită la ceas și văzu că e trecut de două. Pentru moment nu-și dă seama unde se află, dar deodată se petrece ceva surprinzător.

Din adâncime, pornind din toate direcțiunile, se aud împușcături de revolvere. Detectivul tresare, chipul i se însuflețește și agenții par și ei electrizați.

— Ce vă spuneam eu? exclamă el. Venim tocmai la timp.

Stă și ascultă o clipă, împușcăturile se repetă, părând a veni din măruntaiele pământului. Dar el s'a orientat repede.

— Trebuie s'o luăm pe gangul de colo, oriunde ar duce! ordonă dânsul, arătând spre o gaură lăturalnică.

Fără să rostească o vorbă, cei patru bărbați pornesc cu mult curaj într'acolo.

De-odată, detectivul li se adresează în șoaptă:

— Stați! În fața noastră e un gang mai mare, sau o peșteră, — trebuie să așteptăm să vedem ce urmează, căci sunt convins că de acolo pornesc împușcăturile.

Venise momentul când Masca-roșie se simți des-

coperit din amândouă părțile. Ceea-ce a urmat, am descris mai 'nainte.

In tovărășia revolverului și a lanternei sale, Hartenberg urmărește singur pe regele criminalilor, scăpat în mod atât de dibaciu, în vreme ce tovarășii săi se iau pe urmele bandei care fuge zăpăcită. Un singur gând îl însuflețește : să răpuie pe Mascaroșie.

«Voiu urmări pe demonul acesta, chiar de va trebui să pătrund în iad după dânsul!» scrâșnește el.

Cotește pe după un colț și... în aceeași clipă o împușcătură trosnește lângă dânsul, glontele șueră pe la ureche și se lovește pe zid. Ochiu-de-Pisică își dă seama de primejdie și trage în jos oblonașele lanternei. Urmărirea continuă într'un întuneric adânc.

Cu revolverul în mână, cu capul aplecat înainte, caută să prindă fiecare zgomot. Pașii nu se aud în pământul moale.

Deodată, se izbește cu capul de un perete de scânduri. N'are incotro și trebuie să-și deschidă lanterna, fie numai pentru o clipă.

Gangul face iar o cotitură și... detectivul zărește în fața lui o umbră care se furișează : silueta lui Hector Rammont. Inchide repede lanterna și deoarece terenul pare să fie neted se ia cu pași repezi după criminal.

După socoteala lui trebuie să-l ajungă peste câteva clipe.

Dar se izbește din nou de un perete și e nevoit să facă iar lumină. In față-i apare o peșteră largă, plină cu oseminte omenești. In fund zărește silueta lui Mască-roșie și în aceeași clipă descarcă două împușcături. Hartenberg stinge iar lumina și străbate în fugă peștera ; nu poate ști dacă gloanțele sale și-au atins ținta, — probabilitatea e, însă, foarte mică.

Rammont nu se lasă nici el mai prejos : glonțele său trece deasupra capului încercatului detectiv. Vânătoarea se continuă câtva timp și Ochiu-de-Pisică e încredințat că dușmanul său de moarte se

va rătăci în cele din urmă ; și așa pare să fie chiar, căci atunci când deschide din nou lanterna, zărește silueta banditului într'un gang lateral ; Rammont sta lipit de un zid, cu brațele încrucișate pe piept.

— Predă-te ! strigă Hartenberg.

Dar nu-i răspunde nimeni.

In clipa următoare el se năpustește în întuneric spre locul cu pricina și apucă mâna omului cu

mască roșie, — pământul se clatină sub picioarele celor doi bărbați și înainte ca detectivul să izbutească a face lumină se prăbușește în adâncime împreună cu Hector Rammont.

O înjurătură înăbușită, apoi se face tăcere. Culcat la pământ, detectivul își caută revolverul, pe care-l găsește alături de lanternă. Spre norocul său nu le pierduse. De-altfel, se pare că n'a căzut prea adânc. Incetișor și cu precauțiune se ridică de jos.

Dar ce se făcuse Masca-roșie ?

Hartenberg ciulește urechile și-i se pare că aude un hohot de râs batjocoritor la o mică depărtare. Să fi triumfat înc'odată sinistrul individ ? Tot ce se poate.

Detectivul face lumină și se vede într'o încăpere semi-circulară, cu pereții netezi. Pe partea cealaltă, ghemuit la pământ, zărește făptura întunecată a Demonului-roșu. Și în aceeași clipă pornește un glonte din revolverul banditului, atingând brațul lui Hartenberg.

Acesta își dă seamă că făcuse o imprudență și stinge imediat lumina. Dar acuma știe că se află singur cu dușmanul său de moarte, într'o tainiță din măruntaiele Parisului, unde poate că nici nu călcase vre-odată picior omenesc. Va fi o luptă pe viață și pe moarte. Un duel înfiorător în beznа catacombelor.

— Te întreb pentru ultima oară: vrei să te predai de bună voie? întrebă Ochiu-de-Pisică.

— Nici nu mă gândesc la așa-ceva! se aude răspunsul celuilalt. Ai uitat că ți-am spus cândva că voiu găsi oricând mijloace să-ți scap din mână? Părăsește nădejdea să mă poți răpune pe mine!

— In momentul când ne găsim numai noi doi aci în groapă, nu prea e nimerit să vorbești în felul acesta, răspunde Ochiu-de-pisică. Arma pe care o ai d-ta o am și eu. Se pune, deci, întrebarea: care pe care? Să lăsăm soarta să hotărască!

— *Voila!* se aude răspunsul celuilalt. Va fi un duel original: în catacombele Parisului. E amuzant, într'adevăr.

Urmază câteva clipe de tăcere. Ochiu-de-Pisică observă că rivalul său caută să se apropie pe întuneric. Face și dânsul la fel, în direcția opusă, și multă vreme cei doi oameni se rotesc în cerc.

Din când în când se aude o împușcătură în întuneric. Ochiu-de-pisică găsește că situația devine insuportabilă și vrea să-i pue capăt. Glontele lui nu trebuie să omoare pe omul cu mască roșie, ci să-l facă numai incapabil de luptă. Stând culcat la pământ, detectivul întinde în sus brațul stâng și cu o apăsare a degetului cel mare face să lumineze lanterna, la a cărei licărire să poată lua la țintă pe criminal, care, firește, va trage, la rându-i spre locul unde se va ivi lumina. Trucul reușește într'adevăr.

O împuşcătură şi lanterna se sparge în zeci de bucăţi. Tot atât de repede trage şi Hartenberg, — apoi noapte adâncă se lasă în jur şi o injurătură înăbuşită dovedeşte detectivului că glonţele său nimerise, probabil. Partea proastă e numai că nu mai are lumină pentru a se putea orienta.

— Te-am nimerit ? întreabă dânsul.

— Nu te'ngrijî, stimabile ! i se răspunde. Nu mă'nspăimânt eu de nimicuri de astea. Cred că glonţele mi s'a înfipt în umăr, dar nu face nimic.

Impuşcăturile încep din nou în întuneric, dar numai hazardul poate veni în ajutorul unuia sau altuia. Ochiu-de-Pisică mai trăgea nădejde că împuşcăturile ar putea da de veste poliţiştilor, dar nimeni nu se arată ; dovadă că se află într'un loc cu totul necunoscut.

După câtva timp, Rammont strigă cu glas batjocoritor :

— Mă auzi, domnule Hartenberg ?

— Ce este ? întreabă detectivul.

— Am tras ultimul glonte. Vezi că sunt sincer şi-ţi mărturisesc adevărul. D-ta cum stai ?

— Mă priveşte ! răspunde detectivul.

Câteva clipe domneşte iar tăcere, apoi se aude din nou glasul lui Rammont :

— Mi-aşi îngădui să-ţi dau un sfat, stimabile. După cât cunosc eu catacombele, ne aflăm acuma într'un loc unde luni de-arândul nu calcă picior omenesc, nici măcar oamenii mei. In afară de asta ne aflăm într'o groapă care nu ne oferă alt confort decât o pardosea de pământ şi pereţi netezi. Al face bine deci să nu-ţi prăpădeşti ultimul glonte, trăgându-l în întuneric, ci să-l păstrezi pentru d-ta însuţi. In felul acesta vei scăpa de moartea prin foame, care va trebui să vie odată.

— Iţi mulţumesc pentru sfatul binevoitor, răspunde Ochiu-de-pisică.

Cereţi mâine numărul 50 autorilor chiocşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

Se produce iar tăcere, de data asta de durată mai lungă. De-odată detectivului i se pare că aude un zgomot, de parc'ar curge nisip deulungul pereților. Sub imboldul unui gând, ridică arma ... într'adevăr nu mai are decât un singur glonte.

Ciuleşte urechile, apoi trage. Dincolo, totul rămâne liniştit. De-abia după câteva minute se aude din nou glasul Demonului roşu:

— Imi pare c'ai tras ultimul glonte, domnule Hartenberg! Stăm, deci, pe teren egal. Cu armele nu mai putem face nimic, ne mai rămâne lupta cu cuţitele. In ceeace mă priveşte, mă pricep în meseria asta. Se spune despre mine că-mi nimeresc duşmanul şi în întuneric.

— Acelaş lucru şi despre mine, răspunde Ochiu-de-Pisică. Dacă ai plăcere să te apropii, îţi stau la dispoziţie.

Cu două animale sălbatice adversarii se roteso câteva minute în subterana întunecoasă. Apoi se produse din nou zgomotul acela ciudat pe care-l mai auzise Hartenberg. Imediat o massă de pământ cade jos şi fără să stea o clipă pe gânduri detectivul se îndreaptă într'acolo. Descoperă atunci că Masca-roşie se depărtează din peşteră. Ochiu-de-Pisică caută repede bricheta în buzunar, o aprinde şi, la lumina slabă, vede pe duşmanul său căţărat pe marginea găurii, pe unde intraseră aici.

Cu indemânare de necrezut, Hartenberg se avântă şi el în sus, unde dă peste un gang mai mic. La lumina flăcăruiei, zăreşte pe Demonul-roşu la câţiva paşi, alergând. Se ia după el şi, când nu mai aude nici un zgomot, rămâne locului.

Priveşte în jurul său şi zăreşte un canal mare pe care dă năvală o apă neagră, rău mirositoare.

Pe aici să fi dispărut Masca-roşie? Dar n'are timp să cugete asupra acestui punct, căci se trezeşte cu o lovitură puternică în spate şi cade cu capul înainte în apa neagră care-l acoperă îndată.

Nu scoate nici-un strigăt de ajutor, căci ştie

prea bine că totul va fi în zadar. Habar n'are încotro duce acest canal și înainte de a se afunda cu totul, aude în întuneric cuvintele batjocoritoare:

— Călătorie bună, domnule Hartenberg!

CAPITOLUL 69.

Frumoasa Denisa

Un cupeu elegant străbate în goană bulevardele feeric luminate ale Parisului. Trăsura coteşte într'o stradă laterală şi după câtva timp opreşte în faţa grilajului parcului unei case distinse.

La orizont se 'ngână ziua cu noaptea.

Din trăsură coboară un bărbat îmbrăcat cu eleganţă. Jobenul lucitor, o mantilă largă, neagră, trădează imediat pe parizianul modern.

Se apropie de vizitiu şi-i spune câteva cuvinte.

— Da, domnule, răspunde acesta şi trăsura porneşte.

La vre-o douăzeci de paşi, unde luminile felinarelor nu mai ajung, trăsura opreşte din nou, după colţul parcului.

Între timp, tânărul parizian scoate o cheie din buzunar şi deschide poarta aurită. În cartierul acesta se pare că se află numai locuinţele elitei parisiene. Totul respiră bogăţie şi bun gust.

Tânărul pătrunde în parc şi în lumina slabă a zorilor porneşte înainte pe o potecă.

Prin tufişuri păsărelele încep să ciripească. O fântână arteziană murmură duios şi picăturile argintii cad înfiorate în jghiabul de marmoră. Plante exotice încântă ochiul pretutindeni şi băncile aşezate pe ici-colă trădează un gust ales.

Necunoscutul a ajuns la terasa de marmoră care se găseşte în partea dinspre parc. Scările largi duc sus şi acolo, vizitatorul nostru zăreşte o luminiţă în dosul unei ferestre. Clatină capul mulţumit, apoi scoate un obiect din buzunar: o mască de catifea, pe care şi-o aplică imediat pe faţă.

Cu paşi hotărîţi, urcă scările terasei, ajunge la o uşă mică şi din nou scoate din buzunar o cheie aurită.

In vârful picioarelor păşeşte înăuntru în încăperea slab luminată. Pe jos sunt covoare moi; lampa e acoperită de un văl roşu.

In toată casa domneşte linişte desăvârşită. Tânărul descoperă o uşă laterală acoperită cu portiere de mătase, pe cari le dă în lături. Aci e o altă încăpere, mobilată mai luxos decât cea dintâi. Adevărate comori de artă sunt îngrămădite aici.

Pe o canapea acoperită cu blănuri de leopard stă culcată o tânără femeie, de o frumuseţe răpitoare. Lumina slabă cade din înălţime asupra ei şi face să scânteieze briliantele din părul-i negru.

Vizitatorul pare să nu fie surprins de tabloul fermecător din faţa sa. Tânăra femeie n'a observat încă prezenţa lui sau, poate, joacă vre-o comedie rafinată . . .

Bărbatul de lângă uşă zâmbeşte semnificativ. El cunoaşte jocul femeilor de soiul aceleia pe care o vizitează în noaptea aceasta.

După câteva clipe de gândire păşeşte în odaie şi se apropie încetişor de sofa. Se apleacă asupra făpturei adormite şi-şi lipeşte buzele de ale ei. In clipa aceea femeia se trezeşte şi-i înlănţuie gâtul cu braţele. Joacă teatru cu măiestrie, prefăcându-se că tocmai se trezise.

— In sfârşit, ai venit, iubitule! murmură dânsa căutând să atragă pe tânăr pe canapea.

De-odată, însă, tresare speriată şi-l priveşte ţintă.

— Dar ce 'nseamnă masca asta, Charles? Vii de la bal de te-ai deghizat aşa?

Un râs uşor îi răspunde. Elegantul vizitator stă cu un genunchiu pe covor şi-i acoperă braţele albe cu sărutări pătimaşe.

— O mică glumă, zeiţa mea, murmură dânsul. De-altfel, am toate motivele să-mi ascund chipul în odaia asta. Dacă Monsieur Lanterre ar descoperi că

frumoasa lui soție Denise îmi acordă mie un cesuleț de favoruri în noaptea asta, — n'aș vrea, zău, să-i văd mutra.

Tânăra femeie se 'ntunecă puțin și răspunde:

— Monsieur Lanterre mă neglijează în mod nepermis. Mă plictisesc de moarte. Afacerile lui de Stat îl interesează mai mult decât tânăra-i soție. E vina lui dacă-mi caut fericirea cu altul.

Necunoscutul se ridică de jos:

— Tăcere, Denise! N'auzi nimic?

Frumoasa femeie se înfioară o clipă, apoi izbucnește în râs:

— Nu-i nimic, scumpule. Soțul meu a fost în seara trecută la un bal al Ducelui de Bourbon și s'a întors de-abia acum vre-o două ceasuri, după cum am aflat dela servitor. Era foarte obosit și s'a dus imediat la culcare. De-altfel, ar fi pentru prima oară să-și facă apariția la ora asta în budoarul meu.

— Atunci, cu atât mai bine, răspunde mascatul. Să nu ne lăsăm deranjați de gândul la d. Lanterre, prefectul.

Și brațele sale cuprind cu patimă trupul fermecătoarei femei. Denise își duse mâna la masca lui și i-o smulge, în chip de joacă. In aceeași clipă însă un țipăt de spaimă îi scapă de pe buze:

— Dumnezeule Atotputernic, ăsta e...!

Și se face palidă ca un cadavru. Ridicată pe jumătate, întinde mâinile în semn de apărare împotriva tânărului.

— Cine ești d-ta? îngână ea cu groază. Nu ești Charles Berton, căruia i-am acordat astă-noapte cel dintâi «rendez-vous» de când sunt măritată! Nu te cunosc. Ajutor!...

Cinstitul vizitator își pune masca în buzunar, apoi se lasă în genunchi în fața frumoasei femei și, cu un zâmbet ironic, răspunde liniștit:

— Îmi îngădui să-ți dau sfatul, stimată doamnă, să nu faci prea multă gălăgie. Presupune că o întâmplare sau o manevră reușită a făcut să aflu de taina d-tale conjugală. Charles Berton e afară

în trăsura mea și va avea bunătatea să rămâie acolo liniștit până când mă voiu reîntoarce. Mi-a predat în chip foarte amabil cheile dela ambele uși, astfel că nu mi-a fost deloc greu să pătrund în vila unui prefect al Franței. Scuză-mă!

— Dar ce vrei dela mine? întreabă tânăra femeie, tremurând de spaimă.

— Dela d-ta... nimic, stimată doamnă. Am doar o rugăminte, pe care sunt sigur că mi-o vei îndeplini. Arată-mi drumul spre dormitorul soțului d-tale și poartă de grijă ca să pot sta de vorbă neturburat un sfert de ceas cu dânsul. În schimb, sunt dispus la contra-serviciu: voiu păstra secretul cu privire la mica idilă a d-tale. De mâine încolo, Charles Berton îți va aparține iarăși, — n'am nimic împotrivă.

Tânăra femeie e atât de uluită încât nu știe ce să răspundă, dar înainte de a putea lua o hotărîre, o ușă laterală se deschide și în pragul ei apare... Lanterre, prefectul.

E într'o pijama de mătase și în mâna stângă ține un sfeșnic de argint, iar în cea dreaptă strânge un revolver.

— Așa-dar, totuși! izbucnește dânsul cu glas zăgușit și ochii-i holbați rătăcesc prin odaie. Mizerabilo, calci în picioare onoarea casei mele! Și d-ta, ticălos blestemat... d-ta nu vei păși viu pragul acestei încăperi.

Necunoscutul, surprins o clipă, își revine repede și încrucișează mâinile pe piept.

— Monsieur Lanterre — răspunde el, rece — vă înșelați în toate privințele.

— Ce vrei să zici cu asta? izbucnește prefectul. Ești doar amantul acestei mizerabile...

Cu un țipăt, Denise se aruncă la picioarele sale:

— Îți jur, Jules, sunt nevinovată. Pentru prima oară zăresc chipul acestui om care a pătruns la mine... Ucide-l, căci nu poate fi decât un criminal.

Un zâmbet sfidător încolțește pe buzele necunoscutului.

— Monsieur Lanterre — spune dânsul, încrucișându-și privirile cu acelea ale necredincioasei soții — vă rog să-mi acordați o scurtă convorbire în cabinetul dv. Ceea ce vă spune doamna, rămâne la aprecierea dv. dacă trebue să credeți sau nu.

Prefectul rămâne o clipă pe gânduri, apoi se adresează tânărului, cu voce de ghiață:

— Urmează-mă! Ferește-te, însă, să mă minți! Am la 'ndemână zeci de mijloace ca să storc adevărul.

Și cei doi bărbați se îndepărtează.

In cabinetul de lucru al prefectului se aprinde lumina și Lanterre se adresează cu glas poruncitor nocturnului său musafir:

— Ia loc și vino imediat la chestie!

O privire asupra îmbrăcămintei elegante a străinului îi trădează că are de-aface cu un cavaler.

— Mulțumesc, domnule Lanterre, spune străinul, așezându-se comod în fotoliu.

Duce apoi mâna la buzunar de unde scoate un portofel mare, pe care-l întinde pe genunchi.

— Cine ești d-ta, care-ți este numele? întreabă prefectul, cu asprime.

— Fiți atât de bun și scutiți-mă de acest răspuns. Voiu reveni la timp asupra faptului.

— Dar nu te cunosc! strigă Lanterre.

— Nici eu n'am avut încă plăcerea de a vă cunoaște personal.

— Ești amantul soției mele?

— Regret din suflet, dar nu sunt, răspunde tânărul, cu un zâmbet misterios. N'am cuvinte ca să-mi exprim admirația pentru frumusețea doamnei, dar amantul ei nu sunt. Faptul că am pătruns la o oră atât de nepotrivită în budoarul ei, e pură întâmplare.

— Dar ce cauți în casa mea?

— Tocmai ajungem la asta, răspunde vizitato-

rul, deschizând portofelul. Am o mică afacere de discutat cu dv., domnule Lanterre.

Incremenit de uimire, prefectul urmăreşte fiecare mişcare a tânărului. Ar avea poftă să-i trântească un glonte în cap, dar curiozitatea de a afla despre ce e vorba, îl face să se stăpânească.

— Ai ales o oră foarte nepotrivită pentru a sta de vorbă cu un slujbaş al Statului. Vino la chestie! O simplă apăsare pe butonul soneriei şi servitorii te-au şi înhăţat!

Prefectul a şi întins mâna spre buton, dar tânărul îi apucă repede braţul şi-l reţine.

— In clipa când veţi chema servitorii sunteţi pierdut, Monsieur Lanterre!

— Ce? Ce-ai spus? izbucneşte prefectul, tremurând de mânie. Cine eşti d-ta? Trebuie să-ţi cunosc numele!

— Bine, fie! Sunt numit în chip obicinuit... Masca roşie!

Lanterre se prăbuşeşte în fotoliu. Chipul său exprimă groază şi murmură în neştire:

— Masca roşie... regele criminalilor?...

— In carne şi oase, Monsieur Lanterre. Şi aveţi avantajul de a mă vedea în plină lumină şi fără mască, un noroc pe care nu l-au prea avut mulţi.

Prefectul pune mâna pe revolver.

— Vă rog, nu trageţi! intervine Hector Rammont. Impuşcătura ar atrage servitorii şi atunci Parisul va afla în primul rând că frumoasa doamnă Denise Lanterre împodobeşte cu cele mai minunate coarne capul soţului ei, — şi în al doilea rând, poporul amator de senzaţional va afla de la mine cum a ajuns prefect domnul Lanterre şi unde au dispărut fondurile de milioane pe cari le-a găsit în cassa Statului la intrarea în slujbă.

Cuvintele acestea au un efect grozav. Buzele prefectului nu sunt în stare să rostească o silabă. Cu ochii holbaţi, priveşte pe omul din faţa sa, revolverul i-a căzut la pământ şi mâna-i tremură violent.

— Eşti tovarăş cu diavolul de ai izbutit să cu-

noşti taînele vieţii mele? izbuteşte în cele din urmă să rostească.

— Cam aşa ceva, Monsieur. Şi acuma să venim la chestie.

Îşi apropiă scaunul de birou şi scoase câteva hârtii din portofel.

— Mi-am îngăduit să pătrund niţelus în afacerile dv., domnule Lanterre. Şi acuma vă solicit puţină atenţiune. Aşadar, să luăm documentul acesta; poartă data de 25 Iulie 19... Aţi intrat atunci în legături cu un domn director Georg Letoire. E vorba de predarea unor hârtii de Stat în valoare de douăzeci şi cinci milioane franci. Mai e nevoie de alte amănunte?

Chipul prefectului e de o paloare mortală.

— Cum ai ajuns la această hârtie? întreabă el în şoaptă.

— Cât se poate de simplu. Dar să lăsăm asta şi să trecem mai departe. În posesiunea mea se mai găsesc cinci sau şase asemenea documente. Dac'aşi vrea să fiu om rău, aşi putea destăinui conţinutul

acestor hârtii câtorva gazete din Paris şi atunci cariera dv., domnule Lanterre, ar fi înmormântată.

— Să văd, să văd, demonule! gâfâie prefectul, aplecându-se peste masă.

— Cu plăcere, răspunde Rammont, cu un zâmbet rece. Documentele rămân în mâna mea, dar pentru ca nu cumva să credeţi că e vre-o înşelăciune la mijloc, vă voiu explica în ce fel am ajuns la ele.

Intr'una din subteranele cele mai solide ale Băncii Franţei se află vestitul dulap secret, adus de Napoleon, din Germania. Acest dulap, trecu în proprietatea preşedintelui republicii, odată cu intrarea sa în slujbă. Obiectul acesta de valoare m'a interesat din totdeauna şi am ţinut să-l văd de aproape. Sincer vorbind, am rămas cam desamăgit. M'am aşteptat la ceva mai artistic, căci încuietoarea lui nu e decât o jucărie de copil.

— In dulapul secret se aflau toate hârtiile astea? întrebă prefectul, cu vocea sugrumată. Doar nu veĭ susţine că ai făcut o vizită în subteranele Băncii şi cu prilejul acesta...?

— Ba tocmai aşa, Monsieur Lanterre, răspunde Rammont, împăturind la loc hârtiile. Şi acuma să nu mai pierdem vremea şi să venim la chestie!

Am căutat să pătrund azi în locuinţa dv. şi m'am folosit de un prilej favorabil pentru asta. E adevărat că frumoasa dv. soţie are un amant. Dar nu trebue să i-o luaţi în nume de rău... dânsa e tânără... dv. nu mai sunteţi... în sfârşit! Numele amantului ei firesce că nu-l voiu rosti. N'aveţi decât să porniţi cercetări, deşi v'aşi sfătui să lăsaţi lucrurile baltă şi să nu vă expuneţi batjocurii publice. Şi acuma, la chestie! La ce sumă apreciaţi valoarea acestor documente? Sunt pe punctul de a părăsi Parisul — poate chiar şi Franţa — şi n'am vrut să scap prilejul unor afaceri... De bani ai nevoie ori-când şi organizaţia mea înghite mult, după cum veţi fi aflat, desigur.

— Organizaţia ucigaşilor şi spărgătorilor!

— Intocmai! Sunt de aceeaşi părere. Dar şi oamenii aceştia vor să trăiască şi ăncă să trăiască bine. — Ce-mi oferiţi, domnule Lanterre?

Prefectul clocoteşte de mânie. Strânge pumnii şi sângele îi năvăleşte în faţă. Se teme să nu-l lovească apoplexia.

— Ticăilosule! scrâşneşte dânsul, şi ochii stau să-i iasă din orbite. Aş putea să chem servitorii şi să te arestez, fără să ţiu seama de scandalul cu care mă ameninţi! Voiu face prin aceasta un ultim serviciu Franţei, înainte de a mă prăbuşi... predând călăului pe cel mai mare criminal din lume.

Hector Rammont rămâne liniştit. Ştie prea bine că numai această stăpânire de sine îl poate salva.

— Cum vreţi, domnule Lanterre. Apăsaţi doar butonul soneriei şi oamenii vor da buzna aici. Pe unul, doi îi voiu culca la pământ înainte de a pune mâna pe mine, şi aceeaşi soartă vă poate aştepta şi pe dv.

Dar să terminăm mai repede, căci se face ziuă. Hotăriţi-vă! Cer cinci milioane pentru predarea acestor mici secrete. Imi veţi preda un cec asupra Băncii Angliei, căci am legături şi acolo şi apoi n'aş mai vrea să rămân mult timp în Paris. Dar nici să nu vă gândiţi că mi-aţi putea întinde o cursă! Am păstrat copii exacte şi conţinutul singur ar fi în măsură să vă distrugă iremediabil, dac'ar fi publicat.

Prefectul îşi retrage mâna de la butonul soneriei. Gândurile îi aleargă nebuneşte prin cap. Ameninţarea mizerabilului din faţa sa este foarte serioasă şi îşi dă seamă că e mai bine să-şi jertfească o parte din avere, decât să sfârşească cu un glonte în cap şi acoperit de ruşinea publică.

— Admit transacţia! murmură el cu greu, printre buzele tremurătoare.

— Foarte cuminte faceţi, domnule Lanterre. Apoi cum văd, aveţi pe masă un carnet de cecuri. Vă rog! Poftiţi şi toc! Mâna vă este cam nesigură.

Trebuie să păstraţi mai mult sânge rece, Monsieur!

Cu dinţii strânşi de furie, înaltul slujbaş complectează cecul. Hector Rammont pune tamponul deasupra, parcurge în grabă rândurile scrise, apoi vâră hârtia în buzunar.

— Mulţumesc, Monsieur, spune el, înclinându-se politicos. Poftim preţioasele documente.

Şi, întinzând prefectului hârtiile, se ridică din fotoliu.

— Şi nu uitaţi, Monsieur, că în momentul când omul meu va fi arestat la Londra, în localul Băncii Anglici, tontă Franţa va afla secretele de cari vă feriţi atât de mult. Şi acuma îngăduiţi-mi să mă retrag, — se luminează de ziuă şi n'aşi dori să dau ochi cu servitorii dv. Vă rog să predaţi complimentele mele încântătoarei dv. soţii... A fost, oricum, o deosebită plăcere pentru mine să mă odihnesc în braţele ei chiar numai câteva clipe.

— Spune-mi cel puţin, ticălosule, cum ai izbutit să dai lovitura aceasta? scrâşneşte, cu furie nespusă, prefectul.

— Secret profesional, domnule Lanterre. Îngăduiţi-mi să trec sub tăcere punctul acesta.

Privirea sa alunecă de-odată în încăperea de alături, a cărei uşă e întredeschisă. Pe un fotoliu de acolo observă ceva, care-l interesează.

— Imi daţi voie, Monsieur!

Şi, fără să aştepte răspunsul, intră în dormitorul prefectului.

— Ce vrei să faci?

Masca-roşie nu răspunde. Observase butonii cu briliante din cămaşa albă pe care o dezbrăcase Lanterre şi pe măsuţa de noapte un inel minunat.

— Cred că n'aveţi nimic împotrivă dacă voiu lua cu mine şi aceste mici amintiri? se aude din camera alăturată. Voiu purta cu nespusă plăcere aceste bijuterii ale prefectului Parisului.

Bietul om face un pas spre uşa dormitorului său. Pieptul i se zbate puternic şi pumnii i se strâng cu încordare.

— Părăsește casa mea, sau ... nu știu, zău, ce voiu face! răcnește dânsul.

Hector Rammont vâră bijuteriile în buzunar și cu o înclinare adâncă își ia rămas bun dela prefect.

In clipa următoare a dispărut din odaie.

Prefectul se clatină pe picioare, apoi cade, gemând, într'un fotoliu. Rămâne aproape în nesimțire până se luminează bine de ziuă și bătrânul său servitor bate la ușă.

Inspăimântat de înfățișarea stăpânului, vrea să cheme pe cineva în ajutor, dar prefectul îl oprește.

— Am adormit în fotoliu și mă simt zdrobit, murmură el. Nu primesc pe nimeni deocamdată... nici pe soția mea.

Masca-roșie ajunse repede în parcul elegantei vile. E într'o dispoziție minunată. Și avea și de ce. Își realizase planurile, mai bine decât ar fi putut visa cândva.

Acuma nu-l mai leagă nimic de Paris. După aceastâ ultimă lovitură putea să dispară, strămutându-și în altă parte câmpul de activitate.

Glontele pe care-l trăsese Hartenberg asupra lui, în catacombe, i-a zdrelit numai puțin umărul. O nimica toată pentru dânsul. Dar acuma își luase grija de la dușmanul acesta de temut: desigur că Ochiu-de-pisică s'a înecat în apele murdare ale canalului.

Rammont se gândi și la copila detectivului, Alice, iubita sa. Dar își spuse imediat că dânsa nu trebuia să știe de moartea tatălui său.

Intre acestea ajunse la poarta parcului, o deschise și ieși în stradă. La o mică depărtare așteaptă trăsura. Pe capră, e... Joe. Masca-roșie fluieră și trăsura se apropie în grabă; deschide portiera și înainte de a intra, spune câteva cuvinte aghiotantului său:

— Totul în regulă. Dă-i drumul unde știi!

Nu se află singur în trăsură. In fața lui mai este cineva. După toate aparențele, omul acela e legat și cu căluș în gură. Când Rammont se așează în perne, prizonierul încearcă să se ridice, dar fără succes.

— Rămâi liniștit la locul d-tale! îl sfătuiește Demonul. Ți-am dat de acum asigurarea că nu ți se va întâmpla nimic, atâta vreme cât nu vei căuta să mi te împotrivești.

Bărbatul elegant din față-i se ghemuiește din nou la locul său și trăsura aleargă dealungul străzilor. După vre-un sfert de ceas oprește într'o pădurice. Joe sare de pe capră și deschide portiera.

— Am ajuns, maestre, spune el, scurt.

Masca-roșie coboară și el și face un semn lui Joe. Amândoi iau în primire pe prizonier și-l duc spre o bancă din apropiere.

Chipul omului este palid și ochii holbați mărturisesc groaza de care e stăpânit. Respiră din greu și nu poate face nici o mișcare.

Rammont își pusese din nou masca peste ochi și după ce Joe se depărtează, se adresează omului lungit pe bancă:

— Vreau să-ți spun ceva, Monsieur. De aventura din noaptea asta e vinovată numai neprevederea d-tale. Când ești amantul unei femei atât de frumoase ca soția prefectului Parisului, e indicat să-ți ascunzi mai bine scrisorile. Masca-roșie — despre care ai auzit, desigur — s'a folosit de împrejurare și a făcut o vizită d-nei Denise, în locul d-tale. Dar am avut ghinionul să fiu surprins de d. Lanterre. Îți spun asta, în propriul d-tale interes, ca să stai în rezervă de-acum încolo. Dacă îmi făgăduești, printr'un semn din cap, că nu vei scoate nici-un țipăt, îți scot căluşul imediat.

Nenorocitul face semnul cerut și Joe scoate căluşul. Masca-roșie urmează:

— Mâinile și picioarele trebuie să ți le las legate deocamdată — oricât mi-ar părea de rău — dar poți fi liniștit, căci peste cel mult un sfert de ceas va trece pe aici un polițist și te va dezlega. După asta, n'ai decât să spui că ai fost o victimă a omului cu masca roșie, — nu-mi pasă. Dar cred c'ai face totuș mai bine dac'ai trece sub tăcere realitatea, — în propriul d-tale interes. N'ai decât să îndrugi că te-au atacat niște pungași, sau așa ceva. Monsieur Lanterre nu cunoaște încă numele iubitului soției sale, dar știe că eu am pătruns la el în locul lui. Dacă cumva vei vorbi despre întâlnirea cu Masca-roșie și de cele ce ți s'au întâmplat, nu-i va fi greu prefecturii să-și facă deducțiile... Atât am avut de spus. Bună dimineața!

Rammont se întoarce și se urcă în trăsura care se depărtează în goană.

Cereți mâine numărul 51 tuturor chiocari lor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ. Bucuresti I. Calea Victoriei 5.

In piaţa Concordiei se opreşte. Masca-roşie coboară şi intră în una din casele elegante.

După zece minute Joe, cu hainele schimbate, intră într'o încăpere elegantă a acestei case. Nimeni nu ştie cine e acest Duce bogat, care se mutase chiar în noaptea aceea în apartamentul dela etajul întâi.

In cuvinte scurte, Joe îşi face raportul:

— Banii dela Banca Franţei sunt în siguranţă, — parte din ei sunt în drum spre străinătate. Dulapul secret este şi el bine ascuns şi poate fi adus în orice clipă. Deasemeni, cei cari au participat la atacul de noapte s'au pus cu toţii la adăpost. Doui dintr'înşii sunt răniţi şi aşteaptă în linişte vindecarea. Peste câteva ceasuri Parisul va avea o senzaţie: jefuirea Băncii Franţei de către Masca-roşie!

Hector Rammont ascultase în tăcere raportul aghiotantului său. Condeiul lui alunecă în grabă peste hârtiile cari îi stau în faţă.

— Aici sunt ordinele mele pentru viitor! spune dânsul, întinzând lui Joe o listă.

— Ce să-i spun băiatului care ne-a predat scrisoarea lui Chevalier?

— Şi-a trecut cu succes proba, — răspunde Masca-roşie. Fără această scrisoare, şterpelită dela stăpânul său, şi care era adresată acestuia de frumoasa doamnă Denise, nu mi-ar fi fost posibil să mă introduc atât de uşor la domnul prefect. Băiatul a intrat cu aceasta în rândurile noastre şi te însărcinez tu să-l iniţiezi. Dar pentru început, ţine-l sub observaţie. In asociaţie va fi primit de-abia atunci când voiu socoti eu că a venit vremea. Acum du-te! Trebuie să mă odihnesc câteva ceasuri, căci am avut de furcă în noaptea asta.

Cu o înclinare mută, Joe se retrage.

CAPITOLUL 70.

In pivnița hoților

Când Rammont îl împinsese în canal dela spate, Ochiu-de-Pisică își spuse că i-a sunat ceasul din urmă. Incepu să se zbată ca un disperat, dând din mâini și picioare, dar toate sforțările sale fură zadarnice, căci se afunda tot mai mult.

Aproape în acelaș moment, dintr'un canal lateral, o luntre mică țâșnește deodată. Intr'însa se află doi bărbați, dintre cari cel din față ține în mână o lanternă veche, a cărei lumină alunecă pe pereții umezi. De odată, omul care vâslește se 'ntrerupe din lucru și se adresează camaradului său:

— N'auzi nimic? Mi se pare c'ar fi strigat cineva!

Cei doi individi, ale căror haine sunt numai zdrențe și pe ale căror chipuri sălbăticite sunt întipărite toate patimile omenești, se lipesc de peretele umed și țin astfel barca în loc. Primul a vârît repede lanterna sub banchetă, aruncând deasupra un sac. S'a făcut întuneric adânc de jur-împrejur. Amândoi ascultă cu respirația întretăiată, căci au, desigur, motive să se ascundă.

— Se petrece ceva în apă, mormăie unul către camaradul său. A căzut cineva în canal.

— Prostii! răspunde celălalt. Cum să ajungă un om aici jos?

— Crezi tu că suntem singurii cari ne facem meseria pe aici? Or mai fi și alții cari cunosc ascunzătorile din catacombe.

Mai așteaptă câteva clipe și, totul rămânând tăcut, unul scoate din nou lanterna și luminează apa neagră. De odată scoate o exclamație și cu mâna întinsă arată spre un obiect care plutește pe apă.

— Să fiu al dracului dacă nu-i un om! șoptește dânsul.

Imping barca mai departe și unul din ei apucă de ceafă pe Ochiu-de-Pisică. Cu puteri unite, amândoi trag în barcă pe detectivul în nesimțire.

Intins pe fundul acésteia, Hartenberg rămâne cu ochii închiși și cu pumnul încleștat. Omul cu lanterna se apleacă peste dânsul, și camaradul său privește deasemenea captura făcută.

— Toate bune — spune el — numai că nu prea știu ce-am putea face cu dânsul?

Lumina lanternei arată celor doi că salvatul poartă un ceas cu lanț de aur.

— Trebue să luăm totul, spune camaradul descoperind ceasul. Scotocește-i buzunarele, poate mai găsești ceva.

După care-care șovăială, celălalt se supune. Dar nu prea se găsește mare lucru prin buzunare. Obiectul cel mai de preț e un revolver, dar fără nici-un glonte într'însul.

— Asta ne mai poate fi de folos, spune Jack, vârîndu-l în buzunar.

— Și apoi ce facem?

Chibzuiesc o clipă dacă să-l azvârle înapoi în canal, sau să-l aducă pe uscat undeva.

— Cine știe la ce ne poate fi de folos individul! își dă cu părerea Jack, în cele din urmă. Să-l luăm cu noi. De stricat n'are ce să ne strice, căci ne putem lua măsurile de apărare. Tare curios ași fi, însă, să aflu dela el ce căuta pe aici. Are mutră străină și noi nu îngăduim de al de ăștia în domeniul nostru.

Vâslind încet, unul din cei doi indivizi mână barca prin canal. Trebuie să umble încet, căci rabla de-abia se mai ține în încheieturi.

Ochiu-de-Pisică rămâne nemișcat; e în stare de leșin.

Barca trece prin câteva canale laterale și oprește într'un loc unde se văd ziduri năruite. Jack sare pe țărm și o leagă de un cârlig de fier.

— Eu ies să aduc câțiva de-ai noștri, spune dânsul apoi. Până atunci rămâi tu aici cu individul.

Și luând lanterna, se îndepărtează.

După vre-un sfert de ceas se înapoiază, însoțit de doi indivizi, cu mutrele tot atât de simpatice ca și tovarășii lor din barcă.

— Și la ce adică îl luați cu voi pe ăla de colo? mormăie unul din nouii veniți, după ce a luminat cu

lanterna trupul nemişcat al detectivului. — Dracul să-l ştie, dar mie nu-mi place deloc mutra asta. Sigur că nu-i de-ai noştri; te pomeneşti c'o fi un spion sau un „sticlete" dintr'aia de-ai poliţiei, pe care l-au aruncat într'adins în canal. Şi pe o sculă ca asta vreţi s'o luaţi cu voi la mal!

Jack îl împinge cu umărul pe cel care vorbise, încât mai-mai să alunece în apă.

— Treaba mea, răspunde el, scurt. Să-l scoateţi din barcă şi să-l duceţi sus. Pentru rest vom mai sta de vorbă.

Tonul cu care vorbeşte Jack prea e poruncitor şi cei doi n'au încotro: apucă pe detectiv şi-l scot din barcă. Ceilalţi doi trag la mal barca şi scot dintr'însa câteva lăzi mai mari şi mai mici, pe cari le legaseră cu frânghii.

— Ce-aţi mai vânat astăzi?

— Nu ştim nici noi. Mişon ăla gros ne-a spus aseară că a dat jos de pe un camion un număr de lăzi pe cari le-a ascuns la locul ştiut, de unde să le luăm şi să le ducem încoace. Vom vedea sus ce-i în ele.

Convoiul ciudat se mişcă în lumina lanternei, pe gangul îngust. Ajung într'o încăpere mai mare, al cărei tavan şi pereţi sunt sprijinite cu scânduri şi bârne. Într'un ungher e o scară care duce sus, unde se observă un chepeng. Urcă cu toţii şi ajung într'un soiu de grajd. Jack deschide uşa şi rămâne în loc cu lanterna în mână:

— Aici e ascunzătoarea cea mai sigură, până vom şti cu cine avem de face.

Cei doi indivizi aruncă pe Hartenberg pe un maldăr de paie, care e, de-altfel, singurul «mobilier» al încăperii.

— Să aşteptăm până şi-o veni singur în simţiri, spune Jack, părăsind grajdul.

Afară împinge două zăvoare, şi cu asta Hartenberg devine prizonierul acestor ticăloşi.

În vremea asta, pe cealaltă parte a gangului s'a întredeschis o uşă. Se aud voci răguşite şi zgomot de pahare. O femeie între două vârste, urâtă

foc, grasă peste măsură, vâră capul pe crăpătura uşii.

Jack se apropie de dânsa şi stinge lanterna, pe care o atârna într'un cuiu din perete.

— Ah! aţi venit, dragii mei băieţi! exclamă ea, rânjind sinistru.

Pare şi dânsa băută.

Din odaia din spatele ei pătrunde miros de rachiu şi alte băuturi. Se pare, însă, că atmosfera aceasta nu le e neplăcută indivizilor cari se apropie de uşă.

Ochii femeii scânteiază lacomi, la vederea lăzii pe care o duc Jack şi camarazii săi. Dă buzna îndărăt în odaie şi vocea ei ţipătoare domină toate celelalte glasuri.

Încăperea nu e prea mare. In schimb, murdăria nu lasă nimic de dorit. In mijloc se află o masă lungă; în loc de scaune sunt lăzi sau butoiaşe vechi.

Adunătura de oameni de aici e la nivelul interiorului. Sunt de toate vârstele, îmbrăcaţi cu zdrenţe, cu bărbi neîngrijite şi părul vâlvoiu.

E o gazdă de hoţi, de cea mai ordinară speţă. Indivizii aceştia colindă ziua prin Paris şi iscodesc prilejuri de furt. Lovituri mari nu îndrăznesc să dea, ci se mărginesc mai mult să facă vânt coletelor din camioanele ce trec prin străzile Parisului. Au complici pretutindeni şi lucrează mână'n mână. Când vre-unul din ei a izbutit să fure vreun sac sau o ladă de pe un camion, duce prada la repezeală în ascunzătoarea cea mai apropiată. Işi continuă apoi drumul, dar dă de veste tovarăşilor unde pot lua în primire bunul furat.

La fel se petrecuseră lucrurile şi în noaptea aceasta, în canal.

Femeia cea urâtă era gazda acestei speluncі de hoţi. «Mama Fadé» — cum era numită între ai ei — işi avea localul într'o casă pe jumătate năruită. Dar partea bună ra că avea o intrare secretă în gangurile subterane ale Parisului. In felul acesta, prăzile erau aduse cu uşurinţă prin canale în casa mamei Fadé.

Când Jack intră cu cele două lăzi în încăpere,

fu întâmpinat cu mare tămbălău. In spatele său venea tovarășul de barcă, târînd și el o ladă. Lăsară lăzile jos și fură înconjurați pe dată din toate părțile.

— Ce-ați mai dibăcit astăzi? Să vedem și noi! mormăie un bătrân, întinzând mâinile spre una din lăzi.

Dar se dă repede îndărăt cu un țipăt, căci mama Fadé îl lovește cu pantoful.

Apoi trage un butoiaș mai aproape și se așează pe dânsul:

— Aduceți lampa din perete, băieți, și să împărțim prada cinstit. Unul pentru toți și toți pentru unul! Așa merge la noi!

Lampa e adusă și în vreme ce toți se îngrămădesc în jurul lăzii, Jack începe să deschidă capacul primei lăzi. După ce treaba fu gata, mama Fadé își vâră mâinile înăuntru, și, deodată, fața i se lungește, desamăgită.

— Dar ce-i asta? exclamă dânsa.

Scoase afară mai multe sticle de formă ciudată și câteva pachete, citi inscripția de pe ele și le aruncă deoparte.

— Alta la rând, alta la rând! strigă înciudată.

Capacele celorlalte lăzi sunt desfăcute. Patru lăzi și în toate... sticle cu apă purgativă și cutii cu pastă făinoasă!

Indivizii rămân o clipă idioțiți. Ghinion ca ăsta nu mai avuseseră.

— Hahaha! izbucnește mama Fadé. Frumoasă treabă ați făcut, băieți. Acuma știu și eu că suntem asigurați când ni s'or înfunda stomacurile!

Jack izbește cu piciorul într'una din lăzi, care se sfărâmă în bucăți.

— Dracul să-l ia pe măgarul ăla de Mișon!

— Ho! ho! nu te 'nfierbânta așa! intervine mama Fadé. Cel puțin vom avea cu ce să preparăm supa câteva săptămâni de zile. Luați mâinile de aici sau lovesc fără milă!

Se lăsase la pământ și strângea cu grijă obiectele împrăștiate.

Se 'ndreaptă apoi spre sobă și aprinde repede

focul. Pune un cazan mare deasupra şi-l umple cu apă.

— Acum veţi căpăta de mâncare, băieţi! râde ea din toată inima.

In aceeaşi clipă toţi tresar înspăimântaţi. Strigăte înăbuşite vin din gangul care dă în tavernă.

— Prizonierul nostru s'a trezit! mormăie unul din şleahtă şi schimbă o privire cu ceilalţi.

— Las' că-i fac eu o vizită! râde Jack şi părăseşte camera, urmat de alţi câţiva.

CAPITOLUL 71.

O aventură primejdioasă

In încăperea complect întunecoasă, Ochiu-de-Pisică se trezeşte din leşinul greu şi încetul cu'ncetul îi revin gândurile. Umezeala care-i pătrunde în trup şi care-l face să tremure de frig, îl lasă să priceapă repede ce s'a petrecut cu dânsul.

Dar unde se află? In privinţa aceasta n'are nici-o idee. Incearcă să se orienteze cu mâinile şi atâta doar poate atabili că e culcat pe o legătură cu paie, într'o încăpere cu patru pereţi şi cu pământ pe jos.

Iată-l acuma la uşă, încercând s'o deschidă. Dar nu izbuteşte. In aceeaşi clipă face constatarea că-i lipseşte ceasul cu lanţ, precum şi revolverul.

Evenimentele petrecute îi se desfăşoară prin minte şi el îşi pune întrebarea: cine l-a salvat? Masca-roşie sau oamenii săi nu puteau fi în nici-un caz. Deoarece salvatorii i-au luat obiectele ce le avea asupra lui, deduce pe bună dreptate că a căzut în mâinile unor pungaşi parizieni, cari l-au târît aici, unde l-au închis.

Acuma, însă, se pune chestia să scape, până ce ticăloşii nu află că au de-aface cu un detectiv, căci altfel nu-l vor cruţa cu una, cu două.

Ciuleşte urechile şi ascultă cu atenţiune la uşă. Ii se pare că aude glasuri în depărtare, apoi râsul strident al femeii îl izboşte.

— Aha! e o şleahtă întreagă! îşi spune el. Se

impune băgare de seamă. Dar în definitiv, mai are destulă putere ca să doboare cu pumnii pe eventualii duşmani.

Mai chibzuieşte câteva clipe, apoi izbeşte cu putere în uşă. Glasurile de dincolo amuţesc pe dată.

Dar tăcerea durează numai câteva secunde, apoi aude deschizându-se o uşă. Se retrage încetişor în ungher şi se aşează pe paie.

In vremea asta, Jack îşi aprinde lanterna şi face semn câtorva tovarăşi cari îl urmează.

— Fiţi cu băgare de seamă, le spune dânsul, căci individul poate încerca să ne sară în spinare. Trebuie să aflăm înainte de toate cu cine avem de aface şi dacă nu cumva ne poate deveni primejdios.

Trage zăvorul încetişor şi deschide uşa cu precauţiune.

Ochiu-de-Pisică nu se mişcă. Privirile-i ascuţite se fixează spre intrare, unde stătea un individ cu trup de uriaş şi cu cap sălbatec. De-abia când ticălosul vede că prizonierul său nu se ridică din culcuşul de paie, cutează să păşească înăuntru. Uşa rămâne întredeschisă şi Hartenberg zăreşte câteva chipuri suspecte, cari se uită curioşi înăuntru, dar şi ameninţători în acelaş timp.

— Aşa-dar te-ai «remontat» iarăşi? întrebă Jack.

Deoarece detectivul stăpâneşte la perfecţie limba franceză, îi este uşor să se întreţie cu indivizii aceia.

— După cum vezi, răspunde el liniştit, folosindu-se de un ton familiar. Care din voi, nătărăilor, mi-a furat ceasul şi revolverul?

Jack rămâne o clipă surprins de tonul acesta neaşteptat, — apoi răspunde cu brutalitate:

— Mulţumeşte lui Dumnezeu, omule, că te-am scăpat dela înec! Ştie dracul ce căutai colo jos prin catacombe! Lucru curat n'a fost în nici-un caz.

Hartenberg izbucneşte într'un râs ironic.

— Socot că aţi mers pe acelaşi drumuri ca şi mine, răspunde el. Dar s'o facem scurtă: de ce m'aţi vârît în gaura asta şi m'aţi închis? Ceasul cu lanţ vi l-aţi luat, aşa că v'aţi răsplătit singuri.

Dați-mi drumul deci, căci vreau să-mi fac rost de haine uscate.

— Chiar așa de repede nu merge, frățioare! răspunde Jack. Mai întâi și 'ntâi să ne spui cine ești și ce gânduri ai?

Ochiu-de-Pisică își dă repede seamă de situație și răspunde:

— Sunteți niște idioți dacă puneți astfel de întrebări. Ar fi trebuit să recunoașteți din primul moment că nu vă pot fi dușman. Nu aparțiu nici-unei asociații parisiene și sunt străin de țara voastră. O întâmplare blestemată a făcut s'ajung în catacombele astea... Un pas greșit și am căzut în adâncime. Dacă n'ați fi fost voi, aș fi înghițit apă de-aș fi crăpat.

Ochii lui Jack au o scânteiere de bănuială.

— Am auzit, însă, un glas și aș pune rămășag că a fost al unui alt bărbat, spuse el.

— V'ați înșelat amar! răspunde detectivul. Eu am fost acela care a strigat și nu trebuie să vă prindă mirarea. Vreți să-mi dați drumul, sau nu?

— Și dacă nu suntem mulțumiți cu lămuririle d-tale?

— Atunci aș ține mult să știu ce-aveți de gând cu mine. Ce câștigați dacă mă veți lăsa să stau aici până m'or apuca frigurile? Sau poate țineți musai să flămânzesc? Într'o bună zi vă face o vizită poliția și dă de mine aici. Atunci știu că numai bine n'o să vă meargă.

Jack nu prea se putea lăuda că e om deștept, așa că răspunsurile curajoase ale detectivului îl cam făcură să-și piardă cumpătul. El se îndreaptă spre ușa întredeschisă, vrând să ccară un sfat tovarășilor de afară.

— Să-l lăsăm să plece, camarazi? îi întreabă Jack. In definitiv, nu e decât o gură mai mult la mâncare! Ducă-se dracului!

Ochiu-de-Pisică crede că a și câștigat jocul, când observă de-odată că unul din pârliți își face loc cu coatele, împingându-i la o parte pe ceilalți.

— Fă lumină încoace, Jack! gâfâie el.

Jack apleacă lanterna. Pe jos e un obiect mic, pe care nu-l zărise nimeni până atunci. E o insignă, de metal.

Un strigăt de mânie scapă de pe buzele sale, și iese ca fulgerul. Ceilalți au recunoscut și ei insigna de metal și o zbughesc îndărăt. Jack împinge ușa grea și pune zăvorul. Apoi șleahta se retrage în tavernă.

— Ne-a căzut în mână un spion al poliției! scrâșnește Jack, trântind lanterna pe masă.

Mama Fadé vine repede dela sobă și toți își întind mutrele către insigna de metal, pe care Jack o luase cu sine.

Când îl scotocise pe detectiv în barcă, obiectul acesta micuț îi scăpase, și probabil că atunci când l-au aruncat pe maldărul de paie, îi căzuse din buzunar.

Câteva clipe domnește tăcere adâncă. Toți simt parcă mâna poliției în ceafă. Apoi se aude un glas răgușit, plin de furie:

— Ucideți pe spionul ăsta! Viu să nu iasă de aici! Nu va ști nimeni c'a fost printre noi. După ce-i vom zdrobi capul, îl vom arunca îndărăt în canal. Acolo poate să 'noate până la capătul lumii.

Mama Fadé pune mâna pe un lemn și strigă:

— Eu am să-i dau binecuvântarea, măgarului.

— Ce mai așteptăm? urlă Jack, adresându-se celorlalți. Suntem zece contra unu și cu cât vom face mai repede treaba, cu atât mai sigur e pentru noi.

Și cu o smucitură deschide ușa spre gang și toți dau buzna afară.

In momentul acesta viața detectivului nu mai valora doi bani.

Jack stă în fața ușii și trage zăvorul. Lumina lanternei cade în încăpere. Hartenberg e liniștit.

— Ce vreți, derbedeilor? strigă el, cu glas amenințător.

El pricepuse îndată motivul retragerii grabnice a îndivizilor. Insigna poliției secrete din Paris l-a trădat.

La fugă, nu se poate gândi. In afară de o minune, nimic nu-l mai poate salva.

Toată banda năvălește înăuntru, în strigăte de furie. O clipă, Jack se uită țintă la detectiv, cu ochii injectați.

— Câine de polițist, vrei să ne spionezi? răcnește dânsul.

Mama Fadé se apropie și ea și pare o adevărată mumă a pădurii. Părul îi cade pe față și în mâna dreaptă are o bucată de lemn cât toate zilele.

Dar înainte ca șleahta să fi avut timpul să pornească la acțiune, pumnul lui Hartenberg zboară prin aer și aproape în același moment cade cu putere pe capetele lui Jack și mamei Fadé.

Cei doi se prăbușesc la pământ ca vitele la tăiere.

Afară pe gang, însă, se mai găsesc vre-o șapte indivizi. Un urlet de furie izbucnește din gâtlejurile acestor vagabonzi.

Jack își revenise repede și se ridicase de-acum în genunchi. Sfârșitul acestei lupte inegale ar fi fost, desigur, în defavoarea detectivului, dacă nu s'ar fi petrecut ceva neașteptat tocmai atunci.

Ușa tavernei se deschide brusc și un glas amenințător de bărbat răsună:

— Stați, ticăloșilor! Nici-un pas mai departe! Sunteți arestați!

O tăcere de mormânt urmează acestor cuvinte. O singură privire a fost de-ajuns ca ticăloșii să-și dea seamă că încăperea din față e plină de polițiști, iar pe prag stătea un comisar cu revolverul în mână.

Cu toate că era pe jumătate amețit, Jack auzise strigătul poruncitor. Ochiu-de-Pisică trece peste trupul lui.

— Aici, polițiști! răcnește dânsul, apucând de piept pe primul vagabond care-i cade în mână.

Atunci Jack trântește lanterna de pământ, prefăcând-o în țăndări. Se face beznă adâncă.

— In catacombe! strigă dânsul apoi.

Şi toţi dau năvală, îmbulzindu-se, ca un muşuroiu de furnici.

E prea întuneric ca Hartenberg să poată urmări pe fugari. Numai mama Fadé rămâne locului leşinată.

Când poliţia pătrunde cu lumină în gaura aceea subterană, găseşte pe detectiv luptându-se la pământ cu un individ uriaş. Acesta e învins repede şi din câteva cuvinte Ochiu-de-Pisică se înţelege cu comisarul.

— Ticăloşii au fugit probabil în catacombe! spune el.

Urmărirea începe imediat, dar trebuie spartă o uşă grea de fier şi asta cere timp. In cele din urmă pătrund în încăperea unde se află chepengul. Un poliţist se lasă în genunchi şi luminează în adâncime.

— Scara a fost luată şi dată de pământ, spune el. Nu se vede nimeni.

— Are cineva o scară de frânghie? întreabă comisarul.

— Nu vă mai obosiţi! intervine Ochiu-de-Pisică. Chiar dacă îi vom urmări, tot nu vom pune mâna pe ei. Catacombele din Paris sunt o ascunzătoare prea bună şi clienţii noştri le cunosc rostul.

Comisarul ascultă sfatul detectivului şi renunţă la urmărire. Împreună cu acesta se întoarce în încăperea cealaltă.

Intre timp, mama Fadé şi-a venit în simţiri şi i se pun cătuşe. Afară aşteaptă o trăsură, în care e vârâtă împreună cu tovarăşul ei de hoţii.

Doi agenţi au fost lăsaţi de pază şi restul poliţiştilor, împreună cu Hartenberg, se îndreaptă spre Palatul Justiţiei.

O împrejurare fericită adusese salvarea lui Hartenberg. Poliţia pusese de mult ochiul pe spelunca mamei Fadé şi plănuise pentru noaptea asta un atac prin surprindere. Cu prilejul acesta detectivul prizonier fu găsit şi redat societăţii pentru binele căreia luptase până acum.

CAP. 72

Inviat din morți

Pe terasa castelului din Hohenegge, Leonie de Brissac stă întinsă într'un fotoliu de trestie.

Îndată după groaznica nenorocire din pădurea castanilor, contele adusese cei mai buni medici din Berlin, pe cari îi imploră s'o salveze pe rănită.

Dar ori-cât de gravă părea la început starea frumoasei femei, ea se îmbunătăți repede. Singură nu-și dădea seamă de cum găsise curajul să se așeze în fața glontelui pe care Erwin de Bergen îl îndreptase asupra lui Eberhard.

Pe patul de suferință apoi, vedea asupra ei numai chipul contelui și niciodată pasiunea ei nu atinsese culmi mai înalte ca în clipa aceea.

Eberhard se simțea apăsat de o răspundere mare. Se considera acuma obligat să îngrijească de viața și viitorul baroanei. Chiar dacă își făcuse speranțe în ultimul timp că se va putea elibera de dânsa și va izbuti s'o regăsească pe Margot, speranțele acestea se destrămară acum.

Ziua fusese caldă și soarele apunea îndărătul copacilor din pădure. Lumina roșie-aurie se împletea în ramuri, aruncând raze tremurătoare pe terasă.

In câteva săptămâni numai, Leonie se restabilise complect. In tot timpul acesta, contele Eberhard n'o părăsise o clipă. Pasiunea pusese din ce în ce mai mult stăpânire pe inima sa.

Mama baronesei se afla și dânsa la Hohenegge, dar femeia aceasta fricoasă nu avea niciun pic de voință proprie, ci depindea numai de aceea a fiicei sale; rămânea lângă bolnavă când aceasta o cerea, și se furișa repede afară când Leonie vroia astfel.

Cu toate acestea, contele Eberhard nu era mulțumit. Când rămânea singur, ducea o luptă cumplită cu propria sa inimă. Indărăt nu se mai putea da, astfel că nu-i rămânea decât să se supuie inevitabilului.

Acuma stă pe terasă lângă logodnica sa, ți-

nându-i mâna într'a lui. Chipul frumos al baronesei se mai subțiase și era acoperit de o paloare care-i dădea un aer de distincție. Medicul din Berlin vine din când în când, nu atât de grija ce i-o inspiră starea pacientei, cât din prietenie pentru tânărul conte. El e cucerit de farmecul baronesei, și aceasta s'a priceput să facă și dintr'însul un sclav al ei. Toate dorințele ei sunt transmise de dânsul contelui, cu diplomație.

Așa se făcuse că medicul sfătui pe Eberhard să întreprindă o călătorie pe Riviera cu logodnica sa. De mult dorea dânsa, de-altfel, să plece într'acolo.

Baroneasa își întoarce chipu-i frumos spre contele care stă lângă dânsa și un zâmbet îi flutură pe buze.

— Cât e de frumos apusul acesta de soare, Eberhard! zice ea încetișor. De-abia acuma, când am fost redată vieții, îmi dau seamă câtă fericire îți oferă lumea asta. În apropierea ta nu simt nicio grijă și nici-o durere, totul e scăldat în soare...

Ochii ei umezi se adâncesc în aceia ai contelui. Dânsul o atrage spre sine și-i sprijină capul de umăr.

Se scurg, astfel, câteva minute într'o liniște desăvârșită, întreruptă doar de freamătul frunzișului din parc și tălăngile vitelor ce se întorc dela păsune. Totul respiră pace și fericire.

Deodată, Leonie deschide ochii și privește țintă pe conte.

— Spuneai parcă, iubitule, că ai însărcinat pe cineva să închirieze o căsuță liniștită pentru noi, pe Riviera?

— Da, răspunde Eberhard. Am primit tocmai o scrisoare din partea agentului meu că a închiriat la Nisa, pentru tine și mama ta, o vilă, care vă stă la dispoziție.

Cereți mâine numărul 52 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Cât ești de bun! murmură baroneasa, lipindu-se și mai mult de el. — Dar tu unde vei locui?

Eberhard zâmbește:

— Se va găsi și pentru mine un adăpost prin apropiere.

— Și când plecăm?

Contele privește o clipă îngândurat:

— Nu prea părăsesc cu plăcere Hohenegge, Leonie, dar trebuie să urmez sfatul medicului, deș. eu însumi sunt de părere că locul acesta pașnic ar fi mult mai potrivit pentru sănătatea ta.

Chipul baroanei se posomorăște:

— Dacă vrei să rămâi aici, sunt dispusă să renunț la plecare...

El simte desamăgirea din vorbele ei și o vede înfiorându-se.

— Ce-i cu tine, Leonie? întreabă dânsul, îngrijorat.

Vicleana femeie îi înlănțuie gâtul cu brațele și izbucnește cu patimă sălbatecă:

— Nu mai pot rămâne în castelul acesta unde s'au petrecut fapte atât de grozave! Copacii cu umbrele lor întunecoase mă înspăimântă și nervii mei încordați, mă fac să văd stafii amenințătoare. Numai Sudul îmbăiat în soare, cu marea lui limpede și vegetația luxuriantă, mi-ar putea reda liniștea. Dac'ar trebui să rămân aici, aș muri de spaimă...

Contele e profund emoționat de mărturisirea aceasta. Nu-i rămâne altceva decât să-i dea făgăduiala că-și va aranja afacerile în decurs de o săptămână și va pleca apoi cu dânsa. Și atunci zâmbetul revine pe buzele Leoniei.

Un servitor apare pe terasă.

— Ce s'a întâmplat? întreabă contele.

E noul servitor al castelului, pe care Eberhard l-a angajat în urma recomandațiilor călduroase ale baroanei, în locul lui Andreas.

— A sosit pădurarul, stăpâne, răspunde servitorul. Roagă pe domnul conte să-i acorde o convorbire scurtă.

Eberhard se întoarce spre baroană:

— Scuză-mă, Leonie, mă întorc îndată.

Apoi se îndreaptă repede spre interiorul castelului.

Când servitorul vrea să-l urmeze, Leonie îi face un semn cu mâna, și dânsul se oprește.

— Știi cumva ce vrea pădurarul dela conte? întreabă ea.

— Regret din suflet, stimată doamnă, răspunde el, înălțând din umeri. Am încercat, nu-i vorbă, dar prea mult n'am izbutit să scot dela el. Atâta doar am putut afla că vine în chestiunea bătrânului Andreas.

Paloarea baroanei crescu și ochii ei căpătară o expresie de spaimă.

— Credeam că bătrânul a dispărut fără urmă din noaptea aceea... Să se fi arătat oare din nou?

— Habar n'am, stimată doamnă. Dacă doriți, totuși, voiu căuta să aflu ceva.

— Da, așa să faci, răspunde baroana. Mă 'ncred în dibăcia ta.

Individul dispare în castel și se furișează prin coridoare până în preajma camerei în care urma să primească Eberhard pe pădurar.

Pe terasă e liniște. Soarele coborâse la orizont și cerul se înroșește.

Pe buzele Leoniei flutură un zâmbet.

— Totuși îmi voiu atinge ținta, murmură ea. Cine mi se pune în cale, e distrus. Margot aceea e îndepărtată pentru totdeauna din jurul lui Eberhard și el ar trebui să fie nebun ca să nădăjduiască numai a o recâștiga vreodată. Și individul care mi-a furat documentele a fost prefăcut în scrum sub dărâmăturile colibei sale.

Mai rămâne, deci, Hector Rammont, vechiul meu tovarăș și prieten. El mă are în mână — știu bine asta — căci mi-a făcut odinioară serviciul de a-l curăța pe baronul de Brissac.

Dar și eu îl țiu în mână, și când voiu deveni contesă de Hohenegge, prima mea grijă va fi să-l fac nevătămător.

Rămâne pe gânduri și un nou plan rafinat îi trece prin minte.

Deodată tresare speriată. Are impresia că cineva a pășit în josul terasei. Dela locul ei nu poate vedea nimic, căci o împiedecă balustrada.

Ciulește urechile, dar nu aude nimic. Să se fi înșelat oare?

Dar iată că zgomotul se aude din nou în josul zidului. Baroana își sprijină mâinile de fotoliu și chipul îi e încordat de așteptare. E gata să se ridice ,dar în aceeași clipă apare un cap peste marginea balustradei.

Stăpânită de o spaimă de moarte, Leonie de Brissac se prăbușește îndărăt în fotoliu. Ochii ei se holbează și privesc cu fixitate apariția ciudată. Gura îi este încleștată, brațele se întind fără voie, dar recad molatece apoi.

Capul din dosul balustradei se ridică mai sus. E un chip fără culoare, scofâlcit. In jurul ochilor înfundați are cearcăne vinete, dar privirile lor par niște pumnale. Părul cade în neorânduială peste chipul răvășit de boală. In vârful capului poartă o pălărie de vânătoare, spălată de ploi.

Leonie vrea să se ridice, să fugă în castel, dar e lipsită de puteri. Fantoma unui mort a înțepenit-o în fotoliu.

Cu o mișcare repede, străinul sare peste balustradă și se oprește în fața baroanei. Nu o nimeni altul decât Max Șerparul, pe care dânsa îl credea carbonizat sub dărâmăturile colibei din pădure.

Hainele îi atârnă în zdrențe și mâinile sale mai poartă urmele focului; deasemenea și fața îi este plină de cicatrice, cari în lumina crepusculului apar fioroase.

— In sfârșit, Domnul mi-a ajutat! scrâșnește el, strângând pumnii. Demon cu chip de femeie! Credeai, desigur, că l-ai expediat din lumea asta pe acela care-ți cunoștea tainele! Dar eu am înviat din morți, pentru ca să-mi îndeplinesc opera de răzbunare. Nu vei triumfa asupra mea, nu vei mai otrăvi lumea cu crimele tale. Eu n'am ce pierde,

căci sunt un biet nenorocit, alungat de oameni. Dar voiu face o operă bună, scăpând lumea de o astfel de creatură.

Baroana își regăsește forțele. Privește țintă în fața omului acesta și-și spune că e pierdută, dacă nu izbutește să se salveze în clipa următoare. Și asta tocmai în ceasul când contele Eberhard o făcuse să întrevadă fericirea!

— Ce vrei dela mine? izbucnește ea, aproape fără să-și dea seamă.

Un rânjet îi răspunde.

— Cu mâinile acestea pe cari flacările le-au consumat, voiu strânge gâtul tău alb, demon cu chip de femeie. Am stat la pândă colo jos, până am văzut c'ai rămas singură. Contele Eberhard de Hohenegge vrea să te facă soția lui, dar eu îi voiu economisi cheltuelile de nuntă și sunt sigur că într'o zi îmi va fi recunoscător.

Baroana încearcă să se ridice și privirea ei cerșește parcă un ajutor din spre intrarea castelului. Max observă asta.

— Zadarnic aștepți ajutor, scrâșnește el, pregătindu-se să facă o săritură. Până să vie cineva dintr'acolo, s'a dus cu viața d-tale blestemată.

Leonie își adună puterile și, ridicându-se, aruncă fotoliul în fața tânărului. O clipă, Max Șerparul se clatină, dar apoi se năpustește cu un urlet de furie asupra baroanei. Aceasta se îndreptase spre intrarea castelului, dar omul înfuriat sare asupra ei ca un animal de pradă. O apucă de umeri și, trântind-o la pământ, îi strânge gâtul cu mâinile.

— Ajuuu... torrr.. gâfâie dânsa și privirea-i rătăcită rămâne fixată pe chipul tânărului care-i pusese genunchiul pe piept.

Își încleștează mâinile de brațele sale, dar totul e în zadar.

De-odată se aud pași repezi. Contele Eberhard apare în ușă.

O clipă rămâne înmărmurit în fața tabloului care-i se înfățișează.

— Pădurarule! răcnește el. Impușc-o pe bestia asta!

Max Șerparul întoarce repede capul și-și dă seamă de situație. Cunoaște pe conte și vede în spatele lui silueta pădurarului. Dar Eberhard nu mai recunoaște în chipul acesta monstruos pe Max.

Pădurarul își trage repede arma de pe umăr Dar până să poată trage, Max s'a și ridicat de jos și sare peste balustradă.

Cu un strigăt de spaimă, contele s'a apropiat de Leonie și ridicând-o de jos o duce spre fotoliu. Pădurarul se năpustește spre balustradă și privește în jos, dar individul dispăruse printre tufișuri. Se ia repede după dânsul, trage câteva gloanțe la întâmplare, dar fără niciun rezultat. Se întoarce îndărăt pe terasă ca să primească ordinele castelanului.

Contele Eberhard își dăduse toate silințele s'o readucă în simțiri pe Leonie. Dacă venea cu un minut mai târziu, găsea gâtuită pe logodnica sa. Ea deschide ochii și privirile îi se rotesc cu teamă în jur.

— Unde este mizerabilul? izbutește ea să îngâne.

— A dispărut! îi răspunde contele, fremurând de enervare. Dumnezeule! Dar ce s'a întâmplat aici în lipsa mea? Cine este monstrul acela?

Leonie clatină capul. El nu trebue să știe cine a fost vizitatorul acela.

— Nu știu, Eberhard, șoptește ea. De abia au plecat de lângă mine și omul acela m'a atacat. Un vagabond zdrențăros, pe care nu l-am văzut niciodată. Se gândea probabil, să mă jefuiască.

— Cum te simți, Leonie? întreabă contele, îngrijorat.

— Destul de bine, Eberhard. Dar acuma te rog din suflet să-mi faci plăcerea, și să plecăm chiar mâine spre Sud. Făgăduiește-mi, dragul meu, căci nu mai pot rămâne la Hohenegge.

— Ți-o făgăduiesc, Leonie, răspunde contele, cu glas hotărât. Acum îți dau și eu dreptate. Trebuie să părăsim locurile acestea, până se va face din nou liniște aici și voiu purta eu de grijă pentru d-ta, în timpul lipsei noastre. Voiu pune să se curețe împrejurimile de orice persoană suspectă. Dar uite că s'a întors pădurarul. S'auzim ce spune.

Omul ținea pușca în mână și răspunse la privirea întrebătoare a contelui:

— Individul a șters-o, stăpâne. Să continui urmărirea?

— Firește! răspunde contele, cu grăbire. Mai ia câțiva oameni cu d-ta și cercetează toate pădurile din împrejurimi. Mâine dimineață să-mi aduci raportul. Hârtia aceea las-o aici! adaogă el, schimbând o privire de înțelegere cu pădurarul.

Acesta scoate din buzunarul dela piept o foaie împăturită și o întinde contelui.

— Și ce facem cu mortul? întreabă el în șoaptă.

— Dă de știre prefectului. El va ști ce-i de făcut. Noapte bună!

Pădurarul salută și pleacă.

Leonie ascultase cu deosebită atenție convorbirea dintre cei doi.

— Ce ți-a comunicat omul acela, Eberhard? întreabă ea repede.

Contele încearcă să ocolească răspunsul. O umbră îi întunecă fruntea.

— Să lăsăm asta, Leonie, zice el. Acuma trebuie să ne îngrijim numai de tine.

Dar ea simte că pădurarul adusese o veste care o privea și pe dânsa. De aceea insistă:

— Vorbeați despre un mort. Cine este?

Contele privește întunecat în pământ.

— Dacă vrei numaidecât să știi, fie! Azi după amiazi niște oameni au scos din râul care trece prin pădure cadavrul bătrânului Andreas. Trebuie să fi zăcut acolo din noaptea când a dispărut dela castel.

Pe baroană o trece un fior, dar caută să se stăpânească.

— Și apoi? mai întrebă ea. Pădurarul ți-a predat o hârtie... Despre ce e vorba?

— In buzunarele mortului s'au găsit câteva hârtii pe cari apa nu le-a distrus. Pădurarul a pus la uscat una din ele, în care e vorba de episodul din noaptea aceea...

— Vreau să văd hârtia, Eberhard, insistă Leonie.

Contele tresare speriat.

— Te rog să nu-mi ceri asta! imploră el. Andreas a fost unul din cei mai bătrâni servitori și a slujit mulți ani și pe nefericitul meu tată. Aș fi pus mâna în foc pentru el. Desamăgirea pe care mi-a provocat-o, m'a atins mai mult decât aș fi putut-o crede.

— Și nu vrei să mă lași să citesc scrisoarea? întreabă baroana. Asta înseamnă că ai o bănuială împotriva mea.

Fără să spuie un cuvânt, el îi întinde hârtia, și se depărtează. E încă destulă lumină pentru ca Leonie să poată deosebi slovele. Și iată ce citește:

„Jur pe bunul Dumnezeu că sunt complect nevinovat de crima de care m'a învinovățit baroana Leonie. Părul meu a albit în cinste și niciodată n'am întins mâna după bunul altuia. Un demon a pus

stăpânire pe castelul Hohenegge şi pe inima bunului meu stăpân. Şi eu, om bătrân, trebuie să mă dau bătut şi aleg moartea, pentru că nu găsesc altă cale.

„Dumnezeu să-i vie în ajutor sărmanului meu fiu, care în zadar va aştepta pe tatăl său. Dumnezeu să ocrotească şi pe contele de Hohenegge.

„Şi înainte de a închide ochii pe vecie, jur pe tot ce-am avut mai sfânt în lumea asta, că baroana de Brissac este o hoaţă. Dânsa şi nimeni altul a spart lada".

Leonie întinde scrisoarea logodnicului ei, fără ca mâna să-i tremure.

— Bătrânul păcătos a trecut pragul vieţii cu o minciună pe suflet, zice ea cu asprime.

Eberhard împătură hârtia şi o pune în buzunar. In clipa aceasta nu e în stare să vorbească.

CAP. 73

Dragoste fără speranţă

Intr'o cameră din vila Grosser, d-rul Bertrand dă raportul „Viperei".

— Vorbeşte ceva mai încet, îi cere femeia. Biata copilă s'a culcat şi nervii ei au nevoie de multă odihnă.

— Dar ce spune medicul pe care l-ai chemat? întreabă d-rul Bertrand.

„Vipera" dă din umeri.

— Fireşte că grozava întâmplare din seara aceea n'a trecut atât de uşor. Totuşi, mulţumesc bunului Dumnezeu că pasul nesăbuit n'a avut urmări mai grave. Dar ce-i cu omul acela care a atras-o în casa din strada Novalis?

— Mizerabilul nu va mai scăpa cu viaţă şi asta e spre binele nostru. Dulăul l-a sfâşiat în bucăţi şi e o adevărată minune că nu şi-a dat încă sfârşitul.

„Vipera" rămâne pe gânduri câteva clipe, apoi spune:

— Da, ai dreptate, doctore. Soarta ne-a făcu

un serviciu. Individul a fost făcut nevătămător. Cu toate astea, te rog să rămâi în Berlin şi să nu-l scapi din vedere. El este, pentru moment, cel mai mare duşman al nostru, şi vom putea răsufla uşuraţi numai după ce-şi va da sufletul. Până atunci, trebuie să rămâi aici şi să ne ţii în curent cu cele ce se vor petrece.

— Firește, doamnă. Dar cu prilejul vizitei mele în strada Novalis, am mai făcut o descoperire.

— Şi anume? întreabă „Vipera".

— Herman Erbach — cum se numeşte ticălosul — avea la dânsul o femeie, care a dispărut cu cea mai mare parte din banii pe cari d-na Grosser i-a dat lui. Poliţiştii n'au observat nimic. Eu, însă, am găsit sub masă o bancnotă pe care am lua-o. Mai târziu am pornit unele cercetări şi am aflat, într'adevăr, că Erbach ascundea la el o persoană suspectă. Şi cine crezi că este fiinţa aceasta?

— Habar n'am! răspunse „Vipera".

— Fosta amantă a omului cu mască roşie, Aranka aceea care a fost doborâtă de Rammout la serbarea dată de aşa-zisul prinţ Utaşin. Firește, trăieşte acum sub nume falş la Herman Erbach, care o fi găsit-o pe undeva. Fata fusese arestată de poliţie, dar a izbutit s'o şteargă, după ce s'a vindecat oare-cum.

— Eşti sigur că nu te'nşeli în privinţa asta, Bertrand?

— Nu, nu mă 'nşel.

— Şi unde se află acuma acea Aranka?

— Asta n'o mai ştiu, doamnă. Atâta doar am putut stabili că a dispărut cu banii, după ce câinele l-a sfâşiat pe Erbach.

— Şi încotro s'o fi apucat?

— In orice caz, în străinătate, căci acum are cu ce. Aranka e o femeie frumoasă şi destul de rafinată. Şi-o fi spus, desigur, că cel mai bun lucru e să 'ntoarcă spatele Berlinului. Dar mai am o bănuială...

„Vipera" îl privi întrebător.

— Bănuiesc anume că, deşi Masca-roşie a cău-

tat să scape de ea, rănind-o cu pumnalul, ea nu va întârzia să-l urmeze și mai curând sau mai târziu să se apropie de el. Ea urăște pe toate celelalte femei care se bucură de favoarea Demonului roșu și întotdeauna se va gândi să-și nimicească rivala. Vai de Alice dacă-i va cădea cândva în mână!

„Vipera" tresare, speriată.

— La asta nu mă gândisem. Îți mulțumesc că m'ai făcut atentă. Există vre-o bănuială încotro s'a îndreptat Masca-Roșie?

— Aproape că da. După cum știu, Demonul a scăpat după ce a pus la cale atentatul cu dinamită din gara W. Apoi trebuie să fi izbutit să ajungă la Paris, de unde a venit senzațională veste că a pătruns într'o noapte în subteranele Băncii Franței, furând câteva milioane. M'am pus imediat în legătură cu prefectul de poliție de aici și mi-a dat amănunte complecte. Și astfel am aflat că în societatea Măștii-roșii se află o tânără fată, care nu poate fi alta decât una din fiicele d-tale, Alice.

— Și nici de data asta n'au izbutit să pună mâna pe el?

— Nu. A dispărut fără urmă și s'au petrecut unele lucruri misterioase cu prilejul acesta. Din tezaurul Băncii ar fi dispărut un dulap secret care conținea cele mai importante documente de Stat și care nu putea fi deschis decât de Președintele Franței. Cu toate astea, regele criminalilor pare să fi izbutit să scoată afară documentele acestea. Fapt e, că Masca-roșie a scăpat și de data aceasta de streang.

— Și încotro crezi c'ar fi putut pleca, Bertrand?

— Părerea mea este că Demonul va întreprinde acuma o călătorie prin toate capitalele Europei, începând cu Londra. Sunt unele indicii cari trădează asta.

— Se știe ceva despre activitatea lui Ochiu-de-Pisică?

— Se spune că Hartenberg e la Paris, unde a avut de susținut o luptă înverșunată cu dușmanul

său de moarte, fără să fi izbutit să doboare pe criminal. Mai mult n'aș putea să vă spun pentru moment.

„Vipera" dă din cap, mută. După câtva timp întreabă:

— S'a interesat poliția mai de aproape de doamna Grosser, sau știe că Margot a fost în strada Novalis pentru a aduce bani călărețului de circ?

— Nu, răspunde Bertrand. Am știut eu să aranjez lucrurile în așa fel încât poliția să ia în cercetare numai pe Aranka, tovarășa omului cu mască roșie.

— Slavă Domnului! murmură „Vipera".

Un servitor bate la ușă și anunță pe un domn care dorește să vorbească doamnei Grosser.

— N'ai spus vizitatorului că doamna nu poate primi pe nimeni, fiind suferindă? întreabă „Vipera".

— I-am spus, răspunde bătrânul servitor. Dar dl. baron ține morțiș să vorbească cu doamna

— Cine este el?

— Baronul Erwin de Bergen.

„Vipera" schimbă o privire cu doctorul Bertrand, dar acesta se ridică, înălțând din umeri.

— In privința aceasta nu vă pot da nici-un sfat, doamnă.

Și, înclinându-se, se retrage.

— Introdu pe domnul baron, spune „Vipera" către servitor.

Peste câteva clipe Erwin de Bergen pășește pragul odăii.

— Stimată doamnă, începe el, știu că sunteți de curând ocrotitoarea doamnei Grosser și am încercat în câteva rânduri să-i vorbesc coniței, dar n'am izbutit. Vă rog să nu vă fie teamă de persoana mea. Vreau să vă dau dovada că mă pun cu totul la dispoziția dv. și a tinerei doamne.

«Vipera» își plimbă privirile pe figura sinceră și serioasă a vizitatorului.

— Să dăm cărțile pe față, domnule baron, spune ea, scurt. Fii lămurit! Ce dorești dela d-na Grosser?

Tânărul privește câteva clipe umilit, apoi spune:

— Vreau s'o apăr împotriva tuturor dușmanilor cari s'ar apropia de dânsa.

— Ai trimis o scrisoare doamnei Grosser, în care-i spui să se păzească de unul Hermann Erbach.

— Da, așa e. Și tocmai în legătură cu asta am venit aici s'o rog să-mi acorde o convorbire.

— Știi d-ta că Hermann Erbach a fost rănit mortal și se află la spital?

— Da, am auzit de asta. Îmi pare rău că trebuie să presupun că d-na Grosser — cu toată avertizarea mea — a căutat să se întâlnească cu omul acela și indispoziția ei de acuma e o urmare a enervării...

— Ai ghicit, domnule baron! îl întrerupse „Vipera". Răspunde, te rog, sincer la întrebările mele: Crezi d-ta că d-na Grosser ar fi o criminală?

— Nu, niciodată! răspunde cu hotărâre Erwin de Bergen.

— Dar știi că trăiește sub nume străin?

— Da, știu asta și pricep toată nenorocirea sărmanei. Un singur punct mă chinuește: afirmațiile nesăbuite ale fostului călăreț de circ.

— Vei fi lămurit și în privința aceasta, domnule baron. Berta Walter — sub numele căreia a intrat în această casă doamna Grosser — a fost căsătorită cu omul acela. Cununia a avut loc la Londra, dar despre asta, atât Margot — acesta e numele d-nei Grosser — cât și defunctul bancher, n'au avut nici o cunoștință. Acuma cred că pricepi ce urmărea ticălosul acela.

— Da, murmură tânărul baron, ducând mâna la frunte. Acuma pricep totul și am și eu dorința ca ticălosul să nu mai părăsească spitalul.

Câteva clipe domnește tăcere, apoi «Viperа» își îndreaptă din nou privirile asupra tânărului.

— Trebuie să-ți comunic, domnule baron, că peste câteva zile voiu părăsi Berlinul împreună cu d-na Grosser. Ne gândim să întreprindem o călătorie de durată mai lungă, ceeace este absolut necesar pentru nervii ei zdruncinați. Pentru ocrotirea ei sunt eu lângă dânsa și ți-am fi recunoscători dacă vei păstra taina noastră.

— Doamnă! exclamă baronul, am impresia că aici se petrece iarăși ceva misterios. Nu vă cunosc și cred că și pentru Margot sunteți o străină. Cum de ați căpătat încrederea nenorocitei, ceeace nu mi-a izbutit mie?

Un zâmbet ciudat flutură pe buzele „Viperei".

— Ca să-ți dai seamă câtă încredere am în d-ta, domnule baron, îți voiu răspunde și la această întrebare: Margot este fiica mea.

Erwin de Bergen e aproape să cadă din picioare.

— Cu neputință! izbucnește el. Margot e fiica detectivului Hartenberg și sora Alicei care l-a urmat inconștientă pe omul cu masca roșie. Cum puteți fi...?

O tristețe fără margini se așterne pe chipul femeii.

— Îți voiu îngădui să arunci o privire asupra unui capitol al vieții mele, domnule baron. Am fost cândva soția lui Hartenberg și atât Alice cât și Margot sunt fiicele mele. Dorul de copii m'a mânat la Berlin, unde m'am furișat într'o noapte în grădina casei fostului meu soț, ca să pot privi o

clipă în ochii acelora cari sunt sânge din sângele meu. Hartenberg, însă, m'a alungat fără milă, ori de câte ori i-am păşit în cale.

Imprejurările vieţii au făcut să devin o agentă secretă a poliţiei pariziene, şi astăzi sunt cunoscută pretutindeni sub numele de „Vipera".

Aici în Germania, am venit să dau de urma omului cu mască roşie şi m'am întâlnit cu fostul meu soţ şi ne-am unit, numai pentru o singură ţintă: să punem mâna pe demonul care a înspăimântat lumea şi să-l predăm călăului. Deocamdată însă, trebuie să veghez asupra lui Margot şi pentru că socot necesar, vom părăsi Berlinul peste câteva zile. Acuma cred că eşti orientat, domnule baron?

Tânărul urmărise cu încordare explicaţiunile „Viperei". Vălul din faţa ochilor săi fusese îndepărtat.

— Vă mulţumesc, doamnă, pentru încrederea cu care m'aţi învrednicit. N'aţi acordat-o unui om nedemn. Totuşi, vă rog să-mi îngăduiţi o întrevedere cu Margot. Am moştenit averea tatălui meu, dar asta nu mă face fericit. Am venit acum aici, pentru a comunica fiicei dv. ce s'a petrecut în ultima vreme la Hohenegge.

— E vorba de contele Eberhard? întreabă „Vipera" cu grăbire. Vorbeşte mai încet, să nu audă Margot. Spune-mi: ce s'a întâmplat acolo? Nu trebuie să te fereşti de mine; căci sunt mama ei.

— Am avut un duel cu contele Eberhard, răspunde Erwin de Bergen.

— Un duel? întreabă „Vipera", surprinsă. Şi care a fost rezultatul?

— Foarte ciudat, doamnă. Duelul a fost întrerupt şi cine ştie dacă va mai fi reluat cândva. Glontele destinat contelui a nimerit-o pe logodnica sa, Leonie de Brissac.

Cereţi mâine numărul 53 autorul chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

— E moartă? întreabă «Vipera» încetişor.

— Nu. Am aflat că s'a întremat pe deplin şi intenţionează să întreprindă un voiaj de recreeare, împreună cu mama şi logodnicul ei. Incotro? — nu ştiu nici eu. Asta am vrut să spun lui Margot şi probabil şi altele.

— Ce «altele» vroiai să mai spui copilei mele?

Ervin de Bergen face un gest energic şi spune:

— Sunteţi mama ei şi puteţi afla. Din noaptea aceea când am luat-o în trăsura mea, n'am putut uita chipul lui Margot. Săptămâni dearândul am luptat împotriva sentimentului copleşitor. Auzeam toate acuzaţiile cari i se aduc, dar nu credeam niciuna. Ştiu că a fost logodnica contelui Eberhard, dar tot atât de bine ştiu că el a părăsit-o, pentru a întinde mâna celeilalte. Da, ştiu totul, doamnă, dar nimic nu mă poate face să dau înapoi. Veniţi-mi în ajutor, doamnă, cu autoritatea dv. de mamă. O iubesc pe Margot şi aş face totul pentru dânsa. Nu-mi pasă de prejudecăţi sociale. In America, unde am trăit mulţi ani, mi-am însuşit o nouă mentalitate. Voiu aştepta anul de doliu, dar apoi o voiu duce pe Margot în palatul Bergen, unde va uita de toate suferinţele cari au trecut peste dânsa.

Ervin de Bergen vorbise cu multă însufleţire. Privirile lui atârnă, în aşteptare, de chipul «Viperei».

Dar femeia clatină capul, încetişor.

— Domnule baron, zice ea, te cunosc şi ştiu că ai o inimă credincioasă. Dar tot atât de bine ştiu că Margot nu-şi mai poate dărui iubirea nici-unui bărbat.

— Şi de ce? întreabă baronul, în prada unei agitaţii de nedescris.

«Vipera» zâmbeşte cu tristeţe:

— A iubit o singură dată, — pe tatăl copilului ei. Şi ori-cât o soartă crudă i-ar ţine despărţiţi în viaţă, nici-un om nu va putea lua locul contelui Eberhard de Hohenegge.

— Asta v'a spus-o chiar Margot? întreabă tânărul baron.

— Nu, răspunde femeia, dar o ştiu şi o simt, căci sunt mama ei.

— Şi eu? întreabă baronul, îndurerat. Pentru mine n'aveţi nici o mângâiere, nici măcar nădejdea că va veni o zi când Margot îşi va schimba hotărîrea?

— Nici măcar aceasta ultimă speranţă nu ţi-o pot da, domnule baron. Caută să ne uiţi şi lasă-ne să ne urmăm singure drumul spinos pe care ni l-am ales. D-ta eşti tânăr şi lumea ţi-e deschisă. Altă fiinţă va interveni în viaţa d-tale şi mica Margot îţi va rămâne ca o mică amintire.

— Şi dacă, cu toate piedicile cari mi se pun în cale, cu toată răceala lui Margot, nu pot renunţa la ea? întreabă baronul.

Portiera care dă în odaia alăturată se dă de o parte şi Margot apare în prag.

— Poate că tot o vei face, domnule baron, dacă eu-însămi te-aş ruga... murmură tânăra femeie.

— Margot! strigă baronul, apropiându-se de dânsa.

Ai auzit ce spuneam şi ştii cât sufăr pentru d-ta. Nu mă lăsa să plec de aici fără nici-o nădejde, căci aş fi cuprins de disperare. Ingăduie-mi cel puţin să locuiesc şi eu în apropierea d-tale, să te pot vedea din când în când şi să mai stăm de vorbă. Nu cred ca dragostea care sălăşluieşte în inima mea, pentru d-ta, să nu fie răsplătită într'o zi.

Dar Margot clatină din cap.

— Iţi mulţumesc cu lacrimi în ochi pentru toată iubirea de care mă 'nconjuri, domnule baron, dar în inima mea nu mai e loc pentru alt bărbat, în afară de acela pe care-l cunoşti şi d-ta.

— El se va căsători cu baroneasa Leonie de Brissac. Ştiu asta în mod sigur...

— Sunt şi eu convinsă şi am făcut chiar totul ca această legătură să se trăinicească...

Şi, plângând, Margot îşi ascunde faţa la pieptul mamei sale.

— Aşadar trebuie să plec fără nici-o nădejde? întreabă baronul.

Ea îi întinde mâna fină şi rosteşte încetişor:

— Nu ţi pot acorda decât o caldă mulţumire, Erwin. Dacă mi-aş dori un frate, acela ai fi d-ta. Rămâi cu bine... pentru totdeauna.

— Rămâi cu bine, Margot, repetă dânsul, cu glas înecat. Mă alungi şi închizi în urma mea poarta paradisului, — dar eu voiu aştepta afară, chiar dacă-mi va albi părul până atunci. La revedere, Margot.

Şi fără să mai aştepte vreun răspuns, dispare pe uşă.

CAPITOLUL 74.

La Montecarlo

Jocul e în toiu la casinoul din Montecarlo. Lumina electrică se revarsă în valuri pe chipurile încordate ale jucătorilor.

O atmosferă apăsătoare domneşte în sala imensă, în vreme ce afară palmierii îşi înalţă creştetele spre cerul senin şi marea murmură duios poveşti de demult. Miresme îmbătătoare plutesc deasupra grădinilor feerice din acest paradis pământesc.

Dar ce-i interesează pe cei adunaţi în sala de joc, măreţia Naturii? Cu ochii scânteietori ei urmăresc jocul şi sunetul aurului îi îmbată mai mult decât cântecul păsărelelor din parc şi orchestra de ţigani de pe terasă.

Într'una din părţile mesei de joc se află un bărbat, al cărui obraz e încadrat de o barbă lungă, albă. Capul aristocratic e acoperit de păr scurt, şi ochii îi sunt umbriţi de sprâncene stufoase.

Un morman de aur se află în faţa jucătorului elegant, care pontează fără să clipească din ochi; în societatea lui se află un singur om, la fel de liniştit ca şi dânsul.

Un bărbat tânăr din faţa lui, tot aşa de elegant îmbrăcat, se apleacă peste masă.

In vreme ce prințul Bentivoglio — astfel se numește jucătorul — câștigă, — tânărul cavaler pierde. Asistenții își șoptesc între ei observații felurite.

Cine este vizitatorul acesta nou care scoate necontenit bancnote din buzunar și le pierde cu nepăsare? Se află de-abia de câteva zile în Montecarlo și nimeni nu-l cunoaște.

Chipul său e încadrat de o barbă neagră și toată înfățișarea lui trădează dibăcie și calm. La cămașă strălucește un diamant care reprezintă o avere. Un inel tot atât de prețios împodobește un deget al mâinii stângi. Din când în când ochii săi de vultur examinează pe jucători, ca și cum ar căuta să le pătrundă în suflet.

Jocul ține ceasuri întregi. Chipurile palide de încordare ale jucătorilor sunt acoperite de broboane de sudoare. Crupierul propune o pauză, dar străinul cu barba neagră clatină cu energie capul. Pierde necontenit și pretinde ca jocul să continue. Și, pe câtă vreme el nu-și pierde o clipă calmul de sfinx, prințul pare să devie nervos.

Pentru întâia oară în viață i se 'ntâmplă să câștige la rând; și după socoteala asistenților, partenerul său la joc trebuie să fi pierdut până acum mai mult de cincizeci de mii franci.

Dar iată-l că se ridică.

— Pentru astăzi e destul, spune el cu vocea cam răgușită.

Prințul aprobă cu o clătinare din cap. Cu prilejul acesta privirea sa se oprește asupra lanțului dela ceasul străinului. Și atunci se 'ngălbenește, ochii i se holbează și mâinile îi tremură.

Jucătorul necunoscut stă în picioare în fața lui și privirile amândurora se încrucișează. Apoi omul cu barbă zâmbește și face stânga 'mprejur.

Prințul Bentivoglio respiră din adânc și-și șterge fruntea acoperită de sudoare. Se 'ndreaptă apoi spre un funcționar al casinoului și-l întreabă cu glas iritat:

— Cine este domnul acela care părăsește acum sala?

Funcționarul își îndreaptă privirea spre ieșire, apoi răspunde încet:

— Dacă nu mă 'nșel, este un Duce din Paris, sosit noaptea trecută cu Expressul. A închiriat o vilă în apropiere de strand.

—Se cunosc ceva amănunte asupra Ducelui? întreabă prințul, căutând să-și stăpânească enervarea.

— Nu, răspunde funcționarul. Dar dacă Alteța Voastră dorește, voiu întreprinde cercetări.

— Da, te rog chiar, și imediat. Țiu mult să cunosc amănunte precise asupra persoanei Ducelui.

Afară se lăsase noaptea, — o noapte fermecătoare cum numai la Sud se poate întâlni. Pe terasa casinoului se pot zări cele mai rafinate toalete create de maeștrii Parisului.

Acolo cântă orchestra celebrului Arpad, regele țiganilor.

Cu gulerul pardesiului ridicat, prințul Bentivoglio părăsește casinoul, evitând să treacă prin fața terasei scânteietor luminată. Servitorul îl urmează în tăcere. Mai e însoțit și de un funcționar al casinoului, după cum e obiceiul pe acolo atunci când un jucător a câștigat o sumă mai mare.

Prințul merge cu capul aplecat și se 'ndreaptă spre o piațetă slab luminată. Acolo așteaptă câteva trăsuri. Servitorul prințului fluieră încetișor și imediat se apropie una din trăsuri. Prințul se urcă într'însa, iar servitorul ia loc pe capră, lângă vizitiu. Caii pornesc în goană, în direcția strand-ului.

In timp ce prințul străbătea drumul dela casinou la trăsură, bărbatul cu barba neagră se ținuse ascuns în umbra unui palmier din apropiere. După ce fostul lui partener trecu de dânsul, se luă încetișor pe urma lui. Și când trăsura pornește, enigmaticul străin dă din cap și un râs ușor îi scapă de pe buze.

Funcționarul casinoului, care însoțise pe prinț, se înapoiază. Cum ajunge în fața unui lampadar electric, îi apare în față Ducele.

— Imi îngădui o întrebare, stimate domn, i se

adresează el. Persoana care a plecat cu trăsura n'a fost prințul Bentivoglio, câștigătorul dela casino?

Funcționarul răspunde politicos:

— Da, domnul meu, e prințul Bentivoglio, care a luat drumul spre castelul său.

— Locuiește într'un castel din apropiere?

— Da, domnule; castelul se află între stânci [1]) și capul d'Aggio. Poporul îl numește «castelul maur».

— Îți mulțumesc, domnule.

Ducele se 'ndepărtează. Pornește din nou spre terasa casionului și se amestecă în mulțime.

Publicul elegant cinează la mesele încărcate cu flori minunate. Râsete vesele răsună pretutindeni, diamantele femeilor frumoase sclipesc și un val de parfum distins plutește în atmosferă.

Ducele păsește agale printre șirurile de mese. Privirile-i ascuțite trec dela unul la altul, dar pe dânsul nu-l bagă nimeni în seamă. Aici în Montecarlo, unde mișună o societate internațională, apariția unui vizitator nou nu prea stârnește surpriză.

Ducele ia loc la o masă liberă și comandă o sticlă cu șampanie. Afundat în fotoliu, fumează tacticos. Șampania sosește și paharul se umple cu lichidul spumos.

Peste câteva clipe apare unul din acei negustori orientali, pe cari îi întâlnim mai pretutindeni în lumea civilizată. Ei își duc marfa pe umeri sau într'o cutie de lemn și o oferă publicului doritor de obiecte exotice. Găsești la ei șiraguri de mărgele, pumnale de formă ciudată, pipe și multe altele.

Orientalul se oprește la masa Ducelui și începe să-și laude marfa. Bărbatul cu barba neagră îl ascultă plictisit, dar se pare că-l interesează, totuși, îndividul, căci altminteri i-ar fi făcât vânt.

Orientalul îi pune pe masă un pumnal mic cu mâner mecanic, laudele sale devin din ce în ce mai exagerate și în cele din urmă Ducele aruncă pe masă o monedă de aur, pe care negustorul o înhață, înclinându-se de zeci de ori.

---

1) Monte-carlo a fost construit pe un teren stâncos; multe stânci au mai rămas încă.

Ducele aruncă din nou o privire iscoditoare în jurul său, apoi se apleacă puţin peste masă ca şi cum ar vrea să examineze mânerul pumnalului şi şopti atât de încet, încât numai orientalul îl putea auzi:

— Mâine noapte la ora convenită, la stâncile cenuşii.

Negustorul îşi strânge marfa şi răspunde aproape imperceptibil:

— Da, stăpâne!

Apoi se 'ndepărtează şi după ce mai vinde câte ceva pe ici, pe colo, dispare de pe terasă.

Nu e nimeni altul decât Joe, omul de încredere al Demonului roşu.

E vorba să se dea o nouă lovitură aici, în Montecarlo, dar el nu e iniţiat încă în planurile stăpânului său.

Cititorii au ghicit desigur cine se ascunde sub înfăţişarea omului cu barba neagră şi care se dădea drept ducele francez Marlier. E Hector Rammont.

Veşnic cu ochii 'n patru, el urmăreşte pe terasă un semn suspect. Ştie foarte bine că copoii parisieni s'au luat pe urmele sale şi ori-cât de dibaciu şi-a schimbat fizionomia, se poate, totuşi, ca vreunul să dea de el.

Cea mai mare parte din tovarăşii săi au sosit de-acum şi dânşii acolo, şi oamenii s'au împrăştiat în diferite cartiere. Autorităţile din Montecarlo vor rămâne surprinse când vor descoperi cine se ascunde sub înfăţişarea acestor vilegiaturişti, mici rentieri, sau chiar negustori ambulanţi şi lucrători de strand. Cu milioanele Băncii Franţei, Masca-roşie are posibilitatea să întreprindă o nouă campanie strălucită.

In seara asta a găsit la masa de joc a casinoului persoana pe care-şi pusese ochii: prinţul Bentivoglio.

— In cel mai scurt timp voiu face o vizită domnului acesta — îşi spune el. Avertizarea i-am dat-o de-acum în seara asta şi pun rămăşag o mie contra unu, că nu va închide ochii azi-noapte.

Ducele se ridică dela masă și străbătând agale terasa, se îndreaptă spre piața unde stau trăsurile. Face un semn și un vehicul elegant se apropie. Strigă vizitiului numele vilei «Dorado» și ia loc pe pernele trăsurii.

După douăzeci de minute ea se oprește în fața unui grilaj aurit.

Rammont coboară, plătește vizitiului și deschide portița grilajului.

E noapte târziu. Vila pe care o închiriase are grădina în spre mare și e ascunsă între arbori înalți.

— Ea mă așteaptă desigur! își șoptește falsul Duce, îndreptându-se spre intrarea vilei. Nu pot s'o iau cu mine în sala de joc sau să mă arăt cu ea pe promenadă. Pentru moment trebuie să stea ascunsă.

A ajuns la vilă și urcă cele câteva trepte, apoi bate încetișor în ușă. Imediat se luminează vestibulul, ușa se deschide și în pragul ei apare un individ de statură herculeană, în livrea elegantă.

— S'a întâmplat ceva în timpul lipsei mele? întreabă Ducele, scurt.

— Nu, stăpâne, răspunde lacheul. Totul e în regulă. Stăpâna pare că doarme.

Ducele pornește înainte, intră în apartamentul său, apoi deschide o ușă laterală și aruncă o privire într'o cameră slab luminată, care dă pe balcon.

Rammont pășește peste covoare și dă la o parte portiera de mătase ce răspunde într'o cameră alăturată. Acolo o bănuiește pe Alice, pe un pat elegant, cu așternut de mătase.

Fruntea Demonului se întunecă. O rugase de atâtea ori să nu lase noaptea deschisă ușa ce răspunde spre terasă!

Do-odată, se dă speriat înapoi: patul e gol.

— Alice! chemă el cu glas încet.

Dar nu primește nici-un răspuns.

Se 'ntoarce în prima încăpere și deschide ușa altei odăi. Nici aici vre-o urmă de Alice.

Rămâne locului în mijlocul camerei ce dă pe balcon și privește gânditor înaintea sa.

«Să fi fugit?»

Gândul acesta îi străbate mintea cu iuțeala fulgerului. Dar clatină repede capul și un zâmbet de învingător îi flutură pe buze. Știe doar prea bine că ființa aceasta nenorocită s'a dat lui cu trup și suflet. De bună voie n'a părăsit ea vila aceasta.

Își strânge pumnii și un fulger de mânie îi țâșnește din ochi.

— Dacă individul și-a uitat datoria și s'a lăsat cumva cumpărat de vre-un dușman, îi sting flacăra vieții! scrâșnește el. Mii de draci! Numai să nu fi ajuns de-acum aici copoii poliției din Paris! De Ochiu-de-Pisică nu mai am a mă teme, căci l-am aranjat pentru vecii-vecilor!

Apoi îi dă în gând că Alice ar putea să fie în grădină, ca să respire aerul parfumat al nopții. Pășește spre terasă, coboară treptele de marmoră pe cari luna le îmbăiază în lumină... și de-odată zărește un obiect care zace la pământ. E o batistă brodată, care aparține Alicei.

Rammont o ridică de jos și o privește în lumina lunei. Felul cum era așezată batista — pe ultima treaptă — ruptura lungă din mijloc, îi spune imediat că aici s'a petrecut ceva.

Cu pași repezi el începe să măsoare parcul. Privirea lui care pătrunde până și întunericul, iscodește în toate părțile, dar nu descoperă nici-o urmă.

Chipul lui Rammont căpătase o expresie întunecată. Stă în fața unei enigme, pe care n'o poate lămuri.

Iată-l ascuns la stâncile cari coboară în mare. Cu brațele încrucișate rămâne acolo și privește valurile spumegânde.

Dar nici aici nu poate descoperi ceva. Se 'ntoarce și pornește pe o potecă dintre stânci, până la apă. Și de-odată, îi scapă de pe buzele o injurătură.

Aici jos se afla de-obiceiu o barcă micuță, ca la toate vilele de pe țărmul mării. Barca nu se vede nicăieri, însă. Și acuma Rammont știe că nu mai are ce căuta în locul acesta.

— O voiu regăsi eu, chiar dacă va trebui să

răstorn cu josul în sus întregul Montecarlo! scrâșnește el, urcând scara de piatră.

Servitorul, un membru al bandei, se retrăsese în ghereta portarului, după ce deschisese ușa Demonului roșu. Își dărui un păhărel de vin, apoi încă unul și... fără să-și dea seamă cum, capul îi căzu pe masă. Vinul din Montecarlo era prea tare pentru dânsul.

Cu un țipăt răgușit el sare 'n sus, simțindu-se apucat de ceafă de o mână de fier. Nenorocitul cade în genunchi și rămâne în poziția asta, căci în fața lui se află Masca-roșie, din ai cărui ochi țâșnesc scântei.

— Câine blestemat! răcnește la dânsul stăpânul. Mărturisește, cine 'te-a cumpărat ca să mă trădezi!

Individul își holbează ochii și dinții îi se lovesc cu putere în gură.

— Stă... pâ... ne.., bâlbâie el, eu nu-s trădător, Dumnezeu mi-e martor! Eu nu știu să fi făcut ceva.

— Te-ai înțeles cu un copoi polițienesc care a pătruns în parc în noaptea asta. Să nu încerci să faci teatru cu mine. Cu Masca roșie nu se glumește! Ștăpâna a dispărut. Și știi prea bine cu câte recomandații ți-am lăsat-o în grijă! Barca de sub stânci nu mai e acolo, și cu dânsa a fost dusă de aici Ducesa.

Individul stă înmărmurit și nu știe ce să creadă. In mâna lui Rammont zărește revolverul și știe că viața îi este în joc. Ridică implorător mâinile și rostește înspăimântat:

— Stăpâne, eu nu știu nimic din toate astea. Acum vre-un ceas am bătut la ușa stăpânei, întrebând-o dacă o pot servi cu ceva, dar ea a răspuns că n'are nevoie de nimic. Nimeni n'a pătruns în parc și n'am auzit nici-un strigăt de ajutor.

Hector Rammont, care cunoaște oamenii, își dă seama îndată că n'are de a face cu un trădător.

— De data asta îți dăruiesc viața, spune el cu răceală. Dar mâine vei deshrăca livreaua și te vei duce să lucrezi pe strand, căci după cum văd, aici

nu te prea pricepi. Locul tău îl va ocupa altul. Şi ia aminte că viaţa ta atârnă de un fir şi voiu pune să fii supraveghiat cu cea mai mare rigurozitate.

Şi dându-i un picior în spate, Masca roşie părăseşte ghereta şi se îndreaptă spre camera sa.

CAP. 75

George Vallieres găseşte pe Alice

Intr'o stare de plâns, Georges Vallieres fu dus din clădirea Băncii spre circumscripţia de poliţie din vecinătate, unde i se luă un interogatoriu. In capul său vâjâi o adevărată furtună şi necontenit îi apărea în faţă chipul dulce al Alicei, pe care o văzuse dormind ca un copil, care vruse să-l ocrotească, dar apoi se aruncase la pieptul Măştii roşii.

Cariera lui era distrusă, asta o simţea destul de bine. Unchiul său fusese anunţat telefonic de cele întâmplate şi primirea ce i-o făcu nu era deloc călduroasă.

Toată poliţia fu pusă pe urmele Demonului roşu şi a tovarăşilor săi. Toate gările fură ocupate, telegraful transmitea în toate părţile ordine de urmărire.

Cu toate astea, poliţia nu izbuti să-şi vadă sforţările încununate de succes.

Ochiu-de-Pisică îşi continuă şi el activitatea. Primul lucru ce-l făcu după ce scăpă din catacombe, fu să-l viziteze pe Georges Vallieres, cu care avu o convorbire lungă. Şi cuvintele sale izbutiră să îndepărteze din mintea tânărului poliţist gândul sinuciderii.

— Să ne întindem mâinile! zise Hartenberg, hotărât. Ştiu acuma că şi d-ta ai toate motivele să predai călăului pe demonul acesta. Cariera d-tale e zdrobită, firește, dar poţi rămâne alături de mine şi nu se ştie dacă nu vom avea nevoie unul de altul.

Georges Vallieres întinse mâna, cu sovăială:

—Bine, primesc. Dar voiu părăsi îndată Parisul, căci nu mă mai pot arăta pe străzile lui. Vei auzi de mine. Şi poate că mai am un motiv ca să dau de urma acestui diavol cu chip de om şi să-l nimicesc.

— Şi de ce nu mi-l spui şi mie? întreabă Ochiu-de-Pisică.

— Am găsit pe lângă dânsul o fată din care făcuse o unealtă lipsită de voinţă. Ea e strâns legată de el şi vrea să piară împreună, dacă va fi nevoie. Eu, însă, ştiu că trebuie s'o salvez, chiar dacă ar fi să mă coste viaţa... căci o iubesc pe făptura aceasta.

Tânărul Francez nici nu bănuia ce furtună se stârnise în sufletul detectivului la auzul acestor cuvinte, — dar Hartenberg îi întinse înc'odată amândouă mâinile.

— In cazul acesta, ţinta d-tale e cu atât mai frumoasă, domnule Vallieres. Nu pot decât să-ţi doresc noroc din toată inima.

Şi cei doi bărbaţi se despărţiră.

Ochiu-de-Pisică dispăru fără urmă, şi nimeni nu ştia încotro o pornise.

Georges Vallieres începu să se dedea petrecerilor. Nu mai putea închide ochii, căci îl obseda necontenit râsul batjocoritor al omului cu masca roşie.

In sala năpădită de lumina dela *Moulin Rouge*, între râsete de femei frumoase şi cupe de şampanie, căută uitarea atât de necesară. Şi după câteva zile găsi chiar ceea ce căuta, — o femeie cu părul negru ca pana corbului şi ochi ca albastrul mării. Chipul ei cam palid era de o frumuseţe răpitoare. Toată fiinţa acestei femei respira patimă aprinsă şi când se descoperi că tânărul era «în franci», cum se zice, se alipi de el cu toată drăgălăşenia.

Şi se părea uneori că frumoasa Franţuzoaică urmărea un scop anumit, pe care-l ascundea intenţionat faţă de amantul ei. Dar Vallières nu-şi bătea capul cu asemenea lucruri.

Acuma nu-l mai reţinea nimic la Paris şi pro-

puse fetei să plece cu dânsul pe Riviera, pentru a gusta acolo fericirile paradisului.

Şi aşa făcu. Ajungând la Montecarlo închiriă o vilă pe ţărmul mării, pentru el şi . . . Aranka.

Apoi se aruncă în vârtejul distracţiilor şi Aranka îi era tovarăşa potrivită.

Un instinct nelămurit spunea pătimaşei femei că într'o bună zi se va întâlni din nou cu Mascaroşie. Şi aştepta această clipă cu credinţă nestrămutată, din ziua când izbutise să scape dela spitalul din Berlin.

Cu banii pe cari i-a furat dela Hermann Erbach, şi-a cumpărat rochii şi ce-i mai trebuia, apoi a şters-o la Paris. Ajunsă în oraşul de pe malurile Senei, nu i-a fost greu să pătrundă în cercurile pe cari le frecventase înainte şi după puţin timp frumoasa Aranka dansa din nou în toalete strălucite, la *Moulin Rouge*.

Uneori se 'ntreabă ce găseşte deosebit în George Vallières? Bărbatul acesta nu-i prea place şi toată veselia lui pare silită, ca şi cum ar căuta să uite o durere sau o pierdere mare.

La Montecarlo, Aranka era cu ochii în patru, dar până acum nu izbutise să descopere undeva pe fostul ei amant.

Ştia bine că Hector Rammont nu murise. Şi cum s'ar fi putut să moară omul acesta cu şapte vieţi într'însul?

Intr'o seară, Aranka se simţi cam istovită şi rămase în vilă. In schimb, George Vallières era stăpânit de o nelinişte care-l alunga din casă. Îşi luă rămas bun dela amantă-sa, spunându-i că merge pe terasa casinoului, unde cânta capela lui Arpad Ţiganul.

Tânărul francez nu ştia singur ce-l mâna afară din casă. Sosise momentul când începea să se plictisească de pătimaşa femeie. Iubire adevărată nu simţise niciodată pentru dânsa. Căuta numai aventura te pe cealaltă, pe care o văzuse într'o casă [illegible] din Paris.

George Vallières se 'ndreptă spre terasa casi-

noului și căută vre-un cunoscut, cu care să poată sta de vorbă câtva timp. Dar nu găsi pe nimeni.

Și atunci se așează într'un ungher, comandând o sticlă cu șampanie. Bău agale pahar după pahar și în cele din urmă se ridică și ieși.

Incotro s'o apuce?

Să se 'ntoarcă la Aranka nu prea avea gust. Și atunci începe să rătăcească fără țintă pe străzi, trezindu-se pe negândite la țărmul mării.

O liniște mormântală domnește în juru-i. Nu se aude decât freamătul frunzișului și murmurul mării.

Pășește încetișor înainte, dar deodată rămâne locului și-și apropie fața de grilajul unei grădini. Luna cade pe o pajiște din interiorul acesteia.

Și acolo apare toemai o făptură feminină, îmbrăcată într'o rochie ușoară de casă și cu părul despletit căzându-i pe umeri.

Georges Vallières rămâne ca împietrit. Ochii-i se holbează, apoi își duce mâinile la inima ce bătea să-i se spargă.

Fata întoarce capul și el îi recunoaște trăsăturile. E Alice, ființa care-i muncește gândurile de atâta timp.

El vrea să strige, dar țipătul îi rămâne în gâtlej. Il cuprinde un fel de groază, gândindu-se că a devenit amantul unei cocote parizienc, pierzând cu aceasta dreptul să se apropie de copila dulce pe care o zărește printre gratiile grilajului. Uită că și Alice e tovarășa unui criminal și că lumea o consideră tot atât de decăzută ca Aranka. Inima îi spune că fata aceasta stă cu mult mai presus ca cealaltă.

Tâmplele îi zvâcnesc cu putere. Ce să facă? Dacă tovarășa Demonului roșu se află aici, nici re[illegible] criminalilor nu poate fi departe.

Cereți mâine numărul 54 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

George Vallières își spune c'ar putea repara acuma înfrângerea pe care o suferise la Paris. E de-ajuns să alerge la prefectura poliției și să se întoarcă cu câțiva jandarmi, cari să impresoare vila.

Dar tânărul parizian șovăie... căci odată cu Masca-roșie poliția va fi silită să aresteze și pe tovarășa sa. Și asta nu trebuie să se 'ntâmple cu nici-un chip.

Nu; altfel va face. Va lucra pe socoteală proprie.

O schimbare uriașă se petrece într'însul. Regretă din suflet viața pe care o dusese în ultimele zile. Împotriva Arankăi resimte un sentiment de ură.

Gânditor și cu pași măsurați, o ia dealungul grilajului. Trebuie să pătrundă înăuntru, pentru a ajunge în apropierea ființei iubite.

Își dă seamă cu spaimă că nu posedă nici-o armă la dânsul. Revolverul și-l lăsase acasă. Cu toate acestea, nu dă înapoi.

Să sară peste gard e cu neputință, căci are țărușe ascuțite de fier. Ochiul său descoperă, însă, un zid care împrejmuiește un loc viran învecinat. Urcându-se într'un copac va izbuti să se cațere pe zid și din această a doua grădină năd ăjduiește să poată sări în cea dintâi.

Fără să stea mult pe gânduri, începe să-și pună planul în aplicare și după sforțări nebănuite pune piciorul în grădina pe al cărei pământ pășise și piciorul frumoasei necunoscute.

Și iată-l mergând în vârful picioarelor, rotindu-și privirile în toate părțile, apoi oprindu-se deodată. Aude pași apropiați, ceea ce-l face să se ascundă în dosul unui trunchiu gros de copac. Luna luminează în deajuns ca să poată vedea ce se petrece în jurul său.

Pașii sunt ai unui bărbat — asta-i lesne de ghicit. Și într'adevăr, după câteva clipe se arată o umbră neagră pe alee. E un individ înalt și puternic, care-și rotește capul în toate părțile și pare

să asculte cu încordare. Poate c'a auzit un zgomot suspect și vrea să se 'ncredințeze despre ce-i vorba. Dar pășește înainte și nu observă prezența lui Vallieres.

Tânărul francez mai aude câtva timp scrâșnetul nisipului sub pașii necunoscutului, apoi totul amuțește.

— Un paznic! își spune dânsul. Asta 'nseamnă să fiu cu ochii 'n patru.

Apoi pornește mai departe și după câteva minute ajunge în fața scărilor unei terase, care duce în vila aproape în întregime ascunsă printre copaci.

Se pare că cei dinăuntru mai veghează, căci o rază de lumină pătrunde pe ușa cu geamuri, care dă pe terasă. La dreapta și la stânga scărilor sunt vase mari cu plante exotice, cari proiectează umbre mari.

Cu o săritură, parizianul ajunge pe scară, și de aici pe terasă. Mai aruncă o ultimă privire în jur, apoi se apropie de ușă și privește înăuntru. Încăperea e goală. E un vestibul elegant, care dă în altă încăpere, despărțită printr'o portieră de mătase, care este întredeschisă. E și odaia aceasta luminată. Tocmai în clipa aceasta alunecă pe acolo silueta îmbrăcată în alb a Alicei.

Cu hotărâre nestrămutată, George Vallieres apasă pe clanță și ușa se deschide. Reținându-și respirația, pășește în mijlocul încăperii și privirea lui se oprește cu dor pe portiera din față.

Știe bine că în clipa următoare ar putea fi un cadavru, căci n'are nici o armă la el. Și Mască-Roșie dacă-l va surprinde, nu va sta o clipă în cumpănă pentru a-l ucide.

Cu toate acestea, nu simte nici un fel de frică. Încă o clipă și apoi se află în fața portierei, pe care o dă în lături... Pe un divan acoperit cu covoare orientale, se odihnește Alice...

Rochia vaporoasă îi ascunde trupul mlădios, capul și-l ține pe braț și părul ușor ondulat scânteiază ca aurul în reflexul lămpii care e așezată

pe un piedestal de marmoră. Ochii-i sunt întredeschiși, de parc'ar visa și pieptul îi tresaltă ușurel.

George Vallieres nu se mai poate stăpâni. Cu un strigăt înăbușit, se năpustește în budoarul frumoasei femei și-i se aruncă la picioare.

Un țipăt de spaimă scapă de pe buzele nenorocitei, care sare 'n sus și privește rătăcită spre tânărul, al cărui chip îl recunoaște imediat.

— Pentru Dumnezeu, ce cauți aici? exclamă ea. Cum ai ajuns în această încăpere? Nu știi că sunt supraveghiată și că viața d-tale atârnă numai de un fir de păr? Masca-roșie ți-a dăruit astăzi viața, dar azi nu voiu mai fi în stare să pun o vorbă bună pentru d-ta.

— Nici nu mă tem de moarte! rostește tânărul, privind-o cu ochii scânteietori de patimă. Știu că afară dă târcoale un om al casei, însărcinat, probabil, să ucidă pe loc orice persoană suspectă. Dar asta nu mă înspăimântă, precum nu mă tem de nimic, de când am văzut, din stradă chipul d-tale fermecător.

— Nenorocita de mine! se tânguieşte Alice. De ce am părăsit casa? Eu voiu purta vina morţii d-tale şi nu voiu putea uita niciodată asta. Poate că mai există o scăpare... fugi repede, căci stăpânul casei nu s'a întors încă. Te implor, pe tot ce ai mai sfânt în lumea asta, fugi cât mai e timp!

Tânărul se ridică de jos şi răspunde cu hotărâre:

— Ştiu prea bine cât de mare e primejdia care mă paşte, dar nu-mi pasă. N'am nici-o armă şi dacă Demonul acela m'ar surprinde, nici nu m'aş putea apăra. Dar vreau să-ţi împlinesc dorinţa şi să plec. Insă numai un lucru trebuie să afli: nu plec singur, ci te iau şi pe d-ta pe braţele mele şi te duc de aici. Un spirit rău a pus stăpânire pe d-ta şi te ţine încătuşată. După ce vei scăpa de sub influenţa Demonului roşu, vei renaşte la viaţă şi-l vei blestema, cum îl blestemă atâţia alţii.

Un zâmbet ciudat flutură pe chipul Alicei.

— Te înşeli, domnule, căci eu am urmat de bună voie pe Masca-roşie şi voiu rămâne la el până la sfârşit. Orice s'ar întâmpla, oricâte blesteme s'ar abate pe capul lui, eu cu dânsul rămân şi nici-o putere pământească nu m'ar putea despărţi.

— Asta-i nebunie curată! strigă George Vallieres, cu glasul răguşit. Probabil că nu mai eşti în stare să judeci situaţia cu mintea limpede. Diavolul acesta a pus stăpânire pe fiecare bătaie a inimei d-tale, pe toate gândurile d-tale. Un singur şi ultim mijloc mai rămâne pentru a te salva: să te smulgem cu forţa din mâna regelui criminalilor.

— Şi cine să facă asta? întreabă fata.

— Eu o voiu face! răspunde tânărul. Poate că niciodată nu se mai iveşte un prilej ca acesta. Inainte ca Masca-roşie să se înapoieze, noi vom fi în stradă şi eu te voiu duce într'un hotel, unde vei fi în deplină siguranţă. Chiar dacă Demonul roşu ar avea aici în Montecarlo întreaga bandă la

dispoziție, nu-i va folosi la nimic, căci cu poseď mijloacele să te apăr de persoana lui.

Alice făcu un gest de refuz:

— Îți mulțumesc din toată inima pentru ceeace vrei să faci pentru mine și pentru nobilele d-tale simțiminte. Dar dacă vrei într'adevăr să-mi fii prieten, atunci lasă-mă aici singură cu soarta pe care mi-am ales-o și caută să dispari. Ascultă-mi sfatul, te rog.

Tânărul Francez se aruncă din nou în genunchi, căutând să prindă mâinile fetei.

— Nu pot, îmi este cu neputință, murmură el. Mai e nevoie să-ți spun că inima mea îți aparține, din clipa când te-am zărit la Paris, în împrejurări atât de tragice pentru mine? Orice primejdie m'ar pândi, eu nu renunț la hotărârea mea, de a te salva! Și voiu aștepta atâta vreme până când inima d-tale va bate pentru mine, până se va șterge dintr'însa ultima urmă pe care a săpat-o acest diavol cu chip de om.

Fata ridică deodată capul și privește speriată spre ușă.

— Tăcere! exclamă ea. Aud un zgomot. Dacă s'a întors Hector, totul e pierdut.

E de-acum lângă portieră, de a cărei mătase ea și-a încleștat mâinile. Vallieres o urmărește cu privirea pătimașă.

Cineva bate în ușa de afară. Alice așteaptă o clipă, apoi își ia mâna de pe portieră. Păsește încetișor spre un divan și după ce se aținde pe el — ca și cum ar vrea să pară ostenită — strigă:

— Intră!

Este paznicul lui Rammont, care face în acelaș timp și slujba de servitor.

— Ce dorești? îl întreabă Alice.

— Vroiam să 'ntreb numai, dacă n'aveți vre-o dorință, coniță? întreabă el.

— Nu, mă duc la culcare acum și nu mai am nevoie de d-ta.

Individul dispare și ușa se 'nchide din nou

în urma lui. Fata se repede în grabă şi trage zăvorul. Apoi intră în budoar.

— Nu mai e nici o clipă de pierdut! exclamă ea. Peste câteva minute paznicul îşi va face rondul şi până atunci trebuie să fi părăsit parcul. Te implor pentru ultima oară, pleacă!

George Vallieres trece pragul. Vede în faţa sa terasa năpădită de lumina lunii şi ştie că nu trebuie să mai şovăie.

— Nu voiu pleca fără d-ta! rosteşte el, apucându-i mâna.

Ea caută să se desfacă, dar nu izbuteşte. George Vallieres a şi apucat-o în braţe şi se îndreptă spre uşă. Trage zăvorul, apoi o deschide. În faţa sa e parcul scăldat în lumina argintie.

Alice încearcă cu o nouă sforţare să scape din strânsoare. Ştie prea bine că nu trebuie să scoată decât un singur strigăt şi paznicul pus de Rammont îi va veni în ajutor. Omul acesta e o unealtă oarbă a Măştii-roşii şi ar ucide pe loc pe străinul care a pătruns la dânsa.

Gândul acesta grozav îi închide gura, însă. Afară pălăraşă se rupe din mâna lui şi coboară în grabă scările, pierzând cu prilejul acesta bătista.

Dar tânărul o urmează repede. Şi când s'o ajungă, Alice se împiedică de ceva, capul ei se izbeşte de trunchiul unui copac şi cade leşinată.

În clipa aceasta o uşă se deschide în vilă George Vallieres aude paşii unui om, o ridică repede pe fată de la pământ şi o târăşte într'un tufiş, unde o lasă jos. Îngenunchează lângă ea şi priveşte cu încordare printre frunze.

Pe poteca ce trece prin faţa lor se apropie cineva. E paznicul. De data asta Vallieres îi zăreşte chipul de brută. Pare un animal care-şi păndeşte prada şi în mâna dreaptă ţine o secure scurtă. El trece înainte, îşi încheie rondul de noapte şi intră înapoi în vilă.

George Vallieres îşi spune că trebuie să profite de prilejul acesta. Ştie că fata a căzut într'un

leşin uşor, dar înainte de a se trezi trebuie s'o puie în siguranţă.

O ridică de jos şi ţese din tufiş. Atunci îi dă în gând că n'are cum să deschidă poarta grea care dă în stradă. Cât despre sărit zidul, nici pomeneală.

Îi vine o idee salvatoare. Se întoarce repede şi o porneşte spre malul mării. După câteva clipe, descoperă într'adevăr o scară îngustă de piatră, care duce printre stânci, spre apă. Şi atunci zăreşte o barcă, legată de un ţăruş. Desface repede lanţul, o urcă pe fata leşinată, sare apoi şi el înăuntru şi pune mâna pe lopeţi, vâslind spre larg.

Acuma respiră uşurat. Se salvase pe sine şi o salvase pe Alice.

Barca se îndepărtează repede şi nimeni nu-i ţine calea.

Dar încotro s'o ducă pe fată? Prea uşor nu este. Va trebui să se folosească de multă diplomaţie ca să câştige de partea lui poliţia din Montecarlo, pentru a o ocroti pe sărmana necunoscută, fără a căuta să afle cine este.

Îşi aduce aminte că vila în care locuieşte cu Aranka e aşezată pe strand şi se poate pătrunde într'însa dinspre mare. Cel mai nimerit lucru e s'o ducă acolo, până-i va da în gând o altă idee salvatoare.

Vâsleşte înainte cu toată puterea şi peste câteva minute ajunge într'un golfuleţ şi trage barca la mal. In faţă se înalţă vila unde locuieşte.

Sare repede pe ţărm şi leagă barca, apoi o ridică pe Alice şi porneşte cu ea pe cărăruia ce duce sus, spre vilă. Acolo se află o uşă dosnică, ce rămâne întotdeauna deschisă; prin aceasta ajunge uşor în etajul de sus, fără ca Aranka, amanta sa care locuieşte la parter, să bănuiască ceva.

O aşează pe Alice pe un pat, apoi păşeşte în vârful picioarelor în coridor până la scară şi ciuleşte urechile. Dar totul rămâne liniştit.

Se întoarce la Alice, cercetează ferestrele şi a-

prinde o lampă. Apoi se lasă pe un fotoliu şi-şi îngroapă fruntea în mâini. Mai are mult de lucru în noaptea asta şi nu-şi poate îngădui o clipă de odihnă. Dar nu resimte nici-un pic de slăbiciune, acuma când e vorba s'o salveze pe biata Alice.

Aranka trebuie îndepărtată şi chiar în noaptea asta. Scoate din portofel o foaie de hârtie şi aşterne câteva rânduri pe ea. Când Alice se va trezi va citi scrisoarea, care are cuprinsul următor:

„Te-am smuls din mâinile omului cu masca roşie, aducându-te într'un loc sigur. Te implor să rămâi liniştită şi să aştepţi întoarcerea mea. Nu va trece mult şi zilele grele ale vieţii d-tale vor fi trecut. Să nu chemi ajutor, căci n'ai nici-un motiv: atât viaţa cât şi onoarea d-tale nu sunt ameninţate. Ţi-o garantează cu jurământ

George Vallieres».

Aşează scrisoarea în aşa fel încât Alice să dea imediat de ea, când se va trezi din leşin. Şi înainte de a pleca se apleacă înc'odată peste chipul fin şi palid al fetei. Un tremur îi trece prin trup şi o cerinţă imperioasă pune stăpânire pe el: s'o strângă la pieptul său şi s'o sărute cu patimă. Dar se trage repede îndărăt şi clatină capul:

— Nu! îşi spune el cu hotărîre. Voiu căuta s'o câştige pe cale cinstită şi sărutarea pe care i-as fura-o nu m'ar putea face fericit niciodată.

Părăseşte apoi camera şi o încuie pe dinafară. Coboară scara şi deschide uşa dela intrare. O trânteşte cu putere, ca să dea de înţeles că se întoarce acuma acasă, şi intră în odăile sale, cari sunt luminate. Servitorul se dusese la culcare. George deschide un dulap şi scoate dintr'însul un număr de bancnote, punându-le în portofel.

Străbate apoi ale două odăi şi bate la o uşă. Aceasta se deschide şi Aranka apare în prag, îmbrăcată într'o rochie de mătase roz. Ochii ei negri îl învăluie cu o privire pătrunzătoare şi, petrecându-şi braţul pe după gâtul lui, se naşte într'însa o bănuială.

— Unde ai fost, George? șoptește ea, atrăgându-l spre un divan. Nu puteam adormi, căci gândul mi-era necontenit la tine. Ai o înfățișare atât de ciudată! Haina ți-e murdărită, de parcă ai fi căzut undeva sau te-ai cățărat pe vreun zid.

La asta nu se gândise George Vallieres. La lumina din cameră observă că Aranka are dreptate. Cu o mișcare hotărîtă îi desprinde brațul din jurul gâtului său și spune cu un zâmbet rece:

— Ești greșită, Aranka. E doar un simplu accident: când am coborît din trăsură am alunecat pe stradă. Atâta, și nimic mai mult. Acum, însă, am ceva foarte important de vorbit cu tine.

— Dar ce-i cu tine, George? întreabă femeia, surprinsă. Imi ascunzi ceva, văd lămurit. Te-ai întâlnit cu cineva la casino, cu care te-ai certat?

— Nu pentru mine, ci pentru tine, Aranka, răspunse tânărul folosindu-se de o minciună.

Dânsa pălește. Avea toate motivele să se înspăimânte. Nu numai că fugise din Berlin, unde fusese arestată, dar și poliția parisiană căuta să pună mâna pe ea.

— Spune repede de ce-i vorba! cere ea lui George.

Tânărul îi puse mâna pe braț.

— Trebuie să părăsești pentru moment vila asta, spune el. Să nu discutăm mult despre asta, căci minutele sunt prețioase. Ai fost văzută azi în tovărășia mea și un prieten îmi spunea că un polițist parisian îmi va face o vizită. E vorba să fii arestată, căci personajul în chestie te cunoaște din alte vremuri. Nu-ți rămâne altceva decât să-ți petreci restul nopții în vre-un hotel și să pleci la Paris cu primul tren de dimineață.

In vreme ce el vorbea, Aranka îl observa cu atențiune și bănuitoare, trăsăturile.

— Și dacă aș refuza să fug? întreabă ea, cu încăpățânare. Să zicem c'aș fi curioasă să mă prezint în persoană acestui polițist parisian și s'aud dela el ce vrea?

George se ridică de pe divan.

— In cazul acesta va trebui să-ți impun să dai urmare cererii mele! răspunde el, rece. Trebuie să iau în considerație situația mea, căci unchiul meu e șeful poliției din Paris. Nu prea mi s'ar potrivi să fiu găsit în societatea unei criminale urmărite.

Ca un animal rănit ‚Aranka' sare în sus. Din ochii ei scapără fulgere și pumnii îi se încleștează.

— Îndrăznești să-mi spui asta mie, George? Mă arunci acum, cu una cu două, în stradă, în toiul nopții?

Tânărul înalță din umeri.

— De ce întrebuințezi expresii atât de tari? Eu te voiu însoți și vom lua împreună o trăsură care ne va duce la un hotel. De îndată ce te voiu ști în siguranță acolo, mă întorc la vilă. Visul scurt pe care l-am trăit împreună, trebuia să ia sfârșit odată și odată.

Aranka își încrucișă mâinile pe piept și privi furioasă la dânsul.

— Mă minți și mă înșeli! îi aruncă ea în față. Te voiu înfrunta și voiu rămâne aici!

Vallieres scoate portofelul din buzunar și numără câteva bancnote pe masă.

— Uite, ca să nu duci lipsă de nimic. Nu căuta să mă întărâți, căci altminteri m'aș vedea silit să recurg la mijloace cari mi-ar fi foarte neplăcute.

Dintr'o săritură femeia se proțăpește în fața lui și-l apucă de piept:

— Mă amenințI, George? Ei bine, aruncă-mă afară. De ce nu mi-ai spus-o dela început că ți-ai găsit altă iubită, din fața căreia trebuie să dispar?

El o împinge încolo și zice:

— Ți-ai pierdut mințile, Aranka. Acuma îmbracă-te, te voiu aștepta zece minute, dar mai mult nu. Restul toaletelor le poți lăsa aici și voiu purta eu de grijă ca dis-de-dimineață servitorul să ți le ducă la gară.

O clipă se pare că Aranka e gata să izbucnească în blesteme sălbatece, dar apoi îi flutură pe buze un zâmbet ciudat și părăsește odaia. Mai dirând decât s'ar fi așteptat dânsul, ea se înapoiază, îmbrăcată.

— Sunt gata, George.

Dar înainte de a părăsi încăperea strânge în grabă bancnotele, căci știe ce valoare are banul în lumea aceasta.

Fără să-și mai spuie un cuvânt, ies amândoi în stradă. Găsesc imediat o trăsură, în care se urcă, îndreptându-se spre unul din cele mai elegante hoteluri din Montecarlo.

Aci domnește încă animație și nimeni nu ia în seamă perechea elegantă care trece prin hol. Vallieres schimbă câteva cuvinte cu directorul și acesta face un semn. Un funcționar se apropie și conduce pe cei doi spre camera respectivă.

După vreo zece minute parisianul coboară înapoi scările și rămâne câtva timp de vorbă cu directorul căruia-i dă dispozițiunile necesare.

Nici-unul din cei doi bărbați nu observă cum Aranka alunecă pe scări ca o pisică și dispare pe o ușă laterală.

Vallieres se desparte de hotelier cu gândul să se înapoieze la vilă, când se încrucişează cu un bărbat, pe terasă. Acesta întoarce capul şi priveşte lung pe parisian, timp de câteva clipe. Surprins, se îndreaptă apoi spre dânsul şi-i se adresează în şoaptă:

— Sunt încântat că vă întâlnesc aici, domnule Vallieres. Nici nu bănuim că suntem în Montecarlo.

Tânărul măscară cam indispus personajul care-i stă în faţă. E un bărbat slăbuţ, cu părul cărunt şi îngrijit pieptănat. Din dosul ochelarilor cu ramă de aur privesc doi ochi cenuşii, de o mare putere hipnotică.

— Cine eşti d-ta, domnule? N'am plăcere să te cunosc, spune el, vrând să porneasă înainte.

— Să ne aşezăm în ungherul acesta, domnule Vallieres ,răspunde celălalt. Cred că avem să ne povestim lucruri importante. Nu-ţi mai reaminteşti de Ochiu-de-Pisică ?

George se simte străbătut ca de un curent electric. Apucă braţul detectivului şi-l trage spre ungherul unde e o masă liberă. Nici-unul din ei nu observase că în spatele lor, ascunsă după peretele de verdeaţă, se află Aranka. Dela locul ei fata poate auzi tot ce vorbesc dânşii.

Cei doi bărbaţi comandă o sticlă cu vin, apoi Ochiu-de-Pisică lămureşte pe Vallieres cum a ajuns la Montecarlo. Ca încheiere spune că a venit aici fiind încredinţat că va da de urma omului cu mască roşie.

— Regele criminalilor se află în oraşul acesta! şopteşte el tânărului, aplecându-se peste masă. Sunt de-abia de 48 de ore aici şi am descoperit primele urme. De-aceea m'am deghizat cum mă vezi.

George ascultase tot timpul fără să întrerupă. Acuma, însă, nu se mai poate stăpâni. In cuvinte repezi istoriseşte întâmplarea din noaptea aceasta. Unui singur om în lume îi poate face destăinuirea şi acesta e Ochiu-de-Pisică.

Pe chipul detectivului apare o expresie de în-

cordare. George Vallieres nu poate şti de ce e atât de turburat bărbatul de lângă dânsul. Când sfârşi ce avea de spus, celălalt îi apucă braţul şi-l strânge cu putere.

— Ştii d-ta, domnule Vallieres, ce mi-ai dat cu vestea asta? Mai mult decât propria mea viaţă.

Tânărul îl priveşte înmărmurit şi atunci detectivul urmează, cu glas care trădează iritaţia:

— Fata aceea, tovarăşa Demonului roşu, pe care-l voiu preda călăului, nu este alta decât propriul meu copil, nenorocita mea Alice. Vrei să ştii de ce diavolul acesta se ţine de dânsa şi o târăşte prin tot-dinadins unde se duce? Pentru că are într'însa o armă grozavă împotriva mea, căci de-câte-ori l-am avut în mână, el mi-a scăpat, cu ajutorul propriului meu copil. Acuma, însă, îi s'a tăiat puterea, ca şi lui Samson, căruia Dalila i-a tăiat părul. Spui că Alice se află în vila d-tale? Atunci să nu mai pierdem nici-o clipă şi să pornim într'acolo. De-abia când o voiu ţine în braţe şi o voiu şti la adăpost de demonul acesta, voiu putea răsufla în voie.

Detectivul fu cuprins de emoţiune şi-şi duse mâna la frunte. Omul acesta de fier era gata să izbucnească în lacrimi. Dar se reculese repede şi-şi aţinti din nou privirile asupra lui George:

— Parcă-mi spuneai, domnule Vallieres, că ai mai zărit-o şi la Paris pe nefericita mea copilă, când te-ai îndrăgostit de ea?

— Aşa este, domnule Hartenberg, răspunde George. O iubesc pe fiica d-tale şi o singură ţintă îmi mai rămâne în viaţă: să trezesc şi în ea dragoste pentru mine. Ea se mai află încă sub farmecele acestui demon, dar noi amândoi o vom salva curând de tot de primejdioasa lui înrâurire.

— Bietul tânăr! exclamă Ochiu-de-Pisică, mişcat. Cred că dragostea asta îţi va căsuna multă durere, căci Alice nu mai e în stare să devie soţia unui om de treabă.

— Despre asta vom sta de vorbă altădată, dom-

nule Hartenberg, spune Vallieres; acum vino cu mine la copila d-tale.

Plătesc consumația, apoi se ridică dela masă.

Aranka auzise totul și cu câteva clipe înainte de sfârșitul convorbirii, se furișase spre cealaltă parte a terasei. Afară, cheamă în grabă o trăsură.

— Ia-o repede spre vila Francesco. Ai un bacșiș bun! se adresează ea birjarului.

Sare în trăsură și un râs sinistru domină uruitul roților.

Ochiu-de-Pisică și tânărul său prieten sosesc și dânșii în același loc după câteva clipe, dar nu mai găsesc nici-o trăsură.

— Să nu pierdem vremea, spune Vallieres. Vila nu e prea departe și dacă o luăm la picior, ajungem repede.

Pornesc unul lângă altul. Ochiu-de-pisică zice deodată:

— Ești sigur că, între timp, nu și-a vârît codița [illegible] acolo?

— Fii liniștit! răspunde francezul. Am încuiat [illegible] ușile și singura persoană care mi-ar fi [illegible] periculoasă, se află în hotelul pe care [illegible] mai adineaurea.

— Atunci e bine! răspunde detectivul.

Coboară într'o stradă lăturalnică și, ajungând în fața vilei, Vallieres vâră cheia în broască. Încearcă s'o răsucească, dar... rămâne înmărmurit.

— Ce-i asta...? îngână el.

Ochiu-de-Pisică, prins de o bănuială, smucește gratiile și poarta se dă în lături.

— Broasca a fost stricată! mormăie el, înciudat. Dumnezeule sfânt, tocmai în clipa când eram sigur că-mi regăsesc copila, să se fi întâmplat ceva?

Cereți mâine numărul 55 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucuresti I. Calea Victoriei 5.

Palid ca un cadavru, Vallieres urmează pe bătrân. De-odată, Ochiu-de-Pisică apucă pe tânăr de braţ şi gâfâie:

— Tăcere! N'ai auzit nimic?

— Ce s'aud, domnule Hartenberg? şopteşte parisianul.

— Parcă era un strigăt de ajutor, înăbuşit. Ascultă.... încodată!

In clipa aceasta un strigăt ascuţit se aude în noapte:

— Ajutor!... Ajutor!...

Se produce iar linişte, apoi urmează o lovitură înăbuşită, în apă.

— Inainte! strigă ca ieşit din minţi, Ochiu-de-Pisică, trăgând pe celălalt după dânsul. E copila mea... mi-au ucis-o!

Şi în vreme ce ei îşi fac loc printre tufişuri, călcând totul în picioare, un râs sinistru, triumfător, spargo liniştea nopţei.

CAP. 76

Aruncată în mare

Trăsura în care se aflase Aranka opreşte în apropierea vilei Francesco. Fata sare repede afară, trânteşte portiera şi aruncă birjarului o monetă de aur. Acesta dă bice cailor şi porneşte din loc.

Aranka aleargă spre grilaj şi-şi roteşte privirea în toate părţile, ca să se încredinţeze dacă nu e urmărită de nimeni. Ştie că-i rămân numai câteva minute pentru a lucra. Mormăie cuvinte pline de furie.

— De unde să bănuiesc eu asta? Mi-o aduce pe fata asta în casă, în vreme ce eu îl aştept jos! Necontenit mi se aşează fata asta în drum, şi nu voiu avea linişte decât după ce o voiu fi nimicit.

Ei îi datoresc şi lovitura de pumnal pe care mi-a dat-o la Berlin Hector Bammont. Dar lasă că va afla

ea azi cine sunt eu, și cum știe să se răzbune o femeie insultată.

Apasă mânerul porții ,dar acesta rămâne închisă. Se așteptase, de-altfel. Scoate de sub mantilă un ciocan mic, pe care și-l procurase în grabă de la un servitor al hotelului. Câteva lovituri și broasca se desface.

Cu pași repezi se îndreaptă apoi spre vila, din care o gonise George cu puțin înainte. Se apropie de ușa dosnică și pe întuneric urcă scara. Ajunsă sus, ciulește urechile în toate părțile, dar nu se aude nimic.

În timpul acesta, nenorocita Alice își venise în fire. Deschise ochii și privi în jurul ei. Totul îi se părea străin și deodată o cuprinde teama. Cu un țipăt sare în sus. Se repede la fereastră și privește în grădină. Totul îi apare străin și aici.

Apoi se îndreaptă spre ușă și încearcă s'o deschidă, dar nu izbutește. De-abia acuma zărește biletul lăsat de Vallieres. Cu ochii holbați citește cele câteva rânduri. Și acuma își dă seamă, ce se întâmplase cu ea.

Caută, cu mâinile ei slabe să spargă broasca, dar e în zadar. Apoi începe să bată cu putere în ușă, nădăjduind că vre-un servitor o va auzi. Zadarnic însă.

Tremurând de enervare, nefericita se aruncă în pat și-și acoperă fața cu mâinile.

Deodată, un zgomot îi ajunge la ureche. Se ghemuiește înspăimântată, își apasă pieptul în care inima bate cu putere și privește țintă spre ușă. Cheia — pe care George o lăsase în broască — e răsucită și ușa se dă în lături.

In lumina lămpii Alice zărește chipul Arankăi.

Un strigăt de groază îi scapă de pe buze. Recunoscuse imediat figura acea, care se aplecase cândva asupra ei și ridicase pumnalul. Și atunci, ca și acum, ochii ei scânteiau sălbatic și plini de ură.

— Ce vrei iar dela mine! strigă Alice, întinzând brațele, spre apărare.

Aranka aruncă o privire repede prin odaie, apoi se apropie de fata care tremură din tot trupul.

— De ce a trebuit să te mai întâlnesc în drumul meu, mizerabilo! scrâşneşte ea, ridicând mâna în care mai ţine ciocanul.

Mă recunoşti va-să-zică? Atunci am avut toate motivele să-ţi curm firul vieţii, căci mi-ai răpit bărbatul pe care-l iubeam şi pentru care am făptuit chiar şi o crimă. El a fost al meu, până 'n ceasul când i-ai apărut tu în cale. Dacă lovitura de pumnal n'ar fi dat greş atunci, aş fi azi lângă el şi lumea ar fi a noastră. Aşa, însă, am fost nevoită să fug şi am devenit o jucărie în mâna urmăritorilor.

Ştii tu că şi George Vallieres a fost iubitul meu? Să-ţi povestesc cum m'a adus el la Montecarlo şi cum m'a azvârlit în stradă în noaptea asta, pentru că s'a îndrăgostit şi el de tine? N'am nici-un motiv să te cruţ. Dar înainte de asta, află că George Vallieres şi tatăl tău, Ochiu-de-Pisică, se află în drum spre vila asta, pentru a te salva pe tine, vor veni, însă, prea târziu şi nu vor mai găsi decât cadavrul tău.

Alice fu cuprinsă de o groază nemărginită, la auzul vorbelor Arankăi. Îi dădea bine seamă că orice implorare ar fi de prisos. Dar ceea ce o îngrozea mai mult era faptul că tatăl ei se afla în drum spre vilă, unde în locul fiicei mult căutate avea să dea peste o făptură neînsufleţită.

Aranka îşi întoarce repede capul, căci îi se pare a fi auzit un zgomot.

— Probabil că bat de-acum jos la uşă, ca să li se deschidă. Dar de intrat nu vor intra! scrâşneşte mizerabila.

Alice îşi încleştează mâinile de braţul Arankăi, care se pregăteşte s'o lovească cu ciocanul. Între cele două femei începe o luptă disperată. Alice izbuteşte în cele din urmă să smulgă ciocanul din mâna duşmanei sale şi să-l arunce într'un ungher. Uşa e deschisă şi poate că va reuşi să fugă pe acolo.

Aranka scrâşneşte de furie şi cuprinde cu bra-

ţele trupul delicat al Alicei. Cele două rivale au ajuns în mijlocul odăii. Alice se simte sfârşită de puteri şi cade în genunchi. Masa se răstoarnă, împreună cu lampa. Globul se sparge, petrolul ia foc şi într'o clipă se ridică o vălvătaie roşie.

Aranka îşi dă seamă de primejdie şi în vreme ce e ocupată să stingă flăcările cari îi cuprinseseră rochia, Alice o zbugheşte pe uşa deschisă. Dar mizerabila o zăreşte şi răcneşte ca turbată :

— Stai că nu-mi scapi tu, ticăloaso.

Şi se ia după dânsa.

Alice se rostogoleşte pe scări în jos, şi un singur gând o conduce: să plece din locul acesta, indiferent unde. Nu vrea să cadă în mâinile lui Vallieres, nici în ale tatălui ei.

Parcul îi va oferi, probabil, o ascunzătoare, cu tufişurile lui nenumărate. Aude dinspre scară strigătele de furie ale Arakăi şi căută să ajungă cât mai departe, tot mai departe, indiferent încotro, şi astfel apucă la întâmplare pe o potecă îngustă, care străbate grădina.

De-odată, zăreşte în faţa ei nişte stânci, şi la picioarele acestora e marea, care scânteiază în lumina lunii.

Un gând disperat pune stăpânire pe dânsa. Decât să cadă în mâinile acelei femei demonice, mai bine se aruncă în apă.

Atunci însă, un strigăt îi scapă de pe buze. O mână îi apucase de umăr şi glasul Arankăi îi răsună în ureche :

— Nu-mi scapi tu aşa uşor, ticăloaso! Nici Dumnezeu din ceruri nu te mai poate scăpa.

Alice se smulge din nou din mâna duşmanei de moarte şi o ia în fugă spre scara de piatră. Rămâne în capătul acesteia şi întinde braţele. Dacă vreun corăbier trece pe acolo va trebui s'o vadă şi-i va veni în ajutor. Într'adevăr, zăreşte o barcă, nu departe de stânca mare ce înaintează în apă.

Biata fată aruncă o privire îndărăt şi o vede pe Aranka venind în goană spre ea, cu braţele întinse.

O săritură în apă și va scăpa de această femeie. Dar Alice se 'ngrozește la gândul acesta. E prea tânără spre a se duce de bună-voie spre moarte. Deschide gura și un țipăt puternic răzbate până departe.

Se va apropia oare barca?

Alice mai strigă odată, apoi e ajunsă de Aranka și cu o îmbrâncitură, aceasta o aruncă de pe treptele de piatră, în apa mării. *(Vezi coperta).*

Mizerabila rămâne locului pe una din trepte, izbucnind într'un hohot triumfător. Și-a învins rivala și acum va găsi mijloace să se apropie din nou de Hector Rammont.

Se 'ntoarce și pornește spre parc. În apropierea unor tufișuri se oprește și ascultă cu încordare. Și într'adevăr, aude strigăte și trosnete de crengi uscate. Cei doi bărbați — Vallieres și Hartenberg — trebuie să fi auzit țipătul de ajutor al Alicei și pornesc în goană spre țărm.

Aranka se pitulează într'un tufiș și așteaptă acolo până ce detectivul și parisianul au trecut de dânsa. Și atunci aude răsuflarea grea a lui Ochi-de-Pisică.

— Domnule Vallieres, găsăie nefericitul părinte, Alice a fost aruncată în apă de femeia aceea. Altfel nu se poate explica strigătul de ajutor pe care l-am auzit.

— Cu neputință! răspunse tânărul. Am dus-o pe Aranka la hotel, înainte de a mă fi întâlnit cu d-ta.

— Atunci să știi că ne-a urmărit și a ascultat o parte din convorbirea noastră, spune detectivul. În vreme ce noi veneam pe jos încoace, ea a luat probabil o trăsură și a ajuns înainte.

Amândoi stau pe marginea stâncii și privesc spre apa luminată de lună. Aranka, însă, iese din tufiș și se 'ndreaptă repede spre vilă. Dedesubtul ferestrei prin care pătrunde lumina focului, care într'o timp se întețise, ea se ascunde din nou. Trebuie să știe unde locuiește Hector Rammont și nădăjduiește

să afle asta din gura celor doi bărbați. De rivala ei, Alice, nu trebuie să se mai îngrijească. S'a înecat, fără nici-o îndoială.

Ochiu-de-Pisică își plimbă privirea deasupra apei. Țărmul e format din stânci și blocuri de piatră, cari aruncă umbre negre în lumina lunei.

— De aici s'a prăbușit nenorocita și trebuie să cercetăm locul cu ajutorul unei bărci! spune detectivul, cu vocea îndurerată.

Dar George Vallieres îl apucă de mână:

— Ia privește spre partea de colo, d-le Hartenberg! exclamă el. Ce se 'ntâmplă oare?

Detectivul urmărește cu privirea direcția indicată de Vallieres. Spre nespusa lor uimire, văd o barcă în care se află câțiva bărbați, apropiindu-se repede de un punct dintre stânci.

Ochiu-de-Pisică scoate un strigăt, căci își dă seamă ce caută colo [illegible] marinarii accia.

— Au scos-o din apă pe nefericita mea copilă și au luat-o în barcă, spune el. Repede jos pe mal și să ne luăm după dânșii.

Georges Vallieres își pune mâna pe brațul detectivului:

— Mă duc să văd dacă se găsește vre-o barcă pe țărm. Aia nu ne vor scăpa, căci vom striga după dânșii. În caz de nevoie, ne putem folosi de revolvere. Ar fi însă important dacă ai putea pune mâna pe Aranka; ea trebuie să fie încă în parc sau în vilă.

Detectivul strânge mâna tânărului francez.

— Peste zece minute sunt înapoi, spune el. Așteaptă-mă în barcă.

Se furișează apoi printre tufișuri și se apropie de casă. O lumină roșie cade pe locul liber dintre copaci.

— Ce-i asta? se întreabă detectivul, surprins.

Dar o singură privire îi este de-ajuns, pentru a-și da seamă despre ce-i vorba. Dă câțiva pași, ajunge la o ușă deschisă și dă buzna pe scară în sus. Un miros înăbușitor de fum îl izbește în față și-i arată direcția încotro trebuie să apuce.

Peste o clipă ajunge la faţa locului. Primejdia nu e încă prea mare, căci flăcările cuprinseseră numai covoarele şi câteva perdele. Jos, în casă, se produce tămbălău. Un servitor urcă în goană scara şi cu ochi holbaţi se uită la străin.

— Adu repede apă, şi stinge focul. Nu e nevoie să dai alarma, căci primejdia nu e prea mare. Mâine îţi voiu spune cine sunt. Răspunde-mi repede la o întrebare: Cine a fost aici în noaptea asta?

Din cauza spaimei şi a surprizei, servitorul nu ştie ce să răspundă.

— Odăile astea de sus erau nelocuite! îngână el. La parter se afla stăpânul meu, d. George Vallieres, cu o tânără doamnă.

— Aranka, nu-i aşa? întrebă detectivul.

— Nu ştiu...

— Ai văzut de curând pe Aranka asta sau ştii unde e? întrerupe detectivul.

— Doamna doarme probabil și domnul nu e acasă.

Hartenberg își dă seamă că nu va putea scoate nimic dela omul acesta. Din câțiva pași ajunge iarăși în parc. De-odată se aud foșnete în tufișuri și-i se pare că zărește o siluetă femenină, care caută să fugă.

— Rămâi pe loc! strigă el cu glas tunător.

Dar deoarece femeia nu se supune, Ochiu-de-pisică trage câteva gloanțe la rând. Apoi aleargă spre locul cu pricina, dă la o parte ramurile, dar locul e gol.

— Va-să-zică tot m'am înșelat și demonul ăsta de femeie a știut să se puie la adăpost, murmură el și vâră revolverul în buzunar.

Acuma trebuie s'o salveze pe Alice.

Fără să-i pese de ce se 'ntâmplă în spatele său, dă fuga spre țărm, unde se 'ntâlnește cu George, care desprinde barca de care se mai folosise odată în noaptea aceea.

— Unde-s oamenii? întreabă el repede.

— Se 'ndepărtează tocmai pe după stâncă, răspunde tânărul.

— Atunci să ne luăm după ei, cași cum ar fi în joc propria noastră viață.

Barca se 'ndepărtează de țărmul stâncos și lopețile încep să lovească apa. Dar cei doi își dau seamă îndată că vor izbuti cu greu s'ajungă barca cea mare.

— Ăștia nu-s pescari! se adresează Ochiu-de-Pisică însoțitorului său. Ași dori să știu încotro se 'ndreaptă, căci un lucru e sigur: Alice se află cu dânșii.

Cu puteri sporite ei continuă să vâslească și, într'adevăr, se pare că distanța dintre cele două bărci se micșorează.

— Voiu risca să strig la dânșii! spune Hartenberg.

Și în aceiași clipă își pune gândul în aplicare:

— Ori-cine ați fi, voi din barcă, opriți, și spu-

neți-ne ce-i cu fata pe care ați scos-o din apă?

Dar ceilalți par să nu fie dispuși a asculta de porunca aceasta. Barca lor alunecă înainte pe apa liniștită.

— Aici e ceva necurat la mijloc, murmură detectivul. Dar ia să'ncercăm pe altă cale, poate avem mai mult noroc.

Vallieres lasă lopețile și scoate și el revolverul încărcat. Amândoi îndreaptă armele spre barcă și împușcăturile pornesc în același timp. Efectul nu-l pot constata, dar se pare că cei dinăuntru răspund doar printr'un hohot de râs.

— Și totuși, trebuie să rămânem pe urmele lor! zice Ochiu-de-Pisică, cu amărăciune în glas.

Încep din nou să vâslească, căutând să nu piardă din ochi barca dușmană. Aceasta pare să se fi împotmolit între stânci și detectivul, care observă cel dintâi amănuntul acesta, spune:

— Acuma nu ne mai scapă indivizii și tare sunt curios să știu cu cine am de-aface.

Tânărul Francez nu răspunde. Chipul îi este palid și ochii larg deschiși. Colo în barca misterioasă se află Alice, și el nici nu știe măcar dacă ea e moartă sau trăiește. Ținta vieții sale este acum s'o poată dobândi pe fata aceasta și el știe că nu va avea liniște până nu se va uni cu ea.

Barca lor alunecă vertiginos pe apă, apropiându-se de cea împotmolită. Recunosc de-acum câteva siluete întunecate, cari-și fac de lucru pe lângă barcă.

De-odată se aude o împușcătură dinspre partea aceea și un glonte șuieră deasupra capului lui Ochiu-de-Pisică.

— La dracu! Ticăloșii trag cu puștile! scrâșnește detectivul. Ăștia nu-s nici pescari, nici escursioniști, ci probabil bandiți în toată regula, cari au motive să nu dea ochi cu oameni de treabă. Cu atât mai mult să căutăm să nu ne scape!

De-abia se pierdu ecoul împușcăturii și barca, despotmolită, se pune din nou în mișcare. Harten-

berg mormăie o injurătură. Se crezuse atât de aproape de țintă și totuși indivizii i-au scăpat!

Țărmul devine ceva mai sălbatic și deodată apare așa-numitul «castel maur».

— Ar fi interesant dacă indivizii ar opri acolo! spune detectivul. Dar, în definitiv, unde ar putea debarca acolo? Nu văd decât colțuri ascuțite de stâncă, blocuri sfârtecate de piatră și găuri negre, în cari se adună apa.

Cu ochii larg deschiși urmărește el manevra bărcii dușmane, care se conturează în lumina lunei. Ca un șarpe negru se încolăcește printre stânci, apărând și dispărând.

Brusc, Hartenberg se ridică, uimit de ceea ce zărește.

— Domnule Vallieres! strigă el cu glasul răgușit. Ia te uită colo [illegible] noastră! Nu ți se pare și d-tale că indivizii se [illegible] spre gaura aia strâmtă, peste care trece [illegible]

Francezul își îndreaptă privirea în direcția arătată și face aceeași [illegible].

— Drace! exclamă Hartenberg. Barca a dispărut în groapa misterioasă. Sau a fost târâtă de vultoare și cei dintr'însa s'au înecat, sau ne aflăm în fața unui mister.

Vallieres nu răspunde. Apucă din nou vâslele și tovarășul său face la fel. Cu mari sforțări izbutesc să se furișeze printre stânci și ajung în fața groapei misterioase în care dispăruse barca.

— Ce părere ai despre chestia asta? întreabă detectivul pe Francez.

— Nu pot spune nimic, răspunde tânărul. Dacă pasagerii s'au înecat, cadavrele lor vor trebui să apară la suprafață.

— Se poate, zice Ochiu-de-Pisică. Să mai așteptăm, deci.

Își aduc barca într'un loc mai apărat și privesc neclintit spre deschizătura întunecată, peste care marea își frământă valurile. După câteva minute,

Hartenberg are impresia că aude un sunet ca de trompetă.

— Asta vine din interior, spune el. Înăuntru nu vom putea pătrunde, căci barca noastră e prea lată pentru scopul acesta, dar bănuiesc că acolo se află o ascunzătoare tainică, în care s'au pus la adăpost indivizii. Trebuie să 'ncercăm să-i ademenim afară.

Amândoi vâslesc cu putere cât mai aproape de intrarea peșterii. In vreme ce Francezul își îndreaptă barca spre deschizătură, Ochiu-de-Pisică descarcă ultimul glonte în gaura neagră. Dar rezultatul este complect negativ. Nu se aude și nu se vede nimic. Inciudați, ei iau drumul înapoi.

— In noaptea asta nu mai putem întreprinde nimic, spune Ochiu-de-Pisică, cu glas schimbat, când debarcă la vila Francesco. — Dacă nefericita mea copilă a rămas în viață, sunt încredințat că o vom găsi. Nu pierde curajul, domnule Vallieres! Știm acuma că Masca-roșie își face veacul pe pământul acesta și cu ajutorul lui vom găsi și pe Alice.

Francezul nu răspunde nimic. Intunecat la față și strângând din dinți, pășește alături de Ochiu-de-Pisică pe treptele de piatră cari duc sus în parc.

In câteva cuvinte, detectivul îi comunică ce se întâmplase în vilă. Cei doi bărbați intră în casă și un servitor vestește pe Vallieres că a izbutit să înăbușe incendiul.

— Și altceva nu s'a mai întâmplat? întreabă George, așezându-se într'un fotoliu, alături de detectiv.

— Nimic, stăpâne. Mă surprinde numai că în timpul gălăgiei doamna nu s'a trezit.

— Doamna a părăsit casa în noaptea asta și nu se va mai întoarce niciodată, spune parisianul, aspru.

Și servitorul, surprins, se retrage.

— Deschide puțintel fereastra, domnule Hartenberg, roagă George. Am impresia că mă înăbuș.

Ochiu-de-Pisică se ridică liniștit și deschide larg

fereastra. Grădina e îmbăiată de lumina lunii și prezintă o imagine ca de basm.

— Ce gândești să faci acum? întreabă tânărul, cu glas obosit.

Ochiu-de-pisică răspunde cu hotărire:

— Știu cel puțin că Masca-roșie locuiește în vila Dorado, sub numele unui Duce. In noaptea asta n'a fost acasă și asta ți-a dat posibilitatea s'o răpești pe Alice, — dar mâine se va întoarce, desigur. Nădăjduiesc să-l pot întâmpina cum se cuvine.

— Vrei să impresori parcul? întrebă Vallieres.

— Nu știu nici eu în ce fel îi voiu întinde cursa, răspunde detectivul.

Se apleacă apoi pe fereastră și privește cu încordare. Îi se păruse că auzise un foșnet într'un tufiș apropiat. Îi dă în gând că Aranka se mai ascunde încă pe aici, — dar imediat clatină capul cu energie.

— Nu-i nimic! spune el, întorcându-se spre George. Bănuiesc că n'o vom mai întâlni pe Aranka asta în Monte-Carlo și probabil c'o va șterge cu primul tren, spre Paris. S'o lăsăm în plata Domnului, căci arestarea ei nu ne-ar putea folosi nimic pentru moment. Intr'o zi ne va cădea și dânsa în labă și atunci ne vom socoti noi.

CAP. 77

Prințul Bentivoglio

Trăsura prințului Bentivoglio aleargă dealungul strandului și se apropie de Cap d'Aggio.

Stâncile devin din ce în ce mai colțuroase și romantice. Câte o vilă izolată apare pe ici, pe colo, înconjurată de grilaj înalt. In cele din urmă priveliștea se schimbă, drumul face câteva cotituri și deodată pornește o stradă laterală, care pare să ducă direct în labirintul stâncilor.

La o cotitură, apare deodată în lumina lunii, un castel cocoțat pe o stâncă abruptă. Turnurile lui a-

mintesc de vremuri de mult apuse. Parcul de care înconjurat, îi împrumută o înfăţişare oarecum prietenoasă.

In cursul veacurilor, «castelul maur» fusese proprietatea celor mai diverse personalităţi. In cele din urmă, el intră în stăpânirea prinţului Bentivoglio.

Castelul era construit direct printre stâncile ţărmului şi anume într'un punct care înainta mult în mare. Avea şi o podişcă mobilă, dar care nu mai servea acuma. In schimb, poarta cea mare, căptuşită cu fier, era încuiată în timpul nopţii şi deasupra ei stătea de veghe un paznic, într'o cămăruţă amenajată modern.

Curtea castelului era o adevărată grădină şi de ambele laturi erau aripile de locuit.

Trăsura opri în faţa porţii încuiate. Prinţul Bentivoglio coborî şi servitorul de care era însoţit bătu cu ciocanul în poartă. La o poruncă a stăpânului, vizitiul întoarce caii şi porneşte îndărăt spre Montecarlo. Geanta cea mare cu banii câştigaţi la casino, o luase servitorul înainte.

Poarta se dă în lături şi un bărbat, în mână cu o lanternă de formă ciudată, salută respectuos pe castelan. Fără să-i răspundă măcar, prinţul trece pe lângă dânsul, urmat de servitor. Poarta fu încuiată la loc, iar prinţul Bentivoglio intră în apartamentele sale. Intr'una din camere, se lasă pe un fotoliu, zdrobit parcă. Işi aţinteşte ochii în gol şi buzele îi tremură.

— Nu se poate să mă fi înşelat, murmură el, căci fusese semnul Asociaţiei de odinioară. Duele avea atârnat de lanţul ceasornicului un cap de lup, de aur, cu trei rubine pe fruntea animalului. Nu e nimeni altul decât Masca-roşie în persoană.

O sudoare rece se aşterne pe fruntea prinţului, care şi-o şterge cu batista. Apoi urmează să-şi vorbească, cu voce slabă:

— Acuma că m'a găsit, va căuta să-mi miroase urma şi atunci va începe o luptă crâncenă între noi, şi nu se poate prevedea cine va rămâne învingător... Eu cred că spaima de care am fost cuprins m'a făcut

să-mi pierd cumpătul şi că voiu fi doborît.

Un zgomot la uşă trădează apropierea servitorului.

— Alteţa voastră mai are vreo poruncă să-mi dea pentru noaptea asta? întrebă omul, trecând pragul.

— Nu, nu! murmură prinţul, întunecat.

— Şi cu câştigul dela casino ce facem, Alteţă?

— Pune banii în dulap şi dă-mi mie cheia.

Ordinul fu executat pe dată şi cu o înclinare respectuoasă servitorul se retrage. De-abia ieşise, şi castelanul se apropie de uşă, trăgând zăvorul.

Cufundat în gânduri, se îndreaptă apoi spre camera de culcare, intră înăuntru şi închide deasemeni uşa.

— Aşa, şi acum sunt deocamdată în siguranţă.

Încăperea are câteva ferestre în stil maur, care oferă o perspectivă asupra mării. Ele sunt, însă, acoperite cu draperii groase, astfel că nu poate pătrunde în afară nicio rază de lumină. Podeaua e acoperită cu covoare [illegible] şi în jurul pereţilor sunt dulapuri artistice sculptate, de mare preţ. Un perete întreg aproape e ocupat de patul mare, de modă veche, cu baldachin de mătase şi şnururi aurite.

Pentru moment, prinţul nu se gândeşte să se culce.

După ce studiază câtva timp încuietoarea complicată a unuia din dulapuri, îl deschide şi scoate dintr'însul o mantilă lungă, neagră, care ajunge până la pământ, şi o pălărie cu boarfele largi, pe care şi-o înfundă pe cap.

Se apropie apoi de oglindă şi-şi smulge frumoasa barbă albă... Şi iată că apare o figură proaspăt rasă, cu trăsături aspre, aproape respingătoare.

Cereţi mâine numărul 58 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I. Calea Victoriei 5.

După aceea ciudatul prinț începe să dea la o parte covorul persan din mijlocul odăii. Apasă pe un buton din apropierea patului și se aude un urait subteran. Podeaua începe să se miște și apare o deschizătură destul de mare, pentru a îngădui trecerea unui om.

Din buzunarul mantilei prințul scoate o lămpiță electrică, o aprinde și coboară în adâncime, pe o scară de frânghie. După ce capul dispare dela marginea deschizăturii, se aude din nou uruitul subteran și trapa se închide la loc, iar covorul se așează dela sine cum a fost. Dacă cineva ar fi pătruns acuma în dormitorul acesta, i-ar fi fost cu neputință să stabilească în ce mod a dispărut prințul.

La lumina lanternei oarbe, castelanul coboară încet în adâncime. In jurul lui sunt numai pereți umezi, probabil zidurile interioare ale unui turn. Fără'ndoială că înainte cu sute de ani se afla aici una din acele închisori tainice, în cari prizonerii erau lăsați în jos, cu ajutorul unui lanț.

Prințul coboară din ce în ce mai adânc, până ce atinge teren sub picioare. Apoi se'ndreaptă spre un loc anumit și apăsă pe o piatră mare din zid. Minunea se'ntâmplă și de data asta: piatra se rotește încetișor, în jurul unei axe nevăzute. Se ivește o deschizătură întunecoasă, în interiorul căreia se afundă castelanul. Apoi piatra se închide la loc.

Prințul Bentivoglio se află acum într'o încăpere îngustă, ai cărei pereți sunt formați din stânci. Pământul e de asemenea pietros și coboară. Luminându-și drumul cu laterna, el pășește înainte și deodată se aud glasuri apropiate.

Prințul clatină din cap și se cațără pe o ultimă stâncă; prin deschizătura de sus a acesteia, pătrunde o lumină roșie. Ajuns la această deschizătură, el își aruncă privirea într'o peșteră de stâncă, de proporții vaste.

Intr'o parte a peșterei arde un foc mare, de-

asupra căruia atârnă un cazan, din care se ridică aburi; după cât se pare, se prepară punș în cazanul acesta.

Așezați pe paturi în jurul focului, stau zece indivizi în portul luntrașilor de pe țărmul mării din Montecarlo. Stau cu paharele de metal în mână și din când în când unul din ei le umple, scoțând lichidul cu o lingură mare, din cazanul de pe foc.

Râsete și glume răsună din partea luminată de flacăra roșie.

De-odată, un fluerat ascuțit spintecă aerul. Ca prin minune râsetele încetează și toți sar în picioare.

— A venit stăpânul! își șoptesc unul altuia.

Și imediat apare din spatele stâncii silueta misteriosului prinț. Se apropie de foc și rămâne locului, luminat de flacări.

— Ce s'a întâmplat nou? întreabă el, cu glas rece.

Unul din luntrași ia cuvântul:

— Nimic de seamă, stăpâne. Trei dintr'ai noștri sunt încă afară și așteaptă să vadă dacă yachtul bogătașului american vine dela Marsilia. Dacă aflăm în mod sigur că e vre-o pradă de preț, atunci putem pune mâna pe el.

Prințul dă din cap doar. De sub mantilă scoate o pungă cu bani.

— Împărțiți între voi, băieți! spune el și dă drumul pungii la pământ.

Indivizii se năpustesc asupra ei și în câteva clipe împărțeala e făcută.

Apoi prințul își dă capul pe spate și spune cu voce tremurătoare:

— Vă aduc o noutate destul de interesantă: Masca-roșie este în Montecarlo.

O clipă se pare că oamenii din jurul focului încremenesc. Uită și de bani și de punșul din pahare.

Prințul observă câtva timp efectul vorbelor sale, apoi spune:

— Cred că nu vă este frică?

Luntrașul care vorbise înainte răspunde:

— Frică nu ne este, dar știm cu toții că Masca-roșie pedepsește cu moartea orice trădare.

— Ce vreți să credeți cu asta? întreabă prințul.

Indivizii privesc cu sfială la dânsul. Dar niciunul nu răspunde și atunci prințul ia din nou cuvântul.

— Vă gândiți, desigur, că ați devenit trădători față de acest om și de aceea tremurați acuma, când ați aflat că a reapărut? Il mai considerați și acuma ca supra-om? E de ajuns un singur glonte sau o lovitură de pumnal, ca să se prăbușească și el, ca oricare altul. Cum de-a ajuns la Montecarlo, nu știu. Dar un lucru e sigur: m'a recunoscut și ne putem aștepta la o vizită din partea lui.

Din nou se produce tăcere.

— Ce este de făcut, stăpâne? întreabă în cele din urmă unul din indivizi. Masca-roșie e unit cu dracul și aduce la îndeplinire fapte, la cari altul nici nu cutează să se gândească. Când i-am scăpat noi atunci și l-am dat pe mâna poliției, nimeni n'ar fi putut crede că va izbuti să fie iar liber, — și cu toate astea a făcut-o. Ca un vrăjitor a zburat prin acoperișul temniței.

Prințul izbucnește într'un hohot de râs înciudat.

— Dacă poliția parisiană n'ar fi avut paznici așa de idioți și dacă acoperișul ar fi fost păzit mai bine, e sigur că Masca-roșie n'ar fi izbutit să dispară pe coș. Așa, însă, i-a scăpat din mână și nouă nu ne-a rămas alta de făcut decât s'o ștergem în grabă, distrugând orice urmă. Și asta până azi, — când iată-l că se ivește din nou și pentru noi se pune chestia: luptă în taină până'n pânzele albe.

Prințul se așează pe o piatră lângă foc și începe să-și expuie planul ce-l făurise. Indivizii din jur îi sorb fiecare cuvânt căci ei știu bine că ceasul lor din urmă a sunat, dacă vor cădea în mâna Măștii-roșii.

— M'ați înțeles? întreabă Bentivoglio.

— Da, stăpâne, răspund câteva glasuri.

— Restul camarazilor vor fi instruiți mâine noaptea, când vor veni aici, spune prințul. Toate operațiunile trebuie să fie suspendate pentru moment. În castelul meu de sus mă consider deocamdată în siguranță și sub vălul nopții vom încerca să facem nevătămător pe Masca-roșie.

De-abia sfârși cuvintele acestea și dintr'o gaură a stâncii se auzi un sunet prelung. Părea ca o sirenă de vapor.

— Au sosit camarazii, dar semnalul are o semnificație cu totul deosebită! spune prințul.

Se ridică repede și pornește prin peștera spațioasă, urmat de toți oamenii. Unul din ei are în mână o lanternă. Tot grupul dispare printre stânci.

Inc'odată, de data asta foarte aproape, se aude sunetul ca de sirenă. Prințul răspunde printr'un șuerat ascuțit.

Iată-l ajuns într'un loc, unde pare să fie intrarea spre altă peșteră. Dar privind mai bine observi că pereții de stâncă sunt colțuroși și pornesc în adâncime. De jos se aude zgomotul apei care se izbește de stânci. Prințul se apleacă peste margine și strigă în jos:

— Cine-i acolo?

Răspunsul din adâncime de-abia se poate auzi. Dar prințul se'ntoarce imediat spre oamenii lui și le dă o poruncă.

Cu iuțeală surprinzătoare sunt coborâte două bârne în adâncimea prăpastioasă. E o instalație ingenioasă, care funcționează de minune.

— Tom a adus ceva în barca lui și trebue tras sus, spune prințul.

Bârnele sunt bine fixate și la capetele lor e o macara de fier. La o comandă lanțurile zornăiesc în adâncime.

— Opriți! strigă prințul.

Jos într'un cazan de apă de formă ciudată, care se află în interiorul stâncilor, se găsește o barcă și 3 bărbați într'însa. Pe scânduri se vede întinsă o femeie. Apa-i curge șiroaie de pe rochie. Ochii-i sunt

închiși. Părul blond atârnă în șuvițe lungi în jurul chipului ca de ceară.

— Drace! exclamă prințul fără voie. Pe cine ați pescuit voi?

Cei trei bărbați de jos fixează lanțurile de niște cârlige ale bărcii și la o comandă, aceasta e ridicată cu pasageri cu tot.

Prințul își îndreaptă lumina lanternei în jos, apoi se dă înapoi, speriat. Cu iuțeala fulgerului închide oblonașele lanternei.

— Stingeți lumina, acoperiți felinarul! se aude o comandă.

— Ce s'a întâmplat?

— Nimeni să nu se miște. Se petrece ceva în peștera de dedesubt.

De-abia sfârșiseră de vorbit și se aud câteva împușcături. Ecoul lor răsună prelung în grotă, apoi totul reintră în liniște.

Prințul face din nou lumină cu lanterna.

— Primejdia a trecut, spune el cu o mutră întunecată. Ați fost urmăriți și, după cât se pare, până la intrarea grotei, despre a cărei existență nu știe nimeni alții decât noi. Aia trebue să fi căpătat vreo bănuială și au tras la întâmplare în deschizătură. Ați avut noroc c'ați scăpat la timp. Acum să vedem ce-ați adus cu voi!

Luminează cu lanterna făptura culcată în barcă

— Cine e fata asta?

Unul din luntrași răspunde:

— Am oprit afară, ca să-l așteptăm pe american, stăpâne. Cam acum vre-o jumătate de ceas, am auzit în imediata noastră apropiere un țipăt răsunător. In același timp, am văzut o faptură prăbușindu-se în apă. Sus, pe marginea țărmului, stătea o a doua persoană, și dânsa a fost probabil aceea care a vrut să-i facă de petrecanie fetei. Noi am mai rămas câtva timp în umbră, până am văzut dispărând persoana de pe mal apoi am vâslit pe sub stânci și, Patter a tras pe necunoscută în barcă. Apoi am pornit mai departe. După cât s'arată, fata nu e

moartă, ci numai leşinată. Cine ştie la ce ne poate fi de folos indivída, căci vila din care venea pare să fie locuită de străini bogaţi.

In vreme ce barcagiul îşi făcea raportul, prinţul privise cu atenţiune fata.

— Scoateţi-o afară şi duceţi-o la foc! spune el apoi.

Oamenii se supuseră.

— Inainte de toate — urmează Bentivoglio — trebue să ştim dacă mai trăieşte şi cine a svârlit-o în mare. De-abia după asta voiu lua o hotărâre.

In peşteră focul ardea încă şi oamenii ciudatului prinţ se puseră pe lucru să readucă în simţiri pe fata leşinată. Şi sforţările lor fură încununate de succes. Chipul palid tresare şi un suspin uşor îi scăpă de pe buze.

Cu un gest, prinţul îi îndepărtează pe oameni.

— Linişte, nici-unul să nu mai vorbească! spune el cu ton poruncitor. Fata îşi vine în simţire şi vorbeşte.

Își apleacă urechea și o ține lipită de gura ei, ascultând cu mare atențiune. La'nceput nu se aud decât sunete slabe, nearticulate. De-odată, însă prințul Bentivoglio se cutremură. Trăsăturile îi sunt încordate.

— Hector... Vino-mi în ajutor... Ei mă târăsc și vor să mă omoare! Ajutor!... Ajutor! Masca-roșie este stăpânul și iubitul meu. Fie-vă frică de răzbunarea lui!

Prințul se ridică brusc și în ochii lui lucește o văpaie.

— Tom și Petre, luați fața în primire și urmați-mă în castel.

Porunca e adusă imediat la îndeplinire. Când ajunseră în dormitor — pe aceeași cale pe care venise prințul — Bentivoglio face un semn mut oamenilor săi. Apoi deschide unul din dulapurile din perete și în fundul acestuia se arată o ușă secretă. Prin aceasta ajungi mai întâi într'un gang îngust, fără nicio fereastră, apoi într'o odăiță, în care se află un pat și câteva mobile. În partea de sus a unuia din pereți e o fereastră. Dar trebuie multă măiestrie s'ajungi până acolo, căci nici-una din mobile nu e atât de înaltă.

— Așezați fata în pat. Și cu asta, treaba voastră e gata. La noapte rămâneți la castel și mâine vă reluați locuințele în oraș.

Deschide ușa și cei doi indivizi coboară scara ce duce în curtea castelului. Acolo, în spatele grajdurilor, sunt câteva încăperi, cari servesc și pentru dormit.

Prințul se întoarce în dormitor și izbucnește într'un râs triumfător.

— Orice s'ar spune, dar a fost o noapte fericită. Amanta lui Hector Rammont a picat în mâinile mele! Acuma îl am și pe dânsul și nu mă mai tem de el.

Intră din nou în dulap, deschide ușa secretă și se'ndreaptă spre odăiță.

Lăsasc înainte aici laterna oarbă, a cărei lu-

mină umple încăperea. In clipa în care intră vede pe Alice stând ridicată în pat. Privirile ei se îndreaptă cu spaimă spre uşă.

Prinţul închide uşa în urma sa şi, cu braţele încrucişate, se apropie de frumoasa prizonieră.

— Ce s'a întâmplat cu mine? unde mă aflu? murmură Alice.

— In castelul prinţului Bentivoglio, stimată duduie, răspunde ciudatul personaj. Dacă nu mă înşel am plăcerea de a vorbi cu tovarăşa lui Mascăi-roşie? Va depinde numai de domnul acesta misterios, în ce raporturi vom sta în viitor unul faţă de altul.

Apoi deschide din nou uşa şi, cu un râs uşor se face nevăzut. Biata Alice rămâne înmărmurită

CAPITOLUL 78.

Vechea lui iubită

După scena pe care o avusese cu servitorul său, Hector Rammont se aruncase pe pat. Tot soiul de gânduri îi treceau prin minte. Alice a fugit? — de bună-voie sau silită, — asta-i indiferent în momentul de faţă.

Regele criminalilor îşi spune că trebuie să afle ce s'a petrecut aici, şi pentru asta are la dispoziţie întreaga sa organizaţie secretă.

Odaia de culcare a Demonului e învăluită în lumină roşie. Totul e liniştit în jur. Omul acesta, pe care călăul îl aşteaptă de multă vreme, se simte atât de sigur, încât închide ochii, pentru a aduna noui forţe, de cari va avea nevoie în ziua următoare.

Şi în vreme ce stă întins pe pat, îmbrăcat, visează despre noua sa cunoştinţă, prinţul Bentivoglio. Un zâmbet ciudat îi flutură pe buze; murmură:

— Ne-am mai întâlnit noi cândva, prietene vechiu, şi mâine voiu şti cine se ascunde sub masca ta. Cred că va fi o mică surpriză.

Intoarce capul spre perete şi adoarme.

Uşa din spre terasă se deschide incetişor. Uitase s'o încuie. Un picior de femeie calcă uşurel pe covorul camerei învecinate, apoi mânerul uşei de legătură e apăsat în jos şi în prag se iveşte Aranka. Ochii ei întunecaţi, plini de văpaie, se aţintesc asupra omului care doarme.

El e îmbrăcat într'o haină elegantă, figura îi e complect liniştită şi pare că visează frumos.

Pieptul plin al Arankăi se zbate să se spargă. După atâta vreme se află, însfârşit iarăşi în faţa iubitului de odinioară. Ea cunoaşte mânia lui Rammont şi ştie bine că viaţa îi este în pericol, dacă el se trezeşte acum. Dar nu-i pasă de asta, căci îşi dă seamă că-l iubeşte prea mult, cu toate că el căutase s'o îndepărteze din calea lui. Şi acuma vrea să-i recâştige inima.

In casa aceasta pare să se fi petrecut ceva în

noaptea asta. Nici-un paznic nu se află pe acolo. Poarta dinspre stradă era deschisă.

Respirând greu, ea se'ndreaptă spre patul pe care doarme Rammont. L-ar putea ucide, căci pe o măsuță se află un pumnal ascuțit... Dar cu totul alte gânduri îi năpădesc mintea.

Se apleacă asupra bărbatului frumos și ochii ei îi ard fața. Șoptește încetișor numele lui. El nu aude și trăsăturile rămân nemișcate. Atunci femeia pătimașă vorbește din ce în ce mai tare, până când un țipăt sălbatec îi scapă de pe buze:

— Hector! Am venit la tine. Nu pot trăi fără iubirea ta!

Regele criminalilor sare'n sus. Nici-o urmă de turburare nu se arată pe chipul său, — căci omul acesta știe să-și stăpânească nervii ca nimeni altul. Mâna lui se înfige în gâtul frumoasei femei care căzuse în genunchi în fața sa.

— Aranka! scrâșnește el printre dinți. Tu aici, femeie demonică? Lovitura de pumnal pe care ți-am dat-o nu te-a răpus?

Își îndreaptă ochii spre măsuță și cu mâna dreapta apucă lama strălucitoare.

Femeia îi întinde gâtul alb.

— Ucide-mă Hector! strigă ea cu patimă nestăpânită. Înfige pumnalul pe care-l ții în mână, dar caută de data aceasta un loc mai bun, pentru ca lovitura să nu mai dea greș. Aș fi putut să te omor, dacă te-aș fi urît, căci viața ta era în mâinile mele. Dar mai bine vreau să fiu eu ucisă de tine.

Masca-roșie își lasă mâna'n jos și apucă brațul Arankăi. O ridică de jos și o aruncă pe un fotoliu.

— Răspunde! îi cere el, cu glas poruncitor. De unde vii și ce plan drăcesc ai făurit iarăși?

— Îți voiu spune totul, Hector, — dar spune-mi numai un singur cuvânt de iubire...

Ca fulgerul, Rammont își dă seamă de ce se'ntâmplase.

— Tu ești amestecată în uneltirea asta, femeie blestemată! scrâșnește el. Ai îndepărtat-o cu mâna

ța pe Alice și acuma nădăjduiești să-i poți lua locul. Dar vei suferi o mare desamăgire. Suntem numai noi doi în camera aceasta și vie n'ai s'o părăsești.

— Eu n'am nimic de-afacere cu fata aceea blondă, pe care am blestemat-o de mii de ori, de când m'a alungat din inima ta! răspunde Aranka. Iți jur pe tot ce vrei că numai întâmplarea a făcut să fiu inițiată în tainele acestei nopți. Iți pot spune, însă, unde se află Alice și dece a dispărut de la tine.

— Să auzim!

— Fata asta te trădează; e amanta unui om, al cărui nume îl cunoști, desigur.

— Minți! răcnește Rammont

— Iți pot da dovezi. George Vallières, nepotul prefectului de poliție din Paris, e acela care a răpit-o pe iubita ta în noaptea asta, ducând-o în vila Francesco, unde locuiește.

Rammont se ridică repede și înainte ca Aranka să-și poată da seamă ce vrea să facă, se simte apucată de mâna lui. Vede lama ascuțită lucindu-i pe dinaintea ochilor și îndreptându-se spre inima ei.

— Mărturisește că minți, sau s'a terminat cu viața ta! gâfâie Masca roșie.

— Nu, nu mint! rostește ea cu glas înăbușit. George Vallières este amatul Alicei și o ține ascunsă în vila sa. Eu însă-mi i-am luat tovărășie, venind împreună dela Paris. Noaptea asta m'a îndepărtat din casă, dar am intrat la bănuială și m'am înapoiat. Și astfel am observat totul. Și acuma, Hector, mai află ceva: Ochiu-de-Pisică e și dânsul în Montecarlo.

El lasă în jos mâna, ca paralizată. Incetișor, cu mișcări mecanice, pune pumnalul pe masă.

— Da, așa este, urmează Aranka. Cel mai vajnic dușman al tău ,noul Sherlock Holmes, e în plină activitate, pentru a pune mâna pe tine.

Hector Rammont se lasă într'un fotoliu.

— Spune ce știi despre dânsul! poruncește el. L-am văzut cu ochii mei la Paris, înecându-se în apa neagră a unui canal. Nu, nu se poate!.

In cuvinte repezi, ca povestește ceeace știe des-

pre detectiv. Trece sub tăcere totul, însă, ce-ar putea fi în defavoarea sa. Şi aşa se face că Masca roşie nu află că dânsa a aruncat-o în mare pe Alice. Dimpotrivă, ea îi spune că fata se află în vila lui Vallières.

Câteva clipe, Demonul roşu priveşte gânditor în pământ.

Liniştit şi cu sânge rece îşi făureşte planul. In cele din urmă îşi înalţă capul şi spune:

— Bine, Aranka! Te voiu crede şi de data asta. Lecţia pe care ţi-am dat-o atunci ai meritat-o din plin. Nu mai căuta să mă trădezi, căci ştii prea bine ce te aşteaptă.

Fata se ridică din fotoliu şi se apropie de dânsul.

— Şi nu-i aşa, Hector, că mă vei ţine iar pe lângă tine? şopteşte ea cu glas moale. Fata blondă e pierdută pentru tine, căci nu te vei lua la luptă cu George Vallières.

— O voiu ucide, dacă am dovada infidelităţii sale.

Aranka zâmbeşte. De munca aceasa l-a scutit. Poate că mâine, la momentul potrivit, îi va destăinui ce a făcut. Deocamdată trebuie să păstreze tăcere asupra acestui punct.

— Aştept cuvântul tău! îi se adresează ea cu voce implorătoare şi se prăbuşeşte pe covor, lângă el.

Să plecăm de-aici, unde Ochiu-dePisică şi-a dat drumul copoilor săi, urmează ea. La Londra sau peste ocean te aşteaptă noui succese, Hector, şi în mine vei avea o tovarăşă cum nu se află a doua pe acest pământ.

Îşi lipi capul de dânsul, căutând să-l cuprindă cu braţele.

Chipul lui Rammont rămase complect neturburat, se ridică, fără să-i pese de fata care stătea în genunchi pe covor. Cu sprâncenele încruntate, umblă în sus şi în jos prin odaie.

— La ce te gândeşti Hector? îl întreabă femeia.

— Spuneai că vrei să-mi fii credincioasă până la moarte, Aranka, murmură el. Repetă cuvintele acestea!

Frumoasa femeie îi face pe plac. Ea nu bănuește ce plan nou făurește creerul lui.

— Bine! spune el doar. In cazul acesta mă voi părăsi imediat și te voi pune pe treabă. Cer o dovadă de credința ta. Îți dau timp până mâine noapte să rezolvi chestiunea. Dacă nu vei isbuti, — nu mai avem nimic comun unul cu altul.

— Mă alungi de aici, Hector? întreabă Aranka, înfiorându-se. De ce să nu rămân la tine în noaptea asta? De când aștept ceasul acesta fericit! Orice mi-ai cere, eu sunt a ta, chiar de-ar trebui să pășesc peste cadavre. Dar nu mă alunga tocmai acum de lângă tine.

Masca roșie rămâne neclintit:

— Ascultă ce am să-ți spun, Aranka! In apropiere de Cap d'Aggio se află așa numitul castel maur. Proprietarul lui este prințul Bentivoglio. L-ai văzut vreodată pe omul acela?

Ca niște vârfuri de pumnal ochii lui se înfig în ai Arankăi, dar dânsa susține privirea, fără să tresară măcar.

— Aud pentru întâia oară numele acesta și nu l-am întâlnit niciodată pe purtătorul lui.

Rammont urmează:

— Doresc să aflu în mod absolut precis cine este prințul acesta și care e numele său adevărat, căci îl consider drept un înșelător, cu care m'am încrucișat de-acum cândva, în drumul meu.

Precum ți-am spus, ai timp până mâine seară. Inainte de a se face ziuă voiu părăsi hotelul acesta, mutându-mă, sub nume fals, în vreun hotel mic. Și apoi n'au decât să caute pe Ducele Marlier. Cu asta sper să pot încurca și socotelile lui Ochiu-de-Pisică, dacă, într'adevăr, a înviat din morți. Mâine la ora opt seara voiu merge la oficiul poștal de lângă casino și voiu cere să mi se predea o scrisoare sosită pe numele «Aranka». Intr'însa sper să găsesc lămuriri

asupra prinţului Bentivoglio. Şi acuma ştii ce ai de făcut.

Aranka îl priveşte uimită.

— Cum să fac, în timpul acesta scurt, cunoştinţa prinţului Bentivoglio, pe care nu l-am văzut încă niciodată. Imi dai o însărcinare care nu se poate duce la îndeplinire, Hector.

— Treaba ta, răspunde el, rece. Şi acuma te rog să nu mă mai reţii! Timpul începe să devie preţios.

Arată spre uşă care duce în vestibul şi vrea să se retragă. Cu un ţipăt înăbuşit, Aranka se repede la el, vrând să-l cuprindă cu braţele.

Cereţi mâine numărul 57 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5

— Nu, nu, să nu pleci așa dela mine, Hector! Nu-ți mai aduci aminte ce-am însemnat eu pentru tine, înainte de a ne despărți fata aceea cu părul blond? Vreau să fac tot ce-mi ceri, dar nu pretinde imposibilul. Mă voiu pune la pândă pe stradă, mă voiu roti prin casino în căutarea prințului, îi voiu spiona castelul, — dar pentru toate astea am nevoie de mai mult timp, decât îmi dai tu.

— Din clipa aceasta fiecare ceas este prețios, spune Masca roșie. Și acuma am terminat! Nu mă mai reține, te rog! Numai dacă izbutești să descoperi că prințul Bentivoglio este într'adevăr acela pe care-l consideri eu, vei deveni din nou amanta lui Hector Rammont.

O apucă de braț și o conduse afară, pe terasă. Acolo îi dă drumul și o împinge pe scări.

Fără să mai ție seamă de implorările ei, îi întoarce spatele și se înapoiază în vilă.

După un ceas părăsește și el casa, pe apă, după ce a încuiat totul în urma sa. Și astfel, a scăpat deocamdată de urmăritorii săi.

CAP. 79.

In castelul maur

Deasupra mării lucește globul solar și valuri de aur se sbat de stâncile din Montecarlo.

In frunzișul copacilor dintre stânci, vântul dimineții își cântă melodia armonioasă. Lumina dimineții se revarsă peste acoperișurile de formă ciudată ale castelului maur.

Lângă poarta închisă zace nemișcată în praful drumului o femeie. Nimeni n'o observase până atunci, căci paznicul doarme încă.

Deodată se deschide o fereastră deasupra turnului și paznicul scoate capul. Ii se păruse că cineva bătuse în poarta cea mare. Și acuma zărește făptura nemișcată de jos.

— Drace, ce-o mai fi și asta? exclamă el.

Își pune repede haina și ia legătura cu chei din perete. Coboară în grabă și deschide, apoi se apleacă deasupra femeii.

După îmbrăcăminte, pare să facă parte dintr'o clasă mai bună. Părul desfăcut îi cade pe fața palidă, care se vede numai pe jumătate, deoarece e întoarsă spre pământ.

In primul moment paznicul își închipuie că femeia e moartă. Dar deodată făptura se mișcă, deschide încetișor ochii și un suspin adânc îi saltă pieptul. Cu ajutorul paznicului, se ridică în capul oaselor și privește aiurită în jurul ei.

— Ce s'a întâmplat cu mine? murmură ea.

— Asta mă întreb și eu, spune celălalt. Te-am văzut zăcând nemișcată la poarta castelului nostru și am venit să-ți dau o mână de ajutor.

— Îți mulțumesc din inimă, spune necunoscuta.

Și deodată pare să-și aducă aminte de cele întâmplate, și începe să plângă sfâșietor.

— De ce nu m'au lăsat să mor? murmură ea printre lacrimi. Am încheiat de-acum cu viața și nu mai vroiam să știu de nimic.

Paznicul, om simplu, se simte mișcat.

— Vino să te odihnești în odaia mea, spune el. După ce te vei înzdrăveni puțin vei putea lua o hotărâre ce e de făcut.

Îl ajută să se ridice, dar femeia e atât de slabă încât se prăbușește din nou, cu un strigăt de durere. Paznicului nu-i rămâne altceva de făcut decât să aducă un servitor, pentru ca s'o ridice pe străină.

Se'ntoarce imediat cu dânsul și împreună o duc în odaie. Acolo îi dau să bea ceva întăritor, dar străina, în loc să-și revie, e cuprinsă de călduri și cade în delir.

— Trebue să înștiințăm pe stăpân, spune paznicul.

Spusese asta în șoaptă, — și nici-unul din cei doi oameni nu observase că femeia le aruncă o privire de triumf. Căci planul ei izbutise...

In vreme ce servitorul se îndepărtează să înștiințeze pe prințul Bentivoglio, paznicul se așează pe un

scaun, lângă patul «bolnavei». Și aceasta nu e alta decât Aranka, după cum vor fi priceput, desigur, cititorii.

Servitorul înștiințase întro timp pe stăpânul său, care se scoală foarte de dimineață, de obiceiu. Prințul Bentivoglio părăsește tocmai dormitorul, îmbrăcat cu o pijama de mătase. Barba albă îi cade pe piept și o șapcă îi acoperă părul cărunt de cap. Ascultă tăcut și gânditor raportul servitorului.

In ochii săi lucește o scânteie ciudată și, după care-care chibzuială, spune:

— Bine, voiu veni și voiu dispune cele necesare.

Servitorul se înclină adânc și prințul cheamă feciorul, care-i ajută la îmbrăcat. Apoi se'ndreaptă tacticos spre locuința portarului, unde se află femeia găsită afară. Aceasta fusese înștiințată între timp că prințul însuși va veni s'o vadă.

In clipa când Bentivoglio intră în odaie, Aranka își lasă capul pe spate, închizând ochii. Ea știe prea bine ce impresie face făptura ei asupra unui bărbat, când o vede stând astfel în fața lui.

Prințul rămâne înmărmurit în prag. Apoi își trece mâna peste frunte, ca și cum lumina ce vine pe fereastră i-ar face rău.

Dar cauza era cu totul alta: recunoscuse imediat pe femeia care zăcea întinsă în pat: fusese cândva amanta omului cu mască roșie.

Se gândește o clipă dacă n'ar fi mai bine să se retragă. Dar imediat hotărește altfel. Probabil că-l părăsise de mult pe regele criminalilor și valurile vieții o aruncaseră la Montecarlo. Și apoi, nu va recunoaște în bărbatul cu barbă albă, pe vechiul ei tovarăș Jean Molitor.

Frumusețea ei îl ispitește s'o ție la dânsul. O poate pune sub supraveghere și în castelul maur ea este în mâinile sale.

Se apropie de Aranka și o privește cercetător. Invidiase întotdeauna pe Rammont că poseda pe femeia aceasta pătimașă. Ar fi făcut totul, ca să devie dânsul amantul ei, dar în zadar.

Şi acuma, după vreme îndelungată, şi cu totul pe neaşteptate, o întâmplare i-o aduce în braţe.

— Trebue să fie a mea! îşi spune el în gând şi privirile sale înghit literalmente pe Aranka.

Apoi îşi dă seamă că nu e singur cu femeia aceasta leşinată şi-şi reia figura serioasă, demnă.

— Aţi găsit-o afară, la poartă? se adresează el oamenilor. V'a spus cine este sau ce i s'a întâmplat?

— N'am prea putut scoate mult dela dânsa, Alteţă, răspunde paznicul.

Prinţul pare că luptă să ia o hotărâre, apoi spune:

— Să mai vie încă un om şi duceţi-o pe bolnavă sus, în apartamentul meu. Vreau să aştept până se va trezi, ca s'aud cine este şi cum a ajuns la poarta castelului.

Servitorul se'ndepărtează şi aduce la îndeplinire porunca stăpânului său. După câteva minute Aranka, pe jumătate leşinată încă, e aşezată într'un fotoliu şi braţele vânjoase ale oamenilor o duc spre castel.

Prinţul o porneşe înainte şi deschide uşa unei încăperi. E un dormitor, în care se află un singur pat. Fereastra dă în spre mare şi uşa are zăvoare trainice.

Bănuitor încă, Bentivoglio urmăreşte toate trăsăturile de pe chipul aşa-zisei bolnave. Şopteşte câteva cuvinte cameristului şi după câteva minute acesta se întoarce însoţit de o tânără, destinată să îngrijească de Aranka.

Fata, un soiu de cameristă, este fiica bătrânului paznic şi nu este de loc iniţiată în tainele prinţului. Prea inteligentă nici nu pare să fie.

Servitorii s'au retras, la un semn al stăpânului.

— Rămâi puţin lângă bolnavă, spune prinţul către fată. Dacă se trezeşte şi întreabă ceva, dă-mi de ştire.

Apoi se'ndepărtează spre apartamentul său.

Tânăra cameristă se ocupă de zor de Aranka şi aceasta pare că-şi revine încetişor. In cele din urmă

perfida femeie deschide ochii şi priveşte aiurită în jur. Cu voce înceată, întreabă pe îngrijitoarea sa ce s'a întâmplat cu dâusa. Fata nu-i poate spune decât ceea ce ştie, apoi părăseşte odaia, ducându-se să anunţe pe prinţ.

Cum se închise uşa în urma ei, Aranka sare din pat. In vârful picioarelor se'ndreaptă spre uşă şi încearcă s'o deschidă. Dar spre marele ei regret nu izbuteşte. Uşa e închisă pe dinafară.

Lipindu-şi urechea de tăblie, ascultă la zgomotele cari se aud. Ii se pare că percepe un murmur, dar oricât se sileşte, nu poate deosebi nici-un cuvânt..

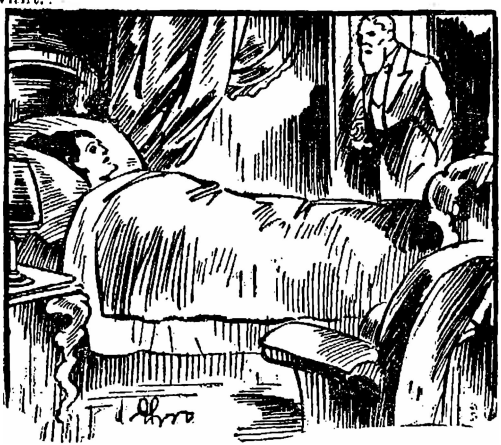

— Prima parte a comediei mele a reuşit de minune, îşi spune ea. Sunt aproape sigură că am regăsit în prinţul acesta o cunoştinţă veche. Nu-mi mai rămâne mult timp şi trebue să aduc repede la îndeplinire ultima parte a însărcinării, căci Hector aşteaptă veşti de la mine.

De afară se aud paşi şi Aranka se aruncă cu iuţeala fulgerului pe pat.

Ușa se deschide și prințul Bentivoglio pășește pragul. In urma lui vine tânăra îngrijitoare. Cu un gest, el îi dă de înțeles să se retragă, căci vrea să rămâie singur cu bolnava.

Incetișor se apropie de pat. Aranka își luă iarăși înfățișare suferindă și ridică puțin capul, întâmpinând pe prinț cu un zâmbet palid.

Bentivoglio trage un scaun lângă pat și se așează. Alesese locul în așa fel încât să stea în umbră, în vreme ce lumina cade din plin asupra chipului Arankăi.

Cu voce gravă, el începe:

— După cum am auzit, doamnă, fata pe care v'am pus-o la dispoziție v'a comunicat de acum unde vă aflați. Oamenii mei v'au găsit în zori în fața porții castelului. După cum văd, vă este mai bine, — nu-i așa? Dacă doriți, totuși, un medic, cu regret trebue să vă spun că nu vi-l pot procura aici. In schimb, vă pun la dispoziție trăsura mea, cu care puteți pleca în oraș, unde se găsesc destui medici. Nu îngădui nici-unui străin să intre în castelul meu și numai cu dv. am făcut o excepție.

Cuvintele acestea sună ciudat. Dar Aranka nu e prea mirată. Își îndreaptă ochii-i negri asupra prințului și răspunde:

— Vă sunt cât se poate de recunoscătoare, Alteță. N'am nevoie de medic. Mă simt iarăși, în puteri și dacă îmi îngăduiți să mă odihnesc câteva ceasuri voiu fi destul de întărită ca să-mi pot urma drumul.

Prințul dădu din cap.

— Castelul meu vă stă la dispoziție, doamnă. Dar nu vreți să-mi povestiți ceva despre împrejurările cari v'au adus la nenorocirea întâmplată?

Aranka se așteptase de mult la această întrebare. Știa de-acum ce avea să-i îndruge castelanului, căci planul ei era făcut de mult, chiar înainte de a fi venit aici.

Cu voce înceată, apoi din ce în ce mai pătimașă, începu să vorbească despre o chestie de inimă, căreia-i căzuse victimă.

Cunoscuse cândva un bărbat, pe care-l părăsise din cauză că era o fire brutală. De mult nu mai auzise de el, şi valurile vieţii o aduseră acum la Montecarlo.

In noaptea trecută, se întâlnise aici cu iubitul de odinioară şi o ceartă se iscă între dânşii. Deoarece ea refuză să-l urmeze, el o târî cu forţa spre o trăsură şi plecă cu dânsa. După o luptă disperată, izbuti să se smulgă din braţele lui şi să deschidă portiera trăsurii. Fără să ţie seamă de primejdie, sări afară şi începu să alerge ca o nebună. Bărbatul opri trăsura şi se luă după ea, care ajunsese pe ţărmul mării.

Se ascunse printre stânci, dar după câtva timp bărbatul izbuti să dea de dânsa şi goana începu din nou. In cele din urmă, el se văzu nevoit să renunţe la urmărire şi ea, zdrobită, se târî cum putu până la poarta castelului, pe care-l zări printre stânci, unde leşină.

Prinţul Beutivoglio n'o întrerupe cu nici-un cuvânt. Nu ştie dacă să dea sau nu crezare cuvintelor ei Dar e hotărît să nu dea drumul deocamdată acestei femei frumoase şi pătimaşe.

— Nu vrei să-mi spui numele fostului d-tale iubit? întreabă el, devenind ceva mai familiar cu dânsa.

— Scutiţi-mă de răspunsul acesta, Alteţă. Vă implor; numai numele acestui om şi mă face să mă cutremur. De îndată ce mă vor ajuta picioarele voiu pleca de aici, şi nu voiu mai fi o povară pentru dv. Voiu rămâne necontenit recunoscătoare salvatorului meu.

— Şi d-ta cum te numeşti, dacă-mi este îngăduită întrebarea?

— Numiţi-mă Aranka, răspunde femeia.

In ochii căruntului prinţ se aprinde o flacără de pasiune. O recunoscuse de-acum în odaia portarului şi acum dobândise siguranţa desăvârşită. El, însă, nu fusese recunoscut de ea şi se hotărăşte să mai joace un timp rolul prinţului, până va fi sigur de tot.

— Dispune cum vrei de mine, Aranka, spune el şi-i apucă mâna, pe care o acoperă cu sărutări pătimaşe, cari nu prea se potrivesc cu înfăţişarea lui venerabilă. Dacă doreşti să vie camerista, pui în funcţiune soneria. Tot ce-ţi doreşte inima, îţi stă la dispoziţie.

Aranka răspunde cu un zâmbet fermecător, apoi zice:

— Doresc numai puţină linişte, Alteţă, — altminteri nu cer nimic deocamdată. După ce voiu fi dormit puţin, o voiu chema pe cameristă.

Prinţul Bentivoglio se ridică de pe scaun. Ar fi dorit s'o cuprindă în braţe pe această femeie plină de foc şi s'o ducă în dormitorul său, — dar era destul de inteligent ca să se stăpânească deocamdată. Depune o ultimă sărutare pe mâna ei, o învăluie într'o privire caldă, apoi părăseşte încăperea.

Fiorul pe care i-l strecurase în trup Aranka, îl face să uite de orice precauţiune, şi astfel nu mai trage nici zăvorul, care ar face-o prizonieră pe fru-

moasă femeie. Aceasta se uită după el cu un zâmbet cinâat. Apoi se ridică iar din pat şi se'ndreaptă spre uşă. Acolo îşi dă seamă îndată că aceasta rămăsese descuiată.

Soarta pare să-i fie favorabilă. Descoperă imediat zăvorul mic de partea cealaltă a uşii şi vâră în deschizătură o aşchie, în aşa fel ca să facă cu neputinţă funcţionarea lui. Apoi închide uşa la loc şi începe să-şi potrivească părul, în oglinda care se afla în odaie.

Îşi admiră trupul bine făcut, chipul atrăgător şi murmură cu un zâmbet de triumf:

— Aş vrea să văd dacă bunul prinţ nu-mi cade în mreje.

Mai aşteaptă un sfert de oră, apoi se'ndreaptă spre uşă. Ca o pisică se furişează în încăperea alăturată şi simţul ei de copoiu îi îngăduie să descopere îndată în ce odaie se află prinţul.

Îşi lasse hotărârea. E vorba să joace o cartă primejdioasă. Apasă încetişor pe mânerul uşii apropiate şi priveşte în interiorul camerei. E dormitorul prinţului.

Priveşte cercetător în jur şi acordă o deosebită atenţie dulapurilor mari cari stau dealungul pereţilor. Uşa unuia este întredeschisă. Fără cel mai mic zgomot, ca ajunge lângă dulap şi priveşte... În fund se vede o uşă secretă, pe care prinţul o lăsase deschisă. Aranka poate vedea un gang slab luminat, care duce, desigur, într'un loc ascuns. Fără să stea mult pe gânduri, intră în dulap şi nu-i vine greu să descopere mecanismul. Ştie precis unde trebuie să apese cu mâna, pentru a deschide uşa. Şi în vreme ce ascultă cu auzul încordat, aude zgomotul unei uşi închizându-se. Prinţul pare că se'ntoarce.

Cu agilitate de pisică, Aranka părăseşte dulapul, ascunzându-se sub draperiile patului, de unde poate vedea tot ce se petrece în odaie.

După câteva clipe, capul alb al prinţului apare în deschizătura neagră. Apasă pe un buton şi uşa se închide. Apoi sare cu uşurinţă din dulap închi-

zând și ușa acestuia. Cheia rămâne în broască.

Aranka se uită cercetător la chipul lui și constată că are o expresie întunecată. «Are pe cineva închis acolo», își spune ea. «Voiu da și de rostul acestei taine».

Dar de unde să-i dea ei în gând că «cel închis» e chiar fata aceea cu părul blond, căreia-i jurase răzbunare încă de mult!

Urmărește pe prinț, care se îndreaptă spre camera alăturată. Deoarece se știe singur și neobservat păsește ca un tânăr și nimic într'însul nu amintește de ținuta prințului venerabil.

În sinea ei, Aranka e nespus de mulțumită de descoperirile pe cari le făcuse. Acuma nu mai e nevoie să șovăie și poate merge mai departe.

Un zgomot din odaia alăturată, îi trădează că prințul își trăsese un scaun. Ea se apropie, în vârful picioarelor, de ușă și cu atențiune deosebită dă în lături draperiile de catifea. O odaie de lucru, elegant mobilată, îi apare în față.

Totul trădează bogăție. Cele mai rare obiecte de artă sunt adunate aici și un observator oare-care ar rămâne uimit de risipa aceasta.

Dar Aranka bănuiește cum stau lucrurile. Tot ce se află aici ca obiecte de preț, provine din furturi. Caracteristicele lor ar trăda îndată pe castelan și acesta e și motivul pentru care nu îngăduie vizite străine.

În fața unui birou sculptat, prințul stă cu spatele spre ușă. Aranka îl vede de-odată cum își duce mâinile la cap și, o clipă în urmă, peruca o scoasă. Același lucru se întâmplă și cu barba, — și acum se află amândouă pe birou.

In fotoliul greu șade de data aceasta un bărbat tânăr, ca de vreo treizeci de ani, cu părul negru tuns scurt și figura rasă. Numai sprâncenele albe, pe cari nu le poate scoate atât de ușor, probabil, mai amintesc de venerabilul prinț Bentivoglio.

El se lasă cu spatele în fotoliu și începe să râdă cu hohote. Pare să fie mulțumit de sine.

Acuma stă şi chibzuieşte cum să facă să apropie de dânsul pe Aranka, fără ca să-i îngăduie să-i descopere tainele. Nu va părăsi ea castelul, până a nu fi fost amanta lui ! Se gândeşte că cel mai nimerit lucru ar fi s'o ţină la el. Mai curând sau mai târziu, tot va trebui ea să descopere că amantul ei nu e prinţul Bentivoglio, ci Jean Molitor, supranumit „Jean Marsiliezul".

Şi în vreme ce se gândeşte la toate astea, Aranka se apropie încetişor de el. Iat-o ajunsă în spatele fotoliului şi întinzând mâinile... Jean Molitor nu bănuieşte încă nimic.

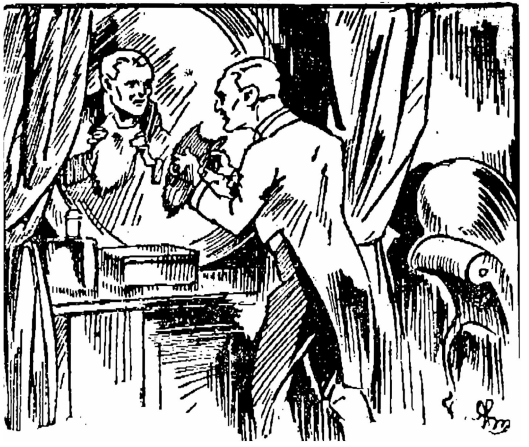

— E frumoasă... murmură el... şi va trebui să fie a mea, cu orice...

Se întrerupe brusc, căci două mâini moi îi acoperă ochii. O înjurătură îi scapă de pe buze, căci surpriza îl înmărmurise.

— Ce-i asta? izbucneşte el în cele din urmă. Cine-şi îngăduie astfel de prostii?

In aceeaşi clipă îl cuprinde o groază nebună, căci îşi aduce aminte că-şi scoase peruca şi barba.

Cu o smucitură puternică se ridică și se uită furios la ființa din fața sa.

Aranka îl privește radioasă, cu brațele încrucișate pe piept.

— Ce surpriză minunată! spune ea. Vă cer scuze de o mie de ori, Alteță, că am uitat pentru o clipă respectul ce vi-l datorez. — Așa dar tu ești, Jeane?

Falsul prinț strânge pumnii cu furie.

— Cum de-ai ajuns în camera asta, Aranka? izbucnește el. Ca să tăgăduiesc, nu se mai poate acuma, căci mi-ai văzut chipul adevărat, dar va trebui să-mi lămurești toate ce s'au întâmplat aici! Să nu-ți închipui că mă vei putea înșela atât de lesne. Răspunde-mi, deci: Inainte de a te introduce în castelul acesta, știai cine e proprietarul lui?

Aranka se așează liniștită într'un fotoliu și-și întinde picioarele, în așa fel ca „prințul" să poată admira formele lor frumoase.

— Cum puteam să știu că Jean Molitor, fostul chelner dela „Grand Hotel de Paris" și membru al «Bandei negre», s'a transformat în prinț Bentivoglio? răspunde ea, ațintindu-și asupra lui privirea-i străpungătoare. Am fost urmărită, într'adevăr, și, printr'o simplă întâmplare, am căzut în fața portalului «castelului maur». De-abia când eram întinsă în pat, și venerabilul „prinț" mă privea în chip atât de ciudat, s'a născut bănuiala în mine. Și atunci am luat hotărârea să descopăr adevărul. Am cutezat și, după cum vezi, iubitule, am câștigat jocul. Știu că am găsit acum la tine un cuib cald, cum se zice. Nu ne vom despărți atât de repede. Sau poate ești de altă părere, Jean?

O groază de gânduri trec prin creerul prințului la auzul acestor cuvinte. Vede în fața sa pe frumoasa femeie și știe prea bine că nu trebue decât să întindă mâinile pentru a o cuceri, dar ceva îl oprește cu toate astea. Pe când era amanta lui Hector Rammont și el căuta să și-o apropie, ea îl evita cu tot dinadinsul și oricât se silea s'o captive,

tot degeaba era. Şi acuma... îi se arunca de bună-voie în braţe. Asta însemna ceva...

Dintr'un salt, el e lângă dânsa şi-i cuprinde gâtul alb. Ea se uită ţintă la chipul lui palid şi zadarnic încearcă să se elibereze.

— Mărturiseşte — gâfâie el — că mai eşti încă iubita lui Hector Rammont şi că dânsul te-a trimis aici să spionezi! Ai jucat o comedie în faţa mea, da, asta e!

Aranka îl priveşte fără teamă. E prea sigură de frumuseţea ei şi ştie că bărbatul acesta îi se va supune în cele din urmă, oricât de furios părea acuma.

— Omoară-mă, dacă crezi cumva că vreau să te trădez! izbucneşte ea. Frumoasă dovadă de prietenie din partea ta, Jean! Pe vremuri credeam că mă iubeşti niţelus, şi nu lipsea mult să plec de lângă Hector, ca să viu la tine. De ce nu s'a întâmplat asta, ştii tu mai bine. Ai dispărut ca prin farmec, şi odată cu tine o ceată întreagă de membri ai bandei noastre.

— Nu vorbi despre asta! scrâşneşte Marsilie-zul. Jură-mi că nu mai ai nicio legătură cu Hector Rammont şi că el nu bănuieşte prezenţa ta la castel.

Îi desprinde mâinile de după gât şi se dă înapoi. Aranka îşi dă seamă că repurtează o nouă victorie.

— Îţi jur, Jean! răspunde ea, fără nici un scrupul.

— Vrei într'adevăr să rămâi la mine, Aranka?

— Da, vreau, Jean, spune ea, întinzându-i mâna.

Jean Molitor e cuprins de un gând nou:

— Nu cred încă tot ce-ai spus. Ştiu că Rammont se află în Montecarlo.

— Asta am aflat-o şi eu, răspunde Aranka, neturburată.

— Te-ai întâlnit cu el în noaptea trecută?

— Da, cu Masca-Roşie.

Molitor se apropie de dânsa și o apucă de braț.

— De ce nu mi-ai spus asta imediat, Aranka?

— Vroiam să trec sub tăcere faptul până voiu fi aflat ce-i cu prințul Bentivoglio.

— Știi cumva ce are de gând să întreprindă la Montecarlo?

— Nu. Îți spusei doar că ne-am întâlnit întâmplător și el m'a luat cu forța. Dar am aflat cel puțin unde domiciliază.

— Știi unde locuiește? întreabă prințul și ochii îi se holbează.

— Am auzit că a închiriat vila „Dorado" și trăiește sub numele Ducelui de Merlier.

Jean chibzuește o clipă, apoi spune pe ton poruncitor:

— Cer dela tine o ultimă dovadă, că nu ești unealta Demonului roșu. Hector Rammont mi-a jurat mortea, — asa o știi bine. Până în ziua de azi am izbutit să scap de sub urmărirea lui. La casino am stat față în față și eu am descoperit insigna vechei Asociații, la lanțul ceasornicului său, — și cu prilejul acesta am făcut constatarea că și dânsul mă bănuește.

— Și ce pretinzi dela mine? îl întrerupe Aranka.

— Așează-te la biroul de colo și scrie ceeace îți voiu dicta.

Perfida femeie se supune fără să rostească nici un cuvânt. Cu condeiul în mână în fața hârtiei albe, ea rămâne în așteptare. Cu chipul întunecat «prințul» începe să se plimbe prin odaie. Se oprește o clipă și dictează:

Către poliția din Montecarlo!

«In vila Torado» s'a sabilit de curând Ducele de Marlier. Acesta nu e nimeni altul, decât criminalul

Cereți mâine numărul 58 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I. Calea Victoriei 5.

cunoscut în lumea întreagă sub numele de «Masca roşie», căpetenia «Bandei negre».

— Ai terminat? întreabă falsul prinţ.

— Da.

— Impătureazâ hârtia, pune-o în plic, şi scrie pe el adresa poliţiei.

Fără să-i tremure mâna, Aranka îndeplineşte şi asta, apoi înmânează scrisoarea lui Jean Molitor.

— Pot face mai mult pentru tine, pentru a-ţi

dovedi că urăsc pe omul acela şi voiu fi nespus de mulţumită când îl voiu şti pierdut?

— Iţi mulţumesc, Aranka. Deabia acumă sunt încredinţat că vei rămâne cu mine şi pot spune pe drept cuvânt, că ne aşteaptă zile fericite.

Vârâ scrisoarea în buzunar şi ia pe Aranka în braţe. Ea nu se împotriveşte nici-o clipă şi se lasă pradă mângâierilor lui pătimaşe.

Scrisoarea avea următorul conţinut:

«In vila «Dorado» s'a stabilit fostul cheluer Jean Molitor, căpetenia unei cunoscute bande internaționale; el poartă numele Ducelui de Marlier și tovarășii săi îl numesc «Jean Marsiliezul».

Firește că Aranka risca, în timpul scrisului, ca «prințul» să i privească peste umăr și să descopere trădarea. Dar ea juca întotdeauna cu cărți primejdioase și de aceea și câștiga de obiceiu.

Acuma «prințul» pare să nu mai aibă nici o bănuială. O copleșește cu mângâieri și deabia după ce Aranka îl roagă să se retragă, părăsește încăperea, ducându-se să predea scrisoarea unui servitor, care urma s'o expedieze.

Și imediat ce-l văzu plecat, Aranka se așează iar la birou și așterne câteva rânduri pe o foaie de hârtie. O îndoaie apoi și, punând o în plic, scrie adresa:

«Aranka
Poste restante
Montecarlo, Casino».

Conținutul glăsuiește:

«Sunt în «castelul maur». E Jean Molitor. Evită vila «Dorado», Jean ți-a dat de urmă. Exact la ora douăsprezece la stânca dinspre turnul răsăritean al castelului. Semnul: lumină roșie».

Preocuparea principală a Arankăi este să poată expedia scrisoarea aceasta. Își pune din nou încrederea în steaua-i norocoasă și izbutește să prindă jos pe scară pe servitorul care pleacă în oraș să expedieze scrisoarea falșului prinț.

— Fă-mi te rog serviciul și pune plicul acesta la cutie, îl se adresează ea. Îți voiu fi veșnic recunoscătoare.

Tânărul, care nu face parte din rândurile celor inițiați, rămâne o clipă uimit în fața frumoasei femei, pe care n'o cunoaște încă.

— Să întreb întâi pe Alteța sa, dacă...

— Sunt ținută aici prizonieră, îl întrerupe Aranka, implorătoare. Ai milă și salvează-mă!

Și fără să-i lase vreme să se dumirească, ea își lipește buzele de ale lui și depune pe ele o sărutare fierbinte.

Amețit, el coboară scara, împleticindu-se și iese. Rafinata femeie triumfase.

CAP. 80.

Taina peșterii din stâncă

George Vallières e foarte neliniștit de când Ochiu-de-Pisică îl părăsise. Alice i-a fost «suflată», și anume de femeia aceia depravată, Aranka. De lucrul acesta e absolut convins când constată că dânsa a dispărut dela hotelul unde o plasase.

In vreme ce detectivul lua o serie de măsuri secrete, pentru a pune mâna în primul rând pe Masca roșie și apoi să se ocupe de Alice, — George Vallières se îndoiește de succes. El stă singur în odaia sa, cu ochii ațintiți în gol. Deodată se ridică de pe scaun și deschide fereastra. Liniștea din casă devine apăsătoare. Din noapte îi se pare că aude glasul Alicei, care strigă ajutor.

— Trebue s'o găsesc și s'o salvez! își spune el, în prada unei agitații grozave. — Tatăl ei nu o poate găsi, de aceea voiu face eu încercarea.

George Vallières știe că întreprinderea aceasta este curat nebunească, dar hotărârea sa devine din ce în ce mai fermă. O clipă chibzuiește dacă să ia și pe servitor, — dar apoi clatină capul cu energie:

— Nu; dacă va fi să-mi pierd viața, cel puțin să nu târăsc și pe altul după mine în prăpastie.

Scoate din dulap o mantilă ușoară, vâră în buzunar un revolver încărcat și-și înfundă pe cap o pălărie, care-i umbrește fața. Apoi părăsește vila, încuiând ușile în urma sa.

Coboară trepele de piatră ale parcului și se a-

propie de țărm, unde e legată barca. Se urcă într'însa și începe să vâslească.

Marea e pustie la ora aceasta. După câtva timp, ajunge în labirintul stâncilor. Coteşte după una din ele și în lumina lunei apar turnurile cu forme ciudate ale «castelului maur». Încă un sfert de oră și va fi la intrarea peşterii.

Vâsleşte din toate puterile și peste puțin zăreşte stânca îngustă, pe lângă care dispăruse barca misterioasă a răpitorilor Alicei.

Dar ce să fie obiectul acela de culoare închisă, care pluteşte pe mare, înaintând vertiginos? Instinctiv, George se ascunde în umbra uneia din stâncile cari își înalță creştetele din adâncuri.

Un fluerat strident trece prin aer. Vallières știe acum despre ce-i vorba. E un vaporaș al poliției, care se apropie cu viteză. Din fericire, stâncile aruncă umbre și tânărul francez se simte sigur în barca sa.

Plin de interes el urmăreşte manevra vaporașului. Deodată aude glasuri de pe puntea acestuia. Să i fi observat oare barca? Încă o clipă și... o lumină puternică țâşneşte de pe vaporaș, învăluind stâncile negre și luminându-le ca ziua.

— Colo e o barcă! strigă unul și George recunoaşte glasul lui Ochiu-de-Pisică.

Să-i răspundă, pentru a-i da de veste că i el? Nu, nu va face asta. Un val îl ridică și-l aruncă mai aproape de stânci. În felul acesta e ascuns din nou de privirile celorlalți. Se află acum doar la câțiva pași de intrarea din stâncă. Vede cum apa țâşneşte dintr'însa și cade înapoi de sus. Pare să fie o văgăună neagră dedesubt. Cu toate astea, George nu şovăie o clipă. Vâslind cu putere, împinge barca direct spre intrare și, în clipa când se simte ridicat de un val, răsună strigătul detectivului prin acustic:

— Predă-te, trebuie să stabilim cine eşti!

Din cauza vâjâitului apei, tânărul francez nu pricepe decât jumătate din fraza celuilalt. Barca sa alunecă de-acum pe deschizătură și două împuşcă-

turi pornite de pe vaporaşul poliţienesc ricoşează de stânci.

Hartenberg, sprijinit de parapetul vasului poliţienesc, urmăreşte cu atenţia încordată mişcările bărcii şi dă din cap, apoi se adresează poliţistului de lângă el:

— Nu ştiu ce să cred, domnule comisar. Aş putea pune rămăşag că omul din barcă e un cunoscut al meu, şi întreprinde o acţiune nespus de primejdioasă în clipa aceasta. Dacă am avea la îndemână o barcă, m'aş lua îndată după el pe deschizătura din stâncă. A fost o greşeală din partea oamenilor dv. că au tras două focuri; cine ştie dacă nu l-au rănit pe omul nostru!

Imi pare rău, domnule, răspunde poliţistul, dar individul părea foarte suspect, după cum veţi admite şi dv. Chiar dv. spuneaţi că printre stâncile acelea se află, probabil, ascunzătoarea unor bandiţi primejdioşi. Nu ne putem apropia mai mult, căci e pericol să eşuăm. Ce-i de făcut?

Ochiu-de-Pisică nu-şi ia privirea dela intrarea din stâncă.

— N'avem nicio barcă la îndemână şi înainte de a putea face rost de una de pe ţărm, ar fi prea târziu, spune el. Să ne întoarcem, domnule comisar. La vila prietenului meu voiu afla cum stau lucrurile.

Vaporaşul întoarse şi se 'ndreptă spre Montecarlo.

. . . . . .

Ce se făcuse între timp George Vallieres?

Barca lui fu târâtă cu putere în peştera întunecoasă. Vru să se folosească de lopeţi, pentru a nu fi răsturnat, dar constată cu spaimă că una din ele se pierduse.

O beznă adâncă îl învălui câtva timp. Apoi se simţi ridicat, se izbi de un perete de piatră şi porni vertiginos în adâncime. Barca se roti de câteva ori

ca o sfârlează şi George se crezu pierdut, dar peste câteva clipe se mai liniştì.

Se afla într'o peşteră de stâncă, ai cărei pereţi se 'nălţau drepţi ca lumânarea. Tavanul era sfârtecat şi pietre colţuroase atârnau de el. Apa ţâşnea în sus delungul pereţilor, apoi şiruia îndărăt în jos.

Toate acestea nu le-ar fi putut observa Vallieres, dacă luna nu şi-ar fi trimis razele pe deschizătura de sus.

Dar după cât s'arăta, nu era pe-aici nici-un punct de teren solid, pe care să poată pune piciorul. Cu ochii larg deschişi tânărul priveşte în jur. Cu lopata ce-i rămăsese luptă din greu să ţie barca în echilibru, căci apa îl aruncă în toate părţile.

Incotro au dispărut misterioşii bărbaţi cu nefericita Alice? Şi-au găsit oare moartea în cazanul acesta fioros?

Vallieres dă din cap cu energie. Nu poate şi nici nu vrea să se gândească la desnodământul acesta. E ceva misterios aici şi el trebuie să dea de rostul lucrului.

La lumina lunei ce pătrunde de sus, observă mai multe scobituri în stâncă, ce par potrivite pentru o ascunzătoare. Totuşi, George nu-şi dă seamă cum se poate ajunge sus de aici, deoarece pereţii sunt drepţi ca lumânarea.

De-odată începe să strige, rostind de câteva ori numele Alicei şi pereţii redau ecoul. Işi ciuleşte urechile, dar nici un glas omenesc nu-i răspunde.

— Trebuie să uro pentru a-mi da seamă dacă nu cumva peştera se continuă acolo, îşi spune el.

Caută un punct de sprijin şi-i se pare c'a descoperit câteva ieşituri de stâncă, cu ajutorul cărora să se poată ridica. Intreprinderea este primejdioasă, căci va trebui să-şi lase barca în părăsire, îndată ce va fi pus piciorul pe marginea ei. Şi atunci va fi singur în luptă cu apa.

Dar asta nu-l mai înspăimântă. Sau izbuteşte să se cătere pe perete şi ajunge sus, sau se prăbuşeşte în adâncime şi se îneacă.

Pusese totul pe o cartă. Apa în jurul lui începe să clocotească. Barca e smucită cu o violență fantastică. După câteva clipe ajunge la locul unde și-a pus în gând s'o părăsească.

Se apucă cu mâinile de piatra umedă și încearcă să se ție bine. Dar în clipa următoare își pierde echilibrul, barca de sub dânsul e târâtă de curent, iar el însuși cade în apă.

E pierdut dacă nu izbutește să se cațere pe stâncă. Un trosnet în spatele lui, îi dă de veste că barca s'a sfărâmat de stâncă. Cu sforțări disperate, nenorocitul izbutește să iasă din apă și să se cațere pe perete până la jumătatea acestuia. Pe o piatră ieșită în afară se odihnește câteva clipe, apoi începe să urce din nou.

Cu respirația tăiată, cu mâinile însângerate izbutește să urce vreo doi metri. E o muncă supraomenească, dar n'are încotro, căci sub dânsul păndește moartea sigură.

Vallieres întinde mâna dreaptă și-și face vânt pe o ultimă piatră, care-i oferă un sprijin. Dar acolo rămâne atârnat. Mai sus nu poate înainta, căci peretele e neted, fără nici un punct de care să se poată ține. De jos apa țâșnește până la el, împroșcându-l cu stropi grei. Se simte sfârșit de puteri, dar instinctul vital e încă destul de puternic și adunându-și forțele izbutește să scoată un țipăt de ajutor, pe care ecoul îl împrăștie în văgăuna.

Dar apoi s'a sfârșit cu el și cade mototol pe pietrele umede. Mâinile și picioarele îi atârnă în adâncime și, dacă nu-i vine un ajutor imediat, e pierdut.

Deodată, pe crăpătura de sus pătrunde o rază galbenă de lumină, care se amestecă cu aceea a lunei.

Un vlăjgan cu umeri largi, cu înfățișare ursuză, se apropie cu băgare de seamă de marginea deschizăturii.

— La dracu, ce s'a întâmplat colo jos? mormăie el, împingând lanterna înainte. Nu știu nimic de vre-un transport care trebuie să sosească la noap-

te. Stăpânul a aranjat doar ca s'avem repaos timp de două săptămâni.

Își îndreaptă privirea în jos și descoperă trupul lui George Vallieres, care atârnă în aer.

— Ei ! exclamă dânsul. Cine-o mai fi și ăsta ? După îmbrăcăminte nu s'arată să fie dintr'ai noștri. Mort nu pare, căci morții nu strigă. Cum dracu, poate ajunge un om în gaura asta ?

In clipa aceasta zărește o parte din barca sfărâmată, care plutește pe apă. Clatină capul cu înțeles și aleargă îndărăt în peștera cea mare, unde se află camarazii săi, în jurul focului. Le comunică pe scurt descoperirea făcută și toți sar în sus, căci așa ceva nu se mai întâmplase până atunci.

— Ce facem cu individul? întreabă unul care merge înainte cu lanterna.

Un tovarăș de-al lui — același care părea să fie omul de încredere al stăpânului — răspunde :

— Trebuie să-l ducem sus și să vedem ce-i cu dânsul. Se prea poate că poliția a pus vre-un copoiu pe urmele noastre.

Oamenii se înarmează cu stângi și funii și pornesc pe gang în direcția peșterii cu apă. Unul din ei își petrece o funie pe după subțiori și coboară dealungul peretului, ținut de mâinile vânjoase ale camarazilor săi.

— N'ai folosit nimic, fiul meu, murmură el. In peșteră nu ajunge nimeni, am purtat noi grijă de asta.

Iată-l ajuns lângă Vallières și face un semn camarazilor de sus. Apoi, cu mâna sigură încarcă pe spate pe bietul Francez și strigă:

— Trageți !

Ordinul se execută imediat.

Intre acestea, George Vallières își pierduse cunoștința cu desăvârșire. Șase mâini îl înhață și-l trag peste marginea stâncii. Salvatorul său ia lanterna și-i luminează chipul :

— Priviți-i mutra, băieți ! E vreunul printre voi care-l cunoaște ?

Toți clatină capul :

— Nu l-am văzut niciodată. Nu-i de-ai noștri, asta-i sigur!

— Atunci luați-l în primire. Să-l ducem sus și să așteptăm până își vine în fire.

George Vallières e așezat pe niște paie în apropierea focului și unul din banditi îi toarnă câteva picături de coniac în gură. Alcoolul își face efectul, căci figura leșinatului tresare. Tom îi ține lanterna în față și așteaptă liniștit.

Tânărul își revine cu încetul. Dinții îi clănțănesc cu putere din cauza frigului, și privirea îi se rotește speriată în jur. Se vede într'o peșteră mare și asta îi readuce memoria.

Gândul că se află într'un loc misterios, nădejdea că Alice s'ar găsi aici, îl fac să-și recapete stăpânirea de sine.

— Vă mulțumesc că m'ați salvat! izbutește el să îngâne. Spuneți-mi unde mă aflu.

Indivizii nu se așteptaseră la întrebarea asta și se privesc tăcuți unul pe altul. În cele din urmă Tom răspunde:

— Te-am găsit atârnat pe o stâncă deasupra apei și te-am tras sus. În primul rând vrem să știm cum ai ajuns în peșteră? Dar nu care cumva să încerci să ne îndrugi vreo poveste, căci nu suntem noi dintr'aia pe cari să-i poți duce cu fofârliga.

Din tonul cu care individul rostise aceste cuvinte, George își dă seamă că trebuie să fie cu ochii în patru. Știe că va putea afla ceva despre Alice, dacă se va pricepe să fie diplomat.

Indivizii se dau deoparte și șoptesc între dânșii. Parcă se sfătuiesc ce au de făcut. După mutrele unora din ei, Vallières își dă seamă că nu toți au gânduri bune cu dânsul. Și atunci începe să chibzuiască ce e de făcut. Cel mai nimerit lucru ar fi să se prefacă mai slab decât e în realitate. În felul acesta va putea prinde un cuvânt sau două, care să-l ducă pe urmele Alicei.

Privirile-i rătăcesc prin peșteră, căutând să descopere vreun loc unde ar fi putut fi ascunsă biata

față. Dar focul e prea slab ca să lumineze tot spațiul.

Un fior îi străbate trupul: dacă nenorocita și-ar fi găsit, totuși, sfârșitul? Sau poate că indivizii aceștia cu mutre bestiale au târât-o aici și și-au bătut joc de ea?

Banditii priveau amenințător spre locul unde se afla Vallieres. După cât se vede, Tom are mai multă simpatie pentru el, decât ceilalți.

Deodată, Vallieres aude o înjurătură înăbușită. Privind spre locul unde se adunaseră banditii la sfat, vede pe unul din ei culcat la pământ de pumnul lui Tom. Probabil că individul se împotrivise cu ceva șefului, și și-a luat răsplata.

Enervat, Tom vorbește ceva mai tare, în așa fel că George îl poate auzi.

— Îl vom lăsa în pace pe omul acesta, până ce stăpânul va hotărî asupra lui. Celui dintâi care se va împotrivi ordinului meu, îi crăp capul. Luați aminte ce v'am spus!

Apoi se întoarse și porni spre foc. Se uită cu atenție la George, care închise din nou ochii, prefăcându-se leșinat.

După câtva timp Tom se lasă în genunchi și-l scutură pe Vallieres. Acesta deschide cu greu ochii, ca și cum s'ar trezi din leșin.

— Sunt obosit și slab! murmură el, cu vocea deabia înțeleasă. Lăsați-mă să mă mai odihnesc nițeluș...

Tom clatină capul cu energie.

— Vino-ți în fire, omule! se răstește el. Vrem să știm odată cine ești și cum ai ajuns în peștera de jos. Noi suntem oameni cari nu prea primim cu dragă inimă musafiri în casa noastră.

CAP. 81.

Printre banditi

Intre acestea, George Vallieres își făurise un plan. Se ridică puțin în cuicuș și ceru să i se mai dea o înghițitură de coniac. Focul îl încălzește și-i usucă îmbrăcămintea.

Incepe să vorbească încet și toți indivizii se apropie, împreună cu acela pe care Tom îl doborîse cu un pumn. Părea să fi uitat incidentul.

Tom se așează pe un butoiaș gol. Își sprijină bărbia în palme și ascultă cu atenție povestirea parisianului. Ceilalți se sprijină de pereți și rămân tăcuți.

Povestea despre aventura-i nocturnă ce le-o înșiră, e complect inventată, dar se ferește să-i lase pe banditi să întrevadă aceasta. Își spune numele adevărat și afirmă că a venit din Paris ca să pe-

treacă la Montecarlo şi să joace la casino. Cu prilejul acesta cunoscuse o tânără femeie, foarte frumoasă, pe care o urmărea neobosit de câteva zile. Servitorul său iscodise că dânsa locuieşte într'o vilă de pe ţărmul mării. Numele femeii nu-l cunoaşte încă, şi în noaptea trecută se urcase într'o barcă împreună cu un prieten, porniud-o de-alungul ţărmului ca să examineze parcul ce aparţine vilei. Şi cu prilejul acesta au avut o aventură ciudată:

Plutind cu barca pe apă, văzură deodată o femeie sărind în mare de pe o stâncă, tocmai în locul unde se afla vila necunoscutei. Inainte de a putea ajunge lângă dânsa, pentru a o salva, se apropiă altă barcă şi luă pe bord pe nenorocită.

Deoarece presupunea că e vorba de femeia pe care o îndrăgise, hotărî să se ia după barcă. Era greu, însă, şi cu toate sforţările depuse, n'o putură ajunge.

Prietenul cu care fusese împreună în barcă era o fire bănuitoare şi cam impulsivă. El strigase după salvatorii femeii şi neprimind nici-un răspuns, trăsese cu revolverul. Dar nici asta n'a ajutat.

Indoindu-şi sforţările, vâsliră spre barcă şi deodată văzură că aceasta disparu într'o crăpătură de stâncă. Inciudat, prietenul său mai trase câteva focuri, apoi se înapoiară la Montecarlo.

Acolo se despărţiră, dar el, George Vallieres, nu se putea sustrage gândului că femeia visurilor sale era ameninţată de vreo primejdie. De aceea, luă hotărîrea disperată să pornească singur în cercetare, căutând să pătrundă în intrarea aceea din stâncă, pe unde dispăruse barca misterioasă.

De-abia ajunse cu barca sa în cazanul de apă şi valurile o izbiră de ţărm, făcând-o praf. In clipa aceasta nu se mai gândi decât la propria sa viaţă şi instinctul îl făcu să se agaţe de nişte ieşituri de stâncă. Apoi îl părăsiră puterile şi nu mai ştie ce se petrecu cu dânsul.

Aceasta era povestea iscodită de Vallieres. Tom

clătină capul, și părea convins că tânărul nu-l mințise.

— Ai noroc, băiete — zise el — că nu ne-ai îndrugat vre-un basm, căci altminteri am fi făcut-o scurtă de tot cu tine. Basinul de apă din care te-am tras afară e destul de adânc și când zvârlim pe vre-unul într'însul își poate face rugăciunea din urmă.

George nu răspunde. Banditii mormăie între dânșii.

Deodată Tom întreabă din nou:

— Ai ceva bani la tine? In cazul acesta, ar putea exista o scăpare. Te-am putea aduce la suprafață și atunci vei putea mulțumi lui Dumnezeu c'ai scăpat eftin.

— Nu prea am luat mulți bani cu mine când am părăsit vila, răspunde parisianul. Dar firește că vă voiu răsplăti cum se cuvine dacă mă veți scoate de aici. Dar mai mult decât de mine, mă'ngrijesc de soarta bietei fete care mi-a câștigat inima. Vă ofer o sumă mare de bani, dacă-mi spuneți cine a luat-o pe necunoscuta aceea și ce s'a făcut cu dânsa.

Tom se ridică de pe butoiul pe care se așezase, face un semn tovarășilor săi și se retrage cu ei în umbra unei stânci.

Oricât s'ar sili George să prindă ceva, nu poate auzi nici-un cuvânt.

— Ce-i de făcut? se adresează Tom tovarășilor săi. Unde se află fata, știți cu toții. Dar de trădat, nu putem trăda taina asta. Numai stăpânul are drepturi asupra ei. Sunteți de părere să-l aducem la suprafață încă în noaptea asta? Unul din voi ar putea merge cu dânsul să încaseze răsplata.

— Dar ce va spune stăpânul? întreabă altul.

Tom înalță din umeri.

— Ne-a interzis să-l deranjăm în timpul nopții, dacă nu e ceva important la mijloc. Poate să mai coboare în noaptea asta la noi, dar pân'acum nu știu nimic. In ultimul timp stăm cu mâinile în sân, căci fantoma Măștii roșii a apărut în Montecarlo.

Știți cu toții ce ne așteaptă dacă se întâmplă cumva să cădem în mâinile acestui demon. De aceea ați face bine să vă împrăștiați ca guzganii.

Banditii se'ntunecă la față și se vede bine că sunt cuprinși de teamă. După multă discuție cad în înțelegere să-l mai ție acolo pe George Vallieres și s'aștepte până va veni stăpânul. Dacă acesta va'ntârzia prea mult, Tom se va pune în legătură cu el.

Se'ntorc apoi cu toții la foc. Vallieres rămâne nemișcat în culcușul său și se întreabă cu înfrigurare ce se va întâmpla cu el.

— Până una-alta vei rămâne aici, răspunde Tom, scurt. Restul ,îl vei afla ta timp. In ce privește barca pe care ai văzut-o, n'ai decât să crezi ce poftești depre ea. Dacă tânăra pe care spui c'ai văzut-o, a fost sau nu în barcă, — dacă e moartă sau trăiește, — asta e secretul nostru. Nu căuta să afli mai mult, căci tot nu vei izbândi. Hei, Petre, pune mâna să-l ducem pe domnișor într'unul din saloanele noastre. Acolo va putea dormi cât poftește.

Petre pășl spre foc. Altul se apropie cu lanterna aprinsă. Doi oameni iau în primire pe George și-l duc prin peșteră.

Omul cu lanterna deschide o ușă de lemn, mascată de o stâncă. Indărătul ei se află o încăpere în care se vede un culcuș de paie și câteva paturi. Așează pe Francez pe paie și se depărtează

— Acuma ai tot timpul să te odihnești, îi spune Tom și iese după ceilalți doi.

Vallieres cade pe spate și rămâne nemișcat. Aude ușa închizându-se și pașii indivizilor îndepărtându-se. In jurul lui e noapte adâncă.

După câteva clipe se ridică repede din culcuș. Slăbiciunea sa era mascată, ca să-i înșele pe ceilalți, căci își dăduse repede seamă că are de-aface cu o șleahtă de ticăloși.

Cereți mâine numărul 59 autorul vânătorilor și vânătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

Pe întuneric George caută să dea de ușă și cum o găsește, încearcă s'o deschidă. Ușa are o crăpătură și tânărul izbutește să-și strecoare mâna prin ea și apoi să tragă zăvorul pus pe dinafară. Probabil că banditii îl credeau prea slab ca să se gândească c'ar putea întreprinde ceva în scopul de a se salva.

Își pipăie hainele cari se uscaseră între timp; numai pălăria și-o pierduse. Armă nu are, căci o pierduse, sau i-o luaseră banditii.

Cu băgare de seamă împinge ușa și se strecoară printre stâncile cari se'ngrămădesc una'n alta. Ajuns după colț, zărește în depărtare focul din peșteră. Indivizii s'au așezat din nou în jurul lui. Se acoperă cu păturile și se'ntind pe paie.

Câtva timp contemplă priveliștea și chibzuiește ce-i de făcut.

E mai mult decât convins că Alice se află prin apropiere. Poate că mai sunt și alte încăperi, la fel cu aceea în care fusese adus el.

George numără persoanele așezate în jurul focului. Lângă fiecare din ele se află câte o pușcă, încărcată de sigur. Privind cu atenție, descoperă și pe Tom. Acesta nu doarme încă, spre deosebire de camarazii săi. Se așezase din nou pe butoiaș și privește spre foc.

George ar vrea să pornească în recunoaștere prin peșteră, căci nădăjduiește să poată descoperi închisoarea în care se află Alice. Dar silueta cu umeri largi a lui Tom îl ține'n loc. Cel mai ușor zgomot va face atent pe bandit și atunci totul va fi pierdut.

Dar situația în care se află e insuportabilă. George vrea să se înapoieze în celula lui și să se trântească pe paie, rămânând în așteptare, când aude deodată o lovitură scurtă în piatră, urmată de alte trei, la intervale regulate.

Banditii încep să se agite în somn. Primul se ridică Tom. Apoi îi trezește pe ceilalți și toți sar în sus.

Tânărul parisian se lipește de zidul de piatră, aţintindu-şi privirile asupra focului. Şi atunci se vede apărând din întuneric o făptură fantomatică, — un bărbat cu barbă lungă, albă. O mantilă îi atârnă pe umeri şi o pălărie mare îi umbreşte chipul.

Unde întâlnise dânsul capul acesta? Ah! în cazinoul din Montecarlo, la masa de joc.

Dar e cu neputinţă! De unde şi până unde ajunsese aici prinţul acela? — căci aşa se intitulase.

Acuma George e cu atât mai curios să afle ce se petrece pe aici, chiar dacă şi-ar pune viaţa în joc. Trebuie să se furişeze în apropierea acestei persoane misterioase, spre a auzi ce spune bandiţilor.

Peştera e luminată numai în jurul focului. Restul zace în umbră. George se lipeşte de pereţi şi caută un drum care să-l aducă în apropierea focului, fără să fie observat.

Cu sforţări neînchipuite izbuteşte să se cațere sus, căutând să nu facă nici-un zgomot care l-ar putea trăda. In cele din urmă, ajunge pe o piatră, de

unde nu-l poate zări nimeni. Se apropie cu băgare de seamă de perotele luminat de foc și se lasă pe burtă. Din locul acesta îi poate vedea pe toți, dar cei de jos nu-l pot zări.

Bărbatul cu barba albă se așează lângă foc, pe un culcuș de mai multe covoare, plimbându-și privirile dela unul la altul.

— Sunteți surprinși probabil că am venit atât de pe neașteptate? începe prințul Bentivoglio. Îmi pot însă lesne închipui că vestea apariției omului cu mască roșie v'a înspăimântat. Când mă uit la voi, văd groaza zugrăvită pe chipurile voastre. S'a întâmplat așa precum m'am așteptat și de aceea mă vedeți aici. Vă temeți cu toții de răzbunarea acestui diavol. Așa e, sau nu?

O tăcere adâncă se așterne de jur-împrejur și asta spune de-ajuns «prințului». Numai Tom cutează să vorbească după un timp:

— Știi, desigur, stăpâne, cum s'au petrecut lucrurile atunci, la Paris. Am trecut în lagărul d-tale și l-am crezut pe Masca-roșie dispărut pentru veșnicie. Mai târziu am găsit mijloacele să ne facem nevăzuți și nici-unul din noi nu-și închipuia să se mai întâlnească vreodată cu Masca-roșie. Dar iată-l că apare pe neașteptate, și primim din partea d-tale ordinul să ne împrăștiem pentru câteva zile, ca fostul conducător să nu dea de noi.

Oamenii mei de aici nu se prea tem de nimic, — numai numele Măștii-roșii îi face să tremure, căci noi știm că nu ne putem aștepta la nici-un fel de milă dacă s'ar întâmpla să cădem în mâinile aceluia pe care l-am trădat.

Prințul Bentivoglio clatină capul, apoi izbucnește în râs.

— Am venit aci ca să vă liniștesc. De sigur că nu știți ce cărți mi-au căzut în mână. Ascultați, deci: Fata pe care ați salvat-o din apă și ați adus-o aici, nu este nimeni alta decât tovarășa și amanta lui Hector Rammont.

Banditii rămân ca împietriți, apoi izbucnesc în strigăte de bucurie.

In ochii lui Tom se aprinde un fulger, apoi se adresează stăpânului :

— Dacă o avem în mână pe acea care stă mai aproape decât ori cine de Masca-roşie, atunci nu trebuie să plece vie de aici.

Prinţul Bentivoglio înalţă capul şi priveşte dispreţuitor pe bandiţii cari nu mai încetează cu gălăgia.

— Sunteţi nişte idioţi cu toţii, spune el tăios. Ce-am profita dacă vom ucide pe această fată, care ne-a picat în mână printr'o simplă întâmplare ? Din primele ei cuvinte mi s'a desvăluit taina, şi atunci am ştiut că nu mai am a mă teme de fantoma Măştii-roşii. O ţin ca ostatecă sus în castelul meu şi aş vrea să văd cine ar fi în stare să mi-o răpească. Orice s'ar întâmpla, fiinţa aceasta va rămâne o pavăză pentru mine, şi voi, împotriva Demonului. Lăsaţi totul pe seama mea !

Indivizii îşi dau seamă că planul şefului lor este cât se poate de bun şi se declară gata să asculte de dânsul.

— Când voi avea nevoie de voi, vă voi da de veste, urmează falşul prinţ. Deocamdată nu e nevoe să întreprindem ceva. Am mai făcut încă o captură, sus în castel. Să vă spun şi despre asta !

In câteva cuvinte le istoriseşte cum a pus mâna pe Aranka, fosta iubită a lui Hector Rammont.

— Nu va trece mult şi va bate ceasul din urmă al omului care ne-a înspăimântat pe toţi, o clipă ! încheie prinţul Bentivoglio, cu glas triumfător.

Apoi scoate de sub mantilă o pungă cu bani şi le aruncă oamenilor; aceştia se îngrămădesc în jurul lui Tom ,care face împărţeala.

— Acuma petreceţi aici jos, până va veni iar ziua în care veţi avea de lucru, mai spune Bentivoglio. Aveţi câteva butoaie cu vin şi tot ce vă mai trebue. Dacă vom avea nevoie de serviciile voastre sus în castel, voi da semnalul pe care-l ştiţi. Noapte bună, băieţi !

Îşi strânge mantila care-i alunecase de pe umeri

și se îndreaptă tocmai spre locul deasupra căruia se află George Vallieres, care-l privește cu atențiune.

Hotărârea tânărului parisian e nestrămutată. Trebuie să urmeze pe individul acesta, orice s'ar întâmpla.

În vreme ce banditii scot dintr'o ascunzătoare un butoiaș cu vin, prințul Bentivoglio dispare în umbra unei stânci. George Vallieres întinde capul și ochii săi se fixează pe punctul pe unde se făcuse nevăzut șeful bandei.

Apoi își îndreaptă din nou privirile asupra șleahtei. Tom fluieră odată scurt și ceilalți par să priceapă semnalul. Se îndepărtează toți și se întorc cu o cană mare și pahare de metal. Apoi butoiașul e deschis.

Tom se îndepărtase de foc și făcu câțiva pași înainte. George Vallieres își dă seamă că trebuie să lucreze imediat, căci altfel nu se va mai întâlni cu un asemenea moment prielnic. Dedesubtul lui, lângă o stâncă, vede câteva funii atârnate și un ciocan de fier în apropiere. Aceste obiecte trebuie să le aducă la dânsul, căci îi vor face, de sigur, servicii importante.

Cu băgare de seamă se lasă jos de pe stâncă. O umbră îl acoperă cu desăvârșire. Ca să nu se trădeze, trebue să se lase cu burta la pământ. Ca un șarpe se târăște pe după colțul unei stânci și întinde mâna să apuce ciocanul. Și izbutește: arma aceasta de ocazie e în stăpânirea lui. E în stare cu ea să culce la pământ pe un eventual urmăritor. Mai urmează să puie mâna pe funii și apoi se poate lua după Bentivoglio. Impotriva așteptărilor, izbutește și de data aceasta: e stăpân pe funii.

Banditii, în frunte cu Tom, sunt prea ocupați cu butoiașul lor de vin, așa că George izbutește să ajungă neobservat în spărtura de stâncă pe unde-l văzuse dispărând pe falșul prinț. Un întuneric adânc domnește acolo și bietul tânăr e cuprins de teamă. Se îngrozește la gândul că va rămâne în gaura aceasta și toate silințele sale vor fi fost zadarnice.

Deodată aude un zgomot ca de pietre ce se rostogolesc. Apoi o rază albă de lumină se proiectează

pe peretele de piatră. Pare să vie din adâncime, de undeva, și grație acestei lumini el vede drumul pe care trebuie să apuce : e un gang presărat cu stânci și îngust de tot.

Tot mergând, zărește deodată silueta neagră a lui Bentivoglio. Acesta se află la vre-o câțiva metri mai încolo, ținând în mână o lanternă oarbă. Nici nu bănuiește că e urmărit. Și atunci îi trece lui George un gând prin creer.

Banditii din peșteră și chiar Tom, rămaseseră atât de surprinși de apariția șefului lor, încât au uitat cu totul să-i aducă la cunoștință captura ce făcuseră. Și așa se făcea că «prințul» se întorcea în castel, fără să fi aflat că un străin pătrunsese în peșteră.

Poate că Tom își va aminti curând de omisiunea aceasta, și va căuta să comunice șefului. Dar se mai poate să-și ție gura, când va face descoperirea că prizonierul a șters putina.

Un lucru e sigur : falsul prinț n'avea cum să bănuie că e urmărit, căci se putea bizui pe oamenii săi.

— Ce-o fi făcând el acolo unde s'a oprit? Se întrebă tânărul parisian.

Își trecuse funia pe braț și în mână ținea ciocanul greu, urmărind cu multă atențiune cecace făcea Bentivoglio; spre nespusa-i uimire, observă mâna acestuia atingând un anumit loc și împingând apoi piatra. Imediat aceasta începe să se rotească în jurul unei axe și apare o deschizătură, destul de largă ca să îngăduie trecerea unui om printr'însa.

— Aha! își spune George. Aflu din ce în ce mai multe din tainele acestui individ. Acuma sunt aproape convins că o voi găsi pe Alice.

De-ar fi știut însă tânărul de câte piedici avea să se mai lovească în cale!

Prințul se apleacă puțin și se furișează pe deschizătură. Piatra se rotește din nou și se așează la locul ei. George Vallieres e învăluit iar de întuneric.

Dar și-a întipărit bine drumul și izbutește să ajungă la locul pe unde dispăruse falșul prinț. După multe dibuieli găsește piatra și încearcă să puie în funcțiune mecanismul. Prea ușor nu este, dar în cele din urmă sforțările îi sunt încununate de succes. Încet și cu băgare de seamă, intră pe deschizătură și pune piciorul pe tărâmul vechiului castel.

Observă imediat că o rază de lumină vine de sus. Se vede înconjurat de pereți netezi, inegriți de vreme. Într'un loc atârnă o scară trainică de frânghie, care merge în sus. Și George își spune imediat că se află într'o încăpere subpământeană a castelului maur.

Lipit de perete, privește în sus, cu respirația oprită. Pe ultima treaptă a scării se zărește încă silueta neagră a «prințului». Acesta tocmai răsucește o manivelă, tavanul se deschide și o lumină vie năpădește încăperea de jos.

Cu îndemânare Bentivoglio își vâră trupul pe deschizătură. George Vallieres e într'un moment de supremă așteptare. Dacă individul de sus trage scara după el și închide trapa, atunci e pierdut. E exclus să se poată cățăra pe pereții aceștia netezi.

Dar iată că de sus ee aude un uruit şi trapa s'a închis. Dar scara rămâne atârnată.

Fără să stea o clipă pe gânduri, Vallieres urcă încetişor, ţinând ciocanul în mâna dreaptă. Dacă nu se va putea altfel, e hotărât să lovească de câteva ori cu putere în capac şi în clipa când prinţul va deschide, să-şi croiască drum pe deschizătură, şi să-l atace cu arma aceasta improvizată.

Dar iată că se izbeşte cu capul de capac. O clipă stă să asculte dacă nu se aude vreun zgomot suspect, dar totul rămâne liniştit.

Inainte de a lovi cu ciocanul, ar putea încerca să puie în funcţiune mecanismul secret. Mâna sa atinge de-acum manivela, când se aude podeaua tremurând sub(paşii cuiva. «Acesta e prinţul», îşi spune George.

După o clipă, aude scârţâitul unei uşi de dulap, apoi se face tăcere adâncă. E încredinţat că Bentivoglio a părăsit camera, aşa că poate încerca să pătrundă. Cu o smucitură trage manivela, apoi o învârteşte exact cum văzuse făcându-l pe celălalt.

Şi... minunea se produce. Prin gaura de formă pătrată, tânărul francez îşi face vânt. Când ajunge sus şi-şi roteşte privirile în toate părţile, constată că se află într'un dormitor foarte luxos.

Una din uşile dulapului masiv stă deschisă. Afară de asta mai observă două uşi cari duc în odăile învecinate, — dar nu poate cuteza să pătrundă acolo, înainte de a-şi fixa un plan al celor ce va face de-acum înainte.

Cu funia pe braţ şi ciocanul în mână se apropie de dulap. Privind înăuntru, face descoperirea că într'însul nu se află niciun fel de haine.

— Ce-o fi asta? îşi şopteşte el.

Pipăie fundul şi rămâne înmărmurit de surpriză.

— Asta-i o uşă secretă... murmură el.

Fără să stea mult pe gânduri, George se hotărâşte să pornească înainte. Nu ştie singur unde va ajunge, dar puţin îi pasă de asta.

Cu multă băgare de seamă, dibuind prin întuneric, înaintează printr'un gang îngust.

Deodată, rămâne locului. Îi se pare că aude o voce și inima începe să-i bată cu putere... căci recunoaște glasul acesta, e al Alicei.

Apăsându-și tâmplele cu mâinile, ascultă cu încordare.

— Am găsit-o, sunt în preajma ei. Acuma totul se va întoarce spre bine, chiar dacă va trebui să-mi pun în joc propria viață pentru eliberarea ei, își șoptește dânsul.

Dar iată că auzul lui deosebește și o voce de bărbat. Falsul prinț se află lângă Alice, probabil.

Târându-se încetișor, tânărul înaintează și ajunge la ușa care dă în încăperea unde e ținută femeia visurilor sale. George Vallieres strânge pumnul, căci aude pe Bentivoglio copleșind-o pe biata fată cu vorbe amenințătoare. Ar putea foarte ușor să pătrundă înăuntru și să doboare pe mizerabil cu o lovitură de ciocan.

Dar se răzgândește repede, căci nu poate ști dacă acest castel blestemat nu e împresurat de tovarăși ai «prințului».

. . . . .

Imediat ce se înapoiă din peșteră, Jean Marsiliezul se duse la Alice. Cu lanterna în mână intră în închisoarea nenorocitei fete. Alice stă întinsă pe pat și se ridică îndată, orbită de raza de lumină. De când se afla aici, nu putuse închide ochii o singură clipă. Fața îi este palidă și exprimă groaza de care e stăpânită.

— Ce mai vrei dela mine? izbucnește dânsa. Vrei poate să-mi spui că ai de gând să mă ucizi?

„Prințul" stă cu brațele încrucișate și răspunde batjocoritor:

— Asta nu, comoara mea, dar vei afla altceva, în schimb. Sunt acuma perfect orientat asupra persoanei tale. Ai fost cea din urmă amantă a Măștiroșii și tovarășa sa. Se spune chiar că aveai o înrâurire cu totul deosebită asupra lui și oamenii te

numesc „îngerul lui bun". Idioții! Ca-și-cum Masca-roșie s'a luat vreodată după capul unei femei! Dar asta nu mă privește pe mine. După câte știu, e încă îndrăgostit de tine și va pune totul în mișcare ca să te regăsească. Dar mai sunt și eu la mijloc. Nu va trece mult și Demonul se va afla în mâinile poliției, și de data aceasta îl va ține mai bine ca odinioară.

Alice își fixează privirile asupra lui și murmură:

— Te-ai întâlnit vreodată cu Hector Rammont?

Bentivoglio izbucnește în râs.

— Am fost chiar buni prieteni, comoară mea, dar autoritarismul lui nu mi-a convenit și într'o zi i-am pus capăt.

— L-ai denunțat? întreabă Alice.

— Da, așa am făcut. Astăzi — și cu deosebire față de tine — nu mai am nevoie să mă ascund după deget. L-am denunțat poliției, după cum bine ai ghicit, și Masca-roșie a fost pus în fiare. Nimeni nu credea c'ar mai putea să scape. Dar iată că s'a produs, totuși, fenomenul acesta de necrezut. A zburat pe coșul celulei sale ca o fantomă și poliția pariziană a rămas cu buzele umflate.

— Atunci... d-ta ești... Jean Molitor, supranumit Jean Marsiliezul... murmură Alice.

Falșul prinț dădu din cap, întunecat.

— Da, așa e, rostește dânsul.

— In cazul acesta, ferește-te de răzbunarea omului cu masca roșie, căci împotriva nimănui n'a fost încă așa de înverșunat ca împotriva voastră.

Falșul prinț izbucnește din nou în râs:

— Parcă eu n'aș ști asta! Cunosc doar legile Asociației și știu ce-l așteaptă pe trădător. Dar până azi am izbutit să mă sustrag ochiului său de vultur, și de azi încolo întâmplarea mi te-a adus în mână pe tine, de care mă voiu folosi ca să-l înfrunt pe dânsul, — dacă nu-mi va izbuti altă lovitură, pe care am pus-o la cale...

— L-ai trădat din nou poliției! îl întrerupe Alice, înspăimântată.

— In curând îți voiu putea da de veste ce s'a întâmplat cu dânsul, comcara mea. Intre timp îmi voiu îngădui să te țin aici în castelul meu, — în această încăpere de care nici oamenii mei n'au cunoștință. Și dacă Masca roșie va izbuti pentru a doua oară să «zboare» cum a zburat atunci, dacă îmi va pune cuțitul în gât, îi voiu spune zâmbind: — «Ucide-mă, Hector Rammont, dar atunci să știi că amanta ta va muri de foame într'o ascunzătoare pe care nici-un om n'o va găsi vreodată». — Și acuma știi, copila mea, de ce am atâta nevoie de tine, încheie Bentivoglio.

Ingrozită, Alice își acopere fața cu mâinile.

— Ești mai crud decât Hector Rammont, spune ea. Ce rău ți-am făcut eu vreodată ca să mă ucizi în chip atât de înfiorător? Sunt incredințată că Hector Rammont va afla de toate mașinațiunile tale trădătoare și tocmai când te vei aștepta mai puțin, își va face apariția și te va ucide.

— In cazul acesta am pierdut jocul și tu vei muri de foame. Până atunci, însă, aș mai putea să te silesc să fii ceva mai drăgăstoasă cu mine. Cine m'ar putea împiedica? Ce spui de asta, comcara mea? Ar fi pentru mine o plăcere deosebită să fii învingător față de tovarășa și amanta dușmanului meu de moarte.

— Asta n'o vei face! strigă Alice, cuprinsă de groază. Niciodată nu voiu aparține altui bărbat decât lui Hector Rammont, pe care toată lumea îl blestemă, dar pe care eu îl ador, totuși, fie înger sau demon.

Jean Marsiliezul râde batjocoritor și apropiindu-se de Alice o apucă de mâini.

— Prostii! spune el, aspru. Lasă moșturile și hai să te îmbrățișez și să fii a mea pentru un ceas.

Cu o smucitură sălbatecă strânge pe biata fată la piept. Zadarnic se zbate ea... Simte deacum răsuflarea-i fierbinte atingându-i fața și e gata să cadă zdrobită.

Dar în clipa aceea se trezește într'însa un curaj nebănuit, și începe să dibuie cu mâna în căutarea u-

nui urcior de piatră care se afla pe măsuța de lângă pat. Și înainte ca falșul prinț să-și poată da seama de ceva, urciorul îl izbește în cap. Clătinându-se pe picioare, scoate o înjurătură și ajunge tocmai lângă ușă.

Alice stă în picioare, ținând în mâna dreaptă urciorul spart.

— Nu încerca să te mai apropii, căci sau te omor sau mă omor! îi strigă ea.

Jean Molitor își revine încet și chipul său trădează o furie nemărginită. O clipă se pare că e gata să se repeadă cu o săritură de tigru asupra Alicei, dar apoi se răzgândește și aruncând o privire fioroasă asupra fetei se îndreaptă spre ușă.

— Asta mi-o vei plăti de mii de ori! scrâșnește el printre dinți.

Smucește ușa și pășește pragul. Lanterna o uitase pe masă și faptul acesta ferește pe George Vallieres de a fi descoperit. Falșul prinț, trage zăvorul ușii, pe dinafară și tânărul parisian se furișează repede într'o firidă din perete.

După ce ticălosul se îndepărtează, el iese și pășaie să găsească zăvorul. Îl găsește și-l trage înapoi.

Din odaie pătrunde un strigăt de spaimă, căci Alice crede că Jean Molitor s'a reîntors, pentru a o sili să-i cedeze.

Ușa se deschide și Vallieres trece pragul. Hainele sale sunt într'o stare mizerabilă, părul îi atârnă în neorânduială pe frunte. Cu un strigăt de ușurare, cu brațele întinse, se aruncă în genunchi în fața Alicei.

— Te-am găsit! rostește el, cu patimă. Acuma nu-mi vei mai refuza ajutorul, Alice! Afară te așteaptă tatăl d-tale și voiu izbuti eu să te scot din această temniță.

Alice îl privește înmărmurită și nu-i în stare să rostească nici un cuvânt.

CAP. 82.

Trădarea Arankăi

Pe malul mării albastre, sub palmiorii ce şi leagănă frunzişul, stă Hector Rammont omul cu masca roşie. Poartă pe umeri o mantilă neagră şi capul îi este acoperit de o pălărie cu marginile largi. Ca întotdeauna când e vorba să întreprindă o acţiune importantă cu oamenii săi, el e singurul care se ţine deoparte.

Marea scânteiază lumina lunei şi dinspre terasa casinoului pătrund sunetele orhestrei de ţigani.

Rammont se 'ntoarce spre potera îngustă, pe care o coborîse cu puţin înainte. E înarmat ca întotdeauna, şi vai de poliţistul care ar fi cutezat să se ia după el.

Un fluerat prelung spintecă văzduhul apoi urmează câteva clipe de tăcere. Şi deodată, alt semnal răspunde şi o barcă se apropie pe valuri. Intr'însa

se află câțiva bărbați. Masca-roșie stă nemișcat pe stânca mică, scăldată de talazuri.

Barca aleargă vertiginos și peste câteva clipe se oprește pe plajă. Hector Rammont face o săritură și iată-l așezat în barcă.

— S'a întâmplat ceva de seamă ? întreabă el, scurt.

— Nimic, șefule ! îi răspunde Joe.

— Sunteți înarmați cu toții ?

— Până 'n dinți, șefule.

— In cazul acesta, dați-i drumul. Direcția o cunoașteți !

Barca se depărtează de țărm și lopețile celor cinci oameni încep să lovească apa. Nici-unul nu scoate un cuvânt, — instrucțiunile le primiseră din timp de la Joe.

Orele sunt înaintate și nici-o altă barcă nu se zărește pe întinsul apei. Rammont stă neclintit pe o bancă, dar ochii săi aruncă fulgere.

Primise la timp scrisoarea Arankăi și făcuse toate pregătirile necesare. In timpul cel mai scurt Joe și ceilalți oameni de încredere au primit instrucțiuni și Rammont știe să steaua-i norocoasă nu-l va părăsi nici astăzi.

Cu viteză mare barca aleargă pe valuri, apropiându-se de misteriosul castel maur.

— Atenție ! strigă Joe.

Barca se strecoară printre stânci și la a doua comandă stopează.

Masca roșie ridică ochii și privește în toate părțile.

Cereți mâine numărul 50 cetitorilor chiosc arilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

Premiul de 500 Lei, oferit de

Colecția celor 15 Lei

a fost câștigat de Dl. Gheorghe Dogariu

Zărnești (Brașov)

— Colo peste drum! spune Rammont şi arată cu mâna.

Stânca cenuşie se înalţă ca un perete drept.

Barca face un viraj şi după zece minute ajunge la piciorul stâncii, de care se tem toţi pescarii, şi care e cunoscută sub numele de «stânca cenuşie». Aici valurile se izbesc spumegând şi de sus priveşte în mare o parte a castelului, cu ziduri posomorâte.

Joe plimbă lumina lanternei peste marginea bărcii, ca să găsească un loc prielnic de acostare. După oare-care căutare îl găseşte şi cu mişcări îndemânatece leagă funia de un copac bătrân. Apoi oamenii sar cu toţi afară şi Masca-roşie spune scurt:

— Trebuie s'aşteptăm!

Stau cu toţii pe poteca stâncoasă şi privesc cu atenţie în sus. Dindărătul unei ferestre trebuie să se arate semnalul luminos. Oamenii ştiu ce aveau de făcut după asta.

De-odată o rază roşie ţâşneşte de sus, abătându-se asupra mării. Rămâne o clipă nemişcată, apoi piere ca şi cum ar fi înghiţit-o valurile.

— Fiţi cu băgare de seamă! şopteşte Rammont.

După câteva clipe se aude de sus un zgomot particular, ca şi cum un obiect ar fi fost lăsat în jos dealungul unei funii. La lumina lanternei lui Joe se vede capătul unei frânghii ce atârnă dealungul zidului.

— Legaţi scara de frânghie! ordonă Masca-roşie.

Oamenii îndeplinesc porunca şi, când totul e gata, smucesc de funie pentru a da de înţeles sus că operaţia s'a îndeplinit.

Hector Rammont şopteşte ceva oamenilor săi, apoi pune piciorul pe prima treaptă şi începe să urce. Ajuns pe ultima, fluieră scurt şi ceilalţi urmează la rând. Unul singur rămâne jos de pază şi se aşează în umbra copacului de care e legată barca.

. . . . . .

Intr'una din odăile castelului maur domnea ma-

re veselie cu puțin înainte. Jean Molitor își scosese barba respectabilă și peruca și stătea împreună cu Aranka la o masă încărcată cu tot felul de bunătăți. Șampania curgea în valuri și dispoziția celor doi conmeseni era din cele mai bune.

Prințul Bentivoglio se lăsase înșelat de rafinata femeie. Ea se lăsa mângâiată, ba se pricepea chiar de minune să-i excite simțurile, adormindu-i ori-ce fel de bănuială.

Rochia minunată pe care o purta fusese scoasă dintr'un cufăr furat cu câteva zile înainte de oamenii castelanului. Pe lângă bijutorii de mare preț, cufărul acesta conținea și întreaga garderobă a unei actrițe parisiene, care urma să joace în Monaco.

Aranka își alesese toaleta cea mai minunată și bijuteriile cele mai scânteietoare. Indreptându-se spre încăperea unde avea să se servească masa, luă și o sticluță cu niște picături ce serveau pentru diferite scopuri. Ascunsese flaconașul atât de bine, încât nimeni n'ar fi putut da de el.

Și în vreme ce Jean Molitor o strângea în brațe îmbătat de plăcere, privirile ei scânteietoare se 'ndreptau spre peretele unde atârna o pendulă de aur. Un zâmbet satanic îi încolți pe buze... Era aproape de miezul nopții și Masca roșie trebuia să fie în curând acolo.

Pentru a suta oară Jean Molitor o încredință pe Aranka de dragostea lui și cu glas mieros îi ceru să-i făgăduiască solemn că nu-l va părăsi.

— Ți-o făgăduiesc, Jean! răspunse perfida femeie.

Dar el nu se mulțumi cu atât și o privi deodată țintă în ochii-i mari ce aruncau văpăi:

— Jură-mi că nu mă vei trăda niciodată poliției sau vre-unui alt dușman, că vei rămâne veșnic la mine, Aranka!

Ea nu șovăi nici o clipă și făcu jurământul cerut.

Plin de fericire ticălosul umple din nou cupele de șampanie. In clipa aceasta Aranka scoate sticluța

din buzunar și în vreme ce Jean dă ochii peste cap, în culmea unui entuziasm delirant, ea toarnă câteva picături în paharul lui.

— Să ciocnim, Jean, pentru dragostea noastră! râde dânsa, scuturându-l cu putere.

Ticălosul deschide ochii și isbucnește cu patimă:

— Ai dreptate, Aranka, diavoliță neagră. Trăiască iubirea noastră!

Ciocniră și goliră paharele. Giugiulindu-se și sărutându-se trecură câteva minute; apoi de-odată, capul falsului prinț căzu pe speteaza scaunului. Ca electrizată Aranka sări în sus, pieptul tresăltându-i puternic.

— Copil ce ești! murmurară buzele ei roșii ca cireașa coaptă. Cum poți cuteza tu să te măsori cu Hector Rammont? Te-ai gândit oare vreodată că trădarea ți-ar putea fi iertată?

Jean Molitor stă nemișcat în scaunul său, cu brațele în jos. Aranka își aranjează toaleta, apoi se furișează ca o pisică în vestibul, care duce la scara principală a castelului. Încuie ușa pe dinăuntru, ca nu cumva servitorii să facă o vizită neașteptată.

Apoi intră din nou în încăperea unde zace «prințul» și iese pe altă ușă. Ia frânghiile pe cari le ascunsese într'un loc sigur și prin coridoarele înguste se'ndreaptă spre turnul care străjuiește deasupra stâncii cenușii.

Iat-o în fața unei ferestre boltite pe care o deschide repede. Aruncă o privire în jos, apoi asupra mării care scânteiază în lumina lunii. Cu felinarul pe care și-l procurase din vreme face un semn în jos, apoi fixează funia. După câteva minute o făptură își face apariția în dreptul ferestrei.

— Hector! murmură Aranka, cu patimă.

— Eu sunt, răspunde regele criminalilor. S'a făcut?

— Totul e în regulă. Vei fi mulțumit de mine.

Cu un salt îndemânatec Rammont își face vânt înăuntru, apoi dă un semnal celor de jos.

— Oamenii mei vor fi îndată aici, spune el.

Aranka îi se aruncă în braţe şi cuprinzându-l de gât, îl acoperă cu sărutări. Dar el o îmbrânceşte.

— Lasă asta pentru mai târziu. Acuma am altceva de aranjat. Du-mă la trădător!

CAP. 83

Răfuiala

Zgomotul produs de un pahar care se sparge, trezeşte pe Jean Molitor. Încearcă să deschidă ochii, dar vede numai roşu înainte-i şi nu poate recunoaşte nimic.

— Unde eşti, comoara mea scumpă? bălbâie el cu glas de beţiv. Hai noroc... să ciocnim... trăiască dragostea noastră!

Cu mare greutate izbuti să apuce un pahar şi să-l ridice. Privirea îi este încă împăienjenită şi nu vede altceva decât o umbră în faţa sa, cu un pahar în mână. Cele două pahare se ciocnesc cu zgomot.

— Ai dreptate, Jean Molitor! îl izbeşte un glas în ureche. — Trăiască dragostea, toate celelalte ducă-se dracului!

Ca şi cum trâmbiţele judecăţii de apoi l-ar fi trezit din somn, falsul prinţ deschide ochii, larg. De data asta vede limpede şi rămâne zgâit... Fantoma Măştii-roşii apăruse înaintea sa...

Paharul de şampanie îi cade din mână, apoi cel amăgit să ridică greoiu din scaun, sprijinindu-se cu mâna de masă.

Îşi dă prea bine seamă că e beat şi-şi spune că ceea ce vede nu poate fi decât închipuire. Cu mâna liberă face un gest violent, ca şi cum ar vrea să alunge fantoma de groază. Dar e în zadar... Mascaroşie stă în faţa lui pe un fotoliu, îi zâmbeşte ciudat şi ridică paharul plin.

— Hai noroc, în sănătatea ta, Jean Molitor!

Falsul prinţ Bentivoglio îşi revine cu încetul.

Ochii îi se deschid larg și, cu o expresie de groază pe figură, privește țintă pe omul din fața sa.

Masca-roșie soarbe șampania din pahar, îl pune apoi jos și aplecându-se peste masă, se adresează celuilalt:

— Cum vă mai merge, Alteță? După cum văd, viu cam pe neașteptate, dar ce să-i faci, așa mi-e năravul! Cu atât mai mare va fi plăcerea.

Jean Molitor izbutește să'ngâne:

— Ce vrei dela mine? Nu te înțeleg și nu te cunosc.

Nu rosti bine aceste cuvinte și Rammont îl apucă de piept, smucindu-l de pe scaun.

— Câine de trădător, scârșnește el, cu furie.

O clipă îl ține suspendat în aer, apoi îl trântește înapoi în scaun.

Falșul prinț rămâne țintuit de groază. In spaima de care fusese cuprins, uitase cu totul că nu mai purta barba și perucа albă.

Cu liniște neturburtă, Masca-roșie și-a reluat locul. O singură clipă s'a lăsat pradă mâniei, dar acum râde din nou.

— Să venim la chestie, camarade, zice el. De sigur că nu te-ai gândit la ziua judecății, atunci când m'ai trădat, la Paris, — ți-aduci aminte? Gelozia te-a îndemnat la trădare și nu lipsea mult să mi se puie streangul de gât. Primește felicitările mele, Jean Molitor. Te-ai priceput de minune să rămâi nevăzut tot timpul, și lumea elegantă din Montecarlo nu s'a îndoit o clipă asupra autenticității prințului Bentivoglio. Dar steaua mea bună m'a condus la casino, unde nu mi-a fost greu să recunosc în bărbatul venerabil cu barbă albă, pe fostul meu tovarăș de acțiune. Și acuma cred că Alteța Voastră s'a restabilit în deajuns, ca să-mi poată răspunde la întrebările ce voiu avea cinstea a i le pune.

Intr'adevăr, Jean Marsiliezul își revenise puțin între timp. Gândurile îi se roteau prin creier ca într'un vârtej. Trebuia să ia o hotărâre, altfel era pierdut. Apariția Măștii-roșii îl surprinsese într'atâta,

încât nu mai știa ce să creadă. Acuma, însă, își punea întrebarea în ce mod pătrunsese în castel fostul său șef.

Ca un fulger îi trecu prin minte că Aranka făcuse pe trădătoarea. Cu un strigăt răgușit se ridică de pe scaun, și toată înfățișarea lui nu mai păstrează nicio urmă de amețeală:

— Trădare! Din fericire, Hector Rammont, sunt înconjurat de servitori cari îmi sunt credincioși până la moarte. Te înșeli dacă crezi că mă vei putea pedepsi aici pentru ceeace ți-am făcut odinioară, la Paris. Un singur semn să fac și oamenii mei se vor năpusti asupră-ți, făcându-te una cu pământul. Probabil că nu te-ai gândit la asta, când ai pătruns în castel.

Masca-Roșie izbucnește în râs:

— Ai vorbit admirabil, Alteță. Păcat numai că Hector Rammont nu se lasă înșelat de astfel de cuvinte. Dar nu te mai obosi degeaba, Alteță, căci s'a dus cu domnia d-tale în castelul maur. Vrei să-ți spun ce-am hotărât? Îți stau cu plăcere la dispoziție.

— Sunt curios să aflu, răspunde Marsiliezul.

— Cu plăcere. Află așa dar, că-mi voiu stabili domiciliul pentru câtva timp în apartamentele acestea. Cred că n'ai nimic împotrivă? Castelul maur oferă o priveliște minunată din spre mare și, contemplându-l din toate părțile, am ajuns în cele din urmă la hotărârea să-l fac pe numele meu, — firește, împreună cu actualul său stăpân. Minunatul d-tale portret atârnă colo pe perete, în ramă de aur. Voiu putea, deci, să mă conduc după original și ceeace va mai lipsi, voiu complecta. După cum știi Alteță, am oarecare experiență în domeniul acesta.

— Ce vrei să spui cu asta? îngână falsul prinț.

Masca-roșie dă din umeri și răspunde zâmbind:

— Voiu pune stăpânire pe castelul maur și te voiu face să dispari.

Jean Molitor izbucneşte într'un râs sinistru:

— Aş vrea să văd numai cum vei aduce la îndeplinire treaba asta, Hector Rammont.

— Puţintică răbdare, Alteţă.

Jean Molitor apucă gâtul unei sticle de şampanie şi e gata să izbească în cap pe Rammont, dar acesta e mai agil decât duşmanul său şi cu o mişcare îl apucă de braţ. Se aude un strigăt de

durere şi Marsiliezul scapă sticla, care se rostogoleşte pe parchet. Apoi, cu un pumn bine ţintit, îl trântoşte îndărăt în scaun şi scoate un ţignal. Jean Molitor cunoaşte prea bine semnalul acesta şi-şi dă seamă că e pierdut. E acelaşi semnal cu ajutorul căruia şeful îşi chema tovarăşii întotdeauna...

Cum au ajuns oamenii la o oră atât de târzie în castelul maur? O singură persoană i-a putut ajuta, şi aceasta e Aranka.

Buzele-i palide se mişcă încetişor, dinţii îi clăn-

ţânesc în gură şi în prada unei mânii de nedescris, strânge pumnii.

— Afurisita de Aranka m'a trădat; blestemată fie în vecii vecilor. Ai trimis-o să se furişeze în castelul meu, Hector Rammont, şi ea m'a ameţit cu vorbele-i de dragoste, până mi-am pierdut raţiunea.

Privirile sale rătăcesc prin cameră, în căutarea Arankăi, dar nu izbuteşte s'o descopere. Tovarăşa lui Rammont stă afară şi ascultă fiecare cuvânt pe care-l rostesc cei doi bărbaţi.

Masca-roşie se adresează din nou lui Jean Molitor:

— Sărman idiot! Patima pentru o muiere ţi-a întunecat mintea. Cum ai putut crede, dobitocule, că o femeie care l-a iubit pe Masca-roşie, ar putea să simpatizeze pe un simplu chelner? Ca un prostănac te-ai aşezat la masă cu o femeie frumoasă şi te-ai lăsat înşelat de dânsa, căci Aranka nu simte pentru tine mai mult decât pentru câinele care rătăceşte pe maidan.

Falsul prinţ îşi dă seamă acum ce trebuie să creadă despre Aranka. Vede uşa din fund deschizându-se şi păşind în odaie un număr de indivizi. In acela care păşeşte în frunte recunoaşte pe Joe, omul de încredere al Demonului roşu. Dânsul rămâne liniştit în mijlocul încăperii şi observă cu atenţiune mişcările stăpânului său, ţinând mâna pe cuţitul înfipt în brâu. Ceilalţi indivizi s'au împrăştiat prin odaie în aşa fel, încât au închis ambele ieşiri.

Lui Jean Molitor îi vine un ultim gând disperat. Ştie prea bine că e pierdut, că nu mai există nicio îndurare pentru el, dacă Masca-roşie îl va da pe mâna acestor oameni, cari îl cunosc dinainte. Un singur gest al Demonului şi totul e pierdut.

Şi iată că acesta ridică braţul, arătând spre Jean Molitor.

— Luaţi-l în primire pe trădător şi să rostim repede sentinţa.

Joe dă din cap şi se apropie de falsul prinţ.

— Stai! strigă Jean, aruncând între el și Joe fotoliul pe care șezuse.

Apoi se întoarce spre Masca-roșie și rostește repede:

— Mai am o ultimă carte, Hector Rammont, o carte de care nici nu bănuiești. Știu bine că viața mea se află în mâinile tale și nici nu mă gândesc să-ți cerșesc îndurare, căci ar fi de prisos față de un demon ca tine. In aceeași clipă, însă, în care îmi voiu da sufletul la picioarele tale, va fi pecetluită și soarta unei femei care se află la discreția mea.

Hector Rammont tresare:

— Ce vrei să spui cu asta? Despre care femeie vorbești?

— Despre amanta ta Alice, pe care am pescuit-o din mare, aducând-o apoi aici.

— Mii de draci! scrâșnește Masca-roșie. E bine că ai făcut cel puțin mărturisirea asta. Știu că Alice a fost răpită de un om căruia i-am făcut de petrecanie la Paris. A dus-o în vila lui și de acolo a dispărut fără urmă. Voiu vorbi cu Aranka despre chestia asta, căci bănuiesc că ea și-a vârît codița aci. Și acuma spune repede: Alice trăiește?

— Da, trăiește.

— Și unde se află?

— Refuz a răspunde la această întrebare. Viață pentru viață. Presupun că fata aceasta îți stă mult la inimă și moartea ei te-ar aduce la disperare, deși te lăudai întotdeauna că nicio femeie n'ar fi în stare să-ți răpească mințile. Și acum ascultă: ier dela tine să-mi îngădui să părăsesc liber locul acesta, împreună cu cei câțiva oameni cari m'au urmat la Montecarlo. Poți să-ți păstrezi castelul, ar nu mă voiu îndrepta spre Londra sau New-York -ți dau asigurarea că nu-ți voiu mai încrucișa nicialată drumul. In clipa când mi se va deschide poarta e jos îți voiu desvălui ascunzătoarea unde se află lice. Singur n'o vei găsi niciodată, de asta poți fi credințat. Și acuma chibzuiește, Hector Rammont!

Cine ar fi putut spune ce gânduri treceau prin capul regelui criminalilor? Dar acesta nu era omul care să stea mult la îndoială. La un semn al său, Joe l-a apucat pe Marsiliez din spate şi l-a trântit la pământ cât ai clipi din ochi. Zadarnic se zbate trădătorul. Vrea să scoată un strigăt, dar zăreşte lama strălucitoare a pumnalului, pe care Joe îl ţine în mâna dreaptă. O clipă încă şi e pierdut.

— Ajutooorrr !... strigă totuşi în cele din urmă.

Dar nici-unul din aceia cari au intrat în cameră odată cu Joe, nu se mişcă. Masca-roşie încrucişează braţele şi face înconjurul mesei. Apoi se opreşte în faţa lui Jean, întins la pământ.

— Opreşte ! strigă el către Joe.

Apoi se adresează fostului tovarăş de fără-delegi.

— Jean Molitor, vrei să-mi destăinuieşti unde se află ascunsă Alice ?

— Nu, răspunde celălalt, al cărui piept e apăsat de genunchiul lui Joe. — Refuz să spun unde se află camera cu pricina şi fără ajutorul meu nimeni din voi nu va izbuti s'o găsească. Dacă fata nu capătă ceva de mâncare, va pieri de foame. Strigătele ei nu vor ajunge la urechile oamenilor. Până vei izbuti să dărâmi turnurile şi zidurile acestui castel Alice va fi moartă de mult. Făgăduieşte-mi viaţa şi ieşirea liberă de aici, şi îţi voiu spune unde se află ascunzătoarea.

Hector Rammont schimbă cu Joe o privire semnificativă, apoi urmează :

— Voiu număra până la trei, Jean Molitor, şi dacă până atunci nu-mi spui ceea ce-ţi cer, cuţitul lui Joe îţi va găuri gâtul. Şi astfel nu vei fi câştigat nimic cu încăpăţânarea ta, căci tot o voiu găsi pe Alice înainte de a muri de foame. Bagă de seamă, dragul meu ! Incep să număr : *Unu !* Mărturiseşti ?

Trădătorul îşi întoarce capul cu groază. Tot sângele i-a năvălit la inimă. Dinţii îi se înfig în carnea buzelor.

— *Două...* se aude glasul rece al Demonului roşu·

Marsiliezul e cuprins de un tremur nervos. Pumnalul lui Joe se apleacă amenințător spre gâtul lui.

— *Trei...*

— Mărturisesc! răcnește nenorocitul.

Hector Rammont zâmbește satisfăcut.

Brațul lui Joe cade moale, apoi aghiotantul Demonului se ridică de jos.

— Răspunde! poruncește Rammont. Cer să-mi spui cu preciziune în ce mod pot ajunge în încăperea unde o ții ascunsă pe Alice. Vei rămâne în mâinile noastre atâta timp, până voiu ști dacă fata mai trăiește sau i-ai făcut felul. Ce se va întâmpla apoi cu tine, asta e treaba mea.

Jean Molitor se ridică greoiu de jos. Tot curajul dintr'însul a pierit, spaima îl face să tremure din tot trupul.

Incetișor, rostind cu anevoie fiecare cuvânt, destăinuiește cum se poate pătrunde în încăperea tăinuită. Pe o foaie de hârtie face planul locului, — dar Masca-roșie nu se declară mulțumit cu atât.

— Cer să-mi predai toate cheile castelului, începând cu cea mai mică încăpere, până la poarta care dă în șosea. De asemeni, mai cer cheile diferitelor dulapuri și lăzi, în cari ții ascunși banii și obiectele de preț pe cari le-ai șterpelit. Apoi mai cer să-mi dai documentele tale secrete și să-mi spui ce fel de afaceri învârteai în ultimul timp și cum s'au desfășurat acestea. Din corespondența ta trebue să aflu cine și din sunt cunoscuții tăi, pentru ca să mă pot prezenta ca prințul Bentivoglio.

Oricât de greu îi vine, Jean Molitor trebue să se supue și acestor porunci și după ce destăinuiește totul, murmură cu teamă:

— Acuma dărnește-mi viața și lasă-mă să plec de aici. Mă voiu feri să-ți mai apar în față, Rammont. Tot ce am agonisit cu atâta sudoare, trece în stăpânirea ta. Castelul maur rămâne al tău, împreună cu toate comorile dintr'însul, cari nu-s de loc de dispreț. O singură și ultimă rugăminte îți adresez: la-

să-i liberi pe cei câțiva oameni, cari au venit cu mine la Montecarlo.

Hector Rammont bate cu palma pe o foaie de hârtie care se află pe masă.

— Era cât pe ce să uit, spune el. Ia tocul și scrie numele băieților tăi, ca să văd dacă e vre-unul nou printre ei, sau dacă-s numai cunoscuți vechi.

Jean se supune și de data asta. Niciodată nu-i tremurase mâna ca acuma. Și după ce termină, privirea lui se'ndreaptă spre Rammont, în așteptare.

Regele criminalilor ridică mâna.

— Duceți-l de aici! Știi ce-am hotărât, Joe!

Indivizii se aruncă asupra Marsiliezului, îl trântesc la pământ, și-i leagă mâinile și picioarele cu frânghii. Apoi îl aruncă într'un sac și-i vâră un căluș în gură. Sacul e închis sus, dar rămâne loc pe unde să pătrundă aerul.

Brațele vânjoase ale oamenilor ridică sacul și-l scot afară, de unde se 'ndreaptă cu el spre încăperea

pe unde au pătruns în castel. Acolo îl fixează de o funie trainică, îl trec pe fereastră şi-i dau drumul încetişor în adâncime. Doi oameni coboară după el şi când ajung cu toţii jos, sacul e aşezat în barca legată la ţărm.

— Cât timp să aşteptăm aici? întreabă sentinela care fusese pusă de pază.

— Peste câteva minute Joe va fi aici şi atunci o pornim repede, îi se răspunde.

In vremea aceasta Hector se aşezase la o masă şi cu mâna hotărîtă aşterne pe hârtie câteva rânduri.

— Ţine, Joe, zice el apoi, întinzând aghiotantului scrisoarea. Ştii ce ai de făcut cu asta. E vorba de trădătorul, care şi-a meritat moartea, prin faptul că ne-a dat pe mâna călăului, la Paris.

— Ştiu, şefule, răspunde Joe, vârând hârtia în buzunarul de la piept.

— Voi rămâneţi aici! se adresează Rammont băieţilor. Nu cred să fim deranjaţi, căci servitorii «prinţului» se pare că dorm.

Intinde mâna lui Joe şi acesta dispare în grabă.

Pe când Rammont se pregăteşte să deschidă o uşă, îi vine alt gând în minte. Păşeşte spre una din ferestre, dă în lături draperia şi deschide fereastra. Afară e noapte adâncă, marea se izbeşte de stânci şi luna iese din când în când dintre norii ciopârţiţi. Nici un sunet suspect nu pătrunde de jos, totul e liniştit, ca sub aripa morţii.

Se pregăteşte să închidă fereastra, dar în aceeaşi clipă ajunge până la el un ţipăt răsunător, — un ţipăt de femeie cuprinsă de spaimă.

— Alice, asta-i Alice! Ce i s'a întâmplat? murmură el.

Inchide fereastra cu zgomot şi ca un zănatec dă buzna afară din odaie, strigând câteva cuvinte oamenilor săi.

CAP. 84

Intre cer și pământ

Aranka ascultase «convorbirea» dintre Rammont și Jean Marsiliezul. Se ascunsese în dosul ușii, și când văzu că acela pe care-l trădase fu trântit la pământ și Joe ținea pumnalul îndreptat asupra lui, — întoarse capul într'o parte. Chiar în ființa aceasta decăzută mai rămăsese o urmă de milă.

Omul acela pe care-l trădase era, într'adevăr, un criminal, dar el o iubise, și încă de multă vreme. Poate că numai această pasiune îi pregătise pierzania făcându-l să cadă în cursa întinsă de Masca-roșie cu ajutorul oamenilor săi.

Dar deodată lucrurile luară altă întorsătură. Jean Molitor fu cruțat și Alice cotinua și ea să rămâie în viață... Ființa aceea pe care o ura din tot sufletul, și căreia-i jurase moartea...

Aranka fierbea de mânie. Strânse pumnii și scrâșni din dinți. Nu avea niciun fel de armă la dânsa dar se hotărî să pășească totuși în fața Alicei, s'o sugrume cu propriile ei mâini.

Unde se afla Alice?

Află și asta din spovedania falșului prinț. Își reaminti îndată de dulapul din dormitorul Marsiliezului, în care acesta intrase pe când dânsa îl spiona Pe acolo ducea drumul spre închisoarea Alicei. Vroia s'o ia înaintea lui Rammont și s'o ucidă pe femeia care-i se punea deacurmezișul planurilor ce le făurise.

In odaia alăturată, Jean Molitor preda lui Hector Rammont cheile castelului. De sigur că i-o va arăta și pe aceea care se potrivește la ușa dormitorului....

Cereți mâine numărul 61 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

Cu paşi de pisică, perfida femeie se furişă spre încăperea aceasta. Pieptul îi săltă cu putere. Cu ochii larg deschişi privi în jurul ei. Pe o măsuţă ascunsă pe jumătate sub draperiile patului, se afla un pumnal mic. Cu repeziciune uimitoare, Aranka puse mâna pe el. Apoi începu să zgudnie uşa dulapului. Dar încuietoarea acestuia trebuia să fie solidă, căci nu ceda. Încercă s'o spargă cu vârful pumnalului, dar se văzu nevoită să renunţe. Sudoarea începu să-i broboneaască fruntea şi răsuflarea îi deveni greoaie. Ştia prea bine că dacă mai pierde timp, Hector va da peste dânsa. Şi asta nu trebuia să se întâmple. Alice trebuia să piară înainte de a sosi salvatorul ei.

Pătimaşa femeie, care nu mai avea altă ţintă în viaţă decât să recâştige pe fostul amant, îşi dădea seamă, că trebuia, de data aceasta, s'o lovească pe Alice, în inimă.

Un zgomot o făcu să tresară. Repede şi agilă ca o pisică, ea dispare pe uşa laterală, apucând pe nişte ganguri, pentru a descoperi altă intrare spre camera secretă.

Ajunsese la o scăriţă de piatră şi de acolo pe o [illegible]rie deschisă, care ducea în jurul vechiului turn. [illegible]a arunca raze argintii în jur.

Aranka strânse la piept micul pumnal şi privi în atenţie. După socoteala ei trebuia să se afle dedesubtul camerei secrete.

Oare n'o fi existând nici-o cale să ajungă sus de aici? Începu să pipăie zidurile cu mâinile. Piatra era umedă şi netedă.

Cuprinsă de furie, femeia scoase un blestem şi-şi înfipse mâinile în păr:

— Trebuie, trebuie s'o distrug, înainte de a veni Hector Rammont ca s'o strângă în braţe.

Deodată tresări cu putere.

— Ce să însemneze aceste lovituri de ciocan, cari se aud de sus, de pe galerie? Parcă s'ar fi pus cineva să spargă zidul.

Își ținu răsuflarea și, apropiându-se de balus tradă, privi în sus. Dar tocmai în clipa aceasta luna fu acoperită de nouri. Loviturile de ciocan se înmulțeau din ce în ce.

Lipindu-și trupul de zid, rămase în așteptare. Ținea pumnalul mic în mână, gata să se folosească de el, la cel dintâi prilej.

De sus începură să se rostogolească pietre și în câteva rânduri se auzi un zgomot de parcă s'ar fi rupt în două niște drugi de fier.

Deodată se făcu liniște. Se scurseră câteva minute, apoi luna începu din nou să lumineze. Atunci alunecă prin fața ei un obiect lunguieț, — o funie care cobora în adâncime.

Un simțimânt de triumf o năpădi: știa acuma că Alice își pregătea fuga și poate că în clipa următoare se va lăsa în jos dealungul frânghiei.

Aranka mai privi odată în sus. Un obiect de culoare închisă se mișca acolo, dar ea nu putea ghici despre ce era vorba. Dar peste puțin rămase încredințată pe deplin: trebuia să fie Alice care se lăsa în jos pe frânghie.

Aranka se retrase în umbra unei coloane. Știa acum în ce mod va putea lovi pe rivala ei; pumnalul putea să dea greș, de aceea ișcodise alt mijloc.

— Încă o clipă și vei păși pe drumul veșniciei! murmură ea.

Incetișor de tot alunecau pe funie doi oameni, — nu unul — și iată-i ajunși în fața galeriei. Aranka își dădu capul pe spate și se năpusti...

. . . . . .

Ce se petrecuse sus, în camera secretă?

George Vallieres se ridică din genunchi și adresându-se femeii iubite, spuse:

— Alice, te afli aici în mâinile unui om, pe care trebuie să-l consider drept criminal, la fel ca Masca-roșie, care te-a adus la pierzanie. Ca un disperat am alergat pe țărmul mării, când am descoperit că femeia aceea demonică, Aranka, te-a alungat din

vilă. Tatăl d-tale a pus totul în mişcare să te regăsească, — când am auzit deodată un ţipăt şi atunci am ştiut că Aranka şi-a bătut joc de noi. — Dar cum a fost cu putinţă asta ?

Fără voia ei, Alice simţi compătimire pentru tânărul acesta orbit de dragoste, care o urmase ca o umbră de când cu noaptea aceea din Paris. Deşi era foarte iritată de ceea ce auzea din gura lui, ea îl rugă din nou, totuşi, s'o părăsească şi să nu se jertfească pentru dânsa.

Ii spuse că fusese salvată de un necunoscut şi adusă aici. Omul acesta vrea s'o ţie ca ostatecă, pentru a avea o armă împotriva lui Hector Rammont. Probabil că stăpânul acestui castel era un fost tovarăş al Măştii-roşii şi se temea de acesta.

Vallieres se aşează pe un scun şi, respirând din greu, povesteşte fetei prin câte trecuse până s'ajungă aici şi adăogă :

— Ia te uită, Alice, ce am luat de jos, din peşteră. Ciocanul acesta îmi va servi de armă de apărare, şi de unealtă. Apoi funia ne va fi şi ea de folos, căci cu ajutorul ei vom face încercarea să coborâm până pe ţărmul mării.

In clipa aceasta hotărîtoare nu-ţi cer altceva decât să-mi îngădui să te salvez. Vreau să te scot din mâinile acestui om, care e tot atât de primejdios ca şi Demonul roşu. Ah! îţi întorci faţa dela mine şi întinzi braţele în semn de împotrivire! Ştiu bine că eşti încă sub înrâurirea acelui demon, — inima d-tale bate încă pentru el, dar eu nădăjduiesc până la sfârşit că te voiu putea salva. Tatăl d-tale e îndurerat peste măsură de când a aflat că eşti aici. Nu vreau altceva pentru moment, decât să te duc în braţele lui. Trebuie să-mi îngădui lucrul acesta, te implor!

— Nu vom izbuti să disparem de aici, domnule Vallieres, răspunse Alice, clătinând capul. Castelul maur e atât de bine apărat, încât ar fi o nebunie numai să ne gândim la fugă.

— De vreme ce am izbutit ca să pătrund în

peștera de jos, fii sigură că voiu reuși să aduc la îndeplinire și partea a doua. Așteaptă doar o clipă, să mă încredințez dacă falșul prinț nu ne poate surprinde.

Se îndreptă spre ușă și ieși pe gang. Se strecură dealungul acestuia și găsi intrarea în dulap. Deoarece își întipărise bine în minte locul pe care apăruse Jean Molitor, izbuti să deschidă ușa. Încetișor păși în dormitor, care era gol, dar luminat. Se furișă prin două încăperi alăturate și auzi zgomot de pahare ciocnite și glasul răgușit de beție al unui bărbat. Se apropiă de una din uși și privind pe crăpătură văzu pe Jean Molitor — fără perucă și barbă — stând la masa încărcată și dând pe gât pahar după pahar.

Tânărul francez fu cuprins de un sentiment de scârbă. Văzu pe Aranka înlănțuind pe criminal și sărutându-l cu patimă, și se întrebă cum de a fost posibil să aibă cândva legături cu femeia aceasta. Auzi toată convorbirea celor doi și deduse că se putea considera în siguranță pentru câtva timp și nu avea să se teamă de nici un fel de surpriză. Apoi văzu pe perfida femeie turnând câteva picături dintr'o sticluță în paharul tovarășului ei de chef și pe prințul Bentivoglio lăsându-și capul pe spate și adormind. Aceasta îl speriă pe Vallieres și-și spuse că nu trebue să mai rămâie în locul acesta. Părăsi repede postul său de observație și se înapoiă în dormitor. Ușa dulapului era încă deschisă și el se strecură în gangul secret. Peste câteva clipe se afla din nou în fața Alicei și în câteva cuvinte îi comunică ceea ce văzuse și auzise.

— Niciodată în viață nu m'am simțit mai vinovat ca acuma, adăogă el. Vinovat de ceasurile pe cari le-am petrecut împreună cu femeia aceea perfidă. De ce am avut legături cu dânsa? Răspunsul e simplu: disperarea și durerea de a te fi pierdut pe d-ta, înfrângerea mea de către Masca-roșie, — astea m'au făcut să-mi pierd capul, și să cad în plasa

întinsă de Aranka. Astăzi, însă îţi jur că o disprețuiesc. Vrei să mă ierți, Alice?

Fata îi întinse mâna:

— Imi dau seamă prea bine de ceea ce simți și aș dori din tot sufletul să mai fii fericit odată, domnule Vallieres.

— Iți mulțumesc, murmură tânărul. Acuma, însă, trebue să ne punem imediat pe lucru dacă vrem să ne recăpătăm libertatea. Aș putea să merg cu d-ta în dormitorul «prințului» și de acolo să căutăm un drum de scăpare; dar lucrul acesta e primejdios din cale afară, căci s'ar putea să fim surprinși.

Făcu câțiva pași prin odaie și se opri la fereastră, privind în sus, la gratiile de fier, groase cât pumnul.

— Nu există altă cale decât deschizătura aceea, spuse el în cele din urmă.

Alice clătină capul:

— Cum vom izbuti să ajungem până sus? Și chiar dacă reușim, cum am putea dobândi libertatea?

Tremura la gândul că va fi nevoită să-l vadă pe tatăl ei, temutul Ochiu-de-Pisică, care o va privi cu asprime și o va aduce cu forța acasă, în patrie. Dar pe de altă parte se mai gândea și la eventualitatea de a cădea în mâinile banditului care o ținea ca ostatecă, și care o va face, de sigur, să îndure suferințe grozave.

Dar când va fi în afara zidurilor acestui castel, va putea lua o hotărîre. De aceea, tot e mai bine să primească propunerea tânărului.

George Vallieres își obișnuise privirea cu întunericul din odaie și cu ajutorul celor câteva scaune și a mesei, puse unul peste altul, încercă să ajungă la ferestruica de sus. Dar după ce se urcă pe ele, făcu trista constatare că tot nu putea ajunge. Nu'i mai rămâsese altceva decât să aducă și patul lângă perete și, așezând masa cu scaunele deasupra, izbuti, în cele din urmă, în planul său.

— Te rog, Alice, — zise George, înainte de a se urca — furişează-te pe gang, înaintează cât poţi şi ascultă la orice zgomot suspect. Dacă auzi cumva vreo uşă deschizându-se sau altceva asemănător, atunci vino repede înapoi şi dă-mi de veste. Dacă vom fi surprinşi în cursul lucrului nostru, nu ne va mai rămâne alta de făcut decât să luptăm. Dea Domnul să nu ajungem acolo.

Alice se supuse, — iar George începe să se caţere pe zid, cu ciocanul în mână. Era aproape sigur că ferestruica aceasta dădea spre mare sau spre stânci.

Mâinile sale strâng cu putere gratiile, dar după câteva încercări de a le rupe vede că truda e zadarnică. Nu-i mai rămânea decât să se folosească de ciocan, pentru a-şi croi o ieşire, pentru dânsul şi pentru Alice.

Fără să stea mult pe gânduri, dădu prima lovitură. Apoi alta şi alta. Sudoarea îi curgea de pe frunte, căci munca era nespus de grea şi rezultatul se lăsa aşteptat. Pe lângă asta îl chinuia temerea că loviturile de ciocan ar putea fi auzite.

Dar în cele din urmă sforţările sale tot avură un succes: o bucată de zid se rupse şi căzu în adâncime. Apoi se rupse altă bucată şi deschizătura se făcea din ce în ce mai mare, până ce fu destul de largă ca să se poată strecura printr'însa.

Cu mişcări repezi leagă funia de unul din drugii de fier, apoi îi dă drumul în adâncime. Istovit de moarte dar cu inima palpitând de emoţie, coborî înapoi în cameră, comunicând Alicei că izbândise.

— Nu trebuie să mai şovăim — zice el — căci loviturile de ciocan au fost, de sigur, auzite. Până s'ajungă aici falsul prinţ sau vreunul din oamenii săi, noi trebue să fi dispărut. Ai destul curaj să cobori împreună cu mine dealungul funiei?

Alice şovăie cu răspunsul. Stă în mijlocul odăii şi priveşte sus, spre fereastra spartă, prin care se vede chipul rotund al lunei.

Ce se va'ntâmpla — se'ntreabă dânsa — dacă

mâna ei nu va fi destul de sigură pentru a se ține de funie ?

George pare să-i ghicească gândurile :

— Te voiu înlănțui cu brațele mele și te voiu ține până vom avea teren sigur sub picioare. Nu există altă cale să fugim din castel, căci au trebui să trecem prin toate odăile până s'ajungem în curte. Și dacă vom fi prinși, criminalul acesta care se intitulează prinț, va găsi pentru noi o temniță și mai sigură.

Alice mai stă pe gânduri câteva clipe, apoi, cu o hotărâre subită, se urcă pe scara improvizată de Vallieres. Ajunsă sus, privește afară și vede marea strălucind în lumina argintie a lunei.

Parisianul se strecură cel dintâiu pe deschizătură.

— Voiu căuta să găsesc pentru picioarele mele un sprijin în pietrele zidului, până ce te vei fi strecurat și d-ta pe deschizătură, zice el.

Apucă funia și încercă să-și înțepenească vârfurile picioarelor în zid. Izbuti să găsească un punct de sprijin și punând mâna pe cercevelua ferestrei rugă pe Alice să iasă și dânsa pe deschizătură.

Fata ieșise de-acum cu jumătatea trupului, dar deodată scoate un țipăt de spaimă. Privește în adâncimea amețitoare, unde marea își izbește valurile de stânci.

— Nu pot... nu pot! gâfâie ea. Fugi singur, domnule Vallieres, și lasă-mă pe mine aici.

— Nu, asta n'o voiu face pentru nimic în lume. Te rog din suflet să-ți învingi teama și să ai încredere în puterea brațelor mele. Nu avem prea mult timp și fiecare clipă e prețioasă. Intreprinderea nu va dura prea mult și când vom pune piciorul pe teren sigur, ne putem socoti salvați.

Dar Alice mai șovăia. Cu glas implorător, tânărul parisian i se adresă :

— Alice, îți jur că dacă refuzi să fugi cu mine, mă arunc dela înălțimea asta și voiu rămâne sdrobit de stâncile mării.

Cuvintele acestea avură efectul căutat.

— Viu! şopti ea. Dumnezeu să ne ocrotească pe amândoi, căci mergem la o moarte aproape sigură.

El o apucă cu o mână, trăgând-o spre sine:

— Strânge funia cu mâinile şi ţine-te cu toată puterea. Să n'ai nici-o teamă, căci nu ni se poate întâmpla nimic.

Amândoi alunecară încetişor în jos. Alice nu scoase nici-o exclamaţie. Spaima îi încleştase gura.

Şi astfel coborîră prin faţa galeriei unde stătea Aranka, urmărind cu ochii holbaţi întreprinderea aceasta îndrăzneaţă. Nici Vallieres, nici Alice n'o observară. Ajunseseră de acum la marginea galeriei, când, cu un ţipăt răguşit, perfida femeie se năpusti asupra lor.

— In iad cu tine, fiinţă blestemată! răcni ea, ca ieşită din minţi.

George îşi dădu seamă îndată de situaţie. Ţinând cu un braţ trupul Alicei, îşi liberă pentru o clipă braţul celălalt şi se ţinu cu el de o coloană a galeriei.

— Aranka! strigă el. Dacă mai mocneşte o singura scânteie de omenie în tine, lasă-ne să fugim!

Un hohot sinistru de râs îi răspunse:

— Nu mai am nimic omenesc în mine, şi nici nu vreau să am; voiu respira uşurată numai în clipa când voiu vedea moartă la picioarele mele pe amanta Măştii-roşii. De data asta cred că pumnalul meu nu va da greş, — în iad cu tine!

Cu groază nemărginită, Vallieres zăreşte în mâna ei lama strălucitoare.

— Aranka! strigă din nou tânărul parisian, în vreme ce Alice îşi sprijină capul de umărul lui, aşteptându-şi moartea — Aranka fereşte-te să atingi cu mâna ta de criminală făptura aceasta nevinovată. Noi amândoi ne vom socoti când ne vom întâlni cândva. Acuma, însă, rămâi cu bine!

Nădăjduind că va izbuti să se lase repede în jos pe funie, el îşi dă drumul mâinii, dar în aceeaşi clipă

mizerabila se apleacă peste balustradă. Ochii îi sunt injectaţi şi chipul ei se aseamănă cu al unei Furii mitologice.

— In iad să mergeţi amândoi! scrâşneşte ea.

Alice deschide ochii şi vede pe Aranka apucând funia şi apropiind cuţitul de ea, spre a o tăia. Un ţipăt de groază care nu mai are nimic omenesc într'însul scapă de pe buzele sărmanei fete, — şi ţipătul acesta ajunge până sus, la urechea lui Hector Rammont.

George Vallieres vede grozăvia, vrea s'o împiedice, încearcă s'o mai înduplece pe Aranka, — dar iată că funia se rupe şi cei doi se prăbuşesc în adâncime.

CAPITOLUL 85

Moarte trădătorului!

Ochiu-de-Pisică umblă încolo și 'ncoace în mica odăiță de hotel. Cu figura posomorâtă mormăie cuvinte de neînțeles, și deodată se oprește locului, privind pe fereastră afară.

Incepe să se 'ntunece și lămpile electrice se aprind. Lumea elegantă se 'ndreaptă spre diferitele localuri de petrecere.

Hartenberg deschide fereastra și aspiră aerul răcoros al serii. Din depărtare pătrund acorduri de muzică și un freamăt nedesluşit.

Dar Ochiu-de-Pisică nu observă nimic din ceea ce se petrece jos, în străzile însufleţite ale oraşului; gândurile sale se 'ndreaptă necontenit spre ultimele evenimente.

Unde se află Alice, copila sa? Trebue să-şi mărturisească cu durere, că sunt prea puține perspective s'o strângă curând în brațele sale și s'o ducă inapoi în patrie. Poate că e într'adevăr moartă, deşi un glas interior îi spune contrariul. A fost salvată din apa mării de indivizii aceia necunoscuți și el știe bine încotro s'au îndreptat. Dar un singur lucru nu poate pricepe, și anume: ce este cu peştera din stânca mării? Să fie oare acolo intrarea spre o ascunzătoare? Sau barca a fost târîtă de un val și asvârlită în gaura aceea? In cazul din urmă s'a zdrobit probabil acolo înăuntru și oamenii dintr'însa s'au înecat.

Hartenberg începe să se plimbe din nou prin cameră, și mintea sa lucrează febril. Dacă cei din barcă s'au înecat — își spune el — atunci cadavrele lor trebue să fi fost asvârlite la suprafață. Dar el făcuse doar cercetări amănunțite dealungul coastei, informându-se pe la toți pescarii, și nu izbutise să descopere nimic.

Dar nu numai asta îl muncea acum. Luase înțelegere cu Vallieres să se întâlnească a doua zi dimineață, pentru a schița un nou plan; dar tână-

rul parisian dispăruse fără urmă și servitorul său nu-i putuse da nicio lămurire precisă.

Ochiu-de Pisică începu cercetări și stabili că barca mică a vilei lipsea. Era probabil, deci, că George Vallieres întreprinsese, singur, o călătorie pe mare, în cursul nopții. Scopul acestei călătorii, Hartenberg îl sesiza destul de lămurit.

Iubirea pătimașă pentru Alice trebue să-l fi îndemnat la pasul acesta primejdios. Dar ar fi fost o adevărată nebunie să se aventureze singur în peștera aceea din stânca mării.

Fără să stea mult pe gânduri, celebrul detectiv închiriă o barcă și cu ajutorul a doi vâslași, porni spre locul cu pricina. Cercetă cu atențiune regiunea și după puțin timp descoperi o parte din peretele bărcii. Cu o stangă de fier o trase spre sine din gura peșterii și citi pe ea inscripția: «Vila Francesco».

Așa dar, George Vallieres se lansase într'adevăr în întreprinderea aceea nebunească!

— De sigur că s'a înecat! își spuse Ochiu-de-Pisică.

Și, după ce cercetă un ceas încheiat marea, se întoarse la Monte carlo.

Ce era de făcut?

Se puse în legătură cu poliția orașului și primi asigurarea că va avea oricând la dipoziție un număr de oameni. Deocamdată era hotărât să lucreze singur.

Pe căi lăturalnice încercă să pătrundă în vila «Dorado», unde bănuia că locuiește Masca-roșie. Dar spre nespusa lui uimire, poarta era încuiată. Înarmat doar cu un revolver, sări grilajul și căută să pătrundă în casă. O fereastră dela parter, care nu era bine închisă, îi ușură sarcina. Cu arma în mână, pătrunse dintr'o odaie într'alta și peste puțin intră în apartamentul locuit de Hector Rammont. Totul lăsa impresia că stăpânul plecase numai pentru câtva timp de acasă.

Continuându-și cercetările, detectivul intră în odaia Alicei; acolo erau împrăștiate pretutindeni o-

biecte de toaletă și în dulapul deschis atârnau rochii de tot felul.

— Masca-roșie a intrat la bănuială și se ține deocamdată în umbră, își spuse Ochiu-de-Pisică, după ce trecuse în revistă toate încăperile vilei. Dar nu știu ce mă face să cred că în noaptea asta se va întoarce! Cine știe ce a mai pus la cale în timpul acesta!

Se'ndepărtă și porni spre poliție unde avu o convorbire de lungă durată cu câțiva funcționari. Chestia ce se punea acum era să se ție sub observație vila «Francesco», precum și castelul falsului prinț, — dar fără să se dea de bănuit câtuși de puțin.

Timpul trecea și iată că veni și seara. Despre Francezul dispărut nu aflase nimic.

Unul din funcționarii polițienești trimiși să spioneze cele două vile se'ntoarse cu vestea că nu putuse descoperi nimic bănuitor.

Se punea, deci, chestiunea întocmirii unui plan.

. . . . . .

Fără să stea mult pe gânduri, Hartenberg scoase un pardesiu din dulap, îl îmbrăcară și-și înfundă pe cap o pălărie. Apoi ieși din hotel.

După un sfert de ceas ajunse la poliție și la cererea lui fu introdus la șeful siguranței.

— Vizita d-tale îmi face plăcere, domnule Hartenberg, îi spuse acesta. Vroiam să trimit la hotel după d-ta. Ce spui despre comunicarea pe care am primit-o în cursul zilei de astăzi?

Și-i întinse lui Hartenberg o foaie de hârtie. Era scrisoarea pe care Aranka o adresase poliției din castelul maur.

De două ori citi detectivul rândurile trădătoare, apoi înapoiă hârtia.

— Vă mulțumesc, spuse el, liniștit.

— Și ce spui d-ta despre asta? întrebă șeful poliției.

— Ingăduiți-mi în primul rând o altă întrebare: ați luat vreo măsură pe baza acestei scrisori?

— Deocamdată nu, căci am auzit că doi oameni

de ai mei fac de strajă în jurul vilei «Dorado». Dacă se va petrece acolo ceva suspect, vom intra în acțiune. Dar sunt curios să aflu ce părere ai d-ta despre comunicarea aceasta. In definitiv, cred că nu-i decât o glumă de prost gust. Noi trebuie să fim cu băgare de seamă și n'avem dreptul să dăm buzna cu poliția, cu una cu două. In Montecarlo vin prinți și duci din toate țările.

— Pricep foarte bine, răspunde Ochiu-de-Pisică. Dar părerea mea este alta: în dosul acestei comunicări se ascunde o trădare, pe care nu trebue s'o luăm atât de ușor. Acest duce la Marlier cred că nu e nimeni altul decât vestitul Mască-roșie, pe care-l urmăresc de luni de zile. Demonul acesta se află aici, asta-i sigur, și eu bănuiesc că se va 'ntoarce încă în noaptea asta în vila «Dorado». Conținutul scrisorii de față e cam încurcat și de neînțeles. Jean Molitor este numele unui criminal parisian, care opera pe vremuri împreună cu Masca-roșie, dar apoi l-a trădat pe tovarășul său. De atunci, individul s'a făcut nevăzut și nimeni nu i-a putut da de urmă. Cu îngăduința d-vs. mă voiu folosi de această comunicare și vă făgăduiesc să limpezesc chestiunea în cel mult douăzeci și patru ore.

— Aș fi cât se poate de încântat, domnule Hartenberg, răspunse șeful poliției. După cum știi, oamenii mei îți stau la dispoziție. Ia-i pentru noaptea asta pe aceia cari îți convin.

— Vă mulțumesc, răspunde detectivul.

Convorbirea dintre cei doi bărbați e terminată.

Ochiu-de-pisică se întreține apoi câtva timp cu funcționarii și peste un ceas se întâlnește cu câțiva polițiști într'un loc izolat de pe țărm. Cu voce înceată dă instrucțiuni fiecăruia în parte. O atențiune deosebită vor acorda vilei «Dorado» și invizibilului duce de Marlier.

Când polițiștii ajung în împrejurimile acestei vile, e aproape de ora unsprezece. Se 'mprăștie re-

pede în diferite punete, de unde nu-i poate vedea nimeni.

Astfel se scurge un ceas, dar nimic deosebit nu se petrece în timpul acesta.

Ochiu-de-Pisică pătrunsese din nou în parc și dă ocol casei. Toate ferestrele sunt întunecate. Nici-o lumină, nicăieri. El rămâne multă vreme ascuns într'o tufă din fața vilei. Un glas interior îi spune că în noaptea aceasta se va petrece aici ceva însemnat.

Dar până la ora douăsprezece și jumătate nu se întâmplă nimic. Ochiu-de-Pisică își părăsește ascunzătoarea și se 'ndreaptă spre țărmul mării, să dea un semnal oamenilor săi. Coboară încetișor scările de piatră, ciulind urechea în toate părțile, dar fără să poată prinde nimic suspect.

Doi polițiști așteaptă la o mică depărtare, în dosul unei stânci. Privirile detectivului par să pătrundă prin întunerie. Are impresia că o barcă se apropie și un simțimânt intim îi spune că ea se va opri în locul acesta.

Scoțând din buzunar un țignal mic, fluieră odată ca o pasăre de noapte. Lucrul nu poate surprinde pe nimeni, căci păsări sunt multe prin locurile astea.

Deodată se aude un zgomot ușor din spre apă și imediat se apropie cu iuțeală un obiect de culoare închisă. Se aud pași printre pietrele de pe țărm și un glas strigă în limba franceză:

— Am ajuns!

Ochiu-de-Pisică e din două sărituri lângă individ. In fața sa, la umbra stâncilor, e o barcă mică, în care se află doi bărbați. Cei trei oameni schimbă câteva vorbe în șoaptă, apoi barca pornește din nou, cu viteză.

Detectivul dispune ca polițiștii să se ascundă prin apropiere, fără să piardă din ochi împrejurimile. El — însuși hotărăște să se acineze într'o că-

Cereți mâine numărul 62 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 15 nag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

pătură de stâncă, de unde să observe în primul rând barca suspectă care o pornise în larg.

Se scurge un sfert de ceas, fără să se 'ntâmple ceva deosebit.

Ochiu-de-Pisică scoate puțin capul și în momentul acesta vede barca întorcându-se; peste câteva minute acostează din nou la țărm, în fața vilei «Dorado». Nu se aud nici loviturile lopeților în apă, ceea ce dovedește că oamenii aceia au toate motivele să se apropie neobservați.

Detectivul nu se clintește. Glasuri șoptite ajung până la dânsul, dar nu poate deosebi nici-o silabă.

Mai trec câteva minute, apoi un om sare din barcă. Din nenorocire luna se ascunsese după un nor în clipa aceasta. După cât poate să vadă el, un obiect este scos din barcă, — probabil vreun bun furat. Câteva persoane se 'ndreaptă apoi spre parc, urcând treptele de piatră.

Cu iuțeala fulgerului, detectivul își făurește planul: în barcă rămăsese un om de strajă, și n'ar fi rău dacă l-ar lua în primire pe individ. E lucru neîndoios că aici se petrece ceva suspect.

Încetișor, căutând să nu facă zgomot, Ochiu-de-Pisică își croiește drum printre stânci. Își pusese în gând să ajungă neobservat la barcă și dintr'o săritură să se arunce asupra individului. Dar în clipa când e gata să-și înfăptuiască planul, barca se pune 'n mișcare, îndepărtându-se de țărm.

— Ce-o fi însemnând asta? se 'ntreabă Hartenberg, scoțând o înjurătură.

Jos pe țărm, în apropierea micului debarcader care deservește vila, stau doi polițiști cu barca lor, pe care o pun imediat în mișcare de cum aud semnalul conducătorului lor.

Cu precauțiuni infinite, Hartenberg se înapoiază în parc și ajunge curând la tufa pe care o pără-

sise mai adineauri. Spre surprinderea sa observă lumini la câteva ferestre ale vilei.

Ce s'o fi petrecând icolo? Să înştiinţeze pe oamenii săi ăi să dea buzna în casă, prin toate părţile?

Nu, asta n'ar fi inteligent. Mai bine să se furişeze pe terasă şi de acolo să caute să privească în vre-una din odăi. Aşa şi face.

Iată-l în faţa unei uşi de sticlă şi zăreşte deodată doi indivizi cari intră în odaie. Lumina e slabă, aşa că nu poate deosebi chipurile lor.

Dar ce-o fi zgomotul acesta care se aude în interiorul vilei? Ceva asemănător cu scaune răsturnate. Detectivul tresare şi-şi lipeşte urechea de uşă.

— Dacă cel puţin aş auzi un cuvânt, mi-aş da seamă imediat despre ce-i vorba! îşi zice el.

Deodată îi se pare că aude un strigăt înăbuşit. Aleargă repede la marginea terasei şi fluieră de trei ori cu ţignalul. Când îşi întoarce privirea, nu se mai zăreşte nici-o lumină în toată vila.

O uşă se deschide cu putere pe undeva şi glasuri nedesluşite ajung până la el. Îşi dă seamă imediat cum stă chestia. Indivizii i-au auzit flueratul şi ei sunt oameni cari nu se lasă înşelaţi. Acuma încearcă să fugă, ceea ce Hartenberg îşi propune să împiedice cu orice chip. Din câteva sărituri ajunge la un colţ al vilei şi strigă fugarilor cari se ivesc în faţa sa:

— Niciun pas mai departe! Răspundeţi cine sunteţi şi ce căutaţi în casa asta? Primul care se mişcă din loc va primi un glonţ în cap.

O clipă, indivizii rămaseră încremeniţi. Hartenberg se apropie de dânşii, dar ca la o comandă, toţi se dau îndărăt, apoi o rup de fugă în toate părţile.

Să tragă asupra lor, ar fi fost zadarnic. Indivizii vor cădea oricum în mâinile poliţiştilor cari auziseră semnalul.

Ochiu-de-Pisică se ia după unul care e mai aproape de dânsul. Vânătoarea urmează prin întune-

ric, printre tufe dese și arbori înalți. Îi strigă din urmă individului să oprească, dar acesta nu se lasă speriat și aleargă înainte, coborând în goană scara de piatră care duce la țărmul mării.

Din nefericire, tocmai în clipa aceasta cei doi polițiști de jos dau un semnal; dacă aceasta nu s'ar fi produs, l-ar fi înhățat în mod sigur pe individ. Așa însă, urmăritul se 'ntoarse brusc, îndreptându-se spre stâncile cari se'nalță din apă.

Hartenberg îi taie aproape drumul, dar fugarul a și ajuns în vârful stâncii. Atunci detectivul ridică revolverul și strigă :

— Încă o mișcare și ești mort !

Amenințarea nu se prinde. Individul se pregătește să sară în apă, dar în aceeași clipă detectivul trage de câteva ori în șir. Gloanțele nimeresră probabil, căci omul se rostogolește peste stânci.

Aprinzând repede lanterna, Ochiu-de-Pisică îndreaptă lumina într'acolo și-și descoperă victima atârnând între două stânci. E îmbrăcat ca marinar și nu mai dă niciun semn de viață. Detectivul începe să-i cerceteze buzunarele, dar nu găsește nimic în ele. Se hotărăște atunci să-l lase aici și să se înapoieze în parc, de unde se aude larmă. Se para că o parte din polițiști au pătruns acolo din stradă, împresurându-i pe banditi. Peste câteva clipe Hartenberg se lovește față 'n față cu unul din oamenii săi, care-i comunică imediat :

— Toată banda s'a îndreptat colo spre dreapta, cu intenția de a ajunge la țărmul mării.

— Cu atât mai bine; îi avem în mână în cazul acesta, căci și acolo stau doi dintr'ai noștri.

Din spre țărm se aude o împușcătură.

— Aha ! exclamă detectivul, s'au încăierat. Repede după mine, băieți !

O pornește înainte și ceilalți îl urmează.

Se pare într'adevăr că misteriosii vizitatori ai vilei

s'au adunat din nou și împreună au pornit spre țărm. In spatele lor vin polițiștii.

— Trebue să punem mâna pe ei cu orice chip! strigă Ochiu-de-Pisică.

Terenul pe care înaintează e înclinat, ceeace impune multă băgare de seamă. Detectivul se oprește o clipă, pentru a se orienta. In acest moment luna se ascunde printre nori.

— Drace! exclamă Hartenberg. Colo jos se mișcă barca pe care am văzut-o sosind. Acuma pricep eu manevra omului lăsat de pază.

Indârjit peste măsură, pornește înainte printre stânci, urmat de polițiști. Ajung la țărm tocmai când barca, mânată de șase lopeți, se'ndreaptă spre larg.

— Au șters-o! exclamă Ochiu-de-Pisică. Indărăt la debarcaderul nostru și să pornim pe urmele lor.

Insoțit de câțiva polițiști aleargă dealungul țărmului. Ajungând la locul unde debarcaseră, dă un nou semnal.

— In barcă! strigă apoi și sare cel dintâiu într'însa.

Un polițist desface lanțul și vrea să se ia după ceilalți. Lopețile stau pe fundul luntrii, aceasta se apleacă deodată într'o parte și nu lipsea mult ca Hartenberg să cadă în apă. Scoate repede lanterna și face lumină. O înjurătură măbușită îi scapă de pe buze.

— Rămâneți pe loc! strigă el celorlalți oameni. Nemernicii ne-au găurit barca și nu mai e bună de nimic. Blestemați să fie!

Sări pe mal, în vreme ce barca se umplea cu apă tot mai mult.

— Trebue să fie o barcă cu motor prin apropiere! strigă el apoi. Poate că izbutim să-i mai prindem, folosindu-ne de ea.

Un polițist urcă în grabă scara de piatră și, prin parc, ajunge în stradă. In vremea asta, Ochiu-

de Pisică se sfătuiește cu ceilalți. După câteva minute se aude un sunet de clopot pe mare. Imediat se apropie barca cu motor și detectivul se urcă într'însa, împreună cu însoțitorii săi. Reflectorul e pus în funcțiune și lumina sa brăzdează apa pe o mare întindere.

Hartenberg stă lângă cârmaciu și dă ordine. Ochii săi rătăcesc necontenit asupra mării, căutând barca în care se află banda fugară. Dar după vre-o jumătate de ceas trebuie să-și spuie că nu e rost să-i găsească.

Țărmul se întinde drept până spre Montecarlo, și probabil că nemernicii au găsit de mult o ascunzătoare în vre-un golfuleț. Chiar dacă noul Sherlok Holmes ar izbuti să găsească barca, desigur că cei dintr'însa vor fi dispărut de mult pe țărm.

— Avem ghinion în noaptea asta, scrâșnește detectivul, privind întunecat în larg. Totuși, să ne'ntoarcem la vila „Dorado" și să cercetăm odăile. Sunt curios să aflu pentru ce a venit șleahta acolo. Sunt convins că au făptuit vre-o nouă ispravă.

Barca poliției cârmi spre direcția vilei „Dorado", spintecând valurile. Ajunse curând la micul debarcader și după ce fu lăsat un om de pază, Ochiu-de-Pisică și tovarășii săi urcară spre vilă.

Ușile erau încuiate, dar, fără să stea mult pe gânduri, detectivul puse umărul și sparse una din ele; apoi pătrunse înăuntru, urmat de polițiști.

Scoseseră lanternele oarbe și luminau în jurul lor. In primele odăi nu se arătă nimic suspect. Un scaun era trântit la pământ, și atâta tot.

— Vom descoperi noi ceva, sunt încredințat de asta! spuse Ochiu-de-Pisică.

Și deschizând ușile una după alta, ajung în cabinetul de lucru al falsului Duce de Marlier.

Scrisoarea adresată poliției glăsuia că aici domiciliază Jean Marsiliezul, sub numele acestui Duce.

Hartenberg știa altfel și când intră în încăperea mare, rămase locului, încremenit.

La lumina lanternei văzu un bărbat stând la masă. Acesta era cu spatele la el și părea adormit. Părul capului era negru și Hartenberg își dădu seama imediat că individul nu e Masca-roșie.

Cu un gest al mâinii el dă de înțeles polițiștilor să rămâie liniștiți. Lumina lanternelor este micșorată cât se poate de mult. În semi-întunericul înconjurător, Hartenberg se apropie de făptura nemișcată de la masă. Ajunge lângă el și după câteva clipe de ascultare, îi așcază mâna pe umăr. Îl zguduie cu putere și în aceeași clipă capul individului cade moale pe spetează.

Ridică imediat lumina lanternei și se dă un pas îndărăt. Își dăduse seama fără multă greutate că individul e mort.

— Apropiați-vă domnii mei! se adresează el polițiștilor. Nu mai avem de ce ne păzi și putem vorbi tare. Omul acesta va dormi în vecii vecilor.

Toți își ridică lanternele și fac cerc în jurul cadavrului misterios. Un pumnal e înfipt în pieptul acestuia, și de dânsul e prins un bilețel, pe care sunt scrise următoarele cuvinte: „Moarte trădătorului! Este Jean Molitor".

„Masca-roșie".

Regele criminalilor executase sentința de moarte asupra lui Jean Marsiliezul, și anume prin Joe, care-l dusese legat pe trădător la vila „Dorado". Probabil că în clipa în care Marsiliezul fusese scos din sac și i se luase căluțul din gură și legăturile din jurul trupului, avusese loc o luptă disperată, — dar în cele din urmă Jean Molitor trebui să și dea seamă că era pierdut.

Criminalii îl așezară în fotoliul de lângă masă și-i înfipseră pumnalul în piept, odată cu biletul pe care Masca-roșie îl-l predase în castelul maur.

In clipa în care se pregăteau să se retragă, răsunase ţignalul lui Ochiu-de-pisică şi... restul îl cunoaştem.

Hartenberg se îndepărtează de masă şi spuse:

— Deocamdată nu mai avem ce căuta în vilă. Mâine dimineaţă va începe ancheta. Unul din voi rămâne aici de pază. Sunt însă convins că în cursul nopţii nu-şi va face apariţia nici Masca-

roşie, nici vreunul din oamenii săi. Să mergem, domnii mei!

Părăsesc în tăcere vila, lăsând doar o sentinelă. La propunerea lui Hartenberg se urcă din nou în barca poliţiei, pentru a mai da târcoale stâncilor din jurul castelului maur. Detectivul nu se poate

libera de gândul că va mai avea surprize în locurile acelea.

Micul vas cu motor porni spintecând valurile. Hartenberg stătea cu doi poliţişti la proră şi punea în funcţiune reflectorul din când în când. Ajunseră curând în apropierea castelului, ale cărui turnuri dominau întinsul mării.

Omul de la cârmă scoase de-odată o exclamaţie.

— Ce s'a întâmplat? întreabă Hartenberg, speriat.

Reflectorul luminează departe pe mare şi omul de la cârmă întinde braţul.

— Colo în faţa noastră pluteşte un obiect, care are înfăţişare de om.

Ochiu-de-Pisică privi câteva clipe apoi zise:

— Mergi direct într'acolo. E într'adevăr un om. Vom vedea îndată de cine-i vorba.

Barca cu motor, condusă cu dibăcie, se apropie tot mai mult de locul cu pricina. Detectivul recunoaşte un bărbat în obiectul care pluteşte pe apă şi îndreptând lanterna pe chipul aceluia, exclamă îngrozit:

— George Vallieres!

Cu ajutorul unei cângi lungi izbutesc să tragă trupul spre barcă şi să-l aducă înăuntru. Nenorocitul tânăr e aşezat pe punte şi apa curge şiroaie de pe el. Îmbrăcămintea este numai zdrenţe, mâinile îi sunt însângerate şi părul îi stă răvăşit pe faţă.

Hartenberg se lasă în genunchi lângă el şi lipeşte urechea de piept.

— Mi se pare că mai dă semne de viaţă. Trebuie să încercăm să-l readucem în simţiri.

Doi poliţişti îl ridică şi-l duc în cabină, unde încep imediat să-l dezbrace, apoi depun toate sforţările pentru a-l reînsufleţi.

In afară de Vallieres nu mai poate fi găsit niciun alt trup omenesc în apă. La porunca lui Ochiu-de-Pisică, barca ia direcția spre Montecarlo, cu viteză mare.

CAPITOLUL 86.

Prăbușiți.

Aranka se apleacă peste balustradă și privește în adâncime. Un râs satanic izbucnește din pieptul ei, lăsând un ecou prelung.

— Acuma am scăpat de amândoi pentru vecivecilor! rânjește dânsa.

În fața ei atârnă o parte din funia tăiată, care se leagănă încetișor în bătaia vântului. De-odată aude pași în spatele ei și întorcându-se, îl zărește pe... Hector Rammont. Ochii lui vor parcă s'o străpungă, ca niște pumnale ascuțite.

— Ce s'a întâmplat aici? întreabă el repede. Nu 'ncerca să minți, mizerabilo! Am auzit un țipăt și mi-am dat seamă îndată că nu putea fi scos decât de Alice. Ce ticăloșie ai făptuit iarăși în gelozia ta turbată?

Aranka se dă cu un pas îndărăt și o spaimă de moarte îi se întipărește pe figură.

— Au vrut să fugă... dânsa și George Vallieres și eu i-am împiedicat...

— Ce legătură are Francezul George Vallieres, cu chestia asta? scrâșnește Masca-roșie. Văd o bucată de funie tăiată aici, în fața ta. Mii de draci aici s'a pus la cale o fugă! Dar cum a intrat George Vallieres în castel?

— Fapt e că a intrat, l-am văzut cu ochii mei alunecând dealungul funiei, în brațe cu iubita ta.

— Și apoi... apoi?

Aranka nu răspunde. Il vede pe Rammont luând funia în mână și examinând-o. Apoi își îndreaptă privirea în jos, unde se află pumnalul.

— Bestie femeiască! răcnește el și o apucă de gât pe Aranka. Ai tăiat funia și ai prăbușit-o pe Alice în prăpastie.

— Da, așa am făcut, pentrucă nu pot trăi fără dragostea ta și pentrucă făptura aceasta mi se punea necontenit în cale.

Cade în genunchi și încearcă să-i cuprindă picioarele, apoi izbucnește pătimașă:

— E moartă, împreună cu răpitorul ei, Hector. In sfârșit, acuma ești iarăși al meu!

Ea nu simte durerea provocată de mâna lui care-i strânge gâtul, nu simte apăsarea piciorului lui pe pieptul ei, — căci acuma se simte fericită, la gândul că și-a ucis rivala.

Rammont își descleștează pentru o clipă mâinile și-și îndreaptă trupul. Se apleacă peste balustrada galeriei și privește în adâncime.

— Alice! Alice! dacă mai ești în viață răspunde-mi! strigă el.

Dar nu se aude nimic altceva decât murmurul valurilor.

Furia îl cuprinde din nou și se năpustește asupra Arankăi.

— In iad cu tine, femeie blestemată! răcnește el și brațele-i de fier o ridică în sus.

Ea se agață cu disperare de dânsul și ochii-i holbați cerșesc îndurare.

— Ce vrei să faci, Hector?

— Te voiu trimite pe același drum pe care ai trimis-o tu pe Alice.

A și ridicat-o în sus și o ține atârnată între cer și pământ.

Chipul Arankăi se schimonosește de groază.

— Te voiu mai lăsa în viață câteva clipe, bestie ce ești, apoi te voiu azvârli cu capul în jos

ca să te zdrobești de stânci și sângele tău să se amestece cu apa mării!

Aranka încearcă să-l implore, dar spaima îi încleștează gura. Își vede moartea înainte și închide ochii, iar trupul îi este zguduit din cap până'n picioare.

In clipa aceea Hector Rammont zărește pe mare, aproape de țărm, barca pe care o trimisese să-l ducă pe Jean Molitor la vila „Dorado".

Un gând nou îi fulgeră prin minte. Trage brațele îndărăt și o azvârle pe Aranka la pământ, lăsând-o leșinată, apoi părăsește repede galeria. Trebuie să se încredințeze dacă Alice a murit sau se mai află în viață. Cu Aranka se va putea răfui mai târziu.

Se'ndreaptă în grabă spre cabinetul de lucru al Marsiliezului și-și pune peruca și barba falșă ale acestuia. Cu o îndemânare uimitoare își transformă în așa fel înfățișarea, încât seamănă perfect cu prințul Bentivoglio.

Când sfârși cu aceasta, cheamă la sine pe doi din oamenii săi și le poruncește să-l urmeze. Cu lanterna oarbă în mână, cei trei bărbați se'ndreaptă spre curtea castelului, în care domnește liniște adâncă. Hector Rammont arată spre o poartă în zid.

Cu ajutorul câtorva unelte de spargere, broasca veche e deschisă și păsesc cu toții afară, pe poteca îngustă care duce în jos, printre stânci prăpăstioase. Demonul luase cu dânsul câteva frânghii și două securi de oțel, pe cari le găsise în castel. Obiectele acestea îi vor fi de mare folos.

După câtva timp se oprește și face un semn însoțitorilor săi. Toți ascultă cu încordare, doar auzi un strigăt de ajutor sau un geamăt. Și așa trec cinci minute, apoi Masca-roșie tresare speriat.

Un geamăt sfâșietor sparge tăcerea nopții.

Acuma știe dânsul că Alice nu s'a prăbușit în apă, ci a rămas atârnată undeva printre stânci.

— Urmați-mă! le poruncește însoțitorilor săi.

Cei trei oameni înaintează cu greu pe poteca îngustă, amenințați să se prăbușească din clipă în clipă în prăpastie. Demonul privește mereu în sus pentru a se orienta și constată că se tot apropie de turnul în care trebuie să fie camera secretă.

Aici trebuie să se fi prăbușit Alice. La lumina lanternei el descoperă o bucată din stofa rochiei pe care o purtase dânsa.

— Mă auzi, Alice? răcnește el.

Un geamăt îi răspunde, și atâta tot.

Așadar trăiește. Cu iuțeala fulgerului el întocmește planul de salvare. Înaintarea pe drumul acesta este imposibilă. Nu rămâne alta de făcut decât să se cațere pe stâncă în sus, câțiva metri, și de acolo să se lase îndărăt în jos, primejduindu-și viața în fiece clipă.

Pas cu pas înaintează. Hector Rammont e în frunte. În câteva rânduri picioarele le alunecară și cu sforțări disperate izbutesc să nu se prăbușească în prăpastie. După câtva timp regele criminalilor se oprește, sprijinindu-și spatele de peretelé stâncos.

Cu precauțiuni infinite îndreaptă lanterna spre adâncime și zărește îndată trupul mlădios al fetei atârnând între două stânci. Lovitura pricinuită în cădere o făcuse să-și piardă cunoștința, probabil, căci biata fată nu se mișca deloc.

— Unul din voi trebuie să se lase în jos pe funie și s'o lege de ea pe tânăra stăpână! poruncește Masca-Roșie.

Își dă bine seama — ca și ceilalți doi, de altfel — că întorprinderea asta e nespus de îndrăzneață. Dar oamenii nu se împotrivesc, căci știu ei ce înseamnă o poruncă a stăpânului.

Cel mai tânăr dintr'înșii își petrece funia în jurul șoldurilor și schimbând o privire de bun-rămas cu ceilalți doi își dă drumul în jos, de-alungul peretelui stâncos.

Iată-l ajuns la locul unde se află Alice. Rămâne o clipă locului ca să-și adune puterile și privește în sus, unde Masca-roșie își frământă creierul, pentru a găsi posibilitatea s'o aducă la el pe nenorocita leșinată.

— E rănită? strigă el în jos.

— Văd sânge la tâmplă, stăpâne! răspunde omul. Pare că a leșinat din nou. Ține ochii închiși și trupul îi este țeapăn.

— Leagă-i funia în jurul șoldurilor, și așteaptă până te vom trage în sus și pe tine! poruncește Rammont.

Omul se pune îndată pe lucru. Când operația e gata, face un semn spre cei de sus. Cei doi oameni încep să tragă cu mare atențiune, căci poziția în care stau e nespus de primejdioasă. După sforțări disperate, făptura neînsuflețită a Alicei ajunge în dreptul lui Rammont și acesta o poate cuprinde în brațe.

Dar treaba nu e sfârșită încă. Acuma trebuie s'o ducă într'un loc mai apărat, căci aici e expus să se prăbușească în prăpastie cu ea.

Cu sforțări supraomenești îndeplinește și lucrul acesta și după câtva timp Rammont o așează pe iubita sa lângă poarta din zidul castelului.

In timpul acesta, celălalt a lăsat din nou în jos funia. Individul care o salvase pe Alice e tras în sus și după un sfert de ceas cei trei bărbați intră cu Alice în interiorul castelului maur.

In dormitorul lui Jean Molitor, Masca-roșie o așează pe Alice pe pat. Examinează apoi cu atențiune rănile dela cap și constată că nu-i primejduesc viața. Un oftat slab iese din pieptul bietei fete. Pleoapele se mișcă și ochii-i se deschid. Rammont se apleacă peste ea și-i mângâie părul de pe frunte.

— Trăiești, Alice! murmură el. Mi-a fost dat și mie să te salvez odată.

Privirile fetei se fixează pe chipul său și un zâmbet îi se înfiripează în jurul buzelor. Biata Alice ridică brațele-i zdrobite și cuprinde cu ele gâtul omului cu mască roșie.

— Hector... murmură cu greu buzele ei... te-am regăsit... și acum vom rămâne împreună.

El o cuprinde în brațe și sărmana fată își pierde atunci din nou cunoștința, cu capul sprijinit de umărul lui.

Cereți mâine numărul 63 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

In timpul acesta, Aranka se ridică dela pământ, unde o trântise Rammont, jos în galerie. Capul îi este greu și perfida femeie privește rătăcită în jur. Mâinile îi se încleștează de balustradă și amețeala e gata s'o cuprindă din nou. Dar în clipa aceea își reamintește de cele petrecute și un scrâșnet de furie îi scapă de pe buze.

— Totul a fost în zadar! A refuzat iubirea mea și acum nu-mi mai rămâne decât răzbunarea.

Se silește să se ție bine pe picioare, pipăie cu mâinile zidul rece și începe să se târască printr'un coridor întunecos și pustiu. Cel mai nimerit lucru pentru moment e să nu dea ochii cu Masca-roșie.

De dragul lui a jucat o comedie primejdioasă, — de dragul lui l-a trimis la moarte pe Jean Molitor, care o iubise cu adevărat, — de dragul lui trebuia să se ascundă acuma în vre-un ungher întunecos, asemenea unei fiare rănite.

Ajunge în fața unei uși și nu știe unde se află. Furia o cuprinde din nou și într'însa se naște dorința nestăpânită de a ști ce s'a întâmplat cu Alice.

După câtva timp izbutește să găsească scara care duce sus. Deschide o ușă, apoi alta și de-odată zărește prin crăpătura unei portiere, dormitorul Marsiliezului.

Apăsându-și mâna pe pieptul ce tresâltă cu putere ea se dă înapoi, speriată. Privirea ei întâlnise făptura rivalei de moarte, pe care o credea înghițită de valurile mării.

Hector Rammont, Demonul acela pentru care și-ar fi dat ultima picătură de sânge, o ține în brațele sale pe Alice!

Fără să-și dea seamă ce face, Aranka trage în lături portiera și oricât ar fi fost de ușor zgomotul, Masca-roșie l-a auzit, totuși; înainte ca femeia perfidă să poată fugi, el se află în prag lângă dânsa și ochii săi aruncă fulgere de mânie.

— Îndrăznești să mai apari în fața mea! răcnește el ca scos din minți.

Ea se ghemuieşte ca un ariciu şi rosteşte cu glas tremurător:

— Trebuie oare să mă dau în lături din calea acestei păpuşi, Hector? Ai uitat ce-am făcut pentru tine, ai uitat că ţi l-am dat în mână pe Jean Molitor? Numai nădejdea de a te recâştiga pe tine, m'a făcut să deviu trădătoarea lui.

— Nu vreau să ştiu nimic de tine, — pleacă! răcneşte furios regele criminalilor.

Ca un şarpe călcat în picioare, Aranka sare în sus şi din ochii ei ţâşnesc flăcări de mânie şi ură:

— In cazul acesta vei afla în curând ce-i în stare să facă o femeie rănită de moarte, Hector.

— Te gândeşti din nou la trădare, blestemato! zbiară dânsul şi vrea să se repeadă la ea.

— Aşteaptă numai! răspunde Aranka şi ca mânată de Furii o rupe de fugă.

Masca-roşie vrea să se ia după dânsa, dar se răzgândeşte repede şi un zâmbet rece îi încolţeşte în jurul buzelor.

— Nu va putea ieşi din castel, căci după cât ştiu toate uşile sunt închise jos. Ca să dau de ştire servitorilor, nu pot, căci nu ştiu încă în ce raporturi stau cu ei. De scăpat din mână nu-mi va scăpa, dar chiar dacă va ajunge în Montecarlo, va fi urmărită pas cu pas.

CAPITOLUL 87.

Stăpânul cel nou

Se lăsase noaptea. In peştera de jos, oamenii falsului prinţ Bentivoglio s'au adunat din nou şi discută încet, la lumina focului.

O neliniştе inexplicabilă i-a cuprins pe toţi. Au presimţirea că în castel s'a petrecut ceva misterios, dar adevărul nu-l pot afla.

Tom, conducătorul lor şi omul de încredere al prinţului, încearcă să se cațere pe scară spre turn ca să stea de vorbă cu stăpânul său. Dar bătăilor sale în uşă nu le răspunde nimeni. Chepengul din po-

deaua dormitorului rămâne închis şi apăsarea pe buton nu dădu nici ea vre-un rezultat.

Clătinând capul el coboară din nou jos şi acuma oamenii stau şi se sfătuiesc ce-i de făcut.

Nu pot rămâne vecinic aici, în inactivitate. O fi având stăpânul motivele lui să-i oprească pentru un timp de a se arăta la lumina zilei, dar ei nu-s croiţi să ducă o viaţă monotonă între stâncile din mărunţaiele pământului.

Şi astfel au căzut la înţelegere ca în noaptea asta Tom să iasă cu barca afară din peşteră şi a doua zi dimineaţa să intre în castel pe calea obişnuită. Înainte de toate ţineau să ştie lămurit ce s'a petrecut acolo.

Între timp se făcuse târziu şi ei îşi aduseră păturile, pentru a se învelì cu ele. Peste un sfert de ceas, tăcere adâncă domnea în peşteră. Peretele stâncos era în umbră şi numai în locul unde ardea focul era luminat în roşu. Toţi păreau adormiţi.

De-odată, se produse un zgomot îndepărtat, dar nici-unul din ei nu-l auzi. Apoi se făcu din nou tăcere şi după câteva minute se auziră paşi pe pământul pietros. În fundul peşterii apăru o lumină albă, ca de lampă electrică, dar dispăru imediat.

Se scurseră cinci minute, apoi se auziră de-odată lovituri puternice în perete. Oamenii săriră în sus ca la comandă şi ridicară capetele.

— Ce-o mai fi şi asta ? murmură un individ, care se află alături de Tom.

— E semnalul stăpânului ! răspunde Tom şi se ridică repede îi picioare.

Ciuleşte urechile spre locul de unde se auziseră loviturile şi în aceeaşi clipă se produc alte trei ciocăniturì. Focul e aproape să se stingă şi Tom aruncă câteva buturugi în flăcări. Lemnul trozneşte şi vălvătaia luminează interiorul peşterii. Din fund, unde se află o crăpătură îngustă în perete, apare silueta stăpânului lor.

E prinţul Bentivoglio, cu barba-i albă, pe cap

cu pălăria mare și mantila neagră pe umeri. Cu pași liniștiți se apropie de foc.

Indivizii stau nemișcați și uimirea e zugrăvită pe chipurile lor. De ce tace stăpânul? Dar iată că se oprește lângă foc, lipit de perete. Chipul său e slab luminat de flăcări.

Ei nu văd că tocmai acum, pe când dânșii își ațintesc privirile asupra prințului, siluete negre se târăsc ca șerpii prin crăpătura din stâncă și se împrăștie ca niște umbre.

— Sunteți cu toții aici? se aude glasul prințului.

— Dă, stăpâne, răspunde Tom.

Niciodată nu vorbise prințul atât de aspru ca azi. Trebuie să se fi întâmplat ceva sus în castel.

— Câți sunteți? mai întreabă dânsul. — Ați fost cu toții atunci când l-am predat poliției pe Hector Rammont, Masca-roșie?

— Firește, stăpâne, nici-unul n'a lipsit. Ne-am încredut în cuvântul tău că ne vei purta de grijă, căci lucrul a mers cam prost. Și că a mers prost, o știi tu mai bine ca noi. Masca-roșie a scăpat din mâinile poliției, într'un moment când nimeni nu s'a gândit că ar fi cu putință așa ceva. Și atunci am știut că viața ne este primejduită, căci răzbunarea sa n'a dat greș niciodată. De aceea te-am urmat aici și cred că n'ai ce te plânge de noi. Ne-am ținut cuvântul cu sfințenie.

— Fiecare din voi să-și scrie numele pe această foaie de hârtie.

Prințul aruncă o foaie de hârtie în mijlocul oamenilor și Tom se așează pe o piatră și scoate un creion din buzunar. Ceilalți se apropie de dânsul și fiecare își rostește numele.

— S'a făcut, stăpâne, zice Tom și întinde prințului foaia de hârtie.

— Bine! spune prințul. Cu aceasta am căpătat o însemnare scrisă a celor 9 trădători. Masca-roșie

şi-a ţinut întotdeauna cuvântul şi cu dânsul nu se glumeşte, notaţi bine asta!

Indivizii fac ochi mari şi privesc spre cel ce vorbise.

— Ce însemnează asta, stăpâne? murmură Tom şi o bănuială grozavă încolţeşte într'însul.

— Veţi afla îndată, trădătorilor!

Tom se dă înapoi şi un ţipăt răguşit îi scapă din gâtlej:

— Tu nu eşti prinţul Bentivoglio, stăpânul nostru, — ci...

Cu ochi ce aruncă văpăi bărbatul cu mantila neagră înaintează câţiva paşi şi rosteşte cu glas tunător:

— Masca-roşie! Aţi ghicit! Ingenunchiaţi şi rugaţi-vă pentru viaţa voastră, care se află acum în mâinile mele.

Surpriza grozavă, spaima de a se vedea descoperiţi de stăpânul de odinioară, îi paralizează pe toţi timp de câteva clipe. Dar apoi tresar deodată şi scoţând strigăte sălbatece, vor să se năpustească asupra lui Rammont.

Un fluerat ascuţit răsună în peşteră. Din toate părţile se produce sgomot şi o duzină de ţevi de arme se'ndreaptă asupra trădătorilor cari se prăbuşesc în genunchi. Acum îşi dau seamă lămurit că sunt pierduţi şi niciunul nu mai cutează să se împotrivească.

Hector Rammont face lui Joe un semn cu mâna. Aghiotantul, împreună cu tovarăşii săi, îi împresoară pe trădătorii cari stau nemişcaţi la pământ.

— Îndreptaţi armele asupra lor! porunceşte Masca-roşie.

Ordinul se execută într'o clipă.

Nici unul din indivizii prinţului Bentivoglio, nu cutează să rostească un cuvânt de implorare. Ei ştiu prea bine că totul ar fi în zadar. Doar câteva clipe încă şi Regele criminalilor, temut de o lume întreagă va da semnalul şi toţi vor zăcea la pământ.

Hector Rammont stă în fața focului și-și încrucișează brațele pe piept. Razele roșii ale focului însângerează barba albă. Ochii negri, vii, ai regelui criminalilor sfredelesc pe fiecare în parte.

— Inainte de a vă trimite pe drumul veșnicici, ascultați ce vă voiu spune! tună glasul lui. Vechiul vostru stăpân și maestru, Jean Masiliezul — sau, dacă vreți, prințul Bentivoglio — a fost judecat și executat de mine, ca trădător. Poliția din Montecarlo l-a și găsit și știe cine l-a trimis pe lumea cealaltă. Cu fapta asta mă socot răzbunat și aș admite să vă las în viață. Dar firește că în cazul acesta vă voiu pune anumite condiții. Va fi ca și cum vă voiu ține de o funie lungă, putând să vă trag îndărăt când mi-ar plăcea.

Cei nouă indivizi răsuflă ușurați.

— Care din voi a fost omul de încredere al lui Jean Molitor? urmează Masca-roșie.

— Eu, stăpâne! răspunse Tom, și o rază de speranță îi luminează sufletul.

— Ridică-te! poruncește Rammont.

Individul se supune, dar Joe ține încă îndreptată arma asupra lui.

— Imi poți garanta tu pentru tine și oamenii tăi? întreabă regele criminalilor.

— Cred că da, stăpâne! răspunde Tom, ștergându-și sudoarea de pe frunte. Am regretat cu toții că ne-am lăsat îndemnați, odinioară, la Paris, de Jean Marsiliezul. El ne-a făgăduit marea cu sarea căci plănuise de mult să se așeze prin locurile acestea. Nu știam de câte greutăți ne vom izbi în cale, și am fi renunțat, dacă n'am fi și intrat în horă. Câte nopți de nesomn am avut, de teama răzbunării tale!

Rammont ascultase în liniște, apoi spune cu voce tăioasă:

— Vă condamn pe toți, — ale căror nume sunt scrise pe hârtia aceasta — la moarte, pentru trădare. Vă acord, însă, suspendarea pedepsei și depinde numai de voi dacă într'o bună zi mă voiu ve-

dea nevoit s'o execut. Îngenunchiați cu toții la picioarele mele și ridicați mâinile pentru jurământ.

Niciunul nu se împotrivi.

— Așează-te cu oamenii tăi aici! ordonă Rammont lui Joe. Ține-ți armele îndreptate asupra lor și fiți atenți la orice mișcare. Dacă unul singur clipește numai din ochi în timpul jurământului, trageți într'însul.

Scena care se desfășură în peșteră era înfiorătoare. Oamenii Măștii-roșii luară poziție ca pentru execuție, cu armele în mână. Rammont stă de o parte și rostește cu glas solemn fiecare cuvânt al formulei de jurământ. Pe chipurile trădătorilor nu se vede altceva decât o spaimă de moarte. Ei cunosc capriciile fostului stăpân din alte vremuri... Poate că... cu tot jurământul acesta... va da semn să se tragă asupra lor. N'ar fi pentru prima oară că-și îngăduie o astfel de glumă sinistră.

Cu glas tremurător, dar destul de limpede, ei repetă cuvintele Demonului. Dar iată că au terminat și clipa hotărîtoare se apropie. Dacă Masca-roșie va ridica mâna, împușcăturile vor trozni.

— Lăsați armele în jos, sunt satisfăcut! rostește noul stăpân al castelului maur. — Ridicați-vă! poruncește el apoi trădătorilor și aceștia se supun, într'o clipă. — Și acum, ascultați ce am să vă mai spun!

În câteva cuvinte își desfășoară în fața lor programul.

Hector Rammont și-a sporit banda cu nouă membri noui. Trădătorii vor lupta iar sub steagul său.

* * * * * * * * * *

În sala de joc a casinoului, prințul Bentivoglio își făcu din nou apariția, după o lipsă de două zile. Ca deobiceiu, stătea liniștit la locul său și urmărea jocul. Fie că pierdea sau câștiga, nici un mușchiu nu tresărea pe chipul său, încadrat de frumoasa barbă albă. Ciudat însă că și de data aceasta câștiga necontenit și grămezile de aur se adunau în fața sa.

Dar unul din partenerii săi dispăruse fără urmă şi toţi întrebau ce se făcuse elegantul duce de Marlier.

La Morga din Montecarlo zăcea întins Jean Molitor, criminalul internaţional pe care autorităţile parisiene îl căutau cu înfrigurare.

Poliţia trecu sub tăcere asasinarea Marsilieznului căci nu vroia ca ştirea despre prezenţa în oraş a Măştii-roşii să înspăimânte publicul. Dar cu atât mai asidue trebuie să fie cercetările pentru găsirea fiorosului criminal.

Şi în scopul acesta avea la dispoziţie un om, care nu cunoştea odihna când era vorba să pornească în urmărirea Demonului.

Acest om era Ochiu-de-Pisică, detectivul cu renume mondial.

In vila „Francesco", Vallieres zace în prada frigurilor. In cursul nopţii trecute fusese pescuit din mare de Hartenberg, şi tot trupul său era aco-

perît de răni grozave. Ce s'a întâmplat cu el, cum s'a prăbuşit în apă, nu era în stare să lămurească.

Ochiu-de-Pisică stătea ceasuri întregi lângă patul său şi asculta vorbele fără şir ale tânărului care aiura. Medicii făceau tot ce le stătea în putinţă să-l ţină în viaţă şi în cele din urmă sforţările lor par să fie încununate de succes.

Şi astfel se scurg câteva zile.

Într'o după amiază, Ochiu-de-Pisică apare iar la vilă şi e condus de un servitor în odaia bolnavului, unde se află doi medici. In timpul nopţii se produsese criza şi acuma trebuia să se arate dacă tânărul va scăpa cu viaţă.

Vallieres doarme, după cât se pare. Respiraţia îi este liniştită. Deodată tresare, ca şi cum l-ar fi strigat cineva. Buzele îi se mişcă şi murmură de câteva ori un nume. Medicii nu pricep nimic, dar Hartenberg se apleacă peste bolnav.

— Alice... trebuie s'o salvez din mâinile Demonului! murmură parisianul.

Apoi întoarce pe partea cealaltă capul bandajat şi deschide ochii. Privirile sale se'ndreaptă întâi spre plafon, apoi rătăcesc dela unul la altul din cei prezenţi.

— Domnule Vallieres, nu mă recunoşti? întreabă detectivul, şi o bănuială cumplită îl cuprinde.

Cu o mişcare violentă bolnavul se ridică în pat şi un zâmbet îi lăţeşte gura. Apoi clatină capul şi spune:

— Aşa dar, vom pleca mâine la Paris şi dansăm la „Moulin rouge". Voiu cumpăra Alicei rochiile cele mai scumpe şi Aranka va crăpa de ciudă. Mă puteţi însoţi, domnii mei, vom petrece de minune la Paris şi vom face şi o vizită prietenească Măştii-roşii.

Hartenberg păleşte. Medicii se apropie în grabă de bolnav. Îşi dau prea bine seamă de cele întâmplate. George Vallieres şi-a pierdut minţile.

CAPITOLUL 88.

Dispărut în taina nopții

Vântul dimineții clatină copacii din pădure și scutură picăturile de rouă cari s'au așezat pe frunze în timpul nopții de toamnă. Cu capul îngropat în iarba umedă, zace la pământ o făptură îngheboșată, cu îmbrăcămintea ruptă. E un bărbat și după toate aparențele pare mort. Lumina zorilor se strecoară printre crengi și cade asupra micului luminiș.

După câtva timp se aud foșnete în dosul copacilor și o voce înspăimântată răsună:

— Max, unde ești? Dacă mă auzi, răspunde-mi! Te voiu ajuta dacă ai căzut din cauza slăbiciunii!

Era Ana, fata braconierului, în casa căruia Max Șerparul găsise ospitalitate.

In cursul după amiezii trecute, bolnavul — care se restabilise între timp — dispăruse din colibă, folosindu-se de faptul că nimeni nu era acasă. Biata fată își frământa capul să afle încotro apucase tânărul, dar totul era de geaba.

O teamă tot mai mare puse stăpânire pe sufletul ei când se lăsă noaptea și Max nu se înapoiase. In tot timpul boalei îl îngrijise cu dragoste nețărmurită și ochii lui căpătau o strălucire deosebită când mâna ei îi mângâia fruntea înfierbântată.

Și acuma el plecase, fără să spuie ceva... Cu atât mai mare era îngrijorarea bietei fete, cu cât știa că dânsul era slab încă și cădea ori de câte ori încerca să facă un pas.

Intre cei doi se stabilise în ultimele zile o puternică legătură de dragoste. Fata îl iubea cu toată căldura tinereții și sufletului ei cast.

Ea era ocolită de toți locuitorii satului, numai pentru că tatăl ei stătuse în închisoare. Lui Max Șerparul, însă, nu-i păsa de părerile oamenilor și luase întotdeauna apărarea fetei, când se prezenta prilejul.

Fără să dea de bănuit cuiva, în mintea lui Max Șerparul încoltise gândul să se răzbune pe Leonie de Brissac, diavolul acesta cu chip de femeie. Vroia s'o gătuiască cu propriile sale mâini și pentru asta avea destule puteri.

Bătrânul braconier se'ntorsese într'o zi din sat și povesti că se vorbește de plecarea spre Sud a castelanului din Hohenegge și a logodnicei sale. Aflând vestea aceasta, Max luă o hotărîre supremă, pe care, însă, n'o comunică nimănui.

Și astfel se folosi de primul moment favorabil pentru a dispare din colibă și izbuti într'adevăr să ajungă în parcul castelului din Hohenegge.

Cele ce s'au întâmplat aci, le cunoaștem. Glonțele trase de pădurar îl atinse, căci el se prăbuși în desiș. Dar se ridică repede și, încordându-și toate puterile, alergă mai departe....

Femeia demonică îi scăpase din nou.

Ca un nebun porni prin pădure, cădea și se ridica și în cele din urmă se ascunse în scorbura unui copac uriaș, căci auzea îndărătul lui pașii pădurarului care-l căuta necontenit. De-abia când se lăsă întunericul, nenorocitul cuteză să iasă. Se târî o bucată de drum, dar puterile nu-l mai ajutau și se prăbuși la pământ. Bietul Max credea că i-a sunat ceasul din urmă.

In clipa aceasta chipul Anei îi apăru în față. O! cel puțin de-ar putea ajunge la colibă, chiar numai ca să moară pe pragul acesteia!

Noaptea era rece și cețoasă. Cu o sforțare sălbatică, tânărul se târî mai departe și izbuti într'adevăr s'ajungă în apropierea colibei braconierului. Dar tocmai acum puterile îl părăsiră cu totul și, cu numele Anei pe buze, se prăbuși la pământ unde rămase în nesimțire.

Și după câteva ceasuri, două mâini dădură în lături crengile luminișului și Ana își strecură capul printr'însele.

— Max! strigă ea din nou, dar cuvântul îi moare pe buze, căci văzuse făptura întinsă la pământ.

Din câțiva pași fu lângă Max și se lăsă în genunchi.

— E mort! izbutește ea să îngâne și-i cuprinde capul cu mâinile.

Dar deodată un fior de fericire îi trece prin trup, căci observă o tresărire ușoară pe chipul iubitului.

— Max! Max! strigă ea din nou și-și apleacă urechea spre inima lui.

Apoi se ridică repede și-și spune:

— Dacă tata ar fi acasă l-aș aduce încoa și am transporta pe Max în colibă!

Dar braconierul nici nu venise acasă în timpul nopții. De unde să-l ia?

Fata stă să asculte o clipă, apoi dispare în desiș. Auzise în apropiere susurul unui izvor. Își scoate repede basmaluța dela gât și o moaie în apa limpede, se'ntoarce apoi la rănit și-i răcorește fruntea. Sforțările ei sunt încununate de succes, căci Max Șerparul deschide ochii și o recunoaște.

— Ce s'a întâmplat cu mine? murmură el, strângându-i mâinile. Spune-mi, Ana, unde mă aflu.

Fata îl privește cu lacrimi în ochi și răspunde la toate întrebările lui. O umbră întunecată învăluie pentru o clipă chipul palid al bolnavului.

— Acuma știu totul, murmură el. Așa dar, m'ai căutat, Ana? Îți mulțumesc... îți mulțumesc!

Ochii lor se întâlnesc, și fata lasă capul în jos, rușinată.

— Tata iar n'a fost acasă noaptea trecută, spune ea apoi. Aș fi vrut să-l aduc încoace, căci tu nu vei putea să te ții pe picioare. Dar de ce ai plecat, fără să ne spui ceva, Max? Aveai de rezolvat o afacere atât de importantă?

— Nu-mi pune nicio întrebare acuma, Ană, căci nu ți-aș putea răspunde.

Fata rămâne tristă, apoi spune:

— Dacă ai vrea, Max, cred că te-aș putea duce pe umeri până la colibă. Acolo te vei odihni și-ți vei recăpăta puterile.

Sprijinit de fată, Max Șerparul se ridică de jos.

— Da, voiu încerca, șoptește el și-și mușcă buzele cu dinții. Sunt sigur că nu voiu muri, căci trebuie să-mi îndeplinesc răzbunarea.

Din nou cuvântul acesta ciudat! Fără voie, fata se cutremură. Dar acuma gândurile acestea sunt de prisos. Singura-i preocupare trebue să fie să-l ducă pe nenorocit la colibă.

Încordându-și puterile, izbutește să-l urce în spinare și astfel îl târăște printre copaci. Munca a fost grea, dar în cele din urmă tot ajung acasă. Ea îl așează pe un pat moale de frunziș și tânărul rămâne nemișcat, ținând mâinile fetei într'ale sale. Într'un târziu ochii îi se deschid din nou și buzele sale murmură:

— Tu trebue să mă iubești, Ana! Atâta jertfire de sine nu-i în stare să dovedească decât o femeie îndrăgostită.

Fata întoarce capul într'o parte, buzele ei caută cuvinte, dar nu le găsește. Deodată izbucnește în lacrimi și, căzând în genunchi, își lipește capul de mâinile bolnavului. El întinde dreapta și o mângâie pe părul castaniu, iar un zâmbet fericit îi încadrează chipul.

— Nu voiu uita niciodată ce-ai făcut tu azi pentru mine și cu ajutorul Cerului va veni ziua când ne vom uni pentru totdeauna.

Ea nu răspunde, dar inima-i bate să se spargă. Deodată, neliniștea brăzdează iar chipul bolnavului.

— Ana — izbucnește el repede — lumina zilei pătrunde pe fereastră; cred c'ar fi bine dacă m'aș ascunde undeva, căci vor veni să mă caute...

Fata se ridică și un fior îi trece prin trup.

— Te feresc eu, Max, n'avea teamă! strigă ea cu hotărîre.

Tânărul zâmbește dureros, însă.

— De geaba, Ana. Nu va folosi la nimic, chiar dacă mă vei apăra cu una din puștile vechi ale tatălui tău. Pădurarilor nu le pasă de o fată și te vor da pur și simplu în lături. Ascultă! Mi se pare

că cineva strigă afară! Dac'or fi de-acum pe aici, nu mai am timp să fug.

Se ridică pe jumătate și privește țintă spre ferestruica pe care pătrunde lumina zilei.

Ana iese repede din odaie și privește afară. Cu respirația oprită, ascultă la fiecare zgomot, dar nu poate recunoaște nimic. Totul e liniștit, numai frunzișul freamătă în bătaia vântului.

Se înapoiază în odaie și închide ușa cu zăvorul.

— Nu e nimic, Max, te-ai speriat de geaba.

Dar el rămâne neliniștit:

— Nu pot rămâne aici, Ana. E mai bine să mă ascund undeva, așteptând să-mi recapăt puterile.

Fata stă să chibzuiască o clipă, apoi răspunde:

— Așteaptă numai cinci minute. Mă'ntorc imediat.

Iese din odaie și pașii îi se aud în partea dinderăt a colibei.

Într'adevăr, peste cinci minute se reîntoarce.

— Ți-am făcut un culcuș în șopronul de scânduri din coasta muntelui, spune ea. E atât de bine ascuns locul acela, încât nimeni nu te poate descoperi acolo.

Sprijinindu-l cu brațele sale, îl târăște afară spre ascunzătoarea unde briconierul își ține de-obiceiu vânatul.

După cum îi spusese Ana, el găsește acolo un culcuș de frunziș și două pături de cai. E întuneric în gaura aceasta, care pătrunde în munte în mare parte.

De-abia se așezase tânărul și se aud lovituri puternice dinspre ușa colibei.

— Au venit! exclamă Max Șerparul, înspăimântat.

Cereți mâine numărul 64 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Poate că e tatal răspunde Ana.

— Nu, aud cum lovesc cu patul armei. Sunt pădurarii...

Ana nu răspunde nimic. In grabă, acoperă pe dinafară intrarea șopronului, cu crengi uscate cari îi stau la îndemână.

— Nu te vor găsi, șoptește ea printr'o deschizătură. Il voiu înfrunta pe pădurar și, înainte de a lăsa să te aresteze, se va întâmpla o nenorocire.

Loviturile în ușa colibei se înmulțesc și se aud niște înjurături grosolane. Ana intrase înăuntru pe din dos și trage zăvorul.

— Dar ce s'a întâmplat de treziți oamenii cu noaptea în cap! strigă ea, prefăcându-se înspăimântată.

Părul îi atârnă pe frunte și bluza e desfăcută la piept, ca și cum tocmai s'ar fi ridicat din culcuș.

Doi bărbați stau în fața ușii. Unul e pădurarul contelui Hohenegge, pe care-l cunoaște, iar celălalt e... tatăl ei. O fi prins pădurarul pe bătrânul braconier în pădure și vine acum să scotocească coliba?

— Ce însemnează asta, fato? se răstește pădurarul, uitându-se cu bănuială la Ana. Bat în ușă de un ceas și nimeni nu s'arată... Las'că dau eu de rostul lucrurilor!

— N'am fost încă îmbrăcată, domnule pădurar, se apără Ana, schimbând o privire cu tatăl ei. — Căutați pe cineva la noi?

— Aha! exclamă pădurarul. Ți-ai dat în petec. Da, da, fetițo, caut pe cineva.

Braconierul se amestecă și el în discuție:

— I-am spus-o și eu de-acum domnului pădurar că de geaba caută la noi pe cineva. Suntem niște oameni sărmani, cari de-abia avem ceea ce ne trebuie.

— Ești un braconier, ticălos bătrân, îi taie vorba pădurarul.

— Asta nu trebuie s'o spui, domnule pădurar,

răspunde bătrânul, jicnit. De când m'am eliberat din temniță, nu mă mai ating de pușcă. Întreabă și d-ta în satele de primprejur dacă nu muncesc cinstit ca să-mi câștig cei câțiva gologani pentru pâinea de toate zilele.

— Ce vrei tu nu voiu face, ticălos bătrân, răspunde pădurarul. Nici ăia din sat nu-s mai buni ca tine și corb la corb nu scoate ochii. Dar astăzi e vorba de cu totul altceva. Aș vrea să știu unde ai dormit în noaptea asta?

— Se făcuse târziu, domnule pădurar, și de aceea am rămas să dorm în sat.

— Așa, bine! Dar acum află că am venit să caut un vagabond, un individ grozav de primejdios, care a pătruns aseară în castelul Hohenegge și și-a îngăduit o obrăznicie fără seamăn. Dacă aș fi dat de dânsul, i-aș fi găurit căpățâna cu o fasolă dintr'astea ale mele. Dar trebue să fi fost legat cu dracul, căci mi-a scăpat din mână nici eu nu știu cum.

— Și pe ăla îl căutați la noi, domnule pădurar? întreabă Ana, silindu-se să-și ascundă spaima.

— Da, la voi îl caut, căci, vorba ceea: cine se aseamănă, se adună.

— Dar cine să fie individul, domnule pădurar? întreabă braconierul.

— Ține-ți gura, ticălos bătrân! îl repede pădurarul. Dac'aș ști cine este, la ce m'aș apuca să-l caut? Sigur e că nu poate fi decât o sămânță de temniță.

Și socotind c'a stat destul de vorbă, dădu pe Ana în lături din ușă.

— Il poți căuta mult și bine, domnule pădurar, strigă bătrânul după el. La noi nu vei găsi pe vagabondul d-tale, suntem mulțumiți dacă avem noi înșine cu ce ne înșela stomacul.

Fata aruncase tatălui ei o privire liniștitoare și bătrânul știa acum că pădurarul va scotoci zadarnic prin colibă.

In fața culcușului pe care Max Șerparul îl părăsise cu câteva minute înainte, pădurarul se oprește și întreabă:

— Cine a dormit aici ?

— Eu în persoană, răspunde fata.

— Aşa ! Mă mir că n'am văzut aceasta, când priveam pe ferestruică.

— Eram de-acum afară şi mă îmbrăcam, răspunde Ana, fără să şovăie.

Pădurarul scotoceşte cu arma prin frunziş. Noroc că venise fără câine, altminteri de sigur că animalul ar fi descoperit cu mirosul ascunzătoarea bietului Max.

In câteva clipe coliba e cercetată cu deamănuntul, dar fără niciun rezultat.

— Incotro duce uşa asta? întreabă pădurarul, arătând spre portiţa din fund.

— Afară, răspunde fata.

— Deschide ! porunceşte celălalt.

Ana deschide uşa formată din scânduri bătute una de alta şi pădurarul se strecoară afară.

In timpul acesta ea schimbă o privire repede cu tatăl ei, şi acesta pricepe îndată unde se află Max. In vreme ce omul contelui de Hohenegge priveşte bănuitor crengile cari acoperă intrarea spre ascunzătoarea Şerpărului, braconierul cotrobăieşte prin colibă şi scoate la iveală o secure, hotărît să lovească în cap pe pădurar, dacă acesta ar vrea să dea la o parte crengile.

Dar se pare că un înger bun îl ocroteşte. Pădurarul se'ntoarce necăjit spre colibă şi, mormăind cuvinte neînţelese, trânteşte uşa în urma sa.

— Nu cumva aţi auzit ceva despre vagabondul cela ? se adresează el tatălui şi fiicei.

— Nu, domnule pădurar, răspunde Ana, răsuflând uşurată. Dac'am şti cel puţin ce înfăţişare avea omul şi ce căuta la castel...

Pădurarul dă din umeri şi iese din colibă, aruncându-şi puşca pe spate.

— S'o lăsăm încurcată ! mai spune el şi se îndepărtează.

— Pe ăsta ştiu şi eu că l-am înşelat cum trebuie, spune apoi braconierul şi începe să râdă cu poftă.

Ai lucrat admirabil, Ana. Dar acuma aș vrea să știu totuși ce s'a întâmplat aici ?

In câteva cuvinte fata îi povestește totul.

Bătrânul Xaver se așezase pe o bancă din fața colibei și clătina capul :

— Vagabondul despre care vorbea pădurarul nu poate fi altul decât Max al nostru. Să mă bată Dumnezeu dacă nu-i așa ! De ce nu ne spune ce afaceri învârtește pe la castel, căci i-am putea ajuta ; bănuiesc că de taina pe care caută s'o păstreze pentru sine, e legat un câștig mare ... bani mulți, fetițo. Să mai așteptăm niței și pe urmă îl iau eu la rost pe băiat, căci bănișorii noștri s'au evaporat cu totul.

*

Se scurg câteva zile și Max Șerparul își revine, în ascunzătoarea lui sigură. Ana aduse din sat un urcior cu vin roșu, muncind în schimb o jumătate de zi în bucătăria cârciumarului.

Braconierul se furișă într'una din zile în ascunzătoare și se așeză alături de Max Șerparul. Incepu să-l asalteze cu întrebări și ținea omul să știe musai ce anume avusese de gând Max cu baroana și de ce o atacase ? Dar rănitul își încleștă buzele și întoarse capul. Ținea să păstreze taina și nici față de Ana nu se destăinui.

Intr'o zi, pe când se afla singur cu fata, o rugă să se ducă în sat, să se intereseze dacă într'adevăr plecaseră castelanii dela Hohenegge. Fata se speriă primind însărcinarea aceasta, dar n'avu încotro și se supuse, văzând privirea rugătoare a tânărului. Acoperi cu grijă gaura ascunzătorii în care se afla iubitul ei, încuiă coliba și porni spre sat.

Se duse la cârciumarul la care lucra adesea și acolo se întâlni cu un servitor dela Hohenegge, cu care intră imediat în vorbă. In cursul discuției află totul ce vroia să știe Max Șerparul. Leonie de Brissac se însănătoșise de pe urma boalei și părăsise castelul, împreună cu logodnicul ei, contele de Hohenegge. Plecaseră la Nizza.

Mai mult nici nu vroia să știe Ana și se 'ntoarse acasă.

Când îi comunică lui Max cele ce aflase, tânărul rămase cu privirea ațintită în gol. Dar nu mai insistă asupra chestiei, ci-i mulțumi doar fetei pentru serviciul făcut.

Puterile îi reveneau zi de zi și într'o bună dimineață dispăru din nou. Ana găsi deschisă ușița ascunzătoarei și culcușul gol. Pe pământ era o bucată de hârtie, pe care Șerparul scrisese câteva cuvinte de rămas-bun:

„Mă simt destul de în putere ca să fac încercarea să rezolv o chestie pe care nu mai trebuie s'o amân. Nu mă căutați, căci părăsesc ținutul chiar în noaptea asta. Nici teamă să nu vă fie de persoana mea, căci de astă-dată voiu face tot posibilul ca să mă reîntorc sănătos și nevătămat la voi.

„Îți mulțumesc din adâncul inimii, Ana, pentru tot ce ai făcut în scopul salvării unui om care era hărăzit morții. Niciodată nu voiu uita dragostea ta plină de credință. Ne vom revedea într'o zi, fii sigură de asta!

Rămâi cu bine, micuță Ana!"

Citind rândurile acestea, fata se prăbuși pe pat și vărsă lacrimi amare. Bătrânul braconier, aflând despre fuga lui Max, începu să 'njure de mama focului.

— Așa pățești când cauți să vii în ajutorul unor astfel de oameni. L-am îngrijit și l-am scăpat de la moarte, ca și cum ar fi fost sânge din sângele nostru. Ceea ce îndrugă pe hârtia aia nu-s decât vorbe goale. Taina asta pe care caută s'o ascundă de noi îl va face să pună mâna pe bani, sau îl va duce în temniță. Una din două. Acuma, c'am scăpat de el, după ce ne-a cășunat atâtea necazuri, ducă-se dracului!

Bătrânul se îndepărtă mormăind și-și înecă necazul cu o sticlă de rachiu.

Ana, însă, stătea în fața colibei, apăsându-și

mâinile pe piept. Privea spre cer, gânditoare și un zâmbet îi plutea pe buze.

— Se va reîntoarce! O simt lămurit! Dumnezeu să-l ocrotească în tot ce va întreprinde.

. . . . . .

Max Șerparul găsi lesne drumul, sub ocrotirea nopții luminoase. În aerul răcoros își încercă din nou puterile și crezu că va izbuti să-și continue drumul.

În fața colibei rămase o clipă locului și privi la ferestruica în dosul căreia dormea Ana. Ce ochi va face ea mâine când va găsi biletul lui! Va plânge, desigur. Dar el nu putea face altfel. Dacă rămânea în colibă, pădurarul tot va da de el într'o bună zi și odată în închisoare, nu mai era rost să scape.

— Rămâi cu bine, Ana! murmură fugarul, și se îndepărtă.

Cu băgare de seamă și privind în toate părțile el își urmă drumul. După câtva timp ajunse în poiana, unde fusese cândva propria lui colibă. Lumina lunii o lumina din plin. Pe o distanță bună arborii erau arși. Un morman de ruine înegrite acoperea pământul.

Cu inima strânsă, tânărul se cățără pe ruinele fostei lui căsuțe. Pe o grindă a tavanului se așeză și-și puse mâinile pe genunchi. Razele astrului nopții îl scăldau în lumină și el clătina capul, gânditor. Murmură cuvinte neînțelese, apoi izbucni într'un hohot sinistru.

După un timp coborî și începu să caute ceva printre copacii dimprejur. Se opri într'un loc și examină un trunchiu gârbovit.

— Hârtiile sunt încă aici, focul nu le-a atins, își spuse el, satisfăcut.

Vârî pachețelul repede în buzunar și cu pași repezi se făcu nevăzut în noapte.

CAP. 89

Profesorul Clairmont

Jocul e în toiu la casino. Luminile electrice inundă sala imensă şi sunetul aurului pare murmurul îmbietor al zeiţei Norocului.

Prinţul Bentivoglio îşi reluase locul obicinuit şi norocul îi surâde din nou. În faţa lui sta un bărbat bătrân, care se pasionează la fel ca ceilalţi pentru jocul de cărţi. Se poartă foarte îngrijit; părul pieptănat pe spate şi barba căruntă, tăiată elegant, îi dă o înfăţişare distinsă. Inelele pe cari le poartă pe degete preţuiesc o adevărată avere, căci diamantele sunt veritabile, după cum îşi dau seama bine toţi cei de faţă.

În vreme ce prinţul Bentivoglio câştigă, domnul cel bătrân pierde necontenit. Dar iată că se scoală încetişor, priveşte o clipă spre prinţ şi, înclinându-se adânc, se îndepărtează.

La ieşirea din cazino, se apropie de o trăsură şi spune birjarului:

— La prefectura poliţiei!

Peste câteva minute trăsura opreşte în faţa cunoscutei clădiri din Montecarlo. Vizitatorul predă unui aprod o cartă de vizită şi acesta o duce prefectului.

După vreo cinci minute cei doi bărbaţi stau faţă 'n faţă şi discută cu însufleţire. Uşile sunt bine capitonate şi închise, aşa fel că nici-un sunet nu pătrunde în afară.

— Sunt aproape sigur că bogatul prinţ Bentivoglio nu este acela drept care se dă, spuse domnul bătrân. Dar deocamdată vreau să ţin pentru mine bănuiala principală, până voiu dobândi siguranţa deplină. Posedaţi ceva amănunte asupra personalităţii acestui prinţ?

— Da, domnule Hartenberg, răspunde prefectul poliţiei.

Elegantul bătrân nu este nimeni altul decât vestitul Ochiu-de-Pisică, după cum vor fi ghicit cititorii, desigur. Pe bună dreptate și-a spus dânsul, că nicăieri mai bine nu va putea da de urma Măștii-roșii, decât în sala de joc a casinoului.

Sunt două zile de când îl tot observă pe prințul Bentivoglio. Briliantele pe cari le poartă sunt veritabile chiar și reprezintă o adevărată avere. Le-a... împrumutat dela unul din primii bijutieri din Montecarlo. Vroia să fie sigur că nu va fi recunoscut sub înfățișarea de persoană elegantă, pe care și-o luase.

— De cât timp se află în Montecarlo prințul Bentivoglio? îl întrebă el pe prefect.

Acesta scoate dintr'un sertar al biroului condica secretă și începe să răsfoiască:

— Ținem un registru asupra tuturor străinilor de seamă și facem observațiunile de rigoare în dreptul fiecăruia. Condica aceasta ne-a adus uneori servicii importante, dar mă tem că în cazul de față nu ne va ajuta prea mult.

— Vom vedea, răspunde detectivul, liniștit.

Pe baza însemnărilor din registru, prefectul comunică lui Hartenberg data când prințul a sosit în oraș și unde locuise în primele zile. De la început s'a dat drept un om foarte bogat și când proprietarul castelului maur și-a scos proprietatea în vânzare, prințul Bentivoglio a cumpărat-o pentru un preț destul de ridicat. De atunci, n'au prea pătruns în public multe asupra persoanei prințului. Era un vizitator regulat al sălii de joc de la casino, ca toți străinii de seamă, dar în exterior avea prea puține relațiuni și era socotit drept un solitar. În castelul maur nu intra nici-un străin, deși avea o valoare istorică și poseda lucrări de artă din cele mai vestite.

Toate informațiunile acestea nu prezentau nici-o însemnătate pentru Hartenberg. De aceea el se ridică și-și luă rămas bun dela prefect.

— Voiu face totuși încercarea de a pătrunde în castelul maur, spuse el, cu un zâmbet ciudat.

— Nu veĭ izbuti, domnule Hartenberg, cu oricâtă vicleníe vei proceda, observă prefectul.

Dar detectivul dă din umeri şi se 'ndepărtează.

. . . . . .

A doua zi dimineaţă, un bătrân cam încovoiat coboară străduţa îngustă care duce la castelul maur. Nimeni nu l-ar putea recunoaşte pe Ochiu-de-Pisică în bătrânul acesta. Pantalonii săi sunt cam demodaţi, deasemenea şi încălţămintea. Pe cap poartă un joben, care păstrează urmele lăsate de fierul de călcat. O barbă albă îi încadrează chipul. Cu tot timpul minunat, bătrânul poartă pardesiu. Ochii îi sunt ascunşi în dosul unor ochelari cu ramă de aur, şi în mână ţine o umbrelă.

Sub braţ bătrânelul are câteva volume cu scoarţele mâncate de vreme. Dar cine să bănuiască cum că într'una din aceste cărţi se ascunde o primejdioasă armă de apărare şi că în mânerul umbrelei se află un recolver!

Bătrânul se opreşte la oarecare distanţă de vechiul castel, ridică încetişor capul, îşi aşează ochelarii pe vârful nasului, apoi scoate de sub braţ o carte şi începe să răsfoiască de zor. Şi face toate acestea, încredinţat că va fi fiind cineva în castel care-l observă.

Şi tot răsfoind cartea, clatină capul, ca şi cum ar fi găsit într'însa o confirmare a presupunerilor sale. Apoi se 'ndreaptă cu paşi mici spre terasa castelului. Uşa grea de lemn e închisă, după cum se aşteptase. Nehotărât, se uită încolo şi 'ncoace şi atunci apare în fereastra de sus capul portarului, Acesta îl zărise de mult pe bătrânel, care acuma ridică ochii, auzind scârţâitul ferestrei care se deschide.

— Imi daţi voie să vă fac o rugăminte, se adresează el cu voce piţigăiată. Deoarece mă interesează mult arhitectura acestui castel, v'aşi ruga să-mi îngăduiţi să-l vizitez timp de câteva minute.

Portarul se uită cercetător la dânsul ,apoi întreabă:

— Dar cine sunteți dv.?

— Dacă ați avea bunătatea să veniți jos, m'aș recomanda precum se cuvine.

Portarul se uită cercetător la dânsul, apoi deschide o ușiță în poarta mare.

— Cu ce vă pot servi, domnule? întreabă el, scurt.

Bătrânul își potrivește ochelarii și răspunde:

— Sunt profesorul de arheologie Clairmont din

Paris și mă aflu actualmente într'o călătorie de studii. De vre-o două zile de când mă tot preocupă forma ciudată a acestui castel. M'am interesat pretutindeni pe aici asupra vechimii sale, căci după părerea mea trebuie să fie de cel puțin șase sute de ani. Despre foștii proprietari ai castelului n'am putut afla prea multe, dar am auzit că galeriile și odăile vechi cuprind în ele antichități de mare valoare.

Portarul dă din umeri. Ce știe el de arheologie și altele de soiul ăsta!

— Până acuma tot nu știu ce doriți, în definitiv, spune el.

— Vezi d-ta, dragul meu, — urmează bătrânelul — l-aș ruga politicos pe stăpânul d-tale să-mi îngăduie să vizitez interiorul castelului. După părerea mea, tot stilul nu e deloc bizantin, ci roman. Cred că voiu putea dovedi castelanului lucrul acesta și nu cu vorba, ci pe baza faptelor ce sunt cuprinse în cărțile pe cari le am cu mine.

Portarul se scărpină la ceafă, apoi pocni din degete. — Ce tot îndrugă bătrânul ăsta? se 'ntrebă el.

— Imi pare rău, domnule profesor, că trebuie să vă refuz. Alteța sa prințul Bentivoglio nu primește niciodată vizite, cu atât mai vârtos când e vorba de mosafiri străini. Avem poruncă să refuzăm pe oricine.

— Dar gândește-te, omul lui Dumnezeu, că aici e vorba de lucruri de cea mai mare importanță... Îți garantez că Alteța sa va fi cât se poate de mulțumit de expunerile mele. Și-ți mai pot făgădui că voiu ține apoi o conferință specială la Academia din Paris. Fă-mi plăcerea deci și intervino pe lângă Alteța sa să fiu primit.

Incăpățânarea bătrânului îl hotărăște pe portar să supuie cererea, intendentului castelului. De curând, postul acesta fusese ocupat de un bărbat străin, despre care nici-unul din vechii servitori nu știa de unde vine. Apăruse într'o bună dimineață și se recomandase fiecăruia în parte.

— Așteptați puțin aici, domnule profesor, până-l voiu anunța pe intendent, spuse portarul, lăsându-l pe detectiv să intre pe poartă.

Ochiu-de-Pisică aruncă o privire cercetătoare asupra zăvoarelor puternice, precum și asupra celorlalte instalații de siguranță. Asta nu putea să dea de bănuit, căci luă din nou una din cărțile ce le purta la subsuoară și compară încuietorile ciudate ale porții cu desenele din cartea sa.

Portarul îl găsi pe intendent în sala cea mare a castelului, susținută de puternice coloane de marmoră.

— Ce s'a întâmplat? întreabă Joe, căci el e acela, care primise din partea Măștii-roșii însărcinarea de intendent.

Portarul îi vorbi despre bătrânul profesor, care nu vroia cu nici-un chip să plece de acolo.

O brazdă adâncă apare pe fruntea aghiotantului. Îi dădu imediat în gând c'ar putea fi vorba de un spion polițienesc și era hotărât să-i facă de petrecanie dacă într'adevăr ar fi așa.

— Ține-l puțin de vorbă pe domnul profesor, până voiu lua avizul Alfeței sale, zice el și urcă repede scara spre apartamentul de sus.

Hector Rammont lua dejunul în sufrageria elegantă a castelului. Ascultă în liniște comunicarea aghiotantului său, apoi spuse:

— Ce părere ai tu despre profesorul acesta parisian? Observ pe chipul tău un fel de bănuială...

— Maestre — răspunde Joe — n'aș putea spune nimic deocamdată, căci nici nu i-am văzut mutra.

In ori-ce caz, se impune prevedere şi cred că cel mai bun lucru ar fi să-l dăm pur şi simplu afară.

Masca-roşie se ridică, se apropie de fereastră, apoi se'ntoarce repede, spunând:

— Dimpotrivă, Joe, în calitatea ta de intendent îl vei conduce pe domnul profesor în încăperile dela parter şi prin galeriile de tablouri; de stricat, n'ar ce să ne strice şi chiar dac'ar fi un spion, tot n'ar izbuti să descopere ceva. Sălile de jos conţin într'adevăr unele antichităţi şi savanţii aceştia sunt, după cum prea bine ştii, oameni de cari nu scapi aşa de uşor.

— Dar dacă e într'adevăr un spion, maestre?

— Asta o vei afla peste cel mult o jumătate de oră, răspunde Demonul roşu. Vei sta lângă dânsul şi-l vei observa cu atenţiune. La cea mai mică bănuială, sau dacă îşi trădează rolul adevărat, ştii ce ai de făcut.

— Dar profesorul doreşte să vorbească cu prinţul, spune falşul intendent.

— Asta nu se poate! răspunde cu hotărâre Rammont. Spune-i că nu mă simt tocmai bine şi nu pot primi pe nimeni. Pun mult temeiu pe inteligenţa şi spiritul tău de observaţie. Şi acuma du-te!

Joe coborî din nou treptele şi ieşi în curte. Bătrânelul se căţărase pe una din coloanele portalului şi stând cocoţat colo sus desena în cartea sa o ornamentaţie ce-i se părea interesantă.

— A venit domnul intendent! îi strigă în sus portarul. Îi puteţi expune personal chestia.

Apoi se'ndepărtă şi intră în chilia lui.

Joe urmăreşte râzând mişcările bătrânului, care se dă jos de pe coloană. Ajungând pe pământ el se înclină cam stângaciu, în vreme ce se recomandă.

— Vă rog să mă iertaţi pentru îndrăzneala ce mi-am luat-o, copiând o figură de pe coloană. Tocmai am făcut descoperirea că frunzele şi florile acestea de formă ciudată se întâlnesc şi la castelul Alhambra, în Spania.

Joe îi comunică pe scurt că Alteţa sa prinţul Bentivoglio nu poate primi pe nimeni, dar acordase

cu plăcere permisiunea unei vizite prin apartamentele castelului maur.

Clairmont mulțumi, înclinându-se adânc.

— Poftiți, domnule profesor, vă voiu călăuzi pretutindeni, îi se adresează Joe.

Până acum nu observase nimic suspect în înfățișarea bătrânului savant. Nimic nu scăpase ochiului său ager. Il examinase din cap până'n picioare și chiar făcuse ce făcuse și-i dădu jos jobenul din cap ; vroia să-i vadă părul. Firește că se scuză pentru micul accident și în vreme ce profesorul se apleca să-și ridice prețiosul obiect, Joe îi contemplă chelia și trebui să constate că aceasta era veritabilă. După cât știa el, Ochiu-de-Pisică sau ceilalți detectivi cunoscuți aveau păr des pe cap. Dar de unde să bănuiască el că Hartenberg purta și în viața de toate zilele o perucă lucrată cu dibăcie !

Profesorul Clairmont e fermecat cu desăvârșire de comorile de artă aflătoare în castel. Răsfoiește de zor în cărțile sale și caută explicațiunile corespunzătoare.

Joe caută să descopere ceva în sunetul vocei sale. Urmărește fiecare mișcare a bătrânului și e ferm hotărât să-l doboare cu un pumn, în clipa când și-ar da seama că e un spion.

Dar Ochiu-de-Pisică își dă seama de situația în care se află. Manevra cu jobenul o pricepuse din primul moment. Fără ca Joe s'o bănuiască, detectivul îl observă la rândul său și nu prea i-ar fi fost ușor falsului intendent să-l doboare pe profesor.

După ce vizitează diferitele încăperi, trec în galeriile deschise. Sunt și aici lucruri interesante de observat. In cele din urmă, Joe îi dă de înțeles musafirului că vizita s'a terminat. Prințul nu îngăduie să intre și în apartamentele dela etaj, pe cari le locuiește personal.

Cereți mâine numărul 65 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Imi pare nespus de rău de lucrul acesta! spune profesorul. Dar dacă Alteța sa rămâne neclintit, trebue să mă supun. Transmite-i, te rog, mulțumirile mele călduroase și comunică-i că imediat ce voiu ține conferința la Paris, îi voiu expedia textul tipărit.

Joe mormăi și el câteva cuvinte de politețe și-l reconduse pe vizitator la poartă. Acesta se'nclină cu stângăcie — așa cum șade bine unui savant — apoi se depărtează.

Joe privește după dânsul câtva timp și nu-și poate înlătura neliniștea ce-l cuprinsese. Cu capul aplecat urcă scările spre etaj și-l găsește pe Rammont stând la fereastă.

— Cred, maestre că e vorba de un profesor veritabil, răspunde el la întrebarea regelui criminalilor. Mi-am dat toată silința să descopăr ceva, dar totul a fost în zadar.

— Atunci ți-o voiu spune eu, Joe. Stăteam colo la fereastră și priveam în curtea castelului. Ceea ce n'ai observat tu din imediata apropiere, am stabilit eu de aici sus : individul este un spion.

— Maestre! exclamă Joe, nu se poate să mă fi înșelat până într'atâta. Ar fi trebuit să fie legat cu dracul, ca să nu observ eu nimic.

Un zâmbet rece flutură în jurul buzelor Măștirosii.

— Poate că ai dreptate, Joe, și de aceea nici nu ți-o iau în nume de rău. Domnul profesor din Paris, nu e nimeni altul decât Ochiu-de-Pisică.

Joe tresare speriat și pumnii îi se încleștează.

— Să fie adevărat, oare, maestre? De ce nu mi-ai dat vre-un semn că-i făceam eu de petrecanie.

— N'am socotit necesar, Joe. Individul a plecat, pe deplin convins că nu l-am recunoscut și va reapare în curând sub altă înfățișare. Să fi riscat noi ca portarul să audă un țipăt sau să povestească celorlalți că un profesor din Paris a dispărut aici, în castelul maur? Vom găsi noi alt mijloc să-l facem

nevătămător pe Ochiu-de-Pisică. Las-o în seama mea.

Părăsind castelul, detectivul se oprește într'un tufiș și murmură necăjit.

— Am avut de-face cu niște vulpi șirete. Intendentul ăla nu-mi place deloc și dacă nu mă'nșel, n-am mai întâlnit noi cândva. Noroc mare am avut că nu mi-a dat de rost. Din păcate n'am descoperit nimic de seamă, căci nu m'au lăsat să urc sus. Nu-mi mai rămâne decât să'ncerc să pătrund în castel dinspre mare. Dar George Vallieres și-a pierdut mințile și el e singurul om care mi-ar putea desvălui tainele stâncilor din mare.

Detectivul își urmează drumul, îndreptându-se spre oraș.

CAPITOLUL 90

In puterea banditilor.

In aceeași noapte. Marea e frământată și bărcile priponite la țărm se izbesc de stânci.

Doi bărbați coboară treptele cari duc spre mare și se apropie de bărci. Unul ține în mână o lanternă aprinsă, și caută o barcă anumită.

— Aici e, stăpâne! spune el și după vorbă pare un pescar din Montecarlo.

— Bine, răspunde celălalt și înmânează pescarului o monedă. Dacă se va întâmpla să nu mă reîntorc cu barca, te vei despăgubi cu ceea ce ți-am dat.

Omul pipăie moneda și un fulger de lăcomie îi lucește în ochi. Luntrea lui e atât de veche și paradită, încât el-însuși nu s'ar încumeta să pornească în larg cu ea. Dar ce-i pasă dacă omul ăsta se va îneca!

Ridică lanterna și-i luminează străinului. Un trup uscat, într'un costum ca vai de el. Hainele or fi fost ele odată elegante, dar acuma erau roase și rupte în unele locuri. O pălărie veche îi acoperă ca-

pul. Dar din toată înfățișarea lui, se vede că avusese și zile mai bune odată.

— Nu te mai ingriji de mine! mormăie omul și sare în barcă.

Apucă lopețile și vâslește cu putere spre larg.

Pescarul cu lanterna se'ntoarce și urcă înapoi

scara. De-odată se trezește față'n față cu o femeie, care-l așteptase, probabil, acolo.

— Ei, ce cauți d-ta aici? întreabă el, speriat. Cum de-ai răsărit așa de-odată?

Femeia e îmbrăcată cu o rochie neagră și fața îi este acoperită în parte de o broboadă.

Lanterna pescarului îi luminează o clipă figura și recunoaștem într'insa... pe «Vipera», mama lui Margot.

— Vreau să te întreb ceva omule — răspunde

dânsa. Cine a fost bărbatul care a plecat cu barca dumitale ?

— Nu știu, cucoană.

«Vipera» vâră mâna în geantă și întinde pescarului o monedă. Individul devine ceva mai vorbăreț.

— Trebuie să fie un om ciudat de tot, răspunde el răzând prostește. Stăteam în coliba mea de pe țărm și reparam plasa, când numai ce auzii bătăi în geam. Când am deschis ușa, văd în fața mea un bărbat cu fața rasă și ochi străpungători. Nu prea făcea impresie c'ar fi vrednic de încredere.

«— Am nevoie de o barcă veche pentru o călătorie pe mare», îmi spune intrând în colibă. «Plătesc bine și te rog să vii cu mine pe țărm, unde sunt priponite luntrile».

«— De ce tocmai o barcă veche, domnule ?» l-am întrebat eu și fel de fel de gânduri îmi trecură prin minte.

«— Asta-i treaba mea», răspunse el. «Nam vreme de pierdut, hai să plecăm!»

Așa ceva nu mi se mai întâmplase și de aceea șovăiam. Atunci mi-a aruncat pe masă câteva monede și... m'am luminat.

Vezi mata, cucoană, colo în sala de joc a casinoului se adună tot felul de boieri. Unul își pierde într'o singură noapte toată averea, altul câștigă, și nouă, pescarilor ni se'ntâmplă adesea să scoatem din apă vre un domnișor elegant îmbrăcat, ba și vre-o cuconiță dintr'acelea cu rochie de mătase pe ea, iar poliția îi duce repede de acolo, ca să nu afle lumea cealaltă și să li se strice cheful. Ce să-i faci, așa-i viața la Montecarlo !

Așa că vezi mata, mă bat cu gândul că domnul acela și-a cam pierdut și papucii din picioare la joc. Cele câteva monezi pe cari mi le-a dat, le-o fi păstrat anume ca să închirieze o barcă și când o ajunge în larg își trage un glonte în căpățână sau îscodește alt mijloc să treacă în cealaltă lume. Noi, ăștia de pe aici nici nu ne mai mirăm de lucruri dintr'astea!

«Vipera» chibzuește câteva clipe, apoi se adresează pescarului:

— N'a spus nimic domnul când s'a urcat în barcă? Vreau să zic, direcția unde avea de gând să meargă?

— Nu, cucoană, n'a spus nimic!

— Mai ai vre-o barcă la dispoziție?

— Firește. Dar nu cumva ai de gând...

— Uite aici bani! i-o taie scurt «Vipera». Dă-mi mie o barcă și nu trebue să-ți faci nici-o grijă, căci știu să vâslesc. Domnul acesta e un cunoscut al meu și vreau să'ncerc să-l împiedic dela vre-o prostie.

— Cum dorești, cucoană, dar eu cred că nu vei izbuti! răspunde bătrânul pescar și coboară din nou spre țărm, cu lanterna în mână.

Intre timp, omul cu barca cea veche se îndepărtase. Vâslește cu toată puterea, dar de-odată aude un zgomot în spatele lui, ca și cum apa ar pătrunde în barcă.

— Lada asta veche pare că se va desprinde din încheeturi, înainte ca să ajung la destinație! murmură el și se hotărăște să tragă în grabă la mal.

Dar întorcând capul zărește o rază slabă de lumină.

— Ce să'nsemneze asta? se'ntreabă el. Pescarul care mi-a împrumutat barca pare că mai rătăcește pe țărm cu lanterna lui. Numai de nu m'așteaptă cineva pe urmele mele.

In clipa aceasta barca se izbește de țărm. Omul dintr'însa sare afară și trage luntrea pe uscat. Privește în jurul său și constată cu mulțumire că locul e complect izolat. Apoi se lasă în genunchi și imediat țâșnește lumina albă a unei lanterne oarbe. Aceasta alunecă pe podeaua bărcii și omul nostru descoperă pe dată locul pe unde pătrunde apa. In cinci minute gaura e reparată și lumina e stinsă.

Barca e împinsă din nou pe apă, bărbatul sare într'însa și 'ncepe să vâslească de zor în direcția castelului maur.

După un ceas de luptă cu valurile, izbutește s'ajungă la stâncile dedesubtul vechiului castel. Pare

să fie orientat asupra locului, căci vâsleşte cu putere până în apropierea peşterii secrete. Barca e luată de vârtej, aşa că nu poate pătrunde în intrarea peste care spumegă apa.

— Nu merge aşa! mormăie el necăjit şi vâsleşte îndărăt, până dă de un loc mai liniştit.

Chibzuieşte câtva timp ce e de făcut şi ia hotărârea să se ascundă pe după o stâncă, nu prea departe de peştera misterioasă. Aşa şi face, iar după ce îşi priponeşte barca de o piatră colţuroasă, se aşează, obosit, pe banchetă.

— Chiar de-ar fi să stau aici până la răsăritul soarelui, tot trebuie să descopăr taina acestei stânci! îşi spune el.

Se scurge astfel o jumătate de ceas, în liniştе adâncă. Deodată, însă, înalţă capul şi priveşte spre larg. De acolo se apropie o barcă mică, în care se află numai o singură persoană.

Aceasta examinează cu atenţiune stâncile ce ies din apă, în apropierea castelului şi cu o manevră dibace se îndreaptă spre ele. Iar după câteva minute dispare pe după un grup de bolovani înalţi.

— Probabil că s'a înapoiat la Montecarlo! îşi spune omul din prima barcă.

Se scurge vre-un sfert de ceas, şi de-odată un zgomot ascuţit îi atinge auzul. Din peştera misterioasă ţâşneşte parcă o barcă lungă, îngustă şi începe să danseze pe valurile înfuriate. Dinspre dânsa se aud glasuri aspre, înăbuşite de vuietul apei. In barca aceasta sunt mai mulţi oameni dar omul care stă la pândă nu le poate recunoaşte chipurile. El vede numai barca îndepărtându-se în grabă, şi-şi spune:

— Ar fi zadarnic să 'ncerc a mă lua după ei. Voiu mai aştepta aici, căci sunt încredinţat că se vor reîntoarce. Nu pot şti ce plănuesc, dar voiu afla eu mai târziu.

Răbdarea sa, e pusă la grea încercare. Trec vre-o două ceasuri până apare iar barca ciudată în largul mării. Se apropie cu repeziciune fantas-

tică spre stânca cenușie și ca o săgeată înfră în peștera misterioasă.

In clipa aceasta, necunoscutul care stă la pândă în umbra stâncii, desprinde repede funia cu care e legată barca și vâslește cu hotărîre în aceeași direcție. O izbitură puternică și colțul bărcii misterioase o lovește pe a sa și o face bucăți. Bietul om cade cu capul în apă, târând lopețile după el.

O înjurătură sălbatecă îi ajunge la ureche, căci oamenii din barca cea mare rămăseseră surprinși de apariția celeilalte.

— Dă-i una în cap, Tom! se aude un glas tunător. Ce caută individul ăsta aici printre stânci? E un spion, asta e sigur!

Nenorocitul căzut în apă se încleștează cu amândouă mâinile de marginea bărcii mari.

— Ajutor! strigă dânsul cu toată puterea. Salvați-mă! Trebuie să vorbesc cu voi!

Tom tocmai ridicase lopata grea, să izbească în capul necunoscutului, când un altul din barcă îl dă la o parte.

— Cine știe ce captură am făcut! spune el și-l apucă de ceafă pe înecat, trăgându-l sus.

— Opriți! strigă Tom. Inainte de a porni mai departe trebuie să știm pe cine am pus mâna.

Scoate de sub banchetă o lanternă și luminează cu ea chipul necunoscutului.

— Il cunoaște vre-unul din voi? întreabă el. Toți clatină capul, negativ.

— Nu prea inspiră încredere mutra lui, își dă cu părerea unul din ei. Cu toate că are guler înalt și cravată de mătase.

Tom îl apucă de piept pe omul ud leoarcă și se răstește la dânsul:

— De unde vii și ce căutai pe aici printre stânci?

Străinul se ridică în capul oaselor și răspunde furios:

— Da, da! Omorâți-mă și aruncați-mă în apă să mă înec! Am pornit în căutarea voastră și pentru

scopul acesta am furat rabla aia de barcă, și drept răsplată...

— Cum te numești? îi taie vorba Tom.

— N'aveți decât să mă numiți Petru, celălalt nume aș vrea să-l uit și eu. Am pierdut la casino ultimul franc și pentru că am încercat să șterpelesc unuia mai fericit ca mine aurul din buzunar, am fost arestat. Idioții nu m'au păzit însă destul de bine și astă noapte le-am scăpat de sub mână.

— Și apoi? întrebă Tom.

Necunoscutul străpunge cu o căutătură ciudată pe indivizii din jurul său, apoi urmează:

— De la un tovarăș de celulă am aflat că printre stâncile astea locuește o clică de oameni cari se tem și ei de lumina zilei. Și atunci mi-am spus că nu-mi rămâne alta de făcut decât să recurg la ospitalitatea voastră. Și așa am șterpelit barca aia rebegită și am pornit încoace. Dracu știe însă unde o fi intrarea. Aș dori să știu în ce loc se află gaura care duce în palatul vostru?

Tom schimbă o privire cu tovarășii săi din barcă.

— Asta înseamnă că vrei să fii primit în tagma acelora despre cari ai auzit că învârtesc afaceri necurate?

— Întocmai, răspunde străinul. După cum vedeți, rabla mea s'a făcut țăndări și asta numai din vina voastră. Buni prieteni, n'am ce zice! Dar care din voi a dat sfatul să mi se sfărâme țeasta cu lopata?

— Eu am fost acela, nu-ți fie cu supărare! răspunde unul din indivizi. Ei fi crezând tu că primim așa între noi pe orice papălapte!

— Puneți-mă la încercare și apoi să vorbiți, răspunde necunoscutul.

Tom se apropie de tovarășii săi și discută cu dânșii în șoaptă. Apoi, se 'ndreaptă cu pas hotărât spre Petre — cum se recomandase străinul — și fără nici o introducere îl izbește cu pumnul în cap. Scoțând un țipăt înăbușit, individul își pierde cunoștința.

— Aduceți sacul! strigă Tom și tovarășii scot de sub bancă obiectul cerut.

— Amețeala va ține pe puțin un sfert de ceas, spuse Tom. Vârâți-l în sac și legați-l la gură.

Treaba se făcu repede.

Dar ei nu bănuiau că în aceeași clipă omul dinăuntru a și redeschis ochii și spre nespusa-i mulțumire constată că nu i-au fost legate nici mâinile, nici picioarele.

— Aer de respirat voiu avea destul! își spune Ochiu-de-pisică, — deoarece el era acela pe care banditii îl vârâseră în sac.

Cu multă precauțiune trage din buzunar un cuțit. În clipa când indivizii vor arunca povara în mare, va trebui să taie la repezeală pânza, ca să nu se înece. Dar deocamdată se pare că n'au astfel de intenție criminală cu dânsul.

Aude acum cum indivizii discută între ei, dar nu pricepe nimic. O izbitură puternică face să trosnească barca din încheieturi. Pare că s'a întâmplat ceva nou, căci oamenii se mișcă repede pe lângă el. De-odată aude o împușcătură, urmată imediat de a doua.

Chibzuește o clipă dacă să se folosească de cuțit, dar apoi își spune cu hotărâre că și-a propus să pătrundă în tainele acestor indivizi, întâmple-se ce s'o întâmpla. Convingerea lui este că banditii vor dispare cu barca în spărtura din stâncă și atunci îl vor lua și pe dânsul.

Glasurile se aud din ce în ce mai tare și de odată Tom spune:

— Care din voi înoată mai bine?

— Eu, răspunde un individ.

— In cazul acesta aruncă-te în apă și înoată spre primul colț de stâncă. Barca din care au pornit gloanțele trebuie să se fi ascunse pe acolo. Afundă-te în apă la o mică depărtare de ea și apoi ia-o în primire, ținând cuțitul între dinți. De-altfel, e treaba ta cum vei aduce la îndeplinire sarcina asta. Vom aștepta aici zece minute cu prizonierul nostru.

Individul s'a aruncat în apă și începe să în-

noate. Defectivul își frământă zadarnic mintea, întrebându-se de ce poate fi vorba aici. Tom spunea de o barcă, de unde s'au tras gloanțe. Impușcăturile le auzise și el, dar rostul lor nu-l pricepea.

Se scurg cele zece minute și lui Hartenberg îi se pare că aude un strigăt. Imediat barca se apleacă pe o parte și individul care pornise în misiune se cațără pe marginea ei.

— Ce-a fost? întrebă Tom.

— O femeie singură într'o barcă; am atacat-o cu iuțeala fulgerului. Revolverul i-a căzut în apă individei, altminteri cred că n'ar fi stat o clipă la chibzuială să mi găurească trupul.

— Dar cine e femeia? întreabă repede Tom.

— Nu știu, căci nu i-am lăsat vreme să mi se recomande. Poate c'o fi fost vreo Englezoaică din-tr'alea nebune, cărora li se năzare să facă plimbări sub clar de lună. Tipătul ăluia din sac i-a atras atenția și atunci a slobozit la întâmplare două gloanțe. Mai bine n'o făcea, idioata!

— Și acuma? insistă Tom.

— Am asigurat-o eu pentru totdeauna, râde individul.

Ochiu-de-pisică își încordează auzul să mai poată prinde ceva, dar numai un murmur nedesluşit îi atinge urechea. Apoi barca se pune în mişcare şi alunecă prin spărtura de stâncă, cu o iuţeală vertiginoasă.

Tot ce se va petrece de-acum încolo e de un interes palpitant pentru noul Sherlock-Holmes. Curiozitatea îl face să uite situaţia în care se află.

Deodată se aude un sunet de corn, căruia îi răspunde un fluerat ascuţit, şi barca se freacă de peretele stâncos. Se mai aude zornăit de lanţuri, apoi încă un fluerat şi barca e trasă în sus.

Detectivul era cât pe ce să scape o exclamaţie de satisfacţie. Acuma el crede că a ghicit taina acestei peşteri.

Încet-încet se înalţă barca, până se opreşte brusc. Hartenberg rămâne nemişcat în sacul său. E încredinţat că peste câteva minute se va petrece cu dânsul ceva. Şi într'adevăr, câteva braţe puternice ridică sacul şi-l târăsc pe pământ. Cu greu îşi reţine Ochiu-de-pisică un strigăt de durere, căci terenul nu e deloc neted ci presărat cu pietre colţuroase.

După cât poate auzi, ceilalţi indivizi vin în urma lor şi câteva glasuri străine se amestecă printre celelalte. Cu o izbitură sacul e aruncat la pământ şi detectivul îşi simte oasele zdrobite. Dar îşi învinge durerea cu eroism, căci planul său e aproape să izbândească.

Tom aşezase sacul în faţa focului din peşteră. Acolo aşteaptă câţiva tovarăşi ai Măştii roşii. Oamenii formează cerc în jurul lui Tom, care face raportul asupra ciudatei întâmplări.

— Ce facem cu individul ăsta? îl aude Hartenberg pe Tom.

Şi fiecare îşi dă părerea, dar toţi par să fie bănuitori.

— In definitiv — urmează Tom, stăpânul ar mai avea nevoie de un om. Şi individul din sac a do-

vedit în noaptea asta că nu-i lipsit de curaj şi hotărâre.

— Se pune chestia numai dacă e demn de încredere, intervine un altul.

— Asta o vom vedea mai târziu, răspunde Tom. Sunteţi de acord să-l scot afară? Nu-i nici-un pericol, căci chiar dacă şi-a revenit nî simţiri, nu poate şti cum a ajuns aici.

Ochiu-de-pisică ascultă cu încordare extremă. Ce vor face cu dânsul?

De-odată aude paşi cari se apropie. Câteva mâini apucă din nou sacul şi-l târâsc pe pământ. De data asta, el nu mai socoteşte nimerit să tacă şi începe să răcnească de ţi-e mai mare dragul.

— Aha! păsărica a început să cânte! râde Tom.

Sacul e trântit lângă foc şi Tom taie frânghia cu care e închis la gură. Capul lui Hartenberg se iveşte în deschizătură. Marele detectiv nu se teme că va fi recunoscut de vre-unul din indivi ii de aici, căci masca lui era de data aceasta atât de reuşită, încât ar fi cutezat să apară chiar şi în faţa Demonului roşu. Işi vopsise faţa, gâtul şi pieptul cu un produs de prima calitate, care rezistă şi în apă, şi-i dă înfăţişarea unui meridional.

Banditii s'au aşezat în jurul sacului şi privesc curioşi la individul care, tot înjurând şi blestemând, iese afară din pânza groasă.

— Duceţi-vă dracului cu toţii! scrâşneşte el şi priveşte bănuitor în jur. — Ce-aveţi de gând cu mine? Care din voi m'a izbit cu pumnul în cap şi m'a vârât apoi în blestematul ăsta de sac? Ce, credeaţi că sunt pisică de vreţi să mă înecaţi?

Tom izbucneşte în râs şi ceilalţi fac la fel. Infăţişarea detectivului e chiar comică.

— Te-am luat cu noi, prietene, începe Tom, ca să-ţi continui povestea, aci, în casa noastră.

Hartenberg se scutură ca o pisică scoasă din apă şi se aşează apoi pe o piatră lângă foc.

— Sunt complect înghetat, mormăie el. Dinţii îmi clănţănesc în gură şi voi vreţi să vă spun povesti? Se vede că nu sunteţi curaţi la cap!

— Mai lasă gura, şefule! răcneşte Tom la dânsul. Ne-ai ieşit în cale cu lada ta blestemată şi te-ai fi înecat la sigur dacă nu ţi-am fi venit noi în ajutor. Apoi ne-ai îndrugat o istorie, că ai pierdut totul la joc şi vrei să intri în asociaţia noastră secretă. Presupunerile nu te-au înşelat, într'adevăr. Acei pe cari îi ai în faţă sunt membrii unei asociaţii puternice, cu ramificaţii întinse. Se poate întâmpla să te primim în rândurile noastre. Dar asta nu depinde de noi.

Ochiu-de-pisică pare să privească în flacăra focului apoi ridică puţin capul şi întreabă:

— Care din voi este căpitanul, sau conducătorul?

— Şeful nu se află aici. Dar asta nu te poate împiedica să ne spui ceva despre trecutul tău, şi atunci vom vedea dacă poţi fi primit în asociaţia noastră. Să nu crezi însă că e lucru atât de uşor. Trebuie să te supui la diferite examene, înainte de toate. Vai de tine dacă vei şovăi o singură clipă măcar, căci asta ar fi o dovadă că nu eşti serios. Şi pe astfel de oameni noi obicinuim să-i trimitem pe lumea cealaltă, în doi timpi şi trei mişcări. La bine aminte, prietene!

Detectivul izbucneşte într'un râs dispreţuitor.

— Trebuie ca voi să fi făcut experienţe proaste, de vorbiţi astfel. Supuneţi-mă la examenul de care îm vorbiţi şi atunci veţi vedea dacă o cred serios sau nu. Ce interes mai are viaţa pentru mine? Joc ultima cartă şi mi-e tot una. Povestea vieţii mele n'o voiu povesti, însă, decât şefului vostru. Chemaţi-l încoa şi sunt sigur că-i voiu fi pe plac.

Banditii sunt entuziasmaţi de felul cum vorbeşte individul. Tom face un semn tovarăşilor săi şi cu toţii se retrag într'un ungher. Acolo se sfătuiesc câtva timp în şoaptă, apoi se apropie din nou de foc.

— In noaptea asta nu vei putea vorbi cu şeful, spune Tom. Asta trebuie să rămâie pe mâine şi până atunci te voiu duce într'un loc sigur, unde te vei putea odihni. Iţi voiu da haine uscate şi când te va chemă şeful, te aducem noi la el.

Detectivul se împotriveşte·

— Vreți să mă închideți din nou? Pentru ce? Lăsați-mă să stau aci lângă foc, unde mi se va usca și îmbrăcămintea. Sau vă temeți cumva c'așî putea fugi? Atunci la ce bun așî fi căutat să pătrund aici?

— Degeaba vorbești, rămâne așa cum am hotărît, răspunde Tom cu glas aspru, și unul din banditi aprinde o lanternă mare.

Ochiu-de-Pisică se ridică liniștit. Își dă seamă că orice împotrivire ar fi zadarnică.

— Atunci dați-mi cel puțin o sticlă cu rachiu, să-mi mai încălzesc nițeluș măruntaiele, spune el și unul din indivizi îi îndeplinește cererea.

— Inainte! poruncește Tom, pășind în frunte cu lanterna.

Doi banditi îl iau pe detectiv în mijloc și-l târăsc prin peșteră. Tom cotește într'un gang îngust, cu pereții din stânci colțuroase. Acesta duce în încăperea de unde fugise George Vallieres. Tom n'a uitat de chestia asta, deși socotise nimerit să nu povestească nimic Măștii-roșii.

Pe podea se află un culcuș de paie și Tom îl arată detectivului.

— Aici vei putea s'o duci câtva timp, spune el. Vom purta noi de grijă să nu flămânzești.

Ochiu-de-Pisică se întinde pe culcușul de paie.

— Iți vom trimite îmbrăcăminte uscată, mai spune Tom, și se retrage.

Hartenberg pune jos sticla cu rachiu, apoi examinează repede încăperea, la lumina lanternei. E înconjurat de stânci și numai o crăpătură leagă închisoarea sa cu gangul îngust de afară. Dar în deschizătura aceasta se află o ușă din scânduri solide și nu prea se poate trage nădejde a sparge această ușă.

— La revedere! strigă Tom și trântește ușa cu putere.

Cereți mâine numărul 66 cutiuor chiocșarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

Noapte adâncă înconjură pe detectiv. Se pare că banditii au tras zăvoarele pe din afară, ba au mai așezat și un drug de fier deacurmezișul.

Câtva timp, Ochiu-de-Pisică rămâne nemișcat pe culcușul de paie. Situația în care se află, e foarte primejdioasă, după cum prea bine își dă seama. Dar nu e pentru prima oară că-și primejduiește viața, când e vorba să ajungă la un rezultat.

E ferm convins că Alice se află în castelul maur. In vreme ce fusese transportat în sac, auzul său fin îi îngăduise să ghicească drumul pe care apucaseră indivizii. După diferitele semnale și zornăitul lanțurilor, își dăduse seamă că în interiorul stâncii se afla o instalație care îngăduia să se tragă în sus o barcă cu tot echipajul ei.

Gangul prin care fusese dus trebuia să aibă o lungime de cel puțin douăzeci și cinci metri. La capătul lui se afla peștera, în care ardea focul.

Această peșteră avea, desigur, câteva ganguri laterale, cari duceau probabil la niște celule asemănătoare cu aceasta în care se afla dânsul, sau la niște scări ascunse, cari erau în legătură cu castelul maur.

In vreme ce stă întins în întuneric, pe culcușul de paie, Hartenberg caută să-și întipărească în minte chipurile indivizilor din jurul focului. Unii din ei îi păreau cunoscuți, dar era multă vreme de când îi văzuse. Vorbele lui Tom, că va trebui să depuie un examen în fața șefului, nu-l speriau deloc. E ferm hotărît să facă orice, căci numai în felul acesta va putea pătrunde în tainele omului cu mască-roșie.

Satisfăcut de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, el zâmbește în sinea sa și murmură :

— Am avut noroc și de data asta. Acum s'așteptăm urmarea.

CAPITOLUL 91

Printre stâncile cenușii

Margot sosise la Nizza împreună cu mama ei și ambele femei luaseră locuință într'una din vilele de pe malul mării. «Vipera» depune toate sforțările s'o ferească pe fiica ei de orice iritații, căci întâmplările din ultimul timp zdrobiseră nervii tinerei femei.

Sufletul lui Margot e apăsat de o durere fără margini, — durerea pentru iubitul pierdut, pe care nu-l poate uita, cu toate cele întâmplate.

Ea-însăși făcuse totul pentru a-l îndepărta pe Eberhard de Hohenegge, îndemnându-l să se căsătorească cu Leonie de Brissac, dar inima ei era zdrobită de pe urma aceasta.

«Vipera» e prea bună observatoare ca să nu ghicească ce se petrece în sufletul lui Margot. Ea cunoaște mai bine decât ori-care altul conținutul hârtiilor pe cari fiica ei trebuia să le ia din castelul Hohenegge, în noaptea aceea cu desnodământ fatal. Dacă lucrul ar fi izbutit atunci, mama ar fi pus pe foc documentele cu pricina și nimeni n'ar fi dat de taina care se ascundea într'însele.

Dar soarta a vrut altfel: taina aceasta primejdioasă a încăput pe mâinile Leoniei. Și în felul acesta, nenorocitei Margot nu-i mai rămâne nici-o nădejde de victorie asupra demonicei femei.

«Vipera» speră că mediul schimbat, marea cu farmecul divin, aerul minunat va înrâuri asupra sufletului copilei sale. Ea evită să amintească numele lui Eberhard de Hohenegge și caută s'o facă pe Margot să trăiască viața din plin. Mijloace au suficiente: milioanele decedatului bancher Grosser.

Un singur om ar fi putut să le fie primejdios și acesta era Hermann Erbach. De tânărul baron de Bergen n'aveau să se teamă, căci el ar fi preferat să moară decât s'o trădeze pe femeia care-i cucerise inima.

Doctorul Bertrand se afla încă la Berlin. El avea sarcina să vegheze asupra lui Erbach, care zăcea grav rănit. La 'nceput se credea că individul nu poate fi salvat și medicii chiar nu mai dădeau nici-o speranță. L-au supus, însă, unei operații primejdioase și asta l-a redat vieții. Fostul călăreț de circ se restabilea încetul cu'ncetul și de aceea doctorul Bertrand trebuia să fie cu atât mai atent.

Vila pe care o locuia tânăra doamnă Grosser împreună cu mama ei, era înconjurată de o grădină minunată, care ducea spre mare. Alături erau și alte vile, complect acoperite, însă, de verdeața copacilor și locuitorii respectivi nu veneau în contact unii cu alții. Ceasuri întregi petrecea Margot în grădina însorită, stând pe o bancă, în umbra copacilor. Privirile ei rătăceau departe pe întinsul mării și imaginile trecutului reînviau într'însa.

Pentru a-l feri pe iubitul ei, și-a îngropat propria-i fericire. Unde era acum Eberhard? Devenise deja soțul Leoniei?

La gândul acesta din urmă își simțea inima sfâșiată de durere. Își acoperea fața cu mâinile și plângea încetișor. Apoi, însă, ridica din nou capul și-și spunea:

— Dar de ce plâng? Eu însămi am vrut doar așa și am făcut totul spre a înfăptui această legătură pentru ca Leonie să-și îngroape ura și dorința ei de răzbunare.

Ea nu știa că «Vipera» o urmărea necontenit în taină, ascunsă prin vre-un tufiș din apropiere. Și astfel o auzea murmurând și știa că biata ei fiică nu putea să-și uite suferința.

Într'o zi amândouă femeile făcuseră niște cumpărături într'unul din cele mai elegante magazine ale orașului și erau pe punctul să plece, când tocmai apăru în fața lor un bărbat elegant, urmat de un servitor în livrea. In fața magazinului se afla o trăsură luxoasă, care-și aștepta stăpânul. Pe portiera trăsurii era zugrăvită o monogramă, cu coroană pe deasupra.

Instinctiv, privirile lui Margot se opriră asupra chipului domnului străin, şi în aceeaşi clipă ea scoase o exclamaţie înăbuşită. Deveni palidă ca o moartă şi «Vipera» o sprijini repede să nu cadă.

Bărbatul în chestiune era un om mai în vârstă, purta barbă albă şi părul capului îi era deasemeni cărunt. Intreaga lui înfăţişare trăda distincţie.

Auzind exclamaţia tinerei femei, un zâmbet deabia perceptibil apare pe buzele străinului. O clipă

rămâne şi el surprins, apoi se'ndreaptă spre intrarea magazinului.

«Vipera» îşi apropie gura de urechea lui Margot şi-i şopteşte :

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce ţi s'a întâmplat, copila mea ? Te-ai speriat de bărbatul acela ?

Margot îşi încleştează mâinile de braţul mamei sale şi exclamă :

— Ochii Măştii-roşii. Îi recunosc dintr'o mie !

I-am văzut în noaptea crimei de la Hohenegge și nu-i mai pot uita.

«Vipera» o trage pe Margot afară și rămâne tăcută, căci își dă seamă că vorbele copilei ei erau adevărate. Și ea recunoscuse privirea tăioasă a celui mai mare criminal al veacului.

Face un semn unui birjar și amândouă femeile urcă repede în trăsură. «Vipera» dă birjarului adresa unei piețe, situată în direcție opusă străzii unde se afla vila lui Margot.

In trăsură, Margot își revine oarecum.

— Nu crezi că te-ai înșelat, copila mea? întreabă «Vipera».

— Nu, mamă, nu m'am înșelat. A fost Mascaroșie și l-am recunoscut, cu toate că s'a deghizat cum nu se poate mai bine.

«Vipera» tăcu o clipă, apoi reluă:

— Dacă a fost într'adevăr demonul vieții tale, atunci se află, desigur, în trecere pe aici. Riviera e patria acestor ingivizi dubioși. Deocamdată n'are nici-un motiv să ne urmărească și cred că va fi mulțumit dacă va vedea că noi îl lăsăm în pace. Am dat într'adins birjarului adresa falșă, ca Rammont să ne piardă urma dacă se va fi gândit să ne spioneze.

Ajunse în piața pe care o indicase «Vipera», cele două femei coboară și fosta detectivă se încredințează repede că n'au fost urmărite de nimeni. Împreună cu Margot pornește pe una din străzile laterale și acolo iau din nou o trăsură care le duce la vilă.

Două zile s'au scurs, fără să se fi petrecut nimic deosebit.

Margot pare că se liniștește încetul cu'ncetul. Mama și fiica rămân tot timpul în vilă, din spirit de prevedere. Totuși, noaptea, când Margot doarme de mult, o ușă dosnică a casei se deschide și «Vipera» se furișează încetișor afară.

E îmbrăcată cu o rochie neagră, simplă, și o broboadă îi acoperă capul și umerii. Inchiriase o

trăsură, cu care porneşte în fiecare noapte prin împrejurimile oraşelor Nizza şi Montecarlo, căci e încredinţată că Hector Rammont îşi face veacul pe aici.

Energica femeie îşi jurase să n'aibă odihnă până când demonul acesta nu va fi predat călăului. Dacă se află aici, ea îl va găsi, chiar de-ar trebui să-l caute săptămâni întregi.

In noaptea asta părăsise din nou vila şi cre târziu când ajunsese pe malul mării, la Montecarlo Inainte cu un sfert de ceas un bărbat păşise prin faţa ei pe una din pietele luminate şi «Vipera», care stătea în umbra unui gang, are impresia că recu noaşte mişcările acestui om.

Este Hartenberg. E drept că figura aceasta pârlită de soare, îi apare şi ei străină, dar îl recunoaşte după felul cum merge, amănunt care ar fi scăpat ori-cărui altul.

Probabil că a mirosit şi el urma Măştii-roşii, altminteri n'ar fi venit la Montecarlo.

«Vipera» porneşte după dânsul, fără ca fostul ei bărbat să bănuiască ceva. In vreme ce detectivul bate la ferestruica din coliba pescarului, ea îl priveşte din întuneric. «Ce plănuieşte Ochiu-de-Pisică în noaptea asta?» se'ntreabă mama lui Margot.

Din păcate dânsa nu izbuteşte să audă ceva din ce vorbesc cei doi bărbaţi. Dar când pornesc spre ţărmul mării şi detectivul îşi alege o barcă cu care porneşte singur pe mare, hotărîrea ei e luată.

Il va urmări acuma ori încotro s'ar duce. Ea nu cunoaşte frica şi apoi, un revolver e ascuns în buzunarul rochiei sale, iar braţele îi sunt destul de puternice ca să mânuiască vâslele.

Ştim că luase şi dânsa o barcă de la pescar şi pornise după Hartenberg. Şi izbuteşte să ajungă până la stâncile de la picioarele castelului maur. Apoi pare că barca în care se afla bărbatul a dispărut cu desăvârşire. «Vipera» chibzuieşte mult timp ce-i de făcut. După socoteala ei, Hartenberg aşteaptă ceva colo între stânci.

Ea vâslește în jurul bolovanilor mari ce ies din mare și ochii-i caută să pătrundă întunericul. Între timp Ochiu-de-Pisică își alesese de mult ascunzătoarea și de-odată „Vipera" observă barca lungăreață care țâșnește ca o săgeată dintre stânci, pentru a dispare apoi în largul mării.

Nici acum nu se arată vreo urmă de Hartenberg. „Vipera" e totuși convinsă că el stă undeva la pândă și așteaptă întoarcerea bărcii misterioase. E și ea hotărâtă să facă același lucru, căci o voce interioară îi spune că în noaptea aceasta se vor petrece întâmplări ciudate. Dar răbdarea ei e pusă la grea încercare, căci se scurg ceasuri întregi până se întoarce barca.

Se aud câteva comenzi aspre, apoi barca îngustă țâșnește dintre stânci. Pe urmă o izbitură puternică, înjurături și țipete omenești și un bărbat cade în apă.

„Vipera" e prea departe pentru a-și da seama ce se petrece acolo. Cu toate acestea își spune că ciocnirea produsă se datorește într'un fel oarecare lui Hartenberg. Ar vrea să-i fie în ajutor. Dar cu toate sforțările de-abia izbutește să ajungă la stâncile apropiate, apoi barca ei e izbită de peretele, de stâncă. De aici poate vedea că indivizii misterioși au tras în barcă la ei un bărbat, care se lupta cu valurile.

De-odată aude un strigăt puternic, un strigăt în care recunoaște glasul lui Hartenberg. După cât s'arată, e vorba de luptă pe viață și pe moarte. Ea vede fâpturile întunecate din barca îngustă aruncându-se asupra trupului care zace pe scânduri, și atunci, luând o hotărâre repede, trage cu revolverul.

Dar de-abia răsunară împușcăturile, și barca ei e ridicată de un val puternic și aruncată de coltul stâncii. Cu greu izbutește să nu se răstoarne. In timpul sforțărilor ce depune pentru a se menține la suprafață, ea nu observă că un om se apropie înotând. In dinți ține un cuțit și iată-l că a și apucat cu mâinile marginea dindărăt a bărcii,

pe care o răsucește și o clipă «Vipera» e amenințată să cadă în apă.

La lumina lunii ochii ei au recunoscut chipul dușmanului și ea se aruncă imediat asupra acestuia. Are doar un revolver, cu care i-ar putea face de petrecanie, înainte ca el să urce în barcă.

Dar ghionionul pare s'o urmărească în noaptea asta, căci înainte de a putea apăsa pe trăgaciu, ea e doborâtă de o izbitură puternică și arma îi cade în apă. Ca o pisică, individul sare în barcă, și se aruncă asupra femeii. Degeaba se apără dânsa, căci un pumn zdravăn o amețește.

Individul ridică cuțitul pentru a-i da lovitura de grație, dar apoi pare că se răzgândește. Își smulge basmaua de la gât și o rupe în două. Cu funia aceasta improvizată îi leagă mâinile și picioarele.

Individul se lasă în genunchi în barcă și vrea să facă o gaură cu cuțitul. După câtva timp izbutește și apoi sare înapoi în apă.

Sprijinindu-se de un colț de stâncă, el împinge barca cu putere și aceasta e târâtă pe mare și luată de curent.

Banditul rânjește sinistru, apoi înoată înapoi la camarazii săi. Nu va trece mult timp și barca în care se află femeia se va umple cu apă și nenorocita se va îneca.

Intr'adevăr, totul se 'ntâmplă așa după cum socotise mizerabilul.

Pumnul pe care-l primise în cap „Vipera" n'a fost atât de puternic. Amețeala nu ținu decât câteva minute. Când ea redeschise ochii, văzu deasupra ei cerul pe care luceau stelele. Încearcă să miște un braț, pentru a se ridica, dar în aceeași clipă e străbătută de spaimă, căci își simte mâinile legate. Deasemeni și picioarele.

Mai simte în același timp că înoată în apă, și atunci încearcă cu dinții să desfacă nodurile de la mâini.

Incetișor și cu eforțări disperate izbutește să se ridice puțintel, dar atunci barca se apleacă pe

o parte și cu groază recunoaște nenorocita că mizerabilul acela i-a pregătit o moarte ființoroasă.

Podeaua bărcii trebuie să fi fost găurită și apa pătrunde din ce în ce mai mult în interior. Trage cu disperare de legăturile de la mâini și în cele din urmă izbutește cel puțin să rupă pânza. O mișcare prea violentă nu trebuie să facă, deoarece barca ar fi amenințată să se răstoarne. Nu-i rămâne decât să arunce afară apa cu ajutorul mâinilor, pentru a câștiga astfel câteva minute.

Era un noroc că gaura făcută de bandit în podeaua bărcii, nu era prea mare. Golind apa cu palmele, „Vipera" izbutește să se mențe câtva timp la suprafață. Toată partea inferioară a corpului îi stă în apă, dar ea nici nu dă atențiune acestui lucru. Totuși, simte cum puterile o părăsesc încetul cu încetul și dacă va înceta să golească apa din barcă, aceasta se va scufunda în mod sigur.

— Să pier oare în chipul acesta mizerabil? răcnește ea în noapte.

Și atunci se gândește la Margot care doarme liniștită în micuța vilă din Nizza și nici nu bănuiește că mama ei se zbate în prada morții pe marea sălbatecă.

Își mai încordează odată puterile și scoate un strigăt de ajutor. Apoi începe din nou să golească apa, care pătrunde tot mai mult. Picioarele îi sunt încă legate și ea nu se poate gândi să smucească de ele, căci barca s'ar răsturna.

Dinspre mal nu se apropie nici-un salvator providențial și în cele din urmă biata femeie se consideră definitiv pierdută.

— Margot! șoptește nenorocita mamă, cu glasul înecat în lacrimi. Nu, nu trebuie să plec de lângă tine! Ai rămâne singură, părăsită și fără nici-un ajutor. Dușmanii tăi vor ieși la iveală din întuneric și vor căuta să te distrugă. Mama ta, care vroia să te ocrotească de primejdii s'a aruncat cu ușurință în ghiarele morții.

Brațele îi cad moi, — nu mai poate lupta. Mai îndreaptă o privire spre cer și deschide gura pentru

a scoate un țipăt disperat de ajutor. Atunci barca se apleacă mult pe o parte și apa o acoperă pe nenorocita femeie.

CAPITOLUL 92

Proba morții.

In încăperea inundată de lumină Hector Rammont umblă în sus și 'n jos. Privirea lui pătrunzătoare e ațintită în pământ, ca și cum ar făuri noui planuri pentru viitor. Totul a mers după dorința lui și nici măcar servitorii n'au observat că stăpânul lor, presupusul prinț Bentivoglio, a devenit un altul peste noapte.

Joe fusese numit intendentul castelului și avea mână liberă în toate. Un singur punct îl îngrijora puțin pe Rammont.

Alice se restabilise pe deplin și se afla iarăși sub puterea Demonului roșu. Aranka dispăruse în chip nelămurit, și asta e ceeace nu-i dă liniște regelui criminalilor. Cum a fost cu putință ca femeia aceasta s'o șteargă?

Imediat după dispariția Arankăi, Rammont dădu poruncă lui Joe să cerceteze amănunțit toate încăperile, căci femeia aceasta ar fi fost în stare să mai făptuiască o trădare.

Dar nu se dădu de nici-o urmă a perfidei femei ceea ce însemna că sau se prăbușise de undeva din înălțime, sau sărise zidul și devenise liberă.

O bătaie în ușă îl face pe Domon să tresară. Joe își face apariția în odaie.

— Ce s'a întâmplat? întreabă Rammont, făcându-i semn să se așeze pe un scaun lângă masă, luând și el loc apoi.

— Aranka e în Monte carlo! răspunde aghiotantul.

— Ești sigur de asta, Joe?

— Am văzut-o cu proprii mei ochi, șefule. Conform poruncii tale m'am travestit și am umblat prin toate hotelurile. La 'nceput se părea că nu

voiu avea noroc, dar în cele din urmă Aranka îmi apăru subit în față.

— Unde a fost? întrebă repede Rammont.

— In sala de joc a casinoului, șefule. Apăruse la brațul unui bărbat pe care-l recomandase drept căpitanul portughez Pueblo. Individul pare că a căzut în cursă. Am observat că era îndrăgostit de ea până peste urechi.

— Cum arăta dânsa, Joe?

— Nu prea rău, șefule. Purta toaletă elegantă și nimic nu trăda pe chipul ei c'ar fi avut de îndurat clipe grele în ultimele nopți.

— Bine, Joe. Îți mulțumesc. Aranka va fi urmărită pas cu pas de oamenii mei și nu va izbuti ușor să interprindă ceva, fără să aflu și eu.

— Nu vrei să punem mâna pe ea, șefule, și s'o aducem aici?

Demonul roșu clatină capul.

— Nu. Asta n'ar avea nici-un rost pentru moment. I-am atârnat un fir de picior și în clipa când voiu vrea s'o am în mână, voiu trage pur și simplu de firul acesta și fluturele nu va mai putea face nici-o mișcare.

— Mai ai să-mi dai ceva porunci, șefule?

Rammont se ridică de pe scaun și întinde mâna, aghiotantului său:

— Pentru astăzi nimic. Reia-ți slujba de administrator al castelului și ține ochii deschiși! Cred că te poți bizui pe oamenii de jos? N'or fi bănuind ei ce se petrece pe aici?

— N'avea nici-o grijă, șefule! Indivizii sunt mai tâmpiți decât aș fi bănuit eu vreodată.

Se ridicase și el și vrea să părăsească odaia.

In clipa aceasta se aude un zgomot ciudat în ungherul unde se află statuia unui cavaler medieval. Statuia aceasta nu-i decât un element decorativ.

Zgomotul venea din interiorul scheletului de metal. Era ca și cum un ciocănaș ar bătea cu putere.

Masca roșie schimbă o privire cu Joe.

— Ce să însemneze semnalul acesta? Știi ceva, Joe?

Aghiotantul dă din umeri.

— Habar n'am, şefule. E noapte târziu şi nu ştiu ce s'ar putea petrece jos în peşteră, care să facă necesară prezenţa ta acolo.

Câteva clipe domneşte tăcere, apoi ciocăniturile se aud iarăşi în interiorul statuii. Pentru ori-ce om normal, neiniţiat în tainele castelului, zgomotul acesta ar fi apărut misterios. In realitate, însă, nu era decât o conductă electrică, care trecea prin pedea şi turn, până jos în peşteră. Ciocăniturile proveneau din faptul că în loc de clopoţele, fuseseră instalate ciocănaşe.

— Se anunţă pentru a doua oară, spune Rammont. Asta înseamnă că e ceva urgent.

Stă să chibzuiască vre-o câteva clipe, apoi se apropie de masa de scris şi apasă pe un buton ascuns sub un vraf de hârtii.

— Vei coborî în peşteră în locul meu, Joe, şi vei auzi ce vor de la mine.

Amândoi bărbaţii părăsesc cabinetul şi intră în dormitorul „prinţului". Covorul de pe jos e dat la o parte şi apare trapa. Peste câteva clipe ea e din nou închisă.

Alice doarme la ora asta. Hector se despărţise devreme în seara aceea, spunând că are de lucru. Cu greu izbuti s'o liniştească pe biata femeie, care-i comunicase cu disperare în glas că tatăl ei se află în Montecarlo şi i-a mirosit urma. Ea mai vroia să ştie ce se'ntâmplase cu George Vallieres şi Rammont îi răspunse cu semnătate că Parisianul se înecase în mare.

Masca-roşie s'a aşezat din nou la masa de scris şi aşteaptă întoarcerea lui Joe. Nu trece decât vre-o jumătate de ceas şi aghiotantul reapare în faţa şefului.

— Ce s'a întâmplat jos? îl întâmpină regele criminalilor.

— Şefule, oamenii au făcut o captură în mare, pe când se'ntorceau cu lăzile furate. E un individ care pretinde, nici mai mult, nici mai puţin, decât să-l primim în Asociaţia noastră.

Masca-roșie privește surprins la Joe.

— Cum s'au întâmplat lucrurile? întreabă el apoi.

Joe povestește întocmai, ceea ce auzise de la indivizii din peșteră.

— Oamenii par să-ți fie credincioși și supuși, șefule, urmează aghiotantul. L-au închis pe individ într'o celulă, așteptând hotărârea ta. Ala povestise o istorie întreagă, care poate fi crezută sau nu. Cere, însă, să fie adus în fața șefului și nu vrea să dea nici o lămurire celorlalți.

— Tu l-ai văzut pe individ, Joe?

— Da, șefule, zăcea pe paie, îmbrăcat într'un costum vechiu pe care i-l dăduseră oamenii noștri! L-am luminat cu lanterna, privindu-l în față, și i-am spus că l-aș mai fi văzut eu pe undeva.

— Și ce-a răspuns la asta?

— Dădu din cap, și spuse că are aceeași impresie. Apoi începu să enumere o serie de ascunzători de bandiți din Paris, încât am rămas uimit de cunoștințele ce avea. «Se prea poate să ne fi întâlnit pe acolo» — zise el. — «Spune șefului tău că va avea în mine un ajutor de care și-ar putea linge degetele».

— Mare obraznic trebuie să fie, râde Masca-roșie. Dar lasă că-i închid eu gurița îndată.

— Ce poruncești, șefule? Să fie aruncat în mare, sau vrei să-i vorbești?

— Crezi tu că putem avea încredere într'însul, Joe? Ochiu-de-Pisică se află în Montecarlo și trebuie să fiu cu băgare de seamă. Nu mă tem decât de un singur om și acesta este „noul Sherlok-Holmes», cum a fost botezat Hartenberg. Când își vâră ceva în cap, își pune la bătaie viața.

— Crezi c'ar putea fi Ochiu-de-Pisică omul acela de jos?

— Nu, el-însuși nu va fi, căci n'ar cuteza să pătrundă aici; ne cunoaștem doar și știe ce-l așteaptă dacă i-aș zări mutra. Dar nu e exclus să fie un ajutor de-al lui, pe care l-a instruit cum se cuvine.

— Atunci ar fi mai bine să-l vârâm din nou în sac şi să-i facem vânt în apă.

Masca-roşie rămâne pe gânduri timp îndelungat, apoi spune:

— Nu; voiu lua eu dispoziţiunile necesare, ca să aflu adevărul. Mâine noapte individul va fi adus aici şi va depune examenul. Deocamdată, duceţi-l într'o încăpere din spatele dormitorului meu, de unde să-l pot observa în taină. De ce natură va fi examenul, vei afla în cursul zilei de mâine.

In noaptea următoare.

Ochiu-de-Pisică zace pe culcuşul de paie din închisoarea sa din stâncă şi începe să devie neliniştit. Hainele pe cari îi le dăduseră indivizii îl fac să nu se deosebească de ceilalţi şi el e ferm încredinţat că Masca-roşie nu-l va recunoaşte.

Arme nu trebuie să ia cu dânsul, căci înainte de a fi adus în faţa regelui criminalilor indivizii îl vor percheziţiona cu amănunţime. Îşi ascunde deci cuţitul în crăpătura stâncii, pentru a şi-l lua înapoi atunci când îl vor readuce în temniţă.

In noaptea trecută Joe veni la el; îl recunoscuse imediat la lumina lanternei. După o scurtă convorbire aghiotantul se retrase şi detectivul aştepta să vadă acum ce va urma.

După socoteala lui trebuia să fie noaptea târziu. Se'ntoarce pe o parte şi e pe punctul să adoarmă, când aude de-odată paşi afară.

— Aha! îşi spune el, desigur că acuma va începe examenul.

Uşa se deschide şi Tom intră înăuntru, urmat de doi oameni. Unul din aceştia duce o lanternă mare şi pe braţ, un sac. Un fior îi trece prin trup.

— Scoală-te! porunceşte Tom cu glasul tunător.

Ochiu-de-Pisică se ridică cu greu.

Cereţi mâine numărul 67 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucuresti I. Calea Victoriei 5.

— Drace! exclamă el necăjit, de ce nu mă lăsați să-mi fac somnul? Dacă vreți ceva de la mine veniți când voiu fi treaz.

— Ține gura! se răstește Tom la el. Vei fi dus undeva și în scopul acesta te vom vârî în sacul pe care-l cunoști de-acum.

Detectivul se vede în pericol. Chiar dacă ar căuta să se apere împotriva acestor trei indivizi, va izbuti cel mult să doboare pe unul din ei. Dar în peșteră se găsesc alți ticăloși dintr'aceștia și atunci soarta i-ar fi pecetluită.

— De ce să mă vâr din nou în sac? întreabă el. Cred că n'aveți de gând să m'aruncați înapoi în apa de unde m'ați scos?

— Așteaptă! răspunde Tom.

Făcuse un semn însoțitorilor săi și cel cu lanterna o puse repede pe pământ. Apoi amândoi se apropie de Ochiu-de-Pisică, cu sacul în mână.

Detectivul nu se mai împotrivește, ci zice doar:

— Probabil că mă duceți în fața șefului vostru și pentru ca să nu văd ce drum apucați mă vârâți în sac?

— Într'un sfert de ceas vei vedea, răspunde Tom și înalță din umeri.

Sacul îi este tras repede peste cap, apoi e legat.

— Înainte! poruncește Tom și cei doi indivizi îl ridică, apucând prin gang, spre peștera cea mare.

Cei câțiva bandiți cari se află aici în jurul focului ce arde vecinic, știu probabil despre ce e vorba, căci nu se arată nimiți de fel. Tom dispare cu lanterna îndărătul unei stânci colțuroase, urmat de purtătorii sacului.

Merg pe drumul cunoscut spre vechiul turn și ajunși acolo Tom face un semn. Se aude un zgomot ca de obloane ridicate, sus se deschide trapa și Joe coboară jos pe scara de frânghie. Discută ceva în șoaptă cu Tom, apoi urcă din nou sus, în vreme ce indivizii fixează o funie trainică la

capătul sacului. Apoi acesta e tras în aer și după o călătorie de scurtă durată e așezat la pământ.

— Ridicați-l! se aude un glas poruncitor, în care Hartenberg îl recunoaște pe Joe.

Câteva brațe iau în primire sacul și-l duc prin încăpere. Detectivul aude niște uși cari se închid și în cele din urmă se pare că au ajuns la țintă cu el, căci îl lasă din nou jos.

Se scurg câteva minute, fără să se întâmple nimic. Apoi, Ochiu-de-Pisică își încordează auzul căci îi se pare că aude pașii mai multor bărbați.

— Deschideți sacul! poruncește glasul cunoscut al Măștii-roșii.

Mai mult curios decât stăpânit de teamă, detectivul simte cum cineva taie funia deasupra capului său. Apoi e scos ca un pachet din închisoarea de pânză și pus pe picioare.

Se află într'o sală mare, cam întunecoasă. Pe pereți ard un număr de torțe. Podeaua e formată din plăci de piatră. Plafonul a boltit și construit în formă de cruce. În mijloc, Ochiu-de-Pisică vede un inel de fier, prin care e trecută o funie, la capătul de jos al căreia e un laț. Dedesubtul acestei funii stă cam de o parte un individ vânjos al cărui cap e acoperit cu o glugă neagră, în așa fel că numai ochii îi se văd. În fața detectivului se află o masă, acoperită cu pânză neagră. Pe aceasta e un cap de mort și două pumnale stau înfipte în formă de cruce în fața acestuia. În spatele mesei e un bărbat.

Detectivul își dă seamă imediat că se află în fața Măștii-roșii. Astăzi Hector Rammont nu poartă masca de catifea roșie, ca de obiceiu, ci una neagră. Pe umeri are o mantilă tot neagră și largă.

Ochiu-de-Pisică își trece cu mâna pe față, vrând să se arate uimit. Ochii săi rătăcesc neliniștiți în jur.

Pe lângă pereți stau vre-o șase indivizi. După o pauză scurtă se aude glasul Măștii-roșii:

— Știi unde te afli?

— Nu, domnule — răspunde Hartenberg. Presupun că stau în fața șefului Asociației secrete!

— Frații mei — urmează Masca-roșie — mi-au transmis dorința ta, de a deveni unul de ai noștri. Bagă bine de seamă omule! Dacă te bați cumva cu gândul să ne trădezi, ești pierdut. Un singur semn al meu și ești spânzurat de funia pe care o vezi atârnată deasupra capului tău.

Hartenberg susține cu tărie privirea fixă a dușmanului său de moarte.

— Pune-mă la probă, stăpâne, dacă crezi cumva că sunt un spion, spune el apoi. De-altfel, trebuie să-ți spun că oamenii d-tale nu prea s'au purtat delicat cu mine. M'au făcut să simt tot felul de amabilități din clipa când m'au pescuit din mare. Asta ar fi deacum o probă suficientă.

— Să nu vorbești până nu vei fi întrebat! se răstește la el Demonul roșu. Știi tu că în momentul când intri în rândurile noastre trebuie să depui un jurământ de care mulți s'au speriat până acum?

— Aștept porunca d-tale și nu mi-e frică de fel de acest jurământ.

Ochiu-de-Pisică vede că Joe e acela care ține în mână capătul spânzurătorii. El e convins că viața sa e pierdută, dacă va șovăi o clipă. El nu cunoaște jurământul pe care-l vor sili să-l depuie dar față de acești bandiți nu se simte obligat să și-l ție. Deasemenea nu știe dacă pe lângă jurământ îl vor sili să mai depuie și alt examen. Punctul acesta este tocmai ceea ce-l îngrijorează mai mult. Dacă nu e vorba să ucidă pe cineva, el este ferm hotărât să meargă până la capăt.

— Apropie-te de masă! poruncește Masca-roșie și se ridică de pe scaun.

Prefăcându-se zdrobit de calvarul la care fusese supus, Ochiu-de-Pisică îndeplinește porunca.

— Oamenii ăștia m'au strâns ca o legătură de lemne, și de-abia pot sta în picioare, încearcă el să se scuze.

Masca-roșie încrucișase brațele sub mantilă și

pare că vrea să-l înghită pe detectiv cu ochii săi. Deodată îi se aude glasul:

— Figura ta mi se pare cunoscută. Imi face impresia că te-am mai întâlnit pe undeva Răspunde, înainte de a depune jurământul: ai fost cândva la Berlin?

Detectivul își face curaj și răspunde imediat:

— Se prea poate, stăpâne, să mă fi întâlnit mai de mult. O jumătate de an am stat la închisoare și apoi am rătăcit un timp prin capitala Germaniei. Imi pare rău că n'am avut cinstea să vă cunosc atunci

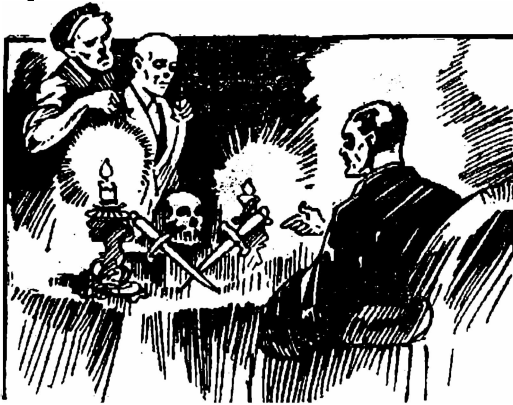

Vorba potolită a străinului pare să îndepărteze bănuiala Măștii-roșii.

— Pune mâna pe capul de mort de pe masă! se aude porunca.

Fără să șovăie o clipă Ochiu-de-Pisică se supune.

Rammont face un semn din cap și imediat se apropie doi indivizi și iau în mâna dreaptă pumnalele ascuțite. Se așează de ambele părți ale detectivului, punând câte o mână pe umerii acestuia, în

vreme ce cealaltă mână e gata să lovească cu pumnalul. Aceasta se va întâmpla în clipa când noul tovarăș ar refuza să repete jurământul dictat de Masca-roșie.

— Și acuma jură! poruncește Rammont, cu glas amenințător.

Jurământul pe care trebue să-l depuie Hartenberg, este unul din cele mai grozave care a fost depus vreodată. Încetișor, cuvânt cu cuvânt, vorbește Demonul roșu, și detectivul repetă cuvintele, deși un fior de ghiață îi trece prin trup. Ochii săi văd pumnalele ridicate ale căror vârfuri îi vor străpunge inima la cea mai mică șovăială. În cazul acesta toată întreprinderea sa ar fi fost zadarnică.

Și așa jură cu glas limpede, hotărât, ceea ce Masca-roșie cere dela el. Făgăduiește să asculte de cel mai mic semn al șefului său și să nu se dea îndărăt chiar de-ar trebui să făptuiască cea mai grozavă crimă. Nu mai are voie să se gândească la familie, la patrie și la prieteni; totul trebuie jertfit pe altarul Asociației. Dacă șeful ar cere, trebuie să-și omoare prietenii și chiar proprii părinți și copii.

Cuvintele din urmă Masca-roșie le pronunțase cu intonație deosebită și detectivul se înfioară, căci îi se pare din nou că Demonul roșu bănuește ceva. O clipă el stă pe gânduri, dar apoi își revine și rostește ultimele cuvinte ale grozavului jurământ.

Masca-roșie desface brațele pe cari le ținuse încrucișate până atunci și cei doi indivizi își înfig la loc pumnalele în lemnul mesei.

— Acum ai intrat în Asociația noastră! spune Hector Rammont și întinde lui Hartenberg mâna, deasupra mesei acoperită cu negru. Șeful îți spune bun-sosit!

Detectivul e străbătut de un nou fior când se vede nevoit să pună mâna lui cinstită în aceea pătată de sânge a acestui criminal fără pereche. Dar trebue să-și înfrângă resentimentele, căci scopul nobil pe care-l urmărește merită acest sacrificiu. De

aceea strânge mâna pe care i-o întinde celălalt şi spune :

— Îţi mulţumesc, stăpâne, pentru încrederea ce mi-o acorzi. Nădăjduiesc că nu voiu mai fi vârât în blestematul acela de sac când voiu fi transportat înapoi în peşteră.

— Nu, firește că nu, răspunde Rammont şi glasul său capătă de-odată o intonaţie misterioasă. Dar, înainte de a lua în primire slujba de servitor personal al meu, aci în castelul maur, va trebui să te mai supui unei probe de onoare.

Detectivul tresare, surprins. Gândul că va rămâne aici, ca servitor al Demonului, trezeşte într'însul nădejdea că nu va trece mult şi o va regăsi pe nenorocita sa Alice.

Şi acuma se cere încă o probă de la el ? Dar nu are timp să chibzuiască prea mult, căci Masca-roşie făcu un semn oamenilor săi, cari se aflau în colţul sălii. Joe — călăul — nu se mişcă dela locul său de sub spânzurătoare, aşteptând în tăcere.

— Ce ceri dela mine? întreabă liniştit Ochiu-de-Pisică.

— Ia unul din pumnalele acelea de colo şi urmează-mă !

Masca-roşie păşeşte în jurul mesei şi străbate sala. In faţa unei uşiţe se opreşte şi se'ntoarce spre Ochiu-de-Pisică.

— Adu-ţi aminte de jurământul pe care l-ai făcut mai adineauri, îi se adresează el, cu glas misterios. De azi încolo nu vei mai avea voinţă proprie ci vei urma numai porunca şefului. In încăperea de aici se află o tânără fată, pe care întâmplarea ne-a adus-o în mână. Ea a fost condamnată la moarte de mine şi tu vei avea să execuţi sentinţa.

Ochiu-de-Pisică se cutremură. Strânge cu putere mânerul pumnalului pe care-l ţine în mână. Se află doar la un pas distanţă de Masca-roşie... Cu arma primejdioasă pe care o are la dispoziţie ar putea să-l culce la pământ pe individul acesta fioros, şi nimeni n'ar putea sări la dânsul să-l împiedice.

Dar Ochiu-de-Pisică își spune repede că procedând în felul acesta nu-și atinge ținta urmărită. Numeroșii bandiți aflători acolo se vor năpusti asupră-i și-l vor ucide.

Se gândi apoi și la Alice, nefericita-i copilă, care trebuia să fie pe aici, pe aproape și pe care vroia s'o salveze cu ori-ce chip.

Dar atunci îl trece din nou un fior de spaimă. Dacă Masca-roșie s'ar fi plictisit de amanta lui, sau ar fi izbucnit o ceartă între dânșii și a condamnat-o la moarte?

Detectivul simțea cum se clatină pământul sub picioarele sale. La fugă nu se poate gândi, căci sala nici nu are ferestre. Dar înainte de a putea lua o hotărîre, Rammont a și deschis ușița din zid, și amândoi intră într'o încăpere destul de mare, din plafonul căreia o lampă roșie aruncă o lumină discretă în jur. In fața ușii se află un pat și pe acesta stă culcată... Alice, nefericita sa copilă.

Biată ființă pare să doarmă adânc. Pleoapele ei sunt închise, în jurul gurii plutește un zâmbet și cu un simțimânt care nu poate fi redat în cuvinte, privirile lui Hartenberg se fixează pe trăsăturile fine ale fiicei sale.

— Podeaua e acoperită cu covoare — șoptește Demonul, arătând cu mâna spre Alice. Fata adormită nu va auzi pașii tăi. Înaintează spre ea și înfige-i pumnalul în inimă. De-abia după ce vei fi îndeplinit lucrul acesta vei fi trecut examenul și atunci voiu ști că pot avea deplină încredere în tine.

Detectivul se simte cuprins de amețeală, degetele îi tremură și aproape să-i scape pumnalul din mână. Respirația îi devine grea și ochii îi se holbează.

— Nu... nu pot! exclamă el și se sprijină cu umărul de ușă.

De sub masca neagră a lui Rammont se aude un râs ușor.

— Îți dau timp trei minute, și dacă tot mai șovăi, te așteaptă funia.

Detectivul își întoarce privirea și vede cu spaimă că toți banditii formaseră un semi-cerc în jurul lui, așa fel că nu mai era putință să scape.

— Cere ori-ce altceva dela mine, stăpâne, și voi îndeplini fără să șovăi o clipă,—dar scutește-mă să înfig oțelul în inima acestei făpturi nevinovate. Simt că sub fruntea aceea curată nu se ascunde nici-o vină...

— A trecut un minut! îl întrerupse Rammont, care-și încrucișase din nou brațele pe piept.

Alice continuă să doarmă adânc. Probabil că fusese narcotizată de demonul acesta fioros, ca să n'o trezească zgomotul.

Detectivul își apasă mâna pe pieptul care zvâcnește în pradă unei furtuni de nedescris. Nu-i rămâne decât să aleagă: sau să înfigă pumnalul în trupul propriului său copil sau... să mărturisească totul. Dar în cazul acesta din urmă, cu atât mai sigur este că va fi spânzurat.

— Două minute! se aude vocea de ghiață a lui Rammont.

Cu o sforțare teribilă detectivul încearcă să se

ţie pe picioare. Pumnalul îl ţine strâns în mână. Dacă tot trebuie să verse sânge, dacă tot e pierdut el-însuşi, atunci să vie şi Masca-roşie cu dânsul în împărăţia morţii.

Un ţipăt răguşit scapă de pe buzele sale, ridică braţul drept în aer şi în aceeaşi clipă Masca-roşie strigă :

— Trei minute!

Ochiu-de-Pisică se avântă în odaie, spre patul unde se află culcată Alice, şi oţelul pumnalului luceşte în aer...

CAP. 93.

Salvată

Eberhard de Hohenegge sosi la Nizza împreună cu Leonie, după ce se căsătoriseră la Londra. Închiriase o vilă superbă pe ţărmul mării, în care locuieşte numai cu tânăra sa soţie. Mama Leoniei nu se afla împreună cu dânşii, căci Leonie ceruse ca bătrâna să rămâie la Hohenegge.

Aşadar, pătimaşa şi perfida femeie îşi atinsese ţelul. Dar ca nu se considera, totuşi, fericită.

Eberhard de Hohenegge nu mai găsise vre-o cale să-şi ia înapoi cuvântul dat. Foarte adesea regreta în sinea lui că se lăsase îndemnat la căsătoria aceasta şi din ce în ce mai mult îşi dădea seamă că nu se potriveau unul cu altul.

Niciodată nu rostise în faţa ei numele lui Margot, dar simţea că dânsa îl privea cu gelozie, ca şi cum s'ar fi temut ca gândurile lui să nu fie îndreptate spre fata aceea pe care o credea nimicită.

Despre Hector Rammont ea nu mai auzise nimic, dar avea presimţirea că şi dânsul se află aici, pe Riviera; asta ar fi fost bine, căci nu putea să ştie dacă într'o bună zi nu va avea nevoie de omul acesta, care-i făcuse odinioară la Paris un serviciu atât de mare.

Deocamdată făcuse totul ca să-l atragă la sine

pe Eberhard, și când simțise că se produce o înstrăinare inexplicabilă între ea și soțul ei, mânia ei ascunsă nu mai cunoscu margini.

Pretindea dela Eberhard s'o ducă la toate petrecerile ce aveau loc în Nizza și în localitățile învecinate și contele îi făcea întotdeauna pe plac. Niciodată nu-i refuzase cererile de bani, îi comanda dela Paris rochiile cele mai elegante și închiriase o barcă cu motor pentru excursiunile pe mare, pe tot timpul șederii lor acolo.

In primele două zile Leonie era fericită de aceste plimbări pe întinsul apei, stând alături de Eberhard, pe puntea micului vaporaș. Dar când contele o rugă odată să-l souze, pretextând unele afaceri ce avea de rezolvat, ea se bosumflă și renunță la frumoasele plimbări. Și astfel, minunatul vas rămase în părăsire pe țărmul din fața vilei.

* * * * * * * * * * *

E o noapte minunată, cum numai pe Riviera se poate întâlni. Un vânțuleț parfumat încrețește apa mării și lumina lunii face să lucească crestele valurilor.

Prin grădina scăldată de lună a vilei păsește o făptură înaltă și mlădioasă. Este contele Eberhard. Avusese din nou o scenă neplăcută cu frumoasa-i soție. Aceasta devenise în ultima vreme de o iritabilitate surprinzătoare.

In seara aceasta ședeau amândoi pe balconul vilei și servitorul le servea masa. La început discutară despre lucruri indiferente, despre distracțiile din Montecarlo, unde se făceau pregătiri pentru „serbarea rozelor".

Contele nu știa singur cum se făcu, că fusese rostit deodată cuvântul Margot. Probabil că Leonie îl aruncase în toiul conversației, căci de câteva zile ea observase atitudinea ciudată, visătoare a soțului ei, care rămânea rece față de dânsa.

Eberhard puse pe masă cuțitul pe care-l avea în mână și se uită o clipă la Leonie. Dar în acelaș timp simți că pălește.

— Te rog, Leonie, — îi se adresă el apoi, evitându-i privirea — nu mai rosti niciodată numele acesta. Nu vreau să mi se mai amintească de el, căci în clipa aceasta îmi revin înaintea ochilor zilele de odinioară, cu toate grozăviile lor.

Leonie nici gând n'avea să tacă.

— „Zilele de odinioară cu toate grozăviile lor!" repetă ea dispreţuitor. De ce nu aminteşti şi despre zilele de fericire şi dragoste, pe cari le-ai gustat cu cocota aia, în parcul dela Hohenegge?

Eberhard îşi încleştă pumnul... dar se ridică dela masă.

— Văd că eşti iritată, Leonie, şi asta e o stare bolnăvicioasă, spuse el, silindu-se să se stăpânească. Te voiu lăsa, deci, singură şi voiu face o plimbare prin grădină; nu mă aştepta, căci se poate să plec cu barca pe mare, ca să-mi potolesc nervii. N'ai făcut bine că ai desgropat trecutul.

Şi se pregătea să plece, când Leonie scoase un ţipăt şi se luă după el.

— Eberhard, vreau să aud dela tine în clipa aceasta, dacă te mai gândeşti la persoana aceea, care s'a pus între noi zi şi noapte... Blestemată fie ucigaşa tatălui tău, — fii însfârşit al meu, numai al meu, cu trup şi suflet.

Se agăţă de braţul lui şi vru să-l reţie.

Eberhard fu cuprins de un simţimânt de repulsiune şi se smulse cu violenţă din strânsoarea ei.

— Du-te de te culcă, Leonie, spuse el rece, mâine dimineaţă, când te vei mai fi liniştit, vom continua discuţia.

Trecu repede pragul şi trânti uşa în urma lui.

El nu văzu că Leonie rămăsese în mijlocul încăperii, cu pumnii încleştaţi şi apoi se aruncă pe pat. Buzele ei fierbinţi ,rostiră din nou numele pe care-l ura atâta, numele lui Margot Hartenberg, despre care nici nu ştia unde se află în momentul de faţă. Dacă o va descoperi, dacă va afla că mai e în viaţă, va cere ajutorul lui Rammont ca s'o nimicească.

Își întoarse privirea, căci un zgomot îi atinse urechea. Ușa fu deschisă și Anton, servitorul, trecu pragul.

— Ce vrei, Anton? îl întrebă ea aspru, căci nu prea îi făcea plăcere apariția băiatului în clipele acestea.

Anton făcu o mutră plouată și se pregătea să se îndepărteze.

— Vă rog să mă scuzați, doamnă contesă, dar mi se păruse că m'ați chemat, zise el.

Firește că Anton se folosea de un simplu pretext.

— L-ai văzut acum de curând pe domnul conte? întrebă Leonie.

— Firește, doamnă contesă. L-am văzut ducându-se în grădină.

— În cazul acesta urmărește-l fără să te simtă și vino apoi să-mi raportezi exact încotro a mers și dacă s'a întâlnit cumva cu cineva! porunci Leonie.

Servitorul făcu o plecăciune adâncă și părăsi încăperea.

În timpul acesta, Eberhard ajunsese la țărmul mării și se apropiă de locul unde era barca cu motor. Astăzi nu prea are gust să cheme pe cărmaciu. Instalația micului vas e atât de simplă, încât contele o poate mânui și singur. Simte nevoia să-și liniștească nervii și mijlocul cel mai nimerit e o plimbare pe întinsul apei.

Sare sprinten în barcă și coboară apoi în cabina micuță unde se află motorul. Îl pune repede în funcțiune și peste câteva momente e în larg.

Tocmai în clipa aceasta, Anton ajunse pe țărm. Se ascunde pe după un copăcel și privește după barca stăpânului său.

— Imi va fi cam greu să raportez ceva doamnei contese, își spune el. — Cine știe ce aventură plănuiește cuconașul.

Dând din umeri, se așează pe o bancă și de acolo urmărește raza de lumină dela farul bărcii lui Eberhard.

Contele stă cu mâna pe cârmă și privește visător pe întinsul mării. Nici nu ține seamă de direcția pe care o apucă barca, principalul e să fie singur cu gândurile sale. Sufletul îi este apăsat și aici, unde nimeni nu-l poate auzi, murmură din nou numele iubit al lui Margot.

De ce zgândărise Leonie în seara asta vechea rană din inima sa?

Eberhard își trece mâna peste frunte și se'ntreabă de ce n'a avut atâta putere să se smulgă cu violență din încătușarea Leoniei, după ce recunoscuse că nu se potrivesc unul cu altul?

El știe că Masca-roșie a ucis pe tatăl lui și bănuiește chiar că omul acesta misterios are anumite legături cu Margot.

De ce nu putuse rupe plasa pe care o țesuse în jurul său frumoasa baroneasă de Brissac?

Își aduse din nou aminte de cuvintele acelea grozave pe cari le rostise Margot în fața lui, și prin cari se învinovățea singură c'ar fi o stricată, o decăzută.

In nopți de insomnie, el își spunea de zeci de ori că fata nu putuse vorbi în felul acesta decât sub vreo presiune misterioasă. De ce nu izbutea să deslege enigma din cauza căreia îi fusese răpită iubita și fusese nevoit să devie soțul Leoniei?

Pierdut în gândurile sale, Eberhard nu observă că s'a îndepărtat mult de vilă și era în drum spre Montecarlo. Deodată apar lumini colorate printre copaci și atunci el își dă seamă unde se află.

Dar un zâmbet întristat îi apare pe buze. Ce-i pasă dacă se va întoarce mai târziu acasă? In noaptea aceasta tot nu se va mai întâlni cu Leonie, căci ar însemna ca cearta să izbucnească din nou.

Șopotul monoton al apei pare un cântec de leagăn și ținând cârma în mână, contele închide pe jumătate ochii și buzele sale murmură:

— Cine știe unde se află acuma micuța mea Margot! Poate că a pierit într'adevăr în mijlocul

furtunii vieții sau a căzut victimă vreunei crime! Dacă aș ști unde se găsește, cred că n'aș mai avea puterea să rezist...

Soarta mea a devenit și mai nenorocită de când am întins mâna Leoniei, mintea mi se limpezește tot mai mult și-mi dau seamă că din prima zi când a venit la Hohenegge s'a dedat unui joc viclean, cu scopul de a mă cuceri.

Deodată liniștea nopții e străbătută de un țipăt puternic. Contele tresare speriat și oprește motorul. Privirea lui rătăcește pe mare, căutând să descopere de unde a pornit strigătul.

Constată imediat că se află la o distanță respectabilă de Montecarlo și zărește în depărtare contururile castelului maur.

Dar cine a strigat „ajutor"? Era un țipăt de femeie, asta era ușor de recunoscut — și iată că zărește într'adevăr un obiect întunecat pe valurile mării. Pare să fie o barcă micuță, gata să se înece.

Strigătul de ajutor al femeii trebuie să fi venit din partea aceea. Cu grabă înfrigurată, contele își îndreaptă barca într'acolo. In câteva clipe ajunge și cu ajutorul unei cange izbutește să tragă spre dânsul un obiect greu, care era pe punctul să se înece.

E un trup omenesc și când, în cele din urmă, îl așează pe puntea bărcii, vede că e vorba de o femeie, de pe care apa curge șiroaie.

Contele se apleacă peste dânsa, apoi se ridică iar și murmură:

— Pare să fie numai leșinată; trebuie să văd dacă nu mai e încă vreo persoană.

Luna ieșe dintr'un nor și împrăștie o lumină albă deasupra mării. In apropierea bărcii cu mo-

Cereți mâine numărul 62 foiletonul chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

tor se vede o parte a celeilalte bărci, în care fusese „Vipera".

— Nu mai e nimeni, își spuse contele Eberhard, privind în jur.

Uitase pentru moment de propria sa nenorocire și nu se mai gândea decât la salvarea unei ființe omenești.

— Ciudat! șoptește el. După cât s'arată, o femeie singură a pornit pe mare cu barca.

Privește trăsăturile ieșinatei, dar n'o recunoaște, căci n'o mai văzuse niciodată pe „Vipera". Atunci scoate din cabină o lanternă mică și luminează cu ea trupul necunoscutei.

— A stat numai puțin timp în apă, își spune el și chibzuiește ce e de făcut.

Dar în momentul acesta, privirile sale cad pe picioarele femeii.

— Ce e asta? Nenorocita e legată!

Împrejurarea aceasta îl luminează întrucâtva. Probabil că e vorba de o sinucigașă, care a pornit singură în largul mării, și-a legat picioarele și apoi a răsturnat barca în care se afla. În ultimul moment, însă, fusese cuprinsă de spaimă și atunci a scos țipătul acela de ajutor.

Dar împrejurarea aceasta nu-l poate opri să 'ncerce a o salva. Cu ajutorul unui prosop o șterge de apă, uscându-i părul și fața. Apoi îi umezește buzele cu câteva picături de coniac. Peste câteva clipe, chipul palid al femeii începe să se însuflețească.

— Slavă Domnului! murmură Eberhard, pare că-și vine în fire.

După alte zece minute, în timpul cărora i-a deslegat legăturile dela picioare și i-a pus o pernă sub cap, — „Vipera" deschide ochii. Privește o clipă rătăcită în jur și ochii ei se fixează asupra

contelui, dar nici dânsa nu bănuieşte încă cine stă în genunchi lângă ea şi o contemplă cu atâta compătimire.

— Ce mi s'a întâmplat? izbuteşte să rostească. Bănuiesc că am căzut în apă şi spaima de moarte m'a făcut să scot ţipătul acela de ajutor.

— Aşa este, stimată doamnă, răspunde contele. Din fericire, mă aflam prin apropiere cu barca mea cu motor. După accent, îmi face impresia că sunteţi germană?

„Vipera" se cutremură.

— Vorbesc câteva limbi domnule, — răspunse ea; — dar nu vrei să-mi spui cui îi datoresc salvarea mea?

— Despre asta mai târziu, răspunde Eberhard. Mă bucur din suflet că aţi scăpat numai cu o baie rece. Nu vreţi să-mi spuneţi unde locuiţi, ca să vă duc acasă?

„Vipera" se ridică încetişor şi-şi dă la o parte părul de pe frunte.

— Vă mulţumesc din suflet, domnule, oricine aţi fi, răspunde ea, mişcată. Nu vă pot spune ce m'a adus prin locurile acestea, pe mine, o femeie singură, dar puteţi fi sigur că n'aţi acordat mila dv. unei nevrednice.

— De asta eram convins din primul moment, răspunde contele. Vă rog chiar să primiţi ajutorul meu, dacă vă aflaţi cumva într'o situaţie disperată.

— Ce credeţi cu asta, domnule?

Eberhard îşi îndreaptă privirea asupra legăturilor pe cari le tăiase şi femeia pare să-i priceapă gândul.

— Sunteţi greşit, răspunde ea apoi. Nu e vorba de o încercare de sinucidere, ci de o crimă.

Contele tresare speriat:

— Şi cine a cutezat s'o comită? strigă el.

„Vipera" clatină capul:

— Nu pot vorbi mai mult, domnule, iertați-mă! Dacă vreți să faceți o faptă bună, duceți-mă înapoi la Nizza, unde locuiesc împreună cu fiica mea, în vila „La Patrie". În numele ei vă mulțumesc înc'odată pentru fapta nobilă pe care ați săvârșit-o. De viața mea proprie nu m'aș fi sinchisit prea mult, dar fiecare picătură de sânge aparține copilului meu, pentru care trăiesc și duc o luptă din cele mai cumplite.

Contele Eberhard se simte stăpânit de un sentiment ciudat. Sunetul acestui glas trezește într'însul o amintire, care face să-i zvâcnească sângele la tâmple. Dar el nu cutează să stabilească vreo legătură între Margot și femeia aceasta. Un singur lucru l-a surprins, și anume faptul că necunoscuta locuiește în vila a cărei grădină se învecinează cu a sa.

— Trebuie să vă spun, doamnă, că suntem vecini, zice el după o pauză. Locuiesc chiar alături de vila „La Patrie". Cu atât mai bine deci; avem același drum și nu-mi vine de loc greu să vă duc acasă la fiica dv. Dar nu credeți că dânsa va fi înspăimântată când vă va vedea în halul acesta? De aceea, socot nimerit ca să intru eu întâiu în casă și să-i anunț pe cei de acolo.

— Nu va fi nevoie de asta, domnul meu, se grăbi să răspundă „Vipera". Fiica mea doarme la ora aceasta și deoarece nici nu bănuiește lipsa mea de acasă, pot intra fără nici-un pericol în apartamentul meu. Mâine dimineață nu se va mai cunoaște nimic din cele ce am avut de pătimit.

Eberhard clatină capul. Trebuie să se supuie dorinței necunoscutei. Poate că faptul că sunt vecini, îi va înlesni să dobândească lămuriri asupra acestei crime ciudate.

— Pot afla cel puțin numele dv. sau al fiicei dv.? întreabă el, în timp ce punea în funcțiune motorul.

— Mă numesc Antoinette Vacher și fiica mea este văduva bancherului Grosser.

Numele acesta nu trezește nicio surpriză în mintea lui Eberhard căci până acum nu-l auzise niciodată.

Resemnat, el se așează la cârmă și barca pornește ca săgeata spre Nizza.

Între acestea, „Vipera" s'a ridicat și se așează pe un fotoliu dela prora micului vas, învelindu-se în pătura pe care i-o adusese contele Eberhard din cabină. În tot timpul drumului, cei doi nu mai vorbesc nimic între dânșii.

— Suntem aproape la destinație, spune deodată contele, cârmind spre țărm.

— Colo unde se vede coloana aceea albă, este debarcaderul vilei „La Patrie", domnule! spune „Vipera".

Eberhard îndreaptă vasul în direcția arătată. Peste câteva clipe acostează și sare imediat pe mal. Prinonește barca de un stâlp, apoi ajută femeii să debarce.

De-abia în clipa aceasta observă ea că picioarele n'o mai țin. Dacă n'ar fi sprijinit-o contele, s'ar fi prăbușit la pământ.

— V'am spus eu, doamnă, că sunteți prea slabă pentru a putea merge singură. Trebuie să-mi îngăduiți să vă conduc cel puțin până la ușa de intrare a vilei.

Niciunul din ei nu zărise că în tufișul vilei învecinate, servitorul Anton se ținea ascuns încă, și observă acum cu deosebită atențiune întoarcerea bărcii.

La'nceput crezuse că stăpânul său va acosta în fața vilei lor și va intra în casă. Dar apoi vede o a doua persoană în barcă și privirile-i agere recunoscură că era vorba de o femeie. Descoperirea aceasta pare să-l fi umplut de bucurie, căci făcu o săritură în aer, ca un copil mulțumit, apoi se fu-

rișă mai aproape de țărm și urmări mișcările bărcii.

— Pe cine ne-o fi aducând oare în casă? se'ntreabă Anton. Va fi foarte interesant pentru doamna contesă când îi voiu povesti cele ce am observat aci.

De abia își sfârși gândul că barca făcu un viraj și se îndreptă spre debarcaderul ce aparținea vilei vecine.

— Ce-o mai fi însemnând și asta? se'ntreabă tânărul, cu uimire. Domnul conte pare să aibă legături cu vecinii. Ia te uită! Asta n'aș fi crezut-o niciodată!

Începu să și frece mâinile de bucurie, gândindu-se ce ochi va face contesa când îi va comunica ultimele sale constatări.

Eberhard ajută femeii să coboare și, petrecându-și brațul în jurul ei dispare cu dânsa pe treptele de piatră cari duc spre grădina vilei.

Anton nu mai aștepță să vadă urmarea, ci se târî ca un șarpe pe sub tufiș, apoi o luă la fugă spre vila stăpânului său.

Eberhard de Hohenegge ajunsese în partea de sus a grădinii.

— Vă mulțumesc încă odată, domnule, spuse „Vipera", cu glasul mișcat. Voiu încerca să merg singură, căci nu știu ce-ar zice ăia din vilă dacă ne-ar zări împreună. Rămâneți cu bine și poate că va veni ceasul când voiu putea să vă desvălui taina acestei nopți.

Întinse contelui mâna și vru să pornească înainte, dar se clătină neputându-se ține pe picioare.

— Nu, nu, doamnă! spuse contele cu hotărîre. Vă voiu duce în casă, căci nu pot să las în părăsire o femeie bolnavă. Fiți încredințată că nu voiu căuta să pătrund cu forța tainele dv.

„Vipera" nu se mai putu împotrivi. Sprijinită de brațul sigur al contelui, ea păși încet spre vilă.

— Doresc să intru pe terasa laterală, şopteşte femeia. Fiica mea doarme în apartamentul din cealaltă parte şi nu mă va auzi.

Ajunseră la scara îngustă care ducea spre terasă. In interiorul vilei domnea întuneric adânc. „Vipera" stă acum în faţa camerei care dă pe balcon şi-şi ia rămas-bun dela conte:

— Inc'odată, mulţumirile mele călduroase, domnule.

In aceeaşi clipă se deschide uşa pe dinăuntru şi o rază de lumină se aşterne dealungul terasei.

Surprins, Eberhard rămâne locului, privind făptura din faţa sa, îmbrăcată în cămaşă albă, de noapte. E o femeie. Părul ei e despletit şi în lumina lunii luceşte ca aurul, căzând pe umerii rotunzi.

Tânăra ține o lumânare în mâna dreaptă și privirile ei se îndreaptă cu îngrijorare asupra chipului „Viperei".

— Mamă... mamă! exclamă ea speriată. Mă simțeam neliniștită în noaptea asta și vroiam să viu la tine, dar am găsit patul neatins și atunci am așteptat plină de teamă să te reîntorci. Unde ai fost, mamă?

De-abia acuma vede ea îmbrăcămintea udă și părul ce cade în dezordine pe fruntea detectivei pariziene.

— Sfinte Dumnezeule! Ai căzut în mare! strigă ea, sprijinindu-se de pervazul ușii.

„Vipera" încearcă s'o liniștească:

— Nu-i nimic grav, copila mea, un mic accident doar! Dar pentru-că tot ne-ai surprins, îi poți mulțumi domnului acesta, care m'a salvat dela o moarte sigură.

Margot se'ntoarce repede, căci până atunci se uitase numai la mama ei.

Contele Eberhard se dă cu câțiva pași îndărăt și-și duce mâinile la tâmple. Să fie o viziune, o fantasmagorie?

Lumina lunii și a flăcării lumânării pe care o ține în mână femeia, îi arată trăsăturile neuitate ale acelei fete, care a fost fericirea și nefericirea vieții sale.

Așteaptă să se întâmple ceva deosebit, care să-l trezească din visul acesta. Dar când fata se apropie de el și ochii-i se fixează pe chipul său, un strigăt îi scapă de pe buze:

— Margot... Margot... te-am regăsit!

Cu mâinile ridicate cade apoi în genunchi în fața făpturii albe.

CAP. 94

Noul amant al Arankăi

Aranka izbutise într'adevăr s'o șteargă din castelul maur și să scape astfel de mânia lui Hector Rammont. Joe văzuse bine: cocota parisiană se află la Montecarlo și pare să aibă o garderobă elegantă. Aceasta e plătită de mult de către George Vallieres și Aranka a regăsit-o intactă în hotelul unde o dusese tânărul parisian, în noaptea aceea, când voise să scape de ea.

In primele clipe, când gelozia sălbatică puse stăpânire pe dânsa, își jurase să prăpădească pe Rammont. Ajunsă la hotel în cursul nopții, intră în camera sa și ceasuri întregi se bătu cu gândul să denunțe a doua zi poliției, pe fostul ei amant. Dar când se trezi în dimineața următoare, se răzgândi și rămase în odaie.

Peste puțin află și de soarta lui Vallieres. Tânărul zăcea bolnav în vila sa și Aranka izbuti să cumpere pe servitor, care o informa despre tot ce se petrece.

Avea să se teamă că George va trăda tot ce se petrecuse în castelul maur. Dar deodată îi se aduse vestea că tânărul își pierduse mințile și asta o liniști.

Masca-roșie părea să aibă noroc: George Vallieres fusese făcut nevătămător și Aranka nu îndrăznea să-l trădeze.

După scurt timp, perfida femeie făcu constatarea că mijloacele bănești îi sunt pe sfârșite. Dela vechii ei amanți nu mai putea nădăjdui nimic. Și în acest caz nu-i rămânea decât să caute o nouă victimă. Și astfel se hotărî să păşească din nou pe terasa casinoului.

Nu-i fu greu să-și facă intrarea în sala de joc, căci se legitimă ca o parisiană bogată. In a doua seară, Aranka înregistră un succes. Stătu câlva timp în spatele unui bărbat înalt, cu barba, părul și ochi negri. Omul juca cu toată pasiunea și înjura de zor atunci când pierdea.

Ca din întâmplare, ochii săi întâlniră pe aceia ai Arankăi, care-i atinsese ușor brațul.

— Senora — zise el deodată cu vocea adâncă și o flacără tâșni din privirea sa — vrei să-mi faci o favoare? Pune cu mâna d-tale frumoasă o bancnotă de o mie de franci, pe roșu.

Aranka se prefăcu surprinsă o clipă, dar apoi îi făcu pe plac Spaniolului. De data aceasta câștigă roșu și cu un gest elegant, individul împinse spre Aranka suma câștigată. In aceeași seară încă, supară amândoi în restaurantul cel mai de seamă din Montecarlo și Aranka legă, astfel, o nouă cunoștință...

La 'nceput se părea că Spaniolul lua cu ușurință noua sa legătură. Aranka observă aceasta și căută un mijloc să lege mai strâns de ea pe bogatul bărbat. Și prilejul se ivi mai curând decât credea ea.

Cei doi „prieteni" își făcură din nou intrarea în una din seri în sala de joc a casinoului. Jocul era în toiu și Don Pueblo începu să mizeze imediat. Părea iritat și foarte nervos. Probabil că primise vreo știre proastă din Marsilia, unde ocupa o casă mare, ca holteiu. In orice caz, ar fi fost primejdios să te iei la ceartă cu dânsul.

Și, colac peste pupăză, cu puțin înainte de a intra în sala de joc, Spaniolul dăduse pe gât o sticlă cu șampanie. Aranka îl observase cu atenție tot timpul și zadarnic căută să-l liniștească, cu vorbe. In cele din urmă tăcu, dar rămase în apropierea lui.

Se părea că norocul părăsise pe Don Pueblo, de când trăia cu Aranka. Cu o zi înainte pierduse

o avere la masa verde. Cu toate astea, juca nebuneşte şi ponta sume din ce în ce mai importante.

Atmosfera devenise înăbuşitoare în sala de joc. Spaniolul îşi ştergea fruntea cu o batistă de mătase. Tocmai pierduse iar o sumă mare.

— N'ar fi mai bine să ne 'ntoarcem la hotel, Pueblo? îi spuse Aranka pe şoptite, punându-i mâna pe umăr.

— Nu! răspunse el, muşcându-şi buzele, cu o furie abia reţinută.

Apoi scoase din portvisit ultima bancnotă de o mie de franci, pe care o puse pe o singură carlă. După câteva clipe o pierdu şi pe aceasta şi murmurând o înjurătură pe limba lui îşi vârî portvisitul în buzunar.

Timp îndelungat privi rătăcit înaintea lui şi Aranka observă cum îşi încleştă pumnii. Nenorocirea vru ca în clipa următoare privirea lui sălbatecă să se întâlnească cu aceea a unui tânăr elegant şi imediat chipul său se învăpăie.

Persoana cealaltă era un Englez, care dela intrarea în sală jucase cu sânge rece vrednic de poporul său. Nu era de loc agitat, fie că pierdea sau câştiga. Norocul începu să-i surâdă şi mormane întregi de aur se 'ngrămădeau din ce în ce mai mult înaintea lui.

Don Pueblo privi ţintă pe Englez şi avu impresia că observă pe chipul său un zâmbet batjocoritor. Şi asta fu de ajuns.

— Zâmbetul dv. se adresează mie, Mister? scrâşni Spaniolul.

Celălalt îl privi liniştit şi de-abia acum zâmbi, şi chiar dispreţuitor. Apoi făcu servitorului său un semn să strângă aurul şi bancnotele şi se ridică de pe scaun. Îşi dăduse seamă că se afla în faţa unui om enervat în cel mai înalt grad şi fără să-l învrednicească de un răspuns vru să părăsească

sala de joc. Dar în clipa următoare Spaniolul se fixă în faţa lui, cu pumnii încleştaţi şi ochii spumegând de mânie.

— Ţi-am cerut să-mi răspunzi la ceva, Mister! scrâşni el din nou.

Tânărul îl măsură din cap până'n picioare şi răspunse într'o germană pocită:

— Nu vreau să vorbesc cu d-ta.

Buzele palide ale lui Don Pueblo striviră o înjurătură, şi nu mai simţi braţul Arankăi care-l strângea cu putere pe al său, ca să evite un scandal. Funcţionarii casinoului se grăbiră să intervie, nu mai că... era prea târziu. Cu un ţipăt sălbatec, Spaniolul se năpustise asupra Englezului şi-l apucă de beregată.

— Pungaş şi bandit englez! răcni el ieşit din fire. Iţi voiu da eu o lecţie să mă ţii minte cât vei trăi.

Dar înainte ca Don Pueblo s'aibă timp să trântească la pământ pe adversarul său, acesta îl izbi cu pumnul în bărbie, încât se prăbuşi el în locul celuilalt, scoţând un ţipăt de furie.

Liniştit, ca şi cum nu s'ar fi întâmplat nimic, învingătorul rămase în faţa învinsului. Apoi 'nălţă din umeri, de parc'ar fi vrut să dea de înţeles spectatorilor că-l socotea drept nebun pe agresorul său. Se pregătea tocmai să părăsească sala, când Don Pueblo sări repede în picioare. Aranka se aruncă înaintea lui şi funcţionarii casinoului încercară şi ei să-l reţie.

Faţa Spaniolului era schimonosită de furie şi ochii păreau că-i ies din orbite. Înainte ca vreunul din cei prezenţi să poată bănui ceva, el scoase un pumnal ascuţit şi se înfipse în faţa Englezului. Acesta întinse mâna, încercând să lovească a doua oară pe adversarul său, dar de data aceasta Pueblo fu mai repede. Cu iuţeala fulgerului se aplecă şi în clipa următoare... Aranka se prăbuşi înaintea lui, cu un ţipăt înfiorător.

Zeci de mâini înhățară pe Don Pueblo și-l dezarmară cât ai clipi din ochi. Englezul, liniștit ca și pân'acuma, se aplecă asupra frumoasei femei, pe care o ridică ajutat de alți câțiva, și-i examină rana făcută de pumnalul amantului ei.

— Nu-i nicio primejdie, murmură el, zâmbind din nou cu dispreț și făcând un semn servitorului, cu care părăsi apoi sala.

Un medic adus în grabă constată și el că rana nu prezenta nicio gravitate.

Dar Aranka nu se expusese loviturii de dragul vieții Spaniolului, ci pentru-că în ultimul moment îi venise o ideo ingenioasă în minte. Vroia să facă pe Don Pueblo să-i rămâie îndatorat, în așa fel ca acesta să se îngrijească apoi de dânsa. Instinctul îi spunea că nu va fi rănită de moarte, ceea ce se și întâmplă.

Spaniolul rămase înmărmurit în mijlocul sălii. Părea potolit cu desăvârșire în urma celor ce se întâmplaseră.

— Dați-mi drumul! strigă el și bărbații carî îl țineau se supuseră.

Se apropiă încetișor de locul unde Aranka fusese așezată pe un fotoliu și pansată de medic. Rana era deasupra umărului. Un polițist francez, care se afla de față, se recomandă lui Don Pueblo, cerându-i să-și spuie numele. Spaniolul îi întinse o cartă de vizită și polițistul se retrase, înclinându-se.

După câteva minute, Spaniolul conduse pe Aranka la o trăsură. O ajută să urce și împreună se 'ndreptară spre hotelul unde locuiau.

A doua zi dimineață, frumoasa femeie se simțea iarăși bine. Rana o mai durea, dar după toate aparențele, urma să se vindece cât se poate de repede.

Timp îndelungat, Don Pueblo rămase lângă patul ei, ținându-i mâna într'a sa. Își făcea mustrări pentru fapta-i necugetată și mărturisi, în cele din urmă Arankăi, că-și pierduse liniștea din cauza unei vești proaste pe care o primise dela bancherul său din Marsilia. În timpul scurtei sale șederi în Montecarlo pierduse o sumă enormă, și pe ziua de ieri ajunsese la capătul resurselor sale financiare.

După ce-și termină spovedania, îi propuse Arankăi să părăsească împreună Montecarlo pentru a interprinde o călătorie de plăcere pe Mediterana. Avea un vaporaș propriu, amenajat cu mult lux și care-l aștepta de multă vreme pe țărmul mării.

Ochii negri ai Arankăi scânteiară de triumf. Găsise în sfârșit ceeace căuta. Va putea dispare în modul cel mai sigur și rapid.

Don Pueblo se declară de acord cu tot ce-i propuse ea. Firește că dânsa nu-i spuse cine era

şi pe cine avusese de amant cândva. Seara târziu, după ce făcură în taină pregătirile de plecare — după cum propusese Aranka — părăsiră hotelul, pe o uşă dosnică. Bagajele fuseseră trimise înainte pe vaporaş. Şi îndată ce amanţii se urcară pe bor-

dul lui „Pueblo II" — aşa se numea vasul — acesta începu să se pregătească de plecare.

In timpul drumului, nu avură niciun fel de neplăcere.

Toate luminile erau aprinse pe minunatul vaporaş, când Don Pueblo o conduse pe Aranca.

Cereţi mâine numărul 59 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

pe punte. Paserela fu ridicată imediat și marinarii deslegară funiile.

In vreme ce Don Pueblo conducea pe Aranka în interiorul elegant al vasului ,pe țărmul mării apăru o făptură în întuneric.

Era un spion al Demonului roșu.

Văzând că vasul se pune în mișcare, individul murmură o înjurătură printre dinți, dar trebui să se mulțumească numai cu citirea numelui vaporului.

Apoi se înapoiă repede și se pierdu prin labirintul străzilor din Montecarlo.

CAPITOLUL 95

Intre tată și fiică.

Hartenberg stătea, cu cuțitul ridicat, lângă patul fiicei sale. Intorsese o clipă capul către dușmanii săi și-i văzu pe toți cu revolverele îndreptate asupră-i. Nu mai exista nicio scăpare. Sau îndeplinea ceeace Masca-Roșie îi cerea, sau cădea răpus de gloanțe.

Deodată îi se ivi pe buze un zâmbet crudat pe care nu-l observă nici Rammont, care se apropiase de el.

Ridică în aer cuțitul și-l înfige până în plăsele în inima fetei adormite. Liniștit de parcă nimic nu s'ar fi întâmplat, se dă îndărăt apoi.

Pumnalul rămăsese înfipt în trupul fetei și nicio schimbare nu se produse pe chipul palid al acesteia.

Un murmur de aprobare se aude în rândurile banditilor.

— Vârîți armele în buzunar, poruncește Masca-roșie. Omul și-a trecut examenul cu succes.

Ochiu-de-Pisică nu aruncă nicio privire asupra ființei pe care a înjunghiat-o, ba izbucnește chiar într'un râs ușor. Rammont îi face semn să se apropie și privindu-l țintă în ochi, îl întreabă cu glas aspru:

— Știai că e vorba numai de un manechin de ceară, pe care l-am așezat pe pat cu scopul ca să te pun la încercare?

— N'aș putea minți, șefule — răspunde detectivul — că în clipa când m'am apropiat de pat mi-am dat seamă de înșelătorie. Admir arta cu care a fost modelat capul. E opera ta proprie, stăpâne?

Demonul roșu zâmbește.

— Am la dispoziție artiști de tot soiul, răspunde el. — Și acuma, vei asculta de poruncile intendentului, care-ți va face rost de o livrea cum se cuvine. Într'o jumătate de ceas vreau să te văd în fața mea, ca servitor personal. Asta e o dovadă de încredere deosebită, căci vei fi veșnic pe lângă mine.

Ochiu-de-Pisică părăsește împreună cu ceilalți încăperea.

Peste o jumătate de ceas, se aud bătăi în ușa odăii în care se află falsul prinț Bentivoglio. Joe apare în prag și anunță stăpânului său sosirea noului servitor. La un semn al regelui criminalilor, detectivul intră în cameră. E îmbrăcat cu o livrea albastră, foarte elegantă, cu fireturi de aur. Face o înfățișare bună, dar nimeni nu va recunoaște într'însul pe celebrul detectiv.

Cu o plecăciune adâncă el rămâne înfipt în fața prințului. La un semn al stăpânului său, Joe a părăsit încăperea.

— Și acuma ascultă ce ai de făcut, începe prințul. Știi, desigur, că eu sunt șeful Asociației secrete în rândurile căreia ai intrat. Îți dau numele de Francisco, pe care-l vei purta atâta vreme cât voiu socoti eu de cuviință.

Orice s'ar întâmpla în castelul acesta, eşti ţinut să păstrezi secretul faţă de toată lumea. Un singur cuvânt scăpat, şi eşti pierdut. O mişcare din mână doar să fac, şi o duzină de braţe te iau în primire şi te fac să dispari fără să ştii cum. Acum ieşi pe uşa aceea din faţa noastră şi vei intra într'o încăpere, unde vei găsi o tânără fată, care este camerista soţiei mele. Spune-i că eu, prinţul Bentivoglio, do-

resc să vorbesc stăpânei sale. Adu-mi răspunsul prinţesei!

Ochiu-de-Pisică se înclină din nou, deşi în pieptul său se zbate o furtună. El ştia prea bine cine este această „prinţesă" — nimeni alta decât Alice, nefericita sa copilă.

O clipă inima lui e umplută de bucurie, şi trebuie să se stăpânească pentru a nu izbucni. Apoi, însă, îl cuprinde din nou teama şi îngrijorarea pentru Alice.

In drum spre odaia copilei sale, se hotărăşte să nu se trădeze deocamdată nici în faţa ei. Dânsa nu bănuieşte că tatăl ei îndeplineşte funcţia de servitor al Măştii-roşii în castelul maur. De recunoscut nu-l va recunoaşte, nici măcar după glas, pe care noul Sherlok Holmes şi-l poate transforma după voinţă.

In micul vestibul găseşte într'adevăr o tânără fată, pe care o avusese în serviciul său şi Jean Marsiliezul. Ochiu-de-Pisică se înţelege repede cu ea...

— Imi voiu întreba stăpâna dacă e dispusă să primească pe Alteţa sa, spune dânsa, privind curios pe noul servitor.

Ochiu-de-Pisică rămâne nemişcat lângă uşa îndărătul căreia dispăruse camerista. Nu-l observă nimeni, aşa că se apleacă fără teamă spre gaura cheii. Pieptul îi tresaltă puternic şi mâna începe să-i tremure. Aude toate zgomotele de dincolo şi ochii săi strălucesc de un foc ciudat.

Da, e glasul Alicei, l-ar recunoaşte dintr'o mie de alte glasuri. E ispitit o clipă să deschidă brusc uşa, s'o cuprindă în braţe pe biata fată şi să fugă cu ea. Dar se răzgândeşte repede. Işi spune că numai cu atenţiune deosebită ar putea dobândi ceva în situaţia aceasta. Altfel riscă s'o piardă pe Alice şi să se nenorocească el însuşi.

Camerista deschide uşa şi-i face un semn cu mâna:

— Poţi intra la stăpână.

Făcându-şi curaj, el păşeşte pragul şi iată-l acum în faţa fiicei sale.

Jucându-şi rolul de minune, se opreşte lângă uşă, care e întredeschisă. Chinurile iadului cuprind pe nefericitul tată. Trecuse prin situaţiuni grozave în viaţă, dar niciodată nu se simţise mai doborât ca în clipa de faţă. Işi muşcă buzele cu furie şi-şi ţine privirea aplecată în pământ ca să nu-i se vadă lacrimile.

Incăperea în care se găseşte e elegant mobilată. In apropierea ferestrei înalte este un pat cum puţine se văd, şi pe care stă întinsă Alice. Piei scumpe acoperă podeaua şi Ochiu-de-Piscă vede că biata copilă e ţinută într'adevăr ca o prinţesă. Dar vede în acelaşi timp şi figura palidă a fiicei sale, vede cearcănele vinete din jurul ochilor ei şi durerea zugrăvită pe figură. Alice nu e fericită, ea luptă cu sine şi cu inima sa, negăsind nicio ieşire din grădina cu poteci întortochiate a dragostei.

Dar iată că se ridică şi priveşte surprinsă la servitor.

— Nu te-am văzut încă niciodată în castelul acesta, bătrânule, spune ea cu glas obosit. De când eşti în serviciul prinţului Bentivoglio?

— Alteţa sa m'a angajat aseară, stimată prinţesă, răspunde Ochiu-de-Pisică, aşteptând cu spaimă să vadă, dacă fiica sa îl recunoaşte sau nu după glas.

— Am impresia că am mai întâlnit cândva chipul d-tale, dar nu-mi pot aminti unde şi cum, spune ea.

— Sunteţi prea bună, Alteţă, dar nu cred să fi avut cinstea de a fi păşit cândva în faţa dv., răspunde el liniştit.

Apoi îi comunică dorinţa prinţului şi Alice dă din cap.

In clipa următoare Ochiu-de-Pisică trece înapoi pragul budoarului şi se duce să anunţe regelui criminalilor rezultatul. Apoi se înapoiază cu acesta şi rămâne să-l aştepte în micul vestibul. Trebuie să rămâie lângă uşă şi n'are voie să se mişte din loc, deşi ştie bine că în odaia alăturată Masca-roşie îmbrăţişează pe copila sa şi o ameţeşte din nou cu vorbele sale. In prada unei dureri nebune îşi înfige unghiile în carne şi-şi muşcă buzele până la sânge.

Dar iată că se face seara şi întunericul învă-

luie misteriosul castel maur. Cu multă atenţiune Ochiu-de-Pisică observă tot ce se petrece în jurul său. Hector Rammont nu avusese până acum nicio bănuială împotriva lui, căci îşi jucase rolul de minune.

Hartenberg e hotărât să fugă cu Alice chiar în noaptea aceasta. Nădăjduieşte că Masca-roşie va părăsi castelul pentru câteva ceasuri şi în felul acesta îi va da prilej să-şi pregătească planul de fugă. După cât putuse el constata, nu există altă posibilitate de fugă decât peste zidurile castelului, spre ţărmul mării.

Prin turn, lucrul n'ar fi cu putinţă, căci atunci ar trebui să treacă prin peştera unde sunt adunaţi banditii, şi desigur că aceştia nu l-ar întâmpina cu voie bună.

In cursul zilei izbutise să găsească o scară de frânghie şi o funie trainică. Ascunde aceste obiecte într'un loc sigur, pentru ca să-i fie la îndemână mai târziu.

Când se înopteză bine, falşul prinţ îl cheamă în dormitor şi-i zice:

— Vreau să mă îmbrac spre a merge la casino. Spune să tragă trăsura la scară!

— Foarte bine, Alteţă! răspunde Ochiu-de-pisică şi, ieşind, transmite porunca unui alt servitor.

Apoi se înapoiază în dormitor, ca să ajute lui Rammont la îmbrăcat. După ce „prinţul" îşi pune pe cap jobenul strălucitor ca oglinda şi-şi aruncă pe umeri mantila, părăseşte odaia. Se 'ndreaptă spre buduarul Alicei şi Ochiu-de-pisică aude şoapte nedesluşite prin uşa lângă care aşteaptă. Un fulger îi luceşte în ochii cenuşii.

— Nădăjduesc că e ultima dată că o strângi în braţele tale, ticălosule! murmură el.

Uşa se deschide şi Rammont păşeşte afară, liniştit.

— Ce te-ai aşezat aici, de parc'ai vrea să spionezi? se răsteşte el la servitor.

Ochiu-de-pisică băigue cuvinte de scuză. Prințul nu-i răspunde și pornește pe scări în jos, unde-l întâmpină Joe, în hol-ul luminat.

Cei doi bandiți rămân câtva timp împreună, vorbind în șoaptă, dar Hartenberg nu poate pricepe nimic; la sfârșit, falsul intendent spune tare:

— Așa se va 'ntâmpla, șefule! Poți pleca liniștit!

Peste câteva clipe trăsura iese pe poartă, care se închide în urma ei.

Detectivul rămâne într'o firidă din apropierea scării și se înapoiază sus de-abia după ce se încredințează că Masca-roșie a părăsit într'adevăr castelul.

Nu există nici-un indiciu c'ar putea fi trădat, sau numai suspectat. Cu toate acestea, noul Sherlok Holmes își ia toată măsurile de prevedere dictate de împrejurări.

Ajuns sus, își caută de lucru prin odăile prințului.

Se scurge un timp, fără ca Hartenberg să întreprindă ceva. Deschide doar fereastra și privește cu atențiune la zidurile castelului. Jos, în adâncime, marea se izbește de stânci. Coborârea cu ajutorul unei scări de frânghie este primejdioasă, dar brațele sale vor fi destul de puternice ca s'o ție pe scumpa sa Alice.

*

Trecuse un ceas de când Masca-roșie părăsise castelul. Ochiu-de-pisică pășește fără sgomot prin coridorul slab luminat, pentru a-și da seamă dacă nu e nimic suspect pe acolo. La un colț se 'ntâlnește cu cel de-al doilea servitor, care îmbrățișează cu patimă pe camerista Alicei. Bieții de ei rămân înspăimântați, dar bătrânul nu le spune nimic, ci pășește înainte, făcându-le un semn îngăduitor cu mâna.

— De ăştia doi sunt sigur, îşi spune detectivul, mulţumit.

Se 'ndreaptă, pe un drum ocolit, spre apartamentul Alicei şi iată-l ajuns în faţa uşii. Din nou îl cuprind chinurile îndoielii. Îşi reaminteşte de o altă împrejurare, când vroia s'o scoată cu forţa pe nenorocita-i copilă din mâinile Măştii-roşii, dar se văzu nevoit să abandoneze planul, căci fata se opuse, nevoind să-şi părăsească iubitul.

Dacă se va 'ntâmpla şi acuma la fel? Gândul acesta îl umple de groază.

Îşi lipeşte urechea de uşă şi ascultă cu încordare. Apoi se apropie de intrarea vestibulului şi trage zăvorul. Acum e cel puţin ferit de orice surpriză. Pune mâna pe clanţă şi deschide uşa fără zgomot.

Buduarul Alicei e scăldat într'o lumină roză. Fata şade într'un fotoliu şi priveşte visătoare în noapte. O fereastră e deschisă şi Ochiu de-pisică vede luna

pe cerul albastru al nopții. Marea strălucește ca argintul în depărtare.

Ținându-și răsuflarea, detectivul pășește pragul și rămâne locului. Podeaua e acoperită cu covoare moi și înăbușe pașii.

Alice nu bănuește prezența tatălui ei. La cine s'o fi gândind nenorocita? se 'ntreabă Ochiu-de-pisică. Poate că o cuprinsese nostalgia după căsuța părintească din Berlin, unde gustase o fericire atât de nevinovată!

Bietul tată își dă seamă că orice clipă e prețioasă. Un strigăt înăbușit îi scapă de pe buze:

— Alice... Alice!

Fata tresare înspăimântată și se 'ntoarce repede. Pe chipul ei palid e zugrăvită groaza. Cine e bătrânul acesta care o privește cu ochi holbați? Nu-i spusese oare în cursul zilei că fusese angajat de prinț și că n'o văzuse niciodată? Și acuma stă în fața ei gâfâind cu putere și apăsându-și pieptul cu mâinile! Dar ceeace o înspăimântase mai mult era strigătul acela, rostirea numelui ei, și încă pe un ton care-i se părea atât de familiar! Genunchii îi tremură, tot încercând să se sprijine de fotoliu.

— Cine ești dumneata? exclamă dânsa. Cum ai ajuns aici? Te-a trimis prințul... sau ce alta vrei de la mine?

Ochiu-de-pisică se năpustește asupra ei și-i cuprinde mâinile.

— Nu mă mai recunoști, nefericita mea copilă? Eu sunt, eu, tatăl tău.

Ca lovită de trăznet, Alice se clatină pe picioare. S'ar fi prăbușit de sigur dacă detectivul n'ar fi reținut-o.

Cu duioșie adevărat părintească, el o duce la pat și se lasă în genunchi lângă dânsa. În cuvinte mișcătoare îi zugrăvește chinurile sale și disperarea de care era cuprins de câte ori se gândea la dânsa. Și ținându-i mâna într'a sa, îi șoptește privindu-i chipul palid:

— Nu-ți mai fac nicio imputare, sărmana și nefericita mea copilă. În genunchi în fața ta îmi retrag blestemul pe care l-am rostit împotrivă-ți în noaptea aceea... Făgăduește însă un singur lucru mult încercatului tău tată: făgăduește-i că te vei despărți de acest demon, de acest rege al criminalilor, pe care-l blestemă o lume întreagă, — și întoarce-te cu mine acasă. Strălucirea și bogăția cu cari te înconjură Masca-roșie sunt false și înșelătoare, ele sunt pătate de sânge și ascund într'însele blestemele a zeci de oameni nevinovați. Știu, suntem înconjurați de spioni. Hector Rammont se pricepe cum să-și recruteze oamenii săi. E un demon, căruia i-a căzut jertfă până și inima ta. Acasă, în căsuța din spatele grădiniței idilice, te vei însănătoși iarăși și toate prin câte ai trecut vor rămâne ca un vis urât. Masca-roșie a părăsit castelul de vreun ceas și se va înapoia probabil spre ziuă. Până atunci trebue să fim plecați de aici. Dacă cunoști vreo ieșire secretă de care ne putem folosi, spune-mi-o; dacă nu, voiu găsi eu însumi drumul salvării.

În timp ce bătrânul vorbea, Alice stătea întinsă pe pat și tremura din tot corpul. Sângele îi colcăie la tâmple și-i se pare că-și pierde mințile. Aude tot ce spune și durerea îi strânge inima. Tatăl ei are dreptate, ea îndură chinuri de iad în conviețuirea cu Rammont, pentru care nu putuse deveni îngerul bun, după cum nădăjduise. Și cu toate acestea nu se poate rupe de lângă el, căci simte că va muri fără dânsul.

— Alice! strigă bătrânul cu glas turburător. Nu m'auzi, Alice! De ce nu răspunzi bietului tău tată? Citesc pe chipul tău că ești nespus de nenorocită. Spune-mi dacă vrei să mă urmezi sau dacă trebue să mă dau înlături și de data asta din fața Demonului-roșu.

Sărmana fată își acoperă obrazul cu mâna și izbucnește în lacrimi.

— Tată! exclamă ea, știu că sunt o mizerabilă și o fată pierdută, că nu mai am dreptul să-mi înalț

ochii spre tine, care ai suferit atât de mult de dragul meu. Dar nu te pot urmia... Te implor, fii îndurător față de mine și lasă-mă în voia soartei! Nu va trece mult și flăcăruia vieții se va stinge în pieptul meu și atunci vei putea vărsa o lacrimă pentru copila ta nefericită.

Dă-mi voie să-ți sărut mâna, tată, pentru cuvintele frumoase pe cari le-ai rostit. Nici nu-ți poți închipui cât m'a apăsat blestemul tău! Dar pune-te însuți la adăpost până nu se înapoiază Rammont, căci nici eu nu te voiu putea apăra de furia lui care nu cunoaște margini.

Ochiu-de-pisică se ridică din genunchi și privește aiurit pe tânăra fată.

— Ai de ales între mine și demon, Alice! strigă el. Ești într'adevăr atât de rătăcită încât nu poți vedea limpede? Poate că-ți este frică de poliția din patrie? Dar nu te 'ngriji de asta, căci eu voiu ști să te apăr. Gândește-te bine și întinde-mi mâna, ca să ne putem salva!

Nenorocita clatină capul din nou și atunci detectivul strigă aproape furios:

— In cazul acesta, te voiu duce cu forța de aici, silindu-te să accepți fericirea și pacea pe cari ți le ofer. Mă duc doar să arunc livreaua aceasta în care am acceptat să mă îmbrac numai de dragul tău și apoi mă înapoiez aici. Nu vei scoate nici un strigăt, copila mea, căci bandiții Măștii-roșii vor da năvală și mă vor ucide sub ochii tăi. Și asta n'o vei face, căci ar fi împotriva legilor omenești.

Ea întinse rugătoare mâinile spre dânsul, dar detectivul a și părăsit încăperea. Peste zece minute se înapoiază, transformat cu totul.

In timpul acesta fata fusese cuprinsă de o adevărată disperare. Ea știe că tovarășii Demonului vor răsări ca din pământ în clipa când va scoate un strigăt de ajutor. O cuprinde amețeala și nu știe ce să facă. De o parte stă tatăl ei, ai cărui ochi

rugători nu-i poate uita, — de cealaltă parte o urmăreşte privirea demonică şi ispititoare a Măştiiroşii... şi ea simte din nou că e la discreţia acestui om, pe veci. Numai moartea ar putea-o elibera din acest impas chinuitor.

N'ar fi mai bine să se arunce de pe fereastră, zdrobindu-se de stâncile mării? Da, acesta ar fi singurul drum pe care s'ar putea salva.

Se apropie de fereastră şi se apleacă peste ea, dar în aceeaşi clipă Ochiu-de-Pisică o apucă de braţ. O singură privire pe chipul ei, îi trădează gândurile în prada cărora se zbate.

— Lasă-mă, tată, lasă-mă! imploră ea, luptând din răsputeri să se desfacă din strânsoarea bătrânului.

Dar el o târăşte cu blândeţe în mijlocul încăperii. Afară, pe coridor, deschisese de acum o fereastră şi fixase scara de mătase; peste câteva clipe vor putea coborî pe ea.

— Ai milă, tată, fii îndurători Nu pot... nu pot merge cu tine.

Dar detectivul nu-i răspunde. Ea simte cum mâinile sale o strâng tot mai puternic, simte că orice împotrivire ar fi de prisos, simte că tatăl ei o va smulge în noaptea asta din mâinile lui Hector Rammont.

Şi atunci îi se aşează o pânză în faţa ochilor şi o cuprinde un leşin adânc. Ochiu-de-Pisică îşi dă seamă de asta şi o duce repede afară, pe braţe. O aşează câteva clipe jos lângă dânsul şi dă drumul scării în adâncime.

— Şi acum, Dumnezeu să ne aibă în paza sa! murmură detectivul, aplecându-se peste făptura care zace la pământ.

Dar în clipa când braţele lui o ridică, două mâini grele îi se aşează pe umăr...

Un ţipăt de furie şi disperare îi se opreşte în gâtlej. Vrea să se năpustească asupra agresorului,

dar se simte smucit într'o parte şi peste o clipă zace la pământ, cu mâinile şi picioarele legate fedeleş.

Şase indivizi îl iau în primire şi Joe stă în mijlocul lor, cu un zâmbet triumfător pe buzele sale cârnoase.

— Bănuiala şefului a fost aşa dar îndreptăţită, spune el. Luaţi-l şi duceţi-l în închisoarea din turn, unde va rămâne până la întoarcerea stăpânului nostru. Ce mai sărbătoare pentru Masca-roşie! Ochiude-Pisică, cel mai înverşunat duşman al nostru, a căzut înc'odată în cursă! De data asta vom găsi mijloacele să-i facem cu neputinţă fuga.

Îşi încheie cuvintele cu un râs sarcastic şi detectivul ştie acum c'a fost trădat şi toată truda lui a fost zadarnică.

Nu rosteşte niciun cuvânt, dar în ochii săi vioi, aţintiţi asupra bandiţilor, luceşte o flacără ciudată.

— Sărmană, nefericită copilă! murmură el apoi, pentru sine. Acuma nu mai e nicio scăpare pentru tine. Şi eu, tatăl tău, cad sub pumnalul acestui Demon.

CAPITOLUL 96

Dispreţ şi ură.

În camera ce da pe balcon a vilei „La Patrie" se petrecea o scenă emoţionantă în toiul nopţii.

„Vipera" ţine îmbrăţişată pe Margot, care stă într'un fotoliu şi respiră din greu. Contele Eberhard de Hohenegge se află în faţa celor două femei, cu chipul palid şi în prada unei turburări nespus de grozave.

— Spuneţi-mi, doamnă, — izbuteşte el să rostească în cele din urmă — ce să înţeleg din toate acestea? V'aţi recomandat cu un nume străin, mi-aţi

spus că fiica dv. e văduva unui anume bancher Grosser și când colo... o găsesc pe Margot! Să vă destăinuiesc oare că nici până azi n'am uitat-o încă pe Margot, că întindeam brațele după dânsa în nopți pline de dor, rechemând-o la mine, după ce o soartă potrivnică ne-a despărțit? O! cât am luptat cu mine însumi! Femeia cealaltă, dușmana ei de moarte, căuta necontenit să mi-o alunge din inimă și... Margot confirma tot ce spunea Leonie despre dânsa. De ce au distrus ele cu mâinile lor proprii, imaginea sfântă pe care mi-am făurit-o despre Margot?

De-odată își schimbă tonul glasului și se aruncă din nou în genunchi în fața tinerei femei.

— Ai uitat oare într'adevăr ceasurile acelea pline de farmec pe cari le-am trăit împreună, — toate jurămintele de dragoste pe cari ni le-am jurat unul altuia? Până și baronul de Bergen, idiotul acela care m'a provocat la duel, știe că tu ești mama copilului meu, — și cu toate acestea tu-însuți mă alungi de lângă tine și pretinzi chiar să mă căsătoresc cu Leonie de Brissac! Ce-i drept, s'a făcut, ea e acum soția mea, dar din clipa aceea eu sunt de mii de ori mai nenorocit. Spune-mi un singur cuvânt cald, mărturisește-mi ce s'a întâmplat, de te găsesc aici ca văduvă a bancherului Grosser?

Margot simte că hotărârea ei de a rămâne mută ca o statuie, se topește ca zăpada în bătaia soarelui. Cuvintele contelui pătrund până în adâncul inimii ei, o turbură și stârnește o adevărată furtună într'însa.

„Vipera", emoționată și ea, se retrage într'un ungher; zadarnic caută o ieșire din această situațiune, care devine chinuitoare.

Și atunci Margot se hotărăște să vorbească.

Cereți mâine numărul 70 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I. Calea Victoriei 5.

— Am căutat să fug de tine, Eberhard, murmură ea, cu voce duioasă, ca în vremurile de demult, când se afla singură cu bărbatul iubit.

Am aflat, într'o zi, că ai deveni nenorocit, dacă n'aș pleca de lângă tine. Leonie de Brissac avea soarta ta în mâinile ei. Am implorat-o să nu te prăpădească, dar ea mi-a făgăduit, numai pentrucă și eu i-am promis că nu-ți voiu mai încrucișa niciodată drumul. Și astfel am fost dată în fața ta drept o femeie păcătoasă și am îndurat toate acuzațiile ce mi s'au adus. Nu-ți pot spune cât m'a durut blestemul tău. Am îndurat de-atunci nenorociri nespuse, dar nu mă întreba cum am devenit doamna Grosser. În femeia de colo am regăsit-o pe mama de mult pierdută... Un lucru îți jur, însă: Bărbatul acela nobil, care m'a luat la el când eram pe marginea prăpastiei, care știa că port la sân copilul tău, — bărbatul acela, zic, nu m'a atins, căci de-abia pe patul morții am devenit soția lui. Margot, pe care ai cunoscut-o odinioară, este moartă astăzi, ea nu trebuie să mai trăiască, deoarece altfel ar reîncepe lupta. Și noi nu trebuie să ne mai vedem și să ne mai vorbim. Tu ești soțul Leoniei de Brissac, și cred că dânsa e mulțumită acum.

Zâmbind cu tristețe, Margot își lasă capul în jos, pentru ca să-și ascundă lacrimile.

Eberhard, însă, strigă:

— Te 'nșeli, Margot, dacă-ți închipui că sunt fericit cu Leonie. Din ce în ce mai mult simt scârbă față de pasiunea sălbatică a acestei femei; eu nu-i pot da ceeace dânsa pretinde dela mine, și deoarece simte asta, începe să mă urască. Am presimțirea că în curând se va produce o catastrofă între noi. Fii îndurătoare, Margot, și nu mă părăsi acum, în clipa când te-am regăsit. Nu cer decât să rământ în apropierea ta și să te văd din când în când, chiar dac'ar fi numai printre ramurile tufișului. Mă voiu simți fericit și ți-aș mulțumi din suflet dacă vei rămâne aici, și voiu face totul ca s'o abat pe Leonie

de pe urmele tale. Ea te urăşte încă, dar nu-i voiu îngădui niciodată să-ţi adreseze un singur cuvânt de ocară. În clipa când va cuteza totuşi, o voiu sili să se înapoieze la Hohenegge. Şi dacă nu va fi cu putinţă altfel, nu mă tem nici de scandal şi voiu divorţa de dânsa.

Margot schimbă o privire repede cu mama ei.

— Eberhard — spune ea apoi, cu glas implorător — făgăduieşte-mi sus şi tare că nu te vei despărţi niciodată de Leonie şi că nu vei face nimic pentru a provoca divorţul. Îţi cer aceasta ca o ultimă dovadă de dragoste, căci nu vreau ca să fii distrus de ura acelei femei.

Contele priveşte ţintă la Margot.

— Din nou cuvintele acestea ciudate, Margot! răspunde el. Eu nu le pricep, nu ştiu ce armă are Leonie în mâinile ei, pentru ca să mă poată distruge. Spune-mi şi mie ca să văd limpede odată.

— Nu pot asta, Eberhard. Să nu-mi mai ceri asta. Caută de te împacă cu Leonie şi evită s'o întărâţi. Noi doi nu ne putem aparţine niciodată în viaţă, dar îţi făgăduiesc că iubirea mea n'o voiu dărui niciunui alt bărbat din lume, după cum inima mea n'a aparţinut nici înainte altcuiva. Şi acuma părăseşte-mă, Eberhard, căci simt că mă lasă puterile.

Contele îşi apasă buzele pe mâna ei albă, apoi o priveşte cu ochi rugători.

— Mă alungi, Margot! murmură el. Trebuie să mă supun, căci sunt soţul Leoniei de Brissac şi nu mai am nici-un drept să rămân lângă tine. Totuşi, nu voiu pleca de aici, până nu-mi vei făgădui că ne vom revedea.

— Nu se poate, Eberhard, răspunde Margot.

— Să nu-ţi fie frică de mine, insistă contele. Îngăduie-mi să te văd doar o clipă, oriunde ar fi, în grădină sau pe mare, căci altfel aş înebuni.

Margot îşi îndreaptă din nou faţa spre el. Privirile lor se întâlnesc. Atunci din nou foşnind frunzişul

din parcul din Hohenegga și privighetorile cântând în nopțile călduroase.

— Eberhard! șoptește Margot.

Contele uită că e căsătorit cu altă; nu vede nici pe mama iubitei sale, care se apropie repede.

Cuprinde pătimaș pe ființa iubită și-i lipește capul de pieptul său.

— Domnule conte! strigă «Vipera», ridicând mâinile, implorător.

El nu aude nimic însă, ci acoperă cu sărutări fierbinți obrajii lui Margot, care se lasă pradă beției turburătoare.

De-odată, se aude o împușcătură afară pe terasă, geamul dela ușă se face țăndări și Eberhard aude șuieratul unui glonte deasupra capului său.

Sculând un țipăt, sare 'n sus și-și îndreaptă privirea spre ușă. Afară, pe terasă, trebuie să fi stat cineva care-i observase. Glontele nu nimerise însă, lovind doar un tablou în perete, care cade la pământ.

— Leonie! exclamă contele, cu glas răgușit.

In clipa următoare se află lângă uşă şi o deschide brusc. Lumina lunei cade pe terasa pustie. De jos se aud paşi cari se'ndepărtează în fugă.

Eberhard e hotărât să urmărească pe misteriosul ucigaş, dar în clipa când se pregăteşte să coboare treptele, „Vipera" îl apucă de braţ.

— Oricine ar fi fost, domnule conte, renunţă la urmărire! îi spune fosta detectivă, cu glas aproape poruncitor. Eşti soţul Leoniei de Brissac şi nu trebuie să uiţi lucrul acesta. Intoarce-te în vila d-tale, ca şi cum nimic nu s'ar fi întâmplat. Din purtarea soţiei d-tale vei constata lesne dacă bănuiala pe care ai exprimat-o este sau nu întemeiată. Dar chiar în cazul afirmativ, nu va trebui să întreprinzi nimic împotriva Leoniei, — te avertizez pentru ultima oară! Margot e pierdută pentru d-ta, orice ar aduce viitorul cu sine. Acum du-te; voiu rămâne singură cu copila mea.

Eberhard simte ca o ameţeală şi trebuie să se sprijine de uşă.

Dacă Leonie a cutezat într'adevăr... dacă nu s'a dat în lături nici dela o crimă... atunci va trebui să-şi ispăşească fapta.

— Rămâi cu bine, Margot! strigă el în cameră. Ne vom revedea... şi nădejdea aceasta nu mă va părăsi până 'n ultima clipă a vieţii.

Margot dă cu tristeţe din cap. „Vipera", însă, închide repede uşa.

Clătinându-se pe picioare, contele Eberhard păşeşte prin grădina luminată de lună, îndreptându-se spre ţărm, unde se află barca cu motor. Nu 'ntâlneşte pe nimeni în drumul său. Poate c'a fost numai un glonte rătăcit?

Ajungând pe ţărm, îşi roteşte privirea în toate părţile, dar nici aici nu se aude vreun zgomot suspect. Desface liniştit funia care prinde micul vas, sare pe punte şi pune motorul în funcţiune. După câteva minute, acostează în faţa vilei sale.

Cu mintea plină de gânduri, urcă treptele spre grădină. Nădăjduieşte să n'o întâlnească pe Leonie

în noaptea aceasta. Simte că nu s'ar putea stăpâni, dacă i-ar ieși înainte.

Iată-l ajuns la vilă; înconjură intrarea principală și deschide o ușă dosnică. Cel mai nimerit lucru ar fi să intre pe ascuns în apartamentul său. Acolo se va trânti într'un fotoliu și va căuta să-și rânduiască gândurile; își dă prea bine seamă că trebuie să se producă desnodământul, căci căsătoria cu Leonie l-a făcut nenoroccit.

Păsind fără zgomot pe scara acoperită cu covoare, își amintește de scena pe care i-o făcuse Leonie în seara trecută.

Bănuise oa ceva de prezența lui Margot?

Ajuns în coridorul de sus, se îndreaptă spre odăile sale. Totul e liniștit în jurul său. Ca de-obiceiu, o lămpiță arde în perete ,luminând sărăcăcios. Deschide o ușă, străbate vestibulul luminat, apoi intră într'o încăpere elegantă.

In clipa când trece pragul, îi scapă de pe buze o exclamație de surpriză... In fața lui se află Leonie, soția sa. Camera e luminată și ea poate observa trăsăturile femeii.

Contesa e îmbrăcată cu o rochie de culoare închisă. Părul îi este puțin deranjat și chipul acoperit de o paloare cadaverică.

— Tu aici, Leonie? exclamă contele, fără voie.

— Da,răspunse pătimașa femeie, cu glas aspru și în ochii ei pâlpâie o flacără. Probabil că nu te ai așteptat să mă vezi. De unde vii?

Eberhard dă din umeri și se îndreaptă spre un fotoliu, în care se așează.

— Te rog, Leonie, lasă-mă să dorm noaptea asta, spune el, silindu-se să-și păstreze liniștea. Dacă ai să-mi spui ceva, e timp mâine. Eu însumi voiam să stau de vorbă cu tine, dar nu e momentul potrivit acum.

Leonie se ridicase în picioare. Stă în fața mesei și se sprijină cu mâna de ea. Pieptul îi tresaltă puternic, iar privirile-i vor parcă să-l înghită pe conte.

— Eu însă nu vreau să mă las trimisă la plim-

bare, ca un copil mic, strigă ea. A trecut vremea aceea! Clocotesc de furie și mi-e teamă să nu-mi pierd mințile. Nu vezi asta, Eberhard?

Contele clătină capul.

— Ești foarte enervată, Leonie. Cu atât mai mult te rog să mă lași singur. Poate că nici eu nu-s în situația să stau de vorbă liniștit cu tine. Noapte bună!

— Nu! răcnește Leonie. Spune-mi unde ai fost!

— Și dacă nu vreau? întreabă contele. Poate c'am făcut o plimbare în largul mării, lăsându-mă în voia visurilor... Trebue oare să-ți dau socoteală despre toate?

— Ai spus o minciună. Nu numai fața te trădează, ci și hainele. Ești ud leoarcă și ghetele îți sunt acoperite cu nisip. Îți voiu spune eu unde ai fost.

Se apleacă spre el și rostește cu glas răgușit:

— Ai fost la Margot, la cocota aceea,, pe care ai adus-o aici fără știrea mea, pentruca s'o ai aproape de tine!

Eberhard sare 'n sus de pe scaun. Tot sângele-i dispăruse din obraz, și-și încleștează pumnii.

— Te-ai luat după mine, spioano!

— Spioană, eu? răcnește Leonie, cu fața schimonosită de furie. Oare n'am dreptul, ca soția ta, să blestem o cocotă care ni se pune 'n cale? De ce te-ai căsătorit cu mine, dacă te purtai cu gândul dela început să mă înșeli cu Margot aceea?

Dintr'o săritură, Eberhard fu lângă ea și o scutură de braț:

— Te-ai luat după mine în noaptea asta, mărturisește!

— N'ai nici-un drept să-mi pui o astfel de întrebare! strigă Leonie, încercând să se libereze din strânsoare. De ce nu mi-ai spus din primul moment că te-ai căsătorit cu mine numai de milă, că o iubeai și o iubești încă pe cocota aceea, pe criminala care ți-a ucis tatăl?

Cuprins de scârbă, contele o împinge încolo și

perfida femeie se prăbușește într'un scaun lângă masă.

— Ți-ai ieșit din minți, Leonie! strigă el cu glas tunător. Deoarece mă provoci, ascultă: Da, te-am luat de soție numai de milă, căci am fost prea nobil pentru a-mi călca cuvântul, pe care mi l-ai stors într'un moment de slăbiciune. Mi-a părut rău de pasul acesta din primul moment, deoarece am simțit că ești o femeie fără inimă, o femeie pătimașă, și ai căutat numai să devii contesă și stăpână în castelul Hohenegge. Și acum, poți afla și restul: am iubit-o pe Margot, fata aceea simplă, și o iubesc încă și astăzi, deși nenorocita e pierdută pentru mine. Nu ea este criminala, asta o știu bine, Leonie! Dar nu vreau deocamdată să dau de rostul tainei, care te leagă de Hector Rammont...

Contesa își înfige unghiile în stofa fotoliului și sare 'n sus.

— Ce vrei să spui cu asta? gâfâie dânsa. Doar n'ei fi crezând că eu și omul acela...

— Să mai așteptăm puțin! o întrerupse contele, rece. Poate că bietul meu tată a vrut să se împace în noaptea crimei cu mine și cu Margot, — dar nu i-a fost dat. Masca-roșie a fost în dormitorul contelui Bertram, asta e sigur, — dar cine i-a dat drumul în castel, rămâne să stabilesc.

— Mizerabile! îi aruncă în față Leonie.

Nu se așteptase ca lucrurile să ajungă atât de departe între ei. Acum știe însă că ruptura s'a produs. Între ea și acest bărbat, care o luase de soție numai de milă, nu mai poate exista decât ură înverșunată. El va trebui să se ferească, da, căci răzbunarea unei femei e de o mie de ori mai primejdioasă decât a unui bărbat.

— Dar n'am sfârșit încă, urmează contele. Tu singură ai căutat explicația aceasta.

N'am știut nimic de prezența lui Margot la Nizza. Și numai o întâmplare a făcut s'o aflu. Dumnezeu mi-e martor că spun adevărul. Tu, însă, Leonie, te-ai

luat după mine, ai intrat în parcul vilei „La Patrie" și mâna ta a fost aceea care a tras glonțele, ce trebuia s'o lovească pe Margot. Dacă vei cuteza s'o insulți cu un singur cuvânt pe biata fată, sau să-i pui vreo piedică în cale, îți jur pe tot ce am mai sfânt, că eu-însumi te voi preda pe mâna poliției, ca ucigașă.

Ochii Leoniei se holbează de spaimă. Rămâne nemișcată în fața contelui, dar în cele din urmă un hohot satanic îi izbucnește din piept:

— N'ar fi mai bine să m'alungi din casa ta, domnule conte Eberhard de Hohenegge? Deschide ușa și aruncă-mă afară, — ce mai aștepți? În clipa aceasta tu-însuți ai rupt legătura care ne-a unit. Citesc în ochii tăi că în loc de iubire îmi porți ură. Ei bine, îți voi plăti cu aceeași monedă. Nu vreau să mai aud nimic despre dragoste și pasiune, te răsplătesc cu aceeași ură, pe care o simți tu pentru mine. Și vom vedea curând de partea cui va fi izbânda.

Contele e stăpânit de o mânie fără margini.

— Se pare că ai uitat, Leonie, că v'am acordat, ție și mamei tale, un adăpost în castelul din Hohenegge; cine altul v'ar fi primit, când vreme ți-ai pierdut toată averea în Franța? Ca o cerșetoare — dar mândră și îndrăzneață — ai pășit în castelul meu, — ca o cerșetoare te-am luat de soție, și drept răsplată îmi faci din viață un infern. Dar acum vom pleca de aici. Acasă, în Germania, vom desface căsătoria noastră, căci nu mai putem trăi împreună.

Se pregătește să părăsească încăperea, dar Leonie se apropie în spatele lui și-i pune mâna pe braț.

— Îndrăznește numai, domnule conte de Hohenegge! îi șuieră ea în urechi. Dar ia aminte că atunci ești pierdut și tu. Te voiu azvârli în prăpastia dezastrului și vei ajunge mai rău ca cel din urmă cerșetor. Nu eu voiu părăsi castelul Hohenegge ca o izgonită, ci contele Eberhard va porni cu o legăturică în spinare, disprețuit și luat în bat-

jocură de toată lumea, și în primul rând de proprii săi servitori. Vor da drumul câinilor după dânsul, și aceștia îl vor sfâșia în bucăți, dacă nu se va grăbi să părăsească în grabă parcul — iar capul și-l va odihni pe caldarâmul străzii. Nu uita asta, scumpul meu soț, și acum n'ai decât să faci ceeace crezi că este bine.

Ca lovit de trăznet, contele Eberhard se dă îndărăt. Rămâne ca o statuie în fața ușii, privind țintă pe femeia care i-a azvârlit în față cuvintele acestea grozave.

— Ce însemnează asta? murmură el.

Vrea să se năpustească asupra Leoniei, s'o silească la o explicație, dar perfida femeie și părăsise odaie.

Eberhard rămâne singur. Stă țintuit locului câteva clipe și în urechi îi răsună ca un ecou cuvintele grozave: „Luat în batjocură de toată lumea și în primul rând de proprii săi servitori... Capul îi se va odihni pe caldarâmul străzii".

Ce să însemneze toate astea? Își apăsă mâinile pe fruntea înfierbântată și clătinându-se se îndreaptă spre un scaun.

Simte instinctiv că Leonie va păstra arma aceasta, până în clipa hotărâtoare când îl va putea doborî; astăzi fusese numai o amenințare. Căci fără îndoială că perfida femeie posedă o armă împotriva sa. Dar ce fel de armă? Asta n'o știe.

Așa cum se prezintă lucrurile acum, va urma o luptă până la distrugere reciprocă.

Nu trebue să cuteze s'o alunge din casă și nici măcar să intenteze divorț, căci în cazul acesta s'ar putea ca dânsa să dea în vileag cine știe ce taină din trecutul său. Dar nici împreună nu mai pot trăi, asta e cert.

Capul îi vâjâie și nu e în stare să ia o hotărâre, dar simte că trebue să plece pentru câteva zile, căci în casa aceasta îl va cuprinde nebunia.

Ridicându-se, se îndreaptă spre birou și așterne câteva rânduri pe o hârtie. Scrisoarea e adresată mamei lui Margot și are cuprinsul următor:

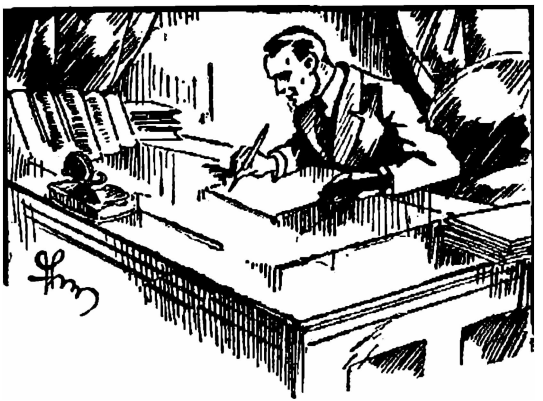

„Stimată doamnă!

„O afacere urgentă mă silește să plec la Marsilia chiar în noaptea aceasta. Mă reîntorc de-abia peste câteva zile. Contesa Leonie știe de prezența la Nizza a lui Margot, lucru ce l-am aflat chiar dela dânsa. O urăște pe biata dv. fiică și trebuie să vă mărturisesc c'ar fi capabilă de orice faptă, pe față sau pe ascuns. Vă implor să fiți cu toată băgarea de seamă, până la întoarcerea mea. Dacă vă este posibil, părăsiți vila „La Patrie", unde nu mai sunteți în siguranță.

Contele Eberhard de Hohenegge".

Contele privește la ceas. E târziu, dar el își menține hotărârea luată. Nu mai vrea să rămâie nicio clipă sub același acoperământ cu Leonie.

Printr'o altă scrisoare o pune în cunoștință pe soția sa că trebue să plece pentru câteva zile și-i cere să se reție dela orice pas necugetat. Nu i dă nici-o lămurire cu privire la ținta călătoriei și nici asupra motivului acesteia. Pune scrisoarea pe masă și apasă pe un buton.

După câteva minute apare Anton, servitorul care-l spionase când plecase pe mare.

— Doresc să-mi schimb îmbrăcămintea, Anton, îi se adresează contele. De asemeni, doresc să-mi pregătești geamantanul cel mare, în care vei pune câteva costume, pentru două, trei zile. Fă repede!

— Foarte bine, domnule conte, răspunde servitorul, fără a trăda nicio surprindere.

Se înclină ușor și în ochii săi lucește o scânteie de vicleșug.

Nu trece mult și se înapoiază cu geamantanul apoi ajută contelui să-și schimbe hainele.

— Vei părăsi vila odată cu mine, luând și geamantanul acesta, îi poruncește Eberhard. Scrisoarea o vei preda mâine dimineață doamnei contese.

Stilatul servitor nu trădează nici acum cea mai mică uimire. Părăsește vila împreună cu contele și acesta deschide însuși poarta. După ce fac câțiva pași întâlnesc o trăsură, pe care Eberhard o oprește.

— Așează geamantanul pe capră și întoarce-te la vilă! poruncește el lui Anton.

De-abia după ce acesta se depărtează, contele dă birjarului adresa unui hotel, unde vrea să se odihnească până la ziuă. Apoi se gândește într'adevăr să plece la Marsilia, unde are de aranjat niște afaceri cu un bancher local.

Anton se despărțise de stăpânul său cu o închinăciune respectuoasă, dar după câțiva pași se furișă în gangul unei case și de acolo putu s'audă adresa pe care-o dăduse contele Eberhard birjarului.

Frecându-și mâinile, Anton se îndepărtă apoi și după câteva minute ajunse înapoi la vilă. Când dă să intre, se întoarse repede, căci îi se păruse că

aude sgomot de paşi îndărătul copacilor. Se furişează în spatele unei coloane, aşteptând să vadă ce se va petrece.

Se scurge câtva timp, apoi o făptură apare deodată din întuneric. E un bărbat şi în lumina lunei îi se poate vedea îmbrăcămintea zdrenţeroasă. O pălărie veche îi stă înfundată în ceafă şi părul negru îi atârnă pe frunte. Ciudatul individ se apropie pe furiş de vilă şi ochii săi alunecă deadungul şirului de ferestre.

Iată-l ajuns dedesubtul unui balcon şi privind în sus. In odaia de acolo e încă lumină, sub perdelele lăsate. E dormitorul contesei. Se orientase oare dinainte individul acesta suspect? Aşa se pare, căci ridică deodată braţul în semn de ameninţare.

Anton îl aude murmurând ceva, dar nu izbuteşte să priceapă nimic. Sus în casă se aude sgomotul unei uşi trântite. Vagabondul tresare, se apleacă şi, peste câteva clipe, dispare în tufiş.

Anton deschide uşa şi intră în casă.

— Vom vedea îndată ce-i cu individul acesta, murmură el. Poate c'o fi vreun cunoscut vechiu al frumoasei mele stăpâne. Te pomeneşti. Eu cred că slujba pe care o am aici îmi pregăteşte o carieră strălucită.

Coboară apoi din nou în parc, înarmat cu un revolver, dar zadarnic iscodeşte în toată părţile. Nici urmă de misteriosul vizitator.

Acesta nu era nimeni altul, decât Max Şerparul.

CAP. 97

Spovedania unei mame

In noaptea aceasta nu închide ochii nici Margot, nici mama ei, în vila „La Patrie"

După ce contele Eberhard părăsise casa, „Vipera" o conduce pe fiica ei spre una din odăile din etajul de sus.

Ciudat, Margot se mai liniștise. Pe chipul ei nu mai e zugrăvită spaima, ci o tristețe adâncă.

Ajunse în camerele locuite de fosta detectivă, aceasta își schimbă repede îmbrăcămintea. Câteva picături de coniac sunt deajuns ca să-i redea vigoarea. După ce-și pune în ordine părul, se apropie de Margot, care stă întinsă pe pat, cu ochii visători îndreptați în tavan.

— Ar trebui să te duci la culcare, scumpă copilă, spune „Vipera" așezându-se pe un scaun de lângă pat.

Margot cuprinde mâna mamei sale și clatină încetișor capul.

— Nu-mi cere asta, mamă, nu voiu putea închide ochii. Dac'aș fi bănuit că Eberhard va da peste noi aici, de sigur că nu veneam încoace.

— Putem pleca, Margot, căci tu singură îți dai seamă că el nu trebue să ne mai întâlnească, răspunde „Vipera", căutând s'o liniștească.

Margot rămâne tăcută câteva clipe, apoi întreabă brusc:

— Cine crezi tu c'a tras glonțele care trebuia să mă nimerească pe mine?

— Nu știu, copila mea și nici nu pun temeiu pe vorbele contelui, rostite în primele clipe de spaimă.

Din nou o pauză de lungă durată. Trupul tânăr al lui Margot e străbătut de un tremur, își îndreaptă privirile de câteva ori spre mama ei și buzele-i se mișcă, de parc'ar vrea să pună o întrebare.

Bătrâna observă aceasta și-i spune:

— Vrei să știi ceva dela mine, Margot. De ce șovăi?

— Mamă, noaptea e liniștită, și nimeni nu ne va mai turbura. Nu aud nimic altceva decât freamătul îndepărtat al copacilor și o tristețe adâncă îmi sfâșie sufletul. Revăd noaptea aceea, când m'ai trimis în castelul Hohenegge, ca să iau pachețelul din sertarul biroului.

Dacă n'ar fi existat acele scrisorri, n'ar fi putut

să cadă în mâinile Leoniei de Brissac și cine știe ce s'ar fi întâmplat?

„Vipera" își lasă capul în piept și pare să chibzuiască. După câtva timp simte mâna copilei sale pe braț.

— Mamă! — spune ea pe tonț implorător, ridicându-se în capul oaselor — vrei să-mi povestești întâmplările vieții tale, toate nenorocirile și mizeriile cari te-au lovit.

„Vipera" face un gest de refuz și o expresie de spaimă îi se întipărește pe figură.

— Margot! exclamă ea apoi, îngenunchiând în fața copilului ei și îngropându-și fața în pieptul acesteia — nu cere dela mama ta să-ți povestească propriile ei păcate. Dacă am tăcut până astăzi am făcut-o pentru că mi-era rușine de viața mea de odinioară.

— Tot ce-ai făcut, mamă, ai ispășit de mii de ori, răspunde Margot, punând mâna pe capul „Viperei". Nu-s oare și eu încărcată de păcate și n'am suferit ca și tine? Crezi că n'aș fi în stare să pricep cuvintele unei mame, pe care o iubesc? Dar voiu fi mai liniștită, când îmi vei spune cum s'a petrecut totul.

De multe ori, în nopți fără somn, îmi frământ capul să desleg taina care apasă asupra ta, dar e în zadar. Numai buzele tale m'ar putea lămuri și te pot încredința că orice ar fi s'aud, iubirea mea pentru tine nu va slăbi deloc.

„Vipera" ridică încetișor capul și o luptă aprigă pare că se dă într'însa.

— Dacă o ceri dela mine, Margot...

— Te rog, mamă, n'o cer! o întrerupse tânăra fată.

Cereți mâine numărul 71 autorilor chiocșcarilor și vânzătorilor de ziare, 10 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

Spune-mi ce însemnează rândurile acelea, pe cari le-am citit când mi-a scăpat din mână pachetelul cu scrisori îngălbenite, în castelul Hohenegge? Era scris lămurit:

„...Eberhard, frumosul tău fiu, nu este din sângele tău. Astăzi, în ziua căsătoriei sale, să te ajungă răzbunarea unei femei părăsite. Eu sunt mama lui și propriul tău fiu este..."

„Vipera" se ridicase dela pământ și se lasă greoiu în fotoliu.

— Știu, Margot, — spune ea, cu glas șovăitor, — ai citit și celelalte cuvinte, după cum le-a citit mai târziu și Leonie de Brissac. Ți le mai amintești?

Margot clatină ușor capul.

— A fost ceva grozav, ce-am citit atunci, murmură ea. „Propriul tău fiu este... progenitura unei țigănci, al cărei bărbat a murit în temniță".

„Vipera" face din nou o mișcare cu mâinile, parc'ar vrea s'alunge o fantomă chinuitoare, apoi trăsăturile sale devin deodată liniștite.

— Mai mult n'ai citit, copila mea?

— Nu, mamă, răspunde Margot. Am rămas la'nceput ca înlemnită de spaimă și groază, căci cuvintele acelea mărturiseau lămurit că Eberhard de Hohenegge, nu putea fi moștenitorul tatălui său, că nașterea lui e învăluită într'un mister. Poate că aș fi desfăcut hârtia, ca să aflu mai multe, dar în clipa aceea Leonie de Brissac m'a tras îndărăt și mi-a furat hârtiile. Restul îl cunoști, mamă.

— Ei bine, copila mea — urmează „Vipera", cu un glas din ce în ce mai sigur — îți voiu istorisi acum tragedia vieții mele, cuvânt cu cuvânt, fără să ascund nimic, ca și cum aș sta în fața judecății de apoi. Simt eu-însumi că nu mai trebuie să tac, căci știi prea bine că Hartenberg, tatăl tău,

m'a urît ani dearândul, pe mine, soția lui, și m'a oprit să trec pragul casei sale.

Vei asculta multe lucruri neplăcute, Margot, dar astăzi, după ce ai trecut și tu prin școala nenorocirii și suferinței, o vei putea pricepe pe nenorocita ta mamă.

Ascultă deci:

Ca unic copil la părinții mei, m'am bucurat de o educație bună, și când ei au murit la intervale scurte, împlinisem tocmai optsprezece ani. O rudă îndepărtată mă luă în casă la ea, dar mi-am dat seama imediat că-i eram o povară. Și așa m'am hotărât să muncesc.

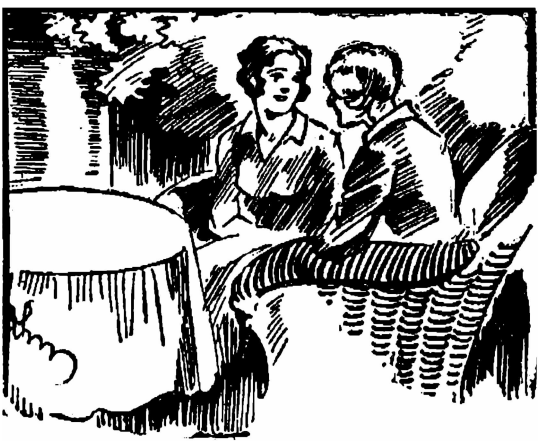

Un funcționar mai în vârstă, fost prieten cu părinții mei, mi-a dat o scrisoare de recomandație și cu aceasta m'am dus la o doamnă foarte nobilă, care avea legături cu lumea selectă.

După câteva zile m'am prezentat bătrânei contese de Hohenegge, care avea nevoie de o fată modestă. Înfățișarea și felul meu de a fi, au fost, probabil, pe placul castelanei, căci m'a angajat imediat.

Vroiam să-mi câștig existența cu propriile mele mâini, să nu mai fiu o povară pentru nimeni în lumea aceasta plină de oameni răi.

Cât eram de fericită că mi-am găsit în sfârșit un rost! Dar această fericire n'avea să dureze mult.

Contesa avea un fiu, care tocmai își dăduse demisia din armată, pentru a se ocupa de moșia părintească. Contele Bertram de Hohenegge era un bărbat frumos, obicinuit cu aventurile de dragoste, de cari nu fusese lipsit în capitală. In pustietatea de la Hohenegge începu să se plictisească îndată și nenorocirea a vrut să-și aținteasscă privirile asupra mea.

Eu nu-mi pusesem întrebarea dacă sunt frumoasă sau urâtă, și de-abia contele Bertram m'a făcut atentă asupra acestui lucru, care nu mă preocupase niciodată.

La 'nceput îmi arunca numai priviri admirative, cari îmi aduceau sângele în obraji. Instinctiv am simțit că mă amenința un pericol grav, dar nu eram destul de tare să mă împotrivesc cu toată puterea.

In nenorocirea mea m'am destăinuit bătrânei contese, pentru că nu aveam pe nimeni altcineva de la care să pot obține un sfat sau măcar o mângâiere.

Bătrâna doamnă găsi îngrijorarea mea neîn-

temeiată. Imi spuse că nu aveam de ce să mă tem, căci frumosul ei fiu se va căsători în curând şi atunci va veni în castel o femeie tânără. Viaţa de ofiţer îl obişnuise pe Bertram să arunce ochiade tuturor femeilor frumoase, şi atâta tot.

Cu toate acestea, contesa vorbi cu tânărul ei fiu.

Cu două zile mai târziu, acesta mă întâlni în parcul castelului... Am căutat să fug, el însă mi se puse 'n cale şi mă inundă cu 'n adevărat potop de vorbe pătimaşe.

Imi spuse că mă iubeşte, că gândul lui zboară spre mine zi şi noapte, îmi făgădui comori de fericire, bogăţie şi fast.

Niciodată păn'atunci nu auzisem ceva asemănător şi credeam că mă'ngrop în pământ de ruşine şi zăpăceală. El însă stătea drept înaintea mea, cu ochii-i negri aţintiţi asupră-mi şi când, cu o mişcare repede, îmi apucă mâinile şi mă trase la dânsul, mă smulsei cu un ţipăt înăbuşit şi fugii în castel.

Nu ştiu de ce, dar n'am cutezat să povestesc bătrânei contese întâmplarea aceasta. Mă temeam poate că va râde din nou de mine. Toată noaptea am plâns în odăiţa mea, luptând ca o nebună cu inima mea, căci... aproape fără să-mi dau seama simţeam ceva pentru frumosul conte Bertram. Am simţit curând că nu mai am puterea să-i rezist, cu atât mai mult că era primul bărbat care apărea în calea vieţii mele.

M'am bătut cu gândul să părăsesc castelul pentru totdeauna şi într'una din nopţi am început să rătăcesc fără ţintă prin parc şi m'am oprit lângă

lacul castelului, în care luna își oglindea chipul de aur. Și atunci m'am întrebat dacă n'ar fi mai bine să-mi caut în adâncul apei pacea și liniștea cari urmau să-mi fie răpite aici, pe pământ? Nimeni nu va plânge după mine când mă vor scoate la țărm după o zi sau două. Contele Bertram va uita repede de tot pe micuța damă de companie a mamei sale și nimeni altcineva nu exista în lume care să-mi poarte interes.

M'am ridicat și făcui câțiva pași spre țărm, când ramurile tufișului se deteră la o parte și cu un țipăt puternic contele Bertram se aruncă asupra mea.

Probabil că bănuise ce se petrece în sufletul meu și de aceea mă pusese sub observație. In noaptea aceea stătuse la fereastra deschisă a odăii sale, în care nu ardea nici-o lumină și el mă recunoscu când trecui pe dinaintea lui prin parcul castelului.

Cum aș putea să-ți redau cuvintele calde și jurămintele de dragoste pe cari mi le-a spus în noaptea aceea cu lună? Ah! dar și tu ai auzit vorbele acelea dulci, otrăvite, — și tu știi ce se petrece în inima unei tinere fete, când vede la picioarele sale un bărbat pe care-l iubește cu toată pasiunea.

Pe jumătate leșinată, contele mă duse pe brațele-i puternice îndărăt în castel. Deasupra noastră fremăta frunzișul copacilor, în depărtare cântau privighetorile și mireasma ametitoare a florilor îmi răpea mintea.

Nu știam nimic de răutatea omenească, au-

zeam numai vorbele dulci ale contelui, credeam tot ce-mi spunea, că nu iubește pe nimeni alta pe lume și nu se va despărți niciodată de mine, orice s'ar întâmpla.

In noaptea aceea am devenit a lui.

„Vipera" lăsă brațele în jos și Margot auzi respirația grea din pieptul ei. Și copila spuse încetișor, ca un suflu:

— Sărmană mamă! Pricep tot ce-ai îndurat, căci și eu am iubit cu aceeași patimă ca tine.

„Vipera" privi țintă înaintea ei, apoi urmă, cu același glas slab.

— Nu trecu mult și bătrâna contesă descoperi legătura fiului său. O scenă grozavă avu loc între ea și Bertram, iar urmarea fu c'am fost nevoită să părăsesc castelul.

Zadarnic am căutat să-l zăresc pe bărbatul căruia îi datoram nenorocirea mea și care trebuia să-mi ajute acum în nenorociro. El se închisese în apartamentul său și refuza să se arate.

Cu pași nesiguri am coborît treptele și m'am oprit în parc, privind cu ochii scăldați în lacrimi spre locul acela unde fusesem fericită, dar de unde mi se trăgea și nenorocul în același timp.

Pe atunci, dorul de răzbunare nu încolțise încă în sufletul meu. Iubeam doar pentru prima oară în viața mea și dacă Bertram de Hohenegge ar fi cerut-o de la mine, aș fi murit cu dragă inimă în ori-ce clipă pentru el.

Poate că în ceasul acela lupta și el cu sine,

căci nu putea, desigur, să se împotrivească voinței bătrânei sale mame. In inima mea eram încredințată că el mă va urma curând, aducându-mi mângâiere.

Pornii încetișor înainte, în mână cu o gențuliță doar, urmând ca restul bagajelor să fie adus a doua zi la hanul satului; așa orânduise bătrâna contesă.

O rușine de moarte puse stăpânire pe mine, când trecui prin sat, îndreptându-mă spre hanul unde trebuia să aștept sosirea bagajelor. Toți mă întrebau curioși, dece am părăsit o slujbă atât de bună, și fui nevoită să mă stăpânesc cu toată energia, spre a nu mă trăda. Și totuși mi se părea că oamenii zâmbeau cu înțeles în calea mea... Acestea sunt chinuri, pe cari numai o femeie îndrăgostită le poate pricepe.

A doua zi, vizitiul contelui îmi aduse bagajul și-l puse la intrarea hanului. Omul fusese de-cbiceiu foarte prietenos cu mine, acum însă mă privi cam disprețuitor. Simțeam că mă năpădesc lacrimile, dar n'aveam încotro și trebuii să-l întreb:

„— Johan, n'ai nimic să-mi spui din partea doamnei contese sau a domnului conte?

Fără să-mi răspundă duse mâna la buzunar și scoase o scrisoare, pe care mi-o înmână. Apoi se'ntoarse în călcâie și fără a duce măcar mâna la pălărie, se'ndepărtă.

Hangiul și soția sa observaseră scena și-i văzui șușotindu-și ceva la ureche. Acuma puteam fi încre-

dințată că a doua zi tot satul va afla ce se petrecuse cu mine la castel.

In odăița rece în care mi-am petrecut noaptea, căzui pe un scaun și plânsei amar... Apoi abia am deschis scrisoarea, care era de la contele Bertram, după cum am bănuit din primul moment.

In rândurile acelea el îmi repeta jurămintele de dragoste, încredințându-mă că nu mă va uita niciodată. Aminti, totuși, de situația lui, insistând asupra faptului că depindea în totul de mama sa, de care nu putea să nu asculte. Mă sfătuia să'ncerc să uit visul dulce și de scurtă durată, pe care l-am trăit împreună. La sfârșit, mă ruga să mă adresez lui ori de-câte-ori voiu fi la nevoie. Socotea de datoria lui să se'ngrijească de mine, în ori-ce împrejurări.

Am rămas multă vreme cu scrisoarea în mână, apoi am ars-o în foc și mi-am șters lacrimile. Nu vroiam să primesc nici-un ban de la dânsul, contesa îmi plătise restul ce mi se cuvenea, și cu asta speram s'o pot duce câtva timp, până îmi voiu fi găsit o slujbă nouă.

Aș fi vrut să plec departe, să uit cu desăvârșire de Hohenegge și de patria mea. Pentru moment, însă, nu-mi rămânea altceva de făcut, decât să plec la Berlin. Ruda la care mai știtusem mă primi și de data aceasta, dar observă imediat de ce părăsisem castelul Hohenegge. Ochii mei plânși și chipul palid, trădară femeii cu experiență, întreaga poveste a vieții mele. Ea nu era însă ființa care să mă priceapă sau să mă consoleze. — dimpotrivă, se gândi cum să mă îndepărteze cât mai repede din casă.

Şi 'ntr'adevăr aşa se întâmplă.

Izgonită ca o nevrednică, începui să rătăcesc pe străzile marelui oraş, şi în fiecare zi deveneam tot mai disperată.

După multe căutări găsii o altă slujbă, de data aceasta în casa unui funcţionar superior. Serviciul era greu, căci stăpâna casei era bolnavă de mulţi ani şi-mi trebuia o răbdare îngerească spre a-i suporta capriciile.

Uneori mă furişam în grădiniţa din faţa casei şi mă aşezam pe o bancă, în prada gândurilor mele. Să plec iarăşi, în căutarea unui alt adăpost? Mă îngrozeam la ideea aceasta şi totuşi, de-abia puteam să mai îndur viaţa în casa noilor mei stăpâni.

Intr'o seară mă pomenii cu un bărbat în faţa mea, pe care-l văzusem decâteva ori în casă, dar căruia nu-i dădusem nici-o atenţiune. Ceeace m'a izbit a el, era numai ochiul cu privirea ascuţită, care părea să mă străpungă de câte ori trecea pe lângă mine, salutându-mă.

De data aceasta îmi vorbi şi deoarece tonul său era cât se poate de cuviincios, căpătai îndată încredere într'însul.

«Vipera» tăcu o clipă, şi se părea că amintirile trecutului o apasă grozav. Apoi, revenindu-şi ca din vis, urmă:

Numele lui era Hartenberg, era de meserie funcţionar şi, după cum îmi spuse, mă compătimise din primul moment când mă văzu. Din vorbă 'n vorbă aflai că era singur pe lume, deoarece şi lui îi muriseră amândoi părinţii. In zilele următoare ne'ntâlnirăm din nou în grădină şi stăteam la discuţie câteva minute.

Hartenberg nu suferea comparaţie cu frumosul conte Bertram de Hohenegge şi nu simţeam iubire pentru dânsul, ci o inclinaţie tăcută, nevinovată.

Era ca şi cum vedeam în el un ocrotitor, de care aveam atâta nevoie în clipele acelea!

De-odată se produse desnodământul. Într'o după amiază avu loc din nou o scenă teribilă în odaia stăpânei mele şi aceasta, pradă unei nervosităţi fără seamăn, mă concedie. Seara comunicai faptul acesta lui Hartenberg şi dânsul rămase câtva timp locului, gânditor. Ochii săi cenuşii se fixară asupra mea, apoi mă întrebă cu glas tremurător, dacă sunt dispusă să mai îndur capriciile unei alte stăpâne.

I-am răspuns că nu-mi va rămâne altceva de oarece sunt orfană şi fără adăpost. Răspunsul meu părea că-i insuflă curaj şi-mi propuse în mod deschis să mă căsătoresc cu el. Îmi oferea o existenţă modestă, în schimb foarte liniştită şi pacinică. Muncea zi şi noaptea să-şi îmbunătăţească situaţia, căci vroia cu tot dinadinsul să avanseze, — dar deocamdată nu izbutisc. Îmi lăsa timp câteva zile să-i dau răspunsul.

Se apropia ziua când trebuia să părăsesc slujba şi în seara din ajun m'am întâlnit cu Hartenberg.

Am chibzuit multă vreme dacă trebuia să primesc propunerea lui. Inima mea aparţinea încă în mare parte contelui Bertram de Hohenegge, care nu mai dădu nici-un semn de viaţă în timpul acesta şi care probabil că mă şi uitase.

Către Hartenberg mă atrăgea numai un simţimânt de tandreţe, care nu ştiam dacă se va transforma într'o zi în dragoste.

Ar fi fost de datoria mea să-i mărturisesc deschis, ce se petrecuse la Hohenegge; nu cutezam însă, căci avusesem prilejul să constat că Hartenberg era foarte gelos. Şi astfel am trecut sub tăcere acest episod de dragoste al inimii mele ceeace a fost spre propria mea nenorocire.

Să-ţi descriu cum s'au scurs apoi zilele? Cu un cuvânt: am devenit soţia lui Hartenberg, locuind cu el în căsuţa aceea în care te-ai născut tu şi Alice.

Dar se mai născuse un copil, — copilul dragostei mele nefericite.

«Vipera» făcu din nou o pausă, căci vorbele îi ieşeau tot mai greu de pe buze.

Margot o mângâie încetişor pe braţ şi zise:

— A fost frăţiorul acela, mamă? Primul vostru născut despre care am auzit vorbindu-se cu ani în urmă?

— Primul nostru născut, Margot, da. Copilul care a abătut asupra mea disperarea şi mizeria. Hartenberg mă înconjura cu toată dragostea la care m'aşi fi putut aştepta de la el. Firea lui nu era creeată pentru izbucniri pătimaşe, — tăcut şi liniştit, aproape rece se apropia de mine. Cu toate astea ştiam că iubeşte mai mult decât ori-care altul, care avea vorbe mieroase pe buze.

Incetul cu încetul m'am obicinuit cu dânsul şi nădăjduiam că pacea se va instala în casă la noi.

Dar atunci se abătu asupra noastră prima nenorocire. Tatăl tău se îmbolnăvi şi medicii îşi dă-

dură avizul că trebuie să plece neapărat într'o staţiune balneară. Altminteri, viaţa îi era primejduită.

Boala lui consumă ultimele rezerve băneşti ce le aveam şi mă întrebam cu disperare cum să ies la capăt. Nu cutezam să spun pacientului că de-abia mai aveam bani de trai pentru o săptămână; până atunci mă pricepusem să-i înşel atenţiunea, prin feluri te manipulaţiuni.

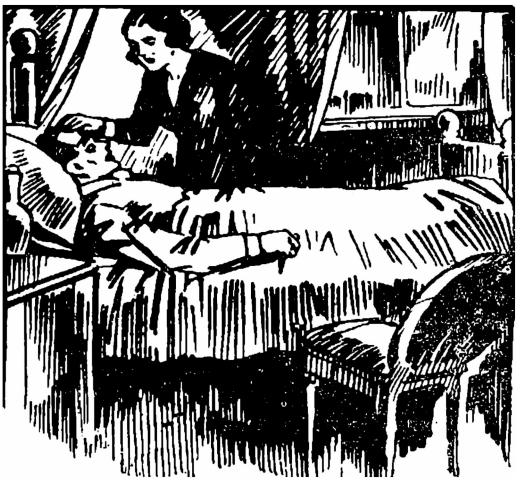

M'am dus la medic şi i-am expus situaţia. Omul dădu din umeri şi-mi răspunse rece:

— In cazul acesta sunt ferm încredinţat că soţul d-tale e pierdut.

Rămăsei o clipă ca paralizată, apoi îmi veni un râud nebunesc.

— Îmi puteți jura, domnule doctor, că soțul meu va fi salvat, dacă se va duce într'o stațiune balneară?

Fără să șovăie o clipă, medicul răspunse:

— Nu obicinuiesc să jur în astfel de cazuri, dar sunt convins că asta e singura lui salvare.

Murmurând câteva cuvinte de mulțumire, mă îndepărtai.

A doua zi după amiază îi spusei lui Hartenberg că vreau s'o vizitez pe bătrâna mea rud*, despre care-i vorbisem deja. Rugai pe o vecină să ingrijească de el și mă dusei la... contele Bertram de Hohenegge.

După vizita mea la medic îi trimisesem un bilețel, înștiințându-l că-l voiu aștepta în micul pavilion din parc, care adăpostise pe vremuri iubirea noastră.

Cum mă zări îmi zâmbi prietenos și se apropiă de mine. Chipul îi era strălucitor de bucurie, ochii-i luceau ca altădată și vru să mă cuprindă în brațe. Eu mă dădui însă repede înapoi în interiorul pavilionului, care era slab luminat de o fereastră mică.

Contele Bertram veni după mine și închizând ușa îmi zâmbi fermecător.

Dar pe mine zâmbetul acela mă săgetă în inimă și nu știu cum avui curajul să l înfrunt.

— Am primit scrisoarea ta, Antoinette, — zise el — și după cum vezi, sunt punctual. Îți mulțumesc că-mi dai prilejul să te mai văd odată, căci trebuie să-ți mărturisesc sincer că nu te-am putut uita până azi. Mi s'a spus că te-ai fi căsătorit și auzind vestea aceasta am simțit un pumnal străpungându-mi inima. In definitiv, era cel mai bun lucru ce l-ai fi pu-

tut face. Îmi doresc din tot sufletul să fi găsit un bărbat bun.

Stăteam pe canapeaua acoperită cu o cuvertură de mătasă și fui năpădită de fel de fel de simțiminte. În cele din urmă ridicai privirea spre el, căci trebuia doar să-i spun ce m'a adus acolo. Îi descrisei mizeria din casa noastră, îi vorbii de boala bărbatului meu și de singura salvare ce există.

Contele Bertram mă privi în tăcere și văzui apărând un zâmbet pe buzele sale. Apoi se așeză liniștit lângă mine pe canapea și-mi luă mâna într'a lui. Eram prea slabă ca să opun rezistență, deși sângele începu să clocotească în mine.

Cereți mâine numărul 72 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 2.

Să mă fi făcut oare apropierea lui atât de slabă? Încăperea aceea să fi trezit în mine amintiri de demult și să nu mă mai fi simțit în stare să rezist acestui bărbat?

El scoase liniștit din portofel câteva bancnote — de două ori mai mult decât aveam nevoie pentru bolnavul meu — și mi le întinse. Ascunsei repede banii în buzunarul rochiei și mă ridicai. Obrajii îmi ardeau ca în friguri.

— Îți mulțumesc, domnule conte, izbutii să îngân. Rămâi cu bine! Nu trebuie să ne mai vedem. Ceeace ai făcut azi pentru soțul meu, e necesar să rămâie secret pentru deapururea, căci aș fi pierdută dac'ar afla vreodată despre asta.

Am vrut să ies repede afară, în parc, căci mă cuprinse o spaimă de moarte. Era însă prea târziu. Contele Bertram mă înlănțui cu brațele și mă trase îndărăt pe canapea. Îmi sărută buzele, fața, ca în vremurile de demult... și căzui fără putere în fața lui.

— De ce fugi de mine, Antoinette? îmi murmură el în ureche. L-ai luat pe celălalt de bărbat, dar iubirea ta e pentru mine, o văd în văpaia din ochii tăi, în tresăririle pieptului tău, — și nu voiu lăsa să-mi scape acest ultim ceas al fericirii.

Zadarnic m'am împotrivit, zadarnic l-am implorat să mă cruțe și să prețuiască cum se cuvine onoarea mea de femeie... El îmi râse în față și. am simțit cum se abat asupra noastră valurile pasiunii și cum am făptuit cel mai mare păcat al vieții mele, ca soție a tatălui tău...

Cum am plecat de acolo, cum am nimerit drumul până în oraș — nu știu nici azi bine. Atâta doar îmi amintesc că m'am prăbușit în genunchi în fața unei cruci așezată la răspântie.

Era pustiu în jurul meu, cât vedeai cu ochii. Am împreunat mâinile și cu glas tremurător am implorat iertarea Domnului.

Banii cari l-au salvat pe tatăl tău îi aveam în

buzunar, dar am vândut pentru dânșii onoarea mea de femeie.

Roua nopții îmi căzu pe față, amestecându-se cu lacrimile cari șiruiau din belșug. Vorbele rugătoare pe cari le adresam răstignitului deveneau din ce în ce mai slabe și vântul le ducea peste câmpii. Nu izbuteam să-mi regăsesc liniștea sufletească și în ceasul acela știam că Cerul îmi va răsplăti înmiit păcatul — și așa s'a și întâmplat.

Soarta mă azvârli în noroiul străzii. Zadarnic am strigat după milostivire, — astăzi încă apasă asupra mea mâna răsplatei divine.

Ultimele cuvinte „Vipera" le rostise cu glas răgușit, și îngenunchiând lângă Margot exclamă:

— Blestemă-mă, copila mea, ți-am destăinuit acum păcatul cel mai greu al vieții mele. Altceva n'am mai făptuit, ci port pe conștiință numai ceeace mi-a adus ceasul de uitare desăvârșită, în pavilionul din grădina castelului Hohenegge.

CAP. 98

Tragedia unei mame.

Margot e emoționată până la lacrimi și simte la fel ca nenorocita ei mamă, ale cărei suferințe le pricepe ca nimeni alta.

— Eu nu te pot blestema, mamă, răspunde dânsa și cuprinde capul „Viperei" între mâinile sale. Ceeace ai făcut atunci, era pentru salvarea tatălui meu. Greșești crezând că Cerul te-a pedepsit pentru asta, căci atât de nemilos nu poate fi Dumnezeu.

— Și totuși, așa este, copila mea, răspunde „Vipera", ridicându-se încetișor de jos și așezându-se din nou în scaun. Altfel cum ar fi fost cu putință cele ce s'au petrecut în urmă?

— A aflat tata despre cele petrecute atunci? întreabă Margot.

— Ascultă și vei afla, scumpa mea copilă.

In noaptea aceea m'am întors târziu în căsuța noastră. Hartenberg dormea neliniștit și tresări speriat când auzi ușa deschizându-se. Văd încă și astăzi privirea cu care mă întâmpină, când am păsit pragul odăii.

— Unde ai fost, Antoinette? mă întrebă el, apucându-mi mâna.

Mă așezai pe un scaun lângă pat și-i răspunsei că ruda la care am fost m'a reținut, în schimb am dobândit dela ea mijloacele necesare pentru ca să poată pleca într'o stațiune balneară, conform recomandației medicului. El continua să-mi ție mâna într'a lui și murmură:

— Ai friguri, Antoinette. Ți s'a întâmplat ceva neplăcut în cursul drumului? Spune-mi, căci știi cât de mult te iubesc, chiar dacă nu pot exprima simțimântul acesta în cuvinte frumoase, cum se pricep alții s'o facă.

Vorbele lui mă dureau, dar acum nu mai puteam da înapoi, trebuiam să dau minciuna pe față. Vecina care a îngrijit de Hartenberg mi-a spus mai târziu că bolnavul tresărea mereu din somn și privea spre ușă, așteptând să apar în cadrul ei.

După două zile am plecat împreună și eu am căutat să-l șterg din amintirea mea pe contele Bertram de Hohenegge. Voiam să nu-l mai văd niciodată în viață. Dar a trebuit să fie altfel.

După cum a prevăzut medicul, așa s'a întâmplat. Hartenberg s'a însănătoșit repede în sanatoriu și după câteva săptămâni era în deplinătatea puterilor. Între noi doi domnea înțelegere perfectă, numai că mi se părea că Hartenberg ascundea ceva. Trebuia să fi fost o bănuială ușoară, care s'a cuibărit tot mai mult în inima sa, întărindu-se cu vremea. Tatăl tău poseda un instinct, care-l făcea să simtă sau să ghicească chiar, lucruri cari altor oameni le rămâneau ascunse.

Ne-am înapoiat la Berlin, în căsuța noastră, și după un an am dat viață unui copil. Hartenberg era nespus de fericit în urma acestui eveniment. Era

un băiat, și soțul meu își făurea planuri mari cu el.

Luni întregi am purtat ascunsă în inimă taina acelei seri din Hohenegge. În nopțile când eram singură, strigam în gura mare și-mi îngropam fața în perne. Mă rugam lui Dumnezeu să se milostivească de mine, ca Hartenberg să nu afle niciodată de infidelitatea mea.

Soțul meu căpătase altă slujbă și boala veche părea să fi dispărut pentru totdeauna. Numai că, aveam impresia că devenise mai tăcut ca altădată.

Tocmai părăsisem patul după naștere, simțindu-mă sănătoasă și veselă, când într'o seară auzii lovituri în ușa casei. Prințișorul nostru stătea înfundat în perne și o lumină roză învăluia odaia.

M'am speriat puțin auzind bătăile neașteptate în ușă, apoi însă am ieșit afară și am deschis ușa.

Cu un țipăt înăbușit m'am dat îndărăt. În fața mea stătea contele Bertram de Hohenegge. Lumânarea pe care o aveam în mână cădea pe fața lui și văzui că aceasta era palidă și parcă se mai subțiase.

— Ce vrei dela mine? exclamai înspăimântată și întinsei brațele ca să-l împiedic să intre.

El mă privi surâzător, apoi zise:

— Întâmplarea a făcut, Antoinette, să te zăresc aici, pe când treceam pe stradă. Ai uitat să tragi perdeaua la fereastră și ți-am recunoscut silueta, de afară. Te-ai făcut parcă mai frumoasă. Antoinette — adăogă el și înainte să-mi pot da seama de ceva, îmi îndepărtă brațul întins și o luă înaintea mea în casă.

Am vrut să strig după dânsul, să-i poruncesc să părăsească imediat casa — dar spaima de care eram stăpânită, m'a ținut în loc. Hartenberg trebuia să se întoarcă peste un ceas și mă gândeam cu groază ce se va întâmpla, văzându-mă împreună cu Bertram. Dar nici vecinii nu trebuiau să știe ceva de această vizită.

Am încuiat ușa cu cheia și am intrat în odaia luminată. Îmi dădu în gând că am putea fi

văzuți de afară și atunci — cu groaza în suflet — m'am dus să trag perdeaua.

Contele Bertram purta un costum elegant, și ținea jobenul în mână. Când intrai, el stătea lângă pătuțul copilului și se întoarse zâmbind spre mine.

— Te felicit, Antoinette, zise el și se lăsă pe un scaun. Ei, dar de ce ești atât de înspăimântată? Vin la d-ta ca un prieten vechiu și aș vrea, din toată inima să-ți ajut... Face impresie cam sărăcăcioasă pe la voi. Ai fost obicinuită odinioară cu luxul și eleganța din castelul nostru și cred că greu te vei putea lipsi de acestea.

Stăteam în apropierea mesei și luptam cu lacrimile. Contele vedea cum pumnii mi se încleștau de furie. Părea însă, că nu se sinchisește de asta.

— Te implor — îi strigai, pleacă de aici imediat, căci soțul meu se poate întoarce și atunci sunt pierdută.

— Eşti căsătorită cu secretarul de cancelarie Hartenberg, dacă nu mă înşel? mă întrebă el, liniştit.

I-am răspuns afirmativ.

— În cazul acesta mai avem un ceas întreg până la întoarcerea soţului, răspunse contele Bertram. Cunosc pe unul din superiorii săi, deasemenea şi orele de birou îmi sunt cunoscute. Hai să stăm putintel de vorbă, dar nu despre trecut, ci despre prezent. Ştii, Antoinette, că şi eu m'am căsătorit?

M'am mirat singură cât de rece m'a lăsat vestea aceasta. Mi-am încleştat buzele şi am rămas locului.

— Dar nu prea sunt fericit, Antoinette, urmă el, privind spre covor. Soţia mea e frumoasă, ce-i drept, dar foarte mândră şi rece. Acum trei zile am căpătat şi un moştenitor, cu toate acestea mulţumirea sufletească a rămas departe de pragul casei noastre.

Se pare că nu te prea interesează toate astea, Antoinette, dar eu simt oarecare mulţumire să vorbesc cu d-ta despre ele. Mama mea a murit — poate c'ai aflat. Ultima ei voinţă a fost să mă căsătoresc cu bogata contesă, o rudă îndepărtată de a noastră. Asta s'a întâmplat curând după ce ai venit d-ta la Hohenegge, în ziua aceea pe care n'o voiu uita niciodată. Şi acum sunt şi eu tată de familie!

Însoţi aceste cuvinte din urmă cu un râs uşor, care mărturisea îndeajuns cât de puţin fericit era.

Eu aşteptam să se ridice de pe scaun şi să plece. Când văzui că n'are de gând să facă asta, mă îndreptai spre el şi, fără să mă mai pot stăpâni, îi strigai în faţă cât de mult am suferit în ultimul timp şi cât mă apăsa păcatul făptuit, ceeace m'a făcut să-mi blestem viaţa în repetate rânduri,

— Atunci el îşi îndreptă ochii spre mine şi privindu-mă zâmbitor, zise:

— Dar ce vrei, Antoinette? Soţul d-tale ar fi

fost acum la cimitir, dacă noi nu l-am fi ajutat. Așa, însă, s'a însănătoșit pe deplin și dacă n'ai nimic împotrivă voiu face ceva pentru cariera lui.

Eu mă împotrivii repede, căci mi se părea grozav gândul ca Hartenberg să mai primească ceva dela contele Bertram.

— Cum vrei, răspunse contele, dând din umeri. Acum voiu pleca. Vrei cel puțin să-mi întinzi mâna în semn de rămas bun?

Nu pot pricepe de ce ai început să mă urăști așa, de odată. Nu m'am arătat față de d-ta ca un prieten credincios?

Stătea aproape de mine și-i simțeam răsuflarea. Sângele mi se urcă la cap și mă simțeam cuprinsă de amețeală. Nu puteam striga după ajutor, deși simțeam că în clipa următoare el mă va cuprinde în brațe.

— Pleacă, pleacă, conte Bertram! îi strigai și vroiam să fug spre pătucul copilului.

Dar el fu mai repede decât mine și apucându-mă de piept îmi acoperi fața cu sărutări sălbatece. Aproape leșinată mă prăbușii pe canapea și de abia atunci el îmi dădu drumul.

— Rămâi cu bine, Antoinette, — sau mai curând... la revedere! zise el din ușă. Sunt sigur că nu va trece mult și te vei sătura de viața asta sărăcăcioasă, alături de un bărbat tăcut și rece. Și atunci, va fi de-ajuns să trimiți o scrisorică contelui Bertram de Hohenegge. Pentru moment locuiesc în vila „Apollo" din strada Prinților, deoarece soția mea se plictisea la Hohenegge și ținea să vie la Berlin.

Cuvintele sale se păreau că vin de departe. Ca prin ceață l-am văzut deschizând ușa și ieșind în stradă.

Am rămas câteva clipe locului, ascultând fiecare zgomot. De-abia când auzii închizându-se ușa de afară, m'am ridicat și, apropiându-mă de pătuțul copilului, căzui pe un scaun. Îmi acoperii fața cu mâinile și izbucnii într'un hohot de plâns.

Ce era de făcut acum? Cum să-l hotărăsc pe Hartenberg, să părăsească Berlinul cât mai repede cu putință, pentru a ne muta în vreun orășel îndepărtat? Ar fi fost aproape imposibil lucrul acesta și o asemenea rugăminte din partea mea, ar fi trezit bănuieli într'însul.

In suferința mea fără margini, căutam mângâiere la copil. Mă aplecai peste micuț, care deschise ochii și începu să-și miște mănușele. Lacrimile mele căzură pe obrăjorul lui. Nu știu cât am rămas așa, dar de-odată am tresărit, auzind un zgomot.

Ușa se deschise și Hartenberg păși în odaie. Am vrut să-mi șterg repede urmele lacrimilor, am vrut să-l întâmpin cu un surâs, — dar n'am mai avut timp.

Chipul său era de o paloare cadaverică și avea o expresie grozavă. Ochii-i păreau că ies din orbite și pumnii îi se strânseră cu furie.

Auzeam respirația lui șuierătoare și în clipa aceea am știut că avea cunoștință de vizita contelui. O privire la ceas, îmi spuse imediat că Hartenberg venise cu mult prea devreme acasă.

— Te-ai întors de acum? murmurai în mod mecanic, numai ca să spun ceva.

Se năpusti de-odată asupra mea și atunci mi-a fost dat să-i cunosc caracterul violent, turbat aproape. Mă apucă de mâini și mă trânti pe un scaun, în colțul-alt colț al odăii.

Nici n'am încercat să mă apăr sau să-l îmbunez. Din gura lui țâșni un adevărat potop de cuvinte. Plecase azi cu un ceas mai devreme dela birou, pentru că nu se simțea bine. Când s'a apropiat de casă, l-a izbit faptul că perdeaua era trasă la fereastră. O bănuială puse stăpânire pe sufletul lui. Intră în grădină și apropiându-se de geam izbuti să privească înăuntru printr'o crăpătură a perdelii. Venise în momentul grav, când contele mă cuprinsese în brațe, sărutându-mă cu pasiune... Se prăbuși la pământ, căci până atunci fusesem pon-

tru el tot ce avea mai sfânt pe lume. Când își reveni, contele Bertram ieșea tocmai din casă și se urcă în trăsura care-l aștepta în apropiere.

Hartenberg, însă, își lipi capul de zidul casei și se gândea să săptuiască o crimă. Vroia să se ia după conte și să-l doboare. Dar se răzgândi, luând hotărârea să se răfuiască în primul rând cu mine.

Scutește-mă, copila mea, să-ți repet cuvintele pe cari mi le-a zvârlit în față tatăl tău. Își ieșise din minți aproape, niciodată n'ași fi crezut că omul acesta poate ascunde într'însul atâta patimă oarbă. In cele din urmă căzui în genunchi în fața lui, și-l implorai să mă ucidă, căci nu găseam alte cuvinte cu cari să-i mișc inima.

El însă clătină capul, zăvori ușa și se înțepeni în fața mea.

— Vreau să aud din gura ta, mărturisirea păcatului! exclamă el cu un glas, care mă înfioră. Să nu îndrăznești să-mi ascunzi cel mai mic amănunt.

Mi-am adunat ultima rămășiță de curaj și, deoarece știam că totul ar fi pierdut, dac'ar afla că-și datorește însănătoșirea raporturilor mele cu contele Bertram, — i-am spus numai că acesta mă iubise odată, când eram în serviciu la mama lui, dar că a trebuit să părăsesc castelul când bătrâna doamnă a aflat de legătura fiului ei. I-am mai spus că până azi nu-l mai văzusem pe conte, când a intrat prin surprindere în casă și nu m'am putut împotrivi asaltului său.

Hartenberg se prăbușise în fața mea, și numai din când în când ridica ochii, săgetându-mă cu privirea.

— Contele Bertram de Hohenegge! murmură el. Unde locuiește actualmente domnul acesta?

Căutam să ocolesc răspunsul, dar totul fu în zadar și în mod aproape inconștient i-am trădat adresa, pe care mi-o indicase însuși contele.

— Ce vrei să faci? strigai la el, văzându-l că se ridică de pe scaun, cu o hotărâre diabolică în ochi.

— Vei afla mâine din ziare, răspunse el rece.

Mă târîi în genunchi spre el şi-l implorai s'o cruţe cel puţin pe tânăra contesă, care născuse de curând.

La aceste cuvinte chipul lui Hartenberg căpătă o expresie ciudată. Părea să fi luat o hotărâre nouă, ceva groaznic.

Mă apucă de piept şi mă târî într'o odăiţă dosnică, încuiându-mă acolo. Fereastra era zăbrelită, aşa că nu exista nicio posibilitate de scăpare. Mai mult moartă decât vie, căzui pe o canapea. După câtva timp auzii o uşă deschizându-se şi atunci am ştiut că Hartenberg părăsise casa. Am adormit şi de-abia spre dimineaţă fui trezită de un nou zgomot. Pricepui că soţul meu se întorsese.

Într'adevăr, peste câteva minute Hartenberg deschise uşa închisorii mele.

— Hai după mine! îmi porunci el.

Îl urmai şi amândoi intrarăm în odaia mare. Într'un ungher ardea încă lămpiţa de noapte.

Nu ştiam ce are de gând cu mine, dar deodată ochii lui se holbară în chip nefiresc.

Privii spre pătucul copilului meu şi-l văzui gol.

Am citit în privirea lui Hartenberg, că el trebuie să fi făptuit ceva groaznic în cursul nopţii. Stătea lângă uşă şi urmărea toate mişcările mele.

Mă năpustii la pătuţ, căzui în genunchi şi începui să-mi smulg părul, în prada unei iritaţii vecină cu nebunia.

— Copilul meu, scumpul meu copilaş, unde eşti! strigai din tot pieptul.

— Nu vei mai revedea copilul, niciodată — zise el — l-am dus de aici în cursul nopţii.

— Unde l-ai dus?

— O vei afla într'o bună zi, răspunse el, rece. Din partea mea poţi să şi crezi că e mort.

Atunci mă ridicai din genunchi şi mă uitai la el, înlemnită de groază.

— De ce ai făcut asta? strigai la dânsul şi cred că niciodată o mamă n'a simţit o durere mai mare ca mine.

— Pentru ce? Pentru că socot copilul acesta drept un bastard. E al contelui Bertram de Hohenegge, nu al meu.

— Nu-i adevărat, nu-i adevărat! răcnii eu. E copilul tău, al tău el! Dă-mi-l înapoi, căci înebunesc de durere.

— Ce sunt durerile tale, față de ale mele, Antoinette? răspunse el.

Vroiam să mă năpustesc spre ușă, să alerg în căutarea copilului, dar după primii pași mă prăbușii. Căzui la pat și tot timpul cât am zăcut, Hartenberg nu m'a părăsit o clipă.

Pot spune că numai îngrijirile lui m'au ținut în viață. Nu cutezam să mai întreb de copilul pe care mi-l luase, dar din unele cuvinte ale lui mi-am dat seama că l-a dat undeva, în îngrijire sigură. Vroia, deci, să mă pedepsească numai pentru necredința mea, pe care, de altfel, nici n'o cunoștea în întregime. În inima mea se cuibări nădejdea că-l voi putea înduplecа într'o zi să-mi readucă pe micuț, astfel că am lăsat lucrurile în voia lor deocamdată.

Viața își reluă cursul normal, și Dumnezeu ne-a dăruit încă doi copii: tu, Margot și Alice, sora ta.

Dar Hartenberg se schimbă tot mai mult, zâmbetul îi pierise de pe buze și oricât căutam să-l îmbunez, nu izbuteam.

Trăiam unul lângă altul, tolerându-ne reciproc și așteptam mereu să-l văd într'o zi înapoindu-se acasă, cu copilul pe brațe. Trebuia să fie acum de patru anișori, și în visurile mele îl vedeam cu părul bucălat, cu gurița zâmbitoare, umblând ca o sfârlează prin odaie.

L-am botezat cu numele de Erich și zi și noapte nu gândeam la dânsul. Dar dorul meu fierbinte nu avea să se împlinească atât de curând.

Patru ani au trecut dela nașterea frățiorului tău, Margot, a acelui frățior pe care nu l-ai văzut niciodată. Hartenberg muncea de zor și iscusința

lui atrase atenţiunea prefectului de poliţie, care-l luă pe lângă dânsul. Situaţia materială se îmbunătăţi şi am fi putut trăi în linişte şi fără griji, dacă nu s'ar fi produs din nou un eveniment cu urmări fatale.

Nu mai auzisem nimic despre contele Bertram. Probabil că locuia la Hohenegge, pe domeniul strămoşesc, sau plecase spre Sud, cu mândra sa soţie, cum făcea lumea nobilă pe atunci.

Într'o seară, uşa casei se deschise şi Hartenberg apăru în faţa mea. Avea aceeaşi înfăţişare ca în ziua când se petrecuse drama cu copilul. Trăsăturile chipului îi se mai înăspriră între timp şi în jurul buzelor sale se săpase o cută care mă înfiora.

Tu, Margot şi Alice, vă jucaţi într'un ungher al odăii, când tatăl tău mi se adresă aspru:

— Culcă-i pe copii, repede, am de vorbit ceva cu tine!

O bănuială cumplită mă cuprinse, dar nu-mi rămânea alta de făcut, decât să-i îndeplinesc porunca.

In cuvinte scurte îmi spuse că se 'ntâlnise la birou în cursul zilei pe contele Bertram şi între dânşii s'a petrecut o scenă violentă. Hohenegge s'ar fi apropiat de el şi-i oferi protecţia sa, deoarece aflase tocmai că ar fi vacantă o slujbă bună. Dar toată ura acumulată în sufletul lui Hartenberg în decursul anilor, izbucni în clipa aceea.

Aruncă în faţa contelui tot ce avea pe inimă, tot ce aflase dela mine şi pe alte căi. Bertram de Hohenegge devenise palid ca un cadavru. Până atunci el nu bănuise ce se petrecuse în casa noastră, cu patru ani în urmă. Poate că într'adevăr vroia să-i facă un serviciu lui Hartenberg, gândindu-se la mine. Dar auzind cuvintele de furie ale soţului meu, sângele începu să-i clocotească în vine şi o scenă grozavă se desfăşură între cei doi bărbaţi. In cele din urmă, contele îi strigă ca un ieşit din minţi:

— Da, idiotule, soţia ta mi-a fost amantă încă de pe vremea când se afla la Hohenegge şi ai venit

tocmai la timp să te căsătorești cu ea. Dar n'ai fi astăzi unde ești, dacă nu ți-aș fi salvat viața odată.

Ingrozit de cele ce auzea, Hartenberg îl sili pe conte să vorbească și atunci află și restul... De-abia se mai putea ține pe picioare de iritație și avu doar puterea să strige:

— Minți, domnule conte! Nu pot crede ca soția mea să se fi dus de bună voie la Hohenegge, ca să și vândă onoarea de femeie, spre a salva viața mea.

Dar hohotul de râs al contelui îl făcu să-și piardă cumpătul cu desăvârșire, și atunci alergă acasă. Ceea ce am aflat în noaptea aceea dela dânsul, a fost mai rău decât toate: era vorba de soarta copilașului nostru.

Stăpânit de bănuială scoase afară din casă pruncul, cu hotărârea de a face în așa fel, încât să nu-l mai văd niciodată. Nu vroia să-l ucidă, căci nu avea inimă pentru așa ceva.

Afară din oraș, pe un loc viran, o șatră de țigani își făcuse sălașul. Acolo duse el copilul și-l schimbă cu un nou-născut al unei familii de țigani. Dădu bulibașei toate economiile ce le avea și acesta consimți să facă târgul monstruos. Puiul de țigan fu îmbrăcat curățel și Hartenberg îl duse în strada Prinților, unde se afla vila «Apolo».

Ca un hoț se furișă înăuntru, izbuti să deschidă ușa dela intrare și așa nimeri în camera unde se afla pătuțul micului conte de Hohenegge.

Cu puiul de țigan pe brațe, Hartenberg se apropiă de pătuț și spre satisfacția lui văzu că și copilul contelui avea părul negru și că cei doi prunci s'ar fi putut ușor schimba unul cu altul. Cine să bănuiască a doua zi că vreun străin a pătruns în vilă în cursul nopții?

Substituirea s'a făcut ușor și Hartenberg se furișă înapoi în stradă, cu aceeași dibăcie cu care intrase.

Copilul contelui îl dăduse în îngrijirea unor oameni sărmani dintr'o mahala a orașului, cărora le trimitea în fiecare lună banii pentru întreținere. In

tr'o zi, însă, suma îi fu înapoiată, căci cei doi soți dispăruseră împreună cu copilul și din cine știe ce motiv nu spuseseră nimănui încotro porniseră. Cercetările lui Hartenberg rămaseră fără rezultat și până 'n ziua de azi nu se știe nimic despre ei.

Toate astea mi le spuse Hartenberg, cu o cruzime pe care n'aș fi bănuit-o la el. Se bucura că înșelăciunea n'a fost descoperită de contele Bertram,

poate pentrucă a doua zi contesa se îmbolnăvi grav, și după câteva zile muri. In urma acestui fapt, contele nu se mai sinchisi prea mult de copil, pe care-l duse la Hohenegge.

Rămăsei ca lovită de trăsnet când am aflat toate aceste grozăvii din gura lui Hartenberg. Credeam că voiu înebuni dacă voiu mai rămâne în casa aceea. Tre-

Cereți mâine numărul 73 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

buia să aflu ce se făcuse copilul meu și dacă Hartenberg nu vroia să-mi dea o mână de ajutor pentru aceasta, atunci voiu merge la contele Bertram. Cât de grozav l-ar fi lovit pe el vestea că moștenitorul său este un puiu de țigan și că propriul său fiu rătăcește pe undeva prin lumea largă, îndurând mizeria, în vreme ce tatăl său e posesorul unei averi de milioane.

M'am îmbrăcat repede și vrui să părăsesc casa, dar Hartenberg răcni la mine:

— Încotro te duci?

— Vreau să-mi caut copilul, i-am răspuns, și dacă nu vrei să mă ajuți tu, atunci o s'o facă Bertram de Hohenegge.

Tatăl tău ridică brațul și-mi strigă:

— Dacă vei păși pragul casei acelui om, nu mai ai ce căuta aici, Antoinette! După cum ai călcat în picioare onoarea acestei case, tot astfel te blestem și te alung pentru deapururea. Să nu îndrăznești să te mai apropii de mine sau de copiii noștri nevinovați! Dacă ești în stare, trădează-mă justiției pentru crima ce am făcut-o și atunci Margot și Alice vor rămâne și fără tată!

Cuvintele sale n'au fost în măsură să mă reție. Am pornit prin noapte, amețită, și gândurile mi se îndreptară spre contele Bertram, singurul care mă putea ajuta. Acum, când își pierduse soția, desigur că va fi cu toul de partea mea și va trebui să pună totul în mișcare, pentru ca să-mi regăsesc copilul.

Dacă voiu izbuti, nu mă speria nici gândul să mă arunc în lupta vieții cu dânsul, pentru a-l creste și a-l face om.

Mă gândeam de sigur și la voi, — la tine și la Alice — pe cari vă iubeam cum numai o mamă nefericită poate iubi, dar auzeam necontenit plânsul frățiorului vostru și asta îmi răpi liniștea. Nu prea era ușoară sarcina pe care mi-o luasem, de a căuta copilul, care fusese dus, poate, prin țări străine, dar contele era destul de bogat și nu-mi va refuza mijloacele.

In drum spre Hohenegge îmi rânduii puțin gândurile. Fiul contelui era deci un țigan. Răzbunarea contelui ar fi fost grozavă, dac'ar fi aflat de mișelia lui Hartenberg.

De aceea, mă hotărâi să nu-i fac destăinuirea aceasta dela început. Întâi să-mi regăsesc copilul și apoi îi voiu spune totul.

La o oră târzie din noapte ajunsei în apropiere de Hohenegge și trăsei la hanul unde mai locuisem odată.

A doua zi dimineață am aflat că Bertram se afla la Hohenegge, dar se gândea să plece curând de acolo, împreună cu copilul.

Îmi făcui repede toaleta și plecai spre castel. În vestibulul acestuia mă întâmpină intendentul.

Omul acesta nu mă prea avea la inimă, încă de pe vremea când mă aflam la castel și când îi spusei că doresc să văd pe stăpânul său, într'o chestiune de mare importanță, el se uită chiorâș la mine și-mi spune răstit:

— Așteaptă până viu cu răspunsul domnului conte!

Trecu cam mult până se deschise ușa din nou. Credeam că Bertram va veni singur, și-mi pregătisem cuvintele cu cari să-i mișc inima, — dar când colo, tot intendentul veni.

— Domnul conte regretă mult că nu vă poate primi, spuse el cu răceală. Dorința, mai bine zis porunca stăpânului meu este să părăsiți imediat castelul și parcul.

Privii înlemnită pe omul acela și exclamai:

— Nu-i cu putință! Nu i-ai spus că trebue să-i vorbesc neapărat și că-l aștept aici?

— Ba i-am spus, răcni aproape intendentul. Vă rog să plecați și să nu mă mai rețineți!

Deschise ușa și mă pofti să ies.

Mă simții cuprinsă de o disperare fără margini. Nu puteam pleca de acolo fără să nu obțin vreun ajutor. Contele Bertram nu știa ce vreau dela el. Poate că insulta pe care i-o adresese Hartenberg

îl făcuse să mă dispreţuiască, dar dacă ar fi fost necesar i aş fi căzut în genunchi şi mi-aş fi cerut scuze, dacă ar fi consimţit să mă ajute la regăsirea copilului.

— Nu plec de aici! strigai ca o nebună. Ştiu bine că mă urăşti şi de aceea îmi vorbeşti în felul acesta. Trebue să vorbesc contelui Bertram, el nu bănuieşte taina pe care o ascund în inima mea.

— Domnul conte nu vrea să mai stea de vorbă cu d-ta! răspunse intendentul schimbând tonul şi ochii săi luciră ameninţător. Te sfătuiesc cu binele să pleci, căci s'ar putea să asmut câinii asupra d-tale.

Un strigăt răguşit scăpă de pe buzele mele; trecui prin faţa omului şi mă pregăteam să-mi croiesc drum spre apartamentul contelui. Dar de-abia urcai primele trepte şi, ridicând privirea, zării silueta lui Bertram de Hohenegge, care cobora scara. Se opri lângă locului şi mă privi ţintă.

— Domnule conte, te implor, acordă-mi o convorbire! îi cerui cu voce înecată, căutând să mă smulg din strânsoarea intendentului, care mă ajunse din urmă. Nu ştii ce taină vreau să-ţi dezvălui. Propria d-tale fericire şi onoare atârnă de asta. Soţul meu m'a blestemat, alungându-mă de acasă şi nu mai am pe nimeni în lumea aceasta, care să-mi întindă mâna şi să mă ridice.

Contele Bertram mai coborî o treaptă, apoi încrucişă braţele pe piept şi rămase iar locului.

— Spune-mi repede şi pe scurt, ce mai vrei dela mine, Antoinette Hartenberg? îmi vorbi el de acolo de unde era. Cred că te-am răsplătit suficient pentru serviciile pe cari mi le-ai făcut.

Vorbele acestea fură pentru mine ca nişte lovituri de biciu. Ridicai ochii implorător spre el şi pieptul îmi tresălta cu putere.

— Nu pot vorbi aici, domnule conte, îi spusei, cu glas tremurător. In prezenţa intendentului d-tale îmi este cu neputinţă să vorbesc. Fii îndurător şi acordă-mi o convorbire între patru ochi!

Contele clătină capul cu hotărîre. Omul care cu câtva timp înainte se oferise să mă ajute în orice împrejurare, căruia i-am jertfit nevinovăţia şi onoarea mea, părea că nu mai simte nimic pentru amanta de odinioară.

— Antoinette Hartenberg — zise el rece — zadarnic te mai osteneşti. Cuvintele inconştiente ale bărbatului d-tale mă determină să-ţi vorbesc în felul acesta. Nu mai încurca drumul pe aici, şi părăseşte castelul! Dacă te împotriveşti, nu va fi vina mea, dacă te voiu izgoni cu forţa.

Se'ntoarse şi urcă scările înapoi spre apartamentul său.

In clipa aceea, se rupse ceva în inima mea. Un fior de ghiaţă îmi trecu prin trup şi mă sprijinii de marmura scării. Flăcări roşii îmi jucau pe dinaintea ochilor, flăcări cari formau un cuvânt: «Răzbunare».

In ceasul acela am devenit altă femeie. Intrevedeam clipa când îmi va fi dată posibilitatea să zdrobesc pe castelanul din Hohenegge cu destăinuirea tainei pe care o purtam în inima mea.

Eram atât de pierdută în gândurile mele, încât nici nu simţii mâna nemiloasă a intendentului, care mă târî spre ieşire. Coborii cele câteva trepte spre parc, ca o lunatecă, şi acolo zării o tânără femeie, care tocmai ieşea de după nişte arbori. Era o guvernantă care ducea de mână un băieţaş ca de vreo patru ani. Micuţul era îmbrăcat ca o păpuşă şi doi ochi luminoşi străluceau pe chipul său. Atunci izbucnii în râs, un râs de nebună şi copilul se lipi de bona sa. Acest copil va trebui să simtă într'o zi răzbunarea unei femei nenorocite, călcată în picioare de un om nemilos.

Nu-mi mai rămânea nicio speranţă să-mi ating ţinta cu ajutor străin. Eram prea mândră ca să mă mai întorc în casa lui Hartenberg, care mă alungase, blestemându-mă. Numai gândul la voi două, copilele mele, îmi storcea lacrimi din ochi.

M'am înapoiat la Berlin, zdrobită de suferinţă,

şi am găsit adăpost la o fostă prietenă, o fată săracă. Vroiam să aştept acolo hotărîrea lui Hartenberg şi, în scopul acesta, i-am trimis o scrisoare.

I-am descris într'însa dorul meu fierbinte după copilul pierdut şi că nu puteam trăi în casa lui, fără să am lângă mine băieţaşul scump. Îi povestii despre vizita la Hohenegge şi despre purtarea contelui Bertram.

Răspunsul nu întârzie, dar el nu veni dela Hartenberg, ci dela un avocat; acesta îmi aduse la cunoştinţă că soţul meu intenţionează să intenteze divorţ şi-mi ceru părerea în aceasta privinţă.

Răuită în amorul meu propriu, i-am răspuns că n'am nimic împotriva despărţirii, şi după puţin timp divorţul fu pronunţat. Copiii rămâneau în seama tatălui, deoarece eu eram vinovată. In sala paşilor pierduţi a Palatului de Justiţie el îmi ieşi înainte şi-mi spune cu glas rece :

— Trebue să rămânem morţi unul pentru altul. Nu voiu admite niciodată să te apropii de Margot şi Alice. Voiu veghea asupra cinstei casei mele şi te voiu alunga fără pic de milă în clipa când vei cuteza să calci pragul, ei.

Apoi se'ndepărtă, calm. Iar în faţa mea stătea viaţa, cu toate luptele ei.

Gândul la răzbunarea împotriva contelui Bertram nu mă părăsea nicio clipă. Şi într'o bună zi mi se oferi prilejul.

Scrisesem mai multe scrisori, în cari destăinuiam toate secretele trecutului meu, iubirea noastră vinovată, precum şi... originea contelui Eberhard. Vroiam să trimit contelui aceste scrisori, una câte una, apoi, însă, am hotărât altfel.

In biroul contelui se afla o casetă, care se deschidea numai atunci când apăsai pe un resort secret. Cu ultimii bani pe cari îi aveam am mituit o servitoare a castelului—care a murit puţin după asta — şi i-am dat instrucţiunile necesare asupra casetei, la fel ca şi ţie, Margot. Ea puse pachetelul cu scrisori la locul cuvenit, după ce avusesem grija să

scriu deasupra, ca ele să nu fie deschise decât în ziua căsătoriei tânărului conte Eberhard.

Probabil că Bertram nu avusese prilejul să deschidă caseta înainte. A doua zi după căsătoria fiului său — pe care-l ţinea drept un conte de Hohenegge — aveam de gând să-i scriu câteva rânduri, atrăgându-i atenţia asupra casetei.

Gândul la ceasul răzbunării îmi dădu curaj să înfrunt viaţa, — până în noaptea aceea, copila mea, când te-am găsit pe tine, şi când m'ai smuls din mâinile Măştii-roşii, aducându-mă în siguranţă.

Contele Bertram fusese omorît. Tu iubeai pe Eberhard şi atunci fui cuprinsă de o teamă grozavă, ca nu cumva scrisorile acelea să cadă în mâinile tânărului conte.

Renunţasem la răzbunare, şi aşa s'a întâmplat că te-am trimis pe tine — singura în care aveam încredere şi care cunoştea interiorul castelului — ca să aduci scrisorile. Din nenorocire, însă, au căzut în mâinile Leoniei de Brissac, care a dobândit astfel o armă împotriva noastră.

E drept, îndoiala începuse să pue stăpânire pe mine tot mai mult, dacă lucrurile s'au petrecut într'adevăr astfel cum mi le-a zugrăvit Hartenberg în furia lui, şi, dacă nu cumva Eberhard este chiar adevăratul moştenitor... Trebue să lăsăm pe seama viitorului lămurirea acestei chestiuni. Dar atâta vreme cât scrisorile acelea se găsesc în mâinile Leoniei de Brissac, trebue să fim cu ochii'n patru căci conţinutul lor ar putea distruge pe Eberhard.

«Vipera» se opri câteva clipe, apoi urmă:

— La Berlin am încercat în zadar să-mi găsesc un rost. Viaţa devenea din ce în ce mai grea pentru mine, şi cu groază mă'ntrebam ce voiu face. De multe ori în timpul acesta mă furişam prin apropierea căsuţei liniştite, ca să arunc o privire pe fereastră, în odaia în care locuiaţi voi.. Adesea, mă aşezam în iarba umedă din grădină şi-mi lipeam fruntea fierbinte de zidul casei.

Intr'o astfel de noapte m'a surprins Hartenberg și atunci am văzut cu câtă lipsă de milă își ținea cuvântul omul acesta. Mă apucă de umeri, aruncându-mă în stradă și încuiă poarta în urma mea.

Ba mai avu curajul să strige după mine că-și va aduce un câine mare, care să păzească ziua și noaptea casa...

Nu știu dac'ar fi făcut asta într'adevăr, dacă ar fi avut inima să alunge o mamă cu ajutorul câinelui. Eu însă am plecat din Berlin, să-mi găsesc norocul în altă parte.

Nu vreau să-ți descriu prin câte am trecut în cursul anilor următori. Un singur lucru a rămas în inima mea, săpat cu litere de foc: Trebuia să-mi regăsesc copilul, ale cărui urme le pierdusem cu desăvârșire. Tot ce încercasem până atunci rămăsese fără rezultat. Micul meu Erich trebuia să fi devenit băiat mare, — dar unde se afla oare?

De câte ori nu mi-am pus întrebarea aceasta!

Așa au trecut anii și eu am îmbătrânit. În zilele de mizerie cumplită pe cari am avut să le îndur la Paris, am primit să intru în slujba poliției secrete și în scurt timp am devenit temuta detectivă, cunoscută sub numele de «Vipera», de care tremurau toți criminalii marelui oraș. Dar în inima mea mocnea dorul după casa pe care o pierdusem de mult și așa s'a făcut că Hartenberg a dat peste mine în noaptea aceea, în grădină, unde veniseм mânată de iubirea fierbinte pentru copiii mei.

Îți aduci aminte de ceasul acela, Margot, când stăteai îngenunchiată la picioarele tatălui tău, implorând îndurare, pentru că el te credea ucigașa contelui Bertram. Niciodată n'a trădat el cuiva că omul acela a jucat un rol atât de nenorocit în viața sa. Și taina aceasta întunecată o păstrează și azi față de lume.

Și acuma, Margot, mi-am terminat spovedania. Știi ce a păcătuit și ce-a suferit mama ta. Mai caut și acum pe firul pierdut, căci o voce tainică îmi spune

că el trăieşte. De multe ori, când mă aflu pe urmele celor mai temuţi criminali, inima începe să-mi bată cu putere, ca şi cum aş simţi apropierea copilului meu... In munca aspră de poliţistă am căutat să uit durerile sufletului meu şi nici-o sarcină nu mi s'a părut prea grea. De aceea am rugat pe şeful meu din Paris să-mi dea sarcina de a urmări pe Mascaroşie. Ştiam de câte primejdii mă voiu lovi în drum, dar sufletul meu era plin de ură împotriva unui om care dispreţuia tot ce este dreptate şi lege. Adesea, când mă aflam pe urmele acestui demon, când mă furişam în mijlocul tovarăşilor săi, mă cuprindea o spaimă grozavă, şi inima începea să-mi bată cu putere. Copilul meu nu se află oare printre oamenii aceştia? mă întrebam.

Astăzi, însă, nu mai cred în posibilitatea aceasta şi văd pe micuţul meu Ulrich, cu părul negru şi ochi plini de viaţă, în lumina dragostei de mamă. Poate că Cerul se va milostivi odată şi odată şi-l voiu regăsi, după cum te-am regăsit pe tine, Margot şi după cum nădăjduiesc s'o salvez şi pe Alice din mâinile lui Hector Rammont.

„Vipera" sfârşise de vorbit şi glasul ei devenise slab, ca un suflu. După câteva clipe îşi ridică umilă capul spre Margot şi murmură:

— Copila mea, vei dispreţui tu pe mama ta, acum când ai aflat totul din gura ei?

Fata îşi desface braţele şi cuprinde într'însele capul bătrânei.

— Sărmana şi nefericita mea mamă! rosteşte ea cu duioşie nespusă. Să nu mai vorbim niciodată despre dezastrul vieţii tale! O întâmplare nenorocită ţi-a otrăvit viaţa şi mie îmi rămâne speranţa că-ţi voiu putea readuce fericirea pierdută, — ţie şi probabil Alicei, precum şi... tatălui nostru.

«Vipera» mângâie părul blond al fiicei sale şi simte lacrimile năpădind-o.

Cele două femei se ţinură mult timp îmbrăţişate şi afară în parc razele aurorei colorau în roz frunzişul copacilor.

CAP. 99.

Mașinațiuni criminale.

Multă vreme Leonie rămase întinsă pe pat și buzele ei murmurau cuvinte înăbușite. Plină de mânie strângea pumnii, apoi sări jos ca o nebună, alergând spre ușă să tragă cu urechea.

Nădăjduia că Eberhard va fi cuprins de regrete și, în cele din urmă, se va înapoia acasă. Dar văzându-și speranțele înșelate, își cuprindea capul în mâini și-și repeta cu groază cuvintele pe cari îi le aruncase el în față.

Deodată, însă, rămase cu auzul încordat și chipul ei căpătă o expresie de spaimă. Ce zgomot se auzea jos în casă? Ceva asemănător cu uși trântite și apoi vocea servitorului Anton...

Să fi părăsit oare contele într'adevăr vila în noaptea aceasta?

Câteva clipe domni tăcere și în timpul acesta Leonie scoase de sub o cuvertură un revolver mic,

care trebue să fi fost ascuns acolo în grabă. Privi arma cu atenţiune, apoi o aruncă pe masă.

— De ce n'am putut nimeri mai bine! scrâşni ca printre dinţi. Cât aş fi vrut s'o văd prăbuşită în faţa mea pe fiinţa aceea păcătoasă, pe care o urăsc din tot sufletul!

Un nou zgomot ce venea de jos, pătrunzând pe fereastra deschisă, o făcu să ia revolverul de pe masă si şă-l ascundă într'o glastră. Apoi se aruncă din nou pe pat şi rămase astfel pierdută în gânduri.

Nu putuse face altfel în noaptea aceasta, trebuia să arunce în faţa contelui cuvintele de ameninţare. El nu ştia despre ce e vorba, dar cu atât mai grozav resimţea lovitura.

Leonie izbucni într'un râs ironic.

— Ştiu că între noi doi nu mai poate interveni împăcare — îşi spuse ea — dar eu mi-am atins scopul, sunt contesă de Hohenegge şi pârtaşă la milioanele sale. Odinioară, pe când Hector Rammont făcea parte încă dintre prietenii mei, nu aveam decât ţinta aceasta. Cred chiar că bunul Hector aşteaptă să se aleagă cu o parte din câştigul ce-mi revine în calitate de contesă de Hohenegge. De fapt, el a pus prima cărămidă la clădirea aceasta, căci dacă bătrânul conte Bertram n'ar fi fost ucis în noaptea aceea, Margot ar fi azi în locul meu, alături de Eberhard.

Se gândi apoi din nou la scrisorile compromiţătoare, pe cari le smulsese din mâna lui Margot şi le ascunsese în parcul castelului, unde le găsise Max Şerparul.

Că Max acesta trăia încă, ea era aproape sigură, deşi pădurarul nu dăduse de dânsul. Dar era exclus ca s'o urmărească până aici, în ţară străină.

Dar chiar dacă el scăpase cu viaţă, scrisorile nu se putea să fi scăpat de furia focului. Firesţe, Eberhard nu trebuia să afle niciodată despre aceasta, nici mai târziu, când va trebui să-i spună că nu are nici-un drept să se numească Eberhard de Hohenegge.

Din nou se aude zgomot în catul de jos.

Leonie se dă jos din pat și se'ndreaptă spre fereastră. Îi se pare că aude glasul lui Eberhard, căruia-i răspunde Anton. Dar iată că se deschide ușa dela intrare și apare silueta soțului ei. Servitorul îl urmează cu un geamantan de piele în mână și cei doi dispar în umbra copacilor.

— Așa dar, pleacă într'adevăr! scrâșnește Leonie și cu ochii holbați privește înaintea ei.

Apoi închide fereastra, deschizând însă ușa ce dă pe balcon. Iese și se trântește pe fotoliul de paie, ascultând cu încordare zgomotele ce pătrund de jos, din grădină.

Deodată, tresare. Îi se pare că aude pași, — pași străini.

Un gând ciudat o face să se'nfioare. Poate e vreun hoț, care vine s'o atace? Lucrul n'ar fi exclus, căci vila e izolată, departe de centrul orașului.

Dar iată că se deschide portița de fier și Anton se înapoiază. Îi recunoaște bine pașii. Rămâne și el locului în grădină și ciulește auzul. Dar nu rămâne mult acolo și peste câteva clipe bate la ușa stăpânei sale.

— Unde s'a dus contele, Anton? îl întreabă dânsa, după ce a intrat în cameră.

Fără să stea o clipă la șovăială, servitorul îi dă raportul, spunându-i și numele hotelului pe care contele îl indicase birjarului.

Leonie se joacă nervos cu broderia dela mânecă și aruncă apoi o privire iscoditoare asupra tânărului, care stă aproape de ușă și o fixează cu ochi în cari se aprind flăcări.

Ea nu știe încă cum trebuie să se poarte cu omul acesta, căci din când în când surprinde la el câte o privire, care-i dă de gândit.

— Altcova nu mai ai să-mi spui, Anton? întreabă ea deodată. Nu te-a surprins nimic când treceai prin grădină?

Servitorul stă să chibzuiască o clipă, apoi răspunde cu glas slab:

— Doamnă contesă, am zărit jos în grădină o persoană care mi s'a părut oarecum suspectă.

— Trebuie să fi fost vreun apaş de rând, Anton. Ia o armă şi du-te de vezi, poate dai de el.

— Foarte bine, doamnă contesă, răspunde Anton.

— Aşa, şi apoi vino de-mi comunică rezultatul. Voiu rămâne trează până atunci.

Se înapoiază pe balcon, aşezându-se din nou în fotoliu, în vreme ce Anton coborî în grădină, înarmat cu un revolver.

După vreo zece minute se aude o împuşcătură. Leonie tresare se apucă cu mâinile de balustradă şi ascultă cu auzul încordat.

Dar totul rămâne liniştit.

După alte zece minute Anton se înapoiază. El nu ştie c'a fost observat de contesă.

— Am dat de individ, raportează dânsul, intrând în odaie. Era tocmai la capătul grădinii, unde încep stâncile ţărmului. Mi s'a părut că surprind o

mișcare acolo și am așteptat în dosul unui copac, până a ieșit luna dintr'un nor, luminând locul. Cu glas poruncitor am strigat individului să se oprească, dar în loc să ție seamă de cererea mea, individul încercă să fugă. Atunci am tras și, drept răspuns, am auzit un râs ironic. Când m'am apropiat de locul cu pricina, n'am văzut pe nimeni. Stâncile m'au împiedicat să continui urmărirea, de aceea m'am întors.

Leonie rămâne o clipă tăcută, apoi întreabă:

— Ce părere ai d-ta, Anton?

— Doamnă contesă, n'am putut vedea chipul omului, de aceea nu-mi pot forma o părere sigură. Poate că într'adevăr e vorba numai de un apaș, din cari sunt cu duiumul pe aici. Pe de altă parte...

Anton se întrerupe și se uită la contesă cu o privire ciudată.

— Ce vrei să spui cu asta? întreabă contesa, cu glas poruncitor.

— Vroiam să spun că va ieși curând la iveală despre cine e vorba. Vă puteți încrede în mine, stimată doamnă contesă, și dacă s'o întâmpla să revie individul, pun mâna pe el în mod sigur.

Leonie zâmbește și dă din cap în semn de aprobare.

— Îți mulțumesc, Anton, pentru credința ce mi-ai dovedit-o odată mai mult în noaptea asta. Fii încredințat că nu te voiu uita. Acum, însă, vreau să mă duc la culcare.

Făcu un gest de concediere și-și dădu capul pe spate. Lumina lămpii cade pe chipul ei minunat, pe gâtul alb ca de lebădă, și se pare că Anton, servitorul, e gata să se arunce asupra stăpânei sale. O flacără îi lucește în ochi, răsuflarea îi devine precipitată... dar se întoarce brusc și părăsește camera. Își spune, de sigur, că nu venise încă momentul.

A doua zi nu se petrece nimic deosebit.

Prin Anton, Leonie află că soțul ei se gândește

să plece pentru câtva timp la Marsilia, spre a aranja acolo unele afaceri bancare.

Noaptea se lăsase din nou și timpul nu prea era favorabil. Norii rătăcesc pe cer, duși de vânt, și acoperă din când în când chipul lunii.

Leonie nu-și găsește astâmpăr, somnul nu se lipește de pleoapele ei; stă din nou în odaia ce dă pe balcon și gândurile-i zboară în voie.

Deodată s'aud în odaia alăturată zgomote de pași. Nu poate fi decât Anton. Se aud bătăi în ușă, și la răspunsul ei, servitorul intră. Leonie recunoaște imediat că-i aduce o veste importantă.

— L-ai zărit din nou pe omul acela? întreabă dânsa.

— Da, stimată doamnă contesă. În timp ce făceam rondul, am dat peste individ... Părea să fi dormit în dosul unui tufiș, căci era aproape să calc peste el. Ca electrizat sări în sus, îmi dădu un pumn în stomac, lăsându-mă câtva timp în nesimțire, apoi a dispărut.

— Și nu l-ai putut prinde? întreabă Leonie, înspăimântată.

— A fost în zadar. Acum însă cred că știu, despre cine e vorba...

— L-ai văzut chipul, Anton?

— Numai o clipă, dar cred că a fost deajuns. Era grozav de desfigurat. Nu puteau fi decât răni provocate de arsuri, doamnă contesă.

— Max Șerpariul! exclamă Leonie, înspăimântată.

— Am auzit la Hohenegge că doamna contesă a fost atacată într'o seară de un individ care avea astfel de arsuri pe față. Cred că nu-mi veți lua în nume de rău, dacă am făcut atunci unele investigații, aflând câte ceva.

Cereți mâine numărul 74 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Prea mult n'am aflat. Doar că exista în apropiere de Hohenegge o colibă veche de pădurar, în care locuia un individ, numit Max Şerparul. De curând, coliba a căzut pradă flacărilor şi se credea că singurul locuitor dintr'însa ar fi pierit şi el cu prilejul acesta. Dar după atacul a cărui victimă aţi fost la Hohenegge, stimată doamnă contesă, mi-am spus că se poate ca acest Max Şerparul să trăiască şi are vreo ură împotriva dv.

Leonie priveşte ţintă la Anton, cu ochii-i mari, negri.

— De ce n'ai comunicat nimic contelui, despre descoperirile d-tale? El nu ştie nici azi despre cine e vorba...

Anton zâmbeşte şi-şi freacă mâinile.

— Doamnă contesă, cred că vă fac un serviciu, păstrând tăcere asupra descoperirilor mele.

Urmează o pauză scurtă şi se aude foşnetul frunzişului din grădină, pe fereastra deschisă.

— Mai poruncşte ceva, doamna contesă? întreabă Anton.

Leonie chibzuieşte câteva clipe. Omul acesta îi cunoaşte o parte din secrete şi i-ar putea deveni periculos. Dar de fapt, trebuie să aibă pe lângă ea astfel de indivizi, cari să se supuie fiecărui gest al ei şi să îndeplinească fapte pe cari nu le-ar putea pretinde dela străini.

— Presupune, Anton — se adresează ea servitorului — c'ar fi într'adevăr vorba de Max Şerparul. Omul acesta e nespus de primejdios şi, după cât ştiu eu, de abia de curând a fost eliberat din închisoare. Mă urăşte din cine ştie ce motiv, sau poate că e nebun. Fii cu băgare de seamă, ca nu, cumva să încerce să intre şi aici. Mă încred cu desăvârşire în d-ta. Acum poţi pleca, fii însă cu ochii în patru!

Anton se înclină adânc şi se îndepărtează în tăcere.

Zadarnic încearcă Leonie să adoarmă. Nervii

ei sunt peste măsură de iritați și ea umblă prin cameră, murmurând cuvinte neînțelese.

Se făcuse târziu și din grădină suflă un vânt rece. Contesa își strânge mantila în jurul trupului și vrea să închidă ușa dela balcon. Dar în clipa când pune mâna pe mânerul de alamă, se dă îndărăt cu un țipăt.

Un cap apare îndărătul balustradei, apoi tot trupul, și cu o îndemnare uimitoare Max Șerparul își face vânt pe balcon. Înainte ca Leonie să aibă timp să închidă ușa și să răsucească cheia, el o și împinge în lături.

Leonie se dă înapoi și vrea să fugă. Dar Max Șerparul îi aține calea și o alungă în cameră, până cade pe canapea.

Individul ascultă în noapte, dacă nu se aude nimic suspect, apoi lasă ușa deschisă și-și aruncă privirile prin odaia luxos mobilată. O singură ușă mai e aici, afară de aceea de pe balcon. El ajunge la ea din doi pași și trage zăvorul.

— Așa, frumoasa mea contesă, acum nu vom fi deranjați de nimeni!

— Ce vrei dela mine? exclamă Leonie, cu glas înspăimântat.

— Mă întrebi ce vreau dela d-ta? repetă Max Șerparul și dând din umeri își apropie un scaun de canapeaua pe care stă Leonie.

— Vreau să tratăm în liniște, graba strică treaba de obiceiu. Și așa am constatat de curând la Hohenegge, unde am vrut să te gâtuiesc cu mâinile mele... De meritat ai fi meritat-o, căci nu cred ca să existe pe pământ o a doua bestie ca d-ta.

Când mă gândesc că m'ai amețit cu privirile, spre a mă împușca apoi pe la spate și pentru a mă prăji ca într'o frigare, — zău că-mi vine cam greu să mă stăpânesc. Dar am avut destul răgaz, ca să chibzuiesc. Graba și mânia nu pot decât să strice, precum am mai spus.

Știu că domnul conte a plecat de acasă și că nu prea guști din plin fericirea în căsnicie. Dar asta nu mă privește astăzi. Am venit pentru cu totul altă chestiune.

In timp ce el vorbea, Leonie își recăpătase stăpânirea de sine.

— Te întreb încodată, ce vrei dela mine? zise ea, rece. Chiar dacă soțul meu nu e acasă, e de-ajuns să apăs pe buton și servitorul a și venit.

— Ai uitat, de sigur, că am închis ușa?

— Servitorul o poate sparge.

— Bine. Să admitem că izbutești să apeși butonul, — dar înainte ca servitorul să fie aici, ai fi moartă, căci de data asta mă simt mai în putere ca odinioară. Și acum, să trecem la chestia ce ne interesează:

Știi de sigur tot atât de bine ca mine, ce am discutat atunci în coliba din pădure. Am pus mâna cu prilejul acela pe niște hârtii secrete, cu cari d-ta vroiai să fii legat pe domnul conte. Știu ce scrie în acele hârtii și nu-mi poți lua în nume de rău că le-am citit. Să nu mai vorbim despre asta, deocamdată. Atunci m'ai orbit cu fel de fel de

avantagii şi eu am fost destul de prost să cred. Azi, însă, s'au schimbat lucrurile.

Nu printr'o minune am scăpat atunci de moartea prin foc, ci datorită unui vechiu prieten, care m'a scos cu riscul propriei sale vieţi, ascunzându-mă la el.

Ştii ce s'a întâmplat apoi, cunoşti insuccesul meu dela Hohenegge, în urma căruia am fost nevoit să mă ascund zile întregi, până când, într'o noapte, m'am simţit destul de în puteri ca să pornesc la drum. Ştiam încotro ai plecat şi în cursul lungului drum spre Nizza, am avut timp suficient ca să făuresc un plan.

— Şi în ce constă acesta? Aş dori mult să ştiu ce pretinzi dela mine, acum când hârtiile s'au prefăcut de mult în cenuşă? întreabă Leonie, cu ironie.

— Aşteaptă puţintel, îţi voiu satisface curiozitatea. Oricât ai fi de frumoasă, nu mai văd azi în d-ta decât bestia sălbatecă, ce poartă o mască înşelătoare.

Mă îngrozesc de atingerea d-tale, nu vreau să mai ştiu nimic de d-ta, doamnă contesă. N'au decât să-şi piardă alţii minţile, eu unul am renunţat. De când am cunoscut o fată tânără, care m'a îngrijit cu duioşie de mamă, şi a vărsat lacrimi pentru mine, un biet om de nimic, s'a produs o schimbare în inima mea.

Dar să lăsăm astea. Pe scurt: îţi cer o sumă mare de bani pentru hârtiile alea primejdioase. Dacă o voiu primi, mă înapoiez în Germania şi nu mă mai interesez de d-ta.

Am datoria să mă îngrijesc de bătrânul acela şi de fiică-sa, cari mi-au salvat viaţa, şi în scopul acesta te silesc să-mi numeri... hai să zicem cincizeci de mii de mărci. Pentru d-ta e o nimica toată, dar pentru mine şi cei doi oameni înseamnă o existenţă nouă. Îţi făgăduiesc chiar să nici nu mai rămân în Germania, ci vom emigra, căutându-ne o nouă patrie în continentul de peste Ocean.

Care e răspunsul d-tale la propunerea mea?

Leonie știa acum că nu avea să se mai teamă prea mult de Max Șerparul. El își ascundea toată ura și dorul de răzbunare în pretenția aceasta bănească. Ea nu era însă în stare să-i plătească suma, căci contele nu-i acordase dreptul să dispuie asupra averii lui. Ar fi putut, de sigur, să obție cele cincizeci de mii de mărci dela un bancher, dar nu se gândea de loc să se lase stoarsă de Max Șerparul.

— De ce mai stai la chibzuială? o întrebă individul văzând că tace. Trebue doar să recunoști ce avantagii îte așteaptă. Cred că nici n'ar putea exista o propunere mai bună. De fapt ai fi meritat ca să te distrug și lumea ar fi profitat de pe urma asta. Dar mă gândesc la prietenii mei, pe cari vreau să-i ajut și dacă n'ar fi ei, fii sigură că n'aș sta de vorbă în felul acesta cu d-ta.

— Să presupunem că admit să stăm de vorbă asupra propunerii d-tale, răspunde contesa, liniștită. Te tot aud vorbind despre hârtii și eu nici nu știu dacă le posezi, într'adevăr.

— Firește că le posed, răspunde Max Șerparul.

— Dar dacă nu vreau să te cred?

— Așa! Crezi poate că joc o comedie în fața d-tale și focul ar fi prefăcut în cenușă pachetul cu scrisori? Atât de prost n'am fost însă, pentru ca s'ascund documentele primejdioase în colibă. Le-am vârât în scorbura unui copac, departe de casă și focul le-a cruțat.

Max se desface la haină și scoate din buzunar un pachet, pe care Leonie îl recunnoaște imediat.

O înjurătură îi scăpă de pe buze. Va-să-zică individul e încă în posesiunea acelor documente, pentru cari dânsa a făptuit crime oribile.

— Să desfac pachetul ca să-ți arăt fiecare scrisoare în parte sau să-ți citesc pasagiile interesante, doamnă contesă? întreabă el în bătaie de joc.

Ea face o mișcare de împotrivire cu mâna.

— Nu e nevoie, păstrează-ți hârtiile! spune ea scurt.

Max Şerparul o priveşte surprins:

— M'ai înţeles greşit adineaurea; spuneam că-ţi înapoiez scrisorile, în clipa când îmi vei număra pe masă cele cincizeci de mii de mărci; fireşte că ai banii în casă, aşa că te rog să nu mă mai ţii mult, căci nu doresc să mă întâlnesc înc'odată cu servitorul d-tale.

— Te înşeli — răspunde contesa — banii nu-s aici, trebue de-abia să mi-i procur. Contele se află la Marsilia, unde are de aranjat nişte afaceri cu un bancher. Şi de unde să am eu o astfel de sumă aici în casă? Vino mâine noapte la aceeaşi oră şi vei găsi banii pregătiţi. Cu toată bunăvoinţa ce o am, nu-ţi pot da alt răspuns.

Max Şerparul se ridică de pe scaun şi pare să chibzuiască. Unele vorbe ale contesei trezesc bănuieli într'însul.

— Bine! spune el după o pauză scurtă. Mâine noaptea, exact la aceeaşi oră, voiu fi iar aici; lasă deschisă uşa dela balcon şi îndepărtează pe servitor, ca să nu survie vreun scandal. Hârtiile le ţiu la mine şi le voiu păstra cu grijă. Procură-ţi banii până atunci. Dar să nu cumva să încerci să mă tragi pe sfoară, sau să pui la cale vreo trădare. Căci în cazul acesta te încredinţez că voiu da în vileag totul, în primul rând contelui şi apoi lumii întregi.

Ai timp douăzeci şi patru de ore. Poimâine vreau să mă înapoiez în Germania, de data asta însă într'un vagon de cale ferată, ca lumea, şi nu pe jos, cum am venit.

— Bine, vino mâine noapte. Şi acum du-te, te rog. Trebue s'o iei pe acelaşi drum pe care ai venit, căci în vestibul sau pe coridor te-ai putea întâlni cu servitorul meu.

Max Şerparul îşi pune pălăria pe cap, apoi spune:

— Am văzut jos pe ţărm un mic han unde poţi găsi adăpost pentru noapte, şi o mâncărică bună, în schimbul sumei de câţiva franci. Banii mei s'au terminat de mult, aşa c'aş fi nevoit să-mi petrec

noaptea sub cerul liber. Te-aș ruga, deci, să m'ajuți cu ceva.

Contesa ia poșeta și-i aruncă pe masă câteva monede de aur. Max le vâră în buzunar fără să mulțumească și se îndreaptă spre ușa care dă pe balcon.

— Pe mâine, deci, strigă el înapoi și se face nevăzut.

Leonie închide ușa și trage zăvorul. Trebue să chibzuiască ce e de făcut. Nu e vorba numai de bani aici, ci mai mult de primejdia pe care o constituie pentru ea, însuși Max Șerparul, căci contele Eberhard va crede tot ce-i va spune el, când se va produce catastrofa.

— Cum să distrug pe individul acesta? se întreabă ea, prinzându-și fruntea în palme.

Gândul la crimă n'o înspăimântă. Nu degeaba a trăit în apropierea lui Hector Rammont.

Deodată tresare speriată. Cineva bătuse la ușa pe care Max Șerparul o închisese cu zăvorul. Nu poate fi decât Anton. Deschide repede și într'adevăr, tânărul servitor pășește în odaie. Dintr'o singură privire, Leonie își dă seamă că asculiase la ușă.

— Unde ai fost? întrebă ea, scurt.

— Mi se păruse că aud glasul unui bărbat, pe când mă aflam în vestibul... și atunci am pus urechea la ușă, răspunde servitorul ,fără să se turbure. Fiți încredințată c'aș fi pătruns cu forța, dac'ar fi fost necesar.

Leonie se întoarce, îndreptându-se spre pat:

— Așa dar, ai auzit ce am discutat?

— Cuvânt cu cuvânt, doamnă contesă.

— Și?

— Mi-am făcut și eu fel de fel de gânduri, doamnă contesă. Dacă am bătut acum la ușă, am făcut-o numai pentru că vroiam să vă cer instrucțiuni. L-aș fi putut prinde pe omul acela pe când cobora pe balcon — o lovitură în cap și l-aș fi făcut nevătămător, dar i-ați spus să vie mâine noapte

și aveți tot timpul să chibzuiți în liniște ce e de făcut.

Leonie se trântise pe pat și tânărul îi urmărește fiecare mișcare, cu priviri înflăcărate. Știe că e singur cu ea în casă și că dânsa nu se poate întemeia decât pe ajutorul lui. De ce să mai aștepte cu mărturisirea că grațiile ei fac să-i clocotească sângele?

— Așează-te colo pe scaun și ascultă ce am să-ți spun, Anton.

Supus ca un câine, el se așează. O privește cu lăcomie. Ea îi vorbește în șoaptă, îndemnându-l la crimă, făgăduindu-i o răsplată cum nici nu visase...

Contele Eberhard și-a respins frumoasa soție și a părăsit casa în toiul nopții. Din ceasul acela, Leonie îl urăște și sub imboldul acestei uri se va lăsa de bună voie în brațele altui bărbat.

Treaba cu care vrea să-l însărcineze pentru noaptea următoare, nu e atât de ușoară, dar ochii ei pătrund până în adâncul inimii acestui tânăr copleșit de pasiuni sălbatece.

— Ține bine minte ce ți-am spus, încheie dânsa

şi-i întinse mâna cu braţul descoperit.

Ameţeala e gata să-l cuprindă, vede strălucirea pietrelor din degetele ei, asemănătoare cu ochii de şarpe, dar el urmăreşte liniile fine ale braţului plin, vede pieptul ei ce tresaltă şi căzând în genunchi, duce la buze degetele încărcate cu inele.

— Fă cu mine ce vrei, doamnă contesă! strigă el, cu glas pătimaş. Sunt dispus să fac şi o crimă, dacă-mi laşi unica speranţă...

Ea îşi smulse mâna şi, zâmbind, arătă uşa:

— Mâine noapte, nu uita, Antoni Când opera va fi îndeplinită, vom vedea ce se poate face.

Servitorul părăseşte odaia şi în urma lui perfida femeie izbucneşte în râs:

— Idiotul! Nici tu nu eşti altceva decât o marioneţă, pe care o fac să joace după plac. Cât de proşti sunt bărbaţii!

CAP. 100

Trădarea

Noaptea se lăsase din nou

Cu banii pe cari îi dăduse Leonie, Max Şerparul se îmbrăcase, încât făcea acum o impresie destul de bună. Dar chipului său ars de foc nu-i poate da altă înfăţişare şi semnele acestea grozave le va purta până la sfârşitul vieţii. Dar ce-i pasă de asta, câtă vreme ştie că undeva, în patrie, trăieşte o fată, care-l iubeşte şi plânge pentru dânsul, cu toată desfigurarea lui!

Dragostea pentru această copilă — dispreţuită de ceilalţi oameni — a făcut dintr'însul un alt om, şi a transformat dorul lui de răzbunare, în chibzuială liniştită.

Cu multă nerăbdare aştepta să vie seara şi, apoi noaptea. Nici nu se gândea să-şi cumpere o armă, dar chiar de-ar fi vrut, nu mai avea cu ce. Îşi spunea că ar fi cu neputinţă ca Leonie să-l trădeze şi de data aceasta.

La ora convenită se furişează în grădina vilei şi iscodeşte de jur-împrejur, dar nu se vede şi nu se aude nimic suspect. Ferestrele dela parter sunt întunecate, numai deasupra balconului se vede o lumină. Uşa e întredeschisă, ceeace dovedeşte că Leonie îl aşteaptă..

Incetişor începe să urce dealungul plantelor agăţătoare ,dar de-abia făcuse câţiva paşi şi din tufişul apropiat se iveşte o siluetă, ridică amândouă braţele şi-l izbeşte cu toată puterea în cap pe bietul Max Şerparul.

Nenorocitul scoate un ţipăt înăbuşit şi se prăbuşeşte pe spate la pământ, unde rămâne nemişcat, în bătaia razelor lunii.

— Cred că i-a fost destul! îşi spune Anton, aplecându-se asupra victimei sale.

Pălăria lui Max căzuse jos şi tânărul servitor îi face vânt cu piciorul. Ca un mort zace întins individul şi Anton îşi întoarce capul cu groază, căci chipul desfigurat trezeşte într'însul un simţimânt neliniştitor. Marioneta contesei Leonie ţine încă în mână bucata de lemn cu care dăduse lovitura; acum, însă, o aruncă în tufiş şi scoate un ţipăt.

Uşa dela balcon se deschide încetişor şi contesa, în cămaşă de noapte se apropie de balustradă.

— Cum stăm? întrebă ea, privind în jos.

— Totul e în regulă! răspunde celălalt. E ţeapăn. Când lovesc eu, nu prea dau greş, doamnă contesă.

— Taci, Anton, şi nu rosti numele meu. Fă şi restul, apoi vino sus, unde te aştept.

— Puteţi avea încredere în mine! răspunde tânărul şi se depărtează.

Peste câtva timp, ajunge cu victima sa la ţărmul mării. Acolo se află, lângă barca cu motor, o bărcuţă obişnuită.

Găfâind, Anton, lasă jos pe Max Şerparul şi-şi şterge sudoarea de pe frunte.

— Individul e greu al dracului! murmură el. Apoi, încredinţându-se că nu e nimeni în jur,

adună câteva pietre de pe jos, cu cari umple buzunarele celui nefnsufleţit. De abia după asta îl aşează în barcă, o desprinde de ţărm şi porneşte în larg.

Drumul nu durează prea mult; se opreşte în apropierea unor stânci, cari ies din apă, colţuroase.

Un râs ironic îi scapă de pe buze.

Intr'adins nu spusese nimic contesei, c'ar şti ceva despre hârtiile pe cari Max Şerparul le purta la el. Ea nu va câştiga prea mult, din faptul că l îndepărtase pe acest om care-i cunoştea tainele, căci locul lui va fi luat de Anton. Contesa nu bănuieşte lucrul acesta, căci dânsa îi spusese să umple cu pietre buzunarele lui Max şi apoi să-i afunde trupul, pentru ca în felul acesta să fie înmormântată pentru deapururea taina.

— Aşa! murmură Anton, — acuma să-l scotocim niţeluş pe băiatul ăsta.

Scoate o lanternă din buzunar şi o aprinde. Desface repede haina adormitului şi după puţin timp a găsit pachetul cu scrisori. Il ascunde în buzunarul său, şi închcie la loc haina celuilalt, apoi stinge lanterna.

In clipa însă, când pune mâna pe vâsle pentru a porni în larg, unde trebuia să-l înece pe Max Şerparul, se simte străbătut de un fior de spaimă.

— Opreşte! Nici o mişcare ,altfel eşti un copil al morţii! răsună un glas.

Anton scapă lopeţile din mână... O lumină albă, puternică, tâşneşte deodată, orbindu-l, în aşa fel că el nu poate vedea cum se apropie cu viteză o barcă de a lui şi o mână înarmată cu un reovlver ţinteşte spre el.

— Ce vreţi dela mine? strigă el, în prada unei spaime de nedescris.

In cealaltă barcă se află o singură persoană... o femeie.

Nu e nimeni alta decât „Vipera".

De când contele Eberhard fusese în vila „La Patrie", ea supraveghează necontenit casa şi împreju-

rimile. Nu-şi îngăduie nici un pic de odihnă, căci simte că femeia aceea prunejdioasă nu va renunţa să puie ceva la cale.

Tot spionând prin grădină, auzise în toiul nopţii ţipătul de moarte pe care-l scosese Max Şerparul, când Anton îl lovise cu bucata de lemn.

Era prea târziu să mai intervie pe loc, de aceea se mulţumi să urmărească ce se va petrece în urmă. O barcă se afla oricând pe ţărm, în dreptul vilei, şi «Vipera» sări într'însa, îndreptându-se spre vila alăturată. Aici, în umbra unui copac, se puse la pândă.

Nu trecu mult şi-l văzu apărând pe Anton şi aruncând victima la pământ. Luna lumina în deajuns pentru ca fosta detectivă să poată vedea ce se petrecuse aici.

Lăsă pe celălalt să-şi încarce victima în barcă, apoi urmări direcţia ce o luase şi după ce se 'ndepărtă o bucată, porni şi ea în larg, tăind drumul lui Anton.

— Cine eşti d-ta gâfâie criminalul surprins. Ce vrei dela mine?

— In primul rând să împiedic o crimă, răspunde femeia. Cine e omul din barca d-tale? Răspunde, sau te culc la pământ!

Anton şovăie o clipă, dar văzând ţeava revolverului îndreptată spre el, răspunde silit:

E un vagabond care a vrut să pătrundă la noi şi pe care l-am lovit cam tare în cap.

— D-ta eşti servitorul contelui de Hohenegge, nu-i aşa? întreabă «Vipera» fără să-şi piardă cumpătul.

Anton şovăie iar. Dar fosta poliţistă strigă cu glas poruncitor:

— Vorbeşte, căci nu-mi pot pierde vremea cu dumneata!

— Da, răspunde el, scurt.

Dac'ar fi ştiut cu cine vorbea! El nu văzuse nici odată chipul „Viperei", şi nu ştia în ce legături se află cu stăpânii săi.

—Iţi voiu spune ce cred eu despre cazul acesta

— îl zise femeia. Din însărcinarea şi ordinul contesei Leonie l-ai momit pe omul acesta în grădina vilei voastre şi acolo i-ai făcut de petrecanie. Vrei să mărturiseşti sau nu?

Anton încearcă să strige, apărându-se de această acuzaţie, dar revolverul se apropiase de tâmpla lui şi el vede cum degetele necunoscutei sunt gata să apese pe trăgaciu.

— Du, da... gâlâie el şi face ochi mari de groază. Aşa este! Eu sunt însă numai servitorul doamnei contese şi fac ceeace ea cere dela mine.

— Bine, în privinţa aceasta ne-am lămurit. Acum mai departe. Ce fel de hârtii erau acele din pachetelul pe care l-ai scos din buzunarul omului?

— Anton holbează şi mai mult ochii.

— Cred... c'ar fi o taină... bâlbâie el.

— Cum se numeşte omul pe care l-ai doborât?

— Oamenii îi spun Max Şerparul. Locueşte prin vecinătatea contelui Hohenegge şi de curând i scăpat cu viaţă dintr'un incendiu. Coliba lui a ars şi un braconier l-ar fi salvat în ultimul moment. Cu hârtiile acestea vroia să exercite un şantaj asupra doamnei contese.

Chipul «Viperei» se luminează dintr'odată. Pieptul începe să-i tresalte şi un gând îi fulgeră prin creer.

Sfinte Dumnezeule! Dacă pachetelul ăsta ar conţine tocmai scrisorile, pe cari pusese pe Margot să le fure din palatul Hoheneggel

— Ştii ce scrie în hârtiile astea? întreabă ea cu glas poruncitor.

— Cred că e vorba de o taină, care poate pierde pe contele de Hohenegge. Nu prea cunosc chestia şi vroiam să citesc mai [illegible] scrisorile.

«Vipera» respi[illegible]ată.

— Dă pachetul încoa! zice dânsa. Nu şovăi nici o clipă, altminteri trag!

Anton scrâşneşte din dinţi şi întinde femeii pachetelul.

Aceasta îl ia cu mâna tremurătoare şi tot trupul

îi este străbătut de un tremur nervos. Sunt scrisorile pentru cari luptase atâta, pe cari căutase să le recapete.

Ce să facă acum cu servitorul? N'ar avea nici un rost să-l predea poliției, căci nu vrea să se cunoască de către autorități tainele vieții ei.

— Ce va spune doamna contesă când te vei înapoia acasă, și-i vei comunica cele întâmplate? întreabă ea deodată.

— Mă voiu feri să-i spun adevărul.

— Bine. Pare să nu fii prea prost. Acum adu-l pe omul ăla în barca mea. Dacă mai trăește sau nu, voiu stabili mai târziu. Ce vroiai să faci cu el?

— Din ordinul doamnei contese, vroiam să-l înec în mare.

— In cazul acesta te vei înapoia la vilă și vei comunica stăpânei d-tale că ți-ai îndeplinit misiunea. Mulțumește lui Dumnezeu c'ai scăpat atât de eftin, căci poliția nu știe de glumă în cazuri dintr'acestea. Ia-o din loc, deci!

Anton n'avu încotro. Ridică pe Max Șerparul și cu multe sforțări izbutește să-l transporte în barca „Viperei". Apoi începe să vâslească spre țărm îndepărtându-se de locul unde necunoscuta rămăsese încă cu barca sa.

De-abia când ea îl zărește dispărând în zare, aprinde din nou lanterna și luminează chipul omului întins pe scândurile bărcii. Ii vede chipul hidos, cu urmele arsurilor, dar prea văzuse ea multe în cariera ei de polițistă, ca să rămâie înspăimântată. Singurul lucru pe care vrea să-l afle, e dacă Max Șerparul e mort sau numai leșinat.

Privirile îi cad din nou asupra pachețelului cu scrisori. Il strânge la piept și simte o bucurie nețărmurită.

Leonie poate acum să facă de vrea, poate să facă

Cereți mâine numărul 75 cutturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

destăinuiri câte o pofti, totul va fi de geaba, căci nu posedă nici un fel de dovezi şi dînsa, «Vipera», mai curând şi-ar muşca limba decât să prăpădească pe tânărul conte de Hohenegge.

In clipa aceasta îi se pare că aude un oftat uşor de pe buzele omului neînsufleţit din barcă. Repede, scoate din buzunar o sticluţă cu nişte picături întăritoare şi o apropie de gura lui Max. După câteva minute trupul acestuia e străbătut de un tremur uşor. „Vipera" zâmbeşte mulţumită, stinge lanterna şi pune mâna pe lopeţi.

Vâsleşte cu putere pe întuneric şi după scurt timp acostează în faţa vilei „La Patrie". Oricât i-ar veni de greu, nu i rămâne altceva de făcut decât să ducă singură trupul celui salvat. In vilă nu se află decât camerista lui Margot, dar „Vipera" nu vrea s'o iniţieze în taina ei.

Cu multe sforţări, ea izbuteşte să târască trupul lui Max până la scară şi acolo îl sprijină cu spatele de un copăcel. Dar sus pe scări nu va izbuti să-l ducă singură. De aceea, îi mai toarnă câteva picături în gură, până când nenorocitul îşi mai revine puţin. Nu se vede nici-o rană ,şi asta se explică prin faptul că lovitura a fost atenuată datorită pălăriei; ea l-a doborât la pământ, dar nu l-a ucis.

După trecere de zece minute, Max deschide ochii şi priveşte rătăcit. Cine să fie femeia îmbrăcată în negru, care-l priveşte cu atenţiune?

— Incearcă de te ridică! îi spune „Vipera", te voiu sprijini şi eu pe cât îmi vor îngădui puterile. Trebuie să urcăm scara. Sus vei găsi un pat, pe care te vei putea odihni.

Tânărul pare că-şi dă seamă de ce s'a întâmplat şi în mod cu totul mecanic încearcă să îndeplinească cererea fostei detective. Ea îl apucă de subţiori şi cu multă greutate urcă scările de piatră cari duc în grădină. In cele din urmă ajung la intrarea vilei şi, după cinci minute, Max Şerparul stă întins pe un pat ca lumea, într'una din odăile dela parter.

In timpul acesta Anton ajunsese cu barca la vilă. In cursul drumului își făurise planul.

Urcă în grabă scările și văzu lumină în dormitorul contesei, ceea ce dovedea că e așteptat. Camerista dormea de mult, după cum prea bine știa Anton.

După câteva minute se află în fața Leoniei. Chipul ei era cam palid, în schimb ochii erau plini de văpaie. Anton închise ușa în urma lui și se apropiă cu zâmbetul pe buze de stăpâna sa.

— S'a făcut! spune el în șoaptă și-și trece mâna peste frunte, ca și cum ar fi avut mult de furcă.

Văzu pieptul frumoasei femei tresăltând puternic și un fior de patimă îi trecu prin trup.

Acum va trebui să fie a lui, căci de dragul ei făcuse totul ce ar fi putut cere o femeie unui bărbat.

Leonie observă cu atențiune toate mișcările tânărului. Era destul de isteață ca să-și dea seamă ce va urma. Cu toate astea rămâne nemișcată pe pat, ridicând doar puțin capul încadrat de bucle negre.

— Povestește-mi cum s'au petrecut lucrurile, cere ea.

Anton se sprijină cu spatele de o măsuță și începe să istorisească cum l-a doborât pe Max Șerparul pe când aceasta se cățăra pe balcon, cum îl transportase în barcă, îi umpluse buzunarele cu pietre și vâslind spre larg îl afundase în mare.

In tot timpul cât vorbise Anton, Leonie privea țintă covorul de pe peretele din față.

— Era mort? întrebă apoi încetișor.

— Nu știu, răspunse Anton, dând din umeri. Lovitura pe care i-am dat-o a fost destul de puternică și l-a lăsat în nesimțire. Din parte-mi, n'are decât să se trezească, colo jos, în tovărășia peștilor. El nu va mai poate fi primejdios, doamnă contesă. După cum vedeți, v'am îndeplinit ordinul cu exactitate și nădăjduesc că răsplata nu va întârzia.

— Te voiu răsplăti din belșug, Anton, îți pe pace! Așteaptă până se întoarce contele, soțul meu, și-i voiu spune să-ți dea o sumă importantă; dacă vei

vrea, nu-ţi va sta nimic în cale să-ţi părăseşti slujba de servitor.

Un hohot de râs îi loveşte auzul.

— Mă simt foarte bine în apropierea dv., doamnă contesă, şi dacă permiteţi, rămân deocamdată aici.

— Cum vreiţi îi răspunde Leonie. Acum, lasă-mă însă singură, nervii îmi sunt aprinşi şi vei pricepe lesne că lucrul e explicabil. Încuie toate uşile şi poartă de grijă să n'avem vre-o vizită neplăcută.

— Am făcut-o asta doamnă contesă, căci — ca să fiu sincer — nici eu n'aş vrea să fiu turburat în clipele noastre de fericire.

Contesa face pe mirata şi-i se adresează cu mândrie:

— Te opresc să-mi vorbeşti în felul acesta, Anton! Ţi-am mai spus-o de câteva ori. Serviciile pe cari mi le-ai făcut, ţi le voiu răsplăti cu aur. De-altfel...

Nu-şi sfârşi fraza, căci tânărul servitor se şi apropiase de ea, luându-i mâna. Chipul îi era schimonosit de patimă şi ochii săi înghiţeau cu lăcomie făptura minunată pe care o avea în faţă.

— Ai devenit a mea cu trup şi suflet, doamnă contesă! exclamă el cu glas schimbat. Nu te obosi să mă alungi de lângă d-ta. Nu mă mai poate reţine nimic, căci am îndurat chinurile iadului, până'n această clipă a triumfului.

Am devenit acum unul al altuia, şi nicio deosebire de clasă nu mai există între noi. Eu sunt un ucigaş, d-ta eşti tovarăşa mea.

Nu mă interesează taina care te-a legat de nenorocitul acela. Eu mă ţin de ce este al meu şi nimic în lume nu mă poate face să renunţ.

Contele se află în clipa de faţă la Marsilia şi nimeni nu e aici, pe aproape, ca să ne poată turbura fericirea. În sfârşit, vei fi a mea, frumoasă contesă.

Servitorul părăsise orice respect şi nu mai era decât un bărbat pe care pusese stăpânire cu furie patima cărnii.

Dar în clipa când vru să-i cuprindă gâtul cu mâinile, ea îl izbi cu pumnul în față. Asta, însă, nu făcu decât să sporească excitarea tânărului. Cu brutalitate el îi rupse rochia subțire în dreptul pieptului, dar contesa ridică mâna dreaptă și oțelul unui revolver lucește în aer. Prevăzuse ea ce putea să se întâmple și ascunsese arma sub pernă.

Anton rămâne ca împietrit, privind țeava revolverului.

— Așa dar, acesta e răspunsul d-tale, doamnă contesă? strigă el, izbucnind într'un hohot aspru de râs.

Vroia să dea impresia că e speriat de această întorsătură și Leonie se lăsă înșelată de aparențe. Dar peste câteva clipe un țipăt scăpă de pe buzele ei, căci cu o mișcare fulgerătoare Anton îi apucase mâna și i-o răsuci.

Două împușcături detunară, dar gloanțele se înfipseră în covor. După o luptă de câteva minute frumoasa contesă Leonie fu învinsă și Anton aruncă arma într'un ungher al odăii.

Nimeni nu veni stăpânei sale în ajutor și astfel ea deveni amanta lui.

CAP. 101

Otravă

A doua zi dimineață.

In vila contesei domnește liniște adâncă. Leonie își chemă târziu de tot cameristă, și aceasta o găsi pe stăpâna ei foarte palidă, dar destul de bine dispusă.

Anton avea o atitudine cu totul schimbată. In lipsa contelui, se purta ca și cum ar fi stăpânul casei și o repezise în câteva rânduri pe cameristă, care-i ceruse ceva. Fata se plânse Leoniei, dar nu prea găsi satisfacție. Stăpâna îi răspunse rece că Anton o fi avut motiv să întrebuințeze un ton aspru și-i spuse să nu mai vie la ea cu asemenea plângeri.

După masă, Leonie părăsește vila, îmbrăcată într'o rochie elegantă. Anton însuși îngrijise de trăsură și-i ajută să se urce. Amândoi schimbă o privire repede și, în vreme ce contesa se depărtează, servitorul rămâne în vilă. Zâmbește ciudat și-și freacă mâinile.

Mai poartă încă livreaua de servitor, căci contele se va reîntoarce în curând, și el nu trebue să aibă vreo bănuială. Dar Anton e încredințat că nu va trece mult și situația se va schimba.

Intr'acestea, trăsura cu frumoasa femeie se îndreaptă spre Monaco, unde ea intenționează să facă o vizită la casino. I-ar fi fost cu neputință să rămâie azi singură cu Anton, care repurtase o izbândă desăvârșită asupra ei. De geaba ar fi încercat să se mai împotrivească, căci în cele din urmă trebuia să-și dea seamă că nu poate proceda cu destulă energie față de el. Un singur lucru o consola: tânărul îi era credincios cu trup și su flet și ea îl va putea folosi în multe împrejurări, dacă va fi nevoie.

Ghemuită pe pernele trăsurii, își frământă creierul în fel și chip. Eberhard se va reîntoarce peste o zi, două. Apoi vor pleca spre Hohenegge, de care se leagă amintiri atât de apăsătoare pentru dânsa.

Gândul la această înapoiere o face să scrâșnească din dinți și mintea ei făurește noi planuri întunecate.

Câteva cuvinte doar și l-ar putea distruge pe Eberhard, căci chiar dacă hârtiile s-au pierdut, ea știe că destăinuirile ei verbale tot l-ar [illegible] bori.

Dar ce va câștiga de pe urma asta? Dacă dânsul nu e conte de Hohenegge, nici ea nu e contesă. Căsătoria lor se va desface și averea de milioane va trece în stăpânirea statului, căci probabil că nu va fi ușor de găsit adevăratul moștenitor. Și atunci va rămâne pe drumuri, fără bani și fără nume.

Trebue să caute altă cale, pe care să se răzbune.

Trăsura își încetinește mersul. Ajunsese pe străzile Monacoului. În ochii Leoniei se aprinde o flacără ciudată. Un zâmbet îi plutește pe buze și ea murmură de-odată:

— Să-mi târăsc viața alături de acest moralist? Nu. Când ai făcut primul pas alături de drumul drept, nu trebue să te mai sperii de alți pași, când e vorba să-ți atingi ținta. Orice ar fi, eu rămân contesă de Hohenegge și curând-curând milioane[illegible] în mâna mea, fără ca domnul conte să se poată opune căutuși de puțin.

Trăsura oprește. Vizitiul deschide ușița și ajută doamnei să coboare.

— Am ajuns la casino, Madame, spune el politicos.

Contesa îi întinde o monedă de aur și pășește pe lângă el, în atitudine mândră. Deoarece posedă o carte de intrare în casino, nu-i se pune nicio piedică și pătrunde înăuntru.

E o zi minunată cu soare și natura zâmbește

cuceritor. Frunzele mari ale palmierilor se leagănă în vânt, florile împrăştie arome îmbătătoare, verdeaţa din parcuri încântă privirea...

Dar nimeni din jurul meselor de joc nu se preocupă de frumuseţea zilei. Chipurile celor mai mulţi sunt palide şi ochii lor urmăresc decursul jocului. Aurul circulă dela unul la altul şi sunetul metalului galben formează o simfonie demnă de un mare compozitor.

Leonie păşeşte încetişor dela o masă la alta, până găseşte în cele din urmă un loc liber. Începe să joace imediat şi patima pune stăpânire pe ea.

Deodată tresare, speriată. O mână îi atinge braţul.

— Mai fă o pauză, doamna mea! aude ea un glas, al cărui sunet o face să se cutremure. Norocul nu rămâne credincios.

Întoarce capul şi vede alături de ea un bărbat elegant, a cărui barbă albă îi dă un aer de distincţie. Simte ochii negri ai acestuia aţintindu-se asupra ei şi ca prin farmec îi dispare roşeaţa din obraji.

Hector Rammont!

Îl recunoaşte cu toată masca-i desăvârşită. Un zâmbet încreţeşte buzele frumoasei femei, apoi dă uşor din cap.

— Îţi mulţumesc, domnule, pentru sfatul bun pe care mi l-ai dat şi în mod excepţional îl voiu asculta.

Prinţul Bentivoglio îi ajută să strângă aurul într'o pungă de piele, apoi face semn unui funcţionar al casinoului căruia-i predă punga, care e plumbuită imediat.

— Unde să ducă banii, doamnă? întreabă el apoi politicos pe contesă.

Leonie dă indicaţiunea cuvenită şi se depărtează cu prinţul Bentivoglio. Acesta ştie acum că fosta lui prietenă locuieşte într'o vilă din Nizza şi a devenit contesă de Hohenegge.

Fără să i ceară permisiune, îi oferă braţul şi

o conduce afară. Aici pot schimba câteva cuvinte, fără să fie spionați de cineva.

— M'ai recunoscut îndată, Leonie? întreabă el, oprindu-se sub palmierii înalți.

— A fost deajuns să privesc în ochii tăi, Hector. Cine i-a simțit odată fixându-se asupra lui, îe recunoaște dintr'o mie.

— Drace! asta ar putea fi primejdios pentru

mine! murmură Masca-roșie. Noroc numai că nu posedă toți spiritul tău de observație. Cred c'am avea de vorbit ceva împreună. Nu ești de părere să căutăm un loc mai sigur decât acesta?

Leonie clatină capul, în semn de aprobare.

Falșul prinț face semn unui birjar și cei doi se urcă în trăsură, îndreptându-se spre un local cunoscut.

După zece minute ajunge la destinație și prințul Bentivoglio pare să fie cunoscut aici, căci chel-

nerul se înclină respectuos în faţa lui şi conduce perechea elegantă într'un „separé" din etajul de sus.

După alte zece minute, cei doi se află singuri în odaia bine capitonată, în faţa unei sticle cu vin scump.

— A fost o întâlnire minunată, Leonie, spune Masca-roşie, râzând. Nu ne poate auzi nimeni aici, — cunosc eu bine aceste încăperi. In consecinţă, nu trebuie să te fereşti. Inainte de toate, o întrebare: ai devenit într'adevăr contesă de Hohenegge? Vreau să înţeleg cu asta dacă eşti considerată ca atare în mod legal, nu numai faţă de oameni.

Leonie răspunde râzând:

— Tot atât de legal ca o lucrătoare care se căsătoreşte cu logodnicul ei.

— De când vă aflaţi aici? Mă mir că nu te-am întâlnit încă niciodată, şi nici pe soţul tău.

Ea îi răspunde în câteva cuvinte.

Falşul prinţ ciocneşte cu dânsa paharul şi spune:

— Eu sunt de mai multă vreme pe lângă Monacco. Vei afla tot ce vrei despre mine, dacă te vei informa la casino asupra personajului bătrân, cu barba albă şi înfăţişare distinsă. Aşa-dar: mă numesc actualmente prinţul Bentivoglio şi sunt proprietarul castelului maur, de pe ţărmul mării.

— De sigur că urmăreşti ceva cu asta? întreabă ea.

El dă doar din umeri.

— Despre asta vom sta de vorbă probabil altădată. Principalul e: ai intrat în posesiunea milioanelor din Hohenegge?

Ştii, odinioară era vorba numai să atingem ţelul acesta. Ţi-am pus la dispoziţie mâna şi capul meu şi cred că nu te poţi plânge de mine, căci în noaptea aceea totul s'a desfăşurat conform programului; o singură zi încă şi ai fi pierdut jocul, deoarece bătrânul conte Bertram începuse să

regrete că se purtase atât de aspru cu Margot. Eu le-am încurcat, însă, socotelile amândurora.

Așa dar, ești contesă de Hohenegge. Acum știu unde voiu putea găsi o prietenă bună, în ceasurile de primejdie. Cu un milion sau două mă vei putea ajuta ori-când, cred.

Intervine o mică pauză.

Masca-roșie observă cu atențiune chipul Leoniei. Apoi zice deodată:

— Mi se pare că văd o umbră pe fruntea ta. După cât s'arată, n'ai găsit fericirea la care te așteptai, Leonie. Nu cumva o fi dat domnul conte de manoperile tale ascunse?

Chipul frumoasei femei căpătă o expresie de groază. Ea se ridică brusc de pe scaun și apucă brațul lui Rammont.

— Și dac'ar fi așa? strigă dânsa. Dacă nu ne mai putem înțelege unul cu altul, dacă mi-a azvârlit în față ura și disprețul său?

Prințul Bentivoglio răspunde cu liniște desăvârșită:

— În cazul acesta ți aș da sfatul să-l ucizi și pe el.

Cu toată ticăloșia ei, Leonie se cutremură, la auzul acestor cuvinte. Dar se reculege repede. Acesta a fost dându-l pe care-l avuse pe când venea încoace în trăsură. Nu avea însă nici-o dispoziție să-i povestească lui Rammont ce se întâmplase între ea și servitorul Anton.

— Îți voiu aminti probabil de acest cuvânt, Hector! murmură ea, apropiându-se de el.

Află deci că între noi doi nu mai poate exista decât ură și luptă. Margot Hartenberg, fiica lui Ochiu-de-Pisică, dușmanul tău cel mai înverșunat, a ieșit iar la iveală, de parcă ar fi înviat din morți. Nenorocirea a vrut să fie în apropierea mea și a trebuit să fiu martoră la scena când Eberhard a strâns-o în brațe și a sărutat-o pe frunte. Până atunci eram a lui cu toată pasiunea, dar

din clipa aceea am simțit că s'a schimbat ceva în inima mea.

Am jurat acestor doi oameni să-i distrug și n'am ezitat să trag cu revolverul pe fereastră.

— Și probabil că nu i-ai atins pe nici-unul! râse Masca-roșie, cu ironie.

— Voiu găsi alte mijloace, Hector, strigă ea, înfuriată de batjocura lui. Mai întâi vreau să văd pe Eberhard la picioarele mele, pe el căruia i-am căzut în genunchi, în nădejdea că pasiunea mea va găsi răsunet și în inima lui. Când va zace zdrobit în fața mea, ve veni și rândul lui Margot.

— Asta ai fi trebuit să ți-o spui ceva mai de vreme, Leonie, răspunde falsul prinț. E bine să eviți împușcăturile, când te afli printre oameni străini, căci, altfel, nu poate ieși ceva bun. Ce vei face când poliția te va aresta?

— Nu cutează s'o facă; probabil că soțul meu i-a rugat pe ăia dela poliție să treacă sub tăcere cazul acesta.

M'a părăsit și se află acum în Marsilia, după cum spunea. Eu simt, însă, că a plecat numai ca să nu mă mai vadă pe mine, căci mă disprețuiește mai mult ca pe o femeie de stradă.

Ajută-mă, Hector, să mă răzbun pe bărbatul acesta, care mi-a devenit dușman!

Aș fi putut să-l nimicesc, aș fi putut să fac dintr'însul un cerșetor, în așa fel încât să fie alungat cu câinii dela Hohenegge, dar în cele din urmă am renunțat la ideea asta. Vreau să rămân contesă, dar el trebuie să moară și să mă lase moștenitoare.

Masca-roșie umplu liniștit paharele golite, îl duse la gură pe al său, apoi răspunse:

— Ce-mi pretinzi deci, Leonie? Vre-un mijloc spre a-l nimici? Probabil că vrei să-l pândesc pe întuneric și să-l târăsc la țărmul mării pentru a-l îneca?

Să-ți pun la dispoziție câțiva din oamenii mei în scopul acesta?

— Nu! exclamă ea, cu glas răgușit, și mâinile-i se cramponează de masă.

Dă-mi o otravă, ca să-l pot ucide pe ascuns! Știu bine că tu ai tot felul de picături dintr'acestea. Când Eberhard se va reîntoarce — foarte curând probabil — mă va sili să plec cu dânsul la Hohenegge. Fie, voiu pleca în Germania cu el, dar numai pentru a-l înmormânta în cripta castelului.

— Și apoi, Leonie? întreabă regele criminalilor. Ce voiu aveau eu dacă îți voiu întinde mâna și de data asta?

Perfida femeie îi se aruncă la piept și-și încolăcește brațele în jurul gâtului său.

— Ia-mă cu tine și fă ce vrei din mine! strigă ea. Odinioară, la Paris, mi-ai jurat să nu mă uiți niciodată și să-ți fii prieten la nevoie. Acum a venit vremea să-ți ții cuvântul.

— Ai dreptate, Leonie — răspunde el — numai că uiți că ai dispărut frumușel într'o bună zi, și te-am regăsit de-abia la Hohenegge. Dar eu nu-ți port ură pentru asta și va veni momentul când îți voiu prezenta socoteala.

Și acum, să discutăm sentința de moarte a lui Eberhard de Hohenegge.

— Când îmi vei procura picăturile, Hector? întreabă ea repede.

Un zâmbet drăcesc plutește pe figura lui. Își reamintește de-odată de ceasul acela, la „Charité" în Berlin ,când Alice îi adusese câteva picături, care-l făcură să pară mort. Acum va face dânsul acelaș lucru cu domnul conte Eberhard. Cu singura deosebire că nu se va folosi și de antidot.

— Mâine noapte la ora douăsprezece, un bărbat va veni la poarta vilei tale și-ți va înmâna sticluța, răspunde el, liniștit. Să nu-l întrebi nimic, după cum nici el nu-ți va adresa nici-un cuvânt! Și acum, fii atentă la ce ți voiu spune:

Picăturile pe cari ți le procur, au un efect cu totul deosebit. O țigancă bătrână m'a învățat cândva cum să le prepar. Le-am botezat „Aqua toffana".

Cinci picături dintr'acestea, date unui bărbat sau unei femei, trezesc sensualitatea și pasiunea. Zece picături din lichidul acesta care are limpezimea apei, provoacă rigiditatea trupului care ține zile dearândul. Douăzeci de picături, determină un atac de apoplexie.

Acum, procedează cum vrei Leonie, eu, din parte-mi, îți doresc mult noroc.

De fapt, e o coincidență ciudată ca tatăl și fiul să fie uciși de mâna mea. Vezi cât fac eu pentru tine! Nu uita lucrul acesta, căci voiu veni într'o zi să-mi iau răsplata. Hector Rammont nu uită să-și încaseze datoriile.

Cei doi ticăloși își strâng mâinile și după o jumătate de ceas părăsesc localul. De-abia când se lăsase noaptea, se 'ntoarse Leonie acasă.

Anton umblă bănuitor încolo și 'ncoace. Mutra contesei nu-i place deloc și dac'ar ști că ea plănuește ceva împotriva lui și-ar lua măsurile de rigoare.

Târziu noaptea sosește o telegramă, prin care contele își anunță sosirea pentru a doua zi după-amiază. Leonie zâmbește ciudat și intră în odaia ei.

Pentru a nu da prilej cameristei să intre la bănuială, Anton rămâne rezervat de data asta. Dar când fata se duce la culcare se 'ndreaptă spre apartamentul contesei.

Deodată aude o ușă deschizându-se. Anton se lipește de perete, la umbra unor plante dintr'un vas mare. Probabil că Leonie plănuește din nou ceva, altfel n'ar coborî acum scările, la miezul nopții.

Servitorul o urmărește cu privirile și când aude deschizându-se ușa principală, se ia după dânsa, în vârful picioarelor.

Leonie ajunse în parc și pășește grăbită spre grilajul care dă în stradă. Nici nu bănuește că e urmărită de Anton.

Ea rămâne locului și privește cu încordare. Se scurg câteva minute, apoi se aud din depărtare douăsprezece lovituri de orologiu.

Aproape în aceeași clipă se aud și pași în stradă și în fața grilajului își face apariția o făptură. O mână se strecoară printre zăbrele și contesa ia în primire sticluța făgăduită.

Brațul se trage îndărăt și Leonie dispare ca o umbră, în tufiș. În vreme ce trimisul lui Hector Rammont se îndepărtează și el, Anton își face apariția de după copac.

— Mii de draci! scrâșnește el, ce să însemneze asta? Cei doi nu schimbaseră nici cu cuvânt între dânșii, și de vre-o idilă nici nu poate fi vorba, de asta sunt încredințat. După cât am putut observa la lumina felinarului din stradă, individul a predat Leoniei un obiect. Trebue să aflu despre ce e vorba, sunt sigur că iar a pus la cale o mașinațiune, scumpa mea contesă.

Pe un drum ocolit se înapoiază în vilă. După oare-care [illegible]hibzuială, Anton bate la ușa Leoniei, dar de-abia după câteva minute îi se răspunde.

— Sunt obosită și vreau să mă culc! zice ea.

Servitorul strânge pumnii cu furie, dar se liniștește apoi și coboară scara, pentru a se duce în odaia lui.

— Curând de tot voiu dezbrăca livreaua de servitor! râde el și se trântește pe pat.

A doua zi după amiază, Eberhard de Hohenegge sosește la vilă. O salută rece pe contesă, în prezența cameristei, apoi tânăra pereche ia masa împreună, servită fiind de Anton. Dar în timpul acesta nu schimbă un cuvânt între ei.

Eberhard începe îndată să facă pregătirile de plecare. E surprins de faptul că Leonie nu se împotrivește la proiectul acesta, căci el știe bine că ea urăște castelul Hohenegge. Să-și fi dat seama dânsa că metodele ei nu pot avea nici-un succes față de el?

Cereți mâine numărul 75 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 4, Calea Victoriei 5.

Nu-şi poate lămuri lucrul acesta, dar şi acum, după ce au trecut câteva zile dela episodul din noaptea aceea, sentimentele din inima lui nu s'au schimbat.

Ingrijorarea pentru viaţa lui Margot îl stăpâneşte de dimineaţa până seara. Inainte de a se îndrepta spre casă, venind dela gară, s'a dus să ia raportul, dela detectivul pe care-l însărcinase cu supravegherea vilei «La Patrie».

El răsuflă uşurat când află că cele două femei n'au părăsit casa şi detectivul le-a văzut în ajun prin fereastră, luând masa împreună.

Aşa dar, Leonie n'a cutezat, în timpul lipsei sale, să întreprindă ceva împotriva lor. Vorbele pe cari îi le aruncase ea în faţă, cum că va face destăinuiri cari îl vor distruge pe dânsul, îl preocupă din ce în ce mai mult. Nu-şi dă seama de ce poate fi vorba, dar îşi propune să cerceteze lucrurile, atunci când va fi la Hohenegge. Poate că e numai o izbucnire de furie a pătimaşei femei, care-şi dă seama acum că iubirea lui aparţine lui Margot...

Anton îndeplineşte cu mult zel fiecare poruncă pe care i-o dă stăpânul său. Cuferele trebuie făcute şi plecarea va avea loc a doua zi către seară.

Leonie invocă dureri de cap şi rămâne tot timpul întinsă pe pat, în odaia ei.

— Fă pregătirile pentru plecare! murmură buzele ei. De ce nu comanzi şi sicriul, în care vei fi pus?

Sticluţa trimisă de Rammont e ascunsă într'o mică vază şi o poate scoate lesne când va sosi momentul...

Către seară, Eberhard se lasă greu în fotoliul din faţa biroului. Îşi cuprinde fruntea în mâini, şi ochii săi se îndreaptă prin fereastra deschisă spre vila unde trăieşte Margot a lui...

El, însă, devenise soţul unei femei pe care o urăşte, care-şi dăduse jos dintr'odată masca pe care o purtase cu atâta măiestrie. El n'are nici măcar

dreptul să-şi ia rămas bun dela femeia care este mama copilului său, o fiinţă cc va vedea în curând lumina zilei.

Ce taină ciudată pluteşte iar în jurul ei, de poartă numele doamnei Grosser?

Gândurile se zbat furtunos în capul contelui şi zadarnic încearcă să se descurce din reţeaua lor. Probabil că la Hohenegge va găsi liniştea după care duce dorul.

Se gândeşte la o despărţire de Leonie, fără să ţie seamă de ameninţările ei, că-l va distruge. Dar şi asupra acestui lucru va chibzui în linişte, când va ajunge la Hohenegge.

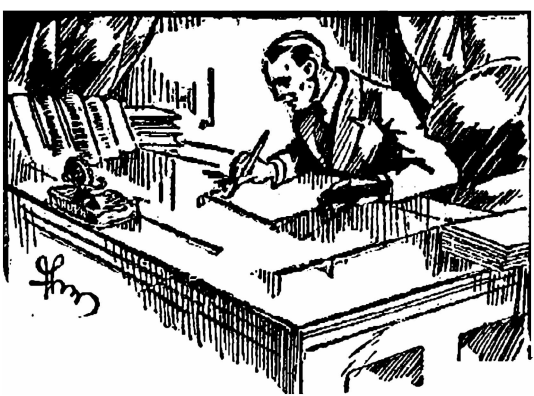

Ia o foaie de hârtie şi începe să scrie o scrisoare lungă de rămas-bun, către Margot.

Îi zugrăveşte chinurile ce le îndură, starea aproape disperată în care se află şi care-l îndeamnă în unele clipe să-şi curme firul vieţii. Dar îşi exprimă, totuşi, speranţa, că se vor mai regăsi cândva, chiar dacar fi să se scurgă ani...

„Copilul tău — îşi încheie el scrisoarea — este şi al meu şi-ţi jur pe viul Dumnezeu că i voiu da,

numele meu cinstit, tot astfel precum îţi voiu reda şi ţie onoarea. Asupra noastră apasă cu greutate mâna Destinului, dar soarele trebue să răsară într'o zi şi pentru noi şi atunci vei lua locul aceleia pentru care resimt în momentul de faţă numai ură şi dispreţ şi care are pentru mine aceleaşi sentimente.

„Plecăm acum la Hohenegge, unde vom trăi ca nişte străini unul faţă de altul şi toate sforţările mele vor fi îndreptate spre o singură ţintă: să-mi recapăt libertatea. Leonie să-şi ia jumătate din averea mea şi s'o folosească cum va crede de cuviinţă. Atunci va veni ziua fericirii noastre şi eu voiu bate la uşa ta ca logodnic şi te voiu aduce în casa mea.

«Rămâi cu bine, Margot. Implor Cerul să-ţi dea pacea sufletească de care ai atâta nevoie".

Pune scrisoarea într'un plic, pe care-l lipeşte cu grijă. O va arunca singur la cutie, căci se gândeşte să facă o mică plimbare prin oraş, spre a-şi linişti nervii.

CAPITOLUL 102

Crima

Soarele apune încetişor. Dinspre mare suflă un vânţuleţ răcoros, plin de miresme îmbătătoare.

Pe terasele hotelului elegant muzica începe să cânte şi lumea mondenă forfoteşte în lumina globurilor electrice. Aici pe Riviera, toată lumea e veselă şi petrece, luând viaţa uşor.

Numai într'o vilă idilică de pe ţărmul mării stau doi oameni, cărora viaţa le-a dat toate bunurile, dar ei se urăsc între dânşii, se blestemă unul pe altul. Şi ceeace contele Eberhard nici nu bănuieşte, e că un simplu servitor l-a înşelat în chip ruşinos, se furişează ca un hoţ prin casă şi spionează tot ce se petrece.

Cu un oftat greu contele se ridică şi priveşte

în jurul său prin cameră. Într'un ungher stă cufărul gata făcut şi totul are înfăţişare tristă.

Eberhard apasă pe un buton şi cere servitorului să-i aducă pălăria şi mantila. Anton aruncă o privire cercetătoare asupra stăpânului său, dar acesta nu-l observă şi părăseşte vila, în tăcere.

Se strecoară până la ţărmul mării, unde se plimbă gânditor. Valurile liniştite se lovesc de ţărm, aurul soarelui care apune luceşte pe suprafaţa întinsă...

Contele se opreşte, contemplând tabloul măreţ ce i se oferă. Niciodată nu-i apăruse marea atât de frumoasă, ca în seara asta când o vede, poate, pentru ultima oară. Melodii duioase răsună de departe, apoi pier în taina înserării, odată cu luna ce apare pe cerul minunat.

Contele se simte brusc străbătut de un fior rece. E ciudat că gândurile-i se duc spre un cavou, prin ferestrele căruia pătrunde lumina tremurătoare a lunii.

Abătut şi plin de presimţiri rele, Eberhard se înapoiază la vilă. Intră în odaia sa îl cheamă pe Anton, şi-i spune cu glas liniştit:

— Du-te sus la contesă şi întreab'o dacă e dispusă să plece mâine, cu acceleratul, după cum am aranjat.

Anton se înclină şi părăseşte odaia. După câteva minute se înapoiază:

— Doamna contesă comunică domnului conte că se supune în totul dorinţelor d-sale.

Eberhard dă din cap şi servitorul se îndepărtează.

Contele începe apoi să umble prin odaie, în sus şi în jos. De câteva ori îi dă în gând să se ducă în vila „La Patrie", unde trăieşte Margot... Dar îşi spune apoi că nu trebuie să facă asta, căci ea singură l-a rugat să nu mai vie.

Se face târziu şi Anton vine să-l întrebe pe stăpânul său dacă nu doreşte să cineze. Eberhard refuză, spunând servitorului:

— Nu mi-e foame, te poți duce la culcare, căci mâine vei avea de lucru. Vezi să nu fiu deranjat de nimeni.

Cam pe la ora unsprezece contele se culcă In casă domnește liniște adâncă, dar somnul nu se lipește de genele lui. In odaie arde o lampă mică, voalată. Draperiile de la ferestrele ce dau în parc, sunt trase.

Intr'un târziu, pleoapele îi cad grele și îl cuprinde un somn ușor.

Anton doarme și el în odaia lui, deasemeni și camerista contesei.

Numai în încăperea în care locuiește Leonie, e încă lumină. Contesa umblă agitată încolo și încoace, îmbrăcată într'un neglijé cu broderii bogate. In picioare poartă pantofi ușori, așa fel că nu face nici-un zgomot când merge.

Ea se oprește de-odată în fața oglinzii de cristal și privește țintă la tabloul pe care-l reflectează oglinda. Se cutremură de propria-i înfățișare.

Apoi, își aranjează repede părul și privește la ceas. Trecuse de miezul nopții. Stă și ascultă cu încordare, dar totul rămâne liniștit. Nici Anton nu va fi martor la ceeace va face ea în noaptea asta. Mai curând sau mai târziu va căuta să se scape și de el.

Se îndreaptă spre vaza unde ascunsese sticluța și o scoate afară. Se apropie cu ea de lumină și privește lichidul limpede ca apa, cu efecte atât de grozave. Hector Rammont îi dăduse asigurări că picăturile n'au nici-un gust.

Ea știe că Eberhard are pe măsuța de noapte un pahar cu apă, pe care-l bea când se trezește din somn. Ea își repetă cuvintele pe cari i le spusese Masca-roșie:

„Cinci picături trezesc patima simțurilor, zece picături provoacă rigiditatea trupului și douăzeci de picături... moartea".

Leonie vâră sticluța în buzunar și deschide încetișor ușița tapetată, ținând în mână o lumânare

aprinsă. Ajunge în fața camerei de dormit a contelui, deschide ușa încetișor și rămâne locului câteva clipe.

Ochii ei străpung semi-întunericul din odaia în care se aude răsuflarea regulată a aceluia care doarme. Paharul cu apă e la locul său obicinuit. Cu dinții încleștați, ținându-și respirația, ea se apropie de măsuța de noapte.

In clipa aceea se cutremură, căci Eberhard făcuse o mișcare, de parc'ar fi vrut să se trezească. Să-l ocrotească oare vre-un înger bun în somn?

Nemișcată în fața patului, Leonie își îndreaptă privirile printr'o crăpătură a draperiilor de care e înconjurat acesta și îi se pare că buzele lui se mișcă... Aude șoapte și-și apasă repede mâna pe pieptul care zvâcnește cu putere; un țipăt e gata să-i scape din gâtlej... Lămurit aude ea numele acelei femei pe care o urăște de moarte:

«Margot... scumpa mea Margot!»

Dac'ar fi avut un pumnal, Leonie n'ar fi stat o clipă pe gânduri să-l înfigă în trupul lui. Dar, iată că buzele contelui au amuțit din nou și capu-i se odihnește iar între pernele albe.

Criminala se apropie încetișor de măsuță și toarnă picătură cu picătură în pahar.

Numărase mai întâi cinci, dar un zâmbet sinistru îi schimonosi fața. Nu, nu mai vrea dragostea acestui bărbat, ci moartea lui.

Picăturile cad din nou... zece... apoi mai departe... douăzeci... Culoarea apei nu se schimbă întru nimic.

Leonie închide sticluța cu dopul și o vâră în buzunar.

Acum trebue să se întoarcă repede, așteptând rezultatul în camera ei. Când soarele va răsări din mare, Eberhard va fi mort și ea va rămâne singura posesoare a milioanelor familiei de Hohenegge.

In clipa când era să se îndepărteze, contele deschide ochii. Ea vede asta și fără voie îi scapă un țipăt de pe buze. Rămâne în fața lui, ca o cri-

mînală prinsă asupra faptului. Contele se ridică în capul oaselor şi priveşte năuc la ea.

— Tu aici, Leonie? exclamă el. Ce vrei de la mine?

Leonie îşi recăpătase repede stăpânirea de sine. Cu un suspin adânc se lasă în genunchi în faţa patului şi-şi lipeşte capul de marginea acestuia.

— Dorul sălbatec după tine m'a adus încoace, Eberhard! strigă ea şi izbuteşte să se prefacă atât de bine, încât el nu se îndoieşte o clipă de sinceritatea femeii îngenunchiate.

M'ai insultat de moarte — urmează ea — ai călcat în picioare iubirea mea şi mi-ai aruncat dispreţul în faţă. Speram să găsesc aici, în Sud, fericirea după care năzuiam atâta şi acum totul e distrus... ne înapoiăm la Hohenegge, între zidurile reci ale castelului secular...

Eberhard· de ce a trebuit să pierd iubirea ta? In noaptea asta n'am putut închide ochii, dorul m'a împins să viu încoace, căci vroiam să te văd cel puţin de departe. Iartă-mă pentru ceeace am făcut! Plec din nou, văd doar din ochii tăi că nu mai ai niciun pic de iubire pentru mine... disperarea mă cuprinde.

Ticăloasa se ridică şi acoperindu-şi faţa cu mâinile se îndreaptă, clătinându-se pe picioare, spre uşiţa pe undo intrase.

Contele rămâne năuc, mişcat de scena aceasta la care nu se aşteptase. Să fi fost oare sinceră spovedania ei? O voce interioară îi strigă: „Nu! E o viclenie la mijloc". Dar ce-ar putea să fie!

El nici nu se gândeşte măcar la crima oribilă pe care a pus-o la cale ticăloasa.

Clătinând capul priveşte după ea, dar nu izbuteşte să-şi înfrângă sentimentul de desgust care-l cuprinde şi o lasă să plece.

— Nu, murmură el, privind ţintă în podea. Intre noi doi nu mai există nimic. Ea singură a rupt legătura care ne unea.

Somnul nu se mai lipește de genele lui. Un zâmbet visător îi plutește pe buze.

— Margot! Margot! șoptește el, dus pe gânduri. Mi-ai apărut în vis, dar tot atât de lămurit ca atunci când stăteam îmbrățișați sub ramurile copacilor din Hohenegge. Îți mulțumesc, scumpa mea...

Leonie rămâne afară, în pragul ușii și pieptul îi tresaltă cu putere.

— A mers bine! murmură dânsa. Ce nu e în stare să facă o femeie însuflețită de ură! El avea pe buze numele ei și poate că va striga după dânsa când se va zbate în spasmurile morții. Orice scânteie de milă s'a stins din inima mea, aștept cu nerăbdare să aud ultimul horcăit din pieptul său.

Cu pași liniștiți pornește îndărăt spre odaia ei. Rămâne câteva clipe pe gânduri, apoi stinge lumina. Dar nu poate dormi, căci prea îi sunt nervii încordați.

Se plimbă în sus și în jos prin cameră, apoi, deschide ușa de pe balcon și privește jos, în grădină. Luna luminează potecile albe și, de-odată Leonie se dă îndărăt, cu un strigăt răgușit.

O fantomă albă apăruse în umbra tufișurilor, — doi ochi înfundați în orbite, cari o privesc țintă, cu o expresie de acuzare.

E numai o viziune, dar contesa rămâne speriată de moarte și se retrage din odaie. Neliniștea o copleșește și ia hotărârea să pornească din nou spre dormitorul contelui.

Strângându-și rochia în jurul trupului, pipăind cu mâna zidul rece al coridorului întunecos, înaintează pas cu pas, ca o somnambulă. Ajunsă în fața ușii, își ține răsuflarea, și ascultă cu încordare.

Dar nu se aude nimic, nici cel mai ușor zgomot.

— Să fi murit oare de-acum? Fără să scoată un țipăt măcar?

Deodată se înfioară toată... Aude lămurit foșâitul unei cuverturi de mătase și scârțâitul patului. Apoi un zornăit pe placa de marmoră a măsuței de noapte.

— Paharul de apă! murmură Leonie.

Ea se ține cu amândouă mâinile de perete, și tot trupul îi tremură de iritație.

Astfel se scurg câteva minute, apoi se aude un zgomot în odaie... un scaun e împins cu putere, se răstoarnă... un țipăt înăbușit...

Leonie își mușcă buzele și ar vrea să pătrundă cu privirile prin ușă.

Eberhard căutase în zadar să adoarmă, după vizita Leoniei.

Ce vroia dela dânsul, femeia aceasta fatală? se întreba el necontenit. E ferm încredințat că nu dragostea a îndemnat-o să vie pe furiș, în toiul nopții, în dormitorul lui. Probabil că intenționa s'aducă la îndeplinire vreun plan drăcesc împotriva lui, căci îl urăște de moarte și în privința aceasta, nu mai poate exista îndoială.

Contele se ridică și și sprijini capul pe braț.

Își frământă creierul, dar fără folos. Timpul se scurge încet și în cele din urmă el își înfundă din nou capul în perne. Gâtlejul îi este uscat și se simte scuturat de friguri. O clipă șovăie să-și atingă buzele de pahar... Un gând ciudat îi străfulgeră prin minte, apoi, însă, zâmbește cu dispreț.

Nu, până acolo nu va merge dânsa. Prea s'ar expune mizerabila. Duce încetișor paharul la buze și soarbe apa dintr'o singură înghițitură.

Se scurg câteva minute, dar setea nu-i se potolise; dimpotrivă, pare că frigurile îl cuprind și mai mult și un tremur nervos îi zguduie tot corpul.

Privește în oglinda din fața patului și-și vede chipul schimonosit.

Ce să fie asta? Parcă nici nu-s trăsăturile lui...

Un fior rece îi străbate trupul și cu o ultimă mișcare aruncă de pe el cuvertura și sare din pat. Vrea să se îndrepte spre ușă, dar nu-l mai țin picioarele. Îl cuprind dureri cumplite și cu un țipăt înăbușit se prăbușește. Rămâne țeapăn pe covorul moale, luminat de lampa de noapte.

După un timp, ușa se deschide fără zgomot și chipul palid al Leoniei se ivește în deschizătură. Privește o clipă trupul neînsuflețit, apoi se strecoară înăuntru.

În fața cadavrului soțului ei, un hohot sinistru îi scapă din piept. Se apleacă și fixându-și ochii asupra chipului schimonosit, murmură:

— Așa ai vrut tu, idiotule! De ce ți-ai legat inima de femeia pe care o urăsc? Ți-ai meritat soarta și nu va trece mult până când va veni după tine cocota aceea blestemată.

O cruzime sălbatecă îi umple inima. E tovarășa demnă a omului cu mască roșie și nu se înspăimântă să samene moartea în jurul ei.

— Douăzeci de picături! murmură ea și chipu-i nu mai păstrează nimic din frumusețea care-l orbise o clipă și pe Eberhard de Hohonegge. —

Hector Rammont se pricepe să-şi prepare otrăvurile. Acum sunt singură, stăpână milioanelor tale, conte Eberhard.

Îşi apropie urechea de pieptul lui, spre a se încredinţa dacă e mort deabinelea. Şi rămâne liniştită... Soţul ei e mort.

Se ridică repede şi părăseşte camera, a cărei uşă o încuie cu grijă.

Ajunsă în dormitorul ei se trânteşte pe pat şi pleoapele îi cad grele, ca de plumb.

De unde să ştie ea că, ochii bănuitori ai lui Anton o urmăriseră în tot timpul! Şi va veni ziua când va simţi puterea servitorului.

CAP. 103

La pândă

Alice se trezeşte din leşin, în camera ei din castelul maur. Lampa mare aruncă o lumină puternică din tavan.

Masca-roşie umblă încolo şi încoace pe covorul moale, aruncând din timp în timp câte o privire asupra patului. Trecuse mai bine de un ceas de când s'a reîntors. Joe îi făcuse raportul şi Hector Rammont ştie acum că bănuielile sale au fost îndreptăţite: noul servitor nu e nimeni altul decât Ochiude-Pisică, celebrul detectiv, tatăl Alicei, şi între ei nu poate exista nici-o împăcare, ci doar luptă la cuţite până la distrugerea completă.

Între timp, Hartenberg a fost dus într'o ascunzătoare sigură şi Masca-roşie avu destul răgaz să chibzuiască, ce trebue să afle Alice din întâmplarea aceasta. El nu ştie încă ce s'a petrecut între detectiv şi fiica lui, dar dânsa va trebui să-i spuie.

Tânăra fată, pe care Rammont o dăduse Alicei drept îngrijitoare, păşeşte încetişor în odaie, aducând ceva bolnavei. Masca-roşie face apoi un semn cu mâna şi fata se retrage.

Alice deschide ochii și privește buimacă în jurul ei. Rammont se oprește și rămâne cu brațele încrucișate. Ochii săi se îndreaptă spre tânăra femeie. Alice l-a recunoscut. Se ridică în capul oaselor și un suspin adânc îi iese din piept.

— Hector! exclamă ea, ce s'a întâmplat în vreme ce eu zăceam leșinată? Te implor, spune-mi adevărul și nu trece nimic sub tăcere!

Masca roșie se apropie încetișor de pat, așezându-se pe un scaun.

— Liniștește-te, mai întâi, Alice, zice el, cu glas cald.

Vrea să-i ia mâna într'a lui, dar fata și-o retrage repede.

— Nu mă atinge, Hector, sunt aproape nebună. Tu nu știi ce s'a petrecut în odaia asta, în vreme ce, erai la Monaco.

— Poate că totuși bănuiesc ceva, răspunde Rammont. Tatăl tău a fost aici.

Ea îl privește cu spaimă:

— Cutezi să mi-o spui în mod deschis?

— Trebuie doar să vorbim despre asta, răspunde el, dând din umeri. Cel mai nimerit lucru ar fi să dai totul pe față. Ochiu-de-Pisică, tatăl tău, cel mai mare detectiv al Germaniei, a izbutit să se strecoare în castelul maur, devenind servitorul meu. Trebuie să-ți mărturisesc că-l urăsc pe omul acesta, după cum mă urăște și el pe mine, jurându-mi pieirea. Între noi doi nu mai poate exista împăcare.

Când am plecat aseară, i-am dat lui Joe sarcina să-l observe cu atențiune pe noul nostru servitor, fără ca el să bage ceva de seamă. Ochiu-de-Pisică trebuie să fi aranjat bine lucrurile, căci nu lipsea mult ca să dispară cu tine.

Alice își acoperă fața cu mâinile. Acum își aminteste de tot ce s'a petrecut. Știe că tatăl ei vroia să dispară cu dânsa coborând scara de frânghie atârnată la fereastră, — știe că ea se împotrivise din răsputeri, pentru ca în cele din urmă să-și piardă cunoștința.

— Ce s'a întâmplat cu tatăl meu când Joe a pus mâna pe el? strigă deodată nenorocita.

Masca-roșie nu răspunde imediat și Alice îl apucă de braț.

— L-ați omorât! strigă dânsa, înspăimântată. Ți-ai pătat încodată mâinile cu sânge, Hector. O, încep să mă îngrozesc de tine.

O expresie de mânie se întipărește pe chipul falsului prinț.

— Să nu mai întrebuințezi cuvinte dintr'astea, Alice! zice el cu asprime. De-altfel, poți fi liniștită, căci tatăl tău trăiește și nu i s'a întâmplat nimic până acum.

Ea îl privește cu neîncredere, izbucnește în lacrimi.

— Oh! de-ar fi adevărat, Hector! Tu știi că eu sunt a ta cu trup și suflet și voiu rămâne cu tine, până-mi va suna ceasul din urmă.

Trăsăturile banditului se luminează.

— E așa cum ți-am spus, răspunde el, ceva mai prietenos. Ochiu-de-Pisică trăiește.

— Unde este? întreabă Alice, plină de spaimă.

Hector Rammont o privește drept în ochi și răspunde:

— Joe împreună cu alți câțiva l'au surprins când vroia să fugă cu tine, l-au legat și l-au dus apoi într'o încăpere pentru a fi în siguranță. Până la înapoierea mea, Joe n'avea voie să întreprindă nimic cu dânsul.

— Și apoi, Hector? Nu-ți întoarce privirea, vreau să citesc în ochii tăi ce s'a întâmplat!

— Am pus să-l aducă în fața mea și i-am spus deschis că l-am recunoscut și că se află acum în mâinile mele. M'a surprins peste măsură curajul cu care m'a întâmpinat, deși i-am spus că-l așteaptă moartea dacă nu va face ceea ce îi voiu cere. In definitiv, un lucru de nimic, dar de marea însemnătate pentru mine.

Ii cerusem să depuie un jurământ că nu va trăda nimic ,atât poliției din Monaco, cât și altcuiva,

despre cele petrecute în castelul acesta, — apoi să nu întreprindă nimic împotriva mea sau a oamenilor mei și să plece încă în noaptea asta, cu acceleratul. Cred că nu i-am cerut prea mult.

— Și el a admis?

Hector Rammont zâmbește ciudat.

— Nu, n'a admis, mi-a aruncat disprețul său în față, spunând că nu va depune acest jurământ, cu toată situația primejdioasă în care se află.

Nu mi-a rămas altceva de făcut decât să dau semnalul să-l împuște, căci siguranța mea și a oamenilor mei se afla la discreția lui. În ultimul moment, însă, când văzu îndreptate asupra lui vre-o șase revolverre, și el îl întrebai încodată dacă vrea să depună jurământul cerut...

Masca-roșie face o pauză și Alice îl privește cu înfiorare.

— Apoi? murmură dânsa.

— A jurat. Și bine a făcut, căci altfel ar fi trebuit să moară. Poate că în clipa aceea nădăjduia că ne vom mai întâlni odată în Germania... După depunerea jurământului, doi din oamenii mei l-au dus în stradă cu ochii legați. În momentul de față, poate c'a și plecat.

Se produce o pauză scurtă. Alice răsuflă ușurată și-și afundă capul în perne. Rammont rămâne nemișcat pe scaun.

— Ești mulțumită, Alice? o întreabă el apoi.

Ochii albaștri ai sărmanei fete se îndreaptă asupra lui.

— Ridică mâna dreaptă și pune-o pe cea stângă pe inima mea, șoptește dânsa. Acum jură-mi și tu că nu m'ai înșelat.

El vede lacrimile din ochii ei și nu șovăie o clipă să îndeplinească cele cerute. Cu glas limpede, el jură că Ochiu-de-Pisică e în viață și că și-a recăpătat libertatea.

Cereți mâine numărul 77 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 4 Calea Victoriei 5.

După ce buzele sale rostiră ultimele cuvinte, nenorocita fată îl trage spre sine şi-şi îngroapă faţa în pieptul său; îi povesteşte apoi întreaga scenă care s'a desfăşurat între dânsa şi Hartenberg. Fără s'o întrerupă el o ascultă cu atenţiune, apoi spune:

— De ce nu l-ai urmat de bună voie pe tatăl tău, Alice? De fapt, ar trebui să mă urăşti pe mine, cum mă urăşte toată lumea.

Alice îl strânge mai tare în braţe şi murmură cu glas obosit:

— Încetează, Hector! Ştii doar că trebuie să trăiesc şi să mor alături de tine.

. . . . . .

Noaptea se lăsase din nou asupra castelului maur.

Alice se restabilise complect de pe urma celor îndurate în ultimele ceasuri şi faptul că-l ştie pe tatăl ei în siguranţă, o face să suporte cu uşurinţă situaţia în care se află. Bătrânul o blestemase odată, o alungase în stradă în toiul nopţii, dar iubirea părintească se redeşteptase într'însul.

Hector o părăsise din nou, căci vecinic are afaceri de rezolvat. La întrebarea Alicei, cât mai are de gând să rămâie la Monaco, el dădu doar din umeri.

— Mai aştept doar să mi se realizeze un plan, care-mi dă mult de lucru, apoi vom pleca, probabil la Londra sau mai departe. La momentul potrivit, vei afla şi tu.

Alice trebui să se declare mulţumită. Liniştea se aşternu din nou în odaie. Joe, sau ceilalţi oameni nu trebuie să intre în apartamentul Alicei, fără o poruncă specială din partea regelui criminalilor. Numai camerista, care fusese şi sub ordinele lui Jean Molitor, are dreptul acesta.

Tocmai în clipa aceasta, fata îşi vâră capul prin

portieră și ochii-i negri o caută pe Alice. Pe chipul ei e o expresie îngrijorată.

Auzind zgomotul ușor, Alice își întoarce capul și privește spre cameristă.

— Nu te-am sunat, îi zice ea prietenos.

Fata nu se îndepărtează însă, ci pășește încetișor în cameră.

— Ai să-mi comunici vre-o taină? întreabă Alice, prietenos.

Fata aprobă din cap, dar privește în același timp speriată spre ușă.

— Dacă domnul va afla că am vorbit, va face să zbor de aici! șoptește ea.

— Ai observat ceva misterios și vrei să mi-o spui? Așa e?

Fata dă din cap, dar în același timp duce degetul la buze.

Alice îi face un semn și se retrage cu ea într'un ungher al odăii, unde e un fel de foișor, care

ocupă toată partea aceea a încăperii; de acolo, nimeni nu le poate asculta ce vorbesc.

Foișorul acesta formează un spațiu semi-circular, în care se află câteva mobile scumpe. Fereastra, care dă spre mare, e acoperită de o draperie de mătase. O draperie la fel se află peste cele câteva trepte, cari duc din cameră în foișor. Alice trage draperia aceasta. O lampă colorată aruncă lumină de sus.

— Acum poți vorbi! se adresează Alice tinerei cameriste. Aici nu ne poate auzi nimeni.

— Am descoperit ceva ciudat, stăpână, șoptește fata. Noaptea trecută, pe când mă culcasem de acum, am auzit zgomot de pași prin fața ușii mele. Mi se păru că aud glasul lui Joe, care vorbea cu alți bărbați. Mergeau greu, ca și cum ar fi târât un obiect după dânșii.

Nu știu de ce, dar m'a cuprins o neliniște subită și apropiându-mă de ușă, am privit prin crăpătură, afară pe coridor. Și atunci am observat câteva persoane ducând după colț un bărbat legat. Apoi o ușă se închise cu zgomot și se făcu tăcere. După o jumătate ceas, s'a reîntors prințul.

— Și ce-ai mai auzit? întreabă Alice.

— Nimic, stăpână, prințul s'a retras, probabil, în apartamentul său și a discutat cu Joe asupra celor întâmplate.

Azi dimineață, însă, mi-am adus aminte de ceea ce văzusem în cursul nopții și deoarece nu mă puteam liniști, am luat-o în aceeași direcție pe unde apucase Joe cu omul legat. Imediat după colț se făcea o scară îngustă de piatră, care ducea în sus.

M'am furișat încetișor pe trepte, am ascultat în toate părțile, dar nu putui auzi nimic. Tocmai vroiam să mă întorc, când privirea îmi căzu pe un tablou mic, ce atârna în perete. Rama lată, aurită, se înegrise în cursul timpului și figura cavalerului medieval nu mai era de recunoscut. Mi se păru, însă,

că unul din colțurile pânzei nu se potrivea bine în cadru.

Apăsai pe locul acela și... tabloul pieri în lături, iar un gang îngust se ivi în fața mea. Curioasă peste măsură, am intrat pe gangul acesta, așezând la loc tabloul în urma mea. De sus, gangul era luminat printr'o ferestruică.

Făcui vre-o zece pași și ajunsei în fața unei uși, încuiată solid. Nu știu de ce mi-a venit de-odată gândul că omul legat fusese dus aici. Mi-am lipit urechea de ușă și am ascultat... De-odată auzii ceva ca un geamăt omenesc...

Alice o apucă de umeri pe tânăra fată și spune plină de spaimă:

— Nu te ai înșelat, drăguța mea? Ah! spune-mi adevărul... crezi că omul acela se află în închisoarea secretă?

Camerista o privește speriată.

— N'aș putea spune dacă e într'adevăr bărbatul care fusese târât în cursul nopții dealungul coridorului. Dar geamătul l-am auzit... Era ca și cum un om a ajuns la capătul suferinței. Am auzit și un zgomot de parcă s'ar fi rostogolit cineva pe pământ.

— Și n'ai strigat, n'ai bătut în ușă?

— N'am îndrăznit, stăpână. Prințul și Joe se uită întotdeauna la mine cu priviri atât de ciudate! Nu pot dormi nici noaptea, căci mă tem vecinic de viața mea...

Ah! stăpână, dac'aș putea ieși odată din castelul ăsta! Aș renunța la tot ce am aici și m'aș duce acasă la părinții mei, cari nici nu știu cum îmi merge, căci n'am voie să trimit nici-o scrisoare și sunt păzită ca o prizonieră.

— De ce n'ai bătut în ușă, totuși? întreabă Alice, cutremurându-se. Poate că omul ți-ar fi dat un răspuns, și aș ști acum cine zace acolo.

— Nu fii supărată pe mine, stăpână, n'am cutezat să fac asta și am pornit-o îndărăt... Dar apoi

m'am gândit toată ziua, dacă n'ar fi bine să destăinuiesc cuiva descoperirea ce am făcut.

Camerista tăcu și Alice se ridică de pe scaun.

— Imi vei arăta drumul într'acolo, copila mea, spune ea de-odată. Trebuie să mă încredințez de realitatea faptelor.

— Dar dacă prințul sau oamenii lui ne vor descoperi? întreabă camerista, cu teamă.

— Vom aștepta până se va face liniște deplină în castel.

Alice trage perdeaua și coboară îndărăt în odaia ei. O însărcinează pe cameristă să pândească pe coridor și să-i aducă la cunoștință când totul va fi liniștit.

Biata Alice trăiește un ceas îngrozitor. Cu ochii secați de lacrimi privește înaintea ei, în gol, și-și apasă tâmplele.

— Nu-i jurase oare Hector Rammont în noap-

tea trecută că-i dăduse drumul tatălui ei? Era cu putință oare s'o fi înșelat în felul acesta?

Un zâmbet îndurerat îi întunecă chipul: de ce nu s'ar putea preface Masca-roșie și în fața ei, după cum procedează cu toată lumea? Omul acesta e doar un artist desăvârșit, care se pricepe de minune să și mascheze sentimentele și gândurile!

Alice sare în sus de pe canapea și începe să străbată odaia în lung și în lat. Dacă e într'adevăr tatăl ei omul închis în celula secretă, atunci trebuie să găsească mijloace să-l elibereze; de urmat nu-l poate urma... asta o simte prea bine... dar viața trebuie să i-o salveze.

Se scurse un ceas. Camerista îi comunicase că prințul se retrăsese cu Joe și alți câțiva oameni în cabinetul de lucru. Ușile fuseseră încuiate și pe coridor rămase un om de pază.

Cineva bate în ușă. Alice își pusese între timp o rochie neagră și-și strânsese părul la spate. Camerista apare în odaie și șoptește cu glas tremurător:

— Paznicul de pe coridor a plecat, stăpână. Cred că prințul l-a chemat și pe el în odaie,—pare că se petrece ceva misterios acolo.

— In cazul acesta să nu mai stăm pe gânduri. Ia-o înainte și călăuzește-mă.

Alice căutase ceva unelte cu ajutorul cărora să poată sparge broasca de la ușa camerei secrete, dar găsi prea puțin.

Cele două femei pornesc pe coridor, în vârful picioarelor. Trecuse de miezul nopții.

— Trebuie s'o luăm pe aici în sus, stăpână, zise camerista, oprindu-se în fața scării înguste.

Alice începe să urce. Luase cu ea o lumânare, pe care o va aprinde de-abia sus.

— Colo e tabloul, stăpână, zice iar camerista.

— Deschide! șoptește Alice.

Lucrul se face repede. Alice pășește înăuntru, urmată de cameristă.

Aprinde lumânarea și o dă tinerei fete s'o ție. Încă doi, trei pași și ajung în fața ușii cu zăvoare grele. Dar... aceste zăvoare sunt numai trase, fără să aibă vre-un lacăt. Alice apasă clanța și, în clipa următoare, poate arunca o privire în încăperea care servește de închisoare.

Aceasta nu e prea mare, are plafonul boltit și pereții netezi. Podeaua e din piatră și două inele de fier fixate în perete, precum și capătul unui lanț greu, mărturisesc cu îndestulare cărui scop servește odaia aceasta.

E o temniță grozavă căci nu se află într'însa nici măcar un culcuș pe care să-și poată odihni oasele prizonierul. Deasemenea nici o cană cu apă nu se află acolo și Alice se cutremură gândindu-se că nenorocitul a fost sortit, poate, morții prin foame.

Ea își plimbă privirea prin încăpere dar nu vede pe nimeni.

— Te-ai înșelat probabil! se adresează dânsa tameristei.

Fata rămâne cam încurcată.

— Am auzit totuși un geamăt, stăpână, spune ea.

— Poate că nenorocitul a fost dus de aici.

In clipa aceasta privirea Alicei cade pe o deschizătură ce de-abia se zărește într'un ungher. Se îndreaptă repede într'acolo cu lumânarea în mână, și, spre nespusa-i uimire, zărește o a doua scară de piatră ce duce în jos. Deschizătura e largă cât să poată trece un om printr'însa.

Fără să șovăie o clipă, Alice Hartenberg coboară primele trepte, lăsând-o pe cameristă să aștepte sus. Cu lumânarea în mână pășește pe trepte și deodată îi se pune un zid în față. Luminează piatra și are impresia că se află aici o instalație secretă căci în mai multe locuri se văd unele crăpături. Sus se află o deschizătură, care duce, probabil, în altă încăpere.

Biata fată caută în jurul ei un obiect pe care şi l-ar putea pune sub picioare, ca să ajungă la deschizătura de sus. Un butuc de lemn se află în partea de jos a scării. Ea se urcă pe dânsul şi izbuteşte să privească pe deschizătură.

Vede o sală spaţioasă, al cărei plafon e sprijinit de coloane trainice. Verigi de fier sunt fixate sus şi pardoseala e acoperită cu pete roşii, parcă ar fi sânge.

Incăperea e luminată şi Alice se simte orbită o clipă. In urechi o izbeşte un murmur înăbuşit de glasuri bărbăteşti. De-abia după câtva timp izbuteşte să deosebească obiectele din sală. In pereţi ard câteva făclii cari împrăştie o lumină roşie.

In fund, sunt adunaţi câţiva oameni şi discută între dânşii. Alice mai zăreşte într'un ungher un cap de mort, în faţa căruia se află două pumnale înfipte în lemnul mesei. Pe scaunul din spatele acesteia nu se află încă nimeni.

— Ce se petrece aici? se întreabă ea, cu înfiorare.

Inima-i încetează să bată. Odinioară, când era copilă, văzuse tablouri cari reprezentau torturile din evul mediu. Să fie şi aici ceva asemănător?

Deodată se cutremură din creştet până în tălpi şi e aproape să scoată un ţipăt.

Nu observase până acum, că dedesubtul coloanei din mijloc se află un om culcat la pământ. Nenorocitul se mişcă acum şi unul din bărbaţi ia o făclie din perete şi luminează cu dânsa chipul prizonierului.

Alice se clatină pe picioare, apoi cade în genunchi. Recunoscuse pe tatăl

Aşadar, Hector Rammont o minţise, cu tot jurământul lui... Nu-l eliberase pe bătrân, ci-l adusese în faţa unui consiliu de judecată. Gândul acesta grozav, o face pe nenorocita copilă să sară în sus. Tre-

buie să vadă și să audă ce se petrece în sala de judecată.

In clipa când părintele ei va trebui să moară, ea își va trăda prezența printr'un țipăt; până atunci, însă, se va ține din toate puterile, căutând vre-un mijloc pentru salvarea aceluia care i-a dat viață.

Se urcă din nou pe butuc și privește în sala luminată de făclii...

O tăcere adâncă se lăsase acolo. In fundul încăperii se deschide o ușă mascată și Hector Rammont păsește înăuntru. Se apropie de masă și apasă pe un buton. O sonerie țărâie prelung.

— Ridicați-l în picioare pe prizonier! îl aude Alice spunând.

CAP. 104

In fața judecății

Hector Rammont se sfătuise cu Joe, privitor la soarta lui Hartenberg. Nici nu poate fi vorba de eliberarea detectivului german. Omul acesta e prea primejdios pentru dânșii și numai atunci va dispare pericolul, când va fi mort, sau va trece în rândurile lor.

Dispozițiunile pentru noaptea următoare sunt luate în grabă. Jurământul pe care Demonul îl făcuse tinerei fete, nu are nici o valoare pentru Hector Rammont.

Noaptea se lăsase și Joe își adună câțiva tovarăși. E vorba să se hotărască soarta lui Ochiu-de-Pisică și șeful nu vrea să se încarce singur cu răspunderea sentinței. Probabil că are motive speciale pentru aceasta.

In noaptea când falșul prinț se întorsese din Monaco se îndreptă cu Joe spre așa zisa «sală de judecată», care în veacul trecut servise într'adevăr torturilor și execuțiunilor secrete.

Spiritul de observaţie al lui Joe, isbutise repede să ghicească diferite gangurri tăinuite în castelul maur. Zile dearândul răsfoi prin cărţile vechi din bibliotecă şi în cele din urmă descoperi şi planurile secrete.

In posesiunea acestor planuri, restul era o jucărie.

Când ajunse cu cercetările la sfârşit, Joe se duse să-l anunţe pe şeful său. Il transportară pe detectiv sus, îi se legară mâinile şi picioarele şi fu asvârlit pe podeaua de piatră.

Deoarece funiile îi se înfigeau tot mai mult în carne, nenorocitul gemea din când în când şi gemetele acestea fuseseră auzite de tânăra cameristă.

In întunericul închisorii sale, în care aerul îl înăbuşea aproape, Ochiu-de-Pisică avusese timp să chibzuiască asupra soartei sale. Aceasta nu-i aparea deloc trandafirie, dar el nu era omul să se îngrozească.

In aceeaşi noapte încă uşa se deschise şi falsul prinţ Bentivoglio intră înăuntru, ţinând în mână o lanternă oarbă.

Hartenberg privi cu sânge rece pe duşmanul lui de moarte.

— Va să zică tot ţi-am venit noi de hac! rânji Masca-roşie, aţintindu-şi privirea întunecată asupra detectivului. Poţi fi mândru, domnule Hartenberg, că ai izbutit să mă înşeli până mai acum câteva ceasuri. Nu cred să mai existe un al doilea detectiv atât de capabil ca d-ta.

Dar acum s'a dus cu norocul d-tale! De multe ori mi-ai tras mie clapa, dar de data asta nu-ţi va mai merge.

Fiica d-tale se află în mâinile mele, asta o ştii prea bine. Ţi-aş putea face noui propuneri, dar te cunosc că eşti încăpăţânat peste măsură; unul din noi doi trebuie să dispară din lumea asta, deşi e păcat ca două capete atât de înzestrate, să nu colaboreze împreună. Mâine noapte vom mai sta de vor-

bă, — până atunci ai tot răgazul să chibzuiești asupra soartei ce te așteaptă. Noul Sherlock Holmes este pierdut de data aceasta!

Cu un râs ironic Masca-roșie se îndepărtă și închise ușa în urma lui.

Situația deveni insuportabilă pentru Hartenberg. Omul acesta călit în lupta vieții, învățat cu toate suferințele, simțea acum că-l părăsesc puterile. De câteva ori își pierduse cunoștința, — și asta era un bine pentru dânsul — dar se trezea din nou și atunci chinurile reîncepeau.

În vreme ce se zvârcolea pe podea, picioarele-i dădură de o deschizătură ce ducea în adânc. Părea să fie o scară și detectivul luă îndată hotărârea să se rostogolească pe trepte, chiar dacă ar risca să-și zdrobească trupul.

Dar toate sforțările sale de a pătrunde pe gaură, rămaseră infructoase.

De-odată auzi un zgomot. Ușa de fier fu deschisă și Joe își făcu apariția, urmat de doi oameni.

— Ridicați-l! porunci aghiotantul Măștii-roșii.

Ordinul fu executat pe dată.

Joe arătă spre ușa deschisă și în vreme ce ridica lanterna cu mâna dreaptă, Ochiu-de-Pisică fu târât afară pe gang. Probabil că avea el motive speciale să nu-l ducă în sala de judecată, pe drumul secret. Nici nu-și mai luă oboseala să pulie lacăte la zăvoare și astfel îi fu cu putință Alicei să pătrundă acolo.

Pe coridor, Joe leagă ochii lui Hartenberg, apoi coborâră treptele și trecură prin alte două încăperi. După câteva minute, detectivul simți că e așezat pe pământ.

Ce se va întâmpla cu el acum? Nu putea să vadă

nimic, căci ochii îi erau legați. Indivizii se retraseră și nici pe Joe nu-l mai auzea.

Ceva trebuie să se petreacă, de asta era încredințat. Poate că va avea plăcerea să dea din nou ochi cu regele criminalilor.

Trecu timp îndelungat, fără să se întâmple nimic. Câțiva oameni par să fi intrat în încăpere, vorbindu-și în șoaptă.

Deodată se făcu tăcere adâncă.

— A venit Masca-roșie! își zise Hartenberg.

Era gata gata să-și piardă din nou cunoștința. Zeci de clopote păreau să-i sune în urechi și sângele amenința să-i inunde creierul.

Și acum se auzi porunca Măștii-roșii:

— Ridicați-l în picioare pe prizonier!

In aceeași clipă câțiva îl smulseră dela pământ și-l sprijiniră de coloana ce susținea plafonul în mijloc.

Dar bietul detectiv era prea slab ca să se poată ține pe picioare. După câteva încercări de a rămâne drept, el se prăbuși ca o cârpă pe lespezile de piatră.

Un hohot de râs batjocoritor isbucnește în sală. Faptul acesta îi redă lui Ochiu-de-Pisică o parte din puteri. Își înfige dinții în carnea buzelor și după o sforțare supraomenească isbutește să se ridice, fără ajutorul nimănui.

Se sprijină cu spatele de coloana rotundă și în aceeași clipă îi se ia legătura de pe ochi.

O privire asupra oamenilor adunați aici și asupra personajului care stă în dosul mesei, îl face să-și înăbușe strigătul de durere ce era gata să i scape de pe buze.

— Ce aveţi de gând cu mine? strigă el cât îl ţin puterile.

— Aşteaptă şi vei vedea! îi răspunde Masca-Roşie.

Banditii rămân tăcuţi şi nici-un zgomot nu se aude în vasta încăpere.

— Ştii că ai fost recunoscut, Hartenberg! se aude din nou glasul rregelui criminalilor. Toată vicleniа d-tale n'a servit la nimic. Dar trebuie să recunosc că te-ai comportat admirabil. Nici măcar proba morţii nu te-a speriat şi ai fi împlântat cuţicuţitul în pieptul propriei d-tale fiice, dacă ar fi fost necesar.

Dar, în ultimul moment, tot te-ai împedicat de ultima piatră din cale şi cred că nu vei fi atât de nebun încât să crezi că mai există nădejde de salvare pentru d-ta. Eşti în mâinile mele şi un singur semn din parte-mi, va fi deajuns să te trimită în câmpiile veciniciei. Nimeni nu m'ar mai putea împiedica acum.

Priveşte-i pe oamenii din jurul d-tale şi-ţi vei da imediat seamă că fiecare din ei te urăşte şi e gata să-ţi împlânte cuţitul în trup. Admir curajul şi inteligenţa d-tale, cari ar putea servi de model tuturor detectivilor din lume; un cap atât de genial ar trebui să se puie în slujba altor scopuri şi înainte de a pronunţa sentinţa de moarte asupra d-tale, vreau să-ţi fac o propunere... dar ultima, ţine bine minte aceasta!

In timp ce Rammont ţinea acest discurs, cu voce aspră, pătrunzătoare, lui Hartenberg îi reveniră puterile. Cu toate astea îi venea greu să vorbească, deşirece gâtlejul îi era uscat.

— Dacă vreți să am puterea de a vă răspunde, dați-mi o înghițitură de coniac sau vin, zice el cu glas slab.

Masca roșie face un semn cu mâna și Joe se apropie de prizonier, întinzându-i un pahar cu vin. Ochiu-de-Pisică îl soarbe dintr'o sorbitură și simte

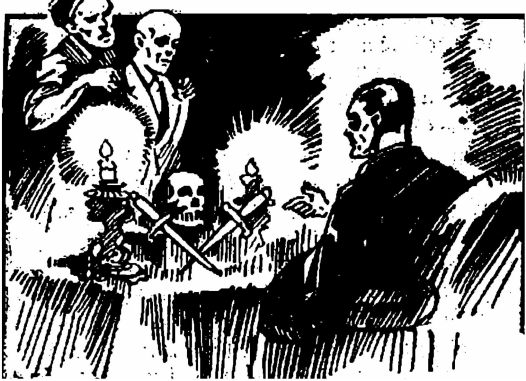

cum puterile îi revin încetul cu încetul. Acum el se simte în stare să răspundă la întrebările pe care banditii i le vor pune.

— Trebuie să-ți spun, domnule, se adresează el apoi Măștii roșii, că ai procedat față de mine ca un erou.

Cereți mâine numărul 78 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

Un tată și un bărbat, care te urăște din tot sufletul, te urmărește din loc în loc, din țară în țară, nu ține seamă de nici-o primejdie, și nu va avea liniște până nu te va preda călăului.

Care om din banda d-tale, ar fi putut face ce-am făcut eu, spre a pătrunde în castelul maur, ca s'ajung în apropierea copilului meu? Câteva minute doar mi-au lipsit, ca s'o scot pe Alice din temnița asta fioroasă. Apoi v'aș fi scos și pe voi de aici, ca să vă dau pe mâna judecătorilor, cărora le-ați scăpat de atâtea ori.

Dar probabil că vre-un om al d-tale m'a urmărit tot timpul și m'a surprins în clipa supremă. Asta e o faptă eroică, pe care n'am destule cuvinte s'o glorific.

Masca-roșie lovește cu pumnul în masă. O furie fără margini îl cuprinsese. Îndrăzneala omului din fața sa este fără margini. Bandiții din jurul șefului murmură și dânșii înăbușit.

Ochiu-de-Pisică nu se sinchisește, însă, de nimic. Simte o satisfacție nemărginită că a izbutit să-l înfrunte pe regele criminalilor.

— Taci! se răstește acesta, cu voce tunătoare.

Apoi se apleacă pe speteaza fotoliului și încrucișează brațele pe piept:

— De ce să mă mir de d-ta, Hartenberg? Ai fost întotdeauna original și altfel decât colegii d-tale. Te prețuiesc însă atât de mult, încât nu țiu seamă nici de insultele pe cari mi le arunci în față.

— Te-ai așteptat să auzi altceva de pe buzele mele? întreabă detectivul, liniștit.

— Ai fi trebuit să fii ceva mai prudent, omule! răspunde Demonul. Când ești cu un picior în groapă, se impune să-ți alegi cuvintele.

— Asta depinde de societatea în mijlocul căreia te afli.

— Ești obraznic din cale afară, Hartenberg! se răstește Rammont, silindu-se să-și păstreze cumpătul.

Adu-ți aminte de câte ori ne-am stat față 'n față. Ori de câte ori ai crezut că mă ai în mână, ți-am scăpat ca prin urechile acului.

— Tocmai asta-i marea mea durere, că n'am izbutit să te predau călăului până astăzi. Lumea așteaptă de mult ca Masca-roșie să păsească pe drumul iadului.

— Va mai aștepta mult, stimabile, răspunde râzând Demonul. Dacă totuși se va întâmpla într'o zi — ceeace mi-e imposibil să cred — sunt cel puțin sigur că vestitul detectiv, botezat cu numele de „noul Sherlock Holmes" — nu va avea nici-o parte în succesul acesta.

— Nu se poate ști, dragul meu, răspunde Ochiu-de-Pisică, cu ton prietenos. Eu simt că nu mi-a sunat încă ceasul din urmă și norocul se mai poate întoarce de partea mea.

— N'ei fi crezând în mod serios că-ți voiu da drumul din mână, Hartenberg?

— De bună-voie, nu.

— Atunci cum? O fugă e doar cu neputință. Asta trebue s'o recunoști. Aici sunt ziduri trainice și oameni credincioși cari păzesc cu ochii 'n patru. Cum te poți gândi să scapi? E de râs, zău! Doar dacă ai însușiri de a zbura prin aer sau să te transformi în fum...

Hartenberg își ține ochii ațintiți asupra dușmanului său de moarte.

— Eu îmi dau seama întotdeauna de situație, răspunde el. Cu toate astea, sunt încredințat că nu-mi voiu găsi sfârșitul în sala aceasta.

— Ți-aș putea furniza imediat dovada contrară, răspunde Rammont. Un singur cuvânt și sângele va țâșni din inima d-tale, — un singur semn și funia sub care stai te va ridica spre tavan.

— Dacă-ți face plăcere, n'ai decât să dai porunca respectivă și treaba s'a făcut, răspunde Ochiu-de-Pisică fără să se turbure. Nu m'am temut niciodată

de moarte şi nu mă tem nici acum. Un singur regret voiu avea în ultima clipă...

— Şi anume?

— De a nu te putea lua cu mine pe d-ta, pentru ca să scap omenirea de un astfel de monstru.

Deodată se deslipeşte de coloana lângă care stătea şi se pare că trupul îi se înalţă. Îşi recăpătase puterile şi adresându-se bandiţilor din jurul său, rosteşte cu glas tunător:

— Băieţi, vreţi să vă lăsaţi stăpâniţi în veci-vecilor de omul acesta? Eu ştiu că el este tiranul vostru şi viaţa voastră nu are nici-o valoare pentru dânsul; o simplă bănuială de trădare sau nesupunere, şi vă trimite pe lumea cealaltă. De ce vă lăsaţi duşi de nas de monstrul acesta? Vedeţi într'însul ceva supraomenesc? E o simplă închipuire a voastră, căci şi dânsul are slăbiciuni ca voi toţi şi un singur pumn îl poate culca la pământ, ca pe ori-care altul.

Mi-am destinat viaţa să-l distrug şi să-l predau pe mâna justiţiei. Eu ştiu ce gândesc autorităţile şi vă garantez că veţi fi scutiţi de orice pedeapsă, dacă mi-l predaţi pe omul acesta legat de mâini şi de picioare.

El stă singur de tot în faţa voastră, nici măcar o armă nu are în mână, şi cele două pumnale de pe masă nu i vor putea fi de mare folos.

Vei aveţi, însă, la brâu cuţite şi revolvere. Puneţi mâna pe el şi predaţi-mi-l mie, ca să-l pot vârî în temniţă. Numai să vreţi şi mâine vă puteţi împrăştia în cele patru vânturi, iar Masca-roşie nu vă mai putea înfricoşa, ziua şi noaptea.

De ce mai şovăiţi, de ce mă priviţi cu atâta spaimă? Vă 'nchipuiţi poate că mă va lovi vre-un fulger, numai pentrucă am cutezat să-l înfrunt pe omul acesta? Vedeţi doar că stau încă drept în faţa voastră, teafăr, şi nevătămat, Înainte, băieţi! puneţi mâna pe el şi culcaţi-l la pământ!

Banditii credeau că visează. Până şi Joc, cel mai liniştit dintre toţi, îşi trecu mâna prin păr şi privi

aiurit la Hector Rammont, ai cărui ochi scânteiau ciudat.

Inebunise oare detectivul de cuteza să rostească asemenea cuvinte?

Dacă Masca-roşie s'ar lăsa stăpânit de furie va pune să-l rupă pe detectiv în mii de bucăţi, fără să-i pese că e tatăl Alicei, iubita sa.

Banditii sunt palizi şi nu cutează nici să se mişte. Prin numărul lor l-ar putea doborî dintr'o clipă pe omul acela care-i tiraniza, — cu toate acestea niciunul din ei nu se clinteşte auzind propunerea lui Hartenberg.

Acesta clatină capul.

— Va să zică nu vreţi! spune el, în vreme ce Rammont zâmbeşte ironic.

Curajul cu care vorbise Hartenberg, cutezanţa lui surprinzătoare, avură asupra lui Rammont cu totul alt efect decât acela la care se aşteptaserră Joe şi ceilalţi oameni.

— Sunteţi laşi cu toţii, nişte câini cari îşi apleacă capul sub biciul stăpânului, se adresează Ochiu-de-Pisică banditilor.

De pretutindeni se ridică pumni ameninţători ici-colo luceşte lama unui cuţit. Joe face un pas înainte, spumegând de furie.

— Dă-ne permisiunea, şefule, să-l ucidem pe omul acesta! strigă el, de-abia stăpânindu-şi mânia. A mai îndrăznit cândva o fiinţă omenească să-ţi vorbească în felul acesta?

— Nu, ai dreptate, Joe, răspunde Masca-Roşie, fără să-şi piardă liniştea. Şi tocmai de asta îl admir pe Hartenberg. Altminteri crezi că mi-aşi face multă bătaie de cap cu el? Nici faptul că e tatăl aceleia care a devenit iubita mea, nu m'ar împiedeca să-l ucid, căci însăşi fata s'a lepădat de el, aruncându-se la pieptul meu.

Ori-cum, însă, felul cum a vorbit el, nu prea e obişnuit. Şi asta e un motiv mai mult ca să rămân

la propunerea pe care vreau să i-o fac şi care cred că va fi şi pe placul vostru.

Se opreşte câteva clipe şi banditii se uită întrebător la el. Nu prea ghicesc dânşii despre ce-ar putea fi vorba aici.

— Ascultă, Ochiu-de-Pisică! zice apoi Masca-Roşie. Am puterea să te supun unor chinuri, cari să te ucidă cu încetul. In fiecare ceas, în fiecare zi, voiu iscodi ceva nou, şi când vei închide ochii vei fi pătimit toate chinurile pe cari şi le-ar putea închipui cineva. Buz fe d-tale vor murmura rugăciuni fierbinţi, de zeci de ori îi vei implora pe călăi să dea lovitura de graţie, — dar totul va fi în zadar şi eu voiu sta în faţa d-tale şi voiu privi zâmbitor la chinurile pe cari le vei îndura.

Vorbele d-tale dinainte nu le-am luat în serios. Le-ai rostit ca să provoci mânia mea şi pentru o clipă trebuie să-ţi mărturisesc c'ai izbutit. Este o capod'operă de curaj omenesc, pe care o preţuiesc la adevărata ei valoare.

Pe un astfel de om n'aş vrea să-l nimicesc, căci capul d-tale ar mai putea îndeplini lucruri mari.., dacă-l vei pune în slujba mea. Te iau alături de mine şi amândoi vom stăpâni peste toţi oamenii acestia de aici şi încă peste mulţi alţii, cari nu-s de faţă. Lumea va rămâne uimită, văzând ce sunt în stare să îndeplinească doi oameni înzestraţi cu inteligenţă şi curaj.

In definitiv, ce deosebire este între noi doi? Pe mine viaţa m'a tratat ca pe un copil vitreg, şi atunci am pornit lupta împotriva societăţii şi cu deosebire împotriva clasei avute. Dacă s'a întâmplat uneori să fiu nevoit a mă folosi de mijloace violente, nu este numai vina mea.

Dar cu cât mai mult sunt fugărit şi urmărit, cu atât mai febril lucrează creierul meu, iscodind noui planuri. Ai trebui să mă admiri şi d-ta cum te admir şi eu, pentru că am găsit în d-ta pentru prima oară un om care mi se potriveşte.

Dacă vrei să pornești alături de mine și să devii tovarășul Măștii roșii, te smulg din ghiarele săr ciei și te fac dintr'odată bogat și puternic. După ce ne va rouși ultima lovitură pe care o pregătesc, și despre care nu știi încă nimic, vom părăsi locurile acestea, pornind mai întâi spre Londra.

Acolo se mai găsesc câteva milioane în caselo de bani ale marilor financiari și casele cu diamante la negustorii de bijuterii.

Vei dispare din fața lumii ca Hartenberg, „noul Sherlock Holmes", lăsându-i pe toți să creadă că te-ai înecat în mare. Și vei reapare ca partea a doua a Măștii-roșii.

Și atunci, împreună cu Alice, vom forma o familie... Chibzuiește la cele propuse și dă-mi răspunsul.

Detectivul ascultase cu un zâmbet pe buze cuvintele Demonului roșu. În tot timpul acesta creierul său lucra febril în căutarea unui plan de scăpare. Își dă seama însă că e greu și tot ce poate face deocamdată e să caute a câștiga timp.

— Mă văd nevoit să-ți admir din nou impertinența, Hector Rammont, răspunde el cuvintelor Demonului. Ai dreptate, am fost plătit prost pentru toate serviciile pe cari le-am făcut spre binele public. Dacă n'aș fi găsit plăcere în munca mea de detectiv, de mult aș fi părăsit viața aceasta. Și totuși...

Vru să adreseze o nouă amabilitate Măștii-roșii, dar se răzgândi repede și zise schimbând tonul:

— Și ce s'ar întâmpla dacă aș primi propunerea prietenească pe care mi-a făcut-o Masca-Roșie?

Hector Rammont rămase nemișcat în fotoliu.

— Crezi probabil — răspunde el — că mă poți ține 'n loc și să cauți între timp prilej de fugă! Degeaba însă. Nu mai cred nici în jurământul pe care l-ai depune pe capul de mort din fața mea, căci ai mai depus odată un astfel de jurământ, pentru ca în clipa următoare să-l calci în picioare. Va tre-

bui să-mi dai altă dovadă că mă pot bizui pe d-ta.

— Şi anume? întreabă detectivul.

Masca-Roşie rămâne pe gânduri o clipă.

— Aş putea să te silesc să făptuieşti o crimă în faţa mea şi să-ţi încarc cugetul cu o vină, pentru tot restul zilelor. Am însă altceva, cu mult mai eficace.

O voiu aduce pe Alice încoace şi d-ta, ca tată, ne vei da binecuvântarea în faţa tuturor, pentru unirea noastră. Dacă, însă, vei face un singur gest suspect cu prilejul acesta, vei fi pierdut. Acum ştii despre ce e vorba şi-ţi cer să te hotărăşti.

Detectivul scrâşneşte din dinţi auzind cuvintele Demonului. La rafinamentul acesta nu s'ar fi gândit.

Ori-cât era el maestru în arta de a-şi ascunde sentimentele, nu va putea rămâne liniştit, totuşi, în faţa copilului său. Înainte de a deschide gura pentru a-i binecuvânta pe Alice şi Demonul acesta, şi-ar simţi inima sfâşiată. Simte lucrul acesta şi clatină capul cu energie:

— Renunţ la clemenţa d-tale. În prezenţa Alicei nu voiu rosti niciodată numele d-tale, decât cu scârbă şi groază.

Eşti un demon pe care trebuie să-l calc în picioare, ca pe un şarpe veninos. Regret numai că postulatele civilizaţiei nu mai îngăduie călăului să-ţi smulgă de viu carnea de pe trup, sau să te tragă pe roată. Asta ar fi pedeapsa meritată de Hector Rammont.

Acum poţi da poruncă să fiu împuşcat sau înjunghiat. Nu vei putea spune niciodată că Ochiude-Pisică s'a zvârcolit în faţa d-tale.

Tăcere adâncă domneşte în sala imensă. Masca Roşie îşi părăseşte atitudinea teapănă, liniştită şi-şi pune mâinile pe marginea mesei. Se poate vedea lămurit că pieptul îi se zbate puternic.

Să ridice braţul pentru a-l nimici pe omul acesta obraznic? În câteva rânduri e gata să dea

chidă gura pentru a da porunca, dar se răzgândește de fiecare dată.

De-odată se ridică încetișor în picioare și cu glas tunător rostește:

— Iți dau timp de gândire două zile, Hartenberg! Aceasta e o favoare pe care ți-o fac, ca o mărturie a admirației mele pentru curajul de care ai dat dovadă. Vei primi atâta hrană cât să nu mori de foame.

Dar ca să nu poți veni în contact cu vre-o persoană străină, te voiu ține în apropierea mea. În spatele ușii care se vede colo în fund, se află un pat și eu voiu fi atent la ori-ce zgomot ce va veni de aci. Nu vreau s'aud gemete și țipete din gura ta și numai când te vei hotărî să-mi spui că primești propunerea mea, îți voiu scoate legăturile.

— Băieți, legați-l de inelul de fier!

Joe, împreună cu alți doi oameni, se aruncă asupra lui Ochiu-de-Pisică.

Detectivul zâmbește rece și disprețuitor. Nici nu-i dă în gând să se împotrivească.

E legat în grabă de inelul de fier fixat în coloana lângă care se află. Picioarele îi sunt puse în niște cătușe de fier, legate cu un lanț de aceeași coloană. Banditii se dau apoi în lături.

— Două zile! se aude din nou glasul omului cu mască roșie. Adu-ți aminte de propunerea mea în clipele când vei cădea zdrobit pe piatră, leșinat de suferință.

Scoateți făcliile, băieți, ședința s'a închis!

În vreme ce făcliile aprinse sunt scoase din suporturile lor din pereți, Hector Rammont dispare pe ușă.

Joe dă poruncile de rigoare, apoi se îndreaptă spre peretele din fund al încăperii, urmat de ceilalți. O apăsare pe un buton și apare o deschizătură, prin care se furișează toți, unul după altul.

Făcliile fuseseră stinse și un miros înăbușitor

domnește în sala, în care a rămas numai Ochiu-de-Pisică.

Joe dispăruse cu oamenii săi în gangul secret, care duce pe scărița îngustă în închisoarea pe care o locuise detectivul până atunci.

Cu puțin înainte de a pune în funcțiune mânerul ascuns, Alice se dă înapoi din fața micei deschizături și răsuflând din greu urcă scărița îngustă unde o așteaptă camerista.

— Să plecăm, să plecăm! exclamă ea, iritată peste măsură. Dacă ne vor găsi aici, totul e pierdut.

— Sprijiniți-vă de mine, stăpână, eu nu vă părăsesc, îi spune încet camerista.

Cele două femei se furișează prin intrarea celulei misterioase și ajung pe gangul întunecos. Alice zărește atunci lăcătele, descuiate cari atârnă de belciuge. Le scoate repede și le ascunde în sân. Apoi o pornește înainte, condusă de cameristă, și înainte ca Hector Rammont să poată bănui măcar că tânăra-i amantă îl spionase în noaptea aceasta, dânsa se află din nou în odaia ei, unde se prăbușește pe pat cu un geamăt sfâșietor.

Biata fată plânge amarnic și tot mai mult își face loc în mintea ei gândul că trebuie să-și salveze părintele, ori-câte greutăți ar întâmpina în cale.

Acum va începe lupta cea din urmă, o luptă disperată. Sau îl salvează pe tatăl ei și în felul acesta îl predă pe Rammont justiției, — sau se aruncă înc'odată în brațele Demonului, fără să-i pese de altceva.

— Fii îndurător cu mine, Doamne! exclamă ea, în prada disperării sălbatice. Ce-mi va aduce ziua de mâine? O singură dorință mai am, și anume: bătrânul meu tată să mă ucidă după ce-i voiu fi redat libertatea, căci numai în felul acesta voiu scăpa de chinurile ce mă copleșesc.

CAP. 4

Prințul Boris Dolgorukî

Un motiv puternic îl făcuse pe Rammont să nu apară în odaia Alicei, în noaptea aceasta.

Părăsind sala de judecată, intră în odaia lui. După ce-și aruncă masca și pălăria, se lasă greoiu într'unul din fotoliile masive.

Aici, între cei patru pereți, e singur singurel.

Scena pe care o trăise îl atinsese mai mult decât ori-care alta de până atunci. Nici-odată nu se simțise atât de slab în fața „noului Sherlock Holmes" care-l înfruntase cu un curaj la care nu se așteptase.

Un simțimânt cu totul nou pusese stăpânire pe el. Nici-un alt om în lumea asta largă, n'ar fi avut curajul să întâmpine cu atâta răceală, o situație ca aceea în care se afla Ochiu-de-Pisică.

Va-să-zică tot există pe pământ un om care se poate măsura cu Hector Rammont? Da, regele criminalilor simte în clipa asta, că Ochiu-de-Pisică îi este chiar superior.

Și gândul acesta îl preocupă cu febrilitate pe Demonul roșu și-l face să privească întunecat înaintea sa.

N'ar mai avea nici-o satisfacție acum să-l ucidă pur și simplu pe omul acesta. Resimte o trebuință arzătoare să-l audă pe detectiv implorându-i iertare, sau declarându-se gata să treacă alături de el.

Nu va izbuti el oare să-l înduplece pe omul acesta, să facă dintr'însul un criminal?

Cele mai oribile gânduri fulgeră prin mintea lui Rammont. Ce-i pasă de Alice, copila acestui om, femeia care-l urmează pretutindeni, supusă și temătoare dar pe caer el o înșeală neconenit, o minte atunci când e necesar! Va avea o satisfacție deose-

întunecat, care se află printre blocuri de piatră colţuroase. Amândoi scafandrii îşi îndreaptă lumina într'acolo. Este epava frumosului yacht al prinţului Boris Dolgornki.

Ochiu-de-Pisică poate citi lămurit literele aurite, cari formează numele «Anuşka». Apa se pare că a distrus totul. Un mare noroc pentru criminali era faptul că lada cu diamante fusese dusă afară din cabină—după cum ştim—de către prinţ, cu ajutorul timonierului său. Prin scufundarea vasului şi în vreme ce yachtul se apleacă pe o parte, lada aceasta fu asvârlită peste bord. Cei doi scafandri au de făcut numai câţiva paşi până la dânsa... Masca-roşie trage de funia care răspunde sus, făcând un anumit semn. Joe trebuie să ştie că cei doi scafandri îşi schimbă locurile.

Acum stau în apropierea epavei yachtului. O a doua mişcare din mână a lui Rammont — pe care detectivul o pricepe — şi ei luminează spaţiul înconjurător.

Ei încearcă să se urce pe stânca joasă, operaţie pentru îndeplinirea căreia e necesară multă băgare de seamă. O simplă alunecare a piciorului şi ţeava de aer se poate rupe, ceeace înseamnă catastrofa. Dar cei doi scafandri îşi dau bine seamă de primejdie.

Câteva minute se scurg în linişte. Rămăşiţele yachtului sunt acoperite în parte cu nisip.

Ochiu-de-Pisică urmăreşte cu atenţiune deosebită fiecare mişcare a regelui-criminalilor, el vede cuţitul acestuia şi ştie că nici Rammont nu posedă altă armă.

De-odată,Masca-roşie face altă mişcare cu braţul; privirile lui Hartenberg o urmăresc cu atenţie şi, în lumina lanternei electrice, apare cufărul cu diamantele prinţului.

Rammont se'ndreaptă cel dintâi spre dânsul şi se pregăteşte să dea semnalul celor de sus, ca să dea drumul în apă lanţurilor... Dar în clipa aceea deteo-

Cu o mișcare, Masca-roșie își scoate barba și pe ruca.

— Privește tabloul de colo din perete, Cap Alb, și fă ca să semeni cu el; uite aici cele trebuitoare, așează te apoi la masă și fii atent la orice zgomot suspect care se va auzi din sala de judecată, de alături.

Drumul al doilea e închis, — vreau să spun gangul care dă la tabloul mișcător?

— Da, șefule, răspunde Joe.

El nici nu bănuește că Alice cunoaște de-acum taina aceasta. Și apoi, cum ar putea scăpa Hartenberg? Mâinile și picioarele îi sunt legate și aici va sta de pază Cap Alb, travestit ca prințul Bentivoglio.

Hector Rammont face un semn aghiotantului său și amândoi pășesc în dormitorul «prințului».

Acesta deschide o ușă din perete și ascultă cu încordare câteva minute. Să mai intre în odaia Ali-

cei ca să vadă dacă doarme? Totul e liniştit în partea aceea, fata se culcase de mult, desigur.

Închide la loc uşa, apoi apasă pe butonul de lângă pat, covorul se răsuceşte pe podea şi deschizătura din turn iese la iveală.

Joe se lasă în genunchi şi ridică scara de frânghie. Aprinde lanterna şi coboară cel dintâi, urmat de Rammont. De-abia au dispărut şi trapa se închide la loc.

În peştera de jos arde focul ca de-obiceiu. Tom stă la pământ şi câţiva bandiţi stau şi ei împreună ceva mai departe, discutând între ei.

În alt ungher, luminat de o făclie înfiptă în perete, se află alţi trei indivizi, cari joacă cărţi. Din când în când o cană cu vin trece dela unul la altul şi'n cele din urmă bandiţii intonează un cântec care răsună cindat în peştera.

Deodată se face o tăcere de mormânt. Se auzise o lovitură în peretele de stâncă.

— Vine şeful! exclamă cu toţii.

Din întunericul unei crăpături de zid, se iveşte silueta înaltă a lui Hector Rammont.

Privirea lui trece dela unul la altul, dar nu rosteşte nici măcar un cuvânt de salut.

Tom se ridică de jos şi rămâne în aşteptarea ordinelor şefului.

Masca-roşie se apropie de foc, unde îi se face loc imediat; aşternându-se o pătură deasupra pietrei. Rammont se aşează liniştit şi după câtva timp întreabă:

— Am auzit semnalul vostru sus. Ce-aveţi să-mi comunicaţi?

Unul din bandiţi răspunde:

— Tom s'a înapoiat şi el mi-a spus să dau semnalul.

— Dă-ţi raportul, Tom! porunceşte Demonul, cu glas rece.

Banditul — fostul aghiotant al lui Jean Molitor

— începe:

— Aduc veşti sigure despre Rus, stăpâne.

— Ai lipsit două zile, spune Masca-roşie. Unde ai fost în timpul acesta?

— La Marsilia, stăpâne. După multe sforţări, am izbutit să dau de urma omului, pe care mi-ai poruncit să-l caut. Prinţul Boris Dolgorski se află acolo de două săptămâni. După relatările personalului hotelului unde locueşte, ar fi multmilionar, şi le aruncă bacşişuri cu adevărat princiare. Am mai aflat că are de gând să se mute în Monaco, pentru a-şi celebra căsătoria cu frumoasa Ana, fiica unui prinţ rus din Petersburg.

Se spune că Dolgorski duce în cuferele sale diamantele familiei, pe cari le-a dat de curând unui bijutier din Paris ca să le transforme într'o diademă, pentru tânăra sa soţie. După aprecierile specialiştilor, diadema aceasta ar avea o valoare de cincisprezece milioane...

— Toate astea le cunosc de-acum, — îl întrerupe Masca-roşie, — căci agenţii mei secreţi din Paris mi le-au comunicat; deasemeni, tot dela ei ştiam că prinţul va face o oprire la Marsilia. Pentru altceva te-am trimis eu în marele port francez, cu o misiune de încredere, care să-ţi îngădue să-ţi răscumperi trădarea de altă dată.

— Iartă-mă, stăpâne, răspunde Tom, cam speriat — credeam însă că, dată fiind însemnătatea chestiunei, e necesar să depun un raport amănunţit.

Prinţul Dolgorski e un bărbat ca de vreo patruzeci de ani şi cu mult temperament. Se spune c'ar avea proprietăţi mari în Rusia şi a părăsit ţara pentru câteva luni, deoarece conspiratorii politici i-au jurat moartea.

Cereţi mâine numărul 79 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

Vrea să se folosească de răgazul acesta pentru a se căsători cu frumoasa Ana. Dânsa se află de-acum de trei zile în Monaco şi locueşte la «Grand Hotel de Erüssel". E vorba ca banchetul de nuntă să aibă loc în sala de argint a hotelului, a cărui plafon singur a costat un milion de franci.

M'am informat apoi cum va face călătoria la Monaco prinţul Dolgornki şi am aflat că mâine noaptea se va îmbarca pe yachtul său propriu, în portul Marsiliei, şi va porni încoace.

— Şi ce-i cu bijuteriile de familie ale prinţului? întreabă Masca-roşie.

— Se află pe bordul yachtului, sub paza a doi poliţişti, pe cari prinţul i-a angajat în mod special. Am fost de faţă când cutărul ferecat a fost dus pe vapor. Deoparte şi de alta a oamenilor cari-l transportau, mergeau cei doi poliţişti, înarmaţi.

Hector Rammont râde satanic:

— Eu cred că-i vom juca o festă onorabilului prinţ şi diadema familiei Dolgornki va trece în proprietatea noastră. Agenţii mei din Paris, Londra şi New-York vor fi destul de iscusiţi să scoată pietrele şi să le vândă apoi.

Tom îşi continuă raportul.

— Mi-am propus apoi să ajung pe yacht. Lucrul acesta era cel mai greu; celelalte preparative le făcusem de-acum, deasemeni aveam pregătită şi lădiţa pe care mi-a predat-o domnul Joe.

Ceasuri dearândul am dat târcoale prin port, îmbrăcat ca marinar, şi am cheltuit mulţi bani ca să leg prietenie cu oamenii de pe acolo. Am mai izbutit apoi să mă împrietenesc cu un individ, care urma să fie angajat ca timonier pe yacht. Am intrat cu el într'o cârciumă, şi cam pe la miezul nopţii stătea sub masă, ameţit de vinul tare pe care i-l dădusem de băut. Cu ajutorul cârciumarului am încercat să-l readuc în simţiri, dar eu ştiam prea bine că asta nu se va 'ntâmpla, căci îi turnasem pe ascuns câteva pică-

turi în pahar. Efectul trebuia să dispară de-abia după vreo douăsprezece ceasuri.

Am strecurat în mâna cârciumarului câteva monezi de aur și apoi am scoborît prin buzunarele omului, luându-i toate hârtiile. Cu acestea m'am dus direct la hotelul unde locuia prințul Dolgorukî. Mi s'a spus că e în restaurant și trebuie să sosească din moment în moment.

L-am așteptat pe coridor și peste puțin a apărut în adevăr. Părea să fi băut mult și... ca măsură de precauțiune... un funcționar al hotelului mergea alături de el, în vreme ce un altul o luase înainte, ca să-i deschidă apartamentul.

Mi-am luat o poziție respectuoasă, așteptând ca prințul să mă vadă. Și'ntr'adevăr, mă și zări, uitându-se la mine cam amenințător:

— Ce vrea omul acesta? întrebă el apoi, ca și cum nici nu s'ar fi adresat mie.

— Alteță — îi răspunsei — vin din partea timonierului D-v. El e un cunoscut al meu și îi s'a întâmplat un accident. Zace acum în cârciuma «La bluza albastră». Deoarece îmi spunea că trebuie să pornească mâine noapte cu yachtul spre Monaco, dar nu va fi în stare s'o facă, mi-am spus că n'ar fi rău s'o anunț pe Alteța Voastră cum stau lucrurile. I-am scos hârtiile din buzunar și vi le-am adus.

Prințul mă privi mânios, de parcă și-ar fi făcut cine știe ce gânduri. Amețeala vinului îi trecu pentîntel și mormăi o înjurătură.

— Ticălosul ăla blestemat! Măgarul! Tocmai acum îi s'a întâmplat, când am nevoie de el ca să pot ajunge cât mai curând la Monaco.

Deschise cu piciorul ușa odăii sale și intră, clătinându-se, înăuntru.

— Să vie încoace individul! strigă apoi și eu dădui ascultare.

— Cine ești tu de fapt? întrebă el.

I-am spus numele adăugând c'aș dori să-l înlo-

cuiesc pe celălalt, cu atât mai mult cu cât în vremea din urmă îmi mergea cam prost.

Prințul părea că vrea să mă'nghită cu privirile... nu din dragoste, firește.

— Hârtii, recomandații, răcni el apoi. Cine vrea să intre în slujbă la prințul Dolgorukî trebuie să prezinte cel puțin douăzeci de recomandații. Pe măgarul ăla de timonier, prietenul tău, îl trimit la toți dracii. N'am nevoie de oameni pe cari nu te poți bizui.

Am scos câteva documente, pe cari mi le fabricasem din vreme și le prezentai prințului. In beția care-l stăpânea încă nici nu izbutea să citească bine. Se uită la ele ca pisica'n calendar, le aruncă apoi pe masă și zise scurt:

— Bine, poți lua slujba în primire. Unde ai mai servit până acum?

I-am numit câteva nume de vapoare, pe cari mi le notasem dinainte și prințul părea că se liniștește tot mai mult.

— Ai văzut de-acum vachtul meu în port? mă'ntrebă apoi.

I-am răspuns că-l văzusem în cursul după amiezii și că până atunci nu întâlnisem vas mai frumos.

Era foarte sensibil la lingușiri prințul, căci îl văzui zâmbind radios.

— Ai citit și numele care e la pronă?

— Firește, *Alteță*; „Anuska".

— Bine. Te vei duce chiar în noaptea asta pe bord și-ți vei lua slujba în primire. Vei găsi pe punte doi polițiști și un marinar pe care-l vei avea lângă tine, ca ajutor. Prezintă-le hârtia asta și e de-ajuns.

Se așeză la birou și zmângăli câteva cuvinte pe o bucată de hârtie.

Nu putui citi ce scria acolo, în schimb aflai că marinarul de pe bord era un rus, pe care și-l adusese din patrie.

După câteva clipe părăsii odaia. Prințul nitase cu totul să vorbească despre salariu cu mine. Dar nici nu-mi păsa de asta.

M'am îndreptat spre una din străduțele înguste în care am luat locuință și urcai în cămăruța de la mansardă. Intr'o gaură pe care o făcusem în perete pusesem lădița dată de d-l Joe și pe care trebuia s'o păzesc cu mare atențiune. O vârii într'un geamantan de piele, mai așezai câteva haine pe deasupra apoi pornii spre port.

Se făcuse cam întuneric, dar găsii repede locul unde era acostat yachtul. Când pusei piciorul pe podișca ce ducea de pe țărm pe punte, auzii o voce amenințătoare, strigându-mi să stau locului.

Un individ veni jos la mine și mă'ntrebă ce caut acolo. La lumina unei lanterne din apropiere văzui că era unul din polițiștii angajați de prinț.

Fără să mă las intimidat, i-am prezentat biletul prințului. El se uită la hârtie, se schimonosi, apoi

mi-l dădu îndărăt, spunând că nu văzuse în viaţa lui aşa hârţoagă şi mă 'ntrebă ce 'nsemnează asta?

— Viu din partea Alteţei sale prinţul Boris Dolgornki, care m'a angajat ca timonier pe yachtul său, i-am răspuns.

Poliţistul încruntă sprâncenele şi mă privi cu uimire.

— Asta-i o minciună sfruntată, drăguţule, îmi zise el. Se vede că faci parte din vre-o bandă şi ai de gând să pescuieşti cevaşilea pe aici. Nu degeaba se zvoneşte că Masca-roşie ar fi prin apropiere, dar voi sunteţi prea idioţi ca să puteţi înşela pe un detectiv marsiliez. Cară-te de aici, prinţul a angajat de-acum omul care-i trebuie.

Am început s'o fac pe furiosul şi s'a pornit scandal. Şi ceeace urmăream s'a şi întâmplat. Marinarul rus veni repede la noi şi află de ceie petrecute. Ceru biletul, îl citi, apoi se adresă poliţistului:

— Omul acesta aduce într'adevăr o poruncă din partea Alteţei sale, cunosc eu doar scrierea stăpânului meu. Prinţul Dolgornki scrie că primul timonier s'a îmbolnăvit şi acesta de aici a fost angajat de el în locul celuilalt. Trebuie să-şi ia slujba în primire şi să nu părăsească yachtul până la îmbarcarea prinţului, care va avea loc mâine noapte.

Vestea aceasta mă cam surprinse şi cerui să mi se citească biletul. Şi aşa era. Cu toată ameţeala lui, prinţul ăla rus părea să fie dat dracului, cum se zice între noi. Nu-mi rămânea altceva de făcut decât să mă supun inevitabilului.

Poliţistul începu să se scuze şi ne duserăm toţi trei pe yacht. Deoarece în timpul nopţii nu mai avea cine să vie pe vas, marinarul trase puntea şi astfel mi se tăia şi mie drumul spre uscat.

Am fost condus în cabina mea, care se afla în spatele aceleia unde era maşina. Când rămăsei singur, scosei repede lădiţa d-lui Joe din geamantan şi

căutai o ascunzătoare pentru ea. Găsii repede ceea ce-mi trebuia și vârîi într'însa mașina infernală.

Cei doi polițiști se aflau în cabina prințului. Trecând pe lângă dânsa, am văzut că e amenajată cu un lux rafinat. Principalul lucru pentru mine era însă cuferul acela mare, de formă ciudată, care stătea între cei doi polițiști și nu se potrivea deloc cu încăperea elegantă. Păzitorii stăteau în fotolii la dreapta și la stânga lui și ar fi fost o adevărată imposibilitate să te atingi de capacul acestui cufăr, fără să te pomenești cu un glonte în cap.

Acolo se afla, așadar, comoara de milioane, pe care trebuia s'o aduc în mâinile tale, stăpâne, ca o dovadă că-ți aparțin din nou cu trup și suflet.

Când nu se mai auzi nici-un zgomot pe gang, am pus mașina infernală pe masă și am deschis capacul cu cheia secretă. Cu multă băgare de seamă am scos ceasornicul micuț, l-am întors, potrivindu-l apoi pentru ora anumită.

Socotelile respective mi le dăduse d-l Joe. M'am ținut cu preciziune de ele. Imediat se auzi tic-tacul ceasornicului, care trebuia să provoace la momentul oportun lovitura ciocănașului. Il pusei înapoi în cutie și simții o sudoare rece pe frunte.

La un centimetru doar dedesubtul ciocănașului se afla sticluța umplută cu licoarea grozavă; când ciocănașul va cădea, acidul se va scurge și venind în contact cu conținutul lăditei va produce explozia.

Inchisei capacul la loc și pusei mașina infernală în ascunzătoare.

De-abia acum am respirat puțin, dar mai că nu îndrăzneam să fac un pas, temându-mă ca ciocanul mașinei infernale să nu se puie în mișcare.

Și acum, trebuia să dispar cât mai neobservat. Luai o hârtie și scrisei cu litere mari, neregulate:

„Către prințul Dolgorukî!

Alteță,

M'am răzgândit. La Marsilia am o iubită, Ca-

tinca cea neagră, care-mi va acorda ospitalitate până voiu găsi alt stăpân. Nu-mi place viața pe yachtul D-v și de aceea trebuie să vă părăsesc.

Rămâneți cu bine!»

Am pus biletul pe masă și m'am furișat din cabină. Acum se punea chestia să cobor pe uscat, ceea ce nu prea era ușor. Pașii mei ar fi fost auziți pe punte și atunci m'aș fi trezit în spinare cu unul din polițiști, sau cu marinarul rus. Cel puțin de aș fi știut unde se află!

Făcând cât mai puțin zgomot cu putință, am început să urc scara și în cele din urmă ajunsei sus. O singură privire spre prora yachtului și am recunoscut că marinarul rus stătea acolo și privea visător spre larg.

M'am strecurat repede pe după colțul cabinei de pe punte, a cărei fereastră era acoperită cu perdeluțe de mătase, și ajungând la parapet, calculai din ochi depărtarea dintre vas și uscat. Nu-mi rămânea altceva decât să-mi dau drumul în apă și să înot până la țărm. Marinarul n'avea decât să creadă ce-o vrea, mie îmi era tot una.

Mă așezai pe marginea parapetului și după ce aruncai o ultimă privire asupra Rusului, îmi dădui drumul în apă.

Ca înotător bun, era pentru mine o nimica toată să ajung la țărm. Am ales pentru scopul acesta un loc care zăcea în întuneric, de unde pornea în sus o scară de piatră. Când pusei piciorul pe prima treaptă, îmi încordai auzul și auzii pași repezi pe puntea yachtului. Era marinarul rus, care se apleacă peste parapet strigând:

— Alo! Ce s'a întâmplat? Vre-un accident, ceva?

Firește că nu i-am răspuns, rămânând nemișcat. Și așa am stat până l-am văzut dispărând; atunci am pornit-o și eu în sus și ajuns într'o tavernă din port am cerut să mi se procure alte haine, spunând c'am alunecat în apă.

Barca cu motor, pe care o pusesem la loc sigur, o găsii repede şi cu viteza maximă am pornit-o încoace.

Acesta e raportul meu, stăpâne!

Masca-roşie clatină capul, mulţumit.

— Până aici ţi-ai îndeplinit sarcina cum trebuie, răspunde el cu glas rece. Acum, însă, restul. Pentru ce oră este potrivită maşina infernală?

— Explozia se va produce exact la ora douăsprezece şi douăzeci noaptea.

— Aşadar mâine noapte?

— Da, stăpâne, mâine noapte yachtul „Anuşka" va porni dela Marsilia spre Monaco, şi dacă până atunci maşina infernală nu va fi descoperită, vasul va sări în aer la ora indicată.

Masca-roşie priveşte gânditor în pământ şi se'ntoarce apoi spre Joe:

— Calculele tale sunt exacte?

— Cu secunda, şefule. Yachtul nu va putea desfăşura o viteză prea mare, căci marea va fi cam furtunată mâine noapte. Aparatele meteorologice pe cari le-am consultat, nu mint. Dacă ceasornicul a fost potrivit pentru ora douăsprezece şi douăzeci, explozia pe „Anuşka" se va produce la vre-o trei sute metri de stâncile cenuşii. Cârmaciul nu va lua altă direcţie, căci acesta e drumul obicinuit.

— Trei sute metri depărtare de stâncile cenuşii murmură Hector Rammont. Ce adâncime are apa acolo?

— Am calculat şi asta, şefule. De la suprafaţă până pe fund nu-s mai mult de douăzeci şi cinci metri.

— Bine. V'aţi îngrijit şi de rest?

— Da, şefule.

— Costumele de scafandru sunt pregătite?

— Vor sosi încă în cursul acestei nopţi, şefule.

Masca-roşie scoate din buzunar un carnet cu foi volante. Scrie repede ceva pe câteva din ele, apoi le împarte bandiţilor. Sunt instrucţiuni scurte, dar hotărât. Apoi, însoţit de Joe, se îndreaptă spre spărtura din stâncă, înapoindu-se în castel.

Sus, în cabinetu-i de lucru, îl găseşte pe Cap Alb, care se ridică repede dela birou.

— S'a întâmplat ceva? întreabă Rammont.

— Nimic, şefule, răspunde banditul. Mi se păruse la început că s'a furişat cineva pe afară, în apropierea uşii, dar a fost numai o impresie. Am ieşit imediat afară pe coridor, dar n'am întâlnit pe nimeni.

— Şi ce-i cu prizonierul, —Ochiu-de-pisică?

— Am privit înăuntru în sala de judecată şi l-am văzut atârnând, de parc'ar fi fost ţintuit în cuie.

— N'a strigat sau gemut?

— Nu, şefule.

— Bine, te poți duce la culcare, se crapă de ziuă acuș.

Cap Alb își scoate barba și peruca și se 'ndepărtează fără să rostească un cuvânt.

— Trage perdelele de la ferestre, Joe, poruncește Rammont, lăsându-se greoiu într'un scaun. Lumina cenușie a zorilor plutește deasupra mării. Mai avem de pus la punct unele amănunte pentru noaptea viitoare.

Joe se 'ndreaptă spre fereastră să 'ndeplinească porunca stăpânului său. Draperia grea de mătase se dă în lături și o rază palidă pătrunde în odaie. Apoi stinge lumina electrică, de care nu se mai simte nevoie.

— In dulăpașul din perete se află o sticlă cu coniac vechiu; ia două pahare și umple-le, Joe!

Treaba se face repede.

Cu glas liniștit, Masca-roșie începe să-și explice noul plan. E o întreprindere îndrăzneață. Pentru prima oară atinge un domeniu complect nou pentru el, dar tocmai faptul acesta îl excită. Ceilalți criminali au predilecție pentru făgașul cunoscut, el, însă, se însuflețește numai când e vorba de ceva nou, neobicinuit, primejdios.

Afară se luminează din ce în ce mai mult și umbrele nopții dispar din încăpere. Intr'un târziu, șeful și aghiotantul se despart.

După câtva timp, Rammont se 'ndreaptă spre odaia Alicei. In vestibul o găsește pe cameristă și o întreabă cum îi merge stăpânei sale. Lămuririle pe cari îi le dă tânăra fată nu-l prea mulțumesc.

Alice are puțină temperatură și violente dureri de cap. Tinea să fie singură și o îndepărtase pe cameristă.

Rammont chibzuiește o clipă. Cunoaște motivul indispoziției Alicei, sau cel puțin e încredințat că-l

cunoaște. Căci nu bănuiește ce întreprinsese amanta lui, de acord cu camerista.

Cel mai nimerit lucru e s'o lase câtva timp să se liniștească. Va renunța să mai intre la dânsa, ducându-se doar atunci când îl va chema ea-însăși.

In cursul zilei nu se petrece nimic deosebit. Rammont nu-și poate stăpâni, însă, dorința de a o vedea pe Alice. Își calcă hotărârea primă și, după-amiază, se duce la ea.

O găsește întinsă în pat, cu ochii aprinși de friguri. Când îl zărește ea face o mișcare cu mâna, ca și cum ar vrea să-l îndepărteze. Un geamăt îi scapă de pe buze.

Masca-roșie se așează pe un scaun lângă patul ei și încearcă s'o liniștească.

— Vei uita ceasurile acelea grozave, pe cari ți le-a procurat tatăl tău, Alice, șoptește el. Cine l-a pus să pătrundă în castelul maur? Joe și oamenii mei sunt răspunzători de siguranța acestor încăperi și nu le poți lua în nume de rău că l-au înhățat atunci când au văzut că vrea să facă un lucru nepermis.

Dacă nu mi-ar fi îngăduit solemn să nu întreprind nimic împotriva mea, de-abia de i-aș fi putut împiedica pe oamenii mei să se răzbune pe dânsul.

Dar acum liniștește-te, Alice, ți-am spus doar că viața lui nu este în primejdie și'n cele din urmă va recunoaște că nu te poți lua la joacă cu Hector Rammont.

Alice știe că el o înșeală din nou și cu greu se reține să nu izbucnească de durere și furie. Își spune, însă, că în felul acesta ar pierde și ultima nădejde, pentru eliberarea tatălui ei.

Cu sforțări supraomenești se silește să se liniștească și să-i suporte mângâierile. Cu prilejul acesta

observă că el e cam distrat, ca-şi-cum mintea i-ar fi preocupată de gânduri importante.

— Proiectezi iarăşi ceva nou, Hector? îl întreabă brusc şi-l priveşte ţintă în ochi.

— Aşa este, Alice. La noapte trebuie să îndeplinesc un plan vast. Poţi fi sigură că tatăl tău n'are nici-un rol aici. Pentru liniştirea ta, îţi voiu spune că e vorba de diamantele unui prinţ rus, care vine încoace să se căsătorească. Nu va fi mare pagubă pentru multimilionarul acesta, dacă îşi va pierde cufărul cu bijuterii, în timpul drumului.

Alice priveşte speriată la omul din faţa ei, care vorbeşte cu atâta uşurinţă despre noua sa crimă. Pentru prima oară o cuprinde groaza faţă de el.

— Vreţi să-l prădaţi pe prinţ de bijuterii? întreabă ea cu glas slab.

— Îl uşurăm de un singur cufăr doar. Sună mai frumos aşa, dar înseamnă acelaşi lucru, răspunde Demonul, râzând.

— Vei lua şi tu parte, Hector? întreabă fata, cuprinsă de o idee subită.

— Trebuie, căci de data asta chestia nu va merge atât de uşor.

— Probabil că veţi ieşi în larg şi veţi ataca yachtul?

— Nu, prea ar fi primejdios. Vom aştepta liniştiţi în bărcile noastre, până când yachtului îi se va'ntâmpla un mic accident, care-i va sili pe prinţ şi oamenii săi să se folosească de barca de salvare a vasului. În momentul acesta noi vom porni la lucru şi după un ceas cred că totul va fi gata.

Alice bănuieşte că Hector trece sub tăcere unele lucruri, dar deoarece ştie bine că nu va izbuti să stoarcă adevărul, se mulţumeşte cu ce aflase.

Seara coboară încetişor şi cei doi amanţi iau masa împreună. Apoi Rammont se desparte de ea şi trecând în vestibul o însărcinează pe cameristă să vegheze asupra stăpânei sale.

El priveşte lung în ochii tinerei fete, care fusese în serviciul lui Jean Molitor şi caută să afle în felul acesta dacă îi este credincioasă.

Sub privirea pătrunzătoare a Demonului tânăra fată păleşte şi începe să tremure.

— De ce tremuri? o întreabă Rammont. Imi ascunzi ceva ce nu vrei să ştiu?

Camerista îşi adună tot curajul, căci ştie prea bine c'ar fi pierdută, dacă s'ar trăda.

— Nu, stăpâne, răspunse ea, cu glas încet. Numai că mă simt cuprinsă de frică, atunci când vă uitaţi lung la mine.

Masca-roşie zâmbeşte şi se'ndepărtează.

Răsuflând uşurată, fata se grăbeşte să intre în odaia stăpânei sale.

— Inchide uşile dinspre camerele alăturate, îi spune aceasta. Apoi îmi vei ajuta la îmbrăcat. In noaptea asta trebuie să-l salvăm pe tatăl meu.

CAP. 106.

Piraţii mării

Pe la unsprezece jumătate noaptea, Hector Rammont părăseşte dormitorul şi ieşind în coridorul luminat, îl întâlneşte pe Joe.

In câteva cuvinte, aghiotantul îşi dă raportul.

— Unde este Cap alb? întreabă regele criminalilor.

— I-am trimis vorbă, şefule, şi nu va întârzia să vie.

Se aud paşi din fundul coridorului şi păzitorul lui Hartenberg din noaptea trecută îşi face apariţia.

— Du-te în cabinetul de lucru şi deghizează-te ca şi ieri! îi porunceşte Rammont. Pe masă se află un revolver încărcat. Mai ai vre-o armă la tine?

— Da, şefule, un pumnal carre-mi va face servicii bune. Nu e pentru prima oară când intru în acţiune.

La un semn al Măştii-roşii el dispare în cabinetul de lucru.

— Şi acum, nu mai e timp de pierdut, se adresează apoi lui Joe.

Amândoi intră în dormitor şi de acolo coboară în adâncime în peşteră.

Aci se află adunaţi în jurul focului un număr de indivizi, în aşteptarea Stăpânului. Poartă pe braţe diferite obiecte, iar pe pământ se află o maşină de formă ciudată, — o pompă de aer, dintr'acelea de cari se folosesc scafandrii.

Ca de obiceiu, Masca-roşie poartă pe umeri mantila neagră. Dar de data aceasta e fără barbă, căci o lăsase lui Cap alb. Îmbrăcămintea de dedesubt a de marinar şi îmbibată cu ulei.

— Totul e gata? întreabă el scurt

— Da, stăpâne, răspunde Tom.

— Atunci, la drum!

Tom, cu lanterna în mână, se 'ndreaptă spre o încăpere secretă a peşterii, unde se află două costume de scafandru. Masca-roşie, care intrase după dânsul, examinează cu atenţiune costumele; Joe face acelaşi lucru, apoi porunceşte să fie scoase afară şi duse spre cazanul de apă, unde se află barca lungă, legată cu lanţuri grele. Costumele sunt aruncate în barcă, împreună cu pompa de aer.

Masca-roşie se 'ntoarce şi rosteşte scurt:

Cereţi mâine numărul 80 cuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

— Joe şi trei oameni vor pleca la drum. Se află destule muniţii în barcă?

— Da, stăpâne, răspunde Tom.

Joe îi face semn acestuia şi încă la doi oameni cari stau în umbră.

Lanterna, pe care o pusese între timp în barcă, aruncă o lumină slabă şi nu îngăduie nici măcar să se recunoască chipurile indivizilor cari iau loc în barcă.

Când cei cinci bărbaţi, împreună cu Masca-roşie, s'au aşezat, barca e trasă în sus de lanţuri şi peste câteva minute se află sub cerul liber, printre stâncile cenuşii.

— Stingeţi luminile! porunceşte Rammont. Noaptea e într'adevăr întunecoasă, dar nu trebuie să facem lumină, înainte de a se fi produs explozia.

Porunca şefului e îndeplinită îndată şi barca, mânată cu putere, porneşte spre larg.

Masca roşie scoate de sub mantilă o lanternă oarbă, şi la lumina ei, se uită la ceas.

— Încă zece minute! şopteşte el. Yachtul Rusului trebue să fie pe aproape. Trageţi lopeţile înăuntru.

Ciudata barcă începe să se clatine neliniştitor pe apă şi în afară de murmurul valurilor nu se aude nici-un alt zgomot.

— Ce să 'nsemneze asta? exclamă Demonul. Să se fi întâmplat ceva între timp, făcându-l pe prinţ să nu mai pornească la drum?

— Sunt încredinţat, stăpâne — răspunde Tom — că Dolgornki a plecat la timpul potrivit.

Mai trec câteva minute.

Deodată, Masca-roşie ridică capul. O lumină se iveşte pe întinderea întunecată a mării. Devine din ce în ce mai puternică şi Rammont e încredinţat acum că ea vine din direcţia Marsiliei.

— E «Anuşka», rosteşte Tom, cu glas încet.

— Lopeţile în mână! porunceşte din nou Demo-

nul. Vom înainta încet spre yacht și Joe vă va spune când trebuie să opriți.

Barca pornește iar, luând direcția luminiței din zare.

— Opriți! răsună peste câteva minute glasul aspru al lui Joe. Vâsliți spre vest!

Barca apucă în direcția indicată și după alte două minute se aude porunca:

— Trageți vâslele înapoi, nici-un pas mai departe, altminteri suntem în primejdie!

In tăcerea nopții se aude zgomotul unei elice de vapor. E într'adevăr yachtul prințului Boris Dolgoruki, care se apropie de Monaco, cu viteză potrivită.

Barca în care se află Masca-roșie cu oamenii săi rămâne nemișcată, în așteptare.

— Scoateți armele și fiți gata să trageți! poruncește Rammont.

Indivizii scot repede pușcile și-și încleștează mâinile pe ele.

Cu privirea încordată, Masca-roșie urmărește apropierea yachtului. Pe puntea acestuia pare că se află un om. Trebuie să fie însuși prințul, căci Rammont vede că omul încrucișează brațele și privește spre larg. Lângă el se ivește de-odată o altă făptură, care e probabil marinarul. Ce-o fi având să-i comunice stăpânului său, de-și ridică brațele în aer, ca un disperat?

— Ce s'o fi întâmplat, Joe? întrebă Rammont.

— Cele douăzeci minute după miezul nopții au trecut. Explozia nu s'a produs; asta înseamnă sau că ceasornicul n'a funcționat bine sau că întreaga lăditță a fost descoperită.

Tom clatină capul.

— Eu am lucrat cu multă conștiinciozitate! zise el. Numai dacă și-o fi vârât dracul codița ar fi fost posibil să fie descoperită.

Masca-roșie se pregătește să răspundă ceva, dar în aceeași clipă un tunet zguduie văzduhul.

O flacără uriașă țâșnește de pe yacht și luminează câteva clipe întinsul mării.

Ca un vas-fantomă «Anuşka» se ridică din valuri, apoi întunericul se lasă din nou.

— Explozia s'a produs! râde Rammont. Acum să vedem ce-o fi mai departe, băieți. Fiți gata!

CAPITOLUL 107

O mașină infernală pe bord.

In noaptea în care-l angajase pe noul timonier, prințul Dolgornki se duse la culcare și dormi dus până dimineața. Vinul pe care-l băuse de cu seară îl ameţise rău și servitorii nu cutezau să-l trezească.

In timpul acesta, unul din polițiștii de pe „Anuşka" sosi la hotel. El comunică servitorului prințului că noul timonier, care venise în cursul nopții pe bord, a și dispărut.

Pe când vorbea încă, sosi la hotel și timonierul pe care-l îmbătase Tom, într'un hal fără de hal. Își revenise oare-cum din ameţeală și-și blestema uşurința cu care se lăsase înduplecat la băutură, de un om străin.

Cei trei oameni stăteau de vorbă în fața apartamentului prințului, când de-odată se auzi din dormitor vocea răguşită a acestuia.

Servitorul se repezi în odaie și-i ajută stăpânului său la îmbrăcat. Cu prilejul acesta ți vesti sosirea polițistului și o vechiului timonier.

Prințul ordonă să fie introdus în primul nd polițistul, care-și dădu raportul. Prințul Dolgornki încruntă sprâncenele și era gata să izbucnească, vărsându-și mânia pe bietul om. Dar își spuse că nu se afla în Rusia, unde îți puteai îngădui să calci în picioare pe ori-cine, atunci când îți venea pofta.

Cu timonierul, lucrurile se schimbau, însă. După ce-l concedie pe polițist, prințul, care se așezase

la masă unde-i se pregătise dejunul, strigă servitorului:

— Să intre câinele ăla de marinar!

Bietul timonier intră în odaie, clătinându-se pe picioare.

Cu glas bâlbâit începu să se roage să fie iertat, spunând că nu băuse mai mult decât de obiceiu, dar probabil că ticălosul care-l invitase, îi turnase ceva în vin, ameţindu-l.

Prinţul ascultă distrat. In loc de răspuns, repezi o sticlă plină în capul marinarului; dar aceasta nu-şi nimeri ţinta şi se sparse de perete.

Un altul în locul timonierului ar fi căutat s'o

steargă, dar omul nostru se gândi la leafa mare pe care o oferea prinţul şi făcu doar o strâmbătură, părând că regretă vinul scump care se scursese degeaba pe perete.

Prinţul izbucni într'un adevărat şuvoiu de înjurături ruseşti, apoi se adresă timonierului:

— Vino mai încoace, drăguţule!

Omul se apropiă şovăind şi rămase cu genunchii îndoiţi în faţa Rusului.

— Alteţă, murmură el, ţineţi seama, vă rog, că la urma urmei nu eşti decât om...

— Ce? răcni celălalt, încruntând sprâncenele. Eşti o viţă îmbătată, un mizerabil fără pereche. Unde dracu e bunul tău prieten, celălalt ticălos?

Aţi aranjat împreună povestea, ca să mă furaţi. Hai, mărturiseşte! Ştiai că în cuţărul cel mare se aflau diamantele şi de aceea l-ai trimis pe mizerabilul acela pe bord. Las'că vă cunosc eu! Dar v'am distrus planurile. Cei doi poliţişti v'ar fi ciuruit cu revolverele şi prietenul tău, dându-şi seama de asta, a şters putina.

Timonierul rămase plouat, şi după ce-i trecu uimirea, bâlbâi:

— Nu ştiu nimic despre diamante şi despre crima plănuită, Alteţă. L-am întâlnit pentru prima oară pe individul despre care-mi vorbiţi. Îi voiu zdrobi oasele dacă-mi va mai ieşi în cale. Primiţi-mă în apoi, Alteţă, şi vă jur că nu voiu mai da pe gât nici-o picătură de alcool.

Prinţul izbucni în râs şi reveni la sentimente mai bune.

— Bine — zise el — întoarce-te pe bord. La noapte plecăm spre Monaco. Dacă „Anuşka" va întârzia cu un singur minut, să ştii că zbori în apă. Bagă de seamă ce ţi-am spus, fiule!

Marinarul începu să facă plecăciuni şi se îndepărtă.

Restul zilei, prinţul Dolgorukî îl folosi ca să-şi revie din beţie, spre a putea păşi cu demnitate în faţa logodnicei sale. Seara luă masa la hotel şi când se apropiă timpul hotărât, se urcă în trăsură şi porni spre port.

Timonierul — care avea sub ordinele sale şi pe marinarul rus — se afla la postul său. Prinţul

îl privi iscoditor, dar nu spuse nimic și se duse în cabina sa.

Acolo se aflau polițiștii, alături de cufărul de formă ciudată, și cu revolverele la îndemână. Prințul examină lacătele cufărului și se încredință că totul e în ordine. Plumburile erau și ele absolut neatinse.

Înainte ca „Anuska" să-și ia rămas bun din port, polițiștii fură concediați.

Paserela fu ridicată și după câteva minute elicea începu să se învârtească. Timonierul aduse cu măcstrie vasul în larg și călătoria începu sub cele mai frumoase auspicii.

Cam pe la ora douăsprezece fără un sfert, se auziră pași grăbiți pe scara care ducea din interiorul vasului. Servitorul personal al prințului apăru în deschizătura din punte, rămase o clipă nehotărât locului, apoi porni spre stăpânul său.

Prințul, care stătea lungit într'un fotoliu pe punte, auzi pașii și întoarse repede capul.

— Ce s'a întâmplat? întrebă el cam posomorât.

— Alteță, mă iertați... nu știu ce să cred... jos se petrece ceva neobicinuit...

— Ce se petrece? îi tăiă vorba Dolgornki. Vorbește lămurit!

— Trebuie să mărturisesc — rosti cu spaimă servitorul — că fiind zdrobit de oboseală, m'am trântit pe banca din cabina servitorilor. Am aținit și, după câtva timp trezindu-mă, mi se păru că aud în apropierea mea un zgomot, asemănător tictacului unui ceasornic.

— Ei și? îi căzu în vorbă prințul. Ce importanță are faptul că se găsește un ceasornic acolo?

Servitorul se scărpină la ceafă — ceea ce făcea pentru prima oară în fața stăpânului său — și urmă:

— Alteță, aveam un frate care făcea serviciu la Marele Duce, aceluia căruia îi s'a aruncat în aer palatul de vară...

— Ce vrei să zici cu asta? răcni furios Boris Dolgornki.

— Ştie Alteţa voastră că fratele meu şi-a pierdut viaţa atunci? întrebă servitorul prinzând curaj. Înaine de a-şi da sfârşitul la spital, mi-a povestit că în noaptea cu pricina i-a spus stăpânului său de cel puţin zece ori, că auzise sub podea sau în perete tictacul unui ceasornic, care trebuia să fie pus în legătură cu o maşină infernală. Marele Duce râse de el şi-l trimise să se culce. După cinci minute palatul sări în aer şi Marele Duce îşi găsi moartea.

De atunci, auzul meu s'a ascuţit şi aud chiar prin ziduri tictacul acesta misterios.

Prinţul privi câteva clipe în largul mării, apoi izbucni în râs.

— Astea sunt basme, drăguţule, răspunse el. Povestea cu maşina infernală ar putea găsi crezare la Petersburg sau Moscova, dar nu aici, pe yachtul meu, care a stat sub paza a doi poliţişti, din clipa când a ancorat în portul Marsilia. Cine să fi adus o maşină infernală pe bord?

— Mă gândesc la timonierul ăla ciudat, care a dispărut atât de misterios, Alteţă, răspunse servitorul.

— Crezi că el a introdus pe ascuns această maşină infernală pe yacht? întrebă prinţul. Vezi-ţi de treabă, băiete. Atât de prostuţ zău nu te credeam!

Şi făcând un gest poruncitor, îl concedie pe servitor.

Acesta se 'ndepărtă, coborând scăriţa ce ducea în interiorul vasului. Încăperile erau luminate electric şi omul clătină capul, îngrijorat.

— Am o presimţire că se va întâmpla ceva în noaptea asta! murmură el.

Dac'aş găsi cel puţin ceasornicul misterios, de la care se aude tic-tacul! Mi-ar place şi mie ca prinţul să aibă dreptate şi numai teama mea de explozii să mă fi făcut a auzi zgomotul acela. Dar orice s'ar zice, tot din perete vine. Ia să cercetăm niţeluş!

Intră în sala maşinilor şi deştăinui temerea sa marinarului rus care se afla acolo. Porniră apoi ambii să asculte tictacul maşinei infernale dar se părea că de data aceasta amuţise.

Rusul dădu din umeri şi se retrase. Celălalt, însă, se'ntinse din nou pe bancă. Yachtul îşi urma drumul spre Monaco.

Trebuia să fi fost trecut de douăsprezece, când servitorul îşi apropiă urechea de perete, dar în aceeaş clipă aproape se cutremură. Groaza îi se întipări pe figură şi amintirea sfârşitului înfiorător al fratelui său păru să-i îngheţe sângele în vine... Din nou auzi tic-tacul acela infernal!

Sări repede de pe bancă, se apropiă de peretele opus şi ascultă şi acolo. Ciudat: tictacul se auzi din nou.

Încercă să facă haz de necaz, spunându-şi să nu e nimic, dar parcă tot nu-l lăsa inima şi se culcă la pământ, lipindu-şi urechea de scânduri. Şi aici se auzea tictacul! Nu se mai putu reţine şi alergă pentru a doua oară pe punte.

Aruncă o privire la pendula atârnată în gang şi văzu că era douăsprezece şi un sfert. Peste douăzeci de minute trebuiau s'ajungă în portul din Monaco.

Prinţul tresări speriat, auzind din nou paşii servitorului său.

— Alteţă! exclamă omul, cu răsuflarea tăiată, vă conjur, puneţi să se cerceteze tot yachtul, căci tictacul ăla misterios se aude pretutindeni. Îmi pierd minţile, nu altceva.

Boris Dolgorukî se ridică din fotoliu şi privi înfuriat la servitor.

— Ce dracu, nu mai pot avea un pic de linişte! răcni el. Îţi poruncesc să mă slăbeşti cu basmele tale! Când vom ajunge la Monaco, vei fi liber să-ţi cauţi altă slujbă. N'am poftă să-mi impuieze cineva capul

cu explozii, cari s'or fi petrecând ele zilnic în sfânta noastră Rusie, iar alci n'au ce căuta, din fericire.

— Alteță — insistă servitorul, pe care tonul aspru al stăpânului său nu-l intimidă deloc — dați poruncă să se oprească mașina și să se cerceteze tot yachtul, ca să putem descoperi cauza tictacului misterios.

— Du-te dracului cu sfatul tău cu tot! isbucni Rusul.

Stătea cu brațele încrucișate dedesubtul reflectorului electric și privirile-i rătăceau deasupra mării agitate.

Deodată se păru că făcuse o descoperire... Ce să însemneze barca aceea lungă, în care se aflau, mai mulți oameni, care se legăna pe apă fără nici-o lumină?

Chestia îi se părea suspectă. La un viraj întâmplător al yachtului, raza reflectorului căzuse asupra bărcii Măștii-roșii, trădând pentru o clipă poziția acesteia.

Prințul vru să dea o poruncă în sala mașinilor, când servitorul scoase un strigăt puternic și căzu în genunchi înaintea lui:

— Aud ciocănituri în perete, Alteță... simt că înebunesc... mi-e frică! Pe Maica Domnului din Cazan, fii milostiv, Alteță, și pune să se oprească yactul! Colo jos arde de acum... și peste o clipă vom sări în aer, ca și Marele Duce Sergiu și bietul meu frate.

Glasul omului păru să-l miște pe prinț și când se aplecă spre el să-l privească în față, își dădu seama că nenorocitul înebunise de spaimă.

Ceasul arăta douăsprezece și douăzeci și cinci. În aceași clipă, prințul Dolgorukl simți o izbitură din spate, care-l trânti pe punte ca un copac zdro-

bit de furtună. O bubuitură înăbușită se auzi, urmată de un vâjâit sinistru.

Bietul prinț întinse brațele fără voie și se cramponă de balustradă. Deasupra lui zbură un trup, apoi tot vasul se ridică ca o jucărie în aer, pentru a se prăbuși apoi în apă, cu un zgomot infernal. O coloană de foc se înălță din ambele părți ale „Anușkăi", apoi se făcu iar întuneric..

— O explozie pe vapor! Scape cine poate! se auzi atunci glasul înspăimântat al timonierului.

În clipa aceasta, prințul izbuti să se ridice de jos. Strigă numele servitorului său dar nenorocitul zburase deasupra lui în mare, unde se înecase.

Lumina electrică se stinse, încât nimic nu se mai vedea în jur.

Timonierul alergă zăpăcit spre intrarea cabinei; acolo atârna o lampă de siguranță, pe care el o smulse din perete.

La lumina slabă a acesteia coborî în apă barca de salvare. Două perechi de vâsle se aflau întotdeauna într'însa. În clipa când se pregătea să sară într'însa o mână grea îl apucă de umăr și-l trase îndărăt.

— Trebuie să luăm și cuferul cu diamante! răcni cu glas tunător prințul Dolgorruki. Câinii au crezut că ne vom pierde viața, dar se vor șterge pe bot, căci barca e solidă. Ducă-se dracului yachtul numai diamantele să fie salvate!

Timonierul, vru să se împotrivească, dar prințul îl trase cu forța spre intrarea cabinei. Îi smulse lanterna din mâ.. și-i arătă cuferul greu. Datorită mișcării yachtului, care se afunda tot mai mult, cuferul fusese răsturnat.

— Ne înecăm, stăpâne! strigă cu glas răgușit

timonierul. Lăsați cufărul acolo unde e... aud gâlgâitul apei care pătrunde în vapor.

Dar prințul îl ghionti, făcându-i vânt în cabină.

Cu puteri unite izbutiră s'aducă cufărul până lângă ușă. Acolo, însă, cei doi bărbați căzură unul peste altul și norocul lor fu că nu se spărsese lanterna cu prilejul acesta. Yachtul se aplecase pe o parte și ca să ajungă la barca de salvare, prințul și timonierul trebuiau să se grăbească.

— Nu-i nimic de făcut! gâfâi bietul marinar și începu să dea din mâini și din picioare. Nu vreau să mă înec ca un câine, — ce mă privesc pe mine, diamantele!

Izbutise să se elibereze din strânsoarea prințului și ajunse la barcă, pe care vroia s'o desprindă din cârlig. Atunci își făcu apariția și Dolgoruki lângă el. Își dăduse seama că nu va reuși să aducă cufărul în barcă.

— Blestemați să fie în vecii-vecilor câinii cari mi-au făcut asta! răcni el în noapte și încleștă pumnii în prada unei mânii de nedescris.

Timonierul desfăcuse barca de yacht și apucă vâslele. Era și timpul.

Aveau lanterna cu dânșii și barca ar fi fost răsturnată de zeci de ori, dacă n'ar fi fost atât de bine construită.

După ce plutiră câtva timp prin mijlocul valurilor furioase, prințul strigă:

— Oprește! Trebuie să știu ce se întâmplă cu «Anuska»!

Timonierul execută porunca, deoarece acum primejdia trecuse. Ridică laterna aprinsă și la oare-care depărtare văzură un obiect întunecat pe apă, pe care valurile îl aruncau încolo și încoace.

— Yachtul se scufundă, Alteță! zise timonierul.

Cu ochi holbați, prințul privi spre locul unde cu câtva timp înainte se afla un vaporaș măndru, în a cărui cabină se aflau bijuterii de valoare neprețuită. Vru să blesteme, dar gura îi era ca în-

cleştată. Nu se gândea deloc la cei doi oameni cari îşi găsiseră sfârşitul în această catastrofă. Se întreba numai cine să fie autorul acestei crime grozave.

Glasul timonierului îl scoase din meditaţie.

— Ia uitaţi-vă, Alteţă, cum se scufundă şi partea dinainte.

Din yachtul «Anuşka» nu se mai vedea nimic. Se înecase împreună cu marinarul rus, care fusese ucis, probabil, în cabina sa — şi cu diamantele familiei Dogoruki.

— Incotro să vâslesc, Alteţă? întrebă timonierul.

— Ascunde lanterna! răspunse prinţul. Marea s'a mai liniştit pe locul catastrofei şi înainte de a ne îndrepta spre Monaco, aş vrea să văd dacă se petrece cumva ceva în apropierea teatrului nenorocirii.

Timonierul execută porunca şi vâsli îndărăt spre locul unde se înecase «Anuşka».

Deabia ajunseră acolo, că auziră câteva împuşcături din apropiere. Gloanţele trecură deasupra capetelor lor.

In vreme ce timonierul era gata gata să scape vâslele din mână din cauza spaimei, prinţul scoase o exclamaţie şuierătoare.

— Acum văd eu că această crimă a fost pusă la cale cu socoteală! scrâşni el. Colo aşteaptă ticăloşii în barca lor, pe care am observat-o încă de pe punţea sărmanei mele «Anuşka». Mult aş vrea să ştiu însă, cum au îndeplinit ei treaba asta. Păcat că n'am o armă la mine să trimit cel puţin o salutare bandei.

Dar Dolgornki îşi dădu seama că deocamdată nu poate face nimic, de aceea dădu ordin timonierului să vâslească spre portul din Monaco. Acolo va anunţa poliţia, care va şti ce are de întreprins. Dacă banditii se gândiseră să pue mâna pe diamante, atunci s'au înşelat amarnic în nădejdile lor, căci cufărul preţios zăcea de-acum pe fundul mării.

Prinţul nu bănuia, însă, că avea de-aface cu un om care nu-şi găsea pereche în ce priveşte rafinamentul şi ingeniozitatea: Demonul roşu.

CAP. 108

O comediantă

Larmă mare se produse pe scara ce ducea spre apartamentul contesei Leonie. Servitorul Anton porni în fugă pe coridor și dispăru în vestibulul stăpânei sale.

Acolo dădu peste cameristă, care tocmai adusese contesei dejunul și-i ajutase să și facă toaleta. Chipul tânărului era neliniștit când se adresă fetei:

— Se poate vorbi cu doamna contesă?

Camerista îl privi speriată și-i răspunse:

— Cred că da.

— Atunci anunță-mă, căci am să-i fac o comunicare extrem de importantă.

— Doamna contesă mi-a spus că dorește să nu fie deranjată, căci vrea să scrie câteva scrisori, înainte de a pleca din Monaco, răspunse camerista.

— N'are importanță! o repezi Anton. E vorba despre domnul conte și comunicarea mea nu suferă nici-o amânare.

Discuția aceasta fiind dusă pe ton ridicat, ușa buduarului Leoniei se deschide și frumoasa femeie apare în prag. E îmbrăcată cu gust și schimbă o privire repede cu Anton. Chipul ei este puțin palid, dar în ochii-i lucește o flacără sinistră.

— Ce s'a întâmplat? întreabă ea, enervată. Ce sunt strigătele astea în fața ușii mele?

Camerista face o închinăciune și răspunde încurcată:

— Anton ține să vorbească cu d-v. și eu i-am refuzat intrarea.

Servitorul se înclină și dânsul, dar un zâmbet ciudat flutură pe buzele sale și privirile cu cari privește pe contesă, parcă vor să spuie ceva.

— Ce s'a întâmplat de faci atâta tapaj, Anton? întreabă Leonie, păstrându-și sângele rece.

— Doamnă contesă, răspunde tânărul, nu știu ce să cred despre domnul conte... Am bătut de câteva ori în ușa dormitorului său, fără să capăt vre-un răspuns. Totuși, domnul conte mi-a poruncit să-l trezesc la o oră anumită. Mi-e teamă să nu-i se fi întâmplat ceva.

Camerista tresare speriată, dar Leonie se stăpânește cu multă artă!

— Probabil că soțul meu doarme adânc, deoarece a stat prea târziu în timpul nopții, scriind scrisori, răspunde ea, degajat. Dar mă duc eu-însămi să văd ce e. Urmați-mă!

Toți trei pornesc spre dormitorul contelui, unde ajung peste câteva clipe.

— Mai bate odată în ușă, dar ceva mai tare! poruncește contesa lui Anton.

Își apasă mâna pe pieptul care-i tresaltă și dinții îi se înfig adânc în carnea buzelor. Pe când Anton bate în ușă, ea își reține respirația, căci știe că nimeni nu va răspunde din interior.

Servitorul dă din umeri și zice apoi:

— Probabil că s'a întâmplat o nenorocire, doamnă contesă. Trebuie să sparg ușa.

Leonie se clatină pe picioare și cade zdrobită într'un fotoliu.

— Mai așteaptă o clipă, Anton, murmură ea, cu glasul stins.

Dar după ce se scurg cinci minute, fără să se audă nici-un zgomot din cameră, perfida femeie ridică capul și spune cu glas tare:

— Sparge ușa. Vreau să știu ce s'a petrecut acolo!

Anton aduce în grabă câteva unelte și după puțin timp broasca e spartă.

Cereți mâine numărul 81 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ. Bucuresti I. Calea Victoriei 5.

Afară e lumină. In dormitorul prințului arde, însă, lampa. Draperiile sunt trase la ferestre.

Contesa păşeşte cea dintâi pragul.

— Eberhard! exclamă ea cu glas tremurător.

In clipa următoare rămâne înţepenită locului şi privirile-i se opresc asupra trupului neînsufleţit ce zace la pământ... Cu un ţipăt răguşit ea se clatină pe spate, întinzând braţele înainte.

— O crimă! rostesc buzele ei.

Tot trupu-i este cutremurat de groază şi camerista aleargă s'o sprijine, ca să nu se prăbuşească.

Anton se apropie încetişor de trupul nemişcat al lui Eberhard de Hohenegge. De pe chipul său, dispăruse orice picătură de sânge, numai ochii-i străluceau de un foc ciudat.

— Ridică-l pe conte! geme Leonie, din fotoliul unde fusese aşezată. Poate că e numai leşinat...

Anton se lasă în genunchi lângă cadavru şi-l priveşte în faţă. Apoi îi desface cămaşa la piept şi-şi lipeşte urechea de acesta.

— Stăpânul meu e mort. Rămâne de stabilit în ce fel şi-a pierdut viaţa! zice el cu un glas, al cărui sunet o face pe Leonie să se cutremure. — Voiu chema un medic; acesta va şti ce e de făcut.

Prefăcându-se zdrobită, Leonie se ridică greoiu din scaun şi clătinându-se se îndreaptă spre cadavrul soţului ei.

— Eberhard! strigă ea, în culmea unei disperări teatrale. Cine ţi-a făcut asta, Eberhard? De ce a trebuit să mă lovească nenorocirea asta grozavă? Oh! Oh! Eberhard!

In momentul acela dispare pe uşă Anton, cu un zâmbet ironic pe figură.

Ajungând în parc, el îşi freacă mulţumit mâinile.

— Acum e cu totul în mâinile mele şi prea uşor nu-mi va scăpa! murmură el, pornind să-l anunţe pe medic.

Dacă Leonie ar fi putut privi în clipa aceasta faţa servitorului, ar fi devenit mai prevăzătoare în acţiunile ei. Poate că niciodată nu se ivise pentru dânsa un duşman mai înverşunat ca acest Anton.

In vreme ce servitorul ieşise pe poartă, se apropiau dinspre vila învecinată „La Patrie" două persoane, cari îşi vorbeau cu voce înceată.

Anton recunoscu în domnul bătrân care însoţea pe doamna îmbrăcată în negru, un medic pe care-l chemase cândva la stăpânul său, cu prilejul unui accident.

Cu atât mai bine că-l găsea pe doctor în drum.

Işi luă o înfăţişare îndurerată şi apropiindu-se de cele două persoane, făcu o plecăciune respectuoasă:

— Iertaţi-mă dacă vă deranjez. Vă rog, domnule doctor, să veniţi la contesa Hohenegge... S'a petrecut ceva groaznic acolo...

Domnul bătrân îşi potrivi ochelarii cu ramă de aur şi privi cu uimire pe băiat.

— Eşti în serviciul contelui de Hohenegge? întrebă apoi.

Anton aruncă o privire repede asupra femeii care se îndepărtase puţin, ducându-şi mâna la piept.

Era „Vipera", mama lui Margot.

Ea auzise că servitorul — pe care-l observase în taină de câteva zile — vorbise de ceva grozav care se petrecuse în vilă. Deoarece amintise numele contesei Leonie, nu putea fi vorba decât despre Eberhard, dar nici nu bănuieşte măcar ce-i vor auzi urechile. Totuşi, o presimţire tristă face să-i se moaie picioarele.

La întrebarea medicului, Anton răspunde:

— E vorba de un caz cu totul inexplicabil, domnule doctor. Azi dimineaţă am bătut la uşa dormitorului contelui Eberhard, dar deoarece nu primeam nici-un răspuns dinăuntru, doamna contesă mi-a ordonat să sparg uşa. Atunci, ni s'a înfăţişat grozăvia... Domnul conte zăcea nemişcat pe covor, în mijlocul odăii,

— A murit? exclamă doctorul, speriat.

— Nu știm, domnule doctor, răspunse Anton, făcând o mutră zdrobită. Spaima ne-a făcut pe toți să ne pierdem cumpătul.

Medicul se întoarse spre „Vipera" și-i spuse cu glas încet.

— Ai auzit, doamnă, ce s'a petrecut acolo. Datoria mă cheamă. În ce o privește pe tânăra doamnă din vila „La Patrie", va mai trece câtva timp, până va sosi momentul.

„Vipera" dă din cap doar. Îi se pare că pământul se scufundă sub picioarele ei și un tremur nervos o cuprinde.

Auzise bine oare? Nu visase? Contele Eberhard de Hohenegge mort? Bărbatul căruia fiica sa își dăruise inima, și care căzuse în mrejile unei femei criminale!

„Vipera" e ferm încredințată că aici s'a petrecut o crimă. Acum își reamintește de întâmplările din nopțile trecute. Leonie, sau altă persoană din apropierea ei, e amestecată în această faptă oribilă.

Cu pași nesiguri, biata femeie se apropie de vila unde se petrecuse drama și-și încleștează mâinile de grilaj, ca să nu cadă. Medicul tocmai dispăruse cu Anton în grădină.

Cum să facă pentru a trece sub tăcere grozăvia aceasta față de Margot? Să-și încleștezo buzele și să vadă cum contele Eberhard e pus în sicriu, în vreme ce biata ei copilă va continua să creadă că el se află încă în apropierea ei, sub soarele scânteietor al Rivierei?

Și totuși, ca nu are curajul să comunice vestea înfiorătoare lui Margot, cu atât mai puțin acum când tânăra femeie e aproape să dea naștere copilului contelui Eberhard!

Da, trebuie să tacă, ori-cât de greu i-ar veni aceasta. Viața lui Margot e în joc, căci spaima îi va lua mințile.

Incordându-şi puterile, nenorocita se îndepărtează spre vila „La Patrie" şi dispare sub copacii grădinii.

Medicul intrase în dormitorul contelui decedat. Draperiile dela ferestre sunt date înlături şi lumina zilei pătrunde în valuri înăuntru.

Anton o face pe călăuza şi cu un gest arată trupul ce zace la pământ.

— N'am cutezat să-l ridicăm pe bietul nostru stăpân — zice el — căci ar fi posibil să se fi petrecut o crimă aici şi justiţia trebuie să-şi facă datoria.

Medicul îşi scoase pardesiul şi pălăria şi se lăsă în genunchi lângă trupul neînsufleţit. Îi descheie cămaşa la piept şi timp de câteva minute examină trupul. Apoi se ridică şi pe chipul său se întipărise o expresie de seriozitate.

— Domnul conte e mort, zice el cu glas tremurător. Împrejurările în cari s'a produs decesul sunt foarte ciudate, ceea ce creează obligaţia de a anunţa autorităţile. Poţi să-mi spui d-ta dacă d-l conte a luat ceva în timpul nopţii sau decuseară? Vre-o rană nu se vede nicăieri.

Anton e complect buimăcit. Cu mâna tremurândă arată spre măsuţa de noapte, pe care se află încă paharul de apă.

— Domnul conte mi-a poruncit să pun în fiecare seară un pahar cu apă. In acela de colo nu se mai găseşte nici o picătură de lichid, ceeace înseamnează că stăpânul meu l-a băut până la fund. Dacă a mai luat şi altceva, n'aş putea spune.

Medicul ia paharul şi miroase câteva clipe. Apoi clatină încetişor capul.

— N'a fost apă curată aici, zice el. Era amestecată cu o substanţă oarecare. Ia paharul şi păstrează-l bine până vor veni medicul-legist şi procurorul. Acum mă duc să-i fac o vizită doamnei contese.

Anton îl conduce pe doctor în budoarul Leoniei

Aceasta stă întinsă într'un fotoliu şi ochii ei străluciţori se fixează asupra medicului când acesta păşeşte pragul.

— Mai sunt speranţe, doctore, nu-i aşa? întreabă ea, întinzându-i mâinile. Sunt îngrijorată din clipa când l-am văzut pe Eberhard întins la pământ. Parc'aş auzi necontenit ultimul său ţipăt de ajutor. Crezi că ştiinţa medicală va izbuti să-l readucă la viaţă pe nenorocitul meu soţ?

Bătrânul medic e adânc mişcat de această durere adâncă.

— Vă rog, doamnă contesă, liniştiţi-vă! rosteşte el încetişor, privind-o cu sinceritate în faţă. Din nenorocire, nu vă pot da multe nădejdi. L-am examinat pe domnul conte şi e de datoria mea să vă comunic că vor trebui anunţate autorităţile, căci după toate aparenţele e vorba de o otrăvire.

Ochii Leoniei se holbează şi mai mult şi chipul ei capătă o expresie de groază. Caută cuvinte şi în cele din urmă izbuteşte să îngâne:

— E cu neputinţă, doctore! Eberhard n'avea nici un motiv să se sinucidă, căci suntem de scurt timp căsătoriţi şi trăiam bine.

Medicul dă din umeri.

— In cazul acesta trebuie să presupunem că s'a făptuit o crimă, doamnă contesă, zice el.

Cu un suspin răsmnător, Leonie se prăbuşeşte în fotoliu şi îşi acoperă faţa cu mâinile. Tot trupul îi tremură. Medicul rămâne tăcut câteva clipe şi în cele din urmă zice:

— Dacă doriţi, doamnă contesă, voiu anunţa eu însumi autorităţile. Vă asigur că nu se va face multă discuţie în jurul acestui caz şi asta e de natură să vă liniştească, cred. De vreme ce domnul conte e mort, nu există nici o putere în lume care să-l poată reînvia.

Contesa îşi ia mâinile de pe faţă şi murmură cu glas frânt:

— Fă tot ce crezi că e necesar, doctore. Eu nădăjduiesc până la sfârşit că e vorba numai de un leşin adânc...

— Doamnă contesă! — răspunde doctorul cu seriozitate — dacă aş fi avut şi eu credinţa aceasta, aş fi dispus imediat ca domnul conte să fie aşezat în pat. Dar există toate indiciile că dânsul a fost răpus de moarte violentă şi dat fiind faptul acesta, nu trebuie nici măcar să-i schimbăm poziţia corpului. Vă rog să daţi dispoziţiuni ca nici-unul din servitori să nu intre în dormitor, înainte de sosirea autorităţilor.

Spunând acestea, doctorul pleacă.

Anton stă pe scară. Medicul îi mai dă şi lui câteva dispoziţiuni, apoi părăseşte casa.

Servitorul îl urmăreşte câtva timp cu privirea, şi după asta se îndreaptă spre odaia contesei.

— Aveţi vreo dorinţă sau de dat vreo poruncă, doamnă contesă? o întreabă el, cu ton ciudat.

Ea clatină capul și murmură iritată:

— Du-te, du-te de aici acum! Nu pot să te văd și trebuie să rămân singură!

— Și când vor veni autoritățile, ce să fac? întreabă el.

Frumoasa femeie e străbătută de un fior și agită brațele, căutând să-l îndepărteze pe servitor.

Acesta se îndepărtează, cu un zâmbet pe buze.

— Ce să însemneze asta? murmură contesa. Să aibă el vre-o bănuială...?

Trupul îi se îngroapă în fotoliu și rămâne nemișcat acolo.

După vre-un ceas, câțiva bărbați își fac apariția în vilă. Sunt autoritățile anchetatoare, cari au fost anunțate de doctor. Atât servitorul Anton cât și camerista sunt anchetați cu severitate, dar depozițiile lor nu prea trag în cumpănă.

Medicul legist dă dispoziții ca mortul să fie așezat pe pat, apoi încearcă să determine cauza morții. Dar lucrul acesta nu prea este atât de ușor. Un fapt ciudat este acela că ochii contelui sunt închiși și chipul său păstrează o expresie liniștită, ca și cum n'ar fi luptat de loc cu moartea.

Paharul din care băuse Eberhard este predat de către Anton autorităților și acestea procedează la o examinare amănunțită.

— După convingerea mea e vorba de o otravă pe care o cunosc bine, zice medicul-legist.

Paharul e împachetat, spre a fi trimis unui chimist, care va avea sarcina să analizeze resturile de otravă.

Grefierul comisiunii de anchetă redactează procesul verbal, și când toate formalitățile sunt îndeplinite, domnii urcă în apartamentul contesei.

Leonie știe că va fi interogată și între timp își revenise într'atât, încât e în măsură să dea răspunsuri liniștite.

Toți domnii din comisiunea de anchetă sunt mis-

cați de durerea ei și n'au nici-o bănuială c'ar avea vreo vină în decesul contelui Eberhard.

Pe la prânz, ei părăsesc vila unde se petrecuse drama. Conform dorinței Leoniei, trupul contelui trebuia transportat a doua zi dimineață, într'un sicriu închis, la Hohenegge, spre a fi așezat alături de tatăl său, în cavoul familiei.

Anton ia asupra lui să facă toate preparativele necesare. În scopul acesta, Leonie îi pune la dispoziție o sumă însemnată de bani, căci ea e într'adevăr atât de doborâtă încât nu poate părăsi odaia, și e încredințată că nu-și va găsi liniștea decât atunci când poarta de fier a cavoului se va închide în urma lui Eberhard.

In timpul acesta „Vipera" îndură un adevărat martiraj, căutând să ascundă lui Margot cele petrecute. De multe ori jucase ea comedii în viață, dar acum, când e vorba de liniștea și fericirea copilei ei, nu izbutește. Sub privirea iscoditoare a tinerei femei, care caută să-i pătrundă până 'n fundul sufletului, ea se cutremură... Cu toate acestea Margot nu-i pune nici-o întrebare directă, ea bănuește numai că ceva se petrecuse, și că mama ei caută să treacă faptul sub tăcere.

In cursul după-amiezii, mama și fiica stau împreună și vorbesc despre plecarea, pe care o propusese „Vipera". Margot privește gânditoare înaintea ei, apoi spune încetișor:

— Aș dori să mai rămân câtva timp, mamă, cel puțin atâta cât se află și Eberhard pe aici... Noi nu ne vom mai vedea nici-odată, dar sunt fericită știind că el trăește la câțiva pași doar de mine. Și apoi, mamă, mă simt din ce în ce mai slabă... tu știi că în curând va suna ceasul cel greu pentru mine...

— Mai avem puțin timp, Margot, răspunde „Vipera", adunându-și toate puterile ca să se stăpânească. La urma urmelor tot ar fi mai bine să părăsim locul acesta unde vre-o întâmplare ți-ar putea

aduce noui dureri, cari ar avea o înrâurire nefastă pentru tine.

După câteva clipe de tăcere, Margot întreabă:

— N'ai aflat, mamă, dacă Eberhard pleacă într'adevăr de aici cu soția sa și când se va întâmpla asta?

— N'am auzit nimic, copila mea, răspunde bătrâna. Ar fi mai bine să cauți a uita ce s'a petrecut între voi.

— Asta e cu neputință, mamă. Astăzi o pot spune. Zadarnic am căutat să lupt cu propria mea inimă. Sunt convinsă acum că această iubire va ține până în ultima clipă a vieții mele, că voiu închide ochii cu numele lui Eberhard pe buze. Și cum ar fi cu putință ca o femeie să uite vre-odată pe tatăl copilului ei!

Palidă ca un cadavru, „Vipera" apropie capul copilei de pieptul ei. Lacrimile stau să i țâșnească din ochi și o durere cumplită îi săgetează inima... Dar nu trebuie să se trădeze cu nici-un chip... ea aude ca prin vis țipătul înspăimântat al lui Margot, când îi va spune că Eberhard nu mai este printre cei vii.

— Sărmana, nefericita mea copilă! murmură ea.

Margot zâmbește cu tristețe.

— Poate că nu-s atât de nefericită precât credeam întotdeauna, mamă, căci soarta tot mi-l aduce în față, din când în când pe Eberhard. Și nu de mult, am stat chiar în brațele lui, strânsă la pieptul său care e plin de dragoste pentru mine. Și ce-mi pasă dacă era cât pe ce să plătesc cu viața această fericire, — căci știu că însăși Leonie a tras glonțele prin fereastră. Ea nu va fi fericită alături de soțul ei, dânsul o va alunga cu dispreț dela sine și ca va îndura toate durerile cari copleșesc pe o femeie nenorocită.

Și tu însuți, mamă, nu ești oare mai liniștită de când scrisorile ți-au căzut în mână?

— Ai dreptate, Margot, răspunde „Vipera". Bi-

necuvântez într'adevăr întâmplarea care mi l-a adus în față pe Max Șerparul în noaptea aceea. Individul s'a întremat cu desăvârșire și că este un om de treabă ne-o dovedește faptul că a rămas pe lângă noi, ca să ne ocrotească. Leonie n'are decât să creadă c'a fost mâncat de pești pe fundul mării, căci ea nu-l va vedea, în schimb noi am dobândit un suflet credincios de bărbat.

— Crezi că va păstra tăcerea asupra tainelor pe cari le-a aflat din citirea scrisorilor?

— Sunt ferm încredințată de asta, copila mea, căci am avut cu dânsul — imediat după ce s'a însănătoșit, — o convorbire serioasă. Nu se mai gândește să se răzbune pe Leonie, deși féméia aceasta a căutat să-l asasineze în două rânduri.

Mi-a dat cuvântul său că nu va trăda nimic și nu va întreprinde nimic înainte de a lua avizul meu. Acum se odihnește încă în cămăruța ce i-am pus-o la dispoziție, căci lovitura primită în cap a lăsat urme.

De-odată, Margot începe să tremure, de parc'ar fi fost cuprinsă de friguri.

— Ce ți s'a întâmplat, copila mea? o întreabă mama, îngrijorată.

— Nu știu singură, răspunde tânăra femeie, și privirea-i înspăimântată rătăcește prin fereastra deschisă, spre vila învecinată.

„O teamă nelămurită mi-a cuprins inima, — ceva ca o presimțire de moarte. — Mamă, dacă voiu muri, transmite-i lui Eberhard ultima salutare și spune-i că m'am gândit la dânsul în fiecare clipă și m'am rugat până la sfârșit pentru fericirea lui pe acest pământ.

„Vipera" își simte inima strânsă de durere, spunându-și că poate în clipa aceasta dincolo se așează capacul deasupra sicriului în care au fost depuse rămășițele pământești ale aceluia care a fost contele Eberhard de Hohenegge.

— Ar trebui să te culci puțin, spune ea, și Margot se lasă condusă spre patul din apropierea ferestrei.

Și când biata femeie închide obosită ochii, „Vipera" se furișează în tăcere din odaie.

In vestibul rămâne locului și-și apasă mâinile pe pieptul ce se zbate cu putere. Chipul îi este palid și buzele-i se strâng cu încordare.

— Nu mai pot îndura situația asta! geme ea. Ce sunt toate luptele pe cari le am suportat în viață, față de aceasta de acum! De câte ori buzele copilei mele rostesc numele lui Eberhard, mă cutremur din cap până'n picioare, de parc'aș fi lovită de trăznet.

Doamne, Dumnezeule, fă ca ziua de azi și cea ce mâine să treacă mai repede și să nu-mi pierd curajul!

Simte nevoia să iasă afară în grădină, la aer curat, căci zidurile amenință s'o înăbușe.

Ca o umbră aluneca pe aleile înguste ale grădinii, fără să bănuie că doi ochi o urmăresc cu îngrijorare de la o fereastră a etajului.

Margot închisese ochii, dar nu izbutise să adoarmă. După câteva clipe se ridică speriată în așternut, părându-i-se că auzise un strigăt îndepărtat, un glas pe care-l cunoaște prea bine.... glasul lui Eberhard.

Un zgomot ușor, care vine pe fereastra deschisă, o face să-și întoarcă repede capul. Îi se părusе că nisipul scârțâie jos, în grădină.

Își îndreaptă ochii într'acolo și o vede pe mama ei.

Margot sare jos din pat și aplecându-se pe fereastră urmărește mișcările bătrânei femei. O vede făcând mișcări disperate cu mâinile, ca și cum ar vrea să alunge o vedenie înfiorătoare.

— Simt că s'a întâmplat o nenorocire! murmură Margot. Mi se ascunde ceva, văd lămurit lucrul acesta din toată atitudinea ei.

Margot zăreşte că «Vipera» se 'ndreptase spre un anumit loc din grădină, unde se face nevăzută.

Ea se hotărăşte imediat s'o urmeze, căci simte c'ar înebuni dacă ar rămâne în camera aceasta.

— Dacă Eberhard ar fi în primejdie? îşi zice ea. Nu întorsese oare mama privirea când vorbisem înainte despre el?

Se 'ndreaptă spre uşă şi părăseşte casa printr'o ieşire dosnică. E după-amiază şi marea sclipeşte în razele soarelui.

Incotro s'a îndreptat «Vipera»?

Asta trebue s'o afle Margot, orice s'ar întâmpla.

Cu băgare de seamă dânsa se ia pe urmele bătrânei, întipărite în nisipul fin de pe alei; acestea duc spre promenada de pe ţărmul mării. Privind printr'un tufiş, Margot zăreşte curând pe mama sa, care se lăsase obosită pe o bancă. La picioarele ei se află marea şi deasupra-i foşnesc palmierii înalţi, în bătaia vântului.

«Vipera» stă cu trupul aplecat, într'o atitudine de durere cumplită. Şi deodată, ea îşi duce mâinile la faţă şi tot trupul îi tremură de plâns.

Margot priveşte cu înfiorare scena aceasta şi se apropie încetişor de spatele băncii pe care stă mama ei. In durerea ei, fosta detectivă, cu auzul atât de fin, nu aude paşii uşori ce calcă nisipul. Şi fără să bănuiască ceva, buzele ei se mişcă, murmurând:

— Sfinte Dumnezeule din Ceruri, ajută-mă să îndur ceasurile grele prin cari trec! Trebuie s'o scutesc pe copila mea de această grozăvie, căci ar însemna s'o omor, dacă i-aş destăinui adevărul.

De-abia rostise cuvintele acestea şi se înfioră, ca străbătută de un curent electric. O mână îi se aşezase pe umăr şi când se întoarse, rămase ca înlemnită.

— Tu aici, Margot? Cum de-ai ajuns încoace şi de ce mă priveşti atât de ciudat? exclamă dânsa, fără să ştie cum va ieşi din situaţia aceasta.

— Te-am urmărit, mamă, şopteşte tânăra femeie. Eram din ce în ce mai neliniştită şi nu-mi mai

găseam odihnă. Simt că se petrece ceva, îmi ascunzi un fapt... spune-mi ce s'a întâmplat, te implor!

Cu un oftat sfâşietor, Margot cade în genunchi în faţa mamei sale, înfundându-şi capul în poala acesteia.

Fosta detectivă simte că-şi pierde cumpătul. Îşi dă seama acum că nu mai există scăpare, că nervii ei de oţel de altă dată o părăsiseră. Tremură ca varga în faţa copilei nenorocite şi din ochii ei, atât de reci şi pătrunzători altă dată, ţâşneşte o flacără cu totul ciudată. E spaimă într'înşii, nimic altceva decât spaimă...

— Margot! geme ea de-abia auzit, de ce m'ai urmărit? Nu trebue să-ţi spun ce mă îngrijorează. Mai aşteaptă o zi sau două, apoi vei putea afla totul. Te implor, nu mă sili să vorbesc în ceasul acesta, căci s'ar întâmpla ceva rău...

— Fii îndurătoare, mamă! plânge tânăra femeie, strângând-o tot mai mult la piept pe «Vipera». Spune-mi adevărul, purul adevăr. Am o presimţire că în vila lui Eberhard s'a întâmplat o nenorocire...

Ah! văd că-ţi întorci privirea... Tremuri... Mamă! Mamă! Eberhard a murit!

O linişte ciudată domneşte câteva clipe. E liniştea aceea înspăimântătoare a marilor clipe din viaţa mului. Valurile mării vuiesc molcum şi vântul înfioară frunzişul cpa.ilor.

Capul «Viperei» se apleacă peste gâtul lui Margot, care o ţine îmbrţişată şi bătrâna femeie murmură:

— Nu pot... nu pot să te mai mint, Margot! Contele Eberhard a fost găsit mort în dormitorul său!

Margot rămâne liniştită, se ridică în mod mecanic de jos şi stă în faţa mamei sale. Dar chipul ei luase o expresie deosebită. E de o paloare cadaverică.

Deodată, un fulger pare că-i străbate trupul. Scoţând un strigăt ncarticulat, Margot se prăbuşeşte leşinată la picioarele mamei sale.

«Vipera» se apleacă și, ridicându-și fiica, o așează pe bancă.

— Cerul a fost îndurător! murmură nefericita mamă. Poate că ea va izbuti să înfrunte și această lovitură grozavă a soartei.

Se îndreaptă repede spre vilă și-i comunică lui Max Șerparul cele întâmplate. Tânărul o urmează imediat, ducând cu sine un fotoliu. O așează pe leșinată într'însul și, cu puteri unite, o duc spre vilă.

După un sfert de ceas vine și medicul și o readuce pe Margot la viață. Singurul cuvânt ce-i scapă de pe buzele aprinse, este:

— Eberhard...

CAP. 109

La mormântul lui

Se lăsase noaptea. Luna e acoperită de nori deși; întunericul învăluie marea frământată de valuri.

In odaia mare dela parterul vilei contelui Eberhard, se află un sicriu. Capacul se sprijină de perete. Catafalcul e drapat cu catifea neagră și coroane de flori sunt împrăștiate deasupra. Sfeșnice înalte, în cari ard lumânări, stau în jurul sicriului.

Contele Eberhard stă liniștit în locuința-i îngustă, cu mâinile încrucișate pe piept.

Draperiile de la ferestre sunt trase, numai ușa care dă pe terasă e întredeschisă, și printr'însa pătrunde aerul răcoros al nopții.

O tăcere adâncă domnește în odaia mortuară. Mirosul lumânărilor arse se amestecă cu acela al florilor exotice, cari stau împrăștiate în toate părțile.

Cereți mâine numărul 8 iuturor chioșcurilor și văzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5. 2

Ceasurile se scurg unul după altul, se apropie miezul nopții și nimeni nu vine lângă omul care doarme somnul de veci.

Nimeni pare că nu simte ceva pentru dânsul, nimeni nu vine să rostească o ultimă rugăciune la căpătâiul său, înainte de a se închide capacul greu, pentru ca sicriul să fie transportat la Hohenegge.

Comisiunea de anchetă a cerut să se facă autopsia cadavrului, dar contesa se opuse cu energie. Ea spuse că va lăsa la aprecierea justiției germane, dacă e necesară sau nu autopsia. Deocamdată, cadavrul va fi depus în cavoul castelului, alături de ceilalți membri ai familiei de Hohenegge.

O ușă se deschide în fundul odăii și Anton se furișează înăuntru, îmbrăcat în negru. Pășește încetișor, apropiându-se de sicriul deschis.

Pe chipul său e o expresie de mulțumire, dar în același timp și de încordare. Pare să nu fie lămurit într'o anumită privință. Își rotește privirea în toate părțile, pentru a se încredința că se află singur, apoi apucă cu mâinile marginea sicriului și înălțându-se în vârful picioarelor, privește cu atențiune deosebită chipul decedatului său stăpân.

— Ciudat! murmură el de-abia auzit. Aș pune rămășag că avea ochii larg deschiși atunci când am intrat prima oară la el. Chipul îi era încordat, pe când acum e liniștit, de parc'ar fi murit fără nici-un zbucium.

Anton privește clipe de-arândul fața pământie a fostului său stăpân. «Ce să fie oare?» se întreabă el. Dar în cele din urmă își întoarce privirile și murmură pentru sine:

— E mort ca toți morții. Mâine dimineață vom pune capacul peste sicriu și-l vom transporta la gară. Când se va odihni în cavoul de la Hohenegge voiu putea strânge recolta pe care am sămănat-o aici, pe Riviera.

Tot așa de încet precum intrase, se strecoară pe ușa întredeschisă a terasei și iese în grădină.

Peste o jumătate de ceas se aude zgomot la o ușă laterală. Silueta frumoasei contese se arată în prag.

In mâna întinsă ține o lumânare aprinsă, a cărei flacără pâlpâie ușor. Chipul ei e tot atât de palid ca al cadavrului din sicriu. In ochii-i, însă, strălucește o scânteie ciudată și pieptul îi palpită cu putere sub mătasea rochiei.

Nu putuse să-și găsească liniște în odaia ei. Incercase să doarmă și să uite grozăvia situației, dar tresărea speriată. Nici prafurile pe cari le luase nu-i ajutară la nimic, ba o enervară mai mult. In cele din urmă, îi veni un gând disperat.

Ce-i slăbiciunea asta de copil? Nu mai văzuse ea oameni morți?

Aprinde o lumânare și, ca o fantomă, coboară

scăriţa îngustă, pe unde se dusese şi în noaptea trecută, când îşi otrăvise soţul.

Astăzi, dormitorul zace în întuneric; ea vrea să pătrundă în încăperea unde se află cadavrul, vrea să fie singură cu el şi să-i strige în faţă că totuşi îl învinsese, pentrucă dânsul nu vruse să se despartă de cealaltă şi o tratase pe ea, soţia lui, cu dispreţ.

Izbucnirea aceasta îi va potoli sufletul apăsat, o va face să redevie vechea Leonie de Brissac, care nu se cutremurase nici odinioară, când îi fusese adus în casă cadavrul celui dintâi soţ, ucis din îndemnul ei.

Uşa se închide încetişor în urma ei şi perfida femeie aruncă o privire cercetătoare prin camera mortuară. Cu braţele încrucişate pe piept se apropie de catafalcul împodobit cu flori. În faţa ei, doarme somnul de veci contele Eberhard de Hohenegge, acela care i-a fost soţ. Îl priveşte ţintă câteva clipe, apoi deschide gura şi un zâmbet dispreţuitor îi fluturâ pe buze.

— De ce n'ai vrut să fii al meu, de ce n'ai vrut să mi te dai întreg, aşa cum te doream eu, din prima clipă când te-am văzut? exclamă ea. Aî fi făcut o alta din mine, dacă mi-ai fi dărnuit iubirea ta, în loc s'o fi dat celeilalte, lui Margot. E drept, la început m'au atras spre tine numai bogăţiile tale, dar mai târziu m'am simţit stăpânită de o patimă nebună, căreia nu-i mai puteam pune frâu. Trebuia să te câştig, şi când văzui că-mi stă în drum cocota aceea, am fost nevoită s'o nimicesc.

Pentru ca să te atrag spre mine, să te leg cu mii de lanţuri, am călcat-o în picioare pe Margot Hartenberg şi am încercat s'o ucid într'una din serile trecute, când v'am văzut îmbrăţişaţi în vila «La Patrie». Dar glonţele meu, care era şi pentru tine, şi-a greşit ţinta, şi astfel tu ai trebuit să mori în alt chip, căci mi-ai strigat în faţă că mă urăşti şi că mă vei târî înapoi la Hohenegge, unde îmi apărea în fiecare noapte fantoma tatălui tău ucis.

T'am făcut pe plac, idiotule, şi acum te duc acasă, unde te voiu aşeza cu solemnitate în cavoul familiei. Apoi, însă, când va sosi vremea, voiu pleca de acolo, în lumea largă, spre soare, spre lumină, ca să gust din plin fericirea de a trăi.

Margot a ta va cădea în mizerie şi disperare şi voiu râde atunci cum râd şi astăzi privind trupul tău ţeapăn.

Ticăloasa nu-şi mai dă seama ce vorbeşte. Nu se mai teme de nimic şi apucând mâinile cadavrului se apleacă peste faţa lui, strigând ca o nebună:

— De ce eşti atât de liniştit, ca şi cum ţi-ai fi găsit fericirea, chiar acum în moarte? Aş dori mai bine să-ţi văd chipul schimonosit de groază şi nelinişte.

Deodată, ca se înfioară, căci uşa dinspre terasă se deschide. In cadrul ei îşi face apariţia Hector Ramnont, sub masca prinţului Bentivoglio. Îşi trece mâna prin barba albă ca zăpada, apoi păşeşte încetişor spre Leonie.

— Am aflat de cele întâmplate, zice el, şi de aceea am venit încoace, ca să-ţi vorbesc, înainte de plecarea ta în Germania.

Leonie priveşte câteva clipe împietrită la apariţia neaşteptată, apoi murmură:

— Ce cauţi aici, Hector? Cum ai izbutit să pătrunzi în vilă, când poarta e încuiată?

— Asta a fost o jucărie pentru mine, Leonie, răspunde el râzând. Uneltele mele englezeşti deschid ele uşi mai solide ca poarta vilei tale. Dar să vorbim de ceva mai important.

Se apropie mult de tot de ea, care se aşezase într'un scaun şi o priveşte în tăcere câteva clipe.

— Ai lucrat cu artă, scumpa mea, îi zice apoi.

— Ce înseamnă aluzia asta? întreabă ea, încercând s'o facă pe jignita.

— Să lăsăm comediile, Leonie! o apostrofează

el. Contele Eberhard de Hohenegge e mort, ucis de tine. Pentru ce-ți trebuiau picăturile pe cari m'ai rugat să ți le procur? Le puteai folosi ca să-l înebunești de dragoste, sau să-l ucizi. Ai ales calea din urmă, și trebuie să mărturisesc că te aprob.

Peste câteva zile, idiotul care n'a izbutit să alunge din apropierea lui un demon ca tine, va dormi somnul de veci în cavoul dela Hohenegge și tu vei deveni singura stăpână a milioanelor sale. O asemenea avere nu-i de disprețuit.

Ea renunță să-i răspundă, căci nu găsește cuvinte.

— S'au ridicat vre-unele bănuieli împotriva ta? întreabă el apoi.

— Nu, răspunde ea, scurt.

— Cum a decurs chestia? Vreau să știu, poate se 'ntâmplă să am și eu nevoie.

In cuvinte întretăiate de emoție ea îi raportează cum a decurs ancheta și ce spuneau medicii.

— Așa-dar, e probabil ca domnul conte să fie supus autopsiei când va ajunge în patrie? zise el. Asta-i bine, căci se 'ntâmplă uneori ca și un mort să învie. Cere să i se scoată inima din trup, căci numai în felul acesta vei fi sigură că nu se va mai trezi.

Rămâne o clipă pe gânduri, apoi întreabă iar:

— Te poți bizui pe servitorii tăi? N'a observat nimeni vizita ta în timpul nopții?

— Nimeni, răspunde Leonie. M'am folosit de o scară secretă, care duce în dormitorul contelui.

— Bine. Să trecem mai departe. Aș fi dorit să plec cu tine — sau cel puțin în apropierea ta — la Hohenegge, ca să regulăm acolo chestia moștenirii. Dar vezi că mai am unde chestiuni de aranjat în Monaco, așa că, spre marele meu regret, nu mă pot deplasa.

Pleacă singură, deci, dar nu uita că ai o datorie față de mine.

Hohenegge a devenit proprietatea ta, şi nu-l vei înstrăina, ci vei locui acolo din când în când. Se poate întâmpla ca Masca-roşie să fie încoltit cândva de copoii poliţieneşti şi atunci va avea nevoie de un azil sigur. Pentru scopul acesta, Hohenegge se potriveşte de minune.

Fereşte-le să destăinuieşti unui alt bărbat secretele tale sau să împarţi cu el milioanele dobândite. Nu uita că eu sunt acela care l-a curăţat din drum pe bătrânul conte, pentru ca Eberhard de Hohenegge să nu se poată căsători cu Margot, şi să-ţi rămâie ţie calea liberă spre izbândă.

Vroiam să-ţi spun toate acestea, înainte de a pleca de aici. Milioanele din Hohenegge sunt tot atât ale mele, cât şi ale tale şi dacă voiu avea nevoie cândva de un ajutor, va trebui să fii oricând gata să mi-l oferi.

El aştepta răspunsul ei, dar acesta nu se produse. Ticălăsa îşi dădea bine seama că nimeni nu poate scăpa din puterea Măştii-roşii. Numai când va fi mort, ca şi contele Hohenegge, va fi liniştită dinspre partea lui.

Deocamdată, însă, nu se poate gândi la planul acesta primejdios, deşi mintea îi fu străbătută ca de un fulger, gândindu-se la Anton, servitorul...

— Nu vei avea să te plângi de mine, Hector, răspunde ea şovăitor, ferindu-se de privirile-i pătrunzătoare. Ori-unde m'oiu duce, tu mă vei găsi.

— Dacă am venit azi la tine, am făcut-o numai pentru a-ţi reaminti toate acestea, scumpa mea. O femeie ca tine uită uşor anumite lucruri, şi asta ar putea deveni primejdios. Şi acum îngăduie-mi să-l privesc niţelus pe domnul de Hohenegge.

Ia o lumânare dintr'un sfeşnic ce arde la căpătâiul mortului şi îndreaptă lumina spre faţa cadavrului. Apoi ridică încetişor una din pleoapele acestuia şi murmură:

— Un atac de inimă!

Pleoapa cade îndărăt și Mașca roșie așează lumânarea înapoi în sfeșnic.

In clipa aceea, Leonie se ridică repede de pe scaun și arată cu mâna spre ușa întredeschisă ce dă pe terasă.

— Ce s'a întâmplat? întreabă el, strângând mantila în jurul trupului și trăgându-și pălăria pe frunte.

— Umblă cineva pe afară! exclamă Leonie. Vreau să văd cine ne-a spionat.

Pornește cu pași repezi prin cameră, dar deodată rămâne ca împietrită locului. In ușă stă Margot.

In odaia ei de la etaj, din vila „La Patrie", Margot zace în prada frigurilor, în noaptea asta întunecoasă. Lângă patul ei se află „Vipera" și răcorește din când în când buzele arzătoare și fruntea nefericitei copile.

In cele din urmă, Margot pare că se mai liniștește și spre miezul nopții adoarme.

— Slavă Tie Doamne! murmură bătrâna. Se pare că a trecut cu bine criza.

Zdrobită se ridică de pe scaun și gâtlejul îi arde ca în flăcări.

— Trebuie să iau o înghițitură de vin! zice ea, cu glas obosit.

Doar pentru câteva minute se va îndepărta, pentru a-și relua apoi postul la căpătâiul copilului ei.

— Doarme adânc! murmură „Vipera" și se furișează din odaie, în vârful picioarelor.

Intră în odaia ei și dintr'un dulăpaș scoate o sticlă cu vin negru, întăritor.

Incăperea e luminată; cuprinsă de oboseală, nefericita mamă se prăbușește într'un scaun. Pleoapele îi atârnă greu și ea luptă cu somnul care încearcă s'o doboare. Dar acesta e mai puternic ca dânsa și 'n cele din urmă capul îi cade pe piept și adoarme adânc.

Nu știe cât a rămas în starea aceasta, când un zgomot puternic o face să tresară cu putere. Paharul gol îi scapă din mână, spărgându-se în zeci de bucăți. Își duce mâna la frunte și o spaimă grozavă îi se întipărește pe figură.

— Margot! exclamă ea. M'am lăsat învinsă de somn, în vreme ce dânsa se află singură în odaie.

Vinul avusese și partea lui bună, căci acum se simte întărită și somnul contribuise și el ca s'o reînsufletească.

Cu pași repezi se 'ndreaptă spre odaia lui Margot. Ajunsă în vestibul vede deodată o ușă deschisă. Un fior îi săgetează inima. Câțiva pași încă și iat-o în mijlocul odăii.

Nenorocir a s'a împlă'. Margot dispăruse. Era îmbrăcată sumar și afară noaptea e răcoroasă. Dar «Vipera» bănuește drumul pe care-l luase, și singura-i nădejde este că nu va fi izbutit să pătrundă în vila alăturată prin gardul de mărăcini al vilei „La Patrie".

— Trebuie să mă iau după ea, trebuie s'o aduc îndărăt! își spune bătrâna femeie.

O pornește în goană pe scări și peste câteva clipe se află în grădină.

— Margot! Margot! strigă ea în noapte.

Dar nimeni nu-i răspunde, totul rămâne tăcut în jur.

. . . . . .

De-abia părăsise „Vipera" odaia fiicei sale și o ramură uscată se rupse în fața ferestrei. Din cauza zgomotului produs, tânăra femeie se trezi speriată și privi rătăcită în jur.

Încet, încet, îi reviu în memorie cele petrecute și gândul la Eberhard n'o mai părăsește.

— L-au ucis! strigă ea ca ieșită din minți și sare din pat.

Nici nu-și dă seama că e îmbrăcată sumar și că n'are nimic în picioare.

— Trebuie să mă duc la dânsul, mă aşteaptă... şi desigur că a întins braţele după mine, înainte de a-şi da sfârşitul. De ce mă reţin aici cu forţa, de vreme ce el e mort? Ce mai înseamnă acum viaţa pentru mine? Vreau să-l văd încă odată, să-mi lipesc buzele de ale lui, apoi să mă ucidă şi pe mine... voiu muri cu bucurie.

Întoarce speriată, capul, ca şi cum s'ar teme să nu vie mama ei, s'o reţie cu forţa. Apoi chipul ei ia o expresie de nebunie.

— Mă voiu furişa pe scara de dindos — şopti ea — şi atunci nu mă va vedea nici mama. Când se vor ivi zorile, mă înapoiez în casă şi mă întâmtesc pe pat.

Păşeşte încetişor spre ieşire, fără să simtă răcoarea nopţii, toate gândurile ei fiind concentrate să-l vadă pe Eberhard şi să îngenuncheze lângă sicriul său.

Cu instinctul acela ciudat al bolnavului, găseşte locul unde era era gardul de mărăcini care desparte cele două vile. Nu-i pasă că picioarele-i sângerează şi că părul-i răvăşit îi cade pe faţă.

— Trebuie să mă furişez pe'aici! murmură ea.

Dar prea uşor nu merge asta, căci se agaţă necontenit de ghimpi şi scaieţi. Cu mâinile dă în lături piedicile şi în cele din urmă izbuteşte să se strecoare dincolo.

Porni în grabă pe potecă, apropiându-se de vilă. Acolo zări raza slabă de lumină, care se strecura pe uşa întredeschisă a camerei mortuare. Lumina asta o atrase ca un magnet şi astfel începu să urce scările de piatră, dibuind în întuneric, până ajunse la intrare. Zări îndată catafalcul, în jurul căruia ardeau lumânările în sfeşnice de argint.

— Eberhard! exclamă ea cu glas înăbuşit de emoţie, rămânând locului în pervazul uşii.

În clipa aceasta o recunoscuseră Leonie şi Hector Rammont.

Regele criminalilor se retrase repede în semiîntunericul odăii, căci vroia să vadă ce se va întâmpla aici.

Leonie se năpusti asupra lui Margot și o apucă cu atâta brutalitate de umeri, încât îi rupse rochia.

— Ce vrei aici, cocotă ordinară? îi răcni, cuprinsă de o mânie fără margini. Cum de îndrăznești să pătrunzi în locul acesta? Probabil că nu știai de moartea soțului meu și veneai să-i faci o vizită în toiul nopții...

Un râs sinistru izbucni din pieptul femeii demonice.

— Vino mai aproape și privește-l pe amantul tău, pe care vrei să mi-l iei și mort.

Cu un ghiont o zvârle pe nenorocita în fața catafalcului, unde aceasta se prăbușește la pământ.

Hector Rammont rămâne nemișcat. Ochii-i ne-

gri cu privirile ca vârfurile de pumnal, măsoară încăperea.

El poartă masca prințului Bentivoglio și știe că Margot îl zărise de-acum o dată. Întâlnirea aceea fusese însă prea trecătoare, pentruca dânsa să-l recunoască acum, în semi-întunericul camerei mortuare.

Nenorocita se ridică cu greu din genunchi și îndreaptă o privire rugătoare spre Leonie.

Contesa se apleacă atunci asupra ei și vrea s'o brutalizeze din nou, dar Margot își adună toate puterile și o împinge înapoi. Chipul ei este alb ca varul, dar ochii lucesc de o văpaie ciudată. Din cauza mișcării de a se apăra de atacul dușmanei sale, ea răstoarnă unul din sfeșnicele grele; covorul începuse să ia foc, dar Leonie văzuse pericolul și înăbuși flacăra cu piciorul.

Margot se aplecase deasupra cadavrului și cuprinzându-l cu mâinile, își adâncește ochii în chipul său de ceară. Uitase de tot ce se petrece în jurul ei, nu aude strigătul de furie al Leoniei și nici n'o vede pe aceasta stând cu pumnii încleștați în mijlocul odăii. Ea vede numai trăsăturile iubite ale singurului bărbat pe care-l iubise, ale tatălui copilului ei.

Străbătută de înfiorare, ea apucă cu mâinile capul mortului și-și lipește buzele de ale lui.

— Mi te-au luat, Eberhard, lumea rea ne pizmuia fericirea pe care ne-am clădit-o odinioară în parcul dela Hohenegge, murmură nefericita. De ce nu mă iei cu tine în regatul veșniciei, Eberhard? Ce să mai caut eu în lumea asta, când tu nu mai ești?

Deodată, trupul îi este străbătut de un fior:

— Am făptuit un păcat, iubitule, iartă-mă dacă mai poți auzi cuvintele mele, din lumea unde te afli! Nu sunt eu, oare, mama copilului tău. Nu, nu trebuie să mor, chiar dacă m'ar aștepta mii de suferințe și chinuri pe lumea aceasta, — căci trebuie să trăiesc pentru copilul tău, ca să-i pot vorbi des-

pre tine. De-abia când voiu face dintr'însul un suflet mare și nobil cum ai fost tu, voiu putea închide și eu ochii.

In semi-întunericul odăii, Hector Rammont își schimonosește gura într'un zâmbet. Toată tragedia acestei femei nu-l emoționează deloc. E numai curios să vadă, cum se vor desfășura lucrurile. De ce nu se năpustește Leonie asupra rivalei sale, doborând-o la pământ? El nu va mișca nici-un deget, nu va interveni de loc în lupta dintre cele două femei.

Un țipăt de furie izbucnește din gâtlejul contesei. Apucase cu amândouă mâinile umerii lui Margot și o împinge cu toată furia la pământ.

— Îndrăznești, cocotă ordinară, să te arunci de gâtul decedatului meu soț? Te voiu alunga afară, în mijlocul nopții, ca o femeie pierdută ce ești!

Groaza întipărită pe chipul tău mă umple de bucurie. Acum, cel puțin, ai pierdut orice nădejde că Eberhard îți va aparține cândva. Cine din noi două rămâne învingătoare? Ieși afară, sau te gâtui cu mâinile mele!

Margot încearcă să se ridice, dar puterile n'o ajută. Apoi își dă seamă că se află în fața soției fostului ei iubit, și că nici-o lege din lume nu-i dă dreptul să rămâie aici, împotriva voinței Leoniei. Deaceea încearcă, înc'odată, cu rugăminți și implorări.

— Eberhard e mort! murmură ea, împreunând mâinile. O singură dată fii milostivă și îndurătoare, contesă Leonie! Nu mă alunga de aici în ceasul acesta din urmă, când îl văd în fața mea pe el, tatăl copilului meu.

Dânsul mă iubea și te-a făcut pe d-ta contesă de Hohenegge, pentru că l-ai silit la aceasta. A rămas, însă, al meu până la ultima suflare, tot așa precum și eu am trăit numai pentru el, chiar dacă am căutat să mă îndepărtez din calea lui.

N'ai auzit cuvintele lui din urmă? Nu spunea el, oare, că duce dorul după mine?

O! te implor, lasă-mă să îngenunchiez lângă si-

criul lui, până se vor ivi zorile. Te recunosc ca învingătoare în lupta aceasta disperată dintre două femei. Soarta a vrut ca să îngenunchiez numai în fața cadavrului său. Când lumina zilei va pătrunde prin fereastră, mă voiu strecura afară de aici și nici-odată nu-ți voiu mai încrucișa drumul!

Un râs aspru, satanic, răspunse cuvintelor ei:

— Iți voiu spune, cocotă, de mâna cui a murit, și apoi te voiu alunga de aici. S'a otrăvit din propria lui voință și asta numai din pricina ta, pentrucă eu n'am vrut să-l las liber, pentru a se lega de tine.

Acum știi. Cine te-a pus să vii în apropierea lui și să ne distrugi nouă fericirea? Tu, numai tu l-ai mânat spre moarte.

Cu privirea rătăcită, Margot se uită la rivala ei.

— A murit de bunăvoie? murmură ea. Din cauza mea a păsit Ebethard pragul veciniciei? Nu-i adevărat... nu-i adevărat, l-ai ucis!

Da, l-ai ucis ca să nu mai aibă puterea să rupă lanțurile pe cari nu le mai putea duce.

Râsul aspru al Leoniei răsună înc'odată.

— Dece nu ieși afară în stradă să strigi în gura mare acuzația aceasta? Du-te de cheamă încoace pe oamenii poliției și atunci le voiu povesti eu ceva de li se va face părul măciucă, iar tu, împreună cu copilul tău, veți înfunda temnița.

Umbra lui Rammont se mișcă în fundul odăii.

Margot se înfioară de-odată. Cine se apropie oare? Are sensația că e atacată de un demon, care vrea s'o nimicească.

Cu un strigăt puternic, Margot se ridică și pășește spre ușa care dă pe terasă. Ea recunoscuse din nou ochii lui Rammont, ochii aceia demonici cari au făcut-o să se cutremure odinioară.

Din câțiva pași Masca-roșie se apropie de Leonie.

— Las-o pe seama mea acum, spune el cu vocea înceată.

Margot întinde brațele și buzele ei rostesc cu înfrigurare:

— Masca-roşie, demonul vieţii mele! Dă-mi înapoi cinstea şi numele meu neobătat, răpitor al surorii mele şi ucigaş al fericirii mele.

Hector Rammont îşi dă seamă c'a fost recunoscut. De ce să mai continue comedia faţă de această femeie?

Cu o mişcare îşi smulge barba albă şi fixând-o pe Margot cu ochii săi ca pumnalele, rosteşte:

— Da, eu sunt, Masca-roşie! Am fost şi eu surprins când am văzut că ai scăpat din beciul palatului Bergen, unde te-am închis eu. Dar nu ţi-a folosit prea mult lucrul acesta. Nu departe de aici, mă aşteaptă sora ta, Alice, şi ea e atât de legată de mine, încât şi-a expus viaţa de mii de ori, ca să mă scape.

— Ştiu! murmură Margot.

— Şi poate că mai ştii că nu joc nici un fel de comedie faţă de ea, şi că dânsa îşi dă perfect seama că iubeşte pe Hector Rammont, Masca-roşie, regele criminalilor!

— Dumnezeu să-i ierte orbirea! răspunde Margot, cu voce slabă.

— Bine. Dar înainte de a pleca din casa aceasta ,vreau să-ţi comunic o noutate. Tatăl d-tale, Ochiu de-Pisică, vestitul detectiv german, a căzut în plasa întinsă de mine. De data asta nu-mi va mai scăpa şi i-am pregătit mii de chinuri, pentru a-l răsplăti de tot ce m'a făcut să îndur până 'n ziua de azi.

Îi voiu transmite complimente din partea d-tale, înainte de a-l trimite în iad.

Margot se înspăimânteşte dintr'odată. Tatăl ei se afla în mâinile Măştii-roşii. şi amândoi sunt aici? În cazul acesta trebuie să plece cât mai repede şi să înştiinţeze poliţia, pentru ca să împiedice o crimă

Cereţi mâine numărul 43 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

îngrozitoare. Nu mai poate ține seamă acum de sora ei Alice, care a rămas iubita acestui Demon.

Cu mâna tremurândă deschide ușa, apoi se năpustește ca o sălbatecă pe terasa îmbăiată în lumina lunii.

— Ajutor!... Ajutor! Masca-roșie se află în casa asta! Baricadați ieșirile, ca să nu poată fugi. Ajutor!

Leonie se aruncă asupra lui Rammont și-i apucă mâinile.

— Ce-ai făcut, Hector? se tânguie ea. Nu vezi cum fuge? Dacă vei fi găsit în casa mea, sunt cu adevărat pierdută. Toată iscusința ta nu va fi în stare să înlăture scandalul. Nu trebuie să dispară, nu, nu!

Masca-roșie schimbă o privire cu fosta lui amantă, apoi răspunde:

— Ai dreptate, a sosit clipa când trebuie să fie nimicită.

Pășește repede pe terasă și vântul îi flutură mantila neagră, dându-i înfățișarea unui liliac uriaș. Nu vrea să se folosească de revolver spre a nu atrage atenția cuiva. Are cu sine pumnalul, de care se folosise în atâtea rânduri.

Printre copaci, Margot alunecă întocmai ca o umbră. Rammont se ia după dânsa. Biata fată deschide gura încercând să mai strige odată după ajutor, dar de pe buzele ei scapă doar un geamăt.

— Nu mai pot, Dumnezeule milostiv vino-mi în ajutor! murmură Margot.

Se prăbușește la pământ, îndreptându-și fața spre locul de unde se aude trosnetul crengilor și fără voie își ridică brațul drept. Ea știe bine că nu se poate aștepta la nici-un fel de îndurare din partea lui Rammont, dacă el e într'adevăr acela care o urmărește.

Un braț puternic dă în lături frunzișul și apare silueta înaltă a Măștii-roșii. Ea vede chipu-i luminat

de lună, în care lucesc doi ochi scânteietori, dar mai vede și lama din mâna-i dreaptă, care se ridică pentru a o lovi.

— Jocul s'a sfârșit! rânjește el și în clipa următoare se năpustește asupra nenorocitei, care își duce mâinile la față și rămâne în nesimțire.

Dar Ranimont nu apucă să lovească... In spatele lui Margot, care zace la pământ, apare silueta unei femei îmbrăcată în negru.

— Inapoi! se aude strigătul ei.

Masca-roșie scoate o înjurătură.

— Dracel cine-o fi asta?

Femeia care ține ațintit asupra lui revolverul, răspunde cu glas tăios:

— Mă mai recunoști, Hector Rammont? Sunt „Vipera" aceea cu care ai avut de furcă la Paris, când l-ai ucis pe baronul de Brissac, în înțelegere

cu soția acestuia. Nenorocita de aicî este propria mea copilă, căci eu sunt soția lui Hartenberg, faimosul detectiv german. Nu numai el te urmărește, ci și eu, căci ca și dânsul, eu nădăjduiesc să te predau într'o zi călăului.

Fără voie Rammont lasă să-i cadă mâna în care ține pumnalul. Tocmai azi nu avea nici-o altă armă la el, deoarece își spunea că nu-i aștepta nici-o primejdie cu prilejul scurtei vizite pe care o va face în vila confesei Leonie.

— Te-aș putea ucide, diavol cu chip de om — urmcază „Vipera" — dar nu vreau să mori în felul acesta. Mâna mea e prea miloasă pentru tine. Sfârșitul tău e oricum apropiat, căci mâine dimineață toată regiunea va fi încercuită și atunci vei avea înc'odată prilejul să-ți arăți îndemânarea; dar cred că de data aceasta nu-ți va mai folosi la nimic.

Hector Rammont aruncă o privire asupra lui Margot, care zace neînsuflețită la pământ, apoi se întoarce cu iuțeala fulgerului și în clipa următoare se face nevăzut.

— Ducă-se pe pustii! murmură „Vipera", apoi se apleacă asupra ființei femei și geme sfâșietor.

Dar își dă repede seamă că nu e vreme de pierdut, că trebuie s'o ducă repede în vilă. Încordându-și puterile, o ia pe brațe pe biata copilă și pornește încetișor până la deschizătura din gard, prin care intrase atât dânsa, cât și Margot.

Stând pe terasă, apăsându-și pieptul cu mâna, Leonie ascultă cu încordare în noapte. De ce nu se aude încă țipătul de moarte al rivalei sale? Deodată aude foșnet de frunziș în apropiere și Mascaroșie își face apariția pe scară.

— Mi-a fost smulsă înc'odată din mâini! scrâșnește el cu furie. — În noaptea asta nu se mai poate face nimic, trebuie să plec repede de aici. Mai am o afacere în perspectivă și dacă voiu izbândi, atunci părăsesc Monaco, căci terenul a în-

ceput să-mi fugă de sub picioare aicî. De prins, însă, nu-l vor prinde atât de uşor pe Masca-roşie.

Leonie vru să-i ceară lămuriri, dar Demonul o şi porni pe aleea îngustă ce ducea la ţărmul mării.

CAP. 110

Copilul lui

A doua zi dimineaţă. Cerul se acopere de nori şi o ploaie fină se cerne din înălţimi. Marea spumegă neliniştită, izbindu-se de ţărm. Un vânt aspru frământă frunzişul copacilor, scuturându-l de picăturile de apă.

O vreme atât de proastă nu se prea întâlneşte în Monaco. Străinul rămâne rău impresionat în faţa privelişti-ei ceţoase care se desfăşoară în faţa lui.

Într'o cameră de la parterul vilei „La Patrie", stau faţă 'n faţă „Vipera" şi Max Şerparul. Ochii tânărului sunt fixaţi spre pământ şi pumnul său e încleştat.

— Ştiu că o urăşti pe contesa Leonie de Hohenegge, care locuieşte în vila vecină, zice „Vipera".

— Da, o urăsc, răspunde Max cu glas iritat. M'am gândit s'o iert şi să caut să obţin de la ea o sumă importantă, cu care s'o pot ajuta pe aceea căreia i-am dăruit inima mea... Dar de când s'a întâmplat ultima ei mârşăvie, de când l-a pus pe Anton să mă ucidă mişeleşte şi să mă arunce apoi în mare, nici-un pic de milă nu mai sălăşluieşte în sufletul meu.

„Vipera" clatină capul încetişor.

— Nu te lăsa stăpânit de furie! zice ea cu blândeţe. Îţi pricep ura ce o porţi acestei femei, cred, însă, că tot e mai bine să procedezi cu judecată.

Leonie de Hohenegge nu va scăpa ori-cum de soarta ce-i este hărăzită, — îţi garantez asta cu propriul meu cap. Las-o pe seama mea şi a justiţiei!

Nu te mai gândi la nimic altceva decât la iubita d-tale, care te așteaptă cu dor. Nu spuneai că vrei s'o iei de soție pe Ana?

Tânărul lasă 'n jos capul, cu tristețe.

— Așa socoteam să fac, dacă luam banii contesei. Vroiam să-i creez fetei o mică zestre și aș fi plecat cu dânsa peste Ocean, în lumea nouă. Dar acum ce pot face? Sărac cum sunt, să mă unesc cu dânsa și să trăim în coliba din pădure? Se deviu și cu un braconier ca tatăl ei?

Știu de pe acum care va fi sfârșitul. O luptă necurmată cu jandarmii, câteva condamnări grele și apoi, ca încheiere, un glonte în spate sau în cap. Nu, o astfel de soartă nu vreau să-i hărăzesc Anei, — de aceea rămân la gândul dintâi: răzbunarea.

— Și dacă te-aș ajuta eu? întreabă „Vipera".

Tânărul ridică încetișor capul.

— V'aș fi recunoscător câte zile oiu avea, dacă ați putea face din mine și Ana doi oameni cu stare.

Dar nu sunteți destul de bogată ca să puteți ajuta două persoane străine. În afară de asta, nu prea vreau să primesc daruri, fără nici-un motiv. Serviciu pentru serviciu. Sau lucrez cu mâna, sau cu capul.

Hârtiile pe cari vroiam să le vând contesei, nu erau prea de preț; ele sunt acum în mâinile dv., și prin asta mi-am plătit întrucâtva faptul că n'ați scăpat de la o moarte năpraznică. Dacă am mai rămas aici, și am acceptat să primesc îngrijirea și sprijinul dv., am făcut-o numai în nădejdea că vă voiu putea fi de folos într'o zi, dacă-i va da în gând cuiva să vă facă vre-un rău.

„Vipera" zâmbește imperceptibil.

— Dar dacă nu m'aș gândi să-ți fac un dar, ci să pretind dela d-ta un mare serviciu?

— Și anume?

— Ascultă-mă! Știi că Eberhard de Hohenegge e mort și urmează să fie transportat în cursul dimineții de azi la gară și de acolo în Germania.

S'a născut în mintea mea un gând ciudat, care nu vrea să mă mai părăsească. Nu e încă timpul să-ți dau amănunte complete. Nu cer altceva de la d-ta, decât să pleci astăzi în Germania și să te aciuezi prin apropierea castelului Hohenegge. Vei observa totul ce se va petrece după sosirea cadavrului contelui și mă vei ține la curent.

Probabil că mortul va fi așezat în criptă, chiar în ziua sosirii sale. Cunoști parcul și dependințele castelului. Ți-ai revenit în puteri, așa că nu-ți va veni greu să petreci o noapte afară, sub copaci.

Nu știu încă ce se va întâmpla, când sicriul lui Eberhard va fi depus în criptă, dar sunt încredințată că se va petrece ceva surprinzător. Niciodată până azi nu m'a înșelat glasul sufletului meu.

Cercetează și observă fiecare semn suspect, studiază pe toți oamenii cari intră în castel și vin în contact cu Leonie. Raportează-mi apoi totul și așteaptă ordinele mele.

Max Șerparul răspunde imediat:

— Dacă e numai atât, doamnă, sunt gata să pornesc la drum. Fiți încredințată că voiu ști să mă furișez ca o vulpe în castel și nu voiu scăpa din ochi pe nimeni care va intra sau va ieși de acolo. Pe contele decedat, firește că nu-l voiu putea readuce la viață.

„Vipera" clatină capul îngândurată.

— Cine poate ști! murmură ea. Și în privința asta am eu părerile mele. Dacă va fi necesară o intervenție a d-tale, cu fapta, îți voiu telegrafia la vreme, sau voiu veni eu-însumi.

Acum trebuie însă să-ți găsesc un deghizament bun.

Max Șerparul pare să mai aibă ceva pe suflet.

— Am voie cel puțin să mă arăt Anei, când voiu fi acolo? întreabă el, șovăitor.

„Vipera" se gândește câteva clipe, apoi răspunde:

— Dacă te poți bizui pe discreția fetei, n'am ni-

mic împotrivă să te întâlnești cu ea. Te rog numai să-mi făgăduiești să nu-i spui nimic despre întegegerea care a avut loc între noi.

— Vă făgăduiesc din toată inima, doamnă, răspunde Max, strângând mâna ce i-o întinsese „Vipera". O ascunzătoare îmi voiu găsi eu, de asta nu duc grijă. Parcul din Hohenegge e destul de mare și sunt acolo câteva turnuri ruinate, între zidurile cărora — spune poporul — ar umbla fantome. Și faptul acesta se potrivește de minune. Voiu duce frunziș și câteva pături acolo, și sunt sigur că nimeni nu va da peste mine.

In ce privește deghizarea, cred c'ar fi suficient să-mi pun o barbă, ceeace mi-ar acoperi urmele arsurilor de pe față.

„Vipera" aprobă totul. Mai discută câtva timp cu tânărul asupra timpului când urmează să plece, apoi îi înmânează o sumă de bani.

— Îi poți lua fără nici-o grijă, zice ea. Serviciul pe care mi-l faci, mie și încă unei persoane, nu poate fi răsplătit îndeajuns. Când va veni ziua de liniște pentru noi, mă voiu îngriji de d-ta și de Ana, — în privința asta poți fi sigur.

Peste o jumătate de ceas, Max Șerparul pornește spre gară, îmbrăcat într'un costum simplu, cu o pălărie mare pe cap. In mâna dreaptă ține o valiză mică. Barba pe care și-o pusese, îl face de nerecunoscut.

Ajuns la gară, așteaptă până sosește sicriul cu decedatul conte Eberhard, care e așezat într'un vagon mortuar. Apoi se urcă și el în compartiment și se așează într'un ungher, înfundându-și și mai mult pălăria pe cap.

Inainte de a se urca, o zărise pe confesa Leonie, în doliu mare, urmată de Anton, omul care-l lovise în cap, și încercase apoi să-l arunce în mare.

— Aveți puțintică răbdare, își zice Max Șerparul, voiu proceda acum în alt chip față de voi și de data asta nădăjduiesc să obțiu rezultate mai bune.

Locomotiva fluieră prelung și trenul se pune în mișcare, ducându-l în patrie pe decedatul conte de Hohenegge.

. . . . . .

Deabia părăsise Max Șerparul vila «La Patrie» și „Vipera" aude pași repezi în vestibul.

Cuprinsă de o bănuială neliniștitoare, ea se îndreaptă spre ușă, dar în aceeași clipă aceasta se deschide brusc și camerista lui Margot apare în prag. Fata tremură din tot trupul.

— Ah! doamnă! exclamă ea, de-abia răsuflând, veniți repede sus! Cred că se petrece ceva îngrozitor.

„Vipera" apucă mâna fetei și-i pune câteva întrebări în grabă. Camerista nu izbutește să răspundă, ci dă doar din cap.

— Repede după doctor! strigă nefericita femeie, nu întârzia nici-o clipă, căci viața copilei mele e în primejdie.

Fata părăsește în grabă odaia, apoi străbate grădina. „Vipera" se repede pe scări în sus, spre camera fiicei sale. Ca mamă, știe bine ce se va întâmpla. Dacă Margot va trece peste asta, va fi o minune, după câte a îndurat.

Femeia trimisă după medic avusese noroc. Îl găsise repede și acesta o urmă la vilă.

Margot zace pe pat și scoate țipete disperate.

— Trebuie să plec de aici, nu pot rămâne, când îl duc pe el la Hohenegge. Nu e mort, trăiește și așteaptă numai să-l trezesc cu atingerea buzelor mele. Dați-mi drumul, vreau să ies de aici, fiți îndurători cu mine și nu mă ucideți, odată cu dânsul!

Medicul îi face o injecție și izbutește s'o cal-

meze. Intre timp mai venise un medic şi împreună se ocupă de Margot.

Peste o jumătate de oră, în clipa când sicriul lui Eberhard e aşezat în vagonul mortuar, copilul lui vede lumina zilei.

Cu figura palidă, dar fără nici-o lacrimă în ochi şi tăcută, „Vipera" stă la patul fiicei sale şi-i ţine mâna într'a ei. Medicii se îndepărtaseră pentru câteva clipe.

Margot stă cu ochii deschişi, îndreptaţi spre tavan.

— Cum te simţi copila mea? întreabă în şoaptă bătrâna femeie.

Cu spaimă constată, însă, că nenorocita nici n'a înţeles-o. Temperatura îi adumbreşte mintea. Dar un zâmbet de fericire îi flutură în jurul buzelor şi figura-i de copilă e învăluită într'o lumină vie.

— Eberhard! murmură dânsa, şi glasul pare că vine din depărtare. De ce m'ai lăsat să te aştept atât de mult? Nu vezi cum se oglindeşte luna în lacul castelului? Nu simţi mirosul florilor din jurul nostru şi nu auzi cântecul duios al privighetorilor? Cât de mult mi-a fost dor de tine! Acum ai venit, în sfârşit, iubitule şi braţele tale mă cuprind cu patimă! Cât suntem de fericiţi noi amândoi...

Pleoapele îi se închid încetişor şi glasul amuţeşte. Numai zâmbetul fericit îi pluteşte încă pe buze şi nu dispare nici în timpul somnului care o cuprinsese pe biata femeie.

„Vipera" se apleacă peste mâna fiicei sale şi-şi lipeşte buzele fierbinţi de degetele albe.

— Sărmană copilă! Când vei găsi în sfârşit pace şi linişte? Tremur pentru viitorul tău şi totuşi nu-mi pierd scânteia de speranţă care mocneşte în mine şi mă îndeamnă să cred că la capătul tuturor suferinţelor, va răsări în sfârşit şi, soarele fericirii.

Mâna lui Margot alunecă dintr'a ei şi din odaia învecinată pătrunde scâncetul pruncului.

In vârful picioarelor «Vipera» se îndreaptă spre uşă şi plispare dincolo.

— Copilul lui, fiul contelui Eberhard, căruia vroia să-i dea numele său şi tot ce e al lui! murmură mult încercata femeie, privind îndurerată la micuţ.

CAP. 111

La stâlpul de tortură.

Situaţia lui Ochiu-de-Pisică nu prea e de invidiat. Nenorocitul e legat cu frânghii şi lanţuri de coloana din sala de judecată.

Uşile s'au închis şi Hartenberg a rămas singur Nu şi-a pierdut încă speranţa şi creierul lui caută necontenit să găsească un mijloc de salvare. Funiile şi lanţurile îi intră în carne, pricinuindu-i dureri nespuse. Tâmplele îi se zbat şi sângele ameninţă să-i inunde creierul.

Cu extraordinară putere de voinţă, detectivul încearcă să se liniştească, cecace şi izbuteşte în oarecare măsură. Cel dintâi lucru ce-l are de făcut, este să caute să-şi desfacă legăturile, altminteri va cădea zdrobit, ca o viţă doborâtă.

Dar toate sforţările sale rămân fără nici-un rezultat. Banditii au ştiut ei ce fac. Numai că atât ei, cât şi Hector Rammont, nu ştiau că „noul Sherlock Holmes" mai fusese cândva într'o situaţie asemănătoare şi scăpase, totuşi, graţie unei împrejurări fericite. Au trecut câţiva ani de atunci dar în vremea astă iscusitul detectiv a căutat să-şi sporească cunoştinţele în anumite domenii.

Primul lucru ce trebuie să facă acum, este să-şi libereze mâinile. După multe sforţări izbuteşte să-şi scoată o mână; după o jumătate de ceas, e liberă şi cealaltă. Acum mai rămân picioarele.

Minunea se întâmplă: cu ajutorul mâinilor el îşi

desface lanțurile, fără să ție seama că-și sângerase mâinile cu operația aceasta.

Dar ce sunt durerile acestea, pe lângă chinurile pe cari le îndurase până acum? Și apoi, îi era doar hărăzită o moarte grozavă, de care poate că va izbuti să scape acum.

Târându-se în mâini și pe picioare, prin întuneric, caută să descopere unde se află ușa prin care intrase Rammont cu tovarășii săi.

Trebuia să fie noapte târziu. Detectivul se lovește de-odată cu capul de perete. Cu răsuflarea oprită ascultă, spunându-și că prin apropiere trebuie să fie ușa căutată.

Hartenberg își aduce aminte de închisoarea ciudată în care fusese dus la 'nceput și că apoi câțiva bărbați îl târâră în adâncime.

Așa dar, în afară de ușa aceasta mai era și o altă ieșire din sala de judecată. Poate că e vorba de o ușă secretă. Dac'ar avea lumină, nu i-ar fi prea greu s'o găsească.

Sprijinindu-se de perete, detectivul chibzuește. Nu posedă nici o armă la dânsul, de care să se poată folosi pentru cazul când ar fi surprins. Va trebui să se apere cu pumnii și lupta aceasta va fi cam inegală.

De-ar găsi mijlocul să se puie în legătură cu Alice, e ferm încredințat că fata va face totul ca să-și salveze părintele. Dar își spune pe bună dreptate că Masca-Roșie o fi amețit-o pe biata copilă cu vre-o minciună și ea nici nu bănuiește în ce primejdie se află tatăl ei.

— Ia să 'ncercăm dacă nu se poate face lumină aici, își mai zice el.

Târându-se pe pământ, el caută locul din perete unde văzuse arzând făclia. Și izbutește, într'adevăr, să-l găsească. Mâna sa atinge o bucată de lemn, care nu poate fi altceva decât o făclie. Numai de-ar găsi cu ce s'o aprindă!

De-odată, o exclamație îi scapă depe buze. Mâ-

na-i dreaptă pătrunse într'o deschizătură a zidului, unde se află diferite obiecte, printre cari o cutie cu chibrituri şi o bucată de lumânare.

Cu mâna tremurândă o aprinde şi la lumina slabă izbuteşte să-şi dea seama de locul unde se află.

Hainele îi atârnă în zdrenţe de pe trup, mâinile şi picioarele îi sunt numai răni, dar cu toate astea nu simte nici o oboseală şi cu energie de fier se cramponează de gândul să scape din mâinile Demonului-roşu.

In dosul mesei acoperită cu negru, cu capul de mort pe deasupra, se află uşa de stejar, căptuşită cu fier.

Prin partea aceasta nici gând s'o şteargă, căci uşa dă în apartamentul lui Rammont.

Deodată, ochii săi zăresc pe masă pumnalele ascuţite în faţa capului de mort. Repede apucă o armă şi o vâră în buzunar. Acum are cel puţin cu ce se apăra.

Cu lumânarea luminează pereţii şi coloanele sălii. Fuseseră cândva pe aici câteva ferestre, dar le zidiseră, aşa că nici o rază de lumină nu pătrunde de afară. Tavanul e boltit şi nu există nici o nădejde să-l poată găuri, pentru a ieşi pe acolo.

Trebue să găsească uşa secretă prin care l-au târât încoace.

După multe şi obositoare căutări, îi se pare că a descoperit locul. O bucată de fier se află în perete şi numai ochiul ager al lui Hartenberg e în măsură să zărească mecanismul secret dintr'însa. Apasă pe el şi o piatră începe să se dea în lături, până când deschizătura devine destul de mare pentru a îngădui trecerea unui bărbat.

Detectivul nu se gândeşte deocamdată să intre în deschizătura întunecoasă, ci o închide la loc cu piatra şi se 'ndreaptă spre uşa de stejar, ascultând cu încordare dacă nu se aude ceva.

Şi atunci, un glas îi ajunge la ureche. E al Măştii-roşii, îl recunoaşte bine.

Îşi lipeşte urechea de uşă şi astfel izbuteşte să surprindă o convorbire între Hector Rammont şi Joe. Află din aceasta că în noaptea următoare vor porni în executarea unui nou plan, în care e vorba de jefuirea prinţului rus Boris Dolgorukî, care vine la Monaco pe yachtul său, pe care se află o ladă cu diamante.

Plin de mânie Hartenberg clatină capul şi buzele sale murmură:

— Dacă nu voiu izbuti să te împiedic dela această crimă nouă, nădăjduesc cel puţin că va fi ultima care-ţi va reuşi, Rammont!

Şi urmând să asculte, el aude glasul limpede al lui Joe, care întreabă:

— Vei coborî tu însuţi în apă, şefule? Ar fi cam primejdios şi ţin să te previn!

— Hotărârea mea e luată! răspunde Rammont. Noutatea lucrului e un îmbold pentru mine. Până acum am fost stăpân pe pământ, — astăzi vreau să văd ce se petrece pe fundul mării. Rămâne aşa precum am spus, Joe, voiu îmbrăca costumul de scafandru.

— Atunci îngăduie cel puţin să te însoţesc, şefule. Avem două costume şi un singur om nu va izbuti să aducă la suprafaţă lada cu diamante.

— Bine, fie! răspunde Rammont. În noaptea următoare, la timpul fixat, vom coborî în peşteră, de unde vom porni spre largul mării. Dacă socotelile tale sunt bune, atunci «Anuşka» se va scufunda în locul pe care-l ştim, iar noi ne vom lăsa imediat în apă. Aparatele de pompare funcţionează bine?

— Garantez cu propria mea viaţă, şefule! răspunde Joe.

— Mai ai de spus ceva? întreabă regele criminalilor.

— Da, şefule, răspunde aghiotantul. Aş dori să ştiu, ce ai de gând să faci cu Ochiu-de-Pisică?

— Ce te privește pe tine?

— Vreau să te previn, șefule, că n'ar fi bine să-l lași în viață pe omul acesta primejdios. E drept că l-am legat cu funii și lanțuri, în așa fel că nu poate face nici-o mișcare, dar găsesc inutil să-l mai ținem aici.

El nu va deveni niciodată de-ai noștri, sunt în stare să pun capul. Este viclean, curajos și posedă însușiri, cari ne-ar folosi, — dar decât să intre în rândurile noastre, se va sinucide mai curând.

— Să mai așteptăm o zi, Joe. Apoi voiu lua o hotărâre. Uiți se vede că fiica lui se află în mâinile mele și asta e cea mai bună armă pe care o am împotriva lui și de care m'am folosit în câteva rânduri până acum.

Joe răspunde ceva, dar Ochiu-de-Pisică nu poate să audă vorbele sale. El își spune că aghiotantul știe să-l judece mai bine decât stăpânul său. Nici odată nu va depune el un jurământ de credință în fața Măștii-roșii, chiar dacă Alice ar urma să fie ucisă sub ochii săi.

Se aude o ușă deschizându-se în încăperea alăturată; se pare că Joe se îndepărtează.

De-odată, Harțenberg sare în lături de lângă ușa de stejar. Un zăvor fu tras, apoi se auzi zgomotul produs de o legătură cu chei;

Intr'o clipă detectivul ajunge la coloana unde fusese legat, ținând în mână lumânarea aprinsă. In grabă, aranjează lanțurile în așa fel, încât să pară legat încă.

Dacă Hector Rammont ar pătrunde în clipa aceasta, va descoperi imediat ce se întâmplase. Dar după cât s'arată, e reținut pentru moment dincolo.

Cereți mâine numărul 84 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

Hartenberg se foloseşte de răgazul acesta, ca să aranjeze funiile şi lanţurile cât mai bine cu putinţă. Stinge apoi lumânarea, pe care o vâră în buzunarul hainei.

Era şi timpul, căci uşa se deschide în spatele mesei acoperită cu negru.

Lumina zilei pătrunde înăuntru. Masca-roşie trânteşte uşa de perete, ca să rămâie deschisă, şi să nu fie nevoit să aprindă o lanternă. Aceasta îi serveşte de minune lui Hartenberg, căci locul unde se află e în semi-întuneric.

Cu braţele încrucişate pe piept, regele criminalilor se apropie de victima sa, rămânînd la doi paşi de dânsa. Acum e momentul hotărâtor pentru detectiv. Dacă Rammont va descoperi că şi-a desfăcut legăturile, atunci toată munca sa de ceasuri va fi fost zadarnică şi dânsul e cu desăvârşire pierdut.

Privirile pătrunzătoare ale criminalului alunecă asupra trupului chircit al detectivului, care luptă din toate puterile să nu i se descopere înşelăciunea.

— Dă-mi ceva de băut, demone! izbucneşte el. Voiu muri de sete aici!

Masca-roşie stă în lumină, între el şi uşa deschisă.

— Zadarnic vei cerşi o picătură de apă sau mila mea, domnule Hartenberg! spune Hector Rammont şi râsul lui răsună sinistru în sala boltită. Pricep bine că noaptea petrecută aici n'a fost deloc plăcută pentru d-ta, dar posibilitatea de a-ţi schimba situaţia stă în mâinile d-tale. Ştii ce cer dela d-ta şi de fapt în calitatea mea de iubit al Alicei, fiica d-tale, s'ar cuveni să fii mai binevoitor faţă de mine. Jură-mi că vei trece în lagărul nostru că ne vei binecuvânta pe mine şi pe Alice, în faţa tuturor tovarăşilor mei, şi, în aceeaşi clipă vei fi liber. De mult doresc să am alături un om cu însuşirile d-tale.

Face o pauză, aşteptând răspunsul lui Hartenberg, dar văzând că acesta nu se produce, urmează:

— Ei, n'au fost deajuns chinurile pe cari le-ai îndurat în noaptea trecută, ca să te vindeci puțin de încăpățânare?

— Du-te dracului, blestematule! zice detectivul, cu mânie. Blestemat să fiu dacă gura mea se va deschide cândva pentru a cerși îndurare de la tine. Zadarnic aștepți să vie ceasul când îl vei vedea pe Ochiu-de-Pisică prăbușindu-se învins la picioarele tale. Atâta vreme cât va mocni o scânteie de viață în mine, nu voiu înceta să te urmărese, pentru a te nimici, diavol cu chip de om.

— Nu te obosi degeaba, Hartenberg, îi răspunde Rammont, cu glas batjocoritor. Nu vezi că s'a sfârșit cu gloria d-tale? Cu Alice pot face tot ce vreau și apoi, ea îl crede pe scumpul ei tată în Germania.

— Bănuiam eu că ai mințit-o, ticălosule!

— Iți voiu spune ceva mai mult, Hartenberg. La noapte voiu pune mâna pe o ladă întreagă cu diamante, o avere de miliоane. Ce păcat că nu ești liber, ca să-mi te poți pune în cale, la momentul potrivit!

— Cine ți-a spus că lucrul nu se poate întâmpla? Ai puțintică răbdare! răspunde detectivul, privind țintă pe Demon.

Acesta râde zgomotos.

— Astea-s visuri, domnule Hartenberg. De data aceasta ar fi mai mult decât o minune, dacă ne-om întâlni. Aici, sus, pe pământ, totul e posibil, în definitiv, dar nu-mi vine să cred nici măcar că însuși „noul Sherlock Holmes" ar putea să vie după mine, pe drumul pe care nu l-a călcat încă nimeni, înaintea Măștii-roșii.

Dar n'am poftă să-mi mai pierd vremea cu d-ta; te părăsesc lăsându-te cu gândurile d-tale. Studiază cât vrei, fă planurile cele mai îndrăznețe, — dar fii încredințat că nimic nu-ți va reuși.

După cum văd, băieții mei te-au legat solid de stâlp, încât nu poți mișca nici-o mână. Afară de asta

va sta în odaia alăturată un paznic, care la cel mai ușor zgomot are ordinul să te împuște.

Îmi pare rău că în cursul zilei nu-ți voiu mai putea face nici-o vizită, deoarece afaceri urgente îmi reclamă prezența la Monaco. Poate că însușirile d-tale uimitoare îți vor îngădui să înduri foamea câteva zile. Iți doresc petrecere bună.

Izbucnind într'un hohot de râs disprețuitor, Masca-roșie întoarce spatele detectivului și ise înapoiază în odaia de unde venise. Ușa se închide în urma lui și o liniște mormântală se așterne în sala de judecată. Detectivul aude zgomotul cheii răsucite în broască și râde înfundat.

— Așadar, tot te-am înșelat, Hector Rammont! zice el.

Din câteva mișcări se liberează din nou și aprinde imediat lumânarea.

Minutele se scurg greu. Hartenberg stinge lumânarea și întinzându-se pe ciment, încearcă să se odihnească, adunându-și puteri pentru la noapte. Ochii nu trebuie să-i închidă, căci se pot întâmpla surprize.

Noaptea se lăsase din nou. In odaia de alături se aude zgomot. Cap Alb e instalat la postul său de veghe.

Se face din nou tăcere, o ușă se aude închizându-se, în depărtare.

Detectivul se ridică de la pământ și fiecare mușchiu îi este încordat să plesnească.

— Acum ori niciodată se va vedea dacă steaua mea mai lucește! murmură buzele sale.

Aprinde repede lumânarea și cu ea în mână se'ndreaptă spre fundul sălii, unde pune'n mișcare mecanismul de piatră. Un zgomot scurt, apoi se ivește o deschizătură întunecoasă. Fără să stea pe gânduri, Hartenberg se strecoară într'însa, apoi așează piatra la loc.

Nu știe încă în ce fel va izbuti să iasă din castelul maur, dar nici nu se gândește prea mult la asta, ci-și urmează drumul, pas cu pas.

CAP. 112.

Cap Alb

Alice stă pe patul din camera ei. Cu respirația oprită ascultă să prindă zgomotele din odăile învecinate, sau de pe coridor.

De-odată, se aude parcă ceva în dosul ușii. Perdelele de mătase din jurul patului sunt trase pe jumătate. In odaie arde lampa de noapte, învăluind în roz obiectele din jur.

Alice se prefacе că doarme adânc, dar pe furiș deschide ochii și privește prin crăpătura perdelelor.

Zgomotul dela ușă a încetat, dar nenorocita știe că este Hector, care vine să vadă dacă victima lui doarme, sau a căpătat vreo bănuială.

Alice zărește deschizându-se încetișor o ușă tapetată, și capul unui bărbat apărând în cadrul ei.

E regele criminalilor. Il recunoaște după privirea aceea misterioasă, care te pătrunde până'n fundul sufletului. De data aceasta poartă o mască neagră în locul celei roșii și deoarece pe umeri îi atârnă mantila, Alice ghicește îndată că intenționează să plece de acasă.

Rammont rămâne câteva clipe nemișcat, ascultând să audă respirația fetei. Se feresțe, însă, să intre în cameră, de teamă să n'o trezească.

In cele din urmă clatină mulțumit capul și se îndepărtează, închizând ușa în urma lui.

Alice își ridică capul din perne, un suspin înăbușit se urcă din pieptul ei și buzele-i murmură:

— Slavă Domnului că nu bănuiește nimic, că l-am spionat! Acum va părăsi castelul și eu voiu putea începe munca grea.

Mai aşteaptă o jumătate de ceas, apoi sare jos din pat şi se îmbracă repede. In vârful picioarelor se'ndreaptă spre uşă şi'ncearcă s'o deschidă. Dar se dă îndărăt, cu un ţipăt de spaimă... Uşa e încuiată pe dinafară.

Masca-roşie o făcuse prizonieră, având, probabil, motive puternice, s'o ţie în camera aceasta.

Alice chibzueşte ce să facă, spunându-şi că nu trebuie să piardă prilejul spre a-l salva pe tatăl ei.

Toată slăbiciunea dispăruse din trupul nenorocitei. Numai dorinţa de a veni în ajutorul aceluia care i-a dat viaţă, mai sălăşluieşte într'însa.

Incepe să caute prin cameră, doar o găsi ceva unelte, pentru a sparge uşa. Din nenorocire, nu găseşte nimic, nici măcar un cârlig de fier.

Respirând din greu se sprijină de un fotoliu. Fereastra e prea sus, pentru a putea să ajungă în libertate pe calea aceasta.

In vreme ce chibzuieşte cu înfrigurare, pentru a găsi o ieşire din situaţia aceasta, se aude din nou zgomot afară, la uşă.

Alice tresare speriată, spunându-şi c'ar fi posibil să se reîntoarcă Rammont. Sau poate să fie Joe, aghiotantul lui, însărcinat s'o păzească, pentru a nu întreprinde nimic.

Se scurg câteva minute, fără să se'ntâmple ceva. Alice nu mai poate îndura situaţia aceasta chinuitoare şi, adunându-şi tot curajul, bate cu degetele în uşă. Drept răspuns, aude glasul cameristei.

Hector Rammont n'o consideră deloc primejdioasă pe fata aceasta, şi tocmai într'însa îşi va găsi naşul.

— D-ta eşti, stăpână? întreabă camerista, de după uşă. N'am putut ieşi până acum din odaie, căci domnul m'a încuiat înăuntru. După multe sforţări am izbutit să ies, printr'o ferestruică, în coridor. Totul e liniştit în castel şi cred că putem porni la lucru.

Alice e cuprinsă de o bucurie nespusă la auzul acestor cuvinte. Acum are cel puţin pe cineva care o va ajuta să deschidă uşa.

— Şi eu sunt încuiată, zice dânsa. Fă tot ce-ţi stă în putinţă să deschizi uşa, căci nu ne mai rămâne mult timp, pentru a-l salva pe nefericitul meu tată.

Câteva clipe domneşte tăcere, apoi Alice aude paşii cameristei. După puţin timp se înapoiază şi-şi face de lucru pe la uşă.

— De-aş şti numai unde a pus cheile domnul! zice ea. Broasca e solidă, iar uşa n'o pot sparge.

— Adună-ţi tot curajul şi toată puterea, îi spune Alice. Aş înebuni dac'aş trebui să rămân aici. Dacă prinţul se înapoiază, şi noi n'am făcut nimic, suntem pierdute, căci va vedea că ai umblat la broască.

Din nou se face tăcere. Fata s'a îndepărtat să aducă altă unealtă. Dar după câteva clipe se înapoiază şi Alice aude râsul ei triumfător.

— Am găsit cheia, stăpână, şopteşte ea prin uşă. Atârna în coridor, deasupra vasului cu flori.

Uşa e deschisă repede şi camerista se furişează în odaia Alicei. Cele două femei îşi întind mâinile, căci în noaptea asta se simt legate una de alta, ca două surori iubitoare.

— Acum să pornim la drum, spune Alice, cu hotărâre. Ai descoperit ceva? Nu sunt cumva paznici cari să ne observe?

— Un singur om stă de pază, stăpână, răspunde clipind din ochi camerista. E Cap Alb, cum îl numesc. Stă în odaia de lucru a stăpânului, lângă uşa care dă în sala de judecată. L-am observat pe furiş câteva clipe şi mi-a făcut impresia că se plictiseşte al naibii, cu toate că are în faţă o sticlă mare cu vin. Ciudat e că poartă masca prinţului, barba şi peruca, dar eu l-am recunoscut, totuşi.

— E primejdios omul acesta? întreabă Alice.

Camerista face o mutră serioasă şi răspunde:

— Asta nu se mai uită la o viaţă de om, mi-a spus-o singur. Se luase după mine într'o vreme, dar eu nu vreau să ştiu nimic de el, deşi îi s'au aprins călcâiele. La caz de mare primejdie, împrejurarea asta ne poate ajuta..., încheie, zâmbind, camerista.

— De Joe n'ai auzit nimic?

— Cred c'a dispărut împreună cu prinţul.

— N'ai putut afla unde s'au dus?

— Am fost încuiată în odaia mea, dar după zgomotul paşilor de pe coridor, aş putea zice că s'au dus în peştera de jos.

— Asta ar fi poate norocul nostru.

Amândouă femeile părăsesc odaia. Alice îşi acoperise capul cu o broboadă neagră. Nu posedă nici o armă, căci Hector Rammont se îngrijise să-i le ia.

Camerista scoate la iveală o lanternă, pe care o aprinde.

— Ne va aduce mari servicii, stăpână, şopteşte ea.

Incetişor, ciulind urechile în toate părţile, pornesc amândouă dealungul coridorului.

E miezul nopţii. Deodată, Alice apucă braţul tovarăşei sale şi-i şopteşte cu spaimă:

— Vine cineva. Unde să ne ascundem? Dacă e vre-un paznic al prinţului, suntem pierdute.

Camerista stinge repede lanterna şi o trage pe stăpâna ei într'un ungher al coridorului. Acolo, îndărătul unei vaze înalte cu flori, rămân amândouă nemişcate. În jurul lor e întuneric, numai printr'o fereastră laturalnică pătrund razele slabe ale lunei.

Paşii pe cari îi auzise Alice se opresc, ca şi cum individul ar fi auzit şi el un zgomot suspect. Apoi încep din nou să bată parchetul coridorului şi se aud aproape de tot.

O umbră se desprinde din întuneric şi cele două femei tremură de îngrijorare. Omul n'are lumină la dânsul şi razele lunei sunt prea slabe pentru a îngădui să-i se recunoască silueta.

Omul pare să meargă aplecat şi uneori se pare că şi-ar târî cu greu picioarele. Acum trece pe lângă cele două femei şi Alice are impresia că-i aude respiraţia grea. Ca o fantomă care apare şi dispare subit, astfel de înfăţişare avu omul acesta.

Cele două femei mai rămân câteva minute în ascunzătoarea lor, apoi Alice se ridică încetişor de jos, unde stătuse ghemuită.

— Să fi fost vre-un paznic? întreabă ea. Poate că face rondul prin castel, urmând porunca prinţului.

Camerista rămâne tăcută câtva timp, apoi răspunde:

— Nu ştiu ce să spun, stăpână, dar bănuiesc că omul acela nu era un tovarăş al prinţului... E ceva misterios la mijloc...

Nu trebuie să mai rămâie mult loculuí, căci timpul trece. Pornesc înainte şi ajung la scăriţa care duce la tabloul în spatele căruia se află uşa secretă.

Una îndărătul celeilalte urcă scara. Luna e a-

coperită de norî, cari se 'ndeasă tot mai mult pe cer.

Camerista aprinde din nou lanterna și luminează tabloul.

— Aici e manivela, stăpână. Vom vedea îndată dacă-l mai putem salva pe nefericitul bărbat.

Alice se și lăsase în genunchi și apasă manivela, dar spre spaima-i nespusă, mecanismul nu mai funcționează de data asta.

— Trebuie să se fi stricat ceva pe aici! exclamă biata femeie, desnădăjduită. Incearcă-ți și tu norocul.

Dar nici camerista nu izbutește să deschidă ușa secretă.

Ce se întâmplase aici? Niciuna din ele n'o poate spune. Atunci Alice ia o hotărâre disperată.

— Nu trebuie să mai șovăi nici-o clipă! exclamă ea. Dac'aș avea un cuțit, aș tăia tabloul și în felul acesta mi-aș face drum. Ori-cum se va descoperi totul mâine.

Camerista scotocește repede prin buzunar și scoate un cuțit.

— Asta e și singura armă pe care o posed, stăpână, zice ea.

Alice îl apucă cu înfrigurare și apropie tăișul de tablou. Dar atât de ușor nu poate fi spintecată pânza groasă. După sforțări mari, izbutește, totuși. O tăietură lungă de sus până jos, apoi una deacurmezișul și camerista intră cea dintâi în deschizătură, urmată de stăpâna ei.

Ajungând înăuntru, tânăra servantă luminează drumul. Cele două femei nu descoperă nimic suspect, totul e ca și înainte.

— Curând vom ajunge la ușa carcerei, șoptește Alice. Vom coborî apoi în adâncime și de acolo voiu izbuti să-mi fac drum în sala de judecată, cum o numesc ei.

Camerista stă în fața ușii carcerei și privește speriată la zăvoarele grele, prevăzute cu lacăte.

— Aici a fost cineva și a purtat de grijă ca nimeni să nu poată pătrunde înăuntru! șoptește ea.

Alice rămâne mută. Nu-și dă seama ce să însemne asta.

Să fi fost adus din nou prizonierul în carcera aceasta? Poate că Masca-roșie a socotit nimerit să facă aceasta, atâta timp cât va lipsi din castel.

Cu o hotărâre subită Alice bate în ușă, — dar nu primește niciun răspuns. Camerista bate și ea, dar cu același rezultat negativ.

— Sunt în apropierea ta, scumpul meu tată, vreau să te salvez. Dacă îți este posibil, dacă mă auzi, răspunde-mi printr'un semn cât de mic.

Se scurg câteva clipe, dar nu se aude nimic din interior. Ori-cât ar fi fost de ferecat în lanțuri Hartenberg, tot ar fi putut face o mișcare, producătoare de zgomot.

— Ce nenoroc! murmură Alice, lăsând capul în jos. Lacătele sunt solide și nici cu cele mai bune instrumente de spargere, mâinile noastre slabe n'ar putea deschide ușa aceasta.

Nu mai rămâne decât un singur mijloc, ultimul... trebuie să încercăm să pătrundem în sala de judecată prin cabinetul de lucru al prințului. Nu voiu avea liniște până nu voiu ști ce s'a întâmplat cu sărmanul meu tată.

— Intr'adevăr, nu mai există nici-un alt mijloc, stăpână, răspunde camerista. Și acum vreau să văd dacă o fată micuță, așa ca mine, nu poate supune pe un băiat îndrăgostit.

Alice pricepe numai în parte cuvintele acestea, dar lucirea ciudată din ochii cameristei sale, îi dă de gândit.

Amândouă pornesc înapoi pe drumul pe care veniseră și ajung repede în coridorul de jos.

Liniște de mormânt domnește pretutindeni. Noaptea pare să fie nepriețenoasă... luna s'a ascuns după nori, stelele deasemeni.

Cele două femei au intrat într'o odaie întune-

coasă. Dindărătul portierei, care constitue intrarea în altă încăpere, răzbate o rază de lumină. Acolo e cabinetul de lucru al Măștii-roșii. Podeaua e acoperită cu un covor gros, astfel că pașii celor două femei nu se aud.

Ele se furișează până la portieră și Alice trage puțin în lături stofa grea. Ea vede un om stând înfundat în fotoliu, un om cu barba albă și peruca prințului Bentivoglio. E Cap Alb.

Pe masă, în fața lui, e o sticlă golită pe jumătate, și individul stă în fotoliu cu ochii închiși, lăsând impresia că doarme. Dar Alice mai vede revolverul de lângă pahar, pregătit pentru ori-ce eventualitate.

— Doarme! șoptește ea cameristei.

Fata duce degetul la buze, ca și cum ar vrea să spuie: „în Cap Alb nu te poți încrede".

De-odată, Alice se dă speriată îndărăt. Văzu cum individul se mișcase în scaun, parc'ar fi auzit ceva suspect. Fără să facă o mișcare, cele două femei așteaptă în dosul portierei.

După câtva timp, camerista o trage pe stăpâna ei într'un colț îndepărtat al camerei, unde se află un scaun, în spatele unui dulap.

— Așează-te pe scaunul acesta, stăpână, îi șoptește ea la ureche. Acum îmi voiu aduna tot curajul și voiu încerca să-l amețesc pe Cap Alb.

— Vrei să intri la el? întreabă Alice, speriată.

— Da, stăpână, altceva nu ne rămâne.

— Dar dacă va observa jocul falș și te va ucide?

Camerista rămâne tăcută o clipă, apoi răspunde cu voce ciudat de schimbată:

— Poate că i-o voiu lua înainte, stăpână... Știu că drumul spre libertate din castelul acesta, duce peste cadavre.

Alice se simte cutremurată de groază și vrea să răspundă ceva, dar se gândește imediat la soarta înfiorătoare pe care o pregătește Hector Rammont tatălui ei, — și asta o hotărăște să tacă.

Camerista se'ndreaptă spre portiera care dă în cabinetul de lucru, făcând intenționat zgomot, ca să trezească atențiunea lui Cap Alb. Apoi dă în lături portiera și zâmbește cuceritor către omul pus de pază de către Masca-roșie.

— Drace, cum de-ai ajuns aici! exclamă criminalul.

Se ridicase de pe scaun și uită în clipa aceasta că trebuie să joace rolul prințului Bentivoglio.

— E atâta singurătate și m'a cuprins frica! răspunde tânăra cameristă, pășind în odaie. Stăpânul m'a închis în camera mea, fără să știu de ce. Cuprinsă de disperare, am ieșit pe fereastră și am vrut să mă duc la stăpâna. Dar și acolo am găsit ușile închise. Ce s'o fi petrecând oare în noaptea asta, Cap Alb?

Criminalul duce mâna la frunte, căci în clipa aceasta își reamintește că trebuie să joace rolul prințului Bentivoglio.

— Cine e Cap Alb? întreabă el, supărat. Nu te pricep.

Camerista izbucnește în râs.

— Poți să te maschezi cât vrei, Cap Alb, pe mine tot nu vei izbuti să mă 'nșeli. Te-am recunoscut de la prima vorbă.

Individul face o mutră furioasă, apoi își rupe barba și peruca, pe cari le aruncă pe masă.

— Dacă e vorba p'asta, pisicuțo, vino 'ncoace și ține-mi tovărășie. Ai fost al naibii de rece față de mine, deși eu n'am cruțat nimic, ca să pot câștiga un loc în inima ta. Un prilej aiât de bun ca astăzi nu se va mai ivi, căci șeful și toți ceilalți au zburat. M'au lăsat pe mine singur aici în cameră, ca să păzesc ușa aia de colo.

— Dar ce-i în spatele ei, de trebuie s'o păzești?

— Asta nu te privește, mititico, sunt secrete de ale șefului! râde Cap Alb și o trage pe cameristă lângă el.

Fata știe că e frumoasă și deasemeni e încre-

dințată că individul așteaptă cu nerăbdare momentul s'o vadă în brațele sale. Dac'ar avea o cât de mică bănuială că-l amăgește, n'ar șovăi o clipă s'o ucidă. Trebuie, deci, să joace o comedie și să nu se trădeze.

— Ai ceva băuturică, drăguțule? întreabă ea, făcând ochi dulci.

— Cred că ce a mai rămas în sticlă, ajunge pentru noi doi, răspunde criminalul și o atrage pe fată pe genunchii săi.

Apropie paharul, îl umple până la gură și o îndeamnă pe fată să-l dea pe gât.

— E vin vechiu, din care bea numai șeful. Cum ți miroase?

— Minunat! răspunde camerista și-l învăluie cu privirea pe individ.

În apropierea acestei fete frumoase, Cap Alb începe să-și cam piardă liniștea.

Își spune că șeful nu se va înapoia înainte de ivirea zorilor, îi mai rămân, deci, câteva ceasuri, pe cari le-ar putea petrece de minune în tovărășia fetei.

Aceasta, însă, resimte scârbă la mângâierile lui. Cu toate astea nu se împotrivește, ci se supune cu un zâmbet fermecător. Ea știe doar că alături se află biata stăpână, care așteaptă cu înfrigurare clipa când se va deschide ușa ce dă în sala de judecată.

Cânduri nenumărate roiesc în capul tinerei fete. Niciodată nu și-a pătat mâna cu sânge omenesc, dar de data asta nu știe cum s'ar putea scăpa de Cap Alb, fără să devie ucigașă. Dacă cel puțin ar cădea beat sub masă, i-ar putea lega mâinile și picioarele, vârîndu-i și un căluș pe gură, — dar individul bea prea puțin, ba se pare că nici n'ar putea fi îmbătat.

— Ce-i cu revolverul ăla de colo, Cap Alb? întreabă fata, râzând, și dă să apuce arma.

Individul i-o ia înainte, însă; repede îi împinge mâna la o parte și zice:

— Lasă drăcia acolo, mititico, e încărcată rău și piedica trasă. Lucruri dintr'astea nu-s pentru o fetiță ca tine.

— Ești un prost, Cap Alb! îi răspunde fata și se preface supărată.

El dă din cap și privește spre ușa ce dă în sala de judecată.

— Dacă-i vorba să știi totul, drăcușor mic ce ești, atunci află că dincolo e un om pe care trebuie să-l păzesc. E poruncă aspră de la șef ca nimeni să nu deschidă ușa aia, până mâine dimineață. La cea mai mică încercare, dinăuntru sau dinafară, trag. Ești mulțumită?.

Fata face ochi mari și se uită la ușă, cu mirare prefăcută.

— O fi închiată, Cap Alb?

— Firește, prostuțo, uite și cheia lângă revolver, răspunde criminalul. Omul dinăuntru probabil că a sfârșit-o de-acum cu viața... L-am legat de un stâlp, cum legi o vită la abator și șeful are proiectele lui față de dânsul. De fapt, slujba care mi s'a dat astă-seară nu-mi convine deloc, căci mai bine aș fi plecat pe mare, unde se dă o lovitură nouă, pe ziua de azi.

Acum e vorba să-mi ții de urât, mititico. Când va fi să primesc de la șef o răsplată mai mare, voiu cere să fiu lăsat liber și te iau cu mine. Vom răzbate noi prin viață, n'avea tu grijă.

Umple din nou paharul și-l golește dintr'o sorbitură. Sângele începe să-i clocotească cu furie și împotrivirea prefăcută a fetei îl întărâtă tot mai mult.

— Mai lasă și tu prostiile! țipă el aproape și o cuprinde cu putere de brațe. Trebuie să fii a mea, mititico, aici nu ne vede nimeni și nu ne poate împiedica nici-un om.

Cereți mâine numărul 85 cuturor culegcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

Dar camerista nu se dă bătută aflat de ușor. Deși brațele lui Cap Alb sunt puternice, fata izbutește, totuși, să-și elibereze o mână și cu dânsa pipăie pe masă, după revolver.

— Ce te împotrivești atâta? strigă el, răgușit. Nu vezi că e degeaba?

Fata pusese mâna pe armă și o ține strânsă. Cap Alb nici nu bagă de seamă. Răsuflarea-i fierbinte o lovește în față pe cameristă... cu o mână i-a cuprins mijlocul, cu cealaltă încearcă să-i apropie capul de buzele sale.

Și în prada beției de care e cuprins, el nu mai simte nimic, nu mai vede nimic.

De-odată, însă, strigă ca trezit din somn:

— Ce e asta?

Vrea să se smulgă în lături, căci chipul fetei, care până atunci îi zâmbise fermecător, se schimbase dintr'odată, devenind palid ca al unui cadavru. Ochii ei sunt mari și ficși.

— Vei muri, Cap Alb, nu merge altfel! spune dânsa, cu sânge rece.

Cu iuțeala fulgerului, amețeala criminalului dispare. Brațele sale se întind, gura-i întredeschisă vrea să rostească o înjurătură, — dar în aceeași clipă se aude o detunătură.

Cap Alb sare'n sus, iar scaunul pe care ședea cade la pământ. Cu o mână ține încleștat gâtul fetei, dar aceasta îl lovește cu patul armei și degetele sale se desprind.

Scoțând un horcăit, ticălosul se prăbușește cu fața în jos.

Tremurând din tot trupul, camerista stă sprijinită de birou. Din revolverul pe care-l ține încă în mână, ieșe un firicel de fum, care se pierde apoi spre tavan. Cu ochii holbați ea privește la victima sa.

— E mort! murmură ea în cele din urmă.

In clipa aceea portiera se dă în lături și Alice apare în odaie. Auzise de dincolo detunătura revol-

verului, auzise și zgomotul făcut de scaunul răsturnat și fără să-și dea seamă ce se petrece, vru să vie în ajutorul cameristei credincioase. Din câțiva pași ajunge la birou și apucă brațele fetei. Revolverul cade din mâna acesteia și rămâne la pământ, alături de trupul neînsuflețit al lui Cap Alb.

— Ce-ai făcut? exclamă Alice, împietrită de groază.

— L-am omorât, stăpână, căci nu mergea altfel. El ar fi făcut același lucru cu mine, îl cunosc eu doar. Spunea că în dosul ușii se află un bărbat țintuit la stâlpul de tortură. Aștepta numai întoarcerea șefului, pentru a-l supune la chinuri. Dar iată cheia de la ușă și drumul e liber acum pentru noi. Știu că sunt pierdută dacă nu voiu izbuti să fug de aici, înainte de a se lumina de ziuă, dar am lucrat numai de dragul d-tale, stăpână.

Alice apucă mâna cameristei într'a ei și șoptește mișcată până la lacrimi:

— Nu voiu uita niciodată, drăguțo, ce-ai făcut pentru mine. Haide să deschidem imediat ușa și să-l eliberăm pe nenorocitul acela. Nici eu nu trebuie să mai rămân în castelul maur, vom pleca împreună cu tatăl meu. Hector Rammont mă silește să-l părăsesc.

Ținând în mână cheia, ea se îndreaptă spre ușa care dă în sala de judecată. Camerista o urmează de aproape. Cu mâna tremurândă Alice vâră cheia în broască și o răsucește cu înfrigurare. Ușa se deschide încetișor.

— Adu lumină, e întuneric aici înăuntru! spune fiica detectivului.

Camerista aprinde în grabă lanterna și amândouă femeile pătrund în sala imensă. Raza albă de lumină se oprește asupra coloanei de care fusese legat Ochiu-de-Pisică.

— Aici trebuie să fi fost, stăpână! murmură camerista.

Alice rămâne în loc şi un ţipăt îi scapă de pe buze. Încăperea e goală. «Noul Scherlock Holmes» dispăruse, tocmai atunci când fiica sa vroia să-l salveze.

CAP. 113

În peştera tigrului.

Ochiu-de-Pisică luase cu dânsul mucul de lumânare pe care-l găsise în sala de judecată şi după ce aşeză la loc piatra din zid, aprinse din nou lumânarea. Singura armă pe care o posedă este pumnalul smuls din lemnul mesei.

Membrele îl dor încă, dar energia-i de fier îl face să pornească cu mult curaj înainte. Trebuie să dispară, fie ce-o fi!

Din convorbirea pe care o avusese Masca-roşie cu Joe, el aflase planul Demonului, ba cunoaşte chiar şi ora când acesta va pătrunde în peştera castelului.

Cea dintâi preocupare a detectivului este să ajungă în coridoarele clădirii. El îndreaptă lumina spre scăriţa îngustă de piatră, care duce sus, în celula unde petrecuse prima noapte. Fără multă greutate izbuteşte să se târască prin deschizătură. În încăperea boltită nu se află nici-un păzitor, şi ori-cât îşi încordează atenţiunea, nu descoperă nimic suspect.

Începe apoi să-şi pue în ordine îmbrăcămintea sdrenţuită şi să-şi panseze rana sângerândă de la picior. Operaţiile acestea odată terminate, el se'ndreaptă spre uşă, ţinând lumânarea în mână. Spre nespusa-i bucurie constată că uşa nu e încuiată şi cu o singură împinsătură o dă în lături. Înainte să păşească mai departe, stă să chibzuiască o clipă. Aşează apoi lumânarea pe podea şi încuie uşa cu băgare de seamă.

Strecurându-se prin gangul îngust, ajunge la tablou şi cu ajutorul pumnalului îl deschide. Ajuns

afară, stinge imediat lumânarea și împinge tabloul înapoi.

Acum începe partea cea mai primejdioasă. Hartenberg coboară scara îngustă până ajunge în galerie. Din când în când se oprește în loc și ciulește urechile, dar nu se aude nici-un zgomot. Numai valurile mării își murmură cântecul străvechiu. Din fericire, Hartenberg cunoaște încăperile castelului, căci Masca-roșie îl onorase cu slujba de servitor.

După o chibzuială matură el își spune că trebuie să găsească un drum spre dormitorul misterios al prințului Bentivoglio, fără ca să fie văzut. E hotărât să ucidă cu pumnalul pe ori-cine îl va opri în cale.

Mergând cu băgare de seamă, ajunge într'un coridor și de-odată se oprește speriat locului. În mâna dreaptă ține pumnalul pregătit și astfel trece pe lângă locul unde stă ascunsă biata lui copilă, dar nu se recunosc unii pe alții.

Și iată-l ajuns în apropierea camerei lui Rammont. Nimeni nu-i iese în cale, totul e liniștit în jurul lui. Pune mâna pe clanța unei uși și aceasta se deschide. Încăperea e întunecoasă dar asta nu-l poate speria pe vestitul detectiv.

Străbate odaia și ajunge în alta, luminată strălucitor; o fâșie de lumină pătrunde prin portiera care duce în cabinetul de lucru al prințului Bentivoglio. Ochiu-de-Pisică știe că acolo stă un om însărcinat să-l păzească pe dânsul.

Un zâmbet ironic îi flutură pe buze. Ceva îl îndeamnă să arunce o privire în interior, asupra omului care nici nu bănuiește că prizonierul i-a tras clapa.

Cu băgare de seamă dă puțin portiera, la o parte — după cum făcu mai târziu și Alice — și privește în încăperea luminată. Cap Alb stă la masă, cu capul sprijinit în palmă.

Dintr'o singură săritură, Ochiu-de-Pisică s'ar putea năpusti asupra criminalului, scăpându-se de el cu o lovitură de cuțit. Chibzuiește câteva clipe

dacă să facă lucrul acesta, apoi, însă, clatină capul cu hotărâre.

De ce să facă o crimă, atunci când o poate evita?

Ca o umbră, se retrage și peste un minut dispare în dormitorul prințului, unde domnește întuneric adânc. Încuie ușa în urma lui, pentru ca nu cumva Cap Alb să-l poată urmări.

Hartenberg privește cu atențiune prin cameră, pe care o cunoaște bine și știe și unde se găsește locul prin care Masca-roșie urcă în turn împreună cu tovarășii săi.

Aruncă o privire în oglindă și se îngrozește văzându-și chipul. Chinurile îndurate în sala de judecată par să-l fi îmbătrânit cu ani de zile. Obrajii îi sunt scofâlciți și ținuta-i energică de odinioară a dispărut.

Dar ținta pe care o urmărește e prea însemnată, ca să-și piardă curajul. Aproape că nu mai simte durerile și cu hotărâre deschide câteva dulapuri, până găsește în unul din ele o haină lungă pe care și-o îmbracă. Deasemeni dă și peste o pălărie, pe care și-o pune pe cap.

Acum totul atârnă de faptul dacă scara de mătase se află în turn, sau a fost scoasă. Plin de nădejde el dă la o parte covorul și apăsând pe un buton se aude uruitul cunoscut, apoi se cască deschizătura pătrată. Repede se încredințează că scara de mătase atârnă la locul ei.

Fără să se îngrijească de chepengul care rămâne deschis deasupra lui, el coboară grăbit în adâncime.

Repede a ajuns jos. Pereții reci și umezi ai turnului îl înconjoară. Adunându-și toate puterile, Ochiu-de-Pisică se învârtunează împotriva unei pietre și izbutește s'o dea înlături până iese la iveală o deschizătură prin care se poate strecura un om din turn. Acum se află în gangul îngust, cu cotituri

ciudate printre stânci. Deodată rămâne locului și ascultă cu atențiune.

— Mi se pare că aud glasuri, murmură el și după ce și-a fixat în memorie drumul, stinge lumânarea.

Pe întuneric înaintează dibuind și se convinge de data aceasta că auzul nu l-a înșelat, deoarece se aud într'adevăr glasuri.

Dar faptul acesta îi folosește, căci se poate conduce după sunetul lor și lovindu-se mereu cu capul de câte o stâncă ascuțită, ajunge la ieșirea care dă în peșteră.

Nu-i rămâne aliceva de făcut decât să se lase cu burta la pământ și în poziția aceasta să înainteze încetișor.

Focul din peșteră aruncă o lumină roșie în jur. In apropierea focului e Hector Rammont, care stă de vorbă cu Joe și acesta transmite ordinele mai departe

Ca un şarpe detectivul se târăşte până într'un loc care stă în umbră şi unde se află câţiva bandiţi. Ei vorbesc între dânşii cu însufleţire şi nici nu bănuiesc că în spatele lor o persoană străină se ridică încetişor în picioare.

Ochiu-de-Pisică îşi trăsese pălăria pe frunte, încât toată faţa îi este umbrită. Un singur lucru îl supără: în picioare nu mai are ghete şi stofa pantalonului e ruptă până la genunchi. Spre norocul lui, însă, zăreşte în apropiere câteva perechi de cizme de apă, dintr'acelea purtate de pescari şi cu o mişcare repede el trage spre sine o pereche, pé cari le trage în picioare. Apoi mai ia şi o basma pe care o zăreşte atârnată într'un cui şi cu dânsa îşi acopere bărbia. Acum se simte în siguranţă.

Ca şi cum ar face şi el parte din bandă, se aşează din nou la locul său şi aşteaptă în linişte să vadă ce se va petrece.

Joe se apropie de grupul acesta, după ce vorbise cu cei din jurul focului. El îşi alege câţiva oameni cari îl vor urma, apoi se întoarce lângă Masca-roşie şi primeşte ultimele dispoziţiuni ale acestuia.

Hartenberg aude atunci în apropierea lui pe un individ mormăind:

— Ducă-se dracului chestia din noaptea asta, eu unul rămân mai bine aici, căci de-abia îmi pot târî picioarele. De ce m'a ales tocmai pe mine?

Schimbându-şi glasul, detectivul răspunde:

— Nimic mai uşor decât asta. Rămâi pur şi simplu aici la locul tău; noaptea e întunecoasă ca păcatul şi eu îţi voiu lua locul, fără să dau de bănuit ceva. Fii sigur că înşelăciunea va trece neobservată.

Individul care vorbise se întoarce surprins.

— Cine eşti tu? întreabă el.

Hartenberg îşi dă seamă de primejdia clipei de faţă şi răspunde repede:

— Ei, vrei sau nu vrei? eu n'am ce pierde dacă

rămân aici; mă învelesc în pătura mea şi trag un pui de somn în lege.

Se fereşte să se apropie mai mult, pentru a nu fi luminat de razele focului, cari ajung slabe până aici.

— Dacă vrei să-ţi pui la bătaie capul, atunci n'ai decât să-mi iei locul, răspunde banditul.

Hartenberg clatină capul şi fără să mai stea pe gânduri se îndreaptă prin peşteră spre un grup de indivizi cari scot afară dintr'o încăpere a peşterii două costume complecte de scafandru, pompe de aer şi diferite unelte.

Nimeni nu-l bagă în seamă şi asta e spre norocul lui.

Masca-roşie a dat poruncile de rigoare şi Joe se îngrijeşte de aducerea lor la îndeplinire. In mijlocul banditilor, Ochiu-de-Pisică porneşte spre bazinul de apă şi-şi ocupă locul ca vâslaş.

Cu ajutorul lanţurilor toţi sunt coborâţi în adâncime, apoi ajung în marea liberă.

Cerul e negru ca păcura. Din când în când se aude o comandă scurtă a lui Joe, apoi barca în care se află șeful și ajutoarele sale spintecă valurile frământate ale mării Mediterane.

Nimeni nu bănuiește că împreună cu dânșii se află cel mai înverșunat dușman al lui Hector Rammont, detectivul Ochiu-de-Pisică.

Ce s'a întâmplat apoi în noaptea aceea, cititorul știe de acum.

Faptul că prințul Dolgorukî a izbutit să se salveze în ultimul moment în barca sa, nu prea era pe placul Măștii-roșii, dar ce era să facă acum!

Luna străbătuse prin nori și îmbăiază întinsul mării cu razele sale argintii. În depărtare, se zărește barca prințului, gonind spre port. Pe locul unde se scufundase „Anuska" valurile vuiesc turbate acum.

— Înainte! comandă Joe oamenilor săi.

Barca face un viraj și se îndreaptă spre punctul acela.

— Aici trebuie să fie! rostește Joe cu glas tare și lasă imediat în adâncime un lanț de care atârnă o ancoră grea. Același lucru face un altul de cealaltă parte a bărcii.

— La lucru! comandă acum și Masca-roșie.

Două pompe cu aer sunt târâte spre marginea bărcii și Joe luminează lucrul cu lanterna sa puternică. Rammont își aruncă mantila de pe umeri, apoi haina și-și îmbracă repede costumul de scafandru. Înainte de a-și pune pe cap casca grea de metal, el se adresează lui Joe:

— Cred că ți-ai instruit oamenii ce au de făcut în cazul când pompa nu funcționează? Cel mai mic defect poate face să pierim ca niște mizerabili colo în adâncul mării.

De fapt, nu vom avea nevoie mai mult decât de un sfert de ceas ca să aducem lada cu diamante sus, dar și timpul acesta e suficient ca să ne pierdem viața.

— Garantez cu propria mea viață pentru siguranța ta, șefule! răspunde Joe.

— Nici nu-mi trece prin gând să mă îndoiesc de iscusința ta, Joe — răspunde Demonul roșu — dar oamenii n'au experiență și marea e neliniștită. Mă va însoți un altul în adâncime, în locul tău, și tu vei rămâne aici pentru ca să controlezi pompele. Cu asta îți viața mea în mâinile tale și nu trebuie să șovăi a rămâne aici.

— Cum poruncești! răspunde Joe. Dar cine va merge în mare, alături de tine?

— Un voluntar! zise Rammont, scurt. Grăbiți vă, n'avem timp de pierdut.

De pe bancă se ridică un individ, și spune cu glas răgușit:

— Eu sunt gata să merg.

Demonul de-abia întoarce capul.

— Să îmbrace costumul! poruncește el.

Individul în chestie nu era altul decât Ochiu-de-Pisică.

In primul moment, gândul acesta îi apăru cu adevărat nebunesc; apoi, însă, se simți cuprins de ambiția aceea fără margini, să nu se lase învins de regele criminalilor.

Barca în care se aflau cu toții se clătina pe valuri și Hartenberg avu mult de furcă până să'mbrace costumul. In cele din urmă izbuti, totuși, și, acum era sigur că nu va fi recunoscut așa de ușor.

Joe îi tot șoptise la ureche să fie cu mare băgare de seamă și detectivul dădu din cap la toate sfaturile aghiotantului.

— Totul e gata, șefule! se adresă apoi Joe Măștii roșii.

— In cazul acesta pune-mi și mie casca! răspunde acesta.

Lucrul se petrece fără zăbavă și cei doi scafandri sunt gata să intre în acțiune. Cu precauțiuni nenumărate Demonul roșu coboară în apă și în același timp pompa e pusă în funcțiune.

CAP. 114.

Pe fundul mării

— Înainte! Șeful a ajuns pe fundul mării! se aude glasul lui Joe, care face un semn lui Ochiu-de-Pisică. E totul în ordine? se adresează el celor câțiva oameni cari stau în jurul cîndatului scafandru.

Ineuietorile sunt examinate înc'odată, căci cea mai mică neglijență înseamnă moartea. Apoi trei oameni se sprijină de marginea cealaltă a bărcii, pentru a păstra echilibrul acesteia, și Ochiu-de-Pisică începe să coboare fără teamă scărița care duce în apă.

In clipa asta el își spune că nu vor fi existat mulți detectivi cari să fi întreprins o asemenea escapadă. Imbrăcat ca scafandru, cu capul apărat de casca grea de metal, el este pe punctul să coboare pe fundul mării, pentru a da ochi acolo cu dușmanul său de moarte, Masca-roșie. La brâu poartă și el atârnat un cuțit lung și o lampă electrică.

Jos pe fundul mării e întuneric beznă la ora aceasta și cei doi scafandri trebuie să dea de epava yachtului, la lumina lanternelor lor.

Hartenberg se afundă încetișor în apă. Nimeni nu rostește un cuvânt. Pompa a doua e pusă în funcțiune și începe să se audă zgomotul pe care-l face funia frecată de marginea bărcii.

Joe își îndreaptă lumina lanternei asupra căștii scafandrului, care dispare apoi imediat în apă.

— Indrăznet băiat, camaradul vostru! spune el, adresându-se oamenilor. Altul n'ar fi făcut-o în locul lui.

Barca rămâne în așteptare pe apă. Cei doi scafandri au dispărut fără urmă.

Ajuns sub apă, Ochiu-de-Pisică rotește capul și încearcă să recunoască ceva în jurul său. Dar nu vede decât o rază de lumină care vine din adânc —

probabil de la lanterna lui Rammont, care-l aşteaptă de-acum pe fundul mării.

După câteva minute de ameţeală, detectivul începe să se simtă ceva mai sigur. Îşi duce mâna la cuţitul de la brâu, singura armă cu care s'ar putea apăra, dacă va fi vorba de vreo luptă. Lanterna o are atârnată pe piept, întocmai ca şi Hector Rammont.

Incet de tot coboară în adâncime. Acum apasă pe butonul lămpii şi lumina ţâşneşte în aceeaşi clipă. Trebue să-şi obicinuiască în primul rând ochii cu priveliştea ciudată din jurul său.

Yachtul „Anuşca" se scufundase exact în locul unde socotise Joe. Dacă accidentul s'ar fi produs la câteva sute de metri mai departe, ar fi fost aproape cu neputinţă de pătruns la adâncimea aceea, chiar cu cele mai perfecte costume de scafandru.

Incă doi paşi, şi Ochiu-de-Pisică simte teren solid sub picioare. Un vuiet ciudat, asurzitor, îi loveşte auzul.

Terenul este pietros, şi picioarele sale, cu ghete cu talpă de plumb, izbutesc cu greu să înainteze. Plante ciudate cresc din loc în loc şi animale de apă, roiesc încolo şi încoace în apa limpede.

Cu o energie de fier detectivul caută să se familiarizeze cu impresiile noi şi izbuteşte să rămâie indiferent.

In apropierea unui bloc de piatră stă al doilea scafandru, Hector Rammont. Un sentiment de admiraţie îl cuprinde fără voie pe detectiv. Omul acesta —ca şi el — se află pentru prima oară într'o astfel de situaţie îş el resimte aceleaşi impresii ciudate, şi el îşi dă seamă de primejdiile ce le-ar putea întâmpina aici.

Dar Masca-roşie rămâne complect liniştit, şi pare că-şi aşteaptă tovarăşul. Ochiu-de-Pisică se apropie încetişor de dânsul. Deocamdată vrea să vadă dacă va fi cu putinţă să găsească lada cu diamante în interiorul yachtului.

Masca-roşie ridică braţul şi arată spre un obiect

întunecat, care se află printre blocuri de piatră colţuroase. Amândoi scafandrii îşi îndreaptă lumina într'acolo. Este epava frumosului yacht al prinţului Boris Dolgorukî.

Ochiu-de-Pisică poate citi lămurit literele aurite, cari formează numele «Anuşka». Apa se pare că a distrus totul. Un mare noroc pentru criminali era faptul că lada cu diamante fusese dusă afară din cabină—după cum ştim—de către prinţ, cu ajutorul timonierului său. Prin scufundarea vasului şi în vreme ce yachtul se apleacă pe o parte, lada aceasta fu asvârlită peste bord. Cei doi scafandri au de făcut numai câţiva paşi până la dânsa... Masca-roşie trage de funia care răspunde sus, făcând un anumit semn. Joe trebuie să ştie că cei doi scafandri îşi schimbă locurile.

Acum stau în apropierea epavei yachtului. O a doua mişcare din mână a lui Rammont — pe care detectivul o pricepe — şi ei luminează spaţiul înconjurător.

Ei încearcă să se urce pe stânca joasă, operaţie pentru îndeplinirea căreia e necesară multă băgare de seamă. O simplă alunecare a piciorului şi ţeava de aer se poate rupe, ceeace înseamnă catastrofa. Dar cei doi scafandri îşi dau bine seamă de primejdie.

Câteva minute se scurg în linişte. Rămăşiţele yachtului sunt acoperite în parte cu nisip.

Ochiu-de-Pisică urmăreşte cu atenţiune deosebită fiecare mişcare a regelui-criminalilor, el vede cuţitul acestuia şi ştie că nici Rammont nu posedă altă armă.

De-odată, Masca-roşie face altă mişcare cu braţul; privirile lui Hartenberg o urmăresc cu atenţie şi, în lumina lanternei electrice, apare cuţărul cu diamantele prinţului.

Rammont se'ndreaptă cel dintâi spre dânsul şi se pregăteşte să dea semnalul celor de sus, ca să dea drumul în apă lanţurilor... Dar în clipa aceea detec-

tivul vede cum dușmanul său de moarte se dă înapoi, tresărind.

Ce se întâmplase?

Masca-roșie stă nemișcat la un pas de cufărul prețios și arată cu mâna spre stâncă, unde se zărește ceva întunecat.

Hartenberg se apleacă puțin și... în momentul acela se simte cuprins de groază.

Dedesubtul cufărului, cramponată în parte de peretele stâncii, atârnă o caracatiță mare, ale cărei tentacule se îndreaptă în toate părțile. Monstrul pare să aibă numai doi ochi fioroși și aceste tentacule grozave. Vai de nenorocitul scafandru, însă, dacă ar fi atacat de ele, — cu greu ar găsi posibilitatea să se elibereze.

Cei doi oameni rămân nemișcați în fața dihaniei grozave.

Ce e de făcut? pare că se 'ntreabă fiecare în sinea lui.

Atunci detectivul e cuprins subit de un simțimânt de ușurare. El își dă seama că diamantele prințului Dolgorski sunt păzite și că nimeni nu va cuteza atât de ușor, a doua oară, să pătrundă aici pentru a le lua în stăpânire. Deocamdată să rămâie aici— își spune detectivul — și mai târziu va vedea el ce e de făcut, pentru ca adevăratul lor stăpân să le redobândească.

Hartenberg nu mai are, de fapt, ce căuta aici și se gândește să dea semnalul de ridicare la suprafață. Dar Hector Rammont pare să aibă alte gânduri. Mâna lui pipăie cuțitul lung, pe care-l poartă înfipt la brâu.

Cereți mâine numărul 86 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

„A înebunit oare?" se întreabă Hartenberg. Dacă se va lua la luptă cu monstrul acesta, va fi cu siguranță nimicit. Căci în vreme ce el îi va tăia unul din tentacule, zece altele îl vor cuprinde în strânsoarea lor grozavă.

Dar Rammont nu prea pare să renunțe atât de ușor la diamante.

Își întoarce capul, cerând, printr'un gest, lui Hartenberg, să rămâie și el, dar acesta face un semn negativ cu mâna.

Cu prilejul acesta, lumina lanternei lui Rammont cade pe casca lui și probabil că prin sticla din dreptul ochilor recunoscuse strălucirea caracteristică a acestora, căci regele criminalilor tresare speriat, atât cât se poate vedea prin costumul de scafandru.

Hartenberg își dă seamă îndată de pericolul situației. El își mușcă buzele cu furie și murmură o înjurătură, pe care Masca-roșie, firește, n'o poate auzi.

Lanternele celor doi bărbați luminează față în față. Ei au amândouă mâinile libere și fiecare din ei știe că acum se va da o luptă pe viață și pe moarte.

Rammont simțise ca o lovitură de trăsnet descoperirea ce o făcuse. Nu e, însă, omul care să se lase descurajat și smucind cuțitul dela brâu, se apropie de detectiv, gata să lovească. Dar și Hartenberg trăsese cuțitul și acum se desfășoară pe fundul mării cea mai ciudată luptă care a avut loc cândva.

Ciudățenia situației consistă în faptul că niciunul din cei doi luptători nu-și poate adresa un cuvânt și că atârnă — ca să zicem așa — de un fir, care se poate rupe în orice moment.

Printr'o mișcare dibace Hartenberg izbutește să înlăture lovitura adversarului. Apucă brațul aces-

tuia şi face sforţări disperate să-l dezarmeze, dar prea uşor nu este asta, căci regele criminalilor ştie cu precizie că-i este viaţa în joc.

Omul acesta, obicinuit să privească lucrurile cu sânge rece, e stăpânit în momentul de faţă de o furie nemărginită. Dacă cel puţin s'ar putea mişca, s'ar năpusti asupra detectivului şi e sigur că l-ar doborî. Dar aici, din cauza apei, orice mişcare îi este îngreuiată şi picioarele aproape că nu-i se pot ridica.

Hartenberg îşi dă şi el seamă că nu se va putea pune capăt luptei cu ajutorul cuţitelor. Atunci privirea lui cade asupra conductei de aer a costumului adversarului. O singură tăietură cu cuţitul şi în aceeaşi clipă Masca-roşie va pieri sufocat.

Întinde de acum braţul să execute mişcarea, dar Rammont pricepe imediat cari sunt intenţiile adversarului. Acelaşi gând îl avusese şi el.

Sus în barcă pompele lucrează de zor. Probabil că Joe observase de acum mişcările neobicinuite ale funiilor, dar nu-şi poate da seama ce se petrece colo jos.

Detectivul îşi recăpătase tot sângele rece obicinuit. Stă şi chibzuieşte câteva clipe, apoi se năpusteşte cu furie asupra adversarului. La asta nu se aşteptase Hector Rammont.

Cele două căşti de fier se izbesc una de alta, dar sticla zăbrelită rămâne nevătămată.

Rammont vrea să-l împingă îndărăt pe detectiv, dar nu izbuteşte, din cauza rezistenţei apei. Cuţitul lui Hartenberg atinge conducta de aer a costumului adversarului său şi Rammont ştie că va fi pierdut în clipa următoare, dacă se va produce tăietura. Ar vrea să strige — căci niciodată în viaţă nu trecuse prin clipe asemănătoare — aude încă şuieratul aerului care pătrunde înăuntru şi deodată se produce un gâlgâit ca de clocot. Vrea să lovească cu mâinile şi picioarele în duşmanul său, dar vede, ca printr'un văl, că acesta se dă înapoi.

Duelul groaznic de pe fundul mării s'a terminat, conducta de aer a Măștii-roșii fusese tăiată.

Detectivul stă drept în picioare, la doi pași numai de regele criminalilor. Se așezase în așa fel, încât lanterna lui luminează locul din jur. Se scurg câteva secunde, în timpul cărora Masca-roșie rămâne și el în picioare, apoi însă, trupul său se clatină. Brațele sale cuprind cu disperare casca de metal vrând s'o smulgă, căci simte cum se apropie moartea grozavă prin asfixiere. Dar sforțările rămân zadarnice, căci casca e prea bine înșurubată.

Trupul lui Rammont e gata să se prăbușească dar Hartenberg îl apucă repede și dă semnalul de ridicare, cu funia adversarului său. Trăsese de trei ori, ceeace înseamnă primejdie de moarte.

Sus în barcă, Joe răcnește înspăimântat:

— Repede, băieți! Șeful e în primejdie!

Detectivul vede cum masa neînsuflețită a dușmanului său se înalță cu 'ncetul. În clipa aceasta dă și el semnalul de ridicare, dar numai de două ori. Durează câtva timp până-l trag și pe el în sus.

In timpul acesta, oamenii îl așezaseră în barcă pe șeful lor. Joe începe să deșurubeze în grabă casca și la lumina lanternei privește chipul stăpânului său.

Acesta ține gura întredeschisă și ochii închiși. O paloare cadaverică îi acopere fața. Trupul său pare neînsuflețit.

— E mort! murmură banditii și privesc temători la Joe.

— Nu se știe încă! răspunde acesta, posomorât.

In clipa aceasta apare la suprafață apei căpul acoperit de cască al detectivului. E ridicat repede în barcă și ajutat să-și deșurubeze casca. Prima lui privire se 'ndreaptă asupra trupului dușmanului său. Apoi, căutând să rămâie cât mai în umbră, respiră de câteva ori din adânc.

— Ce s'a petrecut pe fundul mării? Răspunde! strigă la el Joe, din ocalaltă parte a bărcii, care a-

propiase tocmai de buzele lui Rammont o sticlă cu coniac.

Ochiu-de-Pisică se preface că se înăbuşe.

— La dracu, lăsaţi-mă să răsuflu nitel! gâfâie el cu glas schimbat.

Apoi, după câteva clipe:

— Când am ajuns jos, şeful mă aştepta. Am pornit-o printre stânci, spre locul unde zăcea epava yachtului. Tocmai când dădusem de cufăr, îi s'a întâmplat şefului nenorocirea: alunecase pe o stâncă şi se prăbuşi în gaură. Am izbutit să-l apuc în ultimul moment, dar conducta de aer se frecase de o piatră ascuţită şi a plesnit. Nu mi-a rămas altceva de făcut decât să dau semnalul de ridicare la suprafaţă. Crede cineva dintre voi că n'am procedat bine?

Toţi tac, chiar şi Joe, care stă aplecat deasupra lui Rammont. După câteva clipe, Ochiu-de-Pisică întreabă:

— Cum îi merge şefului? Cred că nu e mort?

— Să nădăjduim că nu! răspunde Joe. Deocamdată sunt încredinţat că-l vom readuce la viaţă. Astăzi nu vom mai întreprinde nimic. Să mulţumim lui Dumnezeu dacă vom reuşi să-l readucem pe şef la castel.

Ochiu-de-Pisică tace şi-şi lasă capul pe piept. Privirea-i cercetătoare alunecă asupra banditilor din barcă şi mai ales asupra chipului palid al lui Rammont.

N'ar fi deloc mulţumit ca duşmanul său să-şi fi dat sfârşitul, asfixiat, căci el îşi jurase să-l predea pe mâna călăului. Moartea aceasta ar fi fost prea onorabilă pentru un demon ca Hector Rammont.

Joe îşi dă seama că trebuie să preia acum conducerea.

— Deşurubaţi pompele, trageţi scara de frânghie şi ridicaţi ancorele! porunceşte el cu glas aspru. Când şeful va fi iar în puteri, vom regăsi lesne

locul unde zace comoara. Intre timp vom purta de grijă ca nu cumva să se apropie alții de ea.

După ce oamenii aduc la îndeplinire poruncile lui Joe, apucă lopețile și vâslesc cu putere în direcția castelului maur.

In timpul drumului, Ochiu-de-Pisică își dezbracă greul costum. Ținându-se seamă de cele ce suferise, el e scutit de a vâsli. De fapt, nimeni nu-l prea ia în seamă și pe faptul acesta detectivul își construiește planul său viitor. Stă tocmai la capătul bărcii, care spintecă valurile cu viteză ametițoare, apropiându-se de stâncile colțuroase cari împresoară castelul maur.

Marele detectiv apreciază dintr'o privire depărtarea la care se află de mal, și-și spune că nu mai trebuie să șovăie. In vreme ce Joe e ocupat cu trupul șefului său, el se ridică pe jumătate în barcă.

— Rămâi dracului pe loc? îi strigă unul din vâslași. Ne răstorni barca...

Dar înainte ca celălalt să-și sfârșească vorba, nenorocirea s'a și întâmplat: ridicându-se în picioare, el se clatină câteva clipe și cu un țipăt disperat cade în apa spumegândă.

Joe tresare speriat:

— Ei, ce s'a întâmplat acolo?

— Dracu' știe ce-i-a dat în gând ăluia, răspunde unul din banditi. Cred că vroia să se ducă spre d-ta, dar a alunecat și acuma stă frumușel în apă.

Joe se apleacă peste marginea bărcii și strigă din fundul pieptului:

— Ei, alo! Inoată încoace, băiete, ca să te putem trage în barcă.

Ciudat lucru, însă, că nimeni nu-i răspunde. Aghiotantul vede numai un corp întunecat îndepărtându-se.

— Ce să'nsemneze asta? exclamă el, uimit. Individul trebuie să fi auzit doar glasul meu! Opriți din vâslit, băieți.

Ordinul e îndeplinit fără zăbavă. Joe duce la

buze un țignal și un fluierat ascuțit sparge văzduhul. Prin asta vrea să indice direcția, nenorocitului căzut în apă. Dar și semnalul acesta rămâne fără rezultat.

Joe rămâne pe gânduri. O bănuială neprecisă îl cuprinde.

— Care din voi l-a cunoscut pe ăla? se adresează el vâslașilor.

Răspunsul pe care-l capătă nu prea e liniștitor.

— Era unul din cei noui.

— Ce înfățișare avea? Acum de abia îmi dă în gând că nici nu l-am văzut la față.

Toți dau din umeri, și nimeni nu răspunde.

— Nu cumva o fi vorba de un trădător, un spion?... murmură Joe ca pentru sine și pumnii îi se încleștează.

Dar oamenii izbucnesc în râs.

— A coborât doar cu șeful pe fundul mării! răspunde unul. Care polițist ar risca așa ceva?

Joe își dă seamă că gândul lui e într'adevăr nebunesc.

— Atunci să știți că băiatul s'a lovit cu capul de vreo stâncă și a căzut în nesimțire. Nu-l mai putem salva, căci curentul îl târăște în largul mării. Puneți mâna pe lopeți, căci nu mai putem pierde timpul, viața șefului nostru e în primejdie.

După zece minute barca alunecă prin intrarea strâmtă din stâncă și imediat ajunge în cazanul de apă dedesubtul locului unde se află lanțurile de tras în sus.

In peștera misterioasă barca în care se află trupul neînsuflețit al lui Rammont e întâmpinată de câțiva membri ai bandei. Toți privesc cu ochii holbați la chipul schimonosit al șefului lor, Joe face un semn și câteva brațe vânjoase iau în primire trupul.

Aghiotantul nădăjduiește să-l poată readuce la viață pe stăpânul său, sus în castel.

CAPITOLUL 115

Inainte de luptă.

După ce se aruncase în mare, Ochiu-de-Pisică se afundase imediat sub apă. Marele detectiv își dă bine seamă în fața cărei primejdii se află. Curentul puternic care domnește aici îl poate azvârli din clipă în clipă de o stâncă, zdrobindu-l cu desăvârșire.

Dac'ar fi rămas în barcă, ar fi trebuit să se reîntoarcă în peșteră și asta nu-i convenea de loc. Planul său era cu totul de altă natură. In vreme ce curentul puternic îl izbește încolo și încoace, el face sforțări disperate să evite colțurile ascuțite de stâncă.

Se ține sub apă câtva timp, și când socoate că se îndepărtase destul, își propune să iasă la suprafață și să se agațe de una din stânci. Aude prin vuietul mării strigătul lui Joe, dar nici prin gând nu-i dă să răspundă.

Cu o mișcare îndrăzneață se cațără pe un bloc de stâncă și rămâne locului acolo. Privirile sale zăresc lanterna lui Joe și aude țipătul ascuțit al acestuia. Dar nici de data aceasta nu se gândește să-i dea vreun răspuns. Vede apoi cum barca se pune din nou în mișcare și respiră ușurat când aceasta se îndepărtează.

Un fior de frig îi străbate trupul. Îmbrăcămintea-i e îmbibată de apă, și puterile amenință să-l părăsească. Sforțările și chinurile îndurate în ultimele două zile întrec puterile omenești.

Un singur gând îl mai ține pe picioare: hotărârea nestrămutată să-l învingă pe Demonul roșu. Și amintirea faptelor grozave ale acestui om blestemat îi strecoară noui puteri în trup.

— Trebuie să ajung la țărm, întâmplă-se ce s'o întâmpla! își spune el.

Frigul se întețește, membrele îi sunt aproape în-

gheţate, dar asta nu-l împiedică să-şi dea din nou drumul în apă şi după sforţări nebănuite izbuteşte să ajungă pe ţărmul nisipos.

Câteva minute rămâne nemişcat, căutând să-şi recapete respiraţia. Apoi se ridică încetişor şi-şi scutură îmbrăcămintea udă. Priveşte în jurul său şi deoarece cunoaşte bine ţărmul din Monaco, îşi dă curând seamă unde se află.

Porneşte la drum târându-şi picioarele şi tot

mergând îşi recapătă puterile, până când, în cele din urmă, ajunge în oraş.

E încă întuneric, dar în curând se vor ivi zorile. Niciun om nu-l întâmpină în drum, totul e pustiu în jurul.

Intr'o străduţă lăturalnică aude uruitul roţilor unei trăsuri. El se aşează lângă un copac şi aşteaptă ca vehiculul să se apropie. După câteva clipe se văd nu prea departe două lanterne şi când

birjarul nu mai e decât la câțiva metri de detectiv, acesta strigă din toate puterile:

— Ei, iubitule; fii bun de oprește și ia-mă în trăsura d-tale!

Dar omul pare să nu prea aibă poftă să-i îndeplinească dorința. Prea are înfățișare suspectă individul așezat în mijlocul străzii, cu hainele din cari apa curge încă, cu picioarele încălțate în cizme înalte.

— Du-te dracului! strigă birjarul și dă bice cailor, de parc'ar fi văzut alte alea.

Cum să primească în trăsura lui pe omul acesta care are înfățișarea de parcă și-ar fi tăiat streangul din jurul gâtului?

Ochiu-de-Pisică își dă seamă îndată de situație. Știe prea bine de ce refuză birjarul să-l primească dar își spune că trebuie să ajungă în oraș cât mai repede cu putință. Totul atârnă de asta.

Caii o pornesc din loc și se pare că detectivul va fi zdrobit sub copitele lor.

Dar birjarul nu tinuse seamă de prezența de spirit și dibăcia „noului Sherlock Holmes". Acesta e trecut prin ciur și prin dârmon, ca să zicem așa, și deși e mort de oboseală, mai găsește, totuși, puterea să facă o săritură în lături.

In clipa următoare, vizitiul vede cu spaimă o făptură ciudată cățărându-se lângă dânsul și apucându-l de umăr.

— Oprește, omule, nu cuteza să te împotrivești strigă el cu glas amenințător. Greșești mult dacă crezi c'așĭ fi un bandit.

In spaima de care e cuprins vizitiul ridică biciul și vrea să lovească în capul detectivului. Dar și de data aceasta Hartenberg i-o ia înainte. Cu iuțeala fulgerului răsucește mâna birjarului, și acesta, scoțând un țipăt de durere, scapă jos biciul, în vreme ce Ochiu-de-Pisică strânge hățurile. Trăsura se oprește în aceeași clipă.

— Acum ascultă ce am să-ți spun, omule! se

adresează detectivul, birjarului înmărmurit. Mi-ai cam făcut d-ta fasonul, nu-i vorbă, şi n'ar trebui să mă port cu mânuşi faţă de d-ta, dar pun totul pe socoteala spaimei ce ai tras-o şi hai să zicem! — a prostiei cu care te cam poţi lăuda. Acum uite biciul înapoi şi mână te rog cât mai repede cu putinţă spre locuinţa domnului prefect de poliţie din Monaco. Eu nu-s un bandit de codru şi nici măcar de oraş — după cum crezi mătăluţă, probabil, — ci un detectiv poliţienesc. Ştii d-ta ce mâncare de peşte e asta? Ai?

— Cum Dumnezeu să nu ştiu, că prea mă ţii prost, domnule! băiguie birjarul. Dar de unde să-mi fi dat în minte aşa ceva?

— Ai dreptate! Mintea pare să fie partea d-tale slabă, drăguţule. Dar ce mai tura-vura! E goală trăsura?

— Da, domnule, am dus acasă un boier, care a cam întârziat la un banchet.

— În regulă. Mă voiu aşeza, deci, aşa ud cum sunt, pe pernele caleştei d-tale şi vei binevoi să mă duci cu viteza întâia la locuinţa domnului prefect de poliţie. Fără crâcneală! Ştii unde se află această locuinţă?

— Cum Dumnezeu să nu ştiu, domnule detectiv. D-ta mă cam insulţi. Ce fel de birjar e ăla, care să nu ştie unde locuieşte prefectul, tătucul nostru? Dar bănuiesc că la ceasul ăsta Excelenţa sa o fi dormind adânc şi nu ştiu zău dacă-i vei putea vorbi.

— Asta las-o pe seama mea. Şi acum, să nu dea dracul să-mi mai faci vre-o boroboaţă, căci Doamne fereşte ce se poate întâmpla. Eu nu-s dintr'ăia să-i porţi de nas, aşa să ştii. Şi apoi, nu trebuie să-ţi fie teamă că vei rămâne cu cursa neplătită, — voiu şti eu să te răsplătesc cum se cuvine.

Spunând acestea, Harteuberg coboară de pe capră şi se urcă în interiorul trăsurii. Caii pornesc în goană şi după scurt timp se opresc în faţa unei clădiri impozante.

E locuința prefectului; dar, după cum prevăzuse birjarul, înaltul slujbaș doarme adânc la ora aceasta.

Hartenberg coboară imediat și începe să tragă cu înverșunare de clopot.

Întorcându-se spre birjar, îl întreabă:

— Cum e numele d-tale, omule? Mâine dimineață sau în cursul zilei îți voiu trimite suma cuvenită, căci în momentul acesta n'am nici un gologan la mine. Acolo de unde vin eu e apă multă, dar bani nu prea sunt. Și acum, drăguțule, poți pleca.

Birjarul își spune adresa, apoi dă bice cailor, bucuros că scăpase atât de ieftin.

Hartenberg începe să-și cam piardă răbdarea. Tocmai vrea să tragă din nou de mânerul clopotului, când aude pași în interiorul casei. O ferestruică în ușă se deschide și o rază de lumină pătrunde prin aceasta.

— Ce s'a întâmplat? Cine ești d-ta de cutezi să faci atâta larmă la ora asta? se aude un glas.

E un servitor bătrân al prefectului, care, fiind burlac, locuiește singur în casa asta, după cum prea bine știe Hartenberg.

— Deschide ușa, domnule, și trezește-l imediat pe stăpânul d-tale! Am de discutat ceva urgent cu el, într'o chestie foarte importantă.

— Oho! Las-o mai încet, stimabile, că doar n'ei fi Președintele republicii Nicaragua! răspunde servitorul. Nu prea merge așa cum vrei d-ta. O fi zis el Domnul nostru Isus Hristos: «bate și ți se va deschide!" dar vezi maia că pe vremea aia nu existau încă prefecți de poliție. Fii bun te rog și vino mâine dimineață. Atunci vei putea să stai de vorbă în liniște cu stăpânul meu, bine 'nțeles dacă nu cumva tai piroane!

Mare poftă are detectivul să-i tragă câteva înjurături omului, așa cum știe el, dar se stăpânește.

— Nu pot zăbovi până mâine, domnul meu! răspunde el cu hotărâre. Fă bine, te rog, și deschide

uşa, dacă vrei să n'o paţi cu mine! Domnul prefect de poliţie mă cunoaşte, sunt detectivul Hartenberg, supranumit Ochiu-de-Pisică sau — dacă-ţi place mai bine aşa — „noul Sherlock Holmes". Dacă mă mai faci să aştept, încă zece minute să ştii că... că... anunţ poliţia. Nu râde, cu mine nu-i de joacă!

Tonul energic al detectivului păru să aibă efect. Fiind de mulţi ani în slujba prefectului, bătrânul cunoaşte afacerile acestuia şi numele celebrului detectiv nu-i este nici el străin.

— Scuzaţi-mă, domnule! spune el şi deschide repede uşa.

Dar când detectivul trece pragul, bătrânul se dă speriat înapoi, văzându-l în toaleta aia ciudată, cu faţa zgâriată şi cu hainele leoarcă.

Hartenberg, însă, izbucneşte în râs.

— Nu te uita prea mult la mine, că-ţi vine rău, stimabile. Şi apoi, rău faci că judeci pe om după înfăţişare. Cu meseria mea blestemată se'ntâmplă s'ajung uneori şi în halul ăsta. Pe unde am fost eu azi noapte, d-ta nici n'ai visat să fii cândva. Crezi c'am mai avut răgazul să pun fracul pe mine şi cravată albă la gât? Domnul prefect o să înţeleagă el, n'ai grijă.

Servitorul închise uşa la loc şi-l pofti pe detectiv să-l urmeze. Îl duse într'o cameră de la parter şi aprinse lumina.

— Îl voiu trezi îndată pe domnul prefect, zice el, şi părăseşte încăperea.

Înaltul slujbaş doarme adânc. Cu toată meseria-i păcătoasă visează frumos în noaptea asta, căci e pe punctul să se căsătorească cu o doamnă bogată. Când se va întâmpla lucrul acesta, se bate cu gândul să demisioneze din slujbă şi s'o facă şi el pe nobilul, cum fac atâţia alţii pe aici, pe cari el îi observă de ani de zile şi uneori îi conduce frumuşel şi la închisoare.

Deodată se trezeşte speriat din somnu-i dulce.

Lângă el stă servitorul îmbrăcat sumar şi ţinând în mână o lumânare aprinsă.

— Ce dracu s'a întâmplat, Jeane, de mă trezeşti în puterea nopţii? strigă el, aproape furios.

— Mă rog de iertăciune, stăpâne, s'a întâmplat ceva deosebit şi n'aveam încotro... trebuia să vă trezesc. In vestibul aşteaptă detectivul ăla, de-l numiţi dv. Ochiu-de-Pisică.

Prefectul se ridicase într'o rână şi mahmur cum e, mormăie:

— Ducă-se dracului şi Ochiu-de-Pisică ăsta!

Apoi duce mâna la butonul de lângă pat şi aprinde lumina electrică.

— Dar ce Dumnezeu s'a întâmplat? Ala nu mai are nici noapte, nici zi. N'avea timp s'aştepte până îmi voiu fi făcut somnul?

Servitorul îşi face repede raportul şi explică stăpânului său că detectivul n'a vrut s'aştepte deloc.

Tot gemând şi înjurând se ridică din pat domnul prefect de poliţie. In sinea lui îl trimete la toţi dracii pe 'noul Sherlock Holmes' dar nu vrea să riste totuşi, să-l trateze cu refuz pe omul acela energic, pe care-l cunoscuse de curând. Îşi pune o pijama, îşi trece apoi mâna prin părul vâlvoiu, îşi răsuceşte puţin mustaţa şi, urmat de servitor, se'ndreaptă spre vestibul.

Şi iată-l stând faţă'n faţă cu Ochiu-de-Pisică. Acesta îi lămureşte în câteva cuvinte rostul vizitei sale neaşteptate.

— Să intrăm în cabinetul dv. de lucru domnule prefect, îi spune el apoi, cu glas hotărât.

Inaltul slujbaş se codeşte o clipă, ameţit încă de somn, apoi face un gest spre uşa alăturată.

— Poftim, domnule Hartenberg, zice el.

Ajunşi în birou, face lumină şi indică un scaun mosafirului său, aşezându-se şi el într'un fotoliu.

— N'avem timp de pierdut, domnule prefect, începe Hartenberg.

— Dar bine, domnule Hartenberg ce-i cu înfăţi-

şarea asta a d-tale? întrebă prefectul. Dacă te-aşi întâlni în stradă aşa cum te văd acum, aş pune să te aresteze imediat.

— In câteva cuvinte voiu căuta să vă explic totul, domnule prefect, răspunde Hartenberg, cu un zâmbet rece. Viu direct din peştera diavolului.

— Cum?

Poliţistul holbează ochii şi-l priveşte ţintă pe detectiv.

— Ce-ai vrut să spui cu asta? întreabă el din nou.

— Ştiţi prea bine, domnule prefect, că toată viaţa mea, fiecare picătură de sânge, fiecare gând al meu l-am pus şi-l voiu pune în slujba prinderii acelui criminal internaţional, care răspunde la numele de Masca-roşie.

— Fireşte că ştiu asta. Şi fii sigur că ne'ntâlnim pe acelaşi drum, domnule Hartenberg.

Ochiu-de-Pisică, zâmbeşte în felul lui, spunându-şi că prefectul acesta somnoros nu prea se potriveşte pentru rolul de a-l prinde pe Hector Rammont.

— De aceea, vă voiu spune pe scurt că Masca-roşie locuieşte sub numele prinţului Bentivoglio în castelul maur şi de săptămâni de zile îşi bate joc de intreg oraşul Monaco.

Prefectul de poliţie îşi spune în clipa aceasta că are un nebun în faţa lui.

— Prinţul Bentivoglio aî spus, domnule Hartenberg? Imi dai voie să izbucnesc în râs? Ştii d-ta că acum două zile am petrecut de minune la Casino cu Alteţa sa prinţul?

— Tot ce se poate, domnule prefect, răspunde Hartenberg. Dar una cu alta n'are deafface. Probabil că n'aţi observat cu prilejul acela, că afât barba, cât şi peruca „Alteţei sale", sunt false. S'a mai întâmplat şi altora, nu vă faceţi supărări.

Cereţi mâine numărul 87 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I. Calea Victoriei 5.

— Şi rămâi la ceea ce ai spus? domnule Hartenberg ?

— Nu poate exista nici-o eroare, domnule prefect, îi răspunde detectivul, tăios. Sunt absolut sigur de ceeace afirm. Prinţul Bentivoglio nu e nimeni altul decât faimosul Hector Rammont, supranumit Masca-roşie. El a pus să fie ucis fostul său tovarăş, Jean Marsiliczul şi continuă să joace rolul acestuia.

Cu preţul unor greutăţi fără seamăn, am izbutit să pătrund în castelul maur, unde am scăpat de la moartea pe care mi-o hărăzise demonul acesta cu chip de om. Despre asta voiu vorbi altădată mai pe larg, domnule prefect. E deajuns să amintesc că două zile la rând am fost ţinut legat ca o viţă la abator, aşteptând să fiu executat din clipă în clipă. Şi apoi, în noaptea asta, în vreme ce dv. domnule prefect, dormeaţi fără grijă, eu am avut de dus o luptă pe viaţă şi pe moarte cu Demonul roşu, pe fundul mării Mediterane.

Prefectul de poliţie îşi duce necontenit mâna la frunte.

— Aud nişte fapte pe cari nu's în stare să le pricep, răspunse el. E drept că înfăţişarea d-tale mărturiseşte multe, domnule Hartenberg, apa curge de pe îmbrăcămintea d-tale şi fruntea îţi este însângerată, dar când te aud vorbind despre o luptă pe fundul mării, cu Masca-roşie, mintea nu mă ajută să te pricep. Cel puţin lămureşte-mă cum s'a întâmplat chestia asta?

— Purtam amândoi costume de scafandru, asta e singura explicaţie, domnule prefect. Colo jos sub apă, Demonul m'a recunoscut şi în lupta disperată care s'a încins între noi, nu mi-a rămas altceva de făcut, decât să tai conducta care alimenta cu aer pe duşmanul meu şi să dispun apoi să fie tras sus, unde ajunse în nesimţire.

— Nu e mort? izbuteşte să îngâne poliţistul.

— Nădăjduiesc că şi-a recăpătat cunoştinţa, răs-

punde Ochiu-de-Pisică. Ar fi şi păcat dacă ticălosul acesta ar scăpa de streang.

— Dacă într'adevăr ai izbutit să faci ceea ce spui, domnule Hartenberg, nu-mi rămâne decât să-ţi exprim profunda mea admiraţie. Fireşte că stau la dispoziţia d-tale cu toate puterile mele.

Dacă prinţul Bentivoglio este într'adevăr ceea ce spui d-ta, dacă omul acesta a izbutit să mă înşele până şi pe mine, atunci sunt cu plăcere dispus să-mi sacrific somnul.

— Nici nu avem timp de pierdut, domnule prefect. Vă rog să daţi dispoziţiunile pe cari le socot necesare. Să nu vă închipuiţi că izbânda noastră va fi atât de uşoară, căci avem doar de-aface cu cel mai periculos criminal din Europa. Mi-am măsurat în câteva rânduri puterile cu ale lui şi nu mai vreau să dau kix şi de data aceasta. In primul rând îngăduiţi-mi o întrebare: poliţiştii dv. sunt ei oameni curajoşi şi vrednici de încredere?

— Dar cum te poţi îndoi de asta, domnule Hartenberg? întreabă prefectul, oare-cum jignit. De altfel, mă voiu pune eu însumi în fruntea oamenilor şi las pe seama d-tale toată conducerea operaţiilor.

— Vă mulţumesc, domnule prefect, tocmai vroiam să vă cer permisiunea aceasta. Apoi încă ceva: în localul poliţiei se află o celulă în care să poţi avea deplină încredere? Printre criminali umblă vorba că Masca-roşie scapă chiar dacă-l legi cu lanţuri de perete. Vă povesteam de curând cazul din Berlin, când a scăpat din mormânt. Cu omul acesta te poţi aştepta la ce nu-ţi trece prin gând.

— La noi nu va avea norocul acesta, garantez cu propriul meu cap. Ştiu doar cu cine avem de-aface.

Detectivul continuă să-şi desfăşoare planul. Atacul asupra castelului maur trebuie să se producă înainte de ivirea zorilor, din două părţi în acelaş timp: dinspre uscat şi dinspre mare. Toate forţele poliţieneşti din Monaco se vor pune la dispoziţia

lui Ochiu-de-Pisică. Pe oamenii cei mai hotărâți și curajoși îi destinează atacului dinspre mare.

— Și ca ultimă rugăminte, domnule prefect, dispuneți ca servitorul dv. să-mi aducă haine uscate, căci precum vedeți cele de pe mine nu se mai pot purta. Apoi vă mai rog să-mi dați o înghițitură de coniac. Între timp, telefonați tuturor posturilor de poliție, pentru ca să nu mai pierdem vremea. Încă o întrebare: în afară de barca cu motor pe care o cunosc, mai posedă poliția din Monaco vre-o barcă îngustă și solidă, care ar putea susține un echipaj de vre-o șase persoane?

— Avem două bărci dintr'acestea, răspunde prefectul. Se 'ntâmplă uneori să nimerim printre stâncile mării, cu prilejul vre-unei expediții, și atunci bărcile acestea ne aduc servicii neprețuite.

— În cazul acesta sunt liniștit.

Prefectul apasă pe un buton și când intră servitorul îi dă însărcinarea să aducă un costum uscat detectivului și să îndeplinească toate dorințele acestuia.

Ochiu dePisică se 'ndepărtează îndată și prefectul se pune imediat în legătură telefonică cu posturile polițienești. Ordinele sale sunt hotărâte și scurte.

Fusese cuprins de o însuflețire subită, de parc'ar fi pătruns într'însul ceva din spiritul vestitului detectiv. În sinea lui își spune că va putea să adaoge un titlu de glorie numelui său, dacă va izbuti să aresteze pă temutul rege al criminalilor.

Își pune apoi hainele și de îndată ce e gata îmbrăcat, apare și Ochiu-de-Pisică în fața lui. Hartenberg poartă un costum negru din stofă groasă, pe cap o pălărie moale, care-i acoperă fruntea și o parte din față.

— Din nenorocire, n'am nici-o armă, domnule perfect, spune el. Probabil că aveți o colecție întreagă pe aici? V'aș ruga să-mi puneți la dispoziție un revolver bun.

Prefectul deschide repede ușa dulapului cu arme și zice:

— Alegeți singur, domnule Hartenberg. Vei găsi aici de toate.

Cu privire de cunoscător, detectivul alege un revolver cu opt gloanțe, pe care-l pune în buzunar.

— Acum să mergem, domnule prefect. Unde-i găsim pe oamenii dv.?

— În apropiere, în piața orașului. Comisarul-șef a aranjat totul.

Cei doi bărbați părăsesc casa. Afară e încă întuneric, dar la răsărit se zărește o rază slabă de lumină deasupra mării. După vre-o sută de pași ajung la postul de poliție. Comisarul instruiește tocmai un număr de opt jandarmi, înarmați până 'n dinți.

Prefectul îl recomandă pe Hartenberg în câteva cuvinte. Detectivul pune câteva întrebări fiecăruia în parte și le atrage atențiunea asupra luptei grele ce-i așteaptă. Toată echipa aceasta, sub conducerea prefectului, va trebui să dea atacul dinspre uscat.

— Veți fi poate nevoiți să spargeți poarta de la intrare, se adresează Hartenberg, comisarului-șef. Luați uneltele trebuincioase, precum și o scară ușoară, cu ajutorul căreia veți putea urca pe zidul castelului. Nu trebuie să uitați apoi câteva funii solide și cârligele necesare.

Comisarul răspunde că rechizitele acestea se pot procura ușor. Mai discută apoi asupra orei exacte când se va da atacul și Hartenberg părăsește împreună cu prefectul secția polițienească.

Cu trăsura care așteaptă afară, cei doi bărbați pleacă spre altă secție. Comisarul-șef de acolo fusese și el pus în cunoștință de prefect despre ce e vorba și așteaptă împreună cu șase oameni sosirea detectivului care — după cum îi comunicase prefectul — avea să conducă expediția dinspre apă.

După câteva minute prefectul părăsește secția

şi se duce la biroul său. Ochiu-de-Pisică rămâne să ia singur dispoziţiunile de rigoare.

Peste un sfert de ceas, el porneşte spre ţărmul mării, în capul oamenilor săi. Comisarul deschide uşa unui şopron, care înaintează în parte în mare. Acolo se află bărcile poliţieneşti. Hartenberg renunţă la barca cu motor, în schimb alege una lungă şi îngustă, solid construită.

Înainte, însă, de a pune barca pe apă, el şopteşte câteva cuvinte comisarului şi acesta dă din cap. Cheamă un jandarm căruia îi dă o poruncă şi omul deschide un dulap din peretele şopronului şi scoate dintr'însul câteva inele de fier şi uneltele necesare, pentru fixarea inelelor de ambele părţi ale bărcii.

Cei şase jandarmi intră apoi în barcă, patru din ei apucă vâslele şi, în vreme ce comisarul desleagă lanţurile, Ochiu-de-Pisică sare şi el în barcă. El se aşează la capătul din faţă, iar comisarul ia loc în spate.

Vâslind cu îndemânare, jandarmii aduc barca în larg. Hartenberg se orientase repede şi ordinele sale sunt executate întocmai de oamenii cari îi fuseseră puşi la dispoziţie.

Ca o săgeată aleargă barca pe valuri, îndreptându-se spre castelul maur.

In timpul acesta, prefectul cu oamenii săi părăsiră oraşul în două trăsuri, îndreptându-se şi ei spre castelul prinţului Bentivoglio, ale cărui turnuri se siluetează posomorâte pe cerul întunecos. La un semn al prefectului, trăsura în care se află el se opreşte. A doua trăsură urmează pilda celeilalte.

Împreună cu comisarul şi oamenii săi, prefectul coboară.

— Trăsurile s'o ia după colţul străzii şi să aştepte în tufiş, până se va auzi semnalul convenit! ordonă înaltul slujbaş.

Vizitiii îndeplinesc ordinul imediat. Nicio ființă omenească nu se zărește în jur. Totuși, prefectul își dă bine seama că trebuie să fie cu ochii în patru, căci nu se poate ști dacă nu stau ascunse pe undeva sentinele de ale Demonului roșu.

Îi mai instruiește odată pe oamenii săi, apoi face un semn cu mâna și cu toții se îndreaptă spre intrarea castelului maur.

Începe să se lumineze de ziuă. La vreo douăzeci de pași de țărm, la adăpostul unui tufiș des, mica trupă se oprește, și după un ordin al șefului poliției se desparte în trei echipe. Prefectul însuși, împreună cu trei oameni, intenționează să pornească asupra porții, pe care vor s'o ia cu asalt. Ceilalți vor avea sarcina să escaladeze zidurile.

— Încă douăzeci de minute! spune prefectul, uitându-se la ceas. Atacul trebuie dat la ora convenită, niciun minut mai înainte.

În vreme ce echipele celelalte pornesc în direcții diferite, el cu oamenii săi se îndreaptă spre poarta castelului. Nu trebuie să se grăbească, deoarece interesul e să opereze împreună cu Ochiu-de-Pisică.

Ajunși sub arcadele porții, ei rămân locului. Totul e liniștit în jur și după toate aparențele paznicul doarme tun în ghereta lui.

Prefectul își lipește de câteva ori urechea de poartă, ca să audă dacă nu cumva se petrece ceva suspect în curtea castelului. Nimic, însă.

— Dacă „noul Sherlock Holmes" nu s'a înșelat, dacă prințul Bentivoglio e identic cu Masca-roșie, atunci e sigur că nu ne va scăpa azi din labe, murmură înaltul slujbaș. — Acum e ora convenită cu Hartenberg.

Lanterna e aprinsă și lumina ei cade pe broasca foarte complicată a porții. După cum se înțelesese cu detectivul, prefectul bate în poartă. Nimeni nu-i răspunde, însă, din interior. Repetă bătaia, de data

asta cu mult mai tare și atunci se aude de sus un zgomot de fereastră deschisă. Paznicul se trezise și aprinde lumina.

In vreme ce prefectul le strigă oamenilor săi să se țină în umbră, în așa fel ca să nu poată fi zăriți din interior, el-însuși se dă un pas îndărăt și începe să discute cu portarul.

— Ce se petrece colo jos? se aude glasul somnoros al omului dela fereastra deschisă. Cine face larma asta în noapte? Cărați-vă repede, dacă nu vreți să vă arunc ceva în cap!

Prefectul, însă, răspunde poruncitor:

— Nu face mofturi, omule, și deschide imediat poarta! Eu sunt prefectul poliției din Monaco și am ceva de vorbit cu stăpânul dumitale. Nu te împotrivi, căci altfel vei suporta consecințele.

— Prefectul poliției? exclamă, speriat, omul de la fereastră. Dar Alteța sa prințul a dat ordin sever să nu las să pătrundă nimeni în timpul nopții. Trebuie neapărat să-l anunț mai întâi pe el.

— Să nu faci asta! răspunde repede prefectul. Ia cheia și deschide poarta, — cât despre rest să nu-ți pese nimic. Poruncile pe cari ți le-a dat stăpânul dtale, nu se raportă la persoana mea. Nu am timp de pierdut. Aștept încă cinci minute, apoi voiu pune să se spargă poarta.

Fereastra de sus se închide cu zgomot și portarul dispare cu lumina. Prefectul se apropie repede de poartă și lipește înc'odată urechea. Aude o ușă deschizându-se și niște pași târșiți coborând o scară de lemn; acum omul trebuie să fi intrat în boltă, pentru a deschide poarta. Dar cu o înjurătură, prefectul se dă înapoi.

Pașii portarului se îndepărtează în curte. Nu mai există nicio îndoială: se duce să-l anunțe pe prințul Bentivoglio.

— Inainte! ordonă prefectul oamenilor săi. Poarta trebuie zdrobită. Intre timp camarazii voștri vor sări zidul, să nădăjduim.

Jandarmii se pun imediat pe lucru să spargă poarta. Dar nu e atât de ușor să înlăture broasca asta veche. Uneltele par să n'aibă niciun efect asupra ei.

— Luați ciocanul cel mare și spargeți poarta! strigă prefectul, plin de mânie.

Aude un zgomot care vine din interior, de după zid. Oamenii au pătruns desigur în curte și acum vor putea da o mână de ajutor.

Deodată se aude un strigăt sălbatec care vine din interiorul castelului. Prefectul dă din cap, satisfăcut.

— Oamenii noștri l-au prins pe portar și probabil că s'au luat la luptă cu dânsul, spune el. Lucrați mai departe, nu vă sinchisiți de ce se petrece înăuntru!

Tipetele dinăuntru s'au potolit. Probabil că omul fusese repede întins, legat și încălușat, așa fel că nu mai poate face gălăgie.

Lovituri grele de ciocan cad asupra porții, dar aceasta nu cedează. Unul din polițiști, ud de sudoare, lasă brațele în jos:

— Nu mai merge, domnule prefect. Poarta asta e făcută pentru vecinicie.

Prefectul e pe punctul să tragă o înjurătură, dar atunci se aud cheile răsucindu-se în broască, pe dinăuntru. După o clipă poarta e deschisă. Explicația e simplă:

Din două părți cele două secții, sub conducerea comisarului, au escaladat zidul și însuși comisarul l-a prins pe portar, tocmai când se îndrepta spre castel. Omul, pe jumătate amețit, se apăra ca un disperat, dar încă doi oameni veniră în ajutorul polițistului și atunci căzu doborât. Fu legat de mâini și picioare și îi se vârî un căluș pe gură.

— Duceți-l de-oparte și puneți-l lângă zid! ordonă comisarul, apoi, spunând ceva oamenilor cari

se apropiau de cealaltă parte se apropiă de bolta porții.

La lumina lanternei sale, comisarul își dădu seama îndată că ar fi fost nevoie de o muncă de ceasuri întregi, pentru a sparge poarta aceasta și se gândi atunci că trebuia să existe ne undeva o cheie.

Cu iuteala fulgerului arcă scara de lemn spre cămăruța portarului și după câtva timp de căutare descoperi o legătură mare cu chei. Coborî înapoi treptele și începu să descuie poarta.

Prefectul îi strânse mâna cu mulțumire, și ordonă ca poarta să fie încuiată la loc.

— Păstrează cheia, domnule comisar, zise el, și acum să vedem cum pătrundem în castel. Mă mir mult că toate ferestrele sunt întunecate și nimic nu se mișcă. Larma de aici, de jos, trebuie doar să fi fost auzită.

— Asta numai în cazul, domnule prefect, când odăile locuite de Masca-roșie, nu răspund spre mare, spune comisarul. Vuetul valurilor acopere orice zgomot care vine dinspre uscat.

— Trebuie să mai ținem seama de altă posibilitate, zice prefectul. Masca-roșie e urmărit din toate părțile și se prea poate ca în dosul porții să fie căpcane primejdioase, pe cari nu trebuie să le trecem cu vederea. Să procedăm, deci, cu multă băgare de seamă.

Fără să facă zgomot și ținându-se în umbra zidurilor, echipa de polițiști se apropie de intrarea castelului propriu-zis. Și aici e ușa încuiată. Prefectul chibzuiește o clipă, apoi se adresează oamenilor cari posedă instrumente de spargere:

— Încercați-vă norocul, băieți!

După vreo zece minute izbutesc să deschidă ușa. Nimeni, în tot castelul, nu pare să aibă vreo bănuială de atacul acesta. În fața polițiștilor se deschide o sală mare, întunecoasă. De tavanul boltit atârnă de un lanț o lampă de formă ciudată, a cărui lumină slabă e tocmai îndestulătoare ca să se recunoască primele trepte ale unei scări de piatră. Dealungul pereților sunt bănci sculptate, iar coloanele sunt împodobite cu arabescuri minunate.

— Păcat că n'am avut prilejul până acum să vizitez interiorul castelului maur, murmură prefectul. M'aș fi putut orienta cel puțin — așa, însă, trebuie să merg la întâmplare.

La capătul sălii, aproape de ușa care dă afară, prefectul postează doi oameni, poruncindu-le să nu lase pe nimeni să treacă în curte. În caz de împotrivire să facă uz de revolvere.

Cei doi jandarmi se așează în umbra ușii și rămân acolo în așteptare, ținând revolverele în mână.

Prefectul, în schimb, se îndreaptă spre scara de piatră, urmat de comisar și ceilalți polițiști. O urcă și ajung într'un coridor boltit, o galerie care

privește spre mare. O tăcere sinistră domnește în jur.

Să fi murit Masca-roșie și oamenii lui să-și fi pierdut capul din cauza aceasta?

— Înainte, după mine! ordonă prefectul.

După câțiva pași, înaltul slujbaș se dă deodată înapoi. Lanternele sunt stinse într'o clipă și polițiștii rămân nemișcați. Coridorul e întunecos.

Ca un șir de fantome stau polițiștii lipiți de zid. Nu știu încă ce observase șeful lor și așteaptă poruncile acestuia.

Prefectul auzise un zgomot, care venea dinspre o a doua scară. Acum se aud lămurit pașii unui om, urcând treptele. Pare să aibă o lanternă în mână, căci o rază de lumină pătrunde în coridor.

Încă o clipă și omul își face apariția. E un individ înalt, vânjos, cu chipul energic; în mâna stângă ține lanterna zăbrelită, în dreapta un revolver.

Prefectul și oamenii săi își dau repede seamă de primejdie. Au de-a face cu un om hotărât la orice. Desigur că individul nu se aștepta să-i întâlnească aici pe polițiști, dar iată că lumina lanternei sale cade asupra acestora... Cu o înjurătură înăbușită tresare și vrea să stingă lumina.

— Oprește! Nicio mișcare! Ești prizonierul meu! îi strigă prefectul, cu glas amenințător.

Face un pas ca să-i taie drumul individului, dar acesta și-a dat seamă de primejdie. Azvârle lanterna de perete, apoi o ia la fugă înapoi spre scara care duce sus.

— Nu trebue să ne scape! strigă prefectul și îndreaptă revolverul spre el, trăgând trei gloanțe la rând.

Se aude o căzătură greoaie apoi un horcăit de moarte.

Prefectul făcuse din nou lumină și întreptând lanterna spre scară, se adresează oamenilor săi:

— Luați-l în primire și duceți-l repede în sala de

jos. A primit un glonte în cap și cred că și-a luat rămas bun dela viață.

Doi polițiști apucă trupul împușcatului și-l duc în sala mare de jos. Se întorc apoi, și prefectul dă un nou ordin:

— Acum nu mai încape șovăială; împușcăturile trebuie să fi fost auzite și dacă Masca-roșie n'a murit, ne va face o primire cum se cuvine unor oaspeți ca noi. Pornim sus, dar fiți cu armele pregătite!

Luminându-și drumul cu lanternele, polițiștii urcă a doua scară, îndreptându-se spre odăile Demonului-roșu.

CAPITOLUL 116

O surpriză neplăcută,

Hector Rammont stă întins pe pat, într'una din camerele Castelului maur, și în jurul său câțiva din oamenii lui, în frunte cu Joe.

Aghiotantul Măștii-roșii își scoase haina și-și suflecase mânecile cămășii. Face toate sforțările să readucă la viață trupul maestrului său.

— E cu neputință să fi murit! murmură dânsul. Un spirit atât de superior nu moare în chip atât de meschin. Ajutați mă, băeți, să mișc brațele șefului nostru, căci sunt obosit de-acum.

Din nou începe să miște brațele lui Rammont, în mod mecanic, pentru a-i pompa aer în plămâni, și de-odată fața Măștii-roșii tresare.

Joe izbucnește într'un râs triumfător.

— Spuneam doar că nu e mort și, acum vom afla și ce s'a petrecut pe fundul mării.

Banditii își îndoiesc sforțările și munca lor e încununată de succes. Regele criminalilor își revine din ce în ce mai mult și după ce Joe i-a turnat câteva picături de coniac pe buze, un tremur îi trece prin trup și deschide ochii...

Câteva clipe privirile întunecate fixează tavanul odăii, apoi el face o mișcare cu capul, se sprijină cu mâinile în așternut și se ridică dintr'odată.

— Ce s'a întâmplat cu mine? întreabă el, cu glas schimbat.

În câteva cuvinte, Joe îi comunică ceea ce știe.

Hector Rammont privește câteva clipe țintă în fața sa și chipul său se însuflețește subit. Întâmplările din ultimele ceasuri îi apar înaintea ochilor încetul cu 'ncetul, pumnii îi se încleștează și scrâșnește din dinți.

— Sunt oare nebun? murmură el.

Deodată întinde mâna lui Joe și i-o scutură cu putere.

— Îți mulțumesc, Joe, mi-ai salvat viața din nou. Nădăjduiesc să te pot răsplăti cândva.

— Nici să nu te gândești, șefule, răspunde aghiotantul. Știm prea bine că tu ai face la fel pentru fiecare din noi.

Acum, însă, spune-ne ce s'a petrecut pe fundul mării? Totul ni se pare misterios încă, deoarece omul care a coborât cu tine în apă, este mort.

— Vorbești de scafandru, Joe? întreabă Demonul, agitat. Te înșeli amarnic, căci trăiește. Nu e nimeni altul decât Ochiu-de-Pisică, sau cum îi se mai zice: „noul Sherlock Holmes".

Joe se clatină pe picioare și câteva clipe nu-și dă seama dacă visează sau e treaz. Ceilalți bandiți se privesc și ei întrebător.

— Șefule,ai uitat tu că-l avem pe detectiv în mâinile noastre și că l-am fixat cu lanțuri și funii de o coloană din sala de judecată? Cum a putut să ajungă în barca noastră și în costumul de scafandru? Nu, nu, asta ar fi mai mult decât o minune, și nu există nici un om să poată aduce la îndeplinire așa ceva.

Masca-roșie își freacă fruntea.

— Atunci poate c'oiu fi eu nebun, zice el. Spune-mi ce s'a petrecut cu individul acesta?

Joe îi răspunde, povestindu-i cele întâmplate.

— A căzut în mare, cu puțin timp înainte de a intra în peșteră? repetă Rammont, îngândurat.

— Intocmai, șefule, răspunde Joe. Cred că și-a pierdut echilibrul, când am făcut un viraj brusc cu barca. Mă mir cum de s'a înecat atât de repede. Singura explicație ar fi că s'a izbit de vre-o stâncă și a rămas în nesimțire. Toate semnalele mele au rămas fără rezultat, astfel că am plecat mai departe, căci prima noastră grijă era să te aducem pe tine în siguranță, șefule.

— Ar fi trebuit să rămâneți printre stânci, Joe, murmură Mâsca-roșie. Omul s'o fi agățat de vre-un bolovan și după ce v'a văzut plecați pe voi, s'a îndepărtat. «Sherlock Holmes»-ul ăsta a făcut o treabă, care pune în umbră tot ce am îndeplinit noi doi vre-odată.

Dar Joe clatină capul cu energie.

— Nu pot crede ceeace spui tu, șefule. Eu sunt aproape sigur că Ochiu-de-Pisică e legat de coloana din sala de judecată. In odaia de alături, la masa ta de scris, stă, desigur, încă paznicul pe care l-ai lăsat, Cap Alb. Afară de faptul că i-ar fi fost cu neputință detectivului să-și rupă lanțurile și funiile, cum ar fi putut să dispară din sala de judecată? Și apoi, el nu știe drumul spre peștera, de unde am pornit noi spre largul mării.

Ochiu-de-Pisică ar fi trebuit să fie printre noi, ar fi trebuit să-și pună costumul, ajutat de noi, ar fi trebuit să coboare în apă odată cu tine, șefule.

— Așa a și făcut, Joe, răspunde Demonul roșu. L-am recunoscut colo jos, în apă, și ne-am luat la luptă amândoi, căutând să ne ucidem unul pe altul.

Cereți mâine numărul 88 cuturor culegătorilor și vânătorilor de viare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

El a fost acela care a tăiat conducta de aer a costumului meu, provocând, astfel, accidentul pe care-l cunoașteți.

Joe face ochi mari, încleștând pumnii de furie.

— Asta ar fi ceva nemaiauzit, șefule! exclamă el. Totuși, nu pot să cred; pentru mine toată chestia apare ca o imposibilitate.

În clipa aceasta ușa e deschisă brusc, și un bărbat pătrunde înăuntru.

— Joe! exclamă acesta cu glas pătruns de emoție. Am făcut o descoperire grozavă.

Omul zărește acum pe șef stând pe pat și strigă cu bucurie:

— Stăpânul trăiește! Slavă Domnului!

— Ce ai de comunicat, Tom? întreabă Mascaroșie, încruntat.

— Stăpâne — răspunde banditul. Cap Alb e mort.

Dintr'o săritură, Rammont e pe picioare.

— Mort? răcnește el.

— Împușcat, stăpâne. Glontele i-a găurit capul. Un scaun e răsturnat și pe masă se află un pahar golit pe jumătate. Lângă cadavrul întins pe covor, am văzut revolverul.

— Ești sigur că e mort? Poate că mai e o scânteie de viață într'însul?

— L-am zguduit, i-am ascultat inima, dar nici-o mișcare nu mai e într'însul, răspunde Tom. Ochii săi sunt larg deschiși și mă fixează cu o privire sticloasă.

— Și ușa care dă în sala de judecată e cumva spartă?

— Nu, stăpâne; nu există niciun indiciu că prizonierul ar fi evadat, omorându-l pe Cap Alb cu prilejul acesta.

Rammont rămâne pe gânduri clipe îndelungate, apoi, dintr'odată, se pare că întreaga putere îi revine.

— Vreau să știu ce s'a întâmplat! strigă el și face un semn lui Joe.

Cu pași siguri se îndreaptă spre cabinetul de lucru, unde-l lăsase pe Cap Alb. Și într'adevăr, individul zace mort pe podea, cu revolverul alături. Masca-roșie ridică arma și o examinează câtva timp.

— Un singur glonte a fost tras, zice el. Ridicați trupul și așezați-l într'un scaun. Vreau să cercetez rana.

Ordinul e executat fără zăbavă.

— După cât s'arată, nenorocitul s'a împușcat singur, își dă cu părerea Tom.

Demonul examinează cu atenție gaura de la frunte, pe unde a pătruns glontele.

— Armă a fost ținută aproape de tot de capul omului, căci focul a ars pielea, spune el. Dar nu e vorba de sinucidere, căci nici cu stânga, nici cu dreapta nu s'ar putea împușca cineva în locul acesta.

Își întoarce privirea dela mort și poruncește celor din jur:

— Deschideți ușa!

Joe ia cheia, pe care camerista o lăsase pe masă și deschide ușa sălii de judecată. Lumina din cabinetul de lucru pătrunde și în încăperea întunecoasă. Masca-roșie vede din prima clipă că prizonierul său dispăruse. Funiile și cercurile de fier zac la pământ.

— A dispărut! scrâșnește Rammont. Acum avem o explicație a celor întâmplate. Ochiu-de-Pisică trebue să fi făcut un pact cu diavolul, altminteri nu-mi pot închipui cum a izbutit să ia loc cu noi în barcă și să ajungă în largul mării. Acest renghiu pe care mi l-a jucat, nu-l voiu uita niciodată. Stați! — izbucnește el după o clipă, — trebue să-l fi ajutat altcineva. Vai de acela, însă!

Joe cercetă toate ungherele sălii, cu ajutorul

lanternei sale și descoperi că atât lumânarea, cât și chibriturile, dispăruseră.

— N'a apucat drumul prin cabinetul de lucru, ci prin ieșirea secretă din zid! exclamă el, surprins. Priviți picăturile de seu scurse din lumânare, cari indică exact direcția

In vreme ce Masca-roșie stă, cu brațele încrucișate și cu privirea întunecată, în mijlocul sălii, Joe pune în funcțiune mecanismul secret și se strecoară în deschizătură. Urcă repede scara, și peste câteva clipe se află înaintea ușii încuiate a carcerei. In fața acestei constatări se întoarce în sala de judecată.

— De ce nu l-am gătuit din primul moment, cu propriile mele mâini! scrâșnește cu furie Masca-roșie. O singură mișcare aveam de făcut și scăpam de el pentru vecii-veci!or. Am fost nebun de l-am lăsat să trăiască?

Inspăimântați, bandiții se dau îndărăt din fața lui. De când își cunosc șeful, nu-l văzuseră atât de furios ca astăzi. Pumnii îi se încleștează, chipul ia o expresie sălbatecă, iar din ochi țâșnește o flacără sinistră.

Nimeni nu cutează să vorbească, toți își țin respirația, până când, în cele din urmă, Demonul se mai liniștește. Ca trezit dintr'un vis greu, el își trece mâna peste frunte și chipul său se colorează, devenind mai calm.

— Joe! rostește el.

— Ce poruncești, șefule?

— Inarmează-i până 'n dinți pe oameni și împrăștie-i în tot castelul, căci sunt încredințat că vom avea de dus o luptă disperată în noaptea asta.

Ochiu-de-Pisică și-a redobândit libertatea și nu va șovăi o clipă să ne atace. Cunoaște acum tot castelul, cunoaște și tainele noastre și înainte de răsăritul soarelui soarta noastră va fi hotărâtă. Se înșeală, însă, dacă crede că Masca-roșie se lasă prins cu una, cu două.

O expresie de hotărâre sălbatecă apare pe chipul lui Joe:

— Increde-te în mine, şefule! Inainte ca vreunul să puie mâna pe tine, se va scălda în propriul său sânge.

Se pregăteşte să alerge afară, dar Masca-roşie îl reţine:

— Mai aşteaptă o clipă, Joe. E de ajuns să trimiţi un om cu o lanternă jos în sala cea mare; acolo va stinge lumina şi va observa dacă se petrece ceva suspect. In peretele sălii sé găsésc instalaţiile de alarmă, cari răspund sus. E destul să apese pe un singur buton şi vom şti unde suntem. Tu mă vei urma la Alice. Cred că vom afla acolo lucruri interesante.

Joe se apropie de Tom şi-i dă ordin să coboare în sala cea mare de jos. Individul pleacă imediat. Ceea ce s'a întâmplat cu dânsul, ştim de-acum.

In timpul acesta, Rammont porni în grabă spre odaia Alicei. O bănuială cumplită îşi făcuse loc în mintea lui.

Dacă Alice o fi lucrat cumva în înţelegere cu detectivul, oferindu-i ajutorul pentru a-l elibera?

Ii spusese el, nu-i vorbă, că Hartenberg plecase de-acum în Germania, îi jurase chiar... Dar cine ştie ce întâmplare putuse face ca fata să afle adevărul?

In vestibul, Rammont aruncă priviri repezi în jurul său.

— Unde e camerista? se adresează el lui Joe, cu ochi scânteietori de mânie.

Aghiotantul nu e în măsură să-i răspundă.

— Hai cu mine, în cameră! porunceşte aspru Demonul. Voi, ceilalţi, rămâneţi aici şi fiţi cu armele pregătite!

Bate cu putere în uşă. Aceasta e închisă, dar, la un semn al stăpânului său, Joe a şi pus umărul s'o zdrobească.

Din interior se aude atunci un țipăt slab.

Incăperea e luminată. Cu chipul palid, Masca-roșie trece pragul. În fața patului, îmbrăcată cu rochia pe care și-o pusese când pornise cu cameriista în expediție, sărmana Alice stă îngenunchiată.

Chipul ei are o expresie îndurerată. Părul blond îi atârnă în valuri pe umeri. Ochii mari, albaștri sunt plini de groază și brațele i se întind în semn de apărare spre Rammont.

Joe îl urmase pe stăpânul său, dar rămâne în ușă. Masca-roșie se năpustește spre Alice și-i cuprinde mâinile.

— Alice, ce s'a petrecut în noaptea asta, în timpul lipsei mele? răcnește el, în vreme ce privirile sale o străpung pe nenorocita femeie.

— Tatăl meu... sărmanul meu tată... murmură dânsa.

Un tremur îi zguduie trupul, cu disperare încearcă să se elibereze din strânsoarea lui Rammont.

— In ce stare te găsesc, Alice? izbucnește Masca-roșie. Ești îmbrăcată de parc'ai fi vrut să pleci de acasă. De ce ai încuiat ușa și unde este cameristа?

Din cauza spaimei, fața e aproape neagră. Câteva clipe rămâne mută, apoi izbucnește cu glas schimbat:

— M'ai mințit și m'ai înșelat. Jurământul tău a fost falș, mâna pe care ai ridicat-o va putrezi, căci un jurământ falș e pedepsit de Dumnezeu.

— Vino-ți în fire, Alice, și dă-ți seama ce vorbești! strigă înfuriat Demonul. Vreau să știu dacă ai aflat ceva despre tatăl tău și ce s'a petrecut aici?

— Nu știu nimic, nimic! gâfâie nenorocita. L-ai târât undeva, vrei să-l ucizi, cu toată făgăduiala liniștitoare ce mi-ai făcut-o. Ucide-mă și pe mine, căci nu mai pot continua viața asta îngrozitoare.

Hector Rammont respiră ușurat. Așa dar, fața aceasta nu are nici-o legătură cu dispariția lui Ochiu-de-Pisică. Această descoperire îl liniștește,

deși toată atitudinea ei e nespus de misterioasă.

— Vino cu mine! îi strigă la ureche, și încearcă s'o ridice de jos. Trebuie să părăsim castelul maur încă în noaptea asta. Există o ieșire secretă, pe care o cunosc numai eu și Joe. Te voiu duce cu barca în largul mării, în vreme ce oamenii mei vor ține castelul ocupat.

— Nu vreau să plec, nu părăsesc această cameră! se împotrivește nenorocita. Tu plănuiești crime noui și mă vei minți până la sfârșitul zilelor mele.

Odinioară vroiam să devin îngerul tău bun, vroiam să stau alături de tine și să te aduc pe calea cea bună. Dar acum văd că lucrul acesta nu e cu putință, căci tu însuți lupți împotriva mea și-mi calci pe inimă.

Masca-roșie privește o clipă țintă în fața amantei sale.

Să-și fi pierdut mințile nenorocita?

Dar nu trebuie să rămâie aici, căci el e convins că în curând castelul va fi atacat de poliție.

— Alice, mă silești să te scot cu forța de aici! strigă el.

Încearcă din nou s'o ridice, ea se zbate cu disperare, dar în cele din urmă cade învinsă. El face un semn lui Joe s'o pornească înainte. Acesta știe unde se află intrarea scării care duce spre ușa secretă. Un țipăt de ajutor scapă de pe buzele Alicei, dar totul e zadarnic, căci acum au ajuns în dormitorul prințului Bentivoglio, acolo unde se află intrarea secretă în turn.

— Ce-i asta? exclamă Hector Rammont, zărind chepengul lăsat deschis de Hartenberg. Blestem pe capul lui!

Joe ajunsese de-acum la deschizătură și apleacă urechea în jos.

— Liniște desăvârșită, șefule! șoptește el apoi. Un lucru e sigur: detectivul a intrat în turn pe aici și apoi a pătruns în peșteră.

— Să nu mai pierdem timpul! strigă Mascaroșie și fără să ție seama de strigătele desnădăjduite ale fetei, încearcă s'o târască într'o încăpere alăturată, unde se află intri ea spre scara secretă.

Dar rămâne locului ca împietrit. Chipul său capătă o expresie de groază. Joe trecuse de-acum pragul încăperii învecinate, dar rămâne și el cu groaza întipărită pe figură.

— Șefule, am auzit împușcături în interiorul castelului! rostește el, cu glas de nerecunoscut. Poliția ne-a atacat.

Alice aude și ea împușcăturile și izbutește să se elibereze din strânsoarea lui Rammont. Dar acesta o prinde repede și atunci nenorocita se pră-

bușește în genunchi.

— Dacă poliția a pătruns în coridor, ne este tăiat drumul, murmură el. Ne rămâne numai calea prin turn și de acolo în peșteră. Joe, rămâi aici

și ține-i în loc pe urmăritori, atâta timp cât îți va fi posibil. N'am ce-ți face, Alice, trebuie să cobori cu mine scara de frânghie.

— Nu vreau, nu vreau, mai bine ucide-mă, Hector, se roagă fata. S'a sfârșit totul, l-ai omorât pe tatăl meu și nu-ți mai pot privi în ochi.

Masca-roșie scoate o înjurătură, apoi se 'ndreaptă singur spre ușa secretă.

— In cazul acesta rămâi aici, dar fii sigură că ne vom revedea noi într'o zi.

Plin de furie o împinge pe Alice de lângă sine și e gata să se 'ndepărteze.

Dar ce fu asta?

Din deschizătura care se află în podea țâșnește o lumină, apoi apare capul „noului Sherlock-Holmes".

— Vin tocmai la timp! râde Ochiu-de-Pisică și cu o săritură își face vânt în odaie.

CAPITOLUL 117

Pe viață și pe moarte.

Barca polițiștilor aleargă cu iuțeală fantastică deasupra apei. In scurt timp ajunge la stâncile cenușii, locul unde se află intrarea în peștera misterioasă.

— Atenție! se aude un glas.

Ochiu-de-Pisică îndreaptă lumina lanternei asupra stâncilor colțuroase, cari constituie un pericol permanent.

Barca ocolește un bloc uriaș de stâncă în apropierea căruia se zărește o deschizătură îngustă în piatră. Fără să-și dea seamă când și cum polițiștii se trezesc cu barca înăuntru. Cu ochii holbați privesc în jurul lor. Se află într'un cazan stâncos, valurile spumegânde se lovesc de pereți, cu un zgomot asurzitor.

— Trebuie s'o luăm într'acolo! strigă Harten-

berg, arătând cu mâna spre un loc anumit.

Lopeţile cad din nou în apă şi după câteva clipe barca se izbeşte de peretele stâncos.

Ochiu-de-Pisică leagă lanţurile de barcă, apoi spune ca pentru sine:

— Acum vom da semnalul!

Scoate un fluier din buzunar şi un sunet strident domină vuietul apei. Se scurg câteva minute, apoi se aude de sus acelaşi semnal.

— Acum înseamnă s'avem noroc! murmură marele detectiv. Ţineţi armele pregătite.

O lumină galbenă pătrunde de sus.

In peşteră, unde semnalul fusese auzit, câţiva banditi s'au ridicat de lângă foc şi se privesc uimiţi unii pe alţii.

— Ce înseamnă asta? întreabă unul din ei.

— Ştiu eu! răspunde un altul. Poate c'or fi rămas câţiva camarazi afară.

Un altul pusese mâna pe o lanternă mare şi alţi patru indivizi se alătură de el, căci atâţia sunt necesari pentru a trage o barcă în sus.

Au ajuns la deschizătură, în josul căreia se află cazanul cu apă. Dau drumul lanţurilor în adâncime şi după ce primesc semnalul că acestea au fost fixate, banditii încep să tragă în sus. După câteva clipe barca ajunge în peşteră şi Hartenberg sare afară. In acceaşi clipă îndreaptă revolverul asupra celor cinci oameni, strigând:

— Nu faceţi nici-o mişcare, banditilor! S'a dus cu voi, sunteţi prizonieri cu toţii!

Indivizii rămân ca împietriţi. Omul care ţine lanterna o scapă din mână şi aceasta se sparge de pământ. In schimb, poliţiştii îşi aprind lanternele lor.

In clipa următoare, banditii izbucnesc în strigăte de furie. Recunoscuseră uniformele poliţiştilor, cari ţineau revolverele îndreptate asupra lor.

Ticăloşii nu posedă decât cuţite cu cari s'ar putea apăra, deoarece puştile le-au lăsat în peşteră.

Unul din ei face o mișcare, încercând să-l dea la o parte pe Ochiu-de-Pisică și să câștige astfel timp pentru a intra în peștera propriu-zisă. Acolo se află tovarășii de-ai lor în jurul focului și nici nu bănuiesc ce-i așteaptă. In apropierea lor se află puștile încărcate și dacă ar izbuti să se unească cu tovarășii lor, atunci ar putea cuteza să încerce o luptă cu polițiștii.

Individul se aplecase, gata să se năpustească asupra detectivului. Dar acesta i-a prins mișcarea și îndreptând revolverul asupra lui, îi strigă:

— Încă o singură mișcare și trupul îți este ciuruit de gloanțe.

Scrâșnind din dinți, banditul aruncă cuțitul la pământ și mormăie:

— Totul e pierdut. Ne-ați întins o cursă.. Blestemați să fiți în vecii-vecilor! Dar dacă credeți cumva că veți izbuti să-l prindeți tot atât de ușor și pe stăpânul nostru, atunci vă înșelați amarnic.

— Nu ne purta de grijă, băiete! îi răspunde Ochiu-de-Pisică și face un semn polițiștilor.

După câteva minute cei cinci banditi zac legați la pământ.

— Trebuie să le punem și câte un căluș, ca să nu-i alarmeze pe ceilalți prin țipetele lor, spune Ochiu-de-Pisică.

Propunerea lui e primită și adusă la îndeplinire fără zăbavă.

— Asta a mers ușor, zice detectivul, râzând. Acum se pune chestia să ne asigurăm și de cei din peșteră.

Toate lanternele sunt stinse, numai a lui Hartenberg rămâne aprinsă. El se pune în fruntea celorlalți și cu multă băgare de seamă curajoșii bărbați pătrund în peșteră, prin deschizătura îngustă din stâncă.

Lumina focului care arde zi și noapte pătrunde până la dânșii. Hartenberg își stinge și el lanterna și, la un semn al său, polițiștii se reazămă de perete,

unde rămân nemişcaţi. Apoi, se târăşte ca o pisică şi ajungând pe după un colţ de stâncă, priveşte la cei adunaţi în jurul focului.

Spre marea lui mulţumire, îi vede pe banditi jucând cărţi şi golind paharele cu vin. In apropierea lor stau puştile încărcate. Nici-unul din ei nu pare să bănuiască primejdia care-i ameninţă.

Auziseră semnalul din cazanul cu apă şi văzură pe camarazi plecând să tragă în sus barca, dar asta nu era un motiv să se deranjeze de la joc.

Tocmai isbucni în râs unul din ei, care câştigase. Sticla cu vin trecu din nou din mână în mână. Detectivul auzi de-odată pe unul întrebând:

— Cine dintr'ai noştri e în noaptea asta afară pe mare? Mi se pare că nici-unul? Cu toate astea s'a dat semnalul şi până acum nu văd pe nimeni. Ce-ar fi să ne ducem să vedem?

Detectivul zâmbeşte. Intâmplarea îi venea în ajutor. Dacă banditii se vor îndepărta de la foc, nu vor lua armele cu dânşii. In cazul acesta îi vor ataca şi pe ei, făcându-i nevătămători, ca şi pe ceilalţi.

Dar lucrurile nu se petrec chiar atât de uşor.

— Ce ne interesează pe noi? răspunde un alt bandit. Se vor întoarce ei, nu le purta tu de grijă. Sunt doar cinci şi treaba nu e atât de grea.

— Dar poate or fi ceva lăzi grele de tras sus?

— Ei şi? Facă ce-or şti!

Ceilalţi par să fie de aceeaşi părere şi unul după altul se întind pe paturi, în jurul focului.

Detectivul mai rămâne în aşteptare câteva clipe, apoi se târăşte îndărăt la poliţişti.

— Nu-i încotro, le spune el în şoaptă, trebuie să ne pregătim de luptă. Indivizii s'au întins la pământ, dar eu nu prea am timp s'aştept până vor adormi. Inainte, deci!

Unul după altul pătrund în peşteră, ţinând revolverele pregătite. Ochiu-de-Pisică ştie că există pe undeva un loc, de unde se poate da un semnal e-

lectric sus în castel. Asta trebuie s'o împiedice cu orice chip și de aceea ochiul său e aţintit asupra banditilor.

Aceștia nu bănuiesc încă primejdia. Un zgomot ușor le ajunge la ureche, dar nici nu întorc capul măcar. Probabil că-și spun că s'au reîntors camarazii. Unul din ei mormăie chiar:

— Ei, v'aţi întors de-acum? Ce era pe acolo?

Nimeni nu-i răspunde.

La un semn al detectivului, polițiștii se năpustesc spre foc. În clipa aceasta, unul din banditi ridică ușor capul.

— Trădare! răcnește el ca ieșit din minți și apucă pușca de lângă dânsul.

Se aude o împușcătură și unul din polițiști se prăbușește la pământ, mort. Totul se petrecuse cu atâta iuțeală încât ceilalți polițiști se dau îndărăt fără voie. Și în aceste câteva clipe de stupefacție, ceilalți banditi se ridică de la pământ, cu iuțeala fulgerului.

— Opriți! strigă Hartenberg, cu glas amenințător. Mâinile sus, altminteri sunteți morți! De geaba veți căuta să vă împotriviți, căci castelul întreg este împresurat.

Banditii strâng paturile armelor și după o clipă de șovăială, acela care împușcase pe polițist întoarce capul cu iuțeala fulgerului.

Hartenberg îi urmărește direcția privirii și descoperă un șnur, care atârnă de perete. Desigur că dé aici se dă semnalul de alarmă sus în castel. Îndreptând o ultimă privire asupra polițiștilor cari îl așează deoparte pe camaradul lor mort, individul se aruncă spre locul unde atârnă șnurul.

Dar în clipa când întinde mâna să tragă de el, se și aud detunăturile câtorva gloanțe trase de Hartenberg și omul se prăbușește mort, scoțând un horcăit sinistru.

În timpul acesta situația între polițiști și ban-

diții înarmați, deveni extrem de încordată. Polițiștii fierb de mânie din pricina uciderii camaradului lor și de-abia se stăpânesc să nu pornească lupta de exterminare.

— Lăsați armele jos la moment, dacă vreți să nu împărtășiți soarta ălula de colo! strigă Hartenberg.

Doi bandiți se supun. Alți trei, însă, mormăie injurături și ducând arma la ochi trag de mai multe ori la rând. Dar de data aceasta n'au noroc, căci polițiștii se pleacă la pământ cu iuțeala fulgerului.

O luptă aprigă se încinge. Totul nu durează, însă, decât cinci minute. Doi bandiți au fost uciși încă, restul sunt grav răniți și nu se mai gândesc la împotrivire.

Ochiu-de-Pisică dispune ca morții să fie trași de-oparte, iar cei răniți sunt legați, căci nu se poate ști ce s'ar mai întâmpla dacă ar fi lăsați liberi.

— Acum pornim mai departe, domnilor! Vă rog să mă urmați! spune Hartenberg.

Își încarcă din nou revolverul golit și polițiștii fac acelaș lucru. La lumina lanternei găsește ușor crăpătura din stâncă, ce formează intrarea spre poteca îngustă, care duce în turn.

In timpul drumului scurt Hartenberg chibzuește cum va proceda să ajungă sus în castel, în cazul când nu va găsi scara de frânghie în turn.

«Imi va mai rămâne o singură nădejde — își zice el — și aceasta este ca Masca-roșie să fugă prin turn și când va ajunge jos vom pune mâna pe dânsul».

Au ajuns cu toții la intrarea secretă.

— Trebuie să trecem pe aici! spune detectivul, liniștit.

Cu mâna pune în mișcare un cârlig de fier și o piatră alunecă în laturi. Aplecându-se, Hartenberg se strecoară prin deschizătură, urmat de ceilalți.

Un zâmbet triumfător îi flutură pe buze. Scara este acolo și din câteva smucituri el se încredințează

că e destul de solidă.

— Voi urca eu primul, se adresează el polițiștilor — și unul din d-voastră mă va urma. Din moment ce va fi liberă deschizătura de sus, cellalți se vor putea cățăra și ei.

Apoi începe să urce, urmat de comisar. Ajuns la jumătatea drumului îi se pare că aude glasuri de sus și zărește chiar o rază de lumină. Acum își reamintește că lăsase deschis chepengul, atunci când fugise.

— Înainte! ordonă el, fără să deschidă lanterna. Cred că venim la timp.

În grabă se cațără mai sus, urmat de comisar.

Nu aude oare glasul copilului său? Și a lui Rammont și a lui Joe?

Ținând revolverul strâns în mână, Hartenberg își scoate capul afară.

Un țipăt sălbatec răsună. Masca-roșie l-a recunoscut pe „noul Sherlock Holmes". Se dă un pas îndărăt și trage repede revolverul, dar cu o săritură de pisică, detectivul își face vânt din gaură. Două gloanțe trec peste capul lui, fără să-l nimerească.

Surpriza îl paralizase aproape pe Rammont. Împușcăturile și țipătul trebuie să fi fost auzite de polițiștii aflați în turn, și Ochiu-de-Pisică,nădăjduiește că aceștia îi vor veni în ajutor.

Cu o săritură de adevărat acrobat, el se aruncă asupra lui Rammont. O lovitură cu patul revolverului și arma din mâna regelui criminalilor cade la pământ.

Chipul lui Rammont capătă o expresie înfiorătoare. Din ochii săi țâșnesc flăcări și tot trupul îi tremură de iritare.

Cereți mâine numărul 89 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5

Joe se aruncă la pământ în fața deschizăturii, căci tocmai îl zărise pe comisar, făcându-și apariția din aceasta.

— Afară! strigă Masca-roșie, cu glas tunător. Incuie ușile bine, și caută un drum de scăpare pentru tine și ceilalți. Mai târziu voiu avea nevoie de tine.

Joe privește șovăitor la șeful său, dar înainte ca cineva să-l fi putut opri, a și ajuns la ușă dispărând în vestibul. Ușa cade cu zgomot și se aude cum e tras zăvorul pe dinafară.

Comisarul schimbă o privire repede cu Ochiu-de-Pisică.

— Să-l urmăresc? întreabă polițistul.

— Castelul e ocupat și nu va putea s'o șteargă! răspunde Hartenberg.

— Predă-te, mizerabile! se adresează apoi Măștii-roșii. Ți-a venit ceasul și eu am jurat să te predau călăului. In noaptea asta îmi voiu împlini jurământul, în sfârșit. Voiu răzbuna toate victimele pe cari le-ai făcut, voiu răzbuna propria mea carne și propriul meu sânge. Castelul maur e împresurat din toate părțile. Drumul în peșteră e tăiat. O duzină din oamenii tăi sunt prizonierii mei.

Hector Rammont își înalță trupul. Un hohot disprețuitor îi scapă de pe buze.

— Crezi într'adevăr, bătrânule, că Masca-roșie se dă bătut cu atâta ușurință? Te înșeli amarnic, precum te-ai înșelat și odinioară. N'a venit încă ziua scadenței pentru Hector Rammont. Ascultă ce-ți spun, Ochiu-de-Pisică: nici de data asta nu vei izbuti să mă faci nevătămător.

— Vom trăi și vom vedea! răspunde detectivul.

Indărătul lui, polițiștii se adună, urcând din galeria turnului. Șase revolvere sunt îndreptate asupra lui Rammont. De-odată, acesta sare până'n fundul odăii.

— Stai! tună Hartenberg după el.

Ar fi putut să-l împuște, căci Rammont nu mai posedă nici-un fel de armă, dar n'o face și-i oprește și pe polițiști de la aceasta. Vrea să-l prindă de viu pe acest demon, care și-a încărcat sufletul cu atâtea păcate, ca nici-un altul până la dânsul.

Atunci se dau în lături perdelele patului și Hartenberg vede cu groază pe fiica sa făcându-și apariția.

În ultimul moment, înainte ca Rammont să ți pus piciorul pe prima treaptă pentru a coborî în adâncime, Alice se târî spre pat și căzând în genunchi, rămase clipe îndelungate ca ametită, fără a se putea mișca. Auzi țipetele și împușcăturile, auzi glasul tatălui ei și o luptă aprigă cu ea-însăși se porni în sufletul ei.

În clipa aceasta trebuia să se hotărască. Avea numai două căi în fața ei. Sau se alătura din nou de Rammont și lua asupra ei blestemul grozav al tatălui, sau se arunca în brațele mult încercatului părinte și lăsa pe Masco-roșie în părăsire.

Nu ajunsese încă la nici-o hotărâre, când, deodată, Demonul roșu se năpusti spre pat și ea văzu prin crăpătura perdelelor șase revolvere îndreptate asupra lui.

— Tată! strigă ea, fără să-și dea seamă ce face.

Rammont se află în imediata ei apropiere, o apucă cu brațele-i puternice și ridicând-o în sus o ține ca un scut împotriva polițiștilor.

— Nu trageți! strigă Hartenberg în clipa aceasta.

Pare că se repetă scena care mai fusese odată de ajutor criminalului, pentru a se face nevăzut. Dar încotro s'o apuce acum?

Tremurând de emoție și iritare, Hartenberg stă în fața copilei sale. Ochii tatălui și fiicei se întâl-

nesc și nenorocita nu poate suporta privirea acuzatoare a bătrânului. Ea se smulge din strânsoarea lui Rammont și împreunează mâinile.

— Impușcă-mă, tată! strigă ea, întinzând brațele. Ucide-mă, căci viața nu mai aer nici-un scop și nici-un farmec pentru mine, sunt o ființă pierdută. Lasă-l, însă, pe el să dispară, căci nu pot îndura gândul să-l știu în puterea călăului.

Lacrimile îl podidesc pe detectiv, dar el caută să-și înăbușe slăbiciunea.

Să-l lase să plece și de data asta, ca și odinioară, când nu avu curajul să primejduiască viața copilei sale? Nu, nu se poate încărca a doua oară cu vina aceasta.

— Nu pot să-l las să fugă! strigă el și ridică revolverul. Faptele sale cer răzbunare. Atât de grea ți-a devenit alegerea, Alice? Să-ți istorisesc la ce chinuri îngrozitoare m'a supus diavolul acesta? Și acum, când am izbutit să pun mâna pe el, să-i dau drumul numai de dragul rugăminților tale? Dă-te înapoi, Alice, el aparține justiției!

— De ce nu tragi, bătrânule? îi se adresează batjocoritor Rammont. Cu tot curajul tău vestit, cu toată hotărârea ta proverbială, n'ai puterea să găurești pieptul acestei copile cu câteva gloanțe.

Detectivul ridică brațul și ințește, dar atunci privirea lui se întâlnește din nou cu aceea a Alicei.

— Nu pot... nu pot... bâiguie el! Iartă-mă, Doamne, și fii îndurător cu mine.

Murmure înăbușite se aud îndărătul lui. Polițiștii nu prea sunt dispuși să-l lase să scape pe regele criminalilor, chiar dacă pricep situația disperată a detectivului.

Mândru și sfidător Masca-roșie stă în apropierea patului. Cu brațul cuprinsese umerii Alicei, și obrazul palid al nenorocitei se odihnește la pieptul său.

El știe că ar fi nebunie curată să se gândească acum la fugă, căci în spatele său nu se află nici-o ieșire secretă și chiar dacă ar cuteza să facă o săritură în mare, gloanțele polițiștilor i-ar ciuruí trupul, înainte de a ajunge la fereastră. Și cu toate acestea o nădejde puternică îl însuflețește, îl face să privească cu nepăsare la revolverul care se'ndreaptă asupra-i, în vreme ce-și spune: «Ceasul tău n'a sunat încă, Hector Rammont!»

Se scurg câteva clipe de încordare supremă. Hartenberg îndreaptă o privire disperată asupra copilei sale. Nici el n'o mai poate salva.

De-odată, zărește perdelele patului mișcându-se în spatele Măștii-roșii. O mână mică de femeie a pare și în aceeași clipă aproape iese la iveală și trupul... cameristei.

In spaima ei de moarte fata se ascunsese sub pat și acum ieși din nou la lumină. Auzise larma și împușcăturile și-și dădea perfect seama de cele întâmplate.

In mintea ei ia naștere un plan. Ea vede revolverul îndreptat asupra stăpânei sale și asupra lui Rammont, îl vede pe detectiv care dă o luptă înverșunată cu sine-însuși și atunci ea pune mâna pe un sfeșnic greu de argint, aflător pe o măsuță îndărătul patului.

Hartenberg urmărește cu uimire mișcările cameristei și ca un fulger îi se luminează totul.

— Pentru ultima oară îți cer să te predai, Hector Rammont, și să dai drumul fetei! răcnește detectivul.

— Nu! îi răspunde Masca-roșie, cu același ton hotărât.

Și spre nespusa lui uimire, evde cum polițiștii au lăsat în jos revolverele, ca la o comandă. Văzuseră cu toții ce se petrece în spatele regelui criminalilor.

Camerista ridicase sfeșnicul cu amândouă mâinile și cu toată puterea îl izbește în capul lui Rammont. Cu un țipăt răgușit criminalul se clatină și caută un sprijin în jur.

Dar Hartenberg a și smuls-o pe Alice de lângă el și Rammont cade în nesimțire. In aceeași clipă polițiștii se năpustesc asupra lui și-l leagă de mâini și de picioare.

Alice e atât de surprinsă de cele petrecute, încât rămâne năucă. Cade în genunchi în fața tatălui ei și ochii-i se îndreaptă spre iubitul lungit la pământ, care întinde zadarnic brațul spre ea. Incearcă să se ridice, dar un horcăit îi iese din piept și capul îi cade greu pe covor. O dâră de sânge îi înroșește fruntea albă.

— Ce s'a întâmplat? murmură Alice, cu fața schimonosită de groază.

Polițiștii acoperă trupul lui Rammont. In clipa aceea Alice o recunoaște pe camerista credincioasă, care o însoțise în noaptea aceea, spre a-l elibera pe tatăl ei. Fata ține încă în mână, sfeșnicul de argint, dar de-odată acesta cade cu zgomot la pământ.

— N'am putut face altfel! exclamă tânăra, cu turburare în glas. Iartă-mă, stăpână, el m'ar fi ucis, dacă n'ar fi căzut azi în mâinile poliției.

— Tu mi-ai făcut asta... tu? izbucnește Alice.

Ea vede cum polițiștii duc afară trupul lui Rammont și atunci sare în sus, în prada unei agitații de nedescris.

— Rămâi la mine, Alice! Vei găsi în sfârșit pacea pe care o doreai atâta și vei uita toate grozăviile îndurate! strigă Hartenberg și întinde brațele.

Ea însă, se dă înapoi, și strigă din adâncul pieptului:

— Hector! Hector!

— Pe cine strigi tu, Alice? Nu vei mai primi niciun răspuns dela Demonul acesta! îi zice Hartenberg și se apropie de ea. Te voiu duce de aici, acasă, în căsuța noastră, pentru ca să nu vezi și să nu auzi ce se va mai întâmpla aici. De dragul meritelor mele ți se vor ierta toate păcatele, căci ai fost doar o unealtă fără voință în mâna acestui demon.

Dar înainte ca detectivul s'o poată ajunge, ea se îndreptase spre foișorul odăii și ridicând brațele cu disperare se adresează detectivului:

— E pierdut! Mâna ta îl conduce la spânzurătoare și călăul îi va pune funia în jurul gâtului. Nu vreau să se întâmple asta, mai bine să mor eu înaintea lui.

Se năpustește la fereastră și o deschide cu atâta putere, încât geamurile se sparg.

Zorile se lăsaseră deasupra mării. Hartenberg vede brâul de lumină la orizont și un fior de ghiață îi străbate trupul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Alice, ce vrei să faci? strigă el.

— Să mor odată cu el! răspunde ea cu hotărâre.

Se și aplecase pe cerceveaua ferestrei și cu mâna mai face înapoi un semn de rămas bun bătrânului ei tată.

— Nu! izbucnește Ochiu-de-Pisică, ieșit din minți. Numai asta nu!

Azvârle revolverul cât colo și se năpustește spre fereastră. Dar în clipa când întinde mâna s'o apuce pe nefericita fată, aceasta scoate un ultim strigăt și se prăbușește în adâncime.

CAPITOLUL 118

La castelul din Hohenegge.

In fața colibei din pădure, Ana stă pe o bancă de lemn și privește îngândurată în depărtare.

Biata fată slăbise mult din noaptea aceea când Max Șerparul dispăruse în chip atât de ciudat. Nu primise nicio veste dela el în tot timpul acesta și simțea cum zi de zi se topește de dragul lui.

Bătrânul braconier se întunecă la față când citi biletul lăsat de Max.

— Ticălosul a șters-o pur și simplu și nici nu-i mai pasă de noi! spune el.

Ana se grăbi să-i ia apărarea, și căută să-l convingă pe bătrân că iubitul ei o fi avut motive puternice să dispară în mod atât de misterios.

Dar braconierul nici nu vroia să audă de așa ceva.

Seara se lăsase încetișor peste fire și întunericul sporea din ce în ce.

Deodată fata își ciulește auzul. Din depărtare, se aud sunete de clopot.

— Sună de morți murmură ea.

Gândul îi se duse din nou la Max Șerparul și două boabe mari de lacrimi îi alunecară pe obrajii palizi.

— De ce nu mi-a trimis o veste cât de neînsemnată, ca să mă pot liniști? El știe doar că eu voiu fi cea din urmă care-l voiu trăda, orice ar întreprinde el.

Mândra baroană de Brissac a devenit, desigur, între timp soția contelui de Hohenegge și se află cu el departe de aici, în Sud.

Să se fi dus și Max într'acolo? Are el ceva de aranjat cu baroana sau cu contele Eberhard, asta știu sigur. Ce taină o fi la mijloc?

Fata scoate din sân o hârtie mototolită și

deşi nu poate citi nimic în semi-întunericul înconjurător, se uită, totuşi, la dânsa.

Sunt cuvintele de rămas bun ale lui Max Şerparul.

Din cuvintele lui se vădea speranţa că se va reîntoarce, atunci când îşi va fi ajuns ţinta şi-şi va fi găsit fericirea. Ba va face chiar din ea soţia lui....

Fata strânge hârtia la piept şi murmură încetişor: „S'a dus să caute fericirea! Cine ştie dacă o va găsi vreodată şi dacă ne vom revedea!"

In tufişul din apropiere se aude un foşnet. Apoi mormăieli de om supărat şi după câteva clipe se iveşte bătrânul braconier.

Individul pare că s'a ramolit mult în ultimul timp. Merge cocoşat, hainele de pe dânsul sunt numai zdrenţe şi chipul său face o impresie grozavă.

— Tu eşti, tată? întreabă Ana.

Bătrânul ridică puţin capul şi o priveşte urât pe fiică-sa.

— Dracu s'o ia de viaţă! izbucneşte el şi se lasă cu greutate pe banca de pe care se ridicase Ana.

— De unde vii, tată?

— Ce-s întrebările astea prosteşti! izbucneşte bătrânul, furios. De douăzeci şi patru de ceasuri n'am mai luat nimic în gură, nici eu, nici tu. De-ar fi cel puţin rachiu în casă! Dar măgarul ăla de cârciumar nu mai vrea să-mi dea nici o litruţă pe credit. Ştii tu ce răspuns am căpătat?

Ana simte o durere sfâşiându-i inima la aceste cuvinte. Ea nu-i poate veni în ajutor bătrânului, nici-un gologan nu mai au în casă şi tocmai în zilele astea critice nimeni n'are nevoie de munca ei în sat. De aceea tace.

— M'au aruncat afară, măgarii! răcneşte bra-

conicrul, furios. Dar las'că m'oiu răzbuna eu odată și odată. Dacă logodnicul tău, Max Șerparul, nu s'ar fi purtat atât de mojicește cu noi, le-am fi impus noi respect jandarmilor și cclorlalți. Dar nenorocitul ăla n'a avut curaj și a șters putina ca un școlar sperios.

— Nu, tată, ești nedrept cu Max, îi răspunde Ana. Curaj avea mai mult decât tot satul și cu pădurarii împreună. Dacă a plecat așa cum a plecat, trebuie să fi avut motive temeinice. Apoi, nu uita că ne-a făgăduit să se înapoieze și atunci vor lua sfârșit și nevoile noastre.

Biata fată! Nici ea nu crede ce spune.

Bătrânul mormăie o înjurătură.

— Firește că-i iei din nou apărarea. Ți-a sucit capul ticălosul, asta o știu. Am crezut și eu când va în el, atunci când mi-a arătat banii pe cari i-a primit dela baroană. Și ce mai gură mare avea, Doamne, Doamne!

Te amețea cu vorbele, nu alta. Ți-că vom scăpa de toate nevoile, se va căsători cu tine, ba și făurea și iluzii dintr'alea mari: îți va cumpăra o fermă, colo peste Ocean, în America!...

Și ce s'a ales din toate astea? Nimic alta că a șters putina în toiul nopții și noi stăm acum aici lihniți de foame.

Văzând că Ana tace, bătrânul urmează:

— Cât despre întoarcerea lui, degeaba îți mai faci nădejdi. Dacă ar fi avut vre-un gând dintr'astea, de mult ne-ar fi dat de știre. Cine știe dacă mai trăiește sau dacă nu cumva stă la răcoare! Mi-ar ieși perii prin căciulă dac'ar fi să-l aștept pe dânsul.

Dar trebuie să se'ntâmple ceva, așa nu poate merge mai departe. Nici-o bucățică de pâine, nici-o picătură de rachiu în casă și amenințați în fiecare zi să fim alungați din colibă de către pădurarul ăla

blestemat. Vânat nu se prea întâlneşte ca altă-dată şi nu ştiu cine dracu mi-a furat şi puşca.

Voiu căuta să m'apuc de altceva, poate am mai mult noroc.

Fata îl priveşte pe furiş şi se'ntreabă, ce planuri o fi făurind bătrânul. După o clipă de nehotărâre, îl întreabă:

— Ce vrei să crezi cu vorbele pe cari le-ai rostit?

— Mai aşteaptă niţeluş, până va veni momentul, răspunde el. Contele a dispărut din castel şi a luat-o şi pe baroană cu dânsul. În clipa de faţă, numai bătrâna locuieşte în toate odăile, servitori sunt prea puţini, în schimb cu atât mai multă argintărie în dulapuri. Dracu' să mă ia dacă n'oiu pătrunde într'o noapte acolo să-mi însuşesc şi eu ceva.

— Pentru numele lui Dumnezeu, tată! izbucneşte Ana şi apucă mâna bătrânului. Dacă vei face asta, ar însemna moartea mea.

— Ei aşi! Moartea ta! N'am nici-un chef să flămânzesc, fetiţo, şi de riscat, trebuie să rişte omul ceva în viaţă.

Braconierul se ridică greoiu de pe bancă, o împinge de oparte pe fiică-sa şi intră în colibă. Într'un ungher se află culcuşul său şi, fără să se mai dezbrace se întinde cât e de lung.

Afară, în lumina lunii, Ana îşi înalţă privirea spre cer şi împreunează mâinile:

— Numai asta nu, Dumnezeule Atotputernic Opreşte-l pe tatăl meu să făptuiască crime!

După câtva timp, intră şi ea în colibă. Braconierul se întoarce cu faţa la perete, dar rămâne cu ochii deschişi. Nu-şi poate găsi somnul, căci gânduri negre îi trec prin minte.

— Ai auzit sunetul clopotelor, Ana? întreabă el deodată.

— Da! răspunde fata.

— Țăranii își șopteau fel de fel de istorii. Undeva, departe de aici, prin Italia sau cum Dumnezeu s'o numi, ci-că ar fi murit contele de Hohenegge.

Ana tresare speriată:

— Contele Eberhard de Hohenegge, spuneai?

— Ei, parc'ai fi fost surdă. Da, contele Eberhard.

— Dar asta nu e cu putință... Contele Eberhard de abia s'a căsătorit cu baroana Leonie, și să fi murit de acum? Vei fi înțeles rău, fată.

— Posibil! mormăie bătrânul. Nici eu n'am prea crezut vestea asta! Dar ei spuneau că clopotele vor suna trei zile la rând.

In colibă se face liniște deplină. Ana se duce și ea la culcare, în cămăruța alăturată. Se dezbracă și după ce stinge lampa, se întinde în culcușu-i sărăcăcios.

Prin ferestruică intră în odaie o rază albă de lumină, care se plimbă pe podea, apoi pe perete.

Zadarnic încearcă s'adoarmă fata. Cuvintele tatălui ei, n'o lasă în pace. Va trebui să depuie toate sforțările, ca să-l împiedice dela crima aceasta.

— Dac'aș ști numai cum m'aș putea pune în legătură cu Max! murmură ea. El îmi va veni în ajutor, de asta sunt. sigură!

Ceasurile se scurg unul după altul, dar Ana nu-și găsește liniștea. Prin fereastra deschisă se aude freamătul pădurii și din când în când țipătul strident al unei păsări de noapte.

Deodată, Ana ridică capul. Îi se pare că aude pași ușori apropiându-se de colibă. O făptură omenească se furișează dealungul colibei. In fața ferestruicii se oprește.

O spaimă cumplită pune stăpânire pe biata fată. Cu ochii holbați stă ca împietrită în culcușul sărăcăcios și chibzuiește dacă să-l trezească sau nu pe bătrân.

Dar iată că în pervazul ferestruicii apare capul unui bărbat și în aceeași clipă Ana scoate un țipăt înăbușit:

— Max... Max! Tu ești sau fantoma ta?

Omul dela fereastră auzise cuvintele și cu iuțeala fulgerului se face nevăzut. Fata îi aude pașii îndepărtându-se, și sărind jos din pat aprinde lampa, cu mâna tremurândă.

— Dacă a fost el cu adevărat, de ce a dispărut atunci? murmură ea. Nu, nu, ochii trebuie să mă fi înșelat. Atipisem și am visat ceeace doream.

Stinge din nou lumina, ca să nu fie văzută de afară, apoi se apropie de fereastră.

Nu se aude nimic altceva decât freamătul monoton al pădurii adormite. Pașii misteriosului vizitator se îndepărtaseră de mult.

— Am văzut fantoma lui! murmură Ana, din nou. Țăranii din sat spun că un mort se arată prietenilor săi de aproape, atunci când și-a dat sfârșitul în depărtări. Max a murit și eu nu-l voiu mai vedea niciodată!

Fata se întinde iar în culcușul ei și-și petrece noaptea plângând.

A doua zi, tatăl ei e mai închis la suflet ca oricând. Nu mai înjură ca de obiceiu, ci se așezase în tufiș, privind întunecat înaintea lui.

Ana s'a dus în sat și după sforțări supraomenești izbutește să capete ceva alimente. Se întoarce acasă cu ele și-l liniștește întrucâtva pe bătrân. El îi făgăduiește să părăsească gândul pe care și-l exprimase seara trecută, — dar ea și-a pierdut încrederea în cuvintele lui. Pare ciudat de tot astăzi și refuză până și rachiul pe care dânsa îl adusese din sat.

Din nou se lasă noaptea peste pădure. Nori negri se adună pe cer, alungați de furtuna care se pornește. Copacii gem înfiorători și rămurelele subțiri cad la pământ.

Pe asemenea vreme, braconierul pleca întotdeauna de acasă, pentru a doborî vreo căprioară sau altă sălbăticiune. Astăzi, însă, nu se mai poate gândi la așa ceva, căci nu mai are pușcă...

La lumina unei lumânări bătrânul îmbucă ceva din mâncarea adusă de fată.

— Vreau să mă culc devreme astăzi, ca să nu mai aud urletul vântului de afară! mormăie el.

Ana strânge de pe masă și dă doar din cap. Apoi intră în cămăruța ei, hotărâtă să nu se culce, pentru a urmări tot ce se va petrece în noaptea asta. E încredințată că bătrânul îi ascunde ceva.

Pe întuneric se așează pe marginea patului. Se scurge câtva timp și deodată îi se pare că aude un zgomot în casă. O fi plecat cumva bătrânul?

Deschide ușa cu băgare de seamă și se furișează pe gang. Ușa cămăruței din față e numai sprijinită și Ana o deschide încetișor. Înăuntru e întuneric adânc, nimic nu se mișcă. Îi se pare chiar că aude respirația regulată a bătrânului și, liniștită oare-cum, se înapoiază la dânsa.

Cu toate acestea se înșelase. Bătrânul braconier așteptase numai până o crezuse pe Ana adormită apoi se ridică din culcușul său, deschise cu băgare de seamă fereastra și-și dădu drumul afară. Fusese destul de deștept să nu iasă prin gang, căci își spusese că s'ar putea întâmpla ca Ana să-l audă, totuși, și să-l oprească de a porni la drum.

Sărind pe fereastră, bătrânul se îndreaptă repede spre tufiș și de acolo ia drumul spre parcul castelului din Hohenegge.

El nu se sperie de mugetul furtunei și de noaptea de iad; e obicinuit cu așa ceva.

Se apropie acum de parcul castelului și caută un loc, pe unde să poată sări zidul. După câtva timp

izbuteşte în întreprinderea sa şi iată-l în interiorul parcului.

Mergând aplecat, braconierul ajunge la un drum larg, aşa numita „alee a parcului". Rămâne locului şi ciuleşte urechile în toate părţile, dar nu se simte nimic.

Totuşi, se hotărăşte să apuce pe o potecă laterală, care duce şi ea în apropierea terasei castelului. De aici are intenţiunea să spargă una din ferestre şi să pătrundă în interior. Are la dânsul un muc de lumânare şi o cutie cu chibrituri, astfel că nu va duce lipsă de lumină când va ajunge în încăperile castelului.

Mai trec vreo zece minute, în cursul cărora braconierul se furişează printre copacii parcului. E pentru prima oară că se gândeşte să săvârşească o nelegiuire adevărată, o spargere. E pregătit pentru orice eventualitate şi dovada e faptul că luase de acasă un drug de fier. In caz extrem, e hotărât să se folosească de el ca armă. Infometat cum este şi hărţuit de vecinice mizerii, nu se va da înlături nici dela o crimă.

Vremea se făcuse şi mai rea. Braconierul a ajuns pe terasă şi aruncă o privire spre ferestrele castelului. La parter obloanele sunt trase pretutindeni, căci nicio lumină nu pătrunde dinăuntru.

Cereţi mâine numărul 90 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Citiţi zilnic ziarul **TEMPO**

Un singur Leu exemplarul.

Xaver Birk scapă o înjurătură. La asta nu se aşteptase. Cum să tragă el obloanele în sus? Aşa de uşor nu prea e lucrul acesta.

Bătrânul stă pe gânduri câteva clipe. Să se înapoieze acasă, fără să fi făcut nimic? Dar ce va pune în gură mâine şi poimâine? Nu, nu vrea să rabde de foame.

Încetişor urcă scările terasei. O răbufneală de vânt mişcă ramurile copacilor. E noapte adâncă. Deodată, se opreşte speriat locului. O rază galbenă de lumină cade pe terasă.

Braconierul se furişează mai departe şi descoperă o fereastră înaltă, închisă rău cu un oblon de lemn. Printr'o crăpătură pătrunde lumină.

Xaver Birk ciuleşte urechile în toate părţile. Apoi, deoarece nu se aude nimic, se apropie de fereastră şi dă la o parte oblonul.

Vede în faţa sa o încăpere mărişoară, elegant mobilată. Lumina arde, însă, într'o cameră învecinată a cărei uşă e întredeschisă.

Xaver Birk trebuie acum să spargă geamul, pentru a putea trage zăvorul pe dinăuntru. Se pune imediat pe lucru şi în câteva clipe totul e gata. Vâră mâna prin spărtură şi izbuteşte să tragă zăvorul. Fereastra e acum deschisă şi, cu multe precauţiuni, braconierul sare înăuntru.

Acum se află în încăperea mare, ţinând în mână drugul de fier.

Priveşte în toate părţile şi se simte cutremurat din cap până în picioare.

«Din cauza foamei fac astale strigă un glas într'însul. De ce au nevoie bogaţii de atâţia bani şi lăzile pline cu argintării? Ce strică dacă unul din noi îşi însuşeşte ceva din comorile acestea?

Cu paşi de pisică se apropie de portiera care acopere intrarea în odaia alăturată. O linişte de mormânt domneşte în jur. Niciun glas omenesc,

nici-o mişcare, doar un miros greu de lumânări se simte în aer.

Xaver Birk stă lângă uşă şi trage portiera în lături.

In clipa aceea se dă înfiorat îndărăt. In faţa lui se vede un sicriu, aşezat pe un catafalc înalt, drapat cu negru. Lumânări groase ard în sfeşnice înalte.

O sudoare rece acopere fruntea bătrânului braconier. Răsuflarea îi devine greoaie şi genunchii încep să-i tremure.

Ce se petrecuse oare la Hohenegge? Sicriul e descoperit şi Birk recunoaşte acum şi trăsăturile mortului. Nu e nimeni altul decât însuşi castelanul, contele Eberhard de Hohenegge.

Acum îşi aduce aminte de cuvintele ce le auzise de la săteni. Va-să-zică e adevărat: tânărul conte murise şi pentru el sunaseră clopotele.

Situaţia în care se află spărgătorul îi apare atât de neobicinuită, încât uită pentru moment de scopul venirii sale aici. Nici nu-şi poate desprinde privirea dela chipul palid al aceluia care se află întins în sicriu.

Să fie într'adevăr un mort? Xaver Birk holbează ochii, căci îi se păruse că buzele contelui tocmai se mişcaseră. Lumina lumânărilor pâlpâie şi aruncă raze galbene asupra mortului.

Bătrânul îşi înalţă trupul cu hotărâre. Să se lase intimidat de cadavrul acesta şi să dea înapoi? Venise doar aici cu alt scop şi trebuia să-l ducă la îndeplinire.

Inchide portiera la loc şi priveşte iscoditor în încăperea semi-întunecată. Câteva dulapuri cu sticlă stau lipite de perete. Dacă va sparge repede uşile acestora, va găsi, desigur, obiecte de preţ, pe cari le va putea vinde uşor în oraş.

Tocmai vrea să se apuce de lucru, dar în clipa aceea aude o uşă scârţâind. In încăperea alăturată intrase cineva.

Braconierul strânge cu putere drugul de fier pe care-l are în mână. Își îndreaptă în acelaşi timp privirea spre fereastra care dă pe terasă, ca şi cum ar vrea să se încredinţeze dacă va putea fugi în ultimul moment.

Afară vântul şuieră printre copaci. Foşnetul unei rochi de femeie atinge auzul braconierului." O fi vre-o servitoare — îşi spune el — sau poate însăşi văduva contelui Eberhard». Trebue să se încredinţeze şi, apropiindu-se de portieră, o dă în lături şi priveşte în interior.

O făptură înaltă, o femeie, intrase în camera mortuară. E îmbrăcată în negru, ceea ce scoate şi mai mult în evidenţă albeaţa chipului ei.

Xaver Birk zăreşte lămurit trăsăturile ei, dar zadarnic încearcă să găsească într'însele o expresie de durere sau tristeţe.

— Este contesa, fosta baroană Leonie de Brissac ! murmură el.

Leonie nu-şi găsise astâmpăr în noaptea asta furtunoasă. Când se lăsase întunericul, sicriul cu contele Eberhard ajunsese în gara apropiată şi de acolo fusese transportat în tăcere la castel. Nimeni nu bănuia ce se întâmplase. Cu ajutorul câtorva oameni, pe cari contesa îi înştiinţase telegrafic, sicriul cu contele fu aşezat în sala de jos a castelului. A doua zi urmau să sosească invitaţii, şi de-abia la apusul soarelui trupul trebuia să fie aşezat în cavoul familiei.

Conform dispoziţiei Leoniei, Anton rămăsese la Monaco, căci ea se gândea să plece cât mai curând din Hohenegge, unde nu se simţea deloc bine.

Ceasuri întregi, demonica femeie umblase neliniştită prin camera ei. De câte ori furtuna rupea vre-o ramură în grădină, ea se simţea cutremurată şi-şi ducea mâna la pieptul ce tresălta cu putere. Își muşca buzele şi era furioasă pe ea-însăşi.

Nu mai era oare stăpână pe ea? Cu sânge rece îl omorâse pe conte, pentrucă își dăduse seama că nu putea proceda altfel. Și acuma, după ce îndeplinise fapta, se cutremura în fiecare clipă... Să fie oare conștiința care o mustra?

Izbucnește în râs, în tăcerea odăii sale, spunându-și că Leonie de Brissac nu știuse nici-odată ce sunt mustrările de conștiință. Când decedatul conte se va odihni pe veci în cavou, alături de ceilalți morți ai familiei, va înceta și agitația ei nervoasă, și dânsa va redeveni femeia de altădată, care nu se dă în lături de la nimic.

Dar toate gândurile acestea nu izbuteau s'o liniștească în noaptea asta. De câte ori se așeza pe pat și încerca să'nchidă ochii, melodia sinistră a vântului o trezea din nou, făcând-o să tresară. Uneori îi se părea că cineva bate în tavan și o strigă pe nume.

— Vreau să văd dacă nu voiu izbuti să apar înaințe-i și să-l privesc țintă în față, își zice ea, să-

rînd jos din pat. Omul devine slab, atunci cînd caută să ocolească primejdia din cale.

Fără să şovăie o clipă, coboară în sala mare de la parter.

Nimeni n'o întâmpină în cale, toţi dorm la castel. Cu paşi de pisică intră în încăperea luminată de lumânările mari şi apropiându-se de catafalc, ucă prima treaptă. Ridică încetişor privirea şi îşi aţinteşte ochii pe chipul palid al lui Eberhard de Hohenegge. Simte un fior trecându-i prin trup, apoi, însă, se sileşte să râdă.

— Nu mă tem de tine! exclamă ea şi-şi încleştează mâna de marginea sicriului. Acum, cînd eşti mort, nu mai prezinţi nici o primejdie pentru mine. Ai fost un idiot că te-ai lăsat prins în plasa întinsă de mine. De ce nu ţi-ai dat seamă de la 'nceput de jocul meu?

Ce mutră ai fi făcut, cînd ai fi descoperit că Leonie de Brissac lucra de comun acord cu Hector Rammont, care i-a ajutat la Paris să-l îndepărteze din cale pe baronul de Brissac şi mai târziu l-a trimis pe lumea cealaltă şi pe bătrânul conte Bertram de Hohenegge!

Nici nu bănuiai că Masca-roşie se afla la Hohenegge şi că mi-a făcut chiar o vizită.

Margot Hartenberg nu trebuia să devie contesă, căci locul acesta mi l-am ales eu ca ţintă, şi ceea ce o femeie inteligentă şi energică îşi pune în cap, se şi îndeplineşte. Azi sunt stăpână în castelul acesta, sunt posesoarea milioanelor tale, în vreme ce Margot rătăceşte fără cămin, iar tu eşti un cadavru.

Şi acum, dacă poţi, ridică-te şi trage-mă la răspundere!

Xaver Birk îşi înfige unghiile în stofa portierei, ca să nu se prăbuşească la pământ de uimire.

Să fie oare numai o amăgire a simţurilor, sau o aude pe contesă într'adevăr vorbind la căpătâiul fostului ei soţ? N'a putut auzi totul, dar îndeajuns

pentru a înțelege că aici s'au întâmplat crime grozave. Ce însemnătate are ceea ce intenționa el să făptuiască în noaptea asta, pe lângă toate acestea? Aici e vorba de milioane, de cari sunt legate crime și fapte îngrozitoare. Dacă ar da portiera în lături, s'o surprindă pe contesă, ce ochi va face aceasta! Ea nu-l cunoaște, nu-l văzuse niciodată...

O bucurie nespusă pune stăpânire pe inima bătrânului și se pregătește tocmai să intre în sala mortuară, când de-odată, un țipăt îi ajunge la ureche.

Ce se întâmplase oare?

Leonie stă dreaptă în fața sicriului. Cu amândouă mâinile se ține de marginea coscingului și-și îndreaptă privirea spre ușa balconului care dă în parc. Acolo se auzise o lovitură înăbușită. Xaver Birk aude sgomotul unei ferestre sparte. Fără voie Leonie scoase un țipăt. Braconierul rămâne nemișcat la locul său, așteptând să vadă ce se va petrece.

Ochii holbați ai Leoniei sunt fixați pe ușa îngustă. De-odată, aceasta se deschide brusc și vântul suflă cu putere, abătând flăcările lumânărilor.

In pragul ușii stă Anton. Nu mai poartă livreaua de servitor, ci un costum elegant. Pe cap poartă un joben lucios și toată atitudinea lui trădează că ar fi tras cam mult la măsea. In cravată stă înfipt un ac, cu o piatră scumpă. Mâinile și le-a vârât în mănuși glacé, de culoare roșie și în dreapta ține un baston englezesc modern.

Cu un zâmbet obraznic el își scoate jobenul și se înclină ironic.

— Prezența mea vă indispune poate, scumpă contesă? întreabă el.

Fără să aștepte răspunsul închide ușa balconului în urma sa și-și scutură pantalonii de praf.

— A mers cam greu până să mă cațăr aici sus, spune el. Dar n'am vrut să-l scol din somn pe intendent, ca să-mi deschidă ușa.

Leonie stă nemișcată. E greu de ghicit ce se

petrece în capul ei. Că nu prea poartă simpatie individului, asta e sigur.

— Ce vrei dela mine? izbucneşte ea de-odată şi coboară treapta catafalcului.

— Asta o vei afla imediat, stimata mea! răspunde Anton, apropiându se cu un zâmbet obraznic.

Xaver Birk stă încă în odaia alăturată, ţinându-se cu mâinile de portieră. Acesta e noul servitor, pe care contele Eberhard şi-l angajase, cu puţin timp înainte de a pleca spre Sud, împreună cu logodnica sa. Anton se numeşte băiatul, după cum îşi reaminteşte foarte bine Xaver Birk. Se întâlnise odată cu el în sat, şi nu lipsise mult să se ia la bătaie. E un individ obraznic şi nerusinat.

Strălucirea diamantului dela cravată îl orbeşte pe braconier. Cum a ajuns slugoiul ăsta să aibă o astfel de piatră preţioasă? Şi cum se explică faptul că vorbeşte atât de obraznic cu contesa Leonie?

Dar deodată se face lumină în mintea bătrânului. Contesa se trădase doar singură mai înainte, lăsând să se înţeleagă că făptuise câteva crime. In cazul acesta nu poate fi de mirare că e în înţelegere cu nerusinatul acesta de Anton.

— In definitiv, nici nu e nevoie să fur, ci numai să aud ce-şi vor spune cei doi! îşi zice el.

Timp de o jumătate ceas, perechea criminală stă de vorbă în prezenţa cadavrului contelui Hohenegge. Xaver Birk nu mai tremură din picioare, sângele clocoteşte acum în vinele sale şi ar vrea să izbucnească:

— Sunteţi criminali amândoi,, o contesă şi la cheul ei! Cu toate milioanele voastre, locul vă e la închisoare şi sub streang. Dar acum veţi avea prilejul să-l cunoaşteţi pe bătrânul Xaver Birk. El nu va mai trebui să flămânzească de acum încolo şi să-i se usuce gâtlejul după o picătură de rachiu. Dacă nu-l veţi acoperi cu aur de sus până jos şi

nu veți face dintr'însul un om bogat, ca să poată umbla în trăsură proprie cu fiică-sa, atunci veți avea de afacere cu dânsul, ticăloșilor!

Ușa balconului se deschide din nou și Anton se îndepărtează. De-abia a dispărut și Leonie se repede s'o încuie pe dinăuntru. Birk o vede pe demonica femeie strângând pumnii de furie. Își dă seama că mult ar da ticăloasa să-l poată ucide pe individul care-i cunoaște tainele.

Braconierul se pregătește și el să se îndepărteze. O zi sau două va mai putea el duce fără să flămânzească, apoi, însă, o va trimite pe Ana cu un bilet la castel, și vai de contesa Leonie dacă va căuta să se eschiveze.

Îndreptându-se spre fereastra pe unde intrase, el se lovește de un scaun și acesta se răstoarnă cu zgomot. În aceeași clipă aproape o rază puternică de lumină năpădește odaia și contesa Leonie apare în prag.

— Ce se petrece pe aici? întreabă ea, înspăimântată.

Ochii-i strălucitori ca niște cărbuni aprinși se aținteșc asupra braconierului și înfățișarea acestuia o face să strige:

— Un hoț... un spărgător.... ajutor!

Xaver Birk face o săritură în spre fereastra deschisă. Acolo se oprește o clipă, agită pumnul și izbucnește într'un râs sălbatec:

— Vei auzi curând de mine, doamnă contesă, și atunci vei afla cine ți-a făcut o vizită în noaptea asta. Gândește-te la picătarile pe cari le-ai turnat în paharul cu apă al contelui, gândește-te la Masca roșie și la noaptea crimei din Hohenegge.

Leonie se clatină o clipă, ca și cum ar fi izbit-o cineva cu pumnul în față.

Înebunise oare zdrențerosul acesta? Eu nu-l cunoaște, nu știe cu cine are de-afacere.... Dar într'o clipă își recapătă stăpânirea de sine. Omul o spionase, poate, în timpul convorbirii ei cu Anton și

o amenință acum cu trădarea. Își duce repede mâna la buzunarul ascuns al rochiei și după o clipă scânteiază în mâna ei oțelul unui revolver.

La așa nu se așteptase Xaver Birk. Cu ochii holbați, bătrânul privește la țeava întinsă spre el. Birk își îndoaie trupul, ca și cum ar vrea să se năpustească asupra contesei. În mâna dreaptă apucase din nou bara de fier și cu aceasta ar putea dobori și un taur. Dar se răzgândește și, azvârlind drugul în mijlocul odăii, face un salt și o zbughește pe fereastra deschisă.

Afară cade în genunchi, se ridică însă repede, căci își spune că furioasa contesă îl va urmări cu revolverul.

Gâfâind, el se îndreaptă spre treptele terasei În clipa aceasta, Leonie ajunsese la fereastră și la lumina unui fulger care brăzdează cerul îl recunoaște pe fugar. Ea ridică brațul și atunci se aud două împușcături. Nu poate ști dacă a nimerit sau nu, căci întunericul e negru ca smoala. Dar un foc năvalnic arde în creerul ei, — ca își spune cu hotărâre sălbatecă, cum că trebuie să nimicească pe omul acesta, care o amenință cu trădarea. Cu o îndemânare uimitoare face un salt pe fereastră și cade pe terasă.

Nu ține seamă că rochia îi se rupsese cu prilejul acesta și, aplecându-se peste balustradă, privește în jos. Nu se aude oare un foșnet, colo, în tufișul de lângă scară?

— Lumină, lumină, ca să-l pot nimeri pe vagabondul acela! imploră ea, fără să-și dea seamă cui îi se adresează.

Și, ca-și-cum iadul însuși ar fi ținut să i vie în ajutor, în clipa aceea un fulger brăzdă norii și la lumina lui, mizerabila femeie îl zărește pe braconier alergând spre un tufiș. Îndreaptă repede arma într'acolo și, detunătura armei se amestecă cu bubuitul tunetului și cu un strigăt sălbatec scos din pieptul unui om.

Întunericul se lăsase din nou și contesa stă țeapănă lângă balustrada terasei.

— De data aceasta glonțele meu a nimerit, căci am auzit țipătul lui de moarte! murmură ea, cu bucurie sălbatecă.

Se întoarce apoi spre fereastră și în aceeași clipă zărește o umbră, în raza de lumină care cade pe treapta de sus.

— Eu sunt, Leonie! aude ea un glas cunoscut. E Anton.

— Am auzit împușcăturile, deoarece eram pe aproape și cred că vei găsi lesne de înțeles faptul că am căutat să aflu ce se petrece pe aici. Ce s'a întâmplat, în definitiv?

În câteva cuvinte, ea îi spune totul.

— Un vagabond, așa dar? întreabă el, cam bănuitor. Ești sigură că n'a fost vreun cunoscut din sat sau care-va din personalul castelului?

— Un individ zdrențeros cu figura sălbăticită, pe care nu l'am văzut niciodată până acum, răspunde contesa. Ținea în mână un drug de fier și fereastra de aici e spartă. Întâmplarea a făcut să fie martor al discuției noastre și constatând lucrul acesta, nu mi-a rămas altceva de făcut decât să trag asupra lui. Va fi găsit mâine dimineață cadavrul lui în vreun tufiș al parcului.

— Aș vrea și eu să fie așa, răspunde Anton. Dar cine știe dacă nu va fi altfel! Socot nimerit să nu mă înapoiez în oraș în noaptea asta, ci să rămân aici la d-ta. In definitiv, noi doi suntem ca și bărbat și soție.

Leonie simte cum scârba îi năpădește sufletul. Dar ea nu știe cum s'ar putea scăpa de el în noaptea asta.

O lămurire pentru individul împușcat va găsi ea, cu atât mai mult, cu cât corpul-delict rămâne în odaie: drugul de fier cu care vroia s'o atace.

CAII.OLUL 119

Dragoste și răzbunare

Anton închise fereastra și luând-o de braț pe femeia criminală, trecură pe lângă sicriul contelui. îndreptându-se spre dormitorul Leoniei.

Ce vorbise Leonie cu Anton, în vreme ce erau spionați de braconier?

După ce individul se apropiase de contesă, își trase un scaun pe care se așeză.

— Cred că-mi îngădui, stimată doamnă? întreabă el, zâmbind. Drumul dela gară până la castel e cam lung, și din anumite motive n'am vrut să iau trăsură.

Rămâne câteva clipe tăcut, apoi întreabă:

— N'ar fi mai bine să mergem în dormitorul d-tale, Leonie? Nu prea suntem în largul nostru aici în societatea acestui domn tăcut. Ce zici, vrei?

— Nu, răspunde Leonie, aspru. Dacă ai ceva să-mi spui, o poți face și aici. În primul rând, însă, aș dori să știu de ce nu mi-ai ascultat ordinul și n'ai rămas în Monaco? Nu ți-am lăsat destui bani, ca să te poți distra cum îți va fi plăcut?

— Asta e adevărat, Leonie, răspunde Anton. Ai trecut cu vederea, însă, unele lucruri, pe cari ți le voiu expune acum. În primul rând, știi d-ta că, camerista dumitale, care e nepoata intendentului acestui castel, și pe care ai luat-o la Monaco, a înebunit după mine, ca să zic așa?

Leonie ridică, surprinsă, capul.

— Asta e într'adevăr ceva nou pentru mine! exclamă ea. Așa dar, ai început o idilă cu fata?

Anton dă din umeri și râde:

— Cum vrei s'o ioi! Avem doar și noi ăștia dreptul să ne distrăm nițeluș.

Contesa se miră mult în clipa de față că nu observase nimic cu privire la această legătură sentimentală. Anton trebuie să fi fost nespus de șiret, dacă izbutise să se ascundă până și de privirile

ei agere. Şi Dora aceasta, camerista ei, nepoata intendentului castelului, Müller, o făcea doar pe nevinovata...

— De cât timp durează legătura dintre voi? întreabă ea brusc.

— Ne-am îndrăgit încă de pe când eram la Hohenegge şi în timpul călătoriei spre Sud idila noastră a căpătat forme mai precise. De-altfel, trebuie să-ţi spun că Dora este un drăcuşor, care-mi cam dă de lucru acum.

— Cum aşa? întrebă Leonie.

— Să mă explic. Prin nu ştiu ce întâmplare, fata a aflat că m'ai primit în dormitorul d-tale unde am rămas ceva mai mult ca de obiceiu. Urmarea a fost că mi-a făcut un scandal, şi mă mir că n'ai auzit nimic despre asta. Am avut mult de furcă până s'o liniştesc.

După cum ştii, fata e frumoasă, şi ar găsi căutare ori când, dar ea şi-a pus în cap că trebuie s'o iau de nevastă şi pace!

Cu prilejul discuţiei dintre noi, ea mi-a dezvăluit că în noaptea care a precedat moartea contelui, te-a văzut pe d-ta părăsind pe furiş dormitorul. Auzise un zgomot şi te-a urmărit până la scara secretă. Apoi, din ascunzătoarea ei te-a văzut revenind şi ascunzând un obiect în vaza de alabastru din camera d-tale. Îţi aminteşti ce obiect a fost acela?

Leonie se uită cu ochi mari la fostul seriitor.

— O fi fost...

— Întocmai, o întrerupe Anton. Era vorba de sticluţa care conţinuse picăturile otrăvitoare. De ce n'ai fost mai atentă şi n'ai aruncat undeva blestemata aia de sticluţă? Dora a scos-o a doua zi din vază şi acum o ţine ascunsă.

Leonie se repede la Anton şi apucându-l de braţ şuieră ca un şarpe:

— Şi nu i-ai smuls-o, n'ai căutat s'o distrugi?

Individul răspunde rece:

— Nu m'am gândit la asta, dar nici Dora nu e atât de proastă precum o crezi. Ea refuză să spuie unde a ascuns sticluța. Dar acum ascultă mai departe:

Fata nu se gândește să-ți facă ceva greutăți sau să bată toba mare, dar insistă cu tot dinadinsul s'o iau de nevastă.

În ceasul acela mi-a smuls o făgăduială scrisă în sensul acesta și a trebuit chiar să-i confirm că am lucrat alături de d-ta împotriva contelui și că d-ta știi cu precizie de ce „boală" a murit contele Eberhard.

Leonie se clatină pe picioare și cade într'un fotoliu. Simte că-i vine nebunia și, sprijinindu-se de brațele fotoliului, se uită la Anton cu priviri demonice.

— Ce tot vorbești de picături de otravă și de moartea violentă a contelui?

N'ai auzit că medicul a stabilit cu preciziune că Eberhard a murit din cauza unui atac de inimă? Nu 'nțeleg ce să 'nsemneze vorbele tale?

Anton se apleacă spre ea și-i șoptește apăsat:

— Vreau să-ți spun ceva, Leonie: eu-însumi te-am văzut îndreptându-te spre dormitorul contelui pentru a-l otrăvi.

Așa, acum știi și asta! Dacă nu ți-am amintit până acum nimic despre asta, am făcut-o cu un anumit scop. Am vrut să te las să-ți joci comedia în liniște, pentru ca să te capăt apoi cu totul în mână. Și uite că am ajuns aici. Știu că ai pe conștiință și alte crime, în afară de aceasta, și că ar fi de-ajuns să vorbesc numai, spre a te vârî în temniță.

Între noi doi nu mai există nici-o deosebire de rang. D-ta ai devenit și mai josnică decât sunt eu. Numele nobil nu ți mai folosește la nimic, căci faptul în sine rămâne.

— Taci! izbucnește contesa.

Anton, însă, îi râde în față și urmează:

- Să vorbim mai departe despre Dora. Că nu mă voiu căsători cu drăcușorul acela, cred că nu mai e nevoie să-ți spun. Trebuie să fim, însă, cu băgare de seamă, căci în furia ei fata e în stare de orice. Aș putea eu s'o încânt dacă aș vrea, dar făgăduiala scrisă c'o voiu lua în căsătorie n'o va înapoia nici în ruptul capului, căci există într'însa și unele destăinuiri, cari m'ar putea distruge atât pe mine, cât și pe d-ta. Cu documentul acesta ea crede că mă are în mână pe deplin.

Cum ai plecat d-ta din Monaco, m'am pomenit din nou cu Dora pe cap. Imi cerea să mă hotărăsc fără zăbavă, ba mai pretindea să obțin dela d-ta o zestre ca lumea. După discuții îndelungate m'am decis să plec încoace, pentru a pune lucrurile în ordine. Dar Dora nu prea avea încredere în mine, și de aceea a venit și ea.

— Cum? izbuceni Leonie. A venit și ea, când eu am lăsat-o intenționat la Monaco, pentru că vroiam să fiu singură aici?

— Liniștește-te, Leonie, căci nu e chiar aici, ci la Berlin, într'un hotel mic, unde am dus-o eu. Nu vrea să mai rămâie în serviciul d-tale și m'a însărcinat pe mine să-ți comunic asta. Apoi așteaptă să-mi îndeplinesc făgăduiala și să mă căsătoresc cu ea.

Cereți mâine numărul 91 al tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

TEMPO e ziarul muncitorilor inteleptuali ca și a celor manuali.

TEMPO e ziarul celor necăjiți ca și a celor mulțumiți.

TEMPO e ziarul vostru al tuturor.

PENTRU 1 LEU aveți posibilitatea să fiți zilnic precis, rapid și conștiincios informat.

Citiți zilnic „TEMPO"

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Şi cum te-ai hotărât tu, Anton?

— Cum de mai întrebi asta, Leonie? Voi găsi eu de-acum mijloace ca să mă scap de Dora, într'un fel sau altul. La crimă nu mă gândesc, căci asta îmi apare cam primejdios. Un cap inteligent ca al meu, va iscodi altă metodă, pentru a ajunge la ţintă.

Mă voiu întoarce acum la Berlin şi-i voiu îndruga o poveste Dorei, ca s'o liniştesc. După ce o voi fi făcut nevătămătoare, voiu veni înapoi să stăm de vorbă. Omul ăsta mort nu ne jeneză deloc.

— Ce vrei să spui cu toate cuvintele astea, Anton?

— Ei, să presupunem că mi-am vârât în cap să devin deocamdată administratorul castelului din Hohenegge. Cred că n'ai nimic împotrivă, căci pretenţia e destul de modestă.

— Cu neputinţă, răspunde Leonie. Ştii doar prea bine că bătrânul administrator Müller, îşi îndeplineşte încă slujba şi n'aş putea găsi niciun motiv să-i dau drumul, aşa, pe nepusă masă.

— Ei, ce-are de-a face asta! D-ta eşti stăpână aici şi poţi face tot ce-ţi poftesc inima. Dacă-ţi vine greu să faci asta, dă-mi mie câteva rânduri scrise şi mă 'ngrijesc eu să-i fac vânt bătrânului. Rămâne aşa cum am spus!

Din tonul cum fuseseră rostite aceste cuvinte, Leonie îşi dădu seamă că ori-ce împotrivire din partea ei ar fi zadarnică. În definitiv, ce-i pasă ei de soarta bătrânului? O durause inima când l-a aruncat în mizerie pe bătrânul servitor al lui Eberhard?

— Fie! zice ea. Bănuiesc, însă, că ai anumite intenţii cu asta.

— Admir spiritul d-tale de observaţie, Leonie. Slujba de administrator o cer numai ca să pot rămâne în apropierea d-tale, fără să atrag atenţia. După ce va trece anul de doliu — poate şi îna-

înte, chiar — îmi voiu îngădui să... mă căsătoresc cu d-ta.

Leonie îl privește pe Anton cu ochii holbați.

— Ți-ai pierdut mințile? izbucnește ea.

Fostul servitor încruntă sprâncenele și o privește mirat.

— Te așteptai cumva la altceva? Crezi poate că mă voiu declara mulțumit cu o pungă, două de aur, pentru tot ceeace am făcut pentru d-ta?

E necesar să-ți reamintesc că, ascultând de porunca d-tale l-am ucis pe individul ăla, Max Șerparul? Și apoi chestia cu contele... ce dracu! credi că sunt motive îndestulătoare ca să ne lege împreună pentru toată viața!

— Scoateți asta din cap! izbucnește Leonie, furioasă. Din partea mea căsătorește-te cu Dora, sau cu ori-ce altă cocotă care-ți place. Îți voiu pune la dispoziție o sumă anumită, cu condiția, însă, să pleci din țară și să nu mai dai semne de viață.

Anton izbucnește într'un hohot ironic.

— N'ai decât să-mi pui câte condiții vrei, nici nu le țiu în seamă. Bagă-ți bine în cap, însă, că eu sunt acela care voiu pune condiții și dacă vei încerca cumva să faci zâmbre, să știi că te dau jos de pe tronul unde te-ai cocoțat și te vâr în temniță fără multă discuție. Acum, știi care e planul meu, și putem discuta mai departe, în liniște.

Leonie se ridică furioasă și scaunul cade la pământ. Pieptul îi se zbate să se spargă, nu alta. Stă în fața lui Anton cu pumnii încleștați și în ochii ei lucesc scântei de mânie.

— Servitor mizerabil! șuieră ea, ca un șarpe. La asemenea oameni ca tine nici nu mă uitam când treceau pe lângă mine. Mai multă atenție dădeam unui câine de pe stradă. Și tu îndrăznești să-mi adresezi astfel de cuvinte?

Anton se 'ntinde comod în fotoliu.

— Liniștește-te, scumpă Leonie, toate isterica-

lele astea nu-ți vor folosi la nimic. Repet, odată pentru totdeauna: eu sunt stăpânul și vei avea s'ascuți de ordincle mele.

Deocamdată, firește, trebuie să joc și eu în comedia asta și să te consider drept contesă de Hohenegge... Când vom fi însă singuri, obligația aceasta va cădea și atunci voiu fi eu stăpânul d-tale.

Ce te zgâiești la mine cu atâta furie? Te bați cu gândul poate să chemi servitorul și să mă dai pe mâna poliției? Incearcă numai, dacă-ți dă mâna. Dar cred că tot mai bine e să te supui soartei inevitabile și să-ți dai seamă că trebuie să închei pactul cu mine. Fii logică și înțelege că nu faci deloc o afacere proastă. Eu sunt destul de inteligent și voiu ști să mă adaptez împrejurărilor.

Spunând acestea se ridică de pe fotoliu și se apropie de contesă.

Aceasta se simte cuprinsă de o mânie care amenință s'o înăbușe. Tot trupul îi tremură în spasmuri și se prăbușește într'un scaun de lângă perete.

S'a dat în mâinile unui servitor, a unui om de rând! Devenise jucăria acestuia și asta numai din cauză că n'a fost de-ajuns de atentă în urmărirea țelului.

Anton îi pricepe gândurile și spune:

— Dacă în loc de a fi fost un simplu servitor, aș avea un titlu de noblețe, cred că n'ai fi atât de furioasă de propunerea pe care ți-o fac, Leonie. Te rog, însă, să uiți că port livreaua de servitor și spune-ți că aș fi urmașul vre-unui conte sau baron.

Cred chiar că ne vom înțelege de minune, căci ne potrivim unul cu altul. Chestia cu Dora las-o pe seama mea! Mă voiu pricepe eu s'o aranjez cum e mai bine. Ca să-ți dai seamă că sunt om cu judecată, voiu pleca încă în noaptea asta la Berlin. Dora mă așteaptă acolo.

Nu te superi, dar am nevoie de ceva bani... Călătoria și unele cheltueli neprevăzute mi-au golit punga.

Leonie se silise să se liniștească și acum se ridică de pe scaun. Scoate din buzunar câteva monezi și le întinde lui Anton.

— Asta nu ajunge, Leonie — râde servitorul. Dar dacă n'ai bani în casă, scrie câteva rânduri bancherului d-tale din Berlin și mă voiu duce eu la dânsul să încasez suma.

Leonie se supune fără să crâcnească. Singura ei dorință pentru moment e ca omul acesta să se îndepărteze cât mai repede.

Anton împăturește hârtia și o pune în buzunar.

— Îți mulțumesc, spune el apoi. Deocamdată ajunge suma asta, mai târziu îți voiu mai cere și cred că nu mă vei refuza.

— Pleacă, nu-ți mai pot asculta cuvintele! izbucnește criminala și arată cu mâna spre ușa balconului.

Anton își așează jobenul și spune:

— Îți respect iritația, doamnă contesă și de

aceea plec. Ingăduie-mi numai să-ți sărut mâna.

Fără să aștepte ca ea să i-o întindă, el i-o apucă și o duce la buze. Dânsa vrea să se smulgă, dar e prea târziu, căci el o cuprinde pătimaș în brațe și apăsându-și gura pe a ei, o sărută sălbatec.

— Ai fost doar de-acum a mea, Leonie! gâfâie el, dându-i drumul din strânsoare. — Și acum, plec!

In fața sicriului face o plecăciune ironică și flutură jobenul:

— Rămâi cu bine, scumpul meu conte.

In clipa următoare deschide ușa balconului și se face nevăzut în noapte.

Ceea ce s'a întâmplat apoi, știm. Atras de împușcături, Anton se înapoiă pe terasă. De data aceasta, contesa fu prea slabă ca să poată opune

rezistență. Anton rămase la castel și-l părăsi de-abia când se iviră zorile.

— Sunt rănit! exclamă Xaver Birk și clătinându-se, coborî terasa. Simți sângele cald țâșnindu-i din umăr și-și dădu seamă că Leonie vruse să-l ucidă. O singură putință de salvare exista: să fugă, și să se ascundă în vre-un tufiș dacă nu va putea să alerge mai departe.

De bine, de rău, coborî treptele terasei și ajunse în parc. Un fulger destrămă întunericul și în aceeași clipă detună de sus o împușcătură. De data asta, braconierul se prăbuși la pământ.

— Ah! Sunt pierdut! gemu el.

Îl cuprinse o spaimă de moarte că va trebui să rămână aici și nu va putea ajunge acasă, pentru a spune fiicei sale ce aflase la castel și că Leonie de Hohenegge este o criminală.

Încercă să se ridice, apucă niște crengi și se târî cum putu prin întuneric. Din când în când își apăsa rănile cu mâna și înainta cu un pas, în prada frigurilor cari puseseră stăpânire pe el.

O singură jumătate de ceas de s'ar mai fi putut ține pe picioare, ar fi ajuns la coliba lui din pădure. Dar răsuflarea îi devenea tot mai grea și în cele din urmă se simți zdrobit.

— Nu mai pot... gemu el.

Se sprijini de un trunchiu și genunchii îi se îndoiră. Furtuna vuia în jurul lui și bătrânul avea impresia că vede scânteiroșii pe dinaintea privirilor.

— Asta-i moartea! gemu el încodată și bâjbâi cu mâinile prin aer, prăbușindu-se în iarbă.

După vre-o zece minute, lumina unei lanterne destrămă întunericul. Dintre copaci apăru o făptură. Lumina se apropiă tot mai mult și în cele din urmă se opri deasupra trupului lui Xaver Birk.

— Bine că l-am găsit, murmură tânărul cu lanterna. Nu degeaba am dat târcoale colibei lui, ca să aud cel puțin răsuflarea Anei.

Bătrânul avea un plan, știam eu asta și nu înțeleg cum s'a făcut că i-am pierdut urma în pădure, când m'am luat după el. Cum de-a ajuns aici?

Max Șerparul — căci el era — se aplecă asupra bătrânului și-i examină rănile:

— A fost nimerit de câteva gloanțe, sărmanul.

Așeză lanterna în iarbă și se apucă să descheie hainele rănitului.

— Sunt gloanțe de revolver, murmură el. S'a întâmplat ceva în castel și aș pune rămășag o mie contra unu că doamna contesă a dat ochi cu bătrânul. Să nădăjduim că nu e mort și voiu afla eu ce s'a petrecut acolo.

Tânărul pansă cum putu rănile braconierului, dar toate sforțările sale de a-l readuce la viață, rămaseră fără rezultat. Nu-i rămânea alta decât să-l ducă în spinare până la colibă. Nu prea era ușoară treaba asta, căci braconierul cântărea greu.

Dar Max Șerparul nu se lăsă speriat de gândul acesta, căci își spuse că nu de mult bătrânul Xaver își riscase propria sa viață pentru a-l smulge pe el din flăcări.

Zorile nu mai erau departe când Max ajunse cu povara sa în poienița din pădure. Își stinse lanterna, apoi se târî mai departe cu rănitul până ajunse la colibă. Pe banca din fața acesteia îl așeză pe bătrân și-i puse câteva ramuri sub căpătâi. Apoi își lipi urechea de pieptul lui și murmură:

— Slavă Domnului; se pare că-și recapătă cunoștința.

Intr'adevăr, după câteva clipe, buzele braconierului începură să se miște:

— In temniță cu ea... m'a împușcat... falsa contesă vrea să mă omoare, ca să nu vorbesc nimănui despre crimele ei... Domnul conte a fost otrăvit... Xaver Birk a auzit asta cu propriile sale urechi... servitorul Anton este complicele ei... la temniță amândoi!

Max Șerparu se dăduse repede înapoi. Au-

zise cuvânt cu cuvânt și acum știa de unde venea bătrânul și restul nu era greu de ghicit.

Ridică amenințător pumnul, îndreptându-l spre direcția unde se afla castelul Hohenegge.

— Ne vom socoti odată! murmură el. Poate că nu mai e departe ziua când îți vei primi răsplata, contesă Leonie.

Așa cum ai făcut și cu mine odată, împușcându-mă și incendiând apoi coliba, ai procedat și față de bătrânul acesta. Dar Max Șerparul îl va răzbuna și pe el.

Rănitul amuțise din nou și rămase nemișcat. Max se furișă pe după colțul colibei și se opri sub ferestruica, în dosul căreia dormea Ana. Scoase din buzunar un portvizit și dintr'însul o bancnotă albastră. Luă de jos o piatră și o înfășură cu bancnota.

Se ridică apoi în vârful picioarelor și aruncă o privire în odăiță. In semi-întunericul dinăuntru zări chipul Anei, care tocmai se ridica din culcuș.

— Ana, m'auzi, Ana? șopti el.

Fata stătea pe pat, cu ochii larg deschiși.

— Max! murmură ea și întinse brațele spre fereastră. Tu ești și vei rămâne la mine?

— Tăcere, Ana, răspunse el. N'a venit încă ziua când să ne putem clădea în brațe. Nu uita, însă, ce ți-am spus în scrisoarea mea de rămas-bun și rămâne-mi credincioasă. Când îmi voiu fi îndeplinit sarcina, mă vei vedea la ușa colibei tale și atunci ne vom lua de mână, ca să începem o viață nouă împreună. Până atunci așteaptă cu răbdare.

Ea auzi căzând pe podea un obiect tare și întrebă uimită:

— Ce e asta, Max? Nu pot înțelege, de ce trebuie să dispari din nou?

— Vei pricepe în curând, Ana. Ia banii pe cari ți i-am aruncat în odaie. Vei avea nevoie de ei, căci tatălui tău îi s'a întâmplat o nenorocire. Ieși afară în fața colibei și du-l înăuntru în casă. A fost ră

nit grav cu gloanțe de revolver, dar nu-ți pot spune de către cine.

Aleargă cât poți de repede în sat și adu-l pe bătrânul doctor ca să-l panseze ca lumea. Și dacă va fi să se întâmple o catastrofă, dacă vei rămâne singură pe lume, să nu-ți pierzi curajul, ci să te gândești că eu mă aflu necontenit în apropierea ta și aștept doar ceasul când îmi voiu fi atins ținta.

Ana îl văzu dispărând din fața ferestruicii și atunci sări pe picioare și-și trase la repezeală o rochie pe trup.

Tatăl ei se afla afară, purtând răni grave pe corp? Acum îi se lumina mintea. Știa ce se întâmplase. Bătrânul îi spusese doar că vrea să se ducă la castelul Hohenegge și să fure ceva argintărie. L-or fi prins servitorii și l-au împușcat. Max Șerparul l-a adus acasă, ca să nu-l ia jandarmii.

Biata fată ieși afară și zări imediat pe bancă trupul îmbrăcat cu zdrențe al tatălui ei.

— Max... unde ești, Max? strigă dânsa, sfâșietor.

Dar nimeni nu-i răspunse.

CAP. 120

Nepoata intendentului

Castelanul din Hohenegge fu înmormântat în cavoul familiei. Totul a decurs conform programului Telegrame de condoleanțe au sosit din toate părțile, de la rude, prieteni și cunoscuți.

Leonie se retrase în camera ei, unde nu mai primi pe nimeni. Cu un zâmbet triumfător și ironic în același timp ea citi cuvintele de mângâiere și a aruncă în foc hârtiile una după alta.

Anton plecase la Berlin, unde trăia deocamdată alături de iubita sa, nepoata intendentului dela Hohenegge.

Leonie își comandă o somptuoasă toaletă de

dolîu şi luându-şi o mască îndurerată primi vizitele de condoleanţe ale cunoscuţilor.

Coşciugul contelui fusese închis, dar şuruburile nu erau prea tare strânse. Un adevărat munte de covoare îl acoperea.

Niciunul din vizitatorii cari veneau la castel, nu bănuia ce se petrece în inima tinerei văduve. Căutau să citească pe chipul palid şi frumos, dar nu izbuteau să descifreze ceva.

Pe ici, pe colo, se şoptea câte ceva asupra morţii contelui, dar nimic sigur. Medicul vorbea despre un atac de inimă, dar nimeni nu credea în asta.

Cuvântul „otrăvire" plutea în aer. Dar nimeni nu-l rostea cu hotărâre, şi chiar dacă cineva se gândea la asta, îşi spunea că Eberhard de Hohenegge se otrăvise, nu că fusese otrăvit.

Toţi vedeau acum în Leonie pe moştenitoarea milioanelor şi stăpâna castelului. Şi oamenii căutau să se pună bine cu ea. Contesa însăşi bănuia probabil ce gândeau oamenii despre dânsa. Nu arăta încredere sau interes faţă de nimeni. Suporta vizitele de condoleanţe pentru că nu se putea altfel şi aştepta cu nerăbdare ca să se sfârşească odată ceremoniile acestea.

In sunetul orgei din capela castelului, coşciugul lui Eberhard, purtat pe braţe de bătrânii satului, fu dus spre cavou, şi Leonie, împreună cu câţiva oaspeţi, coborâră în bolta sinistră.

Pe două şiruri lungi stăteau acolo strămoşii lui Eberhard şi într'o parte se afla un loc liber. Aici urma să se repauzeze ultimul conte de Hohenegge. In vreme ce morţii ceilalţi îşi aveau sarcofagele lor de metal sau piatră, Eberhard fu înmormântat provizoriu, până va sosi dela Berlin sarcofagul comandat.

Sicriul fu aşezat la locul lui şi doi servitori în surtuhară şuruburile. Coroanele fură puse pe deasupra şi toţi se dădură în lături.

Leonie se sprijini de braţul unei doamne şi

rămase nemișcată în fața coșciugului. Totul părea mort într'însa, numai ochii-i mari, negri, aveau într'înșii o expresie ciudată. Privirile-i alunecau asupra sicriului fostului ei soț și apoi se aținteau asupra acelui din spate.

Acolo își dormea somnul de veci tatăl lui Eberhard, contele Bertram, care fusese asasinat.

„Morții nu mai vorbesc și asta-i bine" aude ea un glas interior.

Trupul ei se însuflețește din nou acum și se desprinde de brațul doamnei care o însoțește.

— Duceți-mă sus, nu mai pot suporta aerul acesta! rostește ea.

Când oaspeții părăsiră cavoul și apoi castelul, Leonie se retrase în camera ei. Servitorii stinseră luminile din cavou și încuiară apoi poarta grea de fier. Intendentul Müller luă cheia, apoi dădu ultimele dispoziții servitorilor.

Nimeni nu dăduse vreo atenție bătrânului și astfel putu acesta — care-l iubise foarte mult pe stăpânul său — să rămâie în urmă. El îngenunchiă la intrarea cavoului și rosti o rugăciune caldă pentru odihna sufletului tânărului conte.

Nădăjduise sărmanul să-l vadă întorcându-se, dar nu într'un sicriu, ci cu zâmbetul acela pe buze, care-l făcuse atât de simpatic pe Eberhard.

Müller nu prea avea multă tragere de inimă pentru contesa Leonie. Ea părea să fie mândră, disprețuitoare și crudă. De câte ori nu lovise cu biciul pe vreun băiat de grajd sau alungase cu câinii un biet copil care venise să cerșească!

Müller ar fi vrut s'o ție la dânsul pe nepoata sa și să nu devie camerista contesei, deși frumoasa fată mai ocupase la Berlin o astfel de slujbă, dar se înapoiase într'o zi acasă, unde o văzu contesa. Nu-i fu cu putință să se împotrivească, mai ales că însuși contele Eberhard își exprimă dorința ca Dora să devie camerista viitoarei sale soții.

După sosirea contesei dela Monaco, Müller se

informă imediat despre nepoata sa, dar îi se răspunse scurt că Dora rămăsese în Monaco.

Multă amărăciune era în inima bietului intendent când se ridică din genunchi și se îndreptă spre casă. Nimeni nu-l observase în tot timpul cât stătuse acolo.

Era o zi ploioasă. Ramurile copacilor se aplecau greoaie spre pământ, încărcate de picături de ploaie. Totul era mohorât, de parcă însăși Natura ar deplânge dispariția din rândurile celor vii a contelui Eberhard.

— Aș demisiona din slujbă chiar astăzi, murmură bătrânul. Dar cine să mă primească la vârsta mea într'o slujbă la fel cu asta? Sunt încredințat că vor veni vremuri grele aici la Hohenegge, sub stăpânirea contesei Leonie.

Chestia cu Dora nu-mi place deloc. Odinioară fata îmi scria regulat și-mi povestea despre toate ce se întâmplă; de când se află în slujba contesei, pe Riviera, n'am mai primit niciun rând dela ea. Știe bunul Dumnezeu ce s'o fi petrecut acolo! Mai aștept câteva zile, apoi mă duc la contesă și-i cer să-mi răspundă pe față ce este cu nepoata mea.

Bătrânul ajunse la căscioara sa din spatele castelului. Era văduv de mulți ani și niciodată nu se simțise atât de părăsit ca în seara asta. Se lăsă într'un fotoliu bătrânesc din fața mesei, și citi în biblia mare pe care o avea dinainte-i.

Literele începură curând să-i joace pe dinaintea ochilor și gândurile îi se duceau în altă parte. Apoi își întorcea iar privirea pe foaia îngălbenită și citi despre Cain care l-a omorât pe Abel, apoi despre necredința femeii... Închise cu tristețe biblia și-și sprijini capul în palme.

— S'a întâmplat ceva în Monaco între răposatul conte și soția lui, ceva care reprezintă un mister, murmurară buzele lui. Dar adevărul nu-l voiu afla niciodată, oricât mi-aș frământa creierul.

Rămase liniștit o clipă, apoi simți un fior trecându-i prin trup. Parcă bătuse cineva la fereastră?

Ciuli urechile și auzi vântul care vuia printre crengi. Geamătul și șuieratul acesta, Müller îl auzise de acum de sute de ori, dar niciodată nu resimțise o teamă nelămurită, ca în noaptea asta.

De-odată îi se păru chiar că aude un glas care-i rostește numele. Dar nu, nu putea să fie decât o amăgire a simțurilor! Dacă cineva ar fi avut nevoie de dânsul în castel, se putea folosi de soneria electrică.

In prada unei iritații de nedescris, bătrânul se ridică de pe scaun și se apropiă de fereastră. Vântul zguduia cu putere obloanele, ca și cum ar fi căutat să le deschidă.

Clipe îndelungate rămase lângă fereastră, apoi trase zăvorul și ascultă în noapte.

— Nu-i nimic alta decât vântul nopții... murmură el.

Dar în aceeași clipă, se dădu speriat înapoi. De data aceasta auzise bine, era un glas omenesc:

— Bunicule...

Era vocea Dorei, o recunoscuse imediat.

Noapte adâncă se lăsase peste parc. Dar în lăsia galbenă de lumină care cădea din odaie, el văzu o făptură femeiască apropiându-se de ușă.

— Dora! rosti el cu glas tremurător de surpriză și emoție. Ești tu cu adevărat?

— Deschide-mi, bunicule. Mi-e frică!

Bătrânul închise repede fereastra, apoi se repezi la ușă ca s'o deschidă. Dora intră înăuntru, tremurând de frig și de spaimă. Hainele ei erau ude de ploaie și chipu-i palid îți făcea milă.

— Slavă Domnului că am ajuns la tine, bunicule, rosti ea, aproape plângând.

Intendentul închise ușa, apoi se apropiă de fată:

— Asta-i o surpriză extraordinară, Dora. De săptămâni de zile n'am mai primit nicio veste de la tine și te credeam la Monaco. Și acum te văd deodată apărând aici, cu o expresie de spaimă pe

chip. Spune-mi, pentru numele lui Dumnezeu, ce s'a întâmplat cu tine?

Fata se feri de privirea iscoditoare a bătrânului, gura îi se strâmbă ca pentru a izbucni în plâns, dar Müller îi arătă un scaun de lângă masă.

— Fii curajoasă, fetiţo! spuse el. Eşti la bunicul tău şi de el nu trebue să-ţi fie teamă. Povesteşte-mi tot ce s'a întâmplat, fie că e vesel sau trist.

Dora se lăsă în scaun, apoi îşi îndreptă, speriată, privirile spre uşă, ca-şi-cum s'ar fi aşteptat să apară cineva de acolo.

— De ce te tot uiţi într'acolo, Dora? întrebă Müller, surprins. Eşti urmărită de cineva?

— Nu ştiu, bunicule....

— Nu ştii? Ce vorbă e asta? De ce m'ai strigat pe nume atât de tare, când erai în parc?

— Mi se păruse că e cineva în urma mea, care vroia să mă strângă de gât... Dar nu era decât o ramură aplecată spre pământ...

Müller păru că se liniştește, apoi spuse:

— Toate bune, drăguţa mea, dar e surprinzător, că apari aşa deodată aici, pe timpul ăsta, fără să mă fi vestit măcar prin câteva rânduri. Te-a concediat poate contesa?

— Nu, bunicule, ea nici nu ştie că am părăsit Monaco, împreună cu Anton.

Cereţi mâine numărul 92 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Care e ziarul cel mai bine informat? TEMPO!

Care e ziarul cel mai eftin? TEMPO!

TEMPO se vinde cu 1 LEU exemplarul.

Citiţi-l zilnic!

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 2.

Rostind numele acesta, Müller văzu pe chipul ei o expresie de spaimă.

— Ce ai tu cu Anton ăla, Dora? Vreau să cred că nu există nimic intim între voi doi? Băiatul ăsta mi-a fost antipatic din primul moment când l-am văzut, ba l-am găsit chiar respingător, deși se bucura de încrederea contelui și a contesei.

Dora nu se mai putu stăpâni și ridicându-se de pe scaun, izbucni într'un hohot de plâns, apoi căzu în genunchi în fața bătrânului. Din vorbele ei întretăiate de suspine, el nu pricepu nimic, dar ghici cu atât mai mult despre ce e vorba.

— Ai legat dragoste cu Anton! strigă el, amenințător.

Fata își ridică privirile și se chirci sfioasă, ca și cum s'ar fi așteptat în fiece clipă să primească lovitura bătrânului.

— Răspunde, Dora! Trebuie să aflu adevărul.

Ea își încleștă buzele, dar privirea ei spunea destul.

— Așa dar, totuși... murmură el, cu inima sfâșiată. N'aș fi crezut niciodată să-mi faci o astfel de rușine. Mama ta a fost o nenorocită și cu toată severitatea mea n'am putut-o opri să urmeze pe un bărbat bogat, care, însă, o părăsi peste câtva timp, lăsând-o pradă mizeriei. Pe atunci eram administrator la castel. Într'o noapte s'a înapoiat aici, bolnavă ca vai de ea și și-a dat sfârșitul în cămăruța aia de alături, lăsându-te pe tine în grija mea, Dora.

Eram singur pe lume, căci soția mea murise de mult. Cu toate acestea te-am primit și am veghiat asupra ta, ca la ochii din cap. L-aș fi ucis pe acela care mi-ar fi spus că Dora mea a devenit o fată pierdută.

I-am făgăduit mamei tale că te voiu ocrotí și păzi de rele, cât timp va mai fi o suflare de viață în mine... și acum te văd înaintea mea, cu chipul palid și tremurând din tot trupul și trebuie să-mi

dau seama că toată străduința mea a fost zadarnică.

Ai devenit amanta unui servitor, pe care-l urăsc din tot sufletul, pe care-l disprețuiesc, pentru că-l socot un om ordinar.

Bătrânul lovi cu pumnii în masă și privi țintă în gol.

— Să nu-ți fie teamă că te voiu bate, căci acum n'ar mai avea niciun rost pedeapsa asta. Dar mă voiu îngriji de tine în alt fel. Răspunde la întrebările mele, ca să-mi dau seamă lămurit de situație. Când au început relațiile dintre voi?

Dora mișcă buzele arzătoare, răspunse ceva bâlbâit, dar nu ridică ochii. Pe chipul ei se întipărise o expresie, pe care bătrânul nu și-o lămurea pe deplin. În afară de rușine și disperare, trebuia să mai sălășluiască și alt sentiment în inima fetei.

— Știe contesa despre asta?

— Nu, răspunse Dora, scurt și aspru.

— De ce privești atât de întunecată în pământ și strângi pumnii? Ai vre un gând ascuns?

— Nu.

— Trebuie o răbdare de fier cu tine, Dora! tună bătrânul. Te-ai schimbat mult, dar voiu găsi eu unde se ascunde misterul. Ți-a făgăduit Anton că te va lua în căsătorie?

— Da, bunicule. Mi-a dat chiar o făgăduială în scris, pe care o port la mine.

— S'o văd!

Dora se dădu un pas înapoi și făcu un gest de împotrivire.

— Nu cere asta de la mine, bunicule, crede-mă pe cuvânt.

— Nu vrei să-mi dai hârtia, ca să-l pot chema încoace pe individul ăla?

— Nu, bunicule, no dau din mână, căci stă scris ceva într'însa pe care nu trebuie s'o afli tu, — cel puțin nu încă. E o taină care-mi poate fi de folos, în cazul când Anton va refuza să-și ție făgăduiala.

Bătrânul clătină capul.

— Asta nu pricep. Ţi-a dat făgăduiala de bună voie?

— Nu; l-am silit la asta.

Müller încruntă sprâncenele.

— Aşadar l-ai silit? zise el. Aha! acum îmi pot închipui cum a început chestia şi cum se va desfăşura. Patima şi-a potolit-o repede, dar apoi s'a gândit musiu Anton să bată în retragere. Tu, însă, cunoşteai o taină de-a lui şi l-ai silit să-ţi făgăduiască cum că te va lua în căsătorie.

— Da, aşa e, bunicule, dar mai e şi altceva.

— Şi anume?

— Anton şi-a găsit între timp altă iubită şi de aceea vroia să se scape de mine. Eu, însă, am descoperit faptul şi am descoperit-o şi pe persoana în chestie şi asta mi-a dat posibilitatea să-l silesc.

— Cum se numeşte individa aceea?

— Asta nu ţi-o voiu spune, bunicule. Numele ei stă scris în hârtia pe care mi-a dat-o Anton, şi la momentul oportun se va descoperi totul şi vor ieşi la iveală şi toate tainele.

— Bătrânul râse îndurerat.

— Aveai mai multă încredere în mine atunci când erai copilă, decât acuma când nenorocirea te aduce încoace. Dar n'avea grijă, voiu da eu de rostul lucrurilor! De ce ai plecat pe furiş din Monaco?

— Pentrucă am vrut să-l urmez pe Anton.

— E aici el?

— Da, bunicule. Când am strigat înainte, în curte, după ajutor, credeam că se află în urma mea şi mă ameninţă să mă gătuie.

— Aşadar, te temi de el?

Fata şovăi o clipă, apoi răspunse:

— Da, bunicule, am şi motive să mă tem. Ar fi în stare să mă ucidă, numai ca să-mi smulgă hârtia aceea, pe care mi-a dat-o într'un moment de rătăcire.

Müller îşi împreună mâinile pe masă şi o privi străpungător pe nepoata sa.

— Așadar, cu un criminal te-ai unit tu, Dora?

Cuvintele acestea o atinseră atât de mult pe fată, încât își acoperi fața cu mâinile.

— E prea târziu pentru păreri de rău, bunicule, zise dânsa. Dar se 'nșeală amarnic el dacă își închipuie cumva că mă poate strivi ca pe o muscă. Cu făgăduiala asta de căsătorie îl am în mână ai zadarnic ar încerca să-mi scape. Să-mi redea onoarea în fața altarului, apoi nu mai cer nimic de la el. Deoarece știu cum a murit mama mea, țiu neapărat la această cerere.

— Și crezi tu, Dora, că vei izbuti să-l silești pe omul acesta fără conștiință? Un ticălos ca ăsta găsește o mie și una de mijloace să se scape de o povară.

— Să 'ndrăznească numai, că-l distrug! strigă fata.

Bătrânul n'o văzuse încă așa pe nepoata lui. Se schimbase cu totul în scurtul timp cât stătuse în Monaco.

— Toate astea nu pot avea un sfârșit bun, zise el cu seriozitate. Ar trebui să deschid ușa și să te arunc afară, în noapte. Ai devenit o femeie pierdută, căci individul ăla nu se va căsători niciodată cu tine, de asta sunt ferm încredințat. Dar mi-e milă de tine, căci ai ochii bietei tale mame, pe care am iubit-o mult. De ce-ai venit încoace?

— Vreau să vorbesc pentru ultima oară cu el, bunicule. La tine sunt în siguranță, dacă va veni încoace. Și apoi, m'a și bătut...

— Cum, te-a bătut? exclamă bătrânul.

— Când am sosit de la Monaco, Anton m'a dus la un hotel mic din Berlin. Mi-a spus să rămân acolo, în vreme ce el se va duce la Hoheneggé să-și dea demisia din slujba contesei. Nădăjduia că văduva contelui nu-i va face nici-un fel de greutăți, ba îmi va da mie și o sumă frumușică, drept zestre.

Azi după amiază, însă, Anton s'a înapoiat și s'a luat la ceartă cu mine. Țineam să știu cu ce rezul-

tat se întorcea de la Hohenegge și când am început să-i pun întrebări, el îmi răspunse înfuriat. Poate că băuse și prea mult, căci ochii săi aveau o lucire ciudată. Când am început să-l iau la rost și i-am cerut, pe ton mai ridicat, să-și ție făgăduiala, pentru ca să pot păși curată înaintea ta, bunicule, el mi-a râs în față și-mi spuse pe șleau că nici nu se gândește să mă ia de nevastă și pretinse să-i înapoiez documentul.

Eu, însă, m'am împotrivit din toate puterile și am început să strig după ajutor. N'a venit însă nimeni și pentrucă nu i-am făcut pe voie, dându-i hârtia, m'a luat la bătaie pentru prima oară. M'a lovit cu pumnul în față și m'a trântit la pământ. Vroia să mă calce în picioare, dar am izbutit să mă ridic și i-am înfipt dinții în carne. Apoi am fugit, și am venit pe jos încoace, pe ploaie și pe vânt.

Chipul lui Müller se schimbase. Înainte de a putea răspunde, se auziră bătăi în ușă. Bunicul și nepoata tresăriră speriați.

— Cine poate fi? întrebă dânsul.

— E Anton, o simt, bunicule! strigă Dora și fugi repede în odăița învecinată, aceeași în care murise mama ei, cu ani în urmă. Lăsă, însă, ușa întredeschisă, ca să audă ce se vorbea dincolo.

CAPITOLUL 121

Sticluța cu otravă

Bătrânul administrator se duse la ușă, când numai bătaia se repetă și un glas de afară strigă:

— N'auzi Müller? Eu sunt, Anton.

Müller deschise ușa și privi întunecat la tânăr:

— Ce vrei dela mine?

Anton trecu pe lângă el și răspunse țanțoș:

— Să intrăm în casă, Müller. Am să-ți fac o comunicare importantă din partea doamnei contese, dar n'am deloc poftă să stau afară, pe ploaie.

Müller înălță din umeri și-l urmă pe tânăr, care și intrase înăuntru. Se așeză liniștit pe un scaun lângă masă și, scoțând din buzunar niște hârtii, le întinse sub lumina lămpii.

— Te miră, desigur, Müller, că vin aici la o oră atât de nepotrivită, începu el. Imi pare rău, dar nu se putea altfel.

Am sosit la castel acum vreo jumătate de ceas și doamna contesă vroia să-mi vorbească. De fapt, urma să-ți aduc mâine dimineață vestea, dar știam că ai obiceiul să citești seara târziu, așa că mi-am îngăduit să viu acum.

Müller observă că Anton își rotea privirile prin odaie. El nu văzu, că pe un scaun dintr'un ungher întunecat se afla pălăria și mantila Dorei. Anton își dădu seama imediat că fata se afla aici, dar nu se trădă cu nimic.

— Ce ai să-mi comunici? Spune repede, Anton, nu vreau să stau de vorbă cu d-ta mai mult decât e absolut necesar.

Bătrânul se așeză pe un scaun și se uită la hârtiile pe cari le adusese servitorul.

Acesta întâmpină cu o privire străpungătoare cuvintele insultătoare ale lui Müller, dar se stăpâni și dădu doar din umeri.

— Iți voiu spune pe scurt, Müller, despre ce e vorba. Doamna contesă îți comunică prin mine că ai fost concediat din slujba de administrator al castelului.

Müller se așteptase la orice, numai la asta nu. Știa prea bine că contesa Leonie nu prea îl simpatiza, dar îmbătrânise la Hohenegge și nu-și putea închipui să închidă ochii în altă parte.

— Ce-ai spus, Anton? exclamă el, ca în vis. Așa, în toiul nopții și fără nicio introducere îmi vestește contesa că am fost concediat? Cred că e o glumă proastă din partea d-tale. Nu știu să mă fi făcut vinovat cu ceva în exercițiul serviciului meu sau să nu-mi fi îndeplinit îndatoririle cu punctualitate. De ce, dar, să fiu azvârlit în stradă?

Anton îl privi, zâmbind dispreţuitor.

— Nu mi s'a dat sarcina şi nici n'am dispoziţie să-ţi comunic motivele, cari au hotărât-o pe doamna contesă să te concedieze. Uite ici hârtiile respective, totul e pus la punct.

Doamna contesă certifică prin ele că ai servit atâţia ani la castel şi eşti concediat pe ziua de azi, deoarece doreşte să aibă în serviciul ei forţe mai tinere. Dacă vrei, poţi afla că eu voiu ocupa de acum încolo locul d-tale. Asta ţi-o spun aşa, într'o doară.

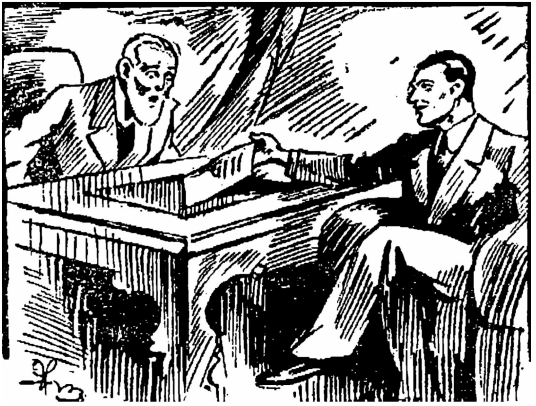

Ai aici şi o scrisoare către o bancă din Berlin, care-ţi va plăti salariul pentru o jumătate de an înainte, deoarece doamna contesă doreşte să părăseşti castelul cât mai repede cu putinţă, chiar mâine sau poimâine.

In sufletul bătrânului se produse o turburare adâncă. Sângele îi se urcă la cap şi într'o pornire de furie strânse pumnii.

— Aşa dar, asta e răsplata pentru ani îndelungaţi de muncă, pentru o viaţă pe care am în-

chinat-o în întregime numai contelui de Hohenegge? izbucni el.

Știam eu că odată cu contesa Leonie va intra nenorocirea în castelul acesta... Singurul mijloc ca să se împiedice catastrofa, ar fi fost să-i se deschidă ochii tânărului conte Eberhard. Dar eu nu trebuia să vorbesc, eram doar un servitor plătit și pe ziua de astăzi, când am îngenunchiat în fața cavoului strămoșilor săi, s'a sfârșit și cu activitatea mea la Hohenegge.

Tu, însă, ticălos fără pereche, care stai în spatele acestor uneltiri, îți vei primi într'o zi răsplata meritată.

Bătrânul se ridicase și întinse pumnul spre Anton. Acesta scoase o înjurătură și cu o furie sălbatecă vru să se năpustească asupra lui Müller.

— Ai înebunit, idiot bătrân? răcni el, tierbând de mânie. Cum de îndrăznești să mă insulți în felul acesta? Uite aici hârtiile pe cari ți le-am adus. Fie că le iei sau nu, să știi, însă, că peste două zile doamna contesă te va alunga în stradă dacă nu vei pleca de bună voie. Ia aminte la ce ți-am spus!

Răsturnă cu piciorul un scaun ce-i stătea în cale și vru să se îndepărteze.

— Stai! Între noi doi nu s'a terminat încă! răcni bătrânul, tremurând din tot trupul, de furie.

Voiu pleca, de asta poți fi încredințat, ticălosule! Mâna să-mi putrezească și limba să mi se paralizeze în gură, dacă mă voiu înjosi vreodată să cer milă dela contesă. Îmi stă necontenit înaintea ochilor nenorocitul acela bătrân care a fost scos din lacul castelului, și pe care tot dânsa îl are pe conștiință.

Doamna contesă susținea atunci că el ar fi un criminal și un hoț, dar eu am avut cu totul altă părere, atât despre dânsul, cât și despre ea.

— Bagă de seamă ce vorbești, Müller, căci

s'ar putea întâmpla să faci cunoștință cu temnița îl amenință Anton.

— Nu-mi pasă de asta, răspunse bătrânul, dârz

Se puse cu hotărâre în calea tânărului și acesta se dădu un pas înapoi, încruntând sprâncenele.

— Ce însemnează asta? tună el.

— Dacă te-am numit ticălos, n'am făcut-o pe nedrept! răcni bătrânul. O ai pe conștiință pe nepoata mea Dora și e bine că ne întâlnim față în față acum.

Vrei să-i redai fetei onoarea pe care i-ai răpit-o și să te căsătorești cu ea? Răspunde, da sau nu?

— Nici nu mă gândesc să mă leg de o cameristă, idiot bătrân, răspunse Anton, cu dispreț. Ți-a picat în casă, întocmai ca și mama ei, care și ea s'a aruncat de gâtul unui bărbat, pentru ca s'o aducă în viață pe Dora, undeva într'un colț, de lume. De ce n'ai crescut-o mai bine, bătrânule? la-o pe conștiința d-tale acum, eu am o femeie mai bună, dacă m'aș gândi vreodată să mă căsătoresc.

— Ticălos mizerabil! scrâșni bătrânul, clocotind de furie. Cu mâinile astea uscate, cari mai au destulă putere într'însele să ție un sceptru, te voiu doborî la pământ ca pe un câine râios. Îndrăznești tu, nemernicule, să insulți memoria fiicei mele?

Ce știi tu de durerile și suferințele ei? Tu însuți ești un om decăzut, un ticălos ordinar cum rar se găsește un altul pe suprafața pământului. Am recunoscut eu din prima zi când te-am văzut, câte parale faci, netrebnicule ce ești!

Bătrânul luă un scaun și-l ridică, gata să se repeadă asupra lui Anton.

Și, desigur că s'ar fi întâmplat o nenorocire, dacă în clipa aceea Dora n'ar fi deschis ușa, când buzna în odaie.

— Oprește, bunicule! răcni fata și se așeză între cei doi bărbați. Te rog, pentru numele lui

Dumnezeu, fii milostiv încă o singură dată şi lasă-mă singur cu omul acesta. Trebuie să vorbesc cu el, înainte de a pleca de aici. Dar nimeni nu trebuie să asculte convorbirea noastră, nici chiar tu, bunicule.

Müller lăsă scaunul să cadă pe podea, şi după o clipă de linişte, răcni ca ieşit din minţi:

— Vorbiţi ce vreţi; vindeţi-vă sufletele diavolului, nu vreau să aud şi să văd nimic.

Vreau să ies afară în noapte, pe ploaie şi furtună, căci aici mă înăbuş. Poate că vântul va fi atât de milostiv şi va rupe o ramură grea, care să cadă deasupra capului meu şi să mă ucidă. Asta e tot ce-mi mai pot dori.

Cuvintele bătrânului aveau un sunet înfiorător. Nu văzu cum nepoata sa întinsese, implorătoare, braţele după el, ci se năpusti spre uşă şi dispăru în noapte.

O linişte mormântală se lăsă în odaie. Nici Dora, nici Anton nu cutezau să facă o mişcare,

— Aşa! spuse după câtva timp fata. Acum vom sta de vorbă amândoi.

Anton se uită la ea cu priviri pline de furie.

— Mi-am închipuit eu că vei alerga aici, la idiotul ăsta bătrân, zise el. Şi te-ai mai apucat să-i spui toată povestea. Mai lipsea numai să-i arăţi documentul cu făgăduiala de căsătorie, şi atunci chiar că ar fi ştiut totul.

— Hârtia o port în sân şi o voiu da numai atunci când îmi va fi sunat clipa din urmă, răspunse Dora, cu o expresie ciudată pe chipul ei încordat. M'ai tratat astăzi ca pe un câine, m'ai călcat în picioare şi m'ai lovit cu pumnul în faţă. Să nu mai încerci asta a doua oară, căci atunci nu voiu mai ţine seamă de nimic.

Te întreb pentru ultima oară, Anton: vrei să-mi redai onoarea şi să mă faci soţia ta? Insist asupra acestui lucru, nu atât pentru mine, cât de dragul bătrânului, căruia i-am amărât îndeajuns zilele. Nu

căuta să te eschivezi, nu invoca motive, căci știu prea bine acum că fiecare cuvânt al tău e o minciună.

Spune-mi numai că vei merge mâine cu mine la ofițerul stării civile din Berlin, și din momentul când voiu purta numele tău voiu uita totul ce mi-ai făcut.

In timp ce Dora vorbea, Anton stătu să chibzuiască în ce fel ar putea scăpa mai bine din situația primejdioasă în care se afla. Știa prea bine că era în mâinile fetei și că aceasta l-ar putea nimici. Dar, pe de altă parte, nici prin gând nu-i trecea să se căsătorească cu dânsa. Trebuia să rămâie liber, pentru contesa Leonie... Își pusese în gând asta și se ținea de hotărâre.

— Vreau să știu — întrebă el, silindu-se să pară liniștit — dacă bătrânul cunoaște conținutul documentului?

— In privința aceasta poți fi fără grijă deocamdată, îi răspunse ea.

Anton răsuflă ușurat. Se simți din nou plin de curaj.

— Am putea să ne întâlnim mâine undeva și să discutăm în liniște chestia. In momentul acesta, după cele petrecute, îți închipui lesne că-mi lipsește dispoziția să stau de vorbă cu tine. De ce n'ai rămas în oraș, acolo unde te-am dus eu? Era vina ta că m'am înfuriat în așa fel, încât am ridicat mâna asupra ta.

— Știu ce vroiai: hârtia pe care o port în sân.

— Așa este, pentru că nu are niciun rost să mă silești și să mă amenințî. Am fost un idiot când ți-am dat făgăduiala scrisă. Cine știe ce ți se întâmplă și poți pierde potecul acela de hârtie, care va cădea în mâinile vreunui străin și atunci catastrofa e gata. Ia spune, refuzi într'adevăr să mi-o dai?

— Nu te obosi degeaba, Anton. Hârtia asta e un talisman, pe care nimeni nu mi l-ar putea lua

atât de uşor. Vei fi nevoit, deci, să te căsătoreşti cu mine.

Anton izbucni în râs.

— Cred c'ai auzit din odaia de alături ce am răspuns bunicului tău când mi-a cerut şi ef acelaşi lucru. Îţi răspund şi ţie la fel. Şi acum fă ce poftești!

Fata sări în sus, ca un şarpe călcat în picioare. In furia ei era mai frumoasă ca oricând, dar Anton nu mai avea ochi pentru ea.

— Acum ţi-ai dat cel puţin arama pe faţă, ticălosule! izbucni dânsa. Dar tu nu ştii cât de strâns te ţiu eu în mâinile mele; în afară de hârtia de care te temi atât de mult, mai posed o armă împotriva ta.

— Şi anume?

— Ţi-o voiu spune, ca să ştii ce ai de făcut. Intr'o vază de flori am găsit o sticluţă care conţinea picăturile din cari contesa Leonie a turnat în paharul cu apă al soţului ei.

Îţi aminteşti de asta, dar te înşeli dacă-ţi închipui cumva că am aruncat sticluţa. Ea se află în păstrarea mea şi o pot preda poliţiei în orice moment. Atunci, însă, va fi pierdută şi îngâmfata contesă Leonie, căci în sticluţă se mai găseşte un rest de otravă.

O simplă analiză chimică a picăturilor şi autorităţile vor şti din ce cauză a murit contele Eberhard de Hohenegge.

— Ai tu sticluţa asta? izbucneşte Anton şi dintr'o săritură se află lângă Dora. Dă-o încoace, sau te ucid pe loc!

Ea îl izbi cu pumnul în faţă, făcându-l să se clatine pe spate.

— Nu-ţi va folosi la nimic dacă mă vei ucide ticălosule, căci nu port sticluţa la mine. E la loc sigur, şi afară de asta am ascuns undeva un bilet în care dau pe faţă toate tainele. Vezi dar bine că u

ţiu în mână şi aşa de lesne nu-mi vei scăpa. Nici măcar o crimă nu te va scăpa de ameninţarea mea, căci biletul va fi găsit în orice caz.

Anton holbă ochii şi chipul său schimonosit de furie căpătă brusc o expresie mai liniştită.

— Asta-i prostie! exclamă el şi căzu într'un scaun, lângă masă.

— De ce să căutăm să ne nimicim unul pe altul, Dora? Mă cunoşti doar cum sunt şi n'ar trebui să mă enervezi necontenit. Ai făcut bine că mi-ai desvăluit şi chestia cu sticluţa.

Aşa dar, vom discuta serios cu privire la căsătoria noastră, dar nu aici la castel. Întoarce-te la Berlin la hotelul unde ai locuit până acum. Mâine sau cel târziu poimâine voiu fi la tine şi, poţi fii încredinţată că vom găsi o soluţie paşnică.

Dora îl privi o clipă cu ochii iscoditori. Răsufla agitată şi se lupta să ia o hotărâre.

— Poate că mă minţi din nou şi cauţi să mă opreşti să pornesc la fapte, spuse ea în cele din urmă. Dar fie. Vreau să mai încerc o ultimă dată. Mă voiu întoarce la Berlin. Nu mai cutez să apar în faţa bunicului; de altfel, voiu pleca chiar în noaptea asta. Dă-mi ceva bani, căci n'am niciun gologan.

Anton scoase din buzunar o monedă de aur şi i-o întinse:

— Asta îţi va ajunge deocamdată.

Ea îl privi sfredelitor.

— Şi tu nu vii cu mine?

El clătină capul.

— Nu pot. Contesa mi-a cerut să rămân la Hohenegge şi să iau în primire, de mâine chiar, slujba bunicului tău. Nu mă întreba mai mult, căci n'am timp, nici poftă să-ţi dau lămuriri Din moment ce-mi va fi posibil, voiu veni la tine.

— Aha! ştiu eu ce se ascunde aici. Leonie de Hohenegge a devenit amanta ta! izbucni fata, cu glas răguşit.

— Noapte bună! spuse el şi se îndepărtă. Ce să începem din nou cearta.

El îl lăsă să plece şi rămase nemişcată în mijlocul odăii.

Ajuns afară, Anton porni pe aleea din parc şi murmură pentru sine:

— Mi s'a pus în cale şi o voiu călca în picioare, cum calci un vierme. Dar mai întâi va trebui să-mi destăinuiască, unde a ascuns sticluţa cu otravă. Restul e o jucărie de copil. Dacă nu mi-ar fi scăpat din mână la Berlin, i-aş fi smuls cu forţa documentul pe care-l ţine în sân.

În definitiv e mai bine că s'a întâmplat aşa. Cât de proaste sunt femeile îndrăgostite! Gâsculiţa mi-a trădat acum şi ultimul secret! Hahaha!

Râsul său fu înghiţit de vântul nopţii şi ca o fantomă, umbra lui dispăru sub terasa castelului.

Dora, însă, rămase clipe îndelungate cu privirea aţintită asupra uşii prin care dispăruse el. Îşi aduse aminte de vorbele bunicului, atunci când părăsise casa, ca un disperat. Să aştepte până se va înapoia bătrânul şi o va alunga ca pe o netrebnică?

Cereţi mâine numărul 93 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

PENTRU 1 LEU

aveţi posibilitatea să ştiţi ce se petrece
în oraşul dv.,
în restul ţării,
în toată lumea.

Citiţi zilnic TEMPO!
pentru
un singur leu

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

— Se va liniști mai curând dacă nu mă va vedea aici — murmură ea — și din moment ce voiu redeveni cinstită, mă voiu întoarce la el.

Un zgomot despre care nu știa de unde vine, dar care suna ca vocea răgușită a bătrânului, o alungă spre ușă. In clipa următoare se făcu nevăzută în întunericul nopții.

De-abia se închisese ușa și se auzi în odaie un geamăt venit din adâncimea unui suflet chinuit.

Ușa odăiței în care se ascunsese Dora înainte, era pe jumătate deschisă. O mână nesigură o dădu în lături cu totul și imediat își făcu apariția bătrânul administrator concediat.

Părul îi atârna în neorânduială pe frunte, barba îi era încâlcită și ochii-i luceau sinistru.

Ce-i fusese dat să audă cu urechile sale!

O zbughise afară din casă și rătăci ca un nebun prin parc. Ploaia, însă, îl readuse la realitate și atunci își zise că datoria sa era să facă ultimele încercări pentru salvarea Dorei.

— Trebuie să mă înapoiez în casă, trebuie să aud ce-și vor spune cei doi. Poate că aflu taina care există între dânșii și atunci voiu vedea ce am de făcut. Ticălosul acela de Anton e capabil de orice și dac'aș ști că are ceva întunecat pe conștiință, îl voiu da pur și simplu pe mâna poliției.

Vorbindu-și astfel bătrânul intră în casă printr'o ușă dosnică și se furișă nevăzut în odăița unde stătuse Dora la pândă.

In încăpere era atât de întuneric, încât nu putea fi văzut. Sosise tocmai la timp pentru a auzi ceeace era mai important.

Se făptuise o crimă împotriva tânărului său stăpân, contesa Leonie își otrăvise soțul, și Dora avea în mâini dovada îngrozitoare: sticluța cu restul de otravă.

Aceasta era o armă fioroasă, cu ajutorul căreia Anton putea fi făcut nevătămător. Dar ceeace era mai grozav... individul acesta stricat devenise amantul contesei Leonie.

Câteva clipe gândurile se încâlceau în creerul sărmanului bătrân. Nebunia amenința să pună stăpânire pe el.

— E cu putință așa ceva? se întreba el, înspăimântat.

Dar auzise cât se poate de bine, nu era nicio amăgire a simțurilor. Și acum plecaseră amândoi, atât Dora cât și ticălosul.

Müller vru să se năpustească afară, vru s'o reție pe nepoată-sa și s'o ducă la poliție, dar se simți ca paralizat. De groază nu putea să miște niciun mădular și de abia într'un târziu își reveni oarecum și gemând ca o vită înjunghiată se prăbuși pe un scaun lângă masă.

Începu să chibzuiască ce e de făcut. Dacă cel puțin ar fi cunoscut numele hotelului din Berlin unde trăsese Dora!

Cu orice preț trebuia să pună stăpânire pe sticluța cu otravă și renunța acum ca nepoata sa să devie soția lui Anton.

Se ridică încet dela masă și, clătinându-se ca un om beat, se îndreptă spre ușă.

De-odată, se poticni de un obiect mic, care stătea în întuneric. Privi în jos și se simți străbătut de un fior. Ochii îi se holbară și mâinile-i începură să tremure.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă el, să fie oare realitate? Asta ar fi un semn al Destinului!

Se aplecă și, ridicând un obiect mic, îl duse la lumină. Era o sticluță de formă ciudată, închisă cu grijă. Pe etichetă se afla imprimat un cap de mort.

— Otrava! murmură bătrânul. Dora l-a mințit pe Anton când i-a spus că a ascuns undeva sticluța, a făcut asta numai din spirit de prevedere. O avea

la ea și trebuie să-i fi căzut din rochie. Acum am în mână o armă grozavă.

Dar înainte ca să produc în public acuzația și să dezlănțuĭ furtuna care trebuie s'o prăpădească pe contesa Leonie, vreau să dobândesc deplină siguranță din toate punctele de vedere.

CAP. 122

Anunța țiganca.

Anton se află la Hohenegge și o face pe marele față de toți ceilalți.

Administratorul Müller nu părăsise încă locuința, dar ceruse de acum în sat să-i se trimită un camion pentru încărcarea lucrurilor.

Anton se ferește să se întâlnească cu bătrânul. Dela Dora primise câteva rânduri, prin cari fata îl vestea că se află la hotel și rămâne în așteptarea lui.

Citind biletul ei, ticălosul zâmbește sarcastic. Preocuparea lui actuală e s'o ție cât mai mult timp cu speranțe pe geloasa femeie, care-i putea deveni atât de primejdioasă. În vremea asta, va găsi el mijloace s'o amuțească, fără să și facă lui niciun rău.

Bătrânul Müller stă singur în coliba lui, cufundat în amintiri. Trebuie să părăsească acum căsuța asta, unde trăise atâția ani, trebuie să plece în lume, printre străini, pentru totdeauna.

Două lacrimi mari îi alunecă pe obraji. El trece cu mâna deasupra și le șterge. Dacă tânărul conte Eberhard ar mai trăĭ, nu l-ar alunga pe credinciosul său servitor, asta o știe prea bine Müller.

— Cel puțin dac'aș fi concediat pe un motiv drept, aș mai îndura soarta crudă, dar faptul că ticălosul acesta de Anton trage sforile, asta mă doare mai mult ca orice.

Dar voiu pleca. Sticluța cu otravă o voiu lua cu mine și îndată ce-mi voiu fi încheiat pe undeva o odăiță, voiu spune contesei ce cred despre ea. Dacă se va îngălbeni și va începe să tremure, voiu ști imediat că ea a făptuit crima împotriva stăpânului meu, și atunci nu voiu sta o clipă pe gânduri să anunț autoritățile. O otrăvitoare nu are dreptul să stăpânească la Hohenegge.

Cred că și Anton e amestecat în această afacere și poate că-mi va fi dat s'o răzbun pe Dora.

Müller aruncă o privire prin odaie. O parte din bagaje și le-a trimis de acum în sat. Mai sunt câteva lucruri mici și un geamantan de piele, pe care trebuie să-l închidă doar și să-l ia în mână.

Pe masă arde o lampă care împrăștie lumină slabă în încăpere. Afară se lăsase întunericul și bătrânul își ia dintr'un colț pălăria și pardesiul. Inainte de a pleca, vrea să-și ia rămas bun dela oamenii din castel și dela contesă. De fapt, dânsa îi trimisese vorbă că renunță la această vizită de despărțire, dar Müller ține neapărat să mai pășească odată în fața noului stăpâne a castelului Hohenegge. Vrea, dacă va fi posibil, să facă vreo observațiune cu prilejul rostirii cuvintelor de rămas bun, și s'o observe pe Leonie cu atențiune în timpul acesta.

Micșorează puțin flacăra lămpii și părăsește locuința. Afară e ceață deasă și ramurile copacilor atârnă grele sub apa care se îmbuibase în ele.

Bătrânul rămâne de-odată în loc și ciulește urechile. Ii se pare că aude un glas de femeie.

— Ce să'nsemneze asta? se'ntrebă el.

Fără să-și dea seamă pășește în parc printr'o portiță. O rază de lumină învăluie terasa castelului. Müller observă două siluete mișcându-se.

Una din ele e contesa Leonie — după cum își dă seamă imediat — dar pe cealaltă n'o recunoaște. Pare să fie o femeie încovoiată, slabă, care în clipa aceasta întinde brațele spre contesă.

Leonie intră atunci în odaie și se aude cum dă o poruncă.

Müller stă neclintit la locul său. Trebuie să afle ce se petrece aici. Femeia bătrână pare să fie în prada furiei. Ea se năpustește spre ușa pe care dispăruse Leonie și o zguduie cu putere.

Atunci își face apariția Anton. O apucă pe femeie și o târăște pe terasă până la scări. Zadarnic se zbate bătrâna, căci băiatul e mai puternic. Cu o lovitură de picior el o face să se rostogolească pe scări.

Müller își schimbă locul, ascunzându-se pe după un stejar bătrân, ținând privirea ațintită spre terasă. Un simțimânt tainic îi spune că se petrece aici ceva, care ar putea fi de mare însemnătate și pentru el.

Anton stă în capul scării și rostește cuvinte amenințătoare spre bătrână.

Femeia se ridică atunci de jos și cu glasu-i pițigăiat rostește un blestem la adresa contesei Leonie. Și când încearcă să urce înapoi treptele spre terasă, Anton fluieră odată și bătrâna rămâne pe moment locului.

— Dacă vrei să nu fii sfâșiată de câini, vezi de părăsește cât mai repede parcul! îi strigă Anton.

Acesta fluieră a doua oară și atunci se aude din fundul parcului lătratul câinilor carî smucesc de lanțuri.

Bătrâna își dă seamă de primejdie de dala aceasta. Ea agită pumnul încleștat și începe să blesteme. Dar e prea târziu.

Cei doi câini au fost liberați din lanțuri și aleargă ca turbați prin curte. Müller sare îndărăt în parc, ca s'o apere pe femeie de mușcăturile câinilor, dar bătrâna apucase într'o direcție opusă aceleia a lui. Se strecoară printre tufe, cu agilitatea unui șarpe.

Anton nu se mai sinchisește de ceea ce se petre-

ce în parc. El izbucneşte într'un râs demonic, ascultă o clipă lătratul câinilor, apoi intră în castel. Uşa e închisă şi lumina care învăluise terasa, dispare.

Müller o ia la goană, cu gândul să împiedece o nenorocire. El e împrietenit cu câinii şi n'are ce se teme de ei.

O clipă domneşte tăcere desăvârşită, apoi răzbate până la el glasul înspăimântat al bătrânei. În acelaş timp se aude lătratul furioaselor animale.

Cu mişcări de om tânăr, fostul administrator al castelului îşi face loc printre tufe, conducându-se după strigătele femeii şi lătratul câinilor. Răsuflând din greu ajunge într'un loc liber, nu departe de poarta de intrare a parcului.

E şi timpul să intervie, căci dulăii azvârliseră pe bătrână la pământ şi-şi înfipseseră colţii în carnea ei.

Müller strigă câinii pe nume şi aceştia dădură drumul prăzii, în aceeaşi clipă. Îi apucă de zgardă şi repezindu-le câte un picior în coaste, îi alungă înapoi în tufiş.

Bătrânul se apleacă apoi asupra făpturii ghemuite la pământ, dar din cauza întunericului nu-i poate recunoaşte trăsăturile.

— Eşti rănită, femeie? întrebă el.

Dar numai un geamăt îi răspunde.

— Vreau să-ţi viu în ajutor, femeie! spune el din nou. Nu trebuie să-ţi fie teamă. Câinii ascultă de mine şi-i voiu pune repede în lanţuri. Rămâi aici până mă voiu înapoia, apoi voiu vedea ce e de făcut.

Femeia răspunde tot cu un geamăt.

Müller porneşte repede îndărăt spre castel, luând-o pe alcea principală. Drumul e mai scurt şi nu are nevoie să-şi facă loc printre tufe.

Anton intrase înapoi în castel şi sluga care dăduse drumul câinilor umblă probabil prin apropiere, aşteptând ordine noui. Müller dă peste el, tocmai când se apropie de terasă.

— Dar ce s'a petrecut, domnule Müller? întreabă acesta, curios. Anton a fluierat după câini şi eu le-am dat drumul, căci mi-am spus că vre-un vagabond o fi dând târcoale castelului.

— Se prea poate să fi fost aşa, răspunde fostul administrator. Şi mie mi-a fost atrasă atenţia şi i-am urmărit pe câini. Acum, însă, nu mai e nimeni aici şi te poţi duce îndărăt în odăiţa ta. Pe câini i-am trimis eu de-acum la locurile lor.

Sluga mormăie ceva, şi apoi urmează sfatul lui Müller.

Acesta, însă se îndreaptă spre fundul curţii şi la un fluierat al său cei doi câini dau fuga şi se opresc în faţa lui. El îi ia de zgardă şi ducându-i în căsuţele lor, le pune lanţurile.

Apoi se'ndreaptă spre locuinţa sa şi ia o lanternă. Din valiza sa scoate o sticlă cu vin şi câteva batiste, de cari se putea folosi pentru pansament.

Când ajunge la oarecare depărtare de castel, aprinde lanterna şi după cinci minute se află la locul unde o lăsase pe femeia încolţită de câini. Aceasta se ridicase pe jumătate şi priveşte cu ochii-i negri pe fostul administrator.

Acesta face întâi un gest liniştitor cu mâna, căci vede că bătrâna se ghemuieşte speriată.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă, ţi-am mai spus-o! îi se adresează el. Am plecat numai să fac rost de o lanternă şi de o sticluţă cu vin, ca să te mai întăreşti.

Femeia e o ţigancă cu fălcile întrate şi păr alb, încâlcit, care-i cade în neorânduială pe faţa slută. Îmbrăcămintea de pe dânsa e numai zdrenţe. Picioarele şi le poartă învelite cu petice, legate cu curele. Braţele-i lungi şi osoase sunt desgolite. Müller observă imediat câteva răni sângerânde pe gâtul şi pe braţele femeii.

— Unde-s câinii? întreabă dânsa, cu glas răguşit, privind speriată în juru-i.

— I-am legat, nu se mai întorc ei, îi răspunde Müller. Spune-mi acum ce-ai căutat la castelul Hohenegge?

Bătrâna vrea să răspundă ceva, dar apoi aruncă o privire bănuitoare asupra fostului administrator și rostește:

— Ajută-mă să ies din parc, imediat ce voiu fi afară voiu voiu izbuti eu s'ajung la micul meu trib din pădure.

— Faci parte dintr'o familie de țigani nomazi?

— Da, așa e, domnule, răspunde bătrâna, încercând să se ridice.

Dar rămâne cu încercarea, căci e prea sfârșită de puteri și trupul ei recade la pământ.

— Ei, vezi că nu merge, îi spune Müller. Ia câteva înghițituri de vin și lasă-mă apoi să-ți leg rănile. După aceea te voiu ajuta eu o bucată de drum. La caz extrem, voiu aduce câțiva băieți din sălașul vostru.

Bătrâna nu răspunde nimic; duce sticla la gură și trage câteva înghițituri. In aceeași clipă aproape, trupul ei se însuflețește.

Müller pune lanterna pe pământ și pansează rănile țigăncii. După ce sfârșește cu treaba asta, se adresează din nou femeii:

— Tot nu mi-ai spus încă, ce te-a făcut să vii la castel. Dacă nu mă'nșel, ai avut o ceartă cu contesa de Hohenegge?

Tiganca își îndreaptă privirile întunecate asupra lui.

— Ești prieten cu frumoasa contesa Leonie? întreabă ea.

Müller clatină capul cu energie:

— Nu numai că nu-i sunt prieten, dar n'am nici-un fel de simpatie față de dânsa. Până ieri am fost încă administratorul castelului și în seara asta părăsesc casa. Am fost aruncat în stradă, pur și simplu.

Țiganca râde sarcastic.

— In stradă, ca și pe mine, bătrâna Anunta. Asta i-a fost totdeauna năravul frumoasei contese. Să fie, însă, cu băgare de seamă, căci împung ca o viperă.

Cuvintele bătrânei sunt pline de ură.

— O cunoși de mult pe contesa Leonie? întreabă Müller.

— Da, o cunosc de pe când era încă baroneasă de Brissac. Pe atunci veniserm cu tribul meu prin locurile astea, și frumoasa baroană m'a vizitat într'o noapte, pe când ne aflam cu toții în jurul focului.

Țiganca se oprește din vorbă, ca și cum i-ar fi teamă să urmezo.

Müller stă aplecat asupra ei și-i soarbe cuvintele.

— Dacă mi-ai putea comunica ceva asupra contesei, ar fi singura răsplată ce ți-aș cere pentru ajutorul ce ți-am dat, spune el de-odată. Dacă nu i-aș fi oprit pe câini la vreme, te-ar fi sfâșiat în bucăți.

Țiganca clatină capul, dar privirea ei tot bănuitoare rămâne.

— Și ce anume ai vrea să știi dela mine? întreabă ea în cele din urmă.

— Spune-mi ce a cerut contesa dela d-ta, când te-a vizitat odinioară în tabără?

Bătrâna rămâne pe gânduri câteva clipe. Apoi ridică repede capul și un potop de cuvinte țâșnește din gura ei:

— Ascultă, deși nu știu la ce ți-ar putea folosi asta: contesa a cerut dela mine un elixir de dragoste, de care vroia să se folosească pentru a trezi amorul unui bărbat, care se arătase rece față de ea până atunci. Cuconașii și cucoanele își bat joc de astfel de licori, dar în taină tot își pun nădejdile în ele; ei sunt mai superstițioși decât poporul de jos, numai că nu vor să se dea pe față.

— Și i-ai dat licoarea baroanei de Brissac?

— Da, i-am dat-o, căci mi-a plătit bine. A tre-

buit să-i făgăduiesc, însă, să-mi iau lălpășița de prin locurile acelea și să nu mă mai arăt niciodată.

— Și licoarea aceea are într'adevăr puterea să producă efectul dorit?

— Dacă crezi într'însa, da.

— Așa dar, ai înșelat-o pe contesă?

Țiganca râde încetișor:

— Nu mai înțeleg ața, ce te privește asta pe d-ta? Mi-ai salvat viața, dar nu știu ce ți-aș putea da drept răsplată. Tocmai acum ai mei sunt săraci ca niște șoareci de biserică și nu ți-am putea oferi nimic. Și acesta e chiar motivul pentru care am încercat să vorbesc cu contesa.

— Știai că baroana de Brissac a devenit contesă de Hohenegge?

— Da.

— Și ai venit astă-seară încoace să-i ceri ceva bani?

— Un ajutor, da, domnule. Ea, însă, m'a dat pe ușă afară și m'a lovit cu cravașa. Asta m'a înfuriat peste măsură și am vrut să sar de gât. Atunci a intervenit un altul, care m'a dat jos de pe scări. Restul îl știi și d-ta.

Ea însăși l-a chemat pe omul ăla, și i-a poruncit să asmuțe câinii asupra mea, ca să mă sfâșie. Asta n'o va uita Anuuta câte zilișoare va trăi.

Müller clatină posomorât capul și murmură:

— Sărmanul și nenorocitul meu stăpân. Ce se va mai întâmpla acum în castelul acesta, când tu stai în cavou, adormit pe veci!

Țiganca devenise atentă.

— Duci dolin după cineva? întrebă ea, iscoditoare.

— Nu știi că satul Leonie', contele Eberhard de Hohenegge, a murit și a fost așezat în cavoul castelului? Dac'ar mai fi trăit bunul conte, dânsa n'ar fi cutezat să te alunge cu câinii. Ah! ce păcat că nu există niciun mijloc să-l înviem pe sărmanul meu stăpân!

In mintea țigăncii pare că se trezesc gânduri noui la auzul cuvintelor lui Müller.

— Eşti îndurerat mult de moartea contelui? întreabă ea încetişor.

— Dacă l-ai fi cunoscut, mi-ai pricepe durerea nemărginită. Şi ceeace e mai grozav, e faptul că bietul conte a murit în chip atât de neaşteptat şi misterios.

— Dar cum a murit?

Müller o priveşte câtva timp pe femeia slută din faţa lui, apoi se apleacă peste ea şi-i şopteşte:

— Pentru prima oară spun asta cuiva: contele Eberhard de Hohenegge a căzut jertfă unei crime.

Ţiganca pare să-şi fi uitat durerile provocate de muşcăturile câinilor; cu mâna liberă apucă braţul lui Müller şi-l trage spre dânsa.

— O crimă? exclamă ea, cu glas răguşit. Şi contesa Leonie a făptuit-o, nu-i aşa?

— Nu ştiu încă asta, dar voiu face totul ca adevărul să iasă la iveală.

— Dacă ai vrea cel puţin să-mi spui cum a murit şi ce i-a făcut dânsa, aş putea, probabil, să fiu de vreun ajutor.

Müller îşi reaminteşte de-odată de sticluţa pe care o poartă la el. Fără prea multe speranţe o scoate din buzunar.

— Firește că e prea târziu, căci pe morţi nu-i poţi învia. Dar cel puţin de aş putea afla adevărul, şi la asta mi-ar ajuta cele câteva picături cari au mai rămas pe fundul sticluţei.

Braţul Anuntei se întinde repede spre sticluţă. Ochii-i mari, negri, rămân aţintiţi asupra capului de mort. Cu o mişcare însufleţită ea scoate dopul de sticlă.

— Ce faci? strigă Müller speriat, văzând că ţiganca duce la buze sticluţa.

Ea însă, încercă, numai, picăturile cu limba, şi chipul ei tresare cu putere. Întinde apoi sticluţa lui Müller şi-l apucă din nou de braţ.

— Spune-mi, domnule, dacă tânărul conte a murit de otrava asta?

— Da, știu în mod sigur! răspunde Müller și un simțimânt ciudat pune stăpânire pe dânsul, la privirile străpungătoare ale femeii.

— Atunci apropie urechea de gura mea, căci vreau să-ți trădez o taină, șoptește Anunța.

Fostul administrator se simte împins să asculte de cererea bătrânei. Câteva clipe nu se aude decât șoapta șuierătoare a acesteia. Müller tresare speriat în câteva rânduri, vrea să strige ceva, dar cuvintele îi rămân în gâtlej.

In cele din urmă bătrâna își desprinde degetele-i osoase de pe brațul său, și el se dă înapoi. Fruntea îi este brobonită de sudoare. Ochii-i sunt ațintiți asupra chipului slut al țigăncii, care face impresia unei adevărate vrăjitoare.

Un fior rece străbate trupul bătrânului.

— Nu, nu! exclamă el de-odată. Asta e cu neputință, absolut cu neputință. Nu te cred, îți bați joc de mine. Poporul țigănesc e mincinos și înșelător. Șterge-o de aici, îmi pare nespus de rău că am stat de vorbă cu d-ta. Pleacă!

Bătrâna clatină capul ascuțit și râde înfundat. Müller o apucase de braț și, cu lanterna în mână, pășește alături de ea spre ieșirea din parc.

In curând au ajuns într'o potecă ce duce în pădure. In dreptul unei ridicături de pământ Müller se oprește, văzând în depărtare lumina roșie a unui foc de tabără. In liniștea nopții se aude sunet de castagnete și tamburine.

— Mă așteaptă și se veselesc că le-am făgăduit bani, spune Anunța, arătând cu mâna spre foc. Ce ochi or să facă ei, când în loc de aur le voiu aduce răni sângerânde!

Müller își duce mâna la buzunar.

— Mi-ai făcut oricum un mare serviciu, spune el. Ține asta!

Țiganca vede strălucirea monezii de aur pe care

i-o întinde bătrânul și o apucă cu lăcomie. Apoi se apleacă repede și-i sărută marginea hainei.

— Mii de mulțumiri — șoptește ea — și vezi de nu uita ce ți-am spus.

Müller o apucă de mână și o privește adânc în ochi.

— Eu ți-am făcut un bine în noaptea asta, femeie! exclamă el. Mărturisește că ai mințit atunci când mi-ai spus cuvintele acelea!

Dar Anunța clatină capul cu hotărâre:

— Încearcă cel puțin odată. Încercarea nu costă parale.

Müller rămâne o clipă pe gânduri.

— Bine, murmură el. Vrei să-mi procuri contra-otrava despre care îmi vorbeai?

Țiganca își apropie gura de urechea lui:

— Peste două ceasuri luna se schimbă. Atunci va dispare și negura, căci vântul nopții o va împrăștia.

Cu o exclamație el își acoperă fața cu mâinile

— Dumnezeule sfinte, dacă ar fi adevărat! Dacă ar fi posibilă o minune cu ajutorul acestor picături! Dar nu pot crede, căci nu mai există minuni pe lumea asta.

Când își ia mâinile dela ochi, se vede singur în mijlocul drumului. Anunța țiganca, se făcuse nevăzută.

CAP. 123

In celula din Monaco

Intr'o celulă a poliției din Monaco, Hector Rammont se plimbă în sus și în jos. Mâinile și picioarele îi sunt legate cu lanțuri și la fiecare pas târăște după el inelele grele de fier. Pe fereastra celulei pătrunde prea puțină lumină înăuntru. Gratii solide sunt fixate pe din afară și Rommont știe că o sentinelă cu arma încărcată stă de pază zi și noapte în dreptul ferestrei sale.

Fusese dezbrăcat de hainele elegante pe cari le purta în noaptea arestării și acum purta un costum cadrilat, din stofă ordinară. Lovitura pe care i-o dăduse cu sfeșnicul tânăra cameristă, îl ținu în nesimțire ceasuri întregi și când își reveni în fire se văzu în celulă, cu mâinile și picioarele în lanțuri.

Polițiștii se așteptau la o izbucnire de furie, dar se înșelaseră. Rammont privi rătăcit în celula cu pereții gri, apoi încercă să se ridice. Capul îl durea grozav, dar izbuti să-și adune gândurile.

Vasăzică tot izbutise Ochiu de-Pisică să pună mâna pe el. „Noul Sherlock Holmes trebuie să fi contribuit personal la punerea cătușelor, după cum recunoscu Rammont după unele semne. Hartenberg, care luase lecții la unul din cei mai cunoscuți scamatori ai veacului, cunoștea toate trucurile, cu ajutorul cărora un artist îndemânatec izbutea să-și desfacă lanțurile cele mai solide. De data asta, Rammont nu izbuti în încercările sale, cu toate că el însuși studiase această artă.

Imediat după ce-și reveni în fire, Demonul fu adus în fața judecătorului de instrucție. Află cu prilejul acesta că un număr de tovarăși de-ai săi au fost arestați odată cu el și puși în siguranță. Prin întrebări meșteșugite, regele criminalilor izbuti să afle că Joe, aghiotantul său, izbutise să rămâie liber.

Cereți mâine numărul 94 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

TEMPO informează,
TEMPO informează rapid,
TEMPO informează rapid și exact!
Totuși TEMPO nu costă decât
1 LEU exemplarul

Castelul maur fusese ocupat de jur împrejur de polițiști și gangul secret care ducea în peșteră fusese și el descoperit. Judecătorul de instrucție ceru Demonului să facă mărturisiri complecte, dar acesta îi râse în față.

Dată fiind încăpățânarea de care dădea dovadă, fu dus înapoi în celula sa; a doua zi, ușa acesteia fu deschisă din nou și Hartenberg păși pragul.

Era după amiază și prin ferestruica zăbrelită soarele își trimitea razele sale.

— Lasă-ne singuri! spuse marele detectiv către gardian, care intrase odată cu el.

O clipă Hartenberg îl privi iscoditor pe gardian; el se interesase în amănunțime cu privire la omul acesta, știe că se numește Martineau și că avusese o purtare ireproșabilă până acum. Se căsătorise în urmă cu doi ani și are un copil.

Clipe îndelungate cei doi bărbați se privesc fără să zică un cuvânt. Apoi Martineau încuie ușa celulei și se așează afară, pe gang, pe o bancă.

— De ce m'o fi privind cu atâta atențiune „noul Sherlock Holmes"? murmură gardianul. M'o fi suspectând cumva? N'aș sfătui pe nimeni să se îndoiască de cinstea mea. Martineau știe ce datorii are față de țara care-l hrănește.

Ochiu-de-Pisică face doi pași în celulă și se apropie de Masca-roșie. Acesta e tot atât de înândrău și sfidător ca altădată, deși lanțuri grele îi atârnă de picioare. Zâmbind ironic se sprijină cu umărul de peretele din dreptul ferestruicii și încearcă să încrucișeze brațele pe piept, fără să izbutească, totuși, căci are cătușe la ele.

— Cărui motiv datoresc deosebita onoare a vizitei d-tale, domnule Hartenberg? întreabă el, după o pauză scurtă.

— Am ceva de vorbit cu d-ta, răspunde detectivul, așezându-se pe un scaun, singura mobilă din încăpere, afară de pat.

— Iți stau la dispoziție, răspunde Rammont, continuând să zâmbească. Știi prea bine că dacă-ți pot fi de folos cu ceva, o fac cu toată plăcerea. Pentru moment d-ta ești învingătorul și stai deasupra mea.

Dar nu triumfa prea devreme, căci s'ar putea întâmpla să se întoarcă lucrurile și îți dau cuvântul meu că atunci voiu sfârși repede cu d-ta. Știe Dumnezeu ce m'a reținut să te dau gata când te-am avut în mână în sala de judecată a castelului maur. Poate că recunoașterea meritelor d-tale deosebite, sau o șovăială momentană în fața omului care s'a dovedit a fi un adevărat geniu în meseria sa. Fapt e că am greșit și greșeala aceasta se răzbună acum cumplit împotriva mea.

Hartenberg îl lasă pe Rammont să-și termine vorba, apoi înalță capul și-l străpunge cu privirea.

— Te înșeli amarnic, dacă-ți închipui cumva că vei vârî spaima în mine prin cuvintele d-tale. Odată pentru totdeauna s'a sfârșit cu cariera d-tale de criminal. Vânatul pe care l-am urmărit cu atâta îndârjire — riscând să-mi pierd viața de zeci de ori — a fost în sfârșit doborât.

De fapt, acum aș fi putut lăsa lucrurile în voia lor și să privesc ca spectator desfășurarea lor viitoare, căci de mult nu mai sunt în serviciul poliției germane.

— Știu, domnule Hartenberg, răspunde Mascaroșie, liniștit. Chestiuni familiare te-au silit să demisionezi din slujbă. Și urmărirea valoroasei mele persoane a constituit pentru d-ta un soiu de sport.

— Numește-o cum vrei, fapt e că ai fost învins și asta e deajuns.

— Presupunând că nu voiu izbuti încă odată să zbor când nici nu te aștepți.

Detectivul izbucnește în râs.

— De data asta poți părăsi orice nădejde. Trage cât vrei de lanțuri și de cătușe, încearcă să rupi gratiile dela ferestre — dar totul va fi zadarnic. Nu ți-a comunicat judecătorul de instrucție că atât

pe scara care dă în coridor, cât și în josul ferestrei stă câte o santinelă cu pușca încărcată, și au ordin express să păzească cu cea mai mare atențiune celula No. 17?

— Știu, răspunde Hector Rammont. Cu toate astea trag nădejdea să pot juca o festă atât d-tale cât și onoratei poliții din Monaco. E drept, n'a venit încă timpul, dar eu sunt om răbdător, și pot aștepta momentul potrivit.

— Vorbele d-tale sunt curată nebunie, Rammont. Singurul lucru bun pe care l-ai putea face, ar fi să mărturisești toate crimele ce le-ai făptuit, căci ți-a sosit clipa din urmă.

— Ca să-mi spui toate astea ai venit la mine, domnule Hartenberg? întreabă regele criminalilor.

— Poate că am venit și din alt motiv, răspunde detectivul. Știi d-ta că nenorocita mea copilă, Alice, s'a aruncat în mare?

Masca-roșie tresare ușor și privirile sale se întâlnesc o clipă cu acelea ale lui Hartenberg.

— Nu! răspunde el apoi. N'am nici o cunoștință de faptul acesta.

— Copila mea e moartă! rostește detectivul, cu glas schimbat. A preferat moartea, decât să trăiască departe de d-ta, și aceasta e marea durere a vieții mele. Nu te cutremură și pe d-ta sfârșitul năpraznic al Alicei?

Masca-roșie își îndreaptă privirea spre Hartenberg și răspunde cu glas potolit:

— Poate că e mai bine așa... In orice caz, îți sunt recunoscător Alicei, că a rămas a mea până în clipa din urmă. Vezi, domnule Hartenberg, toate sforțările au ajutat prea puțin. N'ai izbutit să smulgi dela mine nici măcar pe propria d-tale fiică.

— Așa e, Rammont! strigă detectivul. Mai bine c'a murit Alice, decât să compară înaintea judecătorilor, alături de d-ta, diavol cu chip de om.

Se ridică de pe scaun și, cu brațele încrucișate, se apropie de regele criminalilor.

— Și acum te întreb: vrei cu tot dinadinsul să

stăruieşti în îndărătnicia d-tale refuzând să mărturiseşti cu sinceritate crimele făptuite? Trebuie să ştiu lucrul acesta înainte de a pleca de aici şi înainte de a întreprinde alte cercetări.

— De fapt, ţi-aş putea face plăcerea asta, domnule Hartenberg, răspunde Demonul roşu. Dar numai pentru d-tale singur, pentru ca să vezi că înţeleg să mă revanşez. Aşează-te pe scaunul de colo şi-ţi voiu înşira aşa zisele mele nelegiuiri. Vei rămâne uimit, garantez de asta.

Detectivul se aşează pe scaun, fără să-l piardă o clipă din ochi pe prizonier. Acesta se plimbă liniştit prin celulă, târând lanţurile după el.

— Să încep cu copilăria, domnule Hartenberg. Adică, cu cea dintâi crimă a mea, când am azvârlit în apă pe un tovarăş de joacă şi am privit liniştit cum se îneacă. Vrei să cunoşti numele primei mele victime?

— Deocamdată nu ţiu la asta. Urmează!

— „Voila!" Acum fii atent şi întipăreşte-ţi în memorie toate datele. La şaisprezece ani am făptuit al doilea păcat al vieţii mele. In tovărăşia a doi complici, am jefuit casieria comunală a localităţii Etienne, de lângă Paris, şi banii i-am cheltuit în câteva nopţi de orgie. Apoi am urmat pe drumul acesta, dând lovitură după lovitură.

Masca-roşie urmează să povestească, înşirând crime peste crime, jafuri şi iar jafuri. Ceeace făptuise până la vârsta de douăzeci de ani, ar fi fost îndeajuns să bage în temniţă pentru toată viaţa o duzină întreagă de criminali — şi de abia dela vârsta aceasta începea adevărata carieră a acestui om fără pereche.

Cu un cinism de necrezut, el înşiră lui Ochiude-Pisică toate crimele sale, apoi îi povesteşte cum a căutat să se instruiască în toate domeniile Ştiinţei, pentru a putea deveni cu drept cuvânt regele criminalilor. Zugrăveşte tablouri de omoruri şi sânge, de subterane misterioase, apoi orgii de neîn-

chipuit făcute la Londra sau Paris, sub numele cu tărui duce sau prinț.

Când termină biografia aceasta îngrozitoare, rămâne locului în fața detectivului și-l privește țintă în ochi.

— Și acum, arată-mi și d-ta cine s'ar putea măsura cu Hector Rammont, regele criminalilor!

Hartenberg se ridică încetișor și cu greu își stăpânește furia.

— Ai dreptate, Rammont — spune el — pe tot pământul acesta nu se găsește un demon care să fi făptuit ce-ai făptuit d-ta. Ceeace mi-ai desvăluit astăzi, întrece cu mult închipuirile mele. Mă cutremur în fața acestor grozăvii și sunt nevoit să-mi spun că nu ești om, ci o plăsmuire a infernului.

Masca-roșie izbucnește în râs:

— Mă bucur, domnule Hartenberg, că ți-am putut procura un cesuleț de distracție.

— Spovedania aceasta o vei repeta în fața judecătorului de instrucție și pentru fiecare crimă, în parte se va încheia un proces-verbal.

Dar Masca-roșie clatină capul.

— Nici nu mă gândesc la asta, răspunde el. Spovedania am făcut-o numai de dragul tatălui Alicei mele. Poate că mai aveam și un alt motiv. Acum, cel puțin, ești orientat din toate punctele de vedere și când voiu evada...

— Asta nu se va întâmpla niciodată, îi taie vorba detectivul.

— Speranța nu voiu lăsa să-mi fie luată, domnule Hartenberg. Lanțurile sunt, din păcate, solide și grele, sentinelele de afară, e drept, mă împiedică și ele, dar... să așteptăm. De îndată ce voiu fi liber, îmi voi îngădui să-ți trimit câteva rânduri cu poșta.

Detectivul se apropie de ușă. El își dă seamă că nu e nimic de făcut cu Demonul acesta.

— Nu vei fi ținut prea mult timp aici. In curând vei fi trimis de aci, spune el. Ne vom revedea la eșafod.

Cred că te înșeli și de data aceasta, prietene Hartenberg. În orice caz, mi-a făcut o deosebită plăcere să pot sta puțintel de vorbă cu d-ta.

Detectivul bate în ușă și aceasta se deschide imediat. Afară, pe coridor, se adresează gardianului, privindu-l iscoditor:

— Ți-au fost date ordine speciale, privitoare la criminalul acesta rafinat?

— Firește, domnule, răspunde Martineau. De fapt, nici n'ar fi fost nevoie, căci eu îmi cunosc datoria și mi-o îndeplinesc cu exactitate.

— Cu atât mai bine, răspunde detectivul și coboară scara.

Se îndreaptă apoi spre cabinetul judecătorului de instrucție și rămâne cu acesta un ceas întreg. Apoi iese în stradă, adâncit în gânduri. Și tot mergând, ajunge la țărmul mării, unde se întâlnește cu un pescar bătrân.

— Tot n'ai găsit nimic? îl întreabă el pe acesta, care pare să se fi întors acum de pe mare.

— Nu, domnule, răspunde pescarul. Ceasuri întregi am căutat în jurul castelului maur și a stâncilor cenușii, dar n'am dat peste niciun cadavru. Probabil că biata fată a fost târâtă în larg și n'o vom mai găsi niciodată.

Detectivul rămâne mut câteva clipe, apoi aruncă pe masă o monedă de aur și zice pescarului:

— Cu toate acestea urmează-ți cercetările. Eu unul nu pot crede încă în moartea copilei mele. N'am nicio dovadă c'ar fi în viață, dar un glas interior, îmi strigă necontenit: „Caut-o, e ascunsă pe undeva și o vei găsi într'o zi".

— Voiu face tot ce pretinzi dela mine, domnule, răspunde bătrânul.

Detectivul se depărtează. El știe că fosta lui soție se află și ea în Monaco; intenționează să-i facă o vizită, pentru a discuta cu ea privitor la Alice. Poate că iscusita femeie va putea să-i fie de vreun ajutor în privința aceasta.

De abia părăsise Ochiu-de-Pisică celula lui Rammont, că acesta se așează pe scaun și începe să-și vorbească.

— Alice e moartă? Tot ce se poate, dacă s'a aruncat în mare dela fereastra etajului. Cu toate acestea, eu nu cred un lucru până nu mă încredințez cu ochii mei și dac'aș fi liber, aș afla imediat dacă trupul ei ispititor a fost înghițit de valurile mării sau a fost salvat cumva de Joe al meu.

Pare că urmărește un gând serios și, ridicându-se de pe scaun, pornește dealungul peretelui, observând fiecare piatră, fiecare bucată de zid. În unghier se găsește o instalație pentru încălzirea celulei, care e și ea prevăzută cu gratii.

Deschizătura e atât de mică, încât de abia s'ar putea strecura un copil printr'însa, dar cu toate a-

cestea Rammont rămâne timp îndelungat în fața ei. In cele din urmă se îndepărtează și și spune liniștit:

— Vom vedea.

CAP. 124

Crima gardianului.

In seara aceasta, gardianul Martineau e schimbat pentru două ceasuri, de un camarad. Iese în grabă din clădirea întunecată a închisorii și aleargă spre locuința sa, o căsuță idilică, înconjurată de o grădiniță cu tot soiul de flori. In clipa când pășește în curte, zărește un bărbat mai în vârstă, cu figura zâmbitoare, care iese din casă.

Chipul lui Martineau se întunecă. Acesta e proprietarul căsuței, lui îi plătește el chiria, care e destul de scumpă în Monaco.

— Ce cauți d-ta pe aici? îi se adresează gardianul, cu glas aspru.

Cei doi bărbați nu prea se simpatizează și asta se vede dela prima privire. Motivul e că proprietarul — un burlac bătrân și bogat — aleargă după soția lui Martineau, și acum încercase tocmai din nou să se apropie de ea, cu toate că soțul îi interzisese odată pentru totdeauna să-i calce pragul casei.

— Cum poți să mă oprești să-mi inspectez proprietatea, Martineau? se răstește bătrânul.

Incepuse să se întunece și vălurile nopții acoperă grădina.

— Vreau să știu ce treburi ai d-ta la soția mea? întreabă Martineau și se pune în calea bătrânului.

O gelozie cumplită pusese stăpânire pe inima lui. Proprietarul e bogat și în repetate rânduri oferise daruri de preț, soției gardianului. Aceasta se plânsese soțului ei, cerându-i s'o apere de avansurile bătrânului.

— Du-te dracului, Martineau! răcnește proprietarul din nou. N'am niciun zor să-ți răspund. Prea ai început să te întreci cu insultele la adresa mea. Ce ești tu, de fapt? Un biet gardian de închisoare, prost plătit.

Cel din urmă plutaș de pe țărmul mării, care-și trăiește ziua în libertate, te disprețuiește, și toți o deplâng pe frumoasa ta soție, pe care o păzești ca un tiran. De abia când vei fi în măsură să-i asiguri o existență mai bună, vei avea dreptul să-ți ieși nasul la purtare.

— Eu sunt slujbaș și-mi fac datoria! răcnește Martineau, strângând pumnii cu furie. Bagă-ți minți le în cap și nu mă întărâta! Știi prea bine că-mi pierd sărita atunci când mă cuprinde mânia.

— Ce mă interesează asta pe mine, idiotule? Eu te am doar în mână și numai să vreau, că zbori în stradă cu nevastă și copil cu tot. Am destui bani ca să pot lăsa casa goală, dacă-mi va place.

— Încearcă numai, și apoi voiu trâmbița în Monaco, cum că dai târcoale noaptea cu un hoț în jurul casei mele, urmărind s'o ametești pe nevastă-mea. Te vor arăta cu degetul oamenii din oraș.

In mânia-i fără margini, paznicul îl apucă de piept pe bătrân și-l zguduie cu putere.

Acesta ridică bastonul și-l nimerește pe Martineau în umăr.

In prada unei mânii fără margini, gardianul i-l smulge din mână și izbește cu toată forța în capul bătrânului.

— Îndrăznești tu să dai în mine, ticălos bătrân? răcnește el, ca scos din minți.

Cu un țipăt sfâșietor, proprietarul se clatină pe picioare, apoi cade doborât la pământ.

Martineau rămâne locului, ca înțepenit. Cu ochii holbați privește la omul întins în fața sa, căruia sângele îi șiroiește din rana dela cap. Cuprins de o spaimă de moarte, gardianul se aruncă la pă-

mânt lângă trupul neînsufleţit şi începe să răcnească:

— Ei! Nu face prostii, n'am vrut doar să te omor. De ce nu te mişti? Ei!

Începe să-l zguduie pe bătrân, dar totul e în zadar.

— L-am ucis, Domnul fie îndurător cu mine! strigă Martineau şi întinde braţele spre cer.

Atunci se deschide uşa casei şi se aud paşi repezi apropiându-se. E o femeie tânără şi frumoasă, care poartă în braţe, un copilaş.

— Martineau, tu eşti? întreabă femeia, cu glas speriat.

Gardianul tresare ca dintr'un vis. Soţia sa va vedea acum grozăvia. Aproape fără să-şi dea seamă ce face, înşfacă trupul greu al bătrânului şi-l târăşte într'un tufiş, unde-l aşează jos. Era şi timpul, căci femeia se şi apropiase.

Tremurând din tot trupul, Martineau rămâne locului în umbra copacilor. Ochii săi privesc printre frunze, spre soţia sa. Lumina lunei cade pe chipul copilului din braţele femeii. Nenorocitul se sileşte din toate puterile să nu răcnească de disperare.

A comis într'adevăr o crimă? Da, aşa este, căci bătrânul zace la pământ, ţeapăn ca toţi morţii. Să păşească în faţa soţiei sale şi să-i spuie că a devenit un criminal? Cine-l va crede că a ucis numai pentru că era în legitimă apărare, şi că acest om l-a adus într'o stare de furie fără margini prin faptul că umbla să-i seducă soţia?

Toţi vor spune că Martineau a devenit un ucigaş, pentrucă proprietarul i-a pus în vedere să se mute din casă. Cum va îndura el temniţa, cum va putea trăi ani îndelungaţi departe de soţie şi copil? Nu, asta e peste puterile sale, mai bine moartea.

Dar viaţa vecinică îl înspăimântă şi ea. E prea tânăr şi puternic, ca să renunţe la viaţă şi nădejdea că va putea găsi un drum salvator, se furişează în sufletul său

— Martineau, unde ești? se aude din nou glasul soției sale.

Tânărul gardian își trece cu mâna peste frunte, își înfige dinții în carnea buzelor și se strecoară prin tufiș.

— De ce strigi atât de speriată după mine, Mia? Uite că am sosit.

Glasul său sună cam răgușit, dar tânăra femeie nu bagă de seamă. Peste o clipă se află în fața lui, dar nu-i poate observa trăsăturile, din cauza întunericului care se lăsase peste grădină.

De ce n'o îmbrățișează pătimaș, ca de obiceiu, de ce îi strânge mâna cu putere și privește speriat la copilul care i întinde mănuțele trandafirii?

— Ce-i cu tine, Martineau? întreabă ea, neliniștită. Așa dar nu m'am înșelat când mi s'a părut că aud glasurile voastre! Dar ții fără grijă, scumpul meu bărbățel, căci l-am alungat cum se cuvine și poate că i-am tăiat pofta pentru totdeauna să mai dea pe aici.

— L-am întâlnit la ieșire! spune Martineau, posomorât. Ne-am cam luat la ceartă și i-am interzis din nou să mai dea pe aici.

— Mi-am închipuit eu, zise tânăra femeie. Și ce spunea, renunță să mai vie?

— Nu, nu va mai veni, răspunde gardianul, șovăind.

Porniră pe poteca din grădină și ajunseră repede în casă. Mia știe că soțul ei nu dispune decât vreo două ceasuri de libertate. De obiceiu și le petrec giugiulindu-se și făcând planuri de viitor.

Astăzi, însă, Martineau este tăcut și foarte rău dispus. Zadarnic încearcă femeia să-l înveselească. El se ferește chiar de mângâierile ei, și nici nu se apropie de copil, ca să-l sărute.

— Am multe necazuri cu slujba, Mia! răspunde el, la întrebările ei insistente. Mă bat cu gândul să-mi dau demisia și să plec undeva, departe, cu tine. Ai vrea tu așa, Mio?

— Ce înțelegi prin asta? întreabă ea, mirată.

El îi cuprinde mâinile și dânsa simte că ale lui ard ca focul.

— Vreau să spun dacă dragostea ta e destul de puternică, pentruca să pornești împreună cu mine în lumea largă, și să ne așezăm în vreun locșor, unde să trăim în liniște și pace.

Frumoasa femeie își lipește capul de umărul lui și-l privește cu ochi înlăcrimați.

— Aș face orice pentru tine și de dragul tău, Martineau — răspunde ea — te rog, totuși să mai înduri câtva timp necazurile. Suntem săraci și trebuie să așteptăm zile mai bune, ca să ne agonisim banii trebuitori.

Martineau o cuprinde în brațe pe Mia, dar n'o sărută pe buze, ca îndrăgostiții, ci pe frunte, părintește.

— Îți mulțumesc, Mia! șoptește el, mișcat. Acum, însă, trebuie să te părăsesc, căci înainte de a mă înapoia la slujbă, mai am să cumpăr ceva din oraș pentru superiorul meu.

Își ia rămas bun dela ea și Mia îl însoțește până la poartă. Se făcuse întuneric adânc, căci luna se ascunsese printre nori. Din depărtare se aude murmurul valurilor. Cei doi soți stau în poartă și Martineau își lipește buzele de mâna Miei. Când își ridică capul, ea întreabă speriată:

— Plângi, Martineau?

El se silește să râdă.

— Te înșeli, Mia. Cum aș putea să plâng, acum, când știu că pot fi sigur de dragostea ta, în orice împrejurare?

O mai strânge odată în brațe, apoi se face nevăzut în taina nopții. Mia se înapoiază în casă.

În clipa când ea închide ușa, Martineau sare gardul îndărăt în grădină. Nu îi trebuie să lase cadavrul acolo, căci până mâine seară nu mai vine acasă. Trebuie să-l ascundă undeva, fie ce-o fi.

Pe poteca îngustă el se oprește și stă să asculte dacă nu se aude vreun zgomot. Totul rămâne liniștit, însă. Mia l-a așezat, desigur, în leagăn pe

micuț și Martineau o vede așezându-se apoi la masă și sprijinindu-și frumosul cap în palme.

Se gândește, probabil, la înțelesul cuvintelor pe cari îi le spusese el în seara asta. Dac'ar ști dânsa ce se petrece în sufletul lui!

Tânărul gardian simte lacrimile năpădindu-i ochii. Trebuie să găsească un mijloc să ascundă crima pe care o făptuise într'o clipă de patimă nestăpânită, s'o ascundă cel puțin pentru un timp, până va putea obține concedierea. Apoi va pleca undeva cu tânăra-i soție și cu copilașul, va munci din răsputeri ca să le asigure existența, și vor trăi fericiți.

Tresare înfiorat auzind un zgomot ușor, care vine dintr'un colț al grădinii. Dar nu e decât trosnetul unei crengi...

— Am devenit într'adevăr un criminal, pe care conștiința îl mustră necontenit? se întreabă el, înspăimântat.

Incearcă, însă, să-și facă curaj și caută locul unde așezase cadavrul proprietarului. Il găsește imediat. Luna pătrunte printr'o spărtură a tufișului. Martineau se dă un pas înapoi, îngrozit, văzând chipul palid și însângerat al victimei sale.

Incotro să-l ducă? Ca să-l îngroape în pământ, nu are timp destul. Apoi, se mai teme să nu fie surprins de Mia în timpul lucrului. Cel mai nimerit va fi să aștepte până la noaptea viitoare, când îl va duce pe mort la țărmul mării și acolo îi va da drumul în apă.

Căsuța are un șopron mic de scânduri; lui Martineau nu-i rămâne alta de făcut, decât să ducă acolo cadavrul și să-l acopere cu paie și tot ce-o mai găsi la îndemână.

Invingându-și groaza el ridică trupul neinsuflețit și-l târăște prin tufiș. După multe sforțări ajunge la intrarea șopronului și lasă cadavrul jos. Ciulește urechile din nou, căci dacă ar veni acuicineva, totul ar fi pierdut.

Chipul său, luminat de lună, capătă o expre-

sie înfiorătoare. In dosul ferestrei acoperită cu o perdea, Mia cântă ca s'adoarmă copilul. Martineau aude și murmură cu glas sfâșiat de durere:

— Ea nu bănuiește nimic... probabil că visează la fericirea viitoare.

Deschide apoi ușa șopronului și-și face de lucru în fundul lui. Dă la o parte toate lăzile și scândurile îngrămădite acolo, apoi așează cadavrul într'un ungher. Cu răsuflarea oprită pune deasupra lemnărie, paie și tot ce-i cade la 'ndemână, lăsând afară încuie ușa, ca să fie sigur că nu se poate întâmpla nimic.

Se oprește în grădină și-și șterge fruntea de sudoare. Adunându-și puterile, se'ndreaptă spre poartă și, înainte de a păși în stradă, se 'ntoarce pentru ultima oară și murmurând cuvinte neînțelese, face cu mâna un semn spre casă. Își ia rămas bun dela Mia...

In clipa aceasta el nu bănuește că nu-și va mai revedea soția și copilul, dar un fior ciudat îi trece prin trup, în vreme ce se 'ndreaptă cu pași grăbiți spre clădirea închisorii.

Aci își ia slujba în primire și al doilea gardian din coridor, îl privește cam surprins.

— Te-ai cam grăbit cu băutura, Martineau! îi spune acesta, zâmbind cu înțeles.

Martineau vrea să-i răspundă supărat, dar se stăpânește și murmură doar:

— De ce să fi băut!

Cereți mâine numărul 95 al foilor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Citiți zilnic ziarul
T E M P O
Un singur LEU exemplarul!

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Ai o înfățișare cam ciudată, răspunde celălalt. Aveai întotdeauna chipul răzător și vesel, ceeace nu mă miră deloc, căci tânăra ta soție era cea mai frumoasă fată de pe țărmul din Monaco. In tot cazul, ai avut noroc cu ea. Astăzi, însă, arăți așa de rău, de parcă v'ați certat amândoi și ca să-ți omori necazul te-ai dus la cârciumă.

Martineau clatină capul cu hotărâre:

— Eu și Mia formăm o inimă și un suflet, asta s'o știi. Am avut o întâlnire neplăcută cu un fost prieten, — asta i totul. De-altfel, nu prea știu de ce te interesezi de mutra mea?

— Ho, ho! intervine celălalt, îndepărtându-se. Nu fii atât de războinic, Martineau. Noapte bună, voiu bea o sticluță în sănătatea ta.

Martineau nu răspunde, ci privește țintă în jos. Apoi se 'ndreaptă spre ghereta care-i servește de adăpost. Se întinde pe pat și-și pune mâinile sub căpătâiu. Totul într'însul tremură.

Cei din închisoare nu știu nimic din ce făcuse el. Dar dânsul nu e mai bun decât aceia cari zac în celulele întunecoase.

— Nu, nu, își zice el apoi, ceeace am făcut era o urmare a unei moment de rătăcire. De ce dădea târcoale proprietarul, căutând să-mi seducă nevasta?

Martineau nu resimte nici o părere de rău pentru fapta în sine, ci îl doare numai soarta care-i așteaptă pe Mia și pe copilaș, în cazul când...

— Voiu izbuti să ascund crima, apoi îmi voiu da demisia din slujbă, se consolează el, pentru a-și redobândi liniștea. — După aceea vom pleca de aici, departe, în altă țară, și poate că Mia nu va afla niciodată de cele petrecute în noaptea asta.

Se gândește câtva timp asupra posibilităților de salvare, apoi se ridică pe jumătate și-și sprijină capul în palmă:

— Dac'aș avea bani, totul ar fi o simplă ju-

cărie de copil. De azi înainte fiecare zi va fi pentru mine o aşteptare chinuitoare. Cine să-mi împrumute banii necesari să pot pleca repede din Monaco, împreună cu Mia?

O sonerie stridentă îl aduce la realitate. Trebuie să-şi facă rondul. Se ridică repede de pe pat şi-şi pune în picioare nişte pantofi de pâslă.

Merge dela celulă la celulă, ridică ferestruica şi priveşte înăuntru.

Iată-l în faţa celulei No. 17, în care se află Masca-roşie. Personalul de pază îşi şopteşte cele mai de necrezut zvonuri asupra acestui om. Se spune că nicio închisoare, niciun fel de lanţuri, n'au fost pentru dânsul destul de solide. A scăpat de pretutindeni. Cei mai iscusiţi poliţişti au fost înfundaţi de el şi n'ar exista nicio piedică pentru regele criminalilor, când şi-a pus în gând s'o steargă. De zece ori de acum a fost în mâinile poliţiei şi tot de atâtea ori a scăpat.

Toate amănuntele acestea erau cunoscute autorităţilor din Monaco şi de aceea se luaseră măsuri de siguranţă din cele mai straşnice. Numai printr'o adevărată minune se putea să scape.

Martineau caută să descopere pe Hector Rammont şi-l zăreşte întins pe pat. Pare să doarmă liniştit, ca şi cum n'ar apăsa asupra lui atâtea nelegiuiri.

Ciudat lucru! În vreme ce Martineau tremură din tot trupul, gândindu-se la crima ce făptuise, Masca-roşie doarme pacinic, el nu vede fantoma călăului care apare în umbră şi face semn cu mâna.

Martineau lasă ferestruica în jos şi se îndepărtează. Şi-a îndeplinit primul rond şi acum se poate odihni nitel.

Aşezându-se pe marginea patului, îşi sprijină capul în palme şi gândurile îi se învălmăşesc în minte.

De ce este mereu preocupat de arestatul dela No. 17

Paznicii şi celălalt personal vorbeau nu numai despre crimele făptuite de Hector Rammont ci şi de faptul că omul acesta lucra cu milioane. Se spunea, anume, că pentru el e o nimica toată să adune bogăţii cu o singură mişcare a mâinii... Nu era al lui, oare, minunatul castel maur şi nu-i umpluse cu aur pe oamenii din banda sa?

— O mână de aur cum dăruieşte zilnic Mascaroşie, şi aş fi salvat împreună cu soţia şi copilul murmură Martineau, aproape fără să vrea.

Se făcuse miezul nopţii. Închisoarea e cufun-

dată în tăcere. Martineau se apropie de ferestruica gheretei sale şi priveşte afară în noapte. E întuneric şi doar din când în când se zăreşte o lumină pe mare.

Clopoţelul electric sună iarăşi. Martineau părăseşte încăperea şi-şi face din nou rondul.

In apropierea celulei No. 17 se opreşte fără voie. Parcă se auzise un zgomot în zid! Auzul lui e foarte fin şi cu greu s'ar putea înşela.

Dar după câteva clipe clatină capul, căci totul rămâne liniștit. Trebuie să se fi înșelat. Cu toate astea se apropie de ferestruică și, cu precauțiuni deosebite, o ridică. In clipa aceea tresare speriat și se freacă la ochi.

— Prostie! murmură el. Se vede treaba că am orbul găinilor în noaptea asta.

Privește din nou înăuntru și de data asta își dă seamă că nu se înșelase: celula No. 17 e goală! Regele criminalilor dispăruse.

Martineau rămâne câteva clipe împietrit. Vede în fața sa ușa încuiată cu zăvoare trainice și lacăte mari, nu aude niciun zgomot și de abia înainte cu un ceas făcuse ultimul rond. Și atunci Masca-roșie se afla acolo, întins pe pat și părea că doarme.

Gândurile aleargă nebunește prin creierul lui Martineau. Va cădea oare victima unei manopere diavolești? Sub ochii săi să fi dispărut regele criminalilor?

Datoria sa imediată, ar fi să tragă clopotele de alarmă, dar se simte cuprins de un tremur care-i paralizează voința. Se teme să apară în fața directorului închisorii. Acesta va presupune, desigur, că Martineau și-a neglijat serviciul și-l va concedia imediat.

Tânărul gardian se simte cuprins atunci de o ambiție puternică: vrea să intre singur în celulă și să vadă cum izbutise să scape acest demon cu chip de om.

Se îndreaptă repede spre ghereta sa și scoate cheile, apoi se înapoiază și, cu mâna tremurândă deschide ușa celulei No. 17. Cu pași nesiguri intră înăuntru și privește în jur.

E goală, într'adevăr.

De odată, un zgomot ușor, îndepărtat, îi ajunge la ureche. Își îndreaptă privirea spre un loc anumit și în aceeași clipă tresare cu putere. Știe acum unde se află Rammont și e sigur că nu-i poate scăpa din mână.

CAP. 125

In ghiarele Demonului

Masca-roşie ştie prea bine că e controlat în fiecare ceas. Când se lasă umbrele serii, se aprinde becul electric în plafonul celulei şi paznicul îi aduce mâncarea.

După ce acesta a părăsit celula, Rammont rămâne câteva clipe pe gânduri. Paznicii se schimbaseră, desigur, căci figura aceasta e cu totul nouă.

Aruncă o privire dispreţuitoare spre cana cu apă şi spre codrul de pâine neagră. Loveşte cu piciorul într'însele, apoi se întinde pe pat şi rămâne în nemişcare.

Din ceas în ceas e ridicată ferestruica dela uşă şi doi ochi caută să-l descopere...

Rammont se gândeşte cum ar putea scăpa. Piedica principală sunt zăbrelele dela fereastră şi lanţurile cu cari e legat. Dacă Ochiu-de-Pisică n'ar fi colaborat la punerea lanţurilor, ar fi găsit el mijlocul acum să se scape de ele. Dar aşa, se pare într'adevăr că nu mai există nicio scăpare.

Şi cu toate acestea, creierul regelui criminalilor lucrează de zor. Gândul că a fost învins îl face să-şi piardă minţile aproape.

— Nu! scrâşneşte el deodată, chiar dacă m'ar înconjura cu o armată întreagă de soldaţi, cari şi-ar îndrepta armele împotriva mea, tot le voiu scăpa din mână. Tocmai acum să mă părăsească norocul, care m'a favorizat întotdeauna? Nu! Credinţa în steaua mea rămâne nestrămutată.

Multă vreme rămâne întins pe pat, făurind planuri noui. In acelaşi timp lucrează necontenit să-şi libereze o mână. Oricare altul în locul său ar fi renunţat la gândul acesta imposibil de realizat. — Rammont însă, e croit din alt material.

După ce Martineau făcuse ultimul rond înainte

de miezul nopții, Rammont se ridică fără zgomot și începe să facă ciudate exerciții corporale.

Își întinse trupul mlădios, apoi își introduse brațele printre drugii de fier ai patului. Și lucru imposibil se înfăptui: mâna dreaptă era liberă deși sângera cu putere.

Apoi începu să se târască spre ungherul celulei, unde se afla deschizătura instalației de încălzire. Gratiile din fața acesteia nu-i îngăduiau nici măcar să-și treacă mâna.

— Trebuie să rup aceste gratii! își spune Rammont.

Cu ajutorul bucății de fier pe care o purtase la mâini, izbuti să îndoaie gratiile, apoi să le rupă.

Deschizătura era liberă acum. Dar — precum am mai amintit — aceasta era atât de mică, încât de-abia ar fi putut trece un copil printr'însa. In afară de asta, era o nebunie să crezi că pe aici ai putea găsi un drum spre libertate.

Cu toate acestea, Rammont se cramponă de speranța aceasta, căci pentru moment nu vedea altă posibilitate. Se întinse la pământ și-și strânse trupul în așa fel, încât izbuti, într'adevăr, să-și strecoare întâi capul, apoi bustul, în deschizătură.

Milimetru cu milimetru își trase și restul trupului. Descoperi îndată că un soiu de canal pornea în sus, care ducea probabil în coș. Începu să urce, ajutându-se de scările de fier cari se aflau acolo, dar de-odată se izbi cu capul de o piedică și o înjurătură îi scăpă fără voie. Erau și aici zăbrele! Direcția închisorii știuse să se asigure.

— Blestemați să fie câinii aceștia! scrâșni Rammont.

Nu-i mai rămânea decât să rupă zăbrelele.

Inima îi bătea cu putere și sudoarea îi curgea șiroaie pe frunte. Dar izbuti și de data aceasta, oricât ar părea de necrezut. Acum va putea urca mai departe, dar de-odată simți un miros greu de fum. Pipăind cu mâna, el descoperi o deschizătură

mai mare, în peretele lateral. Acolo se afla coşul propriu zis şi Rammont îşi spuse imediat că la caz de nevoie va putea încerca să iasă pe aici.

— Încă câteva minute şi voiu respira aer curat! îşi şopti el.

Acum atinse într'adevăr acea parte a coşului, prin care s'ar fi putut strecura, dar, ceeace prevăzuse, se şi întâmplă: aci era un capac care închidea ieşirea. Rammont îşi adună puterile şi cu spatele începu să se opintească în capac. Dar totul părea în zadar. Încercă în alt fel, dar cu acelaşi rezultat.

Cu capul sprijinit de unul din pereţii coşului şi cu picioarele înţepenite în cel opus, Rammont rămase în aşteptare câteva clipe. Răsuflarea îi devenise greoaie şi furia îl făcea să scrâşnească din dinţi. Totul fusese zadarnic, peste cel mult o jumătate de ceas îl vor descoperi şi atunci totul va fi pierdut.

— Înapoi în jos! hotărî el.

Se gândea la deschizătura care ducea în coşul propriu zis. Se lăsă încetişor în jos şi ajunse la o gaură în care îşi vârî capul. Un fum înecăcios venea din adâncime.

Înainte, însă, le a-şi da drumul pe coş, trebuia să ştie cum era fundul acestuia. Izbuti să desprindă câteva pietre din zid, cărora le dădu drumul în coş. După câteva clipe auzi un sunet metalic, ceeace însemna că şi acolo jos se afla un capac. Cu toate acestea, Rammont era hotărât să întreprindă drumul acesta.

Fumul devenea din ce în ce mai înăbuşitor, îngreuiându-i respiraţia. Dacă nu va izbuti cât mai repede să ajungă în libertate, probabil în vre-o bucătărie şi de acolo în curte — atunci se va asfixia aici.

Întinse mâna şi cercetă coşul. Dar după o clipă o retrase şi izbucni într'un râs răguşit.

— S'a dus, ţi-ai greşit socotelile de data asta, Rammont!

Cam la o jumătate de metru în josul deschiză-

turii, coşul era închis de câţiva drugi de fier. Masca-roşie îşi dădea prea bine seama că nu va avea forţa necesară să smulgă aceşti drugi, căci până să izbutească, fumul îl va înăbuşi.

E cu neputinţă de descris furia care-l cuprinsese pe regele criminalilor. Îşi strânse pumnii cu turbare şi spume îi se îngrămădeau la gură. Dar totul nu ajuta la nimic şi nu-i mai rămânea decât să se înapoieze în celulă.

Îşi dădu drumul încetişor şi ajungând în partea de jos a deschizăturii, rămase un moment pe gânduri, întrebându-se dacă n'ar fi mai bine să se lase asfixiat.

— Nu! îşi spuse el, în cele din urmă, chiar în clipa când voiu simţi cuţitul ghilotinei la gât, tot mai poate interveni ceva care să mă salveze. Mă înapoiez în celulă!

Se furişă prin deschizătură, tocmai în clipa când Martineau venise cu cheile să deschidă uşa. Când scoase capul afară şi privi în jur, îl zări pe gardian la doi paşi de el.

Martineau se uită îngrozit la tabloul ce-l avea în faţă. Nu-i venea să creadă că un om se putuse strecura, asemenea unui şarpe, prin conducta coşului.

Revenindu-şi repede în fire, se năpusteşte spre Masca-roşie şi-l apucă de gât.

— Ai vrut să evadezi! răcneşte el ca un ieşit din minţi. Asta te va costa cam scump, şefule!

Masca-roşie simte degetele gardianului strângându-i gâtul, dar cu o smucitură izbuteşte să se elibereze.

— Voiu da alarma, ticăloşule! strigă Martineau. Ţi se vor pune lanţuri duble şi vei fi legat de inelele de fier din perete. Vei vedea tu cum este tratat un diavol ca tine.

În înfrigurarea îndeplinirii datoriei, Martineau uitase de propria sa nenorocire. Se îndreaptă spre uşă ca să apese pe butonul electric de afară. În mai puţin de două minute va fi la faţa locului postul de

gardă și toată închisoarea va ști ce s'a petrecut aici.

— Oprește! se aude glasul poruncitor al Demonului roșu.

Fără voie, Martineau rămâne locului.

— Ce vrei? întreabă el, repede.

— Vezi ce s'a petrecut aici! răspunde Demonul, liniștit. Degeaba aș încerca să mint. Eram pe punctul să evadez, căci până acum n'a fost nici-o închisoare din care Masca-roșie să nu izbutească să scape. Astăzi, însă, m'a urmărit nenorocul și am fost nevoit să mă dau bătut.

Inainte, însă, ca să alarmezi personalul, stai o clipă și chibzuiește. Eu sunt un întemnițat și ca atare duc dorul după libertate, după cum e și firesc. Presupune că d-ta însuți ai fi comis o crimă și ai fi vârât la închisoare... Afară soarele râde, două brațe de femeie se 'ntind cu dor după d-ta... Și nu e explicabil în asemenea împrejurări să pui totul în joc pentru a-ți redobândi libertatea?

Martineau privește cu ochii holbați spre Masca-roșie. Parcă vorbea diavolul într'însul! De ce îi amintea tocmai despre fapta pe care o comisese cu câteva ceasuri înainte? I-o fi citind poate în fundul sufletului...

Tânărul gardian se simte cutremurat și-și întoarce privirea de la Rammont.

— Ce știi d-ta despre mine? întreabă el, în mod mecanic.

Masca-roșie, bunul cunoscător de oameni, se apropie de Martineau și-i șoptește în ureche:

— Ai ceva pe conștiință, citesc pe fața d-tale, omule! Destăinuiește-mi totul și-ți dau cuvântul meu că te voiu ajuta să scapi, oricât ar fi de grea situația în care te afli.

Martineau începe să tremure și mai tare. Ar vrea să alerge afară, să strige după ajutor, dar simte o greutate de plumb la picioare și rămâne locului.

— Ce vrei de fapt dela mine? izbutește el să îngâne și ridică mâna, ca și cum ar vrea să-l lovească pe omul din fața sa

Rammont se dă un pas înapoi şi cu iuţeala fulgerului ridică şi el mâna, de care e fixat încă lanţul greu. O singură mişcare şi Martineau ar cădea la pământ, cu capul sfărâmat.

Însă acesta observă în ultimul moment primejdia, se apleacă şi întinde mâinile. Dar asta nu i-ar fi ajutat. El vede moartea înaintea ochilor şi pentru o clipă se face noapte în jurul lui.

— Mia! gâfâie el şi genunchii încep să-i tremure.

Totuşi, nu se întâmplă nimic. Mâna ridicată a Măştii roşii recade încetişor şi un râs demonic răsună în celulă.

Tânărul gardian deschide ochii şi nu ştie ce s'a întâmplat cu el.

Rammont stă liniştit în faţa lui şi zice:

— Viaţa d-tale a fost în mâinile mele, omule; eşti cam neglijent în slujba d-tale. Iţi dăruiesc viaţa, cer, însă, în schimb, să-mi faci şi d-ta un mic serviciu. Ajută-mi să-mi redobândesc libertatea.

Martineau clătină capul cu energie.

— Nu, eu sunt slujbaş şi am jurat când am intrat în serviciu. Cum îţi dă prin gând aşa ceva? Voiu chema paznicii să te puie în lanţuri din nou. Eşti un diavol care se joacă cu inimile omeneşti.

— Oiu fi într'adevăr, omule, răspunde Mascaroşie. Dar să venim la chestie. Te temi şi d-ta de temniţă căci mâna îţi este pătată de sânge. Nu e mult timp de când ai făptuit o crimă. Te-am observat aseară şi pe fruntea d-tale era linişte şi pace, — astăzi, însă, zăresc o cută trădătoare... Numai cu gr.u te ţii pe picioare, spaima face să-ţi tremure trupul şi ţi se întipăreşte pe figură. De ce nu fugi, atâta vreme cât mai eşti liber?

Martineau e gata să se înăbuşe.

— Să fug... să fug... bâlbâie el. Aş fi făcut-o încă în noaptea asta cu Mia şi copilul meu... dac'ar fi fost cu putinţă. Dar sunt sărac, nespus de sărac.

Mărturisise... Bietul gardian fusese învins de propria sa conștiință neîmpăcată.

Masca-roșie câștigase procesul. Steaua lui norocoasă se aprinsese din nou pe cerul nopții. Martineau, idiotul acesta, îi va deschide drumul spre libertate.

Rammont își așează mâna liberă pe umărul gardianului.

— Ascultă, omule! Nu vreau să știu care este crima ce-ai făptuit-o, — știu, însă, că te așteaptă ani grei de temniță, dacă lucrurile vor ieși la iveală, căci nu posezi destul sânge rece ca să te poți arăta senin în fața lumii, cum ar face un profesionist al crimei.

Singurul lucru ce-ți rămâne este fuga, dar nu vei putea întreprinde nimic, atâta vreme cât nu vei poseda mijloacele bănești necesare. N'ai auzit d-ta vorbindu-se despre bogățiile Măștii-roșii? Serviciu pentru serviciu! Vei face ceeace îți voiu cere, în schimb eu te voiu ajuta să fugi împreună cu cei ce-ți sunt scumpi.

Va fi de-ajuns să repeți câteva cuvinte, pe cari ți le voiu spune eu acum, și când vei ajunge la Marsilia ți se vor plăti pe masă cincizeci de mii de franci, fără să ți se puie vreo întrebare sau să fii pus sub observație. Chibzuește repede, căci n'avem vreme de pierdut, — în curând se luminează de zi.

Martineau privește cu ochii zgâiți la omul din fața sa.

— Cincizeci de mii de franci? murmură el și scânteie îi joacă pe dinaintea ochilor.

Dacă va munci ca un rob timp de patruzeci de ani, zi la zi, și tot nu va izbuti să adune această sumă. Mia lui și bietul copilaș ar putea, în sfârșit, să guste farmecul vieții și grijile ar dispare pentru totdeauna din casa lor.

O luptă grozavă se dă în pieptul nenorocitului, el nu bănuiește că e unealta lui Hector Rammont, a acestui diavol cu chip de om

— Răspunde, omule! se aude glasul Măștii-roșii. Dacă primești propunerea mea, atunci ascultă poruncile ce ți le voiu da, — de refuzi, însă, du-te de alarmează paznicii! Dar în aceeași clipă, să știi că te voiu preda eu însumi pe mâna justiției, căci ești un criminal. Vor căuta apoi în locuința d-tale, unde vor găsi victima.

Martineau își frânge mâinile și îndreaptă o privire implorătoare spre Masca-roșie.

— Nu mă chinui, domnule! bâlbâie el. Am fost cinstit și conștiincios în împlinirea datoriei, și m sunt un om păcătos. Numai o clipă de rătăcire a făcut să-mi pătez mâinile cu sânge. Cine mă va crede când voiu spune că am fost în legitimă apărare ucizând un om!

— Nimeni nu te va crede, ai dreptate! răspunde Masca-roșie. Și, acum, hotărăște-te!

Clipele trec una după alta, o tăcere de moarte domnește în întreaga închisoare, și de-odată buzele tremurătoare ale lui Martineau rostesc:

— Dacă îmi dăruiești viitorul, mie și a lor mei, îți voiu reda și eu libertatea. Cum se va întâmpla, însă, aceasta, nu știu nici eu până în clipa de față.

CAP. 126

Foc în închisoare

Un orologiu sună două noaptea. Dinspre închisoare se aud clopotele de alarmă.

Străzile încep să se însuflețească și în special funcționari în uniformă dau buzna din case și se îndreaptă spre un punct al orașului.

Deodată răsună alt semnal. Un clopot începe să se tânguie jalnic în noapte, trezind pe fiecare locuitor din somn.

— Foc!

O flacără roșie țâșnește spre cer, aruncând luciri sinistre de jur împrejur.

Închisoarea e în flăcări.

Ochiu-de-Pisică, vestitul detectiv german, care locuiește într'un hotel al orașului, sare din pat la primul semnal de alarmă și, se năpustește spre fereastră.

— Ce s'a întâmplat? se întreabă el. Dincotro vin strigătele?

Își îndreaptă privirea spre un loc îndepărtat, unde se află clădirea închisorii. De când făcuse o vizită Măștii-roșii, își găsește cu greu odihna.

Nu-i spusese oare însuși Rammont, că nu e totul sfârșit încă și că soarta îl mai poate favoriza în clipa din urmă?

Ori-cât de nebunească ar fi fost afirmația aceasta, un spin se înfipse, totuși, în inima detectivului.

Acum sărise jos din pat la primul semnal de alarmă și lumina roșie îl izbește în ochi.

— Foc în închisoare! O nouă operă a lui Hecton Rammont? Doamne Dumnezeule! să fi izbutit ticălosul acesta din nou să aducă la îndeplinire un plan cutezător?

Se îmbracă cu iuțeala fulgerului și-și ia revolverul încărcat. In clipa aceasta se aude bubuitul tunului închisorii. Asta înseamnă că s'a produs o revoltă în secția criminalilor.

Hartenberg ajunge în stradă. Câțiva oameni trec pe lângă el și marele detectiv aude neconțenit aceleași cuvinte:

— Inchisoarea arde, prizonierii vor să-i ucidă pe paznici.

Toți știu tot atât de puțin, ca și detectivul.

O trăsură trece pe acolo. Intr'o clipă Hartenberg se află lângă vizitiu și-i strigă:

— Du-mă repede la închisoare.

— Nu pot... sunt ocupat... încearcă să spuie omul de pe capră.

Dar Hartenberg i-a și smuls biciul și hățurile din mână.

— Mă vei trage la răspundere mai târziu pentru ceeace fac acum, spune el. Pentru moment e ceva mai important în joc.

Cereți mâine numărul 96 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

TEMPO informează

TEMPO informează rapid.
TEMPO informează rapid și exact!
Totuși TEMPO nu costă decât

1 LEU exemplarul

Vizitiul își închipuie că omul acesta și-a pierdut mințile, dar Ochiu-de-Pisică a și început să lovească cu biciul spinarea cailor și aceștia o pornesc în goană dealungul străzilor din Monaco.

Poarta închisorii e închisă. O mulțime imensă înconjură clădirea pe dinafară. Din când în când se deschide o portiță laterală și funcționari uniformați, precum și câțiva civili, sunt lăsați să intre.

În clipa când Hartenberg bate cu putere în poartă și-și spune numele, o pompă a pompierilor trece în goană prin fața închisorii. Trompeta răsună și poarta cea mare se deschide.

Urmând dispare vehiculul greu și porțile se închid cu zgomot. Tot cerul e înroșit pe o mare întindere.

Ochiu-de-Pisică își face vânt prin portița din zid și nici nu-și mai ia oboseala să și decline calitatea, jandarmilor cari îl întâmpină. După câteva clipe se află în fața prefectului de poliție, care venise și el la fața locului.

— Domnule prefect, strigă Hartenberg, ce s'a întâmplat? Bănuiesc că e o nouă operă a Măștii roșii. De unde a luat naștere focul?

Prefectul era cam nervos. Îl sculaseră doar din pat și lui nu-i prea plăcea lucrul acesta, după cum am văzut cu alt prilej. Îl recunoscu imediat pe detectiv, pentru însușirile căruia avea un respect deosebit.

— Nici eu nu știu ce s'a întâmplat, domnule Hartenberg, răspunse el. De-abia am sosit și panica e prea mare pentru ca să putem lămuri lucrurile. Dacă nu mă 'nșel arde tocmai aripa în care se află celula regelui criminalilor.

— E încă în celula lui? întreabă repede, noul Sherlock Holmes. În cazul acesta n'ar fi încă nimic pierdut.

Îl părăsește pe prefectul adormit și pornește înainte. Cunoaște câțiva funcționari ai închisorii și dela aceștia capătă răspunsuri la întrebările sale.

Pompierii se sileau acum, împreună cu personalul să înăbuşe focul din trei părţi.

— Nu suntem încă edificaţi cum a putut izbucni focul, îl lămureşte directorul închisorii pe detectiv. Dormeam când m'a trezit servitorul şi în acelaşi timp am auzit clopotele de alarmă. Am ieşit repede pe coridor şi am văzut prin ferestre flăcările înălţându-se spre cer. Oamenii erau cu toţi la posturile lor şi încercau să urce pe scări pentru a descoperi cuibul focului.

— Şi unde era acesta? întreabă repede detectivul.

— N'am putut stabili cu preciziune. Masca-roşie era în celula No. 17. Două celule alăturate erau pentru moment goale. Acolo începuse să ardă, ori-cât ar părea de ciudat lucrul acesta.

Dar flăcările au izbucnit în acelaş timp şi sub celula No. 17, precum şi de partea cealaltă a acesteia. Oamenii mei n'au putut face nimic cu aparatele lor de stins şi au fost nevoiţi să se retragă. Vedeţi, colo sunt duşi criminalii periculoşi spre aripa principală, care n'a fost atinsă de flăcări.

Hartenberg îl părăseşte şi pe director şi porneşte mai departe. Focul luminează ca ziua.

— Mai sunt întemniţaţi sus? se adresează el gardianului care însoţeşte transportul de criminali primejdioşi.

— Masca-roşie la numărul şaptesprezece, îi se răspunde.

Detectivul rămâne pe gânduri câteva clipe, apoi strigă ca pentru sine:

— Stăpânul iadului i-a întins înc'odată mâna regelui criminalilor. Dar voiu descoperi eu ce s'a petrecut în noaptea asta aici!

Apoi se adresează comandantului jandarmilor, care tocmai trece prin faţa lui:

— Vă rog, trimiteţi câţiva oameni într'un punct al zidului, pe unde s'ar putea urca sus. Masca-roşie este autorul acestui incendiu şi speră să poată scăpa în toiul panicei generale.

— Fiți fără grijă, domnule, răspunde comandantul. S'au dat de-acum ordinele necesare. Ori-cine nu se oprește în momentul când va fi somat, e împușcat fără discuție.

Hartenberg intră în sala mare dela parter. Pompierii și personalul închisorii lucrează de zor, încercând să ajungă în coridorul de sus, pe scară.

— Unde-i gardianul Măștii-roșii? Cine l-a păzit în noaptea asta? întreabă detectivul.

— Martineau, răspunde cineva. Uite-l că vine.

Prin norii groși de fum se zărește venind un om. Uniforma îi atârnă în zdrențe pe trup. Ca un om beat, Martineau se târăște spre ieșire.

— E pe jumătate asfixiat bietul de el! zice un camarad al său. Lăsați-l să iasă afară, medicii îi vor da ajutorul de care are nevoie. De aci nu există nici-o posibilitate pentru noi să pătrundem în coridorul de sus. Trebuie să încercăm înc'odată să urcăm zidul pe scări și să-l salvăm pe Mascaroșie.

Martineau se făcuse nevăzut printre ceilalți slujbași ai închisorii. Își ține mâna în fața ochilor, căci fumul și flăcările îl orbiseră aproape. Se târăște așa spre partea dindărăt a curții.

Detectivul rămâne ca împietrit. Îl văzuse pe paznicul care i-ar fi putut da unele lămuriri asupra lui Rammont, vroia să-l oprească, dar omul alerga ca un ieșit din minți.

O bănuială pune stăpânire pe mintea lui. Iese repede din sală, își rotește privirea încoio și încoace, dar Martineau intrase ca în pământ.

In schimb, sunt aduse două scări înalte și așezate în dreptul celulelor cruțate de foc. Zăbrelele sunt rupte la repezeală cu ajutorul topoarelor.

— Fereastra e liberă! strigă un glas de sus.

Omul își face vânt în celulă, urmat de Ochiude-Pisică. Detectivul își procurase repede o mască împotriva fumului și astfel înarmat pătrunde în celulă.

Ușa dinspre coridor nu-i încuiată. Cum o des-

cinue detectivul, o limbă de foc îl izbește în față și el se vede nevoit să dea înapoi. Un fum înăbușitor pătrunde în celulă și silește pe omul care intrase întâi să se retragă:

Detectivul, însă, nu se lasă învins și pune mâna pe securea pe care celălalt o lăsase jos.

— Trebuie să aflu ce taină se ascunde în celula No. 17! își spune el.

Se apropie de ușă. Spre norocul lui pompele stropesc prin fereastră în coridor și înăbușesc întrucâtva focul. Timp de o clipă, Hartenberg vede la lumina focului celula No. 17. Ușa e întredeschisă, dar în jurul ei flăcările se încolăcesc, luând forme fantastice. Deoarece fumul plutește la înălțime și la pământ aerul e relativ curat, Hartenberg se așează în patru picioare și se târăște prin coridorul în flăcări.

Astfel ajunge în apropierea ușii celulei. O lovitură puternică cu securea și ușa carbonizată se deschide cu totul. Interiorul e plin de fum și flăcări, dar de jos apa continuă să fie aruncată în valuri.

Hartenberg se forțează să descopere ceva și de-odată aproape să-i scape un țipăt de pe buze: în mijlocul celulei zărește întinsă pe podea o formă omenească.

— Hector Rammont! exclamă el.

Dar trupul întins pe jos nu se mișcă. Un nour negru de fum trece pe deasupra lui. O bârnă se desprinde din plafon și Ochiu-de-Pisică se retrage la timp ca să nu fie doborît.

Hartenberg nu mai are răgaz să stea pe gânduri, căci ședereа aici poate deveni extrem de primejdioasă.

Cu brațul drept apucă trupul nemișcat al Măștirosii și-l târăște spre ieșirea celulei. Încearcă să recunoască trăsăturile omului desfigurat de arsuri, dar lucrul e cu neputință. Un cadavru pe jumătate carbonizat stă în fața lui.

Adunându-și puterile, Ochiu-de-Pisică târăște prin coridorul cuprins de flăcări trupul întemnițatu-

lui. In celula de alături pătrunsese între timp aer proaspăt. Prin fereastră intră câțiva pompieri.

— Aici e prizonierul dela No. 17! le strigă Hartenberg scoțându-și masca. A căzut pradă flăcărilor, nenorocitul. Duceți-l jos în curte, căci omul aparține justiției, deși e mort.

Oamenii înfășoară într'o pânză rămășițele pământești ale aceluia care a fost Masca-roșie și coboară cu el scara. Hartenberg îi urmează. Jos, în curte, așteaptă directorul închisorii.

— E într'adevăr Hector Rammont, domnule Hartenberg? întreabă el.

— Priviți și dv. uniforma de pușcăriaș din care a mai rămas o parte, tocmai aceea pe care e imprimat No. 17, răspunde detectivul. Cred că nu mai poate exista nicio îndoială. Dacă el e acela care a pus focul, și-a luat pedeapsa meritată. Imi pare rău că nu-mi pot ține jurământul de a-l preda călăului pe Hector Rammont.

— Dar cum a izbucnit incendiul? întreabă directorul.

— In privința aceasta ne va lămuri Martineau, gardianul, răspunde Ochiu-de-Pisică. Nu l-ați văzut mai adineauri trecând pe aici?

— Nu! răspunde directorul.

— In cazul acesta trebue să-l căutăm imediat! spune repede detectivul.

Un gând îi trece prin minte cu iuțeala fulgerului. Din câțiva pași ajunge la locul unde zac la pământ rămășițele carbonizate ale regelui criminalilor.

— Aduceți repede o lanternă! strigă el.

— Dar ce vrei să faci? întreabă uimit directorul închisorii, care se luase după el.

— Trebue să mă încredințez dacă n'am fost victima unei înșelătorii! răspunde detectivul.

Lanterna e adusă și lumina ei cade asupra trupului neînsuflețit. Hartenberg ridică mâna dreaptă și strigă triumfător:

— Si totuși, el este. Masca-roșie purta întotdea-

una un inel, pe care-l cunosc bine şi pe care-l văd pe unul din degetele sale. Inelul acesta e atât de caracteristic, încât aproape că nu poate exista un al doilea exemplar. Regele criminalilor nu mai există!

Aproape în aceeaşi clipă, directorul închisorii apucă braţul detectivului şi arată cu mâna spre un tufiş cam îndepărtat, în umbra căruia apăruse tocmai un cap omenesc. Hartenberg holbează ochii.

— Dumnezeule sfinte! răcneşte el şi se clatină de parcă l-ar fi izbit cineva cu pumnul în frunte. Acesta e...

— Fireşte, Martineau, gardianul, completează directorul închisorii.

— Vreau să mă încredinţez imediat! strigă Ochiu-de-pisică şi aleargă ca un vânt din minţi spre tufiş.

Dar capul misterios dispăruse de-acum.

CAP. 127

Martineau a murit.

A doua zi dimineaţa Hartenberg se află în cabinetul directorului închisorii.

Incendiul fusese stins. Cauza lui nu e încă stabilită, dar nu mai există dubiu că fusese pus de o mână criminală. Dar cine să fi făcut asta? Şi cu ce scop?

Hartenberg e perfect încredinţat că Masca-roşie e autorul. Probabil că izbutise să câştige de partea lui un gardian şi acesta o fi pus focul. In panica ce se va fi produs, năzăjduia apoi să dispară.

La lumina zilei detectivul examină încă odată cadavrul carbonizat. Din trăsăturile obrazului nu se mai poate recunoaşte nimic, dar inelul din deget continuă să strălucească cu putere. Hartenberg privi în tăcere rămăşiţele pământeşti ale nenorocitului, şi pe chipul său se zugrăvi o expresie ciudată.

„El este, sau nu e el?"

Intrebarea aceasta şi-o pune necontenit. Atât directorul închisorii cât şi restul personalului nu se îndoiesc deloc că Masca-roşie fusese carbonizat în celula sa. Probabil că în ultima clipă regele criminalilor se văzu împiedecat să părăsească celula şi se prăbuşi în mijlocul flăcărilor.

Singur Hartenberg face rezerve în faţa acestei presupuneri pe care o împărtăşesc toţi. Demonul a acesta îi jucase doar atâtea renghiuri până acum!

Noaptea trecută se ivise chiar pentru o clipă o figură asemănătoare cu a lui Rammont, prin frunzişul unui tufiş. Deşi era înegrită de fum, Harten-

berg ar fi putut jura că e mutra duşmanului său de moarte. Se repezi ca un nebun într'acolo, îşi făcu drum prin tufiş, dar toate cercetările sale rămaseră fără rezultat.

Iscoadele trimise în urmărire se întoarseră şi ele fără să fi găsit ceva. Directorul închisorii era convins că figura pe care o zărise, era a gardianului Martineau.

Toată noaptea detectivul făcu cercetări peste

cercetări, dar în zadar. Plecă la hotel să se odihnească puțin și când se făcuse bine ziuă porni înapoi la închisoare.

— Inainte de toate aș dori să știu ce s'a întâmplat cu Martineau, care îl avea în paza sa pe Masca-roșie, se adresează el directorului închisorii.

Acesta scoate o foaie de hârtie din sertarul biroului și răspunde:

— Martineau e mort, domnule Hartenberg. Asta e tot ce vă pot spune.

— Ce tot vorbești, domnule director? Crezi că el s'a sinucis ca să scape de eventuale răspunderi?

— Da, așa cred. Mi s'a comunicat tocmai dela secția polițienească de pe țărmul mării, că pe o stâncă din mare s'au găsit câteva obiecte de îmbrăcăminte, cari nu puteau aparține decât lui Martineau. Era și șapca acolo. Alături se afla un petec de hârtie pe care-l am în fața mea. Citește, te rog, d-ta singur!

Ochiu-de-Pisică ia hârtia, pe care sunt așternute cu creionul următoarele cuvinte:

„Masca-roșie mi-a făgăduit o sumă mare de bani și eu m'am lăsat îndemnat să-l ajut să fugă. Ascultând de vorbele lui am pus foc închisorii și regele criminalilor nădăjduia să poată fugi în toiul panicei generale, ajutat de mine. N'am izbutit să-l duc pe întemnițat afară căci coridorul fu imediat ocupat de paznici. Din cauza aceasta Masca roșie a cerut el-însuși să rămâie în celula sa, până ce focul se va fi întins mai mult, pentru ca sentinelele să fie nevoite să se îndepărteze.

Când am vrut să-l scot în celelalte din urmă, era de-acum prea târziu, căci focul îl cuprinsese, doborându-l la pământ.

Conștiința mă mustră... Diavolul acesta cu chip de om m'a orbit cu făgăduielile lui și simt că nu voiu mai putea trăi cu păcatul pe suflet.

Rog pe superiorii mei să mă ierte, atât cât

le stă în putință. Transmiteți sărmanei mele soții ultimul salut al unui om nenorocit. Îi cer să caute să mă dea uitării și să treacă sub tăcere față de copilul nostru, cine a fost tatăl lui.

Martineau"

— Acum știi cum a izbucnit incendiul, zice directorul închisorii, luând hârtia din mâna lui Hartenberg.

Detectivul mișcă buzele în chip ciudat, dar nu spune nimic.

— Vroiai să zici ceva? întreabă directorul după câtva timp.

„Noul Sherlock Holmes" se ridică de pe scaun.

— Nu, îți mulțumesc pentru comunicarea ce mi-ai făcut-o, domnule director, răspunde el, rece. Așadar, Hector Rammont a pierit și odată cu el ultimul său complice. Păcat. Lumea pierde o senzație mare prin moartea lui. Îngăduie-mi încă o întrebare scurtă.

— Cu plăcere.

— Cadavrul lui Martineau a fost pescuit din mare?

— Despre asta nu mi s'a comunicat nimic. Este căutat necontenit, dar de-obiceiu nu e atât de ușor să scoți la iveală pe cei cari se înecă.

Ochiu-de-Pisică se înclină politicos și părăsește cabinetul.

Primul drum care-l face e spre secția polițienească de pe țărmul mării. În tot timpul până acolo privi gânditor în pământ. Era un punct care-l neliniștea în toată chestia aceasta.

— Ajungând la secția de poliție cere să fie anunțat comisarului de serviciu. E introdus repede și polițistul se pune cu amabilitate la dispoziția detectivului cu renume european.

— Și n'ați găsit cadavrul înecatului? întreabă Ochiu-de-Pisică.

— Nu. Toate sforțările oamenilor mei au fost zadarnice.

— Ați întrerupt cercetările?

— Deocamdată da. În schimb, pescarii cari locuiesc pe țărm și cari pleacă pe mare cu bărcile lor, au fost înștiințați de cele petrecute și e probabil să primim ceva vești în cursul zilei.

— Hainele lui Martineau se află aici? întreabă Ochiu-de-Pisică.

— Firește.

— Aș putea să le văd și eu?

— Cu plăcere.

Comisarul însărcină pe un funcționar să-l conducă pe detectiv în camera unde se aflau hainele înecatului.

Hartenberg întoarce obiectele pe toate părțile, fără să spuie ceva. Apoi le așează la loc. În buzunare nu găsise nimic. Întorcându-se îndărăt la comisar îl roagă pe acesta să-i pună la dispoziție un om care să-l conducă la locul unde s'ar fi aruncat în mare Martineau. Cererea îi este aprobată și detectivul, însoțit de polițist, se îndreptă spre țărmul mării. Câteva minute păsesc în liniște unul alături de altul, și în cele din urmă polițistul se oprește și arată spre o stâncă ce înaintează în mare.

— Aici am găsit tunica și șapca, zice el. Și în crăpătura aceasta se afla scrisoarea.

Ochiu-de-Pisică cercetează în tăcere locul de jur împrejur. Dacă Martineau s'a aruncat de aici în mare, trebuia mai întâi să se urce pe marginea stâncii ascuțite. O clipă detectivul rămâne pe gânduri, apoi se cațără pe stâncă, în vreme ce polițistul rămâne jos.

— Ce căutați colo sus? întrebă el, mirat.

Dar Hartenberg nu-l învrednicește cu vreun răspuns. Cu ochii și vârfurile degetelor cercetează piatra acoperită cu nisip, apoi coboară înapoi.

— E bine, zise el. Îți mulțumesc.

Cu aceasta se desparte de polițist și se îndreaptă spre oraș.

— Dacă Martineau s'a aruncat într'adevăr în mare, atunci nu s'a întâmplat în locul acela! murmură el, dus pe gânduri.

Știe că gardianul avea o soție tânără și un copilaș, deasemeni ceruse să i se indice unde se afla locuința lui. Acum simte un îndemn să pornească într'acolo, unde nădăjduiește să afle ceva important. Din câte știe, tânăra femeie nu fusese înștiințată încă de tragicul sfârșit al soțului ei.

După vre-o jumătate de ceas, Hartenberg se află în fața porții lui Martineau.

E după amiază și soarele îmbăiază grădina. Căsuța idilică se află în fund. Totul pare liniștit și pașnic aici. Hartenberg clatină capul, gânditor.

Il cunoscuse pe gardian și acum își pune întrebarea dacă numai banii lăgăduiți de Rammont l-au îndemnat să se abată din calea datoriei... Trăia doar în deplină fericire, după cât se arăta...

Detectivul deschide poarta și pornește pe alee. La o cotitură rămâne locului de-odată. Ochii săi descoperiseră o pată întunecată pe pământ... Privește repede în jur și constatând că nu e observat de nimeni, se lasă în genunchi pe nisip.

— Asta-i sânge! murmură el după câteva clipe. Aici s'a petrecut ceva misterios. Pământul e scormonit, ca după o luptă.

Se ridică și mintea lui lucrează cu febrilitate. El vede iarba călcată, pe care fusese târât un trup omenesc și poate descoperi chiar urmele. Fără să șovăie se furișează sub frunzișul des. În câteva clipe ajunse la locul unde zăcuse cadavrul răfrânatului Don Juan.

— Aici s'a petrecut o crimă și îndată ce voiu lămuri chestia aceasta, voiu găsi și legătura care există între dânsa și evadarea lui Hector Rammont, își zice el.

Privește din nou pământul din locul acela și murmură:

— Aici a zăcut un cadavru sau o ființă în stare de nesimțire, urmele se pot observa cât se poate de bine. Era un om nu prea înalt, cu un umăr lăsat în jos, probabil un bătrân. Aici încep din nou urme de picioare. Acestea sunt ale aceluia care a dus corpul în altă parte. Acum trebue să aflu unde a fost transportat cadavrul.

Aplecat și evitând orice zgomot, detectivul pornește înainte și ajunge în partea dindărăt a grădinii. Acolo se află șopronul. Pas cu pas el se apropie de intrarea acestuia.

— Cadavrul a fost ascuns aici! își spune el, cu hotărâre.

Privește cu atențiune ușa încuiată cu grijă, apoi se întoarce tot prin tufiș până la locul unde văzuse pata de sânge. Își rotește ochii în toate părțile și după câteva clipe exclamă turburat:

— Am găsit și arma ucigașă.

Pe jumătate acoperit de iarbă se află bastonul greu, cu care Martineau doborâse la pământ pe bătrânul proprietar. Ochiu-de-pisică privește măciulia bastonului și dă din cap.

— Aici sunt lipite câteva fire de păr, zice el. Sunt compect orientat acum și nu-mi lipsește să cunosc decât motivele. Martineau a făptuit o crimă, asta e sigur, și în asemenea împrejurări nu mai putea rămâne în slujbă. Și atunci s'a produs oferta ispititoare a lui Hector Rammont, ceea ce i-a picat de minune.

Hartenberg așează corpul delict într'un loc ascuns, apoi se îndreaptă spre căsuța din fundul grădinii. Nici nu bătuse încă bine la ușă, că aceasta se deschide și Mia iese în prag. Ea duce în brațe un copilaș și privește uimită la străin.

— Scuzați, vă rog — începe detectivul — dv., sunteți doamna Martineau?

— Da, domnule, răspunde tânăra femeie, sfioasă. Doriți să-i vorbiți soțului meu, probabil?

Hartenberg se simte o clipă atins până în adâncul inimii, dar își dă seama că nu merge altfel.

— Vreți să-mi îngăduiți, doamnă Martineau, să intru în casă? întreabă el. Nu aveți a vă teme de mine, sunt funcționar polițienesc.

Asta părea s'o liniștească pe Mia în oarecare măsură. Se întâmpla adesea ca vreun polițist să vie la ei, ca să-i comunice lui Martineau ceva.

La intrarea în odăița idilică, Hartenberg își simți din nou inima sfâșiată, căci își dădea seama că aici sălășluise într'adevăr pacea conjugală. Privi la chipul frumoasei femei, care nu avea încă nici o bănuială de nenorocirea care dăduse peste ea, apoi la copilașul care bătea vesel cu mânuțele în aer.

— Așezați-l pe prințișorul dv. în pătuț, zise el și se așează pe scaun. Doresc să vă pun câteva întrebări importante.

Mia îndeplinește cererea detectivului.

— Ați auzit probabil — începe Hartenberg — că astă noapte a izbucnit un incendiu la închisoare?

Mia se sperie la auzul acestor cuvinte.

— Aseară am închis obloanele dela ferestre și, am adormit adânc, răspunde ea. Mi se păruse într'un moment că aud o bubuitură de tun, dar am adormit iarăși. Pentru numele lui Dumnezeu, îi s'a întâmplat ceva lui Martineau?

— Deocamdată dați-mi voie să vă mai pun câteva întrebări, o întrerupse detectivul. Aseară, când a venit acasă soțul dv., ați observat ceva deosebit la el?

Mia rămâne o clipă pe gânduri și-și trece mâna peste frunte.

— De-abia acum îmi dă în gând, că fusese altfel ca de-obiceiu, murmură ea. Nici n'a rămas două ceasuri întregi, ca deobiceiu și spunea că trebuie

să plece mai devreme. Glasul său era schimbat, părea tremurător... — Sfinte Dumnezeule, îi s'a întâmpat o nenorocire! O simt în inima mea, nu mă chinui, domnule, ci spune-mi adevărul!

Ea întinse implorător mâinile spre detectiv.

— Ei bine, află ceeace nu ți se poate ascunde, sărmană femeie, răspunse Hartenberg, compătimitor. Soțul d-tale s'a făcut vinovat de o mare abatere prin faptul că — după cum ni s'a mărturisit de cineva — ar fi pus foc închisorii. A fost îndemnat la asta de făgăduelile bănești pe cari îi le făcuse vestitul criminal Hector Rammont, cunoscut sub numele de Masca-roșie, care năzăjduia să poată evada când se va fi produs panica generală. Dar Mas-

Cereți mâine numărul 97 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

ca roşie şi-a pierdut viaţa în cursul incendiului. Cuprins de remuşcări pentru fapta sa. Martineau, soţul d-tale s'a înecat în mare.

Mia scoate un ţipăt de spaimă şi capul îi cade pe masă. Un plâns cu sughiţuri îi zguduie tot trupul.

— Martineau e mort! rosteşte ea printre lacrimi. Nu-l vom mai revedea niciodată, nici eu, nici copilul.

Ochiu-de-Pisică îi pune uşor mâna pe umăr:

— Încearcă de te reculege, sărmană femeie, pricep durerea d-tale adâncă, dar nu se putea să ţi se ascundă adevărul. Dacă am venit încoace să-ţi pun câteva întrebări importante, am făcut-o numai pentru că sunt încredinţat că au fost în joc unele împrejurări deosebite, pentru a-l duce la păcat pe soţul d-tale. N'ai spus oare că l-ai văzut aseară cu totul schimbat? Nu te-ai întrebat care să fie motivul?

Femeia se linişteşte puţin. Se ridică de pe scaun şi clătinându-se pe picioare se 'ndreaptă spre pătutul copilului, unde cade în genunchi.

— Ce să vă mai spun, domnule! zice ea cu glasul înecat de plâns. N'aveam pe nimeni în lume decât pe soţul meu şi ne iubeam cu pasiune. Acum voiu fi silită să-mi iau copilul în braţe şi să ies la drum ca să întind mâna.

— Chiar aşa de rău nu se va întâmpla, draga mea, îi răspunde Hartenberg. Voiu face tot ce va fi cu putinţă ca să poţi asigura viitorul copilului d-tale. Spune-mi te rog numai un singur lucru: exista în căsnicia voastră vreo neînţelegere sau vreo grijă ascunsă?

Mia clatină capul:

— Eu nu ştiu de nimic, domnule. Leafa lui Martineau era mică, e drept, dar eu mă pricepeam s'o scot la capăt şi amândoi ne bucuram de ficcare rază de soare care cădea asupra căsuţei noastre.

Ochiu-de-pisică nu e mulţumit de răspunsul acesta.

— Totuşi, trebuie să fi existat ceva care să fi înrâurit în mod nefast asupra soţului d-tale, zice el cu hotărâre. Avea vre-un duşman?

— Cine să-i fi purtat lui ură? şopteşte Mia.

Detectivului îi dă ceva nou în gând:

— D-ta eşti frumoasă, doamnă Martineau şi n'ar fi fost de mirare dacă ai fi aprins şi inimile altor bărbaţi. Exista un astfel de bărbat care-ţi dădea târcoale?

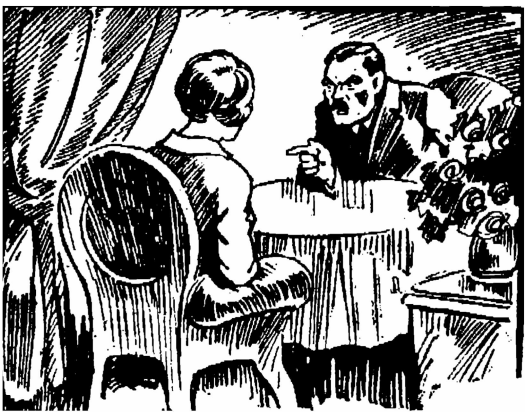

Mia îşi malţă capul şi-l priveşte înlemnită pe detectiv.

— De ce-mi puneţi această întrebare, domnule?

— Trebuie să ştiu, ca să pot face deducţiile ce se impun.

— Ei bine, da, răspunde tânăra femeie, cu glas stins. Proprietarul nostru, un bărbat bătrân cu însuşiri rele, umbla după mine de mult timp şi-mi făcea propuneri ruşinoase. Martineau ştia de asta şi în câteva rânduri i-a interzis să mai vie în casă la

noi. Dar asta era și singura neînțelegere pe care a avut-o cândva Martineau cu vre-o persoană.

In ochii detectivului se aprinde o scânteie. Se apropiase de ținta sa.

— Care-i numele proprietarului dv.?

Mia răspunde și Ochiu-de-Pisică își notează numele într'un carnețel.

— Acum încă ceva: S'au întâlnit cumva cei doi bărbați aseară în grădină?

— Da, răspunde femeia, fără să priceapă rostul întrebării. Martineau însuși mi-a vorbit de asta, când ne-am întâlnit în fața casei. Trebuie să fi avut o ceartă violentă cu bătrânul, căci era foarte enervat.

— Și de atunci l-ai mai văzut pe bătrân?

— Nu! Probabil că nu mai avea curajul să vie încoace.

Ochiu-de-pisică știe acum cu precizîune cum s'au petrecut lucrurile. Se ridică de pe scaun și cu glas mișcat se adresează tinerei femei:

— Doamnă Martineau, vei avea de întâmpinat zile grele, dar gândește-te la copilul d-tale, care nu mai are decât pe mama sa, și nu te lăsa doborâtă de disperare. Ești tânără și viața îți surâde. Martineau a fost lovit de mâna Destinului și morții nu mai pot fi înviați. Dacă, însă, zilele viitoare îți vor aduce încercări și mai grele, gândește-te necontenit că după furtună strălucește iar soarele pe cer.

Tânăra femeie nu seziseză înțelesul cuvintelor sale profunde. Durerea ei izbucnește din nou, sălbatecă:

— Martineau, de ce-ai plecat de lângă mine? De ce te-ai lăsat orbit de aurul criminalului? Sărmani și simpli cum eram, fericirea sălășluia totuși în casa noastră. Acum pricep cuvintele tale ciudate, cu cari te-ai despărțit de mine. Vroiai să pleci departe și pentru asta aveai nevoie de bani. O, de ce nu mi te-ai spovedit, înainte de a face pasul acesta! Martineau Martineau, de ce-ai plecat de lângă noi!

Il revede cum își luase rămas-bun dela ea și o sărută cu mai multă căldură ca ori-când. Aude sunetul ultimelor lui cuvinte și, în hohote de plâns, strânge la piept copilașul.

Hartenberg își dă seama că vorbele sale de mângâiere n'ar avea nici un efect acum. Trebue să plece și să-și ducă până la sfârșit misiunea. In tăcere părăsește casa văduvei Martineau.

In urma unei convorbiri pe care o are cu prefectul poliției, femeia împreună cu copilul sunt duși în casa unei bătrâne din vecinătate, ca să nu vadă când e scos afară cadavrul din șopron.

Biata soție se lasă în voie să fie dusă, fără să caute a afla motivul. Sub conducerea lui Ochiu-de-pisică ușa șopronului este spartă și după câteva minute iese la iveală cadavrul proprietarului.

Acesta e transportat în grabă de acolo. Ochiu-de-Pisică avea acum ultimul inel din lanțul materialului doveditor. Singurul lucru ce-l preocupă încă, este dacă omul carbonizat pe care l-a scos din celula închisorii a fost Martineau sau Masca-roșie?

CAP. 128

Morții învie

Decedatul conte Eberhard de Hohenegge petrecuse o noapte în cavoul castelului. Conform poruncii Leoniei, a doua zi dimineață sunt îndepărtate decorațiunile funebre. Nu vrea să mai păstreze în memorie întunecatul episod.

Anton, noul administrator al castelului, conduce toate treburile acestea. Personalul nu-l prea are la inimă, el știe bine asta, dar prea puțin se sinchisește.

In minunatul ei budoar, Leonie stă întinsă pe pat, cu mâinile sub căpătâiu. Chipul îi este puțin palid de pe urma iritațiilor din ultima vreme, dar o-

chii-i negri lucesc mai vioi ca oricând. Gura minunată schiţează un zâmbet triumfător.

— Acum am ajuns la ţintă! murmură ea.

Nimeni n'o poate auzi, căci e singură.

Prin fereastră pătrunde lumina dimineţii de toamnă. Ea urăşte rochiile de doliu şi nici nu se gândeşte să se îmbrace în negru, atunci când e singură. Afară, va juca câtva timp comedia, dar prea mult nu.

Îşi face planuri unde să plece deocamdată. Dacă n'ar exista acest Anton, care începe să-i fie o sarcină prea grea! Apoi mai există încă un om... spărgătorul acela necunoscut, care spionase convorbirea ei cu Anton.

Toate aceste gânduri o neliniştesc oare-cum, dar Leonie nu e femeia care să se lase doborâtă de ele, mai ales acum, când e posesoarea milioanelor contelui Eberhard. Va putea găsi mijloace să preîntâmpine orice situaţie.

— Dece m'a înfruntat Eberhard? exclamă dânsa. Un timp îndelungat l-am iubit cu patimă aprinsă, e foarte adevărat. Dece n'o putea uita pe Margot, pe cocota aceea?

Taina naşterii sale se afla în mâinile mele şi eu l-aş fi putut nimici, dar mi-am zăgăzuit la timp dorul de răzbunare. Trebuia să rămân contesă de Hohenegge şi astfel nu aveam decât o singură cale: moartea lui Eberhard.

Leonie se adânceşte în gânduri. In ochii ei negri lucesc la răstimpuri scântei, şi mâinile îi se încleştează.

Anton, călăul ei de azi, trebuie să cadă şi el, ca şi celălalt, care-i se pusese în drum. El nu poate păşi cu fruntea senină în faţa ei, căci conştiinţa îi este încărcată cu un omor. Ea e ferm încredinţată că l-a azvârlit în mare pe Max Şerparul.

— Se va feri să rostească o acuzaţie împotriva mea, în faţa justiţiei, murmură dânsa.

Deodată, se aude zgomot în încăperea alăturată.

Leonie întoarce capul, fără voie. Nu-i spusese cameristei că nu e acasă, pentru nimeni? Ce sunt paşii aceştia repezi ce se aud alături?

Uşa se deschide brusc şi tânăra fată apare în prag, tremurând din tot trupul. Ochii ei sunt holbaţi de spaimă şi zadarnic încearcă să mişte buzele pentru a vorbi.

— Ce s'a întâmplat? Ţi-ai pierdut minţile? strigă Leonie, ridicându-se în capul oaselor.

— Doamnă contesă, izbuteşte să 'ngâne fata, mo... mor... de groază...

— Vorbeşte odată! Ce s'a întâmplat? răcneşte Leonie.

— Mo... morţii... în... învie, Decedatul conte, a... a... venit... înapoi...

Dintr'o săritură Leonie e în mijlocul odăii. Inebunise oare cu adevărat fata aceasta? Încruntă sprâncenele şi vrea să se năpustească la cameristă...

In clipa aceea, însă, portiera e dată înlături și în prag apare... contele Eberhard de Hohenegge.

. . . . . .

Cu zece minute în urmă, un bărbat elegant îmbrăcat în negru urca scările terasei. Ajuns sus rămâne o clipă locului să-și recapete răsuflarea. Chipul său e palid ca al unui cadavru, dar o trăsătură hotărâtă se desenează în jurul buzelor sale.

— Paharul e umplut, murmură el și-și trece mâna peste frunte. Acum o voiu preda pe mâna justiției, fără nici-un pic de milă.

Se luptă să-și alunge slăbiciunea care amenință să-l copleșească, și deschide ușa care duce în sala mare a castelului. De-abia păsise înăuntru, că auzu un zgomot. Un servitor vine dintr'un gang lateral și se oprește încremenit locului:

— Dumnezeule sfinte, morții au înviat!

Fără să ție seama de chemarea stăpânului său, omul o ia la goană în sus pe scări. Se poticnește, cade, dar nu simte nici o durere.

Cu un zâmbet ciudat, domnul elegant începe să urce și el scara. In coridorul pe care se află apartamentul contesei, îi iese înainte camerista. Fata rămâne și ea încremenită, ca lovită de trăznet.

— Anunță-mă stăpânei tale! zice domnul în negru, cu voce slabă.

In clipa aceasta camerista își revine în simțiri, vrea să strige, dar nu izbutește să scoată decât un sunet nearticulat.

— Nu m'ai înțeles? Anunță stăpânei tale pe contele Eberhard de Hohenegge, repetă înviatul din morți.

Fata o zbughește pe ușa alăturată și contele o urmează la pas. O cută întunecată îi apare pe frunte. O și vede pe criminală prăbușindu-se sub acuzația lui, o vede zvârcolindu-se la pământ, cerșind îndurare... Dar el nu va avea nici-un pic

de milă, față de femeia care s'a furișat în toiul nopții lângă patul lui, pentru a-i turna otravă în paharul cu apă.

El o vede pe cameristă intrând în budoarul contesei, o aude bâlbâind cuvinte întretăiate și, fără să mai aștepte întoarcerea ei, intră în odaie.

. . . . . .

Fata se lipește de ușă, gâfâind și tremurând din tot trupul.

— Părăsește-ne și vezi să nu ne deranjeze nimeni! îi poruncește contele cu voce hotărâtă, împingând-o încetișor pe ușă.

Leonie nu-și poate crede privirilor. Îi se pare un vis fioros, ochii-i holbați se ațintesc pe chipul palid al contelui. Pieptul îi tresaltă cu putere și un fior îi trece prin trup.

De ce nu se trezește din visul acesta înfiorător? Sau își pierduse mințile poate?

— Vin cam pe neașteptate, Leonie, începe contele, cu voce fermă. Văd că nici n'ai pus doliu pe tine, după soțul ucis. Tremuri de mine? Frumosul tău chip de sirenă e schimonosit de spaimă și groază.

Femeie mizerabilă! Ingenunchiază și mărturisește toate păcatele pe cari le-ai făptuit!

Intr'o pornire de mânie nestăpânită, o apucă de mâini și o trântește la pământ. Prin asta Leonie își recapătă stăpânirea de sine și se trezește din amorțeală. Se chircește sub brațul său ridicat, temându-se să nu fie doborâtă.

Dar contele Eberhard pare că se rușinează cu izbucnirea sa de mânie, căci se retrage lângă ușă, unde cade într'un fotoliu.

— Nu vreau să-mi pătez mâna cu sânge, deși un diavol ca tine ar merita moartea de zeci de ori, murmură el și o privește cu dispreț.

Leonie se ridicase de la pământ și gândurile

îi alergă nebuneşte prin cap. Se uită la el şi vede că e slăbit, ca după o boală grea, dar n'are deloc înfăţişare de cadavru. Vocea lui sună limpede şi puternic, chiar dacă se observă un tremur uşor într'însa.

O mânie sălbatecă o cuprinde la gândul că Hector Rammont o înşelase. Picăturile cari îi le dase nu provocaseră moartea lui Eberhard ci numai o stare de nesimţire, care ţinuse câteva zile.

Nu-şi dă seamă ce să-l fi îndemnat pe regele criminalilor să-i joace renghiul acesta şi nici nu are timp să-şi bată capul deocamdată. Acum se pune chestia să se salveze din situaţia grozavă în care se află, dacă nu vrea să fie pierdută. Contele Eberhard trebuie să se înşele înc'odată în ce priveşte femeia demonică pe care o luase de soţie.

Leonie îşi adună toate puterile şi apropiându-se de masă, răsnâne dreaptă în faţa celui înviat din morţi.

— Ce 'nseamnă toate astea? izbucneşte dânsa. Voiu chema servitorii în ajutor.

Eberhard loveşte cu pumnul în braţul fotoliului.

— Cutezi să mai apari în faţa mea cu fruntea senină, ticăloaso? Află, deci, că sunt hotărât să nu mai am nici-un fel de milă pentru tine şi te voiu preda astăzi încă justiţiei.

Tu nu ştii că am fost numai în stare de catalepsie şi că am auzit fiecare cuvânt care fusese rostit în apropierea mea. Ştiu că ai izbucnit într'un râs dispreţuitor în faţa cadavrului meu şi mai ştiu, din propriile tale cuvinte, cine ţi-a dat otrava.

In afară de asta, am aflat că ai devenit amanta unui servitor, pentru că el te avea în mână şi te putea nimici în orice clipă. Sunteţi doi oameni cari vă potriviţi de minune.

Blestemat să fie ceasul când m'am lăsat îndemnat de milă să te fac soţia mea. Acum poţi să afli, ceea ce ţi-aş fi putut spune de atunci încă:

Inima mea aparţinea în întregime acelei fete nenorocite, pe care tu ai alungat-o din castel şi ai lăsat-o fără adăpost. Tu însuţi ai pus la cale uciderea tatălui meu, căci Hector Rammont, Masca-roşie, fusese încă din Paris amantul tău.

În faţa ochilor mei totul apare acum limpede, căci am auzit cu propriile urechi întreaga dramă a vieţii mele.

Şi crezi tu că un bărbat, care a fost înşelat în chipul acesta, te-ar mai putea cruţa? In Monaco m'ai ameninţat cu desvăluirea unei taine, de pe urma căreia mi-aş fi pierdut numele şi averea. Nu mă mai tem de aceste ameninţări, ci le aştept cu bărbăţie. De-abia acum mă vei cunoaşte, femeie ticăloasă!

Contele face o pauză să răsufle puţin. Sub privirile-i înflăcărate contesa tremură. E pierdută, e nevoită să recunoască. Dar trebuie să găsească un mijloc salvator, chiar dac'ar fi să puie în mişcare cerul şi pământul.

— Nu eşti mort? îngână ea, ca să câştige timp.

— Nu, nu sunt mort, o vezi doar, căci stau lângă tine, respir şi vorbesc, şi aş putea să te nimicesc, răspunde dânsul. Capacul sicriului a fost deschis, — în ce fel şi cum, asta e deocamdată secretul meu. Mai există un prieten în castelul acesta, care a trecut de partea mea şi va rămâne şi de-acum încolo lângă mine. Dacă am apărut întâi în faţa ta, am făcut-o numai pentrucă, într'o ultimă pornire de milă, am vrut să-ţi dau prilejul să scapi de spânzurătoare sau de temniţă.

— Ce vrei să spui cu asta? îngână Leonie.

— Ascultă-mă! Toate crimele tale au ieşit la iveală. Le pot înşira la rând în faţa procurorului şi eu, ca soţul tău, voiu fi martorul principal în timpul instrucţiei. Dar tu porţi numele nepătat al strămoşilor mei, ai devenit soţia mea, chiar dacă ai ajuns la asta prin şiretenie şi înşelăciune. Te întreb,

deci, dacă vrei să alegi moartea de bună voie, chiar acum, în ceasul acesta, pentruca să evităm un scandal monstru, care va pune în mişcare întreaga Germanie.

Gândeşte-te că este o dovadă de mărinimie din partea mea, dacă-ţi dau prilejul să scapi de o viaţă încărcată de păcate. Voiu găsi mai târziu mijloace să acopăr crimele de cari te-ai făcut vinovată.

Cu complicele tău, ticălosul acela de Anton, voiu sfârşi repede. Intre timp, îi s'a împlinit soarta şi lui Hector Rammont, după cum am aflat azi dimineaţă. In închisoarea unde era închis, focul l-a carbonizat în întregime.

Hotărăşte-te repede. Iţi dau timp un sfert de oră, nici o clipă mai mult. Soţul tău înşelat a devenit judecător, şi te condamnă aci pe loc, unde stăm faţă în faţă amândoi. Modul în care te vei sinucide, îl las la alegerea ta. Nu voiu părăsi această încăpere până nu te voiu vedea moartă la picioarele mele, sau voiu auzi din gura ta că preferi să fii vârâtă în temniţă sau să sfârşeşti în spânzurătoare.

Leonie, cu chipul palid ca al unui cadavru, izbucneşte într'un râs scurt. Ochii ei vor parcă să-i străpungă pe conte.

— Crezi într'adevăr că mă voi lăsa intimidată de ameninţările tale? îl înfruntă ea. Da, te-am urât şi am vrut să te nimicesc, pentruc'ai dăruit iubirea ta mizerabilei aceleia de Margot. Aveam în mână mijlocul să te aduc la sapă de lemn, după cum ţi-am mai spus-o, dar n'am făcut-o, căci — ţi-o pot afirma fără teamă — doream milioanele tale, conte Eberhard, vroiam să devin bogată şi înconjurată de fast. Şi de vreme ce-ai aflat asta, mai poţi afla că l-am îndepărtat din calea mea şi pe primul meu soţ, Baronul de Brissac, cu ajutorul lui Hector Rammont. Şi am făcut-o pentru că vroiam să fiu liberă.

Moartea ta mi-a dat în mână ceeace năzuiam să posed de mult: milioane! Şi crezi tu acum că mă voiu

lăsa intimidată, că mă voiu sinucide pentru ca să te poți căsători apoi cu mizerabila aceea de Margot?

Nu, mută-ți gândul, conte Eberhard de Hoheneggel Sunt în stare să înfrunt o armată întreagă de procurori, nu unul singur. Păzește-te, domnule conte, de o femeie rafinată ca mine! Îți închipui că ai în fața ta o ființă care-ți va cădea la picioare ca să-ți cerșească mila, dar te poți înșela amarnic.

In vreme ce dânsa vorbea, contele tresărise și nu-și dădea seamă ce se petrece cu el. Cuteza ticăloasa aceasta să-l înfrunte cu astfel de cuvinte?

— Ți-ai ieșit din minți? răcnește el spumegând de furie. Ei bine, dacă vrei tu, fie! Nu răspund de ceeace se va întâmpla.

Vrea să se ridice și să părăsească odaia, dar în clipa aceea Leonie răcnește:

— Ajutor! Ajutor! Scăpați-mă de înșelătorul acesta, care vrea să-mi stoarcă bani!

Apasă pe butonul sonerici electrice și imediat se aud pași pe coridor.

Contele Eberhard rămâne ca lovit de trăznet în pragul odăii.

— Cum de îndrăznești, mizerabilo? răcnește el, în culmea furiei.

Tipetele femeii răsună din ce în ce mai puternic. Servitorimea aleargă din toate părțile. Sunt în majoritate oameni noui, dar văzuseră cu toții cadavrul contelui și-l recunosc. Eberhard dă în lături portiera care răspunde în vestibul și iese în întâmpinarea servitorilor.

— Plecați de aici! le strigă el cu glas amenințător. Eu sunt stăpân în castel și de-acum încolo numai cuvântul meu are greutate.

Câțiva bărbați și câteva femei se află la intrarea coridorului. Ei nu pricep ce 'nseamnă toate astea și privirile lor se 'ndreaptă spre aceea pe care o considerau stăpână.

Tremură cu toții de spaimă și iritare, dar Leonie își face apariția din budoarul ei.

— Ce stați aici ca niște momâi? răcnește dânsa. Aveți în fața voastră un criminal, care se folosește de asemănarea sa cu defunctul conte Eberhard și vrea să-mi stoarcă bani. Luați-l în primire și legați-l de mâini și de picioare. Îl veți duce apoi în pivniță, până va veni poliția să-l ia.

Contele Eberhard își dă seamă de intenția Leoniei. La asta nu se așteptase. Disperarea de a se vedea pe marginea prăpastiei, o făcuse să recurgă la această soluție. Dar planul ei se va năruí ca un castel din cărți de joc.

— Mă cunoașteți cu toții, m'ați văzut, și auziți doar glasul unui om viu! strigă el servitorilor. Nu pe mine trebuie să mă legați, ci dimpotrivă, pe contesă. Îngrijiți să nu dispară, până va veni poliția s'o ia în primire.

În clipa aceea apare pe coridor Anton, noul administrator al castelului. Venise cu câteva minute înainte din sat și auzise de cele petrecute. Alergase ca un nebun pe scări, împinse în lături pe oamenii din cale și păși în vestibul.

— Tu ești, ticălosule? îl întâmpină contele Eberhard. — Luați-l în primire pe individul acesta — se adresează apoi servitorilor — și faceți cu el ceea ce doamna contesă v'a poruncit să faceți cu mine.

Anton își rotește privirile-i sălbatece de la conte spre Leonie. Văzuse imediat că în fața lui se află adevăratul Eberhard de Hohenegge. Totul se năruie într'însul și se poartă cu gândul să sară pe fereastră, căci oamenii ocupaseră ușa în spatele său.

Leonie își dă seamă ce se petrece în creierul înspăimântat al complicelui ei, de care are atâta nevoie tocmai în clipele acestea.

— Anton — îi strigă ea — cred că vei avea mai mult curaj decât colegii tăi, cărora le clănțănesc dinții în gură de spaimă. N'ai fost tu acela care ai înșurubat capacul sicriului în care se afla stăpânul tău? Nimeni nu-l cunoaște mai bine ca

noi doi. Omul din fața noastră e un înșelător, un criminal, pe care trebuie să-l facem nevătămător. Ia-l în primire cât mai repede și ține-l bine până va veni poliția!

Anton pricepe în sfârșit gândul demonic al contesei.

— Puneți mâna, băieți! răcnește el servitorilor nehotărâți și sângele începe să-i colcăie în vine. Aruncați-vă asupra ticălosului și să-l târâm în pivniță, până vor veni oamenii legii!

Și nehotărârea pare într'adevăr să dispară din rândurile oamenilor îngrămădiți în ușă. Spre nespusa lui uimire, contele Eberhard vede cum toate privirile se 'ndreaptă amenințătoare asupra lui și cum toți, sub conducerea lui Anton, sunt gata să se arunce asupra sa.

— Înapoi! răcnește el și ridică pumnul.

Anton se și află în fața lui, cu brațul ridicat amenințător, dar contele îl izbește cu pumnul în față și mizerabilul se clatină pe spate.

Cu chipul schimonosit, Leonie stă lângă ușă și-i îndeamnă pe oameni să pună mâna pe Eberhard.

— Ne vom socoti noi, mizerabilo! răcnește acesta, îndreptându-se repede spre ieșire. Ceasul răfuielii e aproape de tot. Vei auzi în curând de mine.

Cereți mâine numărul 96 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Care e ziarul cel mai bine informat? **TEMPO!**

Care e ziarul cel mai eftin? **TEMPO!**

TEMPO se vinde cu 1 LEU exemplarul

Citiți-l zilnic!

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

Lovind cu pumnii în dreapta și în stânga, ajunge pe coridor și, în clipa următoare, coboară în grabă scara, și iese afară în parc.

— Lașilor! Ticăloșilor! răcnește Leonie și intră clătinându-se, în budoarul ei.

Anton își șterge cu mâneca fața plină de sânge și strigă oamenilor:

— După el! Dați drumul câinilor, ca să-l înhațe și să-l sfâșie, înainte de a părăsi castelul! Ei, ce mai stați?

Ochii începuseră să i se injecteze, încât vede cu greu înaintea sa. Oamenii pornesc fricoși spre sala de jos. Nici unul nu se gândește să-l urmărească pe conte.

Văzându-se rămas singur, Anton izbucnește într'o ploaie de înjurături. Apoi se îndreaptă spre budoarul Leoniei, și o găsește pe aceasta întinsă pe pat, mai mult moartă decât vie.

— Ce ne facem acum? întreabă el, cu glas tremurător.

— De ce n'ai pus mâna pe el ca să-l târăști în pivniță? Acolo am fi găsit lesne un mijloc să ne scăpăm de dânsul pentru totdeauna... Vre-o întâmplare infernală i-a venit în ajutor, trezindu-l din morți.

— Dar singur nu putea să fi ieșit afară, și oricât ar fi strigat și lovit cu pumnii, nu l-ar fi putut auzi nimeni.

— Nu importă cum a ieșit din sicriu; dacă-l duceam acum în pivniță, l-am fi ucis acolo de-a-binelea și peste noapte i-am fi așezat cadavrul din nou la locul său. Oamenii s'ar fi împăcat cu gândul că înșelătorul — cum l-am numit față de el — a dispărut, și atâta tot. — Știi ce se va întâmpla acum?

— Nu! mormăie Anton, tot ștergându-și fața de sânge.

— Contele va anunța pe procuror și foarte cu-

rând vom avea vizita poliției la castel. Există doar un singur mijloc ca să ne salvăm, — sau poate îți face plăcere să intri pe viață în temniță, ba poate chiar să ți se atârne ștreangul de gât?

— Nici nu mă gândesc la asta! Mai curând o șterg imediat și pentru totdeauna. Ai destui bani în castel sau ți-i poți procura la repezeală. Dă-mi un cec pentru banca din Berlin și plec pe dată. Te sfătuiesc să faci la fel.

Leonie izbucnește într'un hohot sălbatec.

- Ești un mare nătâng, Anton, dacă-ți închipui că întâmplarea asta nenorocită mă poate doborî. Tocmai în ceasuri grele ca acestea, îușușirile mele ies la iveală. Ascultă ce am să-ți spun! Nu uita o silabă și urmează cu sfințenie fiecare ordin al meu! Și te încredințez că vom ieși învingători din luptă și de data aceasta.

Anton face o mutră tâmpită. Femeia aceasta are într'adevăr ceva misterios într'însa. E, totuși,

curios să afle ce mai iscodise,

— Apropie-te de mine, căci și pereții au urechi! poruncește Leonie.

Și perechea criminală stă împreună în budoar și pune la cale un nou plan de distrugere.

In timpul acesta contele Eberhard ajunsese în parc și se oprește câteva clipe ca să răsufle.

— E de conceput ca o femeie să aibă într'însa un suflet atât de ticăloșit! exclamă el, ducându-și mâinile la frunte. Bănuiesc eu ce intenționase mizerabila. M'ar fi omorât pentru a doua oară, de data aceasta definitiv, pentru a reda sicriului cadavrul dispărut. Dar diavolița nu va ajunge să-și vadă planul împlinit, căci în curând se va porni furtuna care o va nimici cu desăvârșire.

Deoarece nu vrea să mai dea ochii cu personalul castelului, se îndepărtează repede. Ajunge în curând pe drumul care duce la gară.

Pe o bancă umbrită de arbori deși, se lasă greu. Toamna așternuse un covor galben înaintea sa.

Un foșnet se aude în tufiș și bătrânul administrator Müller își face apariția.

— Scumpul și bunul meu stăpân! murmură mișcat omul și cade în genunchi. Am așteptat ascuns în parc întoarcerea dv. și după expresia feței am recunoscut că s'a întâmplat o nouă nenorocire. De ce ați fugit din castelul strămoșilor dv., în vreme ce banda criminală a rămas acolo?

In câteva cuvinte, contele îi explică bătrânului ce se petrecuse.

— Iți datoresc totul d-tale, Müller, fără d-ta aș fi murit cu adevărat în cavoul familiei melei rostește el și-i strânge mâna călduros. Cred că nu e nevoie să-ți făgăduiesc că nu voiu uita niciodată serviciul acesta, atâta vreme cât va exista un conte de Hohenegge.

In momentul de față, însă, contesa Leonie și ticălosul acela de Anton au hățurile în mână și

m'au înfruntat cu curajul disperării. Vroiau să mă dea drept un înșelător și să cheme poliția să mă ia în primire.

Înainte ca criminala mea soție să puie în aplicare un nou plan, soarta ei va fi hotărâtă și justiția își va spune cuvântul.

— Ce vrei să faci, stăpâne? întreabă Müller.

— Nu există alegere pentru mine, trebuie să aduc la cunoștința procurorului ceea ce s'a întâmplat.

— In cazul acesta va izbucni un scandal monstru! își dă cu părerea fostul administrator.

Contele înalță din umeri.

— Arată-mi altă cale, Müller și sunt dispus să apuc pe ea.

— Din păcate nu cunosc nici-una, stăpâne.

— Nici eu, și de aceea te rog să fii liniștit, căci eu urmăresc cu strictețe ținta mea, care este să-i alung pe criminali dela Hohenegge și să fac să-și ia pedeapsa cuvenită. Datoresc asta în primul rând tatălui meu, poate și unei fete sărmane, care până azi a trecut prin suferințe nespuse.

— O credeți pe domnișoara Margot cea blondă, care a fost învinovățită de uciderea tatălui dv.?

— Da, Müller, răspunde contele și glasul său devine deodată cald. Poate că cerul se va milostivi de mine și-mi va reda raza de soare, pe care Leonie mi-a întunecat-o.

Căsătoria noastră e desfăcută pentru totdeauna. Leonie a pierdut ori-ce drept asupra persoanei și averii mele. Să piară în închisoare sau sub securea călăului, dacă nu vrea să moară de bună voie, cum i-am propus.

Eu voiu căuta apoi s'o regăsesc pe Margot și ne vom pitula amândoi în vre-un colțișor de lume, unde mai înflorește încă floarea fericirii.

Acum să mergem în sat la locuința d-tale, ca să mă mai odihnesc puțin și să-mi rânduiesc gândurile pentru ceeace am de făcut

Contele înviat din morți și servitorul său credincios porniră amândoi spre sat.

CAP. 129

Alice trăește

Zile întunecate se abătuse asupra vilei «La Patrie» din Monaco.

Margot dăduse naștere unui copil, dar ea-însăși era încă greu bolnavă, fiind nevoită să stea în pat.

„Vipera" veghea ca o leoaică asupra fiicei sale. Nici noaptea nu se odihnea și umbla pe întuneric prin coridoare și odăi, ciulind urechile în toate părțile, dacă nu se aude pe undeva vre-un zgomot suspect.

Din fericire, izbutise să găsească o îngrijitoare de încredere pentru Margot. Fata n'avea voie să părăsească grădina vilei niciodată, pentru simplul motiv că ar fi putut fi întrebată de una, de alta, în oraș.

Nici „Vipera" nu ieșea. În schimb, era perfect informată asupra celor ce se petreceau în exterior. Vila învecinată stătea goală de câtva timp. Fosta polițistă se informă dela grădinar, și află că Leonie își transportase soțul defunct în Germania și că puțin timp după plecarea ei, porniseră și Anton cu camerista contesei. Vila fusese, însă, închiriată pentru mai mult timp de contele Eberhard, astfel că era posibil ca văduva lui să se înapoieze peste câteva săptămâni.

Max Șerparul, care, după cum știm, plecase la Hohenegge din însărcinarea „Viperei", trimitea necontenit vești. Scria credinciosul tânăr că veghea cu ochii deschiși asupra celor ce se petrec la castel. Și astfel află bătrâna polițistă că Anton devenise amantul contesei Leonie, ceea ce o făcu să-și

spuie că se vor petrece multe lucruri interesante de-acum încolo.

Ea îi trimise lui Max în diferite rânduri sume de bani și-i scrise să vegheze cu deosebire în cursul nopților asupra castelului și a cavoului în care își dormea somnul de veci contele Eberhard.

Margot continua să zacă în prada frigurilor, față de care nici bătrânul doctor nu putea face nimic. În schimb, copilul se bucura de sănătate deplină. Era un micuț plin de farmec și avea ochii albaștri ai mamei sale. „Vipera" stătea ceasuri întregi lângă dânsul și-i făcea de joacă.

În odaia alăturată, însă, răsuna glasul nefericitei mame. Erau unele momente în cari Margot uita cu totul de prezent. Vorbea în șoaptă către Eberhard, crezându-se împreună cu el în parcul castelului din Hohenegge, făcând planuri de viitor. Apoi, însă, veneau iar ceasuri de disperare sălbatecă. Bolnava scotea țipete de ajutor și-și frângea mâinile. Striga că Eberhard fusese otrăvit, că vroiau să-l ducă într'o țară străină și că ea nu-i va putea supraviețui.

— Ajutați-i! răcnea dânsa și strigătul se pierdea prin încăperile vilei. — Nu e mort, trăiește și cu toate astea îl închid în sicriu... Trebuie să mă duc la el, vreau să-l scot afară, ca să nu se asfixieze în cavoul întunecos.

„Vipera" se consulta cu bătrânul medic și acesta făcu tot ce-i sta în putință ca să calmeze pe bolnavă. Și încetul cu încetul părea că starea tinerei mame se îmbunătățește. Dar pe chipul ei se întipărise o durere adâncă.

O dimineață strălucitoare, cum numai pe Coasta de Azur se poate vedea. În camera unde se află Margot soarele pătrunde în valuri.

Tânăra mamă deschide ochii și pare să fie azi mai liniștită ca ori-când. La pieptul ei se odihnește copilașul. Mâna ei slabă mângâie căpșorul acoperit

cu fire subțiri de păr mătăsos. Câtă dragoste lucoste în ochii lui Margot!

Este doar copilul ei, carnea și sângele lui Eberhard.

O coroniță de conte vroia el să-i așeze pe căpșor, și-i jurase ei în repetate rânduri lucrul acesta. Acum, însă, el zăcea în cavoul rece, iar dânsa printre străini, bolnavă, o femeie fără nume, care-și pierduse toată fericirea...

Portiera se dă încetișor la o parte și „Vipera" intră înăuntru. Se îndreaptă spre pat și o sărută pe frunte pe Margot.

— Îți este mai bine, copila mea? șoptește ea cu glas moale.

Margot răspunde numai printr'o privire, care spune, însă, mai mult decât zeci de cuvinte.

In aceeași clipă copilul deschide ochișorii, și mânuțele încep să se agite prin aer. Margot își lipește buzele de ale micuțului și-l sărută cu foc. Pentru un moment ea uită toate chinurile cari îi frământă inima și răzând încetișor murmură:

— Ia te uită, mamă, mititelul zâmbește la mine. Ai văzut și tu?

„Vipera" dă din cap și e nespus de fericită că starea fiicei sale s'a îmbunătățit.

— Dă-mi-l mie pe micuț, Margot, se roagă ea. Voiu chema doica, deoarece cred că prințișorului îi este foame. Uite că începe să plângă, ăsta e semnul cel mai sigur.

„Vipera" sună și doica își face apariția imediat. Ea împinge pătuțul în apropierea mamei, pentru că aceasta vrea să-l aibă pe micuț necontenit lângă ea.

„Vipera" se uită la ceas și zice:

— Trebuie să mă duc la țărm, Margot, căci aștept să vie pescarul care ne aduce alimentele din oraș. Peste un sfert de ceas mă înapoiez, n'ai de ce te teme căci poarta cea mare care dă spre stradă e încuiată și în afară de bătrânul medic, în care

putem avea deplină încredere, nimeni nu are cheia.

Margot aprobă din cap, zâmbind, și bătrâna coboară scările.

O expresie aproape întunecată îi apare pe figură. Ea se îndreaptă spre țărmul mării și printre atâtea alte gânduri cari o frământă, e și acela care o face să-și aducă aminte de al doilea ei copil, Alice.

Aflase și ea că poliția, sub conducerea lui Ochiu-de-Pisică, fostul ei bărbat, a pus stăpânire pe castelul maur și l-a arestat pe Hector Rammont. Focul dela închisoare nu se produsese încă. „Vipera" știe numai că regele criminalilor e închis într'o celulă și păzit cu severitate.

Fără voie admiră energia de fier și curajul lui Hartenberg. Ziarele sunt pline de laude la adresa marelui detectiv. În vitrinele librăriilor se văd ilustrații cari reprezintă lupta lui Hartenberg cu Mascaroșie pe fundul mării.

Unde se află Hartenberg în ceasul de față? se întreabă «Vipera». Ea se luase după dânsul în noaptea aceea pe mare, și era aproape să-și găsească moartea cu prilejul acesta, deoarece tovarășii Măștii-roșii îi găuriseră barca. Contele Eberhard o salvase.

Între timp, însă, Hartenberg își pusese la bătaie viața și pătrunsese în castelul maur. Știa sau bănuia numai el că fosta lui soție fusese aceea care-l urmărise cu barca?

La o scrisoare pe care o adresase prefectului de poliție din Monaco, acesta îi răspunsese, comunicându-i cele petrecute în castelul maur. Unul din cei mai primejdioși banditi, Joe, aghiotantul Demonului-roșu, dispăruse fără urmă și odată cu el încă cătiva. Incotro se îndreptase banda, rămânea un secret deocamdată. Rammont era păzit cu străşnicie în celula sa și împreună cu el se afla un număr de tovarăși de-ai lui.

Alice, însă, fata aceea care nu putea să fie decât iubita regelui criminalilor, se aruncase dela etaj, în mare, în clipa când poliţiştii voiau s'o ducă de lângă acela pe care-l iubea. Cercetările pentru a se da de cadavrul ei rămaseră fără rezultat, deşi însuşi „noul Sherlock Holmes" le conducea personal.

Chipul fostei detective franceze se întuneca tot mai mult, când ajunse la treptele de piatră, ce duceau la debarcader.

Apa mării sclipea în lumina dimineţii. „Vipera" scoase o cheie din buzunar şi deschise portiţa. Apoi se aşeză pentru câteva clipe pe o bancă ce se afla în apropiere de ţărm.

Deodată se auziră lovituri de lopeţi şi de după un colţ de stâncă, se ivi o barcă. Într'însa se afla un marinar bătrân care, când o văzu pe „Vipera", strigă de departe un «bună-dimineaţa» şi peste câteva clipe fu la ţărm.

— Nu ne-am văzut de două zile, îi se adresează fosta detectivă, observând ceva deosebit pe chipul bătrânului. Ce ţi s'a întâmplat de priveşti cu atâta seriozitate?

Pescarul se scarpină la ceafă şi se uită urât la femeie.

— Aveţi un ochiu foarte ager, doamnă, spuse el după o clipă. M'am mirat de multe ori cu câtă uşurinţă pătrundeţi în sufletele oamenilor.

„Vipera" zâmbeşte, apoi spune:

— Aşadar, am ghicit din nou? Dar ce s'a întâmplat, moşule? Imi povesteai cândva că ai un fiu pe insula voastră micuţă, şi că băiatul se bătea cu gândul să se căsătorească în curând. S'au certat cumva îndrăgostiţii?

— Întocmai aşa s'a întâmplat, doamnă, răspunde repede pescarul. Sunt uimit când vă aud vorbind astfel. N'aţi fost încă niciodată la noi pe insulă şi cu toate acestea ştiţi tot ce se petrece acolo.

— Te 'nșeli, moș Matteo, răspunde «Vipera»: Dimpotrivă, nu știu nimic ce-i pe la voi. Am văzut, însă, cuta întunecată de pe fruntea d-tale și când ai în casă o tânără pereche de îndrăgostiți, lesne se pot întâmpla certuri. Dar numai pentru atâta lucru ești supărat?

Bătrânul își frecă mâinile de zor.

— Vedeți dv., doamnă — răspunde el — mai e ceva la mijloc și vroiam să vă comunic în ori-ce caz lucrul acesta: Fiul meu își cunoaște logodnica — o fată frumoasă — de vre-un an de zile și peste patru săptămâni vroiau să facă nunta. Ea e puțintel cam geloasă, dar lucrurile au mers totuși bine între ei doi. Și de-odată îi se întâmplă tânărului nenorocirea că trebuie să aducă în casă persoana aceea...

— De care persoană vorbești, moș Matteo?

— Într'o dimineață, pe când mă aflam încă în pat, aud bătăi puternice în fereastră. După cum știți, doamnă, soția mea e moartă de mult și eu cu liumeu îngrijim de gospodărie. Mă reped la fereastră, o deschid și pe cine văd? Fiul meu! Stătea în fața mea și purta pe brațe o tânără femeie, de pe care curgea apa. M'am speriat grozav văzând tabloul acesta, dar băiatul îmi strigă:

— Deschide repede, tată, aduc o femeie care s'a înecat.

M'am repezit la ușă, am deschis-o și le-am dat drumul în casă. Băiatul o așează pe tânăra înecată pe o bancă și ca pare moartă.

— Ce să fie asta? strigai fiului meu. Dacă ai scos-o din apă pe țărm, nu era nevoie s'o aduci în casă.

După cum știți, doamnă, noi pescarii am ridicat un fel de „casă a morților", într'un loc îndepărtat din tufiș. Se întâmplă adesea să pescuim cadavre din mare și atunci — fie că e bărbat sau femeie — îl depunem în «casa» morților și anunțăm poliția din Montecarlo. Peste zi sosește un funcțio-

nar, cercetează cadavrul şi îi dă răvaş de drum pe lumea cealaltă. De obiceiu îi înmormântăm chiar acolo şi înfigem în pământ o cruce, cu un număr pe dânsa.

M'am necăjit rău că băiatul n'a dus-o pe înecată direct la „casa morţilor".

Atunci îmi ceru să fac rost de haine uscate, iar dânsul se va duce până la casa logodnicei sale să o trezească din somn, şi s'o aducă încoace ca să se ocupe de nenorocita înecală. Era încredinţat că necunoscuta mai trăia încă.

Bătrânul pescar se întrerupe brusc, căci îi se păruse că „Vipera" scoase o exclamaţie de uimire. Când priveşte, însă, în ochii ei o vede complect liniştită.

Moş Matteo nu poate şti ce furtună se stârnise în inima fostei detective franceze, de pe urma vorbelor sale.

— Urmează cu povestirea! zice ea. Mă interesez mult de asemenea accidente, ştii doar şi dumneata.

— Fireşte, fireşte ,doamnă. Ca s'o scuretz, deci: Fiul meu alergă peste drum şi-şi aduse logodnica, care rămăseseşi ea surprinsă de trezirea bruscă din somn. Între timp, eu am scos din ladă câteva boarfe dela răposata mea soţie. Aprinsei focul în vatră şi am pus de ceai.

Logodnica fiului meu ne ceru să plecăm afară căci vroia să fie singură cu fata. După câteva minute o desbrăcase de hainele ude şi-i pusese cele uscate. O aşeză apoi pe patul meu, învelind-o bine.

In cele din urmă ne îngădui să intrăm îndărăt în cameră, pentru a o readuce la viaţă pe tânăra femeie. Am muncit de ne curgea sudoarea de pe faţă, dar după un ceas ne-am dat seama că vom izbândi. Nenorocita scoase un oftat adânc şi deschise ochii.

In clipa aceasta „Vipera" întinse amândouă mâinile bătrânului pescar.

— A fost foarte frumos din partea voastră, moș Matieo, zise ea. Ingăduie să vă fac un dar, d-tale și tinerei perechi.

Și femeia pune în mâna omului două monezi de aur.

— Mulțumesc din inimă, doamnă, răspunde el. Lucrurile au luat, însă, o întorsătură blestemată. Fata pe care a salvat-o băiatul meu dela moarte, a devenit, ca să zic așa, un măr al discordiei.

— Cum asta? întreabă polițista. Vroiam în orice caz să te rog să-mi povestești ceva despre nenorocită. Cred că știi de-acum despre cine e vorba și cum se numește fata?

— Atât de ușor nu e asta, doamnă. Pe fată am salvat-o, după cum vă spusei, dar nădejdile noastre de a afla ceva lămuriri dela ea, au rămas fără împlinire.

O cuprinseră frigurile cu atâta putere, încât am crezut câtva timp că o vom pierde. Incepu să rostească vorbe fără șir, și când o ascultam vorbind aiurea, mi se făcea părul măciucă, nu alta.

— Dar ce spunea nenorocita?

— Se temea de ceva, asta-i sfânt, dar de ce anume, n'ș putea să vă spun, doamnă. Ii se părea că e urmărită de o bandă întreagă de ucigași, care vroia s'o omoare pe ea și pe tatăl ei. Apoi începu să se tânguie după un bărbat, pe care nu-l poate părăsi și care ar fi diavolul în persoană. Acesta îi smulsese inima din trup și acum trebuie să trăiască fără inimă. In viața mea n'am mai auzit astfel de vorbe.

— N'a spus niciun nume? intervine din nou „Vipera".

Bătrânul își freacă fruntea cu degetele-i osoase și răspunde:

— In noaptea aceea am auzit atâtea cuvinte, încât îmi vâjâia capul; cu greu mi-aș putea aminti de un nume, căci ea le încurca pe toate. Odată mi se păru că o aud:

„Masca-roșie vrea să mă aibă. Nu trebue să-l condamnați la moarte, căci el mă așteaptă pe mine, ca să-l eliberez!»

„Vipera" privește țintă la apa dinaintea ei. Trebuia să se ție cu toate puterile, ca să nu să trădeze.

Nu poate exista nici-o îndoială că fata se aruncase în mare, dar în spaima care o cuprinsese se agățâ de o scândură plutitoare și astfel ajunse la țărm, unde o salvase fiul bătrânului.

— De Masca-roșie a vorbit tânăra femeie? Cred că nu te-ai înșelat, moș Matteo? întrebă ea.

Pescarul clatină capul.

— Asta știu în mod precis. Spusese într'adevăr: Masca-roșie. In Monaco am auzit ce-i cu Masca-roșie ăla. Ci-că ar fi unul din cei mai fioroși criminali din câți există pe lume. Poate că fata a încăput și ea pe mâinile acestui om, care după ce a jefuit-o, a aruncat-o în mare.

— N'a povestit nimic despre trecutul ei, fata pe care ați salvat-o?

— Nici n'ar fi putut-o face, căci capul ei nu e încă limpede. Din când în când mai rostește câte o vorbă ca lumea, dar degeaba o întrebăm cine e și de unde e, — ea dă din cap și iar începe să îndruge vrute și nevrute. Cred că s'o fi lovit la cap în noaptea aceea și urmările vor ține multă vreme.

„Vinera" pare să fi luat o hotărâre.

— Nu mi-ai spus până acum, moș Matteo, de ce a devenit nenorocita asta un măr al discordiei în casa d-v.?

— Ei doamnă, blestemata de gelozie e de vină în povestea asta. La 'nceput, logodnica fiului meu, nu mai știa ce să facă, pentru a o îngriji pe nenorocita. Fiu-meu, însă, stătea și el ceasuri întregi în odaie și o privea pe fată. Logodnica se înfurie după o vreme și-l trimitea afară.

Cu toate astea, dânsa îl mai găsi în câteva rânduri în odaie, fiind atent la vorbele fără șir ale fe-

tei. O scenă violentă s'a produs între cei doi logodnici și când cearta era în toiu, m'au chemat și pe mine. Am luat apărarea băiatului, și asta a fost deajuns...

Fata a spus fățiș că va desface logodna, dacă nu vom îndepărta din casă pe străină, cât mai repede cu putință.

Un sfat bun mi-ar fi de mult folos, și v'aș fi foarte recunoscător, doamnă, dacă mi-ați spune cum aș putea ieși din încurcătură.

„Vipera" privi cu liniște la bătrân.

— Astea sunt certuri din dragoste, fără motiv temeinic. Tinerii se vor împăca ei, afară de cazul dacă fiul d-tale nu s'a îndrăgostit într'adevăr de străina aceea...

— Știu eu ce să spun, doamnă! mormăi pescarul. De câte ori am căutat să-l provoc la vorbă pe băiat, ridica din umeri și o lua din loc. Dar după un ceas se 'ntorcea iar în odaie.

Ceva trebuie să fie, totuși, căci tânărul își neglijează treburile, dar pe de altă parte, nici eu n'o pot alunga pe fata aceea din casă, așa, cu una, cu două.

— Ați dat de știre poliției? întreabă „Vipera".

— Nu, doamnă, căci străina, în cele câteva clipe de luciditate pe cari le-a avut, ne-a rugat să păstrăm tăcerea față de ori-cine, asupra faptului că am pescuit-o din apă și am adăpostit-o la noi. Trebuie să rămâie ascunsă și ne-a implorat cu lacrimi în ochi s'o mai ținem în casă câtva timp, până își va reveni în puteri, apoi va dispare fără urmă.

— Și n'ați găsit nimic asupra ei, care să vă dea un indiciu despre cine e vorba?

Cereți mâine numărul 89 ziarului chiocarlor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 3

— Nimic, doamnă, nici-un petec de hârtie, bani sau altceva.

„Vipera" luase o hotărâre. Ea ştie acum ce are de făcut.

— Ascultă 'ncoa, moş Matteo, spune ea. Poţi veni la noapte, cam pe la ora zece, în locul acesta şi să mă duci cu barca d-tale pe insula unde locuieşti? Aş vrea s'o văd cu ochii mei pe nenorocita aceea şi poate că voiu izbuti să scot ceva din gura ei. Mi-ar părea rău dacă prezenţa străinei aceleia ar fi motiv să se distrugă pacea în familia voastră.

— Asta ar fi cel mai bun lucru, zice Matteo, cu însufleţire. Firește că voiu veni la ora zece aici, cu bărcuţa mea şi după ce veţi fi vorbit cu străina, vă voiu aduce îndărăt.

— Bine, zice „Vipera". Ia lucrurile pe cari mi le ai adus din oraş şi du-le până la intrarea vilei. După aceea vei putea pleca.

Bătrânul duce pachetele până la intrarea vilei, apoi îşi scoate pălăria şi se face nevăzut.

„Vipera" intră în casă şi o cheamă pe camerista lui Margot.

— Du pachetele înăuntru! spune ea scurt şi se 'ndepărtează, pentru a-şi ascunde emoţiunea.

Peste câteva ceasuri se va afla la căpătâiul celeilalte copile a ei, va privi chipul palid al Alicei...

„Şi apoi?" se 'ntreabă ea, fără să găsească un răspuns.

Nu-şi propusese oare să nu facă nici-un pas din viţa „La Patrie" atâta vreme cât Margot se află acolo?

Dar o iubeşte şi pe cealaltă copilă şi n'o poate lăsa în părăsire pe insula singuratecă, fără să întreprindă ceva pentru salvarea ei.

Copleşită de durere, ea se prăbuşi într'un fotoliu din vestibul.

— Dac'aș avea lângă mine un om, în care să mă pot încrede cu totul, care ar ști să păstreze tainele acestea și să încerce salvarea Alicei!

Există unul singur, și acesta e Hartenberg.

Dar unde să-l găsesc? Și mă pot oare apropia de el, de omul care mi-a aruncat în față tot disprețul său?

Un singur gând ne este comun, — să-l doborâm pe demonul acela fioros, pe Masca-roșie.

Mi se pare c'am citit ieri în gazete că Hartenberg a plecat să ia înțelegere cu polițiile franceză și germană... Cum să fac, s'o păzesc pe Margot și în acelaș timp să plec pe insula unde se află Alice?

În clipa aceasta se aude zgomot pe scara de sus. „Vipera" își îndreaptă privirea într'acolo și-l zărește pe bătrânul medic care vine din odaia lui Margot.

Fosta detectivă se ridică din fotoliu și după câteva clipe stă în fața medicului, care-i spune:

— Bolnava doarme. E un somn care prevestește însănătoșire. Am privit numai prin crăpătura ușii și n'am mai vrut s'o deranjez.

„Vipera" se clatină deodată pe picioare. Ochii îi se holbează și gura îi se deschide pentru a scoate un țipăt. Apoi simte un fior rece trecându-i prin trup și întinde brațele în semn de apărare.

— Hartenberg! exclamă ea, cu glas înăbușit.

Să fie oare cu puti[illegible]? N'o înșela auzul? Vocea aceasta îi este prea cunoscută... și cu toate astea în fața ei stă bătrânul medic cu barba albă și părul la fel...

„Vipera" își trece mâna peste frunte, de parc'ar vrea să alunge o vedenie, dar „medicul" urmează:

— Zadarnic am încercat, doamnă, să pătrund aci pe cale obicinuită. Eram informat că locuiești în această casă și înainte de a fi plecat din Monaco aș fi căutat să-ți vorbesc, folosindu-mă de un prilej oarecare, — dar acum, după întâmplările din noaptea trecută, lucrul a devenit urgent. Nu

mi-a rămas, deci, altceva de făcut, decât să mă pun în legătură cu medicul care posedă o cheie dela poarta vilei.

Să nu-ți fie teamă că bătrânul doctor va fi indiscret, căci i-am spus numai strictul necesar, — dar m'am văzut, totuși, nevoit să fac uz de calitatea mea de „oficist". Și ca să nu înspăimânt pe servitori și pe bolnavă, mi-am compus masca aceasta. Da, doamnă, în fața d-tale se află „noul Sherlock Holmes".

Intervine o mică pauză, apoi Ochiu-de-Pisică se apropie de „Vipera".

— Doamnă — începe el — de ce nu mi-ai spus că tânăra femeie care zace pe patul de suferință în această casă, este fiica mea Margot? Știi doar ce taine grozave ascunde trecutul. Am socotit-o moartă pe copila mea și am alergat după Alice, ca s'o scap din mâinile acelui demon.

Nenorocirea, pe care trebuie s'o ascund de lume, m'a mânat încoace, ca să stau de vorbă cu d-ta și cu această ocazie am zărit-o pe Margot. Fii liniștită, n'am trezit-o din somn... ca nu știe cine a fost în apropierea ei...

Cer acum dela d-ta lămuriri complecte în toate privințele. Nu voiu părăsi această casă, până nu voiu fi ridicat vălul de pe întâmplările din ultimele luni. Să nu cauți să scapi, doamnă! Nu importă faptul că între noi doi relațiunile sunt încordate. Când ne-am despărțit pentru ultima oară, ultimele noastre cuvinte glăsuiau: distrugerea Mâștii-roșii.

Cu gândul acesta pășesc și azi în fața d-tale. Știi ce s'a petrecut noaptea trecută?

„Vipera" își revine tot mai mult, ea știe că trebuie să vorbească, și că nu există nici-un mijloc să ascundă ceva. Ultima întrebare a lui Hartenberg, o înspăimântă, totuși.

— Noaptea trecută? întrebă ea. Ce să se fi întâmplat?

— N'ai auzit bubuitul tunului în oraș?

„Vipera" tresare speriată.

— Am auzit o bubuitură înăbușită, dar nu știam despre ce e vorba! Masca-roșie...?

— ...A dat din nou o lovitură infernală, și dacă mi-ai privi mâinile, cari poartă urmele arsurilor, îți vei lămuri mai bine ceea ce vreau să-ți povestesc. Să intrăm într'o odaie, unde nu vom fi turburați de nimeni.

Cei doi soți despărțiți, păsesc unul lângă altul și intră în dormitorul „Viperei". Peste o jumătate de ceas, Hartenberg părăsește odaia sub aceeași mască a bătrânului medic. Vorbise ce avusese de vorbit cu fosta lui tovarășă de viață.

Despre o împăcare între ei nu poate fi vorba nici acum. Dar luptă amândoi pentru copiii lor, loviți de o soartă atât de crudă.

— Nu vrei să vezi copilul lui Margot, Hartenberg? întrebă «Vipera» pe când detectivul se îndreaptă spre ușă.

O clipă se pare că Ochiu-de-Pisică vrea să dea un răspuns drastic, dar se răzgândește și face un semn cu mâna.

— Nu simt nevoia! zice el cu glas slab și se îndepărtează.

„Vipera" urcă încetișor scara. În noaptea asta va putea dormi liniștită. Moș Matteo va duce un bărbat în barca sa, în locul unei femei.

CAP. 130

Insula din mare

Exact la ceasul convenit, bătrânul pescar așteaptă cu barca sa la debarcaderul din fața vilei. Stă liniștit pe bancă și privește la cer. Deodată se aude un pas ușor și moș Matteo murmură:

— Doamna e punctuală și ăsta e un semn bun.

— Ești acolo, moș Matteo? se aude un glas în noapte.

Bătrânul ridică speriat capul şi vede în faţa lui un bărbat.

— Ei, cine eşti şi d-ta şi cum ai ajuns aici? întreabă el.

Străinul e îmbrăcat ca un pescar şi complect ras.

— Nu face mofturi, bătrânule, răspunde Hartenberg. Doamna cu care ai vorbit azi în cursul zilei a fost reţinută şi mi-a predat mie sarcina de a merge pe insulă.

Fără să mai aştepte raspunsul pescarului, Ochiu de-Pisică s'a şi urcat în barcă.

— Dar nici nu mi-ai spus cine eşti, domnule? întreabă pescarul.

— Numele meu n'are nici o însemnătate în chestia asta, moşulică. Ia vâslele şi dă-i drumul. N'avem timp de pierdut, căci înainte de se face ziuă vreau să m'aduci înapoi. Te voiu răsplăti cum se cuvine, n'avea grijă.

— Nu! strigă de odată bătrânul. Afacerea asta nu-mi miroase bine şi de aceea nu vreau să plec de aici. Mă voiu duce sus în vilă şi o voiu întreba pe doamna de ce n'a venit ea singură.

Ochiu-de-Pisică apucă braţul bătrânului şi, apropiându-şi gura de urechea lui, îi strigă:

— Ascultă 'ncoa, moşule: sau dai drumul bărcii imediat şi faci ceea ce voiu cere de la d-ta, ori de nu, un singur signal să dau şi vor sosi câţiva poliţişti, cari te vor însoţi tot drumul.

— Ce să 'nsemneze asta? strigă bătrânul, speriat. Cine eşti d-ta?

— Ţi-am mai spus că lucrul acesta nu te priveşte. Află numai că adesea-ori vin în contact personal cu domnul prefect al poliţiei din Monaco.

Mos Matteo nu mai rosti o vorbă şi, cu mâini tremurânde apucă vâslele şi porni pe valuri.

Peste trei sferturi de ceas ajunseră la insulă.

— Colo la dreapta e coliba mea, domnule, spune bătrânul, arătând cu mâna spre o căsuță pitulată printre copaci.

După câteva clipe ajung la dânsa și amândoi intră înăuntru.

Pe un scaun dintr'un ungher al odăii, stă fiul pescarului. Face o impresie plăcută băiatul acesta sănătos și voinic, numai chipul său cam întunecat nu prea se potrivește cu întreaga-i înfățișare. Pe palul bătrânului Matteo stă întinsă Alice.

O lămpiță afărnată în perete luminează încăperea.

Hartenberg își stăpânește cu greu emoțiunea de care se simte cuprins. Privește câteva clipe la chipul palid al fiicei sale, vede cum îi tresare pieptul și, adresându-se celorlalți doi bărbați, spune:

— Lăsați-mă singur cu ea, trebuie să-i vorbesc.

Tânărul de pe scaun se uită amenințător la detectiv.

— Cu ce drept vrei asta, domnule? întreabă el.

— Ți-o va spune tatăl d-tale când veți fi afară, răspunde Ochu-de-Pisică. Nu mai pierdeți vremea degeaba și faceți așa cum am spus!

Tânărul simte că e ceva dușmănos în cuvintele detectivului și nu se mișcă de pe scaun.

Ochii lui Hartenberg scapără fulgere; fără să stea mult pe gânduri, el se apropie de băiat și-l apucă de guler. Cu o singură smucitură îl ridică de pe scaun, apoi îl împinge pe ușă afară.

— Mii de draci! scrâșnește tânărul. Așa ceva nu înghit eu.

— Măsoară-ți cuvintele! se aude din prag vocea detectivului. Să nu mai rostești o vorbă și rămâi afară până-ți voiu spune eu că poți intra iarăși în colibă.

Se înapoiază în odăiță și închide ușa cu zăvorul.

Bătrânul pescar așează mâna pe brațul fiu'ui său, căutând să-l liniștească.

— Cine este străinul acesta, fată? întreabă tăranul. De ce l-ai adus în casă. Probabil că vrea să te ia pe fată de aici...

— Să așteptăm și om vedea ce va fi dragul meu, răspunde bătrânul, împăciuitor. Nu știu ce să spun despre el, dar un singur lucru pot afirma: oaspetul nostru musafir are poliția în spatele său și în cazul acesta nu-i nimic de făcut.

Hartenberg așteaptă până nu se mai aude zgomot afară, apoi se duce la fereastră și lasă perdeaua. Acum e singur cu copila sa.

Simte cum tot curajul său piere în clipa aceasta și de-abia izbutește să îngâne, apropiindu-se de pat:

— Alice... copila mea! Trăiești, soarta a avut milă de tine. Te regăsesc acum pe bucata asta de pământ uitată de lume...

Tremurând din tot trupul se apleacă peste făptura întinsă pe pat și mâinile sale mângâie bucle aurii.

— Ai vrut să mori de dragul diavolului acela, Alice! Nu vezi că Cerul însuși n'a vrut să fie așa? De ce nu vrei să te desparți de Hector Raymond? Totul s'ar putea îmbunătăți, dacă vei consimți să te înapoiezi acasă cu mine, în căsuța noastră liniștită.

Margot și Alice! Vam regăsit pe amândouă și aș putea mădăjdui să-mi recapăt, în sfârșit, pacea sufletului, căci Hector Raymond e mort.

Mi te vei împotrivi din nou când te voiu ruga?: «Vino cu mine de aici, și să uităm tot trecutul; eu, tatăl tău, voiu duce lupta să te scap de pedeapsa ce le-ar putea lovi, cu tovarășă a Mâștiroșii".

Vorbise cu glas tare, fără să ia seamă.

Alice tresare și buzele îi se mișcă:

— Tată... sunt o fiică pierdută, blestemă-mă! El mi-a smuls inima din piept și zadarnic încerc să mi-o redobândesc.

— Blestemat să fie el! strigă plin de mânie detectivul.

Alice deschide ochii dintr'odată și privește la chipul palid al tatălui ei. Se sprijină cu amândouă mâinile în așternut și se ridică pe jumătate.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă ea. Unde sunt?... ce s'a întâmplat cu mine?

Emoționat peste măsură, detectivul întinde brațele.

— Mă recunoști, Alice? Eu sunt, tatăl tău nenorocit, căruia i-ai provocat atâtea dureri! De ce ți-ai smuls din mâinile mele, pentru a te arunca în mare? Nu vezi tu oare că Cerul nu vrea să te primească, ci dimpotrivă, vrea să trăiești, pentru fericirea părintelui tău?

Alice se luminează la față.

Da, le recunosc... Tată, mărturisește-mi că, și știu ce s'a întâmplat! Am venit să te salvez, n'am venit să te las pentru morți și din cauza asta am îndurat suferințele neauzite. Dar totul e zadarnic, tot pierdută, tată...

Nu, Alice, nu vorbi astfel, căci soarele va mai străluci pentru tine. În noaptea aceasta te voiu duce de aici, te vei însănătoși și vei uita. Te implor, Alice, în genunchi, mărturisește-mi un singur lucru: mai e în sufletul tău o singură scânteie de dragoste pentru demonul acela care ți-a otrăvit viața?

Blestemă-l, cum am făcut-o și eu de mii de ori până acum, căci el înoată în sânge și sufletul lui e vândut diavolului.

Alice își acoperă fața cu mâinile.

— Nu-l pot blestema, tată, știi prea bine că am amânat moartea, pentru-că n'aș fi putut supraviețui sfârșitului său.

În pieptul lui Hartenberg se zbate o furtună. Acum trebuie să joace ultima carte, trebuie să smulgă din inima Alicei ultima rămășiță de amintire pentru demonul acesta.

— Atunci află, nefericită copilă — strigă el, privind-o în față — că Masca-roșie a făptuit o nouă crimă în închisoare; el a mituit pe unul din paznici și a dat foc clădirii în care se afla închis. Dar de data asta, îi s'a împlinit și lui destinul: n'a putut ieși la vreme din celula sa și...

— Și, tată?... Și? exclamă nenorocita bolnavă.

— Din Hector Rammont n'a mai rămas decât un trup carbonizat.

Alice rămâne o clipă împietrită, apoi un țipăt înfiorător scapă de pe buzele ei.

— Mort!... Mort! În cazul ăsta lăsați-mă și pe mine să mor... nu vreau să mai trăiesc!

Detectivul cuprinde în brațele sale pe copila care pare să-și piardă mințile de durere.

— Alice! strigă el, fie-ți milă de bătrânul tată!

Chipul Alicei capătă atunci o înfățișare cu totul ciudată, și privirile-i aiurite se îndreaptă spre fereastră.

— Ascultă, murmură ea, nu auzi cum bate cineva afară...? El e, el el Face semn cu mâna! Viu, Hector... viu îndată!

Ochii de Pisică se întoarce cu iuțeala fulgerului lui. O lasă din brațe pe copila sa și se năpustește la fereastră. Deși trăsese perdeaua, mai rămăsese o crăpătură, prin care un om ar fi putut privi înăuntru. De-abia acum observă asta Hartenberg.

Cu o smucitură dă perdeaua în lături și tot atât de repede deschise fereastra.

Afară e noapte adâncă și nu se aude decât vuietul valurilor, cari se izbesc de țărm.

— Cine e acolo? strigă el.

Alice vorbise în friguri, asta era neîndoios. Nu văzuse pe nimeni la fereastră, căci nici nu putea să vadă.

Totuși... Detectivul se simte străbătut de un fior de ghiață, căci în raza de lumină ce se strecoară din odaie, apare fantomatic un cap în bezna nopții. Ochii aceștia îi cunoaște el, i-ar recunoaște dintr'o mie.

— Masca-roșie! răcnește el ca ieșit din minți și se lovește cu palma peste frunte.

Chipul din fața lui rânjește ciudat și o voce aspră îl izbește în ureche, o voce care domină chiar vuietul mării.

— Trebuie să te scoli mai devreme, Hartenberg, dacă vrei să-l prinzi pe Hector Ramuont. Sunt liber din nou și acum vom vedea care din noi doi va ieși învingător.

Chipul lui Mască-roșie dispare în întunerec și detectivul aude un râs sinistru, care se pierde repede în depărtare.

Cu ochii bolbați, și tremurând din tot trupul,

Feuberg se îndreaptă spre uşă. Aruncă o privire asupra Alicei, şi vede că aceasta stă nemişcată la pat. Ochii ei sunt închişi şi nenorocita nu mai ştie ce se petrece cu ea.

Ochiu-de-Pisică deschide brusc uşa şi piere în bezna nopţii.

O singură clipă ţinuse slăbiciunea sa, acuma a învins-o cu desăvârşire şi energia-i de altădată îl însufleţeşte din nou.

Lumina unei lanterne îi izbeşte în faţă. Bătrânul pescar vine fuga împreună cu fiul său. Auzi încă zgomotul din colibă şi asta îi atrăsese.

— Ce s'a întâmplat? întreabă pescarul, cu glas înfricoşat.

— Fiecare clipă e preţioasă, răspunde repede detectivul. Cel mai fioros criminal din lume, banditul Mască-roşie, se află pe insula voastră. A stat în faţa colibei, l-am văzut cu ochii mei şi i-am auzit glasul. Toată lumea e încredinţată că a pierit în flăcări, dar iată-l că apare din nou. Trebuie să-l prindem neapărat, înainte ca să găsească prilejul să dispară.

— Dar ce putem face noi? întreabă pescarul bătrân, înspăimântat.

— Înarmaţi-vă cu drugi de fier şi cuţite, luaţi ce vă cade în mână şi urmaţi-mă! răspunde detectivul. Dacă-l găsiţi, ucideţi-l pe loc, dar nu-l lăsaţi să scape.

Tatăl şi fiul păreau să fi priceput. Bătrânul Matteo adusese vestea arestării lui Rammont, şi dela el o ştia şi fiu-său. Ei se îndreaptă spre colibă, îşi fac rost de ceva arme şi împrenă cu Ochiu-de-Pisică pornesc în cercetare.

Detectivul luase lanterna din mâna bătrânului şi plimbând lumina împrejur, caută să descopere ceva. Ochii săi experimentaţi zăriră repede urmele a două picioare în pământul moale.

— S'a urcat pe movilita de colo! strigă el pescarilor. Porniţi unul într'o parte şi altul într'alta

și căutați să-i tăiați drumul! Eu voiu lua ...ția spre moviliță.

Ca o furtună Hartenberg se năpustește în... iar cei doi însoțitori rămân în urmă. Ajun... movilă și ascunde lanterna în dosul unui ble... piatră, ca să nu ofere o țintă sigură crimina... în cazul când acesta ar poseda o armă.

Dar de-abia luase măsura aceasta de precauț... că se și aud câteva împușcături. Gloanțele ... deasupra capului detectivului, dar nu-l nimer...

— Ticălosul are arme! scrâșnește Hartenb...

Fără să stea mult pe gânduri, el lasă lante... unde o pusese, căci lumina i-ar putea deveni p... mejdioasă. Coboară de partea cealaltă a movi... și-și rotește privirea în toate părțile.

In câteva colibe de pe insulă se aprind l... mini. Oamenii au auzit împușcăturile și se t... zesc din somn, ca să vadă ce s'a întâmplat. A... îi poate fi de folos detectivului, căci ar pune p... carii să păzească țărmul, ca să taie retragerea ba... ditului.

Peste o clipă ajunse lângă tânărul pescar... mul se ridică greu de la pământ, înjurând de zo... Ochiu-de-Pisică îl ajută să se ție pe picioare, d... de-odată rămâne în loc și ciulește urechile.

Se aud parcă glasuri din depărtare și dup... câteva clipe de gândire, detectivul aleargă în dire... ția de unde vin ele. Era bătrânul moș Matteo, car... striga ceva, cu glas tare. Ochiu-de-Pisică recunoscuse îndată vocea.

— Spune repede, omule, ce s'a întâmplat aici! îi strigă el. Ai căzut jos din cauză întunericului sau te-ai întâlnit cu Masca-roșie?

— L-am avut în mână pe bandit! gâfâie bătrânul. Era colo, în dosul blocului de stâncă, atunci când l-am zărit. M'am năpustit la el și am vrut să-l dobor cu lopata. El, însă, m'a apucat de gâtlej și lovitura mea a dat greș. După o clipă eram întins la pământ

— Incotro a apucat-o? întreabă repede Hartenberg.

— Spre țărm, răspunde Matteo.

— După el! Văd colo și niște lanterne. Sunt probabil locuitori de pe insulă. Puneți la curent cu cele întâmplate, ca să ne ajute să-l înhățăm pe criminal.

Fără să mai aștepte răspunsul pescarului, detectivul pornește în goană spre țărm. În mâna dreaptă ține revolverul, gata să tragă în fiece moment,

De-odată, luna apare dintre nori și luminează împrejurimile. În clipa aceasta Ochiu-de-Pisică se simte străbătut de un curent electric. Il descoperise pe Mască-roșie.

Regele criminalilor se află pe coama unei stânci, care se apleacă în mare. Știe bunul Dumnezeu cum ajunsese acolo. Un lucru pare sigur, însă: îndărăt nu mai poate veni, înainte ca Hartenberg să fie și el la fața locului.

Cu sărituri de căprioară, detectivul aleargă. Mas

ca-roşie l-a recunoscut şi dânsul şi, în aceeaşi cl[ipă] se aude o împuşcătură. Dar g'ontele nu-şi atin[ge] ţinta, căci «noul Sherlock Holmes» se aplecase ap[ă] fără să-i pese de primejdie, se căţără şi el pe stânc[ă] unde se află duşmanul său de moarte.

— Predă-te, demonel strigă dânsul. Dacă vei scăpa cu viaţă şi de data asta, nu te vei bucura mult timp de libertate. Marea clocoteşte la picioarele tale şi nu ţi va rămâne decât să te iei la luptă cu mine pe coama acestei stânci, sau să te arunci în apă. Jur că nu voiu da îndărăt, atâta vreme cât va mai fi o scânteie de viaţă în mi[ne].

Masca-roşie răspunde ceva, dar glasul său e acoperit de zgomotul valurilor. El ridică din n[ou] revolverul, dar nu se produce nici o împuşcătură. Detectivul aude cum cade cocoşul armei şi izbucneşte în râs. Masca-roşie a rămas fără gloanţe... În aceeaşi clipă vede cum Rammont aruncă revolverul, cu o înjurătură.

— Aici, băieţi! strigă el.

La lumina lunii pescarii văd siluetele celor doi oameni, pe stânca de lângă apă.

— Băgaţi de seamă ca ticălosul să nu sară în apă, sau dacă totuşi se 'ntâmplă asta, pescuiţi-l imediat! strigă detectivul.

Oamenii par să-l fi înţeles. Se împrăştie de-a lungul ţărmului şi rămân cu ochii aţintiţi spre apă.

Ochiu-de-Pisică se apropie de Rammont. Îl[e] doar la cinci metri unul de altul.

— Cheamă-l în ajutor pe diavol, patronul tău! strigă detectivul, regelui criminalilor. De aici nu mai scapi afât de uşor.

Rammont stă călare pe coama stâncii şi încrucişează braţele pe piept.

Cereţi mâine numărul 100 tuturor abonaţilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 4, Calea Victoriei 3.

— Incearcă-ți norocul, Hartenberg! răspunde el, liniștit, și în clipa următoare face o mișcare cu iuțeala fulgerului.

Dar detectivul a și ridicat revolverul și glonțele pornește. Locul unde se afla Rammont cu o clipă înainte... e gol. El se prăbușise în jos, și Hartenberg nu știe dacă împușcătura sa a nimerit sau nu.

Ținându-se cu mâinile de piatra stâncii, Ochiu de-Pisică se târăște mai departe. Ajunge și el pe creștet.

— Alo! băieții! răcnește el în noapte. Ticălosul s'a prăbușit și trebuie să fie sau în apă, sau atârnat de stâncă.

Lanternele pescarilor se apropie din amândouă părțile și ar fi cu neputință ca Demonul să mai scape acum.

Ochiu-de-Pisică ajunsese jos, smulge laterna din mâna unui pescar și aleargă mai departe. Deodată, rămâne locului ca încremenit. În mijlocul valurilor spumegânde apare o barcă mică, în care se află un bărbat care vâslește cu putere.

Un strigăt de furie izbucnește din rândurile oamenilor cari stau împrăștiați pe mal.

— E Masca-roșie! strigă și Hartenberg.

Oare omul acesta e într'adevăr legat cu diavolul? De unde i-a venit lui Rammont barca salvatoare tocmai în clipa cea mea primejdioasă?

Detectivul îndreaptă revolverul asupra fugarului, și trage glonțe după glonțe, până când încărcătorul se golește. Printre valurile biciuite de vânt, barca dansează și la lumina slabă a lanternelor văd cu toții silueta regelui-criminalilor, ridicându-se o clipă, pentru a se prăbuși apoi. Dar nimeni nu știe dacă dânsul a fost atins sau a scăpat și de data asta.

Barca este lăsată de un val puternic și aruncată ca o coajă de nucă.

— Se va îneca întocmai ca un șobolan! strigă pescarii de pe țărm.

Detectivul se trezește dintr'un vis parcă.

— A scăpat iarăși, cu toată urmărirea înfrigurată, murmură el. Va învinge oare întotdeauna diavolul acesta? — Nu, nu! Ceasul lui va bate odată și odată. Atâta vreme cât voiu mai fi în stare să mișc un deget, voiu năzădjdui aceasta.

Se 'ntoarce spre unul din pescari și cere să fie adusă imediat o barcă bună, pentru a porni cu câțiva oameni în urmărirea fugarului. După zece minute, barca cu șase pescari și detectivul pornește pe valurile înfuriate.

Un ceas întreg scotocesc în jurul insulei, dar nu descoperă nimic. Marea pare să fi înghițit barca în care se afla cel mai temut criminal al secolului: Masca-roșie.

CAP. 131

Fuga lui Rammont

Să ne 'ntoarcem la ziua când Hector Rammont a izbutit să evadeze din închisoare.

L-am părăsit în clipa când paznicul Martineau a descoperit încercarea lui de fugă și era pe punctul să alarmeze personalul închisorii.

Martineau nu știa singur de ce șovăia atât de mult să-și facă datoria. Dar criminalul acesta, care îngrozise lumea întreagă cu faptele lui sângeroase, părea să aibă puterea să-i privească până 'n adâncul sufletului.

După cum știm, nu dură mult și Rammont știa tot ce făptuise Martineau în noaptea asta. Omul devenise o unealtă fără voință în mâna lui. Își desfășură planul în amănunțime și gardianul avea să-l aducă la îndeplinire.

Peste un ceas venea rondul format din trei jandarmi, cari cercetau fiecare celulă în parte. Apoi, însă, le rămânea un răgaz de câteva ceasuri. Trebuiau s'aștepte trecerea jandarmilor.

Intre timp, Rammont rămase singur în celula sa, Martineau plecând să facă pregătirile. In ghereta lui rămase multă vreme, cu capul înfundat în palme.

Ceea ce urma să aducă la îndeplinire, făceă dintr'însul un complice al Măştii-roşii. Ştia prea bine lucrul acesta, dar nu mai încăpea alegere. Numai cu ajutorul unei mari sume de bani, putea să-şi creeze o viaţă nouă. Căci nu va trece mult şi se va descoperi dispariţia proprietarului său şi imediat va fi scotocită grădina, apoi şopronul unde ascunseso cadavrul.

E drept, îndoieli începură să pue stăpânire pe sufletul lui, spunându-şi că regele criminalilor ar putea să-l înşele la urmă, dar Rammont exercitase de-acum o înrâurire atât de mare asupră-i, încât nu mai putea da înapoi.

Afară, pe coridor, se auzi zgomot. Martineau se ridică şi dădu raportul celor trei jandarmi cari urmau să facă rondul.

Noroc că oamenii erau cam adormiţi şi se îndepărtară repede, altfel ar fi observat roşeaţa ruşinei care acoperea obrazul colegului lor, după ce le spuse că nu zărise nimic suspect în timpul rondului său.

Un sfert de ceas se scurse.

Martineau spusese Măştii-roşii că nici el, ca gardian, nu putea ieşi atât de uşor din închisoare, în toiul nopţii. Aşa că trebuia găsit alt mijloc pentru plănuita evadare.

Rammont avea planul pregătit: Era vorba să se dea foc clădirii închisorii.

Martineau se făcu palid ca un cadavru auzind propunerea aceasta, dar nu avu puterea să se împotrivească cu toată energia.

După ce trecu rondul celor trei jandarmi, el adună câteva obiecte uşor inflambile, între cari şi un bidon cu petrol. Trebuia să aducă toate acestea în celula lui Rammont. Cu multe precauţiuni făcu lucrul acesta.

Când intra în celula No. 17, Demonul stătea liniștit întins pe pat.

— Bine că vii, Martineau, îi spuse el. Credeam că ai întâmpinat vre-o piedică.

Gardianul își șterse fruntea de sudoare și puse jos lucrurile aduse.

— Rondul a trecut, spuse el cu glas stins.

— Am auzit și eu pașii, răspunse Masca-roșie. Acum ne vom pune pe l...u și dacă ai făcut ceea ce ți-am poruncit, planul trebuie să izbutească. Ai adus al doilea costum?

— Da, răspunse gardianul, arătând o legăturică.

— Bine, te poți dezbrăca și să-mi dai mie uniforma d-tale. Apoi o vei pune pe cealaltă, care e ceva mai ruptă dar nu face nimic. Nu te uiți la lux acum! Vei izbuti să ajungi în stradă, și asta e principalul. Știi unde îți poți încasa banii pe cari ți i-am făgăduit. Ai biletul în buzunar?

— Da, răspunde Martineau, cu privirea ațintită în pământ.

— Atunci, înainte! Să nu pierdem nicio clipă.

In semi-întunericul din celulă, Martineau se dezbracă, și când e gata, se pregătește să pună pe el celălalt costum.

Masca-roșie urmărise fiecare mișcare a nenorocitului gardian. El ia apoi uniforma și o pune pe pat.

Martineau răsuflă din greu. Incepe să-l mustre conștiința, și mai, mai să dea înapoi...

Își trăsese pantalonii costumului pe care-l adusese și se apleacă să ridice tunica de jos. In clipa aceea, chipul lui Hector Rammont se schimonosește demonic. Cu iuțeala fulgerului scoate din mânecă o bucată de fier pe care o ascunsese acolo și cu aceeași repeziciune lovește cu dânsa în capul lui Martineau.

Cu un strigăt înăbușit nenorocitul gardian se prăbușește. Ochii-i holbați privesc spre ucigașul care se năpustește asupra lui.

— Ajutor... ajutor...

Rammont știe că lovitura ce o dăduse e mortală, dar victima va mai avea destulă putere să alarmeze personalul închisorii cu țipetele sale. Sentinela de sub fereastră va auzi îndată țipătul și atunci totul e pierdut. Și, înainte ca nenorocitul să poată scoate un al doilea țipăt, mâinile puternice ale regelui criminalilor îi cuprind gâtul și-l strâng de zor...

In câteva clipe totul e sfârșit și la pământ zace cadavrul lui Martineau. Masca-roșie se ridică liniștit și murmură:

— Nu s'a putut altfel, țiu mai mult la viața mea decât la a lui.

Fără să-i mai pese de omul neînsuflețit, Rammont începe să se îmbrace cu uniforma care aparținuse nenorocitului. După ce sfârși cu treaba asta îl îmbrăcă pe mort cu propriile sale haine și, scoțându-și inelul din deget, îl puse pe a celuilalt.

— E bine să ții seamă de toate! murmură el, zâmbind ciudat. Sunt sigur că Ochiu-de-Pisică e prin apropiere și nu va întârzia să fie printre cei dintâi când limbile de flăcări se vor înălța spre cer. Nădăjduiesc că va mai rămâne o bucățică din cadavrul acesta și deoarece „noul Sherlock Holmes" cunoaște bine inelul meu, înșelăciunea va prinde de minune.

Rammont simte de-odată un fior străbătându-i trupul, căci îi se pare că aude un zgomot afară pe coridor. De ar veni acum un alt gardian și ar privi în celulă, crima aceasta ar fi fost zadarnică.

Cu mișcări repezi îl târăște pe mort după ușă, în așa fel ca eventualul gardian, privind înăuntru, să nu-l poată zări imediat.

— Dracel scrâșnește el de odată, lipind urechea de ușă, care nu e nici măcar încuiată, pare că vine într'adevăr cineva.

Dar spre norocul lui, gardianul trece pe dinaintea ușii și după câteva clipe pașii lui se pierd în depărtare.

Rammont mai aşteptă puţin, apoi ia diferitele obiecte inflamabile, aduse de Martineau, precum şi bidonul cu petrol şi păşeşte în vârful picioarelor pe coridor.

In câteva locuri ascunse, îngrămădeşte materialul, toarnă deasupra petrol şi dă foc. Deasemenea nu neglijează să stropească şi pereţii cu lichidul inflamabil. Intors în celulă, toarnă restul din bidon pe trupul lui Martineau.

Apăsându-şi şapca pe cap iese pe coridor. Işi alesese din vreme un loc ascuns lângă fereastră, unde poate rămâne la adăpost, până în momentul potrivit.

După câteva clipe tot coridorul e cuprins de flăcări. Fumul devine înăbuşitor, dar Rammont rezistă cu mult curaj.

Câteva minute se scurg în tăcere, apoi, deodată, se aud strigăte în noapte. Soneriile electrice încep să ţârâie pretutindeni, uşile se deschid cu zgomot.

Intemniţaţii din celule se trezesc speriaţi din domn şi-şi dau repede seamă că închisoarea luase foc. Răcnetele lor de groază sunt înfiorătoare.

— Salvaţi-ne, nu vrem să ardem de viii se aude din toate părţile.

Hector Rammont aude ţipetele acestea cari nu mai au nimic omenesc în ele, dar rămâne liniştit şi nici un muşchiu nu tresare în toată fiinţa sa.

Porţile grele de fier se deschid şi pompierii dau năvală în curtea închisorii. Pompele sunt puse în funcţiune şi apa ţâşneşte peste flăcări.

Rammont se ridică încetişor de la pământ, unde se ghemuise. Personalul aleargă pe dinaintea lui, deschizând uşile celulelor, pentru a-i scoate pe cei dinăuntru. Şi când cei dintâi sunt duşi afară, spre scară, el se amestecă în rândurile lor. Ajuns în josul scării, se desparte de ceilalţi şi o porneşte repede prin sala dela parter.

Ceea ce s'a petrecut apoi, ştim. In vreme ce Ochiu-de-pisică îl căuta prin tufiş, Masca-roşie

se cațără cu agilitatea unei pisici pe acoperișul unui șopron din apropiere. Târându-se până în partea cealaltă, își adună toată energia și fără să ție seama de primejdii, își face vânt în stradă.

Pentru moment, se poate socoti salvat. Dar cu costumul de gardian pe el și fără un franc în buzunar, nu poate ajunge departe. La castelul maur nu se poate întoarce, căci acesta fusese luat în stăpânire de poliție. Cel puțin dacă ar ști unde se află Joel

Ce e de făcut? Câteva clipe regele criminalilor stă pe gânduri, apoi se'ndreaptă spre fundul străzii, care e închisă de o casă largă și dărăpănată. Alături se află o grădină. Poarta e ușor de deschis și intrând printr'însa, el străbate grădina și iese într'o stradă largă pe partea cealaltă.

Creierul său făurise un nou plan diabolic. Liniștit de parcă nu s'ar fi întâmplat nimic, o pornește pe străzi și după scurt timp ajunge în cartierul cu vile al orașului. Spre norocul lui nu întâlnește nici un polițist sau jandarm. Toți sunt la locul incendiului.

Înainte de toate trebuie să-și procure alte haine și ceva bani, precum și o armă de care să se poată folosi la caz de nevoie.

Intră într'o stradă liniștită cu vile și se oprește la intrarea unei case. Zâmbește citind firmuliță de metal. Zidul care împrejmuiește grădinița nu e prea înalt și poate fi escaladat cu ușurință. Lucrul se face repede și Rammont stă în grădină. Privește încolo și'ncoace și, dându-și seamă că nu e observat de nimeni, se apropie de casă. Ca singură armă are un mic drug de fier, pe care-l luase din închisoare.

Urcă scările unei terase și apropiându-se de o ușă de sticlă privește într'o încăpere slab luminată. Inalță din umeri și coboară înapoi în grădină. O apucă după colțul casei și zărește de-odată o altă fereastră, prin care pătrunde lumină. O scară e sprijinită de zid și Rammont începe să urce imediat.

Privirea lui străbate prin perdelele subțiri ale ferestrei, și spre marea lui mulțumire zărește un bătrân în livrea de servitor, adormit într'un fotoliu.

Rammont coboară și, după câteva minute, folosindu-se de drugul de fier deschide ușa terasei și pășește în încăperc. Cu mirosul său fin descoperă repede odaia unde-l zărise pe servitor. Privind prin gaura cheii, dobândește siguranța că bătrânul continuă să doarmă. Cu băgare de seamă, Rammont deschide ușa aceasta și pășește înăuntru.

Cu pași de pisică se apropie de bătrân și, punându-i mâinile în gât, îl scutură cu putere.

— Ce s'a întâmplat? horcăie servitorul, trezit din somn.

— Să nu scoți niciun strigăt, căci altfel ești mort! îi răspunde regele criminalilor, liberându-l din strânsoare.

— Dar ce vrei dela mine? întreabă celălalt, tremurând din tot trupul.

— O nimica toată, mosule. Am o afacere de aranjat în această casă și aș dori să nu mă turburi în timpul lucrului. În scopul acesta te voiu lega de fotoliu, ca să nu-ți dea în gând să mi te așezi în cale.

Bătrânul se trezise deabinelea. Își dă seamă că are în fața sa un spărgător și datoria sa e să se apere până la extrema limită. Dar în clipa când face o mișcare să se ridice, Rammont îl împinge cu brutalitate înapoi.

— Nu-s obicinuit să repet o poruncă! strigă el. Sau te supui hotărârilor mele, ori de nu, te trimit pe lumea cealaltă în doi timpi și trei mișcări!

Bătrânul zărește mâna ridicată a regelui criminalilor, cu drugul de fier, și atunci nu se mai gândește să se împotrivească.

— Dumnezeu să fie îndurător cu mine! bâlbâie el și rămâne nemișcat.

Cu o îndemânare de adevărat spărgător, Rammont a rupt câteva șnururi de la perdea și îl leagă

cu atâta măiestrie pe servitor de scaun, încât acesta nu se mai poate clinti nici de un milimetru. Apoi, rupând o bucată din stofa perdelei, face dintr'însa un căluș și-l înfundă în gura bătrânului.

— Rămâi sănătos, moșulică! zice el și dispare pe ușă.

In vârful picioarelor, Rammont pășește pe coridor și se îndreaptă spre intrarea casei. Ia la rând odăile, aprinde lumina electrică și tot așa mergând din una în alta, ajunge în încăperea pe care o caută. E cabinetul de lucru al stăpânului casei. In fața biroului de diplomat, încărcat cu obiecte de preț, se află un fotoliu de piele și pretutindeni în cameră se observă bibelouri scumpe, vaze de flori și tablouri. Proprietarul trebue să fie un om bogat și amator de lucruri de artă.

Rammont poartă încă uniforma de gardian al închisorii și fața îi este acoperită de funingine. Cu toate acestea, nu poate rezista ispitei să se așeze pentru câteva clipe în fotoliul de piele atât de primitor.

— Aș vrea să văd ce mutră ar face onorabilul stăpân al casei, zărindu-mă aici! — Dar să nu pierd vremea zadarnic!

Se ridică repede și se îndreaptă spre fundul încăperii, unde se află casa de bani. Un zâmbet îi se înfiripă în jurul buzelor.

— Idiotul! murmură el. Atâta încredere la un om, mai rar. A lăsat casa deschisă, de parcă n'ar mai exista pungași pe lumea asta.

Fără să stea pe gânduri, Rammont deschide ușa grea și în aceeași clipă ochii săi scânteiază de lăcomie, zărind un portmoneu doldora de bancnote, pe polița de sus. Il desface repede și un număr de bancnote ies la iveală.

— E o mică avere, care-mi poate fi de mare folos! murmură el. E bine, însă, să caut și ceva aur.

Vâră portmoneul în buzunar și deschide o altă încăpere. In fișicuri aranjate în ordine, sunt vre-o treizeci de mii de franci.

Grele al dracului! Dar n'am încotro, trebuie să le trag după mine.

Scoate fişicurile afară şi zăreşte cu prilejul acesta o pungă de piele, goală. Vâră repede aurul în punga aceasta şi tocmai când vrea să se retragă, aude o uşă deschizându-se.

Stăpânul casei se întorsese pe neaşteptate. Ce era de făcut acum?

Din câţiva paşi, Rammont ar fi putut ajunge la fereastră şi spărgând-o, ar fi putut sări afară în grădină. Dar după câteva clipe de chibzuială, el stinge lumânarea pe care o ţinea în mână şi rămâne nemişcat în nişa unde se afla casa de fier.

CAPITOLUL 132

O nouă lovitură

Se scurg câteva minute fără să se întâmple ceva. Rammont ar fi putut s'o şteargă nesupărat, dar acum nu se mai gândeşte la asta.

De-odată, se aude un glas în camera alăturată. Vorbitorul pare să fie necăjit rău. Portiera e dată în lături şi... prefectul poliţiei din Monaco intră în cabinetu-i de lucru.

— Ştie dracu ce i-a dat azi în gând bătrânului că a aprins luminile în toate odăile! mormăie el. Sunt obosit mort de pe urma incendiului ăla dela închisoare şi de-abia mă pot ţine pe picioare.

Tot mormăind, prefectul se îndreaptă spre un dulăpior şi scoate din el o sticlă mare. Cu mâna oarecum nesigură toarnă un pahar după altul şi le dă pe gât. Apoi se lasă în fotoliul din spatele biroului şi, după câteva clipe, închide ochii.

Rammont aude sforăitul vajnicului poliţist. Atunci el se furişează din ascunzătoarea sa şi păşeşte fără zgomot pe covor. Pe placa biroului este un re-

volver pe care Demonul şi-l însuşeşte repede. Drugul de fier îl lăsase în casa de bani.

O examinare scurtă şi el se încredinţează că revolverul e încărcat. Îşi încrucişează braţele pe piept şi sprijinindu-se de birou, începe să tuşească încetişor.

Prefectul mormăie ceva în barbă, deschide ochii şi priveşte rătăcit spre omul care stă în faţa lui.

— Cine eşti d-ta, ei ? Cum ai ajuns aici ? Îl voiu alunga dracului pe bătrânul meu servitor, dacă nu va fi mai băgător de seamă. Vii de la închisoare şi ai să-mi aduci la cunoştinţă ceva ?

Hector Rammont zâmbeşte misterios şi răspunde :

— E drept, viu dela închisoare, domnule prefect, şi am să vă fac o comunicare.

— Ei, dă-i drumul repede şi du-te dracului apoi! tună poliţistul, ţinând cu greu ochii deschişi.

— Am să vă predau ceva din partea prietenului dv., prinţul Bentivoglio, domnule prefect.

La auzul acestui nume, prefectul se trezeşte de abinelea.

— Cum, ce ? strigă el, nedumerit. După câte ştiu, prinţul Bentivoglio a fost un ticălos pe care l-am închis de mult.

— Dar aţi jucat în repetate rânduri la casino cu domnul acesta...

— Ce te priveşte asta pe d-ta, omule ?

— E adevărat, nu mă priveşte. În schimb, îmi veţi da voie să vă comunic că vestitul rege al criminalilor, Hector Rammont, denumit Masca-roşie, a dispărut din nou noaptea trecută.

Prefectul zâmbeşte înciudat.

— Da, a şters-o, asta o ştiu şi eu. A ars până la oase. Dar ia spune, băiete, ce vrei de la mine ?

Hector Rammont îşi drege glasul, apoi răspunde :

— Nu vreau să vă reţin, stimate domnule prefect, de aceea îmi îngădui să vă aduc la cunoştinţă,

că din trupul acela carbonizat, pe care l-aţi văzut cu ochii dv. a reînviat din propria sa cenuşă, ca pasărea Phoenix, vestitul Mască-roşie. Acestea spuse, vă rog să-mi daţi voie să mă prezint: Hector Rammont cunoscut în lumea întreagă sub numele de Mască-roşie.

Prefectul holbează nişte ochi înfiorători, se sprijină de fotoliu şi sare în sus.

— Ai înebunit, omule? răcneşte el apoi.

— Deloc,, stimate domn, şi vă rog să ascultaţi mai departe. Rămâneţi vă rog la locul dv., altfel nu garantez dacă veţi scăpa teafăr.

— Cum, ce? răcneşte din nou prefectul şi întinde mâna spre soneria de alarmă.

Dar în clipa aceea simte ceva rece la frunte şi fără să vrea cade înapoi în fotoliu.

— Dar, asta e...

Mai mult nu poate rosti. In capul său e o adevărată furtună, dinţii încep să-i clănţănească în gură, răsuflarea îi devine grea.

— Asta e o nouă lovitură a Măştii-roşii, îndreptată asupra domnului prefect al poliţiei din Monaco, răspunde omul în uniformă de gardian. — Dar nu vă faceţi supărări din cauza aceasta, căci vom putea să ne înţelegem lesne, cu puţină bună voinţă. Nu veţi rosti nici un cuvânt asupra vizitei din noaptea asta şi deorece tot vă bateţi cu gândul să intraţi în viaţa particulară este scurt timp — după cum am auzit vorbindu-se — amintirea acestui incident neplăcut se va şterge repede din memoria dv.

— Dar ce anume vrei de la mine? izbuteşte să îngâne prefectul.

— Mai nimica, răspunde vizitatorul nocturn. Veţi suporta uşor pierderea banilor pe cari mi-am permis să-i iau din casa dv., cu atât mai mult, cu cât am auzit că viitoarea dv. soţie e putred de bogată.

Acum vă mai rog să-mi îngăduiţi să-mi aleg câte ceva din vasta d-vs. garderobă. Aş putea să îmbrac uniforma d-vs. oficială, dar renunţ la asta. Dease-

meni, nu vă veţi supăra, dacă voiu lua ca amintire revolverul acesta, pe care-l ţiu în mână. Mai departe, trebuie să vă comunic că l-am făcut nevătămător pe bătrânul d-vs servitor. Nu l-am ucis însă — ferească Dumnezeu! — ci l-am legat numai de scaun, în odaia sa. Mâine dimineaţă îl veţi putea elibera, căci vă voiu face serviciul să pun în vedere unui sergent de stradă să se prezinte mâine dimineaţă la ora şapte aci, pentru a primi ordinele d-vs.

— Şi până atunci ce se va întâmpla cu mine? întreabă prefectul, cuprins de o bănuială.

— Vă veţi duce la culcare, după ce veţi goli restul acestei sticle, răspunde Rammont. Cunosc licoarea aceasta şi efectul ce produce. Veţi dormi buştean până dimineaţă şi sergentul trimis de mine vă va trezi. De-altfel, nu voiu pleca de aici până nu voiu fi încredinţat că nu aţi căzut în braţele lui Morfeu.

Prefectul făcu nişte ochi cât roata carului.

— Şi dacă refuz să mă supun acestei porunci nebuneşti? întreabă el.

— In cazul acesta îmi va părea nespus de rău, răspunde regele criminalilor, rotind semnificativ revolverul. Vă sfătuiesc să acceptaţi fără discuţie tot ce vă propun. Aşa, acum voiu umple paharul şi vă rog să-l beţi dintr'o sorbitură.

Zicând acestea, Rammont trece la fapte. Prefectul îşi roteşte privirea în toate părţile, dar îşi dă repede seama că nimeni nu-i poate veni în ajutor.

— Ei, ce-aveţi de gând, onorate domnule prefect? întreabă Masca-Roşie.

Poliţistul scrâşneşte din dinţi şi încleştează pumnii, dar zărind revolverul îndreptat asupra sa, apucă paharul şi-l duce la buze. Ştie că va cădea ca o bucată de lemn după ce va bea conţinutul, dar nu găseşte altă ieşire din această situaţie.

Cu un oftat greu, trânteşte paharul gol pe masă şi se lasă pe spetează fotoliului.

Hector Rammont pare că se amuză de minune. După ce-şi contemplă victima câteva clipe, se apropie

de dulăpiorul din perete, îl deschide și scoate dintr'însul altă sticlă. Toarnă din ea în pahar, dar în clipa aceea îi dă ceva în gând și se sprijină de marginea biroului.

— Era cât pe ce să uit — se adresează el prefectului — am nevoie de cheile de la garderoba d-vs. De ce să-mi pierd vreme încercând să sparg ușa?

Prefectul turbează de mânie.

— Asta te va costa scump, scrâșnește el.

— Nu face nimic, onorabile, îi răspunde criminalul. Grăbiți-vă, vă rog, vreau să termin mai repede. Unde sunt cheile?

Cu mâna nesigură, înaltul slujbaș deschide un sertar al biroului și scrâșnește:

— Aici sunt!

Rammont ia legătura cu chei și înclinându-se ironic, o vârî în buzunar.

— Cred că voiu găsi și o mică valiză în odaia dv. de toaletă, domnule prefect, — nu-i așa? In felul acesta voiu avea tot ce-mi trebue, și vă rog să continuați a bea.

— Nu ma pot! exclamă polițistul, cu glas înăbușit. Mă voiu întinde pe pat și voiu dormi, după cum îmi ceri, dar de băut nu mai pot bea.

Dar Rammont nici nu aude vorbele sale, ci-i împinge mai aproape paharul.

— Dați-i drumul, domnule prefect, și lăsați vorba! Știu că v'ați lăudat adesea că aveți multă rezistență la băutură și vă rog să vă dovediți talentele.

Prefectul dibuiește paharul, dar e atât de ametit încât nu dă de el.

— Imi dați voie, stimate domn! se oferă Rammont și-i ajută să ducă paharul la buze.

Cereți mâine numărul 101 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

Nenorocitul bău jumătate, apoi vrea să verse restul, dar Masca-roșie îl mai repede decât dânsul. Cu o mișcare îndemânatecă împinge pe spate capul prefectului și-i toarnă restul pe gât.

Măsura era întrecută. Omul se clătină în fotoliu, își pierde echilibrul și cu un zgomot înfundat cade la pământ.

Masca-roșie râde încetișor, împinge fotoliul la o parte și contemplă făptura nemișcată.

— Credeam că e în stare de mai mult, spune el. Cu atât mai bine, nu mă va mai deranja.

Il apucă pe prefectul ametit și-l târăște câțiva pași prin odaie. Într'un ungher se află o sofa pe care-l așează.

Lăsându-l în plata Domnului, regele criminalilor intră în camera învecinată. Cu ajutorul cheilor pe cari îi le dăduse prefectul, el deschide unul din dulapuri și alege la repezeală un costum, cu care se îmbracă. E o haină de culoare închisă, care-l prinde de minune, apoi își pune pe deasupra un pardesiu și pe cap o pălărie moale. Își vâră apoi revolverul în buzunar și caută o valiză în care să pue banii furați și uniforma lui Martineau. O găsește și pe aceasta și așează totul într'însa.

— Așa! murmură el, bine dispus, acum pot pleca.

Intră din nou în cabinetul de lucru și se înclină cu ironie în fața omului adormit.

Totul e liniștit în casă când Hector Rammont străbate coridoarele, îndreptându-se spre ieșire. Astfel ajunge în grădină și sare zidul. Cu valiza în mână o ia dealungul străzii, îndreptându-se spre interiorul orașului.

Dar de data aceasta pare că-l urmărește ghinionul. Cu totul pe neașteptate se ivește în fața lui un om în uniformă și în aceeași clipă străinul scoate o exclamație de surpriză:

— Hector Rammont! Trăiești?

Este medicul închisorii, care-l cunoaşte foarte bine pe Rammont.

— Diavolul te aduce în faţa mea! strigă Masca-Roşie, stăpânit de o mânie fără margini.

Medicul se îndreptă spre oraş, unde avea probabil chestiuni de rezolvat. Acum, însă, se năpusteşte asupra criminalului şi vrea să-l apuce de mâini.

— Înapoi! strigă Rammont şi trage revolverul din buzunar.

Dar medicul îşi cunoaşte datoria şi afară de asta îşi dă seama de pericolul pe care-l constitue omul acesta, în stare de libertate.

— Ajutor! răcneşte el în noapte. Poliţişti, veniţi încoa!

Rammont aruncă o privire spre capătul străzii şi o înjurătură îi scapă de pe buze, căci vede ivindu-se un jandarm. Îşi dă seama că nu mai există scăpare şi, ridicând revolverul trage două gloanţe. Medicul închisorii se prăbuşeşte la pământ, iar Masca-Roşie trece peste trupul lui spre cealaltă parte a străzii. Aude în spatele lui o împuşcătură, glontele trece şuierând prin aer, dar el aleargă nebuneşte înainte.

Jandarmul ajunsese între timp lângă medicul prăbuşit la pământ şi se apleacă asupra lui.

— Sunteţi rănit? întreabă el şi încearcă să-l ridice.

Dar glontele lui Rammont a nimerit în plin de astădată.

— Grăbeşte-te... grăbeşte-te... mai izbuteşte să îngâne nenorocitul. E un criminal periculos... un diavol cu chip de om... nu trebue să dispară.

Jandarmul îl vede închizând ochii şi-şi dă seamă că totul e pierdut. O ia la goană dealungul străzii, scoţând fluierături stridente.

Rammont aude şi el fluierăturile acestea. El aleargă nebuneşte, cu valiza într'o mână, cu revolverul în cealaltă, gata să culce la pământ pe oricine i-ar sta în cale.

La o mică depărtare se iveşte alt jandarm şi acesta îşi dă seamă îndată de situaţie. Ridicând pistolul greu, ţintoşte asupra Măştilor roşii. Acesta se apleacă repede şi glonţele trece deasupra lui. Apoi o tulește grabnic într'o stradă laterală şi, la adăpostul zidurilor, se furişează înainte.

De data aceasta, însă, situaţia lui e cât se poate de primejdioasă. Fluierăturile primului jandarm îi atrăsese pe colegii lui şi aceştia dau năvală din toate părţile.

Ranmont îşi dă seamă că singura lui salvare e la ţărmul mării. Cu paşi repezi porneşte într'acolo şi zăreşte pe dreapta, în apă, un podeţ îngust care înaintează în mare şi la capătul acestuia o mică barcă cu motor. Din ferestruica îngustă a cabinei răzbate o lumină.

După toate aparenţele, micul vas aparţine vreunui bogătaş. Deocamdată pare că nu se află nimeni

pe bord. La începutul podețului stă sprijinit de balustradă un tânăr marinar, care privește plictisit deasupra apei.

Hector Rammont ia o hotărâre disperată. Altuia nu i-ar fi dat în gând așa ceva, el, însă, nu șovăie o clipă să-și aducă planul la îndeplinire.

Cu o repeziciune uimitoare ajunge la o magazie, în umbra căreia se poate ascunde pentru câtva timp. Dar vede imediat apropiindu-se un număr de polițiști. Acum îi este închis cu desăvârșire drumul spre oraș.

Câteva clipe, jandarmii rămân locului privind în toate părțile, apoi unul din ei strigă tare, în așa fel că Rammont aude fiecare cuvânt:

— Trebue să împresurăm magazia aia de colo, camarazi, numai într'însa putea să se fi refugiat.

Regele criminalilor îi vede pe jandarmi năpustindu-se înspre locul unde se află el și atunci, adunându-și toate puterile, pornește ca o săgeată spre țărmul mării, unde se află podețul.

Îndărătul lui se aud strigăte puternice, dar el nici nu ține seamă de ele. Scândurile podețului se clatină sub pașii lui și tânărul marinar se întoarce speriat.

— Ce să însemneze asta? strigă el deodată și se așează în drumul lui Rammont.

Acesta, însă, nu-și deslipește ochii dela barca cu motor și de la funia de care e prăponită. Fără să-i răspundă un cuvânt, Rammont îl apucă pe tânăr și-l trântește de balustrada podețului. Aceasta se rupe cu sgomot și marinarul cade în apă.

Marea nu e, însă, adâncă în locul acesta și după sforțări energice, băiatul izbutește să ajungă la țărm. Dar atacul prea fusese neașteptat, pentru ca bietul om să-și revie repede în fire.

Regele criminailor se folosește de împrejurarea aceasta și, din câteva sărituri ajunge pe coverta bărcii cu motor. O secure se află lângă scăriță care

duce în cabina mașinilor. Rammont apucă repede securea și cu o singură lovitură taie funia care leagă de podeț micul vas. În același timp împinge barca spre larg și aceasta e târâtă de valuri.

Un strigat de furie ieșit din șase piepturi se aude de pe țărm. Jandarmii ajunseră acolo și rămân ca înlemniți. Cel din fruntea lor răcnește cu glas tunător:

— După el, chiar de-ar trebui să ne înecăm cu toții.

Se năpustesc pe podeț, dar în clipa când ajung la capătul lui, aud duduitul motorului de pe barca furată de Rammont.

— Ticălosul ăla e în tovărășie cu diavolul! strigă unul din jandarmi. Uite că a luat-o spre larg.

— Dar cine e el? întreabă un altul.

Porniseră din toate părțile în urmărirea fugarului, dar nici unul din ei nu știe cu cine are de-a face. Acela care-l găsise pe medicul muribund, uitase în clipele de surpriză să-l întrebe de numele criminalului.

Întorcându-se spre țărm, jandarmii se întâlnesc cu doi bărbați, cari rămân și ei surprinși constatând dispariția vasului lor. Marinarul care ieșise din apă le comunică cele întâmplate.

Nu rămâne altceva de făcut, decât să ia barca poliției și să pornească în urmărire.

Așa și fac. Peste câteva clipe, micul vas echipat cu toate cele trebuitoare taie valurile. La proră stă un comisar de poliție care cercetează cu binoclul întinsul apei. El știe că viteza bărcii sale e superioară aceleia a fugarului și că o va putea ajunge lesne pe aceasta dacă va izbuti să-i descopere urma.

În spatele comisarului stau câțiva jandarmi, în mână cu pușți sistematice. Motorul funcționează cu toată puterea și omul dela cârmă învârtește necontenit roata, urmărind indicațiile șefului său.

Cerul începe să se lumineze, căci e aproape să

se facă ziua. Se îndepărtaseră mult de ţărm şi deodată comisarul se adresează unui poliţist de lângă el:

— Ia uite-te şi d-ta prin binoclu! Vezi colo spre apus o barcă?

Celălalt priveşte în direcţia arătată şi zice:

— Într'adevăr, aşa e, şi cred că nu e alta decât barca fugarului nostru.

Comisarul dă imediat ordinele necesare şi barca porneşte cu viteză ameţitoare. Jandarmii se ţin de parapet să nu cadă, dar nu-şi deslipesc privirea de la punctul negru ce se zăreşte în zare. La proră arde încă o lumină albă, căci nu se luminase bine de ziuă.

— Aha! exclamă comisarul, deodată. Individul ne-a observat şi el, căci manevrează spre partea cealaltă. Unde suntem acum?

— În apropierea insulei pescarilor, răspunde poliţistul de lângă el, aruncând o privire pe compas.

— Mii de bombe! scrâşneşte comisarul. Trebue să punem mâna pe individ, înainte ca el să izbutească să acosteze acolo.

În timpul acesta, Masca-roşie stătea la cârma vasului său şi tocmai zărise lumina albă a bărcii urmăritorilor. Îşi dădu imediat seamă că e vorba de poliţie şi atunci dă viteză maximă la motor. Trebue să scape cu orice preţ şi mai bine să se înece, decât să cadă din nou în mâinile urmăritorilor.

Deodată, zăreşte spre dreapta ceva care seamănă cu o stâncă şi atunci îşi recapătă tot curajul. E pământ, vre-o insulă — îşi spune el — şi cârmeşte barca într'acolo.

Comisarul observase şi el prin binoclu insula pescarilor.

— Vrea să debarce acolo! murmură el. Dar nu va izbuti, căci îl ajungem noi înainte. Luaţi armele în mâini! porunceşte el apoi jandarmilor, şi trimiteţi câteva gloanţe ca ameninţare.

Jandarmii se supun imediat şi carabinele lor trag toate în aceeaşi clipă. Geamul dela ferestruica bărcii lui Rammont se face ţăndări.

— Lucrul devine serios, murmură regele criminalilor și imprimă bărcii viteza maximă.

Comisarul observă aceasta și strigă cârmaciului.

— Cloceneşte-l în coastă, nu mai e altă soluţie.

Se scurg câteva clipe, apoi se aude o pocnitură puternică și ciocul de fier al bărcii poliției se înalță în aer. Izbitura e atât de violentă, încât câțiva jandarmi se prăbușiră la pământ, de unde se ridică cu greu. Cârmaciul întoarce repede roata, și motorul e oprit.

Barca lui Rammont fusese ruptă în două. Pe coverta vasului poliției, ordinele comisarului răsună lămurite. Doi marinari stau alături de el.

In haosul valurilor furioase și a bărcii sfărâmate, oamenii caută trupul fugarului. Că acesta a căzut în apă, e neîndoios, dar deocamdată nu se vede nimic. Să fi fost rănit mortal și să fi căzut pe fundul mării?

— Aduceți câteva cângi și cârlige, ca să neîncredințăm cum stau lucrurile! ordonă polițistul.

Treaba se face imediat și o bărcuță de rezervă e lăsată pe apă; doi marinari și un polițist iau loc într'însa. Oamenii vâslesc în cerc, în jurul locului unde zăcea epava bărcii lui Rammont. Cercetările durează o jumătate de ceas, dar fără nici-un rezultat. Atunci, comisarul dă ordinul de întoarcere la Monaco. El e încredințat că criminalul și-a găsit moartea în valuri.

CAP. 133

Aruncat pe țărm

Regele criminalilor vede cu groază cum se apropie barca poliției. Își dă seama că nu mai există nici o posibilitate de scăpare și că toate sforțările sale au fost zadarnice.

Atunci își ia valiza și, din câteva sărituri ajunge pe coverță. Tocmai în clipa aceasta, ciocul bărcii poliției izbește peretele vasului său. Ca într'un vis fantastic se simte aruncat în aer, apoi se prăbușește în apă la o mare depărtare.

Se afundă și încearcă să se îndepărteze, în direcția stâncii. Dar îi este cu neputință să ție valiza, riscând astfel să fie târât pe fund. Atunci o împinge pe aceasta în spre stâncă, în nădejdea că o va regăsi acolo.

Acum are brațele libere și înotând cu disperare, ajunge după vre-o zece minute la piciorul unei stânci. Valiza, însă, dispăruse, cu tot ce era într'însa. In schimb, dobândise libertatea, și asta valora mai mult decât banii.

Nu știe încă unde se găsește, dar se mângâie cu gândul că va afla îndată. Vede cum barca poliției se 'ntoarce, luând-o spre larg.

— După cât s'arată, mă aflu pe o insulă mică, își spune el. Cu atât mai bine.

După ce urmăritorii săi se fac nevăzuți, Ramont coboară pe țărm, căci nădăjduiește încă să-și regăsească valiza. Și.. o zărește într'adevăr, înfiptă în nisip.

— Din nou mă favorizează norocul! murmură el, cu un zâmbet satisfăcut. Acum să vedem ce mai e pe aici.

Fără să stea mult pe gânduri, pornește prin insulă. După zece minute a străbătut-o în întregime și se oprește în fața unei colibe de pescar, din care pătrunde puțină lumină.

Privește prin fereastră și zărește stând la masă un bărbat. Câteva clipe doar șovăie el, apoi bate cu hotărâre în ușă. Aproape imediat se aud pași grei, ușa e deschisă și pescarul întreabă uimit ce vrea dela el.

Cu o mutră nevinovată, Ramnont începe să po-

vestească că barca în care se afla cu un prieten, a naufragiat în larg și în vreme ce prietenul se înecase, el a izbutit să ajungă pe insulă.

Pescarul îl crede și, fiind om milos, îl poftește în casă. Fără multă vorbă scoate la iveală un rând de haine uscate, și Rammont se îmbracă cu ele, dând pescarului o monedă de aur în schimb.

— Vă puteți odihni puțin în cămăruța de alături, spune omul. Când se va lumina de ziuă eu o pornesc cu barca mea spre Monaco și până seara nu mă înapoiez. Somn ușor!

Apoi părăsește coliba și Rammont se lasă în voia gândurilor. Posedă valiza cu uniforma lui Martineau și asta îi va îngădui să-și înfăptuiască planul, căci ține foarte mult ca Masca-roșie să treacă drept mort, ca și paznicul pe care-l ucisese cu mâna lui.

O hârtie va găsi el pe aici. Se ridică de pe scaun și scotocind prin încăpere descoperă în spatele oglinzii câteva foi de hârtie albă. Pe un răftuleț, zărește o sticluță cu cerneală și alături de ea un condeiu. Se apucă repede să scrie câteva rânduri apoi îndoaie hârtia.

Afară de haine, pescarul îi mai dăduse o șapcă și niște cizme înalte.

— Aș putea face inspecție pe insulă, până se întoarce buna mea gazdă, își spune Rammont.

Deschide ușa colibei și se furișează afară. Cine l-ar fi văzut în îmbrăcămintea aceasta de luntraș, l-ar fi luat drept un locuitor al insulei.

Pășind la întâmplare, el ajunge în dreptul altei colibe, din care străbate de asemeni lumină. Nimeni nu se află în apropiere, ca să-l poată împiedeca să privească prin fereastră.

Înălțându-se în vârful picioarelor, ochii săi pătrunzători cercetează interiorul încăperii. În aceeași

clipă, însă, se dă speriat înapoi, ca străbătut de un curent electric.

— Mii de bombe! scrâșnește el, nu m'au înșelat oare ochii? Sau să-mi fi pierdut mințile? Nu mi s'a spus în închisoare că Alice s'a aruncat în mare, unde s'a înecat? Femeia ceia de pe pat e...

Un zgomot ce vine din casă îl face să se dea îndărăt de la postul său de observație. Ca o pisică se furișează într'un tufiș apropiat, unde nu-l poate vedea nimeni.

Femeia pe care o zărise întinsă pe pat, nu e nimeni alta decât Alice, amanta lui. Recunoscuse trăsăturile ei din primul moment, dar în acelaș timp văzuse și că nenorocita se găsea într'o stare de slăbiciune extremă.

Cu pași repezi se înapoiază la coliba pescarului care-i acordase ospitalitate. Când intră într'însa și se lasă pe un scaun, își face apariția din nou pescarul.

— Rămâi cu bine până diseară, domnule! îi spune el, întinzându-i mâna. Caută să-ți omori timpul dormind, căci alte distracții nu se găsesc pe la noi. Să-ți aduc ceva din oraș?

— Nu, răspunde Rammont, ridicându-se, dar aș avea altă rugăminte: Ia-mă cu d-ta. Am de aranjat unele chestiuni la Monaco și apoi aș vrea să dau de știre prietenilor mei.

Pescarul încruntă sprâncenele, ca și cum n'ar pricepe rugămintea străinului, dar în cele din urmă se declară dispus să-i facă pe plac.

Masca-roșie râde în sinea lui. Cât de ușor îi porți de nas pe oamenii aceștia simpli, când știi numai cum să-i iei. Firește că se va întoarce pe insula unde o știe pe Alice și prilejul îl va găsi lesne.

— Dar cum stai cu hainele ude, domnule? întreabă pescarul, când părăsesc casa.

Rammnot râde.

— Uite ce e, moşule, păstrează d-ta hainele acelea şi lasă-mi-le mie pe astea, ca amintire a aventurii prin care am trecut. Şi ca să nu te crezi prea mult păgubit, uite că mai dau pe deasupra o monedă de aur.

Pescarul primeşte târgul şi păşind alături de Rammont, se îndreaptă spre ţărm, unde se află barca sa. Ajungând acolo se urcă amândoi într'însa şi apucând pe drumul cel mai scurt sosesc la Monaco. Rammont se desparte cu o strângere de mână le bătrân şi se face nevăzut printre copacii de pe ţărm. Fireşte că nu uitase să-şi ia valiza.

Acum trebuie să se grăbească, dacă ţine să şi

înfăptuiască planul, înainte de a se lumina de ziuă. După câteva minute de mers, ajunge într'un loc unde stâncile se afundă în mare. Incredințându-se că nu-l vede nimeni, deschide valiza și scoate din ea uniforma lui Martineau. Le azvârle pe pământ, așează hârtia scrisă într'o crăpătură a stâncii, apoi se îndepărtează cu pași grăbiți.

După alte câteva minute intră într'o cârciumă de pe țărm și se așează la o masă dintr'un colț, comandând un pahar de rachiu. Știe că nu va fi căutat aici și când se va lăsa întunericul, va găsi pe cineva care să-l ducă pe insula pescarilor. Ce nu se poate face cu bani în lumea asta?

CAPITOLUL 134

Cine este înșelătorul?

Inviatul din morți conte Eberhard de Hohenegge stă înaintea primului procuror din Berlin. Lumina mohorâtă a unei zile de toamnă cade în cabinet.

Procurorul își ațintește privirea-i pătrunzătoare asupra contelui, pe care nu-l cunoaște personal, și zice:

— Nu pot să ascund, domnule, că destăinuirile d-tale mă surprind în mod extraordinar. Invinovățești pe contesa Leonie de Hohenegge de a fi încercat să-l otrăvească pe soțul ei, contele Eberhard, și te dai d-ta singur drept acesta. Mă vei ierta însă, dacă va trebui să intru în amănunte, înainte de a putea lua o hotărâre. Acuzarea pe care o aduci iese cu totul din comun.

După câți știu eu, contele Eberhard s'a căsă-

torit de curând cu văduvă baronului de Brissac, o femeie foarte frumoasă și distinsă. Căsătoria a avut loc în străinătate și mi s'a spus că ar fi fericită.

In mod surprinzător a venit apoi vestea morții castelanului din Hohenegge, al cărui cadavru a fost depus apoi în cripta familiei. Și acum, cu câteva ceasuri înainte îmi s'a anunțat vizita unui domn, care se da drept contee Hohenegge, și care dorește să-mi vorbească într'o chestiune foarte urgentă. Aș putea obține ceva lămuriri în privința aceasta?

Eberhard observă, că procurorul evită să-l numească pe nume. E bănuitor, va să zică. Dar nu i-o poate lua în nume de rău, căci acuzațiile sunt într'adevăr cât se poate de neobicinuite. Ridică deci capul și zice cu glas hotărât:

— Domnule procuror, pricep bine situația dv. Vă îndoiți de faptul că eu sunt contele Eberhard de Hohenegge, soțul contesei Leonie. Nădăjduesc, to-

tuşi, să vă convîng repede de faptul că am dreptate.

Incepe apoi să povestească lămurit cum s'au petrecut lucrurile la Monaco, şi cum a observat în nenumărate rânduri că soţia sa îi este duşmană.

— O clipă, te rog, intervine procurorul general. Care a fost motivul crimei făptuită de soţia d-tale? — dacă poate fi vorba de crimă.

Eberhard răspunde cam şovăelnic:

— Domnule procuror, aici sunt în joc unele secrete de familie, pe cari nu le pot desvălui încă. Puteţi presupune că doamna contesă a început să aibă bănueli de infidelitate din partea mea, la mijloc fiind o femeie pe care o cunoşteam mai de mult. O femeie căreia — trebuie s'o mărturisesc — îi aparţine inima mea şi care a avut mult de suferit de pe urma iubirei contesei.

S'au iscat certuri între mine şi soţia mea şi într'un rând i-am spus că ne vom înapoia la castelul Hohenegge. Acolo mă gândeam să intentez divorţ. Deoarece contesa era însufleţită dintr'început numai de dorinţa de a deveni co-proprietara milioanelor mele, firesc că a fost foarte mult atinsă de hotărârea mea şi atunci s'a gândit să scape de mine, printr'o crimă.

Procurorul rămâne liniştit la locul său. Îşi ia notiţe necontenit.

— Te-aş ruga — spune el apoi — să-mi istoriseşti ce ai observat în noaptea premergătoare morţii d-tale?

Eberhard se supune acestei cereri şi raportează că ar fi auzit un zgomot suspect în odaie şi că

Cereţi mâine numărul 102 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IC. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5

apoi a căzut pe podea după ce a băut paharul cu apă pe care și-l pregătea de obiceiu pe noptiera.

— Acum, însă, urmează el, se produce faptul cel mai ciudat, ceva care pare o minune, dar este, totuși, realitate. Eu însumi am trecut prin asta și nu voiu povesti decât ceea ce am văzut și auzit cu ochii și urechile mele.

La început mi se părea că un văl mi se pune pe minte, sângele îmi colcăia la tâmple și în cap simțeam o durere arzătoare. Curând, însă, durerea se potoli, numai inima îmi bătea sălbatec în piept. Zăceam la pământ — după cum îmi dădeam seamă prea bine — vroiam să mă ridic, vroiam să strig după ajutor, dar nici-un sunet nu-mi ieși din gură. Cu groază făcui descoperirea că nu puteam să mișc nici mâna, nici piciorul, — pe scurt: căzusem într'o stare de catalepsie.

Căutam să-mi aud bătăile inimii, dar nu auzii nimic. Ce se întâmplase cu mine? Îmi frământam creierul, căci puteam să gândesc normal. Ochii îmi erau deschiși dar pleoapele nu se mișcau, întocmai ca buzele. O răceală de ghiață îmi cuprinse trupul și aveam impresia că am murit, dar cu toate acestea auzeam și vedeam totul ce se petrecea în jurul meu.

Scântei roșii, aurii, zburau necontenit prin fața privirilor mele, în răstimpuri, și atunci nu mai deosebeam obiectele din cameră.

N'aș putea spune cât timp a ținut starea aceasta grozavă, dar deodată auzii glasuri, dintre cari recunoscui bine pe acela al soției mele Leonie. Se aplecase peste trupul meu, și auzeam lămurit cum își bătea joc de mine, exprimându-și mulțumirea pentru moartea mea. Nu știu cine mi-a închis atunci pleoapele, dar din clipa aceea începu să domnească noapte adâncă în jurul meu.

Și în întunericul de care eram înconjurat, auzeam fel de fel de voci. Un medic m'a examinat și

l-am auzit spunând că a murit în urma unui atac de inimă.

Am putut deosebi apoi lămurit glasul servitorului meu Anton, care e un ticălos fără pereche. Pot susține acum cu tărie că el întreținea legături vinovate cu contesa Leonie și era mâna ei dreaptă când era vorba de aducerea la îndeplinire a crimelor plănuite de ea.

Procurorul clatină capul încetișor.

— Acuzațiile d-tale iau proporții fantastice, spune el, liniștit. Un simplu servitor care avea să se îngrijească de conte, să fi fost în acelaș timp amantul frumoasei contese Leonie de Hohenegge, să se fi întovărășit cu ea pentru a-l ucide pe soț? Nu crezi că prea e îndrăzneață afirmația aceasta?

Eberhard privește întunecat la procuror. Ce avea omul acesta de se îndoia de spusele sale? De ce îl suspecta pe dânsul, căruia sinceritatea îi se citea pe figură?

— Voiu susține cu tărie fiecare cuvânt din acuzația mea, domnule procuror, răspunde Eberhard. Eu, și restul lumii, ne-am înșelat în ce privește caracterul contesei Leonie, căci în femeia aceasta dormitează un demon. Vreme îndelungată am căutat să evit scandalul, acum, însă, jocul s'a sfârșit și o voiu preda justiției.

— Puțintică răbdare, domnule, chiar atât de departe n'am ajuns încă, răspunde magistratul. Până acum tot nu știu ce s'a întâmplat, în special în ce mod te-ai trezit d-ta din catalepsie.

Contele de Hohenegge urmează calm:

— N'aș putea să redau în cuvinte ce-am simțit în clipele când auzeam în jurul meu făcându-se pregătiri pentru a fi transportat în Germania. Am fost așezat într'un sicriu, mi s'au aprins lumânări la căpătâiu, cari ardeau zi și noapte.

Apoi, s'a petrecut lângă catafalcul meu o scenă groaznică, la a cărei amintire mă cutremur și acum. O tânără și nefericită femeie, aceea pe care ura

omenească a înstrăinat-o de mine, aflase de moartea mea și pătrunse noaptea în camera mortuară. Contesa Leonie, o apucă cu sălbăticie pe biata ființă și o azvârli lângă catafalc. Încă o persoană se afla în apropiere, cunoscutul rege al criminalilor, Hector Rammont, sau Masca-roșie.

Magistratul tresare surprins:

— Ce vrei să spui cu asta? Masca-roșie avea legături cu contesa Leonie?

— Așa este, domnule procuror. Susțin chiar, că contesa și-a procurat picăturile cu cari a vrut să mă otrăvească, de la Masca-roșie.

Felul legăturilor dintre acești doi oameni, vor fi stabilite de onorata justiție. Cutez, totuși, să afirm de pe acum, că Hector Rammont este și autorul uciderii tatălui meu, contele Bertram de Hohenegge.

Procurorul își trece cu mâna peste frunte. Prea era de tot ceea ce auzise.

Omul din fața sa face o impresie cât se poate de simpatică. Chipul său este palid, de parc'ar fi îndurat într'adevăr suferințe multe, dar acuzațiile ce le aduce depășesc ori-ce măsură.

— Capacul sicriului a fost bătut deasupra mea — urmează contele Eberhard — și nici în clipele acelea grozave nu puteam mișca un deget, nu puteam scoate un sunet. M'am simțit ridicat și transportat la gară într'o trăsură.

In timpul nopții am ajuns la Hohenegge și am fost așezat pe catafalc în sala albă. Servitori noui angajați începură să defileze în fața presupusului meu cadavru, unii vărsară câteva lacrimi, dar pentru cei mai mulți eram un străin.

Un singur om a plâns cu sinceritate la căpătâiul meu și acesta era bătrânul administrator al castelului, Müller. Mă văzuse cu puțin înainte sănătos și teafăr și nu putea pricepe cum de m'a ajuns moartea atât de fulgerător.

Contesa a venit și ea lângă sicriul deschis. Deși nu puteam deschide ochii, simțeam, totuși,

privirile ei triumfătoare, am auzit din nou cuvintele ei batjocoritoare dar nu puteam face nimic.

In ultima noapte, înainte de a fi așezat în cavoul strămoșilor mei, s'a petrecut din nou o scenă scandaloasă în fața catafalcului meu.

Am auzit spovedaniile contesei și ale amantului ei, banditul acela de Anton, și atunci am aflat că amândoi au pe conștiință o serie de crime.

Anton a atacat pe furiș, apoi a aruncat în mare pe un tânăr cu numele de Max Șerparul, cunoscut prin apropiere de Hohenegge. In urma acestui fapt o silea pe contesă să-i împlinească dorințele și a cerut chiar — mai mult sau mai puțin precis — ca Leonie să-i devie soție.

In ceasurile acelea am îndurat chinuri îngrozitoare. Ședeam de-acum de două zile în sicriu și dacă nu m'aș trezi în cele din urmă, eram pierdut pentru totdeauna.

Veni și momentul în care trebuia să fiu transportat. Capacul fu din nou așezat deasupra-mi și înșurubat. Auzeam ca din depărtare glasuri omenești, m'am simțit dus de acolo și așezat apoi într'un loc oarecare. Sunete de orgă îmi ajungeau la ureche, căutam să-mi adun toate puterile ca să strig, sau să sparg capacul sicriului. Dar n'am izbutit.

Fui ridicat din nou și coborâră o scară cu mine. Mă cuprinse o groază fără margini. Fui așezat alături de strămoșii mei decedați, coroanele fură presărate deasupra sicriului, apoi îmi pierdui cunoștința.

Nu știu cât timp am stat astfel, dacă au fost minute, ceasuri sau zile, dar de-odată m'am trezit din nou. Nici acum nu mă puteam mișca, mi-am adunat însă gândurile, întrebându-mă cum e posibil ca un om să trăiască în starea asta.

Mi-am spus apoi că sunt închis, desigur, în cripta castelului, că poarta este încuiată și nimeni nu va veni atât de curând.

De-odată, însă, mi se păru că aud pași. Cineva

umbla în apropierea sicriului meu. Un singur strigăt de-aşi fi putut scoate şi aş fi fost salvat.

In clipa aceea am simţit pentru prima oară foame şi sete şi mă gândeam cu groază la ceasul când starea de catalepsie va dispare şi eu nu voiu putea face nimic ca să ies din sicriu.

Se scurse câlva timp, o adevărată vecinicie pentru mine, apoi auzii scârţâituri la cosciug. Incepui să nădăjduiesc. Şuruburile fură slăbite, apoi capacul fu ridicat...

— Sărmanul, nefericitul meu stăpân! auzii un glas.

De văzut, nu puteam vedea nimic, dar ştiam, totuşi, cine se afla în faţa sicriului meu deschis. Era administratorul castelului, Müller.

Ce să-l fi determinat pe credincioşul servitor să ridice capacul? mă întrebam atunci.

De-odată, se petrecu ceva neaşteptat. Simţii cum dinţii mi se descleştează, apoi îmi căzură câteva picături pe limbă şi de acolo în gâtlej.

Ce se 'ntâmpla aici?

Dar dintr'odată simţii o văpaie străbătându-mi trupul amorţit. Spre nespusa mea bucurie auzii cum inima începea din nou să bată...

— Trăieşte! se auzi din nou glasul bătrânului Müller. Slavă Domnului că s'a întâmplat minunea aceasta!

Mâinile mele, amorţite până atunci, începură să se mişte, întredeschisei buzele, scosei o exclamaţie, apoi deschisei ochii.

Chipul blând şi sincer al administratorului castelului se apleca deasupra mea. După câteva minute, sprijinit de bătrân, izbutii să înalţ capul şi mă aşezai în sicriu, ridicat pe jumătate.

Cu ochii rătăciţi privii în jur şi-mi dădui imediat seama că mă aflam într'adevăr în cripta castelului.

Bătrânul Müller stătea lângă sicriu, tremurând

din tot trupul. Ochii săi exprimau o bucurie nețărmurită.

— Sărmanul, scumpul meu stăpân! îi auzii din nou glasul.

Din ce în ce mai mult îmi reveneau puterile și în cele din urmă izbutii, cu ajutorul lui Müller, să mă dau jos din sicriu. Dar picioarele nu mă țineau încă și atunci mă așezai pe un soclu și după câtva timp simții că-mi revine graiul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Müller, spune-mi dacă visez sau e realitate? mă adresai bătrânului administrator. — Nu știu... Am fost nebun sau într'adevăr s'au petrecut toate grozăviile astea cu mine?

Müller clătină capul palid.

— E bine așa, stăpâne! răspunse el. Dacă ați auzit ce s'a petrecut în jurul dv. în ultimele zile, mă mir numai că n'ați înebunit de durere.

Sării deodată în sus și apucai brațul lui Müller.

— Spune-mi, te rog, cum ai ajuns aici, și ce mijloace ai întrebuințat ca să înlături starea de catalepsie? Acum știu că îți datoresc d-tale reînvierea mea și niciodată nu-ți voiu uita serviciul acesta.

Bătrânul începu să-mi povestească de întâlnirea sa cu țiganca care-i dăduse picăturile, ca să se răzbune pe soția mea Leonie, care o maltratase. Înarmat cu acesto picături, Müller coborâse în cavou și deschise sicriul. Contesa nu știa nimic de asta, căci ea îl concediase pe dânsul, pentru a-l pune în loc pe favoritul ei, Anton.

Furtuna care se dezlănțuise în mine nu-mi îngădui să rostesc nici-un cuvânt și singurul lucru ce l-am putut face, a fost să apuc mâinile bătrânului și să i le strâng cu putere. Müller plângea de emoțiune și se apleca necontenit să-mi sărute mâinile. Se bucura ca un copil că avusese posibilitatea să redea viața stăpânului său.

Nu simțeam nici-un fel de dureri, numai trupul

îmi era încă rigid, din cauza odihnei forțate. Dar constatai cu bucurie că pot mișca normal picioarele și mâinile și sângele circula prin vine.

Müller îmi întinse o sticluță cu vin roșu și după ce trăsei câteva înghițituri, mă simții întărit.

— Să plecăm de aici, Müller! spusei cu groază. Nici o clipă nu vreau să mai rămân în cavoul acesta sinistru. Cum voiu putea zugrăvi cu vre-odată în fața lumii, prin ce clipe grozave am trecut? Să mergem imediat sus, contesa trebuie să-și primească pedeapsa.

— Ce ai de gând să faci, stăpâne? întrebă speriat, bătrânul.

Îi spusei că vreau s'o trag îndată la răspundere pe Leonie și pe ticălosul Anton. Probabil că amândoi se aflau împreună în momentul acela și se bucurau de crima ce le izbutise. Apariția mea să fie ca o lovitură de trăsnet pentru ei și să-i doboare la pământ.

Nici-un fel de considerație nu mai puteam avea, vroiam să fac cu ățenie complectă la Hohenegge, căci acum eram ferm încredințat că-mi legasem viața de a unei criminale, care jucase de-acum un rol în uciderea bătrânului meu tată.

Cu o privire rugătoare, Müller mă reținu, însă, de la aceasta.

— Sunteți încă slab și trebuie să vă întăriți, stăpâne, îmi spuse el. E noapte târziu și am putea ajunge neobservați în sat, unde am închiriat o cămăruță. Va fi timp destul mâine diminoață să faceți o vizită la castel. De scăpat, nu mai poate să vă scape dânsa.

După câteva clipe de gândire, am găsit că Müller avea dreptate. Aveam nevoie de câteva ceasuri de odihnă, pentru ca să-mi reviu în puteri.

Înainte de a părăsi cavoul îmi veni un gând, pe care-l adusei la îndeplinire imediat. Îl rugai pe Müller să-mi ajute să închid sicriul la loc, pentru ca

să nu se observe nimic din ceea ce se petrecuse acolo.

Bătrânul aprobă ideea mea și închiserăm sicriul la loc, așa cum fusese înainte. Cu lanterna în mână, urcarăm apoi treptele spre ieșire.

Era o noapte întunecoasă și doar din când în când apărea luna dintre nori. Deoarece trecuse de miezul nopții, nu aveam a ne teme că am putea fi întâlniți de cineva. Din spirit de precauțiune, însă, apucarăm pe o potecuță lăturalnică, care ducea pe șosea.

Respirai cu nesaț aerul proaspăt. Müller pășea lângă mine prin fața capelei castelului și ne dădurăm repede în lături, ca să nu ne zărească cineva dintre servitori.

În clipa aceasta se auzi un foșnet într'un tufiș apropiat. Bătrânul administrator îmi șopti repede câteva cuvinte, și ne oprirăm amândoi, rămânând nemișcați.

— Păcat că ai stins lumina, Mueller, îi spusei încetișor. Am fi știut ce se 'ntâmplă pe aici.

Chibzuiam tocmai dacă să pătrund în bezna desișului sau să pornim mai departe, când luna se ivi pentru câteva clipe dintr'un nor. Mă apropiai repede de frunziș și dând ramurile înlături, strigai cu ton amenințător:

— Cine este acolo?

La mică distanță de mine se mișca o făptură printre copaci.

N'am putut să recunosc cine este și atunci am strigat a doua oară:

— Stai pe loc!

Drept răspuns, făptura întunecată se 'ntoarse și 'ncepu să facă mișcări de apărare. Lumina lunei căzu atunci asupra ei și fără voie m'am dat îndărăt zărindu-i chipul, căci mi se părea cunoscut. Îl mai zărisem odată pe omul acesta, într'o seară, când contesa Leonie fusese atacată chiar în castel de un presupus vagabond.

Inainte de a putea lua vre-o hotărâre, ciudatul personaj se făcuse nevăzut. Nici până astăzi nu știu ce căutase în parc și toate încercările noastre de a-i da de urmă au rămas fără rezultat.

Am pornit de-acolo și peste puțin timp ajunserăm în sat. In căsuța lui Müller am înbucat ceva și culcându-mă apoi, am căzut într'un somn adânc.

M'am trezit dimineața. Müller stătea lângă patul meu și-și freca mâinile de fericire...

Contele Eberhard făcu o nouă pauză și-l privi cercetător pe magistrat. Mutra acestuia nu-i plăcea deloc. Se părea că el nu acordă nici-o încredere povestitorului, ci mai curând îl crede un înșelător.

— Și ce-ai făcut apoi, domnule? se auzi vocea procurorului, care tot timpul luase notițe.

— Am stat să chibzuim cum trebuie să procedez — răspunse contele. N'aveam nici-un ban la mine — cum era și firesc — și atunci am recurs la ajutorul lui Müller. Am fost înmormântat în haine negre de gală, și așa mă gândeam să mă prezint în fața Leoniei.

Eberhard descrise apoi cum s'a înfățișat la castel și tot ce a urmat. Procurorul clătină încetișor capul.

— Așadar, contesa nu te-a recunoscut drept soțul ei înviat din morți și intenționa să cheme poliția să te aresteze? întrebă el apoi.

— Așa e, domnule procuror. Am izbutit, însă, să fug, căci nu-mi ardea deloc să mă las pe mâna unor servitori.

Părăsind castelul, eram într'o stare de agitație de nedescris. M'am așezat pe o bancă de pe șosea, unde credinciosul Müller a dat peste mine. Am mers împreună în sat și a doua zi dimineața am venit încoace, pentru a aranja, în sfârșit, socotelile cu doamna contesă Leonie.

Cer dela d-voastră, domnu'e procuror, să mă luați sub scutul legii și să dispuneți pe de altă parte arestarea femeii-demon, care este Leonie de Hohenegge.

— Învinovățesc de nenumărate crime, și cred că instrucția va mai scoate la iveală fapte senzaționale, dacă va izbuti s'o confrunte și cu Mascaroșie. După cât am auzit, regele criminalilor a fost arestat între timp la Monaco.

Procurorul ridică puțintel capul:

— Ți-am mai spus odată că socot povestirea d-tale drept romantică și de necrezut, în cel mai înalt grad. Deoarece e vorba de o doamnă de cea mai pură noblețe, purtătoarea unui nume respectat, trebuie să fim cu băgare de seamă. De aceea, te rog să-mi mai răspunzi la câteva întrebări.

Contele se declară dispus la aceasta:

— Nici mie nu mi-ar veni la socoteală să provoc un scandal public. Vă propun să mergem împreună la Hohenegge, într'o trăsură închisă. În altă trăsură vor veni câțiva agenți, cari vor avea sarcina s'o aresteze pe contesa Leonie.

Procurorul pare să treacă cu vederea cuvintele acestea.

— L-ai adus cumva cu d-ta pe bătrânul Müller, care ar putea întări spusele d-tale? întrebă el.

— Firește, domnule procuror. Omul așteaptă afară pe sală și va veni de îndată ce-l veți chema.

Magistratul apasă pe un buton și când aprodul intră, îi poruncește să-l introducă pe fostul administrator.

— Pe d-ta te rog — se adresează el apoi contelui, să intri în camera învecinată. Interogatoriul bătrânului nu va ține mult.

Eberhard se înclină și intră în odaia de alături. După câteva clipe, Müller apare în fața procurorului.

Agitat peste măsură, bătrânul începe să povestească tot ce știe și procurorul ia notițe, fără să-l întrerupă cu un cuvânt. Apoi spune calm:

— Deocamdată poți pleca, domnule Müller, mi-am notat adresa d-tale și dacă va fi necesar te voiu

chema.

Müller face ochi mari, căci se aşteptase la alt răspuns.

— Şi nefericitul meu stăpân, contele de Hohenegge? întreabă el. Aş dori să-l aştept afară, domnule procuror. Poate că va mai fi nevoie de prezenţa mea, când contesa Leonie va fi arestată.

— Asta las-o în grija mea! ţi-o taie vorba procurorul.

Posomorât, bătrânul se retrage, apoi este introdus din nou contele Eberhard.

— Cred — începe procurorul — că există în Berlin o persoană nepărtinitoare, pe care s'o putem chema în grabă şi care ar fi în măsură să ne spuie dacă într'adevăr d-ta eşti contele Eberhard de Hohenegge.

Castelanul încruntă sprâncenele.

— Cuvântul meu nu vă este deajuns, domnule procuror? Nici mărturia bătrânului şi credinciosului meu administrator?

— Ţi-am mai spus că trebuie să fiu cu mare băgare de seamă în cazul de faţă. Poziţia pe care o avea în societate contele de Hohenegge, trebuie să-l fi adus în contact cu multe persoane din Berlin. O confruntare ar da imediat altă întorsătură lucrurilor.

Incidentul acesta e cam supărător pentru Eberhard:

— De când cu logodna şi apoi căsătoria mea cu Leonie de Brissac, am rupt legăturile cu toţi cunoscuţii ce-i aveam. O singură persoană cunosc, de care sunt sigur că ar depune favorabil pentru mine. Dar gândiţi-vă că au trecut câteva luni de când nu l-am mai văzut pe acest prieten şi apoi, suferinţele de neînchipuit pe cari le-am îndurat în ultimele zile, m'au schimbat foarte mult la faţă.

— Cine este persoana aceea? întreabă procurorul.

— Contele de Platen. Locuiește o vilă în strada Bellevue și cred că poate fi găsit cu ușurință.

Procurorul începe să răsfoiască într'un anuar:

— Conte Adolf de Platen... da, numele se potrivește. Mă voiu informa îndată. O clipă.

La receptorul telefonului și cere numărul vilei din strada Bellevue. Din nefericire pentru Eberhard îi se răspunde de la locuința contelui că acesta a plecat din oraș pentru două zile.

— Alți cunoscuți nu mai ai? întreabă procurorul.

— Nu. Mărturia domnului conte de Platen va fi îndestulătoare cred, și sunt hotărât să aștept până se va înapoia. Între timp, contesa își va face desigur pregătirile la Hohenegge, căci ea știe prea bine că n'o voiu cruța, — dar scăpare nu mai există pentru dânsa. Vă rog numai să dispuneți ca atât castelul, cât și Leonie și Anton, să fie puși sub supravegherea unor agenți secreți.

— Lasă pe seama mea asta, domnule, răspunde procurorul, cam supărat.

Apoi îndreptând o privire rece asupra contelui:

— Așadar, va dura două zile până când contele de Platen se va putea înfățișa în fața noastră. Între timp se pot întâmpla unele fapte și deoarece d-ta refuzi să-mi indici alți martori, îmi pare rău că sunt nevoit să-ți comunic că, în interesul lămuririi acestei afaceri, trebuie să te arestez.

Spunând aceste cuvinte procurorul apasă pe un buton și în clipa când ușa se deschide, Eberhard se desmeticește din surpriza momentană și strigă cu glas răgușit:

— Să mă arestați? Pe mine... contele de Honenegge? Dece nu arestați pe adevăratul culpabil, pe ticăloasa mea soție, Leonie? E cu putință oare așa ceva?

— Iar eu răspunderea acestui lucru, domnule, răspunde procurorul, rece. Supune-te dispoziției mele și-ți garanteez că nu vei avea a te plânge de trata-

mentul din timpul arestării. În caz contrar voiu fi nevoit...

Contele, cu fața roșie de mânie și durere, își lasă în jos brațul pe care-l ridicase.

— Voiu bea cupa până la fund, domnule procuror — spune el — și ceasul în care veți recunoaște ce nedreptate strigătoare la cer ați făcut acestui om greu încercat de soartă, va șterge, desigur, sentimentul pe care-l resimt în clipa aceasta pentru d-voastră. Dar, îngăduiți-mi încă o întrebare, domnule procuror. Îl considerați și pe bătrânul Müller tot ca pe un înșelător?

— Pentru moment am hotărât să-l arestez și pe el. Bătrânul a fost concediat și ar fi lesne cu putință ca în schimbul unei răsplate bănești să se fi pus în slujba unui înșelător.

Apoi, adresându-se funcționarului care intrase, procurorul îi spuse:

— Mai e în sală bătrânul care a fost adineauri la mine?

— Nu, domnule procuror, chiar în clipa aceasta a plecat.

— Atunci, dă imediat dispoziții să fie adus înapoi și arestat.

— Foarte bine, domnule procuror! răspunde slujbașul și se face nevăzut.

Contele Eberhard se prăbușește pe un scaun. Un geamăt iese din pieptul său, dar procurorul consideră asta ca un semn al vinovăției sale.

La chemarea procurorului intră în cabinet doi funcționari.

— Conduceți la arest pe omul acesta, care se dă drept contele Eberhard de Hohenegge.

Fără să se împotrivească, Eberhard înalță doar din umeri și se lasă condus de cei doi oameni.

Tot atunci se înapoiază primul funcționar și comunică procurorului că bătrânul Müller n'a putut fi găsit.

Magistratul își mușcă buzele, supărat. Desigur

că omul ascultase la ușă — își spune el — și ca să scape de arestare, a șters repede putina.

— Sunt încredințat că nu-l vom găsi nici la adresa pe care ne-a indicat-o murmură apoi, și strângându-și actele de pe birou, părăsește cabinetul.

CAP. 135

O lovitură diabolică

Telegramul lucra în toate direcțiile.

Într'adevăr, Müller nu se înapoiase la locuința lui din sat, nimeni nu l-a văzut, nimeni nu știe încotro se îndreptase. Și astfel, martorul principal al contelui arestat, dispăruse.

În aceeași zi încă, contesa Leonie primește vizita unui funcționar polițienesc, care stă mult timp de vorbă cu ea.

Vicleana femeie se pricepe să jongleze atât de dibaciu cu vorbele, încât funcționarul se scuză politicos pentru deranj și părăsește castelul.

Anton se afla de-acum de două zile la Berlin, unde se întâlni și cu Leonie, după cum vom vedea mai târziu.

E timpul să se întâmple ceva, căci Anton știe mai bine decât contesa, că Eberhard, deși arestat, nu va lăsa lucrurile baltă. Trebuie folosit un mijloc energic față de el, pentru a-i lua pentru totdeauna terenul de sub picioare. Pentru asta va fi necesar ajutorul Dorei care, după cum știm, locuia la un hotel mic din Berlin. Anton o cunoaște bine pe fată și știe că are o fire pătimașă. Dacă-i va făgădui Dorei că o va lua în căsătorie, o va putea juca cum îi va veni lui mai bine.

Cereți mâine numărul 103 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

Leonie aflase de arestarea soțului ei și, fiind singură în odaie, izbucnește într'un râs triumfător.

— Minunat! exclamă ea, întinzându-se în fotoliu. Între cei patru pereți ai celulei sale își poate tese mai departe visul de a se uni cu scumpa lui Margot. A vrut să se despartă de mine, m'a acoperit cu dispreț și ură, ba a vrut să mă dea pe mâna parchetului, ca să-mi sfârșesc viața în închisoare...

Dar las'că e mai bine așa cum s'a întâmplat! Sicriul din cavou n'are decât să rămâie gol până 'n ziua de apoi și nimeni să nu mai pătrundă acolo jos. Voiu da poruncă să se pue lacăte noui la ușă, pentru ca nici mizerabilul acela de Müller să nu mai poată intra.

Cu mâinile sub cap, Leonie privește spre tavan

— Anton vrea să aducă la îndeplinire un plan — își urmează ea șirul gândurilor — și deși nu știu

încă despre ce e vorba, sunt totuşi încredinţată că el îşi va ajunge ţinta.

Am făcut bine că nu l-am înlăturat până acum, căci mă pot folosi de el în situaţia aceasta primejdioasă. Mai târziu, când voiu fi scăpată de toate pericolele ce mă ameninţă, voiu găsi lesne un mijloc să-l dau la o parte din calea mea.

In dimineaţa zilei următoare sosesc la Hohenegge două trăsuri închise şi Leonie zăreşte prin fereastră mai multe persoane coborând din ele. Vicleana femeie păleşte şi inima începe să-i bată cu putere.

Domnii aceia străini fac asupra ei o impresie neplăcută, sunt îmbrăcaţi în negru şi au mutre grave. Rămân câteva clipe în faţa trăsurilor, discutând între ei. Leonie scoate o exclamaţie şi dându-se cu un pas îndărăt îşi încleştează pumnii.

Unul din bărbaţi nu e nimeni altul decât soţul ei, contele Eberhard de Hohenegge. Acum îşi dă seama cum stau lucrurile.

Este o comisiune judiciară, venită la castel să facă cercetări. Contele arestat fusese adus şi el, ca să fie confruntat cu dânsa.

Deşi Leonie era obişnuită să scape din situaţiile cele mai primejdioase, de data aceasta avu nevoie de câteva minute până să-şi revie în fire. Îşi dă bine seama că trebuie să păşească cu frunte senină, atât în faţa străinilor, cât şi a lui Eberhard.

O cheamă repede pe cameristă.

— Anton nu s'a înapoiat încă? întreabă ea, iritată.

— Nu, doamnă contesă, răspunde fata. In schimb au sosit două trăsuri cu nişte domni străini la castel.

— Nu te-am întrebat asta! Pleacă! strigă contesa şi fata se îndepărtează repede.

Ce se întâmplase la Berlin, pentru ca o co-

misiune judiciară să vie la Hohenegge? Vom lămuri chestia în câteva cuvinte:

Bătrânul Müller dispăruse și dispărut rămase, deși contele Eberhard — căruia îi se aduse la cunoștință faptul, nu știa ce să creadă.

Intre timp, contele de Platen fusese chemat telegrafic la Berlin și imediat ce sosi fu adus în fața lui Eberhard.

Platen nu stătu o clipă pe gânduri ci întinse imediat mâinile fostului camarad de arme și nu găsi destule cuvinte de imputare la adresa procurorului, pentru faptul că dispusese arestarea unui om, care era într'adevăr contele Eberhard de Hohenegge.

Procurorul n'avu încotro și liberă pe conte, care plecă împreună cu prietenul său la vila acestuia din strada Bellevue. A doua zi dimineața urma să se facă o vizită la Hohenegge și să se procedeze la arestarea contesei Leonie, în cazul când nu va izbuti să îndepărteze acuzația de otrăvire, pe care o ridicase soțul ei.

Eberhard propusese mijlocul cel mai sigur pentru a se dovedi susținerile sale: deschiderea sicriului în care zăcuse câteva zile. Firește că acesta va fi gol și atunci acuzația sa se va dovedi întemeiată.

Și probabil că, aflând de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, bătrânul Müller se va înapoia și va putea veni în sprijinul contelui, prin mărturisirile sale.

Din comisiunea judiciară făceau parte și un medic legist, precum și doi agenți polițienești, cari aveau sarcina să procedeze la arestarea contesei Leonie. Contele de Platen se alătură prietenului său, cu care stătu împreună tot drumul până la castel.

Ajunși în curtea castelului, procurorul dădu câteva indicațiuni agenților apoi pătrunse în casă împreună cu doi domni și contele Eberhard. Platen îi urma și el

In vestibul fură întâmpinați de un servitor galonat, căruia procurorul îi se adresează:

— Comunică doamnei contese de Hohenegge că primul procuror din Berlin dorește să-i vorbească într'o chestiune de mare importanță.

Servitorul se retrage și reapare după câtva timp.

— Doamna contesă vă roagă să poftiți în salonul roșu, unde va veni și domnia-sa, spune el.

In același timp deschide o ușă și-i invită pe străini să intre.

Se scurg câteva minute, apoi se aude foșnetul unei rochii. Leonie își schimbase toaleta între timp. Ea știe foarte bine că în acest moment primejdios trebuie să se înfățișeze comisiunii judiciare cu tot

farmecul frumuseții sale. Portiera este dată în lături și ea păsește în încăpere, cu capul sus.

Poartă o rochie de doliu, care scoate în evidență și mai mult albeața figurii ei.

— Cărei împrejurări datorese cinstea vizitei dv., domnule procuror? întreabă ea, liniștită, și-i invită să ia loc.

In clipa când intrase, aruncase o privire pe furiș, spre locul unde ședea Eberhard, cu bărbatul acela străin, pe care-l cunoștea în mod fugitiv. Dar ea se stăpânește, de parcă nici n'ar observa prezența soțului ei.

— Doamnă contesă — începe procurorul, — unul din funcționarii mei v'a făcut o vizită de curând și v'a adus la cunoștință cele petrecute în ultimele zile. Acum îmi iau îngăduința să vă vestesc, că domnul conte, soțul dv. presupus mort, a izbutit să dovedească în fața justiției că el e într'adevăr acela drept care se dădea. Mărturia neîndoelnică a domnului de Platen, camaradul său de regiment, constituie un sprijin puternic pentru el.

Prin aceasta, lucrurile au luat cu totul a'tă întorsătură. Domnul conte de Hohenegge își menține în totul acuzațiile împotriva dv., și eu am venit aci să vă întreb dacă vroiți să-l recunoașteți pe domnul de colo, drept soțul dv.

Contesa zâmbește cu ironie.

— V'aș face această plăcere, domnule procuror, răspunde ea, cu glas hotărât, dar risc prea mult prin aceasta. Contele Eberhard de Hohenegge, nefericitul meu soț, își doarme somnul de veci în cavoul strămoșilor săi, și omul acela de colo nu este nimic altceva decât un înșelător.

— Vă rog, domnule conte! se adresează magistratul către Eberhard.

Acesta își trece mâna peste fruntea palidă. Cu pași măsurați se apropie de Leonie și câteva clipe privirile celor doi se străpung ca pumnalele.

O tăcere adâncă domnește în salon. Procurorul

şi însoţitorii săi fixează chipurile contesei şi contelui.

Glasul lui Eberhard răsună de-odată:

— Îndrăzneşti şi în clipa aceasta să ţii fruntea sus, femeie nenorocită? Priveşte în faţa mea, care poartă încă semnele suferinţelor din ultimele zile! Când vei cădea în genunchi oare şi vei mărturisi în faţa întregii lumi: „Da, sunt o criminală, judecaţi-mă!"?

Zâmbetul de pe buzele Leonicei dispare şi ea se adresează procurorului:

— Vă rog să mă scutiţi, domnul meu, să aud vorbele unui înşelător sau nebun, poate. Vă repet ceeace am mai spus: nu cunosc pe omul acesta, el nu este soţul meu, care a decedat, după cum ştiţi. Tot ce a spus dânsul împotriva mea, sunt fanteziii bolnave, sau lucrează, probabil, după un plan stabilit. Nu v'aţi pus întrebarea dacă nu cumva stă în legătură cu prea cunoscutul rege al criminalilor, Masca-roşie, care l-a îndemnat, poate, să urzească această afacere? În felul acesta aţi avea o explicaţie cum nu se poate mai bună.

Procurorul nu ştie cum să procedeze în cazul de faţă. Pentru prima oară în cariera sa se află într'o astfel de situaţie. Una din două: sau contesa de Hohenegge este o criminală cum nu mai întâlnise până atunci — o femeie cu nervi de oţel şi extraordinară putere de stăpânire — sau este complect nevinovată, fiind victima unui înşelător, care vrea s'o nimicească prin acuzaţiile sale.

Atunci, contele de Platen vine în ajutorul prietenului său:

— Iertaţi-mă, doamnă contesă, dacă mă amestec şi eu în chestia aceasta, zice el politicos dar cu multă hotărâre. N'am şovăit o clipă atunci când am fost chemat să stabilesc identitatea prietenului şi camaradului meu de regiment. Sunt convins pe de-a'ntregul că acesta este contele Eberhard de Hohe-

negge, şi nicidecum un străin, cu atât mai puţin un înşelător, cum îl numiţi d-voastră.

Contesa îl priveşte pe vorbitor ţintă în ochi.

— Nu vă iau în nume de rău asta, domnule conte, răspunde ea, cu glas tremurător. V'a înşelat şi pe d-voastră asemănarea izbitoare dintre cei doi bărbaţi. Probabil că înşelătorul acesta a culeş unele informaţiuni şi date de la castel şi expunându-le în faţa d-voastră, v'a adormit, ca să zic aşa, făcându-vă să-l consideraţi într'adevăr drept contele de Hohenegge. Eu, însă, vă pot spune, că omul acesta nu e soţul meu, pe care nimeni nu l-a cunoscut mai bine ca soţia lui.

Contele Eberhard se întoarce spre procuror:

— In cazul acesta vă rog să întrerupem deocamdată interogatoriul şi să mergem în cavou. Acolo se va lămuri misterul, căci veţi găsi gol sicriul în care contesa susţine că zace soţul ei.

Procurorul aprobă propunerea şi se adresează din nou Leonici:

— Aveţi de spus ceva, doamnă contesă?

Leonie nu se aşteptase la această cerere a lui Eberhard. Gândurile îi se învălmăşesc în creier. Ce se va întâmpla dacă onorata comisiune va deschide într'adevăr sicriul? Se gândeşte la Anton, care avusese un plan în această privinţă, dar care probabil că nu reuşise, căci altfel ar fi dat vre-un semn de viaţă până acum.

— Protestez cu energie împotriva intenţiunii de a turbura liniştea morţilor! răspunse ea, cu glas liotărât. Imediat după înmormântare cavoul a fost închis şi de atunci nimeni n'a mai pătruns în el.

— Domnul conte susţine, însă, contrariul, obiectează magistratul. Bătrânul administrator Müller avusese cheile şi, cu ajutorul unor picături date de o ţigancă, a îndepărtat starea de catalepsie a contelui.

— Astea sunt fantezii şi minciuni! răspunde Leonie, neturburată. După o tradiţie a casei contale,

în cavou nu se poate intra decât cu prilejul unei înmormântări, apoi rămâne închis până la producerea unui alt eveniment de aceeași natură. Vă rog să-mi împliniți rugămintea, domnule procuror, și să renunțați la deschiderea cavoului.

Acuzațiile acestui om vor cădea de la sine, dacă-l veți ține arestat câteva zile și-l veți confrunta cu Masca-roșie. Nu-i oare o adevărată nebunie să se dea crezare unor astfel de susțineri? Sunt eu oare o femeie de stradă, care am pătruns aici pe căi necinstite, pentru a deveni contesă de Hohenegge? Vedeți în mine cu adevărat un monstru, o criminală, cum vrea să mă arate înșelătorul acesta?

Procurorul se uită întrebător la Eberhard.

— Persistați în cererea d-voastră, domnule conte? întreabă el. Îmi permit să observ că ar trebui să cunoașteți și d-voastră tradiția casei, despre care vorbea doamna contesă, — dacă există o asemenea tradiție.

— Nu există! răspunde Eberhard, cu hotărâre. Tot ce a susținut doamna contesă, avea de scop numai să-i înduplece pe domnii din comisiunea de anchetă, să renunțe la deschiderea cavoului.

— Și d-voastră mențineți cererea?

— Firește, cu toată hotărârea.

— În cazul acesta regret că nu vă pot împlini dorința, doamnă contesă, zice procurorul. Ba vă rog să ne urmați în cavou. Câțiva servitori vor trebui să ne însoțească, aducând unelte necesare pentru ca să putem îndepărta capacul, pe care domnul conte susține că l'a înșurubat la loc, după ce a evadat din sicriu.

Leonie își dă seama că nu mai există scăpare. Să coboare și ea în cavou și să fie de față când se va descoperi sicriul gol?

— Ingăduiți-mi să rămân aici, domnule procuror, mă simt prea doborâtă de ultimele evenimente și n'aș putea lua parte la un asemenea sacrilegiu, spune ea, cu vocea oare-cum nesigură.

Întinde mâna spre portieră și vrea să se retragă, dar la un semn al procurorului se apropie cei doi agenți de ea, cari tocmai intraseră în vestibul.

— Vă rog, doamnă contesă, prezența d-voastră e absolut necesară, spune magistratul, cu glas marțial.

Leonie se cutremură și îndreaptă o privire plină de ură asupra omului legii.

— Ce însemnează asta, domnule? izbucnește ea. Nu uitați că trebuie să aveți anumite considerații pentru o femeie din societatea înaltă.

Procurorul se înclină ușor.

— Îmi cunosc îndatoririle, doamnă contesă, și-mi iau întreaga răspundere a faptelor mele.

La un semn al lui cei doi agenți trec în spatele Leoniei și-i închid drumul spre odaia alăturată. Nu-i rămâne altceva decât să urmeze comisiunea judiciară. Își spune că tot mai bine e să-și păstreze sângele rece, decât să se dea învinsă.

— Mă voiu plânge ministrului de justiție, domnul meu! spune ea, cu glas tremurător de mânie. Pentru moment trebuie să mă supun forței.

Apasă pe butonul unei sonerii și servitorul galonat își face apariția.

— Jeane, dă ordin ca doi lucrători să se pună la dispoziția domnilor din comisiunea judiciară, aducând cu ei uneltele necesare pentru deschiderea unui sicriu din cavou. Grăbește-te!

Servitorul se face nevăzut, cu o mutră speriată.

Comisiunea pornește încetișor spre capela castelului. Contele Eberhard merge înainte cu prietenul său, în urma lor vine procurorul, alături de contesa Leonie. Figura ei e complect liniștită acum, numai în ochi îi pâlpâie un foc ciudat. Grupul e încheiat de cei doi agenți.

În drum se alătură de ei doi lucrători cu uneltele. Procurorul le face un semn, apoi se adresează Leoniei:

— Era să uit, — cine are cheile dela capelă și cavou?

Leonie nu știe nici ea. În schimb, contele Eberhard răspunde:

— Probabil că ele se află în fosta locuință a lui Müller. După cum îmi spunea, le-a pus înapoi, după ce m'a scos pe mine.

Servitorul e trimis să le aducă și după câteva minute se înapoiază cu ele în mână.

Ajung repede în fața grilajului de fier, unde se opresc cu toții. Leonie întoarce fără voie capul și privește la dreapta și la stânga în parc. Eberhard se uită la ea cu atențiune. Pare că-i ghicește gândurile.

Ce văzuse ea? Dânsul urmează direcția privirilor ei, dar nu poate descoperi nimic. Vede doar un tufiș, ale cărui ramuri se mișcă. Ațintindu-și tot mai atent privirea asupra soției sale, observă lămurit un zâmbet triumfător în jurul buzelor ei.

Ce să 'nsemneze toate acestea?

Servitorul, care adusese cu el și o lanternă, deschide poarta capelei. La porunca procurorului el o închide din nou după ce pătrund cu toții înăuntru.

Prin ferestrele colorate lumina se revarsă mohorâtă asupra lespezilor de piatră.

Servitorul aprinde lanterna și se 'ndreaptă spre fund, unde așteaptă de-acum lucrătorii.

— Deschideți! li se adresează procurorul.

Ușa de fier este deschisă și se ivesc treptele cari duc în jos. Magistratul face un gest de invitație către Leonie:

— Aveți bunătatea să ne conduceți, doamnă contesă. Știți mai bine ca oricare altul unde se află sicriul contelui.

Medicul-legist se așezase alături de procuror și în vreme ce Leonie o ia înainte, ceilalți o urmează. Servitorul cu lanterna merge alături de contesă, iar lucrătorii rămân la urmă.

Ajunși jos, aerul rece îi izbește în față.

— Unde se află sicriul cu rămășițele pământești ale soțului d-voastră, doamnă contesă? întreabă procurorul.

— Aici, răspunde contele Eberhard în locul soției sale.

Toți se apropie de cosciugul indicat și magistratul citește cu glas tare:

„Conte Eberhard de Hohenegge, ultimul vlăstar al familiei sale".

Urmează apoi data nașterii și aceea a morții.

— Apropiați-vă, băieți! poruncește procurorul, celor doi lucrători. Îndepărtați coroanele și deșurubați capacul!

Oamenii se supun imediat.

Cu brațele încrucișate pe piept și chipul palid, Eberhard stă lângă capătul sicriului, iar alături de dânsul se află contele de Platen. Amândoi știu prea bine ce se va întâmpla în clipa următoare.

— Am scos șuruburile! anunță unul din lucrători.

Procurorul atârnă lanterna pe un cârlig înfipt într'o coloană pentru ca lumina să cadă în întregime deasupra sicriului, apoi poruncește:

— Ridicați capacul!

Lucrătorii apucă de amândouă capetele și cu o singură smucitură capacul e ridicat în sus.

Un strigăt de surpriză scapă de pe buzele celor prezenți... In interiorul sicriului zace un cadavru, care începuse să intre în putrefacție.

Contele Eberhard se clatină pe picioare și-și duce mâinile la frunte.

— Mi-am pierdut mințile oare? exclamă el hol-

bând ochii. Cum a ajuns aici mortul acesta? Cine este el?

Leonie rămăsese şi ea împietrită. Zâmbetul de pe buze îi dispăruse. Ea nu-şi poate deslipi privirile dela tabloul grozav ce îi se înfăţişează. Bărbatul acesta din sicriu... nu poartă aceleaşi haine ca şi contele Eberhard? Trăsăturile lui nu sunt la fel?

Cu voce glacială procurorul se adresează contelui de Platen:

— Recunoaşteţi mortul de aci, domnule conte?

— Da! exclamă acesta, cu glas răguşit. Nu ştiu nici eu ce să mai cred. Gândurile îmi aleargă nebuneşte prin creier. Omul acesta de aici... e adevărat...

Turburarea îi înăbuşe glasul.

Procurorul se apropie de el şi-i se adresează din nou:

— Drept cine îl recunoaşteţi pe mortul acesta de aici, domnule conte? Gândiţi-vă la însemnătatea răspunsului dv.

Contele se sileşte să-şi redobândească cumpătul.

— Mortul acesta nu e nimeni altul decât Eberhard de Hohenegge, rosteşte el cu voce stinsă.

Un ţipăt răguşit răsună lângă el:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Platen, ce vorbeşti!? Cadavrul acesta nu poate fi al contelui Eberhard de Hohenegge, omul pe care îl cunoşti atât de bine şi cu care eşti prieten! Cine ştie prin ce maşinaţiune infernală sicriul acesta a căpătat un înlocuitor... Eu sunt doar camaradul tău de regiment, eu şi nimeni altul. Vino lângă mine, ia-mi mâna într'a ta şi strigă-i domnului procuror că demonul acela cu chip de femeie, a pus la cale o nouă infamie, cu ajutorul căreia năzăjduieşte să mă piardă.

— Ei, domnule conte? întreabă procurorul, el-însuşi turburat peste măsură.

— Nu știu... nu știu... rostește Platen. Nu mai pot spune în clipa de față dacă mortul a fost un înșelător... sau acela care se află alături de mine.

Procurorul se înclină ușor și spune:

— Vă mulțumeesc, domnule conte.

CAPITOLUL 136.

La o cupă de șampanie

Să ne 'ntoarcem cu două zile îndărăt.

Anton plecase din Hohenegge la Berlin. Despre ceea ce vorbise cu castelana, nu aflase nimeni nimic. Servitorii însă, își dau seamă din ce în ce mai mult că între Anton și contesă există unele legături tăinuite.

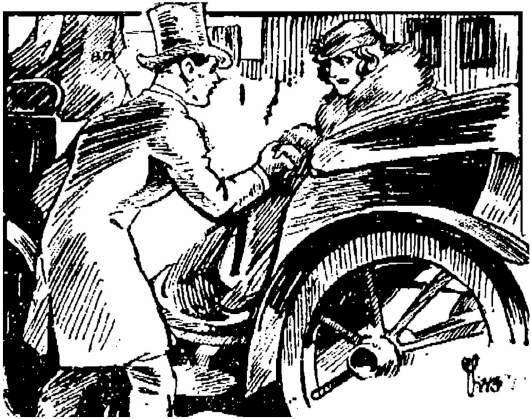

După plecarea noului administrator, contesa stă tot timpul în apartamentul ei. E foarte neliniștită și aleargă dintr'o odaie într'alta. De câte ori se aude un zgomot în castel, ea ciulește urechile și se așteaptă

să intre camerista, aducându-i vre-o veste pronstă.

In cursul după amiezii ușa se deschise într'adevăr, și fata înmână o telegramă stăpânei sale. Leonie o deschise și vede îndată că e de la Anton. Conținutul e următorul:

«Vino imediat aici!»

Leonie clătină capul cu mulțumire și arse hârtia. Apoi sună pe cameristă s'o ajute la îmbrăcat. In același timp porunci să vie trăsura, pentru a o transporta la gară.

Fără să spuie vre-un cuvânt lămuritor servitorilor, Leonie se urcă în trăsură și aceasta pornește spre gară, unde trenul așteaptă deacum la peron.

Incepuse să se întunece când Leonie ajunge la Berlin. Luă repede o trăsură și aceasta o duse până la colțul unei străduțe, unde ea coborî și plăti birjarului. Astepță pe trotuar până se îndepărtă trăsura, apoi începu să observe numerele de pe partea dreaptă a străzii.

Cu pași măsurați o luă înainte, privind speriată la fiecare trecător, deoarece se temea să n'o recunoască cineva, în cartierul acesta prea puțin nobil. După câteva minute de mers, ajunse în fața unei case mari, cu înfățișare mai arătoasă. Era un hotel.

Leonie se furișă în grabă înăuntru și se adresă

Cereți mâine numărul 104 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5.

portarului, întrebându-l de un domn, care locuia aici.

Tânărul portar o prețui dintr'o privire pe eleganta vizitatoare și nu-și putu reține un zâmbet plin de înțeles.

— Da, stimată doamnă, răspunse el, domnul mosier Francke și soția sa locuiesc la etajul doi, camerele No. 14 și 15. Voiu chema îndată pe cineva să vă conducă sus.

Contesa refuză cu grabă:

— Nu e nevoie, voiu găsi singură camerele respective. Ți-aș fi chiar recunoscătoare dac'ai purta de grijă să nu fiu deranjată timp de vre-o jumătate de ceas.

Spunând acestea strecură o monedă de aur în mâna portarului.

Acesta se schimbă ca prin farmec. Făcu o plecăciune adâncă și făgădui să nu lase pe nimeni s'o turbure pe nobila vizitatoare. La urmă, adăugă cu un zâmbet plin de înțeles:

— Cred că soția domnului mosier nu e momentan acasă.

Contesa dădu mulțumită din cap, fără să ție seamă de aluzia tânărului, apoi începu să urce scara. Găsi repede apartamentul căutat și bătu la ușa camerei No. 15. Aceasta fu deschisă și Anton apăru în prag.

— E foarte frumos din partea d-tale, doamnă contesă, că ești atât de punctuală, spuse el râzând și închise ușa în urma lor.

Leonie, însă, se răsti la el:

— Nu-mi rosti titlul, cu atât mai puțin numele, căci într'o casă străină au și pereții urechi.

— De acord, Leonie, răspunse el. Și la adică'telea, de ce aș folosi titlul, de vreme ce suntem singuri?

Contesa se așează pe un scaun și-l privi pe Anton, care tocmai trăgea zăvorul la ușă.

Individul se cam schimbase la înfățișare. Chipul său era, firește, ca și în trecut, cu o expresie de brutalitate și viclenie, dar îmbrăcămintea făcea să pară cu totul altfel. Se purta elegant și-și însușise maniere de nobil... La cravată își înfipsese un ac cu brilliant și degetele îi erau încărcate cu inele scumpe.

În odaia învecinată locuia Dora, nepoata bătrânului Müller, fostul administrator al castelului din Hohenegge. Anton, care se înscrisese ca moșier în registrul de pasageri al hotelului, o dădu pe față drept soția sa și-i cumpărase toalete corespunzătoare rangului.

Contesa își îndreptă privirea spre ușa care dădea în odaia învecinată și întrebă:

— Acolo locuiește Dora?

— Întocmai! răspunse Anton. Astăzi, însă, nu vom fi deranjați de ea, căci nu va veni acasă.

Leonie se ridică și, îndreptându-se spre ușa odăii, o deschise și privi înăuntru. Văzu imediat că nu se află nimeni acolo, dar ca măsură de prevedere, lăsă ușa deschisă.

Între timp se făcuse întuneric și Anton aprinse lumina. Apoi sună pe chelner și comandă o sticlă de șampanie, care-i fu adusă imediat.

— Așa, zise el apoi, bine dispus, așezându-se în fața Leoniei; acum putem veni la chestia noastră. Întâi de toate, Leonie, spune-mi te rog ce s'a petrecut la Hohenegge în lipsa mea?

Ea îi comunică totul în câteva cuvinte. Lucrurile nu prea se prezentau favorabil pentru ea, căci era atât de inteligentă să-și spuie că Eberhard nu se va lăsa până nu va determina pe procuror să facă o vizită la cavou și atunci catastrofa era de neînlăturat.

— Cum evităm asta? întrebă ea, privindu-l pe Anton în ochi.

Anton duse paharul la gură, apoi spuse râzând:

— Bună-i şampania de pe aici, Leonie. Hai să ciocnim pentru fericirea noastră!

Ea îi satisfăcu în silă cererea, căci se aşteptase

la alt răspuns la întrebarea ei. Anton părea, totuşi, să aibă un plan, dar nu vroia să vorbească încă. Leonie deveni nervoasă:

— De ce nu-mi răspunzi cum trebuie?

Anton îşi aprinse o ţigaretă şi se lăsă comod în fotoliu. Apoi zise cu voce veselă:

— Am făcut de-acum pregătirile şi cred că le voiu juca un renghiu şi domnilor de la poliţie. Ches-

tia importantă e numai să-mi reușească planul pe care l-am iscodit. Atât de ușor nu e însă, Leonie. Dar mi-am dat seama din primul moment că trebuie să facem pe dracu 'n patru — cum se zice — pentru a iscodi ceva original.

Dacă nu mi-ar fi venit în ajutor întâmplarea, am fi intrat rău la apă. Așa, însă...

Se întrerupse brusc, ceea ce o făcu pe contesă să se răstească din nou la el:

— Aș putea ști, în sfârșit, despre ce e vorba?

— Încă nu Leonie, răspunse el. Imi pare nespus de rău că nu te pot satisface de moment. Un singur lucru îți pot spune, — ascultă bine: dacă planul meu reușește, îmi voiu scoate pălăria în fața mea însumi, în semn de stimă și considerație, cum s'ar zice.

— Dar ce se va întâmpla? întrebă Leonie, din ce în ce mai iritată.

— Asta ți-o voiu spune, comoara mea, răspunse fostul servitor și se aplecă spre contesă. Astă-seară vom supa împreună.

Leonie tresări surprinsă.

— Pentru ce anume? Nu-s deloc dispusă să-mi pierd vremea cu astfel de prostii.

— Așteaptă să vezi, drăguța mea, dacă sunt într'adevăr prostii, cum le numești tu. Ehehe! eu port un cap mare pe trup, nici nu știi de asta. Îți garantez că astă seară vei avea o surpriză, la care nu te-ai fi așteptat nici-odată în viața ta.

Ea îl privi uimită, căci nu știa unde vroia să ajungă.

— De ce nu-mi vorbești deschis, ca să știu despre ce e vorba? întrebă dânsa, necăjită.

Anton înălță din umeri și o privi cu șiretenie.

— Există motiv pentru toate, drăguțo. Mai așteaptă câteva ceasuri și-ți garantez că vei fi cu

atât mai mulțumită. Dacă n'ai nimic împotrivă, hai să plecăm!

Contesa își dădea seama că nu va putea scoate nimic dela Anton și nici ea-însăși nu găsea vre-o lămurire satisfăcătoare, de aceea schimbă subiectul discuției și întrebă:

— Unde este Dora?

— A ieșit în oraș. Poate că o vei vedea astă seară.

— In ce raporturi te afli cu fata? Cred că nu te vei lăsa prins în mreje de prostuța aia?

Anton izbucnește într'un râs răsunător:

— Nu-ți face nici-o grijă, Leonie! Dacă m'am apropiat din nou de dânsa, după ce bunicu-său a alungat-o din casă, am făcut-o numai pentru că între timp am urzit un nou plan. Ea îmi va servi numai ca unealtă, altceva nimic.

Pe de altă parte, trebuie să redobândesc hârtia aceea compromițătoare, prin care îi făgăduiam s'o iau în căsătorie și care, după cum știi, conține și unele indicațiuni cari ne-ar putea deveni foarte primejdioase.

Dădu paharul pe gât, apoi se duse la dulap și scoase dintr'însul pardesiul și jobenul. Își vârî mâinile în mănuși la modă și puse sub brat bastonul cu măciulie de argint.

Unul lângă altul coboară apoi scara hotelului. Ajunși afară, Anton îi se adresează:

— Să ieșim cât mai repede din strada asta păcătoasă.

Luând-o de brat se 'ndreaptă cu dânsa pe după colț și Anton face semn unei trăsuri, care se oprește imediat.

In vreme ce Leonie se urcă, însoțitorul ei dă birjarului adresa unui restaurant. Omul de pe capră dădu bice cailor și trăsura începu să alunece prin străzile luminate ale metropolei.

După vre-o douăzeci de minute cotiră într'o stradă laterală din centrul Berlinului. Acolo se afla localul căutat, deasupra intrării căruia ardea o lampă electrică mare.

Eleganta pereche își făcu intrarea în interiorul localului și Anton se adresă imediat unui chelner, care-i invită apoi, politicos, să-l urmeze. Intrară apoi într'o încăpere mică, în care se aflau câteva mese acoperite, și de aici urcară o scară spre primul etaj.

Chelnerul deschise acum o ușiță laterală și răsucește butonul electric. In fața lor văd un mic separe, elegant instalat; o singură masă se află într'însul. La perete e un divan larg, iar în jurul mesei sunt două fotolii. Pe jos covoare moi, pe pe-

reți reproduceri după pictori celebri, în unghere flori scumpe în vaze nu mai puțin prețioase.

— Cred că domnul baron se va simți cât se poate de bine ai i! se adresează chelnerul lui Anton, făcând o plecăciune.

Nu-l cunoștea pe acesta, dar aici veneau numai baroni și conți. Anton căută să-și dea într'adevăr aer de nobil și-l privi pe chelner de la înălțime.

— Voiu compune imediat supeul, dragul meu, zise el.

Chelnerul rămase afară pe gang, în așteptarea ordinelor domnului „baron".

— O clipă, comoara mea! se adresă apoi Anton contesei, în vreme ce acesta începuse să-și descheie mantila.

Dânsul ieși în urmă afară pe coridor și închise cu atențiune ușa în urma sa.

— Ascultă-mă, dragul meu, se adresă el acolo chelnerului; va veni, probabil, în curând o doamnă, care va purta o pălărie alb-galben, cu flori roșii. Vei fi atent asupra ei și a însoțitorului cu care va veni. Domnul e un bun prieten al meu și, ca să zic așa, ne-am înțeles în taină. Condu perechea respectivă în cabinetul vecin cu al nostru. Cred că e liber, nu?

— Firește, domnule baron, răspunde chelnerul, care nu găsi nimic deosebit în cererea clientului. Își spunea că bacșișul va fi cu atât mai mare.

— Bine! zise Anton. Ingrijește, deci, ca să nu poată fi ocupat cabinetul prin cealaltă parte.

— Il voiu rezerva îndată, luând cheia la mine, domnule baron.

— Văd că-ți pricepi interesul, râde Anton. Așadar, notează bine: o pălărie alb-galben cu flori roșii. Vezi să nu dai greș.

— Asta nu se va întâmpla în nici-un caz, domnule baron.

— Bine! spune Anton și chelnerul se retrage, înclinându-se

Tovarășul Leoniei se înapoiază apoi în cabinet. O găsi pe contesă stând în fața oglinzii și scoțându-și pălăria. Anton îi ajută la desbrăcat, își scoate și el pardesiul, apoi întreabă:

— Cum îți place aici, Leonie?

Ea cunoaște mai bine decât dânsul asemenea încăpere și înalță din umeri, răspunzând cu totul altceva:

— Tot nu știu încă de ce m'ai adus încoace, Anton.

— O vei afla îndată, Leonie. Intre timp vom supa împreună, cum se obicinuiește aici când vine o pereche de îndrăgostiți. Te rog, dă-ți jos masca mândrei contese de Hohenegge și fii numai comoara mea.

Contesa se cutremură de scârbă la auzul acestor cuvinte, dar trebui să-și spuie că n'avea încotro deocamdată.

Anton apăsă pe un buton și imediat își făcu apariția chelnerul. Cu ajutorul Leoniei, fostul servitor compuse un supeu. Deoarece servise în case mari, el știa ce-i bun și scump, iar cât privește de bani, nu trebuia să facă economie.

Nu trecu mult și masa era încărcată cu bunătăți, iar într'o baterie se aflau două sticle cu gâtul aurit.

Anton deveni îndată cât se poate de bine dispus. Din când în când privea la ceas și atunci clătina de-abia vizibil capul. Era încă prea devreme pentru ca să sosească doamna cu pălărie galbenă, împreună cu așa-zisul prieten. De-altfel, se ferea să povestească ceva Leoniei despre aceste două persoane așteptate, căci tocmai asta constituia surpriza.

Șampania scumpă curgea în valuri și într'o explozie de bună dispoziție, Anton își trecu brațul pe după umerii contesei.

Şedeau acum pe divanul cu perne roşii şi zadarnic aştepta Leonie «surpriza» făgăduită. In repetate rânduri trebui să ciocnească paharul cu al amantului ei, şi nu putea să se ferească de sărutările lui.

Dar ea fierbea de furie şi iritaţie. Dacă se va dovedi că el o adusese aici numai ca să-şi satisfacă poftele cărnii, atunci va avea să îndure mânia ei.

Dar de ce aruncase atunci cuvintele acelea enigmatice?

Şampania îi se urcase la cap tânărului şi el deveni şi mai insistent. Ea se împotrivi din toate puterile, dar nu prea avu succes.

— Ei, la dracu, Leonie! se răsti el de-odată. Ce să 'nsemneze toată rezistenţa asta? Eşti, sau nu eşti a mea? Cred că nu mai există nici o îndoială, — nu? Noi doi ne aparţinem până la sfârşitul vieţii. Eu unul nu ştiu în ce fel am putea fi despărţiţi unul de altul.

Ea, însă, o ştia prea bine şi în ochii ei negri se aprinse un foc mistuitor, dar nu poseda încă mijloacele să se elibereze de Anton.

Deodată se auzi un zgomot în odaia de alături. Un scaun fusese răsturnat sau poate uşa a fost trântită cu putere.

Purtarea lui Anton se schimbă ca prin farmec.

— Ascultă! spuse el încetişor, holbând ochii. N'ai auzit nimic?

Leonie îl priveşte uimită.

— Am auzit un zgomot uşor, ce părea să vie din camera alăturată, spuse ea, fără să-i dea în gând ceva deosebit. Probabil că a intrat şi acolo o pereche, ca noi.

Anton se ridicase de pe divan şi începe să facă ocolul mesei.

— Să păstrăm linişte, şopteşte el Leonici.

Ea îl privi cu uimire adâncă, în vreme ce dân-

sul își lipi urechea de perete și ascultă.

Intr'adevăr, alături se auzeau glasuri. Unul de bărbat, altul de femeie. De înțeles, nu se putea înțelege nimic, însă.

Anton se ridică din atitudinea lui aplecată și făcu o mutră necăjită. O clipă păru că chibzuiește, apoi dădu din cap și gura îi se schimonosi într'un zâmbet batjocoritor. Din buzunar scoase un briceag ascuțit, îl deschise, apoi căută un loc potrivit în perete.

Leonie urmărea cu atențiune toate acestea. Și acum părea să vie partea cea mai interesantă. Se ridică și ea de pe divan și se apropiă de băiat.

— Ce vrei să faci? Ce înseamnă toată aceste pregătiri? întrebă ea.

Individul făcu un gest care vroia să 'nsemne să fie cu băgare de seamă. Apoi trase un scaun lângă perete și se urcă pe el. Scoase un tablou înfipt în perete și-l dădu Leonici să-l puie deoparte.

Cu îndemânare și atențiune deosebită, Anton tăiă apoi o gaură mică în perete. Scoase bucata tăiată și lucră mai departe cu cuțitul. Deodată se opri.

— Ce s'a întâmplat? îl întrebă Leonie, în șoaptă.

Acum era încredințată că Anton își va ține făgăduiala, că îi va da prilejul să vadă ceva interesant.

— A intrat chelnerul, trebuie să facem o pauză, răspunse el.

Se scurseră zece minute, fără ca cei doi să se miște. Alături se auzea râsul a doi oameni, ciocnete de pahare și deodată Anton spuse:

— Sunt iarăși singuri.

Incepu din nou să lucreze cu cuțitul și în cele din urmă lucrarea fu gata.

O deschizătură rotundă, de mărimea unui ochiu omenesc, fusese practicată în perete. Anton își lipi fața de dânsa și privi cu încordare. Rămase câteva clipe în poziția aceasta, apoi coborî de pe scaun și se apropiă de Leonie, care aștepta încordată lângă masă.

— Poate că te interesează să privești prin gaură, spuse el cu voce care suna cam ciudat. Cred că ți-ai înfrânat destul timp curiozitatea. Îți voiu ajuta eu să urci pe scaun.

Sprijinită de Anton ea se urcă într'adevăr pe scaun. Lipi ochiul de găurica din perete și privi înăuntru. Era un cabinet la fel cu acela în care se afla și dânsa cu Anton. Masa era pusă și șampania spuma în pahare. Pe divanul cu perne îmbrăcate în roșu, văzu o femeie în toaletă decoltată și un bărbat. O singură clipă privi Leonie la femeie, apoi se dădu înapoi ca mușcată de șarpe. Se pregătea tocmai să coboare, când Anton sări lângă ea și-i șopti grabnic:

— Rămâi acolo, Leonie, și nu scoate nicio exclamație, altminteri suntem descoperiți.

— Dar asta e...

Anton își schimonosi gura într'un rânjet triumfător:

— Ai recunoscut-o?

— Dora, fosta mea cameristă... murmură Leonie.

Anton dădu din cap, liniștit.

— Cum a ajuns ea aici, în toaleta asta scumpă? mai întrebă contesa.

Anton înălță din umeri.

— Probabil că a petrecut câteva ceasuri într'un local de dans, unde vin tineri Don-Juani. Dar ce spui de bărbatul în tovărășia căruia se află?

— Nu i-am văzut încă fața, răspunde Leonie.

Anton râse ușor.

— Ah! așa! făcu el. Atunci fii te rog bună și

mai privește odată pe gaură. Poate că-i zărești mutra...

Contesa făcu întocmai. În cabinetul de alături se auzi zgomot de pahare ciocnite. Omul care ședea pe scaun, părea să aparție clasei nobile. Era de statură potrivită și un simțimânt ciudat o cuprinse pe Leonie când îl privi din spate.

Fără să vrea, trebuia să se gândească la Eberhard. Aproape aceeași făptură, ba chiar și mișcările erau ale soțului ei.

Era, însă, exclus ca Eberhard însuși să fi venit în separé-ul acesta. Asemenea glume nu-și îngăduia contele de Hohenegge.

Râsul bărbatului străin o străpunse pe Leonie ca un pumnal. Nu râdea oare la fel Eberhard? Numai că glasul acestuia era cam răgușit, — probabil din cauza șampaniei, din care băuse peste măsură.

Fata de pe divan era într'adevăr Dora, fosta ei cameristă. Cum și în ce fel venise fata în contact cu domnul acesta străin, — ce intenționi avea cu dânsul? — asta nu putea să ghicească Leonie.

Ea aștepta acum ca bărbatul să se întoarcă pentru o clipă, ca să-i poată zări fața. Și într'adevăr, el râse deodată cu hohot și, luând paharul cu șampanie, se ridică în picioare.

— Să ciocnim, scumpa mea, pentru dragostea noastră! spuse el.

De-abia se mai putea ține drept. Dora luă și ea paharul în mână și-l ridică. Bărbatul se apropiă de fosta cameristă și se așeză alături. Fața-i aprinsă se apropiă de a fetei și cu prilejul acesta paharele lor se ciocniră cu atâta putere, încât se sparseră.

— Ducă-se dracului! îl auzi Leonie răcnind, apoi văzu cum o trage la sine pe Dora.

Dar în aceeași clipă contesa scoase o exclamație și căzu de pe scaun.

Noroc că Anton se afla acolo și o prinse în bra-

ţele sale. Tânărul nu rosti nici-un cuvânt, dar părea să ştie ce provocase turburarea amantei sale. O sili să se aşeze pe divan şi o privi în adâncul ochilor.

— Ei — şopti dânsul — nu-i aşa că n'am minţit când ţi-am spus că te aşteaptă o surpriză mare? Ce zici despre vecinii noştri?

Leonie căută să-şi revie în fire. Ea era o femeie care se acomoda repede cu toate situaţiile din viaţă, dar ceea ce zărise aici, întrecea aşteptările sale.

— Spune-mi dacă nu m'au înşelat ochii, dacă nu mi-am pierdut minţile! exclamă ea şi apucă braţul lui Anton. Omul de alături, care o sărută pe Dora cu atâta patimă, este într'adevăr contele Eberhard, soţul meu?

Anton stătea cu braţele încrucişate pe piept în faţa ei şi părea să fie mulţumit de efectul pe care-l făcuse priveliştea din odaia alăturată, asupra Leoniei.

— L-ai recunoscut bine? întrebă ea încetişor. I-ai văzut şi trăsăturile, părul, culoarea ochilor?

Leonie îl privi ca năucă pe Anton:

— Cine este? Inebunesc dacă nu-mi răspunzi!

Dar celălalt păstră un mutism desăvârşit.

Atunci Leonie sări în sus şi strigă:

— Alarmez localul, voiu pune să se deschidă uşa cabinetului vecin şi voiu păşi în faţa bărbatului. Dacă e într'adevăr contele Eberhard, soţul meu, atunci am o nouă armă în mâini împotriva lui.

Anton o împinse uşurel îndărăt.

— Ţi-ai pierdut cu totul minţile, Leonie, se răsteşte el la dânsa. Presupunând chiar că este contele Eberhard, cum vei lămuri tu prezenţa ta în acest local?

— Voiu spune că l-am urmărit. Cine m'ar fi putut opri s'o fac?

Anton clătină capul.

— Tot ce spui sunt idioţii, draga mea. Ascultă-mă cu atenţiune şi apoi vei putea face ce-ţi va

plăcea.

Partea doua a comediei pusă la cale de mine începe acum. Pentru asta nu mai am nevoie de tine. Dacă totul decurge așa cum trebuie — ceeace nădăjduiesc — voiu sosi la vreme la Hohenegge și-l vom putea aștepta în toată liniștea pe domnul procuror din Berlin. Dacă însă planul nu reușește, atunci stăm rău de tot și va trebui să fim cu ochii'n patru.

Îi făcu semn cu mâna să păstreze tăcere, apoi, luând tabloul pe care-l desprinsese din perete, îl atârnă la loc, așa cum fusese mai înainte.

— Acum putem vorbi ceva mai tare, căci nu vom fi auziți de cei de alături.

Un sfert de ceas cei doi criminali discutară împreună, apoi Anton umplu din nou paharele cu șampanie și ciocniră pentru izbândirea părții a doua a planului.

— Cum o voiu aduce la îndeplinire, asta treaba mea, Leonie. Dacă lovitura senzațională a izbutit, îmi voiu lua eu de-acum răsplata de la tine. Să ne terminăm supeul în liniște, apoi vei putea pleca înapoi la Hohenegge. Mare plăcere aș avea să te țiu aici lângă mine, dar, din păcate, nu merge. Prezența ta la castel este cu mult mai necesară.

Își scoase ceasul de aur, apoi zise:

— Peste trei sferturi de oră, pleacă trenul. Vei lua o trăsură până la gară.

După câteva minute, Anton sună chelnerul și-i ceru socoteala. Dădu un bacșiș gras, apoi spuse:

— Poruncește să vie o trăsură pentru doamna!

— Imediat, domnule baron! răspunse cu umilință chelnerul.

Cereți mâine numărul 105 autorer chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Şi acum, vino, draga mea!

El o cuprinse obraznic pe după umeri şi, cu toată împotrivirea ei, o trase la sine. Îi apucă capul între mâini şi o sărută cu patimă sălbatică.

De-abia după asta o ajută la îmbrăcat şi-şi puse şi el pardesiul.

Contesa îşi puse voalul des pe faţă şi alături de fostul ei servitor ieşi din cabinet.

Chelnerul se afla pe coridor.

— Domnul conte se poate folosi de scara dom-nică, zise el. Trăsura aşteaptă în faţa uşii.

Anton o conduse pe Leonie pe scară şi ajunseră la trăsură.

— La gara Anhalt! porunci el birjarului şi urcă în acelaşi timp cu dânsa.

Cu câteva minute înainte de plecarea trenului, cei doi păşiră pe peronul gării. După ce o plasă pe frumoasa femeie într'un compartiment de clasa în-tâia, el îi strânse mâna şi-i spuse doar:

— La revedere!

Trenul porni imediat, pufăind, iar Anton se în-apoiă spre oraş, gândindu-se ce are de făcut de-acum încolo.

Luă repede o hotărâre.

Făcu un semn unei trăsuri, spuse birjarului o adresă şi urcă.

— Acum să vedem cum se va desfăşura partea doua a comediei, îşi spuse el, ghemuindu-se pe perne.

CAPITOLUL 137.

Un birjar ciudat.

In apropierea restaurantului unde se petrecu-seră cele descrise în capitolul precedent, opreşte o trăsură goală. Birjarul tocmai sosise şi aştepta acum clienti noui.

Se făcuse târziu între timp.

Cam tot pe atunci, Anton opri trăsura sa în celălalt colț al străzii și se apropiă din nou de restaurant. Se feri de data aceasta să intre prin față și se folosi de o ușă dosnică.

Fără să șovăie, o deschise și intră înăuntru. După primii pași, însă, se văzu oprit de un bărbat. Acesta purta o șapcă brodată cu fire de aur și o mantilă albastră.

— Scuzați, domnule, spune el cu voce hotărâtă, pe aici nu se intră. Probabil că ați greșit ușa.

Anton încruntă sprâncenele și-l privi țintă pe individ.

— Se vede că nu mă mai cunoști, omule? îl întreabă el. Nu e nici o jumătate de ceas de când am ieșit prin ușa asta, și anume cu o doamnă. Mai am de aranjat ceva sus și te rog să-mi dai drumul.

Portarul se lăsă intimidat de tonul arogant al domnului cu înfățișare distinsă. Se dădu în lături și murmură o scuză.

Anton urcă scările și ajunse imediat pe gangul unde se aflau separé-urile. Privi în jur și nevăzând pe nimeni, puse urechea la ușa în dosul căreia o știa pe Dora cu amantul ei ocazional. Apoi își frecă mâinile, mulțumit.

— E încă împreună cu dânsa și, din glasul său răgușit recunosc că nu se mai ține bine pe picioare!

In clipa aceasta se auzi un zgomot de partea cealaltă. Anton se dădu repede îndărăt și tocmai atunci apăru și chelnerul care-l servise. Acesta îl privi cam surprins pe „baron".

— Am uitat ceva în cameră și m'am întors să-l iau, zise Anton. Ce vroiam să mai întreb?... Ah, da: domnul din cabinetul alăturat mai e aici?

— Firește, domnule baron, deasemeni și doamna cu pălăria alb și galben. Am îndeplinit cu exactitate dorințele exprimate de domnul baron.

— Adevărat, am trecut ce vederea să te răsplătesc și pentru asta, zise Anton și întinse chel-

nerului o monedă de aur. — Şi acum, vrei să-mi răspunzi la câteva întrebări?

— Cu cea mai mare plăcere, domnule baron.

— Domnul, pe care nu vreau să-l deranjez tocmai acum — deşi locuim împreună la acelaşi hotel — a băut, cred, ceva mai mult decât trebuia. Desigur că d-ta ştii asta mai bine ca ori-care altul.

Chelnerul făcu o mutră încurcată:

— Domnule baron, nu ştiu ce să răspund la întrebarea d-voastră.

— Nu trebuie să te jenezi, amice. Spune liniştit dacă vechiul meu prieten mai e în stare să se ţie pe picioare sau nu?

— Dacă domnul baron porunceşte... Domnul care a venit cu doamna cu pălărie alb şi galben, e într'adevăr turmentat rău şi cred că vom fi nevoiţi să aducem o trăsură pentru el.

— Îţi mulţumesc, spuse Anton şi se îndreptă spre scara laterală.

După câteva clipe era afară.

Acum se mai afla încă o trăsură afară de aceea cu care venise el. Asta părea să-l supere pe Anton şi se furişă în gangul unei case învecinate, de unde ţinea sub supraveghere cele două trăsuri.

— Dacă una din ele nu va pleca în curând, voiu fi nevoit să iscodesc altceva, îşi spuse el.

Dar norocul părea să-l favorizeze. O pereche ieşi din restaurant şi se apropiă de una din trăsuri. Domnul îi ajută doamnei la urcare şi trăsura porni imediat.

— Acum e timpul, murmură Anton.

Traversă strada şi se apropiă de birjarul care dormita pe capră.

— Ei, domnule, îi se adresă el. Am o afacere pentru d-ta.

Birjarul tresări şi apucă biciul.

— Incotro, domnule?

— Deocamdată nicăieri. Fii bun te rog de coboară şi ascultă ce am să-ţi spun. Fii sigur că nu vei avea ce pierde.

Birjarul văzu că are de-aface cu un domn elegant și catadicsi să coboare de pe capră.

— Despre ce e vorba, domnule? întrebă el.

Anton îl taxase între timp pe individ și-și spuse că găsise ceea ce-i trebuia.

— Ascultă-mă, începu el, în șoaptă. Am nevoie pentru câteva ceasuri de trăsura d-tale. E vorba de o glumă studențească. Vrei să mi-o încredințezi? Firește că depun garanția respectivă, nici nu încape vorbă. Afară de asta te voiu plăti atât de bine, încât o săptămână de zile de-acum încolo vei putea sta toată ziua la cârciumă.

Birjarul rămase câteva clipe uimit în fața domnului elegant. Așa ceva nu i se mai întâmplase încă în toată cariera lui. Stătea nopți întregi și picotea pe capră, în așteptarea unui client, pentru câțiva oologani acolo... și, acum, deodată, vine un făt-frumos și-i cere să-i închirieze trăsura pentru mai mult timp, făgăduindu-i o răsplată princiară.

— De ce nu, domnule, răspunse el în cele din urmă. Spuneți-mi numai încotro trebuie să merg și vă încredințez că nu veți avea a vă plânge de mine. Când e vorba de o glumă, sunt cu plăcere dispus să iau parte.

Anton clatină capul.

— Nu așa am crezut, moșule dragă. Nu am nevoie numai de trăsura d-tale — cu cal, firește — ci și de livreaua pe care o porți, precum și de pălărie, ca să pot urca eu însumi pe capră. Nu e nevoie să-ți mai spun că știu să mân caii, altminteri nici nu m'aș fi gândit la treaba asta.

— Asta nu trebuie s'o fac, domnule! E împotriva regulamentului polițienesc. Dacă afacerea iese la iveală, voiu sta opt zile la închisoare, nu la cârciumă.

— Prostie! Nu da norocului cu piciorul! Cum ar putea să iasă la iveală? Peste cel mult trei ceasuri primești înapoi trăsura în aceeași stare. Rolul dumitale va fi să te așezi în cârciuma de colo, și să

aştepţi până mă înapoiez. La cât preţuieşti trăsura şi calul?

— Păi... la vre-o opt sute de mărci, ba poate şi mai mult.

— Ţine colea o mie de mărci, ca să fii mai sigur. Jumătate din banii ăştia sunt ai dumitale, când îţi voiu aduce trăsura îndărăt, peste vre-o trei ceasuri, cum spuneam. Te asigur că nimeni nu va afla de afacerea noastră. Ei, tot mai stai la gânduri?

Bătrânul birjar privi cu ochii holbaţi la cele o mie de mărci, pe cari Anton îi le întindea. Cinci sute de mărci câştig pentru trei ceasuri!

— Ei? întrebă Anton din nou. Nu prea am mult timp de pierdut. Dacă nu primeşti târgul, găsesc repede un altul mai deştept ca dumneata.

Birjarul păru că se trezeşte dintr'un vis şi răspunse cu hotărâre:

— Primesc târgul, domnule. Voiu aştepta în localul de peste drum şi când vă înapoiaţi, acolo mă găsiţi.

— Bine, moşule. Du-te în gangul de alături şi scoate-ţi livreaua.

Peste două minute, Anton era îmbrăcat cu livreaua birjarului. Ridică gulerul şi-şi trase pălăria pe ochi.

— Unde-i biciul? întreabă el.

— Pe capră, domnule.

„Domnul" se şi urcase pe capră şi de acolo se adresă birjarului:

— Să nu-ţi pese de ceea ce fac; aşează-te în cârciumă şi aşteaptă!

Dădu bice cailor şi trăsura porni din loc.

Clătinând capul, bătrânul birjar se îndreptă spre cârciumă, unde comandă ceva de mâncare. De data aceasta nu trebuia să se gândească la economie, căci avea o mie de mărci în buzunar.

Anton porni repede şi ieşi din stradă. Incotro mergea?

Manevra era cam nelămurită la început. Dar

scopul său era ca bătrânul birjar să creadă că plecase de acolo.

După ce mai goni prin două străzi, se 'ntoarse îndărăt şi opri trăsura în acelaşi loc unde stătuse înainte cu zece minute.

Stând pe capră, cu gulerul ridicat şi pălăria dată pe ochi, ar fi fost greu să-l recunoască cineva.

Începu să aştepte, răbdător. După o jumătate de oră, în sfârşit, uşa mică a restaurantului se deschise.

Portarul ieşi în stradă şi fluieră odată scurt. În acelaşi timp făcu un semn lui Anton — pe care-l lua drept vizitiu — să tragă cu trăsura la scară.

Dar Anton nu se clinti. Trebuia întâi să fie sigur de lucrul său. Dacă va apare în uşă o pereche străină, va spune pur şi simplu că e ocupat.

Dar în cadrul uşii apăru ... pălăria alb cu galben a Dorei.

În aceeaşi clipă el atinse caii cu biciul şi opri în faţa intrării.

Privind peste marginea gulerului înalt, el observă cele două persoane, cari păşiră acum pe trotuar. După cât se vedea lesne, Dora băuse mult mai puţin ca însoţitorul ei, căci se ţinea încă bine pe picioare. În schimb, amorezul era sprijinit din două părţi de chelner şi de portar. Altminteri părea să se simtă foarte bine, căci începu să cânte în gura mare un refren la modă.

Urcară amândoi în trăsură şi chelnerul — care fusese probabil avizat din timp — strigă vizitiului numele unui hotel. Omul de pe capră clătină doar capul şi dădu bice cailor.

La început, Dora nu fu deloc atentă pe unde o luase trăsura. Ei îi era scârbă de comedia pe care fusese nevoită s'o joace în noaptea aceasta. Numai de dragul lui Anton se lăsase îndemnată.

Ceea ce urmărea iubitul ei cu aceasta, n'avea cum să ghicească. El îi făgăduise solemn, însă, să-i împlinească dorinţa luând-o de soţie.

Cu multă greutate suportă biata fată mângâierile străinului, a cărui înfăţişare o făcea să se cu-

tremure, căci îi amintea de trăsăturile decedatului conte Eberhard de Hohenegge, fostul ei stăpân. Dar că nu era dânsul, asta o ştia prea bine.

Totuşi, asemănarea era surprinzătoare. Numai vocea străinului — care se recomandase baron Breitling — suna străin. Slavă Domnului că baronul se îmbătase atât de rău, încât stătea ca mort în colţul trăsurii.

Locuia într'un hotel îndepărtat şi ceruse ca Dora să-l conducă acolo. Ea încercă să refuze, dar dânsul se înfurie atunci peste măsură şi biata fată n'avu încotro. Nădejdea ei era că baronul se ameţise atât de rău, încât nu mai ştia pe ce lume se află.

Deodată, beţivul se trezi din picoteală şi strigă din colţul întunecos al trăsurii:

— Unde eşti, comoara mea? Vino încoace pe genunchii mei!

Dora nu se clinti, însă.

Atunci celălalt îşi întinse mâna spre ea şi căută s'o tragă spre sine.

— Nu m'am purtat eu frumos faţă de tine? mai zise el.

Îi cuprinse braţul cu mâna, dar fata îl împinse înapoi cu putere, făcându-l să cadă în perne. El mormăi câteva înjurături nelămurite, apoi începu să sforăie de ţi-era mai mare dragul.

— Slavă Domnului! murmură ea. Când vom ajunge în faţa hotelului voiu coborî din trăsură şi mă voiu înapoia la Anton.

Tremurând de iritaţie se înfundă şi ea în perne şi închise ochii. În cele din urmă adormi.

Acum nu mai ştia că trăsura părăsise străzile luminate şi alerga sub frunzişul copacilor. Pe ici, pe colo răsărea câte un felinar în noapte şi trecătorii deveneau tot mai rari.

Deodată trăsura se poticni de nişte pietre aşezate în drum. Dora deschise ochii şi căută să-şi rânduiască gândurile.

Unde se afla?

Începea să-și aducă aminte că supase cu un bărbat străin la restaurant și acum îl conducea la hotel. Dar cum se putea să nu fi ajuns încă?

Ea își lipi ochii de fereastra trăsurii și căută să examineze ținutul. Ei, dar așta era ciudat de tot! La dreapta și la stânga tufișuri și copaci. Nici o casă cât zăreai cu privirea. Probabil că birjarul apucase pe un drum cu totul greșit. Nu auzise numele hotelului în care locuia baronul Breitling?

Intrigată peste măsură, Dora trase de șnurul clopoțelului, cerând birjarului să oprească.

Dar acestuia părea că nici nu-i pasă. Trăsura alerga nebunește pe șosea, apoi coti de-odată după un colț de pădure și de-abia după ce Dora mai dădu odată semnalul de oprire, trăsura își încetini viteza.

Peste câteva clipe opri și în aceeași clipă Dora deschise portiera.

— Ei, birjar! strigă ea. Imi pare c'ai apucat un drum greșit. Adu-ne înapoi unde trebuie!

— Imediat, doamnă! se auzi răspunsul celuilalt.

Anton își schimbase vocea și coborî de pe capră, apropiându-se de portieră.

— Ce vreți dela mine, domnișoară? întrebă el.

Dora tresări.

Glasul acesta... Sfinte Dumnezeule! Își pierduse mințile, sau șampania își arăta efectul?

— Cine ești d-ta? întrebă ea, repede și căută să privească în fața omului.

Un râs înăbușit dindărătul gulerului livreleĭ, îi lămuri totul.

Dintr'o săritură fu jos și-l apucă pe Anton de braț. Lumina felinarului din depărtare îi căzu pe față.

— Mizerabile! răcni Dora ca ieșită din minți. Ce gânduri ai cu mine? Unde este birjarul care trebuia să ne ducă la hotel?

Anton o apucă de mâini și o împinse la o parte.

— Taci! strigă el cu glas înfiorător. Cu tine n'am nimic, ci cu acela dinăuntru. Vai ție dacă mi

vei pune vre-o piedică în îndeplinirea planului meu.

Se apropie de portieră și strigă :

— Vino afară, omule !

Impietrită de groază, Dora rămase în așteptare.

Bărbatul din colțul trăsurii părea să se trezească datorită aerului rece care pătrundea înăuntru. Glasurile celor doi îi loviră auzul. Întinse capul spre ușa trăsurii și-și ațintì privirile în întunerec. Dar prea mult nu izbutește să recunoască, deoarece felinarul îndepărtat arunca prea puțină lumină încoace.

— Ce dracu se petrece aici? izbuti el să îngâne.

Vede în fața trăsurii pe vizitiu și-și închipuie că femeiușca cu care fusese împreună o ștersese. Gândul acesta îl face să se înfurie grozav și ridicându-se cu greu, coboară pe pământ.

— Imi răspunzi ce s'a întâmplat, sau nu ? răcnește el.

In aceeași clipă se trezește cu un pumn în frunte și cu un țipăt înăbușit se clatină pe picioare.

— Ajutor ! Aju ...

Țipătul îi moare însă pe buze și se prăbușește cu spatele în trăsură.

Dora se smulge din starea de împietrire în care căzuse și se năpustește în spre Anton. Ea vede cum dânsul îl apucă de umeri pe omul în nesimțire și-l trage cu brutalitate afară. In umbra unui tufiș îl culcă la pământ și se apropie apoi de iubita lui de odinioară.

— Ce ai de gând cu omul acesta, Anton? Vroi să-l omori? întreabă ea cu glas tremurător de groază.

El îi împinge înapoi brațul întins, și înfuriat peste măsură îi strigă :

— Taci din gură ! Să nu-ți pese de ceea ce se petrece aici !

Ea, însă, nu se mai poate stăpâni. Vălul de pe mintea ei se rupsese dintr'odată.

— Ești un criminal ! răcnește ea cu glas răgușit. Cum ai ajuns în livreaua unui birjar și cu ce scop ne-ai adus în ținutul acesta îndepărtat?

— Treaba mea! răspunde Anton și dă să se întoarcă la trăsură.

Atunci aude un strigăt îndărătul său. Dora se luase după el și-l apucă de brațul stâng.

— Acum știu că am legat tovărășie cu un diavol! strigă ea. Dar nu mai am deloc poftă să rămân alături de tine. De ce m'ai adus aici împreună cu străinul acesta necunoscut, care seamănă cu decedatul conte Eberhard de Hohenegge? Ai de gând să dai vre-o lovitură, probabil. Voiu striga după ajutor până va veni poliția, dacă nu-l ridici imediat pe nenorocitul de colo și să ne duci pe amândoi în oraș.

Nu prea procedase bine Dora că-l amenințase în felul acesta pe Anton. Ar fi trebuit să-și spuie că un caracter ca al lui — pe care-l cunoștea doar destul de bine — nu se lasă ținut în frâu de strigătele unei fete.

El se întoarce cu iuțeala fulgerului și, apucând-o de gât, o silește să se lase în genunchi. Ea luptă din toate puterile să se smulgă din strânsoarea care amenință s'o înăbușe.

O luptă scurtă dar disperată se încinge în noapte. Anton știe exact ce este în joc pentru el și gândul că Dora i-ar putea strica toate socotelile, face să-i clocotească sângele în vine.

El privește în ochii ei holbați și plini de spaimă, dar nu simte nici-un pic de milă. Degetele ei se înfig în carnea mâinilor lui, dar asta nu ajută la nimic, căci strânsoarea celuilalt o înăbușise aproape. Anton simte că va rămâne învingător și cu o ultimă izbitură o aruncă pe nenorocita leșinată într'un tufiș din apropiere.

Se ridică apoi încetișor și-și pipăie mâinile.

— M'a zgâriat rău pisica! murmură el, cu glas răgușit.

Își întoarce capul când la dreapta, când la stânga, ascultând în noapte. Ar fi pierdut dacă s'ar apropia acum cineva. Pierdut în sonzul că ar trebui să se arunce pe capra trăsurii și să plece în goană

de acolo. Or, noaptea aceasta avea o însemnătate cu mult mai mare pentru el.

După câteva clipe începe să râdă mulțumit. Totul rămâne liniștit în jurul său. Doar vântul își cântă melodia în frunzișul copacilor.

— Am avut noroc și de data aceasta! murmură el și se îndreaptă spre bărbatul pe care-l culcase la pământ.

Pumnul pe care i-l dăduse îl ametise complect pe nenorocit. Îl apucă și-l trage îndărăt la trăsură, vârându-l înăuntru.

— Leșinul va ține pe puțin un sfert de ceas! murmură el. Până atunci voiu ajunge acolo unde trebuie.

Închide portiera, apoi se 'ndreaptă spre locul unde o azvârlise pe Dora.

— Aproape că era să uit ceva! Și tocmai ce e mai principal.

Își vâră mâna în sân și caută documentul prin care îi făcuse făgăduiala de a o lua în căsătorie. Găsește repede hârtia și cu un râs triumfător o scoate afară.

— Așa, acum n'are decât să doarmă cât o pofti. Se va feri să anunțe poliția, de asta sunt sigur. În hotelul unde locuiesm împreună, va putea să aștepte mult și bine sosirea moșierului Francke.

Ascunde hârtia în buzunarul de la piept și sare pe capră. După câteva clipe trăsura dispare pe șosea.

După vre-un sfert de ceas Dora începe să se miște. Se ridică cu greu în capul oaselor și simte crengile lovindu-i fața.

— Unde sunt... și ce mi s'a întâmplat? murmură dânsa.

Gândurile încep să-i se limpezească încetul cu încetul. Bănse eam multă șampanie, apoi plecase cu o trăsură... cineva o strânsese de gât... Ah! Anton a fost acela... mizerabilul căruia îi dăruise tot ce are mai sfânt o femeie.

Cu băgare de seamă dă ramurile la o parte și

iese afară pe şosea. Întunerie şi tăcere de moarte domneşte în jurul ei.

— Unde e trăsura? se'ntreabă ea.

Nu se poate ţine încă pe picioare şi se sprijină de trunchiul unui copac. Dar ori-cât se sileşte să pătrundă întunericul, nu izbuteşte să descopere vehiculul care o adusese încoace.

Un vânţuleţ rece o face să tremure din tot trupul. De-abia acum îşi dă seama în ce hal îi este îmbrăcămintea. Un fior o cuprinde pe tânăra fată. Încearcă să-şi acopere goliciunea cu mâinile şi în clipa aceea un ţipăt răguşit îi scapă de pe buze.

— Făgăduiala de căsătorie! Mi-a furat-o!

Zadarnic mai caută — hârtia a dispărut! Anton i-o luase şi probabil că a şi distrus-o.

Apoi îşi aduse aminte de străinul cu care venise aici în trăsură...

— Mă duc să anunţ poliţia, poate nu e încă prea târziu, strigă ea, ca ieşită din minţi.

Se târăşte cu greutate pe şosea, apoi se opreşte iar şi-şi acoperă faţa cu mâinile.

— Dar ce voiu spune la poliţie? se 'ntreabă ea. Nici nu mă pot înfăţişa în halul acesta, căci toţi mă vor lua drept o prostituată ordinară... Să le spun poliţiştilor că mi-am petrecut seara cu un străin pe care l-am văzut pentru prima oară, — că am vrut să-l urmez la hotel şi că am fost atacaţi aici de birjarul deghizat? — Mă vor aresta imediat, până la limpezirea complectă a lucrurilor... Asta nu trebuie s'o fac, căci sunt complicea lui vinovată.

Biata fată e cuprinsă de un acces de disperare. Anton calculase bine, el îşi spusese că Dora nu va cuteza să depuie plângere la poliţie.

Nenorocita nu ştie încotro să-şi îndrepte paşii. Nu are nici-un ban la dânsa, ca să poată lua o trăsură, care s'o ducă la hotelul unde locuieşte... Dar şi acolo nu se poate prezenta în halul acesta, căci personalul va întra imediat la bănuială şi o va alunga, poate.

Atunci se 'ntâmplă ceva nou.

Dintr'acolo unde se zăreşte felinarul, se apropie câteva făpturi bărbăteşti. Şepcile pe cari le poartă pe cap, îi spun imediat Dorei că are de-aface cu niscaiva vagabonzi sau apaşi. Vai de ea dac'ar cădea în mâna acestor indivizi!

Ei încep să cânte şi glasurile lor răguşite trădează că sunt beţi turtă. Când fură aproape de şosea, unul din ei strigă de-odată:

— Drace! pe aici se plimbă o femeiuşcă. Ia s'o vedem şi noi la mutrişoară.

Dora aude aceste cuvinte şi ştie bine ce-o aşteaptă dacă nu va izbuti să şteargă putina.

Fără să ştie unde se află sau unde va ajunge, ea se năpusteşte în desiş. Indărătul ei aude râsul şi strigătele indivizilor, cari se iau după ea.

Din ce în ce mai aproape îi simte Dora pe urmăritorii ei, dar dânsa aleargă ca o disperată, lovindu-se de crengi şi sângerându-şi trupul.

Apaşii — patru la număr — o luaseră şi ei la goană şi caută să-i taie drumul din două părţi. O

rază de lumină pătrunde de undeva în tufiș. In fața Dorei apare mutra suspectă a unuia din urmăritori. Acesta fluieră odată printre dinți, ceea ce este un semnal care dă de știre celorlalți unde se află victima.

— Mai bine să mor decât să cad în mâinile lor! își spune Dora.

E într'o stare mai mult decât disperată. Nenorocita încearcă să scoată un strigăt de ajutor, dar gâtlejul îi este parcă sugrumat.

De-odată, vede în fața ei ceva strălucitor... E apă!

Dora se năpustește într'acolo. Nu mai există scăpare pentru ea, își va încredința trupul acestui rău, care îi va ascunde rușinea și nenorocirea.

— Pune mâna pe ea! se aude iar glasul unuia din ticăloși.

Câteva clipe nenorocita luptă cu ea-însăși. Apoi ia o hotărâre curajoasă, întinde brațele să se arunce în apă, — dar în același moment se simte totuși reținută de dorul de a trăi.

Și simte atunci o mână apucând-o de gât, o mână care o ține cu putere.

— Lăsați-mă... lăsați-mă... mai bine să mor!

Un râs răgușit îi răspunde doar.

— Te vei răzgândi, comoara mea. Nu fii atât de prostuță!

Dar de-abia rostise aceste cuvinte că fata îi și scăpase din mână și se năpusti spre malul apei.

Individul sare îndărăt, căci pământul îi aluneca sub picioare și nu lipsea mult să cadă și el în apă. Ceilalți stau de-acum lângă el.

— Scoate-o afară! strigă de-odată unul si-l împinge pe tovarășul său.

— Du-te dacului! răcnește acesta. De ce nu sari

Cereți mâine numărul 166 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

tu în apă? Crezi tu că m'am amorezat de nebuna aia de cocotă? Dac'a vrut să se înece, n'are decât! Cei patru au dispărut cu toții cât ai clipi din ochi.

Corpul Dorei dispare sub apa rece, el se mai ivește de câteva ori la suprafață, dar în cele din urmă se afundă pentru totdeauna.

Nepoata bătrânului administrator al castelului Hohenegge, își găsise odihna de veci în noaptea aceasta.

CAPITOLUL 138.

Arestat.

Eberhard de Hohenegge privește când la procuror și la toți din jurul său. In față-i se află sicriul cu mortul care-l înlocuise.

Zadarnic se freacă la ochi ca să alunge visul fioros, — mutrele severe ale reprezentanților justiției îi spun lămurit că e pură realitate tot ce se petrece aici.

Bunul său prieten, contele de Platen, se făcuse și el alb ca varul. Evită chiar să arunce o privire asupra lui Eberhard, ceea ce înseamnă că singurul martor în care-și pusese nădejdea acesta, devenise și el nesigur.

— Ce ai de răspuns la surpriza aceasta, domnul meu? se adresează procurorul, contelui de Hohenegge.

Nenorocitul caută să-și revie în fire. Pumnii i se încleștează și privirile sale se 'ndreaptă spre Leonie, pe buzele căreia flutură un zâmbet triumfător.

— Aici s'a jucat o comedie josnică, domnule procuror, răspunde Eberhard, spumegând de furie. Omul din sicriu îmi seamănă de minune, e drept, dar e un străin, pe care nu l-am văzut niciodată în viața mea. Cer o expertiză medicală a cadavrului. Sunt de pe acum încredințat că s'a comis o crimă și se va putea dovedi cu ușurință cauza morții.

— E dela sine înțeles că expertiza se va face, răspunde procurorul.

Atunci intervine Leonie:

— Nu e deajuns, oare, domnule procuror, că ați turburat liniștea morților, deschizând capacul sicriului nenorocitului meu soț? După cum știți, m'am împotrivit până 'n ultima clipă la acest sacrilegiu, dar acum cred că ați văzut destul, ca să vă dați seama că aveți de-afface cu un înșelător. Vărâți-l pe acest om la închisoare și deschideți acțiune publică împotriva lui. Indrăzneala lui nu merită altceva.

Procurorul face un gest energic spre Eberhard, căci acesta se pregătea să se năpustească asupra Leoniei.

Să fie aceasta femeia din care el făcuse soția sa, stăpână, ca și dânsul, pe milioanele nobilei familii de Hohenegge? In ochii ei scliperă numai ură și dorință de distrugere, deși ea e perfect încredințată că în fața ei se află adevăratul conte de Hohenegge, soțul ei.

— Cu părere de rău, trebuie să vă comunic, doamnă contesă — răspunde procurorul — că nu pot ține seamă de dorința dv. de a nu face autopsia cadavrului. Interesele justiției o cer. In consecință, voiu dispune ca sicriul să fie închis și-l voiu pecetlui. Mâine sau poimâine se va face autopsia legală.

— Și până atunci? întreabă Leonie cu grabă.

Procurorul ocolește răspunsul. El se adresează contelui Eberhard:

— După cum vedeți, domnul meu, și ultima dv. dovadă a căzut în baltă. Deasemeni, nici d. conte de Platen nu-și mai susține afirmația dela 'nceput. Nu-mi rămâne, deci, alteeva de făcut, decât să dispun din nou arestarea dv. Vă rog să-i urmați la trăsură pe funcționarii mei, cari vă vor duce la arestul preventiv.

Eberhard ascultă în liniște cuvintele acestea. Dar înainte de a urma pe cei doi polițiști, se adresează prietenului său:

— Platen, am făcut împreună școala de război și apoi am fost camarazi de regiment. Tu trebuie să mă recunoști doar mai bine ca ori-care altul și mă'ntreb cu stupefacție cum de e posibil să stai în cumpănă cu răspunsul.

Contele de Platen se'ntoarce încetișor. E lesne de văzut cum în sufletul său se dă o luptă grozavă, dar o privire aruncată asupra cadavrului din sicriu, îl face să se înfioare. Nu, îi este imposibil acum să se hotărască, pentru unul sau pentru altul.

Atunci Eberhard își lasă capul pe piept și rostește resemnat:

— Vă stau la dispoziție, domnule procuror.

Acesta face un semn polițiștilor și cele trei persoane părăsesc cavoul.

In vechea capelă de sus, contele se oprește o clipă. Stă în fața crucifixului, unde căzuse în genunchi când îl salvase Müller. O rugăciune caldă îi ieșise atunci din piept, căci se crezuse liber și acuzator al Leonici. Dar acum, femeia aceasta demonică repurtase o nouă victorie asupra lui și-l călca în picioare, pe dânsul, un conte de Hohenegge.

— Să mergem! rostește unul din polițiști.

Fără să răspundă ceva, Eberhard iese cu dânșii afară în parc, și se'ndreaptă spre trăsura în care se suie, ca arestat.

După un sfert de ceas, comisiunea părăsește castelul Hohenegge și pornește spre Berlin. Sicriul din cavou fusese pecetluit de procuror. Data autopsiei se va fixa ulterior.

De-abia părăsiseră trăsurile castelul, că Leonie se trântește pe sofaua din budoarul ei. Un zâmbet demonic îi plutește pe buzele ei.

— Am izbândit și de data aceasta! murmură ea.

Dar deodată, o spaimă neînțeleasă pune stăpânire pe dânsa.

— Cum de a fost cu putință comedia aceasta? se întreabă. De ce nu m'a înștiințat Anton dinainte? Nu lipsea mult să mă trădez, din cauza neliniștei. Cu judecătorii din Berlin nu e de glumit, doar.

Se ridică de pe sofa și sună după cameristă. Urâște toaleta de doliu, pe care trebuie s'o poarte de față lumii, și vrea să se schimbe.

Fata intră și dezbrăcând-o pe stăpâna sa, aceasta îi strigă:

— Ia-o de aici! Nu vreau să mai văd drapelul ăsta negru.

Își îmbracă apoi un capot din mătase roz, cu broderii bogate, murmură:

— Mult o să mă lase Anton ăla să-l aștept? Dacă nu m'au înșelat ochii, cred că l-am văzut stând la pândă într'un boschet din apropierea cavoului, unde aștepta rezultatul anchetei judiciare.

Frumgasa contesă se lasă în voia visurilor ei de viitor.

Eberhard se trezise din morți, o știe bine, dar nu-și poate da seama cum a fost cu putință aceasta. Bătrânul Müller dispăruse deocamdată și în felul acesta contele era lipsit de un sprijin puternic, căci el ar fi singurul care ar putea da lămuriri.

Un lucru e sigur: Hector Rammont o înșelase cu picăturile, sau poate nu cunoștea nici el prea bine însușirea lor. Ori-cum ar fi, însă, ea se va apăra până la extrema limită. Nici nu se gândește măcar să împartă cu cineva milioanele cari i-au căzut ploconi, și când va fi trecut primejdia cea mare, când contele Eberhard va fi condamnat ca înșelător, ea va găsi mijlocee să scape și de Anton. Ca milionară îi stau deschise toate drumurile.

Deodată, tresare speriată. Auzise un zgomot ușor îndărătul ușii care duce în dormitor. Portiera se dă în lături și chipul rânjitor al lui Anton se ivește în deschizătură.

Leonie se ridică repede.

— Cum de-ai intrat pe-acolo? se răstește ea la dânsul.

Anton își clatină capul pe umeri, apoi răspunde:

— Asta-i o jucărie de copil pentru mine! Ai uitat probabil că o scăriță duce din parc spre odaia de

toaletă din spatele dormitorului tău! De-altminteri, presupun că ai dori să-mi vorbești, — nu?

— Incuie ușa de colo, spune ea și Anton execută porunca imediat.

Apoi se apropie de sofaua lângă care se afla domna sa tovarășă. Își trage aproape un fotoliu de mătase și se așează în voie.

— Nu te jena, Leonie, spune el și arată spre sofa. Văd că te-ai făcut comodă și ai dezbrăcat rochia de doliu.

Contesa îl privește cercetător.

— De când ești în Hoheneggo? întreabă ea repede.

— Am sosit în zorii zilei, răspunde el. Dar am socotit nimerit să rămân ascuns deocamdată, ca să văd cum se vor desfășura lucrurile.

— Știai că va veni procurorul din Berlin?

— Bănuiam cel puțin, altminteri nu m'aș fi grăbit atât de mult cu trebuile mele.

La vorbele acestea, pe figura sa se ivește o expresie urâcioasă. Contesa se 'nfioară fără voie.

— Al cui e cadavrul din sicriu? întrebă ea cu glasul schimbat.

Anton își frocă mâinile și dă din umeri.

— De ce te interesezi atât de mult de el, Leonie? Lucrul de seamă e că am izbutit să-i înșelăm pe domnii împărțitori de dreptate.

— Atâta vreme cât nu voiu ști cine este mortul, nu voiu fi liniștită, Anton.

— Ei, atunci află: e un baron, cu numele de Breitling.

Ea aude numele acesta pentru prima oară.

— Cum l-ai cunoscut?

— Printr'o întâmplare.

— Povestește!

Anton se ridică și, ducându-se la un dulăpior elegant din colțul camerei, scoate dintr'însul o sticlă cu coniac.

— Cred că-mi permiți, scumpa mea? spune el și-și trage o mesuță cu roțile lângă fotoliu.

Își toarnă un păhărel și-l duce la gură.

— Când vorbesc mi se usucă gâtul de obiceiu, zice el, râzând.

Intr'acestea, contesa se întinde în voie pe sofa.

— Așa dar, vrei să știi cum l-am cunoscut pe domnul baron? începe criminalul. După cum am mai spus, întâmplarea își are rolul aci, în cea mai mare parte.

Am izbutit s'o fac pe amorezatul față de Dora. Idioata aceea m'a crezut și, după ce am îndulcit-o cu câteva cadouri fără nici-o valoare pentru mine, o aveam în mână și puteam s'o joc după pofta inimii.

Pe când ea era dusă în oraș, eu m'am apucat să-i scotocesc printre hoarfe și așa am dat peste un bilețel, pe care trebuie să-l fi primit cu câteva ceasuri înainte. Un anume baron Breitling îi co-

munica printr'însul că ar dori să-i facă cunoștința și o ruga să-i acorde o întâlnire.

Ma târziu am aflat dela Dora că baronul acesta — un om de viață — o văzuse în câteva rânduri într'o cofetărie și-i vorbise chiar. Printr'o întâmplare aflase adresa ei și atunci și-a luat curajul să-i scrie.

Partea interesantă este că domnișorul acesta, — știe Dumnezeu din ce motive — pusese în scrisoare și fotografia lui. In primul moment m'am frecat la ochi, căci credeam că-l văd pe domnul soțul d-voastră, contele Eberhard de Hohenegge. Lucrul acesta nu era cu putință, însă, și atunci mi-am făurit imediat un plan.

După ce Dora s'a înapoiat din oraș, i-am făcut o mică scenă și i-am spus pe șleau c'am descoperit corespondența ei cu baronul Breitling. Fata încercă să se apere și se jură că nu purta nici-un interes acestui bărbat, dar că el o urmărește și-i cere mereu o întâlnire. M'am priceput eu să aduc lucrurile acolo, încât s'o fac pe Dora să creadă că am un anumit interes să-l văd odată pe baronul acesta, și i-am propus să se întâlnească cu el într'un loc fixat de mine.

La 'nceput nici n'a vrut să audă de așa ceva, apoi mi-a cerut să-i spun ce intenționez cu asta. Dar n'aveam de loc poftă să-i mărturisesc adevărul și atunci i-am îndrugat că proiectez unele afaceri, pentru cari am nevoie de un bărbat cu nume nobil.

Pentru 'nceput, ea, Dora, trebuia să-mi înlesnească prilejul să-l văd numai, — restul se va aranja dela sine. Ea se pricepe prea puțin în chestii de afaceri — o știi doar! — și astfel s'a lăsat convinsă, prostuța.

După ce i-am făgăduit pentru a nu știu câta oară că-mi voiu ține cuvântul și o voiu lua în căsătorie — că altă treabă n'aveam! — ea se duse la locul întâlnirii.

Era o cofetărie cunoscută din centrul Berlinului.

Eu eram tot acolo, în fund, însă, de unde îi puteam observa de minune.

Baronul nu se lăsă așteptat prea mult. Dar chiar în clipa când intră în local, elegant îmbrăcat, cu jobenul sclipitor pe cap, m'am simțit cutremurat. Asemănarea sa cu contele Eberhard era direct uimitoare. Cred că dacă ar fi stat amândoi unul lângă altul, ar fi fost greu să-i deosebești, mai cu seamă că aveau aceiași statură și aceleași maniere elegante. Numai glasurile nu prea erau la fel, dar asta nu mă jena deloc.

Începu să discute însuflețit cu Dora. După cum știi, fata e frumușică, și eu i-am cumpărat rochii elegante, așa că avea înfățișarea unei doamne din societate. Rochia o face doar pe femeie, ăsta-i lucru cunoscut.

După vre-o jumătate de ceas părăsiră împreună cofetăria, și eu socotii că n'am ceva mai bun de făcut decât să-i urmez, fără să atrag atențiunea.

Baronul părea să se fi îndrăgostit rău de ea, căci l-am văzut în câteva rânduri sărutându-i mâinile și cerându-i ceva.

La hotel ne-am întâlnit apoi din nou. Ea îmi spuse atunci că baronul e burlac și locuia de puțin timp la Berlin, unde închiriase un apartament la un hotel elegant. Se gândea, însă, să plece în curând și-i spuse Dorei că-și făcuse și bagajele.

Apoi, fata îmi mai spuse că baronul îi ceruse încă o întâlnire pentru a doua seară, urmând să petreacă împreună într'un local. Și cu întrebări meșteșugite am mai scos de la ea că baronul n'o credea soție de mosier, cum se recomandase, ci o cocotă de condiție mai bună... Și tocmai asta era ceea ce o enervase pe Dora.

— Nu mă mai duc la el, asta a fost pentru ultima oară! îmi spuse ea, cu hotărâre.

Dar în felul acesta interesele mele nu erau servite și trebuia să-i mut gândul, cu orice preț. Am

avut mult de furcă cu ea, dar odată ce mi-am pus ceva în cap, trebuie să izbutesc.

Mai mult am silit-o decât am convins-o să trimită domnului baron un bilet roz, prin care îi acorda o întâlnire pentru seara următoare.

Apoi m'am dus cu ea în oraș, i-am comandat o rochie țipătoare, și m'am înapoiat singur acasă, căci Dora trebuia să rămâie la probă. Pentru seara întâlnirii i-am dat unele instrucțiuni și ea îmi făgădui să le urmeze cu stricteță.

Urma să se ducă cu baronul întâi la „Sala amorului" — localul prea bine cunoscut al Berlinului— și după ce se va fi amețit puțin să-l convingă să meargă cu ea la restaurantul acela, unde am fost și noi, Leonie.

Intre timp, m'am întâlnit cu tine la hotel, după cum îți amintești prea bine. Ceea ce s'a petrecut apoi, știi și tu.

Anton își toarnă încă un păhărel cu coniac și face o mică pauză.

Leonie își ațintește privirile-i întunecate asupra lui.

— Introducerea o cunosc acum — zice ea — dar cred că ceeace urmează e mai interesant. Pentru orice eventualitate, te poți da mai aproape, ca să nu fi nevoit să vorbești atât de tare. Pereții au urechi — spune proverbul — și ceea ce va urma acum e mai primejdios decât toate.

Anton îi urmează sfatul și se apropie atât de mult de sofa, încât trupurile lor aproape că se ating. Leonie își pusese brațul sub cap și privește gânditoare spre tavan.

Calm de parcă ar povesti ceva cu totul banal, Anton îi narează cele întâmplate. Scena cu Dora i-o istorisește aproape întocmai cum s'a petrecut.

— Și apoi? întreabă contesa, văzându-l că se oprește din nou.

Anton se ridică brusc depe scaun și face un ocol prin cameră. Chipul îi devenise palid, răsu-

flarea greoaie. Degetele lungi ale mâinilor îi tremură.

— A fost o poveste urâcioasă! În timpul drumului individul și-a revenit și a vrut să sară din trăsură. Ne-am luat la luptă și el se apăra cu îndârjire. Am avut mult de furcă cu dânsul, căci nu trebuia să-l rănesc.

În cele din urmă am izbutit să-l dobor din nou și am pornit în goană spre Hohenegg.

În viața mea n'am muncit atât de mult ca în noaptea aceea. Îmi simt încă și acum oasele zdrobite.

Cheile cavoului atârnau în locuința administratorului — după cum știam — și nimeni nu m'a zărit pe când duceam corpul țeapăn al baronului prin parcul cufundat în întuneric.

Până să deschid cavoul și până să aranjez ce era de aranjat, a mai trecut o jumătate de ceas și când am văzut ultimul șurub la locul lui, am luat-o la sănătoasa.

Bunul baron de Breitling se odihnește acum liniștit în cavoul familiei de Hohenegge. I-am închis ochii cu propriile mele mâini și nici cea mai mică zgârietură nu trădează lupta care a avut loc între noi. Afară de asta, poartă haine la fel ca Eberhard.

Și după ce mi-am făcut treaba cum trebuie, am pornit-o în grabă înapoi la Berlin. Ajunsei la periferia orașului, când începu să se lumineze de ziuă. Am predat trăsura celui în drept, apoi am intrat într'o cafenea, m'am spălat și m'am dichisit, după care am luat primul tren spre Hohenegge.

Între timp se făcuse după-amiază. Mă simțeam obosit mort, dar n'aveam dreptul să mă odihnesc, până nu voiu fi văzut cum se desfășoară finalul comediei pusă în scenă de mine. Restul îl știi. Asta e tot ce aveam să-ți povestesc și cred că ești mulțumită de mine, comoara mea.

Leonie observă că Anton vrea să se aplece la ea s'o sărute. Își recăpătase liniștea de odinioară și se oprise din plimbarea prin cameră. Dar ea

izbuteşte să scape din braţele lui şi-l întreabă grăbit:

— Asupra unui punct nu sunt încă lămurită. N'ai spus că ai azvârlit-o pe Dora într'un boschet?

— Aşa e. Ce mă interesează pe mine cocota aceia?

Leonie râde nervos.

— Ţi-ai ieşit din minţi, Anton? Fata îşi va reveni în simţiri, dacă... n'ai ucis-o cumva şi pe dânsa.

— Nu, n'am izbutit s'o fac, răspunde el. O fi rămas acolo un sfert de ceas, sau poate şi mai mult, apoi îşi va fi revenit în simţiri.

— Şi acum?

— Ce-ţi închipui că va face?

— Nimic altceva decât că va alerga la poliţie şi va trăda totul.

— In privinţa asta poţi fi complect liniştită, Leonie. Fata se va feri să facă scandal. Rochia de mătase pe care i-am cumpărat-o e atât de ţipătoare, cum poartă numai cocotele, cari ies în stradă să acaţe trecătorii. Ruptă şi prăpădită cum am lăsat-o nu va cuteza ea să intre în oraş. Pe de altă parte, i-am luat din sân documentul cu făgăduiala de căsătorie, pe care l-am şi ars. Astfel că, nu mai are în mână nici-o armă împotriva mea.

Dacă se va prezenta la poliţie, va fi arestată şi trimisă într'o casă de corecţiune. E destul de deşteaptă ca să-şi spuie singură asta.

Nu, nu, comoara mea, dinspre partea acestei pisici suntem în deplină siguranţă. Afară de asta, am luat şi măsuri preventive.

— Ce vrei să crezi cu asta?

— Cunoşteam doar adresa baronului de Breitling. Deoarece cunoşteam şi scrierea lui, am trimis imediat o scrisoare direcţiei hotelului unde locuia, indicând că am fost nevoit să plec pe neaşteptate şi rugam, — eu, adică baronul Breitling! — să mi se trimită cuferele la o adresă din München. Suma

datorată pentru apartament, urma să fie rambursată.

— Şi crezi că direcţia hotelului nu va avea nici-un fel de bănuială?

— Firește că nu va avea, scumpo. Peste câteva ceasuri voiu şti precis dacă şmecheria mea a prins, sau nu. Cum voiu aduce lucrurile baronului de la München, mă voiu mai gândi. Prea greu nu va fi.

Pe scurt: baronul a plecat pur şi simplu din Berlin şi a dispărut fără urmă de pe suprafaţa pământului, fără ca cineva să întrebe de el.

Tocmai lucrul acesta din urmă trebuie să-l evit, căci contele Eberhard, cu toate că se află arestat acum, va pune în mişcare cerul şi pământul, pentru a se salva pe el. Dar voiu purta eu de grijă să nu izbutească.

Leonie se simte acum mult mai liniştită. Nu l-ar fi crezut capabil pe Anton de toate faptele acestea îndrăzneţe. Entuziasmată, ea îi întinde mâna.

— Ai făcut mult pentru mine, Anton, şi nu-ţi voui uita asta niciodată. Dacă vom ţine ochii deschişi şi vom da imediat în lături piedicile ce se vor ivi în cale, sunt sigură că vom repurta şi izbânda finală.

Anton o cuprinde în braţe pe frumoasa femeie.

— Nu numai de dragul bogăţiei am făcut ceea ce am făcut, devenind un criminal! izbucneşte el cu glas răguşit de patimă trupească. Ci mai mult pentru că vreau să te leg pentru totdeauna de mine, — pe tine, cea mai frumoasă femeie pe care am întâlnit-o cândva.

Ea vrea să se desprindă din îmbrăţişarea lui, dar sărutările lui brutale o ameţesc şi pe ea şi atunci îi se dă cu totul, în budduarul îmbăcsit de aerul crimei.

CAP. 139

O întâmplare scandaloasă.

A doua zi, noui servitori ai castelului simt că Anton stăpânește iar la Hohenegge. Se arată mândru și poruncitor și nu suferă cea mai mică contrazicere. Numai față de personalul femenin se poartă ceva mai frumos, dar zâmbetul lui are ceva ordinar într'însul. Nu-și poate stăpâni deloc instinctele bestiale.

E drept, simte o pasiune sălbatecă pentru Leonie, dar nici trupul unei cameriste sau al unei bucătărese nu e de disprețuit.

Contesa ceruse să i se comunice detailat mersul instrucției judiciare.

Conform dispoziției procurorului, a doua zi sicriul sigilat fu deschis din nou. Autopsia cadavrului se făcu în capela castelului. Anton, noul administrator, trebuia să fie de față. Operația, îndeplinită de doi medici, profesori universitari, ținu un ceas încheiat.

— Moartea contelui a fost provocată într'adevăr de un atac de inimă! îl aude Anton pe unul din medici murmurând.

Nu fusese descoperită nici-o rană mortală. Procurorul încheiă un proces verbal asupra celor stabilite la autopsie și dispuse ca mortul să fie așezat la loc în sicriu, pentru totdeauna.

Comisiunea judiciară părăsește castelul și Anton aleargă la contesă să-i comunice rezultatul îmbucurător.

— Acum suntem în cea mai deplină siguranță, râde el demonic.

Se așează alături de Leonie și discută cu ea ce au de făcut de-acum încolo. Dânsa vroia să plece de la Hohenegge cât mai curând posibil.

La Monaco mai locuia încă blestemata aceea de Margot, căreia îi jurase pieirea. Ba mai era

acum și un copil al lui Eberhard și criminala plănuia cum putea să-l piardă și pe micuțul nevinovat.

Margot purta un nume falș și faptul acesta trebuia să fie legat de o taină. Lucrurile vor putea fi făcute în așa fel, încât contesa să nici nu fie nevoită să intervie personal.

Ea propuse ca Anton să rămâie câtva timp la Hohenegge, ca administrator, dar ticălosul se împotrivi din răsputeri. Se plictisea grozav printre servitori — cum spunea el — și dorea să trăiască pe picior mare, în vre-un oraș îndepărtat. Averea Leoniei era doar și a lui și dânsul îi spuse deschis că va trebui să-l ia de bărbat, după ce se va fi scurs anul de doliu.

Leonie încercă să-i scoată din cap gândul acesta, dar el nu se dădu bătut. Cu ajutorul milioanelor va izbuti — spunea el — să-și cumpere un titlu de nobleță, pentru a putea păși, ca baron sau conte, alături de Leonie.

Se scurseră trei zile de la autopsia baronului de Breitling. Anton nu-și prea găsea liniște în timpul nopților. Era el un ticălos, nu-i vorbă, dar de data aceasta nervii nu-i dădeau pace. Adeseori se trezea speriat în toiul nopții, părându-i-se că aude strigătul de ajutor al victimei sale. Se scula a doua zi dimineața scăldat de sudoare, și căuta să uite scornind tot soiul de distracții.

Se lăsase noaptea și Anton se plimba posomorât prin sala mare a castelului. Bătuse la odaia contesei, dar dânsa îi trimisese vorbă că nu se simte deloc bine și că nu-l poate primi.

Furios peste măsură, el coboară la parter. După câteva clipe de plimbare prin sală, deschise ușa și ieși în parc.

Cereți mâine numărul 107 tuturor ghiocarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5

Dar liniștea nu se lipea de el. Dimpotrivă, tot mai nervos devenea și în cele din urmă se înapoiă în castel.

O rază de lumină ieșea prin ferestrele de la parter și cădea în noapte. Acolo se aflau bucătăriile și locuințele servitorilor. Anton auzi un râs puternic și oprindu-se în loc aruncă o privire prin fereastră.

— Aia de jos par că se amuză de minune.

Bucătarul, un individ gras, cu bluză albă și tichie la fel stă cocoțat pe marginea unei mese, cu brațele încrucișate pe piept. Două servitoare tinere și frumoase, cu ochi strălucitori și dinți albi, stau lângă masă. Mai sunt de față două persoane, un tânăr ajutor de grădinar și nou-angajatul servitor de vânătoare. Sunt cu toții bine dispuși și Anton ghicește imediat că s'au adunat cu un scop deosebit.

In mijlocul mesei e o vază cu flori proaspete. Una din fete aduce câteva sticle cu viu și paharele sunt așezate pe masă. Nichiful rubiniu le umple și toți ciocnesc cu un „Prosit" răsunător.

Anton simte brusc nevoia să se amestece și el în societatea asta veselă și fără să stea mult pe gânduri intră înăuntru.

— Ce sărbătoare e astăzi? întreabă el de cum pășește pragul.

Bucătarul sărise repede de pe masă și veselia dispare de pe fața lui. Ca și ceilalți, nici el nu-l prea are la inimă pe noul administrator al castelului, dar toți trebuie să asculte de dânsul.

— Nu ne-o luați în nume de rău, domnule Anton, spune una din fete, făcând o plecăciune în fața lui. Astăzi e ziua mea și ne-am hotărât s'o sărbătorim în felul nostru. Doamna contesă n'are nevoie de noi pentru moment.

Ceilalți rămân cam încurcați și nu-și pot da seama încă în ce fel se vor întoarce lucrurile. Dar Anton zâmbește și închizând ușa în urma lui, spune:

— Dacă îngăduiți, voiu rămâne și eu aici, ca să petrecem împreună. În pivniță e vin destul și nu trebuie să facem economie. Ei, domnule bucătar, pregătește tot ce-ai mai bun și mai scump. Răspund eu de toate.

Bucătarul face ochi mari, închipuindu-și că Anton e beat. Apoi, însă, strigă și el, râzând:

— Dacă luați răspunderea, domnule Anton, atunci e totul în regulă, nu veți avea a vă plânge de mine.

Dispare apoi în bucătărie și dă câteva porunci ajutorului său.

Bănuielile servitorilor au dispărut acum cu desăvârșire, văzându-l pe Anton atât de vesel și bine dispus. Golește câteva pahare cu vin și când bucătarul începe să aducă bunătățile la masă, domnul administrator povestește glume.

Vinul curge în valuri și după două ceasuri toți sunt beți turtă. Ne mai dându-și seama de nimic, Anton apucă o sticlă și o izbește de perete. Sticla se face țăndări, în mijlocul veselici generale.

— Acum începem cu șampanie! strigă el și-și petrece brațul pe după șoldul unei fete.

— Să vie o baterie proaspătă din pivniță. De azi încolo nu mai bem decât șampanie, căci eu sunt stăpânul la Hohenegge și nimeni altul.

La aceste cuvinte, fetele, cari băuseră și ele multișor, izbucnesc în râs.

— Ai uitat-o probabil pe doamna contesă, domnule Anton? zice una din ele.

Anton e într'o stare, când nu mai știe ce face și ce spune.

— Eu nu uit nimic! strigă el cu îngâmfare și-i privește pe toți la rând. Contesa de Hohenegge va dansa cum îi voiu cânta eu. Numai să vreau.

— Ei, ei! se aude glasul gros al bucătarului, ai spus cam prea mult, domnule Anton. Doamna contesă rămâne și de aci încolo stăpâna noastră și dacă va vrea dânsa, va zbura și domnul Anton din castel.

— Ce? urlă administratorul și lovește cu pumnul în masă, răsturnând paharele și sticlele. Idiotule, ți-aș putea dovedi imediat contrariul. Contele Eberhard e în mormânt și a părăsit lumea tocmai la vreme.

— Nu vorbi în felul ăsta! strigă tânărul ajutor de grădinar. Te porți așa ca și cum ai sta pe picior egal cu doamna contesă.

Anton îl fixează pe băiat, de parc'ar vrea să-l înghită.

— Și dac'ar fi într'adevăr așa, maimuțoiule? Slavă Domnului, se întrerupse el, uite că vine șampania. După ce veți fi dat câteva pahare pe gât, vă veți schimba gândurile.

Se clătină pe picioare, îndreptându-se spre coșul cu sticle pe care-l aduse un servitor. Lovește de marginea mesei găturile câtorva sticle și toarnă în pahare băutura scumpă.

După un sfert de ceas sunt atât de amețiți cu toții, încât izbucnesc în cântece și țipete. Anton se luase la ceartă cu bucătarul.

— Minți, domnule administrator! răcnește bucătarul. Dovedește mai întâiu că ești amantul doamnei contese, după cum ai afirmat cu gura ta murdară. Numai după aceasta te voiu crede. Până atunci ești un câine râios!

Anton caută să apuce o sticlă ca s'o arunce în capul bucătarului. Dar atunci se reped la el cele două fete, îl împing îndărăt și-l așează în scaun.

— Lasă te rog, domnule Anton! îi spune una din fete. Nu trebuie să spui astfel de lucruri despre doamna contesă, căci nici nu poate fi adevărat.

Deodată Anton se ridică de pe scaun și-și vâră mâna în vesta descheiată.

— Și ce-ați spune voi dacă aș aduce-o aici pe doamna contesă, ca să ciocnească în sănătatea acelcia care-și serbează azi onomastica?

Cei din jurul său rămân o clipă tăcuți. Deși sunt beți turtă, le-a mai rămas destulă limpezime de min-

te ca să-şi spuie că declaraţiile acestea ale lui Anton ar putea face ca să-şi piardă slujba cu toţii. Probabil că făcuse un serviciu mare contesei şi se bazează astfel pe recunoştinţa ei. Dar ca s'o sileaască să vie aici jos, asta e cu neputinţă.

Bucătarul cel gras clătină capul şi agită braţele prin aer.

— Eşti un lăudăros, da, asta eşti! mai spune el şi se lasă pe un scaun.

Anton vrea să se năpustească din nou la el şi atunci se produce o larmă infernală.

De-odată, uşa se deschide brusc şi una din fete strigă cu voce speriată:

— Pentru numele lui Dumnezeu, tăceţi din gură! Doamna contesă e afară pe sală şi pare să fi fost atrasă de sgomot.

Toţi tresar speriaţi, numai Anton se ridică de pe scaun, clătinându-se.

— Ce tot răceniţi aşa de parcă aţi fi înebunit cu toţii? strigă el şi holbează ochii. Las-o să stea afară pe frumoasa Leonie. Vă voiu da îndată dovada că am rostit adevărul. Ea ascultă de mine ca şi câinele de vânător.

Toţi clătinându-se se îndreaptă spre uşă şi se poticnesc de prag. — Uşa rămăsese înfredeschisă şi cei dinăuntru aud o ceartă violentă în sala luminată a castelului.

Bucătarul cel gras se ridică de pe scaun, ca să se ascundă în bucătărie. Cele două fete se lipesc şi ele de pereţi, înspăimântate, iar tinerii rămân nehotărîţi la locurile lor.

Între timp Anton ajunsese în sala cea mare a castelului.

Leonie auzise într'adevăr zgomot venind dinspre bucătărie. Se uită la ceas şi văzu că era de-acum destul de târziu.

— Voiu coborî singură jos şi dacă într'adevăr servitorii au aranjat un zaiafet în spatele meu, vor avea de-a face cu mine! îşi zice ea.

Coboară în sala cea mare, de unde duce o ușă spre parter. Bucătăria se află acolo și Leonie se 'ndreaptă cu pași hotărâți, spumegând de mânie.

Dar aude de-odată pași apropiându-se. Omul care vine e beat, asta se poate recunoaște lesne din felul cum merge.

Contesa își ia o figură importantă, își strânge mantila în jurul trupului și rămase locului, în așteptare. Făptura necunoscutului se ivi atunci pe coridor și lumina din sală căzu pe fața lui. Leonie tresări speriată și o exclamație de mânie îi scăpă de pe buze.

Era Anton în persoană.

Ochii lui păreau măriți peste măsură și străluceau de un foc misterios. Căută să se sprijine cu mâna dreaptă, apoi făcu câțiva pași înainte și se înfipse în fața contesei.

— Bună seara, Leonie! izbucni el, cu un râs răgușit. E frumos din partea ta că ți-ai luat oboseală să vii la noi. Tocmai mă gândeam să te rog respectuos să ne ții tovărășie. Avem o mică sărbătoare și suntem bine dispuși. Banda aia de maimuțoi nu vrea să creadă că e de-ajuns să fac un semn cu degetul cel mic, ca să te fac să vii la noi. Fii bună te rog și dă-mi brațul! Te voiu prezenta în mod solemn cheflilor.

Contesa sta ca împietrită în fața administratorului ei.

— Ai înebunit, Anton? exclamă ea, dar atât de încet, încât numai el o poate auzi.

— Cum ai spus? se răstește dânsul, străpungând-o cu privirea. Te sfătuiesc cu binișorul, lasă dracului mândria aceea blestemată și fă așa cum dispun eu. Mi-am dat cuvântul de onoare porcului ăla beat de colo jos că te voiu aduce. Așadar, te rog să ai bunătatea...

Încearcă s'o ia de braț și s'o tragă spre ușă.

Leonie se apleacă atunci spre el și pe chipul ei e zugrăvită mânie, furie și scârbă.

— V'ați îmbătat cu toții din vinul meu, șleahtă

blestemată! îi aruncă ea în față. Nici nu mi-ar fi dat în gând c'ai fi și tu printre ei. Dar mâine voiu orândui o judecată, ca să vă săturați cu toții.

Pentru moment trimite-i pe ticăloșii aceia în odăile lor și spune-le să se ferească a face cel mai mic zgomot. Pe tine vreau să te văd mâine dimineață, când te vei fi trezit din beție.

Vrea să se 'ntoarcă pentru a urca scara, dar Anton, care între timp își mai recăpătase echilibrul, o ajunge repede din urmă și o apucă cu brutalitate de umeri.

— Ce-ți dă în gând, Leonie? strigă el. O faci pe mironosița față de mine? Ți-am spus doar că le-am făgăduit celor de jos să te aduc la serbare, și așa rămâne! Înainte marș! Vei ciocni cu mine un pahar în sănătatea noastră a tuturor, apoi te vei putea întoarce sus, dacă vei vrea. Adică, vreau să spun că voiu merge și eu cu tine, păpușico!

El o trage cu putere, dar dânsa îl loveşte cu pumnul atât de tare, încât el se clatină o clipă.

— Eşti beat şi nebun de-abinelea! Mi-e scârbă de apropierea ta! îi aruncă ea în faţă.

Anton, căruia băutura îi luase într'adevăr minţile, se năpusteşte cu un râs sălbatec asupra Leoniei.

— Cu forţa te voiu duce colo jos, aşa să ştii! răcneşte el.

Ea se împotriveşte din toate puterile, dar nici dânsul nu se lasă bătut. O apucase de rochie şi trage de ea până se rupe.

— Ptiu! — strigă ea, şi încearcă din nou să se smulgă.

Dar nu izbuteşte, căci în mod cu totul neaşteptat Anton îi cuprinde talia cu braţul şi o trage pe scări în jos. Ea se împiedică în rochie şi cade în genunchi.

Individul, cu ochii ieşiţi din orbite, o târâşte cu o furie sălbatecă, fără să ţie seamă că-i rupsese rochia cu totul şi că sânul ei frumos şi alb ca marmura iese la iveală. Şi faptul că ea îl izbeşte mereu cu pumnul în faţă, îl face să turbeze şi mai mult.

— Să te păzeşti, Anton! gâfâie ea în ultimul moment, când ajung aproape de uşa deschisă a bucătăriei. Te urăsc şi te disprefuiesc ca pe nimeni altul până acum.

Dar dânsul îi răspunde doar printr'un hohot sălbatec şi peste o clipă ea se simte târâtă peste pragul bucătăriei, cu rochia ruptă până jos, cu sânul dezgolit şi tremurând din tot corpul, de furie.

— Ei, ce vă spuneam eu? strigă Anton şi face un gest triumfător cu mâna dreaptă. V'am minţit oare când v'am făgăduit să v'o aduc aici pe frumoasa contesă? Priviţi-o, e vie în faţa voastră! Umpleţi paharele cu şampanie, să ciocnim cu toţii!

La dracul de ce nu vă mişcaţi, idioţilor? Nu vedeţi că doamna contesă are nevoie de un tutăritor, căci abia de mai respiră? Vreţi să umpleţi paharele, sau nu?

Apucase un scaun și se pare că se pregătește să-l arunce în capul celor de față.

Unul din tineri își ia inima în dinți și începe să toarne în pahare. O face, însă, în mod cu totul mecanic și nu știe singur unde-i stă capul.

— În sănătatea ta, frumoasă Leonie! râde Anton și ia unul din pahare.

Vrea s'o silească pe contesă să ia și dânsa un pahar, dar un țipăt sălbatec scapă de pe buzele ei. Își liberase o mână și apucă gâtul unei sticle. Chipul ei devenise cadaveric și schimonosit de furie.

Anton golește paharul cu șampanie dintr'o sorbitură, apoi o apucă brutal de gât pe Leonie și o trage la ol.

— Ia priviți încoace, colegii! strigă el. Am chiar permisiunea specială s'o sărut ca logodnic pe frumoasa contesă de Hohenegge.

Zadarnic încearcă ea să scape, — Anton își lipește buzele de gâtul și de sânul ei plin și o sărută cu patimă sălbatecă.

Dar acum se pare că puterile ei s'au îndoit. Lovit de pumnul ei, Anton se clatină și înainte ca să se poată năpusti din nou asupra ei, Leonie apucă sticla și-l izbește cu putere în cap. Cu o înjurătură furioasă el ridică brațele în aer, apoi se prăbușește la pământ. În cădere, trage după el două scaune, cari îl acoperă în întregime.

Contesa rămâne câteva clipe ca împietrită în fața acestui spectacol, apoi sticla îi cade din mână cu un pocnet surd.

Ea nu observă că toate privirile sunt îndreptate spre dânsa și nici nu se gândește să-și acopere sânii, cu mâinile. În ochii ei lucește o flacără de mânie sălbatecă, înspăimântătoare.

Fără să rostească un cuvânt, strângând buzele, ea se întoarce și părăsește încăperea.

O liniște de moarte se așterne în urma ei. Bucătarul stă în genunchi într'un ungher și se sprijină cu mâinile de podea. Cele două fete se pitulaseră

şi ele îndărătul dulapului, iar tinerii se lipiseră de perete şi tremură din tot trupul.

Sus, în sală, se aude zgomotul unei uşi care se închide. Toţi resimt o uşurare şi cel dintâi care îşi revine este bucătarul cel gras.

— Ne-am dus pe copecă cu toţii! se vaită el şi încearcă să se ridice de la pământ, dar nu izbuteşte.

Ceilalţi încep să-şi revie cu încetul.

— Să ne cărăbănim de aicî fi sfătuieşte ajutorul de grădinar. Aşa de repede nu mă voiu arăta la castel, dacă nu cumva vom fi ridicaţi chiar mâine dimineaţă de onorata poliţie.

Spunând acestea o ia repede la picior şi se face nevăzut. Celălalt băiat îi urmează pilda, apoi fetele se furişează pe uşă, tremurând din tot trupul.

Rămân numai bucătarul cel gras şi Anton, care zace nemişcat pe podea. Scaunele sunt împrăştiate în toate părţile, faţa de masă e pătată cu vin, pahare şi sticle stau răsturnate pe podea.

Cu sforţări extreme bucătarul izbuteşte să se ridice pe picioare. Priveşte rătăcit în jur şi-şi şterge fruntea cu dosul palmei.

— S'a dus, totul s'a dus! murmură el.

Ochii lui se îndreaptă spre făptura nemişcată de la pământ.

— Ticăloşul ăsta ne-a jucat festa. Mai că-mi vine să-i dau şi eu una în căpăţâna aia.

Dar veselul bucătar renunţă la gândul acesta şi târându-se pe lângă pereţi, se furişează în bucătărie. Încuie bine uşa şi întinzându-se pe pat, adoarme buştean.

A doua zi dimineaţă Leonie îşi sună camerista. Fata apare tremurând din tot trupul şi palidă la faţă.

— De unde şi până unde ai ajuns tu să iei parte la zaiafetul ticăloşilor ăia de jos? se răsteşte la ea contesa

Fata izbucnește în plâns amar.

— Doamnă contesă, iertați-mă, bucătarul m'a îndemnat... Îmi spunea că vor să sărbătorească onomastica unei fete și că totul va decurge în mod liniștit.

Contesa, cu chipul încă palid, n'o lăsă să isprăvească bine:

— Vreau să-mi dai răspuns scurt și lămurit. Ferește-te să-mi îndrugi vre o minciună, căci în cazul acesta vei părăsi castelul imediat și voiu purta eu de grijă să nu te angajeze nimeni.

Fata continuă să plângă și clatină capul.

— Cum s'a făcut că administratorul castelului, Anton, a participat și el la beție? Cine l-a chemat acolo?

— Domnul administrator a venit singur și a pus să se aducă șampanie din pivniță, doamnă contesă, răspunde fata.

— L-ai văzut de-acum azi dimineață pe administrator?

— Nu, doamnă contesă.

— Atunci, du-te de-l caută și spune-i că doresc să-i vorbesc imediat. Nu țiu în seamă nici-un fel de scuză. Cât privește pe ceilalți participanți la orgia de ieri, le voiu comunica hotărârea ce am luat-o. Spune, însă, bucătarului și celorlalți că-și pot lua rămas bun de la slujbele lor, dacă vor rosti un singur cuvânt despre ceea ce s'a petrecut aseară, din vina unui om beat și nebun. Pleacă acum!

Fata iese repede din cameră.

Leonie sare enervată din pat și începe să se plimbe prin cameră. Pumnii ei se încleștează de furie și rușine, pentru înjosirea la care o supusese Anton, în prezența personalului castelului. La așa ceva nu se așteptase. Individul este mai primejdios decât crezuse ea. Nu simțise niciodată un cât de slab simțimânt de simpatie pentru el, — acum, însă,

îl urăşte cum urăşti un şarpe pe care-l întâlneşti în cale.

E destul de inteligentă, însă, ca să ţie seamă până şi 'n clipele acestea de anumite consideraţiuni. Pentru moment vrea să-i vorbească şi nu se mai teme acum că o va înfrunta, cum făcuse ieri.

Uşa se deschide şi Anton intră în odaie. Aşteaptă o clipă nemişcat în prag, apoi se 'ndreaptă spre Leonie, şovăitor:

Chipul îi este palid şi pe frunte se observă o dungă roşietică. E urma lăsată de lovitura pe care i-o dăduse Leonie cu sticla, şi numai printr'o minune scăpase cu ţeasta întreagă.

Cei doi criminali îşi stau acum faţă 'n faţă. Leonie cu chipul schimonosit de ură şi ochi înveninaţi, — Anton, puţin cam rătăcit, dar cu mândrie de stăpân.

— Ai trimis după mine, Leonie! rosteşte el în cele din urmă.

Contesa izbucneşte fără milă:

— Ticăloasule! Nenorocitule!

O clipă se face tăcere în odaie. Anton nici n'a tresărit la cuvintele, cari pe un altul l-ar fi lovit ca un biciu. El înalţă doar din umeri şi răspunde:

— Ceea ce a fost, a trecut şi nu se mai poate schimba nimic. Ai face bine să te resemnezi cu soarta. Am fost beat, de ce-aş minţi? Imi pierdusem minţile când te-am târât în faţa servitorilor, ba chiar te-am sărutat înaintea lor, dacă-mi aminteso bine. Ei, dar ce pot face acum? Eu nu văd nici-un mijloc ca să îndrept lucrurile.

Leonie nu ştie ce să-i răspundă. Socoate inutil să-i facă imputări sau să-l acopere cu insulte.

Se'ndreaptă spre fereastră şi apăsându-şi pieptul cu mâinile, rosteşte cu glas slab:

— Ce ruşine, ce izbucnire nesăbuită! Va trebui să-mi dai socoteală odată şi odată, nu uita! Acum, însă, nu-s în stare să mă întretiu cu tine, să te întreb cum a fost cu putinţă să te îmbeţi atât de

porcește. Avem ceva mai important de rezolvat în clipa de față. Voiu fi nevoită să concediez pe toți aceia cari au fost martori ascarii la înjosirea mea.

— Cred și eu că nu rămâne altceva de făcut, răspunde Anton, calm. Așadar, afară cu ei!

Contesa îl privește uimită.

— Și dacă vor povesti chestia aceea scandaloasă?

Anton face un gest disprețuitor cu mâna.

— Se vor feri să facă asta. Cine-i va crede? Primul care va deschide gura, va fi citat în fața judecătorului de instrucție și va fi azvârlit în închisoare pentru calomnie. În ori-ce caz, eu sunt persoana principală și voiu jura că totul e minciună, din ceea ce ar cuteza să spuie vre-unul din ei.

Contesa se mai liniștește puțin.

— Voiu compune imediat scrisorile de concediere, zice ea. Acum să ne întoarcem la tine.

Anton se lasă într'un fotoliu și-și așează picior peste picior:

— Mă scuzi, Leonie, sunt încă grozav de obosit și nu pot sta mult în picioare. În ce mă privește pe mine, nu e nevoie să-ți frământi mult creierul. Ți-am spus-o de-acum că-mi pare rău de ieșirea violentă ce-am avut-o și că pe viitor voiu căuta să nu se mai întâmple așa ceva. De-altminteri, ai putea să-ți faci ție-însăți imputări. De ce te-ai împotrivit cu atâta furie? Tu n'ai băut deloc și ți-ar fi venit ușor să mă aduci pe calea cea bună, prin câteva cuvinte la locul lor.

— Nu vreau s'aud de asta, Anton! Mai mult sau mai puțin, cele petrecute aseară vor pătrunde în public, chiar dacă-i voiu concedia pe toți servitorii cari au fost de față, amenințându-i în acelaș timp să-i dau pe mâna poliției, dacă vor rosti vre-un cuvânt. Există o singură cale pentru mine: mâine voiu părăsi castelul Hohenegge, înapoiându-mă la Monaco.

Anton se înclină:

— Foarte inteligent din partea ta. Nici mie

nu-mi convine să stau aici, mai ales toamna, când totul e trist și mohorât. Pe Riviera e mult mai frumos. Așadar, când pornim la drum?

— Tu vei rămâne aici! răspunde contesa, cu un zâmbet silit. Cer asta de la tine și insist chiar s'o faci! Nu e vorba numai de dorințele mele, sau dacă-ți place ție mai mult pe Riviera. Tu nu știi încă ce s'a petrecut aseară, căci n'am socotit necesar să ți-o spun.

— S'a întâmplat ceva? întreabă surprins Anton și o privește pe contesă țintă în ochi. E vorba despre contele Eberhard?

In loc de răspuns, Leonie deschide un dulăpior și scoate dintr'însul o telegramă, pe care o primise la o oră târzie, în cursul nopții trecute.

— Citește! spune ea, scurt.

Anton ia hârtia și o parcurge repede cu privirea. Apoi o aruncă pe masă și murmură o înjurătură.

— La dracu! Dar ce s'a întâmplat iarăși?

— Deocamdată nu știu încă. — Rămâne așa cum am spus, mâine seară plec din Hohenegge, cu destinația Monaco. Tu rămâi aici și vei ține ochii deschiși mai mult ca până acum. Sunt încredințată că se vor petrece lucruri interesante.

Fii atent la cavou și observă cine se furișează noaptea prin parc. Ține-mă în curent cu tot ce se va petrece pe-aici, sau la Berlin. Vei recunoaște lesne că prezența ta la Hohenegge este absolut necesară, în vreme ce și eu am de aranjat la Monaco unele chestiuni importante.

— Desigur că te gândești iarăși la Margot-aceea. N'ar fi mai bine s'o lași în plata Domnului?

— Nu! îi răspunde repede Leonie. Acum mai mult ca oricând trebuie să mă țiu pe urmele ei, și dacă va fi nevoie, — dacă Eberhard va da de dânsa și vor căuta să se unească — le voiu da lovitura de grație

— Şi cum vei face asta, Leonie? o întreabă Anton, curios.

— Las-o în grija mea. Arma pentru răsbunarea e pregătită de-acum şi aşteaptă numai momentul potrivit, pentru a-şi îndeplini menirea. — Şi acum te rog să mă părăseşti, căci vreau să rămân singură.

Anton se ridică greoiu din fotoliu. Vrea să mai răspundă ceva, dar se răzgândeşte şi murmurând cuvinte de neînţeles se'ndreaptă spre uşă.

In seara următoare Leonie părăseşte Hohenegge, precum fusese stabilit. Bucătarul şi ceilalţi servitori cari luaseră parte la orgie, au fost concediaţi. Personalul nou urma să sosească din Berlin, după plecarea contesei.

Anton o conduse pe Leonie la gară, în trăsură, şi se înapoiă posomorât la castel.

CAPITOLUL 14o

Masca-roşie a dispărut.

După câteva ceasuri de călătorie pe apă, Ochiude-pisică se înapoiază pe insula pescarilor.

Hector Rammont, diavolul acesta cu chip de om, dispăruse, sau a căzut pradă valurilor. Marea fusese înfuriată şi detectivul văzuse cu proprii săi ochi cum coaja de nucă pe care se îmbarcase regele criminalilor fusese sfărâmată de furia apei. Numai că „noul Sherlock Holmes" ştie din experienţa trecutului, că omul acesta blestemat izbutea întotdeauna să se salveze din situaţiile cele mai primejdioase.

Hartenberg e într'o dispoziţie din cele mai proaste.

Cereţi mâine numărul 108 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

Copila lui zace pradă frigurilor în coliba pescarului, iar el se înapoiază cu mâinile goale pe țărm. Cel puțin dac'ar fi pus mâna pe demonul acesta! Nu l-ar mai fi slăbit o clipă din ochi și ar fi pus să se construiască pentru dânsul o celulă specială.

Va să zică Rammont nu și-a pierdut viața în incendiul de la închisoare. L-a mituit pe nenorocitul Martineau, i-a luat apoi costumul de gardian și după ce s'a văzut cu mâinile libere, l-a ucis.

Focul a îndeplinit restul.

Hartenberg știa acum în ce fel se petrecuseră lucrurile, mintea lui ascuțită izbutise să lămurească totul, — numai de vizita lui Rammont la prefectul poliției nu știa nimic.

În privința acestuia, lucrurile se petrecuseră așa cum se așteptase regele criminalilor. Înaltul slujbaș se trezi singur a doua zi, de-abia pe la amiază. Îl dezlegă pe bătrânul servitor și-i porunci să nu rostească o vorbă asupra celor întâmplate în noaptea trecută.

După ce se'ntoarse cu barca de pe mare, Ochiu-de-pisică se sfătui cu pescarii cari îi dăduseră o mână de ajutor. Aceștia știau acum că au de-a face cu un detectiv și căpătară respect pentru el.

Se luminase de zi între timp și cu toate că Hartenberg își simțea oasele zdrobite, nici nu se gândea să se odihnească. Dăduse dispoziții ca tot țărmul să fie cercetat din nou și în curând oamenii se 'ntoarseră. Rezultatul era destul de surprinzător. Marea aruncase la mal câteva scânduri și pe una din ele se putea citi numele „Antier". Unul din pescari confirmă că scândura aceasta aparținea bărcii dispărute, cu care fugise Masca-roșie.

— Sunt sigur că s'a înecat, spune el, căci n'avea cum să se salveze pe marea furtunoasă.

Ochiu-de-pisică privește gânditor la rămășițele bărcii.

Așadar, Masca-roșie să fi murit? De-ar putea crede asta! Îl cunoaște prea bine pe demon, pentru ca să-și dea seama că va scăpa și acum.

De îndată ce se va înapoia la Monaco, va cere poliției să trimită telegrame în toate părțile lumii. Deocamdată nu se mai poate face nimic, și detectivul își spune că a sosit timpul să se înapoieze la Alice. Cel puțin izbutise s'o scape pe copila sa din mâinile acestui diavol cu chip de om. Nenorocita zace pe patul de suferință și cere necontenit să fie dusă la acela care-i răpise inima. Dar asta e numai din cauza febrei și mai târziu totul va trece.

Cu capul aplecat sub povara gândurilor, detectivul se îndreaptă spre coliba pescarului. Mos Matteo pășește alături și, din când în când își aruncă privirea la el.

— E fiica dv. domnule, întreabă el de-odată, când sunt aproape de tot de colibă.

— Da, mosule, răspunde Hartenberg.

Păsesc înăuntru și o găsesc pe logodnica tânărului pescar, stând la patul Alicei.

Fata fusese trezită și ea din somn de larma care se produsese pe insulă și i se aduse îndată la cunoștință ceea ce se întâmplase. Inima ei bună o îndemnă să vie să vegheze la patul bolnavei, în vreme ce bărbații erau cu toți plecați pe mare, în urmărirea criminalului.

Ușa se deschide și Ochiu-de-Pisică intră înăuntru.

— Doarme, domnule, spune încetișor tânăra fată.

Hartenberg clatină capul și se apropie în vârful picioarelor de patul fiicei sale.

— Știe Dumnezeu dacă se va mai însănătoși, murmură el.

— Eu cred că o vom pune pe picioare, spune bătrânul pescar, în spatele detectivului. Noi ăștia cari trăim pe insule, avem leacurile noastre, cari

adeseori fac minuni mai mari decât doctorile scumpe ale spiţerilor de la oraş. Acum câţiva ani am mai avut aici o fată bolnavă, şi era mai rău chiar decât asta a dumitale. Era o prinţesă tânără, de vre-o douăzeci de ani doar, care-şi pierduse toată averea la cărţi, apoi s'a aruncat în apă. Din fericire, unul de-ai noştri a pescuit-o la vreme şi a adus-o încoace. Putea între viaţă şi moarte zile de-arândul şi doctorul pe care l-am adus din Monaco spunea că nu mai e nimic de făcut. Noi, însă, am vindecat-o cu leacurile noastre şi după cât am auzit trăieşte acum fericită la Paris. Şi acum mai port încă lanţul ceasornicului, moneda de aur pe care mi-a dăruit-o. Era ultimul ban pe care-l avea în buzunar.

Ochiu-de-pisică stă mult timp cu privirile aţintite asupra Alicei. Prin groaznice suferinţe trebuie să fi trecut nenorocita, până ce soarta a adus-o pe insula aceasta. Dar el nădăjduieşte acum că fiica lui se va însănătoşi.

Nu mai poate rămâne aici, căci are mult de lucru la Monaco. Transportarea Alicei ar fi cu neputinţă deocamdată. In coliba aceasta de oameni sărmani dar cu inimi calde, ea va putea aştepta până-i vor reveni puterile.

Hartenberg îl trage de o parte pe bătrânul pescar şi vorbeşte în şoaptă cu el. Matteo e înţeles cu propunerile lui şi 'n cele din urmă cei doi bărbaţi îşi întind mâinile.

— Vă puteţi încrede în mine şi în prietenii mei, domnule, zice Matteo, cu seriozitate. Vă făgăduiesc că voiu veghea asupra fetei şi n'o voiu lăsa singură nici o clipă în cele două zile următoare. Spre bucuria mea văd că logodnica băiatului meu a revenit la sentimente mai bune. Probabil că a dispărut gelozia din inima ei.

— Nu uita un lucru, moş Matteo, — zice detectivul şi trăsăturile sale devin din nou aspre — păzeşte bine în timpul nopţilor uşa şi fereastra,

până mă înapoiez eu. După părerea voastră, a pescarilor, demonul acesta s'ar fi înecat în mare, dar eu știu că nu e pentru prima oară că învie din morți. Înarmați-vă bine, și culcați-l la pământ, dacă cumva se ivește pe aici.

De altfel, voiu veni cât voiu putea mai des pe aici, căci nu e prea departe. Peste câteva zile nădăjduiesc s'o pot luă cu mine la Monaco și o voiu îngriji acolo mai departe. Vă voiu răsplăti cum se cuvine pentru bunătatea voastră.

Moș Matteo strânge înc'odată mâna lui Hartenberg și acesta adresează apoi câteva cuvinte prietenești logodnicei tânărului pescar.

— N'ai nici-un motiv să fii geloasă, încheie el. În curând o vom lua pe Alice de aici și atunci vei dansa din nou cu logodnicul d-tale. La nuntă vă voiu trimite un dar frumos.

Fata îl asigură și ea că va veghea asupra bolnavei și după ce Hartenberg se aplecase să sărute fruntea acesteia, părăsește în tăcere coliba.

În mai puțin de un ceas ajunge la Monaco. Se 'ndreaptă spre hotelul unde locuiește, își face în grabă toaleta și după ce îmbucă ceva, pornește spre poliție. Comunică acolo tot ce stabilise până atunci cu privire la Masca-roșie, dar se ferește să amintească de Alice, căci nu vrea s'o implice pe nenorocita sa copilă în această afacere. O va judeca el singur dacă inima lui de tată îi va spune că este vinovată.

Cam pe la orele zece, se află în fața vilei „La Patrie". Servitorul primise ordin dela „Vipera" să-l lase să intre pe bărbatul care va prezenta o cartă de vizită cu semnătura ei.

Ochiu-de-pișică poartă iarăși o barbă căruntă și are înfățișarea unui rentier bătrân, care venise să petreacă la Monaco câtva timp.

Într'o cameră dela parter el o așteaptă pe fosta lui soție. După zece minute dânsa își face apariția. Fără să-l întrerupă cu o vorbă, ea ascultă po-

vestirea detectivului, lângă care se așezase pe un scaun.

— Așadar, ai găsit-o pe Alice! murmură ea, când Ochiu-de-pisică face o pauză scurtă

— Da, răspunde el.

— Și ce vei face acum?

— Pentru moment aștept ca starea ei să se îmbunătățească. N'am comunicat nimic poliției despre dânsa, deși ar fi fost de datoria mea s'o fac. Pentru serviciile pe cari le-am adus autorităților, fără să primesc în schimb o răsplată corespunzătoare, îmi iau dreptul să smulg închisorii o ființă care este sânge din sângele meu. Fac aceasta cu riscul de a mă pierde pe mine însumi.

„Vipera" îl învăluie pe fostul ei soț cu o privire caldă.

— Îți mulțumesc pentru cuvintele acestea, spune ea apoi.

El face un gest de refuz cu mâna.

— Nu-i nevoie, doamnă; știu eu singur ce am de făcut. Să revenim la chestie, deci:

O voiu aduce în taină pe Alice la Monaco și voiu găsi pentru ea vre-o odăiță pe țărmul mării, unde s'o pot îngriji. Nu vom rămâne prea mult aici și când se va fi însănătoșit oare-cum o voiu transporta la Berlin, în căsuța noastră care zace părăsită de atâta timp. Voiu sta acolo cu dânsa, până când sufletul ei se va însănătoși, — până când nici-unul din gândurile ei nu va mai fi pentru demonul acela care i-a otrăvit viața. De-abia după ce se va întâmpla minunea aceasta, voiu reîncepe vânătoarea după regele criminalilor, căci sunt aproape sigur că el a scăpat cu viață și de data aceasta.

„Vipera" rămâne tăcută o clipă, apoi răspunde:

— Nici măcar o rugăminte n'am voie să-ți adresez, după cât îmi dau seama, Hartenberg. Ai rămas încă față de mine tot așa de crud și neîmpăcat ca odinioară... Rămâi pe loc, nu te voiu mai deranja cu astfel de amintiri... Așadar, te înapoiezi cu Alice la Berlin. Probabil că nu te voiu mai vedea, și nici pe Alice, înainte de plecare, căci, bănuiesc că vei căuta să împiedici întâlnirea noastră...

— Ai dreptate, doamnă, nu vei ajuta cu nimic, dacă vei da ochi cu Alice, răspunde, rece, detectivul.

„Vipera" pare să lupte cu o hotărâre. În cele din urmă ridică capul și-l privește pe Hartenberg cu o expresie rugătoare.

— Margot e aici în casă, spune ea, încetișor. Știi și d-ta asta. E și dânsa copila d-tale, Hartenberg, și a suferit tot atât de mult ca și Alice. Nu simți nevoie să te apropii de ea și să schimbi câteva cuvinte prietenești?

Detectivul stă pe scaunul său, cu chipul posomorât. O iubește pe Margot cu aceeași căldură ca pe Alice, dar ea a fugit de la el, deși căutase s'o reție. E drept, odată o ajungase din casă, deoarece o socotea ucigașa contelui Bertram de Hohenegge. Mai târziu, însă, a început să se îndoiască de vinovăția ei și o apărase pe copila sa de toate acuzațiile ce i-au fost aduse.

Dar apoi o întâlnise într'o străduță, în spatele palatului baronului de Bergen, și atunci auzise din chiar gura ei că devenise o cocotă. Da, așa îi spusese! Și acum o găsește aici, mama copilului contelui Eberhard de Hohenegge. Sau poate că acest copil nici nu e măcar al aceluia care jurase că o va lua de soție, pentru a-și răscumpăra astfel vina sa.

Sângele îi se urcă la cap, la gândul acesta.

— Nu vreau s'o văd pe nemernica aceea! exclamă el. Știu bine ce s'a petrecut în casa aceasta, doamnă, știu că un copil a văzut lumina zilei. Uiți însă, că a trebuit s'o rup cu Margot, pentrucă ea singură s'a despărțit de mine.

Contele Eberhard e mort, și pot susține că a fost ucis de Leonie, soția lui, deși n'am încă nici o dovadă în mână. Ființa căreia i-a dat viață Margot, n'are nici nume, nici tată, e un bastard, pe care eu nu pot face altceva de cât să-l blestem, ca un părinte nenorocit ce sunt.

— Nu vorbi așa, Hartenberg! strigă „Vipera" cu glas tremurător. O judeci greșit pe Margot. Dacă a afirmat în fața d-tale că este cocotă, a avut motivele ei să facă asta.

— Te rog să-mi spui și mie cari au fost motivele acestea, dacă ții să-mi schimb părerea pe care mi-am făcut-o despre Margot.

— Bine, vei afla și asta și sunt sigură că vei gândi altfel mai târziu.

In cuvinte întretăiate „Vipera" desvăluie fostului ei soț taina întunecată a castelului de Hohenegge, încheiând astfel:

— Deoarece Margot a aflat întâmplător despre asta, deoarece Leonie i-a smuls hârtiile din mână și ea nu avusese inimă să-l dea pe Eberhard pradă disperării, s'a acoperit singură de rușine, pentru ca el să renunțe la dânsa și s'o facă pe cealaltă, contesă. Acum știi totul.

Detectivul își duce mâna la frunte. Privirile sale par să scormonească trecutul, când copiii erau încă mici și el se juca cu dânșii, ca un tată fericit. Dar câte nu s'au întâmplat de atunci!

— Dacă am fost nedrept, îmi pare nespus de rău! murmură el. Îți mulțumesc în ori-ce caz pentru ceea ce mi-ai spus, Antoinette. Sunt unele lucruri nelămurite și trebuie să mă descurc mai întâi; poate că ne va fi dat să facem unele descoperiri senzaționale.

Dacă ar trăi încă Eberhard de Hohenegge, s'ar putea lămuri unele lucruri întunecate. Dar morții nu se mai pot apăra.

— Și pentru Margot n'ai nici acum un cuvânt părintesc, Hartenberg?

— Încă nu. Ea trăiește aici sub numele unei văduve Grosser, poartă, deci, o a doua taină cu dânsa și va da copilului pe care l-a născut, numele bătrânului ei soț decedat. Altceva nici nu poate face. Față de lume vrea și trebuie să fie moartă.

Dar faptul că eu, tatăl ei, temutul polițist de odinioară, trebuie să târăsc după mine aceste secrete de familie, — asta mă face să nu-mi pot recăpăta liniștea. Simt ceva în mine care mă îndeamnă să fiu cu băgare de seamă. Poate că pândește pe undeva o nouă primejdie și mâna destinului se va lăsa grea asupra lui Margot. Uiți probabil că mizerabila aceea de contesă știe de existența ei și o simplă înștiințare adresată poliției va fi de-ajuns pentru ca fiica noastră să fie arestată.

— Nu va cuteza să facă asta, Hartenberg, căci ar risca prea mult.

— Să aşteptăm puţintel şi să ţinem ochii deschişi, fiindcă lucru la care nu te pot sfătui îndeajuns, răspunde detectivul.

S'a ridicat de pe scaun şi se pregăteşte de plecare.

— Acum ştii cum stau lucrurile, Antoinette. Fă-ţi pregătirile şi caută să pleci de aici cât mai repede cu putinţă. Nu vreau să te întreb unde te vei duce, principalul e s'o transporţi pe nenorocita femeie într'un loc unde să puteţi trăi ascunse.

„Vipera" stă înaintea fostului ei soţ ca în faţa unui judecător. Un fior îi străbate trupul. De ce nu găseşte cuvinte potrivite pentru a mişca inima acestui om, pentru care simte şi astăzi încă o simpatie mare, deşi el o umileşte ori-de-câte-ori are prilejul!

In clipa aceasta pe aleea din grădină servitorul se apropie de vilă, cu o scrisoare pe care i-o dăduse poştaşul. „Vipera" vede aceasta şi se adresează detectivului.

— Nu vrei să mai aştepţi o clipă, Hartenberg? Scrisoarea vine probabil din Germania, de la un om pe care l-am trimis în apropiere de Hohenegge, ca să-mi comunice tot ce se petrece la castel. Cred că te va interesa ca şi pe mine, dacă se întâmplă lucruri deosebite acolo.

Ochiu-de-Pisică nu răspunde nimic, dar se aşează înapoi în fotoliu. După câteva clipe, „Vipera" ţine scrisoarea în mână şi o deschide repede. Se apropie de fereastră ca să poată citi cât mai bine, dar de-abia îşi aruncase ochii pe scrisoare şi chipul ei devine palid.

— Dumnezeule sfinte! exclamă apoi şi mâna în care ţine hârtia începe să-i tremure. E care cu putinţă, — nu mă înşeală ochii? — Nu, nu, aici stă scris negru pe alb, lămurit şi limpede...

Detectivul își întoarce încetișor capul spre ea și întreabă, calm ca de obiceiu:

— S'a întâmplat ceva deosebit la Hohenegge, doamnă? Dacă pot să știu și eu, atunci comunică-mi te rog, — dacă nu, voiu pleca.

— Încă o clipă, Hartenberg, vreau să citesc până la capăt...

După câteva minute se apropie clătinându-se de masă și-i întinde detectivului scrisoarea.

— Citește, citește, pentru numele lui Dumnezeu! Omul meu de încredere, Max Șerparul, îmi vestește că Eberhard de Hohenegge a părăsit sicriul în timpul nopții și este viu și sănătos ca toți oamenii.

Hartenberg se uită o clipă înlemnit la „Vipera", apoi la hârtia din mâna sa.

— Ți-ai pierdut mințile, Antoinette?

Ea clatină capul și arată spre scrisoare. Atunci el începe să citească și când sfârșește, ridică încetișor privirea și rostește cu glas schimbat:

— E adevărat! Contele Eberhard de Hohenegge, înmormântat în cavoul strămoșilor săi, s'a întors la viață și va căuta să se răzbune pe criminala sa soție.

Atunci se aude în spatele celor doi oameni un strigăt pătrunzător.

Margot intrase neobservată în odaia de alături. Văzuse prin fereastră un bărbat pășind pe aleea din grădină. Chipul lui îi se păru cunoscut, cu toată deghizarea de care se folosise.

— E Hartenberg, tatăl meu. Vine la mama! exclamă ea.

Atunci nu se mai putu reține și împinsă de un simțimânt puternic se dă jos din pat și coboară scara spre parterul vilei. Sosise tocmai în clipa când cei doi erau pe punctul să se despartă, căci trebuise să-și pună întâi o rochie pe dânsa și apoi îi venea greu să umble.

Desfăcuse portiera și era gata să se năpus-

tească în odaie, pentru a se arunca la picioarele tatălui ei, dar tocmai atunci intrase servitorul cu scrisoarea.

La început nu dăduse nici o atenție acestui fapt dar când o vede pe mama ei citind scrisoarea și scoțând acea exclamație de nețărmurită uimire, un fior îi străbate trupul.

I-ar fi fost cu neputință să se mai reție. Cu un țipăt se năpustește în odaie, ochii ei aruncă scântei, întinde brațele, cuprinsă de o fericire fără margini.

— Trăiește... trăiește! Eberhard nu e mort, Cerul a făcut o minune.

Cu aceste cuvinte se îndreaptă clătinându-se spre tatăl ei. Vrea să se arunce în genunchi în fața lui, să-l roage s'o ierte pentru durerile ce i le-a cauzat, — dar atunci îi se întunecă înaintea ochilor și se prăbușește la pământ.

— A leșinat de bucurie! exclamă „Vipera". Nu vrei să-mi ajuți s'o așed pe divan?

Cu puteri unite, mama și tata o așează între perne pe femeia leșinată.

— Oh! numai să nu moară tocmai acum! strigă de-odată fosta polițistă franceză, cuprinzând în mâinile ei capul blond al copilei.

— Nu moare nimeni de bucurie, doamnă! răspunde Ochiu-de-Pisică, cu glas ciudat de rece.

Nefericita mamă acoperă cu sărutări fierbinți fruntea lui Margot. Detectivul, însă, se retrage spre ușă. De acolo se întoarce înc'odată și spune cu glas tare:

— Rămâi cu bine, doamnă. O las pe leșinată în îngrijirea mamei sale și asta e de-ajuns. Situația s'a schimbat cu totul, din clipa când am aflat că Eberhard e în viață. Voiu vedea ce e de făcut. După ce o voiu fi transportat pe Alice la Berlin și dacă nu se va petrece nimic nou între timp, voiu reveni, probabil, aici și o voiu lua și pe Margot... Dar asta numai în cazul când contele Eberhard de Hohenegge

îmî va jura că se va despărți de Leonie și va reda copilei mele onoarea. Te rog să comunici asta lui Margot, după ce se va trezi din leșin.

Ușa se închide pe dinafară și Ochiu-de-Pisică părăsește vila „La Patrie". Chipul său își reia expresia calmă și nepăsătoare și nimeni din cei ce-l întâlnesc pe stradă, n'ar bănui ce furtună se zbate în sufletul acestui om.

Cum a intrat în odaia sa dela hotel, privirea îi cade pe o telegramă ce se află pe masă. Sună pe omul de serviciu și-l întreabă când a sosit telegrama.

— Inainte cu zece minute, domnule, îi răspunde acesta.

Cu un gest scurt îl concediază. Încruntând sprâncenele, el întinde apoi mâna spre depeșă. Simte cu precizîune că vestea aceasta îi va aduce iarăși zile grele de luptă.

O desface și parcurge repede conținutul... Apoi râde înăbușit și murmură:

— Am știut eu!

Telegrama vine din Marsilia și conținutul ei glăsuiește:

„Subsemnatul aduce la cunoștința domnului prefect al poliției din Monaco, precum și domnului Hartenberg, că a sosit cu bine în portul Marsilia.

Masca-Roșie"

CAP. 141

Un prieten la nevoie

Contele Eberhard de Hohenegge se află din nou închis într'una din celulele arestului preventiv. In repetate rânduri ceruse judecătorului să-i acorde eliberarea pe cauțiune, pentru a se putea ocupa singur de chestia sa, — dar până acum cererea nu-i fusese admisă.

Procurorul pare să fie ferm încredințat că are de a face cu un înșelător foarte iscusit.

Nenorocitul conte simte că se înăbuse în celulă.

Cu un blestem de mânie se ridică de pe banca lipită de perete și începe să măsoare încăperea în lung și în lat.

Prin fereastra zăbrelită pătrund ultimele raze ale soarelui ce apune. Afară e toamnă și în curând se va lăsa noaptea. Și nopțile sunt îngrozitoare pentru dânsul. E bărbat îndeajuns ca să se resemneze în nenorocire, dar în cele din urmă tot îi vine greu.

La Hohenegge slăpânește diavolița Leonie, și alături de dânsa ticălosul de Anton. Zadarnic își frământă el capul ca să ghicească încotro plecase Müller. Frica să-l fi hotărât pe bătrân să se ascundă?

După multă chibzuială contele își spune, însă, că nici Müller nu i-ar putea fi de vre-un folos în împrejurările de față.

În cavoul din Hohenegge se află un cadavru în sicriul din care fugise Eberhard. Un singur mijloc există pentru a dovedi adevărul susținerilor sale: trebuia să descopere cine este mortul acesta. Dacă izbutește în aceasta, va fi necesar să dea de urma ucigașului, ceeace nu va fi prea greu.

El este convins că e vorba de o crimă aici, chiar dacă medicul legist susținuse că e moarte naturală.

Tot plimbându-se prin încăperea strâmtă, gândurile îi se încâlcesc în minte și-l apasă grozav. De-odată rămâne locului și privirile-i se ațintesc pe pământ.

— Pun mâna în foc că îndărătul acestei ticăloșii se află Anton! murmură el. Acum se pune chestia să fac pe dracu în patru ca să pot dovedi vinovăția mizerabilului.

Dar un zâmbet îndurerat îi flutură pe buze.

— Cum pot eu să descopăr adevărul, atâta vreme cât sunt închis între acești patru pereți de închisoare? Dar mâine dis de dimineață voiu cere cu stăruință să mă ducă în fața procurorului. Trebuie să mă asculte într'odată și poate că contele de Platen va fi din nou confruntat cu mine. Nu pot pricepe

cum de vechiul meu camarad de arme şovăie să mă recunoască drept acela care sunt în realitate.

Umbrele nopţii coboară peste marele oraş. Lumină palidă dindărătul zăbrelelor devine tot mai slabă până ce se stinge cu totul. Din depărtare prizonierul aude zgomotul înăbuşit al metropolei.

Gardianul deschide uşa şi aduce contelui mâncarea. Eberhard se lasă tăcut pe bancă şi tot aşa de tăcut se retrage gardianul. Mâncarea rămâne neatinsă.

După câtva timp se aruncă pe pat şi în lungile ceasuri de insomnie se gândeşte la nenorocirea care se abătuse asupra vieţii sale.

A doua zi dimineaţă gardianul intră în celulă şi-i anunţă:

— Domnul procuror doreşte să-ţi vorbească.

Eberhard clatină mulţumit din cap. Tocmai ce vroia şi el. Se ridică de pe pat şi-l urmează pe gardian în tăcere.

În cabinetu-i elegant, procurorul Braun stă la birou. După ce contele intrase, el se adresează gardianului care-l însoţise:

— Te poţi retrage!

Apoi, întorcându-se către Eberhard:

— Am să-ţi fac o comunicare importantă. Ai transmis judecătorului de instrucţie o cerere de eliberare pe cauţiune materială. Am luat notă de asta, dar n'am putut admite aşa, cu una, cu două.

— Probabil că mă consideraţi încă drept un înşelător! intervine Eberhard.

— Nu vreau să formulez nici o părere faţă de d-ta, sună răspunsul. Acum ascultă mai departe. Aseară târziu s'a anunţat la mine domnul conte de Platen. Am fost cam surprins la început, căci nu-mi

Cereţi mâine numărul 109 autorul chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pagini le 2

puteam închipui ce are să ne mai comunice domnia-sa după ce şi-a exprimat părerea cu prilejul anchetei dela Hohenegge.

Primindu-l însă, am constatat cu şi mai mare surpriză, că el şi-a schimbat cu desăvârşire părerile şi acum stă cu totul de partea d-tale.

Chipul lui Eberhard se luminează de bucurie.

— Să fie adevărat oare, domnule procuror? Contele de Platen, fostul meu camarad de regiment, a revenit la sentimente mai bune?

— Eu n'am căderea să judec cari sunt motivele pentru schimbarea survenită în părerile domnului conte. Pentru mine e suficient faptul că domnia sa e o persoană cunoscută şi respectată în cercurile cele mai înalte. L-am ascultat timp de o oră încheiată şi la sfârşit s'a declarat dispus să depuie în schimbul eliberării d-tale, o cauţiune de o sută de mii de mărci. Am acceptat, şi acum îţi comunic că eşti liber.

Eberhard îşi duce mâinile la frunte. In sfârşit, o rază de speranţă în întunerecul de care e înconjurat. Acum va putea cel puţin să respire în voie.

— Domnule procuror, murmură el, covârşit de emoţie, dacă vechiul meu prieten, contele de Platen, a pus la bătaie o sumă atât de mare, pentru mine, cred că ar trebui să vă schimbaţi părerea şi dv.

Dumnezeu mi-e martor, eu nu-s un înşelător. S'a pus la cale un complot împotriva mea şi mortul din sicriu este victima unei crime. Ar fi bine să vă ocupaţi mai de-aproape cu acest caz, domnule procuror, şi sunt sigur că în cele din urmă veţi pune mâna pe vinovaţi. O sumă de imprejurări îmi stau împotrivă şi deocamdată mă puteţi socoti vinovat. Dac'aş avea, însă, autorităţile de

partea mea, misterul ar fi lămurit mai repede decât ne-am putea închipui.

Procurorul nu prea se simte mișcat de cuvintele acestea.

— Lasă pe seama noastră măsurile ce sunt de luat, răspunde el, înțepat. E de la sine înțeles că nu vom trece nimic cu vederea pentru a limpezi taina. Deocamdată ești și d-ta liber și te poți ocupa singur de chestie.

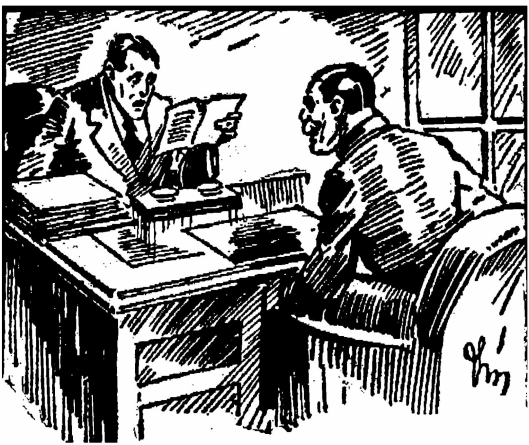

— Așa și voiu face, domnule procuror. Nici nu aveam altă dorință.

Magistratul redactase între timp mandatul de eliberare și-l întinde contelui, care-l semnează.

Înapoiând hârtia, contele observă un zâmbet ușor pe buzele procurorului. Omul acesta nu e nici acum convins de nevinovăția contelui. Dar ce-ar putea face el ca să-l înduplece?

— Ai citit conținutul documentului? întreabă procurorul.

Eberhard mărturisește că din cauza emoției, uitase să-l citească.

— Atunci ascultă te rog, zice magistratul:

«Arestatul în prevenție, cu nume necunoscut, care se dă drept răposatul conte Eberhard de Hohenegge, este eliberat din închisoare pe ziua de azi, în schimbul unei cauțiuni de una sută mii mărci. Urmărirea pornită împotriva sa, pentru înșelăciune gravă, va fi continuată. Eliberatul este ținut să nu părăsească Germania. In cazul când va trece frontiera, se va cere statului respectiv extrădarea sa și el va fi arestat din nou".

Contele Eberhard pălește auzind cuvintele acestea. Pumnii îi se încleștează și o furie de nedescris pune stăpânire pe dânsul.

Se resemnează însă repede și cu glas rece se adresează procurorului:

— Vă mulțumesc. Mai stă ceva în calea eliberării mele?

— Nu! răspunde reprezentantul justiției. Te-aș ruga, însă, să mai zăbovești o clipă. In încăperea alăturată te așteaptă domnul conte de Platen.

Apasă pe un buton și peste câteva clipe apare servitorul.

— Domnul conte să poftească! spune el.

După câteva clipe, foștii camarazi de regiment își stau față 'n față. Fără să șovăie o clipă, Platen întinde lui Eberhard amândouă mâinile.

— Imi vei ierta șovăiala pe care am avut-o zilele trecute? întreabă contele.

— Ai reparat greșeala, dragul meu, și într'un mod atât de strălucit, încât îmi lipsesc pentru moment cuvintele ca să-ți mulțumesc. Sunt însă în-

credințat că va veni vremea când mă voiu putea revanșa.

— Să nu vorbim acum de asta, Eberhard, ci urmează-mă mai bine. Trăsura mea așteaptă afară și te voiu duce acasă la mine, unde vei găsi tot ce-ți trebuie. Din păcate, domnul procuror nu e încă încredințat de identitatea ta, deși i-am spus că pun mâna în foc pentru tine. Dacă n'ar fi așa, am fi câștigat jocul și cei de la Hohenegge n'ar fi triumfat multă vreme. Din păcate, și șovăiala mea de la început, a cam întârziat desnodământul firesc. Dar acum consider de datoria mea să stau mereu alături de tine.

Cei doi prieteni se înclină în fața procurorului și părăsesc cabinetul. Aerul proaspăt al dimineții îi face bine lui Eberhard.

— Liber... în sfârșit liber! exclamă el.

Și după o clipă:

— Acum vor învăța ei să se teamă de mine.

Platen dă din cap, zâmbind:

— Deocamdată, însă, te vei odihni puțin și vei chibzui tot ce ai de făcut, căci avem de-aface cu vulpi șirete, cari nu-s atât de lesne de doborât.

Se urcă în trăsură și aceasta pornește în galop pe străzile marelui oraș.

Contele de Platen locuiește o vilă minunată în strada Belevue, cu o grădină mare și frumoasă. E burlac, dar cu toate acestea are o armată întreagă de servitori. In grădină se află un pavilion mare, cu câteva încăperi.

Cei doi prieteni se așează la o masă în fața unei sticle cu vin și contele de Platen se adresează lui Eberhard:

— Cred, dragul meu, c'ar fi bine să te instalezi în pavilionul din grădină, unde nu te va turbura nimeni și vei avea la dispoziție toți servitorii mei. După cum știi, primesc multe vizite, și

n'aș vrea să te simți stingherit, în cazul când vei locui împreună cu mine în vilă.

Eberhard era cât se poate de mulțumit cu propunerea prietenului său. Încă în după-amiaza aceleeași zile își luă locuința în pavilion, care era frumos amenajat și oferea un adăpost plăcut multîncercatului bărbat.

Seara, prietenii sunt iar împreună. Mai e și un al treilea bărbat, unul din cei mai buni detectivi particulari, pe care de Platen în angajase pentru prietenul său. Fusese pus în cunoștință în parte cu afacerea misterioasă de la Hohenegge și Eberhard îl mai lămurește în unele privințe.

Detectivul, un bărbat plesuv, cu fața complect rasă, privește gânditor la paharul cu vin din fața sa. Din când în când își notează ceva în scriere secretă, în carnețelul său.

Contele sfârșise cu lămuririle și-l întreabă pe detectiv:

— Sunteți complect orientat acum? — Dacă mai doriți să știți ceva, vă rog să mă întrebați.

— Mulțumesc, domnule conte, răspunde celălalt. Sunt perfect încredințat că lucrurile stau întocmai așa cum mi le-ați povestit. Nu prea îmi place să am de-aface cu persoane, în cari eu-însumi n'am încredere. Nu vă voiu ascunde însă faptul, domnule conte, că va fi o luptă cât se poate de grea, până când vinovații să-și primească pedeapsa.

— Asta știu și eu, răspunde Eberhard. — Nu prea țin mult ca soția mea să fie pedepsită de justiție, ba chiar aș vrea să evit asta, dacă'r fi cu putință.

— Nu cred să meargă, domnule conte, răspunde detectivul. Dacă într'adevăr contesa a făptuit toate crimele de care o învinovățiți, atunci o așteaptă temnița. În ceea ce-l privește pe Anton, vă sfătuiesc să procedați cu toată energia împotriva lui, căci

individul e destul de copt pentru spânzurătoare. Asupra lui îmi voiu îndrepta cu deosebire atenţia.

Contele Eberhard rămâne tăcut câteva clipe, apoi întreabă din nou:

— In ce fel vă veţi începe activitatea?

— Primul lucru ce-l voiu face, va fi să stabilesc cine e mortul din sicriu, răspunde detectivul.

— Foarte bine! zice Eberhard. Ce părere aveţi în privinţa asta? Atât de uşor nu poate dispare un om doar. Sunt ferm încredinţat că aici e vorba de o crimă.

— Nu-mi pot forma încă o părere precisă, domnule conte. Din păcate n'am fost la autopsie şi va fi greu pentru mine — poate chiar imposibil — să văd cadavrul. Ar trebui să mă folosesc de o şiretenie, sau de forţă. Singura nădejde e să pot pătrunde noaptea în cavou.

— Aţi avea curajul să faceţi asta? întreabă contele Eberhard, uimit peste măsură.

— Dac'aş avea curajul! Ehei! Am făcut eu altele mai grele. Dar, deocamdată trebuie să-mi formez un plan de lucru. Un om ca acela din sicriu, care vă seamănă atât de bine, nu poate dispare fără urmă. Am făcut unele lucrări pregătitoare, deoarece domnul conte de Platen m'a iniţiat în chestia aceasta, încă de acum câteva zile.

Cercetările făcute la hotelurile din Berlin n'au dus la nici un rezultat. De dispărut n'a dispărut nimeni, de plecat, însă, au plecat mulţi, cum e şi firesc. Am căutat să stabilesc dacă unul sau altul avea asemănare cu dv., şi pentru asta m'am folosit de o fotografie pe care mi-a dat-o domnul conte de Platen.

— Şi tot n'aţi izbutit să stabiliţi ceva? întreabă Eberhard.

— Portarii dela diferitele hoteluri căutau să-şi

amintească de o persoană cu astfel de trăsături, dar ceva precis n'am putut scoate dela ei. In cele din urmă am renunțat la calea aceasta.

Rămânea să mai cercetez la morgă. Imi spuneam că s'ar fi putut ca necunoscutul să fi fost adus acolo ca sinucigaș și apoi revendicat de persoane cari s'au dat drept rude. Cu bani și cu concursul unor elemente fără conștiință, lucrul e posibil. Dar nici aici n'am avut succes.

Singurul cadavru care fusese adus acolo în ultimele zile era al unei tinere fete, probabil o prostituată, care fusese scoasă dintr'un lac din pădure și purta încă o rochie zdrențuită de mătase. Cine să fi fost fata aceea, nu știa nimeni, și apoi faptul n'avea nici-un interes pentru mine.

Tocmai când vroiam să mă îndepărtez, sosi un bătrân care o recunoscu pe moartă, drept nepoata lui. Rar am auzit țipete atât de disperate din gura unui bărbat, ca în clipa aceea.

«Dora, sărmana mea Dora!» — am mai auzit, pe când ieșeam în stradă. «Ticălosul te-a omorât și eu nu pot nici măcar să pășesc în fața lui».

Asemenea izbucniri de durere se aud adesea și de aceea nu m'am emoționat prea mult, ci mi-am urmat drumul.

Detectivul simte de-odată mâna contelui pe brațul său.

— Cum spuneai că o chema pe moartă? întrebă Eberhard, cu răsuflarea oprită. Parcă spuneai că un bărbat bătrân a recunoscut într'însa pe nepoata sa?

— Așa e, domnule conte, răspunse detectivul, uimit. Am auzit lămurit numele: Dora.

— Ce înfățișare avea bărbatul? întreabă din nou Eberhard, cu glas tremurător. Descrie-mi-l cât mai exact cu putință, te rog!

Detectivul îndeplinește dorința contelui și când

sfârșește, acesta strigă emoționat:

— A fost bătrânul Müller, fostul administrator al castelului Hohenegge, pe care l-am căutat zadarnic până acum. Dora era nepoata lui și amanta ticălosului acela de Anton.

Detectivul ridică privirea, surprins.

— Ce tot spuneți acolo, domnule conte! Atunci am făcut o mare prostie că n'am rămas să stau de vorbă cu bătrânul. Dar cum să-mi dea în gând c'ar putea avea o legătură cu chestia noastră!

Contele Eberhard îl roagă pe detectiv să pună totul în mișcare, ca să afle unde locuiește Müller.

— Probabil că bătrânul stă ascuns, de teama arestării, zice el, dar acum nu-l mai amenință nici un pericol, și aș ține mult să-l am în apropierea mea. Tocmai acum, când l-a lovit nenorocirea, aș dori să-i viu în ajutor, după cum a făcut și el cu mine. Moartea nefericitei sale nepoate constituie pentru noi un indiciu prețios.

Detectivul spune că nu-i va veni prea greu să dea de urma bătrânului. Desigur că a luat parte la înmormântarea fetei și o fi lăsat adresa lui funcționarului dela morgă. Chiar dacă și-a dat un nume falș se poate stabili repede unde locuiește.

Eberhard își frământă capul să afle în ce fel și-a găsit moartea biata Dora. El simte că bătrânul Müller avusese dreptate cu exclamația sa dela morgă. Anton o are pe conștiință pe față. Dora l-a amenințat probabil cu dezvăluirea unor taine, cari puteau aduce distrugerea atât a contesei cât și a noului ei amant, și atunci acesta a înlăturat-o. In ce fel s'a întâmplat asta, rămâne un mister, pe care detectivul va izbuti poate să-l lămurească.

Se despărțiră, dar în seara următoare detectivul veni iarăși la pavilionul din grădină. De data

aceasta e însoțit de un bărbat bătrân, care păşeşte greu şi cu spatele încovoiat alături de el.

— Ai găsit ceva nou, domnule Werner? îl întreabă contele Eberhard pe detectiv.

— Cam aşa, domnule, răspunde acesta. În primul rând, îngăduiți-mi să vă prezint pe însoțitorul meu.

În cadrul uşii apare făptura îmbrăcată în negru a bătrânului Müller. Cu pălăria în mână, el se apropie de stăpânul său.

— Domnule conte, mă bucur ca un copil că ați fost eliberat din închisoare! zice el.

Eberhard sare în sus şi cuprinde amândouă mâinile bătrânului.

— Te-am căutat mult, Müller, dar dacă întâmplarea nu mi-ar fi venit în ajutor, cine ştie cât timp am mai fi fost departe unul de altul! Acum, însă, vei rămâne aici în casa asta minunată, care mi-a fost pusă la dispoziție de bunul meu prieten, contele de Platen. Cred că domnul Werner ți-a spus că n'ai de ce te teme de poliție. Ai şi d-ta nevoie de odihnă şi mângâiere, căci ştiu ce s'a întâmplat între timp.

Bătrânul îşi apleacă pe piept capul şi plânsul îl podideşte în vreme ce spune:

— Nepoata mea Dora e moartă, înecată, după cum a stabilit medicul legist. Am trecut întâmplător pe la morgă şi nu ştiu ce m'a făcut să intru înăuntru... Atunci am găsit-o pe biata Dora întinsă pe catafalc, cu o rochie de mătase pe dânsa, cu o expresie de spaimă şi disperare pe figură.

Niște muncitori din pădure au scos-o dintr'un lac şi medicul spunea că s'a aruncat, probabil, de bunăvoie în apă. Eu, însă, nu pot crede asta, domnule conte. Pe gâtul ei am descoperit pete închise şi chiar dacă nimeni nu-mi va da dreptate, eu voiu

susține sus și tare că un bărbat a vrut s'o ucidă, ba poate că a și aruncat-o în lac. Și mizerabilul care a făcut treaba asta, nu poate fi altcineva decât servitorul Anton, care o face acum pe stăpânul la Hohenegge.

Contele Eberhard îl sili pe bătrân să se așeze pe un scaun și căută să-l mângâie cu vorbe calde.

— Asta vom stabili noi, Müller, ai încredere în viitor. Dacă Anton a făptuit și această crimă, fii sigur că-și va primi pedeapsa. Din păcate, morții nu învie, altfel fii sigur că ți-aș reda-o pe Dora.

Bătrânul clătină capul, îndurerat.

— Sunt sigur că și dânsa are o mare parte de vină în sfârșitul pe care l-a avut. Dece n'a rămas la mine, în căsuța mea simplă dar cinstită? De ce s'a încrezut în cuvintele ticălosului acela de Anton și a devenit amanta lui? Știa de pe atunci că legătura dintre ei nu putea să aibă un sfârșit bun. Când a fost ultima oară la mine, mi-a spus că de-abia atunci va păși din nou în fața mea, când Anton îi va fi redat cinstea pe care i-o răpise. Dar n'a mai venit, și acum e moartă...

Contele Eberhard începe să se sfătuiască cu detectivul, care scoate un carnet din buzunar și-și ia notițe.

— Mai am să vă fac unele comunicări, domnule conte, zise Werner. In primul rând aflați că am fost la Hohenegge. In castel n'am putut pătrunde, căci prea ar fi fost riscat. Dar am putut face unele constatări pe din afară.

M'am așezat în cârciuma din sat și acolo am adus vorba despre întâmplările dela castel. Și astfel am aflat unele lucruri interesante.

Cârciumarul, care-i cunoștea pe servitori, nici n'a vrut la început să vorbească. Dar cu ajutorul unei sticle de vin, i-am deslegat limba.

Imi spuse atunci că în ultima vreme s'au petre-

cut lucruri ciudate la Hohenegge. In primul rând, era peste măsură de mirat că un servitor, cu numele de Anton, o făcea pe stăpânul acolo, de când contele Eberhard zăcea în cavou. Individul ar avea o purtare scandaloasă și plângerile la contesa Leonie n'ar aduce nici un rezultat. Servitorii își șopteau chiar că Anton trăește bine cu contesa.

Tocmai când discutam în toiu cu cârciumarul, se produse zgomot afară pe gang. Câteva persoane intraseră și ușa se deschise imediat. Un domn gras, cu mutra înfuriată, păși pragul. Alți doi bărbați tineri îl urmau, iar în spatele acestora veneau două fete bine îmbrăcate, cari păreau să fie cameriste sau cam așa ceva. Cârciumarul se ridicase de pe scaun ca să salute pe noui-veniți pe cari părea să-i cunoască. Toate persoanele acelea veneau de la Hohenegge, unde fuseseră în serviciu. Domnul cel gras era bucătarul-șef, ceilalți doi ajutorul său și grădinarul. Una din fete era cameristă, cealaltă servitoare. Toți au fost concediați pe loc.

Contele Eberhard ridică, surprins, capul.

— S'o fi petrecut ceva deosebit, domnule Werner, spune el, căci nu se concediază cinci persoane de-odată.

— Așa e, domnule conte, zâmbește detectivul. Oamenii au păstrat tăcere la început, — căci probabil că au fost amenințați — dar furia și dorul de răzbunare le-au deslegat limbile în cele din urmă și din cele spuse mi-am făcut o imagine asupra întâmplărilor dela castelul Hohenegge. Anton joacă și de data aceasta rolul principal.

— Dar despre ce e vorba? întreabă contele Eberhard.

— Trebuia să-mi încordez auzul ca să aud șoaptele celor cinci persoane, căci chiar față de cârciumar pe care-l cunoșteau bine, nu cutezau să vorbească

deschis. Dar păreau să fie furioși cu toții. După cât am observat, aveau bani, ceea ce însemnează că li se plătise leafa, înainte de a fi aruncați în stradă. Cel mai pornit era bucătarul. El a lovit într'un rând cu pumnul în masă și a răcnit:

— Toată porcăria asta a făcut-o măgarul de Anton. De ce dracu a ținut cu tot dinadinsul s'o târască pe contesă în bucătărie? Așa ceva nu putea doar să admită dânsa, ori-cât ar fi de apropiați cei doi, unul de altul. Firește că el stă bine și acum și-și râde de noi cari am zburat dela castel. Dar urciorul merge la apă numai până se sparge. Noi trebuie să păstrăm tăcere asupra afacerei scandaloase care s'a petrecut acolo, căci cine e nebunul să se vâre în gura lupului; dar parcă-l văd și pe domnul Anton alungat în stradă și poate că atunci va fi înhățat de un polițist care-l va duce frumușel la închisoare. Din cauza unui asemenea ticălos să ne pierdem noi slujbele».

Ceilalți căutau să-l potolească și aruncau priviri bănuitoare spre mine. Dac'ar fi știut cât eram eu de interesat în chestia asta, s'ar fi ferit să rostească un cuvânt. După câtva timp părăsiră cârciuma și se urcară într'o trăsură, care-i duse la gară.

Cârciumarul mi-a povestit apoi că erau servitori dela castel, cari fuseseră concediați, dintr'un motiv oarecare. Numai Anton, principalul vinovat, rămâsese încă în grațiile contesei Leonie. În locul celor plecați vor fi angajați alții noui, iar contesa avea de gând să plece spre Sud, unde locuise și înainte, cu răposatul conte.

Eberhard strigă din nou:

— Contesa Leonie vrea să plece? Ești încredințat de asta? Poate să fie numai o părere a oamenilor.

Detectivul clătină capul:

— Am căutat să iau și alte informații și am aflat dela un grădinar bătrân, pe care l-am întâlnit la poarta parcului, că doamna contesă e într'adevăr hotă-

râtă să plece cât mai repede. Anton, însă, va rămâne la Hohenegge, în calitate de administrator al castelului.

Contele rămâne câteva clipe tăcut, apoi ridică privirea și spune cu glas hotărât:

— Dacă Leonie se înapoiază la Monaco, atunci nici eu nu voiu mai putea rămâne aici. Trebuie să mă iau după ea, trebuie să fiu în apropiere, căci sunt sigur că pune la cale o nouă mârșăvie.

Contele de Platen privește surprins la prietenul său.

— Dar știi că-ți este interzis să părăsești Germania, Eberhard! Va fi imposibil să dobândești permisiunea pentru a trece frontiera.

Contele de Hohenegge se ridică enervat de pe scaun și începe să umble neliniștit prin odaie.

— Așa dar sunt și acum prizonier... trebue să rămân aici, să mă prăpădesc de grija pentru Margot, care a rămas acolo la Monaco și nici nu bănuiește că demonul acesta cu chip de femeie caută s'o nimicească!...

— Nu spuneai că se află împreună cu mama ei, fosta detectivă parisiană? întreabă contele de Platen.

— Firește, «Vipera» e cu dânsa, și o va apăra, atât cât îi va sta în puteri. Dar n'aveți ideie ce isteață și fără frică e nemernica asta de Leonie! Ura ei o face capabilă de orice. Și că o urăște pe Margot și i-a jurat moartea, asta o știu de mult. Dar tocmai acum trebuie să fiu alături de biata fată, căci bănuiesc că e amenințată rău.

Detectivul se ridică și-și ia rămas bun, căci își dăduse întâlnire cu niște persoane, cari aveau să-l ducă pe urme noui.

Eberhard rămâne cu Müller și Platen.

— Nu pot să mai stau aici, este absolut imposibil! exclamă dânsul. Tu mă vei pricepe, Platen, căci îmi cunoști situația, mai bine ca oricare altul.

— Pricep totul. Eberhard, dar împotriva legii nu se poate face nimic.

Bătrânul Müller stă tăcut pe scaunul său. Ar fi vrut cu dragă inimă să-i ajute stăpânului său, dar nici el nu ştie cum.

— Este interzis prevenitului care-şi spune Eberhard de Hohenegge să părăsească Germania! strigă contele deodată şi rămâne în faţa mesei. Bine, în cazul acesta voiu călători sub nume străin. Cunosc primejdiile la cari mă expun, ştiu că mă aşteaptă arestarea dacă voiu fi trădat. Dar cine să mă trădeze? In voi doi pot avea doar deplină încredere. Müller va rămâne aici şi va aştepta veşti dela mine, din Monaco. Poate că voiu avea norocul să mă pun imediat în legătură cu Margot şi s'o hotărăsc să plece cu mine.

Aici la Berlin voiu găsi un adăpost pentru ea şi voiu putea să veghez asupră-i până ce vinovaţii dela Hohenegge îşi vor primi pedeapsa meritată. Şi atunci când se va fi rupt lanţul care mă ţine legat de acest demon de femeie, care este Leonie, nu mă va mai reţine nimic să fac din mama copilului meu, soţia mea. Ea este nevinovată de crima grozavă care planează încă asupra ei, şi eu sunt încredinţat că voiu şti să lămuresc şi chestia aceasta întunecată.

— Nu spuneai tu, Eberhard, că această Margot, — care e moartă pentru autorităţile germane — poartă acum un nume falş? întreabă contele de Platen.

— Nu chiar falş, ci unul care nu i se cuvine de drept, răspunde Eberhard. S'a căsătorit cu bancherul

Cereţi mâine numărul 110 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Grosser, când acesta se afla pe patul de moarte şi trăeşte acum împreună cu mama sa ca văduva lui şi moştenitoarea milioanelor sale.

— Ai fost încurcat în nişte chestiuni foarte ciudate Eberhard, murmură de Platen. Mă tem chiar că norii cari atârnă deasupra capului tău, nu se vor împrăştia atât de uşor. Să nădăjduim că trăznetul nu va cădea ca să distrugă totul.

Contele Eberhard face un gest de apărare.

— Sunt liber şi pot lucra, te am pe tine alături ca un prieten credincios şi mă simt în putere şi plin de curaj să pornesc lupta împotriva puterilor întunericului. Inteligentul domn procuror Braun mă ţine încă drept un excroc, şi dacă ar fi fost după dumnealui, aş mai sta şi azi în închisoare, până în ziua de apoi. Dar voiu rămâne numai puţin timp departe de ţară, până o voiu aduce pe Margot încoace, apoi voiu fi liniştit în privinţa soartei ei şi vom putea formula dovezile de vinovăţie punct cu punct. Vrei să-mi faci acest ultim şi mare serviciu, Platen?

Rămâne locului în faţa contelui şi-l priveşte adânc în ochi. Câteva clipe Platen chibzueşte, apoi îi întinde mâna.

— Mă simt îndatorat faţă de tine, Eberhard, căci prin şovăiala mea din cavoul dela Hohenegge, m'am încărcat cu o vină. Bine, notează-mi ce anume ai nevoe pentru ca să te deghizezi şi sub ce nume vei călători, şi eu îţi voiu procura tot ce e necesar.

Cei doi prieteni îşi strâng mâinile în tăcere.

A doua seară, Eberhard părăseşte Berlinul, cu expressul de Riviera. Nimeni nu va recunoaşte într'însul pe castelanul dela Hohenegge, căci îşi schimbase înfăţişarea cu totul. O barbă lungă, cu fire argintii, îi ajunge până pe piept. Părul capului e şi, el cărunt, dar niciun om nu va spune că e vopsit.

CAPITOLUL 142

Yahtul Spaniolului

Masca-roşie îşi dăduse drumul cu iuţeala fulgerului de pe peretele de stâncă.

— Mai bine în mare decât în mâinile lui Ochiu-de-pisică! îşi zice el.

Piciorul îi se loveşte de piatră. Rammont pipăie cu mâinile în jur, căutând un punct de sprijin. La lumina slabă a lunii ce răzbate printre nori, el vede valurile agitate ale mării, izbindu-se de stânci, dar în aceeaşi clipă mai zăreşte o barcă aproape distrusă, şi fără să stea pe gânduri îşi face vânt pe dânsa.

Incepe să vâslească nebuneşte căci ştie bine că a fost descoperit.

Barca e zvârlită încolo şi încoace, dar tot mai mult se îndepărtează de ţărm şi regele criminalilor se simte uşurat, deşi un val îi smulsese o lopată.

Strigăte furioase îi ajung la ureche, urmăritorii l-au descoperit, şi probabil că se vor lua după dânsul cu o barcă pescărească.

Şi el n'are nici măcar o armă, totul a rămas în apă. Şi valiza în care pusese banii luaţi de la prefectul poliţiei din Monaco, s'a prăpădit. Masca-roşie a rămas numai cu viaţa.

Deocamdată nu zăreşte nici o barcă pe urmele sale. El e azvârlit încolo şi 'ncoace pe marea înfuriată şi nu mai poate stabili unde se află insula pescarilor. Din când în când o rază de lună pătrunde dintre nori şi lumina palidă joacă pe apă. Cât cuprinde cu privirea nu se zăreşte nici-un vapor. Dar mult nu va dura şi se vor apropia urmăritorii şi atunci lupta va fi disperată.

In afară de lopata bătută cu fier la vârf, regele criminalilor nu posedă nici o altă armă. Şi el e aproape sigur că la o eventuală întâlnire pe mare, va fi învins. Cinci, şase sau mai multe căngi

vor prinde barca lui pe jumătate umplută cu apă și orice împotrivire va fi atunci zadarnică.

— Mii de draci! scrâșnește Rammont, tocmai acum să mă părăsească norocul, după ce am adus la îndeplinire cele mai îndrăznețe fapte, pentru a scăpa de călăii mei?

Cu mâinile trebuie să arunce afară apa din barcă, deoarece altminteri e amenințat să se înece. Apoi începe să vâslească din nou cu singura lopată ce o are și-și croiește drum printre valurile furioase.

Deodată, regele criminalilor tresare.

— Nu m'a înșelat auzul oare? exclamă el.

Ciulește urechile, apoi izbucnește:

— E o sirenă de vapor! Un semnal de alarmă pentru a evita ciocnirea cu vre-o barcă, din cauza ceții. O fi vre-un yaht prin apropiere.

Apucă din nou lopata și vâslește din toate puterile. Dar marea devine tot mai neliniștită și dacă nu va ajunge curând la țărm sau pe vre-un vas, va fi pierdut.

Sirena vasului misterios amuțise. În schimb, ochii săi zăresc o rază slabă de lumină în ceață. Aceasta devine din ce în ce mai mare și Rammont recunoaște farul unui vapor.

Aici e salvarea lui, sau nicăieri.

El își dă seama prea bine că nu va fi luat pe bord atât de ușor, și chiar dacă va fi primit, totuși, e în primejdie să cadă în mâinile poliției.

Din nou se aude semnalul de alarmă peste marea bicintă de furtună. Încă o clipă, două, și barca lui va fi zărită de marinarii vasului străin. Dar Rammont caută să evite asta. Se ghemuiește cât poate mai mult și trage lopata înăuntru. Coaja de nucă pe care se află, e zvârlită cu furie încoace și încolo.

Cu viteză sporită yahtul solid spintecă valurile Mării Mediterane. Rammont înalță capul cu precauțiune. E ud până la piele și picăturile de apă

îi se scurg pe față și pe gât. Toată atenția lui e concentrată asupra unui singur punct. Trebuie să găsească un adăpost pe yahtul acesta, ori-ce ar fi.

Un val năpraznic îl ridică în sus cu barcă cu tot și înainte de a-și da seama ce se petrece cu el, se trezește în apă...

O clipă, Rammont se afundă în mare, gata să se înece, dar luptă din răsputeri și iese din nou la suprafață, la câțiva metri doar de prora vasului străin. Câteva mișcări de înot și iese din vâltoarea primejdioasă.

Rammont mai are timp o jumătate de minut, și dacă pierde prilejul acesta, se poate socoti pierdut. Apa îl biciuiește cu putere în față și cu multă greutate izbutește să ție ochii deschiși.

De-odată, însă, zărește o funie lungă și groasă, care atârnă în apă, de pe puntea yahtului. Vre-o neglijență de-a marinarilor, dar un adevărat noroc pentru regele criminalilor.

Începe să înoate cu disperare și întinde mâna spre funie. Câteva clipe se luptă s'o apuce, căci apa i-o smulge mereu dintre degete, dar în cele din urmă o ține strâns în mână.

Cu un salt de panteră el se atârnă de funie și numai picioarele îi mai stau în apă. Brațele-i sunt paralizate, dar voința de fier a regelui criminalilor învinge și de data aceasta. Încetișor se cațără pe pântecele de metal al yachtului și după câteva clipe escaladează parapetul de metal al punții.

Se află în partea dindărăt a vasului; în apropierea sa sunt lăzi și legături cu funii.

Tremurând din tot trupul, Rammont se așează pe punte. Se simte salvat, dar dac'ar veni acum cineva să-l aresteze, n'ar mai fi avut putere să se apere.

Rămâne acolo nemișcat clipe îndelungate, pitulat printre lăzi și frânghii. Nimeni nu observase episodul acesta, probabil că e vorba de un yaht

de plăcere și proprietarul doarme în cabina lui, iar cei câțiva marinari se preocupă prea puțin de întâmplările de pe mare.

Astfel se scurge un sfert de ceas, apoi Rammont se ridică încetișor, cu gândul să-și caute o ascunzătoare. De-odată, însă, tresare speriat.

Sirena se aude din nou. In acelaș timp el percepe glasurile marinarilor dela prora vasului:

— Ei! Luați-o alături, voi ăia de pe mare, altfel sunteți pierduți!

Desigur, e o barcă de pe insula pescarilor, care nimerise în drumul yahtului.

Rammont își încordează auzul. Își strecoară capul printre lăzi, doar, doar va recunoaște ceva. Pe mare luminează câteva lanterne.

O barcă mare, cu câțiva pescari într'însa, se apropie de yaht. Masca-roșie zărește lămurit silueta lui Ochiu-de-pisică.

— Opriți mașinile! se aude glasul tunător al „noului Sherlock Holmes". Ordinul poliției!

Se aude o înjurătură a marinarului de veghe, apoi timonierul comunică prin acustic ordinul în sala mașinilor, pentru oprirea vasului.

Pe punte bocănesc saboții marinarilor. Intre timp barca pescarilor se apropiase mult.

— Ce vreți de la noi? strigă timonierul către Ochiu-de-pisică.

— Cui aparține vasul acesta? întreabă detectivul, cu un glas ce domină vuietul valurilor.

— Stăpânului nostru, Don Pueblo. Citiți numele pe peretele vasului dacă aveți ochi!

— Dincotro veniți și încotro mergeți? întreabă din nou Hartenberg.

— De la Monaco spre Toulon. Poate că ne oprim câtva timp la Marsilia, dacă ții să știi cu tot dinadinsul. De ce ne-ați oprit?

— Un criminal periculos ne-a scăpat la Monaco și suntem pe urmele lui. S'a avântat pe mare cu o barcă mică și trebuie să fie undeva pe aici. N'ați observat nimic suspect?

— N'am văzut și n'am observat nimic! Ar fi fost mai mult decât imposibil pentru individul ăla să se furișeze pe yahtul nostru, fără ca noi să observăm ceva. Căutați-l în altă parte, căci aici nu veți da de el!

Cu toată situația periculoasă în care se află, Rammont râde ironic în ascunzătoarea sa. Deocamdată se crede în siguranță, căci Ochiu-de-pisică nu va cuteza să cerceteze yahtul.

— Atunci te rog să mă scuzi! se aude răspunsul detectivului.

Marinarii murmură câteva înjurături în diferite limbi, apoi elicea începe din nou să se învârtească și yahtul lui Don Pueblo gonește înainte.

In clipa aceasta se aud pași pe scara ce pornește din interiorul vasului și silueta stăpânului apare în deschizătura chepengului.

— Ce dracu s'a întâmplat că ați oprit mașina? răcnește el.

In câteva cuvinte marinarii îl lămuresc.

— Duceți-vă dracului! strigă Don Pueblo spre barca de pescari care fusese înghițită de ceață.

Apoi se întoarce spre timonier și-l întreabă:

— Când acostăm la Marsilia?

Omul îi dă lămuriri precise, Don Pueblo clatină capul, se 'ntoarce și coboară din nou în interiorul vasului.

Yahtul de plăcere al Spaniolului este amenajat cu un lux princiar. Lumina electrică arde jos în gangurile înguste acoperite cu covoare roșii și împrăștie pretutindeni o lumină plăcută. In oamenii săi, Don Pueblo are o încredere nețărmurită, de aceea nu se preocupă de ce se petrece pe punte.

Incetișor, Spaniolul se 'ndreaptă spre o ușă de pe coridor și o deschide.

Intră într'o cabină elegantă acoperită de covoare în culori vii. Pueblo se apropie de altă ușă și o deschide.

— Degeaba te-ai speriat, Aranka, spune el și

păşeşte spre frumoasa femeie elegant îmbrăcată, care stă întinsă pe divan.

Această a doua încăpere e amenajată cu un lux oriental. Pueblo îşi ţine amanta — cocota Aranka — ascunsă, întocmai cum face un paşă cu femeile salo. El nu-i îngăduie să se arate pe punte, când vasul acostează în vre-un port.

Ii satisface toate gusturile pe cari şi le exprimă. Cele mai scumpe viniuri îi stau la dispoziţie, bijuterii preţioase de la cei mai mari negustori orientali. Conform dorinţei sale Aranka se îmbrăcase tot în costume orientale, în aşa fel încât nimeni n'ar recunoaşte într'însa o Europeană. Perle preţioase strălucesc în părul ei negru, iar pe frunte poartă un colier cu diamante ce aruncă scântei în toate culorile.

Podeaua e şi aici acoperită cu covoare moi. Un parfum ameţitor învăluie aerul. Încăperea e astfel aşezată, încât nu pătrunde până acolo nici zgomotul maşinilor.

Pueblo, ai cărui ochi negri sunt plini de patimă, se aşează lângă Aranka pe divan. Frumoasa cocotă îl priveşte scrutător.

— Vasul s'a oprit brusc, Pueblo, şopteşte ea. Am simţit imediat lucrul acesta. Suntem în largul mării, în toiul nopţii. De ce nu-mi spui ce s'a întâmplat?

Pueblo pare să nu acorde nici-o atenţiune faptului.

— Un poliţist din Monaco e în urmărirea unui criminal periculos. Marinarii mei l-au trimis la plimbare pe domnul poliţist, dar vasul au trebuit să-l oprească, altfel lucrul ar fi părut bănuitor.

— Un criminal primejdios? murmură buzele roşii ale cocotei.

De ce o străfulgerase gândul ciudat, că ar putea fi vorba de Hector Rammont? După cât ştie ea, dânsul fusese arestat şi vârât în închisoarea din Monaco. Despre incendierea acesteia nu aflase

încă nimic, căci Pueblo o ține în necunoștință asupra celor ce se întâmplă în lumea de afară.

Aranka se ferește, însă, să-și trădeze gândurile față de gelosul Spaniol. Știe că Puehlo poate deveni îngrozitor în mânia sa. Îi ceruse să trăiască numai pentru el, și să nu se gândească la nici-un alt bărbat.

— Cunoști numele criminalului dispărut? întreabă ea într'o doară, înfigând mâinile în părul negru al Spaniolului, ca să-i dea siguranța că-l iubește.

— Nu, marinarii n'au întrebat despre cine-i vorba și când am sosit eu pe punte, barca dispăruse din nou. Dar să lăsăm dracului chestia asta, să trăim mai bine numai pentru dragostea noastră.

Se târâse în genunchi pe covorul moale din fața divanului și cuprinde în brațe trupul minunat al frumoasei femei.

Astăzi, însă, Aranka pare să fie în dispoziție proastă. Se lasă în voia mângâierilor pătimașe ale Spaniolului, dar de-abia dacă răspunde la ele.

— Ce s'a întâmplat cu tine, Aranka? întreabă el, cu o flacără sinistră în ochi. Nici nu te uiți la mine și o umbră îți învăluie chipul. Te gândești la un alt bărbat?

Ea vede albeața dinților lui și-i aude respirația gâfâietoare. Trebuie s'o întoarcă repede, altminteri e primejdie să izbucnească în furie.

— Mă gândeam la timpul când eram încă liberă și când mă duceam ori-unde îmi plăcea, răspunde ea cu tristețe bine jucată. Tu mă înconjuri cu toate bogățiile, mă acoperi cu bijuterii și pietre scumpe, iar la mesele noastre se găsesc mâncările cele mai de preț. Dar îmi răpești libertatea, pe care și cea din urmă viețuitoare o posedă.

Te-am rugat de atâtea ori să mă lași să cobor pe uscat, când yahtul va acosta în vre-un port! Doresc să mă arăt printre oameni, să mai stau de vorbă și cu alte ființe, nu numai cu marinarii aceștia brutali

N'ai nici-un motiv să mă păzești cu atâta gelozie și să mă ții ca o prizonieră. Ai putea doar să rămâi lângă mine și în felul acesta n'ar exista nici-un pericol să mă pierzi.

Don Pueblo se ridică de jos. Figura lui se întunecase. Fulgere îi scapără din ochi.

— Nu-mi mai vorbi despre asta, Aranka! răcnește el, cu glas răgușit. Știu bine că inima ta e necredincioasă, deși de multe zile n'ai mai privit în chipul unui alt bărbat.

Vei rămâne aici atâta timp, până când patima mea pentru tine se va fi potolit. Poate ca asta să ție ani dearândul, poate până la moartea unuia din noi. Da, aici vei rămâne!

— Ca prizoniera ta? strigă Aranka.

— Ca prizoniera mea, da, râde Pueblo. Îți lipsește ceva poate? Spune-mi dorințele și dacă nu este ceva absolut imposibil, îți voiu împlini totul. Numai libertatea nu ți-o pot dărui.

Vrea să se repeadă la ea, s'o cuprindă în brațe cu pasiune — dar dânsa îl împinge îndărăt cu amândouă mâinile.

Don Pueblo rămâne locului, tremurând din tot trupul. Aranka nu cutezase încă niciodată să-i se împotrivească în felul acesta. Dar acum se pare într'adevăr că nu se mai teme de el ca odinioară, căci stă nemișcată pe divan și așteaptă să vadă ce se va întâmpla.

— Ești sclava mea și pot face cu tine tot ce vreau, Aranka! Nu uita lucrul acesta! strigă el.

Un hohot de râs se aude în încăpere.

— Ai trecut cu vederea, însă, că trăim într'o țară civilizată și că nu ai alt drept asupra mea, decât acela pe care ți-l acord eu. Dacă voiu ieși pe punte când vom ajunge la Marsilia și voiu striga după ajutor, autoritățile mă vor elibera imediat. Am devenit iubita ta din propria mea voință, dar nu sunt prizonieră.

— Cine mă poate împiedica să te ucid? strigă

el, cu furie nestăpânită. Te-am luat la Monaco pe vasul meu, și ți-am spus că vei deveni cu totul a mea. Și trebuie să recunoști că până acum am izbutit să te țiu ascunsă de privirile străinilor. Ușile cabinei sunt trainice și prea ușor nu-ți, va veni să le spargi. Cei câțiva marinari pe cari îi am aici fac totul pentru mine, căci îi plătesc împărătește. Ferestruica de colo, care dă spre mare, este mult prea mică, pentru ca să te poți strecura prin ea. Și apoi, mai e și zăbrelită.

Vezi deci că nu-ți rămâne altceva, decât să fii prizoniera mea, atâta timp cât voiu vrea eu. În definitiv, cușca asta de aur nici nu e atât de grozavă, cum ai vrea să afirmi tu. Ce mai ceri de la mine, Aranka?

Ea îl lăsase să vorbească până la capăt, apoi își dă capul pe spate cu o mișcare grațioasă și răspunde cu hotărâre:

— Vreau să plec, vreau să revăd Parisul și să petrec acolo după pofta inimii. Du-mă la Paris și te încredințez că nu vei mai avea să te plângi de mine.

— Nu! scrâșnește Don Pueblo. Asta nu se va întâmpla niciodată, căci flăcările geloziei mi-ar arde sufletul.

— Bine! Atunci să știi că mă voiu folosi de primul prilej ca să rup lanțurile cari mă țin legată.

— Lanțurile acestea nu le vei rupe niciodată, Aranka. În privința asta am purtat eu de grijă.

Se îndreaptă spre ieșire, căci își dă prea bine seama că acum nu mai e nimic de făcut cu femeia aceasta.

Dar nu ajunsese încă la ușă, când se aude sus pe punte zarvă mare.

— Ce să însemneze asta? exclamă el.

Într'o clipă a dat ușa în lături, apoi o ia repede pe gangul îngust.

Larma devine din ce în ce mai mare. Aude lămurit glasurile cunoscute ale marinarilor.

De-odată, Don Pueblo tresare speriat. Auzise un glas cu totul străin.

Din câțiva pași ajunge pe punte. E noapte adâncă în jur și valurile lovesc furioase în pereții vasului.

— Ce s'a întâmplat? răcnește Spaniolul.

Vede câțiva oameni adunați și după cât s'arată aceștia caută să ție un bărbat, care se smucește din mâinile lor.

Un marinar vânjos se desprinde din grup și se apropie de Don Pueblo.

— Stăpâne — începe el, cu glas agitat — ni s'a întâmplat ceva cu totul deosebit. Acum câteva minute Jan vroia să ia niște funii de la proră, dar în clipa când întinse brațul, se dădu speriat îndărăt, căci atinsese capul unui om, care se ascunsese acolo.

— Un bărbat străin pe vasul meu? șuieră Spaniolul. Ia să-l văd și eu, repede!

Cei doi marinari cari îl țin pe Rammont, îl prinseră fiecare de câte un braț.

Înfățișarea Demonului roșu e cam suspectă. Hainele ude îi atârnă pe trup, părul îi cade pe frunte. Ochii săi aruncă fulgere spre Don Pueblo.

Cu omul acesta jucase el nu de mult în sala luxoasă a cazinoului din Montecarlo, dar pe atunci el purta masca prințului de Bentivoglio, și Don Pueblo nu e în stare să-l recunoască pe tovarășul de joc de odinioară.

Spaniolul se apropiase.

— Aprindeți o lanternă, ca să pot vedea mai bine mutra acestui om! poruncește el marinarilor.

Ordinul e executat îndată.

Regele criminalilor se resemnase cu soarta sa. Își dă seama că trebuie să răspundă în mod inteligent și fără șovăială. Nu se poate ști, dacă însuși Don Pueblo nu-l va ajuta să-și redobândească libertatea.

Cu brațele încrucișate, Spaniolul stă în fața prizonierului și-l privește în față.

— Cum te numești, băiatule? întreabă el, cu glas amenințător.

Hector Rammont întâmpină cu liniște privirea străpungătoare a proprietarului yahtului, apoi răspunde fără teamă:

— Vă voiu spune fără nici-un înconjur, domnule, dar nu față de maimuțoii aceștia.

Cu o smucitură se eliberează din strânsoare și adaogă:

— Nu trebuie să vă fie frică, sleahtă de păcătoși. Nu voiu fugi și nici în apă n'am să sar. — Dv., domnule, vă voiu răspunde precis, dacă vreți să-mi acordați favoarea să stați de vorbă cu mine.

Don Pueblo rămâne cam surprins. Individul acesta, rupt și prăpădit, cutează să vorbească pe un astfel de ton? El vede cum marinarii stau cu pumnii încleștați în fața străinului, gata să se năpustească asupra lui, și desigur că i-ar fi sunat ceasul regelui criminalilor, dacă Don Pueblo nu le-ar fi strigat:

— Dați-vă înapoi!

Apoi se apropie și mai mult de Masca-roșie și-l măsoară din cap până în picioare.

— Murdară gură ai, șefule îi spune el, de data asta mai liniștit. Dar poate că e rost să aud ceva interesant. Vino cu mine!

Marinarii holbează ochii auzind cuvintele stăpânului lor. Acesta, milionarul Don Pueblo, omul ciudat care străbate mările cu yahtul său, acceptă să stea de vorbă cu un individ suspect, — asta n'ar fi crezut cu putință nici-unul din ei.

Cei doi ajunseră la deschizătura chepengului.

— Coborâți! ordonă scurt Spaniolul.

Hector Rammont se supune invitației, cu fruntea sus, de parcă ar păși într'o sală de bal.

CAP. 143

Amanta lui Don Pueblo

Intr'o cabină aranjată cu lux orbitor, Don Pueblo se lasă într'un fotoliu şi în faţa lui stă Mascaroşie.

Apa şiruie încă din hainele zdrenţuite ale acestuia, dar nici Spaniolul mândru, nu se poate sustrage expresiei demonice a privirilor omului care a înspăimântat o lume întreagă.

— Ei, acum dă-i drumul şefule, şi fă-o cât mai scurtă, se adresează Don Pueblo, Măştii-roşii. Vreau să ştiu cum ai ajuns pe vasul meu.

Regele criminalilor îşi recăpătase tot sângele rece. Un plan încolţise în creierul său, pe când cobora treptele în interiorul vasului.

Don Pueblo nu e oare multimilionarul, care o luase cu sine pe Aranka, atunci când aceasta a fugit din castelul maur? Dracel n'o fi rost aici de o nouă lovitură de maestru? Dar Rammont se feri să-şi trădeze gândurile.

— Sunt victima unui naufragiu, domnule, răspunde el la întrebarea prea puţin politicoasă a Spaniolului. Vedeţi lesne după îmbrăcămintea mea că sunt un biet pescar, care-şi câştigă cu greu pâinea. Veneam dela Monaco spre insula noastră, când valurile mi-au înghiţit barca şi m'au asvârlit în apă. M'am lăsat în voia norocului şi aşa am ajuns lângă vasul dv.

Rammont face o pauză scurtă pentru a observa efectul cuvintelor sale asupra Spaniolului.

— Mai departe! spune acesta, scurt.

— M'aş fi înecat ca un şobolan — urmează Demonul — dacă n'aşi fi zărit în ultima clipă o funie, care atârna în apă de pe puntea yahtului. Fără să stau mult pe gânduri m'am căţărat pe dânsa şi ast-

fel am ajuns pe vapor. Marinarii nu m'au descoperit căci e al naibii de întuneric în noaptea asta.

Deoarece eram obosit de moarte m'am aciuit printre niște lăzi, cu gând să mă odihnesc câteva clipe. Ce-s eu vinovat dacă marinarii dv. au dat de mine acolo și m'au tras afară ca pe o pisică? Dacă s'ar fi purtat mai blând, nu s'ar fi produs scandal. Dar măgarii s'au năpustit cu pumnii asupra mea și au dat fără milă. Așa ceva nu trec eu cu vederea.

— Cum te numești? întreabă Don Pueblo.

— Matteo! răspunde repede și sigur de sine Masca-roșie.

— Și ce ai de gând să faci de acum încolo?

— Ceea ce se poate face în asemenea împrejurări. Veți avea bunătatea să dați ordin oamenilor dv. să-mi puie la dispoziție haine uscate și când yahtul se va opri în vreun port, mă veți debarca pur și simplu. Vă voiu mulțumi cum se cuvine și treaba e terminată. După umila mea părere, așa cred că se întâmplă de-obiceiu, în cazuri de naufragii.

Don Pueblo izbucnește într'un hohot de râs.

— Ce însemnează asta, domnule? întreabă Hector Rammont, furios.

Nu cumva Spaniolul îl bănuiește? se întreabă el apoi.

Don Pueblo se ridică puțin în fotoliu, își împreunează mâinile cu degetele încârcate de inele și-și îndreaptă privirile pătrunzătoare asupra lui Rammont.

— Ascultă care e părerea mea în privința asta. Hm! Hm! — Toată povestea cu naufragiul e iscodită. Vei fi fost tu pe o barcă, nu neg, dar sunt sigur că aia a fost furată și în spatele tău era poliția din Monaco, din mâinile căreia ai scăpat.

Cereți mâine numărul 111 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Dracul să te creadă că te numeşti Matteo, eu nu! Şi te mai dai drept pescar! Hahaha! E deajuns să-ţi privesc mâinile fine şi-mi dau seama îndată că ai minţit.

Dar s'o scurtăm, şefule! Tu eşti criminalul primejdios care a scăpat din mâinile autorităţilor din Monaco şi pe care-l căuta mai adineauri un poliţist. Te-ai furişat pe vasul meu, ca să le scapi mai uşor. Şi acum află ce am de gând să fac cu tine.

Mă îndrept cu yahtul spre Toulon, dar am de gând să fac o escală la Marsilia. Voiu da imediat ordin să ţi se pună la dispoziţie haine uscate, ca să nu răceşti cumva, ferească Dumnezeu! Dar după aceea te voiu închide în vreo gaură întunecoasă a vaporului, în care vei rămâne până vom ajunge la Toulon. Acolo voiu face ceeace e de datoria oricărui om de treabă să facă: voiu înştiinţa autorităţile. Şi ele vor şti unde să te transporte, n'avea grijă, băiatule!

Hector Rammont ascultase tot timpul fără să clipească din ochi. Şi când Spaniolul sfârşi, un zâmbet rece îi flutură pe buze.

— Admir spiritul d-tale de observaţie! mărturiseşte el, calm. De ce-aş mai minţi acum?

Da, e adevărat, sunt un criminal fugit din puterea autorităţilor. Ajuns pe insula pescarilor din apropierea oraşului Monaco, am şterpelit o barcă şi mi-am făcut vânt în largul mării. Imi pare numai rău că n'am ajuns mai departe cu dânsa, după cum nădăjduiam.

Acum sunt în puterea dv. şi n'am încotro. Să nu vă aşteptaţi să vă copleşesc cu rugăminţi sau să vă cerşesc îndurare. Nu-s eu omul acela şi cine mă cunoaşte ştie prea bine lucrul ăsta. Dar dacă-mi veţi da haine uscate, vă voiu fi într'adevăr recunoscător.

Don Pueblo rămâne încremenit în faţa omului care stă lângă el. Dar nu se poate reţine să-i strige:

— Vei urla ca o fiară când poliţiştii din Toulon îţi vor pune cătuşele şi te vor vări într'una din celulele temutei închisori din marele port militar francez.

— Vă înşelaţi, stimate domn, eu n'am urlat şi n'am tremurat niciodată în viaţa mea.

— Numele Matteo, pe care mi l-ai spus, e iscodit. Cum te numeşti în realitate?

— Nu vă mai obosiţi cu întrebarea aceasta, căci nu voiu răspunde.

— Ce crimă ai făptuit? Cel puţin asta cred c'aş puta afla!

— Am sucit gâtul unui milionar şi apoi am şters putina! răspunde Demonul, râzând.

— Nu cumva eşti un membru al bandei care-şi avea sălaşul în castelul maur din Monaco şi care a fost descoperiţi de poliţie? întreabă Spaniolul.

— Poate da, poate nu, domnule. Deoarece ştiţi acum în ce fel stau lucrurile cu mine, sunt de părere să punem capăt discuţiei. Puteţi da ordin oamenilor să mă aducă în siguranţă. Incă o întrebare, dacă nu vă supăraţi: când ajungem la Marsilia?

— Probabil peste două ceasuri. Dar ce te interesează lucrul acesta?

— Hm! Dece n'aş căuta să mă orientez! răspunde Demonul, batjocoritor. De altfel, vă mulţumesc că-mi veţi îngădui să rămân pe bord în timpul cât yahtul va opri la Marsilia. Oraşul acesta nu-mi prea place, mai cu seamă poliţia de acolo... Hm! Hm!

Spaniolul se ridică din fotoliu.

— Las' că-ţi va trece pofta să fii obraznic, sunt încredinţat de asta! murmură el.

Apasă pe un buton de sonerie şi peste câteva clipe îşi fac apariţia cei doi marinari cari îl ţinuseră pe Rammont.

— Luaţi-l pe individul ăsta şi daţi-i un rând de haine vechi, porunceşte Spaniolul. După aceea îl veţi duce în cămăruţa zăbrelită din spatele maşinei

şi veţi încuia bine uşa. In tot timpul cât vom rămâne la Marsilia, îl veţi lăsa să zacă acolo. Rămâne pe yaht până vom ajunge la Toulon. Şi acum aşteptaţi ordinele mele viitoare.

Cei doi marinari îl apucă pe Rammont de braţe şi-l târăsc afară din cabină. Uşa se închide în urma lor şi Don Pueblo se lasă din nou în fotoliu.

— Al dracului individ! murmură el. De când tot colind mările, nu mi s'a mai întâmplat aşa ceva şi apoi... îmi face impresia că l-am mai văzut pe băiatul ăsta... Mă voiu interesa la Toulon de persoana lui şi nădăjduiesc că voiu afla lucruri interesante.

Don Pueblo rămâne pe gânduri câteva clipe.

Aranka, amanta sa, nu trebue să afle nimic de chestia asta, firește. Probabil că auzise şi ea larma de pe punte, dar n'are de unde să ştie ce s'a întâmplat.

Să se ducă din nou la dânsa, pentru a încerca s'o împace? Nu, căci pentru moment n'ar avea nici un rost asta.

Peste vreo două ceasuri yahtul va ancora la Marsilia şi va rămâne acolo până după amiază, când îşi va urma drumul spre Toulon. In oraşul acesta va da de veste autorităţilor din port şi criminalul va fi luat în primire.

— Voiu dormi şi eu aceste două ceasuri, murmură Spaniolul.

Intră în dormitorul micuţ, dar luxos amenajat şi se trânteşte în pernele de mătase.

Să ne întoarcem acum la Masca-roşie.

Cei doi marinari îl târăsc pe gangul îngust şi ajunşi în fundul acestuia, deschid o uşă. Rammont vede în faţa sa o încăpere mai mare, luminată electric.

— Intră, băiete! răcneşte unul din marinari şi nu poate rezista ispitei să-i dea un ghiont.

Regele criminalilor nu ripostează, ci păşeşte înăuntru şi rămâne în aşteptare.

— Şi acum ce aveţi de gând cu mine? întreabă el apoi.

— Ţine gura! îi răspunde marinarul.

În vreme ce unul din paznicii săi închide uşa, celălalt deschide un dulap şi scotoceşte printre mormane de haine până dă de ceea ce-i trebuie.

— Ai auzit ce a poruncit stăpânul nostru, spune el apoi. Uite aici haine uscate, meştere! Îmbracă-te cu ele, dar fă repede!

Rammont clatină doar capul.

Cei doi marinari părăsesc încăperea şi regele criminalilor rămâne singur. Respiră uşurat, de parcă s'ar fi trezit din nou la viaţă. Făcuse un pas înainte, căpătând haine uscate. Îşi scoate repede bulendrele ude, le aruncă într'un ungher şi se îmbracă cu celelalte.

Acum, când nu mai simte umezeala pe trup, energia şi curajul de luptă îi revin. Nu posedă nici o armă, dar îşi spune cu hotărâre că trebue să găsească vreo unealtă, cu ajutorul căreia să spargă uşa celulei în care va fi închis. Sennor Pueblo nu poate pretinde dela dânsul să aştepte până ca yahtul va ajunge la Toulon, unde avea de gând să-l dea pe mâna autorităţilor.

Cu privirile-i agere, Rammont cercetează încăperea în care se află. Începe să alerge dintr'un ungher într'altul, pipăie pereţii, podeaua, doar, doar o găsi cecea ce-i trebuie. De-odată tresare.

Lângă ferestruică găseşte un drug de oţel, lung de vre-o douăzeci centimetri. Cu iuţeala fulgerului, Rammont vâră unealta preţioasă în buzunarul lung al pantalonului. Era şi timpul, căci uşa se deschide şi marinarii îşi fac apariţia.

— Gata? întreabă unul din ei.

— Vă stau la dispoziţie, domnilor! răspunde în batjocură Demonul.

Cei doi îl apucă de braţe şi pornesc iarăşi pe gang. Ajung la o cotitură a acestuia, de unde se aude bine zgomotul maşinei. O lampă electrică împrăştie o lumină murdară din tavan. In fund se zăreşte o uşiţă de fier şi când ajung la dânsa, unul din marinari o deschide.

Aici va fi deocamdată noua locuinţă a Demonului roşu. Lumina de pe gang nu-i îngăduie să vadă interiorul. In ori-ce caz, singurul mobilier e o bancă fixată în perete. De vre-o fereastră nici nu poate fi vorba.

— E plăcută locuinţa aceasta! nu se poate reţine să spuie Rammont. Transmiteţi mulţumirile mele stăpânului dv., a fost foarte drăguţ cu mine.

— Ţine-ţi fleoanca, altminteri te trezeşti cu câţiva ghionţi în scăfârlie! răcneşte unul din marinari şi, cu un picior în moalele trupului, îi face vânt în celulă.

Uşa e închisă, o cheie se răsuceşte în broască şi marinarii se îndepărtează râzând.

Rammont se izbise cu capul de perete, dar nu scoate nici-un geamăt. Un întuneric de iad domneşte în jurul său. Pipăie pereţii şi descoperind banca se aşează pe ea. Drugul de oţel pe care-l ascunsese în buzunar e la locul său şi nici-unul din marinari nu se gândise să-i scotocească hainele.

— Nădăjduiesc să vă joc o festă ca să mă ţineţi minte! murmură el.

Rămâne câteva clipe să se odihnească, apoi se ridică şi dibuieşte uşa. Îşi încordează auzul, dar nu aude nimic suspect.

Intrebarea, dacă Aranka, fosta lui amantă, se află sau nu pe bord, îl preocupă iarăşi. El ştie bine că posedă o înrâurire demonică asupra femeilor. Poate va izbuti s'o aducă de partea sa?

Ajuns la uşă, el începe să examineze broasca. Pare să fie solidă de tot, căci ori-cât împinge cu umărul în tăblie, uşa nu se clinteşte din loc.

Se întoarce înapoi la bancă, cu gând să fău-

rească un plan de evadare. Cu uşa nu-i nimic de făcut, în privinţa asta e perfect încredinţat.

Se ridică şi scoţând drugul îl examinează cu atenţiune vârful.

— Oţelul e bun! murmură el. Pot avea încredere într'însul. Prin uşă nu voiu putea ieşi şi nici prin peretele care desparte cabina mea de aceea unde se află maşina yahtului. Rămâne o singură cale: unghiul dedesubtul băncii. Acolo e lemn şi poate voiu izbuti să desprind o scândură.

Se pune imediat pe lucru, şi reuşeşte într'adevăr să scoată o scândură. Nimeni nu-l deranjează, dar pe de altă parte, e ferm hotărât să zdrobească într'o clipă capul primului marinar care va intra în celulă.

Vâră mâna în deschizătură şi constată că e un gang dedesubt.

Încă un sfert de ceas se scurge, şi o nouă scândură e desprinsă din podea. Rammont nu mai stă o clipă pe gânduri şi-şi strecoară trupul prin deschizătură. Picioarele lui dau de apă, dar asta nu-l sperie.

Pas cu pas se furişează mai departe şi de-odată se poticneşte de un obiect ce-i stă în drum. E o barieră care nu poate fi trecută, căci gangul devine prea îngust pentru un trup omenesc.

Masca-roşie scrâşneşte de furie. Să se întoarcă înapoi în celulă şi să aştepte acolo până-l vor da pe mâna poliţiei? — Nu, asta niciodată.

Dar ce-ar fi să încerce să ajungă în cabinele elegante ale yahtului? E cam riscată întreprinderea e drept, dar Rammont nu e omul care să se teamă de o primejdie, ori-cât ar fi de mare ea.

Îşi lipeşte urechea de perete şi caută să percea-pă cel mai mic zgomot. Şi de-odată îi se pare că aude un sforăit sgomotos. Se apleacă şi ascultă tot mai încordat...

Da, nu mai încape îndoială. De partea cealaltă e un dormitor şi sforăitul e al lui Don Pueblo.

Demonul e hotărât acum să facă o spărtură în perete şi, punându-se pe lucru, izbuteşte într'adevăr să desprindă o scândură, fixată cu şuruburi. Vâră mâna în deschizătură şi simte o materie mătăsoasă.

— E o cabină elegantă tapisată cu mătase! îşi spune el.

Işi urmează lucrul şi izbuteşte să desprindă alte câteva scânduri.

Deschizătura e acum destul de mare, ca să se poată strecura printr'însa.

Dar tapetele de mătase îi închid drumul.

Să se lase împiedicat de atâta lucru? — Nu, în nici-un caz. Cu drugul de oţel face o gaură în stofă, apoi o rupe de sus până jos.

O lumină vie îl orbeşte aproape şi aruncând o privire înăuntru, Rammont vede că încăperea e goală.

Fără să stea o clipă pe gânduri păşeşte în cabină şi rămâne o clipă locului. De-odată, însă, tresare speriat şi o exclamaţie de furie îi scapă de pe buze. Intoarce capul cu iuţeala fulgerului şi ridică drugul ca să zdrobească fără nicio şovăială capul aceluia care l-a surprins... Dar cu aceeaşi iuţeală lasă braţul în jos... In faţa lui stă — îmbrăcată în costum de orientală, cu perle în jurul gâtului şi diamante în părul negru... Aranka, fosta sa amantă.

CAP. 144.

O revedere

Aranka stătea întinsă pe divan şi zadarnic încerca să adoarmă.

Deodată îi se păru că aude un zgomot în încăperea alăturată. La început nu prea dăduse atenţiune faptului, dar în cele din urmă se ridică şi se furişă în vârful picioarelor până la portiera care închidea cele două cabine.

Își roti ochii în toate părțile, dar nu văzu nimic. Deodată se produse o ruptură și sub ochii ei tapetul de mătase al peretelui se desfăcu în două.

Aranka se înspăimântă atât de tare, încât era cât pe ce să scoată un țipăt.

Vroia să se repeadă la sonerie ca să alarmeze marinarii, dar în clipa următoare se reținu. Își recăpătase tot sângele rece și curiozitatea era mai mare decât spaima. Se furișă în vârful picioarelor în cabină și pe când Hector Rammont stătea cu spatele la ea, frumoasa cocotă îi puse mâinile pe umăr.

El se întoarse repede și după ce lăsase în jos brațul înarmat cu drugul de oțel, exclamă:

— Aranka!

Privirile ei se însuflețiră, își aduse aminte dintr'odată de toate suferințele pe cari îi le căsunase omul acesta, pe care îl recunoscuse imediat... Dar cu toate acestea șovăia să se îndrepte spre ușă, pentru a apăsa pe butonul soneriei electrice.

— Hector Rammont! murmură dânsa, întinzând brațele.

Fără să stea o clipă pe gânduri, el o cuprinde la pieptul său.

— Ești singură, Aranka? întreabă dânsul, adâncindu-și privirile într'ale ei.

Frumoasa femeie clatină capul și arată spre cabina învecinată:

— Vino acolo, te voiu putea ascunde mai ușor când se va apropia primejdia.

Înainte de a o urma, el întoarce capul spre ruptura din perete.

— Dacă Don Pueblo, amantul tău, ar intra aici, va observa îndată ce s'a petrecut, șoptește el. Stai o clipă!

Zărise un tablou mare în peretele opus și scoțându-l repede, îl atârnă deasupra rupturii din perete.

— Așa, acum e bine! murmură el.

O urmează pe Aranka în cabina învecinată şi amândoi se aşează pe divanul cu perne de mătase. Mâinile ei îi cuprind capul şi-l trag spre piept.

— Cum ai ajuns aici, Hector, spune-mi repede, căci tremur de curiozitate. Ştii unde te afli?

Dânsul o acoperă cu sărutări pătimaşe, apoi răspunde:

— Mă aflu pe yahtul amantului tău, Don Pueblo. Îţi voiu lămuri în câteva cuvinte ce s'a întâmplat cu mine.

Ţinând-o de mână, el îi povesteşte repede întâmplările din noaptea aceasta, precum şi în ce fel a scăpat din închisoarea din Monaco.

— După cum vezi — încheie el — mă aflu într'o situaţie nu tocmai plăcută, ba aş putea spune chiar primejdioasă. Ştiu că Don Pueblo se va opri cu yahtul la Marsilia, iar pe mine urmează să mă ducă la Toulon, unde voiu fi predat autorităţilor. Şi nu cred să mi-o iei în nume de rău că perspectiva aceasta nu mă încântă de loc!

Pe când mă aflam în gaura aceea din fundul vasului, m'am gândit mereu la tine, şi vezi că soarta mi-o fost înc'odată favorabilă. Imi vei da o mână de ajutor ca să mă salvez, Aranka?

Frumoasa cocoţă îl priveşte cu patimă.

— Nu vreau să desgrop trecutul, Hector — îi răspunde ea — în furia ta m'ai călcat în picioare, ai vrut să mă străpungi cu pumnalul şi câte altele, la amintirea cărora mă înfior. Eu, însă, îţi aduc şi azi iubirea de altă dată şi n'aş putea să te arunc în ghiarele primejdiei.

Cu o exclamaţie de bucurie, Masca-roşie o trage la pieptul său şi o clipă buzele lor se lipesc într'un sărut plin de înfocare.

— Vorbeşte mai departe! spune el apoi. Cere dela mine tot ce vrei, Aranka, de mult mi-am dat seama cât de nedrept am fost faţă de tine. Unde mai găsesc o femeie care să-ţi fie egală în frumuseţe şi curaj?

— Alice! scrâșnește Aranka. — Unde e făptura aceea?

Demonul roșu face un gest de dispreț.

— S'a aruncat în mare și a înghițit prea multă apă. Asta s'a întâmplat în noaptea aceea când Ochiu-de-Pisică m'a împresurat din două părți în castelul maur. Cred că ai auzit de asta?

— Nu, n'am auzit, scumpul meu, căci Don Pueblo mă ține ca o prizonieră pe yahtul acesta.

— Are vre-un drept să te ție sechestrată, Aranka? N'ai devenit de bună voie amanta lui?

— Îl urăsc! scrâșnește ea. Acum, când te strâng din nou în brațele mele, aș putea făptui o crimă, ca să mă eliberez din lanțuri.

— Să chibzuim în liniște, Aranka! Marinarii, cari m'au zvârlit în gaura aia întunecată, nu-și închipuie că voiu izbuti la Marsilia să evadez de pe vapor. Cunoști tu vre-un drum salvator, scumpa mea?

Ea privește gânditoare în gol, apoi răspunde cu mânie:

— Asta ar fi posibil numai prin viclenie sau forță, Hector! Ușor nu va fi, și probabil că va trebui să jertfim pe unul din marinari. Dacă-ți voiu ajuta însă, să-ți recapeți libertatea, cer să mă iei și pe mine. Vom găsi noi mijloace, căci avem o mie de ascunzători.

Rammont îi sărută mâinile și exclamă cu însuflețire:

— Firește că te iau cum ine, iubito! De abia de acum încolo vom rămâne împreună și vom oferi lumii probleme noui de deslegat. — Dar în ce fel te gândești să fugim?

După cât îl cunosc eu pe Don Pueblo al tău, sunt convins că în cele câteva ceasuri de popas la Marsilia, va lua cele mai severe măsuri de pază. Marinarii îi sunt credincioși până la jertfirea de sine și nu vor asculta de poruncile tale.

— Asta-i adevărat, Hector, de aceea trebue să procedăm cu inteligență.

Rammont se pregătea să răspundă ceva, dar în clipa aceea auzle zgomotul făcut de un zăvor tras.

— Mii de bombe! Vine cineva! scrâșnește el, sărind în sus de pe divan.

— Don Pueblo! exclamă Aranka, și arată repede cu mâna spre draperiile grele ale patului.

— Ascunde-te acolo, altminteri suntem pierduți!

Rammont și ajunse la ascunzătoarea aceasta și într'o clipă strânse draperiile în așa fel, încât nu s'ar fi putut bănui de afară că se ascunde cineva acolo. Ținându-și respirația se ghemuiește la perete. Drugul de oțel îl are la dânsul și nu va șovăi o clipă să se folosească de el.

Spaniolul păși înăuntru și cu privirea iscoditoare cercetă încăperea.

— Nu știu de ce, Aranka, dar am impresia că plutește ceva străin în aer, zise el. Ai vorbit cu cineva, sau s'a întâmplat ceva?

Frumoasa cocotă se întinsese din nou pe divan. Se reculesese între timp, numai pieptul îi tresălta ușor.

— Nu pricep ce vrei să zici, Pueblo, răspunse ea. De ce-mi turburi liniștea din nou? Vrei să-mi îndeplinești însfârșit dorința și să mă duci printre oameni când vom ajunge la Marsilia?

Spaniolul făcu un gest de împotrivire.

— Nu-mi mai vorbi despre asta, Aranka, te rog stăruitor.

Se apropiă apoi de ea și se așeză posomorât pe un scaun din fața divanului.

— M'am culcat puțintel, căci vroiam să fiu odihnit mâine dimineață, pentru ca să-mi pot vedea de treburi la Marsilia, — dar un vis urât m'a făcut să mă trezesc speriat. Am văzut aplecându-se deasupra mea botul unui tigru, care mă fixa cu ochi fioroși. Mi-era nu știu cum să rămân singur și atunci am venit încoace. Hai să stăm de vorbă, Aranka, până se va lumina de ziuă!

Dar frumoasa cocotă clătină capul, obosită:

— Nu mă simt în stare pentru asta, Pueblo. Pleoapele îmi atârnă grele ca plumbul. Fă-mi plăcerea şi lasă-mă singură!

Dacă vei coborî pe uscat la Marsilia, nu uita să-mi aduci ceva daruri. Asta-i singurul lucru ce-mi face puţină bucurie în situaţia mea nenorocită.

— Îţi voiu îndeplini dorinţa, Aranka, şi voiu pleca de lângă tine, deşi în pieptul meu arde o văpaie ca în adâncurile vulcanului Vesuviu.

Dormi câteva ceasuri şi între timp vom ajunge în portul Marsiliei. Acolo voiu coborî pe uscat şi într'un ceas voiu fi înapoi. La revedere, scumpa mea.

O cuprinse în braţe şi o acoperi cu sărutări, apoi se îndreptă spre uşă. Din prag, însă, se întoarse înc'odată şi aruncă o privire lungă spre amanta sa.

— Aranka — şopti el — nu pot scăpa de gândul că eşti în căutarea unui mijloc ca să te eliberezi. Fii cu băgare de seamă, căci asta te-ar putea costa viaţa!

Ea nu găseşte cu cale să-i răspundă, ci-şi întoarce capul spre perete, prefăcându-se că doarme.

Spaniolul îşi muşcă buzele şi se îndepărtează.

Din dosul draperiilor patului, Hector Rammont auzise fiecare cuvânt schimbat între cei doi.

— Să procedăm cu cap, Aranka, îi spune el după câteva clipe. Tu vrei să dobândeşti libertatea, eu la fel. Numai la Marsilia vom izbuti. Cum voiu face, nu ştiu încă, dar cred că greutăţile nu vor fi atât de mari. Curaj şi hotărâre am în cantitate suficientă, şi astea sunt elementele principale în asemenea întreprinderi.

— Îmi vei rupe şi mie lanţurile sclaviei şi după douăzeci şi patru de ore vom fi la Paris.

— Dar cum stăm cu banii, iubito?

— Nu ai nimic, Hector?

El râde cu dispreţ.

— Am avut destul ca să trăiesc ca un paşă un

an întreg, dar a trebuit să renunț la tot și să mă mulțumesc cu viața.

— Stăm prost în cazul acesta, căci afară de bijuteriile de pe mine, nici eu nu posed bani.

Rammont se plimbă câteva clipe prin cabină. Se oprește apoi brusc și rămâne în fața frumoasei femei.

— Sennor Pueblo e milionar după cât știu, — șoptește el — dar cred că-și ține banii pe la băncile din străinătate. Insă, tot trebue să existe vre-o casetă pe bordul yahtului și conținutul ei cred că va fi suficient ca să ne asigure existența pentru câtva timp.

Ochii Arankăi aruncă fulgere.

— Știu unde se află caseta, Hector! Don Pueblo mi-a arătat-o odată. Sunt într'însa peste o sută de mii franci în aur și bancnote.

Masca-roșie zâmbește satisfăcut.

— Am bănuit eu asta, dovadă că sunt om inteligent. Comoara trebue să intre în mâinile mele, — dar cum se va întâmpla, e încă o enigmă. — Pentru moment descrie-mi locul unde se află caseta și cum se poate ajunge în încăperea respectivă.

— Don Pueblo ocupă trei încăperi, îi răspunde ea. In cea din fund se află caseta de oțel, înșurubată în podea. E, însă, închisă cu o încuietoare secretă. Ușile celor două cabine dinainte sunt și ele închise cu cea mai mare grijă, când Don Pueblo coboară pe uscat. De pază rămâne întotdeauna un marinar.

— Conținutul casetei va cădea în mâinile mele, de asta sunt aproape sigur! răspunde Rammont, cu hotărâre. Firește că trebue să așteptăm până ce onorabilul Don Pueblo va părăsi yahtul.

— Dar cum vei ajunge în încăperile sale, Hector?

— Pe același drum pe care am venit încoace, acumpo. De data asta va merge mai lesne, căci desigur că ai la îndemână diferite unelte, cari mi-ar

putea ușura lucrul. Trebue să-mi indici exact unde se află dormitorul lui.

— Vrei să cobori din nou în încăperea unde te-au închis?

— De ce nu, scumpa mea? Când e vorba de adus la îndeplinire o faptă mare, greutățile nu m'au speriat niciodată. Cât e ceasul?

Aranka îi răspunde la întrebare.

— Atunci, vom fi peste o jumătate de ceas în portul Marsilia. Afară e încă întuneric, — cu atât mai bine pentru noi. Acum mă înapoiez pe unde am venit și tu vei așeza la loc tabloul deasupra rupturii din tapet.

Cu ajutorul Arankăi, Rammont caută un cuțit și alte obiecte trebuincioase. După câteva minute se strecurase prin deschizătură și frumoasa cocotă atârnă la loc tabloul. Apoi se întinde înapoi pe divan, așteptând desfășurarea evenimentelor.

Se scursese ca la vreo jumătate de ceas și de pe punte se auzi fluieratul strident al sirenei. Marsilia se vedea în zare.

Yahtul ancorează într'un loc retras al portului și mașina e oprită. Între vas și țărm mai e o distanță de câțiva metri. Marinarii primiseră poruncă severă să nu arunce puntea deocamdată.

Don Pueblo se îmbrăcase și acum străbate gangul îngust. Figura lui e posomorâtă. Ca întotdeauna când coboară pe uscat, are în buzunarul dela spate un revolver cu șase gloanțe și la brâu îi atârnă un cuțit spaniol, cu lama lată.

Pe coverță se întâlnește față în față cu un marinar.

— Ce face individul din celula de jos? întreabă el, aspru.

Cereți mâine numărul 112 zuluror chiocșarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini la 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5

— Stă nemișcat, stăpâne. Am fost mai acum câteva minute acolo și am constatat că ușa e închiată bine.

Fără să răspundă ceva, Don Pueblo se îndreaptă spre balustrada vasului și [illegible] un semn celor trei marinari, cari formează echipajul yahtului. Doi oameni aduc puntea și o aruncă spre mal.

— Care din voi e de sentinelă astăzi? întreabă Pueblo, înainte de a pleca.

Cârmaciul se apropie de el:

— Eu, Sennor. Cei doi camarazi ai mei vă roagă să le acordați o jumătate oră de libertate. Vor să-și cumpere ceva din oraș.

— Bine, răspunde Spaniolul. Voi doi puteți pleca, dar peste o jumătate ceas să fiți înapoi pe bord, altminteri sunteți concediați. Tu, însă, Jan, vei retrage imediat puntea și te vei așeza de sentinelă. Vei rămâne acolo până mă înapoiez eu. Revolverul îl ai?

— Da, Sennor. Alte ordine mai aveți să-mi dați?

Don Pueblo pusese de-acum piciorul pe punte și răspunde:

— Nimeni nu trebue să părăsască yahtul împotriva voinței mele. Dacă prizonierul de jos, sau doamna din cabină, ar izbuti să scape și să vie pe punte, alungă-i înapoi cu revolverul. In caz extrem poți să-i împuști și eu nu te voiu trage la răspundere.

Jan, timonierul, clatină capul.

Spaniolul ajunsese pe țărm și se face nevăzut în ceață.

După cum am amintit, locul unde ancorase yahtul, e cam izolat.

După plecarea lui Pueblo, se îndepărtează și cei doi marinari, cari căpătaseră permisie pentru o jumătate de ceas. Jan retrage puntea și închide portița de metal a balustradei

Coboară apoi în cabina sa, își ia revolverul greu și o manta, apoi se reîntoarce pe punte. Își trage un scaun lângă balustradă și se așează pe el.

Pe țărm totul e liniștit. Ceața e atât de groasă, încât de-abia se vede mâna înaintea ochilor. Mașina e oprită, niciun zgomot nu se aude din adâncul vasului. Toate astea au o înrâurire adormitoare și într'adevăr, nu trece mult și Jan începe să sforăie, cu capul rezemat de balustradă.

Într'acestea, Hector Rammont făcuse în grabă o gaură în peretele dublu, destul de mare ca să se poată strecura prin'însa.

Și iată-l ajuns în prima cabină a Spaniolului, unde luminile sunt aprinse. Străbate repede încăperea și intră în dormitorul luxos mobilat. Dar ușa spre cabina unde se afla caseta, e încuiată.

O înjurătură scapă de pe buzele Demonului. Broasca pare să fie solidă, dar cu toate acestea trebue s'o spargă, fie ce-o fi.

În afară de drugul de fier, are și un ciocan și un cuțit ascuțit. Dar aceste două unelte nu-i pot fi de niciun folos. Se întoarce în prima cabină și caută un instrument mai bun. Aproape de tot de ușă se află fixat cu șuruburi de podea, un șfeșnic mare de bronz.

Cu o opintire, Rammont l-a smuls și-l trage spre ușa care duce în cabina unde se află caseta. Se folosește de sfeșnicul acesta ca de o pârghie și izbutește într'adevăr să deschidă ușa.

Încăperea e mică și neluminată, dar lumina care vine din dormitor e îndestulătoare. Caseta se află acolo, Rammont se lasă la pământ și încearcă să deschidă capacul cu lovituri de ciocan.

Deodată, izbucnește în râs.

Spaniolul uitase să încuie caseta. Capacul sare în sus la prima atingere și mâinile Demonului se îngroapă în mormanul de aur și bancnote.

Cu o repezicîune uimitoare Demonul își umple

buzunarele, apoi, fără să mai piardă o clipă, coboară înapoi în închisoarea lui, de unde intră la Aranka.

Cei doi își cad în brațe, sărutându-se cu patimă.

Frumoasa cocotă își dezbrăcase între timp costumul oriental și pusese pe dânsa o rochie obișnuită. Pe cap poartă o pălărioară de voiaj și o mantilă modernă îi învăluie trupul.

— Ai vreo armă, Aranka? întreabă Rammont.

— Niciuna! răspunde ea.

— În cazul acesta nu ne rămân decât ciocanul și drugul de oțel; în definitiv ajunge și hicî zgomot nu face! murmură regele criminalilor.

El se pune pe lucru la broasca ușii și în zece minute aceasta e deschisă.

— Acum să fim cu băgare de seamă! spune el încetișor. Mă voiu strecura în cabina unde se află hainele marinarilor și voiu lua o mantilă și o pălărie. În costumul pe care l-am m'ar lua la ochi polițiștii din port, rămâi aici lângă scară și așteaptă-mă până mă întorc!

Aranka se supune fără să rostească un cuvânt. E grozav de iritată căci peste câteva minute va fi liberă. Pueblo a plecat în oraș, dar se poate întoarce din clipă în clipă, căci gelozia îi roade inima.

Se scurg câteva minute până la înapoierea lui Rammont. Poartă o mantilă de culoare închisă și o pălărie largă pe cap.

— Pe punte vom da de o sentinelă, fii cu băgare de seamă! murmură ea.

El dă din cap și se apleacă spre urechea ei.

— Voiu urca singur sus, ca să-mi dau seama de situație. Dacă e o singură sentinelă, nădăjduiesc să termin repede cu el. În afacerea asta tu nu-mi poți fi de niciun folos, așadar așteaptă-mă până-ți voiu da un semn.

Ea vrea să-i mai răspundă ceva, vrea să-i spuie că începe să puie la îndoială cuvintele sale, că el

ar fi în stare s'o mai înșele odată, dar Rammont o și pornise pe scară în sus, ca o pisică.

Privirile-i agere examinează puntea yahtului. La mică depărtare vede o făptură sprijinită de balustradă.

— Asta e sentinela!

De sub manta se vede ceva strălucind.

— O armă — murmură Rammont. Fii cu ochii în patru, băiete! — Dar uite că doarme! Îl aud cum sforăie! Ehei, fiule, asta ți-e pierzania!

Demonul se ridică încetișor și pășește pe punte, cu ciocanul în mână. Încă o clipă și arma grozavă izbește cu putere...

Timonierul ridică mâinile în aer și vrea să scoată un țipăt, dar acesta îi moare pe buze. Ucigașul îl înșfacă repede și cât ai clipi îl azvârle în apa neagră.

— S'a făcut și asta! murmură el apoi, cu un cinism revoltător.

Apoi, ca și cum nimic nu s'a întâmplat, își pipăie buzunarele să vadă dacă banii sunt acolo, și se îndreaptă spre portița balustradei, pe care o deschide repede. Puntea e așezată repede și în clipa când pune piciorul pe ea, aude un zgomot în spatele său.

— Drace! exclamă el. E Aranka!

— Hector! strigă ea, cu glas înăbușit. Ce s'a întâmplat? Am auzit căderea unui corp în apă... Nu cumva ai omo...?

— Taci! strigă Demonul, care se oprise o clipă. Mi se pare că văd colo în ceață o făptură suspectă. Rămâi o clipă pe punte. Voiu coborî pe țărm să văd dacă „aerul e curat".

— Nu mă înșeli, Hector? întreabă femeia, tremurând de spaimă.

— Ce tot îndrugi la prostii? Vezi și tu dacă n'am dreptate!

Într'adevăr, o umbră se mișcă în ceață. Sen-

nor Pueblo nu poate fi, dar probabil vreun marinar din port.

— Fereşte-te, însă, să-mi tragi clapa! mormăie frumoasa cocotă, în vreme ce el şi începuse să coboare puntea, tot pipăindu-şi aurul din buzunare.

Ajuns pe ţărm, Demonul îşi grăbeşte paşii, în vreme ce umbra se apropie tot mai mult.

— Opreşte! Stai pe loc! se aude de-odată în tăcerea nopţii.

— Mii de bombe! scrâşneşte Masca-roşie. Asta-i Spaniolul. Trebuie să lucrez repede!

Îi dă în gând că nu are nicio armă la el. Ciocanul îl aruncase în apă şi cuţitul îl uitase în cabină. Doar cu mâinile putea lupta, faţă de revolverul Spaniolului.

Acesta se apropie cu paşi mari de locul unde se află Rammont, şi în clipa când ajung faţă în faţă Demonul se apleacă cu iuţeala fulgerului şi cu o săritură de pisică se dă în lături.

Un strigăt de furie scapă de pe buzele lui Don Pueblo şi în aceeaşi clipă a şi tras revolverul. Trei împuşcături se aud una după alta, dar răspunsul este un râs hohotitor.

— Individul a venit de pe yahtul meu şi nu e niciunul din marinarii scrâşneşte Don Pueblo. S'a întâmplat ceva, sunt sigur! Vai de Aranka, dacă are vreun amestec în treaba asta!

Îşi vâră repede revolverul în buzunar, în schimb scoate un pumnal ascuţit. N'ar avea niciun rost să pornească în urmărirea fugarului, căci ceaţa e prea deasă. Toată atenţiunea lui e îndreptată acum asupra yahtului. Cu paşi repezi se îndreaptă într'acolo, dar înainte de a pune piciorul pe punte, încearcă să pătrundă întunericul cu privirea.

Nu se zăreşte colo o făptură femeiască pe covertă? Da, da, e Aranka.

O gelozie turbată, amestecată cu furie, pune stăpânire pe sufletul Spaniolului. Sângele începe

să i se urce la cap, tâmplele îi zvârcnesc cu putere şi picioarele îi tremură. Numai degetele sale strâng cu putere pumnalul, a cărui lamă scânteiază în noapte.

Aranka auzise într'adevăr strigătul pe ţărm. O spaimă nețărmurită o cuprinse, căci recunoscuse glasul lui Don Pueblo. Probabil că gelozia îl făcuse să se înapoieze mai curând decât îşi propusese.

Văzuse bine cum Masca-roşie dispăruse în ceaţă, auzise cele trei împuşcături, dar şi hohotul sinistru al Demonului.

Ea îşi adună tot curajul şi se apropie de portiţa balustradei. Doi, trei paşi pe punţea care se clatină şi va ajunge pe ţărm. Îşi strânge repede mantila în jurul trupului şi pune piciorul pe scândura umedă. Pe la jumătatea acesteia, însă, rămâne înţemnită în loc, căci Don Pueblo o ajunsese şi o apucă de umăr.

— Tu eşti, Aranka! răcneşte el.

— Dă-mi drumul! strigă şi ea, ca ieşită din minţi. Nu vreau să mă mai întorc în închisoarea în care m'ai ţinut, n'ai nici-un drept să mă reţii împotriva voinţei mele. Voiu striga după ajutor.

— Cocoţă ordinară! scrâşneşte Spaniolul şi ridică braţul să lovească. Ai fost a mea şi a mea vei rămâne, atâta vreme cât voiu dori eu. Vei veni înapoi pe yaht şi voiu purta eu de grijă să nu-mi mai scapi atât de uşor.

— Nu vreau! Ajutor!... Ajutor!

— Te ucid dacă mai scoţi un singur strigăt! răcneşte Don Pueblo.

O luptă crâncenă se încinge între cei doi pe scândura îngustă. Un singur paş greşit şi unul din ei va cădea în mare.

Spaniolul întoarce repede capul, căci un sunet suspect îi ajunsese la ureche. Vine dinspre partea

unde se află postul de poliție. Probabil că strigătul Arankăi fusese auzit.

— Ajutor! Veniți-mi repede în ajutor! strigă cu disperare femeia. Vrea să mă omoare! Ajutor!

Se aud glasuri în coastă. Polițiștii se apropie. Spanio'ul ridică pumnalul și-l apropie de pieptul Arankăi. Ea caută să se smulgă, vrea să fugă în ultimă clipă, dar simte ceva rece pătrunzându i în inimă. Tipătul îi moare pe buze și se transformă într'un gâlgâit înfiorător. Mâinile ei se încleștează de brațul lui Don Pueblo, ca și cum ar vrea să-l tragă după sine în hezna morții. El, însă, o împinge cu furie și trupul nenorocitei femei se prăbușește în apa Mării Mediterane.

In aceeași clipă își fac apariția doi polițiști.

— Ei, ce s'a întâmplat aici? strigă unul din ei, omului care stă nemișcat pe scândura de legătură a yahtului. Răspunde, sau de nu, tragem!

Don Pueblo se apropie de țărm.

— Nu e nevoie să trageți, spune el, cu glas obosit. Vă stau la dispoziție.

— Cine ești d-ta și ce au fost țipetele de ajutor?

Liniștea și demnitatea cu care se prezintă Spaniolul în fața polițiștilor, fac o impresie puternică asupra acestora. Unul din ei îndreaptă lumina lanternei asupra lui și făptura bine legată a lui Don Pueblo, îmbrăcat cu eleganță, apare în toată măreția ei.

— Cine sunteți? întreabă polițistul, de data aceasta mai politicos.

— Proprietarul yahtului pe care-l vedeți în fața dv., răspunde calm cel întrebat. Numele meu este Don Pueblo. Voiu prezenta hârtiile la poliție.

Auzind numele acesta, reprezentanții forței publice duc mâna la chipiu, salutând respectuos.

— Imi pot îngădui întrebarea ce rost aveau strigătele de ajutor, Seinor? întreabă în cele din urmă unul din polițiști. Ni s'a părut că am zărit

o a doua persoană lângă dv., pe punte. Ne-am înşelat oare?

— Nu, domnilor, nu v'am înşelat deloc, răspunde Spaniolul. Am vărât [illegible] în inima amantei mele — o cocotă pe [illegible] — şi ţineam de câtva timp pe yahtul [illegible] Când Cravt[illegible] a aruncat în mare, nu vă mai [illegible] o scăpare. Salvaţi! Când mâna lui Pueblo [illegible] pumnalul, [illegible] mai bine e mai bine să fie la adăpost. Veţi pescui doar un [illegible] din apă şi pentru asta aveţi timp destul. [illegible] va lumina de ziuă.

Vorbise cu o linişte înfiorătoare. Poliţiştii rămaseră înlemniţi şi nu ştiu ce să răspundă. In cele din urmă, unul din ei spune cu glas nesigur:

— Don Pueblo, vă somez să mă urmaţi la secţie, unde domnul comisar vă va lua interogatoriul. Dacă lucrurile stau într'adevăr aşa cum susţineţi, atunci fireşte că...

Poliţistul se opreşte fără voie. Don Pueblo râde încetişor.

— Te pricep prea bine, spune el. Am comis o crimă împotriva unei femei, care m'a înşelat cu un criminal primejdios, pe care l-am pescuit din mare în cursul drumului. Ştiu că fapta comisă de mine, înseamnă în acelaşi timp pierzania mea. Aveţi bunătatea şi veniţi cu mine pe coverta. Nu aud nici o mişcare acolo şi bănuiesc că singura sentinelă pe care am lăsat-o de pază, a căzut victima acestor doi mizerabili.

— In privinţa aceasta veţi avea lămuriri mâine dimineaţă, când va fi cercetată apa. Ce vreţi să faceţi pe yaht, Sennor? întreabă, cu bănuială, poliţistul.

— Vreau să-mi iau hârtiile şi cred că n'aveţi motiv să-mi refuzaţi cererea aceasta.

— Dacă ne îngăduiţi să vă însoţim, n'avem nimic împotrivă.

Pe buzele Spaniolului se înfiripă un zâmbet ciudat, în vreme ce urcă puntea spre coverta yahtului. Poliţiştii îl urmează, dar nu pot observa zâmbetul lui.

Pueblo ajunsese la locul, unde fusese doborâtă sentinela.

— Fiţi buni şi îndreptaţi încoace lumina lanternei, se adresează el poliţiştilor.

Aceştia se execută imediat. Spaniolul se apleacă şi ridică de jos ciocanul greu.

— E pătat de sânge, zice el, calm. Acum ştiu în mod precis că fuga plănuită a amantei mele, a fost precedată de uciderea timonierului. Luaţi în păstrare arma aceasta, domnilor!

Poliţistul ia ciocanul din mâna Spaniolului, apoi îl urmează pe acesta în interiorul yahtului. Ajuns în faţa cabinei sale, Don Pueblo o deschide.

— De fugit nu pot fugi, domnilor; mă puteţi aştepta afară! zice el, cu o privire ciudată în ochii întredeschişi. In cinci minute sunt îndărăt şi vă stau cu totul la dispoziţie.

Poliţiştii aprobă din cap şi Don Pueblo intră în cabină, închizând uşa în urma sa.

Spaniolul rămâne în mijlocul încăperii luminate şi de-abia acum chipul îi se schimonoseşte în mod groaznic. Cu un răcnet de mânie se năpusteşte în cabina din fund şi în aceiaşi clipă a şi descoperit furtul.

Dar pierderea banilor nu l-ar îndurera prea mult, dacă prin aceasta n'ar avea o dovadă că Azanka l-a înşelat într'adevăr cu un ticălos.

Pueblo rămâne nemişcat clipe îndelungate, răsuflând din greu. O lume întreagă de sentimente îi trece prin suflet... apoi dă din umeri şi se'ndreaptă calm spre un dulăpior, care se află într'un ungher al cabinei. Il deschide şi atunci ies la iveală câteva sticluţe, din cari alege repede una. Cu un zâmbet înfiorător o duce la gură, dă pe gât conţinutul, apoi o aruncă pe podea.

Don Pueblo rămâne câteva clipe nemişcat în mijlocul cabinei, apoi trupul începe să-i se clatine pe picioare şi chipul îi se schimonoseşte. Cu o lovitură surdă cade la pământ, unde rămâne neînsufleţit.

Poliţiştii aşteaptă zadarnic pe coridor, în faţa uşii. In cele din urmă, unul din ei o deschide încetişor şi din câţiva paşi ajunge în cabină unde zace

întins cadavrul. Se apleacă asupra lui şi murmură către colegul său :

— E mort ca toţi morţii. Oamenii ăştia bogaţi au întotdeauna le 'ndemână mijlocul să scape din încurcătură. Rămâi tu aici de pază, Louis, eu mă duc să anunţ la secţie.

Peste zece minute, comisarul vine însoţit de câţiva agenţi. Yahtul lui Don Pueblo este sechestrat până la sosirea reprezentanţilor parchetului.

Intre timp, Masca roşie ajunsese la o casă dărăpănată, unde găseşte o ascunzătoare. Dar nu rămâne mult timp acolo, căci arde de curiozitate să ştie ce s'a petrecut pe ţărm.

Ca un şarpe se furişează în umbra caselor şi ajunge la un loc de unde poate observa nestingherit desfăşurarea lucrurilor.

Aranka e moartă, ucisă cu pumnalul de Spaniolul gelos. Asta şi vroise el.

După un sfert de ceas se furişează mai departe prin străduţele întortochiate ale marelui port francez şi a doua zi trage la un hotel din centrul oraşului, după ce îşi schimbase cu totul înfăţişarea. De aici trimisese telegrama către Ochiu-de-pisică, dar înainte ca acesta să poată ajunge la Marsilia, Demonul călătorea în express spre Paris.

CAP. 145

Copilul lui

In vila «La Patrie», «Vipera» continuă să vegheze cu grijă asupra copilei sale, Margot.

Tânăra mamă se restabilise aproape complect. Copilul contelui Eberhard stă culcat în perniţe de mătase şi Margot se îngrijeşte de el cu duioşie nespusă.

Adesea lacrimi fierbinţi o podidesc şi se aruncă în genunchi lângă pătuţul micuţului nevinovat.

De la Eberhard nu aflase nimic. Şi cu toate acestea, însănătoşirea ei începuse din ziua când aflase că scumpul ei iubit trăieşte.

Intr'o după amiază se auzi clopotul la poarta vilei. Servitorul alergă într'acolo şi văzu un străin la grilaj.

— Trebuie să vorbesc imediat doamnei Vacher, într'o chestiune foarte importantă, zice acesta.

— Numele dv. domnule? întreabă servitorul.

Străinul stă pe gânduri câteva clipe, apoi răspunde calm:

— Aș dori să rostesc numele meu numai în fața stăpânei d-tale. Nu trebuie să te temi că aș putea face vre-un rău uneia din cele două doamne. Îți dau chiar asigurarea că nu veĭ avea de îndurat nici-un fel de neplăceri dacă-mi vei da drumul să intru, fără să mă anunți.

Cuvintele liniștitoare ale străinului izbutesc să înfrângă cerbicia servitorului credincios. El primise poruncă să nu lase acces în vilă nici-unui om străin, dar de data aceasta un glas interior îl îndeamnă să facă o excepție.

— Am toată încrederea în cuvintele dv., domnule, spune el și deschide poarta.

Vizitatorul e elegant îmbrăcat, înalt de statură și face o impresie cât se poate de bună. Alături de servitor el pășește pe aleea ce duce spre vilă.

— O voiu anunța pe doamna Vacher, spune servitorul.

Dar în aceeași clipă se deschide o ușă și în pragul ei își face apariția „Vipera".

Străinul se apropie repede de ea.

— Mă iertați, doamnă, dacă am cutezat să intru în felul acesta, zice el. Dați-mi voie să vă spun ce mă aduce încoace și atunci cred că nu-mi veți lua în nume de rău.

„Vipera" pălise. Ea face un semn servitorului să se ndepărteze, apoi se adresează vizitatorului, cu glas tremurător de emoție:

— D-ta aici, conte Eberhard? Am auzit doar de curând că ai fost arestat și judecătorul de instrucție refuza să-ți acorde liberarea pe cauțiune?

Contele Eberhard — căci el e — răspunde:

— Așa e, doamnă. S'a făptuit o adevărată crimă judiciară împotriva mea, prin aceea că am fost arestat, numai pentru faptul că am căutat s'o trag

la răspundere pe nemernica mea soție. Dar ce vreți? Leonie nu se dă în lături dela nici-un mijloc. Ea ar fi în stare să calce peste cadavre, căci știe prea bine că ar fi pierdută, dacă lumea m'ar recunoaște pe mine drept soțul ei. Trebuia, deci, găsită o cale salvatoare pentru ea și, ori-cât ar părea de necrezut, a găsit-o.

In cosciugul de la Hohenegge zace un bărbat pe care eu nu-l cunosc, dar care se aseamănă în

chip uimitor cu mine și asupra mea continuă să apese bănuiala unei înșelătorii monstruoase.

— Și cu toate astea ai izbutit să fii liber zice „Vipera" și arată spre un scaun.

El o lămurește în câteva cuvinte asupra celor petrecute și adaogă:

— Dacă mă vedeți aici înseamnă, de fapt, că am comis o ilegalitate. Mi-a fost interzis să părăsesc Germania, atâta vreme cât apasă asupra mea o bă-

nuială. Dar eram grozav de neliniștit, simțeam ne voia să viu încoace, la Monaco, căci Leonie e și ea aici și pune la cale o nouă faptă criminală.

Am plecat sub nume falș și deghizat. O știam pe Margot sub scutul dv., dar în definitiv sunteți numai două femei și nu știați nimic de faptul că Leonie a sosit din nou aici.

„Vipera" privește surprinsă.

— Într'adevăr, n'aveam nici o bănuială în privința asta, domnule conte, mărturisește ea. Și asta e cu atât mai de mirare, cu cât nu fac parte dintre acele femei cari suferă de miopie, ca să zic așa.

Ocupația mea dinainte, în serviciul poliției secrete din Paris, mi-a ascuțit simțurile foarte mult. Firește, însă, că n'am putut bănui prezența aici a contesei Leonie, tocmai acum, când se simte atâta nevoie de ea la Hohenegge. Dar credeți într'adevăr că femeia aceasta criminală plănuiește ceva împotriva lui Margot?

— Sunt perfect convins de aceasta și presimțirile mele nu m'au înșelat niciodată. De aceea n'am mai avut astâmpăr în Germania, când am auzit că Leonie a plecat încoace. Nădăjduiesc că ea nu bănuiește nimic de prezența mea și trebuie să facem tot posibilul să nici nu afle.

„Vipera" își trece mâna peste frunte.

— Dar ce se va întâmpla acum, domnule conte? întreabă ea.

Eberhard își îndreaptă privirea-i întristată asupra mamei lui Margot:

— Eu sunt aici, doamnă, și știu că numai la câțiva pași de mine trăiește femeia căreia îi aparține inima mea și-i va aparține întotdeauna. Tremur la gândul că nenorocita ar putea cădea jertfă

Cereți mâine numărul 113 ziarului chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini lei 2

Librăria Editoare IG. HERIZ, București I, Calea Victoriei 5.

vreunei curse întinsă de Leonie și aș fi în stare să stau de pază zi și noapte la pragul ușii sale.

Dar mai știu încă ceva, un lucru care m'a turburat în mod grozav, dar în același timp m'a făcut să simt o fericire dumnezeiască. Margot a devenit mamă, — mama copilului meu! Nu e așa, doamnă?

„Vipera" înclină ușor capul.

Contele Eberhard își acoperă fața cu mâinile.

— Mama copilului meu! geme el. Bănuiți oare, ce cuprinzătoare sunt cuvintele acestea pentru mine?

Am vrut să fac din Margot soția mea și Dumnezeu mi-e martor că n'am avut nici-un gând ascuns, atunci când din îmbrățișarea trupurilor noastre s'a pus temelia unei vieți noui. Dar soarta a dezlănțuit o furtună asupra capetelor noastre, fulgerele ne-au lovit în plin și distrugându-ne fericirea.

Tatăl meu ucis, Margot sub acuzația unei crime înfiorătoare, părăsită de propriul ei tată și eu nevoit să cred în vinovăția ei. Am suferit cum nici nu vă puteți face idee.

Și apoi, când a început să mi se lumineze înaintea ochilor, când am vrut s'o atrag spre mine, ca să lupt împotriva Leoniei și a lumii întregi,—Margot, m'a respins! Bănuiesc sau știu în parte astăzi de ce s'a întâmplat aceasta... numai de dragul propriei mele fericiri.

Și astfel am devenit soțul Leoniei și prin asta cel mai nefericit om de pe pământ.

Doamnă, lăsați-mă să păsesc în fața lui Margot, îngăduiți-mi favoarea să-i pot săruta mâinile. Nu vreau s'o înspăimânt, și mă voiu retrage în tăcere, dacă ea va cere asta de la mine. Dar nu pot să rămân aici fără să arunc măcar o privire asupra copilului meu, pentru care tremur azi ca și pentru Margot.

Contele Eberhard face o pauză și rămâne în fața „Viperei", respirând din greu. In odaie domnește liniște de moarte, o rază de soare tremură

pe covorul colorat şi fosta detectivă parisiană se ridică încetişor.

— Îţi pricep bine suferinţa, domnule conte, zice ea, privindu-l cu compătimire. Dea Domnul să nu dureze prea mult până ce nevinovăţia d-tale va ieşi la lumină şi femeia aceea demonică îşi va primi pedeapsa. Dar dacă pentru Margot va mai străluci cândva soarele, asta nu cutez să nădăjduiesc, căci nenorocita a suferit prea mult.

— Pot s'o văd, doamnă? întreabă din nou contele, cu ton rugător. — Duceţi-vă la dânsa şi pregătiţi-o pentru sosirea mea. Nu vreau s'o înspăimânt, voiu rămâne ca un cerşetor în faţa ei, dacă aşa va cere. Numai vă rog să nu mă trimiteţi nemângâiat de aici.

— Vino! spune „Vipera", după o clipă de gândire.

Eberhard o urmează pe fosta detectivă şi amândoi urcă scara spre etaj.

— Aşteaptă o clipă aici, domnule conte, spune „Vipera", în coridor.

Eberhard începe să meargă cu paşi repezi în colo şi 'ncoace. Inima îi bate cu putere şi cele câteva minute de aşteptare îi par o adevărată veşnicie. In sfârşit, uşa se deschide încetişor.

— Intră înăuntru, domnule conte, Margot te aşteaptă, zice fosta detectivă, cu vocea slabă.

Eberhard îşi apasă mâna pe piept, intră în vestibul, apoi desface portiera care dă în odaia lui Margot.

In încăperea cochet aranjată zăreşte pătuţul copilului şi alături făptura tinerei mame. Ea este palidă, dar stăpână pe sine şi numai mâinile şi le apasă pe pieptul ce zvâcneşte cu putere. Copilaşul doarme liniştit în pernele de mătase şi nu bănuieşte nimic din ce se petrece în jurul său.

„Vipera" se retrăsese în vârful picioarelor, — nu vrea să-i deranjeze pe cei doi prin prezenţa sa.

— Margot! exclamă buzele tremurătoare ale contelui.

Privirile celor doi se întâlnesc, adâncindu-se unele într'altele. Şi de-odată, Eberhard întinde braţele şi se prăbuşeşte în genunchi în faţa femeii iubite. Ea vrea să se dea în lături, vrea să fugă, dar o părăsesc puterile. El îi şi apucase mâna şi o acoperă cu sărutări fierbinţi.

— In sfârşit, în sfârşit, îmi dăruieşti fericirea să pot fi în apropierea ta, Margot! murmură el, emoţionat peste măsură.

Apoi se ridică din genunchi şi ţinând-o de o mână, priveşte cu simţimânt de nespusă duioşie spre copilul din pătuţ.

— Copilul nostru! murmură el şi fericirea de care se simte cuprins îl face să se clatine pe picioare.

De ce refuzi încă şi acum să-mi mărturiseşti, Margot, că inima ta îmi aparţine numai mie, că mă iubeşti şi acum cu acecaşi căldură, ca atunci, în parcul din Hohenegge? Am auzit cuvintele tale disperate, când zăceam în stare de catalepsie în vila alăturată, pe catafalc. Am simţit cum te lupţi cu Leonie şi deşi îndurai chinuri groaznice, nu-ţi puteam veni în ajutor. Faţă de lume tu erai nevoită să treci drept moartă, copilului nostru ai trebuit să-i dai un nume străin, — dar acum noi doi să stăm împreună şi să ne sfătuim dacă nu există niciun mijloc, pentru a redobândi fericirea pierdută.

Cuvintele lui au un efect binefăcător şi Margot răspunde:

— Noi nu ne mai putem bucura de fericire în lumea asta — ea ne-a fost răpită pentru totdeauna, Eberhard.

Atunci, braţele lui o cuprind cu patimă, ca în vremurile de odinioară, şi lipindu-şi capul de umărul bărbatului iubit, ea plânge multă vreme ca un copil.

Eberhard o duce spre pat şi amândoi se aşează, unul lângă altul.

— Lacrimile îţi vor aduce uşurare, Margot, şi

apoi vom vorbi despre viitorul nostru, spune el cu glas blând și-i mângâie părul blond.

De-odată ea tresare speriată și se dă în lături.

— Ce faci, Dumnezeule? Orice s'ar întâmpla, tu ești soțul Leoniei și gura ta nu trebue să mă atingă. Rușinea și disprețul va urmări și pe bietul copilaș, până la sfârșitul vieții sale.

Dar contele Eberhard clatină capul cu energie. Acum, când se află iarăși în apropierea lui Margot, curajul pune din nou stăpânire pe el și cu glas hotărât răspunde:

— Nu, Margot, nu vorbi în felul acesta! Voiu cunoaște de acum încolo o singură țintă în viață, pe care o voiu urmări cu jertfirea ultimei picături de sânge din mine — și această țintă este să redau copilului de colo numele meu și onoarea ce i se cuvine. Firește, Leonie a devenit, cu numele, soția mea, dar de mult m'am depărtat de ea cu scârbă, și i-am spus lucrul acesta în față, iar ea m'a împroșcat cu vorbe grozave.

— Dar ce ți-a spus, Eberhard? întreabă Margot, cu spaimă.

— N'am înțeles-o prea bine — poate că numai furia fără margini a făcut-o să rostească aceste cuvinte: sărac ca un cerșetor, alungat cu câinii, să părăsesc domeniul meu, Hohenegge, dacă va vrea dânsa astfel.

Intru-câtva și-a adus la îndeplinire amenințarea, atunci când am venit ca s'o predau pe mâna parchetului. M'a făcut escroc, învinuindu-mă că nu urmăresc altceva decât să dobândesc titlul și averea decedatului conte.

Margot se simte ușurată.

— Nu ți-a amintit nimic despre vreo taină? întreabă ea.

— Nu, nimic. Enigma asta întunecată apare necontenit și eu caut zadarnic s'o desleg. Tu poșezi cheia, Margot, probabil și mama ta, dar niciuna din

voi nu vreți să vorbiți. N'a venit încă timpul să mă lămuriți și pe mine?

— Nu mă chinui, Eberhard, te implor! Mama trebue și ea să tacă! De ce o face încă Leonie, deși tu i-ai aruncat disprețul în față, bănuiesc într-o câtva dar prea bine nu pricep. Dacă aș cunoaște vreun mijloc să fac să dispară acest secret din lume, aș fi cât se poate de fericită; — dar din nenorocire nu există niciunul și de aceea trebue să tac până la mormânt. Îl implor pe Dumnezeu zi și noapte, ca Leonie să nu se folosească de această taină, pentru a ne arunca în nenorocire.

Contele Eberhard clatină capul și pe fruntea lui apare o cută întunecată.

— Așa dar, mă lăsați să rătăcesc în ceață, probabil pe marginea unei prăpastii, pe care nici măcar n'o văd. Poate că m'aș putea apăra, dar voi refuzați a-mi da vreo indicație asupra drumului salvator.

În cuvintele lui e multă amărăciune. Margot îi se aruncă atunci la picioare și ridică mâinile implorător:

— Nu mi-o lua în nume de rău, Eberhard! Dacă tac, este numai pentrucă tremur de dragul tău, al fericirii tale.

— Eu cred însă că această fericire se va pierde tocmai prin faptul că nu vreți să vorbiți, murmură dânsul. Dar îți făgăduiesc, Margot, că nu voiu să mai insist, deoarece văd că nu vom ajunge la niciun rezultat. Acum, însă, să vorbim despre viitorul nostru, care se arată în culorile cele mai întunecate.

În cuvinte repezi, întrerupt adesea de Margot, el își istorisește pățaniile din ultimul timp. Ea se lipește sfioasă de dânsul și din când în când buzele ei murmură:

— Sărman bărbat!

— Margot! strigă în cele din urmă Eberhard, cu glas hotărât. De mult am rupt în inima mea

legătura care mă ținea strâns de Leonie. I-am spus deschis că imediat după înapoierea noastră la Hohenegge, voiu introduce divorțul. Dar ea mi-a luat-o înainte, încercând să mă otrăvească. Acum s'a iscat între noi doi o luptă disperată. Dreptatea va ieși învingătoare, în privința asta sunt sigur.

Va mai trece puțin timp, până ce această femeie va zace la pământ, doborâtă. Atunci voiu aduce o altă stăpână la Hohenegge și aceea vei fi tu și nimeni alta, Margot.

El o privește cu dragoste nespusă, dar mâna ei, pe care o strânge într'a lui, tremură.

— Nu pot crede încă în minunea asta, Eberhard. Uiți de piedicile cari stau în calea noastră!

— Dimpotrivă, scumpa mea, mă gândesc la fiecare piedică pe care dușmanii ne-o aruncă în cale. Bănuiala de omor, care plana cândva asupră-ți, azi nu mai există. Ochiu-de-Pisică, tatăl tău e și el ferm încredințat — ca și procurorul — că Mascaroșie l-a omorât pe tatăl meu. Numai dovezile precise lipsesc deocamdată.

Eu voiu aduce însă poliția pe o urmă nouă, îi voiu spune că Masca-roșie a comis fapta în complicitate cu mizerabila Leonie, pentru ca să te distrugă pe tine, Margot.

Lovitura a reușit, după cum știi prea bine. Între timp, însă, s'au petrecut multe lucrări, cari se înlănțuie între ele, dar trebuie numai omul care să strângă toate inelele la un foc. Și pentru scopul acesta îmi voiu dedica eu toate puterile. Indată ce vântul își va schimba direcția, nădejdile noastre vor reînvia din nou și totul va fi bine cu timpul.

Divorțul — care va aduce în public toată chestia scandaloasă, — nu prea e necesar, cred, căci știu că până și cel mai mare criminal, când vede că jocul e pierdut pentru el, recurge la ultimul mijloc ci-i stă la dispoziție. Eu nu-i voiu refuza Leoniei cele câteva picături de otravă, dacă mi le va cere.

Margot se cutremură și murmură:

— Poți face asta, Eberhard?

— Eu însumi nu, dar îi voiu da prilejul și voiu purta de grijă ca poliția să n'o stânjenească. Asta e mai mult decât o favoare, dacă te gândești cu câte crime s'a încărcat femeia asta.

— Și dacă va refuza, Eberhard? Aș pune rămășag de pe acum că așa va face. O femeie ca Leonie nădăjduiește până în ultima clipă și niciodată nu-și va lua viața de bună voie.

— În cazul acesta nu voiu avea nevoie de nicio considerație, ci voiu lăsa în sarcina justiției să facă cu dânsa ce trebue. — Și acum încă ceva, Margot.

Leonie a părăsit Hohenegge și a venit încoace. A știut să se ascundă cu atâta dibăcie, încât nici măcar mama ta — vigilenta polițistă franceză — nu știe de prezența ei. Asta nu prevestește nimic bun, și deoarece nu pot lipsi prea mult timp din Berlin, îți-aș face propunerea să pleci cât mai curând. În Berlin se poate găsi lesne un adăpost pentru tine și pentru mama ta.

Acolo te voiu putea lua sub ocrotirea mea și a prietenului meu, pe câtă vreme aici, în Monaco, lucrul ar merge foarte greu. Nu trebue să șovăim prea mult, căci simt cu preciziune că Leonie plănuiește o crimă nouă. Ești de acord să plecăm chiar mâine după-amiază?

Margot rămâne surprinsă la auzul acestei vești.

— Nu știu ce să răspund la propunerea asta, Eberhard, spune ea. Dacă Leonie se află într'adevăr în vila învecinată, atunci a venit probabil să aranjeze unele chestiuni pe cari le-a lăsat baltă, din pricina presupusei tale morți. Nu va cuteza să întreprindă ceva împotrivă-mi, deși până acum nu s'a dat înlături.

Eberhard clatină capul și privește gânditor în pământ.

— Tăcerea ei nu-mi place deloc, Margot, este

la fel ca liniștea dinaintea furtunei. Ce te reține aici în Monaco? Vei găsi și în patrie un adăpost, plăcut, voiu purta eu de grijă pentru asta. Mama ta va fi de acord cu propunerea mea. Vrei s'o chem să ne sfătuim împreună?

— Poate că e mai bine așa, Eborhard.

Contele deschide ușa și se adresează servitorului pe care-l întâlnește pe coridor.

— Roag'o pe sfăpâna d-tale să vie puțin până sus...

Peste câteva clipe „Vipera" își face apariția. Dintr'o singură privire ea își dă seama de situație. Margot și Eberhard și-au spus ce-aveau să-și spuie și asta e cât se poate de bine, chiar dacă misterul întunecat asupra nașterii contelui nu trebue să fie dat pe față încă.

Cele trei persoane stau acum de vorbă liniștite, sfătuindu-se asupra viitorului.

Cuvintele contelui găsesc teren prielnic la „Vipera". Și dânsa găsește că tăcerea din vila învecinată nu este de bun augur.

— Dacă n'ai nimic împotrivă, Margot, sunt și eu de acord să plecăm mâine spre casă, în Germania, zice ea.

Toți rămân înțeleși și după ce Eberhard își ia rămas bun dela cele două femei, părăsește vila „La Patrie".

CAP. 146

Arestată

Ziua trece încetișor.

Contele Eberhard trăsese sub nume falș la un hotel dar o neliniște ciudată îl alungă parcă din casă. El știe prea bine că „Vipera" veghează cu ochi deschiși asupra lui Margot, și că e obicinuită să observe totul din jurul ei, dar tocmai faptul că nu s'a petrecut încă nimic, îi dă de gândit.

Când se lasă întunericul, el își ia înfățișarea pe care o avusese în cursul drumului dela Berlin încoace, și părăsește pe furiș hotelul. Trebue să comande trăsura care le va duce pe „Vipera" și pe Margot la gară.

După ce a rezolvat chestia asta, se îndreaptă spre cartierul vilelor, în care locuiesc cele două femei cărora le poartă acum un interes atât de mare.

In fața grilajului vilei „La Patrie" se oprește și se uită în grădină; totul e liniștit, nimic nu se mișcă.

„Vipera" se pregătește, probabil, pentru călătorie și la ora hotărâtă se va urca cu Margot în trăsura, ce va aștepta în fața casei. De abia la Berlin, contele Eberhard se va apropia de ele, deși va călători împreună în același tren. Așa stabiliseră.

Incetișor, pășește mai departe. O forță misterioasă îl atrage spre casa, în care locuise câtăva vreme cu Leonie. Se oprește și aici în fața grilajului și zeci de gânduri îi trec prin minte.

— Și ea e totuși aici! murmură el.

Rămâne pe gânduri, ca în prada unei nehotărâri, apoi încleștează pumnii și șoptește din nou:

— Ne vom socoti noi, n'avea grijă!

Se întoarce, îndreptându-se iarăși spre vila „La Patrie". De-odată, tresare puternic.

— Ce să însemneze trăsura oprită acolo?

Câteva persoane coborâseră tocmai dintr'însa. Lumina felinarului e destul de vie ca să-i îngăduie să recunoască cum că sunt slujbași ai justiției din Monaco. Ba chiar e și un comisar în uniformă.

Un fior îi trece prin spate. Clopotul tocmai fusese tras și servitorul își face apariția.

— Ce doriți, domnilor? întreabă el cu glas tare.

Un bărbat îmbrăcat în negru și cu înfățișare severă, răspunde:

— Deschide, în numele legii!

Servitorul se dă cu un pas înapoi, speriat, în vreme ce lui Eberhard nu-i vine să-și creadă urechilor.

— Sfinte Dumnezeule, dar ce caută poliția din Monaco în vila „La Patrie"? se întreabă el. Tocmai acum, cu câteva ceasuri înainte de plecarea lui Margot să se ivească o piedică în cale? Asta e cu neputință!

El stă în umbra zidului, și poate auzi și vedea totul.

Împotriva lui Margot și a mamei sale nu poate exista niciun fel de bănuială doar, altfel n'ar fi rămas până astăzi neturburate. Să fi trădat cineva prezența lui?

— Nu auzi ce-ți spun? se aude din nou glasul domnului îmbrăcat în negru. Te somez să deschizi poarta, și aceasta în numele legii, al cărei reprezentant sunt. Dacă șovăi o singură clipă, voiu pune să se spargă broasca.

Servitorul își dă seama că n'are încotro și deschide.

— Îmi veți îngădui, domnilor, s'o înștiințez pe stăpâna mea de vizita d-v.! zice el. Pe cine trebue să anunț și în ce chestiune veniți?

Contele Eberhard nu prea aude lămurit răspunsul reprezentantului justiției dar cu toate acestea se cutremură de groază. Domnii intraseră în parc și numai vizitiul rămăsese pe capră. Câteva clipe stă gânditor, apoi coboară și-și face de lucru pe la cai. Eberhard se folosește de împrejurarea aceasta pentru a deschide portița — care rămăsese descuiată — și a intra și er în parc.

Pe un drum lăturalnic el ajunge la vilă, tocmai când reprezentanții legii pătrund în sala dela parter. Aceasta e luminată și o mulțime de cufere stau îngrămădite lângă perete.

— Anunț'o pe doamna Vacher că dorim să-i vorbim! spune domnul îmbrăcat în negru, în vreme ce comisarul discută în șoaptă cu un alt domn.

Servitorul vrea să se îndepărteze, dar tocmai atunci își face apariția „Vipera" pe scară. E palidă la față căci se speriase la vederea persoanelor străine, între cari se afla și un polițist.

Contele Eberhard intrase și el în sală. Face în așa fel încât să nu poată fi observat și se ascunde într'un ungher.

— Ce vă aduce la mine, domnilor? întreabă „Vipera" cu glas tremurător. Nu sunt obicinuită să primesc vizite neanunțate și v'aș ruga să-mi spuneți de ce nu m'ați înștiințat prin servitor?

— Veți auzi îndată, doamnă, de ce nu ne-am folosit de calea obicinuită, răspunde domnul în negru. In numele legii, al cărei reprezentant sunt, vă întreb dacă se află încă în casa aceasta presupusa văduvă a bancherului german Grosser?

„Vipera" îl priveşte cu semeţie pe interlocutorul ei.

— Aţi spus „presupusa" văduvă, domnule? întreabă ea. Doamna Grosser e încă aici, dar suntem tocmai pe punctul de a pleca în Germania.

Domnul în negru zâmbeşte ciudat:

— Ştim asta. Aveţi bunătatea şi chemaţi-o aici pe doamna Grosser.

— Nu va fi posibil, domnule, răspunde fosta detectivă franceză. Doamna Grosser a devenit mamă şi se află lângă copilul ei.

— Nu face nimic, cred că aveţi vreo doică sau o cameristă, care s'o poată înlocui câteva clipe, sună răspunsul aspru. Dacă doriţi, însă, să mergem noi la dânsa, nu avem nimic de obiectat.

— Nu, nu, se împotriveşte cu grabă „Vipera". Vă rog să-mi spuneţi un singur lucru, înainte de a o chema încoace pe doamna Grosser: ce vină apasă asupra ei?

— Veţi auzi, când doamna se va afla în faţa noastră.

Fără să mai răspundă un cuvânt „Vipera" se îndepărtează.

Contele Eberhard se stăpâneşte cu greu. El îi vede pe domnii rămaşi singuri în sală, vorbind în şoaptă între ei. Cuvintele pe cari izbuteşte să le prindă, fac ca sângele să-i clocotească în vine. Nouri grei s'au abătut dintr'odată asupra acestei case şi fulgerele au şi început să izbucnească dintr'înşii.

— Cine ne-a făcut asta? murmură el, ducându-şi mâna la frunte.

In clipa aceasta mama şi fiica îşi fac apariţia în capul scării. Amândouă par liniştite şi, ţinându-se de mână, scoboară treptele.

— Eu sunt doamna Grosser, spune Margot, privind liniştită spre domnii din comisiune. Ce doriţi să aflaţi dela mine?

Procurorul din Monaco, care conduce personal această acţiune, o măsoară pe tânăra femeie

cu o privire pătrunzătoare. E frumoasă şi el simte o uşoară părere de rău că nu poate proceda cu mai multă consideraţie faţă de dânsa.

— Voiu veni repede la chestie, doamnă, răspunde el. Pretindeţi că sunteţi văduva răposatului bancher Grosser din Berlin?

— Aşa şi este, domnule.

— Bine, rămâneţi va-să-zică la această susţinere. Spuneaţi că vreţi să plecaţi mâine, — adică doamna de lângă dv. spunea lucrul acesta. Aş putea să ştiu încotro?

— Spre Germania, domnule, şi nu ştiu de ce n'aş avea dreptul să fac asta?

— Aveaţi de gând să plecaţi singură?

— Nu. Doamna Vacher urmează să mă însoţească, deasemeni intenţionez să iau cu mine şi copilul nou născut precum şi servitorii.

Procurorul schimbă o privire cu domnul de lângă el.

— Cine e tatăl copilului dv.? întreabă apoi. Mă iertaţi dacă vă pun această întrebare, ea e, însă, foarte necesară.

— Trebue să vă răspund la dânsa, domnule? întreabă Margot, îmbujorându-se. Ca văduvă a bancherului, întrebarea e de prisos.

— Rămâne la aprecierea dv. să răspundeţi sau nu; vă avertizez, însă, că consecinţele le veţi suporta din vina dv.

— De acord. Refuz să răspund la întrebarea aceasta, pentru faptul că în sinea ei este o insultă pentru mine.

— Ce legături există între dv. şi d-na Vacher? întreabă procurorul.

— Legături foarte fireşti, domnule. Doamna Vacher este mama mea.

— In cazul acesta găsesc foarte ciudat că aţi trecut sub tăcere până azi fa-tul.

— Aveam motiva puternice.

— Să venim la chestie, doamnă! zice procuro-

rul, aspru, străpungând-o cu privirea pe Margot. Poliția din Monaco a primit în cursul zilei de astăzi un raport detaliat, prin care sunteți învinovățită că trăiți sub nume falș. Mai sunteți acuzată că, tot sub nume falș v'ați căsătorit cu bancherul muribund Grosser, pentru a intra, astfel, în posesiunea marei sale averi. D-ta n'ai fost fiica adoptivă a bancherului, ci Margot Hartenberg, urmărită în Germania pentru crimă. Negi lucrul acesta?

O tăcere de mormânt învăluie încăperea. Ca un trăznet o lovește pe Margot destăinuirea procurorului. Ea schimbă cu „Vipera" o privire disperată, dar în clipa aceasta nici fosta detectivă franceză nu-i poate da vreun sfat. Prea a venit pe neașteptate totul.

— Te întreb înc'odată dacă te numești Margot Hartenberg și dacă recunoști că ai fost învinovățită de a-l fi ucis pe contele Bertram de Hohenegge? se aude glasul tăios al procurorului.

Din ascunzătoarea sa, Eberhard vede zugrăvită pe chipul lui Margot drama care se desfășoară în sufletul ei. Pieptul îi palpită cu putere și privirile-i disperate rătăcesc dela unul la altul, dar nicăieri nu vede un semn de ajutor. Până și mama ei, stă ca împietrită.

Atunci el vrea să se năpustească în mijlocul sălii, vrea să se alăture de Margot și să strige în gura mare că totul e o înscenare a contesei Leonie. Dar în clipa aceasta buzele palide ale femeii iubite, murmură:

— Nu neg, domnule. Eu sunt presupusa moartă Margot Hartenberg, dar mâna mea e curată și nu eu l-am ucis pe contele Bertram de Hohenegge, chiar dacă toate indiciile sunt împotriva mea — ci un altul e ucigașul, personajul acela demonic, care răspunde la numele de Masca-roșie.

Cereți mâine numărul 114 ziarului chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

Procurorul dă din cap. Cuvintele acestea par să nu-l fi surprins prea mult.

— Masca-roșie, regele criminalilor, care ne-a scăpat și nouă în ultimul moment! Dar se va dovedi poate că d-ta ai fost în legătură încă de atunci cu acest ticălos fără pereche, în vremea când erai infirmieră în castelul Hohenegge și în același timp amanta tânărului conte Eberhard.

Un țipăt răsunător se aude în încăpere. Contele de Hohenegge nu se mai putuse stăpâni, se năpustise din ascunzătoarea sa și se apropie de Margot, a cărei mână o ia într'a sa.

— Asta e o minciună diabolică, o înscenare murdară, căreia trebuie să-i cadă jertfă o ființă nevinovată! răcnește el, tremurând din tot trupul.

Procurorul și toți ceilalți rămân ca împietriți.

— Ce 'nseamnă asta? Cine ești dumneata, de îndrăznești să intervii în felul acesta neobișnuit, în cursul anchetei noastre?

— Eu sunt contele Eberhard de Hohenegge, presupus mort!

Cuvintele acestea produc o adevărată stupoare. Procurorul auzise în treacăt de chestia morții subite a contelui de Hohenegge, la Monaco, și de transportarea în patrie de către soția sa.

Dar că acest conte a înviat din morți, asta nu știa.

In clipa aceasta „Vipera" se apropie cu grabă de Eberhard, căci își dăduse seama imediat de situația primejdioasă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule conte! exclamă ea, în șoaptă, nu mai rosti nici-un cuvânt, altminteri ești pierdut! Pe Margot n'o putem salva în clipa de față, din nenorocire, și trebuie să lăsăm ca lucrurile să-și urmeze calea lor, ori-cât ar fi de grozavă această cale. Dar dacă d-ta vei fi arestat din nou, atunci înseamnă că nenorocita va avea un prieten mai puțin.

Eberhard privește spre ființa iubită și murmură:

— Margot, cum te-aș putea lăsa pe mâna acestor oameni? Voiu lupta pentru tine până la ultima suflare. Acum când știu că îmi aparții cu trup și suflet, norii întunecați de deasupra capului meu s'au împrăștiat cu totul.

Domnule procuror — se adresează el apoi magistratului, — vă rog să-mi îngăduiți o scurtă convorbire, în particular, cu aceste două doamne. Vă dau cuvântul de cinste, că nu voiu face nimic pentru a sprijini vre-o încercare de fugă.

Procurorul rămâne pe gânduri câteva clipe, apoi clatină capul cu hotărâre:

— Imi pare rău, domnule, că nu vă pot satisface dorința. Am primit dispoziții precise din partea justiției germane și Margot Hartenberg — sau cum se mai numește — va fi expediată în țara ei, arestată. Așadar, nici rămas bun nu vă puteți lua de la dânsa.

Contele Eberhard se apleacă și sărută mâna iubitei sale. Ea îl privește cu adâncă tristețe, dar e complect resemnată.

— Să nu ne facem sânge rău, domnule conte, spune ea, cu ton mândru. Sunt pregătită pentru orice și-mi dau seama că mi-aș putea înrăutăți situația, dacă aș recurge la un mijloc disperat.

Domnule procuror, vă făgăduiesc să vă urmez fără nici-un fel de împotrivire, dar vă rog să-mi îngăduiți a-mi lua rămas bun de la copil.

De data asta, procurorul răspunde imediat:

— Dacă admiți ca faptul să aibă loc în prezența mea, n'am nimic împotrivă. Intre timp, doamna Vacher îți va împacheta lucrurile trebuincioase, apoi te voiu ruga să mă urmezi la trăsură.

Contele ține încă mâna lui Margot într'a sa. Ea simte că un fior străbate trupul lui și că izbutește numai cu greu să se stăpânească.

— Rămâi cu bine, Margot, inima mea sângerează, lăsându-te în părăsire, dar simt că n'am în-

cotro! murmură el, cu glas înăbușit de emoție. Îți fac însă o făgăduială, pe care o vei lua cu tine pe calea spinoasă: nu mă voiu odihni până nu voiu izbuti să scot la iveală întreaga ta nevinovăție și până nu-i voiu fi strivit pe dușmanii tăi. Sunt perfect încredințat că această comedie a fost pusă în scenă de Leonie. Vai de ea, dacă va da ochi cu mine acum!

Procurorul găsește de cuviință să întrerupă convorbirea dintre cei doi.

— Grăbește-te, Margot Hartenberg!

Tânăra mamă scoate un oftat și apleacă resemnată capul.

Alături de „Vipera" urcă scările, urmată de procuror și ceilalți domni din comisiune.

Contele Eberhard rămâne singur în sală, se prăbușește într'un fotoliu și-și îngroapă capul în mâini.

Își dă bine seama nefericitul bărbat că pentru moment nu există nici-o cale de scăpare. Demonul acela de femeie triumfase înc'odată asupra lui!

După un sfert de ceas se aude sus deschizându-se o ușă. Eberhard se ridică din fotoliu și pășește spre ieșire. Piciorul lui e nesigur, se clatină ca un om beat.

Cele două femei, urmate de oamenii legii, coboară încetișor treptele. El le vede, întorcându-se din ușă.

Margot poartă o rochie simplă de călătorie; unul din domni, duce valiza în care „Vipera" pusese obiectele trebuitoare. Acum se apropie cu toții de ușa unde stă contele. In trecere, Margot își ridică privirile, îndreptându-le cu durere și iubire, în același timp, spre chipul bărbatului, apoi îi întinde mâna.

— Rămâi cu bine și nu mă uita! murmură buzele ei.

In afară de Eberhard, nimeni nu pricepuse aceste cuvinte.

— Niciodată nu te voiu uita, ți-o jur, Margot! spune el și se dă în lături.

„Vipera" își conduce copila până la trăsură.

— Urcă, te rog! se adresează procurorul tinerei femei.

Aceasta se aruncă înc'odată la pieptul mamei sale și câteva clipe nu se aud decât suspinuri înăbușite. Apoi „Vipera" însăși îi desprinde brațele și o împinge încetișor în trăsură.

— Mai există încă un Dumnezeu pentru noi, Margot! spune ea, cu glas emoționat. Crede într'însul, și roagă-te lui, când disperarea va amenința să te cuprindă, în nopțile întunecoase. Trei oameni lucrează pentru tine și va veni ziua când nevinovăția ta va ieși la lumină.

Margot nu mai are puterea să răspundă, ci se prăbușește în colțul trăsurii.

Procurorul și încă un domn urcă și ei, apoi caii pornesc în goană pe caldarâmul străzii.

„Vipera" mai rămâne câteva clipe locului, ca împietrită. E cu neputință de descris simțimintele cari se zbat în inima ei.

In cele din urmă se 'ntoarce și pășește încetișor spre vilă. Nici ea nu va mai rămâne acum aici, pe pământ străin, când scumpa-i copilă a fost dusă la închisoare.

Contele Eberhard îi apare în față.

— A plecat? exclamă el, cu un glas care o face pe biata femeie să se cutremure.

— Da! răspunde ea, aproape fără să-și dea seamă. Reculege-te, domnule conte, trebuie să ne adunăm forțele acum, ca să ne putem împotrivi puterilor dușmane. Ce gândești să faci?

Eberhard clatină capul și în ochii săi lucește o expresie sălbatecă.

— Leonie e aici, o presimt, și aș putea afirma chiar că s'a ascuns pe undeva, prin parc, pentru a vedea dacă lovitura ei criminală a izbutit. Dacă a cutezat într'adevăr să facă asta, dacă...

„Vipera" pune repede mâna pe brațul lui.

— Nu face imprudenţe, conte Eberhard, te implor în numele lui Margot! Fiica mea a plecat resemnată de aici, după ce i-am făgăduit să nu mă despart o clipă de bietul ei copil. Asta a fost-o mult. Nu vrei să vii cu mine în casă, ca să stămde vorbă asupra celor ce ne rămân de făcut?

— Voiu veni, doamnă, firește că voiu veni... dar acum lasă-mă, trebuie să ies de aici, altfel mă înnebunesc!

Ea vrea să-l reție, căci are o bănuială grozavă, — dar el s'a smuls din mâinile ei și se năpustește ca un ieșit din minți spre poarta parcului.

— Sărmanul de el! murmură dânsa, privind lung după el. Ajută-i Doamne, să nu făptuiască o imprudență!

Bătrânul servitor al bancherului Grosser, pe care Margot îl luase cu dânsa din Berlin, vine dinspre vilă. Credincioșul om are lacrimi în ochi.

— Ce nenorocire, doamnă! exclamă el.

— Să nu ne pierdem nădejdea, moșulel îi zice „Vipera". Și acum încuie bine poarta, căci trebuie să fim cu ochii 'n patru asupra copilașului care se află în camera de sus.

Bătrânul clatină doar capul și se îndepărtează să îndeplinească porunca.

CAP. 147

Lupta unui demon

Contesa Leonie de Hohenegge a sosit într'adevăr la vila ei din Monaco.

Camerista Dora dispăruse și Anton rămăsese în Germania. Nu-i rămânea, deci, decât să angajeze noui servitori.

Fata pe care o angajase demonica femeie, nu știe nimic despre întâmplările misterioase din ultimul timp. Stăpâna ei n'o scapă o clipă din ochi

și i-a dat poruncă să nu se arate în afara parcului și să nu stea de vorbă cu nimeni.

Prin faptul că nici Leonie nu părăsise casa în timpul zilei, prezența ei rămase tăinuită. Cu toate acestea, începuse din prima clipă să lucreze la planul ce-l făurise.

Aflase că Margot continuă să locuiască în vila „La Patrie" împreună cu femeia aceea bătrână, fosta polițistă în serviciul poliției secrete din Paris.

Timp îndelungat contesa stătuse la gânduri dacă să cuteze într'adevăr s'o trădeze pe Margot și să

determine arestarea ei. In cele din urmă se hotărî, căci se temea că Eberhard, fiind în libertate, va căuta s'o recucerească pe fosta lui amantă.

Ea nu știe că soțul ei părăsise Berlinul, pentru a veni la Monaco, dar presupune că va trimite un om de încredere pentru a o readuce în patrie pe Margot.

Ura ei împotriva acestei femei nu se micșorase deloc, dimpotrivă, căpătase un caracter fanatic. Nu numai pe Margot vrea s'o piardă, ci și pe copilul ei.

Prima lovitură o îndreaptă asupra tinerei mame. Doar două telegrame adresate poliției din Berlin și soarta lui Margot e pecetluită. Autoritățile din Monaco vor fi rugate pe cale oficială să aresteze și să extrădeze pe numita Margot Hartenberg, urmărită sub bănuiala de crimă și care a fost considerată moartă câtva timp.

Leonie calculase cu exactitate cât timp va trebui să dureze, până să se producă arestarea. Când începu să se însereze, ea nu-și mai găsi astâmpăr în casă și ieșind afară, se furișă până la gardul de verdeață, care despărțea vila ei de aceea a lui Margot. Găsi repede un loc de unde putea observa intrarea în „La Patrie" și se puse la pândă.

Un ceas întreg așteaptă, dar nimic nu se întâmplă.

De-odată, însă, îi se pare că aude uruitul unor roți de trăsură. Și 'ntr'adevăr, în fața vilei vecine se oprește o trăsură.

— Ei sunt! murmură criminala, cu glas tremurător.

In fața intrării vilei „La Patrie" arde o lanternă. Servitorul apare la poartă, apoi dispare din nou.

Leonie nu simte niciun fel de oboseală, deși stă de mai bine de un ceas pe locul acesta. Ochii ei scânteiază de curiozitate și rămân fixați asupra intrării vilei.

Se scurg încă vreo câteva minute, apoi se aude iarăși zgomot de pași; câteva persoane urcă treptele casei.

— Sunt reprezentanții justiției, bucură-te, cocotă ordinară! scrâșnește ea.

Își propune să rămâie aici, până ce femeia pe care o urăște de moarte, se va urca în trăsură.

De-odată, însă, tresare speriată, căci pe treptele vilei apare o siluetă bărbătească. Ea nu-i poate vedea chipul, dar fără voie se lovește cu mâna peste frunte.

— Contele Eberhardt murmură ea. Dar nu... nu...

asta e cu neputință. Chiar dacă a fost eliberat din arestul preventiv, îi s'a pus, desigur, în vedere să nu părăsească Germania. Trebue să mă fi înșelat.

Se scurge o bucată bună de timp, apoi apar din nou persoane în ușa vilei.

— Vin! Ei sunt, cu Margot prizonieră în mijlocul lor! șoptește Leonie. Ah! ce bine-mi pare! Planul meu a reușit de minune.

După ce vede trăsura îndepărtându-se, Leonie se înapoiază în grădină. Merge gânditoare, cu pieptul tresăltând de bucurie. Își propune să plece cât mai curând din locurile acestea, îndreptându-se spre Londra sau Paris.

De-odată se oprește brusc. Cum de putuse să uite că dincolo, în vila „La Patrie", mai e încă un dușman al ei, — copilul?!

Mama în închisoare și copilul... răpit și aruncat în mare. Da, asta trebue să facă.

Cu pași repezi se îndreaptă spre casă. Simte nevoia să rămâie singură în noaptea asta, pentru a întocmi planul în amănunțime. Prea ușor nu va fi să pună mâna pe micuț, căci desigur că „Vimera" veghează cu strășnicie asupra lui. Dar Leonie a învins greutăți mult mai mari și e sigură că va izbândi și de data aceasta.

Ajunsă în fața vilei, demonica femeie tresare speriată. Cine se plimbă prin parc la ora asta târzie?

Ea se întoarce repede, căutând o ascunzătoare. Dar în aceeași clipă apare la câțiva pași doar de dânsa silueta unui bărbat.

Cei doi oameni se privesc țintă câteva clipe, apoi străinul se năpustește la ea, cu un țipăt înăbușit. Dânsa încearcă să fugă, vrea să scoată un țipăt, dar celălalt a și ajuns-o, o apucă cu mâinile și o împinge la pământ.

— Contele Eberhard! exclamă ea, ca în vis. Ce vrei dela mine?

— Ah! mă recunoști însfârșit ca soțul tău! strigă el, în tăcerea nopții. Suntem singuri acum, niciun procuror sau judecător de instrucție nu se află pe

aproape, ca să ne poată auzi. Mărturisește că tu ai pus la cale comedia de astăzi împotriva bietei Margot!

Leonie își revenise din spaimă și încearcă cu disperare să scape din strânsoarea lui.

— Strig după ajutor, poliția te va aresta ca excroc! răcnește ea.

— Cine este mortul pe care l-ai băgat în sicriul meu, cu ajutorul ticălosului tău amant, Anton? o întreabă el, pe ton agresiv, strângând mai tare mâinile în jurul gâtului ei.

— Ah! lasă-mă! gâfâie criminala. Vrei să faptuiești un omor?

— Ți-ai meritat moartea de mii de ori, căci ești un diavol, nu o femeie.

Ea vede lucirea sinistră din ochii lui, știe prea bine că nimeni nu-i poate veni în ajutor, căci servitorii dorm probabil. Și atunci se simte cuprinsă de o spaimă de moarte.

— Ucigașule! strigă ea, înăbușit.

Încearcă să se ridice, dar în zadar, căci el o apasă tot mai mult și negru îi se face în fața ochilor. Sfârșitul îi se apropie... îl simte! Gândul acesta îi trece ca un fulger prin minte și nici contele Eberhard nu se gândește s'o cruțe. El nu vrea să ție seamă de urmările posibile ale faptei sale; dorul de răzbunare e prea puternic ca să-l facă să dea înapoi.

De-odată, însă, se simte tras înapoi cu putere.

— Ți-ai pierdut mințile? se aude un glas aspru îndărătul lui.

Contesa căzuse în nesimțire la pământ, în vreme ce Eberhard se ridică speriat, ca trezit dintr'un vis. Aruncă o privire plină de furie asupra soției sale care zace nemișcată, apoi își îndreaptă ochii spre bărbatul care-l trăsese înapoi. După cât se pare, e un grădinar.

— Ce vrei dela mine? izbucnește contele și-și șterge nădușala de pe frunte. Mă privește pe mine ceeace fac! Pleacă de aici, repede!

Dar grădinarul rămâne locului şi clatină capul.

— Nu, domnule conte, rămân aici, sau, mai bine zis, vom părăsi împreună locul acesta.

Eberhard se dă îndărăt fără voie. În lumina lunei vede chipul străinului.

— Ochiu-de-Pisică „noul Sherlock Holmes!" exclamă el, uimit.

— Întocmai, domnule conte, Ochiu-de-Pisică, n'aţi greşit! Mulţumesc soartei care m'a făcut să intervin la momentul potrivit, pentru a vă împiedica să făptuiţi o mare imprudenţă.

Cum a ajuns detectivul în grădina acestei vile? Vom explica faptul în câteva cuvinte:

După cum ştim, Hartenberg rămăsese la Monaco. Masca-roşie îi scăpase din mână, ba cutezase chiar să-şi bată joc de el, trimiţându-i o telegramă, deasemenea şi prefecturii poliţiei.

Firește că telegraful începu să lucreze în toate direcţiile, dar în cele din urmă autorităţile fură nevoite să-şi dea seama că regele criminalilor nu poate fi prins.

Din Marsilia sosi, în schimb, vestea celor petrecute pe yahtul bogatului Spaniol Don Pueblo. Ochiu-de-Pisică plecă imediat în marele oraş francez şi recunoscu în femeia ucisă pe fosta amantă a Mâstii-roşii, care fusese pescuită din mare. De-asemeni, examină şi cadavrul timonierului şi după felul cum fusese dată lovitura, îşi dădu seama imediat că este opera lui Hector Rammont. Va-să-zică Demonul se furişase pe yahtul Spaniolului, prilejuise moartea a trei oameni, apoi se făcuse nevăzut.

Deocamdată, Ochiu-de-Pisică nu mai avea ce căuta la Marsilia, căci după indiciile ce le culesese, regele criminalilor părăsise oraşul chiar în aceeaşi zi şi plecase ştie Dumnezeu unde.

Detectivul se înapoiă la Monaco şi află, acolo ce se petrecuse în Germania. Se duse imediat la „Vipera" şi împreună se sfătuiră ce era de făcut. Atunci sosi şi vestea eliberării contelui Eberhard.

Din clipa aceasta, Ochiu de Pisică veghia în taină asupra vilei „La Patrie", căci bănuia pe drept cuvânt că Eberhard va face încercarea să se apropie de Margot.

Cu prilejul acesta descoperi reîntoarcerea Leoniei.

Faptul era de un interes deosebit pentru dânsul și îl îndemnă să-și dubleze vigilența.

Văzu în seara asta trăsura procurorului și stătea în apropiere când Eberhard îi urmă în vilă pe reprezentanții justiției. El își dădu seama imediat ce se petrece. Era tot atât de îndurerat ca și Eberhard, dar poseda arta de a se stăpâni chiar în cele mai groaznice clipe ale vieții. Fără ca vizitiul sau altcineva să bănuiască, se furișă și el în parcul întunecat și observă tot ce se petrece, stând în apropierea intrării principale. O văzu pe Margot plecând și atunci simți și el îndemnul să se arunce în fața trăsurii și să caute a o apăra pe nenorocita-i copilă. Dar se răzgândi și plecă capul cu resemnare, știind că asta nu va ajuta la nimic. „Vipera" rămânea cu copilul, trebuia, deci, să stea de vorbă înc'odată cu fosta lui soție.

Așa dar — își spuse el — contele părăsise într'adevăr Germania, în taină, pentru a veni s'o aducă pe Margot. Sosise însă prea târziu, pentru a o putea duce pe nenorocita femeie la Berlin, — contesa Leonie i-o luase înainte.

Il văzu pe Eberhard pornind ca un nebun de la vilă, și-și dădu imediat seama încotro se duce. Inainte ca servitorul să încuie poarta, ucigașul se și afla în stradă, și-l urmă pe conte.

— Dacă ăștia doi se vor întâlni, se întâmplă o a doua nenorocire! murmură Hartenberg. Trebue să intru în grădină după el, dacă nu va fi prea târziu de-acum!

Atunci văzu venind spre el un om bătrân, un grădinar purtând tunica obicinuită cu nasturi de metal și o șapcă pe cap. In jurul șoldurilor, un șorț

de piele. Detectivul îi făcu un semn să stea pe loc și-i se adresă repede:

— Ascultă, omule, vrei să câștigi o monedă de aur?

— De ce nu, domnule? răse celălalt. Ce am de făcut?

— O nimica toată. Dă-mi tunica și șorțul d-tale pentru un sfert de ceas. In timpul acesta vei purta hainele mele. Colo, după colțul străzii, e o cârciumă, unde mă poți aștepta până mă întorc.

— Dar ce vrei să faci cu hainele mele? întrebă grădinarul.

— Asta mă privește pe mine. Vrei, sau nu vrei?

Grădinarul se scărpină pe după ureche, apoi răspunse hotărât:

— Nu, nu vreau, atâta vreme cât nu știu dacă e vorba de o afacere cinstită.

Ochiu-de-Pisică își dădu seama că nu e timp de pierdut:

— Ascultă, omule, privește insigna asta de aici! Prefectura poliției din Monaco, mi-a dat împuternicirea să chem în ajutor orice reprezentant al forței publice. Ai auzit vre-odată vorbindu-se despre un detectiv secret?

Cuvintele acestea avură efect.

— In regulă, domnule, răspunse grădinarul. Pricep cum devine cazul.

După câteva minute deghizarea e făcută și detectivul se și află în interiorul parcului. Din buzunarul pantalonului său, Hartenberg își scoase o barbă falșă pe care și-o aplicase cât ai clipi din ochi, astfel că nimeni nu l-ar fi putut recunoaște din primul moment.

— Dumneata ești, Hartenberg? Dac'aș fi bănuit asta! exclamă contele.

— Un moment, numai. Vreau să văd dacă nu i-ai făcut prea mult contesei Leonie; numai de dragu d-tale fac asta, domnule conte, crede-mă!

Detectivul se lasă în genunchi lângă făptura nemișcată, și-și lipește urechea de pieptul ei, apoi se ridică și zâmbește:

— E numai leșinată. Apucă și dumneata, domnule conte, s'o ducem în apropierea vilei.

— Nu! răspunde Eberhard, cu glas hotărât. Nu cere asta dela mine, căci femeia aceasta mi-a produs cele mai mari suferințe pe cari ar fi putut să le îndure vreodată un bărbat. Sub masca unei femei păsește prin lume ca un vampir, împrăștiând numai nenorocire în juru-i. Dacă într'adevăr e încă în viață, îmi pare nespus de rău. Nu m'am mai putut stăpâni când am văzut cele petrecute în seara asta. Probabil că d-ta nu știi încă cum că Margot...

— Știu totul, domnule conte, îl întrerupe detectivul. Te-am văzut chiar și pe d-ta în vila „La Patrie".

— Cum, ai fost în apropiere și n'ai sărit în ajutor, când propria d-tale copilă a fost târâtă de acolo, învinovățită din nou de crimă?

— Firește, domnule conte, dar fii încredințat că n'aș fi șovăit o clipă să dobor cu revolverul zece oameni, dacă aș fi fost convins că prin aceasta îi pot fi de folos copilului meu.

Așa cum se prezentau lucrurile, însă, nu mi-a rămas altceva de făcut decât să mă abțin dela orice manifestare violentă și singurul lucru inteligent mi s'a părut să te urmez pe d-ta, pentru ca nu cumva printr'o nebunie să-ți distrugi tot viitorul.

— Ce vrei să spui cu asta, Hartenberg?

— Nu vreau ca domnul conte Eberhard de Hohenegge, omul care a rămas până acum nepătat, să devie un ucigaș, cu toate că femeia aceasta nu merită altceva decât moartea de zeci de ori!

Știi, domnule conte, că eu nu prea îl aveam la inimă pe tatăl d-tale... e o chestie întunecată de familie... și eram pornit și împotriva d-tale, pentru că te țineam drept seducătorul lui Margot. Între

timp, însă, părerile mele s'au schimbat puțin — dar nu e timpul acum să intrăm în amănunte.

Un lucru știu, însă, și anume: că am de a face cu un caracter nobil și asta e de ajuns. Dacă insiști ca Leonie să rămâie aici, nu mă opun. Nu va trece mult până să-și revie în fire și atunci se va târî ea în casă.

Contele Eberhard rămâne o clipă în loc, cu privirea întunecată și răsuflând din greu.

— Și să plec de aici, Hartenberg, s'o las pe femeia aceasta nepedepsită — pe femeia care mi-a răpit toată fericirea vieții mele, care a așezat în sicriul meu un cadavru străin, ca să facă din mine un înșelător? Cum să plec de aici când în pieptul meu se zbate o furtună și disperarea amenință să-mi răpească mințile, când mă gândesc la soarta tristă a lui Margot?

Detectivul se apropie de conte:

— Ți-am mai spus-o că și eu sufăr tot atât de mult ca d-ta, dar singura cale inteligentă este aceea a resemnării, până va veni momentul să putem proceda cu hotărâre. Contesa Leonie nu va scăpa de soarta ei, — mai curând sau mai târziu o va lovi pedeapsa. D-ta, însă, te afli în mare pericol, căci acum, când soția d-tale știe că ai părăsit Berlinul, e de ajuns să dea o singură telegramă și te trezești arestat și transportat în Germania, ca și Margot. Fii cu judecată, domnule conte, și urmează-mă! Ne vom sfătui repede ce e de făcut și te rog să vezi în mine un sincer prieten.

Eberhard întinde detectivului mâna și cei doi bărbați se privesc câteva clipe în tăcere.

— Îți mulțumesc, Hartenberg, pentru cuvintele rostite și, de azi încolo, mă las cu totul condus de dumneata.

Cereți mâine numărul 115 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I. Calea Victoriei 5.

— In cazul acesta vei ajunge la ţintă, şi te rog să nu uiţi că eu ţi-am făgăduit aceasta.

După câteva clipe au părăsit grădina şi la colţul străzii se despart pentru scurt timp.

— Trebue să predau grădinarului hainele sale. In zece minute mă înapoiez.

Contele Eberhard chibzuieşte câteva clipe, apoi zice:

— Vino la hotel la mine. Acolo vom fi neturburaţi.

Ii spune detectivului numele hotelului şi numărul camerei sale.

Peste o jumătate de oră cei doi bărbaţi sunt împreună în odaia luminată.

— M'am gândit la toate, domnule conte — începe Hartenberg — şi primul sfat ce ţi-l pot da, este să părăseşti deocamdată Monaco şi să te înapoiezi la Berlin. Sunt convins că mâine dimineaţă Leonie va trimite o telegramă judecătorului de instrucţie în care va trăda prezenţa d-tale aici. D-ta trebue să-o iei înainte şi sunt sigur că magistratul te va crede că ai plecat pentru câtva timp în interiorul ţării, pentru a rezolva nişte afaceri urgente.

Cu asta vei distruge planul Leoniei. Apoi nu va trebui să părăseşti Berlinul sub niciun motiv, căci vei fi pus sub observaţie severă. Adresa d-tale o cunosc, locuieşti la domnul conte de Platen. Iţi voiu comunica tot ce se petrece aici şi te rog să faci acelaşi lucru în privinţa lui Margot. Eu o voiu spiona în ascuns pe contesa Leonie, dar cred că nu va trebui să fac asta mult timp, căci după întâmplarea de astăzi, ea va părăsi oraşul, pentru a se duce în vreo capitală străină. Ca o umbră o voiu urmări, căci bănuiesc că se va întâlni cu omul acela, a cărui distrugere este ţinta vieţii mele: Masca-roşie.

Perechea aceasta demonică nu va putea să scape

până la urmă și într'o bună zi se va prinde în plasa pe care i-o întindem din toate părțile.

Privește cu încredere în fața d-tale, domnule conte! Nu ești de aceeași părere cu mine?

Eberhard întinde detectivului mâna.

— Nu, Hartenberg, nu am nicio îndoială în privința aceasta. Ai dreptate, e mai bine s'o las deocamdată pe Leonie în plata Domnului și să părăsesc Monaco. Când pleacă primul tren?

— Mai e timp o jumătate de ceas, tocmai cât e necesar să-ți faci bagajele. Când vei ajunge la Berlin, telegrafiază-mi îndată, ca să știu cum stăm.

— Și ce va fi cu mama lui Margot, care a rămas de veghe lângă copilul meu? întreabă contele, cu glas tremurător.

Detectivul privește câteva clipe îngândurat.

— Îl recunoști într'adevăr drept copilul dumitale? întreabă el în cele din urmă.

— Da, Hartenberg, ba ceva mai mult: îți jur d-tale, în calitate de tată a lui Margot, că voiu face din fiica d-tale soția mea și voiu da copilului numele cinstit al conților de Hohenegge.

— Îți mulțumesc, conte Eberhard.

Liniștit rostește detectivul aceste cuvinte, apoi urmează:

— „Vipera", mama lui Margot, a luat copilul sub protecția ei, pentru moment asta e de-ajuns, eu voiu pune însă, pe cineva alături de dânsa, ca să-i poată veni în ajutor atunci când va fi nevoie.

Nu trebuie să-ți fie teamă, deci, că Leonie ar mai putea întreprinde ceva și împotriva copilului. Din moment ce mizerabila va părăsi Monaco, dispare și pericolul acesta, iar atâta vreme cât va fi aici, n'o voiu părăsi din ochi o singură clipă.

După o jumătate de ceas, contele Eberhard e în drum spre Germania.

In ziua următoare, Hartenberg primește o te-

legramă din partea lui, prin care îi anunță că a sosit cu bine la Berlin și s'a prezentat îndată judecătorului de instrucție. In vreme ce se afla acolo, sosi o depeșă din partea contesei Leonie, care cerea autorităților germane să emită un mandat de arestare împotriva „falșului conte Eberhard de Hohenegge", aflător în Monaco.

Judecătorul de instrucție îi făcu cunoscut conținutul telegramei.

— Ai făcut un pas primejdios, spune el apoi. Dar să considerăm că nu s'a întâmplat nimic și dă-mi cuvântul d-tale că nu vei mai părăsi orașul.

Contele se supune acestei cereri.

Astfel află Ochiu-de-Pisică că Eberhard se găsește din nou în casa prietenului său, împreună cu credinciosul Müller, fostul administrator al castelului din Hohenegge.

Cu multă greutate „nouă Sherlock Holmes izbutește să se apropie de noua cameristă a Leoniei, dela care află următoarele:

Contesa se restabilise destul de repede și imediat trimise telegrama la Berlin. Apoi își manifestase dorința să plece fără zăbavă din Monaco și anume la Londra.

Detectivul obține făgăduiala cameristei să-i dea de veste îndată ce va afla ora exactă a plecării contesei.

Se scurg încă douăzeci și patru de ore și, deoarece nu se petrece nimic, Ochiu-de-Pisică se hotărăște să escaladeze în timpul nopții zidul parcului, pentru a da ochi cu camerista, care probabil că nu găsise prilejul să pună în crăpătura de lângă poartă, biletelul făgăduit. Ajuns în grădină, pășește încetișor pe alee și de-odată zărește înaintea sa, o rază slabă de lumină. Făcând un ocol, se apropie de locul cu pricina.

— Aha! exclamă el, observând-o pe contesă făcându-și de lucru, cu o lanternă în mână, pe lângă

gardul de mărăcini care desparte vila ei de „La Patrie".

Cu ajutorul unui foarfece de grădinar, mizerabila taie crengile, pentru a-şi face drum în interiorul curţii învecinate.

— Copilul! murmură Hartenberg şi un fior îi străbate trupul.

Mergând pe urmele Leoniei, detectivul ajunge şi el în grădina vilei „La Patrie".

Cum de e cu putinţă ca „Vipera" fosta poliţistă franceză, să fie atât de neprevăzătoare încât să nu pună nicio pază, care să preîntâmpine intrarea persoanelor străine în parc? Felinarul, care arde de obiceiu în faţa porţii, e stins astăzi. Cerul e acoperit de nouri, cari sunt alungaţi de vânt.

Ochiu-de-Pisică rămâne în loc şi-şi încordează auzul. Umbra slabă a Leoniei dispăruse, şi el tre-

bue să stabilească în primul rând direcţia pe care o luase.

La etajul întâiu o fereastră e luminată. Acolo veghează probabil „Vipera" lângă copilul fiicei sale. De-odată se aude un zgomot uşor de geam spart şi detectivul ştie îndată ce înseamnează asta.

Se scurg două minute şi, de-odată, se petrece ceva neaşteptat. Un glas puternic se aude, apoi un zgomot de corp ce cade şi trosnetul unor crengi uscate. După o clipă, două detunături de revolver turbură liniştea nopţii şi prin faţa detectivului trece în goană o făptură. El aude înjurături înăbuşite, mai aude respiraţia repede a Leoniei şi-şi dă seama că „Vipera" stătuse de pază şi nu şovăise s'o întâmpine cu gloanţe pe femeia demonică.

Mulţumit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, Hartenberg se ia după Leonie, dar văzând-o înapoiându-se în casă se hotărăşte s'o lase în plata Domnului.

Liniştit, el sare ziduf din nou şi, ajuns în stradă, introduce mâna în spărtura de lângă poartă. Acum găseşte bileţelul cameristei, — probabil că-l aşezase acolo, folosindu-se de prilejul absenţei din vilă a stăpânei sale. Cu paşi repezi el se îndreaptă spre un felinar şi-l citeşte.

— Care vasă-zică, pleacă mâine dimineaţă, murmură el, zâmbind. Şi încă spre Londra, adaogă el. E şi firesc să fi încercat ca, înainte de plecare, să îndepărteze copilul. Dar lasă c'o urmez eu unde s'o duce. Dacă a spus că pleacă spre capitala Angliei, e sigur că merge la Paris

CAP. 148

Vânzarea colibei

Xaver Birk, grav rănit de contesa Leonie, zace în culcuşul său mizerabil din colibă. Ana, fiica lui, îl îngrijeşte cu dragoste nespusă şi în câteva rânduri venise şi un medic din oraş.

După multe rugăminți, biata fată izbutise să-l înduplece pe doctor să nu facă nicio comunicare autorităților. După convingerea lui, era vorba de o împușcătură pe care braconierul o căpătase cu prilejul unei escapade nocturne prin pădure. În cele din urmă medicul declară că nu va mai veni, căci starea rănitului nu mai îngăduia nicio speranță.

Ana părăsea numai arare-ori patul bolnavului care devenise un adevărat schelet, frământându-se zi și noapte în dureri grozave. Din când în când, în clipele mai liniștite, o chema pe fată să stea lângă el și începea să vorbească despre Max Șerparul. De câtva timp căpătase o ură grozavă împotriva tânărului pentru că nu-și ținea făgăduiala și nu dădea niciun semn de viață.

Ana îl rugă în repetate rânduri pe bătrân, să nu vorbească în felul acesta. Xaver Birk nici nu bănuia măcar că tocmai Max era acela care le dăduse mijloacele necesare, pentru a trăi liniștiți câtva timp.

La două nopți odată, fata găsea sub banca din fața colibei un pachet, conținând alimente, vin și ceva bani. Niciodată nu găsise, însă, vreun bilețel.

Braconierul credea că vreo câțiva sătenî din sat puneau mână dela mână, ca să nu-l lase să moară de foame. Ana știa însă că lucrurile nu stau astfel.

Uneori în timpul nopții, când rănitul nu putea închide ochii, fata îl auzea murmurând cuvinte ciudate. Vorbea despre o crimă pe care ar putea s'o dea la iveală, numai să vrea și a cărei desvăluire l-ar face om bogat, dacă s'ar putea ține pe picioare. De altfel, credea cu tărie în vindecarea sa și numai asta îl determina să nu trădeze nimănui taina.

Ana știa că Max Șerparul se afinca prin pădurea din jurul colibei. O misiune secretă îl aduseese înapoi la Hohenegge și probabil că făcuse o făgăduială să nu se pună în legătură cu ea.

. . . . . .

O dimineață posomorâtă și ploioasă.

Cu o zi înainte, Ana primise o veste tristă din partea pădurarului. Unul din ajutoarele acestuia trecuse pe la dânsa și-i spusese că șeful său ceruse autorităților să-l evacueze pe Xaver Birk din colibă și să-l transporte la spitalul din sat. Fata n'avea decât să intre ca slujnică pe undeva, câștigându-și existența în felul acesta.

Ana își aduse aminte că pădurarul o urmărise odată cu propuneri rușinoase și pentru că ea îl respinse cu hotărâre, îi purta pică.

In disperarea ei, fata se duse la primarul satului și-l rugă să-i îngăduie să rămâie în coliba lor. Dar primarul dădu din umeri și-i răspunse că de vreme ce pădurarul cere aceasta, el nu poate face nimic. In afară de asta, pădurarul făcuse o petiție autorităților superioare și acestea i-au dat încuviințarea să scoată la licitație coliba. Singura casă ce rămânea fetei, era s'o cumpere ea, dacă avea bani.

Neștiind cui să se mai adreseze, Ana se duse la pădurar, dar acesta o luă în râs și-i dădu același răspuns.

Indurerată, fata se întoarse acasă, pe înserat. Ea știa că bătrânul Xaver Birk avea unele fapte pe conștiință, că nu se prenumăra printre sfinți, — dar în definitiv ea era copilul lui și tremura fă gândul că nenorocitul va fi alungat pur și simplu din casă și dus la spital, unde va fi lăsat în părăsire, ca toți oamenii săraci.

Nu avu curajul să spuie ceva bătrânului, dar pe la miezul nopții se furișă afară din colibă și aștepta cu înfrigurare, doar, doar, o veni Max Șerparul. Dar trecu noaptea și nimeni nu se arătă.

Nu avea încotro, trebuia să-i comunice bătrânului ce-l aștepta. Cu vorbe cât mai potrivite, Ana îi spuse cele necesare.

Braconierul o privi împietrit câteva clipe, a-

poi începu să înjure cu atâta furie, încât biata fată fu cuprinsă de spaimă.

— Să îndrăznească dumnealor să mă alunge cu forța din casă! scrâșni el. Le voiu povesti atunci o istorie, că li se va face părul măciucă în cap.

Unde este contesa de Hohenegge? Tot nu s'a înapoiat încă? De ce refuzi să te duci la castel și s'o rogi să vie încoace?

Ana se uită cu groază la bătrân, căci credea că aiurează.

— Contesa Leonie a plecat, după cum am auzit ieri, tată. Nu-i poți vorbi, deci! răspunse ea, numai ca să spuie ceva..

— A plecat! scrâșni cu furie Xaver Birk. Atunci trebue să rămân în viață până se va reîntoarce, căci două cuvinte să vorbesc doar cu dânsa și am scăpat de toate nevoile...

Se întrerupse și-și îndreptă privirea spre terestruică.

— I'auzi, Ana, cred că banda vine de-acum! Așează-mă mai bine, ca să pot cel puțin auzi ce dracu vorbesc între dânșii. Deschide fereastra, nu vreau să mă înăbuș în gaura asta!

Ana făcu ceeace îi cerea bătrânul.

Afară, pe potecă, se vedeau într'adevăr venind mai mulți bărbați, cari vorbeau tare. Ana își apăsă mâinile pe piept și se adresă cu glas rugător tatălui ei:

— Încearcă să te stăpânești, tată, poate că Dumnezeu ne va trimite ajutor în ultima clipă.

Nu știa singură de ce îi venise de-odată speranța aceasta. Ieși repede afară, în vreme ce în urma ei izbucni un râs înăbușit.

Era primarul satului, însoțit de pădurar și câțiva săteni.

— Am venit să scoatem coliba la licitație, fecioară Ana! spuse primarul și înfipse un băț gros în pământul umed.

De ani de zile nu mai venise încoace, la fel şi cei câţiva săteni. Coliba avea o înfăţişare prăpădită şi spre marea-i mulţumire, Ana văzu că niciunul din săteni nu prea era entuziasmat. Pădurarul observă şi el impresia ce făcuse asupra sătenilor şi căută să dreagă lucrurile:

— Pietrele sunt bune şi s'ar mai putea face ceva cu ele. Deasemeni uşile şi ferestrele se mai pot întrebuinţa. In spate e un şopron mic, care nu e deloc de dispreţuit. Să nu ne pierdem vremea cu formalităţi, ci să începem îndată cu licitaţia. Cine vrea să vadă casa pe dinăuntru, o poate face în voie.

Doi săteni intrară pe ganguL strâmt şi-şi vârâră capetele în odaie. Se dădură, însă, repede îndărăt când zăriră chipul de cadavru al bolnavului şi auziră înjurăturile lui.

— Duceţi-vă dracului cu toţii, ticăloşilor! strigă Xaver Birk, cu ultimele puteri ce-i mai rămăseseră.

Primarul schimbă câteva cuvinte cu secretarul său, apoi începu licitaţia. Ana stătea sprijinită de uşă, cu braţele încrucişate pe piept. Ochii ei înotau în lacrimi, gândindu-se că va fi alungată din casă împreună cu bătrânul bolnav, şi că nu mai există nici-un ajutor pentru ei.

— O sută de mărci! strigă primarul. Cine dă mai mult?

Pădurarul făcu o mutră cam surprinsă, numai ca să sporească puţin interesul cumpărătorilor, apoi oferi el-însuşi suma îndoită.

— Două sute de mărci! strigă primarul, pentru a doua oară.

Un alt ţăran adăogă zece mărci la suma aceasta.

Dar nimeni nu vroia să dea mai mult.

— Două sute douăzeci de mărci! strigă pădurarul.

Sătenii se retraseră şi pădurarul scrâşni din dinţi de mânie, căci sub niciun motiv nu vroia să se adjudece asupra lui dărăpănătura.

Puse mâna pe umărul vecinului său şi căută să-l convingă:

— Ce Dumnezeu, Peter, încă zece mărci mai poţi da şi tu. Examinează bine coliba şi vezi dacă nu face!

Ţăranul se scarpină după ceafă şi spuse cu şovăială:

— Două sute treizeci de mărci dau, dar nicium gologan mai mult.

Ceilalţi săteni clătinară din cap şi primarul vroia tocmai să încheie licitaţia, când se auzi deodată o voce puternică:

— Trei sute de mărci!

Toţi îşi întoarseră capetele şi de pe buzele Anei scăpă un strigăt înăbuşit de bucurie. Recunoscuse în omul care apăruse dindărătul copacilor, pe Max Şerparul. O roşeaţă vie se ivi pe faţa tinerei fete şi tremurând de emoţie se sprijini de peretele colibei.

Max purta un costum nou, pe cap avea o pălărie frumoasă şi cizme înalte în picioare. Fără să se sinchisească de mutrele uimite ale sătenilor, el păşi cu hotărâre în mijlocul lor.

Primarul îşi revine cel dintâi din surpriză.

— Ce să însemneze asta? exclamă el. Cine eşti d-ta de te amesteci în treburile noastre?

Din cuvintele acestea, Max Şerparul îşi dă seama că arsurile de pe faţă îl făcuseră de nerecunoscut. Dar deşi simte o împunsătură în inimă la gândul acesta — pe de altă parte e mulţumit.

Salută respectuos şi priveşte calm pe primar.

— Credeam că este o licitaţie publică, la care poate participa oricine! zice el. Am întârziat puţintel, dar cred că nu face nimic. Am oferit trei sute de mărci şi, dacă e cineva care oferă mai mult, nu trebuie să se jeneze.

In clipa aceasta, pădurarul l-a recunoscut, totuşi. Îi pune mâna pe braţ şi exclamă, turburat peste măsură:

— Max Șerparul!

Tânărul se întoarce, calm, și răspunde:

— Mă bucur că m'ai recunoscut în cele din urmă, domnule pădurar, cu toate că arsurile de pe față m'au schimonosit.

— Credeam că ai ars sub ruinele colibei tale! uimește pădurarul, de abia revenindu-și în fire.

— După cum vezi, te-ai înșelat! zâmbește Max.

Pădurarul se dă înapoi cu câțiva pași și bate cu degetele în masa care se află în fața colibei.

— Cu omul acesta nu-i lucru curat! strigă el, furios. La început, toți credeau că e mort, apoi se răspândi zvonul că umblă noaptea prin pădure. În ultimul timp dispăruse fără urmă și eu credeam că oamenii se înșelaseră crezând că trăiește. Acum, însă, îl văd în fața mea, în carne și oase. Max Șerparul și-a îngăduit o glumă proastă cu noi. Sfârșește licitația, primarule!

În clipa aceea, Max îndreaptă spre pădurar o privire amenințătoare.

— Te fac atent, domnule pădurar — zice el, cu hotărâre — că nimeni nu are dreptul să mă împiedice să fac ceeace vreau. Licitația aceasta e publică și eu ofer trei sute de mărci pentru colibă. Ceeace voiu face cu dânsa, e treaba mea! Banii îi pun pe masă, colo și cred că nici nu puteți pretinde altceva. Dacă domnul primar refuză să primească, voiu face plângere unde trebuie.

Pădurarul mormăie câteva înjurături în barbă:

— Ticălos blestemat! Cum aș mai vrea să te apuc de guler și să-ți arăt ce poți!

Primarul rămâne nehotărât, neștiind ce să facă. Își dă, însă seama că Max Șerparul are dreptate, licitația este publică, așa cum vroise însuși pădurarul.

— Trei sute de mărci! strigă el, luând o hotărâre bruscă. Cine oferă mai mult?

Pentru așa ceva nimeni nu e dispus. Sătenii murmură ceva, apoi se dau în lături.

Max Șerparul rămâne nemișcat în fața meseî. Așteaptă câteva clipe, apoi spune amenințător:

— Ei, domnule primar, vrei să adjudeci coliba asupra mea, sau nu?

Pădurarul dă un ghiont în spate unuia din țărani, dar acesta clătină capul, negativ. In cele din urmă, primarul vede că n'are încotro și strigă:

— Trei sute de mărci pentru colibă și inventarul ei, în afară de ceeace aparține lui Xaver Birk.

Max clătină ușor din cap. Aruncă o singură privire spre Ana, care-i mulțumește din ochi, apoi scoate din buzunar un portofel și extrage dintr'însul câteva bancnote.

— Numără bine, domnule primar, nu vreau să spui cumva mai târziu că a fost o greșeală! zice el.

Primarul privește banii cu ochi holbați, îi numără, apoi spune:

— Exact, Șerparule. Secretarul îți va da îndată chitanța. Aș dori însă să știu, cum de ai pus mâna pe atâția bani!

— Nu te privește, de furat nu i-am furat și nici vreun om n'am omorît!

Apoi se apropie de Ana și-i întinde mâna:

— Bună ziua, Ana, trebuie să mă ierți c'am venit atât de târziu, dar n'a mers altfel. Ce face tata?

Tânăra îl privește cu ochii înecați în lacrimi, apoi răspunde în șoaptă:

— Îi merge rău, Max, foarte rău. Mă tem că-i se apropie sfârșitul.

Spumegând de mânie, pădurarul se apropiase de primar și strigă:

— Lucru curat nu-i la mijloc. Individul a ieșit din închisoare fără o haină pe el și în coliba incendiată nu cred să fi găsit vreo comoară. Să dovedească de unde are banii!

Max Șerparul se întoarce și-l privește ironic pe pădurar, măsurându-l din cap până în picioare.

— Degeaba te frământi, pădurarule! Pot dovedi orice clipă de unde am banii, dar asta o voiu face numai la cererea procurorului. Dacă dorești, îți pot spune unde locuiesc: în sat, la hanul „Boul Albastru". Îți stau la dispoziție ori-când, de azi încolo.

Pădurarul mormăie ceva, apoi își aruncă arma pe umăr și adaogă:

— Las' că mai stăm noi de vorbă în alt fel!

Primarul își pusese și el pălăria pe cap. Secretarul strânge hârtiile de pe masă și le vâră în buzunar.

— Mai dorești ceva, domnule pădurar? îl întreabă primarul.

La răspunsul negativ se întoarce spre Ana și-i spune cu glas aspru:

— Coliba a fost vândută lui Max Șerparul, după cum ai auzit. Conform legii, trebuie să părăsiți casa în decurs de douăzeci și patru de ore...

— Nu te îngriji dumneata ce sa va întâmpla cu coliba și locuitorii ei! îi taie vorba Max. Dacă vreau eu, fac pe numele lui Xaver Birk și a fiicei sale coliba și tot ce mai ține de dânsa. Acum vă rog faceți-mi plăcerea și cărați-vă!

Primarul lovește furios cu bastonul în pământ și privește încruntat la Max.

Ce îndrăznet devenise individul acesta! Înainte umbla cu capul plecat și se ascundea de câte ori îi ieșea în cale cineva.

— Bine, bine! strigă el și pornește din loc.

Sătenii se pregătesc și ei de plecare, în frunte cu pădurarul. Acesta, însă, se mai întoarce în ultimul moment și, ridicând amenințător brațul, strigă:

— N'avea grijă, Șerparule, nu te scap eu din ochi, și când te-oiu prinde pe drumuri oprite, îți vei putea face rugăciunea din urmă!

Max nu-i răspunde, ci se înloarce spre Ana și-i cuprinde din nou mâinile:

— Să nu-ți pese de nimic, Ano, totul se va întoarce în bine!

Câteva clipe cei doi amorezați se privesc în ochi, cu dragoste adâncă. De-odată, se aude prin fereastra deschisă glasul răgușit al bătrânului:

— Ei, ce Dumnezeu, nu mai vine nimeni lângă mine? Să crăp aici ca un câine? Unde sunt ticăloșii ăia cari vor să arunce în drum pe un bătrân sărac și bolnav? Vreau să vie aici procurorul, ca să-i povestesc în câteva cuvinte cum se poate deveni contesă de Hohenegge!

Max Șerparul strânge mâna fetei, cu înfrigurare. Ana tremură de spaimă.

— Ce vrea să zică cu asta? întreabă ea, în șoaptă.

— Tăcere! Sunt aproape convins că bătrânul ne poate face nouă și chiar contelui Eberhard un mare serviciu. Să intrăm înăuntru!

Fata pășește înainte și deschide ușa.

— Tată! exclamă ea, apropiându-se de culcușul bolnavului. Primarul și pădurarul au plecat, iar noi nu mai trebuie să părăsim coliba. Dumnezeu ne-a trimis un ajutor la vreme.

Xaver Birk încearcă să se sprijine în cot și ochii lui aruncă scântei.

— Aha! probabil că a intervenit doamna contesă în chestia asta! gâfâie el. Care va să zică tot mai are conștiință! Am știut eu că nu va lăsa să ajungă lucrurile la extrem!

Ana se cutremură din nou auzind cuvintele acestea ciudate.

— Te înșeli, tată, nici nu poate fi vorba de doamna contesă. Un prieten al nostru a cumpărat coliba și ne-o dăruiește nouă. E aici, lângă mine și vrea să-ți vorbească.

Cereți mâine numărul 116 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pagini. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I. Calea Victoriei 5.

In clipa aceasta, Max Șerparul își face apa rița.

— Hai noroc, Xaver Birk! spune el, scoțându-și pălăria.

Braconierul bolnav își deschide ochii și vrea să se ridice, dar cade îndărăt cu un geamăt.

— Max Șerparul! murmură el. Așa dar, mai trăiești? De ce n'ai dat vreun semn de viață atâta vreme?

— Asta ți-o voiu spune altădată, Birk, nu e timpul potrivit acum. Întâi să te văd iar pe picioare.

Bătrânul începe să se vaiete și Ana, împreună cu iubitul ei, îl așează mai bine în culcuș.

— Dă-i doctoria, Ana, pe care v'am trimis o de curând! spune Max. E rău de tot, bătrânul, văd și eu. Dar tocmai acum nu trebuie să se prăpădească.

CAP. 149

Moartea braconierului

Seara coborâse peste poiana din pădure, care adăpostește mizerabila colibă a braconierului.

Pe banca din față stau doi oameni, strâns lipiți unul de altul: Ana și Max Șerparul. Își țin mâinile împreunate și nu rostesc niciun cuvânt.

In noaptea care urmase licitației, tânărul părăsise poiana, dar a doua zi dimineață veni din nou. Aduse cu sine un medic, care să-l examineze pe bătrânul bolnav.

Afară, în fața colibei, Max ascultă raportul doctorului. E o sentință de moarte! Zilele, ba poate chiar ceasurile bătrânului braconier, sunt numărate.

După ce doctorul plecă, Max se întoarse în colibă. Xaver Birk zăcea în culcușul său de frunziș și-i înjura de zor pe medici, cari îi făceau numai rău de câte ori veneau.

— N'am nevoie de vraci dintr'aştia, mă fac sănătos şi fără ei. Asta şi aştept şi nu trebuie să mor, căci mai am de jumulit o găinuşă colo la castel.

Max Şerpatul nu ţinu seamă de vorbele sale. Se feri şi acum să deschidă discuţia cu bătrânul, căci îşi spunea că atât el cât şi Ana nu vor putea conta mai târziu ca martori vrednici de crezare. Toată ziua trecută rumegase însă un alt gând.

Căută să-l liniştească pe braconier şi-i spuse că fusese nevoit să părăsească ţinutul, având de aranjat o afacere importantă, care-l reţinuse până acum. Banii pentru cumpărarea colibei îi primise dela o doamnă foarte bogată, pentru care lucra.

Când se făcu seară şi bătrânul aţipise, Max ieşi afară şi se aşeză pe bancă. Ana veni lângă el şi amândoi rămaseră câteva clipe tăcuţi, furaţi de vraja dragostei ce-i lega cu atâta putere. Tânărul simţea nevoia să se spovedească fetei, singura fiinţă în care avea deplină încredere. Îi povesti toate întâmplările din ultimul timp şi încheiă:

— Contesa de Hohenegge este un diavol cu chip de om. Am ştiut asta încă de atunci când am scos hârtiile secrete din fântâna din parcul castelului. Apoi nu ştiu cum s'a făcut că s'a furişat în mine duhul rău, când dânsa a venit să-mi facă o vizită la colibă. Bine a fost, însă, că domnul conte a sosit la timp. Am meritat cu prisosinţă loviturile de biciu pe cari mi le-a dat atunci.

Ea, însă, m'a împuşcat pe la spate, ca pe un câine turbat şi s'a bucurat crezând că am murit sub ruinele colibei incendiate. Tatăl tău m'a salvat, şi pentru asta îi datoresc mult. Vroiam să mai apar odată în faţa contesei, deoarece prima oară n'am izbutit s'o gâtuiu, după cum aveam de gând, în furia de care eram cuprins. Intenţionam s'o iert, cerându-i în schimb, o sumă mare de bani, care să ne îngăduie să plecăm în lume.

Ea, însă, m'a trădat din nou, şi, numai o mi-

nume m'a salvat dela moarte. Şi minunea aceasta a fost întruchipată de o femeie, „Vipera".

Din noaptea aceea totul s'a schimbat în mine, şi-ţi jur că nu mă voiu mai abate niciodată de pe drumul cinstei, căci buna doamnă mi-a făgăduit să se îngrijească de viitorul meu, de al nostru, Ano!

Fata nu răspunde nimic la cuvintele iubitului, dar îşi lipeşte capul de umărul lui şi plânge încetişor. Amândoi rămân tăcuţi câteva minute, apoi Max urmează:

— Mai avem o sarcină mare înainte-ne, Ane, şi nu trebuie să ne dăm în lături dela îndeplinirea ei, căci de ea atârnă fericirea unor oameni nobili. Ci-că, domnul conte Eberhard ar zace într'un sicriu din cavoul familiei, şi în acelaşi timp se spune că a apărut în faţa soţiei sale, cerându-şi drepturile. Moartea lui n'ar fi fost decât o stare de catalepsie.

Eu aş putea da unele indicaţii preţioase autorităţilor, căci în noaptea dinaintea sosirii la castel a comisiunii de anchetă, care trebuia să deschidă sicriul, am dat târcoale prin parc şi am observat unele lucruri suspecte. „Vipera" a fost înştiinţată de mine şi ştie totul. Din câte am aflat, contele Eberhard se află la Berlin şi a fost eliberat din arestul preventiv, în schimbul unei cauţiuni materiale. Aş dori să mă pun în legătură cu el, dar nu vreau să-l părăsesc pe tatăl tău tocmai acum.

— Te gândeşti că nu mai are mult de trăit? întreabă Ana încetişor.

— Da, răspunde Max. Salvare nu mai există pentru el. Doctorul mi-a spus azi dimineaţă, că până mâine catastrofa se va fi produs.

Ana tremură din tot trupul şi e gata să izbucnească în plâns, dar se stăpâneşte cu toată puterea.

— Ştii tu unde a fost tata în noaptea când îi s'a întâmplat nenorocirea? întreabă ea în şoaptă.

— Bănuiesc numai, Ana. Siguranta o voiu do-

bândi numai după ce va spune el-însuși, și nu trebuie să moară înainte de a fi vorbit.

— A fost poate la castel, după cum își propusese?

— Da, acolo a fost, și giuanțele cari l-au nimerit, au fost trase de contesa Leonie. De data asta crima îi va fi fatală, însă, căci înainte ca bătrânul să moară va ridica acuzația împotriva ei.

— Și crezi tu că vom fi crezuți când vom istorisi judecătorului ceeace tata ne-a lăsat cu limbă de moarte?

— Asta e tocmai ce-mi mănâncește gândul, de ieri. O singură cale există: trebuie să aducem aici o persoană, a cărei mărturie să cadă mai greu în cumpănă, decât a noastră.

Fata clatină capul, cu tristețe.

— Cine va primi să vie încoace? Primarul n'o va face, cât despre ceilalți săteni, sunt bucuroși dacă-s lăsați să-și vadă de treburile lor, necum să se mai amestece în ale altora.

— Ai dreptate, Ana, dar eu nădăjduiesc că tot se va găsi un om care să ne ajute în această chestie importantă. Înainte de a fi fost vârât la închisoare, am făcut cuiva un serviciu, pentru care mi-a făgăduit că-mi va fi recunoscător. Este Einodhofer, tânărul moșier, care-și are proprietățile colo peste deal.

— Și crezi că va veni dacă-l vei chema? Și apoi, va primi să fie de față la spovedania tatei?

— Sunt convins, Ana. Partea proastă e, că trebuie să-l vestim cât mai repede, căci mâine dimineață va fi poate prea târziu.

— Atunci rămâi tu cu fata, Max; voiu lua o lanternă și voiu porni repede prin pădure.

Max se ridicase de pe bancă.

— De fapt, ar trebui să mă duc chiar eu, dar deoarece tatăl tău n'a trădat încă taina acelei nopți, și apoi nu știu dacă moșierul va veni destul de repede... pricepi tu! Ești, doar, curajoasă, Ana, o știu bine. Pentru orice eventualitate ia cu tine revolverul acesta încărcat, pe care-l port asupra mea,

de câtva timp. Moșierului îi spui doar atât: „Max Șerpanul te roagă să-i faci un serviciu". Va ști el atunci despre ce-i vorba.

În clipa când tânărul sfârși de vorbit, se auzi din colibă strigătul răgușit al bolnavului. Glasul, e grozav de schimbat, un glas de om căruia îi se apropie sfârșitul.

— Grăbește-te, Ano, am așteptat poate prea mult, zice Max, apoi intră în colibă slab luminată și se așează la căpătâiul muribundului.

Braconierul se zvârcolește neliniștit, geme din când în când și pumnii îi se încleștează:

— Vreau s'o am aici! strigă el cât poate. De ce nu mi-o aduceți încoace, ca să-i pot spune ce am auzit prin ușă? Va face niște ochi cât roata carului.

Max își așează mâna pe brațul bătrânului și caută să-l liniștească:

— De cine vorbești, Xaver Birk? Dacă ți-ai atât de mult să vorbești cu cineva, ți-aș putea aduce încoace persoana respectivă.

Muribundul privește tânărului în față:

— Nu mai am prea multă încredere în tine, Max. Nu ne-ai făgăduit, oare, că vei aduce bani, ca să putem pleca de aici?

— N'am avut încă norocul, Xaver, răspunde celălalt. Pe contesa de Hohenegge vrei s'o ai aici?

— Dar murmură bătrânul, cu glas stins. Tu știi tot atât de bine ca și mine că e un diavol, pe care trebuie să-l strivim.

— Nu vrei să-mi încredințezi taina aceleia, Xaver?

Muribundul îndrugă ceva nelămurit. Max urmează:

— Dacă ți-aș putea fi de folos, aș face-o din toată inima, Xaver. Dar la ce bun să mă duc la castel, de vreme ce contesa e plecată în străinătate și cine știe când se înapoiază? Dacă vrei să chemi poliția, o pot face îndată.

— Nu, n'am nevoie de copoii aceștia. Ăia or

să mă întrebe cine m'a împuşcat şi ar fi în stare să mă vâre în temniţă aşa cum sunt.

O pauză lungă intervine. Bătrânul aţipise, dar de-odată deschide iar ochii. Privirile lui sunt fixe, ca ale unui mort.

— Eii... Max, unde eşti? M'ai părăsit?

— Aici sunt, Xaver Birk, poţi fi liniştit, căci voiu rămâne lângă tine cât timp va fi nevoie.

— Fă lumină în odaie, nu mai văd nimic! horcăie bătrânul.

Max se ridică şi aşează lampa pe o policioară din apropierea culcuşului muribundului.

— Cine ciocăneşte colo în ungher? murmură acesta şi broboane de sudoare îi acoperă fruntea. Ah! asta e confesa! Mă priveşte cu ochii ei negri ca păcatul şi vrea să mă gâtuie! Scoate-o afară şi ucide-o, ca să am liniştе odată!

Max îi şterge sudoarea rece de pe frunte şi spune cu voce hotărâtă:

— Aiurezi numai, Xaver Birk, aici în colibă suntem doar noi doi.

Bolnavul închide ochii.

— Atunci... e bine, Max! murmură el.

Se mai scurge un sfert de oră în tăcere. Ana ar fi trebuit să fie înapoi până acum. Ce se întâmplase?

Xaver Birk îşi încleştează de-odată degetele de braţul lui Max şi horcăie:

— Cred că s'a sfârşit cu mine... da... da... Mai dă-mi o linguriţă cu doctorie, ca să pot vorbi câte va clipe; căci acum trebue să-ţi spun ce am auzit atunci.

Tânărul îi aduce repede doctoria şi Xaver Birk se linişteşte într'adevăr.

— Acum ascultă, geme el.

In clipa aceasta, Max se ridică de pe scaun.

— Ce s'a întâmplat? întreabă muribundul.

— Ana se înapoiază, răspunde tânărul.

Se repede apoi la uşă şi vede lumina lanter-

ne-i tatălui tău că-i aducem un martor, față de care șierul.

— Slavă Domnului! exclamă Max Șerparul. A fost și timp să veniți. — Ano, du-te înăuntru și spune-i tatălui tău că-i aducem un martor, față de care poate vorbi fără teamă.

În câteva cuvinte Max îl inițiază pe moșier:

— E vorba să lămurim un mister întunecat, în care sunt amestecați contesa Leonie și contele Eberhard de Hohenegge. Lucruri grozave atârnă de asta. Făgăduiește-mi, însă, un lucru, înainte de a păși lângă patul bolnavului, și anume, că vei ține tăcere deplină asupra celor ce vei auzi, până ce-ți voiu cere eu să vorbești.

— Și dacă n'aș putea face asta? întreabă cellălalt.

— Atunci nici să nu intri.

Moșierul chibzui puțin, apoi întinse din nou mâna binefăcătorului său de altădată, pe care-l socotea prieten adevărat, și zise:

— Probabil că știi tu de ce ceri făgăduiala asta dela mine, de aceea ți-o dau.

După câteva clipe stau cu toții la căpătâiul muribundului. Sprijinit de fiică-sa, bătrânul începe să povestească și la urmă spune:

— Contesa e un diavol, o criminală, pe care trebuie s'o strivești în picioare. Duceți-o în fața justiției, între baionete. A vrut să-l ucidă și pe Max Șerparul, l-a aruncat în foc și-mi pare rău că n'am putut-o împușca atunci când am văzut-o fugind dela locul incendiului.

Moșierul devenise palid și un fior îi trece prin trup. Aproape că nu-i vine să creadă ce auzîse.

— Ți-ai întipărit în minte totul? îl întreabă Max Șerparul.

— Da, cuvânt cu cuvânt. Dacă vei avea nevoie cândva de mărturia mea, știi unde mă poți găsi. Până atunci nu voiu sufla un cuvânt.

Mai aruncă o privire spre muribund, apoi strânge mâna lui Max și Anei și părăsește coliba.

Nu ajunsese încă pe potecă din pădure, când Xaver Birk își dădu sufletul.

Ana îi închide ochii, ar vrea să izbucnească în lacrimi, dar un fior de ghiață îi trece prin trup.

Prin fereastra întredeschisă pătrunde țipătul unei păsări de noapte, apoi o tăcere adâncă se lasă peste pădure.

Peste noapte Max și Ana veghează la căpătâiul lui Xaver Birk. A doua zi dimineață, Șerparul se duce în sat și vestește autorităților moartea braconierului.

Cei doi tineri rămân singuri, după ce groparul a aruncat ultima lopată de țărână. Înalță spre cer o rugăciune fierbinte pentru odihna sufletului celui

răposat, apoi păşesc mână în mână pe şoseaua învăluită în umbrele serii.

Tot timpul nu rostesc niciun cuvânt, doar din când în când ochii lor se întâlnesc, cu o sclipire de nădejde într'înşii. Încă puţin şi Max Şerparul nădăjduieşte să poată părăsi ţinutul, împreună cu aleasa inimii sale.

Coliba e acum mai pustie ca întotdeauna.

— Nu trebuie să rămân la tine, căci nu vreau ca sătenii să bârfească asupra noastră, zice tânărul. Nu-ţi este frică să stai singură, în vreme ce eu mă voiu duce să-l caut pe contele Eberhard, ca să discut cu el o chestiune importantă?

Fata îi întinde amândouă mâinile şi răspunde:

— Nu, Max, nu mi-e frică. Voiu rămâne atâta vreme până vei veni şi mă vei lua. Nimeni nu va îndrăzni să se apropie de mine şi chiar dacă s'ar întâmpla asta, voiu şti să mă apăr.

— Bine, Ano. Ţine uşa şi fereastra bine închise în timpul nopţilor şi nu lăsa revolverul de lângă tine. Dacă norocul îmi va sta în ajutor, peste câteva zile viu să te iau şi voiu găsi un adăpost pentru tine la Berlin. Nu mai are niciun rost să rămâi în coliba aceasta, dar deocamdată trebuie să stau de vorbă cu contele Eberhard.

Se despart cu multă duioşie şi Max Şerparul străbate pădurea, cufundat în gânduri. Deodată, are impresia că este observat de cineva. Priveşte cu atenţiune în toate părţile, dar nu izbuteşte să recunoască nimic.

— Probabil că mi s'a năzărit! murmură el şi păşeşte încetişor mai departe.

Tocmai în clipa aceasta luna se furişează dintre nori, luminând ţinutul. În fâşiile din apropiere se aud foşnete. Max se întoarce cu iuţeala fulgerului şi... o împuşcătură sparge liniştea nopţii şi-i dă jos pălăria de pe cap.

Înainte ca misteriosul individ să poată trage a doua oară, Max Șerparul dă la o parte crengile tufișului și în lumina nesigură a lunii zărește o făptură care încearcă să fugă.

— Oprește, mizerabile! răcnește el și probabil că fugarul ar fi izbutit să scape, dacă nu s'ar fi împiedicat de ceva, înfinzându-se la pământ.

Max îl apucă de ceafă și între cei doi se încinge o luptă disperată. Alături de fugar se află o pușcă de vânătoare.

— Dă-mi drumul! gâfâie criminalul, încercând să se elibereze.

— Întâi să te văd la față, ticălosule! scrâșnește Max Șerparul.

Începe să care la pumni pe capul celuilalt și în cele din urmă izbutește să-l reducă la neputință, târându-l în luminiș. În aceeași clipă tresare speriat, căci la lumina lunii zărise chipul atacatorului.

— Tu ești, câine mizerabil? strigă el. Noul administrator al castelului, domnul Anton!

Scrâșnind de furie, Anton privește cu ochii holbați la Șerparul.

— Ne mai întâlnim noi odată și atunci ne vom socoti! gâfâie el.

Se smulge repede din mâna dușmanului și se năpustește în parcul castelului, care se află alături. Arma rămâne în mâinile lui Max Șerparul. Acesta o privește cu atențiune în lumina lunii.

— Ticălosul bănuiește probabil că l-am observat în noaptea cu pricina. Mărturisirea mea i-ar putea deveni primejdioasă și de aceea căutase să mă suprime. Știe acum ce înfățișare am și cred c'aș face bine să dispar pentru o bucată de timp. Arma, însă, o voiu păstra, căci îmi va folosi, poate, mai târziu.

Furișându-se pe lângă copaci, Max Șerparul ajunge în șosea și de acolo la gară.

CAP. 15o

Conte și bandit

Intr'unul din cele mai elegante palate din Paris, locuia de câtva timp contele Kadorff, un nobil german, după cum spuneau servitorii de cari era înconjurat. Contele ar fi posesorul unei averi de multe milioane și se întorsese de curând dintr'o expediție făcută la Polul Nord.

Era un bărbat de statură înaltă, cu ochi misteriosi, negri și o barbă de aceeași culoare. Imbrăcămintea sa trăda din primul moment pe omul de lume. Un diamant minunat strălucea pe degetul inelar, și la cravată purta un ac ce trebuie să fi costat o mică avere.

Din cauza lipsei îndelungate din Paris, contele părea să nu aibă nicio legătură de prietenie, căci întotdeauna era văzut singur, când făcea vreo plimbare cu mașina sa, ceeace se întâmpla de obiceiu spre seară.

Toamna era pe sfârșite. Parisul se pregătea pentru baluri și serate, teatrele anunțau noutăți și sezonul monden era așteptat cu nerăbdare de toată lumea.

Intr'o dimineață, contele Kadorff stă în luxosu-i cabinet de lucru și-și mângâie barba ce-i ajunge până la piept. In fața sa, pe masă, se află numeroase hârtii, acoperite cu semne ciudate.

Un servitor galonat își face apariție și anunță:

— Șoferul angajat de domnul conte a sosit și întreabă dacă se poate prezenta.

— Da, doresc să stau de vorbă cu el, Baptist, spune-i să intre.

După câteva clipe, noul șofer se află în fața contelui.

Acesta, nu prea era mulțumit cu cel de până atunci, pe care i-l procurase un birou de plasare și-l concediă, plătindu-i salariul pe trei luni.

Privirile reci și pătrunzătoare ale nobilului ger man se îndreaptă asupra vizitatorului.

— Dumneata te-ai oferit pentru locul cel nou întreabă el.

— Da, domnule, răspunde celălalt, tot atât d calm.

Contele Kadorff se ridică și trecând prin fața șo ferului, se îndreaptă spre portiera care dă în vestibu și ridicând-o, privește în încăpere, apoi intră îa înăuntru și trage zăvorul la ușă. După câteva clip se înapoiază și se așează liniștit într'un fotoliu.

— Suntem singuri, Joe, acum poți vorbi!

Cu o mișcare îndemânatecă, „șoferul" își smulge mustața și... apare într'adevăr Joe, aghiotantul De monului roșu.

— Te-am recunoscut imediat, șefule, pe când mă aflam aseară sub portalul luminat al hotelului și tu te-ai oprit cu mașina, spune banditul, luând loc în fa ța contelui, care nu este nimeni altul, decât Hector Rammont, vechiul nostru cunoscut.

— Cum ai scăpat atunci, când am fost alungați din castelul maur din Monaco? întreabă Masca roșie.

Joe zâmbește liniștit, apoi spune:

— De fapt, n'a fost decât o jucărie de copil, căci poliția monegască nu face două parale.

Ochiu-de-pisică, singurul de care avem a ne te me în mod serios, era prea ocupat cu prinderea ta șefule, ca să se mai intereseze de fiecare membru în parte al bandei noastre. Inainte de a ni se tăia dru mul, am deschis în grabă o ușă secretă și am coborât scărița îngustă.

Imi dădusem imediat seamă că sus nu mai era nimic de salvat, altminteri aș fi luptat pentru tine până la ultima suflare. Mi-am zis atunci că trebuia să mă pun eu în siguranță, pentru a încerca apoi să te salvez pe tine. Dar mi-ai luat-o înainte, șefule, și ți ai rupt lanțurile, fără să mai dai răgaz prietenilor să-ți vie în ajutor.

— Aţi rămas la Monaco în timp ce eu eram la închisoare? întreabă Rammont.

— Puţin timp numai, apoi m'am deghizat şi am luat drumul spre Paris, — iar ceilalţi m'au urmat unul câte unul, deghizaţi şi dânşii. Aici ne-am reîntâlnit şi urma să punem la punct planul care să ducă la eliberarea ta din închisoare.

Prea uşor n'ar fi fost, căci Ochiu-de-pisică veghea cu străşnicie, dar în cele din urmă tot am fi ajuns la ţintă.

Cu pregătirile s'au scurs câteva săptămâni, şi când venise timpul să dăm lovitura, ni s'a adus vestea că Masca-roşie a căzut jertfă focului din închisoare.

— Probabil, însă, că n'ai dat crezare faptului, Joe?

— Aşa e, şefule, te cunoşteam eu destul de bine şi mi-am dat seama că nu se poate să fie aşa, şi că ai jucat o festă atât poliţiei cât şi lui Ochiu-de-pisică.

— Te înşeli, Joe, poliţia aş fi putut-o înşela, în definitiv, dar pe „noul Sherlock Holmes", mai greu. Omul acesta e tot atât de genial ca şi mine şi numai pentru dânsul am respect. Dacă va fi să se sfârşească vre-odată cariera mea, să ştii că numai el va fi cauza, de asta sunt încredinţat.

Joe priveşte cam uimit la şeful său. Chipul întunecat al acestuia îi dă de gândit.

— Doar nu te temi, cred, de Ochiu-de-pisică, şefule?

— Să lăsăm deoparte deocamdată chestia şi să vorbim de alte lucruri. — Aşa dar, vei rămâne aici în casă, în locul şoferului concediat. E singura cale ca să putem fi în legătură, fără să batem la ochi. I-ai înştiinţat pe băieţi?

—Da, şefule, încă în cursul nopţii trecute.

— Câţi oameni ai aici?

— Vre-o şeaisprezece, ultima rămăşiţă a puternicei noastre asociaţii.

— O vom spori repede, n'avea grijă, Joe! Şi a-

cum îţi voiu spune de ce am socotit că viu la Paris, după fuga izbutită din Monaco.

In metropola franceză, într'un loc sigur din catacombe, se află încă dulapul secret, pe care l-am luat din subteranele Băncii Franţei. Mi-am pus în gând să transport în Germania opera aceasta de artă, căci intenţionez ca tocmai acum, când se desfăşoară la Berlin cele mai primejdioase întâmplări pentru mine, să mă arunc în gura lupului.

— Vrei să te înapoiezi la Berlin, şefule? Asta ar fi prea mare cutezanţă!

— Planul meu e complect pus la punct, Joe. Şederea mea aici îmi este necesară numai pentru a putea făuri în linişte noui planuri de acţiune şi apoi... am nevoie şi de bani. Vreo lovitură mă gândesc să dau la Paris, căci ni s'ar putea face apoi greutăţi la plecarea spre Germania. Voiu rămâne numai atâta vreme în capitala Franţei, până când contesa Leonie de Hohenegge, îmi va pune la dispoziţie sumele cerute.

— Unde se află actualmente contesa? întreabă aghiotantul.

— Ea a făcut ce a făcut şi a scăpat din nou de soţul ei şi prin asta a devenit posesoarea necontestată a multor milioane de mărci. E în mâna mea — o ştie prea bine — şi de aceea i-am transmis rugămintea — sau porunca, — cum vrei s'o iei! — să-mi pună la dispoziţie banii de cari am nevoie.

— Şi, dacă refuză?

— Cam greu va face asta. E destul de inteligentă ca să-şi dea seamă că în aceeaşi clipă soarta i-ar fi pecetluită.

Dealtfel, agentul meu din Berlin, îmi vesteşte că Leonie a părăsit din nou Hohenegge şi a plecat spre Monaco, de unde nădăjduesc să capăt în curând veşti.

Cereţi mâine numărul 117 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti: I, Calea Victoriei 5.

— Poate că contesa nici n'a primit scrisoarea ta cifrată, șefule?

— Asta o vom vedea, Joe.

Masca-roșie vrea să urmeze, dar în aceeași clipă se aude soneria telefonului. El duce receptorul la ureche și după câteva clipe îl pune la loc, spunând doar:

— E în regulă.

Apoi adresându-se aghiotantului:

— Tocmai mi se comunică faptul că Leonie a plecat și din Monaco, luând drumul spre Paris, deși ea lăsase vorbă că se îndreaptă spre Londra.

— Aha! Asta are cântec! zice Joe. Numai de n'ar fi iar la mijloc Ochiu-de-pisică!

— Nu face nimic. Vom avea cel mult înc'odată plăcerea să ne măsurăm aici la Paris cu «noul Sherlock Holmes».

— Ai ceva ordine să-mi dai, șefule? întreabă Joe.

Masca-roșie face câteva însemnări cu creionul pe o bucată de hârtie, pe care o întinde apoi aghiotantului.

— Uite aici dispozițiile mele. La noapte doresc să stau de vorbă cu băieții. Aveți vreun local sigur unde ne putem întâlni?

— Ne întrunim la tunelul «Floarea roșie».

— Bine, la ora unu după miezul nopții, voiu fi acolo. Spune patroanei — pe care o cunosc — să facă vânt tuturor clienților suspecți. Ușile din fund sunt destul de trainice, cred, pentru cazul când va fi să ne surprindă poliția?

— Totul e în regulă, șefule, dar cred că nici nu visează polițiștii parisieni că Masca-roșie ar fi aici. La ce oră să viu să te iau?

— La douăsprezece și jumătate fii cu mașina la colțul străzii. Cred că suntem înțeleși?

CAPITOLUL 151.

La «Floarea roşie»

Cu câteva minute înainte de ora unu, automobilul contelui Kadorff opreşte într'o piaţă slab luminată. Un bărbat îmbrăcat cu o mantie lungă, cu o pălărie moale pe cap, sare dintr'însul şi după ce schimbă câteva cuvinte cu şoferul dela volan, maşina se îndepărtează repede.

Cartierul nu prea se bucură de renume bun şi după ce Rammont face câţiva paşi, se izbeşte faţă în faţă cu un individ, care i se adresează:

— Fiţi atât de bun, domnule, şi spuneţi-mi cât e ceasul!

In mâna dreaptă omul ţine un baston noduros şi de jur-împrejur nu se zăreşte ţipenie de om.

— Cu plăcere, dragul meu, îi răspunde Demonul roşu şi se apropie de individ.

Dar înainte ca acesta să-şi dea seama ce se petrece, primeşte în frunte un pumn zdravăn, care-l culcă la pământ.

Calm, ca şi cum nimic nu s'ar fi întâmplat, Masca-roşie îşi urmează drumul. Coteşte într'o stradă lăturalnică şi mai prost luminată ca cea dinainte. Cam pe la mijlocul ei zăreşte lumina roşie a unui felinar, deasupra intrării unei case. E spelunca «Floarea roşie».

După câteva minute, „contele" ajunge în dreptul ei şi după ce aruncă o privire în dreapta şi în stânga, coboară cele câteva trepte cari duc jos şi împinge o uşă.

Bolta aceasta nu e prea mare, în schimb plină cu fum şi atmosferă înăbuşitoare. O lampă murdară afârnă de tavan, împrăştiând o lumină confuză.

Masca-roşie, care se deghizase din nou de data aceasta, se îndreaptă spre locul unde stă patroana. Vagabonzii din partea opusă îşi încordează auzul, ca să prindă ceva din ceea ce vorbesc cei doi, dar e în

zadar. Ei văd numai cum femeia deschide deodată ochii mari, apoi apasă pe un buton electric din apropierea sa. Privirile ei speriate se fixează neconteuit asupra clientului întârziat.

Acesta își întorsese spatele și măsoară din cap până în picioare pe indivizii așezați la mesele de lângă peretele opus. Apoi se adresează patroanei, cu o voce slabă:

— Adu băieților rachiu cât poftesc. Plătesc eu totul.

Femeia face o plecăciune și în aceeași clipă se deschide în fundul boltei o ușiță îngustă. Un individ, cu cap diformat și umeri strâmbi, își face apariția în speluncă.

Masca-roșie pășește spre el și-i face un semn. Strâmbătura știe probabil ce înseamnă asta, căci fără să răspundă ceva împinge ușa și Hector Rammont îl urmează într'un gang îngust și întunecos. De-abia după ce a închis ușa, călăuza scoate din buzunar o lanternă, cu care luminează locul.

Vagabonzii rămași în speluncă sar de pe scaune și, clătinându-se pe picioare, se îndreaptă spre patroană.

— Ia spune, ce legături ai cu domnul care a intrat adineauri? o întreabă unul din ei, cu glas aproape amenințător.

Femeia se reculesese între timp. Ea știe bine că un singur cuvânt trădător ar costa-o capul. De aceea, iscodește o poveste:

— Asta n'a mai fost de mult pe aici. A scăpat din închisoare și vrea să-și reia afacerile aici, la Paris. Pare să fie în franci, totuși, căci mi-a spus să vă dau de băut pe socoteala lui. E un client fain, domnul baron!

— Ce? răcnește unul din indivizi. E baron?

— Ei, a fost odată, dragii mei. Acum compatrioții săi, nu mai vor să știe de el și de aceea dânsul le a jurat moartea. Dar țineți-vă gura și nu vă ocupați deocamdată de el. E un tip ciudat și dacă va avea

nevoie de unul din voi, vă va da de știre. Fiecare serviciu îl plătește cu aur.

Indivizii privesc cu lăcomie la sticla mare cu rachiu, pe care patroana o luase de pe o poliță, pentru ca să le umple apoi paharele.

— Nouă n'are ce să ne strice, dacă domnul baron se gândește la noi, spune unul din ei. Să așteptăm nițeluș, poate se întoarce.

— Nu cred — răspunde patroana; mi-a cerut să-i procur un loc unde să poată dormi noaptea aceasta, fără să se teamă că l-ar putea deranja poliția. Pierre al meu l-a dus sus. Mâine noapte îl vom revedea și e posibil ca până atunci să fi hotărât ceva nou.

Masca-roșie merge în urma călăuzei prin gangul întunecat. În fața unei uși de lemn stârpitura se oprește, scoate o cheie mare din buzunar și deschide.

— A sosit de acum cineva? întreabă Rammont.

— Nu, șefule! răspunde celălalt.

— Atunci fii atent la semnal!

Călăuza deschide altă ușă, de data asta, însă, prin apăsarea pe un loc anumit din perete. Intră într'o încăpere boltită, unde aerul e înăbușitor. În mijloc se află o masă lungă, iar lângă pereți două bănci și un scaun jos. Prin unghiere se văd câteva legături de paie.

— Aprinde luminat poruncește Masca-roșie.

Individul se urcă pe scaun și aprinde o lampă atârnată de plafon.

— Acum vreau să rămân singur! spune Demonul și celălalt părăsește încăperea.

Masca-roșie își aruncă pălăria pe masă și-și dă jos mantila de pe umeri. Scoate apoi un pumnal din buzunar și-l înfige în tăblia mesei. Alături așează revolverul încărcat.

După cinci minute se aude un zgomot la ușă și un individ cam de vreo treizeci de ani pășește în

încăpere. El rămâne un moment locului şi priveşte temător la omul cu barbă. Masca-roşie face un semn din cap şi noul intrat ia loc pe bancă.

Cei doi nu schimbă nicio vorbă între ei; după câteva minute uşa se deschide din nou şi intră trei bărbaţi, cari se aşează alături de primul.

Peste alte cinci minute îşi face apariţia Joe. Sub mantila până peste genunchi poartă livreaua elegantă de şofer al contelui. La ordinul lui Rammont, aghiotantul lăsase maşina în seama unui om de încredere şi venise să ia parte la consfătuire.

După încă un sfert de ceas, sunt adunaţi toţi cei şaptesprezece oameni, câţi au mai rămas din bandă.

Masca-roşie îşi numără tovarăşii, apoi face un semn cu mâna, lui Joe. Acesta se ridică şi păşeşte spre uşă pe care o deschide şi şopteşte câteva cuvinte omului care stă de pază pe gang.

După câteva minute stârpitura se înapoiază cu un urcior mare cu vin şi paharele trebuincioase. In faţa Măştii-roşii aşează un pocal de argint.

După ce paharele sunt umplute, Joe se ridică şi face un semn cu mâna că vrea să vorbească.

O tăcere de mormânt se face în jur.

— Camarazi — începe el — v'am transmis semnalul convenit şi aţi răspuns cu toţii la chemarea mea. Despre ce e vorba, cred că ştiţi, căci vedeţi în mijlocul vostru pe omul pe care toţi l-aţi socotit pierdut. Ridicaţi paharele şi strigaţi după mine: „Trăiască stăpânul şi maestrul nostru, Masca-roşie!"

— Trăiască Masca-roşie, şeful nostru! Să trăiască şi să ne conducă şi mai departe! răsună, şaisprezece glasuri în bolta misterioasă.

Rammont se ridică de pe scaun. Cu dreapta înalţă pocalul de argint, apoi spune:

— Bun venit, camarazi! Increderea pe care v'aţi pus-o în mine se va dovedi întemeiată şi braţul Măştii-roşii vă va conduce din nou! Beau în norocul nostru, al tuturor!

— Trăiască șeful! Trăiască șeful! se aude din toate părțile.

— Și acum, să ne punem imediat pe lucru! rostește Demonul. Joe mi-a spus că v'ați găsit o ascunzătoare aici, la Paris. Ați rămas numai șaptesprezece oameni, din întreaga asociație. O parte din camarazii noștri au fost uciși, alții se găsesc în închisoarea din Monaco. Deocamdată nu există nicio nădejde să-i eliberăm. Trebuie să așteptăm până se va ivi un prilej mai bun. De un singur lucru vă rog să fiți siguri: niciunul din ei nu va trăda secretele ce ne leagă pe noi.

Am venit la Paris, dar nu mă gândesc să rămân aici, căci terenul nu prea e sigur. Poliția franceză are la dispoziție mijloace rafinate și eu am nevoie de un loc unde să ne putem strânge rândurile din nou. Ne vom înapoia, deci, la Berlin, unde am mai lucrat noi nu de mult, și încă cu succes.

Criminalii nu se așteptau, probabil, la propunerea aceasta. Masca-roșie observă impresia neplăcută și intervine repede:

— Vă temeți poate să urmați chemarea mea? Să aud părerea voastră!

Un individ cu barba cărunță și cu ochi adânciți în orbite se ridică și spune:

— Recunoaștem cu toții curajul tău și sângele rece de care ai dat dovadă întotdeauna și în care nu te-a întrecut încă nimeni, nici măcar cel mai vestit dintre toți detectivii, „nouă Sherlock Holmes" care ne dă cel mai mult de lucru. Dar părerea mea este că tocmai de Berlin trebuie să ne ținem departe câtva timp, căci acolo se va ivi, din nou, Ochiu-de-Pisică și va porni vânătoarea împotriva noastră.

— Și dacă am ales Berlinul, tocmai din pricina asta? întreabă Rammont, cu ironie în glas.

Bătrânul criminal nu știe ce să răspundă. Ceilalți murmură ceva nedeslușit, apoi Rammont intervine din nou:

— Rămâne așa cum am stabilit: ne înapoiăm la Berlin. Am pus ochii acolo pe un castel vechiu, lângă un lac mare, și se poate ajunge la el atât pe apă, cât și pe uscat. Proprietarul va fi bucuros dacă va scăpa de el pe un preț bun, căci el nu mai locuiește într'însul.

Peste două zile, Joe va pleca la Berlin și va încheia afacerea. Noi îl vom urma peste opt zile. Care dintre voi a fost de față când am ascuns în catacombe dulapul secret luat din subteranele Băncii Franței?

Doi din criminali se ridică în picioare.

— Și ați putea da de locul acela? întreabă Rammont.

Unul din indivizi se scarpină după ureche și răspunde:

— Nu-mi prea aduc bine aminte, stăpâne.

— Și tu? se adresează Rammont celuilalt.

Acesta răspunde repede:

— Voiu găsi locul, poți avea toată încrederea. Mai erau încă trei oameni cu mine, dar ăștia lipsesc acum. Cap Alb a făcut niște semne cu creionul roșu pe pereți, astfel că voiu recunoaște drumul...

— Bine, răspunde Rammont. Din păcate, Cap Alb nu vă mai poate fi de niciun folos, căci a fost străpuns de un glonte.

Dulapul despre care vă vorbeam e încuiat și numai eu cunosc literele, cari trebuiesc orânduite, pentru a se deschide mecanismul secret. Conținutul lui a fost scos de mult și vândut pe preț bun. Mă gândesc, însă, să duc dulapul la castelul ce-l voiu cumpăra lângă Berlin și să păstrez în el documentele mele.

In scopul acesta, el trebuie să fie transportat pe ascuns în Germania. Joe vă va da indicațiile necesare, pe cari le veți urma întocmai.

In ce privește răsplata pentru munca voastră, veniți mâine noapte la ora unu aici și vă asigur

că nu veți avea de ce vă plânge. Până atunci, buzunarele mele vor fi din nou umplute.

Indivizii izbucnesc în urale puternice, dar amuțesc îndată la un semn al lui Rammont, care spune:

— Cred că nu e nevoie să mai accentuez, că trebuie să fiți cu ochii în patru. Nu rămâneți niciodată în grup, ci împrăștiați-vă, cât mai departe unul de altul. Dacă întâmplarea ar face ca unul din voi să fie arestat de un polițist, iar un tovarăș se află prin apropiere, acesta să nu facă niciun gest care l-ar putea trăda, ci să vie să mă anunțe imediat.

Acum umpleți din nou paharul și să ciocnim de despărțire. Mâine noapte la ora unu, mă găsiți în același loc.

Se aude zgomotul făcut de paharele cari se ciocnesc și plescăitul limbilor celor șaptesprezece.

— E vreunul nou printre voi? întreabă deodată Rammont. Era cât pe ce să uit să-l întreb pe Joe de asta, deși el răspunde cu propriul său cap de siguranța noastră.

Dintr'un unghier se ridică un individ de vreo douăzeci și cinci de ani, cu figura palidă și scofâlcită. Ochii lui au o expresie ciudată, visătoare, dar în același timp și vicleană.

— Eu, șefule, am venit pentru prima oară în rândurile voastre, spune el cu glas tare, privind țintă la Masca-roșie. Tovarășul Joe mi-a luat jurământul cuvenit și mi-a spus că pot cuteza să viu aci...

Demonul schimbă o privire cu aghiotantul său.

— Garantezi tu de el, Joe? întreabă apoi, tare.

— Da, șefule! se aude răspunsul.

— Atunci, să depuie jurământul și în fața șefului! poruncește Rammont.

Ceilalți criminali știu despre ce e vorba. Dintr'odată se ridică cu toții.

Un strigăt răgușit izbucnește din pieptul tânărului, căci fără să bănuiască măcar, se simte în-

sfăcat din mai multe părți de pumni puternici și apăsat în jos. El cade în genunchi și cu toată împotrivirea disperată e târât până în dreptul Măștiroșii, care așteaptă liniștit, cu brațele încrucișate pe piept.

— Ce se va întâmpla cu mine? bâlbâie noul tovarăș, speriat de moarte.

— Taci! răcnește Rammont. Scoateți cuțitele, băieți!

Cei șaptesprezece fac un cerc în jurul novicelui. În lumina slabă a lămpii din tavan scânteiază un număr de cuțite.

— Apropiați-vă și loviți în clipa când vă voiu face un semn din ochi! se aude din nou glasul tăios al regelui criminalilor.

— Ce crimă am făcut? întreabă cu glas înăbușit tânărul, căruia broboane de sudoare rece începuseră să-i acopere fruntea. Eu nu-s trădător! mai îngână el.

— Te cred, răspunde Masca-roșie. Dar acum vei repeta jurământul pe care ți-l voiu dicta eu. O singură clipă dacă eziți, ți se vor înfige în inimă cuțitele camarazilor. Ai intrat în peștera leului, ai depus primul jurământ și nu mai poți da înapoi. Una din două: sau devii dintr'ai noștri, cu trup și suflet, pentru totdeauna, sau vei muri în locul acesta.

Individul răsuflă adânc și pare că se liniștise puțin.

E adevărat, nu se gândise la trădare, dar ceremonialul acesta de aici îl cam turburase.

Hector Rammont începe să rostească jurământul, cu glas limpede. După primele cuvinte se oprește, așteptând ca noul tovarăș, să repete întocmai. Și astfel face mereu, până la sfârșit.

Acum, Demonul roșu face un semn, novicele e ridicat de jos și șeful îi întinde pocalul de argint.

— Ai devenit dintr'ai noștri! spune el, scurt. Bea în norocul asociației!

Cu mâna tremurândă tânărul duce cupa la gură și soarbe dintr'însa. De abia isprăvise, că se aude un semnal, de sus. Intr'o clipă Joe e la ușă, pe care o deschide brusc. Bandiții știu bine ce însemnează asta.

E alarmă! Se impune s'o șteargă cât mai repede cu putință.

Joe se întoarce spre cei din încăpere și strigă:

— Polițiștii bat la intrarea principală. Am pregătit de acum cele necesare.

— Atunci, luați-o înainte! zice Masca-roșie, fără să se turbure prea mult. Iei tu conducerea, Joe! N'avem nicio clipă de pierdut.

Intr'o clipă, urciorul cu vin și paharele au dispărut în dosul unui bolovan, pe care doi oameni îl scot din perete. Masa e mutată dela locul ei, băncile deasemenea.

Masca-roșie stă afară, în anticameră, și urmărește cu atențiune lucrările acestea. Prin fața lui trece Joe, urmat de alți trei individ. Ei urcă sus, în gangul umed și întunecos, spre taverna bătrânei gazde de hoți.

Din depărtare se aud glasuri răstite și lovituri puternice în ușă.

Joe adresează câteva cuvinte stârpiturii și acesta clatină capul în semn afirmativ.

— Uite-i colo în față! spune el.

La intrarea în tavernă, zac la pământ doi vagabonzi beți. Ei sunt luați în primire, și târâți prin gang, apoi pe scară, în încăperea secretă, unde avusese loc consfătuirea Demonului cu asociații săi. Sunt aruncați pe paie, apoi toți ceilalți se retrag și închid ușa în urma lor.

Masca-roșie stă acum sub scară, unde se vede o gaură mare.

— După mine! strigă el celorlalți.

CAP. 152

Ghinionul poliției.

După vreo cinci minute, polițiștii ajung în gangul îngust, cu revolverele în mână.

Unul din agenții secreți ai siguranței parisiene observase în noaptea aceasta că prea mulți indivizi se îndreaptă spre „Floarea roșie". Se așează într'un loc ascuns și de acolo spionă intrarea în speluncă. Chiar dacă indivizii veneau izolați, se vedea, totuși, că aparțin aceleeași bande și că s'au înțeles să se întâlnească cu toții în același loc.

In cele din urmă, lumina roșie se stinse în fața intrării tavernei și agentul se gândi atunci să înștiințeze primul post de poliție. Ii se puse la dispoziție un comisar cu opt oameni, înarmați până în dinți.

In cercurile polițienești din Paris, umbla zvonul că o parte din banda Măștii-roșii, scăpată din Monaco, se afla la Paris, căutând să se reorganizeze. „Floarea roșie" era cunoscută de mult autorităților, ca o ascunzătoare a celor mai ticăloși indivizi.

Comisarul se apropiă cât mai fără zgomot de intrarea tavernei. Coborî cele câteva trepte și-și încordă auzul, ca să prindă ceva zgomote suspecte.

In cele din urmă bătu în ușă, dar fără rezultat. Repetă bătaia, strigând:

— Ei! Deschideți, în numele legii! Dacă refuzați, dau ordinul să se spargă ușa.

Dar nici acum nu primi vreun răspuns.

Comisarul urcă în stradă și se sfătui cu agentul secret. Coborî apoi din nou și, cu ajutorul câtorva polițiști, sparse ușa. La câțiva pași de dânsul stătea patroana localului, ținând în mână o lampă aprinsă.

— Muiere blestemată! strigă înfuriatul comisar, de ce n'ai deschis când am dat poruncă?

Își plimbă lumina lanternei sale prin încăpere și dădu câteva ordine oamenilor. Doi polițiști rămaseră să păzească la ușă, ceilalți îl urmară pe șeful lor.

Patroana începu să se vaiete, jurându-se că e nevinovată și că nu știe ce vrea onorata poliție dela dânsa. Avusese câțiva clienți, cari ceruseră să-i lase să rămâie acolo, ceeace le-a îngăduit, din bunătate de inimă. Apoi a stins lumina și se pregătea tocmai să se culce.

După felul cum vorbea, comisarul era gata s'o creadă. Agentul, însă, o privi cu ochi străpungători și zise celuilalt:

— Bătrâna asta minte cu nerușinare. Uit' uite că vine unul încoace!

Din gangul îngust își făcu apariția stârpitura. Avea numai pantaloni pe el, iar cămașa era doar formată din câteva pelece cusute laolaltă.

— Ce s'a întâmplat aci, doamnă patroană? întrebă el, cu glasul răgușit. Domnii dela onorata poliție caută probabil vreun criminal?

— Tine-ți gura! strigă la el comisarul.

Apoi se apropiă de patroană și-i zise, cu glas poruncitor:

— Acum lasă minciunile la o parte și spune adevărul! Știm că o mulțime de indivizi au intrat în tavernă și n'au mai ieșit de aici. O fi vreo gaură colo jos, unde s'au întâlnit „domnii". Vrei să ne mărturisești unde se află ticăloșii?

Bătrâna începu din nou să se vaiete și să se jure:

— Dumnezeu să mă pedepsească, dacă nu spun adevărul. Nu știu nimic despre indivizii aceia cari ar fi dispărut aici! Veți găsi câțiva oameni sărmani, dar pe altcineva, ferească Sfântul! Domnul polițist care v'a adus la cunoștință faptul, trebuie să se fi înșelat. Poate că aceia pe cari îi căutați au dispărut în casa de alături!

Agentul secret şopteşte câteva cuvinte comisarului.

— Luaţi-o în primire pe fată şi vedeţi să nu vă scape, spune acesta.

Patroana e aşezată cu forţa pe un scaun şi un poliţist se postează lângă ea.

Agentul înhaţă acum pe [illegible]pitură.

— Cu tine o vom face scurtă de tot, ticălosule! îi strigă el. Ne vei conduce imediat acolo unde s'au ascuns ăia din bandă! Dacă refuzi, s'a dus cu tine! Inainte!

Cu o lovitură în spate, îl împinge în gangul întunecos, unde îl urmează ceilalţi, cu fanternele aprinse.

— Inainte! porunceşte comisarul, păşind în frunte, alături de detectiv.

Cocoşatul căzuse la pământ şi scoate un răcnet de fiară.

— Se preface! murmură agentul. Îl cunosc eu prea bine, căci nu e pentru prima oară când îmi cade sub mână.

Cu o smucitură îl ridică de jos şi-l împinge mai departe. Acum stau cu toţii în faţa scării care duce în adâncime.

— Aha! exclamă comisarul, cred că suntem pe drumul cel bun. Acum să fim cu băgare de seamă, ca nu cumva să ne întindă vreo cursă mizerabilii.

Coboară treptele cu atenţiune, călăuziţi de cocoşat, care scoate din când în când o înjurătură.

— Colo e o uşă, deschide-o! porunceşte comisarul şi arată spre intrarea beciului unde se adunaseră cu puţin înainte tovarăşii lui Hector Rammont.

Cocoşatul descuie uşa, cu mâna tremurătoare şi poliţiştii privesc în încăperea slab luminată. Dar spre marea lor uimire, nu găsesc nici urmă de bandă. Agentul de siguranţă intră înăuntru şi luminează cu lanterna în toate părţile.

— Aerul e grozav de înăbuşitor aici, miroase

a vin. Cum explici asta? se adresează el cocoşatului, scuturându-l de braţ.

— Nu ştiu, domnule poliţist, răspunde acesta făcând o mutră nevinovată. Probabil că vine de la butoiul cu vin pe care l-am coborât eri în pivniţă şi din care s'a scurs puţintel afară.

Agentul îşi dă seama că în felul acesta nu va ajunge la niciun rezultat. Se gândeşte tocmai să recurgă la altă metodă, când se aude glasul comisarului:

— Uite colo doi oameni!

Lanternele sunt îndreptate spre ungherul beciului, unde zac pe paie cei doi vagabonzi.

— Nu face se ne ocupăm de aştia, zice detectivul.

Dar comisarul îl şi trezise pe unul din ei şi fără să ţie seama de mutra lui înspăimântată, îl întreabă cu glas ameninţător:

— De cât timp zaci în locul acesta?

Dar zadarnic aşteptă răspuns, căci omul e într'o stare că nu poate îngăima nici două cuvinte.

— Nu-i nimic de făcut! zice agentul şi se îndreaptă spre ieşire.

Ajungând la scară, însă, el se întoarce. Aici jos există, probabil, o a doua intrare sau ieşire. Privirile-i ascuţite se opresc asupra unei găuri în perete. Pământul este aici prea puţin acoperit cu praf. Cu toate acestea, agentului îi se pare că descoperă urme de paşi omeneşti. Împinge cu piciorul uşiţa care se vede acolo şi luminează interiorul. Dar se întoarce, înălţând din umeri. Nu se vede nimic altceva decât o movilă de cărbuni.

Injurând şi blestemând, poliţiştii urcă în tavernă, apoi ies în stradă, în vreme ce patroana şi cocoşatul se uită după ei cu priviri triumfătoare. Agentul este cel mai înfuriat.

Cereţi mâine numărul 118 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

— Aș da capul meu că banda s'a întrunit în noaptea asta la „Floarea roșie", spune el comisarului, în drum spre poliție. Dacă lucrurile stau într'adevăr astfel după cum umblă zvonul, dacă Masca-roșie a înviat din nou din morți și se află la Paris, atunci nu e de mirare că banda lui ne-a jucat din nou un renghiu.

In vreme ce stau încă de vorbă în fața secției polițienești, o mașină luxoasă trece prin fața lor. Un șofer, în livrea elegantă se află la volan, iar în fund stă așezat un bărbat, cu gulerul pardesiului ridicat, așa fel încât nu se vede din chipul lui decât ochii negri, străpungători. Doar o clipă a zărit detectivul (agentul secret) acești ochi și tresare ca muscat de șarpe.

— Ochii aceștia... ochii aceștia! exclamă el. Jur pe bunul Dumnezeu că a fost Masca-roșie!

Face câțiva pași în stradă ca să urmărească cu privirea mașina, dar aceasta dispăruse de mult pe după colț.

— N'ai observat numărul, domnule comisar? întreabă el pe polițist.

— Nu, din păcate! răspunde acesta.

— Mii de bombe! Care-va-să-zică, Masca-roșie a sosit iarăși la Paris. Lupta începe!

CAP. 153

O pereche criminală

La ambasadorul Germaniei e zi de primire. Palatul în care Excelența-Sa, împreună cu tânăra-i și frumoasa soție primește musafirii, e luminat strălucitor.

Trăsurile elegante sosesc mereu și invitații, oameni din clasele cele mai înalte ale societății, urcă scara de onoare acoperită cu un covor de

preț și sunt întâmpinați de un lacheu în livrea aurită.

— Contele Kadorff! anunță acesta de-odată.

Câteva priviri se îndreaptă spre ușă, în pragul căreia își făcuse apariția făptura înaltă a contelui. Doamnele își duc evantaiele la față și privesc pe furiș la bărbatul cu părul negru, cu maniere de om de lume și cu privirea pătrunzătoare, care le străcoară în trup fiori de voluptate și de neliniște în același timp.

Persoanele prezente aici îl mai întâlniseră pe conte și în altă societate, așa că nu sunt prea surprinse de apariția lui. Se întoarse de curând din Germania, aducând de acolo recomandații strălucite, astfel încât toate cercurile înalte îl primiră cu brațele deschise.

Locuia un palat într'un cartier elegant al Parisului și se vorbea mult de întinsele sale moșii din Germania. Felul cum se comporta în societate, nu lăsa nicio îndoială asupra lucrurilor bune ce se spuneau despre el.

După cum spunea el-însuși, voia să rămâie câtva timp la Paris, apoi va întreprinde o călătorie în jurul lumii, fiind un pasionat al voiajurilor.

Însuși faptul acesta îl făcea interesant, în special în ochii cucoanelor. Unii se mirară la început că nobilul german nu era însurat, apoi, însă, își explicară faptul, după ce contele însuși le spuse că pasiunea lui pentru călătorii, nu-i îngăduie să se căsătorească deocamdată.

Numai într'un mic grup de domni erau unele divergențe de păreri. În vreme ce contele tocmai strângea mâna ambasadorului german, unul din musafiri, francez, spunea:

— Nu știu de ce, dar acest domn conte Kadorff nu-mi prea place.

Ceilalți îl priviră uimiți.

— Dar bine, domnule vicome, ce-ai putea spune dumneata împotriva contelui german? zise un tânăr

ofiter. Am avut de curând prilejul să-l cunosc mai de-aproape și l-am găsit încântător, dacă-mi îngădui expresia aceasta. Un cavaler din tălpi până în creștet și, ce e mai important, putred de bogat. Între noi rămâne: am organizat o mică partidă de joc și cu prilejul acesta contele Kadorff a pierdut cincizeci de mii de franci, fără să clipească din ochi.

— Și a plătit suma într'adevăr? întrebă vicontele.

— Firește c'a plătit-o! A doua zi, e drept, și în bancnote germane.

Vicontele ridică din umeri.

— In cazul acesta, contele nostru trebuie să aibă sume importante la dispoziție... Cu toate acestea, când mă uit la dânsul — la figura sa, pe care toți o găsesc interesantă și mai cu seamnă doamnele — am de fiecare dată un sentiment ciudat. Imi face impresia că domnul conte Kadorff poartă o mască, că n'ar fi el ci cu totul altcineva. Dar, se prea poate să mă înșel. Și dacă se va dovedi lucrul acesta, îmi va fi cu atât mai simpatic.

Deoarece contele se apropia cu însuși ambasadorul german de grupul cu pricina, discuția fu întreruptă brusc. Festivitatea începu și se desfășură cu toată pompa.

Orchestra tocmai atacă un vals nou și perechile se pregătesc pentru dans.

In clipa aceasta, contele Kadorff se îndreaptă liniștit spre un grup de doamne frumoase și se înclină adânc în fața unei brunete cu ochi scânteietori și cu toaletă plină de rafinament.

— Vreți să-mi acordați mie dansul acesta, stimată doamnă contesă? întreabă el, cu glas melodios.

Doamna tresare speriată, aruncă apoi o privire spre cei din jur și zâmbește, ca să-și ascundă turburarea. Apoi întinde contelui brațul și amândoi se aruncă în vâltoarea dansului.

In vreme ce orchestra îmbăiază sala în to-

nuri armonioase, în vreme ce totul scânteiază în diamante în jurul lor, și parfumurile cele mai fine ametesc simțurile, — contele Kadorff strânge cu atâta putere mâna partenerei sale încât aceasta aproape să strige de durere.

— Tăcere! îi șoptește el, cu chipul zâmbitor. Nu scoate niciun sunet, să nu faci niciun gest trădător, altminteri e vai de tine.

— Dar ce vrei dela mine? întreabă ea tot în șoaptă, spionând mereu în juru-i, dacă nu e observată de cineva. — Cum ai ajuns aici, și de ce te porți atât de dușmănos cu mine?

Contele Kadorff, răspunde cu obicinuitu-i zâmbet:

— Aici nu e locul pentru explicațiuni mai amănunțite, Leonie, și apoi, ți-aș putea adresa aceeași întrebare. Acum câteva zile, te credeam încă la Monaco sau la Hohenegge. Agenții mei mi-au vestit însă, între timp că ai plecat, lăsând vorbă că te îndrepți spre Londra. Atunci am știut că vei veni la Paris. Și după cum văd, nu m'am înșelat.

— Te întreb înc'odată, ce vrei dela mine, Hector? Dansul se apropie de sfârșit și va fi în propriul tău interes să nu fim luați la ochi de nimeni.

— Ai dreptate, scumpa mea. În două cuvinte: e vorba de o mică afacere. Ai primit scrisoarea mea?

Ea își muscă buzele și tăcu câteva clipe. Și atunci el își dădu seama că dânsa n'a vrut să-i răspundă.

— Nu-ți va folosi la nimic, dacă ai cumva intenția să scapi de mine, spune Rammont, încetișor. — De când cu prima noastră întâlnire la Paris, cu care prilej ți-am ajutat să-l îndepărtezi pe baronul de Brissac, ai căzut în mâinile mele și nimeni în lumea asta nu te-ar putea elibera. De altminteri, ai operat cu măiestrie și trebuie să te felicit pentru felul cum ai știut să aduci în patrimoniul tău milioanele familiei de Hohenegge.

— Știi tu că contele Eberhard a înviat din morți?

— Trăiește? întreabă el, calm.

— Da, trăiește, după ce noi l-am coborât în cavoul familiei! scrâșnește Leonie. M'ai înșelat cu otrava aceea!

— Nu, nu te-am înșelat. Există un singur remediuc are înlătură starea de catalepsie, și această contra-otravă am încercat o asupra mea însumi. In două sau trei zile catalepsia încetează și atunci se produce moartea.

— Atunci se vede că cineva a întrebuințat față de contele Eberhard această contra-otravă, căci a apărut viu și natural în fața mea, ba m'a reclamat chiar și parchetului.

— Ei, drace, asta e interesant de tot! — Dar uite că muzica încetează. Ne vom despărți pentru câtva timp, dar te aștept apoi în sala mică, unde se află bustul lui Moliere. Vom fi singuri câteva clipe acolo și vom discuta ce mai avem de discutat.

— De ce numaidecât astăzi? Ai putea veni mâine la hotelul unde locuiesc, sau în altă parte...

— N'am vreme să aștept până atunci, o întrerupe Rammont. Rămâne stabilit: în sala cu bustul lui Molière!

Muzica încetează și contele Kadorff își conduce partenera la locul ei, apoi își ia rămas bun, cu o plecăciune adâncă.

După vre-o zece minute, cei doi se reîntâlnesc în sala indicată. Se așează pe o banchetă de marmoră fină și „contele" începe:

— Ne vom spune ce avem de spus, cât mai pe scurt, Leonie. — In ceea ce privește chestia cu Eberhard, propun s'o amânăm pentru altă-dată. Iți pot da, însă, de pe acum asigurarea, că mă pun cu totul la dispoziția ta, pentru cazul când vei avea nevoie de sfatul sau de brațul meu. — Acum altceva: am nevoie de bani și încă imediat. Unde locuiești?

— La „Hotel de Bruxelles". Probabil, însă, că peste câteva zile îmi voiu închiria o vilă.

— Ești în măsură să-mi vii în ajutor cu vre-o sută de mii de franci? Am cheltuit tot ce aveam și acuma sunt fără para chioară în pungă. Ultimii cincizeci de mii de franci — în bancnote germane falșificate — i-am pierdut la joc. Am nevoie de bani, deci!

Contesa își mușcă nervos buzele.

— O sută de mii de franci nu prea e o jucărie, Hector! De unde să-ți procur acești bani atât de repede?

— Ești doar milionară, și o singură înștiințare adresată bancherului tău e suficientă ca să ți se pună la dispoziție ori-ce sumă. Ceea-ce vreau să știu deocamdată, este dacă îmi vei procura banii ceruți?

— Și dacă refuz? izbucnește de-odată Leonie și-l privește amenințător pe Rammont.

El zâmbește în felul lui ciudat, apoi spune:

— Răspunsul tău mi-e suficient!

Își scoate ceasul și aruncă o privire pe dânsul.

— E aproape unsprezece și jumătate. Într'un sfert de oră te vei retrage, motivând o indispoziție subită și vei pleca cu trăsura ta la „Hotel de Bruxelles". Voiu fi și eu în trăsură!

— Și apoi? îl întrerupe Leonie.

— Apoi vei urca sus în apartamentul tău și-mi vei aduce cei o sută de mii de franci. Te voiu aștepta în trăsură, dar să știi că nu-ți dau răgaz mai mult de cinci minute. Nu uita toate acestea și acum îți zic la revedere.

Făcând o plecăciune el se retrage, iar Leonie sare în sus cu un scrâșnet de furie. Tremură din tot corpul și nu se poate abține să exclame:

— Ești un diavol, Hector Rammont! O, dac'aș cunoaște vre-un mijloc să mă scap de tine!

După zece minute coboară într'adevăr, cu figura palidă, scara de marmoră a palatului legațiunii ger-

mâne și un servitor îi deschide portiera trăsurii. În interior se află de-acum Hector Rammont. Caii o pornesc în goană prin străzile luminate ale Parisului. După vre-un sfert de ceas, opresc în fața „Hotelului de Bruxelles".

— Aștept aici întoarcerea ta, Leonie! spune Masca-roșie. O sută de mii de franci, nu uita! Deocamdată îmi ajunge această sumă, ca să mă pun pe picioare oare-cum. Mai târziu îți voiu mai da de veste. Atâta vreme cât te vei supune cererilor mele nu trebuie să te temi de nimic; în caz contrar însă...

Se întrerupe, căci Leonie deschisese portiera și sărise din trăsură. Vizitiul așteaptă, căci Rammont îi dăduse instrucțiuni precise.

Ajunsă în camera ei, Leonie scrâșnește din dinți și se aruncă pe pat. Își înfige mâinile în păr și ochii-i negri, pătimași, privesc în gol.

După câteva clipe se ridică și se 'ndreaptă spre un dulăpior din ungherul odăii. Își mușcă buzele de furie neputincioasă și deschizând dulăpiorul scoate o sută de mii de franci în bancnote și-i introduce într'un plic.

Ajunsă jos, deschide portiera trăsurii și se furișează înăuntru. Aproape în aceeași clipă caii pornesc pe același drum pe cari l-au străbătut cu puțin înainte.

— Ai adus banii? întreabă Rammont.

Ea îi întinde plicul, fără să rostească un cuvânt. Demonul îl deschide, cercetând cu o singură privire conținutul.

— E în regulă! spune el, uitând măcar să mulțumească.

— Și acum ce mai vrei de la mine? întreabă Leonie.

— Vei afla îndată, comoara mea.

Tăcerea se așterne între cei doi. La ce bun să-l mai asalteze cu întrebări? Desigur că Masca-roșie și-a făurit un plan, pe care-l va aduce la îndeplinire fără zăbavă.

Trăsura opreşte brusc. Prin fereastră Leonie zăreşte o piaţă mare, slab luminată de un felinar îndepărtat.

— Eu am ajuns — zise Demonul — şi vizitiul te va duce pe tine acasă.

Inainte ca ea să-l mai poată întreba ceva, el coborâse şi trântise portiera.

E aproape de ora unu după miezul nopţii, când Rammont se furişează prin străduţa mizerabilă în care se află taverna „Floarea roşie". O ploaie mărunţă de toamnă începe să pice din cer, învăluind totul în ceaţă. Rammont ajunge repede în apropierea cârciumei, când de-odată aude în urma sa zgomot de paşi, şi apoi un glas strigând:

— Opreşte!

In lumina nesigură el recunoaşte un poliţist.

— Ce doreşti, domnule sergent? îi se adresează Demonul, foarte politicos.

Poliţistul îşi dă seama că are de-aface cu un domn distins, dar asta nu-l face să-şi schimbe tonul.

— Incotro, domnule? întreabă el, punându-se în calea celuilalt. Aici nu e un loc unde să se plimbe cineva după miezul nopţii.

— Nu prea eşti politicos! îi răspunde regele criminalilor. Sunt de-abia de câteva zile în Paris şi am întârziat puţin la o petrecere iar trăsura care mă aducea acasă a avut de suferit un accident, stricându-i-se o roată. N'am vrut să aştept până va face reparaţia, astfel că am luat-o pe jos. Dar m'am rătăcit şi am ajuns într'o regiune care îmi este complect necunoscută. N'am întâlnit nici-un poliţist şi atunci am luat hotărârea să intru în prima cârciumă pe care o voiu găsi deschisă şi să mă informez de drum.

— Şi astfel aţi ajuns la „Floarea roşie", domnule?

— Nu știu ce vrei să crezi cu asta, — cu atât mai puțin ce e aia „Floarea roșie", răspunde liniștit Demonul. După cum văd, totul e adormit în strada asta și numai colo e puțină lumină. Acum, însă, nu mai am nevoie să mă 'ndrept spre cârciuma aia, căci desigur că d-ta vei fi atât de amabil și-mi vei arăta drumul.

Polițistul își cam pierduse cumpătul. După toate aparențele, e vorba de un personaj distins, de aceea își schimbă tonul și întreabă:

— Numele dv., domnule?

— Contele Kadorff. Eventual sunt dispus să te însoțesc la primul post de poliție și să mă legitimez. Dar nu voiu întârzia mâine să mă plâng legațiunii germane, asupra felului cum se poartă polițiștii francezi cu străinii. Acum, fă ce știi!

— Dacă lucrurile stau într'adevăr astfel cum susțineți, domnule conte, atunci vă rog să mă scuzați, zice polițistul. Vă stau cu plăcere la dispoziție să vă însoțesc o bucată de drum. Încotro doriți să mergeți?

Cei doi pășesc alături unul de altul, prin strada liniștită. La o cotitură, contele se oprește și mulțumind scurt, se îndepărtează.

— Era s'o fac boacănă!, murmură polițistul, îndreptându-se spre postul său. Cine știe în ce bucluc mă mai vâra domnul conte ăsta!

Hector Rammont, însă, zâmbește cu satisfacție în vreme ce merge în goană prin strada întunecoasă. Cotește pe după un colț și după câteva minute apare în fața unui gang de casă. Se furișează înăuntru și pe un drum cunoscut numai de el, ajunge în pivnița cu cărbuni, care se află dedesubtul tavernei „Floarea roșie". De acolo, după câteva clipe se află în încăperea unde fusese cu o seară înainte.

— S'a întâmplat ceva nou? întreabă el, așezându-se pe un scaun, în capul mesei.

— Nu! răspund toți, în cor.

— Poliția a pus probabil posturi de pază, dar tocmai acolo unde nu trebuie, spune unul din banditi.

— Acesta nu-i motiv să nu fiți cu ochii în patru! răspunde Masca-roșie. Feriți-vă să mai veniți în localul acesta. Bănuiesc că Ochiu-de-pisică ne va sări în spate în curând, și de aceea ar fi bine să ne căutăm alt loc de adunare. — Și acum veți primi avansul făgăduit. Joe va face plata.

Cu aceste cuvinte întinde aghiotantului plicul cu bancnote.

— Câți suntem? întreabă Joe și începe să numere capetele.

Ultimul intrat în bandă primește numai jumătate din suma cuvenită celorlalți, dar el este complect mulțumit.

După ce toți și-au luat partea, un bandit mai în vârstă întreabă:

— Și șefului ce-i rămâne?

Masca-roșie face un gest de împotrivire, apoi spune:

— Nu vă sinchisiți de mine! Deocamdată mai am cu ce mă ține și când vom fi în Germania, o singură lovitură ca lumea ne face bogați pe toți. Nu uitați că am orânduit să plecăm cu toții. Nicimul să nu stea în cumpănă!

Interzic deasemeni fiecăruia să facă vre-o faptă care l-ar putea aduce în contact cu poliția, înainte de plecare. Deghizamentele vor fi hotărâte de Joe. Acum vârâți banii în buzunar și să bem un pahar de rămas bun!

Cocoșatul e chemat de la postul său de pază și peste cinci minute sosește, aducând câteva căni cu vin și paharele necesare. Vinul începe să curgă în valuri, câțiva din banditi izbucnesc în urale și veselia e generală.

Demonul se ridică în cele din urmă și șoptește câteva cuvinte lui Joe:

— Îmi garantezi cu capul tău că indivizii nu vor face prostii. Cine e beat rămâne aici, până se va fi trezit din amețeală.

— Poți avea deplină încredere în mine, șefule! răspunde Joe.

Masca-roșie îi strânge mâna:

— Restul îl știi. Ne întâlnim în Berlin la locul indicat. Vei începe imediat tratativele cu proprietarul castelului. După cât știu eu, individul e chiar grăbit să-l vândă. Pentru început, e de-ajuns să, mobilezi câteva camere de la parter, pentru mine. Celelalte comunicări le vei primi la timpul oportun.

— Și banii pentru prima rată vor sosi la vreme, șefule? întreabă Joe.

— De asta să nu te îngrijești.

Cu aceste cuvinte se despart.

CAP. 154

Procesul ucigașei

Prima zăpadă căzuse deasupra Berlinului.

Trăsuri și mașini nenumărate se îndreaptă spre cartierul Moabit, unde se află palatul Curții cu juri. Procesul care se judecă astăzi, este unul din cele mai interesante din ultimii ani.

In fața juriului stă Margot Hartenberg, acuzată de a-l fi omorât pe bătrânul conte Bertram de Hohenegge.

Împrejurările în cari a fost comisă această crimă, personalitatea acuzatei — fiica celui mai mare detectiv german — precum și legăturile ei cu tânărul conte Eberhard de Hohenegge, toate astea sunt de natură să trezească interesul publicului.

Biletele de intrare sunt complect epuizate din

prima zi și mulți doritori de a participa la ședințe se văd nevoiți să se înapoieze.

Președintele a deschis ședința și dă ordin să fie introdusă acuzata, Margot Hartenberg. Toate privirile se îndreaptă spre făptura mlădioasă, îmbrăcată în negru, care pășește în sală, cu fața palidă, dar curajoasă și resemnată.

Ochiu-de-pisică e și el de față. Deasemenea și contele Eberhard. Apoi mai sunt contesa Leonie, precum și actualul administrator al castelului, Anton.

Alice, sora acuzatei, e bolnavă, și doctorul care o îngrijește a confirmat în fața justiției că pacienta sa nu se poate prezenta.

In tăcerea solemnă a publicului, începe interogatoriul acuzatei.

Cu voce liniștită, hotărâtă, Margot afirmă de la primele cuvinte că este nevinovată. Președintele îi cere să vorbească despre întâmplările din noaptea crimei și tânăra femeie se supune. Numai când mărturisește că între dânsa și contele Eberhard exista o legătură tainică de dragoste, obrajii îi se îmbujorează.

— Susții, deci, acuzato — întreabă președintele — că domnul conte Eberhard de Hohenegge, fiul castelanului milionar, era hotărât să facă din d-ta soția lui?

— Da, așa este! Contele Eberhard mă iubea și eu răspundeam sentimentelor sale, dar din prima clipă mi-a dat cuvântul că va face din mine soția lui. Astfel ar fi fost cu neputință să se apropie de mine.

— Dar pe atunci nu erai decât o simplă îngrijitoare a bătrânului conte Bertram? Cum puteai crede că fiul marelui bogătaș se va lega pentru toată viața de d-ta?

— De la început i-am mărturisit contelui Eberhard rezervele mele, el, însă, mi-a întărit prin ju-

rămînt făgăduiala dată. Sunt și acum ferm încredințată că Eberhard și-ar fi ținut cuvîntul, dacă împrejurări nenorocite nu l-ar fi împiedicat s'o facă.

— Chestia asta o vom lămuri mai tărziu. Acum să ne descrii amănunțit ce ai făcut în noaptea cînd contele Bertram a fost omorât.

Margot povestește întocmai, ceea ce noi știm de acum. Ea nu trece nimic sub tăcere și nici nu adaogă ceva.

Președintele intervine:

— Ai părăsit atunci castelul în grabă și e lucru dovedit că și contele Eberhard, așa zisul logodnic al d-tale, te ținea și dînsul drept ucigașă. Conteștl lucrul acesta?

— Nu, murmură tînăra femeie. Eberhard era îngrozit de crima aceea și totul era de natură să învedereze cum că eu și nimeni alta a făptuit grozăvia. Astfel s'a făcut că Eberhard de Hohenegge a venit la Berlin și găsindu-mă în casa tatălui meu, mi-a sugerat gîndul să fug cît mai repede.

— N'a vrut să-ți dea contele și mijloacele necesare pentru fugă?

— Da. A făcut-o, însă, numai din milă. Dar eu am refuzat să primesc ceva, căci mă simțeam nevinovată.

— Acum să venim la un punct primejdios, care îngreuiază foarte mult situația d-tale, acuzato. Știm că însuși tatăl d-tale — unul din cei mai ageri polițiști ai noștri — nu credea în nevinovăția copilei sale, ba chiar a alungat-o din casă. E adevărat?

— Da, e adevărat, răspunde Margot. Tatăl meu trebuia să creadă — ca toți ceilalți — în vinovăția mea, și m'a alungat în noapte, ca să nu-i fac rușinea de a-l arăta lumea cu degetul, că părintele unei ucigașe de rînd.

După terminarea interogatoriului acuzatei, sunt

chemați martorii. Primul intră în sală detectivul Hartenberg. Toate privirile sunt ațintite asupra lui.

Ochiu-de-pisică mărturisește fără ocol, că la început crezuse și el în vinovăția fiicei sale și de aceea o alungase din casă, în prada unei furii grozave. Mai târziu, însă, a dobândit convingerea că crima de la castel n'a fost făptuită de copila sa, ci de regele criminalilor, Masca-roșie.

Din clipa aceea, a făcut totul să poată stabili nevinovăția fiicei sale și dacă a mers prea departe, căutând s'o apere de cercetările poliției pe aceea care e carne din carnea sa, roagă Curtea să nu-o ia în nume de rău, căci își iubește copila din adâncul sufletului.

Cuvintele mișcătoare ale detectivului, fac o impresie puternică asupra juraților. Președintele îl privește atent, apoi zice:

— Ai amintit numele unui cunoscut criminal, Masca-roșie. Ce legătură ar exista între omul acesta și crima de la castelul Hohenegge? După cât știu, nu s'a furat nimic și Masca-roșie recurge la crime numai atunci când are ceva de luat.

Hartenberg răspunde calm:

— Asupra acestui punct n'aș dori să vorbesc deocamdată mai mult. Stau, însă, la dispoziția domnului președinte, după ce vor fi depus și ceilalți martori.

— Ce vrei să spui cu asta, domnule Hartenberg?

— Aș trebui să numesc o persoană care se află în rândurile martorilor citați de dv. Deocamdată, însă, nu vreau s'o fac. Îngăduiți, domnule președinte, să amân pentru mai târziu declarațiile mele.

Este introdusă în sală „Vipera", fosta detectivă franceză.

Cereți mâine numărul 119 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucuresti I. Calea Victoriei 5.

Antoinette Vacher, mama Alicei și a lui Margot, depune și dânsa în favoarea copilei sale, susținând cu tărie că nimeni altul decât Hector Rammont, regele criminalilor, a comis crima din castelul Hohenegge. Întrebată asupra motivelor cari l-ar fi determinat să făptuiască omorul, „Vipera" răspunde:

— Poate că în privința aceasta contesa Leonie v'ar putea da lămuriri mai precise.

Răspunsul ei cade ca un trăsnet în mijlocul publicului. Acum ieșise la iveală pe cine bănuia Ochiu-de-pisică, cu prilejul mărturiei sale.

Este introdus martorul conte Eberhard de Hohenegge. Încordarea în public sporește mereu. Toate privirile sunt îndreptate asupra făpturei înalte a contelui, care se apropie de masa judecătorilor.

— Te dai drept contele Eberhard de Hohenegge? întreabă președintele, măsurându-l cu privirea pe martorul din fața lui.

— Sunt contele Eberhard de Hohenegge, fiul ucisului conte Bertram! sună răspunsul.

— Știi — urmează președintele — că s'a deschis acțiune împotriva d-tale, pentru vina de a-ți fi însușit un nume și un titlu cari nu-ți aparțin. Contesa de Hohenegge, pe care o dai drept soția d-tale, contestă să te fi cunoscut vreodată. Soțul ei adevărat, e înmormântat în cavoul familiei, lucru ce a fost stabilit de comisiunea judiciară de anchetă.

— Acela e un străin, domnule președinte, răspunde Eberhard, calm. Într'o bună zi va ieși la iveală înșelătoria și mulți vor rămâne uimiți, că o femeie demonică a izbutit să inducă în eroare autoritățile.

— Să nu insistăm mai mult decât e necesar asupra acestei chestiuni, ci să continuăm interogatoriul d-tale în ceea ce o privește pe acuzata Margot Hartenberg, îi taie vorba președintele.

— Întrebați, domnule președinte și vă voiu răspunde atâta cât stă în puterile mele.

— Să presupunem, deci, că aĭ fi într'adevăr contele Eberhard de Hohenegge, după cum susţii mereu. Povesteşte-ne ceva din anii tinereţii şi despre convieţuirea cu tatăl d-tale, contele Bertram.

Eberhard se supune şi evocă o serie întreagă de amintiri.

— Acum te rog să ne zugrăveşti legătura de dragoste, pe care aĭ fi avut-o cu acuzata! cere preşedintele.

— M'am apropiat de domnişoara Margot Hartenberg cu propunerea de a deveni soţia mea. Dacă am ascuns câtva timp legătura noastră amoroasă, am făcut-o de dragul tatălui meu, care avea un temperament cam violent. Dar jur în faţa acestui public, că aşteptam ceasul când să pot înfrânge rezistenţa părintelui meu şi ştiu că tocmai în seara crimei, tata era însufleţit de sentimente mai blânde, chiar dacă cu puţin înainte a alungat-o din castel pe Margot.

— Va să zică recunoşti lucrul acesta? întreabă preşedintele Curţii.

— Îl recunosc, pentru că este adevărat. Dar tot atât de adevărat este că după primele clipe de furie, contele Bertram şi-a adus aminte de serviciile credincioase pe cari i le-a făcut Margot, pe care o iubea ca pe copilul său. N'ar fi devenit niciodată atât de furios şi pornit împotriva iubitei mele, dacă n'ar fi intervenit altă persoană, care l-a întărâtat.

— Cine a fost această persoană?

— Viitoarea mea soţie Leonie, fostă baroană de Brissac.

— Ce motiv avea dânsa să-l întărâte pe bătrânul conte?

— Leonie şi-a aruncat ochii asupra mea, fără ca eu să am vre-o bănuială în privinţa aceasta. Condiţiile ei materiale deveniseră cam precare şi probabil din acest motiv se gândea să facă o căsătorie bogată.

Președintele ridică capul:

— Vrei să susții prin aceasta, că baroneasa de Brissac ținea s'o alunge pe rivala ei, ba poate s'o nimicească chiar, pentru a-i lua locul?

— Da, domnule președinte, nu ezit o singură clipă să afirm lucrul acesta.

Președintele clatină capul. Acum, lucrurile se limpezesc oare cum pentru dânsul, deși nu crede încă în nevinovăția lui Margot. Declarațiile următoare ale lui Eberhard, fiind s'o despovăreze pe acuzată din toate punctele de vedere și s'o așeze în cea mai bună lumină.

Ba el declară chiar în mod solemn, că nu va avea liniște decât atunci când Margot Hartenberg va fi devenit soția lui, căci divorțul lui de Leonie a fost hotărât din clipa când văzuse că nu e cu putință să ducă viață comună cu această femeie. Dar contesa Leonie i-o luase înainte, turnându-i otravă în paharul de apă.

Această acuzație grozavă nu are efectul corespunzător. Căci contele Eberhard ridicase de-acum aceleași acuzații în fața procurorului, fără să și atingă ținta.

Președintele își ia câteva note, apoi întreabă:

— Din mărturiile de până acum, am putut deduce că persoana aceea misterioasă — cunoscută în lumea criminală sub numele de Masca-roșie, a jucat un rol în noaptea crimei dela Hohenegge. Ce ai de adăogat asupra acestui punct?

— Pot vorbi în mod deschis, domnule președinte? întreabă Eberhard.

— Te rog chiar s'o faci!

— Hector Rammont, temutul rege al criminalilor, omul ale cărui mâini sunt pătate cu sânge, a fost, după convingerea mea fermă, amantul Leoniei, și a fost adus de dânsa la Hohenegge, numai pentru a-i servi scopurile ei, printr'o crimă

Baroana de Brissac știa că eu o iubesc pe Margot și că vroiam să vorbesc cu tatăl meu, în privința aceasta. Îi era desigur, teamă că bătrânul conte Bertram va ceda, consimțind la căsătoria mea cu fiica detectivului Hartenberg și atunci nu i-a rămas decât o singură cale: omorul, și în același timp o manevră calculată, în așa fel ca toată vina să cadă asupra iubitei mele. Și ticăloșii aceștîn au lucrat cu atâta măiestrie, încât eu însumi am crezut o clipă în vinovăția lui Margot.

Ridic astăzi din nou și în fața lumii întregi, acuzația împotriva contesei Leonie de Hohenegge, că s'a pus în legătură cu Masca-roșie și a fost complice la uciderea tatălui meu, — și că de atunci a urmărit pas cu pas ținta de a deveni contesă de Hohenegge și stăpână pe milioanele acestei familii vechi și respectate.

Mai ridic împotriva ei acuzația că s'a întovărășit cu unul din foștii mei servitori — actualul administrator al castelului, Anton — ca să mă răpună pe mine, apoi, după ce eu am izbutit să evadez din sicriu, să pună în locul cadavrului meu un altul, al unui necunoscut.

Actualul administrator al castelului este chiar amantul contesei Leonie, căci eu am auzit ce discutau dânșii, în vreme ce zăceam în stare de catalepsie. În locul acelei femei nenorocite care stă pe banca acuzării, ar trebui să stea contesa Leonie și complicii ei, Hector Rammont și servitorul Anton.

O rumoare se produce în public, la aceste cuvinte. Numai jurații rămân liniștiți.

— Din păcate, acestea sunt chestiuni cari nu ne interesează deocamdată, zice președintele. Domnul procuror, în fața căruia ai ridicat aceleași acuzații, n'a găsit de cuviință să pornească ceva împotriva contesei Leonie și a administratorului ei.

Poate că istoria cu starea de cataleptie și cadavrul necunoscut din sicriu, trăiește numai în imaginația d-tale. Acum voiu proceda la ascultarea doamnei contese.

Foșnind din rochia-i elegantă de mătase, Leonie își face intrarea în sală. În jurul ei răspândește unul din cele mai fine parfumuri parisiene și toți asistenții întind capetele să zărească fermecătoarea apariție.

Cu vocea oare cum tremurătoare a început, contesa răspunde primelor întrebări ale președintelui. Din ce în ce glasul ei devine mai hotărât și mai sigur. Știe ce este în joc aici pentru ea și că orice șovăială i-ar putea deveni primejdioasă.

Cu o zi înainte sosise cu expresul din Paris și trăsese la unul din cele mai elegante hoteluri ale orașului. Rammont e și el de față, printre asistenți, ferindu-se, însă, să se trădeze printr'un singur gest.

Președintele o tratează cu o politețe desăvârșită. Totuși, îi pune o serie de întrebări căutând s'o încurce, dar ea se pricepe să se strecoare cu măiestrie.

Otravă și ură este în cuvintele Leoniei, îndreptate asupra acuzatei. Publicul pricepe, însă, pornirea ei și simpatiile pentru Margot scad din ce în ce mai mult. E foarte explicabil ca această doamnă frumoasă și mândră să urască o persoană care vroise să-i răpească logodnicul.

E seară când încep pledoariile. Procurorul o consideră vinovată pe Margot și în rechizitoriul său nu scapă prilejul să lovească în acuzată, cu fiecare cuvânt ce-l rostește.

Incheiând, el își drege glasul și rostește în tăcerea adâncă din sală:

— In fața domniilor-voastre se află o vinovată, domnilor jurați. Nu vă lăsați emoționați de ochii albaștri de copil ai acestei persoane

și apreciați cum se cuvine cuvintele ei mincinoase. Înșelătoria, minciuna și crima au fost armele principale în viața acuzatei. Ea și nimeni altul, a ucis pe contele Bertram de Hohenegge și această crimă grozavă cere să fie ispășită.

Rechizitoriul pătimaș al procurorului face o impresie puternică.

După o pauză scurtă, începe să vorbească apărătorul. Sarcina lui e nespus de grea, dar cu toate acestea scoate la lumină fiecare punct, care ar putea veni în ajutorul clientei sale. Cu cât mai mult vorbește, cu atât mai mult își dă seama cu precizîune, că nu va mai fi în stare s'o salveze pe Margot Hartenberg. Dovezile de vinovăție expuse de procuror, sunt prea puternice. Avocatul luptă cu înverșunare să spulbere părerea tuturor, cum că ar fi vorba de o cocotă, de o femeie pierdută. In ultima parte a pledoariei sale, apărătorul vorbise cu o căldură, cum rar s'a întâlnit.

CAP. 155

Un incident

Președintele tocmai vrea să se ridice, pentru a pune acuzatei întrebările obicinuite, înainte de a se retrage jurații, când se aude de afară o larmă infernală.

— Ce însemnează asta, aprod? Ia vezi ce-i acolo! ordonă prezidentul.

Aprodul părăsește repede sala. Intre acestea zgomotele devin tot mai puternice și se aud glasuri agitate.

— Vreau să intru! strigă cineva și Margot se înfioară la auzul acestei voci. Dacă voiu povesti judecătorilor cine sunt și pentru ce am venit aici, îmi vor fi recunoscători.

Ușa se deschide și în pragul ei apare un om cu fața plină de urme de răni.

— Cine ești d-ta și ce vrei? se răstește la el aprodul.

— Cer să fiu ascultat ca martor. Spune domnului președinte că am să fac unele comunicări, cari sunt mai importante ca toate cele de până acum.

— Numele d-tale?

— Mă numesc Hermann Erbach și fiica adoptivă a răposatului bancher Grosser a fost soția mea.

— Așteaptă o clipă!

Intră în sală și apropiându-se de masa judecătorilor, spune:

— Domnule președinte, afară e un om care se numește Hermann Erbach și susține că e soțul fiicei adoptive a răposatului bancher Grosser. Dorește să depuie ca martor în acest proces.

— Hermann Erbach? rostește președintele, surprins. Știi ceva despre acest om, acuzato?

Margot vrea să vorbească, dar nu izbutește să scoată niciun cuvânt.

O agitație vie cuprinde publicul și plenul juraților. Președintele intervine din nou:

— Ai fost învinovățită că ai luat locul înecatei fiice adoptive a bancherului Grosser și te-ai căsătorit cu Berta Walter, cu muribundul. Cunoști cumva dacă Berta Walter a fost căsătorită cu numitul Hermann Erbach?

Margot privește la președinte cu o expresie rugătoare în ochi. Totul e încălcit în mintea ei și nu mai cunoaște nicio ieșire. În jurul ei stau Hartenberg, „Vipera" și contele Eberhard, dar toți au figurile palide.

— Așa dar, nu vrei să ne dai nicio lămurire, acuzato. Ei bine, mă văd nevoit să rog pe domnii jurați să amâne puțin deliberarea. — Aprod, să intre omul acela!

Erbach pășește în sală și aruncă o privire plină de mânie asupra lui Margot.

Președintele îi cere să se apropie și-l întreabă:

— Cum te numești?

— Hermann E b ch.

— Ce meserie ai?

—Domnule președinte, n'am prea avut noroc în viață, răspunde el, după câteva clipe de șovăială. Oamenii își puneau multe nădejdi în mine, dar cum s'a întâmplat, soarta a orânduit altfel. In cele din urmă am devenit călăreț de circ și îmi câștigam astfel existența.

— Atunci ai cunoscut-o pe fiica adoptivă a bancherului Grosser?

— Da, domnule președinte. Aveam cele mai frumoase intențiuni cu ea, după cum vă voiu dovedi imediat. Tânăra fată era foarte îndrăgostită de mine, deși domnul bancher nu trebuia să știe nimic despre asta. El n'a vrut să ne dea nici în ruptul capului consimțimântul pentru unirea noastră și, deoarece Berta m'a rugat cu lacrimi în ochi să n'o părăsesc, nu ne-a rămas altceva decât să ne căsătorim în taină.

— Ai fost căsătorit legal cu Berta Walter?

— Firește. Mi-am procurat și documentele referitoare, pe cari am onoarea să vi le prezint.

Președintele cercetează în fugă actele, apoi spune:

— Intr'adevăr, e trecut aici anul și ziua căsătoriei d-tale cu Berta Walter. Acum te rog să ne spui ce știi despre acuzata de față. O cunoști, cred?

— Da, domnule președinte.

Apoi, dregându-și glasul, urmează:

— Mi-am dat toată osteneala s'o apăr de nevoi pe tânăra mea soție, dar nenorociri peste nenorociri s'au abătut asupra noastră. In cele din urmă foamea a început să bată la ușa noastră și pe lângă asta a intervenit faptul că Berta ducea dorul după patria ei.

Bancherul o ținuse numai în puf, ca să zic așa, și eu nu-i puteam oferi bunătățile cu cari fusese obicinuită.

Din cauza unui accident survenit la circ mi-am

pierdut slujba şi viaţa a început sa devie din ce în ce mai grea. Într'o bună zi Berta a dispărut şi după puţin timp am constatat că se întorsese la Berlin, unde nădăjduia să fie reprimită de tatăl ei.

Bătrânul bancher era furios, firește, atât pe dânsa cât şi pe mine, şi îi interzisese fetei să mai calce pragul casei. Ceeace s'a petrecut în ultimele două zile, n'aş putea spune, căci am revăzut-o pe Berta Walter la morgă, unde fusese expusă în sala de autopsie.

Hermann Erbach face o pauză, ferindu-se să dea amănunte complimentare, căci asta ar fi fost în defavoarea sa.

— Urmează te rog, îi cere preşedintele.

— Da, voiu urma. Vă închipuiţi în ce stare eram, când am găsit-o pe fosta mea soţie, întinsă pe masa morgei! Am recunoscut-o imediat după unele amănunte, deşi purta îmbrăcăminte cu totul străină.

Partea ciudată era că se aflau încă două persoane lângă cadavru şi acestea susţineau că moarta ar fi acuzata pe care o aveţi în faţa dv., domnule preşedinte.

— Ai recunoaşte aceste persoane? întreabă preşedintele.

— Da, una din ele a fost femeia de colo, răspunde fostul călăreţ de circ, arătând cu mâna spre „Vipera".

— Nu contest aceasta, domnule preşedinte, intervine repede fosta detectivă franceză.

Prezidentul clatină capul şi zice:

— Vom reveni mai târziu asupra acestui punct. Apoi se adresează lui Erbach:

— Şi ocalaltă persoană?

— Pe aceasta n'o văd aici.

— Eşti bună să ne dai lămuriri asupra acestei chestiuni, doamnă Vacher? întreabă preşedintele. Cine a fost însoţitorul dv.?

— Doctorul Bertrand, pe care poliţia secretă franceză mi l-a pus la dispoziţie, ca ajutor.

— Urmează, domnule Erbach! spune președintele. Cum s'au desfășurat apoi lucrurile? După convingerea d-tale, Berta Walter era moartă. Ar fi fost de datoria d-tale să anunți faptul autorităților, sau bancherului Grosser. Dar n'ai făcut-o! Presupun că ai avut motivele d-tale ascunse. Urmăreai numai să tragi foloase de pe urma aceasta.

Hermann Erbach aruncă o privire oarecum înfuriată asupra președintelui care, după părerea lui, n'avea doar nimic cu el.

— Domnule președinte, spuneam adineaori că mă aflam într'o situație cât se poate de proastă și posedam numai atâta cât să-mi potolesc foamea. Dacă m'aș fi dus la poliție să anunț moartea tinerei mele soții, n'aș fi fost luat în seamă.

La bancherul Grosser nu mă puteam duce, căci m'a mai alungat el odată din casă. Foamea te sâcâie rău de tot și de aceea mi-am frământat capul într'adevăr, cum să-mi procur bani pe altă cale...

— Nu mai trăncăni atâta și vino la chestie! îl întrerupse președintele. Ai lăsat, deci, lucrurile în voia lor, așteptând până ce o persoană străină — de pildă Margot Hartenberg — a luat locul decedatei d-tale soții.

—Domnule președinte, de abia mai târziu am aflat asta, când am făcut o vizită la palatul bancherului Grosser.

— Ce căutai acolo? Probabil că urmăreai să storci ceva?

— Domnule președinte, îmi permit să spun înc'odată că eram soțul legal al Bertei Walter și aveam prin aceasta un drept asupra averii tatălui ei adoptiv. Bancherul o făcuse moștenitoare pe fiica sa.

— Poate că te înșeli în privința asta, domnule! E lucru constatat că Grosser, când s'a căsătorit pe patul de moarte cu acuzata aci de față, știa cu cine are de-afface. Un testament în sensul arătat de d-ta

n'a existat. Averea pe care o poseda decedatul, a trecut-o pe numele acuzatei.

— Domnule președinte, vă înșelați! exclamă Erbach. A trecut-o pe numele Bertei Walter, fiica sa adoptivă. Această Berta, chiar dacă era moartă, a fost soția mea și în consecință eu sunt părtaș la moștenire.

— Pretențiile acestea le poți ridica în altă parte. Noi trebuie să constatăm dacă ai continuat să duci jocul falș cu acuzata, sau cum au decurs lucrurile de atunci încolo.

Erbach își trece mâinile prin păr și urmează ceva mai atent:

— Domnule președinte, când am vizitat-o pe moștenitoare și am ajuns să constat falșul, am fost furios, firește. Acuzata a încercat să mă liniștească și mi-a dat speranțe pentru viitor.

— Nu-i adevărat! exclamă în clipa aceasta Margot.

— Te rog să nu întrerupi, acuzato! intervine președintele, aspru. — Urmează, Erbach!

— După cum spuneam, domnule președinte, eram înfuriat rău și că m'am lăsat târât de mânie să ridic brațul împotriva falsei persoane, regret astăzi foarte mult, dar vă rog să vă puneți dv. în situația mea și atunci mă veți pricepe. Dar de-abia am atins-o puțin pe falsa moștenitoare, că a și apărut un domn elegant și ne-am luat la ceartă. În cele din urmă am fost alungat cu forța din casă.

— Cine era domnul acela?

— Cred că era Baronul de Bergen, care întreținea legături de dragoste cu acuzata.

Margot încearcă din nou să vorbească dar președintele intervine repede:

— Ce zici de asta, acuzato? Probabil că și declarațiile acestea sunt neadevărate?

— Da, domnule președinte. Dumnezeu mi-e martor că E. b. ch. mă bănuiește pe nedrept. E adevărat că baronul de Bergen avea o înclinație puternică pen-

trù mine, dar eu i-am mărturisit-o deschis, că nu voiu putea fi niciodată a lui și atunci s'a retras, resemnat.

— O întrebare, acuzato: știa baronul de Bergen, că nu ești fiica adoptivă a bancherului Grosser, ci Margot Hartenberg?

— Nu știu, domnule președinte! murmură cu vocea stinsă Margot.

— Asta e suficient deocamdată, zice președintele. Ajungem la sfârșit acum. Ce ai mai întreprins împotriva acuzatei, Erbach?

— Domnule președinte, mă aflam, ca să zic așa, pe drumuri, umblam după o coajă de pâine, în vreme ce persoana aceea înota în bogăție. E de înțeles deci, că m'am adresat ei, cerându-i bani. Dacă refuza, o amenințam că voiu da totul în vileag.

Președintele zâmbește.

— Știi cum se numește procedarea d-tale? Șantaj, domnule, și asta se pedepsește cu asprime.

— Domnule președinte, eram în dreptul meu!

— Despre asta vom vorbi mai târziu. Care va să zică ai amenințat-o, cerându-i bani. Hm! Și ai primit ceva?

— Da, răspunde în șoaptă fostul călăreț de circ. Dar era o nimica toată.

Șovăie, căci își dă seama că lucrul poate deveni primejdios pentru el.

Președintele răsfoiește unele acte și-l privește țintă apoi pe martor:

— Presupun că tot prin amenințări ai izbutit s'o aduci pe acuzată la d-ta acasă, când ți-a dat și bani. Locuiai atunci în aceeaș cameră cu o criminală căutată de poliție, numită Aranka, care într'o timp și-a găsit moartea la Marsilia.

Între d-ta și acuzată a avut loc o luptă disperată și în cursul acesteia ai fost atacat de propriul d-tale câine. După cum vezi, știm totul.

Hermann Erbach se schimbase la față, dar își propune să fie cu băgare de seamă.

— Domnule președinte — răspunde el — nu vreau să neg că văduva bancherului Grosser m'a vizitat atunci. Am rugat-o să vie la mine și să-mi aducă suma necesară ca să pot pleca în străinătate, căci nu mai vroiam să rămân la Berlin. Ea a venit și mi-a adus banii.

— Ce sumă a fost?

— Hm! nici n'am numărat bine, domnule președinte. Aranka mi-a furat ori-cum toată suma și a dispărut cu dânsa, în vreme ce eu eram sfâșiat de căine.

— Atunci îți voiu spune eu ce sumă era, întrerupse președintele.

El indică suma exactă, apoi adaogă:

— Ai vrut să dai acuzatei o chitanță asupra acestor bani, prin care să mărturisești că renunți la toate pretențiile d-tale, dar când ai văzut banii pe masă, te-ai năpustit asupra femeii și ai vrut s'o sfâșii. Firește că Aranka aceea ți-a stat în ajutor cu prilejul acesta. Faptul că dulăul s'a smuls din lanț, a fost numai o întâmplare, căci altfel ai fi doborât-o ușor pe acuzată. Așa e, ori nu e așa?

Hermann Erbach strânge pumnii cu furie și răspunde:

— Da, domnule președinte, așa este.

— Constat deci — zice președintele — că ai continuat jocul cu acuzata, vreme îndelungată. In afară de asta, te-ai făcut vinovat de șantajii repetate. In consecință, dispun imediata d-tale arestare.

Fostul călăreț de circ tresare speriat.

— Domnule președinte, bănuiesc că n'o luați în serios... Viu încoace să lămuresc lucrurile și când colo mă trezesc înhățat. Asta ar fi o nedreptate strigătoare la cer.

Președintele făcuse un semn aprodului și imediat apar doi funcționari în sală.

— In privința nedreptății care crezi că ți se

face, te vei putea plânge mai târziu, Erbach, zice președintele.

Fostul călăreț de circ izbucnește în înjurături și spumegă cu turbare. Lovește cu pumnii în dreapta și în stânga, dar totul e în zadar. Cei trei oameni îl înhață și-l duc afară din sală.

Președintele agită clopoțelul:

— Curtea regretă incidentul acesta neprevăzut. Domnul apărător mai are ceva de adăogat?

Avocatul lui Margot se înclină. El își dă seama că acest incident îngreunează și mai mult situația clientei sale și încearcă să facă atmosferă mai bună.

După avocat, ia cuvântul în replică reprezentantul ministerului public, căutând din nou să scoată în evidență vinovăția acuzatei.

După ce președintele dă câteva indicațiuni de procedură juraților, aceștia se retrag în camera de deliberare.

Se scurge un ceas întreg, o vecinicie pentru cei în cauză. In cele din urmă se deschid ușile și jurații își fac apariția. Primul jurat anunță cu glas tare verdictul, care conchide la vinovăția acuzatei de omor și înșelăciune.

Nicio mișcare nu se produse în sala imensă. Nici măcar contele Eberhard nu tresare.

Pe baza sentinței juraților, procurorul cere pedeapsa capitală. Curtea deliberează câteva clipe, apoi președintele anunță cu glas sonor

— Margot Hartenberg este vinovată de uciderea contelui Bertram de Hohenegge și de înșelăciune împotriva decedatului bancher Grosser, fapte pentru cari este condamnată la moarte.

Margot își încleștează degetele de balustrada boxei acuzaților. O clipă se pare că nici nu știe despre ce e vorba. Ochii ei albaștri privesc în gol, totuși cuvintele înfiorătoare îi izbesc auzul.

Cereți mâine numărul 120 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5.

Condamnată la moarte! Incetul cu încetul își revine în fire și buzele îi tremură, de parc'ar vrea să plângă.

De ce a fost condamnată? A făcut vreo crimă, ca să merite această pedeapsă?

Deodată, o fantomă neagră îi apare dinaintea ochilor, ceva grozav la vedere și care ia proporții din ce în ce mai mari. Brațe lungi cu mâini osoase se întind spre ea... e călăul care o înhață și caută s'o târască după el. Cu un țipăt sfâșietor Margot se prăbușește. Capul îi cade greu pe lemnul băncii și negru îi se face înaintea ochilor.

Președintele pronunceste cu glas emoționat:

— Aprod, îngrijește ca acuzata să fie condusă imediat în celulă și vestește-l și pe medic. Ședința s'a terminat.

Contele Eberhard își vede iubita prăbușindu-se și din doi pași ajunge lângă ea, dar paznicii îl împing îndărăt:

— Nimeni n'are dreptul s'o atingă pe acuzată! strigă ei. — Înapoi!

Nici „Vipera" nu se poate apropia de fiica ei, deasemenea nici Ochiu-de-Pisică.

Ceva mai la o parte stă contesa Leonie. Zâmbește și de data aceasta. Comedia s'a sfârșit, victoria e a ei!

Acum nu se mai teme nici de Eberhard. Nu va trece mult și Justiția îl va declara drept excroc și înșelător, trimițându-l să-și facă osânda în temniță. Între timp, ea va ști să prefacă în bani domeniul Hohenegge și va dispare.

Hartenberg cuprinde brațul „Viperei".

— Astăzi am pierdut partida. Antoinette! exclamă el. Dar nenorocita n'a încăput încă de mâna călăului, piesa nu s'a sfârșit încă. Dacă Hector Rammont, Masca-roșie...

Se întrerupe brusc și se clatină pe picioare, ochii îi se holbează și întinde brațele spre public.

— Sfinte Dumnezeule, ce s'a întâmplat? exclamă „Vipera".

— Masca-roșie! strigă Hartenberg.

„Vipera" urmează direcția privirilor sale, dar nu poate recunoaște nimic. Publicul, însă, auzise strigătul răgușit al detectivului și se produce un tumult sălbatec.

Masca-roșie, cunoscutul rege afe criminalilor, să fie aici în sală? Asta e cova de necrezut!

Ochiu-de-Pisică împinge în lături pe cei din jurul său și strigă ca din gaură de șarpe:

— Dați-mi drumul, altfel scapă din nou demonul acesta!

Își croiește drum spre ușă, iese afară pe sală, dar nu se mai vede nici urmă de Hector Rammont.

CAP. 156

In mâinile banditului

In căsuța detectivului Hartenberg domnește o liniște paonică în noaptea aceasta. Vântul șuieră afară printre crengile copacilor, și melodia lui monotonă se așterne peste Fire.

In odaie arde o lampă, împrăștiând o lumină gălbuie. Intr'un fotoliu din apropierea sobei încălzite, șade sărmana Alice. Ea știe că astăzi e ziua procesului și că judecătorii au de pronunțat sentința asupra lui Margot. Îi se pare că vede chipul palid al surorii ei și cu spaimă se gândește la acuzarea grozavă ce planează asupra tinerei femei.

Timpul se scurge încet. Deodată, îi se pare că aude un zgomot afară în grădină. Și după câteva minute de așteptare încordată, un alt zgomot se produce în dosul ușii ce dă în odaia alăturată. Încă o clipă și ușa se dă înlături, și în prag se ivește o ființă înaltă.

Alice sare în sus ca mușcată de șarpe, întinde brațele și cu un țipăt înăbușit se prăbușește îndărăt în fotoliu:

— Hector!... Masca-roșie!

Intr'adevăr, nu e nimeni altul decât regele criminalilor. Din câțiva pași ajunge lângă ea și-i cuprinde bratele.

— În sfârșit, te-am regăsit, Alice; iată-ne din nou împreună! exclamă Demonul.

Ea încearcă să-și revie în fire și cu greu izbutește să vorbească:

— Ce vrei dela mine? Fii îndurător și pleacă de aici! Mâinile tale sunt pătate de sânge, crime nenumărate îți apasă constiința și toate polițiile din lume au pornit vânătoarea împotriva ta. Pleacă, pleacă, înainte ca tata să se reîntoarcă și să te găsească aici!

Masca-roșie izbucnește în râs:

— L-ai cunoscut vreodată pe Hector Rammont ca un om fricos, Alice? Eu merg pe drumul pe care am apucat și cu cât e mai primejdios, cu atât mai bine! Tatăl tău se va reîntoarce cel puțin peste

o jumătate de ceas, știu unde se află și i-am luat-o înainte.

— Ai fost la Curtea cu juri? întreabă Alice și-l privește țintă pe Demon.

— Da, am cutezat să intru în văgăuna leului. Nimeni nu m'a recunoscut, căci am știut să-mi aleg o mască bună.

— Și sentința? strigă nenorocita. S'a dat sentința?

— Da, murmură el, privind întunecat în pământ. Margot, sora ta, a fost condamnată la moarte.

Cu un țipăt ușor Alice cade leșinată în fotoliu. El știe, însă, ce e de făcut în asemenea cazuri și o readuce repede în simțiri.

— Să venim la chestie, Alice, minutele sunt numărate! urmează el. Tatăl tău a izbutit să-mi întindă o cursă la Monaco și mult nu lipsea ca să-mi văd sfârșitul carierei. Totuși, i-am scăpat încodată și nădăjduiesc s'o scot la capăt și de acum încolo.

Hartenberg s'a priceput, însă, să mă despartă de tine, a vrut să te facă să uiți, să începi o nouă viață. Dar îmi vine să râd la gândul acesta E de ajuns să-ți ating mâinile, să privesc numai în ochii tăi și tu începi să tremuri și să te clatini ca o trestie slabă în bătaia vântului.

Da, Alice, soarta noastră e strâns legată până la sfârșit. Poți încerca să te împotrivești cât vei vrea, drumurile noastre merg împreună și ca întotdeauna mă vei urma și de data aceasta.

Îi apucă din nou mâinile și se apleacă asupra ei.

— Dar unde vrei să mă duci, Hector? întreabă ea, fără să-și dea seama aproape ce spune. Nu ți-e milă de bătrânul care a suferit și mai suferă încă atâta, când vede că propriul lui copil se dă cu totul kușmanului lui de moarte?

— Să nu vorbim de asta, acum, Alice. Mă

simt atras către tine şi noi doi suntem legaţi pentru vecie unul de altul.

Tatăl tău este, de fapt, singurul faţă de care am respect, ba uneori chiar şi frică. Dar tocmai de asta nu va putea exista niciodată pace între noi, ci numai luptă şi iar luptă.

Te văd palidă şi tremurătoare, Alice, dar nu trebuie să te îngrijeşti, căci nu va trece mult şi vei fi iarăşi complect sănătoasă. Căci Hector Rammont are la îndemână cu totul alte mijloace cu cari se caută bolnavii, decât medicii. O trăsură ne aşteaptă afară şi peste câtva timp putem fi în siguranţă.

— Dar ce va face tata când va găsi casa goală? Poţi lua această crimă nouă asupra ta, Hector?

— Nu te îngriji de asta, detectivul Hartenberg se va mângâia, ca în totdeauna în situaţiile disperate ale vieţii sale. Mă va acoperi cu blesteme şi înjurături şi va începe din nou lupta împotriva Măştii-roşii. Dar tocmai pentru asta vreau să te atrag iarăşi lângă mine, Alice; să fim împreună când tatăl tău va porni războiul de exterminare.

— Te înşeli amarnic, Hector! strigă Alice cu disperare. Dacă voiu fugi din nou acum şi nu voiu ţine seamă de toate rugăminţile şi prevenirile bătrânului, — când va vedea că m'am dat cu totul pe mâinile Măştii-roşii, el îşi va smulge din inimă ultima rămăşiţă de dragoste părintească şi ne va distruge pe amândoi.

— Aş vrea să ajungă acolo, dar cred că-l cunosc pe Hartenberg mai bine decât tine, Alice. — Şi acum vino, nu mai sovăi, căci am de îndeplinit ceva.

— Ce anume?

— Vei afla mai târziu, nu astăzi! răspunde regele criminalilor.

Apoi, încolăcindu-şi braţele în jurul trupului ei o ridică încetişor de pe scaun şi-i şopteşte dulceag la ureche:

— Vino şi nu te mai împotrivi atâta, Alice!

— Nu vreau, nu pot să te urmez, Hector. Te rog, te implor, ai milă de bătrânul meu tată!

— Nu, Alice, nu mă gândesc la el, ci la noi amândoi şi nicio putere din lume nu mă va putea opri să-mi aduc la îndeplinire proiectul.

O împinge încetişor spre ieşirea din cameră. Ea se împotriveşte, dar prea e slăbită, pentru ca puterile s'o ajute.

— Lasă-mă, Hector, fii îndurător! murmură dânsa.

El nu-i răspunde, căci ştie prea bine că acum o are în mâinile sale.

Ajunşi în stradă, Masca-roşie îşi îndreaptă privirea în toate părţile. Ducând-o în braţe, el se îndreaptă spre trăsura care aşteaptă. Lângă portieră stă o făptură omenească.

— E leşinată! murmură Rammont. O voiu aşeza în trăsură şi până într'un sfert de ceas nu e de temut că se va trezi. Vezi, însă, de fii cu băgare de seamă.

— Aibi încredere în mine, şefule!

Aşezând-o pe Alice pe perne, criminalul închide portiera şi rămâne jos, lângă trăsură. Câteva clipe stă locului, ascultând cu încordare, apoi porneşte pe acelaşi drum înapoi în casă.

Ajuns în gang aprinde lampa electrică de buzunar pe care o are la el şi păşind încetişor se îndreaptă spre camera de lucru a detectivului. Deschide repede uşa cu ajutorul câtorva instrumente de spargere şi pătrunde în încăpere. Mobila principală e un birou mare cu numeroase sertare.

— Vreau să aflu tainele acestui om, vreau să cunosc enigma vieţii sale! murmură regele criminalilor. Astăzi am prilejul acesta şi nu trebuie să-l scap. In sertarele acestea trebuie să se afle ceva, cu ajutorul căruia să pot ridica vălul de pe trecutul său.

Spărgând închietorile una după alta, Rammont scotoceşte printre hârtii, dar nu găseşte nimic de

seamă. Deodată, însă, tresare și exclamă:

— Aha!

În fundul unui sertar dă de un plic pe care stă scris:

„Taina vieții mele".

Îl întoarce pe ambele părți și constată că e sigilat. Ia un cuțit de pe masă și destace plicul, cu o înfrigurare sălbatecă.

— Pentru prima dată în viața mea sunt curios ca o fată mare! murmură el, cu un zâmbet ciudat. Ia să vedem, nenișorule, ce taine are Monsieur Hartenberg!

În plic se află câteva foi de hârtie scrise pe ambele părți. Rammont le scoate și începe să citească. Din ce în ce mai mult chipul său se însuflețește, ochii-i capătă o expresie de încordare și deodată, tresare ca mușcat de șarpe.

— Ce e asta! exclamă el și se încleștează cu mâinile de fotoliu. Numele acestea nu-mi sunt străine, le-am auzit în vremuri de demult. Cum a ajuns Hartenberg la asta?

Cu înfrigurare citește mai departe, pieptul începe să-i tresalte, răsuflarea îi devine gâfâietoare.

Uitând de tot, ne mai ținând seamă de faptul că detectivul ar putea apare din clipă în clipă, el se prăbușește în fotoliul din fața biroului și privește țintă la hârtia care tremură în mâinile sale. Și deodată, ca ieșit din minți, lovește aerul cu mâinile.

— Medalionul! Atârnă cu un șnur de gâtul copilului, fiica bulibașei țiganilor Pullmann, Zibra aceea... nu, nu... nu pot și nu vreau s'o cred! O voiu căuta pe Zibra și chiar de va trebui s'o scot din groapă, o voiu face să vorbească! Numai ea poate să desmintă grozăvia conținută în rândurile astea! Alice Hartenberg, fiica lui Ochiu-de Pisică, ar fi...

Sare de pe scaun și se clatină pe picioare ca un om beat. Un hohot sălbatec izbucnește din pieptul său.

— Acum știu dela cine am moștenit inteligența ascuțită și toate celelalte însușiri! murmură el.

O clipă rămâne locului în mijlocul încăperii, neștiind ce să facă, apoi, însă, se smulge din starea aceasta și o hotărâre sălbatecă se întipărește pe chipul său.

— De abia acum o voiu ține în mâinile mele scrâșnește el. Imi va servi ca ostatecă, pentru cazul când Hartenberg va îndrăzni să mă atace, căutând să mă distrugă. Ceeace mărturisește el aici în spovedania vieții sale, nu vreau să cred însă, voiu căuta să aflu adevărul, ceeace-mi va fi posibil când voiu da de urma mamei mele.

Intr'o clipă ajunge afară, lângă trăsură.

— Nu dă niciun semn de viață, șefule! spune vizitiul.

— Atunci ia-o din loc repede de tot, chiar de-ar fi să crape caii. Trebuie să ajungem la castel înainte de a se face ziuă!

Smulge portiera și se aruncă în pernele moi.

CAP. 157

Taina detectivului

De-abia se pierduse în depărtare uruitul roților trăsurii lui Rammont, că un zgomot asemănător se aude din direcție contrară. Un vehicul se oprește în fața căsuței și Ochiu-de-Pisică se dă jos din el.

Cu pași nesiguri detectivul se apropie de intrarea casei și aproape în mod mecanic descuie ușa. Pe coridor fusese o lampă aprinsă, dar se vede că s'a stins, căci acum e beznă adâncă. Cu capul aplecat sub povara gândurilor, Hartenberg păsește spre odaia de locuit și intră înăuntru.

— Alice! murmură el și privește spre fotoliul unde o lăsase șezând.

Dar acesta e gol.

Nu-i dă încă în gând ceea ce s'a petrecut, și

aruncându-și pălăria pe canapea, se apropie de ușa camerei învecinate.

— Ești aici, Alice? strigă el înăuntru.

Nici-un răspuns, însă.

O bănuială grozavă pune stăpânire pe el. Repede părăsește casa și se îndreaptă spre locuința vecinei. Femeia rămâne speriată, auzind că Alice nu e de găsit. Stătuse doar lângă dânsa mult timp, și plecase numai atunci când fata îi spusese că vrea să se odihnească.

— Fii bună te rog, doamnă — îi cere detectivul — și trimite-l pe fiul d-tale la primul post polițienesc. Să spuie comisarului de serviciu să-mi trimită un om sau doi.

Cu groaza în suflet Hartenberg se înapoiază în casă și se așează, zdrobit, într'un scaun lângă masă.

— Alice a plecat! murmură el. Doamne Dumnezeule, fă să nu fi căzut din nou în mâinile acelui demon fiorost I-am zărit ochii în sala de judecată, l-am recunoscut bine cu toată deghizarea lui! Și acum ,când mă înapoiez acasă, cu sufletul sfâșiat, când vroiam să cuprind la pieptul meu pe ultimul copil ce mi-a mai rămas... Alice a dispărut și ea!

Dacă tot Rammont a făcut și asta, nu știu dacă voiu avea puterea să supraviețuiesc loviturii!

Timp îndelungat nenorocitul părinte rămâne cu privirea ațintită în gol — apoi creierul său reîncepe să lucreze cu înfrigurare, se ridică cu hotărâre și se îndreaptă spre camera de lucru.

Dintr'o singură privire aruncată spre birou, își dă seamă de situație.

— Masca-roșie a fost aici! exclamă el și un fior rece îi străbate trupul.

Și după ce examinează cu atențiune sertarele, un țipăt îi scapă de pe buze:

— A pus mâna pe taina mea! Doamne... Dumnezeule!

Țintuit rămâne clipe îndelungate în fotoliu, în

situația grozavă care pusese stăpânire pe el, nu aude că o ușă se deschide și se închide la loc.

De-odată ridică ochii și zărește în prag o ființă femeiască. Hartenberg tresare speriat, apoi exclamă:

— Ce cauți aici, Antoinette?

— Ce cau aici mă întrebi, Hartenberg? Nu mi-am găsit astâmpăr, acum, când Margot a noastră a fost condamnată la moarte și condusă la închisoare. Simțeam nevoia să citesc în sufletul tău. Știu bine că sub înfățișarea ta rece, bate o inimă caldă, sfâșiată de mii de răni. Știu de mult asta și de aceea am venit încoace, ca să fiu alături de tine, în ceasul acesta greu.

Detectivul rămâne câteva clipe îngândurat, apoi spune:

— Știi ce s'a petrecut aici între timp, Antoinete?

„Vipera" tresare speriată.

— Alice! exclamă ea și sare de pe scaun.

— Da, răspunde dânsul. Am adus-o încoace, unde credeam că va fi în siguranță. Și de-odată, se ivește din nou demonul acela și o răpește din casa părintească.

Antoinette Vacher se clatină pe picioare și caută un sprijin în jurul ei. Câteva clipe domnește tăcere adâncă în mica încăpere, apoi ea spune:

— Mă vei alunga și de data asta, Hartenberg? Nu vrei să îngădui ca o mamă să lupte alături de tine pentru copilul ei! Atât de fioros nu cred să fii!

— Bine, rămâi aici și ajută-mi s'o salvăm pe nenorocită! rostește el după câteva clipe.

— Da, Hartenberg, îți făgăduiesc tot ajutorul, și nu numai pentru salvarea Alicei, ci și a lui Margot.

— Și în ce fel crezi că s'ar putea întâmpla asta? murmură Ochiu-de-Pisică.

— Totul depinde de arestarea Demonului-roșu, răspunde „Vipera". Dacă vom izbuti să punem mâna pe acest diavol și să-l facem să-și mărturisească toa-

te crimele, atunci vor fi salvate şi cele două copile ale noastre. Prea mult nu trebuie să întârziem, însă, căci altfel Margot va cădea sub securea călăului.

— Cât am luptat eu să-l dobor pe omul acesta fără pereche, şi de câte ori n'am fost la un pas de ţintă! răspunde Hartenberg. Dar în ultima clipă mi-a scăpat din mâini întotdeauna, ca şi cum ar fi fost înzestrat cu puteri supraomeneşti. Aş dori numai să ştiu dela cine a moştenit el toate aceste însuşiri, îndrăzneala fără pereche şi' viclenia, cari caracterizează toate faptele sale!

„Vipera", priveşte îngândurată în gol. Imagini ciudate îi apar în faţa ochilor minţii. De-odată, privirea ei cade asupra sertarului deschis al biroului. In clipa aceea ea simte că s'a petrecut ceva nou, ceva însemnat. Se apleacă spre detectiv şi-i cuprinde braţul.

— Hartenberg, pe tine te apasă ceva, în afară de soarta copiilor noştri. De ce nu-mi spui şi mie?

O luptă grea se dă în sufletul lui Ochiu-de-Pisică. El priveşte în sertarul gol din care Masca-roşie a scos scrisoarea cu pricina, apoi îşi întoarce chipul palid spre fosta-i soţie:

— Există într'adevăr o taină mare în viaţa mea, Antoinette, care trebuia să fie cunoscută de-abia după moartea mea. Era închisă într'un plic, aici, în sertarul acesta, dar Demonul acela care ne-a otrăvit viaţa a mirosit probabil ceva, şi acum se află în stăpânirea acelui secret. Şi de vreme ce el îl cunoaşte, îl poţi afla şi tu, Antoinette.

Îţi aminteşti, desigur, de noaptea aceea îndepărtată, când am luat copilul din pătuc şi am plecat, ca să mă răzbun. Mai târziu ţi-am spus ce s'a întâmplat cu copilul. M'am dus la o tabără de ţigani din afara oraşului şi le-am predat lor copilul meu, luând în schimb un puiu de ţigan, care cam semăna cu el.

Pe vremea aceea eram ferm încredinţat că copilul nou născut de tine era al contelui Bertram de

Hohenegge şi procedarea mea avea ca scop să lovească într'însul.

Am luat puiul de ţigan şi cu el în braţe am pătruns în vila contelui Bertram, căsătorit de curând. Căpătase şi el un moştenitor, după câte ştiam, şi pe faptul acesta mi-am clădit planul de răzbunare.

Nu te-ai întrebat niciodată, Antoinette, de ce am tot amânat ani de-arândul ducerea la îndeplinire a răzbunării mele? Trebuia doar să mă duc la contele Bertram şi să-i spun cum stau lucrurile şi atunci mi-aş fi potolit setea care mă chinuia. Dar aveam motive să n'o fac, şi astea le vei afla îndată.

Ieşind din vila contelui, cu copilul în braţe — copilul schimbat — m'am dus cu el la un individ care locuia în afara oraşului, şi care se numea Meinhardt. Omul acesta îmi datora recunoştinţă şi condiţiile de viaţă în cari trăia, îl sileau să-şi creeze venituri cum şi de unde putea.

Mi-a făgăduit să ţie copilul la el, considerându-l drept al său, atâta vreme cât voiu fi socotit cu necesar lucrul acesta. Era căsătorit de curând şi lucrul n'ar fi fost bătător la ochi. I-am promis să-i plătesc o sumă lunară pentru întreţinerea micuţului, apoi am plecat.

De-abia după mulţi ani m'am întâlnit iarăşi cu Meinhardt. Omul venise din America şi era într'un hal fără de hal. Cu glas îndurerat îmi povesti soarta tristă de care avusese parte în viaţă. Un domn din lumea mare îi dăduse o sumă importantă de bani, silindu-l în schimb să emigreze în America, împreună cu soţia. La început norocul îi surâse, dar în curând începu să cadă din treaptă în treaptă. In cele din urmă veni în conflict cu legea şi fu vârât în temniţă. Când se eliberă, era un om prăpădit, şi dorul de patrie îl aduse înapoi în Germania. Aici am îngrijit eu de dânsul şi după ce l-am lăsat să-şi revie în fire, l-am întrebat ce s'a făcut cu copilul. Omul şi-a dat seama că eu nu-s dintr'aceia cărora să le poţi ascunde adevăr şi atunci mi-a mărtu-

risit că, cu puțin înainte de plecarea lui spre noul continent, venise la el un domn distins și-i luă copilul. Îi dădu în schimb o sumă importantă de bani, dar fu nevoit să făgăduiască în scris, că va părăsi Europa și nu va mai da semne de viață. — Și omul acela nu era altul decât contele Bertram de Hohenegge.

Meinhardt se împotrivi din toate puterile la început, nevrând să dea copilul, dar contele îi povesti atunci o istorie ciudată, și asta îl făcu să consimtă a face târgul.

— Ce fel de istorie a fost aceea, Hartenberg? întreabă „Vipera".

— O vei auzi îndată, Antoinette, răspunde detectivul.

In noaptea când am pătruns în vila contelui Bertram și am făcut schimbul copiilor, tânăra țigancă Zibra — căreia îi dădusem copilul nostru — m'a urmărit de aproape și a observat tot ce am făcut, fără ca eu să fi avut vre-o bănuială.

Poporul țigănesc este viclean nevoie mare, și pe lângă asta foarte lacom de bani. Zibra și bulibușa Pullmann au luat dela mine o sumă însemnată, dar nu s'au declarat mulțumiți cu atâta. După cum îți spuneam, femeia s'a luat după mine, s'a furișat în vilă și luându-și copilul înapoi, vru să se întoarcă în tabăra lor. Avea acum și copilul și banii.

Dar vezi că lucrurile au luat altă întorsătură. Pe când se furișa prin parcul vilei, contele Bertram dădu peste ea. O trase repede înăuntru în casă și atunci țiganca se văzu nevoită să-i povestească, cum că un domn venise la ea în tabără și-i oferi o sumă mare de bani, ca să consimtă să schimbe copilul ei cu al lui. Acesta din urmă avea la gât un lănțișor cu un medalion, după care putea fi recunoscut mai târziu.

Plângând și văietându-se, Zibra spuse că regretase târgul și de aceea se luase după omul străin

și bănuind că acesta făcuse un schimb cu copilul, căută să și-l ia înapoi.

Contele Bertram desfăcu pânza în care țiganca își învelise copilul și constată adevărul spuselor ei. Nu era fiul său, ci un puiu de țigan.

Bănuia, desigur, cine-i făcuse aceasta — căci eu îi jurasem pe față răzbunare — dar nu cuteza să recurgă la ajutorul poliției împotriva mea. O lăsă să plece pe țigancă cu copilul ei, iar el se puse să-și caute odrasla adevărată. Cu ajutorul unui detectiv particular, el izbuti să dea de urma lui Meinhardt și astfel își recăpătă copilul.

Toate astea mi le povesti mie Meinhardt și peste o săptămână, bietul om muri, răpus de o boală care se încuibase în trupul său, în timpul anilor petrecuți la închisoare.

După câteva luni, m'am întâlnit cu contele Bertram de Hohenegge. Era într'un loc unde nu ne putea vedea nimeni. Contele căută să evite această întâlnire, căci știa prea bine că-l urăsc din tot sufletul. Dar în cele din urmă văzu că n'are încotro și luând o atitudine mândră, mă înfruntă cu vorbele:

— Îți închipui, poate, că te-ai răzbunat îngrozitor împotriva mea, Hartenberg! Te înșeli amarnic, însă. Copilul pe care mi l-ai furat, mi l-am recăpătat de mult îndărăt și acum îl păzesc destul de bine ca să nu te mai poți apropia de el.

— Știu tot ce s'a petrecut, domnule conte! i-am răspuns. Meinhardt mi-a povestit cum au decurs lucrurile, dar el a murit între timp.

Contele dădu din umeri și ne-am despărțit unul de altul. Din clipa aceea nu l-am mai revăzut.

— Și copilul nostru, Hartenberg? întreabă deodată „Vipera", cu înfrigurare. Unde a rămas fiul nostru?

Cereți mâine numărul 121 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Nu știu, Antoinette, — te rog să mă crezi. Multă vreme l-am căutat în largul lumii, dar în cele din urmă m'am văzut nevoit să renunț la cercetări, căci nu se întrevedea nicio licărire de speranță.

— Crezi cumva că fiul nostru a murit, Hartenberg?

— Uneori îmi vine să cred așa, căci era plăpând și probabil că țiganii l-au tratat prost. Alteori, însă, am impresia hotărâtă că trăiește, că se află în apropierea mea... Totuși, nu-mi vine să cred că-l voiu mai revedea vreodată.

— Eu cred dimpotrivă, Hartenberg, o voce interioară îmi spune că el trăiește și că într'o bună zi ne vom uni din nou cu el. De-abia atunci menirea noastră în viață va fi complect împlinită și ne vom putea îngădui o odihnă bine meritată.

— Hahaha! râde sinistru detectivul. Deocamdată, însă, trebuie să facem pregătirile pentru aceasta: distrugerea Demonului-roșu! Numai când capul său va cădea sub securea călăului, norocul ne va zâmbi din nou în ceea ce vom întreprinde.

— Sunt și eu de aceeași părere, Hartenberg! răspunde „Vipera". — Mi-ai luat azi o povară grea de pe inimă și-ți mulțumesc mult pentru asta.

Ea îi întinde mâna și după o tăcere de câteva clipe întrcabă:

— Imi dai voie să caut să descopăr urmele țigăncii Zibra sau ale bulibașei Pullmann, Hartenberg?

— Încearcă, Antoinette, poate vei avea mai mult noroc ca mine.

— Bine, o voiu căuta și nădăjduesc că o voiu și găsi.

În clipa aceasta amândoi tresar speriați. Cineva bătuse afară la ușă.

— Ce-a fost asta? întreabă detectivul și îndreptându-se spre intrarea principală a casei o deschide.

Un funcționar în uniformă stă în fața lui și-i predă o scrisoare sigilată.

— Dela cine e? întreabă Ochiu-de-Pisică.

— Veți vedea citind-o, răspunde omul și dispare în noapte.

Cu scrisoarea în mână detectivul se înapoiază în odaie. O deschide și dela primele rânduri citite, izbucnește în înjurături furioase.

— Obrăznicia acestui Demon întrece ori-ce margine. Se află în siguranță și-mi transmite salutări, în bătaie de joc. Dar ceea ce urmează este cu adevărat culmea.

— Imi dai voie să citesc, Hartenberg?

— Poftim!

Conținutul scrisorii era următorul:

„O știu acum pe Alice la mine ca ostatecă. Jur lui Hartenberg și „Viperei" că nu mă voiu atinge de fata aceasta, care a fost iubita mea, și că o voiu trata ca și cum mi-ar fi soră. O voiu ține cu forța departe de voi, până 'n ziua când marea lovitură de șah ce-o plănuiesc, îmi va izbuti. Atunci o veți reprimi, vie și nevătămată. Feriți-vă, însă, până atunci să porniți vânătoarea împotriva mea, căci dacă voiu da la iveală taina vieții mele, disperarea se va abate asupra voastră. Luați aminte și feriți-vă din drumul meu!

„Masca-roșie"

— Ce înseamnă asta? exclamă „Vipera", privind cu uimire la detectiv.

— Vreun nou plan rafinat al Demonului, desigur. Dar nu va izbuti el să ne înspăimânte. Drumul meu e trasat și-l voiu urma cu hotărâre.

CAPITOLUL 158

Castelul de lângă mare

Vântul biciuiește cu furie suprafața mării. Valurile se isbesc cu putere de țărm, apoi se întorc obosite îndărăt. Picături de ploaie, amestecate cu zăpadă, lovesc în față pe puținii trecători de pe străzi.

Un orologiu îndepărtat sună miezul nopții.

Tocmai intrase în stație trenul de persoane. Dintr'un vagon de clasa II coboară un domn elegant însoțit de o tânără femeie. Sunt Hector Rammont și Alice, fiica detectivului Hartenberg.

Ajunși în fața gării, Demonul deschide umbrela și luând-o pe fată de brat se îndepărtează cu ea.

— Unde mă duci, Hector? exclamă în clipa aceasta nenorocita.

— Nu vorbi afât de tare, Alice! o roagă el. Imi pare nespus de rău că trebuie să te port prin ploaia asta. Aveam de gând să merg cu trăsura până aici, dar vizitiul ăla idiot a avut un accident în drum și mare noroc am avut c'am prins trenul. Vino, acum! Ține-te lipită de mine, nu va trece mult și te vei putea odihni cât îți va plăcea.

Pășește alături de ea pe străzile umede și de-odată cotește într'o ulicioară, care duce la țărmul mării.

— Nu mi-ai răspuns unde mă duci, Hector! spune ea din nou. Eram leșinată când m'ai vârât în trăsură... N'am avut puterea să strig după ajutor și așa ai izbutit să mă răpești. Mai bine aș muri decât să îndur chinurile acestea.

Masca-roșie scrâșnește din dinți, apoi răspunde, potolit:

— Am cumpărat un castel pe malul mării, unde vei fi în deplină siguranță, Alice.

Ea vrea să răspundă ceva, dar vântul îi taie răsuflarea.

Ajunşi în apropierea ţărmului, Demonul dă un semnal convenit şi apare Joe.

— Unde este barca? întreabă regele criminalilor.

— Aici, şefule, totul e pregătit.

Rammont o duce pe Alice spre barcă şi o aşează pe bancă, acoperind-o cu pături. Sărmana fată cade zdrobită şi nu mai încearcă să se împotrivească.

— Deslegaţi barca şi daţi-i drumul! porunceşte Rammont.

Totul se îndeplineşte întocmai. Oamenii vâsleso de zor, în vreme ce Joe stă la cârmă.

— Atenţiune! exclamă de-odată Masca-roşie. E un curent primejdios pe aici.

Joe clatină capul. Prin întuneric recunoaşte e xact brâul larg de apă, pe care-l poate străbate numai într'un singur loc. Dar tocmai acum, când barca se apropie de punctul cu pricina, se porneşte o furtună şi barca e azvârlită de o stâncă.

— Mii de draci! scrâşneşte Joe.

Ciocnirea fu atât de neașteptată, încât el scăpă cârma din mână. Aceasta se rupse și acum barca e o jucărie a apei. Valurile o izbesc din toate părțile, cu furie, și toți dintr'însa cad în apă.

Alice părea pierdută. Un leșin o cuprinse și dacă Rammont nu i-ar fi venit repede în ajutor, nenorocita se înneca.

După câteva minute, el ajunge cu dânsa pe țărm. Ținând-o în brațe aleargă cu ea mai departe și astfel ajunge în castel.

Pătrunde în vestibul și de acolo în altă odaie.

In clipa aceasta o fată drăguță sare speriată din fotoliul în care adormise.

— Repede! îi strigă Rammont, am avut un accident pe mare. Stăpâna a căzut în apă, dar cred că-și va reveni peste puțin. Dezbrac-o, punc-o în pat și rămâi lângă ea. Viu și eu mai târziu.

Fata —o cameristă nou angajată — deschide repede altă ușă, care dă într'un dormitor luxos aranjat și Rammont o așează pe Alice pe un divan. Apoi își lipește urechea de pieptul ei și, după câteva clipe de ascultare încordată, murmură satisfăcut:

— Trăiește! In curând își va reveni din leșin.

Dând câteva dispoziții fetei, părăsește odaia și intră în altă încăpere, unde își schimbă hainele ude. Își toarnă apoi un păhărel cu rom și după ce-l dă pe gât, se lasă într'un fotoliu încăpător.

Nu trec decât vreo cinci minute și Joe își face apariția. Pe chipul său e întipărită o expresie, care-i dă de gândit lui Rammont.

— Ce s'a întâmplat, Joe? întreabă acesta.

— Șefule — răspunde aghiotantul — am fost spionați pe când debarcam. Un individ s'a ținut ascuns în parc și cred că a auzit totul ce vorbeam.

— Mii de bombe! Cred, însă, că nu l-ați scăpat din mână pe individ?

— Așa e, șefule, l-am prins!

— Minunat. Vreau să-i vorbesc îndată. Adu-mi-l încoace!

— Să-i scoatem căluşul din gură, şefule?

— Fireşte. Voiu purta eu de grijă să nu faca prea multă gălăgie. Şi acum ascultă încă ceva! E posibil ca stăpâna, pe care am readus-o acum, să facă încercarea să fugă. Fireşte că planul ei nu trebue să se realizeze şi de aceea vei lua toate măsurile necesare. Mecanismul de dedesubtul dormitorului ei funcţionează, 'cred?

— Fii liniştit, şefule. L-am încercat chiar în seara asta. O singură apăsare pe butonul acesta din perete şi podeaua se scufundă. O a doua apăsare şi se deschide uşa de fier, aşa fel că apa mării poate da năvală înăuntru.

— Bine, acum adu-l încoace pe prizonier.

Joe se retrage.

Masca-roşie se ridică din fotoliu şi începe să se plimbe prin cameră, încolo şi încoace. E singur şi pe chipul său apare o expresie ciudată.

Inclesteză pumnii şi răsuflarea îi devine agitată.

— Dacă într'adevăr grozăvia aceasta se dovedeşte a fi întemeiată, dacă Alice este...

Se pare că nu poate rosti cuvântul acesta, îşi simte gâtlejul strâns de o mână nevăzută.

— Nu! izbucneşte el apoi. Nu vreau să cred încă în asta.

Se lasă apoi în fotoliu şi un zâmbet fioros îi pluteşte pe buze.

— Dar de ce n'ar fi oare aşa? In felul acesta aş avea dintr'odată explicaţia pentru tot ceeace s'a petrecut în viaţa mea plină de mistere. Ochiu-de-Pisică şi „Vipera", Alice şi Margot...

CAP. 159

Un nou prizonier

Cu o exclamație înăbușită, Rammont se întrerupe. Cu ochii în gol se adâncește în gânduri și a trezit de abia de intrarea lui Joe.

— L-am adus pe prizonier, șefule! spune aghiotantul.

Individul pare să fie în vârstă de vreo douăzeci și cinci de ani, e bine îmbrăcat, dar mâinile îi sunt legate cu frânghii groase.

Masca-roșie îl privește în tăcere câteva clipe, apoi se adresează lui Joe:

— Desleagă-i mâinile!

După ce operația e terminată și ușa încuiată cu grijă, îl întreabă pe prizonier:

— Cum te numești?

Fără să șovăie și mai mult silit de privirea străpungătoare a Demonului, prizonierul răspunde:

— Franz Brake.

— Ce meserie ai?

— Am fost vizitiu la fostul proprietar al acestui castel.

— Te-a concediat baronul?

— Da, și-a vândut castelul fiind la mare ananghie și apoi și-a concediat tot personalul.

— Cunoști ceva din tainele baronului?

— Ce vreți să înțelegeți prin asta?

— Vreau să spun, dacă știi de ce ducea el o viață atât de retrasă?

— Da. Sunt poate singurul care cunosc tainele lui.

— Așa dar, știi și că baronul fusese falsificator de bani și că fabrica în castelul acesta bancnote străine?

Franz Brake holbează ochii de uimire.

— De unde știți asta, domnule? bâlbâie el.

— Mă privește, băiete. Oamenii mei au dat de tine noaptea asta, în parc. Răspunde-mi ce te-a adus încoace?

Franz Brake simte o sudoare rece acoperindu-i fruntea.

— Nu pot s'o spun, domnule! îngână el, în cele din urmă.

— In cazul acesta voiu pune să te lege din nou și vei fi vârât într'o celulă din pivniță. Apoi voiu examina locul din parc unde ai lucrat cu lopata — după cum mi s'a spus — poate că aflu atunci fără ajutorul tău motivul care te-a adus încoace. Iți dau timp un minut să te gândești. Dacă nu răspunzi, știi ce te așteaptă!

Franz Brake strânge pumnii. Adunându-și puțin curaj se adresează pe ton ridicat lui Raminont:

— Cine vă dă dreptul să procedați în felul acesta împotriva mea? Sunteți, desigur, noul proprietar al castelului; pedeapsa ce mi se cuvine ar fi să mă asvârliți înapoi peste gard, sau să mă predați poliției. Alt drept nu aveți asupra persoanei mele.

— Nu te voiu arunca nici peste gard și nici poliției nu te voiu preda. Dimpotrivă, vei rămâne aici și viața ta e în mâinile mele. Un singur semn din partea-mi și te stingi ca o lumânare. Mie nu-mi pasă de oameni și de legile lor. Ai auzit tu vreodată de Masca-roșie, băiatule?

— Masca-roșie? bâlbâie tânărul și-și încleștează mâinile de spetează unui scaun. D-ta ești, domnule?

— Da, eu sunt! Cu viață nu scapi din castelul acesta, dacă refuzi să faci ceea ce-ți cer. Vrei să răspunzi, sau nu?

— Da, domnule, vreau! izbutește să îngâne Franz Brake

— Atunci vorbește! Ce te-a adus aici în noaptea asta?

— Domnule, am în Berlin o logodnică, pe care o iubesc foarte mult. De mult ne-am pus în gând să ne căsătorim, dar tata refuză să-mi dea încuviin-

ţarea, deoarece n'am destui bani. Cum s'a făcut, am căpătat o slujbă la domnul baron şi încetul cu încetul am descoperit tainele lui.

In timpul uneia din numeroasele sale călătorii, am găsit prilejul să pun mâna pe o sumă însemnată de bani, — nefalşificaţi. Erau vreo douăzeci de mii de mărci.

— Şi ai ascuns banii aceştia în parc? îl întrerupe Masca-roşie.

— Da, domnule, mărturiseşte Franz Brake. N'am vrut să vorbesc cu logodnica mea despre asta. Vroiam să las să treacă un timp oarecare şi apoi să-i scot la iveală. Am socotit momentul oportun în noaptea asta, dar oamenii dv. au dat peste mine şi ceeace s'a petrecut ştiţi prea bine.

— Aşadar douăzeci de mii ai îngropat acolo? întreabă Masca-roşie.

— Da, domnule!

— Şi pentru bagatela asta ţi-ai primejduit tu viaţa?

— Pentru unul ca mine, douăzeci de mii de mărci e o adevărată avere.

— Te gândeşti într'adevăr s'o iei de nevastă pe godnica ta?

— Da, domnule! răspunde cu hotărâre Franz Brake.

— Şi ea nu ştie nici până azi de banii aceia?

— Nu, n'am cutezat să-i mărturisesc.

— Ascultă ce-ţi spun, Franz Brake! Tu ne-ai spionat, pe când veneam încoace cu barca şi ai văzut cu prilejul acesta că am transportat în castel o tânără fată. Pe de altă parte, ştii acum în faţa cui te afli. Există două căi pentru tine; una duce la moarte, şi e de-ajuns să fac un singur semn, ca oamenii mei să te ia în primire şi să te facă să dispari pentru totdeauna. Să nu-ţi închipui că eu mă dau în lături dela o crimă, când e vorba să mă apăr de un trădător.

Franz Brake începe să tremure.

— Nu mă gândesc la trădare, domnule, ți-o jur! bâlbâie el.

— Bine! Acum ascultă care e a doua cale! Să intri în asociația mea, în banda Măștii-roșii!

Tânărul sare speriat în sus și întinde mâinile ca pentru apărare.

— Nu cere asta dela mine, domnule, eu nu-s criminal!

— Te înșeli, scumpule! îi răspunde Rammont. Ești destul de copt pentru temniță, căci ai făptuit o spargere, după cum singur ai mărturisit. De aici până la crimă nu e decât un pas. Tinerel ca mătăluță îmbobocesc repede sub conducerea mea. Timpul de probă îl voiu face cât mai scurt pentru tine. Rămâi aici și de formă vei îndeplini același serviciu pe care-l aveai la baron. Vei fi, deci, vizitiul meu. Din când în când vei putea să-ți vizitezi logodnica la Berlin, dar vai de tine dacă vei rosti un singur cuvânt trădător.

In noaptea asta încă vei depune jurământul de credință și vei preda imediat banii ascunși în parc, cassei generale a asociației noastre. Nu vei duce niciun fel de lipsă și poți făgădui logodnicei tale că te vei uni cu ea în curând.

Franz Brake începe să răsufle cu greutate. El știe precis ce înseamnă pentru dânsul această propunere.

Din dragoste devenise spărgător și hoț, — poate și pentru că își dăduse seama că și stăpânul său era un om certat cu morala. Dar niciodată nu s'a gândit la ceva mai mult.

Și acum, să intre în banda celui mai primejdios criminal din lume!

Genunchii încep să-i tremure, fără voie se gândește la Lisbeth, logodnica sa, care se va depărta cu scârbă de el, în ziua când va afla ce a devenit. Apoi, însă, îi dădu în gând că avea numai o singură viață și că Masca-roșie își va executa cu siguranță amenințarea, dacă va refuza să depuie jurământul cerut. Și atunci va fi pierdută și Lisbeth.

Hector Rammont părea să ghicească ce se petrece în sufletul tânărului. Fără să-şi dea seama de ce, individul acesta îi place. El va putea deveni o unealtă de preţ pentru bandă.

— Ei, cum te-ai hotărât? întreabă de-odată regele criminalilor.

Franz Brake cade în genunchi.

— Redă-mi libertatea, domnule — imploră el — nu mă sili să devin un criminal, un ucigaş de oameni! Îţi jur pe tot ce am mai scump, că nu voiu trăda nimic din tot ce am aflat în noaptea asta aici! Las asociaţiei şi banii îngropaţi în parc, voiu munci cinstit şi mai bine să aştept câtiva ani încă, până să mă pot căsători cu scumpa mea Lisbeth.

Rammont se ridică încet din fotoliu.

— Va să zică nu vrei? întreabă el. Bine!

O lovitură în masă şi în aceeaşi clipă apar Joe şi cei doi indivizi cari îl aduseră încoace pe Franz Brake.

— Fii îndurător, domnule! imploră nenorocitul târându-se în genunchi până la masa de care se sprijină Rammont.

— Cunoşti condiţiunile! Ori îndeplineşti ceeace pretind dela tine, ori îţi faci rugăciunea din urmă! îl răspunde Demonul.

— Nu pot, nu pot... îngână nenorocitul.

— Joe, ştii ce ai de făcut! porunceşte Rammont. Să fie păzit cu străşnicie, până voiu da eu ordinele cunoscute. Să nu se atingă însă nimeni de un fir de păr din capul lui. Duceţi-l de aici!

Tăcere domneşte în castel. Numai vântul se jeluieşte afară în parc. Cu toată încordarea nervoasă de peste zi, Masca-roşie nu poate dormi. Ceva îl mână spre Alice. Dar cu totul altfel de intenţii, va păsi de acum încolo în faţa ei. Ea, mai mult ca oricare altcineva, nu trebuie să afle, ceeace a descoperit dânsul, cu prilejul spargerii din biroul lui Hartenberg.

Păşind încetişor pe coridor, Rammont se îndreaptă spre camera Alicei. Nenorocita stă întinsă pe pat şi pare că doarme. El o priveşte clipe îndelungate, dar expresia ochilor săi e de data aceasta cu totul alta şi omul care a făptuit cu cel mai desăvârşit sânge rece crimele de cari s'a îngrozit o lume întreagă, se simte acum străbătut de un fior şi de pe buzele sale se desprinde un murmur de duioşie:

— Alice! Nu mai pot îndrepta ceeace s'a întâmplat între noi, o soartă crudă şi-a râs de noi. Dacă va fi cu putinţă, nu vei afla niciodată cine a fost Hector Rammont în realitate!

Vrea să se retragă din odaia aceasta în care se simte turburat peste măsură, dar de-odată Alice deschide ochii şi ridicându-se în capul oaselor se uită ţintă la el.

— Unde mă aflu? murmură ea.

— La mine, Alice, răspunde Rammont. Nu-ţi

de teamă, nu-ți va lipsi nimic.

— Iarăși în puterea ta, Hector? M'ai smuls cu forța din casa bietului meu tată și m'ai adus aici în vizuina ta, printre bandiți și criminali. Tremur din tot trupul în apropierea ta, aș muri dacă m'ai atinge înc'odată, căci iubirea pe care am simțit-o cândva pentru tine, e moartă acum.

Hector Rammont o privește cu ochii holbați.

— Alice, nu știi ce vorbești, ai călduri probabil...

— Nu, acum mi s'a lămurit în sfârșit totul, știu precis ce spun.

Nu te mai iubesc, — dimpotrivă, te urăsc cum te urăște toată lumea. Eu, însă, nu mă tem de tine, ți-aș fi chiar recunoscătoare dacă mi-ai lua viața și mie, — la fel cum ai distrus-o pe aceea a lui Margot.

Tu singur ai făptuit crima grozavă dela castelul Hohenegge, pentru care biata mea soră va cădea acum jertfă călăului. Mâinile tale sunt pătate de sânge, de sânge nevinovat. Blestem să cadă asupra capului tău, de mii și mii de ori!

Masca roșie se repede la dânsa și vrea să-i cuprindă mâinile.

— Minți, Alice! gâfâie el, pierzându-și cumpătul.

— Lasă-mă, nu mă atinge, mai bine omoară-mă, dar nu mai vreau să fiu a ta, nu, nu, de o mie de ori nu! strigă ea, ca ieșită din minți.

Rammont se dă îndărăt.

— Va să zică mă urăști, Alice? murmură el. Nu vreau să cunosc motivele cari au ridicat zidul acesta despărțitor în inima ta. Să nu-ți fie teamă de mine, însă! Dacă jurămintele mele n'au nicio valoare pentru ceilalți oameni, față de tine voiu face o excepție.

Îți jur, Alice, că niciodată de acum încolo nu mă voiu apropia de tine cu gânduri murdare. Te voiu considera drept o.... soră. Ești mulțumită?

Ea se uită la dânsul, ca și cum nu l-ar pricepe.

— De ce nu mă lași liberă mai bine? întreabă în cele din urmă. Bietul tata se va lovi cu pumnii în cap când va găsi casa goală.

— Nu mă întreba de ce trebuie să-ți refuz această rugăminte, Alice. Trebuie să rămânem împreună până ce lovitura mare ce o plănuiesc se va înfăptui. În clipa când voiu înota în aur, când voiu avea milioane la dispoziție, se va deschide ușa temniței tale și vei fi liberă pentru totdeauna.

— Minți, Hector! Nu te mai cred!

— Ba trebuie să mă crezi, Alice! Roagă-te ca planurile mele să se realizeze cât mai curând, și să nu fiu lovit de nicio nenorocire, și în clipa când voiu pluti pe mare, spre țărmuri îndepărtate, vei fi și tu liberă, ca o păsărică.

Spunând acestea el se îndreaptă spre ușă și părăsește încăperea. Ajuns în odaia de lucru se așează la birou și scoate din sertar câteva foi de hârtie albă. Moaie peniță în cerneală și începe să scrie. Pe tot latul paginei, așterne cu litere groase.

„Taina omului cu mască roșie"

CAPITOLUL 160

Fiica polițistului

Trecuseră opt zile din noaptea când Franz Brake încercase să ridice comoara ascunsă în parcul castelului.

Iarăși se lăsase noapte peste Fire. Franz căpătase învoirea șefului să plece la oraș. Depusese jurământul cuvenit și acum făcea parte din bandă.

Ajuns la Berlin, tânărul se îndreptă spre locuința fetei, logodnica sa, care locuia împreună cu tatăl ei, subcomisar de poliție.

Cereți mâine numărul 122 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 1, Calea Victoriei 5.

— Bună seara, Lisbeth, — spuse el — te surprinde, desigur, că vin în mod atât de neașteptat?

Fata observă șovăiala din glasul iubitului și răspunde cam bosumflată:

— Bună seara, Franz. Desigur că mă surprinde că ai mai găsit chiar drumul la noi, după atâta timp de lipsă.

— Pot intra? Tata e de serviciu?

— Da, vine probabil, peste un ceas.

Amândoi intră în odaia luminată, unde masa e pusă pentru polițistul care trebuie să se întoarcă dela slujbă.

— Așează-te colo pe scaun și să stăm de vorbă cum se cuvine, Franz, spune fata. Aș dori să știu pe unde mi-ai umblat în cursul acestor opt zile de când n'ai mai dat pe la noi?

— Ești atât de rece față de mine astăzi, Lisbeth! Îți poți doar închipui că au fost motive puternice cari m'au ținut departe.

— Tocmai ce vreau să cunosc și eu. Mi-ai comunicat că baronul te-a concediat din slujbă, plătindu-ți leafa pe trei luni înainte. Vreau să cred că n'ai chefuit cu banii aceștia în timpul celor opt zile?

— Nu, Lisbeth, asta n'am făcut-o, te rog să mă crezi.

— În cazul acesta, de abia nu pricep, de ce n'ai dat semne de viață.

El începe să-i povestească despre o călătorie pe care o făcuse în nădejdea de a-și găsi o slujbă bună, și că întârziase mai mult decât crezuse.

— Și unde ai fost?

— La Frankfurt și de acolo am plecat la Wiesbaden.

Fata începe să râdă disprețuitor.

— Nu-ți mai da osteneală, Franz, tot ce spui e minciună sfruntată.

— Cum, nu mă crezi, Lisbeth?

— Nu! Dac'ai venit numai să-mi îndrugi baliverne dintr'astea, mai bine rămâneai acolo unde ai fost.

Ea începe să plângă cu hohote, ceeace Franz nu poate suporta. Îi pune mâna pe umăr şi o roagă stăruitor:

— Fii cuminte, Lisbeth. Nu iubesc pe nimeni alta decât pe tine. Gelozia e fără rost, crede-mă!

Ea ridică brusc capul şi-şi şterge lacrimile.

— Dacă vrei să te cred, atunci îţi cer să fii sincer faţă de mine. Mutra ta nu-mi place deloc astăzi. Am observat din primul moment că ascunzi ceva. Ce s'a petrecut cu tine în cursul acestor opt zile?

— Nu pot să-ţi spun, Lisbeth. Mulţumeşte-te dacă-ţi declar că nu e amestecată nicio femeie la mijloc.

— Tocmai asta nu te cred! Ce mai cauţi la mine, dacă umbli cu taine? Dacă nu-mi mărturiseşti imediat ce s'a petrecut cu tine, îţi arăt uşa!

— Nu ştii ce ceri dela mine, Lisbeth! izbucneşte el. E mai bine să nu cauţi să afli taina ce o ascund în mine. Mai curând plec pentru totdeauna decât să deschid gura şi s'o fac pe trădătorul.

— Pe trădătorul? Ce înseamnă vorbele astea? Ai înfrat în vreo asociaţie de criminali, care te ţine legat printr'un jurământ?

Franz Brake se prăbuşeşte într'un scaun de lângă masă şi-şi acoperă faţa cu mâinile.

— Franz, pentru numele lui Dumnezeu, ce-i cu tine? strigă fata şi-i apucă braţul.

— Nu mă întreba, alungă-mă de aici, e mai bine aşa! Rămâi cu bine Lisbeth, pentru totdeauna!

Se ridică de pe scaun şi ca un zănatec se îndreaptă spre uşă. Dar fata se ia după dânsul şi-i taie drumul.

— Nu, acum vei rămâne şi-mi vei povesti totul, Franz. La început, e drept, a fost gelozia, dar acum

m'a cuprins o spaimă grozavă ca nu cumva să ţi se fi întâmplat ceva care să te ducă la pierzanie.

— De geaba, Lisbeth, nu căuta să afli, căci ori cum sunt pierdut!

— Pierdut, Franz? Nu, nimeni nu e pierdut, atunci când mai are curaj în el. Priveşte în faţa mea şi crede-mă că acum, când am auzit cuvântul acesta din gura ta, ţin mai mult la tine ca oricând.

El se lasă înduplecat de insistenţele ei şi-i povesteşte ce s'a petrecut la castel în noaptea aceea.

— Un membru al bandei Măştii-roşii! murmură fata, când el sfârşise de povestit.

Deodată îşi îndreaptă trupul cu hotărâre şi strigă:

— Nu trebue să te mai înapoiezi la castel, Franz! Trebuie să fugi încă din noaptea asta! Îţi voiu pune la dispoziţie toate economiile mele ca să poţi pleca în străinătate, unde să te ascunzi câtva timp, până îţi vor pierde urma. Îţi cunosc slăbiciunea, Franz, şi te voiu ierta într'o zi pentru ceeace ai făcut acum.

Ea se îndreaptă spre scrin, ca să scoată banii ce-i pusese de oparte în cursul anilor.

Franz Brake îşi ţine capul în palme.

— Nu, Lisbeth, nu mă pot folosi de banii aceştia.

— De ce nu?

— Pentru că nu pot pleca din ţară. Tu nici nu bănuieşti de ce forţă dispune regele criminalilor. Dacă nu mă întorc la noapte la castel, mâine dimineaţă agenţii lui secreţi sunt pe urmele mele şi în cel mult douăsprezece ore m'au înhăţat şi m'au ucis.

Palidă şi tremurătoare, fata se apropie de el şi privindu-l cu compătimire îi şopteşte:

— Să chibzuim puţin, Franz, trebuie doar să existe o cale de scăpare din situaţia asta grozavă.

Franz Brake, însă, face un gest de refuz.

— Creierul îmi arde parcă și nu mai sunt în stare să gândesc limpede.

Lisbeth vrea să răspundă ceva, dar deodată tresare speriată, căci auzise bătăi în ușa de afară.

— Dumnezeule, e tata! exclamă ea. A venit mai devreme decât îl așteptam. Nu trebuie să te vadă și să-ți vorbească, altminteri suntem pierduți!

— Dar cum să mă sustrag, Lisbeth?

— Intră în bucătărie și așteaptă acolo până voiu intra cu tata în odaie. Apoi te vei strecura afară. Îți voiu da de veste când vei putea să mă vezi.

— Să-mi scrii Poste-Restante sub „Speranță" la Friedrichshafen! mai spune el și dispare pe ușa bucătăriei.

Fata se îndreaptă apoi spre ușa dela intrare și o deschide.

— Bună seara, tată, spune ea, căutând să se stăpânească. Ai bătut mult?

— Dracu știe ce ai azi, fato, că m'ai lăsat să fac anticameră. Unde ai fost?

— Nu fii supărat, tăticule! zice ea cu glas duios și încearcă să zâmbească. Am fost în odăița din fund și mi-am aranjat rochiile în garderob. De altfel, ai venit azi mai devreme ca de obiceiu.

— Așa crezi tu, fato! Ia te uită la ceas!

Intr'adevăr, Lisbeth își dă seamă abia acum că povestirea lui Franz o ținuse încordată atât de mult, încât nici nu observase trecerea timpului.

Wachtel — așa se numea subcomisarul — își scoate mantaua și o atârnă în cuier. Privirea lui cade pe scaunul trântit la pământ de Franz, în graba lui de a intra în bucătărie.

— Trebuie să te fi grăbit al dracului, fato, că ai răsturnat mobilele! mormăie el și se așează la masă.

Deodată, lasă jos furculița și cuțitul și privește țintă la Lisbeth, care luase loc în fața lui.

— Ia spune, fato, ce s'a întâmplat de fapt aici?

întreabă el, cu un glas care nu sună deloc binevoitor. Povestea aia cu aşteptarea afară nu prea îmi intră în cap. E ceva la mijloc.

— Dar ce să fie, tată?

In aceeaşi clipă poliţistul se ridică brusc de pe scaun şi, îndreptându-se spre uşa care dă în coridor, o deschide cu violenţă.

— Tată, ce vrei să faci? îngână fata, speriată.

— Tăcere! Am auzit un zgomot la uşă.

— Te-ai înşelat, tată!

— Nu! In asemenea chestiuni nu mă înşel niciodată.

Fără să mai privească la fiică-sa, Wachtel începe să alerge pe coridor şi deschide uşa brusc. Priveşte pe scară în jos şi nezărind pe nimeni se întoarce înapoi, clătinând capul.

— Ciudată istorie! murmură el. Aş putea pune rămăşag că omul care a dispărut în gangul casei, nu e altul decât Franz Brake. Afară de asta, am observat că uşa dela coridor nici nu era încuiată. Ce să însemneze asta, Lisbeth?

— Nu ştiu nimic, tată.

Poliţistul se înapoiază în odaie, dar de data asta pare că şi-a pierdut liniştea.

— Te sfătuiesc, Lisbeth, fii cât mai cu băgare de seamă, se adresează el fetei. Tot soiul de indivizi dau târcoale acum prin casele oamenilor. Chiar dacă nu ascundem averi pe aici, se prea poate, totuşi, ca unul din membrii bandei roşii să-ţi facă o vizită în timpul lipsei mele.

Lisbeth trebuie să se ţie de scaun ca să nu se prăbuşească de spaimă.

— Cum de ţi-a dat în gând tocmai banda roşie, tată? întreabă ea, cu vocea sugrumată.

— Pentru că am dobândit convingerea, noi ăştia din poliţie, că Masca-roşie, regele criminalilor, se află la Berlin, ascuns într'un loc sigur. Prefectul nostru a dat o circulară, prin care se acordă un premiu de zece mii de mărci, pentru prinderea a-

cestui bandit periculos. Așa o sumă mare n'a fost oferită încă niciodată. Se spune că la premiul acesta a contribuit un domn nobil, contele de Hohenegge, sau prietenul său.

Lisbeth nu știe ce să răspundă. Îi vâjâie în urechi și pământul îi se clatină sub picioare. Subcomisarul se plimbă agitat prin cameră, dar de odată rămâne locului și lovește cu pumnul în masă.

— Ce s'a petrecut aici în timpul lipsei mele, Lisbeth? izbucnește el, brusc. Ai primit vreo vizită?

— Nu, tată... murmură fata, dar simte că-și pierde stăpânirea de sine.

Bătrânul polițist ridică din umeri, necăjit, și se îndreaptă spre fereastră. Deodată, scoate o exclamație de furie. Ca un uliu se repede la mucul de țigaretă care se află pe scândura ferestrei. Un lucru de nimic o trădase pe Lisbeth. El știe bine cine fumase, căci cunoaște marca preferată de Franz Brake.

Fata rămâne înlemnită. Chipul ei e palid ca ceara.

— Așa dar tot m'ai mințit! scrâșnește bătrânul, cu sprâncenele încruntate. Franz Brake a fost aici și acum știu că el era acela pe care l-am zărit furișându-se prin gang. A stat la tine, în vreme ce eu băteam la ușă afară. Va să zică de aceea a trebuit să aștept atât de mult!

Lovește cu pumnul în masă cu atâta putere, încât un pahar se sparge în bucăți.

— Tată! izbutește doar să exclame fata, împreunând mâinile, rugător.

Bătrânul se pregătește să izbucnească din nou, dar de-odată o liniște desăvârșită pune stăpânire pe el. Se îndreaptă spre ușă și răsucind cheia în broască, o pune apoi în buzunar. După aceea se întoarce la masă și se lasă greoiu într'un scaun.

— Vino'ncoa, Lisbeth! rostește el cu voce aspră. Niciodată nu-l auzise încă vorbindu-i astfel. Ea

nu cutează, însă, să-i se împotrivească. Tremurătoare se apropie de dânsul.

— Vreau să-mi mărturisești acum în mod deschis ce s'a petrecut între voi. Trebuie să existe un motiv puternic, care te face să fii atât de palidă, fato. Vrei să-mi spui, ori nu?

Lisbeth cade în genunchi în fața tatălui ei. Ea știe că e în joc acum soarta lui Franz Brake, ar vrea să-i păstreze taina, dar în fața privirilor crunte ale părintelui ei, își pierde cumpătul cu desăvârșire.

— Fii îndurător, tată, și renunță la întrebări! imploră ea, împreunând mâinile. Fără să mă aștept a venit el în noaptea asta, după o lipsă de opt zile. Am avut o scenă violentă cu el și în cele din urmă mi-a comunicat ce s'a petrecut între timp. Dar tocmai asta nu trebuie să trădez. Ne-am nenoroci cu toții...

In vreme ce fata rostea aceste cuvinte, subcomisarul n'o scăpase din ochi.

— Nu pricep nimic din tot ceea ce-mi spui, Lisbeth, zice el în cele din urmă. De ce am deveni nenorociți, prin simplul fapt că mi-ai comunica ceeace ți-a destăinuit băiatul? Vorbește, fato, un polițist bătrân ca mine nu se înfricoșează atât de ușor.

Silită de privirea pătrunzătoare a tatălui ei, fata mărturisește totul. Subcomisarul știe acum unde se află Masca-roșie și că viitorul său ginere face parte din banda acestuia. Lisbeth își pleacă în jos capul și-și acoperă fața cu mâinile.

— Nu ți-am spus tată, că vom deveni nenorociți cu toții acum? oftează ea. Franz a fost silit de Masca-roșie să depuie jurământul, altfel trebuia să moară și, el nu vroia asta, pentru că mă iubește.

Polițistul privește întunecat înaintea sa, ca și cum muncește să făurească un plan.

Lisbeth se ridică din genunchi și se târăște până la un scaun.

— Ce vrei să faci, tată? întreabă ea.

— Tocmai chibzuiesc ce e de făcut, răspunde bătrânul.

Iar după o pauză de câteva clipe:

— Îmbracă-te repede, Lisbeth, trebuie să plecăm!

— Să plecăm? repetă ea, înspăimântată. — Unde?

— Vei vedea! răspunde Wachtel, scurt.

Cu mâini tremurătoare fata își pune mantila și pălăria.

— Vino! rostește aspru polițistul.

Amândoi părăsesc locuința, după ce bătrânul a stins lumina și a încuiat ușile. Ajunși în stradă, Wachtel oprește o trăsură și tatăl cu fiica urcă într'însa.

După câteva minute ajung la Prefectura de poliție.

— Coboară! spune cu glas poruncitor sub-comisarul.

Lisbeth se supune, tremurând din tot trupul. Cei doi intră în cabinetul unui funcționar superior și Wachtel spune:

— Am de făcut o comunicare importantă, domnule comisar. În scopul acesta o aduc pe fata aceasta și v'aș ruga s'o țineți câteva zile sub pază severă, căci nu trebuie să vie în contact cu un om primejdios.

— Cine e fata? întreabă celalt.

— Fiica mea, Lisbeth! răspunde bătrânul.

Comisarul holbează ochii de uimire.

— Ai friguri sau ai băut un păhărel mai mult, Wachtel? întreabă el.

— Vă rog să mă scuzați, domnule comisar! Nici n'am băut, nici friguri nu am. Vă voiu da imediat lămuririle necesare. E vorba de arestarea Măștii-roșii, a cărui ascunzătoare am dibuit-o, grație fiicei mele.

— Drace! exclamă comisarul. În cazul acesta mai vii de acasă!

El apăsă pe un buton de sonerie și Wachtel știe ce însemnează asta. In vreme ce așteaptă sosirea celui chemat, subcomisarul se adresează fiicei sale:

— Lisbeth, știi acum ce am hotărât. Voiu purta de grijă să nu-ți lipsească nimic și să ți se dea o celulă cât mai bună. Nu ești arestată, dar deoarece avem de face cu un individ atât de primejdios ca Masca-roșie, trebuie să luăm toate măsurile de prevedere.

Lisbeth nu izbutește încă să priceapă bine ce s'a petrecut cu ea. Ca amețită cuprinde brațul părintelui el și strigă:

— Dar cu Franz Brake ce se va întâmpla, tată?

— Voiu vedea eu ce e de făcut. Poate că izbutesc să-l smulg din ghiarele acestei bande.

In clipa aceasta ușa se deschide și intră un agent. Comisarul îi se adresează cu ton poruncitor:

— Ia-o pe domnișoara și du-o la secret! Te fac atent asupra faptului că nu trebuie tratată ca o arestată de rând, dar n'are voie să primească niciun fel de vizite.

După ce agentul a plecat cu fata, Wachtel începe să povestească ce aflase dela fiica sa.

CAPITOLUL 161

Se luminează de ziuă

Intr'o trăsură deschisă, contele Eberhard străbate străzile Berlinului. De-odată, din mulțimea împestrițată care umple străzile la ora aceasta matinală, se aude un țipăt răgușit. Eberhard întoarce capul și zărește un bărbat mai în vârstă, care-l privește cu ochii holbați și face gesturi disperate cu brațele.

Contele face un semn vizitiului și trăsura oprește. Bătrânul se apropie și, ajungând lângă sca-

ra trăsurii, își duce mâinile la frunte și izbucnește cu glas emoționat:

— Franz, scumpul meu Franz, nu mă mai recunoști? Nu-s eu tatăl tău care te caută cu disperare de atâta timp?

Eberhard nu-și crede urechilor. După primele clipe de uimire, răspunde agitat:

— Te 'nșeli, domnule! Probabil că mă asemuiești cu cineva.

— Nu, nu te asemuiesc! bâlbâie străinul. O astfel de asemănare e cu neputință. Tu ești Franz, unicul meu fiu și acum vrei să-ți negi originea. Ai plecat de lângă mine și eu ți-am scris o scrisoare cam aspră, deoarece am auzit că ai intrat în societate proastă. Mi-a părut rău imediat, însă, și ți-am trimis telegrame peste telegrame, rugându-te să vii acasă. Dar mi-au fost înapoiate toate dela hotelul unde locuiai. Ai fost plecat, Franz?

— D-ta ești așadar...? exclamă Eberhard, cuprins de o bănuială cumplită.

— Baronul de Breitling, nenorocitul tău tată, — cine altul vrei să fiu, Franz? îl întrerupse bătrânul.

Oamenii se adună în număr tot mai mare în jurul trăsurii și Eberhard se adresează atunci străinului:

— Ia te rog loc în trăsură lângă mine, domnule baron. Te asigur că chestia se va lămuri curând de tot.

Îi ajută bătrânului să urce și trăsura pornește în goană, lăsând mulțimea de curioși cu gurile căscate.

— Unde vrei să mă duci? întreabă străinul, îndreptând o privire îndurerată asupra lui Eberhard.

— Locuiesc la un prieten, contele de Platen, în strada Bellevue și te rog să vii cu mine acolo. — Eu nu-s cel căutat de d-ta, dar totuși trebuie să vorbesc cu d-ta, căci am o bănuială grozavă.

— Cum, nu ești Franz? Nu ești fiul meu? murmură bătrânul.

— Eu sunt contele Eberhard de Hohenegge și prietenul meu, contele de Platen, îți va confirma lucrul acesta. Dar aș fi în măsură să-ți dau o indicație unde se află fiul d-tale dispărut.

— Știi ceva despre el? întreabă bătrânul baron.

— Poate! răspunde Eberhard.

Ajunși la vila din strada Bellevue, contele își conduce musafirul în pavilionul din grădină. Bătrânul clatină întristat capul și așezându-se pe un scaun, rostește cu glas slab:

— Mă bucuram ca un nebun crezând că mi-am regăsit în fine fiul pierdut și deodată sunt nevoit să fac constatarea că m'am înșelat. Dacă nu mi-ai fi dat cuvântul d-tale că ești contele Eberhard de Hohenegge, nu te-aș fi crezut.

— Ai poate la d-ta o fotografie a fiului d-tale, domnule baron?

Bătrânul scoate un portvizit din buzunar și extrage din el o fotografie, pe care o întinde contelui. Acesta o privește cu atențiune, apoi spune, cu glasul turburat de emoție:

— Asemănarea dintre noi doi e cu adevărat surprinzătoare. N'aș fi crezut niciodată cu putință așa ceva.

— Nu știu de ce — spune bătrânul — dar sunt cuprins de un sentiment de neliniște grozavă. Inima mi spune că fiul meu s'ar afla în mare primejdie, ba poate chiar că... Ziceai parcă d-ta, că mi-ai putea da o indicație în privința lui?

Eberhard îi povestește o serie de amănunte pe cari izbutise să le culeagă în legătură cu înlocuirea cadavrului din sicriu, fără să atingă, însă, punctul principal.

— Ai vre-o bănuială, domnule conte — întreabă apoi bătrânul — cine să fi fost omul acela care a dispărut cu bagajele fiului meu?

— Da, bănuiesc, răspunde Eberhard. — Nu știu

cum să fac, domnule baron, ca să-ți comunic un fapt care te va îndurera adânc... Fiul d-tale a venit în contact cu oameni răi, probabil, și neprevederea sa i-a adus pierzania... E mort...

— Mort! răcnește bătrânul ca ieșit din minți și sare de pe scaun. Oh! asta e grozav. Dar vreau să știu, vreau să aud totul. Nu-mi ascunde nimic, domnule conte!

Ori-cât i-ar veni de greu, Eberhard îi destăinuiește ceea ce știe.

— După convingerea mea fermă, fiul d-tale a fost ucis, într'un scop anumit, de un ticălos pe care-l cunosc personal și care a luat apoi cuferele sale dela hotel. Asemănarea izbitoare dintre fiul d-tale și mine, a fost cauza principală a nenorocirii sale, dar dacă ar fi deschis mai bine ochii, evitând să intre în legături cu oameni ticăloși, nu i s'ar fi întâmplat nimic.

— A fost ucis? Fiul meu a fost ucis, domnule conte?

Eberhard se ridică și-i aduce bătrânului un pahar cu vin.

— Incearcă să te reculegi, domnule baron. E grozav ceea ce ți-am destăinuit, dar nimic nu se mai poate repara.

— Da, da, nu-l mai pot învia pe bietul meu Franz, chiar dacă aș fi gata să dau propria mea viață în schimb. Dar voiu căuta să mă răzbun, pentru ca să închid ochii liniștit.

CAP. 162

Prins în căpcană

Cu ajutorul tinerei Lisbeth, poliția a izbutit să dea de Franz Brake și acesta făcu mărturisiri complecte asupra intrării sale în banda Măștii-roșii. Hartenberg, care fusese invitat în cabinetul prefectului de poliție, făurise imediat un plan și porni fără

zăbavă la îndeplinirea lui.

Iată-l pe „noul Sherlock Holmes" într'un compartiment de tren, deghizat admirabil ca Franz Brake. Trenul aleargă în noapte, străbătând sate și oraşele și în cele din urmă glasul conductorului răsună pe peron:

— Friedrichshagen, domnilor!

Hector Rammont se află în cabinetu-i de lucru, mobilat cu eleganță. Liniște deplină domnește în jur. În fața sa, pe birou, se află câteva coale de hârtie, unele din ele scrise de sus până jos. Într'un ungher al odăii se află dulapul secret, pe care Jasca-roșie îl luase din subteranele Băncii Franței și pe care-l transportase apoi aici.

Hector Rammont își scrie memoriile. Gânduri întunecate îi aleargă prin minte, în vreme ce așterne pe hârtie grozăviile pe cari le-a făptuit în viață. Deodată, apasă pe un buton de sonerie și Joe își face apariția.

— Dorința, șefule? întreabă aghiotantul.

— Nu știu de ce, Joe — răspunde Demonul — dar mă simt grozav de apăsat în noaptea asta. Ție ți-o spun, deoarece am o încredere desăvârșită în tine.

Ai observat ceva suspect? S'a interesat cumva poliția despre noul proprietar al castelului și prefectul vre-o lovitură decisivă împotriva noastră?

— N'am observat nimic din toate astea, șefule, răspunde aghiotantul. Ochii mei sunt pretutindeni cu greu mi-ar putea scăpa ceva. Dimpotrivă, cred că nicăieri n'am putea fi în mai deplină siguranță decât aici. Unul singur de n'ar fi pe lumea asta...

— Te gândești la Ochiu-de-Pisică, Joe?

— Da, șefule, atâta vreme cât omul acesta e în viață, nu te vei bucura de liniște. El se ține ca o umbră de persoana ta, până ce unul din voi va trebui să cadă.

— Știu asta, Joe, de ce-mi mai amintești? Dar

tocmai războiul acesta cu un inamic cu forțe egale, e ceea ce mă excită. De ceilalți polițiști nici nu mă sinchisesc.

Joe tace. Din când în când aruncă o privire cercetătoare și plină de grijă asupra șefului său.

Deodată, Rammont ridică capul cu hotărâre.

— Vroiam să te întreb dacă Franz Brake a plecat într'adevăr la Berlin?

— Da, șefule!

— Și ai trimis un spion după el?

— Doi, șefule, cari nu-l vor părăsi o clipă din ochi.

— Bine, se va înapoia el, și nu cred să îndrăznească a ne trăda. Știe precis ce-l așteaptă în caz că-și va călca jurământul. Dragostea aia a lui trebuie să înceteze, firește. Ai izbutit să afli cine e tatăl iubitei sale?

— Da, șefule. Îmi pare rău că trebuie să-ți comunic că Franz Brake n'a prea fost sincer cu noi. Tatăl fetei este sub-comisarul Wachtel din poliția berlineză.

Hector Rammont mormăie o înjurătură.

— Vai de Franz ăla dacă-i va da în gând să mă dea de gol! zice el apoi.

Demonul se așează din nou în fotoliu.

— In cazul acesta legătura de dragoste trebuie să înceteze cu atât mai curând. — Și acum încă ceva: ce face Alice?

— Am auzit dela cameristă c'ar fi dormind.

— I-a mai cerut fetei s'o ajute să fugă?

— In câteva rânduri, șefule, dar poți avea deplină încredere în cameristă.

Rammont privește câteva clipe în gol, apoi ridică încetișor capul.

Cereți mâine numărul 123 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 1

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Fii cu ochii în patru în noaptea asta, Joe, zice el, de-odată. Inima îmi spune că încă înainte de a se lumina de ziuă vom avea o surpriză.

Aghiotantul părăsește încăperea, fără să răspundă ceva.

Masca-roșie ia din nou condeiul în mână și continuă să scrie. În curând va fi la sfârșitul memoriilor sale. Acestea vor fi păstrate în dulapul secret, alături de alte câteva documente importante.

Timpul se scurge încet. Demonul își strânge hârtiile și privește la ceas.

— E vreme să mă culc! murmură el. Știe dracu' de ce mă năpădesc astăzi gânduri atât de întunecate! O fi din cauză că am început azi să aștern pe hârtie tainele vieții mele. Ar fi cam ciudat ca omul cu nervii de oțel să înceapă să devie sentimental!

În clipa când vrea să se îndrepte spre camera alăturată, tresare brusc. De afară, din vestibul, se aude un sgomot. Nu trece mult și ușa se deschide, iar în pragul ei apare... Franz Brake.

Masca-roșie rămâne locului, nemișcat și privește țintă la omul din fața lui. Joe, aghiotantul, primise doar ordin să nu lase pe nimeni să intre neanunțat în cabinetul de lucru al șefului...

— Ce vrei? strigă în cele din urmă Rammont, cu glas aspru. — Unde este Joe? Cum de ți-ai îngăduit să pătrunzi la mine, așa, pe nepusă masă?

Brake — care nu era altul decât Hartenberg — încearcă să dea un răspuns, mascându-și glasul. Dar Hector Rammont nu-i dă răgaz prea mult.

— Ai să-mi comunici ceva deosebit de important, Franz? întreabă el.

Spunând acestea se așează liniștit în fotoliu, la birou.

Dar de-odată, se petrece un lucru neașteptat. Lampa de pe masă își întoarce lumina în așa fel, încât făptura detectivului e învăluită într'o lumină vie.

Demonul fu în picioare dintr'o săritură și, înainte ca Ochiu-de-Pisică să poată face o mișcare, vede în fața sa țeava unui revolver.

— Nici-un țipăt, nici un gest, — altminteri ești un copil al morții! scrâșnește el.

Detectivul își mușcă buzele, cu furie. Inc'odată învins de dușmanul său de moarte! Lupta dintre el și acest om misterios, devine din ce în ce mai năpraznică. Dar poate că nu e decât o încercare din partea celuilalt, — o probă! Cât mai liniștit cu putință, îl privește pe Rammont drept în față.

— Ce vrei dela mine, șefule? De ce mă amenințî cu moartea? întreabă el, cu glasul schimbat.

Demonul izbucnește într'un hohot de râs:

— Nu te mai osteni degeaba, Monsieur Hartenberg, pe Masca-roșie nu-l poți înșela dumneata atât de ușor. Nu vreau să cercetez cum ai izbutit să pătrunzi aici, dar după cum vezi, toată arta pe care ai întrebuințat-o, a fost zadarnică. Te-am recunoscut, și un singur semn să fac, că treci în lumea dreptților.

„Noul Sherlock Holmes" își dă seama de situația primejdioasă în care se află, dar nu-și pierde cumpătul.

— Deghizarea mea mi-a procurat cel puțin plăcerea să-ți pot vorbi personal înc'odată, răspunde el, liniștit. De vreme ce m'ai recunoscut, îți voiu spune deschis că Franz Brake, a cărui figură mi-am luat-o, se află acum într'o celulă de închisoare. A fost arestat astă-noapte, și a făcut mărturisiri complecte. Poți să mă ucizi, dar asta nu-ți va folosi la nimic. De zeci de ori mi-am pus la bătaie viața de dragul d-tale și dacă va trebui s'o pierd astăzi într'adevăr, acesta va fi prețul pentru propriul d-tale cap.

Masca-roșie continuă să ție îndreptat revolverul asupra lui Hartenberg.

— Ce vrei să zici cu asta, Ochiu-de-Pisică? întreabă el.

— Crezi cumva că „noul Sherlock Holmes" s'a

aruncat așa, într'o doară, în gura lupului? Îmi permit să-ți pun în vedere că de jur-împrejur castelul e împresurat de polițiști, atât dinspre apă cât și dinspre uscat. La prima împușcătură care o vor auzi de aici, vor da năvală înăuntru, arestând pe ori-cine va căuta să treacă pragul. Și nici d-ta nu vei izbuti să scapi, fii sigur de asta, Hector Rammont!

Demonul se cutremură fără voie. Se considerase în castelul acesta în deplină siguranță și acum să-l ajungă sfârșitul tocmai aici? Asta îi se pare aproape de neînțeles.

— Minți! strigă el de-odată. Eu mă mai pot bizui încă pe oamenii mei. De mult ar fi răsunat semnalul de alarmă, dacă s'ar fi arătat în parc sau pe țărmul mării un singur individ suspect.

— Vezi însă, că și eu am izbutit să pătrund fără să atrag atenția cuiva.

— Pentru că ești diavolul în persoană! scrâșnește Hector Rammont.

— Ești prea amabil, domnule! — Și acum dă-mi voie să te întreb: vrei să mi te predai de bună voie, sau preferi să ne luptăm până în pânzele albe?

Demonul aruncă o privire sălbatecă asupra dușmanului său.

— În iad cu tine, câine blestemat! răcnește apoi, ridicând mâna în care ține revolverul.

În clipa, însă, când ochii celor doi se întâlnesc, regele criminalilor e străbătut de un fior. E, poate, pentru prima oară în viață că i se întâmplă ceva asemănător. Nu izbutește să apese degetul pe trăgaciu, de parcă i-ar fi paralizată mâna.

În fața ochilor mințli săle apare de-odată misterul întunecat al vieții sale. Nu, nu-l poate ucide pe omul din fața lui, deși știe prea bine că detectivul nu are decât o singură țintă în viață: să-l predea călăului pe Demonul roșu.

Încefișor, lasă în jos mâna înarmată, apoi pune revolverul pe masă.

— Aș putea să te ucid, o știi prea bine, Hartenberg, zice el, cu glasul potolit, dar renunț s'o fac.

Poate că într'o zi vei afla de ce n'am slobozit acum glonțele ucigaș, și atunci va fi ceasul cel mai greu din viața d-tale.

Hartenberg rămâne mirat ascultând aceste cuvinte.

— Vrei să-ți spun de ce nu le poți hotărî să mă omori? întreabă el apoi.

Demonul încrucișase brațele pe piept și privește liniștit la detectiv.

— Dacă crezi că știi, poți să spui, dar sunt sigur că adevărul tot nu-l vei ghici.

Detectivul se apropie de Rammont și-i strigă în față:

— Pentru că sunt tatăl fetei pe care o ții ascunsă în castelul acesta, deși Alice nu mai are pentru d-ta decât scârbă și dispreț.

— Fie și așa, Hartenberg! Și apoi? Crezi că sunt eu omul care să-și întindă de bună voie mâinile pentru a-i se pune cătușele? Aflat de ușor nu se predă Masca-roșie, chiar dacă tot castelul ar fi

înțesat de polițiști înarmați până în dinți. Ca și cu prilejul primei noastre întâlniri, care a avut loc la Berlin, mi-am rezervat un mic truc, care cred că va avea efect.

— Vrei adică să mă șantajezi din nou să-ți dăruiesc libertatea, de dragul copilei mele? Nu, domnule, de data asta nu mai merge! Sunt gata chiar s'o sacrific pe Alice, dacă nu va fi cu putință altminteri. Dar cred că nu voiu ajunge acolo.

— Vom vedea! Vezi colea pe masă un mic buton? E în legătură cu un cablu electric, care trece prin ziduri. O singură apăsare pe butonul acesta și podeaua odăii în care se află Alice, se scufundă. Și acolo jos, domnule Hartenberg, este apa adâncă a mării, care înghite ori-ce vietuitoare. După cum vezi, nu trebuie decât să apăs cu degetul și lucrul e gata. Te întreb, deci, dacă mai ești hotărât să-l predai poliției pe Masca-roșie?

Detectivul vede că Rammont are degetul lipit de buton și-și dă seama că vorbele sale n'au fost simple amenințări. Căutând să se stăpânească, el răspunde:

— Eram pregătit la așa ceva din partea d-tale. Cu alte cuvinte, vrei să-ți încoronezi opera criminală azvârlind în ghiarele pierzaniei ființa pe care de mult ai distrus-o sufletește?

— Stă în puterea d-tale să-ți salvezi fiica! răspunde Demonul. De fereastra din vestibul atârnă o scară de frânghie; noaptea e întunecoasă. Îngăduie-mi să plec pe acolo și ca recunoștință ți-o redau pe Alice. Ba îți voiu da ceva mai mult, Hartenberg! Odată cu fiica, ți-am luat și un document, care conține taina vieții d-tale.

— Da, mi-ai furat plicul acesta! Dar ce vrei să faci cu el?

— Asta e taina mea, deocamdată. Și acum, te întreb pentru ultima oară: vrei să-mi dai posibilitatea să fug, în schimbul Alicei, pe care ți-o redau?

— Nu! răspunde Ochiu-de-Pisică, cu hotărâre

Odată am făcut-o, dar acum n'o mai fac.

— Bine. Fă cum crezi!

Degetul său atinge butonul, dar în aceeaşi clipă Hartenberg strigă:

— Opreşte! Încă o întrebare, diavol cu chip de om: văd colo pe masă nişte hârtii scrise. Ce scriai în noaptea asta, la o oră atât de înaintată?

— Îţi voiu spune, Hartenberg! Îmi scriam memoriile. Nu crezi că vor fi interesante? Şi acum, mi-a dat ceva în gând. Sunt gata să mă predau în mâinile d-tale, căci văd că nu mai e nici-un mijloc de scăpare. Dar mai am o rugăminte, pe care cred că mi-o vei îndeplini. — Voiu scrie câteva cuvinte pe o foaie de hârtie, pe care o voiu pune într'un plic şi pe acest plic voiu scrie un cifru. Făgăduieşte-mi că vei pune această scrisoare într'o cutie de poştă, fără s'o deschizi. De-altfel, nici nu vei înţelege mare lucru din conţinut, căci e în scriere secretă.

— Scrie! răspunde Hartenberg. Îţi făgăduiesc ceea ce-mi ceri, chiar cu riscul ca scrisoarea să conţină o comunicare adresată vre-unui tovarăş al dumitale, care să te ajute la evadare.

Rammont zâmbeşte:

— Îţi mulţumesc, Hartenberg. În cuvântul d-tale am toată încrederea.

La condeiul şi aşterne în grabă câteva rânduri, apoi, vârând foaia într'un plic, îl predă detectivului.

— Şi acum, a doua şi ultima rugăminte, Hartenberg! Aş dori să alăturez aceste hârtii de pe masă, la celelalte cari se află de-acum în dulapul de colo. Îngădui asta?

Ochiu-de-pisică priveşte spre ungherul odăii, dar nu poate vedea decât o parte a dulapului de fier, căci acesta e acoperit de o portieră grea. El se'ndreaptă într'acolo şi în vreme ce dă la o parte perdeaua, Masca-roşie aşterne repede câteva cuvinte pe o foaie de hârtie, de data asta, însă, nu în scriere secretă. Pune foaia deasupra celorlalte cari se află pe masă, şi se 'ndreaptă apoi spre detectiv. În grabă

deschide uşa grea de fier şi aruncă hârtiile înăuntru. Hartenberg îi apucă mâna, ca să-l împiedice să închidă dulapul secret — pe care nu-l va putea deschide niciodată — dar Rammont i-o ia înainte şi trânteşte uşa care rămâne încuiată.

— Aşa! rosteşte regele criminalilor, triumfător, s'a făcut şi ultimul lucru.

Cu un singur pas ajunge la masă şi, înainte ca detectivul să-l poată opri, a şi apăsat butonul negru, care înseamnă pierzania Alicei.

Hartenberg trage revolverul din buzunar, cu gând să-l împuşte pe Demon, dar apoi se răzgândeşte şi aruncă arma pe masă. La ce-i poate folosi moartea acestui diavol? Scoţând un fluier din buzunar, el dă câteva ţignale stridente şi în aceeaşi clipă aproape pătrund în odaie poliţiştii cari se aflau pe coridor.

— Puneţi mâna pe el şi vedeţi să nu scape! le strigă „noul Sherlock Holmes". Legaţi-l cu funii!

CAPITOLUL 163.

Taina dulapului

Berlinul trăieşte zile de senzaţie.

Hector Rammont, regele criminalilor, a fost prins, şi se află ferecat în lanţuri, într'una din celulele cele mai sigure ale arestului preventiv.

Percheziţia castelului de pe ţărmul mării se îndeplini sub conducerea personală a lui Hartenberg. In camera unde fusese Alice se dădu peste o groapă umplută cu apă, dar nici urmă de cadavrul bietei fete. Dulapul secret fu adus la Berlin, dar încercările de a-l deschide rămaseră zadarnice.

Şeful poliţiei secrete şi-a convocat tot personalul superior — printre cari se află şi câteva detective — în cabinetul său dela prefectura poliţiei. Dulapul secret fusese aşezat şi el acolo şi în jurul său se află adunaţi vreo douăzeci de oameni.

De odată, cineva bate la uşă şi imediat îşi face apariţia un gardian, care aduce un plic închis.

— E din partea arestatului Masca-roşie.

Şeful poliţiei ia scrisoarea cu mâinile tremurânde şi deschizând-o, o citeşte cu glas tare:

«Domnule şef,

Bănuiesc că studiaţi încă lacătul secret al dulapului meu. De-oarece vreau să vă vin în ajutor, vă rog să fiţi atent asupra celor ce urmează:

Din cele douăzeci şi cinci litere ale alfabetului german, luaţi cinci — dintre cari una de două ori — şi aranjaţi-le în aşa fel, încât să dea un cuvânt; cu ajutorul acestuia, veţi deschide uşa exterioară a dulapului. Dar rămâne cea interioară. Din primul cuvânt, cu puţină deducţie, veţi izbuti să-l aflaţi pe al doilea, şi astfel veţi ajunge să puteţi scoate din dulap documentele mele secrete.

Şi ca să vă dovedesc că este de mare importanţă pentru dv. să găsiţi cuvântul acesta, vă spun următoarele:

Primo: Vi se va desvălui dintr'odată taina numelui meu şi a originei mele şi veţi şti atunci dela cine am moştenit violenia pe care o posed.

Secundo: Exact la ora aceea, cu toate că am fost pus în lanţuri, voiu izbuti s'o şterg.

Terţo: Din documentele găsite în dulap, veţi afla în ce mod voiu avea putinţa să fug şi cine îmi va ajuta la asta, silit de taina mea.

Şi acum rămâneţi cu bine şi vă doresc noroc la găsirea cuvântului cu pricina.

Masca roşie.»

Se aud strigăte de furie în rândurile celor prezenţi. Înainte, însă, ca şeful poliţiei să poată da dispoziţiunile necesare pentru paza cât mai severă a celulei arestatului, se produce ceva neaşteptat.

Uşa dulapului secret se deschide de-odată cu un zgomot mare.

Hartenberg găsise cuvântul, fără ca cineva să fi observat cum aranjase literele respective. Aranjează acum repede literele celui de-al doilea cuvânt şi atunci se deschide şi uşa interioară

Şeful poliţiei secrete sare în sus şi împreună cu ceilalţi funcţionari îl înconjoară pe «noul Sherlock Holmes».

Dar ce ţu asta?

Cu un strigăt răguşit, Hartenberg se dă îndărăt, după ce aruncase o privire în interiorul dulapului — şi uşile se închid la loc, cu iuţeala fulgerului. Literele se aranjează la loc cum au fost şi Hartenberg se prăbuşeşte la pământ, cu lovit de damblа. Se produce un tumult înfrozitor.

— Ce Dumnezeu se petrece aici? Ridicaţi-l de jos! răcneşte şeful poliţiei. Marele nostru detectiv a aflat cuvântul tainic, să ni-l spuie şi nouă ca să putem deschide dulapul.

Câteva braţe îl apucă pe detectiv şi-l ridică dela pământ. Unul din cei prezenţi aduce un scaun, pe care Ochiu-de-Pisică cade fără viaţă. Cu ochii holbaţi priveşte la cei din jur şi tot trupul îi este străbătut de un fior de groază. Ochii săi se întâlnesc în clipa aceasta cu aceia ai «Viperei», care este de faţă şi chipul său se schimonoseşte, ca şi cum i-ar apare înainte o fantomă înspăimântătoare.

— Spune-ne cuvântul! strigă şeful poliţiei, aplecându-se deasupra detectivului. L-ai găsit, Hartenberg şi trebuie să ni-l spui, ca să putem deschide dulapul din nou!

Dar nenorocitul pare că nu înţelege ce i se vorbeşte. Clatină doar capul, şi murmură:

— Nu-l mai ştiu... l-am uitat. Duceţi-mă acasă!

Capu-i cade pe umăr şi trupul său s'ar fi prăbuşit din nou, dacă n'ar fi fost ţinut de câteva mâini puternice.

Şeful poliţiei secrete rămâne cu gura căscată. E oare cu putinţă ca un om să uite două cuvinte, în câteva clipe doar?

O trăsură se opreşte în faţa clădirii prefecturii. Doi funcţionari ai justiţiei coboară dintr'însa şi urcă în grabă scările.

— Trebuie să vorbim imediat domnului şef al po-

l'ției! strigă ei și, fără să mai aștepte ca servitorul sa-i anunțe, dau buzna în cabinetul șefului.

Acesta le iese înainte și cu voce iritată îi întreabă:

— Veniți dela închisoarea preventivă? Ce s'a întâmplat cu Masca-roșie?

— A fugit! răspund în acelaș timp slujbașii.

Ca o lovitură de trăznet cad aceste cuvinte asupra celor de față.

— Vă înșelați, desigur! răcnește ca un turbat șeful poliției. Dacă Masca-roșie a izbutit să se elibereze și de data aceasta, înseamnă că e în legătură cu diavolul.

— Din nefericire, regele criminalilor a fugit într'adevăr! răspunde unul din slujbași. Lanțurile atârnă de pereți, tăiate cu un instrument ascuțit. A fost, desigur, ajutat de cineva. In locul arestatului zace moartă pe cimentul celulei, o fată.

Hartenberg aude ca prin vis aceste cuvinte. Se încleștează cu amândouă mâinile de rezemătoarele fotoliului și se ridică cu greu. Ochii-i ies din orbite. Fata aceea.... nu cumva o fi Alice?

„Vipera" rămâne și ea cu chipul palid, în spatele șefului poliției.

— Cine e fata? întreabă acesta, cu glas tunător.

— Va fi greu să-i se stabilească identitatea, răspunde funcționarul, căci e... fără cap. Masca-roșie l-a luat cu sine.

Toți rămân ca împietriți. Câteva clipe domnește o tăcere de moarte, apoi șeful poliției spune:

— Datoria îmi poruncește să mă duc la arestul preventiv. Probabil că procurorul și medicul-legist mă și așteaptă acolo. Vrei să mă însoțești, domnule Hartenberg?

Dar detectivul clatină doar din cap, negativ.

— Cruțați-l până mâine, domnule șef! se roagă „Vipera". Nervii îi sunt complect zdrobiți și îndată ce va fi în măsură, va fi la datorie.

Camera se goleşte repede. Cei doi soţi rămân singuri.

— Ai auzit, Antoinette? întreabă Hartenberg, cu glas din altă lume. Ştii tu cine e fata fără cap, din celula Demonului? E Alice, nenorocita noastră copilă. Cum de a ajuns în închisoarea preventivă în noaptea aceasta, — de ce l-a ajutat din nou pe Demon să-şi redobândească libertatea, — astea vor rămâne probabil enigme pentru totdeauna.

«Vipera» priveşte ţintă în pământ.

— Poate că ne înşelăm, Hartenberg! spune ea în cele din urmă. Trebuie să aşteptăm în ori-ce caz rezultatul anchetei. Mai mult decât ori-ce mă preocupă acum ceea ce ţi s'a întâmplat ţie, când te-ai prăbuşit la pământ de-odată, ca un copac doborît de furtună. Sunt sigură că n'ai spus adevărul, cum că ai uitat cuvintele cu ajutorul cărora se deschide dulapul secret. Trebuie să fi aflat ceva înfiorător privind în interiorul lui, Hartenberg! Ce au văzut ochii tăi? — spune-mi te rog!

— Nu-ţi pot răspunde, Antoinette, — cel puţin deocamdată încă nu. Fii îndurătoare şi nu mă mai chinui cu întrebările, e mai bine şi pentru tine să nu afli. Un singur lucru îţi pot spune numai: Dacă e adevărat ceea ce am văzut scris pe o foaie de hârtie, aşezată la vedere, în interiorul dulapului, atunci bunul Dumnezeu ne-a lovit în chipul cel mai groaznic, şi noi doi suntem cei mai nefericiţi părinţi de pe suprafaţa pământului.

Fără să-şi mai spuie un cuvânt, ei părăsesc localul prefecturii de poliţie şi se'ndreaptă spre locuinţa detectivului.

În odaia plăcut mobilată, Hartenberg se prăbuşeşte pe un scaun şi «Vipera» ia loc lângă dânsul. Minutele se scurg unul după altul, în tăcere deplină. De-odată, Ochiu-de-pisică îşi ridică capul şi privirea lui cade fără voie asupra unui obiect, pe care nu-l observase până atunci. E o lădiţă de formă pătrată, aşezată pe masa de lângă el. De fapt, lădiţa

aceasta nu prezintă nimic deosebit cu toate acestea rămâne cu ochii holbaţi la dânsa.

— Ce ai? întreabă «Vipera» şi urmează direcţia privirilor lui.

— Lădiţa de colo... Cum a ajuns aici?

Îşi întinde capul, o expresie fioroasă se aşterne pe chipul său şi mâna sa strânge ca într'un cleşte braţul «Viperei».

— Azi după amiază n'a fost încă aici! urmează el, cu glas de nerecunoscut. N'am luat eu oare cu mine cheia casei? Cine putea să fi intrat aici în timpul lipsei mele? — Adu o lampă, Antoinette!

In vreme ce femeia aduce lampa, detectivul se sprijină cu mâinile de masă, şi ochii săi privesc cu teamă lădiţa.

— Nu vrei s'o deschizi, Hartenberg? întreabă «Vipera».

— Indată, îndată, voiu afla totul! gâfâie dânsul.

«Vipera» ridică lampa deasupra capului şi cu o hotărâre sălbatecă Ochiu-de-Pisică smulge capacul.

Un ţipăt groaznic, ieşit în acelaş timp din piepturile amândurora, se aude. Hartenebrg se clatină pe picioare şi întinde braţele, ca şi cum ar vrea să alunge o fantomă.

In ladă se află capul unei fete şi detectivul recunoaşte într'însul trăsăturile fiicei sale, Alice.

«Vipera» se clatină şi ea pe picioare, iar lampa aprinsă îi cade din mână şi se stinge. Un întuneric adânc domneşte în odaie. Detectivul îşi acoperise faţa cu mâinile şi se prăbuşise pe un scaun.

— Hartenberg... unde eşti? Groaza mă copleşeşte! îngână nefericita femeie.

Detectivul întinde mâinile şi simte sub ele capul sciei sale, care se apropie de el, târându-se, şi-şi îngroapă faţa în genunchii săi.

— Dumnezeu ne-a părăsit! murmură buzele ei. Acum ştim că soarele nu mai străluceşte pentru noi.

— Nu ştii încă totul. Antoniette, şopteşte el. Ştii tu cine este Masca-roşie, diavolul acela cu chip de

am? E fiul nostru pierdut, fratele Alicei și a lui Margot!

În întunericul desăvârșit din jur, nu poate vedea ce impresie făcuseră vorbele sale asupra «Viperei». Aude numai respirația greoaie a femeii, un strigăt înăbușit, apoi o bufnitură, și nenorocita ființă se prăbușește la pământ.

CAPITOLUL 164.

O întâlnire neașteptată

Expresul de Paris străbate o câmpie întinsă, și se apropie apoi de un oraș de provincie, unde are o oprire câteva minute.

O femeie demonică se află în colțul unui compartiment de clasa întâia. E singură de tot și dăduse un bacșiș conducătorului, ca să nu fie deranjată de nimeni. Perdelele dinspre culoar sunt trase, căci Leonie nu dorește să fie privită de călători.

În clipa aceasta lasă cartea din mână și privește în gol. Ea zâmbește, dar zâmbetul ei are ceva misterios.

— Asta ar fi o lovitură! murmură buzele ei. La ora aceasta, iubitul meu soț și baronul Breitling își fac, desigur, destăinuirile în fața judecătorului de instrucție. Aș fi fost arestată imediat și condusă la închisoarea preventivă. Dar le-am stricat cu socotelile.

La Paris, nădăjduiesc să mă arunc în vârtejul plăcerilor, împreună cu noul meu amant, Ducele de Lanné. M'am săturat de Germania! Anton ăla mă amenință necontenit și cine știe ce-ar mai fi în stare să facă. Mult aș vrea să dobândesc mijlocul să-l distrug și pe el. Atunci nu voiu mai avea să mă tem de nimic!

Se întrerupe brusc, căci trenul frânează cu zgomot.

— Probabil că avem oprire! murmură Leonie. Vreau să spre că domnul conductor nu-mi va aduce

vre-un pasager nedorit în compartiment. Mai plăcut mi-ar fi fost să plec împreună cu Ducele, dar calitatea sa de ataşat de legaţie l-a împiedicat să mă ia. Peste câteva zile, însă, ne vom întâlni în vila micuţă din rue des Batignolles.

In clipa aceasta trenul se opreşte. Leonie vrea tocmai să ia din nou în mână romanul pe care-l citise până atunci, dar un sgomot se aude la uşă şi o reţine. Vocea conductorului îi izbeşte urechea:

— Nu vreţi să luaţi loc în compartimentul de alături? Doamna de aici e cam bolnavă.

— Imi pare rău, domnule conductor! răspunde cineva. Celelalte compartimente sunt aproape pline şi e nedrept ca în aceasta de aici să călătorească numai o singură persoană. Deschide d-ta, mă voiu înţelege eu cu doamna.

Uşa se şi dă în lături şi călătorul intră în compartiment. Fără să se sinchisească de contesă, el îşi aruncă valiza în plasă şi se 'ntoarce apoi spre conductor, care rămăsese în uşă:

— E în regulă, domnule, spune el. Nu mai am nevoie de d-ta, biletul ţi l-am arătat, şi acum te rog să faci bunătatea să mă părăseşti.

Conductorul mormăie ceva în barbă şi se retrage, căci în clipa aceasta trenul se pune din nou în mişcare.

Leonie stă în apropierea ferestrei, cu pumnii încleştaţi şi e gata-gata să izbucnească de mânie. Dar străinul se 'ntoarce spre ea şi-şi dă în jos gulerul mantilei.

Contesa holbează ochii şi întinde braţele, în chip de apărare.

— D-ta aici? exclamă ea. Cum de ai ajuns în staţia asta şi în compartimentul meu?

Cereţi mâine numărul 124 tuturor chioşcarilor şi vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti I, Calea Victoriei 5.

Călătorul nu e nimeni altul decât Anton, administratorul castelului Hohenegge și amantul Leoniei. Zâmbind impertinent el își scoate mantila și pălăria și se apropie de Leonie.

— Ți-am făcut o surpriză, nu-i așa? întreabă râzând, și-i întinde mâna.

Ea se așezase la loc pe canapea și continuă să se uite la el cu ochii zgâiți.

— Ești rău dispusă, Leoniel urmează Anton și ia loc în fața ei. Sunt obișnuit cu toanele tale și nu mă mai sinchisesc. Ce mai vorbă multă, draga mea: am început să mă plictisesc de moarte la Hohenegge, și atunci mi-am pus în gând să iau calea Parisului. La cele două scrisori pe cari ți le-am trimis la Berlin, nici n'ai găsit de cuviință să răspunzi.

La Hohenegge l-am lăsat ca administrator pe grădinar, am pus în buzunar bănișorii ce-i aveam și am pornit cu trăsura să prind trenul aici. Trecând prin coridor mi-am aruncat o privire în compartimentul acesta, și astfel am avut marele noroc să te descopăr.

Contesa își răcăpătase stăpânirea de sine în vremea asta. Tocmai acum, când un tânăr atașat de legație francez se îndrăgostise de ea și-i făgăduiește zile de fericire la Paris, mizerabilul acesta de Anton îi stă în cale. Dar ea știe că dânsul îi poate deveni și primejdios, dacă-l va trata cu violență. A încercat-o de-acum odată și a plătit-o scump. Ura ei împotriva lui devenise cu atât mai mare, de-atunci, dar e destul de inteligentă ca să se stăpânească.

— Anton, începe ea, știi bine că Eberhard pune totul în mișcare ca să mă doboare pe mine și pe d-ta. Până acum n'a avut succes dar dacă va afla că ai dispărut dela Hohenegge, va considera asta drept fugă.

— Nu-mi pasă deloc de ceea ce crede contele

ăla! răspunde Anton și se apropie de Leonie. De ce n'ai rămas tu la Hohenegge? Ți-a plăcut mai mult la Paris, și în cazul acesta îmi pot permite și eu luxul de a petrece în capitala lumii. De altfel, trebuie să-ți comunic că sunt prea îndrăgostit de tine ca să pot suporta o despărțire de durată mai lungă. Ce mă împiedecă să-mi iau numele unui baron sau conte și să apar alături de tine în saloanele Parisului? Sau mă ții prea mitocan pentru aceasta?

— Nechibzuința d-tale ne va duce la pierzanie, Anton! răspunde ea, evitând să-l tutuiască.

— Ia mai lasă 'ncolo „d-ta"-ul ăla, Leonie! Nu prea se potrivește, așa cum stăm noi unul față de altul. Noi ne aparținem până la sfârșitul vieții și nimic în lume n'ar fi în măsură să ne despartă.

Leonie își mușcă buzele cu nervozitate. De-ar găsi numai un mijloc să se scape de el! La Paris nu-l poate lua doar, căci acolo o așteaptă Ducele de Launé.

Folosindu-se de toată arta de care dispune, ea izbutește să-l înșele pe Anton asupra simțimintelor ei adevărate. Numai cu viclenie poate avea succes față de acest individ.

O discuție înflăcărată ia naștere între cei doi. Anton cuprinde cu brațul drept trupul Leoniei și dacă nu s'ar fi aflat într'un vagon de cale ferată, s'ar fi dedat și la mai mult.

— Știi ceva, Leonie! zice el de-odată. Vom întrerupe călătoria și vom rămâne peste noapte într'un hotel. Mâine dimineață ne continuăm drumul.

Contesa e gata să izbucnească, vrea să-i arunce în față toată scârba de care se simte cuprinsă, dar de-odată un gând îi străfulgeră mintea. Ea își închipuie că a găsit mijlocul să se despartă de dânsul. Trebuie însă, să mai joace înc'odată față de el comedia femeii răbdătoare. Dar asta n'are nici-o însemnătate, când scopul va putea fi atins.

Se declară dispusă să întrerupă călătoria. După

un ceas coboară amândoi din tren, într'un oraș mai mare. Peste alt sfert de oră, ei șed în salonul elegant al unui hotel. Firește că o dăduse pe contesă drept soția sa, iar el-însuși își luase un nume falș.

In timpul acesta, Leonie își făurise planul. Ea se pricepe să i-l expuie cu atâta măiestrie, încât dânsul se declară de acord în cele din urmă. Peste câteva zile va veni la Paris, unde ea îl va aștepta. Voiajul său prea fusese pripit, — și dânsul recunoaște acum lucrul acesta. Față de autorități și în special față de contele Eberhard, el trebuie să se arate cu fruntea senină.

După ce Leonie adusese lucrurile până acolo, încât adormise în el ori-ce bănuială, se arată nespus de drăgăstoasă și propune să facă o mică petrecere împreună, în camera de hotel. Mănâncă și beau până se 'mbată, apoi cad amândoi pe pat. A doua zi dimineața Leonie urma să-și continue călătoria la Paris, iar Anton se va înapoia la Hohenegge.

Ticălosul se trezește cel dintâi în zorii zilei. Își freacă ochii și privește spre patul în care doarme Leonie. E frumoasă femeia aceasta, și acum, în somn, pare mai frumoasă și mai ispititoare ca ori-când.

— E a mea și a mea va rămâne! murmură el, înghițind-o din ochi pe femeia pe jumătate goală. Vai de acela care-mi va ieși în cale, ca să mi-o ia!

Se simte stăpânit deodată de o gelozie sălbatecă, fără să-și dea seamă, însă, împotriva cui. Privirea lui se oprește brusc asupra unui bilețel roz care se află sub masă; o bănuială îl cuprinde și, dându-se jos din pat, ridică hârtia. O singură ochire aruncă doar pe dânsa și tresare.

— Drace! ce-o mai fi și asta! exclamă el. — O scrisorică de dragoste, adresată Leoniei! Dar de unde o fi venind?

Anton vrea să descifreze semnătura, dar în aceeași clipă ascunde repede bilețelul, căci Leonie

se trezește. El se apropie de dânsa și se așează pe marginea patului, spumegând de gelozie și furie, în același timp.

— Ce-i cu tine? întreabă ea, ridicându-se în capul oaselor. Faci o mutră atât de ciudată! Ți s'a întâmplat ceva neplăcut?

Ea nu bănuiește încă, cum că el găsise scrisorica Ducelui de Launé. Anton se stăpânește cât îi stă în putere.

— Am dormit prost de tot, mormăie el. Vinul o fi fost falșificat și capul îmi vâjâie cumplit. Să nu te îngrijești de asta, însă! Dacă vrei să prinzi acceleratul de Paris, e timp să te scoli.

Fără să-i răspundă un cuvânt, ea se dă jos din pat și se îmbracă. După ce iau împreună micul dejun, o trăsură îi duce la gară. Ajung tocmai la timp, căci trenul sosește în stație.

— Așadar, peste cinci sau șase zile, la adresa pe care mi-ai lăsat-o, spune el, și-i întinde mâna. — Cred că atunci mă vei întâmpina mai bine dispusă ca ieri.

Privirea lui are o expresie ciudată și demonica femeie se cutremură fără voie.

— Imi ascunzi ceva! exclamă dânsa, brusc. Ar fi caraghios s'o faci pe misteriosul față de mine.

— Nu-ți ascund nimic, absolut nimic, te 'nșeli amarnic! răspunde el. Nu uita numai că rămâi a mea până la ultima clipă și că nicio putere din lumea asta nu mi te poate smulge. Și acum la revedere, căci s'a dat semnalul de plecare.

— La revedere! murmură contesa, dela fereastră și retrăgându-se în colțul ei, adaogă, pentru sine: Nu prea va fi o revedere plăcută pentru tine, canalie!

Acceleratul pornește cu viteză. Anton mai rămâne câteva clipe pe peron și în creierul său se zbat tot felul de gânduri.

— Așa! murmură el apoi, și-și duce mâna la buzunarul dela piept. — Acum să citim în liniște scrisorica!

Se îndreaptă spre restaurant și, așezându-se la o masă cere chelnerului să-i aducă o consumație. Cu mișcări grăbite despătureză scrisoarea și caută semnătura.

— Aha! gâfâie el, mi-am spus eu din primul moment că trebuie să fie un individ mai fin, hârtia însăși mi-a dovedit asta. André, Duce de Launel Măi să fii, așa mai zic și eu! Ia să vedem maideparte!

Cu privirea înflăcărată parcurge rândurile așternute pe hârtie.

— E într'adevăr o scrisoare de dragoste, redactată în cuvinte pătimașe. Domnul Duce de Launé pare să fie îndrăgostit până peste urechi de frumoasa Leonie.

Anton pricepe asta, căci el cunoaște mai bine ca ori-care altul farmecele pe cari le posedă această femeie, dar în acelaș timp își încleștează pumnii cu furie și vinele dela gât îi se umflă de enervare.

— Îl voiu gâtui pe ticălosul acela! scrâșnește el. Las' că-l găsesc eu! Dacă n'o fi mulțumit cu ce i-oiu face, să nu-mi zică pe nume!

„Peste cinci zile te aștept, iubita sufletului meu! glăsuiește scrisoarea. Voiu veni cu puțin înainte la Paris, voiu îngriji de toate cele necesare și voiu împodobi locuința mea de burlac, așa cum se cuvine pentru o femeie ca tine. De ce treci sub tăcere locul unde vei trage la Paris, când vei sosi? De ce atâta suspiciune față de André al tău? Nimeni pe acest pământ nu te-a iubit vreodată cu mai multă patimă ca mine! Așadar, peste cinci zile, la vila „Desiré", din rue de Batignolles! Rămâi cu bine, iubita sufletului meu!"

Scrisoarea mai avea un „post-scriptum", în care era indicată adresa din Berlin a tânărului Duce.

— Indată ce voiu sosi la Berlin îl voiu pune sub observație pe domnișorul acesta! murmură Anton.

Spre seară ajunse în capitala Germaniei, și trase la un hotel de mâna a doua. Își schimbă toa-

leta și în aceași seară încă pornește spre Wilhelmstrasse, unde își avea domiciliul Ducele de Launé.

Casa cu numărul indicat în scrisoare, e un adevărat palat. Încăperile dela parter sunt viu luminate în seara aceasta. In fața ușii stă un portar galonat, care întâmpină trăsurile ce aduc musafiri.

Tocmai acum se oprește o mașină, din care coboară un bărbat elegant și o doamnă mai în vârstă. Portarul se dă respectuos la o parte și face loc noilor sosiți, apoi mașina se îndepărtează.

In timpul acesta, Anton stătuse numai la câțiva pași de intrare și observase cu atențiune pe toți acei cari veneau și plecau. Acum se apropie de portar și, scoțându-și pălăria respectuos, îi se adresează:

— Imi permiteți, domnule, să vă cer o informație. Sunt funcționar într'un minister și am fost însărcinat să predau o comunicare urgentă, sosită din Paris, unui domn care se află în casa aceasta. Dar după cât s'arată, e vre-o festivitate aici, și nu știu în ce mod aș putea da ochi cu persoana respectivă.

— Despre cine e vorba? întreabă, cam surprins, portarul.

— E ducele de Launé, atașat de legațiune, pe care cred că-l cunoașteți.

— Ah, așa! In cazul acesta ați fi avut cel mai nimerit prilej să-i predați scrisoarea mai acum câteva clipe, când a coborât din mașină, însoțit de soția unui domn ministru.

— Acela e fost? exclamă Anton, prefăcându-se foarte surprins.

— Da. De-altfel, ați putea să-mi lăsați scrisoarea mie și voiu purta de grijă să ajungă în mâinile domnului Duce. O fi, poate, în legătură cu voiajul său de mâine.

— Nu știu nimic despre un astfel de voiaj! spune Anton, bucurându-se în sinea lui.

— Da, pleacă mâine! răspunde portarul. La ora

unsprezece noaptea, cu acceleratul de Paris, ne părăsește.

— Vă mulțumesc foarte mult pentru bunăvoință, și vă rog să-i predați domnului Duce această scrisoare.

Anton își pregătise de acasă un plic cu adresa rivalului său în dragoste, dar care nu conținea decât o foaie de hârtie, goală. Predându-l portarului, îi mulțumește înc'odată apoi se îndepărtează.

— Care va să zică, mi-a reușit și asta! râde el. Mâine noapte la ora unsprezece. Voiu fi punctual, domnule conte de Launé! Vei avea o desamăgire cum n'ai mai avut în viața d-tale, dacă îți închipui cumva că te vei desfăta în brațele contesei Leonie.

Se înapoiază la hotel, și se culcă liniștit.

A doua zi dimineața își aranjează unele treburi și restul zilei și-l petrece făcând plimbări prin oraș. Cu puțin înainte de ora unsprezece noaptea, pornește spre gară.

Mai sunt câteva minute până la plecarea acceleratului de Paris. Dar Ducele de Launé nu sosise încă.

Anton își rotește privirea în toate părțile și tocmai când credea că Francezul i-a tras clapa, își face apariția un bărbat de statură înaltă, cu un palton elegant și joben lucitor pe cap. In urma sa vine un servitor cu câteva geamantane.

O singură privire, și Anton îl recunoaște. Ducele e în vârstă cam de vre-o douăzeci și șase de ani, cu înfățișarea cât se poate de distinsă. Se urcă în vagon și în aceeași clipă se aude glasul conductorului.

— Urcați în vagoane, domnilor!

Intâmplător, privirile celor doi rivali se întâlnesc. Ducele privește surprins la călătorul necunoscut, care se uită atât de dușmănos la el. Dar apoi nu-i mai dă nici-o atenție și-și vede de ale sale.

CAPITOLUL 165

Dispariția lui Anton

Eberhard de Hohenegge ascultă cu încordare raportul lui Max Șerparul, pe care-l trimisese la Hohenegge să iscodească ce se petrece pe acolo. Îndată după moartea lui Xaver Birk, tânărul se prezentase la conte și acesta îl luase în serviciul său, dându-și seama că va putea trage unele foloase de pe urma acestui om.

— Administratorul castelului a dispărut, domnule conte, raportează Max. L-a lăsat pe grădinar în locul său, dar n'a spus încotro pleacă. Atât a zis doar, că va da semne de viață, dacă va crede el necesar.

— Și ce părere ai tu despre asta? întreabă Eberhard, gânditor.

— Imi cam miroase a fugă, domnule conte, răspunde Max. M'am informat pe la servitorii castelului, doar-doar oiu afla ce s'a petrecut în ultimul timp acolo, dar n'am prea avut noroc. În tot cazul, nimeni nu e mulțumit cu stăpânirea lui Anton. E un „vânător de fuste" de cea mai ordinară speță, cum spun toți. Apoi mai e și brutal și fără nici-o considerație, bețiv și câte și mai câte.

— Pricep totul! zice contele Eberhard. Dar ce folos, căci suntem legați de mâini și de picioare și nu cunosc nici-un mijloc să rup lanțurile acestea.

In clipa aceasta își face apariția contele de Platen.

— O comunicare urgentă din partea procurorului, pentru tine, spune el și întinde contelui un plic oficial.

Eberhard îl deschide și un zâmbet amar îi plutește în jurul buzelor.

— Ce este? Ce-ți comunică procurorul? întreabă Platen.

— Ceva, care vine din nou prea târziu, răspunde contele de Hohenegge. Magistratul s'a hotărât, în sfârşit, să-l instruiască pe Anton. Vrea să se ducă la Hohenegge şi mă invită să merg şi eu.
— Mă duc la procuror şi-l iau şi pe Max cu mine. Informaţiunile sale sunt de mare preţ acum.

Trăsura trage la scară şi cei doi pornesc spre Palatul Justiţiei.

Procurorul e nespus de surprins de faptul că tocmai acum, când pregătise un mandat de arestare împotriva administratorului castelului, acesta dispăruse.

— Prea departe nu va ajunge, însă! strigă magistratul, înfuriat. Trimit imediat un mandat de urmărire şi până în douăzeci şi patru de ore nădăjduesc să-l am aici pe domnul Anton.

O zi şi o noapte se scurg, fără ca să semnească vestea arestării lui Anton. A doua zi dimineaţa, contele primeşte o nouă invitaţie să se prezinte la cabinetul procurorului. De data aceasta, e însoţit de Platen.

— A fost arestat ticălosul? întreabă Eberhard, de cum dă ochi cu magistratul.

— Te-am chemat aci, domnule conte, — răspunde acesta — să-ţi comunic o veste importantă pe care am primit-o. Mandatul de urmărire lansat împotriva lui Anton a avut efectul, că ştim unde se află pentru moment cel căutat.

— Şi anume?

— Ascultă ce-ţi spun, domnule conte! In cursul zilei trecute, detectivii noştri au stabilit că administratorul dela Hohenegge a plecat, şi anume cu gândul să se ducă în străinătate. Acest simplu fapt este suspect.

La o staţie de încrucişare, a luat acceleratul de Paris şi şi-a continuat călătoria. Acum vine partea interesantă.

În ziua următoare îl găsim din nou în Berlin, într'un hotel mic.

Agenții noștri au continuat să-l urmărească, stabilind că a părăsit iar capitala, cu trenul de noapte, dela ora unsprezece, tot cu destinația Paris. Am dat dispoziții să fie arestat la coborârea în gara din Paris, dar n'am avut succes. Administratorul dela Hohenegge nici n'a ajuns în capitala Franței.

— Dar unde să fie, domnule procuror? întreabă Eberhard.

— E mort, — după cum a relatat un călător, poliției parisiene. Așa-dar, individul și a luat viața, căutând să scape astfel de soarta ce-l așteaptă.

— Mort?! exclamă contele. La asta nu m'aș fi așteptat, domnule procuror. Nu treceți cu vederea că avem de-a face cu un individ cât se poate de viclean, care a jucat numai o comedie, ca să inducă în eroare autoritățile. Se știe în ce fel și-a pierdut viața?

— Într-o-clipă răspunde procurorul. Poliția franceză a cercetat pe călătorii vagonului în care voiaja administratorul, dar acesta nu era de găsit. La o cercetare mai amănunțită s'a dat de un geamantan luxos, fără stăpân. Fiind deschis, s'a dovedit că conținea câteva bărbi false și alte obiecte suspecte.

Tot acolo s'a mai dat peste un pașaport, cu numele administratorului. Dar unde era el-însuși?

Funcționarii trenului au venit în ajutorul poliției. Au descoperit imediat că o ușă laterală, care ducea afară, nici nu era închisă, ceea ce putea duce la presupunerea că se deschisese în timpul drumului și călătorul a căzut pe terasament.

Un domn, elegant, care călătorea în compartimentul de alături, își aduse aminte că auzise în timpul nopții un strigăt răgușit, dar n'a prea dat atenție faptului, într-cât era cam mahmur. Apoi a mai auzit și o căzătură. Acestea le-a declarat călătorul în fața comisarului de poliție. Omul e vrednic

de încredere, căci s'a legitimat ca fiind Ducele André de Launé, o persoană care locuise la Berlin până acum de curând. Nu trebuie să punem la îndoială spusele sale, cu atât mai mult cu cât Ducele poate fi interogat oricând, având la Paris locuința în rue de Batignolles.

Fără să-și dea seama de ce, la auzul acestui nume Eberhard fu cuprins de un simțimânt ciudat. Să fie Ducele de Launé. — de a cărui existență auzea acum pentru prima oară — în vre-o anumită legătură cu ticlăosul acela de Anton?

— Presupuneți, domnule procuror, că mizerabilul a căzut din tren în timpul mersului și și-a găsit moartea cu prilejul acesta?

— Nu numai că presupun, dar știu chiar în mod absolut sigur! răspunde magistratul. Cercetările întreprinse de poliție au avut succes. Toată linia ferată a fost examinată în timpul nopții, la lumina lanternelor. N'a trecut mult și călătorul accidentat a fost găsit, sub podul dela Barbonne și trupul lui este în așa fel zdrobit, încât nu greu poate fi recunoscut. Cadavrul a fost adus în stația Barbonne și poliția franceză a luat chestia pe mână. In buzunarele mortului s'au găsit unele acte, cari dovedesc că e vorba, într'adevăr, de fostul administrator al castelului, Anton. Justiția divină a făcut dreptate. Dela el, deci, nu mai putem obține nici-un fel de lămurire în chestiunile acestea misterioase, ce ne interesează.

— Asta înseamnă pentru mine o nouă lovitură, domnule procuror, zice Eberhard și se ridică de pe scaun.

Câteva clipe rămâne locului, ca zdrobit, apoi ridică brusc capul și ochii-i vii se îndreaptă spre magistrat.

— Domnule procuror, nu știu cum se face, dar toată povestea asta cu accidentul de cale ferată, îmi apare misterioasă. Desigur, nu se pot pune la îndoială declarațiile ducelui de Launé, ca

toate acestea aș îndrăzni să susțin că mortul găsit sub podul dela Barbonne, nu e urmăritul Anton... Cine știe ce se mai ascunde în dosul acestei afaceri.

Procurorul rămâne surprins.

— Dar n'avem nici-o dovadă despre asta, domnule contel răspunde el. Admit că moartea acestui om — pe care l-am lăsat prea mult timp în libertate — e o lovitură pentru d-ta, dar pe altă parte cred cu fermitate că el e într'adevăr mort. Pe ce întemeiezi bănuiala d-tale?

— Deocamdată, e drept, ea nu se întemeiază pe nimic, domnule procuror. Dar un glas în interiorul meu îmi strigă, din ce în ce mai tare: „Nu crede în moartea acestui ticălos, el a înșelat lumea în nenumărate rânduri până acum!" Poate că a simțit că pământul a început să-i ardă sub picioare și de aceea a șters-o de fugă. Dar un individ atât de viclean ca Anton, trebuie să fi găsit mijloace să se asigure. Și-o fi spus că morții nu's urmăriți și a recurs la o metodă drăcească, pentru a se da drept dispărut... si totuși să rămâie în viață.

Aș dori să mă încredințez personal, dacă mortul e într'adevăr Anton, pe care-l cunosc bine. Nimeni altul nu știe că fostul meu servitor avea un tatuaj mic pe brațul stâng. Acest semn îl poate fi de gol acum. Dacă n'aveți nimic împotrivă, domnule procuror, voiu pleca în Franța și mă voiu pune în legătură cu poliția de acolo.

Magistratul chibzuiește câteva clipe, apoi răspunde:

— Propunerea d-tale e bună și poate aduce oare care lumină în această afacere întunecată. Poți pleca și Dumnezeu să-ți ajute! Îți voiu da recomandațiile necesare către poliția franceză. Dacă într-adevăr lucrurile stau astfel precum presupui d-ta, înseamnă că suntem în fața unui caz, cum se întâmplă odată într'o sută de ani.

— Vom vedea dacă nu voiu izbuti să-l readuc

la viață pe ticălosul acela! răspunde Eberhard. La revedere, domnule procuror!

CAPITOLUL 167.

In casa de nebuni

Alice se ridică încet dela pământ. Pipăie cu mâinile împrejur și nu știe unde se află și ce s'a întâmplat cu ea. Nu-și mai aduce aminte că s'a izbit cu capul de un zid și că și-a pierdut cunoștința apoi. Deasemeni, n'ar putea spune cât timp zăcuse în zăpada de afară.

Se târâște dealungul zidului și privește rătăcită înaintea ei. Își vârî mâinile în păr și un râs sinistru îi vine din gâtlej.

— Capul, capul... Trebuie să-l am înapoi, nu pot doar să umblu în lume fără cap!

Deodată, gândurile ei par să ia altă direcție. Intinde brațele în semn de apărare și țipete înăbușite îi scapă de pe buze.

— Lăsați-mă! Lăsați-mă! Trebuie doar să-l eliberez! Nu știți, oare că el e fratele și iubitul meu în același timp? Nu-l pot lăsa pe mâna călăului. Ne vom regăsi noi și atunci vom muri împreună.

Dinspre colțul străzii se aude uruitul unei trăsuri. Alice începe să alerge zăpăcită și de-odată se izbește față'n față cu un polițist.

— De unde vii d-ta? Cine ești? o întreabă păzitorul ordinei și o apucă de braț.

El aprinde o lampă de buzunar și-i luminează chipul. Dânsa îl privește cu o expresie care-l face pe polițist să se cutremure. apoi izbucnește într'un râs fioros și se smulge din strânsoarea celuilalt. Alleargă înainte și omul legii se uită năuc după ea.

— Ce-a fost asta? murmură el. Nu poate fi vorba de o prostituată, e sfânt. E o bolnavă, o nebună. Voiu raporta la comisariat. Poată că s'or găsi ceva rude de-ale ei.

Alice, însă, gonește spre oraș, se poticnește la fiece pas, cade, se ridică și continuă goana nebună. Ajunge într'un parc pustiu, se așează câteva clipe pe o bancă, apoi pornește din nou, cu aceeași goană sălbatecă.

Când se luminează de ziuă, făptura ei care-ți inspiră milă, se târâște pe o potecă ce duce spre un sat mic. Ochii fetei sunt măriți peste măsură și flăcări sinistre ard într'înșii. Figura ei s'a îngustat parcă și în jurul buzelor plutește un zâmbet îndurerat. In timpul fugii își agățase rochia de mărăcini și acum trupul îi e acoperit doar de zdrențe. Părul despletit îi cade pe frunte. Nenorocita nu știe unde se află și mereu îngână cuvinte nelămurite, amintind despre capul pe care trebuie să-l caute, ca să-l ducă la Berlin.

Se târâște mai departe, și după un timp se zărește căsuțele joase ale satului. Incă o jumătate ceas merge astfel și se apropie la cea din urmă casă. Din coșul acesteia se înalță fum, dovadă că locuiește cineva într'însa.

Dar înainte de a ajunge la locuința aceasta omenească, puterile o părăsesc pe nenorocită și ea se prăbușește la pământ. Ochii îi se închid și totul piere din mintea ei.

După câteva minute se deschide ușa casei. Un bărbat bătrân, cu căciulă pe cap și pipa între dinți privește în drum.

— Ei, dar ce o mai fi și asta? exclamă el, zărind făptura nemișcată din zăpadă. Ei, nevasto, ia vino 'ncoa să vezi ceva! strigă apoi, întorcând capul spre interiorul casei.

Cereți mâine numărul 125 Șuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

Imediat apare în deschizătura uşii capul unei bătrâne, care rămâne înspăimântată zărind privelişte.

— E o femeie, Hans, spune ea. Ia vezi, poate că-i mai putem veni în ajutor!

Bătrânul ţăran se îndreaptă spre fata prăbuşită în zăpadă şi, ajutat de soţia sa, o ridică pe nenorocită.

— E încă de tot caldă, zise Hans. Nu cred să zacă de mult aici. S'o ducem în casă şi s'o frecăm cu zăpadă.

Cei doi bătrâni o târăsc pe Alice în căsuţa lor. Hans aduce un lighean cu zăpadă şi începe să frece faţa şi gâtul fetei.

In sobă arde focul, răspândind o căldură plăcută în încăpere. In curând, bătrânii fac constatarea că nenorocita nu îngheţase, ci se prăbuşise numai, probabil din cauza oboselii.

— Ii voiu turna pe gât câteva picături de rachiu tare, asta o va readuce în simţiri, zise Hans. Tu, bătrânico, îngrijeşte să capete ceva întăritor de mâncare.

Nu trece mult şi Alice se trezeşte într'adevăr din leşin. Învăluită de căldura plăcută din odaie ea se ridică în capul oaselor şi priveşte năucă în jur. Dar mintea continuă încă să-i plutească în umbră.

— Unde este capul? întreabă ea şi face un semn bătrânului să se apropie. L-aţi găsit poate pe undeva sau îl ascundeţi cumva de mine? Daţi-mi-l îndărăt, trebuie să-l duc la Berlin, unde îl caută!

Cei doi soţi schimbă o privire speriată între dânşii.

— Despre ce cap vorbiţi, domnişoară? întreabă Hans, privind-o cu curiozitate.

Ea se uită la el cu ochi sticloşi şi după câteva clipe izbucneşte:

— Vin!.. Vin! Nu-i auziţi? Uite-i că ridică spân-

zurătoarea și-l trag într'acolo! Colo în fund stă omul cu sabia sub mantilă. Ajutor! ajutor!

Bietul țăran nu știe ce să facă.

— Rămâi cu ea, bătrânico, zice el, m'oiu duce la vecin să-l rog să trimeată băiatul la ospiciul de nebuni. Acolo sunt doctori cari se pricep mai bine ca noi.

— Grăbește-te, moșule, mă tem de fata asta!

Hans iese din casă și după câteva minute se înapoiază.

— Peste o jumătate de ceas vor fi aici și atunci vom scăpa de bolnavă! zice dânsul.

Alice căzuse într'o stare de somnolență, care ține până sosește medicul.

— Ei, ce s'a întâmplat pe la voi, Hans? întreabă acesta. O fi bolnava aceea care a fugit dela noi acum două zile și pe care n'am putut-o găsi până acum. Numai de asta m'am hotărât să viu încoace și am adus și un paznic cu mine.

Doctorul se apropie de patul pe care zace Alice, în vreme ce paznicul rămâne lângă ușă.

— Nu, m'am înșelat, zice el. Asta e o străină pe care n'am văzut-o încă până acum. Ei, de vreme ce sunt aici, ia să vedem ce-i cu dânsa. Unde ați găsit-o și în ce împrejurări?

Țăranul îl lămurește și doctorul contemplă cu atențiune chipul palid și frumos al tinerei fete.

— N'are ceva hârtii la ea, din cari să putem vedea cine e și de unde vine? întreabă el.

— Nici nu ne-a dat în gând să cercetăm! răspunde bătrânul.

In clipa aceasta Alice deschide ochii și se uită cu priviri rătăcite la cei din jurul ei.

— Ce vreți dela mine? exclamă ea, cu o expresie de spaimă întipărită pe figură. N'am putut proceda altfel, e doar fratele meu. Voi ați fi făcut întocmai ca mine. Numai capul, capul trebuie să mi-l redobândesc.

Medicul se întoarce spre cei doi țărani și spune repede:

— E o nebună, o vom lua cu noi. Ce-o mai fi, om vedea!

Făcând un semn paznicului care așteaptă la ușă, acesta se apropie de patul bolnavei.

Alice, însă, simte pericolul și dintr'o săritură e pe picioare.

— Nu mă atingeți! răcnește ea, cu glas înfiorător. Trebuie să plec, trebuie să mă întâlnesc cu el, și apoi vom muri împreună.

Medicul face un semn energic și mâinile puternice ale paznicului înșfacă trupul gingaș al fetei. Ea se apără cu disperare, dar puterile n'o ajută și astfel e târâtă la trăsură.

— Ai făcut o faptă creștinească, Hans! zice medicul. Când vom afla cine e nenorocita, probabil că veți avea și voi o răsplată.

— Nu e nevoie de răsplată, domnule doctor! răspunde țăranul, conducându-l pe medic.

Trăsura ajunge la ospiciu peste o jumătate de ceas. Un servitor, care auzise uruitul roților, iese repede în curte și deschide portiera. Șeful ospiciului e în cabinetul său, dar știe că unul din medici plecase în sat, unde fusese chemat la o bolnavă.

— Coboară, te rog, domnișoară, am ajuns acasă! se adresează medicul, Alicei.

Fata se ridică și, foarte liniștită de data aceasta, se supune ca un copil.

— Acasă, da, acasă! Mi-e foame și mi-e frig! murmură ea. Aș vrea să dorm, căci sunt moartă de oboseală.

In vreme ce medicul se îndreaptă spre intrare, se apropie de cealaltă poartă a parcului doi bărbați. Unul din ei este de statură înaltă, tânăr și are figură simpatică. Cu privirile ațintite în pământ, pășește liniștit alături de însoțitorul său. A-

cesta e un paznic, care-i întovărășește în plimbările-i zilnice.

De-odată, tânărul se oprește în loc și, un țipăt răgușit izbucnește din pieptul său. Se pregătește să alerge spre Alice, dar paznicul al apucă de braț.

— Ce s'a întâmplat, domnule? îi se adresează el.

— Dă-mi drumul! gâfâie tânărul, tremurând din tot trupul. Eu nu-s nebun, ți-o jur! Pe fata aceea o cunosc. Cum de a ajuns aici la ospiciu?

Cu o putere pe care nimeni n'ar fi bănuit-o într'însul se smulge din mâinile paznicului și izbutește să ajungă la Alice. În vreme ce dânsa se uită cu priviri rătăcite, fără să-l recunoască, el se aruncă în genunchi în fața ei.

— Alice! Nu mă mai recunoști? Eu sunt acela care poartă în inima lui chipul d-tale, și care și-a pus în gând să te caute până la capătul lumii, de-ar fi fost nevoie. Nu mă mai recunoști, într'adevăr? Eu sunt George Vallieres, căruia Masca-roșie i-a răpit fericirea vieții.

E chiar nenorocitul nepot al șefului poliției din Paris, de care ne mai amintim, desigur, din capitolele precedente ale romanului nostru.

Dar Alice zâmbește îndurerat și-i răspunde cu glas slab:

— Nu te cunosc!

— Sfinte Dumnezeule! exclamă George, ridicându-se dela pământ. Din ce cauză și-a pierdut mințile? — Domnule doctor — se adresează el medicului — vă implor pe tot ce aveți mai scump în lumea asta, credeți-mă că mintea îmi este în clipa aceasta tot atât de limpede ca și a dv. Cunosc pe fata asta, o iubesc și cauza nenorocirii mele a fost că dragostea noastră a fost urmărită de o fatalitate oarbă. Duceți-mă la domnul medic-șef, trebuie să vorbesc imediat cu dânsul! Vre-o spaimă subită, o întâmplare îngrozitoare i-o fi luat mințile. Lăsați-mă să vorbesc singur cu ea câteva clipe, vreau

să-i redeştept memoria şi s'o scot din noaptea ţroroasă a nebuniei!

Ridică mâinile ca pentru rugăciune, dar medicul zâmbeşte rece.

— Eşti bolnav, domnule Vallieres, spune el; linişteşte-te mai întâi, apoi vom mai sta de vorbă. Înapoiază-te în camera d-tale şi culcă-te puţintel.

George Vallieres izbucneşte cu disperare:

— Nu vreţi să mă credeţi, toţi presupun că sunt nebun, cum am fost cândva, în Monaco! Vă spun, totuşi, că o cunosc pe nenorocita asta, ea e aceea căreia i-am dăruit inima mea întreagă, deşi înota în noroiul păcatului şi al crimei.

Medicul şopteşte paznicului de lângă el:

— E o idee fixă, cunoaştem noi cazuri dintr'astea. La revedere, domnule de Vallieres. Vom vorbi mai târziu!

O ia de braţ pe Alice şi ajutat de paznic, o conduc în interiorul ospiciului.

George Vallieres vrea să se ia după dânşii, dar paznicul îl reţine cu toată puterea de data aceasta.

— Fiţi liniştit, domnule! îi spune el, cu blândeţe. Nu vă dorim decât binele, asta o ştiţi doar.

Un zâmbet amar încolţeşte în jurul buzelor tânărului. El se lasă condus spre camera sa şi acolo îşi lipeşte fruntea de geamul rece, privind în parcul îmbrăcat în haină de iarnă.

— Ea e aici, murmură el. A devenit tot atât de nenorocită ca şi mine! Când o voiu revedea oare?

CAPITOLUL 167.

Falsul Duce

In rue de Batignolles din Paris, se află o vilă micuţă şi fermecătoare, aparţinând Ducelui de Launé E înconjurată de un parc minunat, închis, spre stradă, de un grilaj înalt.

In timpul lipsei stăpânului, rămâsese în vilă numai un servitor bătrân, dar și acesta va părăsi casa în dimineața asta, căci în cursul după-amiezii trecute primise dela tânărul Duce o comunicare, prin care i se punea în vedere să închidă toate ușile și să predea cheile comisariatului de poliție din apropiere. In scrisoare se afla o bancnotă de o mie de franci și oricât de dureroasă este pentru bătrân concedierea din slujbă, își dă seama că n'are încotro.

După ce pune totul în ordine, el părăsește casa, păsind cu capul plecat, fără să-i pese de trecătorii de pe stradă, fără să zărească pe omul îmbrăcat cu mantila largă, cu gulerul ridicat, care stă peste drum de vilă și care acum îl urmează.

— Totul decurge conform programului! își spune Anton, căci el e acela care stătuse de pândă în fața vilei.

Bătrânul servitor iese curând din localul comisariatului și se urcă într'un tramvai.

— Așa, acum totul e în regulă! murmură Anton și mă pot muta în noua locuință.

După o jumătate de ceas intră în localul comisariatului și înmânează unui funcționar carta de vizită, spunând cu un aer mândru:

— Bătrânul meu servitor trebuie să fi predat astăzi cheile vilei dela No. 17. Fiți bun, vă rog, și predați-mi-le!

Polițistul aruncă o privire pe cartonașul alb și, foarte serviabil, îi aduce cheile.

— Mulțumesc! spune Anton și părăsește încăperea.

In aceeași după amiază încă își face intrarea în elegantа vilă a Ducelui de Launé. In primul rând vizitează toate încăperile, zâmbind mulțumit.

Dar chipul său capătă o expresie de furie când se oprește în fața patului larg, cu așternut de mătase, cu perdele de purpură. Anton bănuiește că Ducele aranjase aceste încăperi pentru Leonie, noua sa amantă. Se liniștește, însă, repede, spunându-și că e stăpân pe

situație și va putea conduce lucrurile după bunul său plac.

— Așteaptă nițelus! rânjește el și se aruncă în așternutul de mătase. Îl vei cunoaște îndată pe iubitul tău Duce!

După ce se odihnește un ceas, pleacă în oraș, la un birou de plasare și angajează un servitor; acesta e venit de curând la Paris și n'avea de unde să cunoască pe Ducele de Launé.

Anton e într'o dispoziție minunată. Nici nu și-ar fi putut dori ca lucrurile să se desfășoare mai bine. Are asupra lui toate documentele celui ucis și-i cunoaște chestiunile particulare. Deocamdată, îi ajunge suma pe care o găsise asupra victimei sale. Mai târziu, va fi de-ajuns să se adreseze Băncii unde are depusă Launé imensa avere, și banii vor curge din belșug.

Cercetând încăperile vilei, Anton găsește o garderobă bogată, aparținând tânărului Duce. Asta se potrivește de minune, mai ales că hainele îi vin bine.

Servitorul nou angajat primește instrucțiuni precise. Spre seară, criminalul se îmbracă elegant și face o plimbare prin străzile orbitor luminate ale marelui oraș. Bine dispus cum e, intră într'un restaurant și, după ce mănâncă și bea bine, se înapoiază acasă, fredonând și clătinându-se pe picioare.

In salon, falsul Duce asvârle jobenul într'un ungher, spărgând cu prilejul acesta o vază prețioasă așezată pe un piedestal. In ușa deschisă servitorul stă și privește uimit. Dar Anton izbucnește într'un râs sălbatec, întinde picioarele cât poate și răcnește:

— Vino 'ncoa, tâmpitule! Ce gândeai în clipa asta, în căpățâna aia idioată? Răspunde repede, altminteri te 'nghit!

— Alteță... bâlbâie servitorul și face o plecăciune până la pământ... eu am năravul să nu gândesc de loc, ci să îndeplinesc doar poruncile și dorințele nobililor mei stăpâni.

— Mare noroc ai avut c'ai vorbit așa, mormăie Anton.

Apoi, dându-și seama de situația sa, își ia o atitudine mai nobilă și zice:

— Doresc să merg la culcare.

Servitorul se 'ndreaptă spre odaia învecinată și face lumină. In clipa aceea Anton îl cheamă îndărăt și întreabă cu bănuială:

— S'a întâmplat ceva în timpul lipsei mele Jean? A venit vre-o scrisoare?

— Firește, Alteță, am pus-o pe birou.

— Adu-o repede încoa!

Servitorul îi aduce pe o tavă de argint scrisoarea. Criminalul o ia cu mâini tremurânde, o duce la nas și o expresie de turburare se ivește pe chipul său. E dela Leonie, cunoaște parfumul ei preferat.

— Deocamdată n'am nevoie de tine! se adresează servitorului.

Acesta se 'ndepărtează și Anton rămâne singur. Privește câteva clipe la adresă, care glăsuiește:

«Alteței sale Ducelui André de Launé».

— Eu sunt acum Ducele, și sunt îndreptățit să deschid toate scrisorile ce-mi sunt adresate! rânjește fostul servitor.

Rupe plicul și citește:

«Soumpul meu!

Presupun că ai sosit între timp în micul tău paradis din rue de Batignolles. De ce mă lași atâta vreme fără să dai un semn de viață? Ești înspăimântat încă de aventura din tren? Cât mi-a părut de rău că a trebuit să ți-se întâmple acest incident neplăcut! Nu mai pot aștepta, iubitule, mi-e dor de îmbrățișările tale calde, de sărutările tale pătimașe. Pregătește-te să mă primești Joi la ora zece. Vei putea dispune de mine în totul. Micul și deșteptul meu Duce, va ști ce are de făcut, pentru a o face fericită pe Leonie a sa. Vom gusta viața din plin, — nu-i așa?

Trebuie să-ți comunic o noutate. Iți aduci amin-

te, desigur, că ți-am povestit în treacăt despre administratorul castelului meu, pe care l-am lăsat la Hohenegge. Ei bine, el e acela care a căzut din tren, în vreme ce acesta trecea peste podul de lângă Barbonne. Dela notarul meu din Germania, am primit un raport amănunțit asupra accidentului. Anton ăla trebuia să fi plănuit ceva rău, hotărându-se să plece la Paris. De multă vreme eram nemulțumită cu el și vroiam să-l concediez. Prin moartea sa, lucrurile s'au aranjat dela sine, în chip mulțumitor. Intre noi fie vorba, a fost un om scârbos, o fire brutală și obraznică, care trebuia ținut numai cu biciul. Dacă nu m'ar fi rugat în genunchi de zeci de ori să nu-l concediez, de mult i-aș fi dat pașaportul. Moartea sa nu mă atinge câtuși de puțin, ba dimpotrivă!... Iți comunic asta, pentru ca să știi că Leonie a ta nu-și pierde buna dispoziție din cauza unei astfel de bagatele.

Joi seara voiu fi la tine și voiu sorbi de pe buzele tale nectarul fericirii. Așteaptă-mă în salonul roșu, voiu veni înfometată și însetată, și dornică de îmbrățișările tale.

Cu mii de sărutări pentru micuțul meu Duce,

a ta

Leonie'.

Anton izbucnește într'un hohot sălbatec de râs.

— Asta-i admirabil, ceva ca din poveștile hoholeștе el, lovindu-se cu palmele peste genunchi. Așadar, mâine seară, căci mâine e Joi. Îi voiu pregăti scumpei mele Leonie o primire dumnezeiască.

Impăturind scrisoarea o pune în buzunar, apoi își sună servitorul, care sosește imediat.

— Acum mă voiu duce la culcare. Te rog dezbracă-mă!

Operația se îndeplinește repede și falșul Duce se întinde în pat. Dar nu poate adormi atât de ușor. Îl tot frământă gândul la cele cuprinse în scrisoare și din când în când izbucnește în râs.

— Mine seară la ora zece! Ce mutră o să facă scumpa mea Leonie!

De-abia spre ziuă închide ochii şi adoarme.

E aproape ora zece seara.

O maşină coteşte în rue de Batignolles. Ea opreşte în faţa vilei Ducelui de Launé şi o doamnă coboară repede.

E Leonie, contesa de Hohenegge. Se apropie de poartă şi apasă pe butonul soneriei. Un bec electric se aprinde în parc şi un servitor îmbrăcat în negru îşi face apariţia. Fără să pună vre-o întrebare el deschide poarta şi contesa păşeşte înăuntru.

— Alteţa sa mă aşteaptă? întreabă dânsa, cu aroganţă.

— Firește, stimată doamnă. Am primit poruncă să vă conduc în salonul roşu. Alteţa sa se şi află acolo.

Leonie clatină doar capul şi păşeşte spre intrarea vilei. Ajunsă în vestibul, îl vede pe servitor că vrea s'o ia înainte ca să-l anunţe pe stăpânul său şi atunci îi vine un gând.

— Aşteaptă! spune ea. Doresc să-i fac o surpriză Alteţei sale. Dacă vom avea nevoie de d-ta, îţi vom da de ştire.

Omul se retrage, fără să rostească un cuvânt de împotrivire.

Păşind pe covorul moale, demonica femeie se 'ndreaptă spre uşa ce dă în salonul roşu. O deschide şi zăreşte încăperea învăluită într'o lumină roză. Masa e pregătită pentru două persoane şi străluceşte de cristaluri şi argintării. Sticle de şampanie stau în răcitoare de nichel şi florile minunate împrăştie un parfum îmbătător.

Leonie îşi plimbă privirile prin odaie şi de-odată zăreşte ceea ce căuta. Într'o nişă se află o măsuţă cu câteva fotolii de mătase. Acolo stă Ducele, amantul ei, întins într'un fotoliu, cu spatele spre dânsa. Pare adâncit în visuri... Pe măsuţa din faţa lui e fotografia ei, a Leoniei.

Cu paşi de pisică, dânsa se apropie, palpitând de emoţie. Întinde braţele, îi aşează mâinile pe umeri şi izbucneşte cu patimă:

— André! Scumpul meu!

Ducele tresare speriat, ea, însă, îi trage capul spre pieptul său şi buzele-i caută pe ale lui. Dar în aceeaşi clipă se dă înapoi cu un ţipăt de groază şi împiedicându-se de un scaun, cade în genunchi. Anton o apucă repede de braţe şi un rânjet îi schimonoseşte chipul.

— De ce mă priveşti atât de înspăimântată, comoara mea? zice el. De ce ţi-e groază de mine? Credeam doar că-l aştepţi pe iubitul tău André! Ridică-te şi cuprinde-mă cu braţele tale moi! Sau poate nu-ţi place aranjamentul de aici? Şi eu care credeam că m'am îngrijit să nu lipsească nimic!

Cu toată situaţia grozavă în care se află, Leonie — obişnuită cu toate cîudăţeniile vieţii — îşi redobândeşte încetul cu 'ncetul stăpânirea de sine. Dar expresia de groază din ochii ei persistă încă.

De-odată sare în sus şi cu glas gâfâietor strigă:

— Anton! Tu eşti, mizerabile? Unde este Ducele de Launé?

Un râs răguşit izbucneşte din pieptul fostului servitor.

— Domnul Duce de Launé a trecut în împărăţia morţilor, cea ce am onoarea să comunic doamnei contese de Hohenegge.

— Mort? răcneşte Leonie.

Groaza o înăbuşă. Îşi dă seamă imediat că se petrecuse ceva înfiorător. Ca o nebună se năpusteşte la el şi-l apucă de piept.

— Vreau să ştiu ce s'a petrecut cu Ducele de Launé, mizerabile! urlă ea.

— E mort, ce Dumnezeu, cred că vorbesc destul de lămurit!

— În cazul acesta, tu l-ai ucis... tu singur!

— Da, eu l-am ucis. Noi n'avem nevoie să ju-

căm teatru unul față de altul, dar îmi îngădui să iau unele măsuri de apărare.

Părăsește repede salonul și de afară se aude cum trage zăvorul la o ușă. Apoi se înapoiază și, apropiându-se de ea, rostește liniștit:

— Așa, acum suntem neturburați și putem sta de vorbă în liniște.

Ea pare să-și dea seama de-odată cum stau lucrurile.

—Deschide ușa, Anton! răcnește dânsa. Nici-o clipă nu mai rămân aici, vreau să plec! Mă voiu duce la poliție să vestesc că nu ești mort — după cum s'a crezut — ci ai luat locul ucisului Duce de Launé. Acum mi-e tot una, chiar dacă va trebui să pier și eu odată cu tine.

O mânie cumplită pusese stăpânire pe ea. Vrea să-l îndepărteze pe Anton din cale, vrea să-și facă loc spre ușă, dar atunci furia îl cuprinde și pe falsul Duce. Cu o brutalitate de fiară el o apucă pe amanta sa și o târăște până la pat, unde o aruncă jos, pe covor. Ea vrea să se ridice, dar dânsul o înhață din nou și o azvârle în așternut, de data aceasta.

— Ești a mea, vreau să-ți dovedesc asta, dacă n'ai avut dovada până acum.

Ea se luptă din răsputeri, dar totul e în zadar. Rochia se preface în bucăți și mâna lui rupe totul, cu o furie sălbatecă.

— Ești o bestie! răcnește ea și încearcă să-l muște cu dinții.

Dar Anton nu mai aude cuvintele ei. O strânge ca într'un clește, o sărută sălbatec și trupul ei devine o jucărie în mâinile lui.

CAPITOLUL 168

„Eu sunt ucigașul!"

Se luminașe de ziuă. Pe poarta deschisă a închisorii iese un bărbat de statură înaltă, îmbrăcat în negru. Pe cap poartă un joben strălucitor și ochii săi sunt reci și fără expresie.

Se apropie de estrada pe care e ridicat eșafodul, o examinează din toate părțile și arată un loc din apropierea pânzei negre.

Oamenii cari lucrează aici pricep ce vrea. Cu ajutorul câtorva pușcărași ridică un butuc mare de lemn, leagă câteva funii de inelele de fier fixate într'însul, apoi se retrag.

Bărbatul cel înalt privește înc'odată la aranjamentul macabru și dă din cap, în semn de aprobare.

— Totul e în ordine! murmură el.

Scoate ceasul și se uită pe el. Încă zece minute și va intra în celula condamnatei, îi va tăia părul și-i va desgoli gâtul.

Omul acesta e călăul. Cele două ajutoare ale sale sunt îmbrăcați tot în negru și așteaptă cu sânge rece execuția.

In interiorul închisorii se produce zgomot. Sosiseră câțiva polițiști cari sunt postați în curte. Se aude uruitul unor trăsuri. S'au eliberat foarte puține cărți de intrare, pentru reprezentanții presei și alte persoane cu trecere, cari țineau să asiste la execuție.

Călăul face un semn ajutoarelor sale și cele trei persoane dispar în dosul ușii deschise. Se îndreaptă spre celula condamnaților la moarte și acolo sunt așteptați de bătrânul paznic, care le deschide ușa.

Margot îngenunchiază în fața preotului și, cu mâinile împreunate, buzele ei murmură o rugăciune.

— A sosit timpul! zice călăul.

Preotul știe ce însemnă asta și pune înc'odată mâinile pe capul lui Margot.

— Fii curajoasă, copila mea, îndreaptă-ți gândurile spre Dumnezeu, care-ți va sta în ajutor în ultima clipă! rostește el.

Margot privește rătăcită la bărbații cari se apropie de ea. Vrea să se refugieze în ungherul celulei, dar e înhățată de o mână puternică și trântită pe un scaun. Omul îi desface părul minunat și foarfeca intră în funcțiune. Nenorocita închide ochii, un fior îi trece prin trup, ar vrea să strige în gura mare, dar nu izbutește să scoată nici un geamăt.

Ultima toaletă e făcută repede și pe gang se aud pași. Soseste procurorul s'o ia pe condamnată la locul de execuție. Dar Margot nu mai e în stare, să meargă singură, ea trebuie să fie sprijinită de preotul închisorii și de unul din paznici.

Călăul cu cele două ajutoare a părăsit celula și acum stă în curte, unde deschide o ladă misterioasă.

Afară, reprezentanții justiției iau loc la masa acoperită cu negru. Încă vre-o câteva clipe și condamnata trebuie să apară.

In momentul când procurorul se 'ndreaptă spre ieșire, urmat de Margot, un strigăt puternic îi lovește auzul. Fără voie își întoarce privirea în direcția de unde venise strigătul.

Directorul închisorii se apropie în fugă de el și cu glas sugrumat comunică:

— Domnule procuror, vă rog să mă iertați că pătrund aici, dar s'a întâmplat ceva cu totul deosebit. Un om a cerut să fie lăsat să intre, susținând morțiș că este ucigașul bătrânului conte de Hohenegge. Dacă ar fi adevărat, înseamnă că va fi executată o nevinovată.

Magistratul încruntă sprâncenele și se uită chiorâș la directorul închisorii.

Cereți mâine numărul 126 luturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare [illegible], Bucureș. 4, Calea Victoriei 5

— Ce înseamnă asta? întreabă el apoi, cu glas aspru. Despre cine e vorba?

— Viața condamnatei atârnă de un fir de păr, răspunde directorul. Dacă l-aşi fi reținut doar câteva clipe încă pe omul acela, capul lui Margot Hartenberg ar fi căzut. Dar eu sunt creștin, domnule procuror, şi nu-mi pot încărca conștiința cu o crimă — fie ea chiar legală — pe care aş putea-o împiedica. Omul se dă drept baronul de Bergen şi chiar dacă face o impresie cam proastă, lucrul e uşor explicabil, dacă ținem seama de starea de enervare în care se află.

Procurorul face un semn celorlalte persoane, apoi întreabă:

— Şi acest baron de Bergen — al cărui nume mi-e foarte cunoscut din proces — se învinovățeşte singur de a fi ucigaşul contelui de Hohenegge? Asta e imposibil. — Dar bine, fie! Aduceți-o pentru moment înapoi în celulă pe condamnată.

Apoi se îndreaptă cu paşi grăbiți spre odaia unde se află Ervin de Bergen.

Tânărul nobil e palid de tot şi cu multă greutate izbuteşe paznicii să-l reție, căci vrea să se năpustească afară pe gang şi să strige în gura mare că Margot Hartenberg e nevinovată şi că el trebuie să fie executat în locul ei.

— Ce e cu acuzația asta, pe care o îndreptezi împotriva d-tale însuți, domnule baron? întreabă procurorul. Susții că ai săvârşit crima împotriva bătrânului conte de Hohenegge?

— Aşa e, domnule procuror! izbucneşte baronul, cu o lucire cindată în ochi. Dar înainte de a vă spune cum stau lucrurile, vă implor, pentru numele lui Dumnezeu, spuneți-mi dacă nenorocita mai trăieşte, sau dacă am venit prea târziu...

— Am amânat pentru moment execuția, dar să nu-ți închipui că prin aceasta Margot Hartenberg a scăpat de pedeapsă. Dacă afirmațiile d-tale se vor dovedi neîntemeiate, vei fi pedepsit şi execuția

vinovatei va avea loc cel mai târziu mâine dimineață.

Ervin de Bergen răsuflă ușurat.

— Sunt gata să mărturisesc totul, domnule procuror, dar nu aici, răspunde el. Dispuneți să fiu arestat și transportați-mă în închisoarea palatului justiției.

Magistratul își dă seamă că n'are încotro și îi face pe plac.

După un ceas, Ervin de Bergen e adus în cabinetul șefului poliției criminale, unde se află de față și procurorul și judecătorul de instrucție.

— Continui să susții că ai făptuit crima împotriva contelui de Hohenegge? întreabă judecătorul.

— Da! răspunse baronul.

— Dece n'ai mărturisit până azi?

— Aveam motivele mele.

— Nu vrei să ni le spui și nouă?

— Nu.

— Nu te putem sili, dar poate că vor ieși la iveală în cursul interogatoriului. Așadar, susții că în noaptea aceea te-ai furișat în castelul Hohenegge și l-ai ucis pe conte în patul său. Cari sunt motivele pentru cari ai făcut asta?

— Veneam tocmai atunci din America, unde am dus o viață aventuroasă, începe el, cu oarecare șovăială. Cu puțin înainte de plecarea mea din New-York, am întâlnit pe un fost servitor al tatălui meu, pe care soarta l-a adus tocmai în continentul nou. Dela acesta am aflat niște chestiuni întunecate de familie, în cari bătrânul conte de Hohenegge a jucat un rol. După cum îmi spuse servitorul, contele Bertram ne-a urmărit ani de zile, în taină, pe tatăl meu și pe mine și el singur poartă vina că tata m'a alungat din casă, lăsându-mă pe drumuri, ca să zic așa.

O femeie a jucat și ea un rol în afacerea asta, o femeie care mi-e foarte scumpă, dar care zace de mult sub pământ.

Nu mă mai întrebați ce și cum, domnule judecător, căci voiu refuza a vă răspunde. E deajuns să

vă spun că am pătruns noaptea în castel și după o discuție violentă cu bătrânul conte, l-am strâns de gât.

Imediat după aceea am plecat îndărăt la Berlin și a doua zi dimineață am aflat că și tatăl meu murise. Probabil c'a fost ucis de Masca-roșie. Că regele criminalilor a jucat rolul meu și că a fost înhățat în cele din urmă de «noul «Sherlock Holmes» vă este cunoscut, domnule judecător.

— Și motivele cari te-au îndemnat să făptuiești crima, nu vrei să ni le spui?

— Nu! Cu nici-un preț!

— Și dacă îți voiu zice că toate mărturisirile d-tale sunt neadevărate?

— Dar ce vreți să vă spun mai mult, decât că eu sunt criminalul? Credi că e deajuns?

— Te înșeli. Voiu dispune imediat să se facă cercetările necesare și numai dacă până diseară se dovedește că ai fost la Hohenegge, că ai avut oarecari legături cu contele ucis, mărturisirile d-tale vor sta pe teren solid. Deocamdată vei fi recondus în celulă.

Judecătorul sună și imediat apare un paznic, care-l ia în primire pe arestat.

Începuse să se întunece, când Ervin de Bergen fu chemat din nou la interogatoriu.

— Domnule baron — începe judecătorul de instrucție — nu vreau să cercetez deocamdată ce te-a îndemnat să te învinovățești de o crimă atât de grozavă.

— De ce nu vreți să mă credeți că eu l-am ucis pe contele Bertram de Hohenegge? întrerupse repede tânărul. E nevoie de ceva mai mult decât de propria mea mărturisire?

— Da, domnule baron, există cazuri când o asemenea auto-acuzare, trebuie cercetată cât mai precis, ceea ce am și făcut. Cunoaștem exact ziua și ora când te-ai înapoiat din America. Ba am și aflat ce-ai făcut atunci. Îți pot spune că nici n'ai fost măcar la

Hohenegge în timpul acela, ci ai sosit la Berlin de-abia după ce crima a fost făptuită.

— Cum puteți dovedi lucrul acesta?

Judecătorul de instrucție e ispitit să zâmbească. Rolurile sunt schimbate; un om stă în fața magistratului și-i cere acestuia dovezi că n'a făptuit o crimă...

— O voiu face scurtă de tot, domnule baron, răspunde reprezentantul legii. Ai cunoscut-o pe condamnata Margot Hartenberg și probabil e'o iubești, deși, din punct de vedere omenesc, eu trebuie să régret această... rătăcire, ca să nu-i zic altfel. Margot aceasta a fost iubita tânărului conte de Hohenegge. Desigur că nu-ți este necunoscut amănuntul acesta. Cu toate astea, patima d-tale nesăbuită e atât de puternică, încât nu-ți mai găsești astâmpăr. Ai avut chiar și un duel cu contele Eberhard. După cum vezi, știm și asta.

Principalul lucru e, domnule baron, că d-ta n'ai nimic de-aface cu omorul dela Hohenegge și dacă te-ai acuzat singur, ai făcut-o într'un moment de agitație nebună și pentru că nădăjduiai că în felul acesta o vei salva pe condamnată. Nu-mi rămâne decât să dispun eliberarea d-tale.

— Mă alungați de aici? Va să zică nu mă arestați, deși v'am mărturisit totul?

— Tot ce-ai spus sunt invenții și încă de prost gust. Probabil că nici n'ai avut măcar de aface cu cel ucis. Pentru întreruperea execuției, pe care ai provocat-o ieri, vei fi pedepsit mai târziu, — decemdată, însă, poți pleca.

Ervin de Bergen își duce mâinile la tâmple. Cu pași de om beat, iese afară pe gang, unde se sprijină de un zid, ca să nu cadă jos.

Totul a fost în zadar. A vrut să se jertfească pentru nenorocita Margot, n'a șovăit să ofere călăului propriul său cap, — dar degeaba!

Un glas îi izbește urechea. Se'ntoarce și recunoaște pe paznicul închisorii, care-l adusese la interogatoriu.

— Nu vă simțiți bine, domnule Baron? întreabă omul.

Ervin clatină capul.

— Ieșiți la aer curat, sunteți doar liber acum, insistă celălalt.

Tânărul baron nici nu simte că slujbașul îl ia de braț și-l conduce spre ieșire.

Iată-l în stradă, în mijlocul vieții agitate a orașului. Picioarele îi tremură și de-abia izbutește s'ajungă la o bancă, pe care se așează.

De-odată, aude un glas lângă el:

— Domnul baron de Bergen?

Tânărul ridică privirea și-l zărește pe contele de Hohenegge. Clipe îndelungate cei doi oameni se uită unul la altul în tăcere.

— Vii din palatul justiției, domnule baron! exclamă Eberhard. Te-am văzut ieșind de acolo, și la început nu-mi venea să-mi cred ochilor. Așadar, ai fost eliberat?

Ervin de Bergen uitase cu desăvârșire că într'o vreme îndreptase revolverul asupra acestui om. Răspunde cu glas slab:

— Au refuzat să creadă că eu am făptuit crima împotriva tatălui d-tale. Jertfa pe care vroiam s'o fac, a fost zadarnică. Au deschis ușile și m'au alungat în noapte!

Eberhard de Hohenegge rămâne o clipă ca împietrit. De-abia acum își dă seamă lămurit de tot ce vroise să facă omul acesta, pentru a o salva de o moarte groaznică pe Margot a lui.

— Domnule baron! izbucnește el și întinde amândouă mâinile celui din fața sa, — în momentul acesta îți cer scuze de mii de ori, pentru toate cuvintele aspre ce le-am rostit cândva împotriva d-tale. Ceea ce ai făcut e groaznic, dar te pricep bine, căci și mie mi-a venit un gând asemănător.

Se așează lângă baron, și, în vreme ce viața marelui oraș își cântă simfonia în jurul lor, cei doi bărbați, încercați de soartă, vorbesc despre ceea ce

au de făcut de-acum încolo. Dar nici o idee salvatoare nu le vine în minte, totul le stă împotrivă.

— Nu mai putem rămâne aici, domnule baron, căci riscăm să atragem atenţiunea asupra noastră! spune Eberhard. Imi dai voie să te invit la mine?

Ervin de Bergen se ridică în mod mecanic, luă o trăsură care-i duce la hotelul unde locuieşte contele, care se mutase de la prietenul său, de Platen. Acolo, într'o cameră de la etajul întâi, discută înc'odată situaţia grozavă. Judecătorul de instrucţie îi spusese răspicat baronului, că execuţia amânată va avea loc a doua zi în zori. Eberhard aşteaptă sosirea consilierului său juridic, cu care vrea să examineze încă odată posibilităţile de a se mai amâna, cel puţin, moartea ce o aşteaptă pe Margot Hartenberg.

După vre-un ceas soseşte avocatul. Cei trei bărbaţi îşi frământă, însă, zadarnic creierii. Nimic nu se mai poate face, — aceasta e concluzia.

— Mâine dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui, soarta nefericitei femei e hotărâtă, spune în cele din urmă avocatul. Toată ştiinţa mea nu mai are nici-o putere.

Cu aceasta se desparte de cei doi. Nici-unul din ei nu poate dormi în noaptea asta. Ervin de Bergen nici nu se mai înapoiază la palatul său. Stă pe un scaun, lângă masă, în faţa lui Eberhard. Din când în când unul din ei sare în sus şi se apucă cu mâinile de frunte, măsurând odaia în lung şi'n lat. Ceasurile trec încet de tot şi se apropie dimineaţa.

Figura lui Ervin de Bergen se subţiase, buzele-i tremură ca în friguri, dinţii îi clănţănesc în gură.

— Nu mai pot rămâne aici, domnule conte! strigă el de-odată şi se ridică de pe scaun.

— Dar încotro vrei să te duci? întreabă Eberhard, al cărui chip devenise de o paloare cadaverică.

— Afară la aer, altminteri mă înăbuş. Trebuie să fiu în apropierea închisorii, mă voiu sprijini acolo de perete şi voiu căuta să prind zgomotul căderii toporului călăului. O singură dorinţă mă mai însufleţeşte: să mor şi eu în aceeaşi clipă!

— Sărmane! murmură Eberhard, cu glas stins.

Baronul își pusese mantila pe umăr și se apropie de ușă.

— Crezi că te voiu lăsa să pleci singur? strigă Eberhard de Hohenegge. Voiu ieși și eu, vom încerca cel puțin s'o mai vedem odată pe nefericita femeie, înainte de a păși pe drumul veciniciei. Toate petițiile mele au fost respinse, nici Împăratul n'a vrut să facă uz de dreptul său de grațiere. Dar poate că întâmplarea ne mai vine în ajutor!

Ies în stradă și aerul proaspăt îi înviorează. Se luminase de ziuă. Orașul imens se trezește la viață.

Ervin de Bergen se smulge cu violență de la brațul contelui.

— Trebuie să mă omoare și pe mine! strigă el.

Se prăbușește în mijlocul drumului și Eberhard se apleacă peste el, îl ridică și-l duce la o trăsură, cu care pornesc spre închisoarea, unde trebuie să aibă loc execuția.

— Margot, sărmana mea Margot! g-me conteze. De ce nu pot fi lângă tine în clipa aceasta grozavă? Oamenii sunt mai fioroși decât animalele sălbatece.

Ajunși la intrarea străzii care duce spre închisoare, un număr de polițiști îi opresc să înainteze.

— Nicăun pas mai departe, avem ordin strict!

Eberhard rămâne ca împietrit; el vede deschizându-se poarta grea a închisorii și mai mulți bărbați își fac apariția. În unul din'r'înșii îi se pare că recunoaște pe un medic cunoscut, care îi datorește multă recunoștință. Acesta se urcă într'o trăsură și pleacă.

Eberhard se dă la o parte. E hotărât să oprească trăsura, după ce va fi trecut de cordonul de polițiști.

— Oprește, birjar! strigă el, când caii se apropiaseră.

Omul de pe capră strânge hățurile, instinctiv. Aproape în neștire, Eberhard se năpustește la ușa trăsurii și o deschide cu violență.

— Doctore Lehmann! răcnește el, cu glasul schimbat. Trebue să-ți vorbesc neapărat, întâmple-se ce s'o întâmpla!

— D-ta ești, domnule conte? exclamă medicul, uimit peste măsură. Pentru numele lui Dumnezeu, ce-i înfățișarea asta a d-tale? — Ah, așa! adaogă el imediat, ai fost împins în apropierea închisorii, pentrucă Margot Hartenberg...

Eberhard îi încleștează brațul cu mâinile.

— Ce-i cu dânsa? I s'a retezat capul?

Medicul șovăie cu răspunsul.

— Nu mă face să-mi pierd mințile, domnule doctor! strigă contele și în aceeași clipă apare în spatele său chipul lui Ervin de Bergen.

Doctorul Lehmann părăsește trăsura și privește emoționat la cei doi bărbați.

— Mă întrebi de soarta nenorocitei Margot Hartenberg! zice el. Sunt obligat, de fapt, să nu vorbesc nimic deocamdată, dar față de d-ta, domnule conte, îmi voiu călca datoria. Lumea va afla oricum în cursul zilei, ceea ce-ți spun acum!

— Margot! Ce-i cu Margot? strigă Eberhard, clătinându-se pe picioare.

Doctorul se apleacă spre el și-i șoptește câteva cuvinte.

Ca lovit de trăznet contele Eberhard rămâne împietrit locului. Medicul însă se urcă în trăsură și aceasta pornește în goana cailor.

— Cufundată în noaptea vecinică! murmură contele și cuprinde mâna tânărului baron.

CAP. 170

La balul Operei

Leonie se află încă la Paris. Locuiește împreună cu Anton în minunata vilă din rue de Batignolles. Îi jurase ticălosului răzbunare groaznică, dar nu se poate despărți atât de ușor de el. În tot timpul

acesta, însă, creierul ei lucrează febril să născocească noui planuri pentru a-l face nevătămător pe administratorul castelului.

In marele oraș balurile și petrecerile mondene încep mai devreme ca oriunde. Anton vrea să guste viața din plin, alături de Leonie, pe care o dă drept soția sa.

Se înscrează.

Criminala femeie e ocupată să-și îmbrace o toaletă elegantă, cu ajutorul unei cameriște nou angajată. Pe masă se află măsculă de catifea.

Astăzi e primul bal la Opera mare, unde își dă întâlnire lumea distinsă.

In sfârșit, terminase cu toaleta.

Anton, care intrase în budoar, o privește cu admirație, apoi spune:

— Am dat ordin lui Jean să vie trăsura. Cum îți plac în rasa mea de călugăr?

Ea îi răspunde prin câteva cuvinte banale, iar el îi aruncă, pe furiș, o privire de amenințare și furie.

— Te sfătuiesc, Leonie, să nu cauți să-mi strici buna dispoziție, de care am nevoie la balul Operei mari. Cred că ai revenit, în fine la sentimente mai bune! Noi doi trebue să rămânem uniți pentru tot restul vieții, — sau vom pieri împreună. Nu uita, asta!

Un șir nesfârșit de echipaje se scurge prin fața portalului Operei mari. Făpturi cari sclipesc în aur urcă în grabă treptele scării de marmoră, acoperite cu covoare moi. Ferestrele înalte, luminate, ale imensei clădiri, își aruncă razele în stradă, și muzica divină răsună până departe...

In sala cea mare o orchestră de țigani intonează melodii sălbăreție. După miezul nopții se văd figuri încălzite și ochi scânteietori pe sub măștile de mătase sau catifea. Perechi nenumărate se plimbă sub palmierii de seră, dispărând în sălițele învecinate.

Printre numerousele măscuțe cari circulă prin sala minunat împodobită, se zărește o făptură înaltă, purtând un costum roșu de diavol. Leonie, — frumoasa turcoaică — la brațul unui om de lume, se apropie tocmai de fereastră, când se ciocnește față'n față cu diavolul roșu. Figura acestuia e acoperită aproape în întregime de o mască, astfel că nu-i se pot vedea decât ochii și o parte din bărbie. Fără voie, privirile celor doi se întâlnesc, în vreme ce orchestra intonează o arie zgomotoasă. De jur împrejur se aud râsete sglobii și vorbe rostite în șoaptă, așa că se produce un soiu de bâzâit, prin care străbat de-odată cuvintele:

— In salonul albastru!

Leonie se cutremură fără voie la auzul acestor cuvinte. Din fericire, partenerul ei n'a observat nimic. Un fior rece îi trece prin trup, criminalei femei. Glasul acesta îi este cunoscut, el trezește într'însa o lume de amintiri.

După o jumătate de oră, în salonul albastru.

— Hector Rammont! exclamă Leonie, mai emoționată ca ori-când, în prezența Demonului. — De când te afli aici, Hector?

— Tăcere! șoptește Demonul. Am impresia, că n'am fi în deplină siguranță în locul acesta. N'ai auzit foșnete îndărătul palmierului de colo?

— Nu! râde ea încetișor. Cine să ne spioneze? Cum m'ai recunoscut printre atâtea măști? urmează ea.

— Te-aș fi recunoscut dintre zece mii, Leonie, răspunde Demonul, râzând. Nu degeaba ne-am iubit noi odată un timp scurt. — Dar să vorbim despre lucruri mai serioase! Ai avut motiv să părăsești Hohenegge și Germania?

— Da, Hector, sunt în puterea unui om ordinar, de care zadarnic am căutat să scap. De aceea am plecat, de aceea mă aflu acum în Paris.

— Și te-ai liberat de el?

— Nu! M'a găsit și aici și trebue să rabd apro-

pierea lui, deşi îl urăsc ca pe un şarpe veninos, pe care aş vrea să-l strivesc.

— Probabil că e vorba de servitorul tău Anton? — Şi locuiţi împreună la Paris?

— Da, m'a silit la aceasta.

— Şi cum stai cu Eberhard de Hohenegge? Poliţia e convinsă, în sfârşit, că mortul din cavou este contele?

— Părerile sunt împărţite încă, Hector. N'am vrut să mai rămân la Berlin, căci terenul a devenit nesigur acolo. Mai bine transformam totul în bani şi plecam undeva unde nu m'ar fi putut găsi atât de lesne.

Masca-roşie clatină capul, parc'ar făuri un plan.

— In privinţa asta vom mai putea sta de vorbă, Leonie, răspunde el apoi. Ai ştiut că am jucat un nou renghiu poliţiei berlineze?

— Da. Cum era să n'o aflu, când toate ziarele vorbeau despre asta? Oamenii se cutremurâ când aud povestindu-se chestia asta. De ce ai luat cu tine capul aceleia care te-a salvat?

— Nu e momentul să-ţi explic aceasta. De altfel, îţi dau cuvântul meu că fata era de acum moartă, când i-am tăiat capul.

— Detectivul Ochiu-de-Pisică, probabil că consideră capul acesta drept al fiicei sale, Alice.

— Asta a fost şi intenţia mea. Am vrut să-i treacă pofta, în sfârşit, să se ocupe de mine. Până acum, vânătoarea nu i-a adus mare lucru.

Leonie îl priveşte cercetător.

— Imi dai voie să te previu, Hector! Se spune că detectivul a părăsit Berlinul: deasemeni şi Eberhard a dispărut. Poate că se află amândoi în Paris şi ne caută pe noi.

— N'au decât s'o facă! râde Demonul. Atât de uşor nu mă mai prind ei pe mine.

— Ai vreun proiect nou?

— Asta e secretul meu, în care nu te pot iniţia nici chiar pe tine. Te am recunoscut în sală şi deoa-

rece mi-am spus că nu strică niciodată să reiei legăturile cu vechii prieteni, ți-am dat întâlnirea aceasta. Ai aflat și de faptul că Margot și-a pierdut mințile în ziua când urma să fie executată?

— Da. Și mai știu că nebunul acela de baron de Bergen s'a dat drept ucigașul bătrânului conte Bertram și a cerut să fie executat în locul ei.

Leonie rostise aceste cuvinte cu mai tare ca cele dinainte. Masca-roșie îi spune, aproape răstit:

— Ți-am zis să vorbești mai încet! Că iubita lui Eberhard nu este ucigașa bătrânului conte, știu tot atât de bine ca și tine. Eu-însumi l-am gâtuit în noaptea aceea, ascultând de cererea ta. Tu ai dobândit, ceeace intenționai, și probabil că vom gusta încă împreună fructul acestei fapte.

— Ce vrei să spui, Hector?

El o privește o clipă gânditor.

— A început să mă preocupe gândul să întorc spatele bătrânei Europe și să mă aciuez undeva prin lumea nouă. Chiar un om ca mine și tot oboseste. Dar acolo mă vei însoți și vei lua cu tine milioanele din Hohenegge.

— Și Anton? întreabă contesa, cu intonație ciudată în glas.

— Vrei să fie înlăturat individul?

— Da, o mărturisesc deschis. Îl urăsc din toată inima. Își exercită asupra mea toată brutalitatea, își bate joc de rugămințile și țipetele mele, ba mă și bate, când găsește el necesar.

— Ce nume și-a luat el acum?

— Ducele André de Launé.

— Măi-să fii! De data asta individul a avut gust bun! Dacă nu mă înșel, ducele de Launé a fost atașat de legație la Berlin?

— S'a înapoiat la Paris cu acelaș tren cu care a venit Anton și au fost vecini de compartiment.

— Pricep cum stă chestia! râde Demonul. L-a ucis pe naivul Duce, i-a furat hârtiile, apoi i-a luat locul în lume.

— Vrei să-mi vii în ajutor, Hector? întreabă Leonie, după o pauză scurtă. Știi că eu îți pot fi recunoscătoare.

— Unde locuiești?

— Rue de Batignolles, în vila „Desiré".

— Bine. Ne vom despărți acum, căci Ducele tău e, desigur, și el pe aici și ar putea intra la bănuială. Mâine noapte sunteți liberi sau aveți vre-o invitație?

— Suntem liberi.

— În cazul acesta îi voiu trimite domnului Duce un bilețel, prin care o doamnă îl anunță că-l așteaptă precis la ora douăsprezece, în fața catedralei Notre Dame.

— Și apoi? întreabă Leonie.

— Joeva știe ce are de făcut.

— E și el în Paris?

— Da. Tăcere, însă, aud zgomot pe coridor. Dacă lovitura va reuși, știu unde să te găsesc. La revedere!

Se depărtează și ridică portiera de cafifea. În fața lui stă un călugăr, cu gluga trasă peste față, și încă cu o mască deasupra.

— Pardon! spune el încetișor și se dă la o parte.

Călugărul e însoțit de o persoană micuță, care se atârnă de el cu amândouă brațele și vorbește necontenit.

La vederea diavolului roșu micuța scoate un țipăt de spaimă și vrea să fugă. Călugărul, însă, o reține și izbucnește în râs.

— Ce ne interesează pe noi individul ăsta roșu? Ducă-se acolo de unde aparține, — la dracu!

Glasul e al lui Anton. Masca-roșie se îndepărtase repede.

În clipa când călugărul cu partenera sa pătrund în salonul albastru, Leonie tocmai părăsește nișa. Cei doi amanți se recunosc imediat.

— Asta e o surpriză plăcută! exclamă Leonie. Cum de-ai ajuns aici?

Mica dansatoare nu știe pe unde să scoată cămașa și privește uimită la frumoasa turcoaică. Anton, însă, râde disprețuitor:

— Ce te privește pe tine, Leonie? Plătesc cu aceeași monedă. N'ai avut și tu un partener mai rău? L-am văzut doar cu ochii mei pe diavolul roșu ieșind din grota albastră! Fiecare din noi petrece cum poate.

— Vă cunoașteți? întreabă, șfioasă, micuța, îmbrăcată cu un domino roz.

— E soțul meu, domnișoară! răspunde Leonie, aspru.

Fata scoate un țipăt, și smulgându-se de la brațul călugărului, dispare din salon.

Anton murmură o înjurătură și cu pumnii încleștați se apropie de Leonie.

— Cum de ți-ai permis să-mi strici idila? răcnește el. Ai vre-un drept să-mi impui ce trebuie să fac și ce nu, — tu, care cu câteva săptămâni înainte de-abia ai mai fost iubita Ducelui de Launé? Odată pentru totdeauna îți interzic să te amesteci în treburile mele, bagă bine de seamă!

Leonie nu e deloc geloasă, se temea numai că Anton ar putea comite o imprudență.

— Fă ce vrei, spune ea, nu uita, însă, că ne paște o mare primejdie pe amândoi, dacă te încurci cu rostuța aia!

Fără să mai aștepte răspunsul lui, dispare din salonul albastru.

Anton se uită după ea câteva clipe, apoi izbucnește în râs:

Cereți mâine numărul 127 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pagini Lei 2.

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Te voiu pune eu cu botul pe labe, drăguțo, și în afacerile mele particulare n'ai să te mai amesteci mult timp. M'am săturat să mai fiu sub tutela ta.

Incetișor, se ia după turcoaică. In salonul albastru se făcuse far liniște, numai muzica se aude din depărtare.

Atunci se mișcă din nou frunzișul palmierului din ungher. Un cap își face apariția din umbră. O mână pătrunde printre frunze și le dă la o parte.

— Putem ieși, domnule conte! se aude atunci un glas.

Un al doilea cap își face apariția și doi bărbați pășesc în salon. Sunt îmbrăcați amândoi cu domnouri de culoare închisă. Își scoaseră măștile, pe cari le țin în mână.

— Ce spui de asta, domnule conte? întreabă Hartenberg, „noul Sherlock Holmes".

Contele Eberhard, care sosise de-abia în cursul după amiezii la Paris, unde se întâlnise cu Hartenberg, se afla în prada unei agitații de nedescris.

— A fost Hector Rammont, Masca-roșie! spune el. Stătea doar la un pas de noi și turcoaica aceea n'a fost alta decât nizerabila mea soție.

— Nu lipsea mult și s'ar fi produs catastrofa, râde Hartenberg. Individul e al dracului de prevăzător și dacă n'am fi fost acoperiți de frunziș, cine știe dac'am mai fi fost în viață acum.

— L-am fi putut, însă, doborî repede! observă Eberhard.

— Bănuiesc că poartă la ei arme otrăvite și e deajuns să ne facă o singură zgârietură, pentru a ne provoca moartea. Omul acesta fioros are toate mijloacele să-i amuțească pe dușmanii săi cât se poate mai repede. Nu, nu trebuia să lăsăm să se întâmple asta! Am dobândit ceva cu mult mai important astă seară, — sunt iarăși plin de curaj și credință în izbândă. Acum nu ne va mai scăpa atât de ușor Demonul roșu.

— Nu vrei să iei măsuri ca să se închidă imediat toate ieşirile, Hartenberg?

— Nu, asta ar fi prea riscat. S'ar produce prea mare panică şi tocmai asta i-ar îngădui lui Rammont s'o şteargă. Găsim noi altă cale.

CAP. 171

Sfârşitul lui Joe

Vreme rea la Paris. Întunericul acoperă cu mantia sa marele oraş. Ploaia cade în picături fine, cari pătrund până la piele.

Cineva sună afară, la vila „Desiré".

Jean se îndreaptă spre poartă şi preia poşta, pe care o predă factorul. Pe o tavă de argint, o aduce apoi stăpânului său.

Anton nu prea e în bună dispoziţie astăzi. Capul îi este încă greu de şampania pe care o băuse în noaptea trecută. Apoi, e necăjit că a pierdut-o pe mica dansatoare. Îşi mai aminteşte doar că a supat cu ea în apropierea Operei mari şi că i-a făgăduit un rendez-vous. Da, ceva precis nu ştie.

Cu aer plictisit, Anton ia poşta pe care i-o adusese servitorul. Cele două scrisori pe cari le deschide întâi nu-l interesează. În schimb a treia...

— Dominoul roz! exclamă el, plin de veselie. O deschide şi începe să citească:

„Micuţul meu Duce!

Am luptat până acum cu mine-însămi, dacă să-ţi acord întâlnirea de care m'ai rugat, sau nu. Dar ai fost, atât de bun cu mine ieri, încât eu nu pot fi crudă. Trebuie să fiu, însă, cu mare băgare de seamă, căci precum ştii, bătrânul meu Othello mă urmăreşte pas cu pas.

Într'o străduţă lăturalnică din apropierea catedralei Notre Dame locuieşte o colegă de a mea, care îmi acordă ospitalitate. Acolo te

voiu aştepta la noapte. Bătrânul servitor al prietenei mele te va conduce la mine. Increde-te într'însul fără grijă; doar câţiva paşi veţi avea de mers. Când va bate miezul nopţii, călăuza te va aştepta sub portalul dinspre răsărit al catedralei Notre Dame. Semnul de recunoaştere va fi chemarea: „Dominoul roz".

Aştept cu nerăbdare să te sărut, micuţul meu Duce, şi, cred că şi tu eşti însufleţit de aceeaşi dorinţă.

Dominoul roz".

Anton se simte în al şaptelea cer. Se ridică de pe scaun şi proasta dispoziţie i-a dispărut ca prin farmec.

— Fireşte că mă voiu duce! râde el. Ar fi murdar din partea mea s'o fac să m'aştepte zadarnic pe mititica.

Uşa se deschide în clipa aceea şi Leonie îşi face apariţia. Ea rămâne surprinsă locului.

— Dar ce faci? îl întreabă, privindu-l cercetător. Dansezi prin cameră, de par'că ai vrea să inventezi un dans nou. Ţi-a adus poşta vreo veste bună?

Anton vâră repede scrisoarea în buzunar şi se uită furios la Leonie.

— Ce dai buzna aşa în odaie? Şi apoi, ce te privesc afacerile mele? Fac ce-mi place: înjur, râd, plâng, — după cum îmi vine cheful! Ce vrei?

— Am auzit sunând la poarta vilei şi am vrut să văd dacă nu cumva a adus ceva pentru mine servitorul.

— Poate dela domnul conte de Hohenegge? Regret mult, doamnă, n'a sosit nimic. De altfel, ţin să-ţi comunic că am astă-seară o mică întâlnire în oraş şi probabil că mă voiu reîntoarce cam târziu; aşadar, nu e nevoie să mă aştepţi.

— Cu cine ai întâlnire?

— N'am poftă să-ți spun, și cu asta, bastal răcnește fostul servitor.

Prefăcându-se supărată, Leonie se îndepărtează. Anton s'ar fi mirat mult, însă, dac'ar fi putut vedea zâmbetul demonic care plutea în jurul buzelor ei.

— Scrisoarea și-a făcut efectul! murmură ea, ajunsă în camera ei. Mâine dimineață voiu fi scăpat de monstrul acesta!

După puțin timp Anton părăsește vila, pe jos. E încă prea devreme să se ducă la Notre Dame. Se îndreaptă spre un restaurant elegant, unde petrece câtva timp. In sfârșit, se apropie de miezul nopții.

— Alo! birjar! strigă fostul servitor, și o trăsură se oprește în fața restaurantului.

Cu câteva minute înainte de ora douăsprezece, ajunge la Notre Dame.

Ridicând gulerul mantiței și înfundându-și pălăria pe cap, se apropie de portalul de răsărit. Un felinar împrăștie o lumină slabă în apropiere. E de-ajuns, însă, ca să poată recunoaște o făptură ghemuită, într'una din firidele catredalei. Pare să fie un bărbat mai în vârstă. Desigur, trimisul „Domnicului roz". Așadar, își ținuse cuvântul, fata. El se apropie de portal și strigă încetișor:

— Domino roz!

Omul se mișcă. Anton aude ca un fel de fluierat.

— Drace! ce-o mai fi și asta! exclamă el.

Vrea să sară înapoi, dar atunci apar din ceață câteva făpturi, cari se năpustesc asupra lui. Înainte ca să poată scoate un strigăt, un pumn vânjos îl culcă la pământ. Totul se petrece atât de repede, încât nenorocitul de abia își poate da seama ce se petrece cu el.

Omul care stătuse ghemuit în firidă, se apropie acum.

— A reușit? întreabă el, scurt.

— Cred că deocamdată e deajuns, restul va urmă! se aude răspunsul individului urîaș, același care-l doborâse cu pumnul pe fostul servitor.

— Atunci ridicați-l repede și porniți cu el de aici, mi se pare că aud pași.

Individul se apleacă, dar în aceeași clipă se aud din trei părți țignalele polițiștilor. Ca din pământ, apar făpturi întunecate, ținând în mână lămpi de buzunar.

— Mii de bombe! scrâșnește omul care stătuse ghemuit în firidă. Asta e trădare!

Scoate revolverul și trage. Un polițist se prăbușește la pământ. Se produce o panică, de care se folosește uriașul, pentru a-l ridica pe Antou de jos și aruncându-l pe umăr, dispare în noapte, urmat de tovarășii săi. În vreme ce o parte din polițiști se iau pe urmele fugarilor, ceilalți îl înconjoară pe acela care rămăsese sub portalul catedralei

— Împresurați-l! Nu trebuie să ne scape; ăsta e, probabil, însuși Masca-roșie! se aude un glas.

Din nou răsună câteva împușcături, dar de data aceasta niciuna nu-și nimerește ținta.

— Predă-te, mizerabile! răcnește un bărbat îmbrăcat în negru, care se află în mijlocul polițiștilor.

— Cine ești d-ta? strigă criminalul.

— Eu sunt Ochiu-de-Pisică, supranumit „noul Sherlock Holmes"! sună răspunsul.

O înjurătură sălbatecă se aude dinspre portalul catedralei și revolverul criminalului scuipă încă un foc.

Hartenberg simte că fusese nimerit la umăr de un glonte și se apleacă fără voie. Cercul polițiștilor se strânge tot mai mult.

Criminalul pare să-și fi încărcat din nou revolverul, căci trage un glonte după altul, neînce-

tat. Polițiștii își scot și ei armele atunci și trag în plin.

— Opriți! strigă deodată Ochiu-de-pisică. Nu mai trageți, camarazi, trebuie să-l prindem de viu!

Fără să se sinchisească de ploaia de gloanțe, el se năpustește spre criminalul care stă sprijinit de ușa catedralei. Dar înainte ca să-l poată atinge, omul se prăbușește la pământ, cu un horcăit. Gloanțele polițiștilor i-au ciuruit trupul.

— Faceți lumină ca să-l pot vedea la față! strigă Hartenberg.

Polițiștii se apropie și-și îndreaptă lămpile spre făptura care zace pe asfalt.

— E Joe, aghiotantul regelui criminalilor! exclamă Ochiu-de-Pisică.

Rămâne câteva clipe nemișcat în fața cadavrului, apoi se adresează celorlalți:

— S'a zis cu el! Duceți-l de aici, băieți!

CAP. 172

Taina casei de nebuni

Alice Hartenberg se afla de câteva zile în ospiciu. Medicii nu știau ce să facă cu dânsa și nu găseau niciun mijloc s'o determine să vorbească. Nenorocita nu rostea niciun cuvânt, părea complect prostită, și habar n'avea că și sora ei, Margot, fusese adusă sub același acoperământ.

Condamnata la moarte a fost transportată aici puțin timp după Alice, dar se afla în aripa din spate, care era păzită cu severitate.

Trecuseră opt zile de când nenorocita amantă a Demonului roșu se afla în casa de nebuni.

E o dimineață veselă de iarnă. Peste noapte ninsese și copacii din parc sunt acoperiți acum cu zăpadă.

Servitorii lucrează de un ceas să curețe câteva

alei, căci bolnavii cari sunt pe cale de însănătoșire, urmează să iasă la plimbare de dimineață.

George Vallieres se bucură și el de această libertate, și încă mai mult ca alții. Medicul-șef dăduse chiar dispoziția ca tânărul Francez să se plimbe neînsoțit, întrucât se bucura aproape de deplinătatea facultăților sale mintale.

Și în dimineața aceasta Vallieres iese în parc. El respiră cu nesaț aerul proaspăt de iarnă și se simte însănătoșit. Se va întoarce la Paris, unde va fi primit cu brațele deschise de ai săi. Amintirile trecutului se trezesc într'însul mai lămurite ca oricând. Pumnii îi se încleștează fără voie, căci revede în memorie făptura omului în frac elegant, a lui Hector Rammont. El e acela care l-a făcut să-și piardă mințile și care a dus-o și pe Alice pe calea pierzaniei.

Cufundat în gânduri triste, George își urmează drumul. Pășește sub copacii tăcuți, fără să se întâlnească cu nimeni, fără să audă cel mai mic zgomot în jurul său.

Fără să-și dea seama cum, tânărul se apropiase de partea parcului, în care, de regulă, n'au dreptul să calce bărbații. Dar niciun paznic nu-i oprește în cale.

De-odată, îi se pare că aude pași ușori. Cu băgare de seamă dă în lături ramurile boschetului în spatele căruia se află și privește cu încordare. Chipu-i palid se face roșu ca focul.

Pășind pe sub copacii îmbrăcați în haină albă, se apropie o fată... Brațele îi atârnă obosite în jos, chipul îi este ofilit și în jurul ochilor are cearcăne vinete.

George Vallieres își duce mâna la inimă. O recunoscuse pe Alice! Deoarece o vede liberă, își spune îndată că starea ei s'a îmbunătățit.

Un potop de sentimente năpădește pieptul tânărului. Își duce mâna la fruntea înfierbântată și se

întreabă dacă se simte destul de tare să apară în faţa fiinţei iubite.

Dar e singură oare dânsa? Asta ar fi aproape cu neputinţă. Iată că se zăreşte în spatele ei silueta femeii care o însoţeşte.

Tânărul francez vede cum nenorocita fiică a detectivului german se opreşte în faţa fântânii arteziene şi priveşte înăuntru. Zâmbeşte îndurerată şi clatină încetişor capul. Cine ştie ce amintiri i-au apărut în minte!

George se hotărăşte repede. Trebuie să se pună în legătură cu însoţitoarea Alicei, trebuie s'o determine să-i îngăduie o convorbire cu fata.

Dând ramurile la o parte, el se apropie de dânsa, oprindu-se la câţiva paşi. Femeia rămâne uimită, apoi îl întreabă:

— Doriţi să-mi vorbiţi, domnule Vallieres? N'aveţi însoţitor?

— Nu, n'am! Ştii, doar că domnul medic-şef mi-a îngăduit să ies singur la plimbare. Eu nu mai sunt nebun, spiritul meu s'a însănătoşit pe deplin.

— Şi cum se face, domnule Vallieres, că aţi pătruns aici, unde e rezervat numai pentru femei?

— Drept să-ţi spun, nici eu nu ştiu. Dar s'a întâmplat şi nu face să mai vorbim despre asta. În schimb, am o mare rugăminte la d-ta! Îndeplineşte-mi-o şi voiu şti să mă arăt recunoscător. Îndată ce voiu ajunge la Paris, între ai mei, îţi voiu trimite zece mii de franci, dacă-mi îngăduiţi să stau puţin de vorbă cu pacienta pe care o însoţeşti.

Femeia devenise palidă de agilaţie. Suma oferită de Francez e enormă pentru ea. Şi încă pentru un serviciu atât de mic, cum e acela pe care i-l cere!

— Cred că glumiţi, domnule Vallieres! răspunde ea. Poate că mintea dv. nu s'a însănătoşit încă pe deplin....

Francezul râde cu amărăciune.

— Îţi dau înc'odată asigurarea şi în acelaşi timp cuvântul meu de cinste, că ştiu ce fac şi ce

vorbesc. Uite, îți dau înscris că-ți datoresc o sumă de zece mii de franci, dacă îmi mijlocești o întrevedere cu pacienta d-tale.

— Asta înseamnă că trebuie să aveți un interes deosebit să stați de vorbă cu fata, domnule Vallieres, spune femeia.

— Într'adevăr, așa este.

Femeia rămâne pe gânduri câteva clipe și pe dinaintea ochilor îi joacă necontenit cifra ispititoare: „zece mii de franci". În cele din urmă își ia inima în dinți și răspunde:

— Îmi calc datoria, domnule Vallieres, știu bine asta. Dar dacă propunerea dv. e serioasă, dacă-mi făgăduiți s'o părăsiți pe bolnavă în momentul când va căpăta vreun acces, atunci... voiu închide ochii, ca să zic așa!

— Îți făgăduiesc tot ce-mi ceri, și te asigur că nu te vei înșela în privința mea.

Femeia se retrage îndărătul copacilor, și rămâne acolo de pază. În tot timpul discuției dintre cei doi, Alice nici nu se mișcase dela locul ei. Ea stă și acum în fața fântânei și desenează ceva cu piciorul în zăpadă.

George Vallieres se apropie de ea în vârful picioarelor. Ajunge lângă dânsa și aproape fără voie buzele sale murmură:

— Alice!

Fata ridică ochii și-l privește. Dar nimic nu trădează că l-ar recunoaște.

— Ce doriți dela mine? întreabă ea, cu glas lipsit de intonație.

Inima lui George se strânge dureros. Să-și fi pierdut oare dânsa memoria cu desăvârșire? Nu-și mai reamintește oare deloc de cceace se petrecuse între ei?

— Alice! repetă el, cu ton mai cald. Mă privești ca și cum aș fi un străin, pe care l-ai vedea pentru prima oară în viață. Dar adu-ți aminte, că nu e mult de când stăteam la picioarele tale și-ți

mărturisesc dragoste fierbinte. Am fost şi eu zvârlit în braţele nebuniei în vreme ce demonul acela, care te are şi pe d-ta pe conştinţă, a triumfat asupra mea. Acum, însă, când soarta ne-a adus împreună, vreau să pun totul în mişcare ca să te salvez, să te redau vieţii, unei vieţi noui. Dar spune-mi, ce s'a întâmplat între timp, ce te-a adus aici?

— Nici nu te cunosc! zice din nou Alice, zâmbind de data aceasta. Dar îmi place mult, vorbeşte mai departe, te rog!

George îşi apasă mâna pe piept. Să fie totul în zadar, oare? Să se fi cufundat oare ea pentru totdeauna în noaptea nebuniei?

— Alice, vreau să încerc să-ţi redeştept spiritul, urmează el, apropiându-se de ea şi mai mult. Nu-ţi mai reaminteşti de acel George Vallieres, căruia i-ai arătat drumul spre libertate, când Demonul roşu mă ţinea în puterea lui? Am cunoscut multe femei înaintea ta, dar niciuna n'a izbutit să-mi cucerească inima, până la tine. Nu te pot lăsa în starea aceasta, trebue să fac ceva ca să-ţi redobândeşti pacea sufletului şi sănătatea. Într'adevăr, nu-ţi reaminteşti de George Vallieres?

— George Vallieres? murmură nenorocita şi ochii ei par să caute ceva, în depărtare. Da, da, acum îmi aduc aminte cu preciziune. A fost un om bun, nobil, Francezul acela tânăr, şi de fapt îl iubeam chiar, dar nu îndrăzneam să i-o mărturisesc. Am vărsat lacrimi pentru dânsul, ştiind că suferă atât de mult, dar celălalt m'a luat iar în braţele sale şi mi-a ars sufletul cu ochii lui. George Vallieres e mort, o ştiu bine!

Francezul caută mâna Alicei.

— Nu e mort, trăieşte şi se află în faţa ta, răspunde el. Eu sunt bogat şi banii au putere mare. Orice s'ar fi întâmplat între timp, eu cunosc mijloace să te duc de aici, la Paris, sau în altă parte, unde nimeni nu va afla ceva de trecutul tău.

Ea nu se împotrivește deloc și-l lasă să-i ție mâna într'a lui.

— George Vallieres trăiește? murmură nenorocita. Asta n'o pot crede, domnule! Îl voiu revedea într'o zi, dar nu aici, ci pe lumea cealaltă. Vrei să mă însoțești acolo?

Tânărul își desprinde mâna dintr'a ei. Oftând din adâncul inimii, se retrage cu un pas. Totul e în zadar, nici el nu-i poate aduce salvarea acestei nenorocite. Spiritul ei pluteșe în beznă și probabil că nu există nici-un mijloc pentru a îndepărta vălul greu.

— Alice... Alice! strigă el, îngenunchiat peste măsură. Dumnezeu să-l pedepsească pe ticălosul acela care te-a adus în starea aceasta! Mii de blestame să cadă pe capul lui Hector Rammont, Masca-roșie!

In clipa aceea, însoțitoarea Alicei se năpustește spre cei doi și strigă repede:

— Domnule Vallieres, vine cineva, aud pași. Îndepărtează-te, te rog, repede, altminteri sunt pierdută.

Tânărul Francez se supune. Peste câteva clipe și dispăruse în spatele boschetului.

Omul care vine e un medic, care face rondul prin parc, în vreme ce bolnavii se plimbă. El se oprește în fața Alicei, îi pune câteva întrebări, apoi pășește mai departe.

Femeia o ia de braț pe tânăra fată și amândouă păsesc liniștite, îndreptându-se spre clădirea ospiciului.

Deodată, Alice se oprește, în fața unui zid înalt. Sus, la etaj, sunt ferestruici zăbrelite, în dosul cărora se află închise bolnavele arestate.

La una din aceste ferestruici apare un cap de femeie. Chipul ei este palid, ochii holbați. Ea privește cu o expresie de groază spre Alice.

Aceasta, rămâne ca împietrită și un fior îi scutură trupul. Dar deodată ridică brațele în aer, și, cu un țipăt sfâșietor se năpustește înainte:

— Margot! Margot!

Însoțitoarea se repede la dânsa și o cuprinde de mijloc.

— Ce s'a întâmplat? Ce-ai văzut? strigă ea.

Nu primește, însă, nici-un răspuns.

Margot, peste mintea căreia coborâse deasemeni noaptea adâncă, auzise strigătul și pe chipul ei apăruse o expresie de uimire. Ceva se luminează într'însa, dintr'odată. Buzele-i se mișcă și rostesc, ca în vis:

— Margot? Cine m'a strigat pe nume?

O clipă rămâne ca împietrită, pieptul îi tresaltă cu putere, apoi perdeaua întunecată e sfâșiată de o mână puternică în mintea ei.

— Sora mea Alice a fost aceea care m'a strigat! Oh! m'au adus în casa de nebuni! Ajutor! Ajutor.

Se năpustește la ușă și începe să lovească cu putere într'însa.

— Lăsați-mă să mă duc la sora mea, suntem amândouă nenorocite în lumea asta, suntem victimele omului cu masca roșie! strigă ea, din toate puterile.

Dar nimeni nu-i răspunde.

CAPITOLUL 173

Noul Duce falș

O trăsură închisă oprește în fața vilei din rue Batignolles. Pasagerul coboară și se îndreaptă spre poartă, unde apasă pe butonul soneriei.

Servitorul Jean vine în grabă și deschide portița.

— Damna Ducesă e acasă? întreabă vizitatorul.

— Numele Dv., domnule!

Străinul scoate din buzunar un portvizit și din acesta un cartonaș alb.

— Cred că Doamna Ducesă mă va primi, spune el, întinzând servitorului carta de vizită.

Vizitatorul intră apoi înăuntru și îndreptându-se spre vilă, ia loc în salonașul de așteptare.

E ora zece dimineața. Contesa Leonie petrecuse o noapte proastă, tresărind mereu, de câte ori auzea un zgomot afară. Dar Anton nu s'a reîntors și ea rămâne cu credința că Hector Rammont își ținuse cuvântul.

Dar ce să fie cu vizita aceasta matinală, pe care i-o anunță Jean? Întoarce carta de vizită pe toate părțile și citește.

— Viconte de Brunelles.

Numele acesta îi este străin. Dar poate că-l întâlnise pe respectivul bărbat la vreuna din seratele la cari luase parte în ultimele zile.

— Ce înfățișare are vicontele, Jean? întreabă ea pe servitor.

— Îmi pare rău, doamnă, dar nu vă pot spune dacă l-am mai întâlnit vreodată.

— Dacă venea pe la vilă și înainte de sosirea mea aici, atunci nu-l pot primi.

Jean face o mutră cam surprinsă.

— Doamnă Ducesă, v'am spus că nu l-am văzut nici odată pe vizitatorul de acum. E foarte elegant îmbrăcat, ultima modă pariziană și, după cât am putut observa, pe inelarul mâinii stângi, poartă un inel minunat, reprezentând două pumnale încrucișate.

Jean nu observă clipirea ciudată din ochii stăpânii sale.

— Îl rog pe domnul viconte să aștepte câteva clipe, spune ea.

Înclinându-se adânc, servitorul se retrage. Leonie ascultă cum se îndepărtează, aude glasul său în salonașul de primire, apoi cum deschide ușa și iese afară.

Demonica femeie nu se mai poate abține. Cu pași repezi se 'ndreaptă spre portieră, o dă în lături și privind la vizitator, exclamă:

— Hector!

Presupusul viconte de Brunelles dă din cap, cu înțeles.

Apoi se îndreaptă spre ușa care dă pe coridor, își trage zăvorul.

— E mai bine să nu ne turbure nimeni, rûde el încetișor.

Ea se apropie de dânsul și-i strânge brațul.

— S'a făcut? Răspunde-mi repede! Nu vezi că tremur din tot corpul de iritație?

— Așa de mult țineai să te scapi de individul acela? întreabă el cu a indiferență plină de cruzime.

— M'a înjosit ca pe o cocotă! scrâșnește ea. A făcut din mine jucăria lui, din mine, aceeași Leonie care i-a jucat pe degete pe bărbați.

— Ai fi trebuit să te gândești mai de mult la toate astea, Leonie. Cu asemenea indivizi nu trebuie să te 'ncurci niei odată. Dacă n'aș fi fost eu, ce te făceai?

Ea îl trage în buduar și-l îndeamnă să se așeze într'un fotoliu. Chipul îi devenise palid și ochii ei aruncau scântei:

— De ce nu vorbești, Hector? gâfâie ea, sgâlțâindu-l cu putere. Nu fii atât de crud și spune-mi odată! Toată noaptea am stat cu ochii deschiși și am așteptat să te văd venind.

— In asemenea chestiuni obicinuiesc să las să treacă timpul necesar, draga mea. Dar fii liniștită, când Hector Rammont și-a propus să facă ceva, când și-a dat cuvântul, și-l încasează el.

— Ticălosul de Anton e...?

Demonul zâmbește ciudat.

— Nu mai trebuie să te temi de el, a dispărut din calea ta.

— Slavă Ție Doamne! murmură demonica femeie.

Cereți mâine numărul 128 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare. 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

Chipul ei se schimonosește de un râs sinistru. Bucuria ei pentru moartea lui Anton nu mai cunoaște margini.

Masca-roșie rămâne nemișcat și privește cu dispreț pe femeia din fața lui.

— Când te vei calma și vei fi în măsură să stai de vorbă în liniște cu mine, te rog să mi-o spui! îi se adresează el.

— Povestește-mi cum s'a întâmplat, Hector! îi cere ea, arzând de nerăbdare.

Regele criminalilor aruncă rotocoale de fum în aer și-și așează un picior peste altul.

— Astea nu-s lucruri de povestit femeilor! zice el. Fie-ți de-ajuns când îți spun că s'a aranjat chestia. In ce mod îmi rezolv eu afacerile, o știi doar din alte vremuri. Să vorbim mai bine de lucruri mai importante. De individul ăla primejdios ai scăpat, — dar ce-ai de gând acum?

Ea înalță din umeri.

— Nu știu nici eu-însămi. N'ai vrea să-mi dai un sfat?

— Poate că ceva mai mult chiar decât un sfat. Eu voiu făuri planul și las pe seama ta executarea lui.

— Vrei să mă sileștI, Hector?

— Ce 'nseamnă „să te silesc", între noi? Suntem doar oricum legați unul de altul, la ce mai e nevoie să te silesc! Ascultă ce-ți spun!

Am scăpat înc'odată ca prin urechile acului de Ochiu-de-pisică. De data aceasta eram gata-gata să-i cad în mână fără posibilitate de scăpare. Știu că individul se află la Paris, împreună cu soțul tău, Eberhard de Hohenegge.

Pe Anton ăla al tău, falsul Duce de Launé, trebuie să-l fi luat gura pe dinainte la balul dela Opera mare. Bănuiesc numai, fără să fiu complect sigur. Cineva a prins de veste despre întâlnirea aceea de la catedrala Notre Dame. Puțin lipsea să te dea și pe tine în brațele pierzaniei.

Poliția, în frunte, fiește, cu Ochia-de-pisică, a venit la fața locului și, probabil că dușmanul meu neîmpăcat se aștepta să dea de mine acolo. Unul din tovarășii mei, cel mai bun, aghiotantul Joe, a căzut cu prilejul acesta. Mare noroc că gloanțele l-au lovit drept în inimă. In felul acesta n'a mai fost silit, cel puțin, să mărturisească ceva. Ceilalți au șters putina. Așa dar, n'avem a ne teme de niciun fel de trădare. Și acum vine partea a doua.

După cum vezi, mi-am schimbat din nou înfățișarea, dar Hartenberg are o privire ageră și în afară de asta există mulți detectivi la Paris. Simt că pământul începe să-mi ardă sub picioare și e timp să dispar cât mai repede cu putință. In ultima vreme, stau cam prost cu finanțele, căci n'am avut prilejul să dau o lovitură de pe urma căreia să mă pricopsesc. Am nevoie momentan de un milion, — sumă rotundă. Binecuvântez, deci, ferioita împrejurare a întâlnirii noastre; fiește că mă vei ajuta.

Cu ajutorul meu ai devenit contesă de Hohenegge. Ce-ai mai făcut apoi nu mă privește. Ultimul om care te-ar fi putut înfunda, Anton, a dispărut și el astă noapte.

Să venim la chestie. Cred că nu-ți va veni prea greu să vinzi domeniul Hohenegge și tot ce mai aparține de el. De fapt, ar face o impresie cam proastă această vânzare, acum, când a ieșit la iveală contele Eberhard și își revendică drepturile. Dar, după cum știi, va mai avea mult de furcă până să-și poată dovedi autenticitatea. De altfel, ar fi deajuns să ceri unui bancher berlinez să-ți avanseze vreo două milioane asupra obiectului de vânzare. Suma aceasta o vom împărți frățește, scumpa mea.

— Ce vrei să înțelegi prin asta, Hector?

— Incepi să devii cam grea de cap, drăguțo. In două cuvinte: ești dispusă să procuri acești bani și să părăsești Parisul, împreună cu mine,

în câteva zile? Ținta călătoriei ți-o voiu comunica în clipa când ne vom întâlni în gară. Trebuie să-mi îngădui să fiu precaut.

— Și dacă n'aș avea poftă să fac ceea ce-mi propui?

— Sunt sigur că vei face ce voiu orândui eu, — de voie, sau de nevoie.

— Cu alte cuvinte mă silești?

— Ți-am mai spus-o, drăguță, că nu e nevoie de presiune între noi, căci suntem legați doar unul de altul. Mai bine ai face să-mi mulțumești că te-am scăpat de individul ăla care-ți stătea pe cap, Anton.

— Pentru asta îți și mulțumesc, Hector. Dar de ce nu vrei să mă lași singură între ai mei? Pentru moment nu mă tem de nimic, contele de Hohenegge e inofensiv pentru mine, până una alta.

— Știu ce vrei să zici. Chestia cu bătrânul baron de Breitling, care-și căuta fiul și pe care ai știut să-l îndepărtezi atât de bine. Imi dai voie să te felicit pentru felul cum ai lucrat. Constat că eleva

mea face progrese simțitoare. Talent pentru astfel de lucruri ai avut întotdeauna.

— Știi și asta, Hector? exclamă ea, holbând ochii. Ești în legătură cu diavolul, zău așa! Pe vremea aceea erai doar arestat în închisoarea preventivă din Berlin și acolo n'a avut cine să-ți transmită vestea.

— Ce importanță are în ce fel am aflat! Principalul lucru e că știu. Vroiam să-ți arăt prin asta că sunt perfect orientat asupra fiecărui pas ce-l faci. Și acum presupun că ești înțeleasă cu propunerea mea. Cum stăm cu servitorii pe aici? Câți ai acum în vilă?

— Feciorul Jean și camerista mea.

Hector Rammont se așează bine în fotoliu și spune liniștit:

— Acest Jean va fi, firește, concediat. Chestiunea asta o poți aranja încă în cursul zilei.

— E absolut necesar?

— Cred că pricepi singură! Servitorul cunoaște drept Duce de Launé pe fostul său coleg de meserie Anton. Acest Anton nu se va mai ivi pe aici și în locul lui voiu sta eu ca Duce de Launé. Pentru asta e necesar să angajăm alți servitori. — Așadar, plătește-le amândurora leafa ce li se cuvine și, dă-le drumul! Încă în seara asta să-și ia catrafusele, și atunci când vor pleca ei, îmi voiu face eu intrarea.

Leonie rămâne pe gânduri clipe îndelungate. Ar vrea să se opuie din răsputeri, dar în cele din urmă își dă seama că totul ar fi în zadar.

— Bine, spune ea, le voiu da drumul amândurora. Când vrei să-ți faci tu intrarea?

— Când se va întuneca bine. Omul trebuie să fie prevăzător.

— Și crezi că, în calitate de duce de Launé, și cu masca asta nouă ce ți-ai luat-o, ești în siguranță față de Ochiu-de-Pisică?

— Da, cred, altminteri nu m'aș fi hotărât să aleg calea aceasta. Dar, după cum spuneam, șederea

mea aici va fi de scurtă durată — numai câteva zile — atât cât să-ți poți aranja tu afacerile din Germania. Apoi ne cărăm de aici și eu cunosc un loc unde Ochiu-de-Pisică nu mă poate ajunge.

— N'ai vrea să-mi spui și mie care e locul acesta, Hector?

— Nu. Așa se va întâmpla numai în momentul plecării.

— Mă socoți capabilă de trădare?

— Hm! La asta e greu de răspuns. De femei trebue să te păzești. — Așa rămâne, deci. Și acum îmi voiu permite să plec.

Leonie se simte neliniștită și nu se poate stăpâni să nu vorbească:

— Nu știu de ce, Hector, dar de când Ochiu-de-Pisică se află în Paris, și încă împreună cu contele Eberhard, inima îmi este apăsată de o povară. După afacerea dela Notre Dame ți-ar putea da de urmă, totuși, și odată cu asta să mă arunce și pe mine în brațele pierzaniei.

— In cazul acesta trebue să te grăbești cu afât mai mult cu vânzarea despre care ți-am vorbit, răspunde Rammont, calm.

Își strivește țigareta în scrumieră și aruncând o privire în oglinda din perete, spune:

— Așa de ușor nu voiu fi recunoscut, orice ai zice. Polițiștii vor mai avea încă de furcă cu mine!

Demonul nu bănuiește că, cu tot norocul lui orb, zilele carierei sale de criminal sunt numărate. Soarta îi pregătea o cursă, în care urma să cadă într'un mod pe care nici nu-l bănuia.

Își ia rămas bun dela Leonie și după câteva minute iese în stradă. Oprește o mașină în care se urcă și dispare după colțul străzii.

CAP. 174

Noua camerista

A doua zi dimineață. Intr'un birou de plasare din apropierea lui rue de Batignolles e zarvă mare. De o parte stau funcționarii, de cealaltă tot felul de oameni cari veniseră să-și ofere serviciile. O doamnă corpolentă o face pe directoarea. Lumea vine și pleacă, unii găsesc ce le trebuie, alții sunt rugați să mai treacă pe acolo.

La un moment dat își face apariția un bărbat cu înfățișare cam săracăcioasă. Funcționarul dela ghișeu îi face semn să se apropie. Il ia drept un postulant, ca toți ceilalți.

— Cum te numești? Unde ai servit în ultimul timp și ce fel de slujbă ai îndeplinit? îl întreabă el, repede.

Bărbatul cu înfățișarea săracăcioasă își freacă mâinile înghețate și răspunde cu sfială aproape:

— Aș dori să vorbesc doamnei directoare într'o chestiune importantă.

— Tii numaidecât? întreabă funcționarul. Doamna e foarte ocupată și nu-și poate pierde vremea cu fiecare postulant în parte.

— Aș ruga totuși, dacă se poate...

In clipa aceasta se ivește doamna corpolentă și auzind discuția dintre cei doi, întreabă:

— Despre ce e vorba aici? — Ce dorești d-ta, domnule?

Omul își repetă rugămintea.

Directoarea e gata să-l refuze, dar se răzgândește în ultimul moment și spune scurt:

— Vino înăuntru!

Individul urmează invitația și pătrunde în cabinetul particular al doamnei.

— V'aș ruga să închideți ușa, căci n'aș dori să asculte cineva convorbirea noastră! spune el, încetișor.

Femeia tresare speriată.

— Nu cumva veĭ fi fiind?...

Individul clătină uşor capul. Doamna se îndreaptă spre uşă şi o încuie.

— Acum, poţi vorbi, domnule! zice ea înapoiându-se şi arătând vizitatorului un scaun. Dacă nu mă înşel eşti dela poliţie? Ochiĭ mei nu mă prea înşeală.

Străinul se aşează pe scaun şi în jurul buzelor sale înfloreşte un zâmbet ciudat.

— Ai ghicit, doamnă — răspunde el. — Şi acum te rog să asculţi ce mă aduce la d-ta.

Îşi drege glasul, apoi urmează:

— Cunoşti poate pe ducele de Launé, din strada Batignolles?

— Da, răspunde femeia. De curând am procurat chiar domnului Duce, care se întorcea dintr'o călătorie, — un servitor cu numele de Jean. După cât ştiam eu, Ducele era holteru. După puţin timp însă, vine la mine o doamnă foarte elegantă, care mi se recomandă drept Ducesă de Launé, şi-mi cere să-i procur o cameristă. Am servit-o, firește, după cum l-am servit şi pe domnul Duce. Servitorul şi camerista au intrat în slujbă şi, după certificatele ce le aveau, păreau să fie elemente foarte harnice.

Şi ce să-ţi spun, domnul meu, aseară au fost concediaţi amândoi pe nepusă masă, plătindu-li-se leafa pe trei luni înainte.

Detectivul exclamă surprins:

— Amândoi au fost concediaţi? Asta mă interesează mai mult decât îţi închipui. Dar urmează, te rog.

— Prea mult nu mai am de povestit. Motivele concedierii au rămas o taină. Doamna ducesă, le-a spus numai că o hotărâtă să plece din Paris.

Detectivul rămâne pe gânduri câteva clipe, apoi întreabă:

— Şi crezi d-ta că doamna ducesă a afirmat adevărul, spunând că are de gând să plece?

Femeia înalță din umeri:

— Știu eu?! In asemenea cazuri, nu avem niciun interes să dibuim adevărul. E treaba autorităților.

— Ai dreptate, doamnă. Și acum aș avea o rugăminte. Nu-ți cer altceva decât să comunici imediat primului comisariat polițienesc, telefonic, dacă se petrece ceva nou referitor la vila „Desiré". Cu alte cuvinte, dacă doamna Ducesă, — cu toată plecarea anunțată — va veni să angajeze o nouă cameristă, sau domnul Duce un nou servitor. Biroul d-tale e cel mai important aici în apropiere și cred că perechea ducală nu se va gândi să se adreseze în altă parte, la caz de nevoie.

— Așa cred și eu, domnule. Voiu face întocmai precum îmi ceri.

Detectivul se ridică.

— In cazul acesta, deocamdată nu mai am ce căuta aici. Cred că nu e nevoie să te rog să păstrezi secretul față de fiecare, cu privire la persoana mea.

Vrea să se îndrepte spre ușă, dar rămâne brusc locului.

— Se pare că primești o vizită nouă; doamna e cam nervoasă, după cum recunosc, din glasul ei.

— Mă duc să văd.

Directoarea deschide ușa și privește în birou. Acolo își făcuse apariția o femeie voalată, dar foarte elegant îmbrăcată. Pretinde funcționarului s'o introducă în cabinetul directoarei.

Detectivul deghizat își ia o mutră și mai sărăcăcioasă, se înclină servil în fața femeii și se înapoiază în birou.

— Vă stau cu totul la dispoziție, Alteță! spune proprietarea biroului de plasare. Imi faceți o deosebită cinste venind din nou la mine.

Străina nu e alta decât Leonie. Ea nu se poate dispensa de o cameristă și cu toate observațiile aspre ale lui Rammont — care-și luase domiciliul la vila „Desiré", ea se urcă într'o trăsură și veni se

încoace. Are nevoie de o cameristă nouă.

Părăsind biroul, detectivul își întoarce privirea înc'odată și o urmărește pe eleganta Ducesă. Apoi se face nevăzut.

După câteva minute, telefonul sună la comisariatul de poliție din apropiere. În biroul șefului se află și omul sărăcăcios îmbrăcat, în care directoarea oficiului de plasare recunoscuse un detectiv.

Comisarul ia receptorul și adresându-se polițistului deghizat, spune:

— Vrei să asculți d-ta însuți ce ne comunică doamna?

Detectivul se apropie de aparat și află următoarele:

Doamna Ducesă venise să angajeze o nouă cameristă. Nu i-a putut, însă, satisface dorința imediat, dar a făgăduit, că-i va trimite la vilă în cursul dimineții o persoană care să-i fie pe plac.

Detectivul răspunde repede:

— Deocamdată să nu te pui în legătură cu cameristă pe care vrei s'o trimiți ducesei, căci mai am să-ți fac o comunicare importantă. Nu vei avea nimic de pierdut, fii sigură! Voiu veni la d-ta, însă voiu intra pe ușa de dindos. Așteaptă-mă!

Atârnă receptorul și, luându-și rămas bun dela comisar, se îndreaptă spre biroul de plasare. După câteva minute, se află din nou în fața directoarei. Aceasta e pe deplin satisfăcută cu propunerea ce i-o face.

— Dacă fata corespunde într'adevăr pretențiilor doamnei Ducese, atunci îmi va fi foarte plăcut având posibilitatea s'o servesc atât de prompt.

— Fata pe care ți-o recomand eu, e ceeace trebuie, zice detectivul. Și ca o arvună pentru osteneala d-tale, doamnă, te rog să primești...

Scoate portvizitul și dintr'însul o bancnotă de o sută de franci. Chipul femeii se luminează.

— Îți stau cu plăcere la dispoziție, domnule, dacă vei mai avea nevoie de mine în viitor.

— Deocamdată nu doresc altceva — zice detectivul, zâmbind — decât s'o recomanzi cât se poate de călduros pe micuța cameristă, pe care ți-o voiu trimite aici peste o jumătate de ceas. Principalul lucru e să fie acceptată de doamna Ducesă. Restul lasă-l pe seama noastră.

Detectivul se ridică de pe scaun și părăsește odaia. Aranjase lucrurile cum e mai bine.

Corpolenta femeie clatină capul în urma lui:

— Se petrec lucruri misterioase în vila „Desiré", miros eu. Dar ce mă privește pe mine! Cameristа pe care se gândește să mi-o trimită detectivul e, desigur, o spioană polițienească, pe care vrea s'o introducă acolo. Dar nici de asta nu-mi pasă. De altfel, cam rar a fost poliția atât de generoasă că de data aceasta.

Nu trecu nici o jumătate de ceas dela plecarea detectivului și fata îngăduită de acesta și sosește la directoarea biroului de plasare. E o micuță plină de vino 'ncoa, cu dinți albi ca laptele și cu un năsuc simpatic. E curat îmbrăcată, dar nu țipător. Nu prea pare să fie obicinuită cu munca, deoarece degetele ei prea sunt bine îngrijite. Se numește Charlotte, și mai pe scurt „Lo".

— Ai certificate, drăguțo? întreabă directoarea.

Micuța izbucnește în râs.

— Se poate să n'am, doamnă? Câte vrei!

Și tot râzând, scoate din buzunar un plic mare, în care se găsesc certificatele cele mai strălucite.

Acestea provin dela cele mai nobile familii din Paris, la cari servise „Lo".

După cum îngăduise detectivului, patroana îi dă fetei o recomandație foarte călduroasă, micuța părăsește camera și, ieșind în stradă, se urcă în trăsura care o așteaptă și care o duce repede la adresa indicată.

In fața Ducesei, Lo face o plecăciune grațioasă. După un scurt examen, fata e angajată, și se declară dispusă să rămâie imediat la vilă.

In clipa aceasta, Rammont intră și el în budoarul Leoniei.

— Ei, cum stăm, scumpa mea? întreabă dânsul. O reții pe domnișoara?

Demonica femeie răspunde liniștită:

— Da, am fost satisfăcută de examenul la care am supus-o, deasemeni și certificatele fetei sunt cât se poate de bune.

— Bine, murmură Masca-roșie. Acum o rog pe duduia să mă urmeze în camera mea, ca să afle ce am să-i spun și eu.

Lo face o plecăciune în fața Ducesei și-l urmează pe bărbatul cu înfățișare distinsă. În camera de lucru a acestuia, e chestionată asupra faptului dacă va fi în măsură să-și îndeplinească atribuțiile cum se cuvine într'o casă nobilă; apoi, dacă s'ar putea hotărî să părăsească Parisul peste câteva zile, împreună cu perechea ducală, la care fata răspunde afirmativ.

După ce Hector îi mai dădu ordin sever să nu deschidă nici unui străin — oricine ar fi — face un semn de concediere, cu mâna.

Prima zi trece în deplină liniște. Când se însera, Leonie și Hector își fac toaleta, urmând să plece la un bal. Înainte de a părăsi casa, Ducesa se adresează fetei, cu un zâmbet îndărătul căruia se ascunde oarecare neliniște:

— Nu te temi să rămâi singură o noapte, Lo? Servitorul cel nou va sosi deabia mâine.

— Eu nu știu ce-i aia teamă, doamnă! răspunde micuța, de altfel, mă voiu închide în odăița mea și nu voiu deschide nimănui, până nu se vor înapoia Altețele voastre.

Perechea criminală pleacă.

Lo știe că e singură acum; închisese ușa intrării principale și atât de ușor n'ar putea nimeni pătrunde cu forța. Pentru orice eventualitate, posedă telefonul, cu ajutorul căruia poate anunța comisariatul cel mai apropiat.

Chipul atât de zâmbitor al micei cameriste, luă deodată o expresie serioasă.

— N'aș fi făcut asta în nici un caz, dacă nenorocirea n'ar fi vrut ca el să mă ție atât de strâns în mâinile sale! murmură ea, pășind prin coridor și intrând într'una din odăi. Se așează într'un fotoliu și privește gânditoare în gol.

— Va veni el oare astăzi, sau va trimite pe cineva? șoptește ea după câtva timp.

Își aranjează cârlionții de pe frunte și urmează să vorbească cu ea însăși:

— E încă mult prea de vreme. Dar va ști el cum să mă încunoștiințeze.

Eșind pe coridor, se îndreaptă spre odăița ei, care se află lângă budoarul stăpânei.

Putem spune cititorilor, că mica Lo nu e nimeni alta decât dansatoarea care supase cu Auton, după balul dela Opera mare. Detectivul Hartenberg o observase și cu talentul său recunoscut izbutise să facă dintr'însa o aliată.

E aproape de miezul nopții. Întinsă pe canapea, spioana polițienească privește spre tavan. Simte un fior străbătându-i trupul.

— Nu prea mă potrivesc eu pentru meseria asta! murmură dânsa. Dacă chestia cu care sunt însărcinată va reuși, mi se va da o sumă importantă, apoi mă reîntorc la viața din trecut.

În clipa următoare tresare speriată. Ce zgomot fusese acesta?

Adunându-și tot curajul, ea se îndreaptă spre fereastră și, cu o smucitură, deschide larg. Și în vreme ce în deschizătură apare o figură omenească, fata întinde revolverul...

— Indărăt, sau ești al morții! strigă ea, cu glas tremurător.

— Ei, la dracu! Ia mai stai fetițo! Încredințează-te mai întâi cine-ți vine în vizită! se aude glasul misteriosului străin.

Fata întinde capul și murmură, uimită:

— D-ta eşti?

— A fost greu să mă caţăr! răspunde străinul, în asemenea momente ai dori să fii o maimuţă. De altfel, nu lipsea mult să mă trimiţi, în câmpiile vecinice. Oricât de mult îţi apreciez curajul şi sângele rece, pot să-ţi spun că domnul şef al poliţiei n'ar fi fost de loc mulţumit dacă ai fi ucis pe unul din oamenii lui.

— Eram atât de înspăimântată la început... caută să se, scuze Lo.

— Nu face nimic, drăguţo! răspunde străinul. Principalul e că a mers bine. Şi acum să nu mai pierdem vremea cu vorbe de clacă. Eşti singură în casă?

— Da,

Ochiu-de-pisică — căci el era — se aşează pe un scaun.

— Domnul Duce şi doamna Ducesă au plecat la un bal, spune fata.

— Ştiu asta. Am stat la pândă, deşi mi-au îngheţat tun picioarele.

— Dar de ce ai venit de-abia acum, de vreme ce ai văzut când au plecat dumnealor? Nu ştiai că nu mai e nici un servitor în casă?

— Ştiam prea bine, duduiţă, dar am socotit că se cuvine să fiu prevăzător, dat fiindcă avem de-a face cu o pereche criminală dela care te poţi aştepta la orice.

— Ce vrei să crezi cu asta?

— Vei afla îndată, drăguţo. Cam după vreun ceas dela plecarea perechei ducale, s'a apropiat din partea cealaltă o trăsură. Nu departe de intrarea vilei «Desiré» aceasta s'a oprit, şi cine crezi că a coborât dintr'însa? Însuşi domnul Duce de Launé. S'a apropiat de vilă, a scos o cheie din buzunar şi a deschis poarta. Probabil că nu ştii nimic despre treaba asta?

— Nu, mărturiseşte Lo. Dar ce să-l fi adus înapoi?

— Nimic altceva decât spiritul de prevedere.

Presupun că Alteța sa a făcut înconjurul întregii vile, a pus urechea la fiecare ușă, pentru ca apoi, încredințându-se că nu se petrece nimic suspect, să se îndepărteze. După un sfert de ceas, l-am văzut urcându-se din nou în trăsură.

— Și ce ai de gând să faci acum? Ce pretinzi dela mine? întreabă fata.

Detectivul răspunde, calm:

— Să-mi povestești numai cum l-ai găsit pe domnul Duce și pe doamna Ducesă, ce ai observat în tot timpul cât ai stat aici.

Lo îi raportează totul.

— Așadar, se înapoiază acasă către ziuă probabil? întreabă Hartenberg, după ce fata isprăvise de povestit.

— Doamna Ducesă mi-a spus să rămân îmbrăcată și la un semnal convenit din partea ei, să deschid portița vilei, deoarece servitorul cel nou sosește de-abia mâine.

— Aha! Și care e semnalul acela? Presupun că Ducele sună într'un anumit fel?

— Firește, domnule. Va suna de trei ori la rând repede.

— Bine, drăguță! Ce părere ai despre domnul „Duce"? Fii sinceră!

Lo își trece mâna peste frunte, apoi zice:

— Mă tem de el! În ochi săi strălucește o flacără care mă face să mă cutremur.

— Ești de părere că omul acesta ar fi în stare să săvârșească o crimă fioroasă?

— Da, sunt sigură de asta. Cred că acest om, cu o privire atât de ciudată, ar fi în stare să gătuiască pe cineva cu cel mai desăvârșit sânge rece.

Cereți mâine numărul 129 futuror ohioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria-Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

— Să gâtuiască? Stai! Aș vrea să ne oprim puțintel asupra acestui punct! Crezi oumva că acest duce de Launé ar putea fi vestitul rege al criminalilor, Masca-roșie?

Camerista se îngălbenește la față. Ea știe ce însemnătate are numele acesta în cercurile polițienești și mai știe, deasemeni, că se pusese un premiu mare pe capul lui.

— Nu știu ce să răspund la asta, domnule! zice ea. Dar dacă e într'adevăr vorba de Masca-roșie, de criminalul acela de care se înfioară o lume întreagă, atunci știu de ce mă cutremur când îl privesc la față.

— În mod sigur nu știi însă dacă e el?

— Nu, domnule.

— În cazul acesta nu-mi rămâne decât să mă încredințez singur.

— Dar bine, domnule, cum vrei să faci asta? strigă speriată camerista. Îndată după ce se va reîntoarce, Ducele se va retrage cu soția sa în apartamentele lor.

— Ei, mă voiu ascunde și eu undeva pe acolo, fetițo. Îndărătul vreunei draperii sau al unei portiere, se va găsi un locșor pentru mine.

— Asta e ceva mult prea primejdios.

— Primejdios? Eu nu mă tem de primjedie, când e vorba să-l urmăresc pe acest individ. De câte ori n'am fost la un pas de moarte, în vânătoarea mea după el! Dar până acum n'am căzut încă în lupta împotriva Măștii-roșii. Așa dar, nu mai sta mult pe gânduri, draga mea și vino de-mi arată toate încăperile ca să-mi găsesc locul unde să mă ascund.

Lo își dă seamă că n'are încotro și ține urmată de detectiv, îl conduce în toate odăile vilei. În cabinetul de lucru al falșului Duce, Hartenberg privește câteva clipe biroul elegant, și spune:

— E un vulpoiu șiret, dumnealui. Cu toate acestea nădăjduiesc să-l prind de data asta, din mo-

ment ce voiu fi sigur că el este. O explicație pentru prezența sa aici se găsește ușor. Firește că Ducesa de Launé nu e nimeni alta decât Leonie, criminala aceea care a făcut atâtea victime și căreia îi voiu veni de hac, la fel ca tovarășului ei.

Și acum, fetițo, stinge te rog lumina și să mergem în salonul roșu, care dă în budoarul stăpânei tale. Acolo am descoperit o nișă, acoperită în parte de o draperie.

Lo nu mai răspunde nimic, căci își dă seamă că acest om are un plan hotărât, pe care-l urmărește cu toată înverșunarea.

Harlenberg are la el numai un revolver. E puțin, dar el se bizuie mult pe carajul său.

— Acum du-te îndărăt în odăița d-tale, domnișoară, și rămâi liniștită acolo, până vei auzi sunând la poartă. Deschide fără teamă și lasă-i să intre pe stăpânii d-tale.

Aceste spuse, el dă la o parte draperia din fața ușei și se furișează înăuntru. Lângă perete se află un scaun, pe care el ia loc.

Fata părăsește camera și intră în încăperea ei. Ceasul e aproape de două.

Se așează pe un scaun, obosită. În clipa aceasta, se aude afară soneria. Lo sare în picioare. Totul tremură în ea.

Să fie Ducele, care se înapoiază? Se aude a doua oară țârâitul, apoi a treia oară.

Fata își ia repede ceva pe dânsa și aleargă prin grădină, până la portiță. O trăsură așteaptă afară.

— Deschide! se aude o voce poruncitoare.

E Ducele, ea îl recunoaște imediat. Așa dar, perechea ducală se înapoiază înainte de vreme. Cheia se răsucește în broască și portița se deschide.

— Închide bine poarta! poruncește Rammont, în vreme ce trece înainte, ținând-o de braț pe Leonie.

CAP. 175

Moștenitorul milioanelor

Hartenberg stătea ascuns în nișa lui, când cei doi „soți" intrară în salonul roșu. Din cuvintele schimbate între dânșii el își dă repede seamă că are de afaceri într'adevăr cu Hector Rammont și Leonie. Cu iscusința sa recunoscută, Ochiu-de-Pisică izbutește să iasă din vilă, pe fereastră și îndreptându-se spre comisariatul de poliție, se reîntoarce însoțit de doi agenți. Toți trei pătrund în casă cu ajutorul unor chei false.

Dar ce se petrecuse în timpul acesta?

Seara târziu, sosise un curier care adusese o telegramă pentru ducele de Launé. Lo preluase depeșa și, deoarece stăpânii ei erau plecați, o pusese pe măsuța de lângă patul ducelui. Fata uitase să-i spuie despre lucrul acesta, așa că, atunci când falșul Launé intră în dormitorul său, dădu peste depeșă.

El o luă repede în mână și, desfăcând-o citi cu înfrigurare:

Doamna Ducesă grav bolnavă. Se află la hotel Bristol Berlin și dorește să-l vadă pe nepotul ei

Kuhnert"

Ochii lui Rammont luciră ciudat. Trebuia să afle cu preciziune cine este această Ducesă. Avea doar toate documentele de familie ale Ducelui ucis de Anton. Cercetând repede, constată că era vorba de o mătușă bătrână și foarte bogată a Ducelui de Launé. Averea ei era prețuită la peste douăzeci milioane franci. N'avea copii și singurul moștenitor părea să fie tânărul André.

Acum locuia la Berlin și aname la hotel Bristol.

Depeşa vorbea de o îmbolnăvire subită şi bătrânul vroia să-şi vadă nepotul, înainte de a muri. Mascaroşie îşi dă imediat seamă de profitul ce l-ar putea trage de pe urma aceasta şi se hotărăşte să lucreze în grabă.

Se îmbracă repede cu un costum de călătorie şi umple o valiză cu obiectele necesare. Apoi se îndreaptă spre odaia Leoniei.

— Ce s'a întâmplat? întreabă demonica femeie, oarecum înspăimântată. Credeam că te-ai culcat de mult.

Rammont scoate din buzunar telegrama şi i-o întinde:

— Citeşte! spune el.

Ea parcurge repede rândurile şi înalţă din umeri.

— Nu pricep nimic, Hector!

— Atunci îţi voiu lămuri în două cuvinte cum stau lucrurile. Mult timp nu prea am, căci după cât ştiu, mai e doar vreo jumătate de ceas până la plecarea trenului spre Berlin.

Aşadar, Ducesa de Brionne — despre care e vorba — este mătuşa bogată a adevăratului duce de Launé. S'a îmbolnăvit grav şi semnatarul telegramei, Kuhnert, o fi vreun bătrân servitor al ei, care-l anunţă pe epot să vie de urgenţă la patul bolnavei. Dacă moare, nepotul acesta pune mâna pe vreo douăzeci de milioane, fără nicio formalitate. Aşadar, aş trebui să fiu un idiot şi jumătate dacă nu m'aş folosi de acest prilej favorabil. Probabil că atunci când voiu ajunge, Ducesa va fi de acum moartă, dacă nu...

Se întrerupe şi schimbă o privire cu Leonie.

— In sfârşit, urmează el, voiu şti să-mi apăr interesele. Şi acum trebuie să plec.

— Vrei să pleci la Berlin, tocmai în momentele de faţă, când nici nu s'a potolit încă agitaţia asupra ultimelor tale fapte? Păzeşte-te! Se poate lesne întâmpla să te duci la pierzanie.

— Pe mine nu mă înspăimântă primejdiile, când

e vorba să am un profit. Rămâne așa cum am hotărât: plec la Berlin, unde voiu ajunge mâine seară. Peste două zile voiu putea fi îndărăt, ca moștenitor de milioane. Și atunci va fi sosit momentul să părăsim pământul Europei. Moștenirea Ducesei de Brionne va fi fost ultima lovitură a mea. Noapte bună, Leonie.

Cu aceste cuvinte părăsește casa și ajuns în stradă oprește o mașină, care-l duce la gară.

Când Hartenberg se întorsese la vilă, însoțit de cei doi agenți polițienești, trebui să constate că Demonul șterse putina, și află repede pricina.

CAP. 176

Arestarea Demonului

Intr'o cameră elegantă a hotelului Bristol, zace Ducesa de Brionne. Sosise cu o zi înainte în capitala Germaniei și chiar în aceeași seară suferise un grav accident de automobil. Medicii nu mai dădeau nicio speranță de scăpare.

La căpătâiul ei se află medicul și camerista Doctorul se ridică încetișor și păsește spre ușă. Auzise un zgomot afară și presupunea că e Kuhnert, secretarul și însoțitorul în călătorii al ducesei, care avea pasiunea voiajurilor. Intr'adevăr, el este; pășind în vestibul, medicul discută încetișor cu dânsul.

— Crezi că domnul duce a primit telegrama la timp, pentru ca să poată sosi încă în seara asta?

— Așa presupun, domnule doctor.

— Vreau să spun cu asta, că doamna Ducesă n'o va mai duce până mâine dimineață.

Kuhnert e adânc turburat. Doctorul pare să mai aibă o întrebare pe buze. După oarecare șovăială îi dă drumul:

— Tânărul acesta, nepotul ducesei de Brionne, este probabil singurul ei moștenitor?

— Așa e, domnule doctor.

— Va pune mâna pe o moștenire frumoasă, după cum am auzit din însăși gura ducesei.

— Peste douăzeci de milioane! murmură Kuhnert.

— E demn de invidiat, zău așa.

Se scurge un sfert de oră. Kuhnert stă pe un scaun în fața mesei și-și sprijină capul în palme.

Afară, pe coridor, se aud zgomote. Kuhnert tresare și-și îndreaptă privirea spre ușă. După o bătaie scurtă, aceasta se deschide. Directorul hotelului își face apariția.

— Scuzați, domnule secretar — spune el — Alteța sa ducele de Launé dorește să fie condus imediat la dv.

Kuhnert sare de pe scaun și-și îndreaptă privirile asupra unei alte persoane, care tocmai apăruse în dosul ușii.

— E în regulă, nu mai am nevoie de ajutorul d-tale, se adresează noul venit, către directorul hotelului.

Acesta se retrage, înclinându-se adânc și ușa se închide în urma lui.

Kuhnert rămâne într'o atitudine respectuoasă în fața nepotului, care nu e altul decât Hector Rammont.

— Eu sunt Ducele de Launé! spune el, cu glas care trădează emoția. Cum îi merge iubitei mele mătuși? Spune-mi repede!

Kuhnert face un gest disperat, apoi răspunde:

— Foarte prost, Alteță. Medicii nu mai dau nicio speranță.

— E posibil s'o văd imediat? — Ce vroiam să zic...? Da. D-ta ești domnul Kuhnert, secretarul particular al mătușii mele?

— Întocmai, Alteță.

— Și de cât timp ești în serviciul ei?

— Numai de patru luni, Alteță.

— Ca secretar al mătușii mele, cred că cunoști

toate documentele ei. Te-ai ocupat şi de chestiu mo-
şteniriî?

— Da, Alteţă.

— Bine! Condu-mă, te rog, la căpătâiul bol-
navei.

In vârful picioarelor, amândoi păşesc spre o-
daia unde se află muribunda. Medicul le iese îna-
inte şi Rammont se prezintă, rece, apoi întreabă:

— D-ta eşti medicul mătuşii mele?

— Da, Alteţă.

— In ce stare se află bolnava?

— Doamna Ducesă nu va mai ajunge ziua de
mâine, ştiinţa medicală şi-a spus ultimul cuvânt.

— E trează?

— Deocamdată nu. Va dura probabil o jumătate
de ceas, poate şi mai mult, până să se trezească
pentru puţin timp. Probabil că va fi şi ultima oară.

— Voiu arunca o privire asupra ei, apoi mă
voiu retrage într'o cameră din apropiere. Am primit
telegrama în cursul nopţii şi nici n'am avut tim
pul măcar să-mi fac toaleta ca lumea. Apoi, sunt
complect epuizat din cauza călătoriei. Te rog să
mă anunţi imediat ce se va trezi.

— Foarte bine, Alteţă!

Masca-roşie se apropie de patul muribundei; în-
dărătul acestuia se află o persoană mai în vârstă,
cu figura speriată. E camerista Ducesei. Falşul Launé
nici nu observă închinăciunea ei adâncă şi îndrep-
tându-şi privirea spre bolnava cu chipul palid, si-
mulează o turburare profundă. Rămâne mult timp
fără să rostească un cuvânt, apoi se întoarce şi
păşeşte spre ieşire.

După câteva clipe se află în odaia ce-i fusese
rezervată şi se odihneşte de oboseala călătoriei,
după ce-şi făcuse toaleta. Se uită la ceas şi vede
că e aproape de miezul nopţii. De-odată se aude o
bătaie în uşă. E Kuhnert.

— Alteţă, spune acesta, speriat, doamna Du-
cesă tocmai s'a trezit şi i-am comunicat că mult

așteptatul ei nepot a sosit. Nu vă supărați, Alteță, să veniți în odaia ei.

Hector Rammont îl urmează pe secretar și în coridor pune mâna pe brațul acestuia și-i spune cu glas poruncitor:

— În clipele acestea din urmă, doresc să fiu singur de tot cu mătușa mea. Du-te înăuntru și comunică aceasta cameristei. Domnii medici să fie și dumnealor atât de buni și să se retragă, până voiu socoti eu că pot intra înapoi.

Kuhnert nu găsește nimic surprinzător în cererea aceasta a Aucelui. El intră repede în odaia bolnavei și Rammont aude glasul pierdut al acesteia:

— Unde e scumpul meu nepot?

Portiera se dă în lături și medicii, Kuhnert și camerista își fac apariția. Ei se înclină în fața moștenitorului și părăsesc odaia.

De-abia când ușa se închide în urma lor, el intră la bolnavă. Ținând o mână în fața ochilor, ca să-și ascundă fața pe cât se poate, el se apropie de pat și cu glas înăbușit exclamă:

— Scumpa mea mătușă! Durerea mă copleșește văzându-te în starea asta.

Demonul vrea să îngenunchieze în fața patului, ca să joace mai bine comedia, dar mâna bolnavei se întinde spre el.

— Nu așa, André. Îmi simt sfârșitul apropiat. Dar vroiam să te mai văd odată, scumpul meu nepot. Lasă-mă să privesc în fața ta, așează-ți mâna moale pe fruntea mea, ca să adorm liniștită.

Rommont n'are încotro, trebue să se ridice. Când privirea lui se întâlnește cu a Ducesei, aceasta scoate un țipăt înăbușit:

—Acesta nu e Andre, nu e André! Ajutor! ajutor! Un escroc a pătruns aici și vrea să mă jefuiască!

Tristețea de ocazie de pe figura falșului Duce, dispare ca prin farmec. În locul ei apare o expresie de sălbăticie.

— Taci, muiere bătrână! scrâșnește el și ridică pumnul să lovească.

Dar spaima de moarte a femeii îi împrumută puteri nebănuite. Ea se ridică brusc și-și înfige mâinile slăbite în brațele lui. Deschide gura ca să strige, dar Rammont se smulge din strânsoare și o trântește înapoi pe perne.

— Nu vei strica tu socotelile Măștii-roșii, Ducesă de Brionne. Aceasta trebuie să fie ultima și cea mai strălucită lovitură a mea. În iad cu tine!

Pumnul său cade cu putere pe capul nenorocitei. Ea nu scoate niciun țipăt, ochii-i holbați privesc țintă la criminal. Apoi își dă sufletul.

— Am învins! murmură Demonul. Lumea e a mea acum!

Vrea să se întoarcă, dar în clipa aceea un fior îi străbate prin trup. Își simte umărul apăsat de o mână grea... Cu o smucitură se rotește în călcâie și ochii-i întâlnesc pe acei... ai lui Hartenberg.

Chipul regelui criminalilor se schimonosește în chip groaznic. Duce repede mâna la buzunar, dar o înjurătură sălbatecă îi scapă de pe buze: uitase revolverul în camera sa.

— Așa dar, tot am pus mâna pe tine, și de data aceasta probabil în mod definitiv! spune Hartenberg, cu glas liniștit. Lasă mâinile jos, omule, cariera ta sângeroasă s'a sfârșit!

Hector Rammont se dă un pas îndărăt, pregătindu-se să facă o săritură. Trebue să-i înlăture din cale pe detectiv, trebue să ajungă la ușă. Altfel e pierdut, își dă bine seamă.

Zadarnic, însă, căci se și arată chipurile câtorva polițiști în uniformă, în vreme ce afară Kuhnert, medicii și camerista stau ca împietriți.

— Puneți mâna pe el, ordonă „nouf Sherlock Holmes" și doi agenți îl înhață repede și-i pun cătușele.

Ultima lovitură a Măștii-roșii a dat greș și de aici îi se va trage sfârșitul.

CAPITOLUL 177

Pianuri de fugă

George Vallieres se află în camera lui de la ospiciu. Medicul-şef îi comunicase că poate pleca, deoarece e pe deplin sănătos.

Dar ciudat lucru, el nu prea e dispus să părăsească institutul. Directorul zâmbeşte când tânărul Francez îl roagă să-i îngăduie să mai rămâie câteva zile.

Cufundat în gândurile sale, George aude deodată bătăi în uşă şi imediat apare femeia care o îngrijeşte pe Alice.

— Vino înăuntru! spune el, repede. Probabil că-mi aduci vreo veste dela fata pe care o iubesc!

Femeia cunoaşte puţin din drama acestui tânăr Francez. Ea se aşează pe un scaun şi spune imediat:

— Trebuie să vă aduc vestea bucuroasă, domnule Vallieres, că domnişoara Alice merge spre însănătoşire, după cât se pare. Vorbeşte cât se poate de la locul lui. Numai faţă de medici joacă un fel de comedie, ca să nu să trădeze. Desigur că are motivele ei pentru aceasta.

— Eşti sigură de ceea ce spui, cucoană?

— Da, da. Înfăţişarea favorabilă din starea fetei datează din clipa când s'a prăbuşit în parc, scoţând un ţipăt şi am dus-o aproape leşinată în odaia ei.

— Aşadar, totuşi... murmură George. O spaimă mare i-a răpit minţile şi o nouă turburare i le-a redat. N'ar fi de loc imposibil lucrul acesta! Şi ce vorbeşte acum? I-ai povestit despre mine?

— Am făcut-o cu băgare de seamă. De aceea am şi venit aici. Domnişoara Alice vrea să vă vorbească, trebuie să-i ajutaţi, căci pare să nu ştie ce trebue să facă. Un medic sau în altcineva nu poate avea încredere, prea e mare pericolul.

George Vallieres pricepe cum stau lucrurile.

— Firește că se gândește la nenorocita ei soră, Margot, zice el.

— Așa e, dar n'a mărturisit asta. M'a rugat numai să-i mijlocesc o convorbire cu dv.

— Și posibilitatea asta o avem în clipa de față?

— Dacă nu vom avea ghinion, domnule de Vallieres, atunci da. Personalul de pază e ocupat acum în cealaltă aripă și cred că ați putea ajunge lesne în odăița mea, unde domnișoara Alice vă așteaptă. Cred că cunoașteți drumul?

— Da, da, mergi d-ta înainte și în cel mult zece minute sunt și eu acolo.

In odaia femeii Alice, așteaptă într'adevăr sosirea lui George. Stă pe un scaun în fața ferestrei și chipul ei este încă palid, dar ochii îi sunt limpezi, și păstrează într'înșii o expresie de neliniște.

Ușa se deschide și îngrijitoarea ei își face apariția.

— Domnul de Vallieres va veni îndată domnișoară, spune ea.

— Îți mulțumesc! răspunde Alice, cu un suspin de ușurare. Nu vom uita niciodată ce-ai făcut pentru noi.

Se scurg vreo zece minute, apoi se aud bătăi în ușă. Alice se ridică de pe scaun. Fața îi e îmbujorată. Fără voie, ea își apasă mâna pe pieptul care tresaltă cu putere. Mintea ei se limpezise într'adevăr cu totul și acum își reamintește de tot ce se petrecuse în ultimul timp.

George Vallieres intră în cameră.

— Eu voiu aștepta afară, ca să nu dea cineva peste d-voastră! șoptește îngrijitoarea și se și retrage.

— Alice! exclamă turburat tânărul și cuprinde mâinile tremurânde ale fetei. Mă recunoști într'adevăr, Alice? Dacă noaptea întunecoasă a dispărut din mintea ta, atunci totul va fi iar bine și vom avea parte de fericire pe acest pământ.

Ea nu izbuteşte să răspundă imediat,, buzele îi tremură şi aproape să se înăbuşe de emoţiune.

George o aşează încetişor pe un scaun şi, îngenunchiând în faţa ei, îi acoperă mâinile cu sărutări calde. Gura lui murmură din nou cuvinte de dragoste, dar de data aceasta fata le întâmpină altfel şi lacrimi calde îi şiruie pe obraji.

— Ai trimis să mă cheme, Alice, urmează tânărul. Am ghicit îndată că e vorba despre sora dumitale Margot. Nefericita e nevinovată, aş pune mâna 'n foc în orice clipă pentru dânsa. Cât de grozav trebuie să fie pentru dumneata să te ştii sub acelaş acoperământ cu ea şi în acelaş timp să fi încredinţată că o aşteaptă o moarte atât de îioroasă!

— Asta e tocmai ce m'a îndemnat să te chem încoace, domnule Vallieres, rosteşte nefericita fată, printre lacrimi. Mintea mi s'a limpezit dinnou, văd totul ce am suferit până acum, văd viitorul şi prezentul în adevărata lor lumină. Când veţi afla prin câte am trecut, îţi vei da lesne seama că nu e de mirare că mi-am pierdut minţile pentru un timp Dar dacă m'ai iubit într'adevăr odată, atunci ajută-mă, te rog, să-mi salvez sora! Nu pot măcar măcar să cutez să mă arăt medicilor ca însănătoşită. M'ar întreba de unde vin, care-i numele meu şi atunci totul ar fi pierdut. Aşa că o fac pe nebuna mai departe, ori-cât de grozav ar fi lucrul acesta. Dar dumneata şi îngrijitoarea mea trebuie să aflaţi adevărul. Dumneata poţi ieşi din ospiciu, după cum am aflat, nimeni nu te controlează, nimeni nu te reţine. Şi apoi, dumneata eşti bărbat, pe când eu sunt o fată slabă... Ştiu că nefericita mea soră are prieteni buni, cari vor fi în căutarea disperare un mijloc s'o salveze. Ea nu trebuie să moară de mâna călăului, căci asta ar fi o eroare judiciară din cele mai grozave. Dacă mai târziu va fi descoperit adevăratul vinovat, grozăvia nu s'ar mai putea repara.

O cută adâncă se întipări pe fruntea Francezului.

— Masca-roşie, Hector Rammont! exclamă el. Desigur că şi dumneata crezi, Alice, că el a săvârşit crima?

Ea îşi acoperă faţa cu mâinile.

— Nu rosti acum numele lui, domnule Valfières, nici nu bănuieşti ce furtună stârneşti prin asta în sufletul meu. După ce Margot va fi liberă te voiu răsplăti pentru noblețea dumitale de suflet şi atunci vei afla şi cine este în realitate Masca-roşie şi taina legăturii dintre noi. Şi sunt sigură că te vei îndepărta cu scârbă de mine şi probabil că vei blestema ceasul când soarta a vrut să te îndrăgostească de mine.

— Niciodată nu se va întâmpla asta, Alice, îţi jur pe tot ce am mai sfânt. Nimic în lumea aceasta n'ar putea să stingă în inima mea dragostea aceea puternică, pe care am resimţit-o pentru d-ta, atunci la Paris. Cea mai mare grozăvie nu m'ar înspăimânta şi nu voiu vedea în d-ta decât o victimă vrednică de compătimit a omului acela demonic.

Dar acum să vorbim despre sora d-tale; timpul e preţios şi nici nu putem rămâne mult timp împreună, ca să nu stârnim bănuieli. Sunt liber, într'adevăr, şi mâine chiar voiu părăsi ospiciul, ca să mă pun în legătură cu prietenii credincioşi ai bietei d-tale surori. Cari ar fi aceştia, Alice?

— Contele Eberhard de Hohenegge apoi tatăl nostru, detectivul Hartenberg.

— Îl crezi pe vestitul Ochiu-de-pisică? o întrerupe George, repede. Cu alte cuvine eşti încredinţată că tatăl d-tale crede şi el de-acum în nevinovăţia lui Margot?

— Da, sunt sigură, dar nici el n'o fi cunoscând vreo cale ca să înlăture grozăvia. Poţi avea deplină încredere într'însul şi să-i spui totul, dacă-l vei găsi, după cum nădăjduiesc.

In clipa aceasta îngrijitoarea intră în odaie.

— Vă rog să mă iertați, domnule Vallieres — spune ea — dar cred că e timpul să vă reîntoarceți în camera d-voastră, căci personalul de pază se înapoiază și s'ar putea să vă descopere.

Ea se furișează înapoi în coridor, ca să laso timp celor doi să-și ia rămas bun.

Tânărul duce la buze mâna Alicei și o privește adânc în ochi.

— Ne vom cuceri fericirea, Alice, fii încredințată de asta, orice s'ar mai întâmpla de-acum încolo. Rămâi cu bine deocamdată, veĭ auzi în curând de mine.

Ea simte pe frunte o sărutare, apoi rămâne singură.

A doua zi dimineață, Vallieres părăsește ospiciul, spunând medicului-șef că are de rezolvat unele chestiuni importante. Nimeni nu bănuiește ceva.

Drumul care duce la ospiciu, trece printr'o pădurice. În după amiaza aceleeași zile, câțiva bărbați stau în spatele unor copăcei din această pădurice și vorbesc cu glas șoptit. Unul din ei poartă o blană largă, al cărei guler îl ridicase, iar pe cap are o căciulă. Cei trei indivizi cari discută cu însuflețire între dânșii, par să fie țărani. Sunt oameni viguroși, cu trăsături hotărâte. Ei ascultă cu interes ceea ce le explică omul cu blana. Din când în când, unul din ei murmură câte ceva. Omul cu blana scoate o pungă din buzunar și întinde fiecăruia câte o monedă de aur.

— Ca arvună, zice el. Fiți gata la chiemarea mea și înainte de toate păstrați tăcerea cea mai desăvârșită.

Indivizii vâră banii în buzunar, răspund ceva, apoi se îndepărtează în direcții diferite.

Cereți mâine numărul 130 tuturor chioșcarilor și vânzătorilor de ziare, 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, București I, Calea Victoriei 5.

Omul cu blana rămâne câtva timp locului și în clipa când vrea să plece și el, tresare speriat. Vede în fața lui o făptură ivindu-se din ceața zilei de iarnă. De unde vine omul acesta? Se pare că stătuse ascuns tot timpul în dosul unui copac și ascultase tot ce vorbiseră ceilalți.

Omul cu blana își dă seama că e prea târziu ca să se ascundă. Rămâne în loc și așteaptă apropierea celuilalt. Cei doi își stau acum față în față și se măsoară cu privirea.

— Îmi dați voie să vă pun o întrebare! zice omul apărut pe neașteptate. Căutați, probabil, drumul spre ospiciu?

Omul cu blană tresare ușor:

— De ce mă 'ntrebi asta?

— Întâmplător am fost martor la convorbirea d-v. cu cei trei țărani și m'ar interesa să aflu ce poate avea un domn atât de elegant, cu niște oameni din popor și încă într'un loc ca acesta.

— Și de ce te interesează, mă rog?

— N'ați fi bun să-mi spuneți numele d-v., domnule?

Omul cu blană rămâne pe gânduri câteva clipe, apoi răspunde:

— Sunt baronul Ervin de Bergen.

— George Vallieres! se prezintă celălalt. — Nu știu, urmează el, dar mi se pare că am mai auzit numele acesta, și anume, în legătură cu Margot Hartenberg, nenorocita condamnată la moarte și acum internată în ospiciul din apropiere.

Chipul lui Ervin de Bergen se transformă ca prin farmec. În ochii săi lucește o scânteie de neliniște și frică.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule Vallieres — exclamă el — spune-mi ce știi despre nenorocita aceea. Îmi faci impresia unui om în care

pot avea încredere. Dar pericolul e prea mare şi nu pot vorbi aşa cum aş vrea.

— În cazul acesta te voiu ajuta eu, domnule de Bergen, zice George. Eşti poate în legătură cu contele Eberhard de Hohenegge?

— Fireşte! răspunde Ervin.

— Cunoşti relaţiile dintre el şi nenorocita condamnată?

— Cunosc totul, chiar şi tainele cele mai întunecate.

Ervin de Bergen întinde Francezului mâna.

— Văd că pot avea deplină încredere în d-ta, zice el. O iubesc pe Margot Hartenberg, dar e o iubire nenorocită, căci inima ei aparţine contelui Eberhard. Cu toate acestea, am umblat ca un nebun să găsesc mijlocul de a o salva şi mai umblu şi acum şi în primul rând caut s'o scot din ospiciu. M'am pus în legătură şi cu contele Eberhard şi ştim amândoi că e nevinovată şi că într'o zi va ieşi la iveală criminalul. Am face o faptă bună dacă am izbuti s'o scăpăm din mâinile justiţiei oarbe.

— Da, cred şi eu. Află, însă, că şi Alice Hartenberg e închisă în acelaşi ospiciu.

— Cum ai spus? Sora lui Margot? Vino cu mine în sat, acolo e o cârciumă, care are o cameră dosnică unde putem sta de vorbă în largul nostru.

Pornesc amândoi spre sat şi ajungând la cârciuma cu pricina se încuie în odăiţa dosnică. Ervin de Bergen începe să povestească Francezului despre tot ce ştie, apoi îi supune planul de răpire, pe care îl şi făurise în parte.

— În scopul acesta am angajat câţiva oameni hotărâţi, spune el. Sunt ăia pe cari i-ai văzut stând de vorbă cu mine în pădure. Le-am făgăduit o răsplată mare şi mă pot bizui pe dânşii. Deocamdată urmează să aştepte, până vor primi instrucţiuni de la mine. Chiar la noapte trebuie să facem încercarea s'o scoatem pe Margot din ospiciu.

— Şi contele Eberhard? întreabă George. Unde e el, acela căruia îi aparţine dragostea lui Margot?

— Contele Eberhard e la Paris, unde a pus-o sub observaţie pe criminala sa soţie. Dar el se înapoiază chiar în seara aceasta la Berlin, după cum mi-a comunicat. Am găsit şi un loc de-acum unde s'o ascundem pentru câtva timp pe Margot, după ce o vom elibera.

Tânărul Francez priveşte îngândurat la Ervin. In cele din urmă întreabă deschis:

— Mărturiseşti singur, domnule baron, că dragostea lui Margot nu-ţi aparţine dumitale, ci contelui Eberhard. In cazul acesta, cum se explică faptul că te osteneşti atât de mult pentru nenorocita femeie? Îţi închipui, poate, că se va produce o schimbare în inima lui Margot?

Ervin de Bergen clatină tuist capul, apoi răspunde:

— Nu mă gândesc la asta. Consider atât de curată iubirea dintre Margot şi contele Eberhard, încât ea nu se poate şterge nici chiar prin moarte.

— Şi cu toate acestea, vrei să-ţi pui în joc averea şi libertatea, numai ca s'o scapi pe Margot!

— Nu pot altfel. Iubirea aceasta a devenit destinul meu şi poate că din cauza ei mă voiu şi prăpădi.

Acum, însă, domnule Vallieres, să discutăm ce se poate face, pentru ca planul nostru să izbândească. Fără ajutorul d-tale, care poţi intra şi ieşi în voie în ospiciu, întreprinderea n'ar fi putut reuşi poate.

Stând la masă, apropiaţi unul de altul, cei doi îşi vorbesc în şoaptă, timp de o jumătate de ceas, punând totul la punct. Apoi, Ervin de Bergen se ridică.

— Trebuie să mă duc să întâmpin pe contele Eberhard, spune el. Fii încredinţat că vom fi punctuali, la locul indicat.

In vreme ce Vallieres pornește înapoi la ospiciu, Ervin se întoarce la Berlin.

CAPITOLUL 178

O jertfă nobilă

Ingrijitoarea Alicei stă de vorbă cu o colegă, în odăița acesteia. Discuția se învârtește în jurul condamnatei la moarte, Margot.

— E păcat de fata asta drăgălașă, spune ingrijitoarea. Crezi tu că ea e într'adevăr criminala aceea drept care o dau judecătorii?

— Ce pot spune eu în privința aceasta, draga mea? răspunse cealaltă. Dac'ar fi după mine, aș căuta vinovații în altă parte. Dar pe noi nu ne întreabă nimeni, ce și cum.

După câtăva vreme, ca se ridică și se îndreaptă spre fereastră să tragă perdelele. Răstimpul acesta e îndestulător pentru îngrijitoarea Alicei, ca să-i toarne colegei sale un praf, în paharul cu vin de pe masă. Înapoiându-se de la fereastră, femeia se așează pe scaun și amândouă își golesc paharele.

Tot vorbind de una și de alta, timpul trece. Ingrijitoarea care o supraveghează pe Margot și posedă cheia dela celula acesteia, devine din ce în ce mai neliniștită. De-odată, își duce mâna la fruntea asudată și spune:

— Nu știu de ce, dar încep să simt o greutate ciudată în cap.

Cealaltă sare de pe scaun și luând-o de braț o conduce la patul din fundul încăperii.

— Va trece! murmură bolnava și privește recunoscător la colega ei.

Dar starea ciudată se înrăutățește și frigurile încep s'o scuture cu putere. Membrele îi sunt ca paralizate.

— E un atac de înfuenzăt spune colega ei. Dar cred că dacă vei sta câteva ceasuri în pat și vei

bea câteva cești cu ceai fierbinte, te vei face bine până mâine dimineață.

— Nu se poate, draga mea, căci sunt de serviciu astă noapte

— Nu te 'ngriji de asta, te voiu înlocui eu. Spune-mi numai dacă e ceva deosebit de făcut și lasă totul în seama mea

— Îți mulțumesc, dragă Amelio, cât ești de bună...

Vrea să mai spuie ceva, dar cuvântul îi moare pe buze, capul îi cade în perne și rămâne nemișcat.

— Așa! murmură Amelia. Treaba s'a făcut. Va trebui să mă ierte că am procedat în felul acesta prea puțin delicat. Dar va primi și dânsa o parte din răsplata pe care mi-a lăgăduit-o domnul Vallieres. Și atunci vom părăsi amândouă încăperile astea întunecate și vom trăi o viață mai omenească.

Stinge lumina din cameră și iese afară. Privește la ceasul-brățară și vede că e ora unsprezece fără un sfert. Când orologiul ospiciului va bate de unsprezece, bărbații cari stau de partea cealaltă a zidului așteaptă un semnal luminos, care le va da de veste că în interiorul ospiciului se lucrează... La ora aceea, George Vallieres cu Alice Hartenberg se vor furișa afară, printr'o portiță dosnică. Fuga lor e mai ușoară decât aceea a lui Margot.

Amelia stă în fața ușii îndărătul căreia se află condamnata la moarte. Cu băgare de seamă o deschide și intră înăuntru.

— Cine este? se aude un glas din ungher.

— Tăcere! șoptește îngrijitoarea. Fii liniștită și vei afla îndată cu ce gânduri am venit.

Nenorocita stă pe pat, îmbrăcată și ochii ei mari privesc țintă la lemeie.

— Cine ești d-ta? Ce însemnează cuvintele pe cari le-ai rostit? murmură ea.

— Sunt trimisă de prietenii d-tale. De partea cealaltă a zidului te așteaptă câțiva bărbați, cari te vor duce într'un loc sigur. Toți sunt încredințați

că ești nevinovată și de aceea au pus la cale să te salveze. Și acum te rog să nu mai pui nici-o întrebare, ci lasă-mă să dau prietenilor d-tale semnalul convenit.

Se îndreaptă spre fereastră, ridică lanterna pe care o ține în mână, apoi coboară iar brațul.

— Trebuie să tăiem zăbrelele; uneltele trebuitoare le-am adus. Deși ești slăbită, îmi vei putea da, totuși, un mic ajutor. Uite, am adus și o scară de frânghie pe care o voiu fixa aici, și care-ți va îngădui să cobori în curtea închisorii.

Fără să mai piardă vremea, Amelia începe să taie zăbrelele cu ferestrăul. Mugetul vântului de iarnă împiedică să se audă zgomotul făcut de operația aceasta. Margot își adună toate puterile, ca să-i vie în ajutor femeii. E vorba doar de salvarea ei.

Ultima bară de fier e tăiată.

— Acum adună-ți tot curajul! șoptește îngrijitoarea către Margot. Te voiu ajuta să pui piciorul pe scara de frânghie, dar apoi va trebui să cobori singură în curte.

După ce îi dă lămuririle necesare, pe cari le primise la rândul ei de la George Vallieres, buna femeie o urcă pe fereastră. Margot se încleștează cu amândouă mâinile de scară și în ultima clipă mai rostește:

— Rămâi cu bine! Dumnezeu îți va răsplăti fapta aceasta.

— Margot, Margot! Eu sunt aici și te voiu salva! se aude în parc glasul lui Eberhard.

Dar înainte ca nenorocita femeie să poată da un răspuns, se aude strigătul amenințător al paznicului, care descoperise scara de frânghie și făptura care se cobora pe dânsa. Fără să stea mult pe gânduri, duce arma la ochi.

— Ajută-mă, Eberhard! Ajută-mă! strigă Margot, care-și dă seama de ceea ce se petrece.

In clipa aceea se și aude o împușcătură și Margot se prăbușește la pământ. Paznicul alearga

la clopotul de alarmă, şi începe să tragă de el cu disperare. Peste câteva minute tot ospiciul va fi pe picioare.

Eberhard de Hohenegge se ridică de jos ţinând-o în braţe pe Margot.

— A fost atinsă? întreabă cu glas răguşit Ervin de Bergen, care se află lângă el.

— Nu ştiu, am prins-o în momentul când s'a prăbuşit...

— Să fugim! Să fugim! şopteşte cu înfrigurare tânărul baron. Alarma a fost dată şi se şi aude sgomot. Domnul de Vallieres o fi ajuns de-acum la trăsură şi să tragem nădejde că vom ajunge şi noi.

Cu Margot în braţe, Eberhard porneşte repede printre copacii parcului, urmat de Ervin.

In ospiciu se produce zarvă mare. Pretutindeni se ivesc lumini şi se aud poruncă rostite cu glas tare.

— Trebuie s'o luăm pe acolo, domnule conte, la dreapta! spune tânărul baron. Când vei fi ajuns la rondul cel mic, urmează aleea cea largă şi apoi vei ajunge afară, unde aşteaptă trăsura cu domnul Vallieres. Restul e o jucărie.

Din toate părţile, ţâşnesc lumini şi strigătele paznicilor se aud tot mai apropiate. In tufiş se zăreşte o deschizătură, doar la douăzeci de metri de fugari. Ervin de Bergen rămâne de-odată locului.

— Ia-o înainte, domnule conte, eu voiu acoperi fuga voastră cu propria mea viaţă. Nu te împotrivi, căci altminteri totul e pierdut. Inainte! Inainte!

Contele Eberhard îşi dă seama că n'are încotro, dacă ţine s'o salveze pe Margot a lui. Intr'o clipă dispare în tufiş, în vreme ce Ervin aşteaptă sosirea paznicilor, cari dau năvală din toate părţile. Le vede uniformele şi armele întinse pe cari le ţin în mâini.

— Opriți! strigă el, cu un glas înfiorător. Înapoi, dacă țineți la viața voastră!

Trăsese revolverul și-l îndreaptă spre năvălitori. Aceștia se opresc fără voie, ceea ce îngăduie lui Eberhard să capete un avans. La lumina lanternelor paznicii, printre cari sunt și polițiști — însărcinați cu paza nebunilor arestați — recunosc un bărbat îmbrăcat cu blană, care le închide drumul.

— Cine ești dumneata? răcnește comisarul, care se află în fruntea oamenilor. Arestați-l pe individul acesta, căci a ajutat, probabil, la fugă!

Ervin de Bergen își dă seamă că joacă ultima cartă. Întinde brațul cu revolverul, gloanțele pornesc unul după altul, doi oameni se prăbușesc la pământ, dar ceilalți duc armele la ochi și trag asupra lui. Lovit de trei gloanțe în inimă, tânărul baron cade în zăpadă.

— Ea a scăpat... a trebuit s'o apăr cu propria mea viață! Rămâi cu bine, blondă Margot!

Acestea au fost ultimele cuvinte rostite de el.

In timpul acesta Eberhard ajunsese cu iubita lui la trăsura care aștepta ocrotită de niște copaci.

— Domnule conte! se aude atunci glasul lui George Vallieres, din întuneric.

— Aici sunt, o aduc pe Margot, care e leșinată. Dar deabia mă mai pot ține pe picioare.

Franczul îi vine repede în ajutor, și îi așează pe amândoi în trăsură.

— Unde e domnul baron de Bergen? întreabă apoi, cu neliniște în glas.

— A rămas în urmă, n'a vrut să-l aștept. Sunt aproape sigur că s'a aruncat de bună voie în brațele morții.

— In cazul acesta nu trebuie să mai rămânem aci, poate că mă întorc mai târziu să văd ce s'a făcut cu el. Dă bice cailor, vizitiu, repede, repede! Trebuie să scăpăm cu orice preț!

CAPITOLUL 179.

Răzbunarea ticălosului

Într'o groapă de pământ zace Anton. Trecuse mult timp până să-şi revie în fire. Pe jumătate asfixiat, acoperit de noroi şi apă, nimeni n'ar fi putut crede că se va trezi la viaţă.

Un întuneric de nepătruns îl înconjoară. Cu greutate deschide ochii, dar nu recunoaşte nimic în jurul său. Încordându-şi toate puterile, se ridică pe jumătate şi rămâne ca înţepenit.

Începe să mormăie cuvinte nelămurite şi deodată îşi aduce aminte de săritura în canal. Se luptase cu cineva şi fusese împins în apă.

Cu toată starea disperată, în care se află, el strânge pumnii şi un ţipăt răguşit îi scapă de pe buze:

— Aici e Leonie amestecată! Îmi dau seamă lămurit de lucrul acesta. S'a unit cu Masca-roşie şi au pus la cale îndepărtarea mea, pentru că i-am devenit incomod. Dar vai şi amar de ea! O voiu gâtui cu mâinile mele!

Încearcă să se ridice, dar cade înapoi, cu capul de zid. O înjurătură îi scapă de pe buze.

— Drace! aş vrea să ştiu unde sunt şi ce s'a întâmplat cu mine. Îmbrăcămintea îmi e umedă şi cleioasă, ceea ce înseamnă că am fost tras din canal de cineva. M'au dus aci pe uscat şi m'au lăsat, crezându-mă mort. De-aş şti numai pe unde se poate ieşi afară!

Îşi adună toate puterile şi începe să pipăie pereţii. Dar rezultatul nu e deloc îmbucurător, căci nu se arată nici-un locşor, pe unde ar avea putinţa să iasă.

— O voiu rupe în bucăţi când voiu pune mâna pe ea! scrâşneşte el. — Dar în primul rând trebuie să scap de aici!

Începe să chibzuiască cu înfrigurare ce e de

făcut. De-odată își întinde gâtul și ascultă cu încordare. Îi se pare că aude glasuri omenești, apoi scârțâitul unei uși.

Să fie oare aceia cari l-au aruncat aici? Vin poate să-l ia, sau să vadă ce s'a făcut cu el! Cât timp zăcuse în temnița aceasta, n'are de unde ști, deasemeni nici dacă afară e zi sau noapte.

O voce aspră de bărbat se aude acum aproape de tot. Anton își încordează auzul și izbutește să prindă o convorbire. Unul din oameni spune lămurit de tot:

— N'avem încotro, trebuie să vedem dacă individul a'dat ortul popii! Șeful a poruncit așa și vai de acela care nu-i îndeplinește porunca. Pe ăla nu-l poți înșela cu una cu două, căci pătrunde până'n adâncul sufletului.

Un alt glas rostește mai încet:

— Vrei să spui că dacă nu e complect mort încă, să-i dăm lovitura de grație?

— Firește că asta vreau să spun.

Anton se simte străbătut de un fior. La intrarea închisorii sale stau ucigașii, cari țin probabil arma în mână și se pregătesc să-i dea lovitura de grație.

Și el stă ghemuit aici, tremurând de frig, pe jumătate înecat în nămol, fără nici o armă cu care să se poată apăra. Și toate astea se datoresc acelei mizerabile care se lăfăiește acum în vila Ducelui e Launé și se bucură, probabil, împreună cu Mascaroșie de izbânda ei.

Câteva clipe domnise tăcere afară. Acum Anton aude din nou vorbă:

— Indărătul acestei afaceri se află o femeie, mi-am dat eu seamă îndată de asta. Individul i-o fi devenit incomod acestei femei și atunci ea s'a adresat șefului, care s'a grăbit să-i facă pe plac. Am avut mult de furcă, zău așa! Dar cu atât mai mare va fi răsplata. Înainte de a se face ziuă, șeful va cere să-i raportez cum a mers treaba. Așadar,

trebuie să fiu sigur că individul e achitat pentru totdeauna.

Celălalt răspunde:

— Știi, eu nu prea mă vâr cu plăcere în astfel de afaceri. Când e vorba de o viață de om, mai bine stau de o parte. De trădare din partea mea nu trebuie să te temi, vreau doar să n'am de a-face cu călăul. Fiecare poate face ce-o vrea, mi-ar fi mai plăcut, însă, dacă vei aranja toată chestia în afara casei mele.

— Ești un laș! răspunde celălalt.

— N'ai decât să-l scoți de aici și să-l duci în altă parte. Sunt destule locuri unde-l poți face să dispară, fără să dai de bănuit.

— Bine! Până una-alta să dăm de-o parte lăzile și tot ce-am mai găsit grămădit acolo și să vedem ce mai face drăguțul de el. Tocmai îmi dă în gând că în apropierea bolții prăbușite, jos în canal, am zărit o groapă, în care l-aș putea arunca, dacă e într'adevăr mort. Din fericire, șeful nu trebuie să-l vadă, e de-ajuns dacă-i voiu spune că treaba s'a făcut așa cum a cerut-o el.

Anton se cutremură de groază. Își dă seama că se află în pivnița unei speluncî de criminalî. Cum ar putea să scape? Desigur, numai prin viclenie.

Acum aude cum lăzile și celelalte lucruri îngrămădite la intrare sunt date de o parte. Oamenii de afară nu mai vorbesc acum. O mână smucește de o scândură groasă, care formează un soiu de ușă.

— Dă încoace ciocanul! se aude glasul aspru al primului individ.

— Fă-o mai bine în altă parte! răspunde al doilea.

Un mormăit neînțeles îi răspunde.

In clipa aceasta Anton se aruncă la pământ, ascunzându-și fața și întinzând brațele, prefăcându-se mort.

Scândura de la intrare e smulsă și o rază gal benă de lumină pătrunde înăuntru. Un cap se stre coară prin spărtură, urmat de mâna care ține lan terna. E uriașul care-l atacase pe Anton la portalu catedralei Notre Dame și care a sărit apoi cu dân sul în apă.

— Individul pare să fie într'adevăr mort! spune uriașul.

— Slavă Domnului! zice celălalt. Ce vrei să faci cu dânsul?

— Nu-mi rămâne altceva decât să-l iau pe umeri și să-l duc în gangul prăbușit. Să ne apucăm imediat de lucru, căci trebuie să plec să dau șefului raportul.

— Te așteaptă Masca-roșie într'un loc anumit?

— Nu. Îi voiu scrie câteva cuvinte pe o bucată de hârtie și bilețelul acesta îl voiu lăsa acolo unde am convenit cu dânsul. Ia pune și tu mâna, sau mai bine ia lanterna și mergi înainte!

— Așadar, în gangul vechiu de jos? spune celălalt ridicând lumina deasupra capului.

— Da, și fii cu băgare de seamă să nu te lovești de pereți, căci ăia sunt atât de năruiți încât se dărâmă fără să știi când.

Uriașul se apleacă și-l azvârlă pe Anton pe umăr. Acesta se lasă în voie, făcând-o pe mortul, dar creierul său lucrează cu înfrigurare. E vorba să fie aruncat într'o groapă, care se află într'un loc primejdios. Dacă va izbuti să joace încă un timp rolul de mort, atunci va fi salvat, poate. Cu condiția să găsească un drum de ieșire din groapa aceasta.

Uriașul gâfâie sub povara lui Anton, și mormăie:

— În curând am ajuns.

Mai înaintează câțiva pași, apoi se opresc.

— Colo în colț este gaura! zice uriașul. Am săpat-o eu acum câteva luni cu un scop anumit.

Anton știe că acum sosise pentru el clipa fatală. Va fi aruncat în gaură, unde va domni întune-

ric adânc, ceea ce va fi o piedică mare pentru dânsul când va căuta mai târziu să-şi facă drum afară, spre apa canalului. Aşadar, trebuie să-şi întipărească locul cu preciziune. Timp are pentru asta căci Uriaşul îi şi dăduse drumul la pământ.

— Şefule, se adresează uriaşul celuilalt, ia luminează-i puţin faţa. Trebuie să mă încredinţez că e mort de-abinelea!

Patronul speluncii se supune cererii criminalului.

— Ce e bine nu e rău! mormăie uriaşul şi-şi scotoceşte prin buzunare.

Anton se cutremură de groază. Desigur că criminalul îi va înplânta un cuţit în inimă şi apoi îi va da drumul în gaură.

— Ce vrei să faci? strigă patronul, înspăimântat.

— Vei vedea îndată! răspunde celălalt.

Într'adevăr, Uriaşul scoase un cuţit mare şi-l apucă pe Anton de piept.

— La ce bun să faci asta? întreabă patronul. Nu vezi că nu se mişcă deloc? Fă-mi plăcerea şi lasă-l în pace!

— Bine! Hai să te ascult de data asta. În schimb, mă voiu asigura în alt fel.

Anton îşi simte fruntea năpădită de o sudoare rece. Ce să însemneze vorbele acestea ale uriaşului?

Două mâini vânjoase îl înhaţă şi-l trag spre marginea gropii. Cu un picior repezit în spate îl asvârle înăuntru. Anton rămâne nemişcat, cu faţa la pământ. Încă câteva minute şi va fi singur.

— Repede, repede! zice patronul. Câteva pietre m'au izbit în spinare, e primejdios loc pe aici.

— Îmi pare rău, dragă, dar trebuie să zidesc gaura! răspunde uriaşul.

Anton vrea să ţipe dar se simte ca paralizat. Îşi dă seamă că totul s'a sfârşit acum.

Cei doi au şi început să arunce nisip şi holo-

vani în groapă; Anton se simte îngropat, dar disperarea face să încolţească o nădejde sălbatecă în sufletul lui. Deşi e aproape mort, el aude glasul uriaşului:

— E destul, hai să ne cărăm de aicî! L-am asigurat pentru vecii-vecilor.

Anton mai aşteaptă câteva clipe, apoi începe să se zvârcolească cu disperare. Nisipul îi pătrunde în ochi şi urechi şi e gata să se înăbuşe.

O ultimă sforţare, şi norocul îi veni în ajutor. Îşi scoate capul afară şi începe să respire cu putere. Noapte neagră e în jurul său. După ce îşi adună forţele se smulge cu totul din îmbrăţişarea grozavă a nisipului şi pietrelor şi urcă chiar până la marginea gropii. Acolo găseşte sapa cu care lucrase uriaşul şi cu bucurie îşi spune că acum are cel puţin o armă cu care se va putea apăra la caz de nevoie.

O singură posibilitate de salvare există: trebuie să caute să ajungă la apa din canale. Da, altă cale de scăpare nu există şi cu o hotărâre disperată începe să înainteze pe drumul pe unde venise şi în curând ajunge la trotuarul îngust de piatră, dealungul zidurilor canalului, pe care-l folosesc lucrătorii cari vin să curete aici sub pământ.

Acum trebie să găsească drumul de ieşire. Înaintează cu băgare de seamă dealungul zidului, ajunge într'un canal lateral şi zăreşte deodată deasupra lui o gaură rotundă, o deschizătură, prin care pătrunde o lumină slabă. Colo sus trebuie să fie strada, sau vre-o piaţă unde sunt felinare.

Pas cu pas se apropie de deschizătura luminată şi de-odată se loveşte cu capul de o placă rotundă de fier. Îşi încordează auzul şi-i se pare că distinge uruitul roţilor unei trăsuri.

Cereţi mâine sfârşitul acestui roman tuturor vânzătorilor de ziare. 16 pag. Lei 2

Librăria Editoare IG. HERTZ, Bucureşti 1, Calea Victoriei 5.

Trebuie să fie cu mare băgare de seamă, căci dacă vre-un poliţist observă că se ridică capacul canalului, nu va întârzia să-şi facă apariţia şi să-l ia în primire pe misteriosul individ.

Dar nu se aude niciun zgomot suspect. Din depărtare numai pătrund sunetele unui orologiu. E miezul nopţii.

Ca un disperat aleargă cât îl duc picioarele, dealungul zidurilor caselor. De-odată, fostul servitor se izbeşte în faţă cu o persoană şi s'ar fi prăbuşit la pământ, dacă două braţe nu l-ar fi prins.

E o femeie, probabil o prostituată.

— Ce-i cu d-ta? exclamă ea, speriată.

Anton îşi dă seamă imediat de situaţie.

— Salvează-mă, poliţia e pe urmele mele! şuşoteşte el. Te voiu răsplăti, n'avea grijă!

— Vino! zice prostituata şi-l trage spre casa de unde tocmai ieşise.

— Locuieşti în casa asta? murmură Anton.

— Da, în clădirea din fund.

— Nu trebuie să fiu văzut de nimeni, du-mă în odaia ta şi acolo vom sta de vorbă.

— Bine, vino! spune femeia. Nădăjduesc că nu-ţi vei uita făgăduiala.

Pe întuneric îl duce prin curte şi ajung în clădirea din fund. In camera prostituatei arde pe masă o lampă cu abajur roşu.

— Încuie uşa şi ai grijă să nu fim deranjaţi de nimeni! spune Anton.

Se târăşte până la un scaun şi se aşează. Prostituata se uită cu atenţie la el şi scoate un ţipăt de spaimă:

—Doamne Dumnezeule! Ce ţi s'a întâmplat? Ce înfăţişare ai?

— Ei, nu răcni aşa! Am căzut în apă şi am ieşit prin canal. Atâta tot! Procură-mi nişte haine uscate şi mă vei vedea curând sub altă înfăţişare.

Fata se lasă într'un scaun şi pare cu totul dezorientată. Începe să-i pară rău că l-a adus pe o-

mul acesta aici. Ochii lui au ceva amenințător într'înșii, încât ea se cutremură fără voie.

— Te gândești poate să scapi de mine? izbucnește Anton. Mută-ți gândul, fetițo! In noaptea asta și poate și ziua de mâine trebuie să mă ții aici, fie că vrei sau nu vrei. Răsplata o vei primi, de asta să n'ai grijă!

Fata își dă seama că trebuie să se supuie. Anton o privește amenințător:

— Dacă te bați cumva cu gândul să mă dai pe mâna poliției, află că vei suferi o dezamăgire amarnică. Voiu declara că ne cunoaștem de mult și că ai fost complicea mea, în câteva crime.

— Nici nu-mi trece prin gând să te trădez, spune fata, făcându-se palidă.

Fără să se mai sinchisească de ceva, Anton își dezbracă hainele pline de noroiu și începe să se curețe atât cât se poate. Deschide apoi o ladă pe care o zărește în ungherul odăii și găsește într'însa un costum bărbătesc.

— E dela fostul meu logodnic, care a murit împușcat de polițiști, zice fata și două lacrimi îi apar în colțul ochilor.

Anton le cercetează și deși sunt cam vechi, constată, totuși, că-i se potrivesc. Le îmbracă repede și se înfige în fața prostituatei.

— Acum mă poți privi fără frică, zice el. Noaptea asta rămânem împreună. Cred că n'ai de gând să ieși în stradă să-ți cauți vre-un client.

— Nu. Rămân aici.

Din când în când Anton e scuturat de un fior și dinții îi clănțănesc în gură.

— Vreau să sper că nu mă voiu îmbolnăvi, înainte ca să-mi potolesc setea de răzbunare! răcnește el brusc, cu glas răgușit.

Spunând acestea, intră în odăița alăturată și se trântește pe pat. Fata, cuprinsă de spaimă, se așează pe un scaun și aținește. De-abia când se luminase de ziuă, tresare speriată, auzind glasul răstit al lui Anton, care o cheamă la el.

Stând întins în pat, dânsul îi spune că nu se va da jos în cursul zilei, căci trebuie să-și adune forțele pentru la noapte. Îi cere apoi să-i procure ceva de mâncare.

Fata nu îndrăznește să se opuie și îndeplinește totul ce-i ceruse.

Ziua se scurge astfel și când se lasă întunericul, prostituata stă pe un scaun în fața mesei și privirile ei se îndreaptă cu spaimă spre ușa deschisă a camerei de culcare. E îmbrăcată spre a ieși în oraș, dar nu cutează să-l roage pe Anton s'o lase să plece. Trebuie doar să câștige ceva, altfel e amenințată să moară de foame.

De-odată, se aude din nou glasul fostului servitor:

— Aha! te-ai pregătit de plecare! Văd eu că nu te poți abține, trebuie să-ți faci meseria! Bine, pleacă, dar lasă aici cheia dela ușă, ca să pot ieși când va fi nevoie.

— Vrei să pleci în noaptea asta? întreabă fata, temătoare.

— Poate da, poate nu; precis nu știu încă. După ce voiu fi încheiat socotelile cu bogata mea prietenă, voiu reveni aici să-mi plătesc datoria.

Nenorocita nu îndrăznește să mai puie vre-o întrebare, fiind mulțumită că-i dă voie să plece. După câteva minute și dispăruse.

Anton se scoală din pat și face constatarea că de-abia se poate ține pe picioare. Începe să scotocească pretutindeni, în nădejdea că va găsi ceva bani, cât de cât. Un dulap se află în odaie și, cu ajutorul unui cârlig dela sobă, el sparge broasca. Aruncă totul jos și în cele din urmă descoperă o cutie de carton, în care se aude sunând ceva, de parc'ar fi bani. O deschide repede și găsește într'însa vre-o sută de franci în monedă metalică.

— Imi închipuiam eu! murmură dânsul. E cam puțin, dar de stricat nu poate să-mi strice.

De-abia vârâse banii în buzunar, că ușa se și deschide și fata intră în odaie. Se înapoiase mai re-

pede decât își propusese, căci era cuprinsă de neliniște. Dintr'o singură privire își dă seamă de cele petrecute. Cutia de carton, în care păstra micile ei economii, se afla deschisă pe podea.

— M'ai jefuit, ești un hoț, un spărgător! strigă ea.

Vrea să se retragă spre ușă, pentru a ieși afară, dar Anton a și ajuns-o și o apucă de umeri.

— Taci! răcnește el și o împinge îndărăt în odaie. Un singur țipăt dacă mai scoți și-ți curm firul vieții.

Fata se prăbușește în genunchi înaintea lui și deodată Anton își lasă pumnul greu deasupra ei. Cu un geamăt sfâșietor nenorocita se prăbușește și rămâne întinsă la pământ.

Anton își îndeasă pălăria pe cap, mai aruncă o privire asupra leșinatei, apoi se îndreaptă spre ușă.

— Așa, și acum la dânsa! scrâșnește el. Încă înainte de a se face ziuă trebuie să încheiem socotelile!

CAPITOLUL 180

Ucis de mâna mamei

Masca-roșie se află închis în aceeași celulă din care fugise ultima oară. De data aceasta, însă, se luaseră toate măsurile ca să nu mai poată scăpa și lanțurile cu cari e legat n'ar fi putut fi rupte nici cu tunul.

Judecătorul de instrucție încercase în repetate rânduri să-l facă să mărturisească totul, dar nu izbutise. Regele criminalilor rămăsese mut.

Într'o dimineață, fosta polițistă franceză Antoinette Vacher sosește la prefectura poliției. Ea e înarmată cu un permis special din partea judecătorului de instrucție, pe baza căruia îi este îngăduită intrarea în celula prizonierului. Ceva mai mult: are dreptul să rămâie singură cu criminalul,

atât cât va socoti necesar. Paznicul-şef îi deschide uşa celulei.

Peste câteva clipe se află în faţa arestatului. Hector Rammont stă sprijinit cu spatele de perete.

— Cred că mă recunoşti? îi se adresează „Vipera", apăsându-şi mâna pe piept.

— Am o memorie bună, doamnă! răspunde criminalul, încercând să zâmbească dispreţuitor. Cine ar putea-o uita atât de uşor pe Antoinette Vacher, numită „Vipera"! Păcat că bunul d-tale prieten şi fost soţ ţi-a răpit gloria de a mă fi învins pe mine!

«Vipera» răsuflă din greu, se apropie până la un pas de criminal şi-l priveşte ţintă în ochi. Fără voie el se cutremură în faţa acestei priviri.

— Am venit ca să te îndemn să-ţi mărturiseşti toate crimele ce le-ai făptuit! zice ea.

— Degeaba, doamnă! răspunde demonul, izbucnind în râs. De ce n'aş da puţin de lucru domnilor judecători? Ori-cum nu mai am nimic de câştigat, fie că mărturisesc sau nu. Capul tot trebuie să-l pierd şi m'am împăcat de-acum cu gândul acesta.

„Vipera" se aşează pe singurul scaun ce se află în celulă. Hector Rammont o priveşte cu atenţiune.

— De ce-ai venit aici, doamnă? izbucneşte el de-odată. Trebuie să existe un motiv cu totul special! Nu e numai interesul profesional, — citesc în ochii dumitale cu totul altceva. Vorbeşte deschis, te rog!

„Vipera" îşi acoperă faţa cu mâinile şi un geamăt se aude în celulă. Apoi îşi îndreaptă trupul şi cu o intonaţie care-l face să se cutremure până şi pe regele criminalilor, strigă:

— Ştii tu, nenorocitule, că mama ta e aceea care-ţi vorbeşte în clipa de faţă?

Masca-roşie smuceşte de lanţuri şi vrea să se repeadă la dânsa, dar încercarea rămâne zadarnică.

— Mama mea!? murmură el, îngrozit.

— Ascultă-mă nenorocitule, şi vei înţelege to-

ul! Voi auzi acum ceea ce inima mea de mamă a ținut ascuns ani dearândul și a făcut din mine cea mai nenorocită femeie din lume. Cu tatăl tău, Ochiu-de-pisică, m'am împăcat și nu mai există niciun punct nelămurit între noi.

Cu glas ciudat de monoton, „Vipera" desvăluie criminalului din fața ei, toată nenorocirea vieții sale. Și după ce-i spusese totul, ea se aruncă brusc în genunchi înaintea lui.

— Mama ta e aceea care îngenunchiază la picioarele tale, Hector Rammont, diavol cu chip de om! Știu că ți-ai meritat moartea de o mie de ori, că nimeni nu mai ridică glasul în favoarea ta, că ești o fiară care trebuie ucisă. Cu toate acestea în pieptul meu bate o inimă de mamă și n'aș putea suporta ca fiul meu — oricât e el de blestemat de lumea întreagă — să moară sub securea călăului.

Chipul Demonului devenise palid, dinții îi clănțănesc în gură și ochii-i holbați o fixează pe femeia îngenunchiată.

— Vrei să mă salvezi, mamă? spune el cu glas răgușit.

„Vipera" se cutremură la cuvântul „mamă", pe care gura acestui nelegiuit îl rostește pentru prima oară.

— Da, să te salvez, fiul meu! îngână ea. Dar cu o singură condiție, la care nu pot renunța.

— Spune mi-o! murmură criminalul.

— Vei mărturisi judecătorului de instrucție toate crimele tale, pentru ca dânsul să le consemneze într'un proces-verbal. Asta e ceea din urmă și cea mai fierbinte rugăminte pe care ți-o adresează nefericita-ți mamă.

— Și apoi? murmură dânsul. Cum vrei să mă salvezi?

— Vei afla, după ce-mi vei fi îndeplinit rugămintea. Îți jur că nu vei muri sub securea călăului.

Câteva clipe domnește o tăcere apăsătoare, apoi buzele criminalului murmură:

— O voiu face!

Privirea lui nu mai e cea de altădată. Lacrimile stau gata să țâșnească.

„Vipera" se ridică și îndreptându-se spre ușă bate într'însa. Paznicul deschide și ea iese afară.

După un ceas judecătorul de instrucție, însoțit de un grefier, sosește la închisoare și intră în celula arestatului. Masca-roșie începe să povestească cu glas slab, toate crimele comise în cariera sa aventuroasă. Vorbește și despre cadavrul fără cap găsit în celulă, după ultima sa evadare. N'a fost o crimă săptuită de dânsul, lucru de care rămâne încredințat și judecătorul.

„Vipera" se află într'o cameră dela etaj; ea stă pe un scaun, tremurând din tot trupul și murmurând cuvinte neînțelese. O jumătate de ceas rămâne astfel, până ce judecătorul de instrucție își face apariția.

— S'a făcut! rostește el, cu glas mișcat. Masca-roșie a făcut mărturisiri complecte. De când sunt magistrat, nu mi s'au făcut destăinuiri atât de senzaționale. Lumea se va îngrozi când va lua cunoștință de ele.

— Și acum, îmi vei îngădui, domnule judecător, să mai intru odată în celula prizonierului. Vreau să-i mai spun câteva cuvinte, — ultimele.

— Nu mă opun, doamnă.

Antoinette Vacher coboară obosită scara și intră pentru a doua oară în celula Măștii roșii. Între timp, acestuia îi se făcuse favoarea să fie deslegat de la perete, și acum stă pe marginea patului, cu mâinile și picioarele legate. Capul îl ține aplecat pe piept, ca un om zdrobit.

— Ai văzut, mamă, că ți-am împlinit dorința? spune el.

— Da, și o femeie nenorocită îți mulțumește pentru asta, răspunde «Vipera».

— Și acum, mamă, spune-mi repede cum vrei să mă salvezi! De unul din lanțuri am scăpat, deslegă-mi-le pe celelalte!

Dar «Vipera» clatină capul, îndurerată.

— Nu pot, Hector, va trebui să mori în lanțuri.

— M'ați înșelat! M'ați înșelat! răcnește Demonul. De ce mi-ai jurat că mă vei scăpa de securea călăului, dacă voiu face mărturisiri complecte?

— Iți voiu ține jurământul, Hector!

El o privește năucit. «Vipera», însă, scoate din deget un inel ciudat, cu o piatră roșie ca sângele.

— Cunoști obiecte de soiul acesta, Hector? întreabă ea, cu glas tremurător.

Regele criminalilor tresare speriat.

— In felul acesta vrei să mă salvezi, mamă? Omorându-mă?

— Da, și trebuie să recunoști că-mi ții jurământul, scăpându-te din mâinile călăului. Nimeni nu va afla taina, numai în depărtata Indie se știe că îndărătul pietrei roșii se află un prăfuleț care adoarme pentru totdeauna pe acela ce-l înghite. Medicii vor căuta zadarnic să afle cauza morții.

Masca-roșie pare cu totul doborât. Pe dinaintea ochilor îi apare o viziune, ceva de care uitase cu totul în ultimul timp. Nu-i profetizase oare o țigancă, cum că, cu toate crimele ce le făptuise în viață, el nu va muri de mâna călăului, ci în brațele mamei sale?

— Tu ești, mamă? șoptește el, ca trezit dintr'un vis.

«Vipera» se apleacă asupra lui și-i înmânează inelul.

— De o mie de ori mai frumos e să primești moartea din mâna mamei tale, decât din aceea a călăului. Și mai șovăi încă, nenorocitule?

— Și tu, mamă? murmură criminalul, cu glas din altă lume.

— Te voiu urma curând, fiul meu.

Intre degetele-i tremurânde ține inelul misterios... Căpăcelul roșu sare în sus și o pulbere fină, gălbuie, iese la iveală.

— Voiu face ceea ce-mi ceri, mamă! Nu simt nici-un regret pentru crimele comise, căci pornirea spre nelegiuiri a fost în sângele meu. Numai față de

tine, mamă, mă simt mic și slab. Iți mulțumesc că mi-ai dat o mână de ajutor să pot aduce la îndeplinire ultima lovitură a vieții mele!

Cu o mișcare repede duce la gură inelul și înghite praful dintr'însul.

«Vipera» se aruncă asupra lui și-i cuprinde gâtul cu brațele. Dar otrava și începuse să-și facă efectul. Se svârcolește cu turbare pe patul mizerabil, pleoapele îi se închid și capul îi cade greu.

— Mamă! e ultimul cuvânt rostit de buzele sale.

O lacrimă apare în ochii femeii. Mâna ei rece mângâie fruntea adormitului în veci și cu durerea întipărită pe figură ea se'ndreaptă spre ușă.

— Doarme... îngăduiți-i câteva minute de odihnă! spune ea paznicului de afară.

Acesta trage zăvorul, și o singură privire aruncată prin ferestruică îl încredințează că Hector Rammont adormise într'adevăr...

CAP. 181.

Mărturisirea țigăncii

Cu figura întunecată, Harlenberg se plimbă prin odaie. A izbutit să puie mâna pe Masca-roșie și de data aceasta e încredințat că nu-i va mai scăpa. Dar de când cunoaște taina vieții sale, a devenit și dânsul un alt om. Își simte umerii apăsați de o povară care-l zdrobește.

De-odată se aude o bătaie în ușă.

— Deschide, Hartenberg, sunt eu, contele Eberhard!

Peste o clipă contele se află în odaie.

— Ce te aduce la mine în noaptea asta, domnule conte? întreabă Ochiu-de-Pisică.

— Vino cu mine la fiicele d-tale, Hartenberg, răspunde Eberhard.

Detectivul se dă cu un pas îndărăt.

— Nu pricep ce vrei să zici, domnule conte?

— Alice și Margot.

— Alice şi Margot? murmură nefericitul părinte. Alice e moartă şi Margot şi-a pierdut minţile!

— Nu, eşti greşit, Hartenberg. Alice trăeşte şi Margot, scumpa mea Margot, a fost eliberată de mine, cu ajutorul câtorva prieteni. Ea este nevinovată şi vom pune totul în mişcare ca să dovedim aceasta. Şi mintea ei nu mai e întunecată!

Hartenberg se reculege cu greu. De-abia după ce Eberhard îi povesteşte ceea ce s'a întâmplat în cursul nopţii trecute, începe să-şi dea seama de realitate.

Intr'o trăsură, cei doi bărbaţi pornesc prin noapte. După un timp, caii opresc.

— Nu mai avem nevoie de tine, Johann, se adresează contele, vizitiului. Te poţi înapoia!

Trăsura întoarce şi detectivul, însoţit de Eberhard, pornesc spre pădure, unde se află ascunsă Margot, într'o căsuţă.

De-odată, contele îl apucă de braţ pe Ochiu-de-Pisică.

— N'auzi nimic, întreabă el.

— Ah! pare să fie geamătul unui om. Trebuie să vedem ce s'a întâmplat, domnule conte.

Se apropie de locul de unde se aud gemetele şi contele luminează cu lampa-i de buzunar o făptură femeiască, îngropată în zăpadă.

— Cine eşti d-ta şi cum ai ajuns aici? întreabă Hartenberg, încercând s'o ridice pe femeie.

— Sunt bolnavă şi am vrut să merg în sat, dar puterile m'au părăsit...

— Ai rude prin apropiere?

— Nu, au murit cu toţii, numai Zibra a mai rămas pe lume.

— Zibra? răcneşte Hartenberg. Nu cumva eşti fiica lui Pullmann, bulibaşa?

— Da, eu sunt, murmură ţiganca.

— Şi mă mai cunoşti? urmează detectivul. Iţi mai aduci aminte de noaptea aceea îndepărtată, când un bărbat ţi-a adus un copil, pe care l-ai făcut apoi să dispară?

Ţiganca se uită la detectiv cu ochii holbaţi, apoi izbucneşte:

— Ce vrei să zici cu asta, domnule? Ţiganii sunt oameni cinstiţi!...

— Bine, bine! o întrerupe Ochiu-de-Pisică. Trebuie să-mi mărturiseşti ce s'a întâmplat cu copilul! Ştii că avea atârnat de gât un lănţişor, cu un medalion.

Bătrâna ţigancă se chirceşte şi privind cu spaimă la detectiv, murmură:

— Medalionul l-am scos de pe gâtul copilului, căci micuţul a murit. L-am atârnat apoi unui altuia, fiului lui Kaspar cel roşu, care îndată după ce i s'a născut băiatul a fost spânzurat pentru crimă şi jaf.

Hartenberg se repede la ţigancă şi o apucă de umeri.

— Aşadar, Hector Rammont, Masca-roşie, nu este copilul care ţi-a fost predat? Ah, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc! Va-să-zică Masca-roşie e fiul unui criminal, nu este sânge din sângele meu, nu este fratele Alicei! Dumnezeule, cât eşti tu de milostiv!

Contele urmărise scena cu interes crescând. El nu prea pricepuse totul, dar de un singur lucru îşi dă seamă: ţiganca nu trebuie lăsată să plece, ea trebuie să fie luată în coliba din pădure. Zibra nu se împotriveşte, ea simte că mai poate trage foloase de pe urma asta. Sprijinită de cei doi bărbaţi ea păşeşte printre copaci şi după un sfert de ceas ajung cu toţii la colibă. Ţiganca e dată în grija păduarului şi contele păşeşte cu Hartenberg în casă.

— Tată! Tată! izbucneşte Alice şi cade în braţele părintelui ei.

Detectivul e palid de emoţie. Cu greu se desprinde din îmbrăţişarea fiicei sale şi ţinându-se de mână, amândoi intră în odăiţa alăturată. George Vallieres aşteaptă acolo şi din fund se desprinde o făptură de femeie, îmbrăcată în negru.

— Margot!

Detectivul se smulge de la bratul Alicei şi întinde mâinile spre nefericita-i copilă.

— Margot! Sărmana mea Margot!

Tatăl și fiica plâng unul în brațele celuilalt...

De-abia spre dimineață se'ntoarce Hartenberg acasă. Noaptea aceasta a dat o întorsătură neașteptată vieții sale.

Intrând în casă el deschide repede ușa odăii sale. Pe masă arde o lampă și obloanele sunt trase la ferestre. Pe un scaun stă o femeie îmbrăcată în negru, cu capul aplecat pe piept, ținând în mână un obiect pe care se pregătește să-l ducă la gură.

Cu un țipăt, Hartenberg se repede spre ea și-i smulge sticluța. Aceasta conține otravă, el știe prea bine.

— Ce vrei să faci, Antoinette? întreabă el, înspăimântat.

— Vreau să mor! răspunde ea, cu glas slab.

— Nu! exclamă el, cu hotărâre. Vei trăi, căci și eu am renăscut la viață! E mort fiul nostru, — acela pe care l-am predat atunci țigăncii.

— Da, mort, eu singură i-am dat arma în mână! murmură femeia.

— Ce tot vorbești, Antoinette? Ascultă ce-ți spun eu!

În cuvinte scurte el îi povestește tot ce descoperise în noaptea trecută. „Vipera" se ridică încetișor de pe scaun. Figura ei căpătă o expresie de fericire nețărmurită.

— Hector Rammont, Masca-roșie, nu este!... bâlbâie ea.

— Vino cu mine, Antoinette, la coliba din pădure și acolo vei afla tot adevărul. Zibra, țiganca, e ținută acolo și ne servește de martoră. Dar vom face mai bine să păstrăm taina pentru noi, căci n'are nici-un rost s'o desvăluim în fața lumii.

Și încă înainte de a se face bine ziuă, cei doi părăsesc casa, îndreptându-se spre coliba din pădure.

EPILOG

E noapte și o furtună năpraznică scutură copacii din parcul vilei «Desirée». Leonie se plimbă neliniștită prin dormitorul ei, murmurând cuvinte pline de furie. Ceasurile trec unul după altul și din ce în ce mai mult sufletul ei e hărțuit de turburare. De-odată, sare în sus, înspăimântată și un țipăt îi scapă de pe buze:

— Ce-a fost asta? Parcă a spart cineva un geam?

Sfărâmăturile cad în odaie și cu ochii holbați de groază ea zărește ivindu-se prin deschizătură un chip pe care-l cunoaște bine.

Sfinte Dumnezeule, acesta e Anton, pe care credea de mult în împărăția morților! Și ce înfățișare groaznică! E bandajat la față și sângele pătează pânza albă. Îmbrăcămintea este numai zdrențe. Ochii îi strălucesc ca în frigurile nebuniei.

Cu o săritură de fiară Anton e în mijlocul odăii și mâinile-i pătate de sânge se înfig în rochia de mătase a fostei sale amante și o târăsc pe aceasta spre pat.

— Am pus mâna pe tine, în sfârșit! gâfâie el. Ai vrut să mă îndepărtezi din calea ta și bunul tău prieten, Masca-roșie, a pus lucrurile la cale cum nici nu se poate mai bine.

Mâinile fui cuprind gâtul și alb și demonica femeie își dă seama că e pierdută.

— Ajutor!... izbutește ea să mă strige, dar el o strânge din ce în ce mai tare și o luptă disperată se încinge.

În clipa aceea se aud bătăi puternice în ușă. Polițiștii cari fuseseră puși de pază în parc auziseră sgomotul și alergară în grabă. Dar Anton nici nu se sinchisește; el își încleștează mâinile în gâtul Leoniei și rânjește sinistru.

O clipă, ei rămân înspăimântați în fața privelișteî ce li se oferă. Anton se întoarce spre dânșii și gâfâie:

— A murit de aceeași moarte, pe care i-a dat-o contelui Bertram de Hohenegge! S'a făcut dreptate!

In clipa următoare e înhățat de polițiști cari îl leagă și-l duc afară. Iar Leonie își dăduse de mult sufletul!

. . . . . .

E primăvară.

Nevinovăția complectă a lui Margot Hartenberg ieșise la iveală și Eberhard de Hohenegge se logodise cu ea, în cerc strict intim. Căsătoria urma să aibă loc la Berlin, apoi tânăra pereche va pleca spre Sud. Max Șerparul, noul administrator al castelului, îi va însoți alături de Ana, cu care se căsătorise.

La castel se mai află câteva persoane. În primul rând Antoinette Vacher, care se căsătorise din nou cu Hartenberg și îngrijește acum de copilul lui Margot. Ochiu-de-pisică e și el acolo. El va rămâne aici, căci ginerele său îl rugase stăruitor să renunțe la meseria sa și să-și petrească în tihnă bătrânețele..

Alice se află de mult la Paris, împreună cu soțul ei, George Vallieres. Se căsătoriseră cu câteva luni în urmă, la Londra.

Hartenberg e fericit. Se plimbă în fiecare zi prin parcul castelului, gândindu-se cu bucurie că are o familie în jurul său, și că nici o amenințare nu mai apasă deasupra lor.

Dreptatea și adevărul învinge întotdeauna!

— SFÂRȘIT —

O fată frumoasă, tânără, nobilă, ferițește tatul iubitului ei părăsește casa pământească și-i mănâncă pe acela căruia i-a dat inima... Și fericirea ei nu cunoaște margini! Dar invidia, ura și gelozia stau la pândă și amenință a distruge o fericire dobândită cu atâtea sacrificii. Loviturа grozavă cade din senin, iar frumoasa Sonia este deportată în Siberia. Și în această țară a groazei, unde moartea cumplită pândește la fiecare pas, se desfășoară tragedia unui amor nenorocit, ale cărui episoade sfâșie inima omenească. — Urmărind paginile romanului „GROZĂVIILE SIBERIEI", care va apare în curând, în fascicole zilnice a 2 lei exemplarul — roman scris cu sânge și lacrimi — veți — retrăi epoca de teroare și groază a secolului trecut.

Librăria Editoare IG. HERTZ, București 4, Calea Victoriei 5.

DEMONUL ROȘU